

Quân Giáo Sinh

Contents

Quân Giáo Sinh	4
1. Quyển 1 - Chương 1: Trúng Tuyển Vào Trường Quân Sự	4
2. Quyển 1 - Chương 2: Thuộc Ưc Chế Omega Kiểu Mới	9
3. Quyển 1 - Chương 3: Hai Điều Kiện Để Vào Trường Quân Sự	14
4. Quyển 1 - Chương 4: Cuộc Hành Trình “gà Bay Chó Sủa”	18
5. Quyển 1 - Chương 5: Phi Thuyền Bị Bắt Cóc	24
6. Quyển 1 - Chương 6: Chiến Thần Bất Bại Của Đế Quốc	28
7. Quyển 1 - Chương 7: Phòng Giam Tuyệt Mật Mười Chín Năm Về Trước	34
8. Quyển 1 - Chương 8: Học Viện Quân Sự Ở Phá Quân Tinh	42
9. Quyển 1 - Chương 9: Bạn Cùng Phòng Đều Là Alpha	48
10. Quyển 1 - Chương 10: Vương Tử Caesar	51
11. Quyển 1 - Chương 11: Xuất Hiện Bug Ở Mũi	57
12. Quyển 1 - Chương 12: Thẻ Pha Lê Bí Ẩn Tái Hiện	61
13. Quyển 1 - Chương 13: Luận Hình Thức Ở Chung Với Xá Hữu	66
14. Quyển 1 - Chương 14: Tập Huấn Ở Trường Quân Sự	71
15. Quyển 1 - Chương 15: Carl	77
16. Quyển 1 - Chương 16: Vương Tử Toàn Thân Không Thích Hợp	81
17. Quyển 1 - Chương 17: Trung Tá Knox	85
18. Quyển 1 - Chương 18: Cách Đấu Thuật	90
19. Quyển 1 - Chương 19: Từ Khóa Kiểm Tra	95
20. Quyển 1 - Chương 20: Hướng Đi Chính Xác Của Câu Chuyện	100
21. Quyển 1 - Chương 21: Bảo Tàng Quân Sự	106
22. Quyển 1 - Chương 22: Cơ Giáp Trí Năng Chu Tước	112
23. Quyển 1 - Chương 23: Động Tâm	118
24. Quyển 1 - Chương 24: Quyền Hạn Của Thẻ Pha Lê	124
25. Quyển 1 - Chương 25: Caesar Đỏ Mặt	130
26. Quyển 1 - Chương 26: Nhóm Xá Hữu Mất Ngủ	135
27. Quyển 1 - Chương 27: Sự Hiểu Lầm Thú Vị	142
28. Quyển 1 - Chương 28: Huấn Luyện Cơ Giáp	148
29. Quyển 1 - Chương 29: Đối Chiến Cơ Giáp	152
30. Quyển 1 - Chương 30: Thăng Cấp Cơ Giáp	158
31. Quyển 1 - Chương 31: Lời Tỏ Tình Của Brian	165
32. Quyển 1 - Chương 32: Vương Mặc Của Vương Tử Caesar	169
33. Quyển 1 - Chương 33: Hắc Long Tái Hiện	176
34. Quyển 1 - Chương 34: Sự Ngờ Vực Của Nguyên Soái	183
35. Quyển 1 - Chương 35: Đối Thủ Thần Bí	184
36. Quyển 1 - Chương 36: Đại Tiểu Vương Tử	191
37. Quyển 1 - Chương 37: Dạ Tuyệt	199
38. Quyển 1 - Chương 38: Thi Đấu Cơ Giáp	206
39. Quyển 2 - Chương 39: Xuất Phát	214
40. Quyển 2 - Chương 40: Thủ Đô	222

41. Quyển 2 - Chương 41: Vào Cung	231
42. Quyển 2 - Chương 42: Omega Tiểu Quái Thú	237
43. Quyển 2 - Chương 43: Thân Phận	245
44. Quyển 2 - Chương 44: Chuyện Cũ Năm Xưa	252
45. Quyển 2 - Chương 45: Thi Đấu Toàn Quốc	260
46. Quyển 2 - Chương 46: Bữa Ăn	268
47. Quyển 2 - Chương 47: Tình Cầu Ryan	275
48. Quyển 2 - Chương 48: Tình Phụ Tử	283
49. Quyển 2 - Chương 49: Thành Lạc Hà	292
50. Quyển 2 - Chương 50: Mạch Nước Ngầm	298
51. Quyển 2 - Chương 51: Thân Thế	305
52. Quyển 2 - Chương 52: Nhà Máy Dưới Lòng Đất	312
53. Quyển 2 - Chương 53: Thiếu Niên Thần Bí	317
54. Quyển 2 - Chương 54: Snow	323
55. Quyển 2 - Chương 55: Chân Tướng	331
56. Quyển 2 - Chương 56: Đánh Dấu	338
57. Quyển 2 - Chương 57: Lời Mời	345
58. Quyển 2 - Chương 58: Sắc Vi Màu Trắng	350
59. Quyển 2 - Chương 59: Mảnh Vụn Ký Ức	356
60. Quyển 2 - Chương 60: Buổi Lễ	362
61. Quyển 3 - Chương 61: Gặp Lại	368
62. Quyển 3 - Chương 62: Diêu Quang	375
63. Quyển 3 - Chương 63: Thời Thơ Ấu	380
64. Quyển 3 - Chương 64: Người Nhà	387
65. Quyển 3 - Chương 65: Lăng Phong	395
66. Quyển 3 - Chương 66: Tái Hiện Ký Ức	400
67. Quyển 3 - Chương 67: Người Yêu Sâu Đậm	406
68. Quyển 3 - Chương 68: Đoàn Tụ	416
69. Quyển 3 - Chương 69: Theo Dõi	423
70. Quyển 3 - Chương 70: Dạy Đỗ	429
71. Quyển 3 - Chương 71: Thích	435
72. Quyển 3 - Chương 72: Bày Tỏ	442
73. Quyển 3 - Chương 73: Tập Huấn Dã Ngoại(1)	448
74. Quyển 3 - Chương 74: Tập Huấn Dã Ngoại(2)	453
75. Quyển 3 - Chương 75: Tập Huấn Dã Ngoại(3)	459
76. Quyển 3 - Chương 76: Xuất Chinh	465
77. Quyển 3 - Chương 77: Chiến Tranh	471
78. Quyển 3 - Chương 78: Gặp Lại	478
79. Quyển 3 - Chương 79: Tình Cầu Không Người	485
80. Quyển 3 - Chương 80: Thổ Lộ	491
81. Quyển 4 - Chương 81: Thiên Hà Khổng Tước	498
82. Quyển 4 - Chương 82: Phản Đồ	505
83. Quyển 4 - Chương 83: Bị Thương	511
84. Quyển 4 - Chương 84: Điềm Báo	519
85. Quyển 4 - Chương 85	526
86. Quyển 4 - Chương 86	532
87. Quyển 4 - Chương 87: Đánh Dấu Hoàn Toàn	540
88. Quyển 4 - Chương 88: Xác Cơ Giáp(1)	544
89. Quyển 4 - Chương 89: Xác Cơ Giáp(2)	549
90. Quyển 4 - Chương 90: Đưa Tiễn	553
91. Quyển 4 - Chương 91: Kỳ Nghỉ	558
92. Quyển 4 - Chương 92: Phi Thuyền Vũ Trụ	564
93. Quyển 4 - Chương 93: Phi Thuyền Vũ Trụ	571
94. Quyển 4 - Chương 94: Phi Thuyền Vũ Trụ	579

95. Quyển 4 - Chương 95: Lựa Chọn	586
96. Quyển 4 - Chương 96: Về Nhà	593
97. Quyển 4 - Chương 97: Đáp Lại	597
98. Quyển 4 - Chương 98: Biến Cố(1)	603
99. Quyển 4 - Chương 99: Biến Cố(2)	609
100. Quyển 4 - Chương 100: Hội Hợp	616
101. Quyển 5 - Chương 101: Xuất Phát	622
102. Quyển 5 - Chương 102: Xuất Phát	627
103. Quyển 5 - Chương 103: Mang Thai	632
104. Quyển 5 - Chương 104: Gặp Lại	638
105. Quyển 5 - Chương 105: Đoàn Viên	644
106. Quyển 5 - Chương 106: Trở Về	649
107. Quyển 5 - Chương 107: Tinh Cầu Namics Bị Phong Tỏa	656
108. Quyển 5 - Chương 108: Trung Tướng Keliman	662
109. Quyển 5 - Chương 109: Binh Biến	669
110. Quyển 5 - Chương 110: Cửu Vĩ Thiên Hồ	675
111. Quyển 5 - Chương 111: Nguyên Soái Trở Về	681
112. Quyển 5 - Chương 112: Hành Trình Mới	687
113. Quyển 5 - Chương 113: Nội Chiến Bùng Nổ	692
114. Quyển 5 - Chương 114: Nhiệm Vụ Gian Khổ	698
115. Quyển 5 - Chương 115: Tuyên Ngôn	703
116. Quyển 5 - Chương 116: Thời Khắc Sinh Tử	709
117. Quyển 5 - Chương 117: Hoa Anh Thảo	715
118. Quyển 5 - Chương 118: Chờ Cậu Trở Về	720
119. Quyển 5 - Chương 119: Kỷ Nguyên Mới	726
120. Quyển 5 - Chương 120: Lời Tác Giả	731
121. Quyển 5 - Chương 121: Ngoại Truyện (1)	731
122. Quyển 5 - Chương 122: Ngoại Truyện (2)	735
123. Quyển 5 - Chương 123: Ngoại Truyện (3)	739
124. Quyển 5 - Chương 124: Ngoại Truyện (4)	744
125. Quyển 5 - Chương 125: Ngoại Truyện (5)	750
126. Quyển 5 - Chương 126: Ngoại Truyện (6)	756
127. Quyển 5 - Chương 127: Ngoại Truyện Chi Lăng Phong Thiên	767
128. Quyển 5 - Chương 128: Ngoại Truyện Chi Snow Thiên (1)	771
129. Quyển 5 - Chương 129: Ngoại Truyện Chi Snow Thiên (2)	777
130. Quyển 5 - Chương 130: Ngoại Truyện Chi Snow Thiên (3)	782
131. Quyển 5 - Chương 131: Ngoại Truyện Chi Snow Thiên (4)	788
132. Quyển 5 - Chương 132: Ngoại Truyện Chi Snow Thiên (5)	793
133. Quyển 5 - Chương 133: Ngoại Truyện Chi Lăng Vũ Thiên (1)	801
134. Quyển 5 - Chương 134: Ngoại Truyện Chi Lăng Thiên Vũ (2)	805
135. Quyển 5 - Chương 135: Ngoại Truyện Chi Lăng Thiên Vũ (3)	811
136. Quyển 5 - Chương 136: Ngoại Truyện Chi Lăng Thiên Vũ (4)	817
137. Quyển 5 - Chương 137: Ngoại Truyện Chi Lăng Thiên Vũ (5)	821
138. Quyển 5 - Chương 138: Ngoại Truyện Chi Lăng Thiên Vũ (6)	826
139. Quyển 5 - Chương 139: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huỳnh Đệ Thiên (1)	831
140. Quyển 5 - Chương 140: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huỳnh Đệ Thiên (2)	837
141. Quyển 5 - Chương 141: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huỳnh Đệ Thiên (3)	841
142. Quyển 5 - Chương 142: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huỳnh Đệ Thiên (4)	846
143. Quyển 5 - Chương 143: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huỳnh Đệ Thiên (5)	851
144. Quyển 5 - Chương 144: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huỳnh Đệ Thiên (6)	856
145. Quyển 5 - Chương 145: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huỳnh Đệ Thiên (7)	860
146. Quyển 5 - Chương 146: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huỳnh Đệ Thiên (8)	866
147. Quyển 5 - Chương 147: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huỳnh Đệ Thiên (9)	872

Quân Giáo Sinh

Giới thiệu

Thể loại: tương lai, ABO, quân giáo, người máy, khoa học viễn tưởng, sinh tử văn, 1×1, HE. Editor:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-giao-sinh>

1. Quyển 1 - Chương 1: Trúng Tuyển Vào Trường Quân Sự

Tinh cầu Ryan thuộc thiên hà Cezar là một tinh cầu cực kỳ cần cỗi và hoang vắng, dân số thậm chí còn không đến một ức(*). Hoàn toàn bất đồng với hành tinh mà con người cư trú với bốn mùa xuân hạ thu đông, thời tiết ở đây vô cùng giá lạnh, quanh năm đều có tuyết rơi, toàn bộ tinh cầu này lúc nào cũng giống như một thế giới băng, nơi nơi đều là những mảnh tuyết trắng.

(*) một ức = 100 triệu.

Địa phương giá lạnh như thế sở dĩ vẫn còn có người sinh sống, là bởi vì ở dưới bề mặt tinh cầu Ryan có chứa một loại năng lượng vật chất vô cùng quý hiếm – gọi là Lam Tinh thạch, là nguyên liệu thiết yếu nhất để chế tạo nên những quân hạm lớn.

Bộ hạ Trand thậm chí còn bởi vậy mà phái một quân đoàn đóng tại đây, thường xuyên giám sát việc khai thác loại khoáng vật trân quý này.

Mùa đông vũ trụ, ngày 24 tháng 12 năm 798, Christmas Eve.

Tinh cầu Ryan số hiệu RN-1317, trong một căn nhà của khu dân cư bình dân.

Phòng khách ấm cúng bày một cây thông Noel lớn với những dải đèn laser sáng nhấp nháy theo tiết tấu của tiếng nhạc, âm nhạc cùng ngọn đèn thắp ấm cả căn nhà, nhuộm lên nơi đây một không khí vui vẻ hân hoan của ngày lễ.

Từ trong phòng bếp bay tới một mùi hương thơm nức.

Một người phụ nữ có khuôn mặt dịu dàng đứng nghiêm túc nấu ăn, bên cạnh là một cô gái buộc tóc đuôi gà đang loay hoay với chiếc bánh ngọt trong tay, mùi đồ ăn cùng hương vị ngòn ngọt của bánh hòa quyện một chỗ, thật dễ dàng đánh thức những con sâu đói trong bụng mọi người tỉnh dậy.

Thiếu niên từ bên ngoài gió tuyết đi vào trong phòng liền ngay lập tức bị hương vị này hấp dẫn.

Cậu là một người châu Á, có mái tóc đen như mực cùng đôi mắt trong veo sáng ngời, đầu bị tuyết làm cho ướt nhẹp, những lọn tóc rũ xuống dán vào hai bên má, cùng với màu da trắng nõn mịn màng tạo nên hai sắc thái đối lập.

Thiếu niên hà hơi vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng chà xát hai lỗ tai đỏ ửng lên vì rét lạnh, sau đó mới nhanh chóng đổi giày, cởi áo ấm bước vào bếp, mỉm cười nói với nữ nhân đang bận rộn:

“Mẹ, con đã về.”

Tiếng nói trong trẻo vừa qua thời kì vỡ giọng, vang bên tai tựa như một chuỗi âm phù để nghe.

Người phụ nữ đang nấu ăn quay đầu lại, nhìn thấy thiếu niên vì lạnh mà hai lỗ tai đỏ lên, nhin không được đau lòng:

“Bên ngoài có phải lạnh lắm không? Tiểu Viễn, con đi tắm nước ấm đi đã, đồ ăn làm xong ngay đây.”

Lâm Viễn lắc đầu mỉm cười:

“Không sao! Con đến giúp hai người!”

Cậu đi đến bên cạnh chị gái, nhìn bánh ngọt trong tay chị, xắn tay áo muốn hỗ trợ nhưng lại bị Lâm Diêu cau mày đẩy ra bên ngoài.

“Đi đi đi, đừng có mà đến phòng bếp cho thêm phiền, nơi này không cần hỗ trợ, em ra ngoài ngồi chờ ăn là tốt rồi a.”

Lâm Diêu đẩy em trai ra khỏi cửa, còn thuận tay xoa xoa mái tóc đen mềm mại, thẳng đến khi làm tóc cậu rối tung lên mới hài lòng nở nụ cười.

Lâm Viễn cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ nói.

“Chị à, em cũng không phải Hobbit, chị không cần lúc nào cũng xoa đầu em như vậy có được không?”

Hobbit là chú chó màu trắng mà cậu đã nhặt được ở tỉnh cầu Ryan hai năm trước, thường xuyên bị chị gái cậu vuốt ve xoa nắn từ đầu tới chân, chị thậm chí còn đem bộ lông mềm mại trên người Hobbit buộc thành những bím tóc nhỏ khả ái.

Tựa hồ là nghe được thanh âm của chủ nhân, tiểu Hobbit tội nghiệp bị tết thành nhiều cái đuôi sam như cây gai, chạy tới cọ cọ ống quần Lâm Viễn, phát ra tiếng kêu “ô ô” đầy ủy khuất.

Lâm Viễn đồng tình ôm lấy nó.

Lâm Diêu tức giận trừng cậu.

“Còn không mau đi tắm?”

Nói rồi lại liếc mắt nhìn Hobbit, làm cho tiểu Hobbit lập tức hốt hoảng rụt đầu lại trong lòng Lâm Viễn.

“....”

Cậu vội vàng ôm Hobbit xoay người rời đi, để tránh phải tiếp tục nhận lấy ánh mắt công kích từ chị gái.

Lúc Lâm Viễn tắm rửa xong đi ra, đồ ăn quả nhiên đã đặt trên bàn, ngoài ra còn có một chiếc bánh ngọt hình tròn, xung quanh bày một vòng ô mai, ở chính giữa viết “Sinh nhật mười tám tuổi vui vẻ”.

Chị gái cậu tuy rằng tính cách có phần hung hãn, thế nhưng tay nghề lại cực tốt, nhất là bánh ngọt chị tự tay làm đặc biệt rất ngon. Phía trên chiếc bánh còn có thập rất nhiều ngọn nến nhỏ, sau khi tắt đèn trông như những bông pháo hoa sáng rực nở rộ trong đêm tối.

Đáy lòng Lâm Viễn không khỏi nổi lên một trận ầm ập.

Tuy rằng không mua được nến sinh nhật, chỉ có thể dùng mấy ngọn nến bình thường thay thế, nhưng nghi thức thổi nến này vẫn luôn được mẹ cậu duy trì từ xưa đến nay không đổi.

Lâm Viễn sinh ra vào lễ Giáng sinh.

Hàng năm, mẹ cùng với chị gái của cậu đều sẽ dùng phương thức long trọng mà xưa cũ này thay cậu chúc mừng sinh nhật. Tuy rằng từ nhỏ cậu không hề có cha, cũng không biết đến cha là người như thế nào, nhưng gia đình bình dị này vẫn luôn khiến cho cậu có cảm giác vô cùng ấm áp, đồ ăn mẹ tự tay làm cùng với bánh ngọt mà chị tự tay nướng chính là món quà sinh nhật ý nghĩa nhất đối với cậu.

Lâm Viễn vừa muốn cắt bánh ngọt liền bị Lâm Diêu cản lại.

“Này này, em đừng quên ước a!”

“Em biết mà.”

Lâm Viễn cười cười, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hai tay tạo thành một hình chữ thập, trong đầu lặp lại một nguyện vọng – cũng là nguyện vọng mà sinh nhật hằng năm cậu đều mong ước.

— Hy vọng có một ngày sẽ được rời khỏi nơi này.

Lâm Viễn luôn có cảm giác mình không thuộc về nơi này. Trong giấc mơ hàng đêm của cậu lúc nào cũng xuất hiện một tinh cầu màu xanh lam âm áp, chỗ đó có mặt biển cùng bờ cát tràn ngập ánh mặt trời, có bầu không khí thanh tân cùng những thực vật đủ màu sắc, đó mới là nơi thích hợp cho con người sinh sống. Cậu không muốn cả một đời đều phải chờ đợi ở tinh cầu hoang vắng cần cỗi lại đây bằng tuyết.

Cư dân của tinh cầu Ryan ngày một ít đi, mắt thấy từng gia đình nối tiếp nhau di cư đến những thiên hà khác, Lâm Viễn không thể nhìn được mà tưởng tượng. Nếu có một ngày có thể mang mẹ cùng chị gái rời khỏi nơi đây thì thật tốt. Cậu muốn mang hai người rời khỏi cái nơi rét lạnh mà hoang vắng này, đến với tinh cầu ấm áp trong mộng cảnh kia, bốn mùa đều như xuân mà sinh sống.

— Thật may là nguyện vọng ấy sẽ nhanh chóng đạt được.

Bởi vì cậu vừa nhận được giấy trúng tuyển của Học viện quân sự St. Romia.

Sau khi bữa tối kết thúc, Lâm Viễn trở lại phòng ngủ, cầm ra một phong thư màu lam tinh xảo từ trong balo.

Phong thư có chất giấy vô cùng tốt, cầm ở trong tay có cảm giác rất dày, góc dưới bên phải có ẩn một con dấu hình phi ưng giương cánh rất đẹp – đó là huy chương thuộc về Quân bộ của đế quốc Lacey.

Trong thời đại khoa học kỹ thuật nhanh chóng phát triển, mọi người đều liên hệ với nhau thông qua email, loại thư tín cổ xưa này thật sự là rất hiếm thấy, chỉ có Học viện quân sự St. Romia mới có thể sử dụng đến phương thức long trọng này, gửi email cho học viên, đồng thời cũng đưa đến một bức thư báo trúng tuyển để làm kỉ niệm.

— Học viện St. Romia, Trường học quân sự danh giá nhất của đế quốc Lacey.

Nhiều vị tướng quân của đế quốc, thống lĩnh quân đội, thậm chí là cả bộ hạ Trand đều từng học ở nơi này. Cũng bởi vậy mà thư báo trúng tuyển của học viện luôn được rất nhiều học viên quý trọng, giữ gìn cẩn thận, trở thành một loại vinh quang mang đến cho họ niềm tự hào.

Lâm Viễn sờ bức thư trong tay, khóe môi không nhìn được hơi hơi giương lên, đôi mắt đen láy tỏa ra ánh sáng, không hề che giấu niềm vui sướng tràn ngập.

— Vậy mà thật sự thi đậu! Về sau, cậu chính là học viên của Học viện quân sự St. Romia, là bạn học của bộ hạ cùng rất nhiều tướng quân a!

Mẹ và chị đang ngồi trong phòng khách xem tin tức, Lâm Viễn đi đến bên cạnh ngồi xuống, đưa phong thư tới trước mắt, ôm lấy bà vai mẹ mình, mỉm cười nói.

“Mẹ, đến xem này.”

“Đây là cái gì?”

Lâm phu nhân có chút nghi hoặc cầm lấy phong thư, thấy con dấu hình hùng ưng dưới góc phải, đầu ngón tay khẽ run lên, chậm chậm mở ra, quả nhiên nhìn thấy một bức thư màu lam, chữ viết tinh xảo.

— Thư trúng tuyển vào Học viện quân sự St. Romia.

Học viên Lâm Viễn tại buổi tuyển sinh công khai vào các trường quân sự đã đạt thành tích cao, trúng tuyển vào học viện quân sự St. Romia, trở thành học viên hệ chỉ huy quân sự, xin mời đến học viện Romia báo danh vào trước ngày 18 tháng 1 năm 799.

Người phụ nữ đóng thư lại, sắc mặt có phần tái nhợt quay đầu nhìn cậu.

“Con gạt mẹ tham gia dự thi vào Quân bộ?”

“....”

Lâm Viễn hơi ngẩn người, cậu vốn tưởng khi nhìn thấy thư thông báo thì mẹ sẽ giống mình cảm thấy rất vui sướng, không nghĩ tới mẹ cậu cư nhiên lại có loại biểu tình khiếp sợ này, còn dùng ngữ khí bèn nhọn như thế chất vấn cậu.

Lâm Viễn trầm mặc một lúc, gãi gãi đầu nói.

“Mẹ, thực xin lỗi, mẹ lúc ấy sinh bệnh nằm viện, đúng lúc Quân bộ công khai tuyển sinh, con còn chưa kịp nói với mẹ liền....”

“Đúng vậy, chuyện này Tiểu Viễn đã nói qua với con rồi!”

Lâm Diêu vội vàng ra mặt thay em trai.

Lấy phong thư từ trong tay của mẹ, nghiêm túc nhìn chằm chằm vài lần để xác nhận, Lâm Diêu lúc này mới dùng lực xoa xoa tóc của em trai.

“Tiểu Viễn giỏi lắm! Không nghĩ tới lại thật sự trúng tuyển! Học viện St. Romia đó! Ông trời a, đó là trường học tốt nhất của đế quốc Lacey này a!”

Lâm Viễn bị cô coi như sủng vật mà xoa đầu làm cho có chút xấu hổ, vội vàng nghiêng người tránh đi ma trảo của chị gái, lập tức đem Hobbit vô tội đang trốn tại một góc khuất của sofa đưa vào trong tay chị mình.

Lâm Diêu quả nhiên dời mục tiêu, đem Hobbit ôm đến trong lòng, dùng sức xoa đầu tiểu Hobbit, gương mặt hiện đầy vẻ kiêu ngạo, nói.

“Em trai của tao về sau nhất định sẽ trở thành một sĩ quan chỉ huy quân hạm vĩ đại a! Không, sĩ quan chỉ huy thì không đủ, em trai của tao tương lai nhất định sẽ trở thành một thượng tướng cấp năm sao! Tao về sau chính là chị gái của thượng tướng đó! Ha ha ha ha!”

Tiểu Hobbit: “Ô ô ô...”

Lâm Viễn: “Khụ khụ khụ...”

Chị em hai người đang nói giỡn với nhau rất vui vẻ, vừa quay đầu lại phát hiện sắc mặt của mẹ so với vừa rồi càng thêm tái nhợt, ngón tay thậm chí còn hơi hơi phát run.

Lâm Viễn lo lắng nhìn về phía bà.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Lâm Diêu cũng buông tiểu Hobbit bị xoa xoa đến muốn tắt thở, quay đầu hỏi.

“Mẹ, mẹ đừng nóng giận, lúc ấy mẹ ở trong bệnh viện, Tiểu Viễn không muốn khiến mẹ lo lắng nên mới không nói.”

Lâm phu nhân trầm mặc trong giây lát mới quay đầu nhìn con trai.

“Tiểu Viễn, con nhất định muốn đi học quân sự? Những trường khác không được hay sao? Học quân sự... học quân sự sẽ rất vất vả...”

Lâm Viễn cười cười khoát tay.

“Con là nam sinh, điều này có đáng kể gì, hơn nữa, trở thành một quân nhân luôn là mơ ước của con, từ khi còn bé con đã quyết tâm muốn học trong trường quân sự khi trưởng thành.”

Lâm Viễn dừng một chút, nghi hoặc nhìn về phía Lâm phu nhân.

“Mẹ, mẹ không muốn con đi học ở Học viện quân sự St. Romia sao?”

“Đương nhiên, đương nhiên không phải...”

Bà Lâm miễn cưỡng cười cười.

“Đó là trường học tốt nhất ở đế quốc chúng ta, tuyển sinh vô cùng nghiêm khắc, hàng năm có rất ít người trúng tuyển, con có thể thi đậu, mẹ thật cao hứng a.”

Lâm phu nhân đứng lên khỏi sô pha, nhẹ nhàng day day huyết thái dương.

“Các con cứ trò chuyện, mẹ đi ngủ trước.”

Chị em hai người nhìn theo bóng lưng bà rời đi, nghi hoặc đưa mắt nhìn nhau. Thế nhưng bọn họ cũng không nhận ra chút dị thường nào từ bà Lâm, hai người còn tưởng rằng sắc mặt bà tái nhợt chỉ bởi vì kích động cùng với thân thể không được khỏe.

Đợi mẹ đi mất, Lâm Diêu lại lâm vào tâm trạng lằng lằng sung sướng vì “em trai thi đậu vào trường học tốt nhất toàn đế quốc”, một bên dặn dò em những việc cần phải lưu ý, một bên ân cần lôi kéo cậu đến phòng ngủ, nhanh chân nhanh tay giúp cậu thu thập hành lý.

— Cách ngày khai giảng của học viện quân sự St. Romia, chỉ còn hai tuần ngắn ngủi.

Buổi tối – mười một giờ.

Gió lạnh thổi thốc từng cơn, tuyết rơi thật dày, một người phụ nữ dung mạo dịu dàng mặc rất nhiều quần áo xuất hiện tại cửa một căn nhà, bà ấn chuông cửa, rất nhanh liền có người chạy ra tiếp đón.

Người phụ nữ sắc mặt tái nhợt, ngón tay hơi hơi phát run, vừa nhìn thấy người trước mặt liền dùng thanh âm khàn khàn, nói.

“Fuente, cầu xin ngài hãy giúp tôi nghĩ biện pháp...”

Fuente là một người đàn ông đáng người hơi mập, đã hơn năm mươi tuổi, thân là một bác sĩ, ông luôn có thái độ vô cùng ôn hòa đối với người khác. Thấy Lâm phu nhân sắc mặt tái nhợt, ông vội vàng đưa bà đến phòng khách, đưa đến một ly nước ấm, thấp giọng nói.

“Lâm phu nhân, đừng gấp, hãy chậm rãi nói.”

Lâm phu nhân nắm chặt cái chén trong tay, môi run rẩy đáp.

“Tiểu Viễn, Tiểu Viễn nó ghi danh vào học viện quân sự St. Romia, lại còn trúng tuyển... Trời ạ, nó lại gặt tôi đi ghi danh vào trường quân sự.”

Fuente vẻ mặt khiếp sợ.

“Bà nói, là Học viện quân sự St. Romia do Quân bộ trực tiếp quản lý?”

Lâm phu nhân sắc mặt khó coi gật đầu.

Fuente hơi đổi sắc.

“Theo tôi được biết, Học viện St. Romia có nội quy rất nghiêm khắc.”

“Tôi biết, đã trúng tuyển vào Học viện quân sự St. Romia, nhất định phải đến báo danh đúng thời hạn, bằng không sẽ bị coi là đào binh...” Lâm phu nhân dừng một chút. “Nhưng là, nhưng là tôi làm sao có thể để nó đi đến trường quân sự học tập? Nó là một Omega a.... Trời ạ, nó năm nay đã 18 tuổi, vạn nhất nó ở trường học...”

Lâm phu nhân không dám nghĩ tiếp nữa.

Mười tám tuổi là tuổi trưởng thành của Omega, sẽ phải đón nhận kì phát tình đầu tiên.

Omega trong kì phát tình sẽ không thể dùng lý trí để khống chế, bị bản năng của cơ thể chi phối, chỉ biết khát vọng bị người ta ôm, bị người ta giữ lấy, bị người ta đánh dấu.

Ở trường quân sự có vô số Alpha ưu tú trưởng thành, bất cứ lúc nào cũng có thể ở chỗ đó chờ Omega phát tình, như vậy có khác gì một chú cừu nhỏ đơn thuần chạy đến trong bầy sói đói khát?

Hết chương 1.

2. Quyển 1 - Chương 2: Thuộc Ưc Chế Omega Kiểu Mới

Là một bác sĩ gia đình, Fuente rất thấu hiểu tình huống xảy ra với Lâm phu nhân.

Bà cùng chồng là hậu duệ của người châu Á ở Trái đất, nghe nói tại địa cầu từ cổ xưa có một quốc gia hùng mạnh ở phương Đông, nơi đây có gần ngàn năm văn minh, hơn nữa tên của bọn họ thường chỉ có hai ba chữ, so với loại danh tự phức tạp như tên của Fuente thì có vẻ vô cùng ngắn gọn.

Lâm phu nhân và chồng đều là Beta, con gái Lâm Diêu cũng là Beta. Chồng bà là một quân nhân danh giá của đế quốc, nhiều năm trước đã hy sinh trong một chiến dịch, bởi vậy, chính phủ hàng năm đều có trợ cấp cho mẹ con bà một khoản tiền đủ để duy trì cuộc sống.

Chiến tranh mấy trăm năm giữa đế quốc Lacey và liên bang Stellan đã cướp đi vô số sinh mạng của những chiến sĩ trẻ tuổi. Vì vậy, kiểu gia đình chỉ có người mẹ beta độc thân rất thường thấy. Lâm phu nhân mang theo con gái Lâm Diêu sống cùng nhau là điều vô cùng bình thường, sẽ không tạo ra nhiều sự chú ý, thế nhưng, bà lại còn có thêm một đứa con.

— Lâm Viễn.

Fuente nhớ rất rõ tên của người con ấy, thậm chí còn nhớ được quang cảnh lần đầu tiên nhìn thấy cậu.

Đó là mười năm về trước, khi đó Fuente vừa chuyển đến khu dân cư bình dân trên tinh cầu này, ông đã gặp được tiểu nam hài nhà bên, một cậu bé châu Á da vàng tóc đen có đôi mắt to đen láy như hắc diệu thạch, lúc nào cũng trong veo.

Tinh cầu Ryan thời tiết giá lạnh, thường xuyên có tuyết rơi, lần đầu tiên Fuente nhìn thấy Lâm Viễn là khi cậu đang nghịch tuyết, cậu bé đem tuyết xếp thành nhiều hình thù thú vị, có những viên hình cầu, có hình hải tinh lục giác, có hình con cua, còn có những loại sinh vật biển cổ quái. Một tầng mồ hôi tinh mịn thấm trên gương mặt cậu, lỗ tai bị đông lạnh hơi hơi ửng đỏ, nhưng cậu vẫn vô tư ở nơi đó tự chơi đùa không biết chán, nhanh thoăn thoắt tạo ra những sản phẩm nghệ thuật từ tuyết.

Fuente đứng ở cách đó không xa, cậu bé phát hiện ra ông, liền quay đầu nở nụ cười với ông – nụ cười của cậu vô cùng sáng lạn, chiếc răng nanh trắng như tuyết lộ ra dưới đôi môi, gương mặt nộn nộn lúc cười lên trông đặc biệt khả ái hoạt bát.

— Trong khoảnh khắc ấy, Fuente thậm chí còn có một loại ảo giác, dường như ông đã gặp được ánh mặt trời chói chang từ lâu không còn tồn tại trên tinh cầu này.

Lần thứ hai nhìn thấy cậu bé kia, là vào một đêm tuyết rơi rét lạnh.

Lâm phu nhân ở nhà bên nửa đêm chạy tới tìm ông, khóc lóc thỉnh cầu ông đi cứu con trai bà. Ông mang theo hòm thuốc qua xem bệnh, trong lúc vô ý lại phát hiện, cậu bé đó hóa ra là một Omega – hơn nữa còn là Omega có huyết thống cực kỳ tinh thuần!

Beta cùng Beta chỉ có thể sinh ra Beta!

Chỉ có Alpha và Omega kết hợp, mới có thể tạo ra được một Omega huyết thống tinh thuần! Loại huyết thống thuần khiết như vậy trong nhân loại chỉ chiếm có 5%, mà

Omega nam thậm chí còn không đến 1%!

Dựa theo quy định của đế quốc, để bảo vệ giống loài quý hiếm, những Omega khi vừa được sinh ra đều phải đến “Hiệp hội bảo vệ Omega của đế quốc” để đăng ký tư liệu, tiếp nhận sự quản chế trực tiếp của chính phủ.

Trong mười ba năm đầu, chính phủ sẽ trích tiền trợ cấp cho gia đình để nuôi dưỡng Omega. Sau khi bọn họ bước vào tuổi 13, các Omega sẽ được đưa đến trường học chuyên môn ở thiên hà Rumsfeld, trường được thành lập dành riêng cho Omega để học tập trong vòng 5 năm.

Tỷ lệ Alpha và Omega bị sụt giảm nghiêm trọng, khả năng sinh sản của Beta thấp cùng với nguy cơ chết non cao đã khiến cho dân số của nhân loại luôn luôn tăng trưởng rất chậm.

Vì Omega là thành phần có khả năng sinh sản rất mạnh nên đã trở thành đối tượng cần được bảo hộ trọng điểm của đế quốc. Khi Omega tròn 18 tuổi, chính phủ sẽ lập tức an bài cho họ một Alpha có gen tương xứng để kết hôn, để đảm bảo sinh ra được đời sau ưu tú nhất.

Kỳ quái chính là, đứa nhỏ Lâm Viễn này cứ nhiên lại đến tinh cầu Ryan hoang vắng cần cỗi như vậy. Rõ ràng là cậu không hề tới Hiệp hội bảo hộ Omega của đế quốc đăng kí, mà lại lấy thân phận Beta thường dân sinh sống tại tinh cầu hoang vu trong vũ trụ suốt tám năm.

— Fuente thực sự khó có thể tin nổi.

Cho đến khi Lâm phu nhân rơi vào đường cùng đành phải nói ra chân tướng thật sự.

Đó là một cuộc thí nghiệm bí mật nghiên cứu về sự thay đổi sinh lý của cơ thể.

Thí nghiệm được một vị bác sĩ Omega thiên tài có dã tâm rất lớn đề ra, hấn hy vọng nhóm Omega có thể thoát khỏi sự cưỡng chế quản thúc của chính phủ, có thể tránh được những kỳ phát tình không hề báo trước hàng năm làm mất đi lý trí, có thể tự do tự tại, sinh hoạt hoàn toàn theo ý mình, mà không phải giống như những sủng vật bị Alpha đánh dấu, chiếm giữ, trở thành một công cụ sinh đẻ của nhân loại.

Vị bác sĩ đó đã nghiên cứu chế tạo ra một loại “thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega”, sau đó nhanh chóng được lưu hành rộng rãi trong xã hội.

Rất nhiều nam nữ Omega có tư tưởng tự chủ mạnh mẽ đã lén lút sử dụng loại thuốc ức chế này, làm cho mình trở nên không khác gì những Beta bình thường. Bọn họ có thể đi đến trường, có thể kết giao bằng hữu, có thể tham gia rất nhiều những cuộc xã giao, không còn giống như máy móc bị nhốt trong nhà, chỉ có một nhiệm vụ là sinh sản, sinh sản, tiếp tục sinh sản.

Trong những người này, nổi tiếng nhất chính là thiếu tướng Lăng Vũ.

Người đó đã sử dụng thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega để vào trường quân đội, hơn nữa còn nhờ vào tài năng chỉ huy quân sự xuất sắc mà trở thành tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử đế quốc, thậm chí còn có được một quân đoàn độc lập anh dũng quả cảm của riêng mình.

Chỉ là sau này, trong một lần tác chiến, thuốc ức chế mà hấn sử dụng đột ngột mất đi hiệu lực, thiếu tướng ở ngay tại chiến trường bắt đầu rơi vào kì phát tình của Omega, hấp dẫn những thuộc hạ Alpha suýt chút nữa mất đi khống chế. Tuy rằng ở thời khắc mấu chốt, hấn vẫn ép buộc bản thân phải duy trì bình tĩnh, điều khiển quân đoàn rút lui thành công từ vòng vây của địch, nhưng cuối cùng vẫn bị tòa án quân sự khai trừ khỏi quân đội.

Chuyện này đã khiến cho bộ hạ Trand cực kì lo lắng, kể từ đó thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega cũng hoàn toàn bị niêm phong và nghiêm cấm.

Thiếu tướng trẻ tuổi Lăng Vũ từ đó cũng thất lạc không còn tin tức.

Có người nói hấn đã bị Quân bộ bí mật xử quyết, cũng có người nói hấn bị một vị tướng quân mang về nhà sinh nhi dục nữ, thậm chí còn có lời đồn hấn không chịu nổi nhục nhã trước mặt mọi người mà tự sát.

Bất luận là như thế nào, vị tướng quân Omega truyền kì kia không bao giờ còn xuất hiện nữa, chân tướng sự thật cũng không ai có thể biết được. Chuyện năm đó đã trở thành tin tức cơ mật của Quân bộ, cũng chẳng ai dám ngang nhiên công khai thảo luận.

Mà điều khiến Fuente khiếp sợ chính là, Lâm Viễn cứ nhiên cũng bị tiêm vào thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega.

Tính toán thời gian, thì cậu rõ ràng đã bị tiêm loại thuốc này trong vòng một năm kể từ khi đế quốc có mệnh lệnh cấm thuốc ức chế.

Từ khi cậu sinh ra vẫn luôn được tiêm loại thuốc này vào người, cho nên dù là mang huyết thống tinh thuần của Omega nhưng khí tức lại cực kì nhạt. Lần này sinh bệnh chính là vì thuốc ức chế còn lại năm đó đã dùng hết, mà cậu mới tám tuổi không thể phát tình giống như những Omega trưởng thành, vì vậy kích thích tổ trong cơ thể cậu nhanh chóng bị mất kiểm soát, trực tiếp phá vỡ hệ thống miễn dịch.

Lâm phu nhân còn nói cho Fuente, dựa vào suy luận của vị thiên tài y học kia, chỉ cần liên tục tiêm thuốc ức chế đến năm 20 tuổi, vượt qua được thời kỳ phát tình kịch liệt nhất của Omega từ 18 đến 20 tuổi, Lâm Viễn có thể hoàn toàn trở thành một Beta.

Việc lén lút thay đổi đặc tính sinh lý như thế này rõ ràng là vi phạm pháp luật, nhưng đối mặt với Lâm phu nhân nước mắt đầm đìa cùng với tiểu hài tử đang không ngừng phát run kia.... Fuente cảm thấy mềm lòng.

Đúng vậy, ông thật sự rất thích đứa nhỏ khả ái này.

Ông cũng hy vọng cậu bé có thể vui vui vẻ vẻ mà lớn lên, chứ không phải mới tám tuổi đã chết non.

Vì thế, Fuente liền đáp ứng giúp Lâm Viễn.

Ông lấy bản danh sách dược liệu được vị bác sĩ kia để lại từ trong tay Lâm phu nhân, trải qua một thời gian nghiên cứu đã chế tạo được một loại thuốc ức chế Omega kiểu mới – loại thuốc này chẳng những có thể điều khiển được kích thích tố của Omega, làm cho ngoại hình và thể chất của người dùng hoàn toàn không khác biệt gì so với Beta, mà còn làm thay đổi các phân tử máu trong cơ thể, nhờ vậy có thể tránh được tất cả những dụng cụ sàng lọc kiểm tra – thậm chí bao gồm cả những cuộc điều tra sàng lọc huyết thanh thông thường.

Thứ duy nhất không thể tránh được là kiểm tra đo lường gen. Gen di truyền của con người là không thể thay đổi, một khi Lâm Viễn bị kiểm tra đến gen Omega, thân phận của cậu chắc chắn sẽ bị sáng tỏ.

Mười năm trước nhất thời mềm lòng, khiến cho Fuente phải bước trên con đường không thể quay đầu lại nữa.

Ông đã nhìn Lâm Viễn lớn lên, ông thật lòng rất yêu thích cậu thiếu niên người châu Á này. Đến giờ, cậu bé đáng yêu trong trí nhớ của ông đã trưởng thành, chỉ cần kiên trì thêm hai năm nữa là cậu có thể hoàn toàn biến thành một Beta bình thường vui vẻ, từ nay về sau có thể có được cuộc sống tự do của riêng mình.

Nhưng mà, vì sao cậu lại đột nhiên ghi danh vào trường quân sự, còn đáng chết thi đậu?

Thật đúng là gặp quỷ!

Bộ hạ cực kỳ coi trọng quy định của Quân bộ, Học viện quân sự St. Romia lại do Quân bộ trực tiếp quản lý, số lượng tuyển sinh hàng năm rất hạn chế, nếu như Lâm Viễn đã thi đậu mà không đến đăng kí đúng hạn, Quân bộ chắc chắn sẽ truy cứu trách nhiệm – ghi danh vào Học viện St. Romia mà lại đột nhiên không đến trường thì chẳng khác nào binh lính đào ngũ trên chiến trường, thậm chí còn có thể bị truy nã!

Còn nếu như Lâm Viễn đến trường quân sự, thì không thể chắc chắn thân phận Omega của cậu sẽ không bị phát hiện.

Một khi thân phận đó lộ ra, cậu sẽ bị đưa đến Hiệp hội bảo hộ Omega, bị chọn lựa cho những Alpha có gen ưu tú, bị đánh dấu, chiếm giữ, hơn nữa sẽ phải sinh con.

Đối với một Lâm Viễn vẫn luôn cho rằng mình là Beta, điều này nhất định là một đả kích vô cùng to lớn!

Fuente cau mày trầm tư thật lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm, hít thở sâu một hơi, liên lạc với một vị bằng hữu.

Trước màn hình, rất nhanh liền xuất hiện gương mặt của một người đàn ông trung niên với đường cong cương nghị. Nam nhân liếc mắt nhìn Fuente, trầm giọng hỏi.

“Fuente, tìm tôi có việc gì?”

Fuente mỉm cười nói.

“Nga, trung tá Knox, tôi có việc muốn tìm anh hỏi thăm a. Học viện quân sự St. Romia khi nào thì tiến hành kiểm tra những học viên mới? Cháu tôi muốn ghi danh vào Học viện, tôi muốn tìm hiểu trước một chút về trường học.”

“Kiểm tra toàn diện, thí nghiệm thể năng, còn có cả đo lường huyết thanh.”

Vị tướng quân biểu tình nghiêm túc, hơi hơi nhú mày, nói tiếp.

“Cháu anh? Là thằng nhóc Claude cả ngày chơi bời kia sao? Nó ghi danh Học viện quân sự St. Romia thì không có hy vọng gì đâu, anh hãy khuyên nó từ bỏ đi.”

“Khụ khụ, tên nhóc đó chỉ là suy nghĩ hơi nhiều thôi.” Fuente mang người cháu ra làm lá chắn, dùng xong lập tức dời đề tài. “Theo như anh nói, trường học sẽ không tiến hành kiểm tra gen của học viên mới?”

Knox gật đầu.

“Chỉ khi nào hoài nghi huyết thống có vấn đề mới phải đi kiểm tra gen, bình thường thì không.”

Fuente mỉm cười một chút.

“Nga, cảm ơn, chờ tôi trở về nhất định sẽ mời anh đi ăn cơm.”

Knox mặt không chút thay đổi nói.

“Những lời này anh đã nói mười năm rồi.”

Thông tin bị ngắt, Fuente có chút xấu hổ sờ sờ mũi. Đúng vậy, ông đến tỉnh cầu này đã mười năm, mỗi lần trò chuyện đều nói “Trở về mời anh ăn cơm”, thật không biết đã thiếu vị bằng hữu này bao nhiêu bữa cơm rồi.

May mà ông đã dò xét ra được thông tin có giá trị.

Trung tá Knox là huấn luyện viên tại Học viện quân sự St. Romia, có nhiệm vụ chính là quản lý trật tự của tân học viên, những người mới vào hàng năm đều phải trải qua một tháng tôi luyện như trong địa ngục dưới tay của hắn.

Nếu hắn đã nói chỉ kiểm tra huyết thanh, vậy thì dễ dàng rồi.

Fuente thở ra một hơi, nói với Lâm phu nhân.

“Lâm phu nhân, không cần nóng vội, tôi có một biện pháp.”

Lâm phu nhân lập tức ngẩng đầu lên.

“Ngài có biện pháp gì?”

Fuente nói.

“Trước khi Lâm Viễn đến ghi danh ở Học viện, tôi sẽ làm cho nó một ít thuốc ức chế, đem liều lượng tiềm của hai tháng vào trong một viên thuốc, như vậy là có thể vượt qua cửa kiểm tra. Chỉ cần uống thuốc đúng hạn, qua hai năm thí nghiệm hoàn thành, nó sẽ hoàn toàn biến thành Beta.”

Lâm phu nhân khiếp sợ nói.

“Đi đến trường quân sự? Đây... nhờ nó ở trường học...”

Fuente mỉm cười nói.

“Không cần lo lắng, tính năng của loại thuốc ức chế này đã ổn định hơn nhiều so với trước, sẽ không đột nhiên mất đi hiệu lực. Chỉ cần uống thuốc đúng hạn, chất dẫn dụ Omega trong cơ thể nó sẽ hoàn toàn bị ức chế, không thể phát sinh tình huống ngoài ý muốn.” Fuente dừng một chút. “Nhưng mà, bà nhất định phải nghĩ cách làm nó kiên trì uống thuốc. Hàm lượng của mỗi viên thuốc ức chế đã bị hao hụt rất nhiều, kiên trì uống hàng ngày là tốt nhất, nếu như ngoài ý muốn bị gián đoạn, cũng không được quá một tuần.”

Lâm phu nhân tâm tình mâu thuẫn suy nghĩ, đưa Lâm Viễn đến trường quân sự có lẽ là lựa chọn duy nhất trước mắt, mạo hiểm mang theo thuốc đến trường, hẳn là vẫn tốt hơn so với bị Quân bộ truy nã.... Tình huống xấu nhất là thân phận Omega bị lộ ra, là một Omega có huyết thống tinh thuần số lượng hiếm, nó cũng sẽ được chính phủ bảo vệ.

— Chỉ cần không ngoài ý muốn phát tình là được.

Vạn nhất nó ở trong trường quân sự với đa phần là Alpha kia phát tình, một đám Alpha bị chất dẫn dụ Omega làm mất lý trí, tuyệt đối sẽ giống như dã thú nhào lên...

Lâm phu nhân thậm chí còn không dám tưởng tượng đến khả năng đáng sợ đó.

Bà chỉ có thể gắt gao nắm lấy chiếc vòng cổ trước ngực, không ngừng cầu nguyện dưới đáy lòng.

“Thượng đế, xin Người hãy phù hộ cho con trai con! Nhất định Người phải phù hộ cho nó!”

Ở Lâm gia, Lâm Viễn đang ngủ trong phòng.

Thân thể thiếu niên mười tám tuổi giãn ra, thoải mái ngủ trên giường, trong mộng là một cảnh tượng tốt đẹp ấm áp.

Thật sự rất kỳ quái, cậu chưa từng đi qua nơi này, nhưng lại luôn mơ về khung cảnh chỗ ấy.

Đó là một tinh cầu màu biển xanh có bốn mùa đều như xuân, nơi ấy có ánh mặt trời, có thực vật, có bờ cát mềm mại vàng óng cùng với mặt biển xanh vô tận, sóng biển vỗ nhẹ vào bờ cát, phát ra tiếng kêu vô cùng dễ nghe, cậu thậm chí còn có thể ngửi được gió biển nhẹ nhàng phất qua hai má mang theo một hương vị rất đổi ấm áp.

Cậu nằm mơ thấy mình ở trong một phòng nhỏ trong tòa nhà bên bờ biển, giai điệu âm nhạc nhu hòa tràn ngập cả căn phòng.

Có một bàn tay ôn nhu nhẹ nhàng vuốt ve đầu cậu, thanh âm của nam nhân vô cùng dễ nghe cứ lặp đi lặp lại bên tai.

“Con trai, con về sau hãy làm một Beta, một Beta bình thường vui vẻ... có được hay không?”

Lâm Viễn cơ hồ muốn thốt ra một câu.

“Được, baba! Con vốn chính là Beta mà!”

— Là baba sao?

Thanh âm ấy thật dịu dàng, giọng nói gọi mình là con trai kia, là baba sao?

Ở phía sau mộng cảnh, một trận sóng biển đột nhiên thổi quét đến, toàn bộ những cảnh tượng tốt đẹp trong phút chốc đều tan biến hết, thay vào đó là bóng tối vô hạn làm người ta tuyệt vọng.

— Sinh nhật mười tám tuổi đã qua, từ ngày hôm nay, cậu thật sự đã trưởng thành.

Ở nơi sâu nhất trong cơ thể, dường như có một con thú hung mãnh dần dần thức tỉnh.

Mãnh thú kia đã bị khống chế thật lâu, áp lực thật lớn, đến cuối cùng không chịu nổi cô đơn liền tỉnh lại, gào thét chói tai, tựa như muốn phá tan tầng tầng lớp lớp giam cầm.

Một cảm giác run rẩy chậm rãi bốc lên từ sống lưng, làn da trắng nõn rất nhanh chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, máu bên trong cơ thể như muốn sôi trào, trái tim bên ngực trái cũng không chịu khống chế nảy lên kịch liệt.

Một cảm xúc trống rỗng đến kì quái nổi lên, làm cho Lâm Viễn cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Nó phát ra từ nơi tận cùng trong thân thể, khiến cậu nảy sinh một loại khát vọng muốn bị người gắt gao ôm vào ngực.

Tại sao lại lạnh như thế?

Có phải là do bên ngoài tuyết lại rơi hay không?

Lâm Viễn mơ mơ màng màng nghĩ, có chút bất an quán chặt chặn lại, tiếp tục nặng nề chìm vào giấc ngủ trong giấc mộng kỳ quái.

Hết chương 2.

3. Quyển 1 - Chương 3: Hai Điều Kiện Để Vào Trường Quân Sự

Khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, bữa sáng thơm ngào ngạt đã được đặt sẵn trên bàn, Lâm Viễn sau khi rửa mặt liền đi vào phòng ăn cơm, thấy sắc mặt mẹ mình tái nhợt, nhin không được đến bên cạnh nhẹ nhàng ôm lấy bà vai bà, cười nói.

“Mẹ, mẹ vẫn còn giận chuyện con đã gạt mẹ sao?”

Lâm phu nhân dịu dàng nhìn thiếu niên tươi cười sáng lạn, đáy lòng nổi lên một trận chua xót.

Nên nói với nó như thế nào mới tốt đây?

Con căn bản không phải Beta, kỳ thật con là một Omega, cha của con cũng là Omega, mà mẹ chỉ là mẹ nuôi của con, không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào với con?

Từ lúc con mới sinh ra đã phải tiếp nhận thí nghiệm cải tạo, bị cưỡng ép tiêm vào thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega, hàng ngày con đều phải uống thuốc ức chế kiểu mới mà bác sĩ Fuente chế tạo, cho đến tận hai năm sau mới có thể hoàn toàn trở thành Beta?

Nếu con không uống loại thuốc này, rất có thể con sẽ phải chịu kỳ phát tình của Omega, mất đi tất cả khống chế, chỉ còn lại khát vọng bản năng bị người ôm lấy và chiếm giữ, thậm chí còn phải sinh con cho người ta?

Đầu ngón tay Lâm phu nhân hơi run run, nhìn vào đôi mắt đen lầy trong veo đầy ý cười của thiếu niên, cảm thấy như vậy thật sự quá tàn nhẫn, bà không thể nào thốt ra lời!

Trời ơi! Đứa nhỏ này vẫn luôn tưởng rằng mình là một Beta bình thường, trong quan niệm của nó, tương lai nó sẽ cùng một Beta nữ kết hôn sinh con, chứ không phải là bị Alpha xa lạ mạnh mẽ chiếm giữ, vì đối phương mà sinh con, dạy con!

Thế giới quan của nó sẽ hoàn toàn đảo lộn, một đứa trẻ đơn thuần như nó nhất định sẽ không chịu nổi!

Không bằng, không bằng tiếp tục gạt nó, chỉ cần nó đủ 20 tuổi, hoàn toàn biến thành Beta là tốt rồi...

“Mẹ, đừng nóng giận. Ngày hôm qua chị đã giúp con thu dọn xong hành lý, cũng sắp đến khai giảng rồi, con phải nhanh chóng đến trường báo danh.” Thiếu niên hoàn toàn không biết gì, đi đến phía sau Lâm phu nhân, cười hì hì mát xa bà vai cho mẹ. “Ba năm sẽ qua nhanh thôi, chờ con tốt nghiệp, con có thể trở thành một quân nhân nổi danh, mỗi quân nhân của đế quốc đều được phân cho một căn nhà ở tỉnh cầu chủ. Lúc ấy, con sẽ mang mẹ và chị đến đó sinh sống...”

Nguyện vọng tốt đẹp của thiếu niên khiến cho Lâm phu nhân cảm thấy cay cay sống mũi.

Ba năm...

Thật hy vọng con có thể bình an mà vượt qua ba năm này.

Lâm phu nhân thở sâu, quay đầu lại nhìn Lâm Viễn.

“Tiểu Viễn, mẹ không phản đối con đến trường quân sự học, thế nhưng, con bắt buộc phải đáp ứng với mẹ hai điều kiện.”

Thấy mẹ mình rớt cuộc lên tiếng, Lâm Viễn lập tức thu tay lại, xoay người ngồi trước mặt Lâm phu nhân, nghiêm túc hỏi.

“Điều kiện gì ạ?”

Lâm phu nhân thấp giọng nói.

“Sau khi con đến trường học... phải cố gắng cách xa nhóm Alpha ra một chút.”

Lâm Viễn hơi sửng sốt, còn tưởng rằng điều kiện của mẹ là phải chăm chỉ đọc sách, nghiêm túc học tập, không được yêu đương lung tung với nữ Beta, không nghĩ tới lại là điều kiện kì lạ như vậy.

— Cách xa Alpha?

Lâm Viễn nghi hoặc gãi đầu.

“Vì sao ạ?”

Lâm phu nhân trầm mặc một lát mới nói.

“Học viện quân sự St. Romia, con có biết rõ đó là nơi như thế nào hay không?”

Lâm Viễn dùng vẻ mặt hoang mang nhìn bà.

“Con biết, đó là trường quân sự tốt nhất của đế quốc a!”

Biểu tình của Lâm phu nhân càng trở nên nghiêm túc.

“Không chỉ có thế, Tiểu Viễn... Alpha vốn là những người sở hữu năng lực ưu tú nhất, Học viện quân sự St. Romia lại là trường học tốt nhất đế quốc, hơn nữa con còn ghi danh vào hệ chỉ huy quân sự... Thống lĩnh ba quân và đương kim đệ nhất tốt nghiệp từ hệ chỉ huy quân sự của Học viện St. Romia, con có biết không?”

Lâm Viễn gật gù đầu.

Lâm phu nhân lại nói.

“Được học trong hệ chỉ huy quân sự, cho dù là các Beta cũng đều có gia thế hiển hách, đừng nói gì đến những Alpha có huyết thống thuần khiết. Bọn họ đều là con của các thượng tướng, thậm chí còn có thể là con cháu của hoàng thất. Những người đó, không phải là người mà con có thể đắc tội... Con có hiểu ý mẹ không?”

Mẹ cậu rất ít khi nói chuyện nghiêm túc như vậy, Lâm Viễn yên lặng lắng nghe, rất nhanh liền hiểu được những lo lắng của bà.

Đúng vậy, mình chỉ là một người có xuất thân gia đình bình thường, lại đến từ tỉnh cầu xa xôi căn cỗi, có thể thi đậu vào hệ chỉ huy của Học viện quân sự St. Romia đã là một vinh hạnh vô cùng to lớn, cho nên ở trường nhất định phải biết nhún nhường, không thể đắc tội người khác mà gây ra phiền toái!

Làm một người yên lặng học tập là được rồi!

Lâm Viễn cười cười, nghiêm túc nói.

“Mẹ, mẹ yên tâm, con tuyệt đối sẽ không đi trêu chọc bọn họ.”

Thấy con mình hứa hẹn rất kiên định, Lâm phu nhân lúc này mới hơi yên lòng. Do dự một chút, bà lấy ra một cái chai đưa cho cậu, nhẹ giọng nói.

“Còn một việc này nữa, đây là bác sĩ Fuente đưa cho con, mỗi ngày uống một viên, đó là điều kiện thứ hai mẹ muốn con đáp ứng.”

Lâm Viễn cầm lấy lọ thuốc, hiếu kỳ mở ra nhìn.

“Đây là cái gì?”

Lâm phu nhân thận trọng nói.

“Loại thuốc này có thể giúp cải thiện thể chất của con, rất có lợi đối với con. Một lọ có tổng cộng 365 viên, mỗi ngày đều phải uống, hết năm đầu tiên con trở về, mẹ sẽ kiểm tra đó.”

— Rất có lợi? Cải thiện thể chất? Chẳng lẽ là vitamin sao?

Lâm Viễn nghi hoặc nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn cười cười cầm lấy cái chai.

“Nga, con biết rồi.”

Ngữ điệu của Lâm phu nhân vô cùng nghiêm túc.

“Tiểu Viễn, mẹ nói con đừng cười! Giáo sư Fuente đã chăm sóc cho con từ nhỏ, là người hiểu rõ nhất bệnh tình của con. Con có còn nhớ năm con tám tuổi bị sốt, toàn thân đổ mồ hôi thiếu chút nữa đã chết? Thể chất của con tương đối đặc thù, về sau không chừng sẽ lại bị như vậy, uống loại thuốc này thường xuyên là tốt nhất, con nhất định phải uống hàng ngày, con hãy hứa với mẹ một lần nữa, không được phép quên!”

Thấy mẹ mình thận trọng như thế, lại nhớ năm tám tuổi thiếu chút nữa mất mạng, Lâm Viễn không khỏi thu lại nụ cười, nghiêm túc gật gật đầu nói.

“Vâng, con biết, mẹ cứ yên tâm, con sẽ uống mỗi ngày, coi như nhiệm vụ thiết yếu trước khi đi ngủ là được.” Lâm phu nhân lúc này mới yên lòng.

Lâm Viễn từ nhỏ đã rất hiểu chuyện và nghe lời, nếu như nó đã cam đoan, đương nhiên nói được sẽ làm được.

Nhưng thật kỳ quái... tại sao đáy lòng bà vẫn có một tia bất an.

Lâm phu nhân thở sâu, đuổi đi suy nghĩ hỗn loạn dưới đáy lòng, lấy ra một chiếc thẻ màu bạch kim đưa cho Lâm Viễn.

“Con hãy cầm lấy cái thẻ này, mật mã là sinh nhật con. Đây là số tiền gửi ngân hàng mà ba con năm đó để lại, sau khi đến trường học, cần gì có thẻ trực tiếp rút từ thẻ.”

Lâm Viễn vội vàng lắc đầu nói.

“Không cần, mẹ và chị cứ giữ lấy. Học viện quân sự St. Romia miễn phí học phí, ăn ở đều không phải dùng đến tiền, mỗi tháng còn có trợ cấp sinh hoạt nữa...”

Lâm phu nhân nhú mày cắt ngang lời của cậu.

“Cầm lấy đi, đây là ba con để lại cho con, con một thân một mình đi ra ngoài chắc chắn sẽ có lúc cần dùng đến tiền. Mẹ với chị con còn có một tấm thẻ, không cần phải lo lắng.”

Thấy mẹ có thái độ kiên quyết, Lâm Viễn đành phải im lặng nghe lời.

Thế nhưng cậu lại không biết, người cha mà cậu nghĩ, cùng với người cha trong lời nói của Lâm phu nhân, căn bản không phải cùng một người.

Thời gian khai giảng của trường quân sự ngày càng gần, Lâm Viễn đã đặt trước qua mạng một vé trên phi thuyền.

Phi thuyền Trân Châu số hiệu 731 chuyên chở hành khách sẽ dừng lại một giờ ở tỉnh cầu chủ Oman trong thiên hà Cezar. Từ tỉnh cầu Ryan trong thiên hà Cezar đến tỉnh cầu Oman mất khoảng 100 năm ánh sáng, chỉ cần một phi thuyền chở khách hạng nhỏ là có thể đi, mất khoảng mười tiếng là tới nơi.

Lâm Viễn mua vé đến tỉnh cầu Oman vào 5 giờ chiều ngày 4 tháng 1, Lâm phu nhân và Lâm Diêu đều tự mình đến trạm không gian của tỉnh cầu Ryan đưa tiễn cậu.

Không khí đưa tiễn thật sự rất ảm đạm, hai vành mắt của Lâm phu nhân đều đỏ lên, Lâm Viễn trước giờ chưa từng xa nhà có chút luyến tiếc bà, đành phải ôm lấy mẹ thật chặt, ra vẻ thoải mái mà mỉm cười nói.

“Mẹ, hết năm thứ nhất con sẽ trở về mà! Còn có, sau khi con đến trường sẽ thường xuyên trò chuyện với mọi người qua video, cũng sẽ không quên điều kiện mẹ đã nói! Mẹ yên tâm đi!”

Lâm phu nhân lúc này mới an lòng một chút, nhẹ nhàng ôm lấy con trai, nghẹn ngào nói.

“Con phải chăm sóc mình thật tốt, biết không?”

Lâm Viễn cười gật đầu. “Vâng!” Sau đó cậu nhìn về phía chị gái, “Chị, Hobbit nhờ chị chăm sóc a, đừng quên cho nó ăn.”

Lâm Diêu hào sảng khoát tay.

“Yên tâm, chị sẽ không để cho nó chết đói đâu.”

“Con đi đây, hẹn gặp lại.”

Thấy sắp đến giờ, Lâm Viễn vẫy tay từ biệt hai người, xoay người đi vào cửa kiểm tra an ninh.

Quy trình kiểm tra an ninh vô cùng nghiêm khắc, hành lý khách hàng mang theo đều phải đi qua một băng chuyền điện tử thật dài, sử dụng tia laser xoay ba trăm sáu mươi độ, xem xét kiểm tra không một chút sơ hở. Những hành khách mang theo vật nuôi lên phi thuyền còn phải tiến hành kiểm tra huyết thanh, để tránh dẫn theo bệnh truyền nhiễm.

Hành lý của Lâm Viễn rất đơn giản, chỉ có vài bộ quần áo để thay đổi, rất nhanh liền thông qua cửa thứ nhất, lúc từ băng chuyền quẹo tới cửa kiểm tra huyết thanh, một người đàn ông trung niên thần sắc nghiêm túc dùng kim đâm một chút vào đầu ngón tay Lâm Viễn để lấy máu, sau đó lạnh lùng nhìn cậu một cái, thấp giọng nói.

“Lấy súng vật của cậu ra đây.”

“Sao?” Lâm Viễn sửng sốt một chút, gãi gãi đầu nói. “Chú à... chú đang nói đùa sao? Súng vật ở đâu ạ?”

Sắc mặt người đàn ông không chút thay đổi, chỉ cho cậu xem hình ảnh quang điện bên trong vali hành lý sau khi kiểm tra – chỉ thấy vài bộ quần áo đơn giản bên trong vali, ngoài ra còn có một chú chó nhỏ toàn thân tuyết trắng đang cuộn mình ở bên góc, nó ngủ đặc biệt say sưa, bộ lông dài trên người còn bị tết thành rất nhiều bím tóc.

Lâm Viễn: “....”

Người đàn ông trung niên thúc giục.

“Mời cậu mang súng vật ra làm kiểm tra huyết thanh, còn có, súng vật không được phép để trong vali, cần phải đăng ký trước khi lên phi thuyền, lát nữa cậu nhớ đi làm một chút thủ tục.”

“.....Nga.”

Lâm Viễn vội vàng mở túi, mang Hobbit đang ngủ thật say ra ngoài.

Hobbit vừa mơ mơ màng màng tỉnh dậy liền bị châm vào một nhát, nhát thời đau đến ô ô ô kêu lên, hai mắt nhắm lệ ư ử nhìn chủ nhân. Lâm Viễn bắt đắc dĩ nhìn nó, cậu hoàn toàn không biết nhóc con này làm sao lại chạy được vào trong hành lý của mình, ngày đó cậu thu dọn đồ đạc xong thì rõ ràng đã khóa vali lại rồi à? !

Chẳng lẽ phải mang con chó nhỏ này cùng đến trường sao?

Lâm Viễn nhát thời cảm thấy vô cùng đau đầu!

Trường học chắc sẽ không cho phép học viên nuôi thú cưng! Nhưng mà, mẹ và chị đã về nhà, phi thuyền lại sắp cất cánh, Lâm Viễn thực sự cảm thấy không thể nào mặc kệ tiểu Hobbit ở lại nơi này.... Không còn cách nào khác, đành phải mang nó đến trường học rồi tính tiếp.

Nếu trường không cho nuôi, thì cậu sẽ tìm cho nó một người chủ mới thật tốt.

Rạng sáng 3 giờ, phi thuyền hạ cánh xuống tỉnh cầu Oman.

Khác với tỉnh cầu Ryan quanh năm tuyết rơi lại cần cỗi hoang vắng, là hành tinh chủ của thiên hà Cezar, điều kiện ở tỉnh cầu Oman rõ ràng vô cùng tốt, dân số cũng nhiều gấp vài lần, chỉ là thời tiết vẫn rất lạnh.

Theo như điều tra của sở do thám thì thiên hà Cezar là nơi rét lạnh nhất trong vũ trụ, nơi này kỳ thật không hề thích hợp cho con người sinh sống, chỉ vì thiên hà Cezar có chứa rất nhiều nguyên liệu dự trữ mà nhân loại cần khai thác, cho nên mới dần dần có dân cư.

Lâm Viễn lần đầu tiên đến tỉnh cầu Oman, mặc dù có chút hiếu kỳ, nhưng hiện tại đã là 3 giờ sáng, phi thuyền Trân Châu đúng 7 giờ sáng mai sẽ tới, ở một nơi xa lạ như thế này, tốt nhất là không nên đi lung tung để tránh lạc đường. Lâm Viễn nghĩ vậy, liền tìm một góc im lặng hẻo lánh ngồi xuống, ôm tiểu Hobbit vào trong ngực nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một trận mệt mỏi kéo tới, cậu vừa muốn ngủ, lại đột nhiên nghe được trong đại sảnh vang lên tiếng thét chói tai, thanh âm đáng sợ như bị người ta bóp chặt yết hầu, làm cho lòng người phát lạnh.

Lâm Viễn bình tĩnh, mở to mắt, chỉ thấy đội cảnh vệ nhanh chóng đi qua một góc nào đó, sau một lúc lại bước nhanh trở về, hình như áp giải theo một người. Lâm Viễn hiếu kì nhìn qua chỗ bọn họ, không nghĩ tới, lại vừa vặn bắt gặp ánh mắt của người ấy qua khe hở giữa đám cảnh vệ.

— Đó là một nam nhân vô cùng đẹp mắt.

Người con trai có làn da trắng nõn, miệng bị cắn đến chảy máu, thân thể không ngừng run rẩy, dường như hần không còn đủ khí lực để đứng thẳng nữa, bị vài cảnh vệ kéo đi trên đường, hốc mắt hơi hơi đỏ lên, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy kinh hoàng và bất lực.

Nhận thấy ánh mắt cầu xin giúp đỡ của người đó, Lâm Viễn đột nhiên cảm thấy căng thẳng, trái tim giống như bị người ta bóp chặt.

“....”

Lâm Viễn vừa muốn đứng lên thì đã thấy đám cảnh vệ mang người kia lên xe vận chuyển ở trạm không gian.

“Omega này thật sự điên rồi! Không ngoan ngoãn ở nhà đợi, lại dám lén lút chạy ra ngoài, kết quả là đột nhiên phát tình ở trạm không gian! Chết tiệt! Tôi thiếu chút nữa đã bị hần thu hút!”

“May mà cảnh vệ phát hiện đúng lúc, không thì cậu ta thảm rồi! Omega này thật sự là không hiểu chuyện gì hết!”

Xung quanh truyền đến tiếng bàn luận của một số người trưởng thành, mang theo ngữ khí trào phúng rõ ràng.

Lâm Viễn nhìn theo phương hướng cảnh vệ đi mất, có chút bất an nhẹ nhàng siết chặt tay.

Omega.... Đó là Omega sao?

Lâm Viễn chỉ biết một chút thông tin về Omega từ trên mạng chứ chưa gặp qua bao giờ. Bởi vì những Omega khi bước vào tuổi 13 đều sẽ bị đưa đến trường học dành riêng cho họ để học tập, 18 tuổi liền bị cưỡng ép kết hôn, cuộc sống sau này cơ hồ cũng không thể ra ngoài mà chỉ ở nhà sinh con, cho nên, người bình thường đều rất ít khi gặp được Omega.

.... Omega kia thật sự rất xinh đẹp.

Lâm Viễn có chút nghi hoặc hồi tưởng lại, cái mùi dễ chịu sinh ra khi Omega phát tình lúc này không hiểu sao lại khiến cậu có cảm giác bất an, dường như có thứ gì đó dưới đáy lòng đang lặng lẽ thoát ra, dần dần sinh sôi nảy nở.

Thân thể ngây ngô, thậm chí còn vì vậy mà sinh ra một loại xúc cảm rất kỳ diệu.

Nhận thấy được phản ứng của thân thể, lỗ tai Lâm Viễn hơi đỏ lên, muốn đi toilet dùng nước lạnh rửa mặt một chút, nhưng khi đứng dậy, lại phát hiện ra một chuyện khiến cậu vô cùng khiếp sợ —

Hobbit đâu?

Trời ạ! Tiểu Hobbit đã chạy đi đâu mất rồi?!!

Hết chương 3.

4. Quyển 1 - Chương 4: Cuộc Hành Trình “gà Bay Chó Sủa”

Lâm Viễn nhớ rất rõ mình vừa ôm Hobbit ngủ gật còn chưa đến một phút, Hobbit đã không thấy tăm hơi, rốt cuộc tên nhóc đó chạy đi nơi nào rồi a?

Lâm Viễn có chút nóng vội đứng lên tìm kiếm xung quanh.

Tinh cầu Oman dù sao cũng là chủ tinh của thiên hà Cezar, trạm không gian vũ trụ ở nơi này còn lớn hơn gấp năm lần so với tinh cầu Ryan, được chia ra thành tám khu lớn dành cho khách nghỉ ngơi, mà trong mỗi khu lại phân ra rất nhiều tiểu khu, muốn tìm một con chó nhỏ trong cả dòng người đông đúc như vậy quả thật là mò kim đáy bể.

Lâm Viễn tìm từ khu A đến khu H vẫn không tài nào thấy được bóng dáng Hobbit giữa biển người mênh mông. Ngược lại có thể nhìn thấy những vật nuôi còn lớn hơn Hobbit đến bốn năm lần, không chỉ có những con chó lớn, còn có sói, có hổ, thậm chí là cả gấu, chúng đều bị chủ nhân dùng dây thừng được làm đặc biệt để khống chế.

Ở nhân loại, nếu như con người vì tiến hóa mà phân ra thành ABO thì đồng thời rất nhiều động vật cũng bị biến dị, một số loại thú dữ ở địa cầu ngày trước đã dần dần trở nên ngoan ngoãn, trở thành thú nuôi của con người. Đương nhiên cũng có những loài thú ngoài thiên hà sau khi tiến hóa thì càng thêm tàn bạo hung mãnh, thậm chí còn thích đem con người trở thành thức ăn của chúng.

Hobbit kia chỉ biết ngu ngốc chạy loạn khắp nơi, nhờ đâu lại gặp phải thiên địch ở trạm không gian, bị thương thì làm sao bây giờ?

Lâm Viễn gấp đến loạn cả lên, rơi vào đường cùng, đành phải đến trạm không gian nhờ giúp đỡ, miêu tả hình dáng của Hobbit, hơn nữa còn lưu lại ảnh chụp của nó và phương thức liên hệ, hy vọng những người hảo tâm sau khi nhận được nó có thể đưa tới đây.

Sau khi đăng kí tin tức xong, cậu quay trở về khu C, lại phát hiện một chuyện dở khóc dở cười.

— Tiểu Hobbit đang nằm ở vị trí mà Lâm Viễn vừa mới ngồi, một cặp móng vuốt cào cào lên túi hành lý xách tay, rất tấn trách thay chủ nhân mình trông coi đồ đạc, đôi mắt đen láy ngập nước cơ hồ muốn khóc ra, dường như là đang sợ hãi bị chủ nhân vứt bỏ.

Lâm Viễn: “...”

Đi đến chỗ ngồi trước mặt, một người một chó nhìn nhau trong chốc lát, Hobbit lập tức vẫy đuôi nhào tới, cắn ống quần Lâm Viễn mà ô ô khóc.

Lâm Viễn thực sự rất muốn đánh nó một cái!

Nhưng liếc thấy bộ dáng ủy khuất của nó, rốt cuộc vẫn không nỡ xuống tay!

Sau khi gọi điện đến trung tâm hủy bỏ thông tin tìm kiếm thú nuôi, lúc này Lâm Viễn mới xoay người ngồi trở lại, ôm lấy Hobbit, nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Tên nhóc này vừa rồi chắc là sợ hãi nên tránh đi đâu đó một lúc, ngược lại chính cậu quá khẩn trương, chạy đi khắp cả khu nghỉ ngơi để tìm kiếm.

Có một cô bé đi ngang qua dường như rất yêu thích Hobbit, nhìn không được đi tới, sờ sờ đầu nó, hiếu kì hỏi.

“Anh ơi, thú cưng mà anh nuôi là loài gì vậy? Nó tên là gì?”

Lâm Viễn cười nói.

“Nó tên là Hobbit.”

Mẹ của cô bé đi đến, nhẹ giọng nói với cậu.

“Xin lỗi, con gái tôi không hiểu phép tắc, loài Gela này ghét nhất bị người khác sờ đầu, hy vọng cháu không để ý.”

Nói xong bà liền nhẹ nhàng vuốt vuốt lỗ tai Hobbit, Hobbit lập tức vui vẻ cọ cọ một chút vào lòng bàn tay bà.

Người phụ nữ khẽ cười cười, mang theo con gái xoay người rời đi.

Cô bé rất hiếu kì hỏi mẹ.

“Mẹ ơi, đây là loài Gela sao? Nó thật là đáng yêu a, con cũng muốn nuôi một con!”

Người phụ nữ nói.

“Ừ, loài Gela này rất quý hiếm, dù muốn cũng chưa chắc đã mua được. Chúng có chỉ số thông minh không thua gì con người, có thể nghe hiểu được rất nhiều ngôn ngữ của các động vật khác. Con thích thì sau này mẹ sẽ đưa con đến căn cứ bảo hộ động vật để xem. Còn nữa, về sau không được sờ lung tung vào vật nuôi của người khác nghe không?”

Cô bé có chút thất vọng, cúi thấp đầu đáp.

“Vâng, con biết rồi...”

Lâm Viễn lắng nghe âm thanh bàn luận của hai người xa dần, tâm tình phức tạp quay đầu nhìn Hobbit.

Hobbit hất cao cằm lên nhìn cậu, dường như muốn nói...

Cậu là đồ chủ nhân ngu ngốc, cuối cùng cũng nhận ra tôi không phải con chó nhỏ bình thường rồi đi?

Lâm Viễn cẩn thận đánh giá Hobbit một lúc, thân hình trắng thuần như tuyết chỉ nhỏ bằng hai bàn tay, đôi tai vừa lớn lại vừa dài, ngoại hình nhìn qua thực sự rất giống một chú cún con khả ái. Lâm Viễn nhìn chằm chằm nó, sau một lúc lâu mới hỏi.

“Mày thật sự là loài vật tiến hóa cấp cao, có thể nghe hiểu ngôn ngữ của những sinh vật khác trong truyền thuyết.... Gela?”

Hobbit yên lặng quay đi, tựa hồ không hề để ý đến cậu.

“Nhóc con, có thể nghe hiểu những gì tao nói sao?”

Lâm Viễn hưng phấn xoay đầu Hobbit lại, sờ sờ lỗ tai nó, nhìn vào mắt nó, nói.

“Nếu mày có thể hiểu thì gật đầu, không thì tao sẽ mặc kệ mày ở lại đây.”

Hobbit lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

“Mày thật sự rất ghét bị con người sờ đầu sao?”

Lâm Viễn có chút hiểu kì, cố ý xoa xoa cái đầu mềm mại của nó.

Quả nhiên Hobbit hai mắt ướm sưng uông uông kêu lên.

Lâm Viễn cố gắng nén cười nói.

“Chẳng trách, chịch của tao cả ngày đều xoa đầu mày, còn tết lông của mày thành bím tóc, có phải mày thấy rất thống khổ hay không, cho nên mới lén lút chui vào trong đồng hành lý của tao, muốn tao mang mày đi sao?”

Hobbit lập tức gật đầu, sau đó còn vui vẻ cọ cọ vào lòng bàn tay Lâm Viễn.

Lâm Viễn ôm lấy nó, tâm tình bỗng nhiên trở nên cực kỳ vui vẻ.

Sở hữu loài sủng vật có chỉ số thông minh cao như vậy thật là tốt, vừa rồi cậu vội vã đi tìm nó, nó lại rất thông minh ngồi tại chỗ đợi, còn biết trông chừng hành lý giúp chủ nhân nữa.

Hai năm trước, lúc Lâm Viễn nhặt được nó ở trạm không gian, nó đang đứng dưới trời tuyết, gần như hòa làm một với tuyết trắng. Lúc Lâm Viễn đi ngang qua thì phát hiện ra nó, sợ nó rét cóng bị thương nên mới nhặt về nhà. Còn tưởng rằng chỉ là một chú chó nhỏ bình thường, không ngờ nó lại là loài vật tiến hóa cao cấp đến từ thiên hà Ophiuchus: Gela.

Loại sinh vật này được phát hiện vào khoảng hơn năm trăm năm trước.

Đó là thời điểm thế giới con người chỉ có một chính quyền là đế quốc Lacey, khi con người chuyển tới chủ tinh Barnard ở thiên hà Ophiuchus đã phát hiện ra một loài vật có kích thước rất nhỏ, nhìn qua vô cùng đáng yêu. Thế nhưng khiến người khác phải khiếp sợ là, loài sinh vật này cư nhiên có thể nghe hiểu hầu hết ngôn ngữ của các sinh vật trong vũ trụ — hơn nữa chúng còn vô cùng thân thiện với loài người.

Con người đã đặt tên cho loài vật này là Gela, mang về nghiên cứu một cách cẩn thận. Năm đó cơ giáp trí năng đầu tiên được chế tạo thành công chính là nhờ một phần linh cảm lấy từ kết cấu đại não của loại sinh vật cấp cao này.

Thế nhưng, từ khi chính quyền liên bang Stellan thành lập, khai chiến với đế quốc Lacey tới nay, bởi vì thiên hà Ophiuchus bị liên bang Stellan chiếm lĩnh cho nên sinh vật Gela có chỉ số thông minh cao ngày càng hiếm gặp ở Lacey.

Bộ hạ Trand của đế quốc cũng rất thích loại sủng vật thông minh này. Ở đế quốc khi tiên vương tại vị, còn có cả phòng nghiên cứu khoa học chuyên môn đào tạo giống Gela. Sủng vật quý hiếm như vậy vô cùng hiếm thấy trong đời thường, cho nên Lâm Viễn mới có thể nhận nhầm nó thành một chú chó thông thường.

Không biết là người như thế nào lại có thể làm mất sủng vật quý báu như vậy ở trạm không gian....

Lâm Viễn nghĩ đến đây đột nhiên có chút lo lắng, quay đầu nhìn Hobbit nói.

“Hobbit, chủ nhân trước đây của mày là người như thế nào? Có muốn tao đem tư liệu của mày đến trung tâm vật nuôi đế quốc, giúp mày tìm lại chủ không?”

Hobbit lập tức kinh hoảng, thân thể giật lùi lại, liều mạng lắc đầu, đôi lỗ tai dài bị nó đung đưa cơ hồ muốn rớt xuống.

Lâm Viễn nhin không được nở nụ cười, sờ sờ lỗ tai nó, nói.

“Được rồi, tao biết rồi! Tao không đi tìm vị chủ nhân kia giúp mày nữa là được, xem ra người chủ trước của mày đối xử với mày không tốt, về sau mày cứ đi theo tao đi!”

Hobbit lấy lòng cọ cọ vào lòng bàn tay Lâm Viễn.

Lâm Viễn trong lòng mềm nhũn, nhin không được ôm lấy Hobbit, dùng trán của mình thân mật chạm vào trán nó.

Đột nhiên cậu lại có cảm giác mang gia hỏa thông minh này theo bên người quả thật không tồi? Chỉ là không biết trường quân sự có cho phép học viên mang sủng vật vào trường hay không. Hobbit không phải là chú chó bình thường, mà là Gela có chỉ số thông minh cao ngất, nói không chừng có thể nghĩ ra cách lên vào trong?

— Đến lúc đó rồi nói sau vậy.

Nếu như thật sự không thể được, chỉ có thể nhin đau mà bỏ đi thứ yêu thích, tìm một người tốt tạm thời gửi nuôi nó.

Rất nhanh đã đến bảy giờ sáng, phi thuyền Trân Châu số hiệu 731 chở hành khách quả nhiên đúng giờ đến trạm không gian của tỉnh cầu Oman. Lâm Viễn an toàn thông qua cửa kiểm tra, ngồi vào phi thuyền loại nhỏ đi lên khoang chở khách của phi thuyền.

Phi thuyền chở khách này có kích thước rất lớn, tổng cộng có 20 khoang, mỗi khoang đều có sức chứa tới gần một vạn người, tổng số hành khách có thể chở là hơn hai mươi vạn, hành trình từ thiên hà Cezar đến hệ ngân hà, lại đến thiên hà Đại Hùng Tinh, trên đường đi sẽ dừng lại ở khoảng mười tỉnh cầu có người sinh sống.

Bởi vì phải đi qua ba thiên hà lớn, cho nên trên đường sẽ cần tiến hành nhiều lần chuyển tiếp không gian xuyên vũ trụ, thời gian đi ước chừng khoảng 13 ngày. Lâm Viễn dựa vào số hiệu tìm được chỗ ngồi của mình.

Một khoang loại nhỏ của phi thuyền chứa được 4 người, có bốn chiếc giường và bốn chiếc ghế an toàn. Lúc bình thường có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, còn khi tiến hành chuyển tiếp không gian, cùng với khi phi thuyền cất cánh và hạ cánh thì hành khách bắt buộc phải ngồi trên ghế, tự chuẩn bị tốt những bước phòng hộ an toàn.

Lâm Viễn vừa đi vào khoang thuyền, liền thấy một thiếu niên đang sửa sang lại hành lý.

Thiếu niên ấy xấp xỉ tuổi cậu, có một mái tóc nâu tự nhiên nhìn qua vô cùng mềm mại, làn da trắng nõn đặc trưng, đôi môi hồng nhuận, lông mi dài và dày rủ xuống tạo thành bóng mờ trên mặt, ngũ quan của cậu ta rất thanh tú nhã nhặn, chỉ là biểu tình trên mặt lại cực kì lãnh đạm.

Hai cái giường khác trong phòng đều trống không, chắc hẳn lần này khởi hành đến tỉnh cầu Oman, hai vị trí đó đều không có người, có lẽ phải đến trạm sau mới có hành khách lên nhận chỗ.

Sau khi chuẩn bị tốt hành lý, cả khoang thuyền nhất thời yên tĩnh trở lại, Lâm Viễn liền chủ động chào hỏi đối phương.

“Xin chào, tôi tên là Lâm Viễn.”

Thiếu niên quay đầu nhìn cậu một cái, thản nhiên nói.

“Snow.”

Lâm Viễn thầm nhắc lại tên cậu ta, nghi hoặc hỏi lại.

“Snow? Là Snow... nghĩa là tuyết sao?”

Snow gật gật đầu.

“Nga, tên của cậu thật dễ nghe!”

Hơn nữa cũng thật phù hợp với vẻ lạnh lạnh đạm đạm của cậu ta.

Lâm Viễn xoay người ngồi lên giường, thân thiện cười cười nói chuyện với cậu ta.

“Tôi muốn đi Phá Quân tỉnh ở thiên hà Đại Hùng Tinh để nhập học, còn cậu muốn đến đâu?”

Snow nói.

“Tôi cũng vậy.”

Khóe môi Lâm Viễn cong lên, cười đến càng thêm vui vẻ.

“Cậu cũng qua đó để học sao? Tôi muốn đến Học viện quân sự St. Romia, còn cậu?”

Snow đáp.

“Tôi cũng vậy.”

Lâm Viễn cảm thấy thật hưng phấn.

“Thật là trùng hợp a! Không nghĩ ở trên phi thuyền vũ trụ lại có thể gặp được bạn học!

Tôi năm này vừa mới trúng tuyển vào đó, còn cậu?”

Snow trả lời.

“Tôi cũng vậy.”

Lâm Viễn: “....”

Được rồi, không cần hỏi nữa, tôi biết cậu là một Beta bình thường, cũng ở tại thiên hà Cezar.

— Thật kỳ quái, rõ ràng là một thiếu niên có bộ dạng rất đẹp, nhưng tại sao thái độ đối với người lạ lại đối lập như thế chứ?

Lâm Viễn cảm thấy biểu hiện của mình đã rất thân thiện, nhưng vẻ mặt của người đối diện trước sau đều cứng nhắc, cứ như thể cậu không phải là một Beta bình thường, mà là dã thú bất cứ lúc nào cũng chực nhảy qua ăn thịt cậu ta.

Cậu cũng không phải Omega, tôi lại càng không phải Alpha.... Có nhất định phải sợ tôi như thế hay không?

Lâm Viễn gãi gãi đầu, trong lòng cảm thấy thật nghi hoặc.

Snow cầm lấy một chiếc máy phát hình loại nhỏ cúi đầu xem phim, Lâm Viễn không thể làm phiền cậu ta, đành thản nhiên cúi đầu trên đũa Hobbit trong lòng.

Hobbit có lẽ đã rất mệt, ghé vào lòng Lâm Viễn, an tâm ngủ một cái.

Cũng không biết qua bao lâu, màn hình trong khoang thuyền đột nhiên sáng lên, một nam nhân có vẻ dễ tính xuất hiện, hần sờ sờ bộ râu dài, cười tủm tỉm nói.

“Các vị hành khách thân ái, tôi là thuyền trưởng Jill của phi thuyền Trân Châu số hiệu 371, hiện tại là 11 giờ sáng ngày 5 tháng 1 năm 799, phi thuyền của chúng ta chuẩn bị cất cánh, xin mời các vị ngồi vào ghế an toàn, mang theo cả vật nuôi của mình, đồng thời giữ gìn thật tốt tài sản của mình!”

Lâm Viễn vội vàng ngồi vào ghế an toàn, ôm chặt tiểu Hobbit vào ngực, hình ảnh thuyền trưởng trên màn hình biến mất, qua một lúc lâu, thân thể cảm nhận được một trận chấn động kịch liệt, có lẽ là phi thuyền Trân Châu đang cất cánh.

Chấn động này kéo dài hơn 10 phút, sau đó phi thuyền cũng dần dần ổn định trở lại.

Cửa sổ trong khoang thuyền mở ra, Lâm Viễn có thể thông qua đó nhìn thấy được khung cảnh của vũ trụ .

Tinh cầu Oman – nhìn xa xa tựa như một tinh cầu màu tuyết trắng thuần khiết đang dần dần biến thành một điểm sáng nho nhỏ, cho đến tận khi mất hút không còn dấu vết. Tinh vân màu trắng ở Cezar hết như những sợi bông lớn nhanh chóng bị bỏ lại phía sau. Những ngôi sao trong vũ trụ sáng lấp lánh, xa xa không biết là chòm sao băng nào kéo dài cái đuôi thành một sợi tơ màu bạc, điểm xuyết lên bức màn đen bóng của vũ trụ bao la.

Lâm Viễn nhin không được cảm thán.

“Thật xinh đẹp!”

Đối với một Lâm Viễn chưa từng rời xa nhà mà nói, hết thấy những điều đang thấy đều vô cùng kỳ diệu. Mà thiếu niên tên Snow đang ngồi ở đối diện kia, sắc mặt vẫn cực kì băng lãnh, nghe được câu nói của Lâm Viễn, chỉ hơi hơi nhú chân mày lại.

Sau một lát, màn hình trong khoang thuyền lại hiện lên gương mặt của thuyền trưởng.

Thuyền trưởng Jill cười tủm tỉm sờ sờ bộ râu nói.

“Rất vui mừng được thông báo với các vị, phi thuyền của chúng ta đã ra khỏi thiên hà Cezar, thuận lợi tiến vào vũ trụ an toàn. Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, 8 giờ tối mai chúng ta sẽ đến được Diêm Vương tinh trong hệ ngân hà.”

“Trong cuộc hành trình, nếu các vị có điều gì cần giúp đỡ thì không cần khách sáo, hãy nhấn vào nút tương ứng ở cạnh giường, những người máy trí năng của chúng tôi sẽ tận lực phục vụ các vị! Hy vọng mọi người sẽ có một chuyến đi vui vẻ!”

Thuyền trưởng vừa dứt lời, màn hình điện tử đột nhiên hiện lên một mảnh gọn sóng màu xám hỗn độn.

Sau đó, tín hiệu màn hình ổn định trở lại, nhưng trên đó lại xuất hiện một người đàn ông xa lạ.

Người này có một mái tóc dài màu bạch kim, dung mạo trung tính thoát nhìn cực kỳ tuấn mỹ, hần mặc quân trang màu trắng, thân hình cao lớn mà thon dài, lễ phép cúi chào mọi người, mỉm cười nói.

“Những người dân của đế quốc Lacey thân mến, thật vui khi có thể nhìn thấy mọi người... Nga, đương nhiên, chắc là mọi người thì không quá vui mừng khi nhìn thấy tôi.”

Người đàn ông dừng lại một chút, khoe môi nhẹ nhàng giương lên một độ cong vừa phải, ra vẻ tiếu nuôi nói.

“Bởi vì, tôi là thượng tướng Flamischer của Liên bang Stellan. Việc nhìn thấy tôi ở đây có thể chứng minh một điều... các vị đã bị bắt cóc.”

Lâm Viễn: “.....”

~~>oOo

5. Quyển 1 - Chương 5: Phi Thuyền Bị Bắt Cóc

Người đàn ông vừa dứt lời, toàn bộ phi thuyền vũ trụ lập tức rơi vào hỗn loạn! Rất nhiều khoang nhỏ bị mở ra, không ít người hoảng sợ lao khỏi phòng, chạy đến đại sảnh trong phi thuyền, thần sắc khẩn trương mà nhỏ giọng bàn luận với nhau. Lâm Viễn cũng biến sắc, lập tức ôm lấy Hobbit, xoay người đi ra ngoài cửa.

Đại sảnh trong phi thuyền loạn thành một đồng, trên mặt ai nấy đều tràn ngập bất an.

Nhìn màn hình chiếu trong đại sảnh, nụ cười của người sĩ quan dung mạo tuấn mỹ trẻ tuổi được phóng đại lên, giờ phút này trong lòng mọi người lại chẳng khác gì ma quỷ đến từ địa ngục sâu thẳm.

Nhìn người đàn ông tươi cười đầy ôn nhu, đáy lòng Lâm Viễn nổi lên một trận gió lạnh.

— Flamischer!

— Cư nhiên lại là kẻ biến thái này!

Vì ghi danh vào Học viện quân sự St. Romia, Lâm Viễn đã thuộc nằm lòng toàn bộ lịch sử đế quốc, nhắm mắt cũng có thể đọc lầ lầ trôi chảy.

Trong lịch sử mấy trăm năm chiến đấu giữa đế quốc và liên bang, rất nhiều vị danh tướng đã xuất hiện, mà Flamischer chính là kẻ địch đã khiến cho vô số quân đoàn trưởng của đế quốc cảm hận đến tận xương tủy!

Là một nhà quân sự gia trẻ tuổi của Liên bang Stellan, người đàn ông này được chính tổng thống Liên bang gọi là “Tướng quân thiên tài của chúng ta”, gã cực kỳ am hiểu những thủ đoạn trên chiến trường, đã dẫn dắt quân đoàn Tham Lang với năng lực công kích khiến người ta phải khiếp đảm và phương thức đánh du kích gây nên rất nhiều thiệt hại trầm trọng cho đế quốc!

Mà trong lịch sử, gã chỉ tính sai duy nhất một lần.

Đó là vào chiến dịch mười chín năm về trước, tướng quân Lăng Vũ dẫn dắt quân đoàn Âm Dạ của đế quốc lên tập kích vào tinh cầu Namics.

Năm đó, không biết là nhận được thông tin ở đâu, Flamischer đã mang cả ba quân đoàn đi đến phụ cận thiên hà Isville âm thầm mai phục, muốn vây bắt quân đoàn Âm Dạ rồi tiêu diệt toàn bộ... Thế nhưng, tướng quân Lăng Vũ vốn rất cẩn thận, ở khu vực cách đó khoảng 10 năm ánh sáng đã bố trí chiến hạm trinh sát, kịp thời phát hiện ra ý đồ của hắn, thành công dẫn dắt quân đoàn Âm Dạ toàn vẹn rút lui!

Flamischer dẫn ba binh đoàn chờ đợi cả ngày, đừng nói là tiêu diệt quân đoàn Âm Dạ, đến ngay cả một sợi lông của bọn họ cũng chẳng thể đụng đến! Trái lại còn bị quân viện binh của đế quốc tấn công không kịp trở tay, bị đánh đến mặt mày xám tro!

Lâm Viễn xuyên qua màn hình lớn nhìn bộ dáng mỉm cười kiêu ngạo của nam nhân, chỉ hận không thể tiến vào màn hình mà hung hăng đấm cho gã một phát!

Cái tên khốn kiếp này! Cư nhiên lại lợi dụng lỗ hổng phòng tuyến, chạy đến thiên hà Cezar uy hiếp phi thuyền chở đầy cư dân của đế quốc.... Cách làm ti bỉ như vậy quả nhiên chỉ có gã mới có thể nghĩ ra!

Flamischer nhún vai, rất có phong độ mỉm cười nói.

“Các vị không cần hoảng sợ, tôi chỉ muốn thảo luận một số điều kiện với bộ hạ của mọi người. Hy vọng bộ hạ có thể đáp ứng, nếu không thì, tôi cũng không thể cam đoan mọi người sẽ được an toàn.”

Người đàn ông mang bao tay tuyết trắng nhẹ nhàng phát phát tay, cả phi thuyền vũ trụ tức thì rơi vào một mảng tối tăm, dưới sự quấy nhiễu mạnh mẽ của sóng điện từ, thông tin và nguồn điện của phi thuyền đã hoàn toàn bị cắt đứt!

Thông qua cửa sổ mạn tàu có thể nhìn thấy rất rõ ràng, phía trước phi thuyền Trân Châu, có mấy chiếc quân hạm màu bạc lạnh lẽo tựa như bầy sói, lẳng lặng dừng ở nơi đó như hổ rình mồi. Trên những chiếc quân hạm đều có dấu ấn hình sói, chính là dấu hiệu của quân đoàn Tham Lang. Chỉ cần Flamischer ra lệnh, bọn chúng hoàn toàn có thể phá tan chiếc phi thuyền chở khách yếu ớt chẳng chịu nổi một đòn này thành từng mảnh nhỏ trong thời gian ngắn nhất.

Đại sảnh lúc này lâm vào một trận trầm mặc ngán ngủi, sau đó liền vang lên đủ loại thanh âm hỗn độn.

Có người mắng Flamischer, có kẻ sợ hãi khóc thành tiếng, còn có một số người âm thanh run rẩy an ủi lẫn nhau.

Lâm Viễn sắc mặt khó coi quay trở về khoang thuyền của mình.

Nương theo ánh sáng bên ngoài mạn tàu, có thể nhìn thấy sắc mặt Snow đã trở nên tái nhợt, nam sinh có dung mạo nhã nhặn cau chặt mày, biểu tình trên mặt lạnh đến mức có thể kết thành một tầng hàn băng!

..... Bọn họ cứ nhiên lại trở thành con tin!

Cả phi thuyền chở khách cùng với ngàn vạn cư dân vô tội của đế quốc Lacey, giờ phút này lại trở thành con tin bị kẹp giữa Liên bang Stellan và tên tướng quân Flamischer kia!

Đáy lòng Lâm Viễn không khỏi dâng lên một cỗ lửa giận mãnh liệt!

Tướng quân Flamischer, kẻ bị ngàn vạn con dân đế quốc thống hận kia, hiện giờ rất có thể đang ở trước mặt mình, chiếc mẫu hạm chỉ huy màu trắng bạc kiêu ngạo dừng lại trước đó không xa như hổ rình mồi!

Mà cậu lại hoàn toàn bất lực, chỉ có thể nôn nóng ở nơi này, giống như một con sơn dương chờ đợi bị làm thịt, hy vọng đế quốc có thể gửi quân đến cứu viện. Cậu cuối cùng vẫn chỉ có cái danh là học viên trường quân sự không có sức phản kháng, dưới tình huống như vậy cũng đành buông xuôi.

Lâm Viễn gắt gao siết chặt nắm tay, trái tim đột nhiên nhảy lên kịch liệt, cậu nhìn gương mặt mỉm cười của nam nhân trên màn hình, trong đầu đột nhiên nảy lên một nguyện vọng vô cùng mãnh liệt – phải đánh bại gã! Giết gã!

Nếu giờ phút này, cậu là tướng quân chỉ huy một quân đoàn nào đó của đế quốc, cậu nhất định sẽ nghĩ mọi cách giết chết tên khốn kiếp này!

Dường như sự căm hận được di truyền trong máu sôi sục quá mạnh mẽ, làm cho Lâm Viễn trong một khoảng thời gian ngắn đã mất đi khống chế.

Snow kinh ngạc nhìn Lâm Viễn, thiếu niên lúc trước có nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, giờ phút này gai góc toàn thân đều dựng lên, giống như một con hổ giương nanh múa vuốt, hai mắt mở to trừng trừng nhìn màn hình, tựa hồ muốn nhào qua cắn chết nam nhân ở phía bên kia.

..... Người này dường như có hơi quá kích động.

Trên màn hình cũng chỉ là hình chiếu mà thôi, muốn lôi người đàn ông từ màn hình ra ngoài căn bản là không thể.

Đường truyền thông tin của phi thuyền chắc hẳn đã bị quấy nhiễu, tuyệt đối không thể phát ra bất cứ tín hiệu xin giúp đỡ nào tới đế quốc. Lúc này Flamischer có lẽ đang đàm phán với bộ hạ, mà kết quả của cuộc nói chuyện này có thể ảnh hưởng đến sự tồn vong của cả vạn người dân vô tội trên phi thuyền.

Không biết bên kia đã giằng co mất bao lâu, lâu đến mức thời gian tựa hồ như ngừng lại, mỗi một giây đều trở nên rất dài.

Trên phi thuyền, có rất nhiều người lần đầu tiên đối mặt với tử thần như vậy, ban đầu bên ngoài còn truyền đến tiếng mắng điên cuồng cùng tiếng khóc sợ hãi, thế nhưng sau một thời gian, vài âm thanh dứt quãng ấy cũng dần dần bình ổn trở lại.

Lâm Viễn rốt cuộc cũng khôi phục lý trí, chán nản trở lại giường, liên tục vuốt ve Hobbit đang phát run ở trong lòng.

Trầm mặc một lát, Lâm Viễn đột nhiên nhìn về phía Snow, cười cười nói.

“Khụ, Snow, chúng ta hãy trò chuyện một chút đi, ngộ nhỡ Trân Châu trở thành vật hi sinh, chúng ta cứ như vậy mà chết, tựa hồ có chút tiếc nuối.”

..... Đúng vậy, cứ trầm mặc như thế cũng không phải biện pháp, không chừng sẽ thật sự chết ở chỗ này giống như cậu nói. Nếu như vậy, trước khi chết quen biết thêm một người bạn, còn tốt hơn so với một mình vong mạng trong vũ trụ đi?

Nhưng là.... còn có rất nhiều chuyện đang chờ mình thực hiện....

Snow gắt gao nắm chặt tay, thở sâu một hơi điều chỉnh lại cảm xúc, nhìn người thiếu niên có đôi mắt to đen láy trước mặt, nhẹ giọng hỏi. “Cậu muốn nói chuyện gì?”

Lâm Viễn gãi gãi đầu, nói. “Cậu ghi danh vào hệ nào của Học viện quân sự St. Romia?”

Snow nói. “Học viện y học quân sự.”

“Nga, nhìn cậu nhả nhặn như vậy.... thực sự rất thích hợp làm một bác sĩ.”

Snow nói. “Cha của tôi chính là một bác sĩ rất nổi tiếng.”

Lâm Viễn trầm mặc trong chốc lát, có chút lặc lợng cúi đầu.

“Cha tôi... tôi không biết ông ấy là ai, cũng chưa từng gặp qua một lần. Mẹ tôi nói khi tôi sinh ra, ông ấy đã hy sinh trên chiến trường, trong nhà cũng không có ảnh chụp.... Ngay cả bộ dáng của ông ấy như thế nào tôi cũng không biết.”

Snow nhìn cậu trai hoạt bát trước mặt mang bộ dáng buồn bã, trong lòng mềm nhũn, nhịn không được nhẹ giọng an ủi. “Cậu đừng buồn.”

Lâm Viễn gãi gãi đầu, không biết nên nói gì mới tốt.

Baba....

Với cậu mà nói, đó là một từ vô cùng xa lạ. Từ trước tới nay trong kí ức của cậu, lúc nào cũng chỉ có mẹ và chị gái, tuy rằng mẹ nói với cậu rằng cha đã hy sinh trong một chiến dịch, nhưng bản thân Lâm Viễn vẫn cảm thấy không hợp lý. Trong giấc mộng của cậu luôn xuất hiện một đại dương xanh thẳm, người đàn ông kia nhẹ nhàng xoa đầu cậu, gọi cậu là con trai, thanh âm nghe vào tai vô cùng ôn nhu.

“Con à, tương lai con sẽ làm một Beta bình thường vui vẻ...”

— Kia chỉ là một giấc mộng thôi sao? Hay là một kí ức khi cậu còn nhỏ?

— Người đàn ông kia là ai? Làm một Beta là có ý gì? Cậu không phải vẫn luôn là một Beta sao?

Lâm Viễn miên man suy nghĩ trong chốc lát, vẫn không thể thông suốt.

Snow đột nhiên nói. “Đã qua một giờ rồi.”

Lâm Viễn phục hồi tinh thần, nhìn thời gian nói. “Ừ, cũng không biết cái tên biến thái kia bàn bạc những gì với bộ hạ”

Mặc kệ nội dung như thế nào, cái loại bắt giữ dân chúng khiêu khích đòi đàm phán như thế này, bộ hạ Trand khẳng định sẽ không trực tiếp đáp ứng. Theo như suy đoán của Lâm Viễn, bộ hạ hẳn là sẽ nghĩ biện pháp cầm chân Flamischer, sau đó phái quân đội để quốc khấn cấp tới cứu viện.

Thế nhưng, thiên hà Cezar trước mắt là nơi hoang vắng tối tăm nhất trong vũ trụ, thường trú ở nơi này cũng chỉ có vài quân đoàn phụ trách khai thác khoáng vật, mà bọn họ thì vốn không cùng cấp bậc với quân đoàn Tham Lang do Flamischer chỉ huy, đến cứu viện cũng chỉ có con đường chết.

Flamischer cũng chẳng có đủ kiên nhẫn để chờ đến khi quân đội lớn của đế quốc tới, nhờ như gã không đợi kịp, rất có thể sẽ trực tiếp hủy đi tàu Trân Châu.... Mất thấy thời gian trôi qua ngày càng lâu, lại không có bất cứ động tĩnh nào từ đế quốc, Lâm Viễn không khỏi có chút bối rối: Đế quốc rốt cuộc là làm sao vậy? ! Chẳng lẽ cứ ngồi đây chờ chết?

— Đúng lúc này, ngoài cửa sổ chợt lóe lên một tia quang mang chói mắt.

Không gian phía sau của quân đoàn Tham Lang đột nhiên vặn vẹo giống như bị xé rách!

Cùng với một dòng khí lưu cực mạnh làm chấn động cả vũ trụ, ba chiếc quân hạm mini màu đen tuyền đột nhiên xuất hiện phía sau quân đoàn Tham Lang, không chút do dự bắn thẳng đến cánh trái của bọn chúng!

Phanh phanh phanh!

Ba đợt quang đạn đồng thời bắn ra, cái đuôi quang đạn lấy tốc độ cực hạn nháy mắt xẹt tới, kéo theo một đường dài đẹp mắt trong không gian tối đen, trực tiếp hướng về phía cánh trái quân hạm của quân đoàn Tham Lang!

— Oanh!

Những tiếng nổ liên tiếp vang lên, quân đoàn Tham Lang bị ba quân hạm nhỏ bắn phá, ánh lửa bốc lên cao, giống như những đợt pháo hoa vô cùng đẹp mắt nở rộ trong vũ trụ yên tĩnh!

Cũng giống như lễ gặp mặt hoa mỹ vừa rồi, cả ngàn chiếc quân hạm màu đen đột nhiên nhảy ra từ bóng tối như muốn xé rách cả vũ trụ, lấy tốc độ nhanh nhất bao vây dày đặc xung quanh nơi đây!

Những chiến hạm đen tuyền đứng ở đó, giống như hòa cùng một thể với vũ trụ, chỉ còn sót lại mấy ánh đèn chỉ thị màu đỏ lấp lánh, giống như quang mang lóe lên trong ánh mắt loài thú dữ đang im lìm nhìn vào con mồi!

Từng chiếc quân hạm đen, tựa như những người thợ săn bình tĩnh, từng bước từng bước tới gần quân đoàn Tham Lang!!

Ở trung tâm của những ngọn đèn chỉ thị, một chiếc mẫu hạm cấp chỉ huy lớn màu đen tuyền yên lặng đứng lại tại chỗ, ánh sáng đỏ sậm lấp lánh phát ra từ nó trong nháy mắt dường như muốn bao phủ cả vũ trụ, nuốt hết mọi ánh sáng nơi đây.

— Quân đoàn Vinh Quang!

— Quân đoàn Vinh Quang của đế quốc!

— Do nguyên soái Rawson tự mình xuất lĩnh, quân đoàn Vinh Quang của đế quốc chưa một lần bại trận!

Tiếng hoan hô vang dội cơ hồ là ngay lập tức nổ ra trong phi thuyền!

“Trời ạ, là nguyên soái Rawson!”

“Nguyên soái Rawson! Ngài ấy cư nhiên lại tới cứu viện cho chúng ta! Chúng ta có hy vọng rồi... Không, chúng ta nhất định được cứu!”

“Nguyên soái Rawson.... Đúng là ngài ấy! Ngài ấy rốt cuộc cũng đến đây...”

Có người thậm chí kích động đến phát khóc, nắm chặt lấy thập tự giá trên cổ, liên tục niệm tên của Rawson. Rawson Bessemer.

Thống soái ba quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử đế quốc.

Tốt nghiệp học viện quân sự St. Romia khóa 573 với thành tích xuất sắc trong cả chương trình học, ba năm được thăng làm Đại tá, sáu năm lên làm Thượng tướng, mười lăm năm sau tiếp nhận ấn soái từ tay nguyên soái tiền nhiệm, trở thành Thống soái ba quân hùng mạnh nhất trong toàn đế quốc!

Chỉ cần là nơi hắc có mặt, tuyệt đối sẽ không để bất cứ một con dân và lãnh thổ nào của đế quốc rơi vào tay kẻ khác.

Nếu như nói tướng quân Flamischer là nhà quân sự thiên tài của Liên bang Stellan, thì nguyên soái Rawson, chính là Chiến Thần bất bại khiến cho cả đế quốc Lacey phải tự hào!

Hết chương 5.

6. Quyển 1 - Chương 6: Chiến Thần Bất Bại Của Đế Quốc

“... Là nguyên soái Rawson!”

Lâm Viễn từ cửa sổ nhìn thấy quân hạm tới cứu viện, lập tức kích động nhảy lên khỏi giường.

“Snow, mau nhìn kia! Là quân đoàn Vinh Quang! Quân đoàn Vinh Quang của đế quốc!”

Nguyên soái Rawson là thần tượng tôi vẫn luôn hâm mộ! Không ngờ ông ấy cứ nhiên lại tự mình đến đây!”

Nhìn bộ dáng Lâm Viễn hai mắt sáng bừng đầy hưng phấn, Snow cũng nhin không được quay đầu ra ngoài cửa sổ, quân hạm màu đen mang dấu hiệu mặt trời màu vàng lấp lánh, quả nhiên là biểu tượng độc nhất vô nhị của quân đoàn Vinh Quang.

Sắc mặt tái nhợt của Snow lúc này mới hơi dịu đi một chút, nhẹ nhàng siết tay, thấp giọng nói.

“Quả nhiên là ông ấy!”

Quân đoàn Vinh Quang xuất hiện, cơ hồ trong nháy mắt làm thay đổi cục diện giằng co.

Quân tiên phong xuất hiện từ vũ trụ cùng lúc bắn rơi ba chiến hạm chỉ huy của quân đoàn Tham Lang, lễ gặp mặt lớn như vậy, khiến ngay cả Flamischer cũng nhin không được hơi hơi nheo mắt lại.

Trong khoang thuyền chỉ huy của quân đoàn Tham Lang đột nhiên phát ra âm thanh nhắc nhở.

“Tướng quân, tiên phương thu được tin tức, là mật hạm từ Rawson, muốn được kết nối trò chuyện cùng mẫu hạm chỉ huy, ngài có đồng ý hay không?”

Khóe môi Flamischer hơi gợn lên một chút.

“Chuyển thông tin, ta đồng ý.”

— Rawson, Rawson Bessemer, quả nhiên là một kẻ khó chơi!

Kết nối trò chuyện nhanh chóng được chuyển đi, hai mẫu hạm chỉ huy của hai quân đoàn, hai vị quân đoàn trưởng đồng thời nhận được hình chiếu của đối phương trên màn hình, hai gương mặt tinh xảo dường như gần trong gang tấc.

Rawson có ngoại hình vô cùng anh tuấn, khác hẳn Flamischer với những đường cong thiên về nhu hòa, Rawson mang gương mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan giống như điêu khắc mà thành, khí chất của một quân nhân được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn trên người hắn!

Một thân quân trang đen thuần cùng với ngôi sao lóng lánh trên vai đã đại biểu cho thân phận cao quý không ai có thể sánh bằng trong Quân bộ ở đế quốc Lacey!

Hắn nhìn qua vẫn còn rất trẻ, một nam nhân lịch lãm đã lăn lộn trên chiến trường nhiều năm, biểu tình bình tĩnh như mặt hồ mùa đông giá rét không hề có độ ấm, bị hắn nhìn chăm chú vào, thậm chí còn có ảo giác sống lưng phát lạnh như muốn đóng băng!

Flamischer nhìn gương mặt đã quen thuộc từ lâu này, nhin không được mỉm cười, nâng cằm lên nói.

“Nga... Rawson thân ái, chúng ta lại gặp nhau rồi.... Tuy rằng tôi chưa từng nghĩ có thể thấy anh.”

Rawson thần nhiên đáp.

“Tôi cũng vậy.”

Hai người nhìn nhau một lát, lúc này Rawson mới chậm rãi nói từng câu.

“Flamischer, anh hãy đem quân đoàn Tham Lang rút lui đi, tôi không muốn khai chiến với anh ở đây!”

Flamischer mỉm cười.

“Bởi vì phi thuyền Trân Châu đang nằm dưới sự khống chế của tôi, tôi có thể làm nó nổ tung thành từng mảnh bất cứ lúc nào sao?”

Rawson lạnh lùng nói.

“Tôi cũng có thể làm anh nổ thành từng mảnh bất cứ lúc nào.”

Flamischer bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

“Thật sự là làm khó tôi mà.”

Rawson nhìn đối phương, biểu tình vô cùng bình tĩnh.

“Tôi đã phái người chặn ở cửa ra của trùng động vũ trụ Isville, quân cứu viện của anh căn bản sẽ không thể đến được đây. Nói cách khác, anh chỉ có một lựa chọn, đó chính là rút lui!”

Flamischer trầm mặc một lúc, chẳng trách quân tiếp viện đột nhiên mất tin tức, hóa ra Rawson đã phái binh chặn ở cửa ra, chỉ là... đường ra của trùng động vũ trụ là nơi rất bí mật, làm sao hắn biết được?

Chênh lệch về binh lực giữa hai bên cũng không nhiều, nếu trực tiếp khai chiến thì cả hai đều không có lợi, Flamischer nhanh chóng tỉnh táo lại, gờ tay lên ra hiệu cho phó chỉ huy rút lui.

Quân đoàn Tham Lang nhận được lệnh rút lui, đội hình vừa bị tản ra nhanh chóng tập hợp lại trong vòng ba mươi giây, lấy tốc độ nhanh nhất đi về hướng ngược lại, dứt khoát quyết đoán như một cơn gió xoáy!

“Rawson, chúng ta đã không gặp mặt hơn mười năm rồi phải không?” Ở trong khoang thuyền chỉ huy, thần sắc Flamischer vẫn vô cùng nhàn nhã, khẽ cười cười nói với Rawson. “Chiến dịch mười chín năm về trước, thật sự khiến tôi cả đời cũng khó quên. Vị tướng quân Lăng Vũ thông minh tài trí kia, thật không thể tưởng tượng nổi, hắn cư nhiên lại là một Omega...”

“Dù sao cũng là đối thủ cũ, sau khi trở về nhờ anh giúp tôi thăm hỏi một chút trước mộ phần hắn.”

Flamischer rất có phong độ thân sĩ làm động tác hẹn gặp lại với Rawson, mỉm cười cắt đứt cuộc trò chuyện, phớt lờ đi cảnh tượng trong nháy mắt kia, biểu tình của nam nhân vốn luôn bình tĩnh đột nhiên trở nên vụn vặt vì thống khổ.

A....

Flamischer thoải mái mỉm cười.

Chiến thần thất bại?

Đáng tiếc cái người được mệnh danh là Chiến thần thất bại của đế quốc kia, từ mười chín năm về trước đã bị gã bắt được nhược điểm mất rồi.

Nam nhân này quả thật rất đáng thương, chắc chắn một ngày nào đó sẽ chết vì nhược điểm trí mạng này!

Flamischer nhìn về phía quân đoàn Vinh Quang, trong đôi mắt đang cười lóe lên một tia quang mang băng lãnh mà âm hiểm.

*

Cùng với cuộc trò chuyện bị ngắt, bên ngoài cửa sổ con tàu, toàn bộ quân đoàn Tham Lang giống như bị cuốn vào một cơn lốc xoáy, nhanh chóng biến mất không còn dấu vết, hiển nhiên là bọn chúng đã trực tiếp tiến hành chuyển tiếp không gian, rút lui một cách quyết đoán sạch sẽ, không lưu lại bất kì thứ gì.

Phó sĩ quan bên cạnh thấp giọng hỏi.

“Nguyên soái... có đuổi theo không?”

“Không cần.” Rawson dứt khoát phất tay áo, thở sâu ổn định lại cảm xúc một chút, lúc này mới bình tĩnh thấp giọng truyền đi mệnh lệnh. “Giúp ta kết nối với phi thuyền Trần Châu số hiệu 371.”

“Rõ! Nguyên soái!”

Một thiết bị thông tin trí năng có ngoại hình giống như viên cầu màu bạch kim bắt đầu nhanh chóng xoay tròn phân tích số liệu, một lát sau mới phát ra thanh âm lạnh lạnh.

“Báo cáo nguyên soái, thông tin đã kết nối thành công.”

— Trên phi thuyền Trân Châu số hiệu 371, màn hình bên trong những khoang tàu, ở đại sảnh, thậm chí cả toilet và nhà ăn đồng thời xuất hiện một nam nhân anh tuấn với vẻ mặt bình tĩnh.

Thứ khí chất trầm ổn này, phảng phất như hắc luôn tự tin với tất cả mọi việc, tựa hồ toàn bộ vũ trụ đều nằm trong sự khống chế của hắc!

Ánh mắt nam nhân thâm thúy mà bình tĩnh nhìn chăm chú vào màn hình, từ từ thấp giọng nói.

“Khiến cho các vị sợ hãi rồi, ta là Rawson.”

“Nguyên soái Rawson!”

“Trời ơi! Nguyên soái!”

“Đám Stellan khốn kiếp kia quả nhiên đã cút đi rồi!”

“Nguyên soái Rawson đã ra mặt, tôi biết chắc chúng ta sẽ được cứu mà!”

Quá trình chờ đợi tuyên án tử hình kéo dài suốt một giờ cuối cùng cũng chấm dứt, giống như được hồi sinh, quần chúng trong phi thuyền bắt đầu điên cuồng hoan hô, có người thậm chí còn ôm người thân và bạn bè cùng nhau òa khóc!

Biểu tình của Rawson vẫn bình tĩnh không gợn sóng, hắc hơi gật gật đầu với dân chúng để quốc, nói.

“Các vị yên tâm, ta sẽ phái một phân đội của quân đoàn Vinh Quang theo hộ tống mọi người đến tận nơi. Hôm nay bị Flamischer lọt vào lỗ hổng, chặn phi thuyền chở khách, đó hoàn toàn là trách nhiệm của đế quốc – tôi cam đoan chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra lần thứ hai!”

Thanh âm rõ ràng dễ nghe của người đàn ông vang vọng bên trong phi thuyền, ngữ khí tràn ngập khí phách, mỗi lời nói đều khiến người ta tin phục.

Tảng đá trong lòng mọi người rốt cục cũng rơi xuống, tất cả bất an đều tan đi, trên mặt thậm chí còn lộ ra tươi cười hưng phấn sau khi thoát nạn – có phân đội do nguyên soái Rawson phái đi hộ tống, cuộc hành trình lần này tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa!

Rawson dừng một chút, tiếp tục nói.

“Sóng điện từ quá nhiều phi thuyền đã được loại bỏ, hiện tại tất cả có thể tiến hành bình thường. Thuyền trưởng Jill, còn lại giao cho anh.”

Jill tại phòng điều khiển bị gọi đến thì vô cùng kích động, làm một quân lễ tiêu chuẩn hướng tới Rawson.

“Rõ! Nguyên soái!”

Màn hình nhẹ nhàng lóe lên một cái, hình ảnh người đàn ông rốt cuộc biến mất, mà những người trên phi thuyền, vẫn như trước đắm chìm trong cảm xúc kích động khi thấy được nguyên soái Rawson!

Nguyên soái Rawson nhìn qua vẫn cực kỳ trẻ tuổi.

Thế nhưng mọi người không hề biết, nam nhân bình tĩnh và trầm ổn ấy, đã trải qua vô số chiến dịch dài đằng đẳng, mà dư âm còn lắng đọng từ mười chín năm về trước vẫn còn theo hắc dai dẳng đến tận hôm nay.

Mười chín năm....

Lăng Vũ...

Vừa nghĩ tới cái tên này, trái tim hắc lại tựa như bị một bàn tay bóp chặt, đau đớn cơ hồ muốn co rút cả người!

Mười chín năm trước, bên ngoài thiên hà Isville.

Một chiếc mẫu hạm chỉ huy dẫn theo hàng trăm chiếc quân hạm loại nhỏ lặng lẽ không tiếng động tới gần thiên hà Isville, trên chiếc quân hạm màu lam tối thượng có dấu hiệu hình trăng rằm trắng bạc, đặc trưng của quân đoàn Âm Dạ – quân đoàn chiến đấu hùng mạnh nhất đế quốc Lacey.

Trong khoang thuyền chỉ huy, một người nam nhân thân thể rắn chắc, dung mạo tuấn mỹ trẻ tuổi ngồi ở ghế, quân phục màu lam tượng trưng cho thân phận thiếu tướng quân đoàn Âm Dạ bị những ngón tay thon dài xé rách hỗn loạn, chiếc áo sơ mi trắng như tuyết bên trong đã sớm ướt đầm mồ hôi, lộ ra lồng ngực trắng nõn vì tình dục mà nhiễm lên một màu hồng nhạt mê người.

“Um...”

Ở sâu dưới đáy lòng giống như có một con dã thú thoát ra, kéo đến những khát vọng mãnh liệt như sóng biển bao trùm lên mỗi một lỗ chân lông, từng nơi trên làn da đều chờ mong được người đụng chạm, trong cơ thể hư không đến cực điểm, muốn bị người ôm lấy, bị người chiếm giữ, bị người hung hăng tiến vào....Loại khát khao điên cuồng này cơ hồ muốn phá hủy cả tâm hồn!

Đáng chết! Thuốc ức chế vì sao lại đột nhiên mất đi hiệu lực?

Lăng Vũ cố nén cơ thể run rẩy, đặt nắm tay bên môi cắn chặt, nuốt hết thủy âm thanh vào trong họng.

“Báo cáo tướng quân, đây là chiến hạm trinh sát số hiệu A31, quân của Liên bang Stellan chỉ còn cách quân ta 9,9 năm ánh sáng, số lượng là ba quân đoàn! Xin tướng quân hãy ra chỉ thị!”

Lăng Vũ cố đưa tay mở ra kênh trò chuyện chuyện dụng của chỉ huy, thanh âm run rẩy nói.

“Các quân hạm trưởng chuẩn bị, trong vòng ba phút.... Toàn bộ rút lui!”

Sau khi dùng thanh âm run rẩy hạ lệnh xong, thân thể nam nhân rút cuộc mất đi chống đỡ, trượt xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Dùng lực cắn mạnh lên nắm tay, răng nanh cắm sâu vào da thịt đến chảy máu, đau đớn bén nhọn giúp cậu duy trì một tia lý trí cuối cùng, hít vào một hơi thật sâu, lúc này Lăng Vũ mới mở vòng cổ ra, thấp giọng kêu lên.

“Chu Tước...”

Cơ giáp trí năng Chu Tước đi vào từ bên ngoài, lập tức xem xét tình hình thân thể của Lăng Vũ, nhẹ giọng nói.

“Chủ nhân, chất dẫn dụ Omega trong cơ thể ngài đã tới cực hạn, thuốc ức chế cũng dùng hết, hiện giờ ngài cần phải...”

“... Không cần lo lắng chuyện đó.” Lăng Vũ nhíu mày cắt lời nó. “Lập tức sửa đổi lộ tuyến, đưa phi thuyền Âm Dạ tiến vào trùng động vũ trụ Isville. Còn có, gọi Knox vào đây.”

Chu Tước trầm mặc một lát, gục đầu xuống nói.

“Vâng, chủ nhân!”

Sau một lát, phó quan Knox nghi hoặc mở cửa đi vào, lập tức nhìn thấy một hình ảnh hỗn độn như vậy – nam nhân nằm trên mặt đất chật vật không chịu nổi, bộ quân trang vốn luôn chỉnh tề bị xé rách toàn bộ, lộ ra lồng ngực trắng nõn, nam nhân hung hăng cắn chặt nắm tay, hai mắt đỏ lên, lồng ngực không ngừng phập phồng, thở hổn hển kịch liệt.

Sắc mặt Knox đột nhiên cứng ngắc.

Cả khoang thuyền chỉ huy tràn ngập một loại khí tức nồng đậm, thoải mái, dường như muốn bức người ta phát điên, đó là khí tức thuộc về Omega – khí tức đặc trưng của một Omega khi phát tình!

“Tướng quân, ngài...”

“Knox, tôi hiện tại không có thời gian giải thích với anh...” Lăng Vũ trực tiếp cắt ngang nghi vấn của hắn, thấp giọng nói. “Nghe này, chúng ta rất có khả năng sẽ gặp phải mai phục của quân Liên bang, anh lập

tức liên hệ với thượng tướng Rawson ở tổng bộ chỉ huy, xin tổng bộ đến trợ giúp.... Hiện tại tôi giao quyền chỉ huy quân đoàn Âm Dạ cho anh, hãy dẫn dắt các anh em rút lui, đừng khiến tôi phải thất vọng.”

Thanh âm hơi hơi phát run của Lăng Vũ lộ ra một khí tức mê người, may mà Knox là Beta, không bị chất dẫn dụ Omega ảnh hưởng, trong thời điểm khẩn cấp nhanh chóng duy trì được lý trí của một quân nhân.

Knox liếc mắt nhìn Lăng Vũ, lập tức cung kính nói.

“Rõ! Tướng quân!”

Ngoài cửa đã có không ít Alpha ngửi được mùi chất dẫn dụ Omega nồng đậm phát ra từ khoang chỉ huy mà tụ lại đây, Knox vội vàng xoay người khóa trái cửa khoang chỉ huy, lấy tốc độ nhanh nhất truyền tin đến tổng bộ đế quốc.

“.... Tướng quân, đây là phân đội tiên phong của quân đoàn Âm Dạ! Chúng tôi ở thiên hà Isville gặp phải quân mai phục của Liên bang Stellan! Xin tổng bộ hỗ trợ khẩn cấp!”

Rawson nhíu mày nói.

“Lăng tướng quân đâu rồi?”

“....”

Knox không có cách nào diễn tả được tình hình, đành phải chuyển màn ảnh thông tin về phía góc khoang thuyền chỉ huy.

Hình ảnh Lăng Vũ cuộn người trong góc, không ngừng run rẩy xuất hiện trên màn hình của Rawson. Môi dưới của nam nhân bị cắn nát, hiện lên một loạt dấu răng nhiễm đầy tơ máu, làn da trắng nõn nhuộm một tầng đỏ ửng làm say lòng người, mái tóc đen nhánh ướt đẫm mồ hôi.

Trái tim Rawson cơ hồ ngừng đập trong nháy mắt.

..... Đây là.... kì phát tình..... của Omega?

Người năm đó học cùng mình trong Học viện St. Romia, bạn cùng phòng chung sống nhiều năm, người mà mình vụng trộm thầm mến bao lâu nay... cư nhiên là....

Một khắc đó, Rawson khiếp sợ đến gần như mất đi lý trí!

Buộc bản thân hồi phục tinh thần, Rawson lập tức dùng vẻ mặt âm trầm ra lệnh.

“Knox, nghe đây! Ta sẽ phái quân đoàn Vinh Quang từ hậu phương đến chặn quân Stellan để các anh có thêm thời gian! Hiện giờ anh lập tức thay thế Lăng Vũ chỉ huy toàn bộ quân tiên phong, tất cả quân hạm lập tức tiến vào trùng động vũ trụ, hạ xuống nơi gần nhất với tinh cầu Ryan của thiên hà Cezar!”

Knox lập tức cung kính hành lễ.

“Rõ! Tướng quân!”

“Còn có,” Rawson thâm sâu nhìn thoáng qua người nằm cuộn mình trong góc, bởi vì đến kỳ phát tình mà không ngừng run rẩy, bình tĩnh nói. “Đánh cậu ấy ngất đi.”

“....”

Knox sững sờ tại chỗ.

Rawson lạnh lùng nói.

“Đây là quân lệnh! Đánh ngất cậu ta! Ngay lập tức!”

“Rõ! Tướng quân!”

Cho đến tận bây giờ Rawson vẫn còn nhớ rõ, bản thân đã dẫn quân đoàn Vinh Quang từ hậu phương đẩy lùi quân của Flamischer, rồi dùng tốc độ nhanh nhất điên cuồng tiến hành ba lần bước nhảy không gian, lòng nóng như lửa đốt tới tổng bộ chỉ huy quân sự ở tinh cầu Ryan.

Bởi vì mùi hương của chất dẫn dụ Omega khi phát tình quá nồng đậm, Lăng Vũ kinh hoảng phát hiện nó đã nhanh chóng phát tán ra toàn trung tâm chỉ huy khiến nhóm Alpha ở Quân bộ dần mất đi lý trí, cho nên sau khi cậu tỉnh lại liền lập tức ra lệnh cho Knox, nhốt mình vào nơi thẩm vấn tội phạm trọng hình của Quân bộ — phòng giam tuyệt mật!

Loại nhà tù tuyệt mật này gần như hoàn toàn cách ly với bên ngoài, chỉ có vài lỗ nhỏ li ti để cung cấp đường khí, bởi vậy cho dù mùi ở trong này cực kì nồng đậm, cũng sẽ tuyệt đối không bị phát ra ngoài.

Ở bên trong phòng giam tối đen này, không thể nhìn, không thể nghe, cũng không thể nghĩ thấy bất cứ thứ gì.... Sự tĩnh lặng làm cho người ta sợ hãi, thậm chí còn không thể cảm nhận được thời gian trôi đi, như vậy rất dễ dàng tra tấn tinh thần của người khác, đánh tan đi phòng tuyến tâm lý trước khi tiến hành thẩm vấn, thông thường đều giúp đạt được ý đồ một cách hiệu quả!

— Lăng Vũ cư nhiên tự nhốt mình vào phòng giam tuyệt mật dành cho tội phạm trọng hình ở Quân bộ?!

Rawson nhìn nam nhân co ro ở góc nhà tù hẻo lánh qua camera, hiển nhiên đã sắp không chịu nổi nữa.

Cậu giống như dã thú nổi điên, dùng sức xé rách tất cả quần áo của mình, quần phục màu lam bị cậu biến thành vải vụn, áo sơ mi hỗn độn rộng mở, chiếc quần còn nửa treo ở trên người, hai chân thon dài lộ ra ngoài không khí, ngón tay cậu đang điên cuồng cào lên thân thể trần trụi của mình, khiến làn da trắng nõn hiện lên một vết máu đỏ tươi chói mắt.

“.... Không được, không thể để cậu ấy một mình ở chỗ đó!”

Rawson rút cuộc không thể nhịn được nữa, lập tức xoay người đi tới phòng giam.

Knox vội vàng đuổi theo bước chân của hắn.

“Tướng quân! Lăng tướng quân đã lệnh cho tôi nói với ngài, không được để bất cứ Alpha nào đi vào! Cậu ấy nói có thể tự chống đỡ, khẩn cầu ngài đáp ứng nguyện vọng này của mình!”

Ánh mắt Knox cực kỳ kiên định, đây là quân lệnh cuối cùng của tướng quân trước khi tự nhốt mình vào nhà lao!

Khác với Knox là Beta không chịu ảnh hưởng bởi chất dẫn dụ, Rawson là một Alpha có huyết thống tinh thuần, một khi hắn đi vào nhà tù, tuyệt đối sẽ bị chất dẫn dụ Omega của Lăng Vũ làm mất lý trí! Đây là thiên tính thu hút lẫn nhau của Alpha và Omega, cho dù khả năng khống chế có mạnh mẽ thế nào cũng không thể chống lại!

Knox mang biểu tình nghiêm túc chặn trước mặt Rawson.

Rawson dừng bước, bình tĩnh nhìn Knox, thấp giọng nói.

“Omega khi phát tình nếu mặc kệ không làm gì, cậu ấy sẽ điên cuồng tự làm mình bị thương, kỳ phát tình diễn ra liên tục trong ba ngày, anh cho rằng cậu ấy có thể tự chống đỡ?”

“....”

“Ba ngày sau, khi anh đến sẽ không còn thấy được tướng quân Lăng Vũ nữa, mà là một kẻ hoàn toàn điên loạn!”

Knox sửng sốt một chút, thấp thỏm nói.

“Nhưng mà, tướng quân đã lệnh cho tôi không được để ai tiến vào, bao gồm, bao gồm cả ngài....”

Rawson lạnh lùng nói.

“Thiếu tá Knox, ta là thượng cấp của Lăng Vũ, ta có quyền sửa đổi quân lệnh của cậu ấy! Hiện tại, ta lệnh cho anh, lập tức đưa chìa khóa phòng giam, mọi hậu quả ta sẽ chịu trách nhiệm!”

“..... Rõ, tướng quân!”

Ngục giam tối tăm của Quân bộ, cửa nhà tù trong cùng bị mở ra.

Rawson đi vào bên trong, đưa tay đóng cửa lại.

Lăng Vũ ở góc hẻo lánh của nhà giam, ngửi thấy được khí tức Alpha mạnh mẽ, cảnh giác vỉnh tai, hai tay gắt gao nắm chặt, ngửi khí cường ngạnh hỏi.

“Người nào?”

Rawson tiến lên một bước, nhẹ nhàng cầm lấy lòng bàn tay đã bị Lăng Vũ bầm đến bật máu, thấp giọng nói.

“Là tôi.”

Ngọn đèn chiếu sáng được mang đến treo trên vách tường, ánh sáng ảm áp tỏa ra cả phòng giam, khiến gương mặt anh tuấn của nam nhân dần dần trở nên rõ ràng.

Lăng Vũ sửng sốt một chút.

“..... Rawson?”

Khí tức Alpha nồng đậm nhanh chóng vây quanh cậu, thứ hương vị ảm áp này, cơ hồ khiến người ta phải trầm mê trong đó, khiến cậu theo bản năng muốn tới gần hơn....

Thân thể Lăng Vũ đột nhiên cứng đờ, vươn tay muốn đẩy đối phương ra, thế nhưng, thiên tính của Omega luôn tồn tại khát vọng với Alpha, khoảnh khắc người đàn ông kia

nắm lấy ngón tay mình, Lăng Vũ cơ hồ đã mất đi tất cả năng lực phản kháng!

“..... Rawson..... Cậu không nên tới nơi này.....” Lăng Vũ run rẩy, trong thanh âm lộ ra một tia bất an nồng đậm. “Cậu, cậu mau đi đi.... Không cần, không cần phải lo cho tôi...”

“Tôi làm sao có thể mặc kệ cậu được?” Rawson thấp giọng nói, nhẹ nhàng sờ mái tóc đen ướt đẫm mồ hôi của Lăng Vũ. “Kỳ phát tình là thiên tính của Omega, cậu không thể nhẫn nhịn quá. Nếu cậu cứ cố gắng chống đỡ, chỉ có nước bức mình phát điên thôi.”

Nhìn Lăng Vũ run rẩy kịch liệt trước mắt, ngửi thấy mùi chất dẫn dụ nồng đậm trên người cậu, Rawson vốn luôn có tự chủ mạnh mẽ, rốt cuộc cũng không thể khống chế được khát vọng mãnh liệt của mình đối với nam nhân này.

Hô hấp của Rawson trở nên khó khăn, nhanh chóng cởi cúc áo trên quân trang của mình, lộ ra lồng ngực rộng lớn màu mật ong.

Lăng Vũ đặt tay trước ngực hấn, muốn đẩy ra, nhưng khi ngón tay vừa tiếp xúc với vòm ngực ảm áp của đối phương, khát vọng ở sâu trong thân thể bỗng nhiên kêu gào, khiến Lăng Vũ rốt cuộc không thể làm ra bất kỳ động tác nào, ngược lại còn chờ mong đối phương có thể gần sát hơn, gắt gao nắm lấy áo quân trang của hấn.

Hai người giằng co trong chốc lát, cuối cùng Rawson vươn đôi tay hữu lực ra, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình bị cào đến đầy thương tích của cậu, thanh âm trầm thấp bình tĩnh, thậm chí còn toát ra một tia ôn nhu hiếm thấy.

“Tôi đến giúp cậu, Lăng Vũ.”

Hết chương 6.

7. Quyển 1 - Chương 7: Phòng Giam Tuyệt Mật Mười Chín Năm Về Trước

Thân thể Lăng Vũ run rẩy kịch liệt lui vào trong ngực, hơi thở ảm áp nhẹ nhàng phe phẩy trên cổ, chẳng khác nào một loại tình được cực mạnh đánh thẳng vào lý trí của Rawson.

Muốn ôm ấp, muốn chiếm lấy, muốn triệt để đánh dấu, muốn làm cho cậu hoàn toàn thuộc về hấn!

Thiên tính chiếm hữu mạnh mẽ trời sinh của Alpha cùng với mười năm đau khổ thâm mền, vào lúc này, giống như đã tìm thấy nơi để giải thoát, làm cho lý trí của hắn nhất thời hoàn toàn đổ sụp!

Bên trong đôi mắt thâm thúy của Rawson đột nhiên bốc lên một đám hỏa diễm cuồng nhiệt.

Nhanh chóng loại bỏ quần áo của hai người, dựa lưng vào vách tường ngồi xuống, ôm Lăng Vũ thương tích đầy người ngồi trên người mình, Rawson không chút do dự cúi đầu hôn lấy cậu.

“Um...”

Đôi môi bị cắn đến bật máu hơi hơi sưng đỏ, hương vị máu tươi tanh ngọt tràn ngập khoang miệng càng khiến Rawson thêm hưng phấn.

Ôm lấy cậu, cảm nhận được những run rẩy của cậu bên trong lồng ngực, đáy lòng Rawson bỗng nhiên dâng lên một cảm giác thỏa mãn cực đại khiến hắn hôn càng thêm cuồng nhiệt!

Nụ hôn một đường theo cổ xuống dần phía dưới, một tác lại một tác liếm qua những vết cào cấu còn rướm máu trên người Lăng Vũ, máu của cậu tựa hồ có một loại hương vị khiến người ta phải trầm mê, phải say đắm. Người này, tự tra tấn mình đến thương tích đầy mình, khiến Rawson đau lòng đến mức muốn điên rồi!

Lăng Vũ run rẩy nắm chặt lấy bả vai Rawson.

Cảm giác bị nam nhân điên cuồng hôn lên mỗi tác da thịt, từng vết máu trên người đều được hắn dùng đầu lưỡi dịu dàng liếm qua khiến người ta muốn dựng tóc gáy, tựa như bản thân đang bị nam nhân trước mặt này nuốt dần vào trong bụng.

Thế nhưng, tâm lý bất an và chống cự, rất nhanh đã bị những khát vọng mãnh liệt từ bản năng thay thế.

Mỗi một tác da thịt trên cơ thể đột nhiên trở nên thật mẫn cảm, dưới hôn liếm của hắn, những cơn khoái cảm cuồng liệt đánh sâu vào từng dây thần kinh, giống như một dòng điện lưu chạy khắp toàn thân, đi thẳng lên não bộ, nhanh chóng tiêu diệt nốt chút lý trí còn sót lại!

“Um...”

Tiếng rên rỉ rốt cuộc không thể kìm nén nổi mà tràn khỏi bờ môi.

Lăng Vũ cơ hồ không thể tin nổi, thứ thanh âm khàn khàn đầy mê hoặc như vậy lại cứ nhiên phát ra từ chính miệng mình!

Khi thuốc ức chế mất đi hiệu lực tại chiến trường khiến cậu rơi vào kỳ phát tình đầu tiên của Omega, từ thiên hà Isville đến thiên hà Cezar, Lăng Vũ đã phải gồng mình lên nhẫn nại rất lâu, Rawson xuất hiện, khiến phòng tuyến tâm lý cuối cùng của cậu rốt cuộc bị phá vỡ hoàn toàn, nhanh chóng trầm luân trong bản năng cơ thể.

Hương vị trên người hắn, hô hấp nặng nhọc của hắn, nụ hôn điên cuồng của hắn.... lúc này đối với Lăng Vũ mà nói, chẳng khác nào một người đi trong hoang mạc thật lâu rốt cuộc gặp được nước nguồn trong trẻo. Khao khát được hắn hôn môi, được hắn ôm, được hắn chiếm lấy, bị hắn hung hăng mà tiến vào trong cơ thể! Dục vọng giữa Omega và Alpha đến từ chính thiên tính hấp dẫn đã hoàn toàn kết hợp!

Lăng Vũ đã mất đi lý trí từ lâu, hốc mắt hơi hơi đỏ lên, mở to miệng thở hổn hển kịch liệt, ngồi ở trên người Rawson, vươn hai tay ôm chặt lấy nam nhân....

Trong khoảnh khắc được đáp lại ấy, nam nhân đột nhiên cứng ngắc cả người, sau một chốc lại càng trở nên điên cuồng hơn!

Tách hai chân Lăng Vũ ra vòng trên thắt lưng, ngón tay Rawson không chút do dự đâm vào huyết động phía sau, hậu huyết tựa như chờ mong từ lâu, cơ hồ trong nháy mắt tràn bích ẩm áp đã lập tức cuốn lấy!

Hậu huyết căng chặt bởi vì đang trong kỳ phát tình mà trở nên nóng rực, dường như muốn hòa tan cả hắn!

Rawson sợ bị thương đến cậu, kiên nhẫn khuếch trương một lát, lúc này mới rút ngón tay đi, thay bằng tính khí đã sớm cương cứng đến phát đau, dùng lực nhắm ngay huyết khẩu mà đâm vào!

“A.....!”

Bên môi Lăng Vũ phát ra tiếng kêu rên vừa đau đớn vừa nhẹ nhõm, thanh âm mê người khiến cho huyết mạch hắn sôi sục, hỗn loạn không thể phân nổi là thống khổ hay sung sướng! Hai tay cậu dùng toàn lực bấu lấy người Rawson, đau đớn cường liệt kéo về một tia lý trí, nhưng rất nhanh lại bị khoái cảm mãnh liệt hơn khiến cho trầm luân!

“A..... Rawson..... A..... A.....”

Trong cơ thể liên tục bị xâm nhập, khiến Lăng Vũ có loại ảo giác tất cả nội tạng đều bị đâm nát, tiếng rên rỉ đứt quãng không ngừng tràn ra khỏi miệng, khoái cảm cường liệt khiến Lăng Vũ không nhận được ngứa cổ, hơi thở thô suyền từng ngậm hít vào không khí.

Cần cổ cậu trắng nõn mà thon dài, bên dưới ngọn đèn ấm áp quả thực có một loại xinh đẹp khiến người ta muốn phạm tội.

Rawson lập tức tiến lại hôn lên cổ Lăng Vũ, ở phía trên lưu lại một dấu hồng ngân đầy ám muội, sau đó, đôi môi nóng rực thuận thế hôn qua xương quai xanh, kéo dần tới phía sau.

“.....”

Một tia bất an kỳ quái khiến Lăng Vũ không khỏi cuộn mình lại, đúng lúc này, răng nanh của Rawson đột nhiên dùng sức cắn mạnh vào làn da mềm mại phía sau gáy cậu!

Da thịt bị cắn nát, từ mạch máu chảy ra thứ chất lỏng tanh ngọt, Rawson tăng thêm khí lực, trực tiếp cắm sâu răng nanh vào, cho đến khi trên làn da lưu lại một ấn ký không thể xóa bỏ!

— Dấu hiệu của Alpha!

Alpha cắn nát mạch máu sau gáy Omega, lưu lại dấu răng thuộc về mình, máu và thể dịch hoàn toàn giao hòa, đó chính là nghi thức đánh dấu của Alpha với Omega. Từ nay về sau, trên người Omega sẽ mang khí tức đã bị đánh dấu, khiến những Alpha khác sợ hãi mà không dám dễ dàng tới gần!

Trong mắt Rawson hiện lên một tia thỏa mãn, phần eo hung ác vẫn tiến lên không hề dừng lại, hắn ôm chặt Lăng Vũ, không ngừng mơ ước đôi môi đã bị cắn nát của cậu.

“.....” Lăng Vũ lúc này đã hoàn toàn không thể thốt nên lời.

Trong cơ thể tràn ngập cảm giác thỏa mãn, khiến cậu hoàn toàn thả lỏng, Lăng Vũ xuất phát từ bản năng ôm lấy nam nhân trước mặt, hai chân kẹp chặt eo hắn, chủ động dâng lên đôi môi.

Hành động như vậy lập tức được nam nhân nhiệt tình mà điên cuồng đáp lại!

“Ưm.... ư... ưm....”

Một lần lại một lần xâm nhập trêu sáo, tiếng thở dốc hỗn loạn dồn dập, không ngừng vọng lên bên trong phòng giam

Cũng không biết trải qua bao lâu, qua một vòng kịch liệt cơ hồ muốn nghiền nát cơ thể, vật cứng chôn sâu bên trong đột nhiên trướng lớn, Lăng Vũ dường như cũng nhận ra điều đó, lập tức khiếp sợ mở to hai mắt.

“..... Không..... Rawson..... Đừng ở bên trong.....”

Lăng Vũ khôi phục lại một chút thần trí bắt đầu bất an giãy dụa, thế nhưng, kết của Alpha đem hai thân thể kết hợp chặt chẽ, cậu căn bản không thể trốn thoát!

Sau một trận trêu động mãnh liệt, chất lỏng nóng bỏng trắng tấp bắn vào chỗ sâu nhất bên trong thân thể! Bộ vị bí ẩn tựa hồ bị mở ra hoàn toàn, khoái cảm cường liệt khiến đầu ngón chân Lăng Vũ cũng phải cuộn lên!

“Rawson!”

Lăng Vũ tức giận, gương mặt cũng đỏ lên, tình trạng bị giữ lấy không thể trốn tránh này khiến cậu xấu hổ đến cùng cực.

“Đừng sợ, không cần lộn xộn....”

Rawson hôn lên mặt cậu, một bàn tay vươn ra nhẹ nhàng vuốt ve vị trí bị đánh dấu sau gáy, một bên trán an, một bên gắt gao khổng lồ chế không cho cậu lung tung vặn vẹo vòng eo, bắt đầu liên tục bắn tinh trong thời gian dài.

Đó là.... kết của Alpha.

Lăng Vũ nhắm hai mắt lại, lông mi bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Kết Alpha trưởng lớn khi đạt cao trào, kết trong thân thể Omega, sau đó tiến hành bắn tinh liên tục trong thời gian dài, tinh dịch nóng bỏng hoàn toàn bắn vào chỗ sâu nhất trong thân thể Omega, có khả năng làm Omega thụ thai rất cao.

— Đánh dấu hoàn toàn.

Cắn nát mạch máu sau gáy chỉ là hình thức đánh dấu tạm thời.

Hình thành kết tại chỗ sâu nhất trong thân thể Omega mà bắn tinh, đây mới là dấu hiệu hoàn toàn.

Từ nay về sau, Omega sẽ hoàn toàn thuộc về Alpha đã đánh dấu mình, hơn nữa sẽ có một loại cảm giác ỷ lại vào Alpha đó, mà Alpha cũng sản sinh ra dục vọng chiếm hữu và mong muốn bảo hộ mạnh mẽ đối với Omega.

Từ nay về sau bọn họ sẽ bị trói định với nhau – thuộc về lẫn nhau, chung thủy với nhau cho tới tận lúc chết!

Bắn tinh thời gian dài khiến cơ thể Lăng Vũ hoàn toàn tràn ngập tinh dịch của nam nhân này, bụng thậm chí còn hơi phồng lên. Loại nhiệt độ nóng bỏng ấy, khiến thân thể Lăng Vũ không ngừng co rút.

Rawson gắt gao ôm lấy cậu, liên tục hôn cậu trán an. Mi mắt, chóp mũi, môi, cổ, xương quai xanh.... Những nụ hôn nhẹ như lông vũ, tựa hồ muốn tuyên bố chủ quyền, không ngừng rơi xuống trên người Lăng Vũ.

Cho đến khi quá trình bắn tinh hoàn toàn chấm dứt, Rawson mới rời khỏi thân thể Lăng Vũ, một lượng chất lỏng lớn theo hần rời khỏi chậm rãi chảy xuống đùi, cả phòng giam đều tràn ngập hương vị nồng đậm ấy.

Sau khi Alpha kết thúc bắn tinh, vòng phát tình đầu tiên của của Omega rốt cuộc chấm dứt, Lăng Vũ dần dần khôi phục thần trí nhìn người nam nhân đang ôm mình, trong ánh mắt chợt lóe lên một tia tức giận khó có thể phát hiện.

“Rawson, sao cậu lại đến đây? Không phải tôi đã bảo Knox cản cậu lại rồi sao?”

Thanh âm của cậu vô cùng bình tĩnh, tựa như lần đầu tiên gặp mặt năm đó, cậu bình tĩnh nhìn hần nói.

“Xin chào, tôi là Lăng Vũ, về sau chúng ta sẽ là bạn cùng phòng, hy vọng trong ba năm học, chúng ta có thể sống chung một cách hòa thuận.”

Một thiếu niên Beta vô cùng tầm thường đến từ thiên hà nghèo khó, ngữ khí nghiêm trang khiến Rawson cảm thấy vô cùng buồn cười, hần thản nhiên nhìn cậu, nói.

“Nga, xin chào, tôi là Rawson.”

Mà giờ phút này, nam nhân đó đang bị mình ôm vào lòng, mở to mắt nhìn hần, trên mặt còn mang một mặt ửng hồng xinh đẹp sau cao trào, miệng bị hôn đến sưng đỏ, nhưng đôi mắt vẫn đen láy sáng ngời, bình tĩnh đến tuyệt tình.

— Đúng là một người ngạo mạn, nhiều năm như vậy, tính tình một chút cũng không thay đổi.

Khóe môi Rawson giương lên một nụ cười như có như không, thanh âm trầm thấp mang hương vị cương chiều nồng đậm.

“Cậu quên rồi sao? Tôi là cấp trên của cậu, tôi có thể sửa đổi quân lệnh của cậu bất cứ lúc nào. Hơn nữa, lần đầu tiên cậu phát tình, căn bản không thể dựa vào ý chí của mình mà vượt qua được...”

Rawson dừng lại một chút, tiến đến bên tai Lăng Vũ, nhẹ nhàng hôn hôn lỗ tai cậu, thấp giọng nói.

“Tôi sẽ không để mặc cậu làm mình bị thương.”

“.....”

Lăng Vũ xoay người không để ý đến hắn.

Đường cong xinh đẹp nơi cằm, bởi vì động tác đơn giản này mà có vẻ đặc biệt kiều ngạo.

Biểu tình không khuất phục như vậy hiển nhiên càng kích thích thêm dục vọng chiếm hữu mãnh liệt của Rawson, hắn cố gắng nhịn xuống xúc động muốn áp đảo cậu ngay lập tức, thấp giọng nói.

“Kỳ phát tình của cậu mới qua vòng đầu tiên, vẫn còn ba ngày nữa. Những chuyện khác về sau hãy thảo luận, trước mắt quan trọng nhất vẫn là thân thể cậu... Chúng ta bổ sung chút thể lực trước đi.”

Rawson mở nước dinh dưỡng mang theo bên người, uống một ngụm, sau đó hôn lên môi Lăng Vũ, nâng cằm cậu lên, cạy mở khớp hàm, đem chất lỏng đút cho cậu không thừa một giọt.

Cho cậu uống xong, dường như còn chưa hết lưu luyến, cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại của Lăng Vũ, nhẹ nhàng mút vào.

“Ừm.... ừm ư...”

Rawson cực kỳ ôn nhu, hôn sâu dây dưa thật lâu, hắn mới thấy mỹ mãn lui khỏi miệng Lăng Vũ, dịu dàng nói.

“Nghỉ ngơi một lát trước, cậu tự tra tấn mình đã tiêu hao rất nhiều thể lực. Chờ cậu khôi phục, chúng ta lại tiếp tục.”

“....”

Cảm nhận được phản ứng mạnh mẽ của cơ thể, Lăng Vũ rút cuộc bắt đầu dĩm dâm nam nhân trước mặt, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

=====

Rawson vĩnh viễn cũng không thể quên ba ngày kia.

Tại phòng giam bị phong kín, hắn và Lăng Vũ đã cùng nhau vượt qua ba ngày kịch liệt mà ngọt ngào.

Bản năng của Lăng Vũ vốn bị thuốc ức chế trong thời gian dài đột nhiên bùng nổ, nên kỳ phát tình lần đó đặc biệt mãnh liệt, Rawson không biết đã ôm cậu bao nhiêu lần, thậm chí cũng không rõ đã bắn trong thân thể cậu bao nhiêu lần. Lăng Vũ trong cơn hoảng hốt ôm chặt bắp vai Rawson, an tâm dựa vào trong lòng hắn, dán mặt vào ngực hắn, một mối thiết tha.

— Tư thái ấy, chính là ký ức ám áp nhất trong trí nhớ của Rawson suốt nhiều năm qua.

Hắn yêu nhất con người không hề phòng bị mà ngủ trong lòng hắn kia, trên thân thể thon dài xinh đẹp mang đầy những dấu vết hoan ái hắn lưu lại.

Bên trong nhà tù hoàn toàn phong bế kia, bọn họ gắt gao ôm nhau, triệt để hoàn thành dấu hiệu giữa Alpha và Omega. Thân thể bọn họ, linh hồn bọn họ, trong thời khắc ấy rốt cuộc đã hoàn toàn thuộc về nhau.

Rawson thậm chí còn cảm thấy, đó chính là thời khắc tuyệt vời nhất trong cả cuộc đời hắn.

Ba ngày sau, Rawson ôm Lăng Vũ ra khỏi phòng giam.

Lăng Vũ bị đánh dấu hoàn toàn, mùi Omega trên người đã không còn ảnh hưởng đến nhóm Alpha trong Quân bộ như lúc trước, thuộc hạ quân đoàn Âm Dạ mang thần sắc phức tạp đứng tại chỗ, nhìn vị tướng quân mình từng vô cùng tôn kính xương cốt như rụng rời, được thượng tướng Rawson ôm vào bệnh viện Quân bộ.

Bởi vì tiêm thuốc ức chế trong thời gian dài, Lăng Vũ bị tác dụng phụ của thuốc làm sốt cao liên tục suốt một tuần, Rawson một tắc cũng không rời ở lại chăm sóc bên người cậu.

Một tháng sau, tòa án quân sự ra phán quyết đối với sự cố quân sự ngoài ý muốn này.

Thiếu tướng Lăng Vũ tiêm thuốc ức chế chất dẫn dụ giấu đi thân phận Omega của mình, chẳng những vào học viện quân sự St. Romia học tập ba năm, sau khi tốt nghiệp còn thăng công thẳng lên hàm tướng quân, thậm chí còn nắm trong tay quân đoàn độc lập.

Trong chiến dịch dẫn dắt quân đoàn Âm Dạ đánh lên tinh cầu Namics, thân là một Omega, đã tiêm vào chất ức chế, lại còn vì thuốc mất hiệu lực mà đột ngột phát tình trên chiến trường, đây quả thực là hành động coi rẻ và vũ nhục điều lệ Quân bộ.

Lăng Vũ đã thực hiện vô số hành vi vi phạm pháp luật!

Tòa án quân sự quyết định –

Khai trừ Lăng Vũ ra khỏi Quân bộ, giải tán quân đoàn Âm Dạ, tịch thu mẫu hạm Âm Dạ và cơ giáp chuyên dụng Chu Tước của Lăng Vũ!

Bản thân Lăng Vũ, giam cầm chung thân!

Kết quả phán quyết của Quân bộ bị bí mật phong tỏa, trở thành cơ mật tối cao nhất của Quân bộ.

Năm đó, những thẩm phán tham gia phiên tòa đều không thể quên được, người quân nhân trẻ tuổi bị áp giải khỏi tòa án quân sự, bóng dáng gầy guộc đơn bạc, mang theo nụ cười lạnh lùng mà kiêu ngạo rời đi.

— Giam cầm chung thân.

Đây là kết quả mà cậu đổ máu bán mạng vì Quân bộ bao nhiêu năm nay đổi lấy được.

Chỉ vì cậu là một Omega.

Bởi vì cậu là Omega, cậu có khả năng sinh sản, nên khi cậu ra đời buộc phải đến cái gọi là “Hiệp hội bảo hộ Omega” đăng kí, từ nhỏ đến lớn đều bị chính phủ quản chế, 18 tuổi trưởng thành thì phải kết hôn, bị một Alpha mang về nhà, một đời chỉ vì người đó mà nuôi dạy con cái...

Bởi vì ba loại đặc tính ABO, vì cái gọi là sinh sản ra giống loài vĩ đại, cho nên nhóm Omega có được năng lực sinh sản mạnh nhất lại chỉ chiếm có 5% buộc phải trở thành vật hy sinh bị chính phủ quản chế!

Trong cái thế giới đáng cười này, thậm chí cả nhân quyền cơ bản nhất của Omega cũng bị cướp đoạt...

Lăng Vũ cười lạnh ra khỏi tòa án quân sự, ở cửa tòa án chạm phải ánh mắt thâm trầm của Rawson.

Rawson hơi hơi há miệng, dùng thần ngữ chỉ có hai người hiểu được nói.

“Yên tâm, tôi sẽ cứu cậu ra.”

Lăng Vũ bị áp giải đến ngục giam tối tăm dưới lòng đất của đế quốc.

Thế nhưng, cậu ở trong ngục chưa đến ba ngày, Rawson đã trực tiếp đến mang cậu ra.

Bởi vì bộ hạ Trand ra mặt, tòa án quân sự đột nhiên tuyên bố sửa đổi án phạt.

— Lăng Vũ được phóng thích khỏi nhà tù Quân bộ, giam lỏng tại nhà Rawson, cả đời không được rời khỏi nhà Rawson nửa bước!

Lúc bị mang về nhà Rawson, Lăng Vũ có chút nghi hoặc, việc sửa án này tới quá đột ngột, từ giam cầm chung thân tại ngục giam Quân bộ tới giam lỏng tại nơi ở của Rawson, rốt cuộc có gì khác nhau?

Sau khi bị đưa đến nơi, Lăng Vũ nhìn nam nhân trước mặt, bình tĩnh nói.

“Bất quá chỉ là đổi chỗ mà thôi, Rawson, cậu căn bản không cần hao tổn tâm trí, cầu xin bộ hạ ra mặt sửa lại phán quyết.”

Rawson nhẹ nhàng sờ tóc Lăng Vũ, thấp giọng trả lời.

”Lăng Vũ, cậu không thể ở trong ngục giam... Cậu mang thai.”

Hai mắt Lăng Vũ bỗng nhiên trợn to khiếp sợ.

“Cậu nói cái gì?!”

Rawson nói.

“Mỗi phạm nhân khi bị giam vào tù đều phải kiểm tra huyết thanh, kết quả máu của cậu chứng minh rằng cậu mang thai, cho nên bộ hạ mới ra mặt để tòa án quân sự phán quyết lại, để quốc sẽ không để một người mang thai phải ngồi tù.”

“....”

Sắc mặt Lăng Vũ cứng ngắc, siết chặt nắm tay.

Rawson đi đến trước mặt Lăng Vũ, thấp giọng nói.

“Đổi thành giam lỏng, chỉ là để ứng phó mấy người cổ hủ của Quân bộ thôi. Tôi tất nhiên sẽ không giam lỏng cậu, về sau cậu muốn đi chỗ nào, tôi đều có thể mang cậu đi.”

Lăng Vũ đột nhiên dùng sức đẩy Rawson ra, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Rawson, cậu cố ý, phải không?”

“Cái gì?”

“Lần trước ở phòng giam, cậu cố ý đánh dấu tôi... Có phải là vì cậu đã sớm dự liệu được ngày hôm nay không?”

Rawson bình tĩnh nói.

“Phải.”

Lăng Vũ: “.....”

Rawson hạ giọng nói.

“Omega tiêm thuốc ức chế trà trộn vào Quân bộ, cậu là người duy nhất, Quân tuyệt đối sẽ giết gà dọa khỉ, phán quyết rất nặng! Tôi không muốn cậu bị nhốt cả đời trong cái phòng giam ghê tởm của Quân bộ, chỗ đó có rất nhiều người sắp chết hoặc bị điên! Cậu một Omega ở trong đó, cậu có nghĩ tới sẽ xảy ra hậu quả gì hay không?”

Lăng Vũ: “.....”

Rawson bước về phía trước một bước, đã thấy Lăng Vũ đề phòng lùi về sau.

Hai người giằng co một lát, Lăng Vũ rốt cuộc thở dài, ánh mắt bình tĩnh nhìn nam nhân đối diện.

“Mặc kệ là như thế nào, đây chỉ là ý nguyện của một mình cậu. Đứa con này đến quá đột ngột, tôi...”

Rawson nhíu mày cắt đứt lời cậu.

“Không cần suy nghĩ lung tung, an tâm ở bên cạnh tôi, chờ cho con của chúng ta ra đời.”

“.... Chờ con ra đời?”

Lăng Vũ đột nhiên bước lên một bước, bàn tay nhẹ nhàng sờ khuôn mặt anh tuấn của nam nhân, nhẹ giọng nói.

“Rawson, tôi là Omega, tôi có thể sinh con, cho nên tôi phải ngoan ngoãn ở bên cạnh cậu, sinh con cho cậu, phải phụ thuộc vào cậu.... Có phải hay không?”

Lăng Vũ chủ động tới gần, còn có động tác vuốt ve mình, khiến hô hấp của Rawson hơi hơi ngưng trệ.

Còn chưa kịp phản ứng, hai má Rawson đột nhiên nổi lên một cảm giác kỳ quái, tầm nhìn trước mắt dần trở nên mơ hồ, toàn bộ khí lực trên cơ thể nhất thời biến mất, nặng nề ngã xuống đất.

“....” Rawson kinh ngạc nhìn Lăng Vũ, “Cậu cứ nhiên dấm....”

“Cứ nhiên dấm phản kháng lại Alpha của mình?” Lăng Vũ vứt bỏ kim tiêm mini trong tay, mỉm cười nói, “Rawson, cậu quên rồi sao, trước kia lúc còn trong trường quân đội, tôi chưa bao giờ sợ cậu.... Tôi luôn tôn

trọng cậu, là vì quân hàm của cậu cao hơn tôi, là cấp trên của tôi. Nếu như tôi đã bị khai trừ quân tịch, những quy củ kia cũng không cần dùng đến nữa.”

Lăng Vũ lấy thẻ từ chuyên dụng từ trong túi áo Rawson.

“Hắc Long của cậu cho tôi mượn dùng, không hẹn gặp lại, Rawson.”

Rawson nằm trên mặt đất, trơ mắt nhìn người kia cầm lấy thẻ từ chuyên dụng xoay người đi khỏi nơi này.

— Cậu rời đi không hề lưu luyến, không quay đầu lại dù chỉ một lần.

Lăng Vũ lén lút điều khiển cơ giáp trí năng chuyên dụng Hắc Long của Rawson rời khỏi thiên hà Cepheus, thế nhưng tại thời khắc bay ra ngoài thiên hà lại đụng phải bão cát vũ trụ hai mươi năm khó gặp.

Ngày tiếp theo, xác cơ giáp chuyên dụng của Rawson được tìm thấy trong đồng đồ nát ở phụ cận thiên hà Cepheus.

Cơ giáp màu đen bị uy lực khổng lồ của bão cát vũ trụ xé nát thành nhiều mảnh nhỏ, từng bộ phận trong đồng đồ nát trôi nổi giữa vũ trụ, trong đó có một miếng thậm chí còn lưu lại màu máu tươi chói mắt ở bên trên, cùng một mảnh quần áo của Lăng Vũ.

“....”

Nhìn xác của cơ giáp từ cửa sổ mạn tàu, nam nhân luôn bình tĩnh kiên cường rốt cuộc cũng hoàn toàn sụp đổ.

Bóng lưng hần cứng ngắc bên cửa sổ, móng tay cắm mạnh vào lòng bàn tay, nước mắt từng giọt trượt xuống theo khóe mắt, dáng vẻ khốc trong âm thầm không tiếng động như vậy, khiến những thuộc hạ của hần đều khiếp sợ không nói nên lời.

“Lăng Vũ...”

“Em biết không?”

“Tôi yêu em...”

Rawson liên tục lặp lại câu nói ấy dưới đáy lòng, thế nhưng, người kia vĩnh viễn cũng không thể nghe thấy nữa.

Đó là lần duy nhất những thuộc hạ trong quân đoàn Vinh Quang đã đi theo Rawson nhiều năm nhìn thấy tướng quân của mình mất đi không chế.

Bọn họ trầm mặc nhìn bóng dáng của Rawson, không ai dám tiến lên khuyên can, càng không ai dám phát ra bất cứ thanh âm nào.

Cho đến một lúc lâu sau, Rawson điều chỉnh lại cảm xúc, quay đầu, mặt không chút thay đổi nói.

“Thu thập các mảnh xác cơ giáp, mang về, mai táng cho tướng quân Lăng Vũ.”

Hần rời khỏi cửa sổ, trên mặt rốt cuộc cũng khôi phục thần sắc bình tĩnh như trước.

— Đó là một loại tâm trạng bình tĩnh như tro tàn.

Ngày hôm ấy, bia mộ của Lăng Vũ được Rawson bí mật dựng lên trong hoa viên sau nhà Rawson.

Trên mộ bia viết một hàng chữ cứng cáp mà hữu lực: Quân đoàn trưởng Âm Dạ của Đế quốc Lacey, Lăng Vũ thiếu tướng chi mộ.

Đó là những chữ Rawson tự mình khắc lên.

Bởi vì Rawson biết, Lăng Vũ đã đem toàn bộ nhiệt huyết thanh xuân hiến dâng cho quân đoàn của cậu, thân phận mà cậu thích nhất, chính là quân đoàn trưởng quân đoàn Âm Dạ, thiếu tướng của đế quốc.

— Lăng Vũ, Quân bộ khai trừ quân tịch của em, không thừa nhận thân phận tướng quân của em.

— Không sao cả, trong tim tôi, em vĩnh viễn là tướng quân ưu tú nhất.

Trên mẫu hạm chỉ huy của quân đoàn Vinh Quang, hai phó quan thần sắc ngưng trọng đang thấp giọng nói chuyện.

“Sắp đến thiên hà Cepheus, nguyên soái một mình ở trong khoang chỉ huy lâu như vậy, chúng ta có cần vào xem không?”

“Không nên quấy rầy ngài ấy thì hơn. Thiên hà này là nơi nằm đó tướng quân Lăng Vũ được an táng. Vừa rồi nguyên soái gặp phải Flamischer, chắc chắn sẽ nhớ tới một ít chuyện cũ. Vậy nên để ngài ấy một mình, yên tĩnh trong chốc lát đi.”

Rawson nhót mình trong khoang thuyền chỉ huy.

Xuyên qua cửa sổ mạn tàu nhìn ngắm thiên hà mênh mông, trông thấy mảnh phế tích quen thuộc kia, bão cát vũ trụ hai mươi năm một lần khiến cho rất nhiều phi thuyền và quân hạm bỏ xác lại nơi đây, những mảnh xác máy lập lờ trong vũ trụ, giống như quang cảnh một bãi tha ma đáng sợ.

Gương mặt vốn luôn bình tĩnh của Rawson, rốt cuộc hiện ra một tia thống khổ khiến thần sắc trở nên vụn vỡ.

Lăng Vũ.....

Mấy năm nay.... Tôi rất nhớ em....

Nam nhân mặc quân trang màu đen phẳng phiu, là thống lĩnh tối cao của Quân bộ đế quốc, là Chiến thần bất bại được tất cả dân chúng kính yêu chỉ sau bộ hạ Trand.

Thế nhưng, nam nhân ấy thủy chung đều không thể nở nụ cười.

Trong ấn tượng của mọi người, hắn luôn mang biểu tình bình tĩnh như vậy, một đôi mắt thâm trầm như hàn băng.

Chỉ là giờ phút này, Rawson Bessemer một mình đứng trong phòng chỉ huy đối mặt với vũ trụ rộng lớn, thân hình cao ngất mà cường ngạnh, tựa hồ lộ ra một loại cô độc nặng nề khắc sâu vào cốt tủy.

Hết chương 7.

8. Quyển 1 - Chương 8: Học Viện Quân Sự Ở Phá Quân Tinh

Phi thuyền Trần Châu số hiệu 731 sở hữu tới 20 khoang thuyền lớn, mỗi cái có thể chứa trên ngàn người. Lâm Viễn hiện đang ở tại khoang B, bị những thanh âm ồn ào náo nhiệt ngoài đại sảnh khiến cậu không nhận được hiệu kỳ đi ra.

Một đoạn trò chuyện ngắn ngủi với nguyên soái Rawson khiến không khí trong phi thuyền nháy mắt sôi sục, cho dù hiện giờ thông tin đã bị ngắt, mọi người trong đại sảnh vẫn tiếp tục bàn tán về hắn, trên mặt còn tràn đầy biểu tình hưng phấn.

“Nguyên soái Rawson ngoài đời còn đẹp trai hơn nhiều a! Không nghĩ tới ngài ấy lại trẻ như thế!”

“Đúng rồi, nguyên soái Rawson trước giờ vẫn chưa kết hôn sao?”

“Chẳng lẽ hiệp hội Omega lại không chọn một Omega thích hợp cho ngài ấy sao?”

“Chắc là chính ngài không cần đi?”

“Có lẽ thế, nghe nói ngài ấy luôn ở tiền tuyến, rất ít về thiên hà Cepheus, cả ngày đều vội vàng giải quyết đám quân Liên bang, có lẽ cũng không có thời gian dành cho việc cá nhân!”

“Đúng vậy, nếu không có ngài ấy, nhân dân đế quốc cũng không thể có mười tám năm yên bình như thế này!”

Lâm Viễn nghe mọi người bàn luận về thần tượng của mình, đáy lòng đột nhiên nổi lên một cảm giác kỳ quái.

— Nguyên soái vẫn chưa kết hôn sao?

Điều này sao có thể? Đối với một nguyên soái đế quốc, địa vị và uy danh của ngài ấy thậm chí còn chẳng thua kém bệ hạ Trand, hiệp hội Omega hẳn là có rất nhiều Omega xinh đẹp có huyết thống thuần khiết để ngài tùy tiện lựa chọn chứ, chẳng lẽ ánh mắt ngài ấy cao như vậy, chọn không được một người vừa ý?

Lâm Viễn có chút nghi hoặc gãi gãi đầu.

Có lẽ là lúc ôn tập dự thi đã nhồi nhét quá nhiều lịch sử quân sự thời kỳ cận đại của đế quốc, nên khi nhìn thấy nam nhân có đôi mắt thâm thúy giống như những vị thần trong truyền thuyết, nghe đến thanh âm trầm thấp dễ nghe của ngài ấy, mặc dù ánh mắt ngài vô cùng băng lãnh, trên mặt cũng không có biểu tình gì, thế nhưng Lâm Viễn lại có cảm giác, kỳ thực ngài ấy chắc hẳn rất ôn nhu.

Ngài ấy trân trọng con dân của đế quốc như vậy, là người đầu tiên đuổi tới lúc phi thuyền Trân Châu bị vây hãm, ép Flamischer bỏ đi, còn tự mình kết nối trò chuyện với mọi người, hơn nữa sau đó lại phái quân hộ tống dân chúng đang bị chấn kinh.... Một nam nhân rõ ràng ôn nhu như vậy, vì sao lại khiến tất cả mọi người cảm thấy ngài thực kiêu ngạo và lạnh lùng?

Phi thuyền dưới sự hộ tống của quân đoàn Vinh Quang thuận lợi tiến vào tuyến đường an toàn trong vũ trụ, nhóm quân chúng hưng phấn rồi cuộc dần dần tản đi, Lâm Viễn cũng xoay người về lại khoang thuyền của mình.

Snow đang uống nước, nhìn thấy Lâm viễn đi vào, thuận tay đưa cho cậu một chai nước.

Lâm Viễn cười cười nói.

“Cảm ơn.”

Có lẽ là vì trong thời khắc sinh tử vừa nãy đã thả lỏng thần kinh nói chuyện phiếm trong chốc lát, thái độ của thiếu niên vốn lạnh như băng này đối với cậu rõ ràng tốt lên rất nhiều, ánh mắt tràn ngập phòng bị lúc trước cũng trở nên nhu hòa hơn, ngẫu nhiên còn có thể lộ ra một chút mỉm cười.

— Snow khi mỉm cười kỳ thật rất dễ nhìn!

Nếu như không phải trên người cậu ta và mình có cùng khí tức Beta, Lâm Viễn thậm chí còn nhầm cậu ta là Omega!

Nhận lấy nước Snow đưa cho, Lâm Viễn lại ngồi vào bên giường.

Bên ngoài cửa sổ có mấy chiếc quân hạm màu đen, đó là quân tiên phong của quân đoàn Vinh Quang do nguyên soái phái tới hộ tống phi thuyền Trân Châu 731, những chiếc quân hạm bên trên mang dấu hiệu hình mặt trời vàng kim nhìn qua thật gần gũi, được quân đội ấy bảo vệ khiến Lâm Viễn có cảm giác vô cùng an tâm.

Lâm Viễn nhịn không được nói.

“Đúng rồi, nguyên soái Rawson hình như tốt nghiệp Học viện quân sự St. Romia khóa 573 phải không?”

Snow ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái, thần nhiên nói. “Phải.”

Lâm Viễn vô cùng hưng phấn.

“Còn có bệ hạ Trand, tướng quân Birch, tướng quân Udyr, tướng quân Warwick, tất cả đều tốt nghiệp từ St. Romia đi?”

Thân là một tân học viên của Học Viện quân sự St. Romia, Lâm Viễn đột nhiên có loại cảm giác thực tự hào.

Hobbit tựa hồ cũng nhận ra cảm xúc hưng phấn của chủ nhân, một đôi mắt đen lầy lờ lờ tỏa sáng, dùng sức lấy móng vuốt xù lông của mình cào cào lông bàn tay Lâm Viễn, Lâm Viễn đưa một tay cầm lấy chân nó, tay còn lại sờ sờ lỗ tai nó, cười nói.

“Lúc trước tao gặt mẹ đi dự thi, quả nhiên là lựa chọn cực kỳ chính xác.”

Hobbit lập tức gật gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Snow: “.....”

Mọi người đều nói chủ nhân thế nào thì dường ra sủng vật thế đó, cậu thiếu niên có đôi mắt to đen bóng trước mặt này, cùng với vật nhỏ ánh mắt đen lầy trong lòng kia quả thực là càng nhìn càng thấy giống.

Snow nhin không được khụ một tiếng, cúi đầu, coi như chưa từng thấy gì thần nhiên tiếp tục xem phim.

Lâm Viễn nhàm chán liền đi xung quanh khám phá bên trong khoang thuyền, nhìn thấy một loạt các nút ẩn bên giường, trên những nút ẩn màu sắc khác nhau có sử dụng ngôn ngữ thông dụng để chú thích. Nhớ tới lúc phi thuyền cất cánh, thuyền trưởng đã nói “cần giúp đỡ xin đừng khách khí”, Lâm Viễn xuất phát từ hiếu kỳ, liền “không

khách khí” ấn lên cái nút ghi “Thực phẩm”.

Rất nhanh, một người máy màu trắng bạc cao hơn cậu nửa cái đầu xuất hiện ở cửa, thanh âm ôn nhu truyền đến từ trong miệng nó.

“Chào ngài, số 7158 vui lòng được phục vụ ngài, xin hỏi ngài cần gì?”

Lâm Viễn cười cười nói.

“Có cái gì ăn ngon không?”

7158 ngữ khí ôn nhu đáp.

“Mời ngài trước tiên xem danh sách thực phẩm trước ngực tôi, lựa chọn vật phẩm ngài muốn, sau đó thanh toán bằng thẻ pha lê, lấy thực phẩm ra, cảm ơn.”

Nói xong mấy lời này, nó liền vươn hai tay mở lồng ngực của mình ra. Màn hình màu lam trên ngực hiện lên hình ảnh một đồng thực phẩm cùng giá cả, còn có phân loại chi tiết và giới thiệu.

Trong các thực phẩm trên màn hình, có rất nhiều loại cậu chưa từng ném qua, tựa hồ là đặc sản của những thiên hà khác?

Lâm Viễn hiếu kỳ lại gần xem, chọn một loại bánh quy tương đối đẹp mắt lại tiện lợi, lấy ngón tay nhẹ nhàng ấn một cái, quả nhiên, trên màn hình, biểu tượng biến thành màu đỏ “được lựa chọn”, Lâm Viễn điều chỉnh số lượng lên thành 2, cầm thẻ pha lê màu bạc kim ra, nhập mật mã vào, chờ xác nhận.

“Tích” một tiếng, quét thẻ thành công, 7158 lập tức mở bụng mình, hai chiếc hộp được đóng gói tinh xảo lặn ra từ bên trong. Lâm Viễn lấy đồ ăn trong bụng nó, cười cười.

“Được rồi, cảm ơn.”

7158 nói.

“Cảm ơn, hẹn gặp lại, chúc ngài ăn vui vẻ.”

“.....”

Nhìn 7158 xoay người rời đi, Lâm Viễn nhin không được nghĩ: người máy này thật là cao cấp a!

Sinh hoạt của cậu ở tinh cầu Ryan tương đối lạc hậu, người máy hiện đại nhất ở nhà cậu cũng chỉ là loại biết quét rác và bơm bê, nói chuyện cũng không lưu loát. Còn người máy 7158 này nói chuyện thật thông thạo, đi đường cũng rất nhanh, hơn nữa toàn thân nó còn chứa đầy các loại thực phẩm, chính là một kho đồ ăn di động a!

Khụ khụ, thật là muốn cướp nó về....

Lâm Viễn cầm lấy hộp bánh mới mua, cười đưa Snow một hộp.

“Snow, cho cậu này.”

Snow nói.

“Tôi không đói bụng.”

“...Nga.”

Lâm Viễn đành phải cúi đầu ăn một mình.

Thấy Lâm Viễn tươi cười đầy mặt, chẳng khác nào đang được ăn sơn hào hải vị, Hobbit trong lòng cậu nhin không được chảy nước miếng, dùng sức cọ cọ vào cánh tay chủ nhân, mắt đen to tròn nhìn cậu trông mong.

Lâm Viễn thoáng cười, đưa một hộp qua cho nó, Hobbit lập tức xé mở chiếc hộp, hiếu kỳ nắm lên một cái cho vào miệng, cảm giác ăn rất ngon, sau đó vui vẻ cọ vào cánh tay Lâm Viễn, Lâm Viễn sờ sờ lỗ tai nó coi như đáp lại.

Vì thế, Lâm Viễn và tiểu Hobbit vui đầu cùng nhau ăn đồ ăn vặt, gương mặt được ăn đồ ngon hiện đầy vẻ hưởng thụ.

Snow: “....”

Một lớn một nhỏ này, hình ảnh chủ nhân và vật nuôi vui đầu ăn bánh quả thực khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Cuộc hành trình trong vũ trụ đã trải qua 13 ngày, trong khoang nhỏ dành cho bốn người, trên đường có một đôi phu phu Beta đến du lịch ở hệ ngân hà vào ở bốn ngày. Hai Beta kia đều là nam nhân, hơn nữa nhìn qua cực kỳ ân ái, Lâm Viễn nhìn hai Beta nam trước mặt quần quýt với nhau, chỉ cảm thấy cả người đều không thoải mái!

Thế giới này đảo lộn hết rồi a, rối cuộc vì sao Beta nam và Beta nam lại có thể ở cùng nhau?

Tuy rằng pháp luật đế quốc cho phép loại hôn nhân này, nhưng rõ ràng Beta nam và Beta nữ cùng một chỗ mới xứng đôi không phải sao? Hai đại lão gia tay trong tay cùng đi du lịch có cảm giác thật kỳ quái a!

May mà khoảng thời gian còn lại chỉ có cậu và Snow.

Hai người trải qua 13 ngày ở chung, cũng quen thuộc với nhau hơn rất nhiều.

Snow nói, cậu ta là con một trong nhà, cha mẹ đều làm việc trong một bệnh viện tư nhân ở tỉnh cầu Oman, từ nhỏ cậu ta đã vô cùng hứng thú với y học, vì vậy liền đến học viện học quân y.

Đương nhiên, với tính cách hòa đồng của mình, Lâm Viễn cũng nhanh chóng khai toàn bộ thông tin với Snow.

Gia cảnh Lâm Viễn thật ra cũng không tốt, mẹ vẫn bệnh, chị gái từ năm 20 tuổi liền bắt đầu đi làm, mở một tiệm bánh ngọt tại tỉnh cầu Ryan, chi tiêu hằng ngày của một nhà ba người đều dựa vào thu nhập của tiệm bánh và tiền trợ cấp của chính phủ cho người cha đã hy sinh.

Lâm Viễn ghi danh vào Học viện quân sự St. Romia ngoài lý do từ nhỏ đã cảm thấy mình nên đi học quân sự, thì còn một nguyên nhân khác, đó chính là Học viện St. Romia miễn phí hoàn toàn tiền học, ăn ở cũng không cần tiêu tiền. Đối với người đến từ gia đình có hoàn cảnh bần hàn như cậu, rất nhiều trường dù muốn học cũng không đóng nổi học phí.

Thấy Lâm Viễn mỉm cười nói ra tình cảnh gia đình mình, ngữ khí lại vô cùng thần nhiên, tuy rằng biểu tình của Snow vẫn lãnh đạm, nhưng ít nhất cậu cũng không mâu thuẫn như khi mới gặp Lâm Viễn, ngược lại còn cảm thấy người kia sáng sủa lạc quan, cũng không có ý xấu gì, kết giao hình như cũng không tệ đi....?

Mà Lâm Viễn, hiển nhiên đã coi Snow trở thành bạn tốt!

Chiều ngày 18 tháng 1, phi thuyền Trân Châu số hiệu 731 rốt cuộc cũng đến trạm cuối cùng – tỉnh cầu Phá Quân trong thiên hà Đại Hùng Tinh. Cái tên Phá Quân trong văn tự cổ ở địa cầu mang ý nghĩa “phá rồi sau đó lập”, mà tên tiếng Anh Alkaid của nó lại nghĩa là “đạo sư sám hối”.

Tỉnh cầu này sau khi được con người khai phá liền biến thành căn cứ quân sự của đế quốc Lacey.

Phá Quân tinh có những sa mạc lớn, bình nguyên và sông ngòi kéo dài, đất đai rộng lớn mênh mông vô cùng thích hợp để những quân hạm lớn và cơ giáp trí năng có thể phát huy, diễn tập quân sự hàng năm của đế quốc cũng thường xuyên tổ chức ở tỉnh cầu Phá Quân.

Trên tỉnh cầu này có rất nhiều Học viện quân sự, sở nghiên cứu quân bị, trung tâm nghiên cứu cơ giáp trí năng, đây là nơi vô cùng trọng yếu, bởi vậy lực phòng ngự tự nhiên cao hơn vài bậc so với thiên hà Cezar, ở bên ngoài cách Phá Quân tinh ba năm ánh sáng luôn có từng chùm lưới laser chặn lại, phi thuyền từ nơi khác tới muốn tiến vào bắt buộc phải thông qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra.

Bởi vì là căn cứ quân sự, cư dân cũng không nhiều, khi phi thuyền Trân Châu vượt qua ba thiên hà tới Phá Quân tinh, lượng hành khách vốn gần hai vạn nay chỉ còn chưa đến ngàn người, những người này đa phần đều là quân nhân đế quốc thân thể cường kiện.

Lâm Viễn và Snow cùng nhau ra khỏi trạm không gian, hai người đều là lần đầu tiên đến tỉnh cầu Phá Quân, so với thiên hà Cezar rét buốt, khí hậu nơi này lại có chút nóng bức, khiến hai người vốn sinh trưởng ở nơi lạnh lẽo có cảm giác không quen.

Thông qua kiểm tra an ninh, hai người cùng lên một chiếc xe huyền phù, trực tiếp đi tới Học viện quân sự St. Romia.

Dọc theo đường đi, Lâm Viễn vẫn hưng phấn ngắm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Lúc này đã là chạng vạng, trên hoang mạc mênh mông vô bờ, một trận cuồng phong thổi tung cát bụi mù mịt. Hằng tinh lơ lửng trên không tựa như mặt trời trong hệ ngân hà, vấy xuống vùng đất một mảnh quang mang lấp lánh ánh bạc kim. Cát bụi trong không trung dưới ánh sáng rực rỡ chiếu rọi, theo cơn gió thổi qua không ngừng cuộn tròn rơi xuống, lúc này, cả tỉnh cầu tựa hồ chỉ còn lại tiếng gió của thiên nhiên.

Hoang mạc rộng lớn gần trăm vạn dặm khiến lòng người không khỏi dâng lên cảm giác an nhiên, yên tĩnh.

Xe huyền phù chạy với tốc độ rất nhanh trên không trung, hoang mạc dưới chân nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, cách đó không xa xuất hiện một con sông rộng lớn uốn lượn, lại đi dọc theo sông thêm nửa giờ, rốt cuộc mới tới khu đồng bằng cây cối xanh tươi.

Ở cuối bình nguyên rộng lớn phân chia thành rất nhiều khu, có những tòa nhà cao tầng thấp thoáng, có những ngã tư giao nhau.... Hiển nhiên, nơi này chính là căn cứ quân sự của tỉnh cầu Phá Quân, Học viện quân sự St. Romia cũng ở trong đó.

Tới căn cứ, tốc độ xe huyền phù dần dần chậm lại.

Xe huyền phù chạy trên tầng không nên không tạo ra tắc nghẽn giao thông, sở dĩ phải đi chậm lại, là vì khi chiếc xe tiến vào căn cứ buộc phải trải qua kiểm tra an ninh, cho nên cần xếp hàng chờ một lúc. Đại khái đợi được ba phút, kiểm tra thông qua, tài xế điều khiển xe huyền phù dọc theo đường trên không trực tiếp chạy đến cửa Học viện quân sự St. Romia.

Ở ngay cửa trường học có đặt một pho tượng bằng bạc hình hùng ưng giương cánh bay lên, biểu tượng đặc trưng cho Quân bộ của đế quốc Lacey. Phía sau pho tượng, trên chiếc cổng chính có một hàng chữ màu vàng kim sáng chói: “HỌC VIỆN QUÂN SỰ ST. ROMIA”. Đứng từ bên ngoài cũng có thể nhìn thấy khu giáo nội với từng tòa từng tòa kiến trúc cao mấy chục tầng sừng sững vĩ đại, tựa như những hàng quân duyệt binh chỉnh tề có hàng ngũ.

Mỗi một kiến trúc, mỗi một phong cảnh, thậm chí mỗi một chi tiết nhỏ, đều mang phong thái của trường quân sự hạng nhất đế quốc!

Lâm Viễn có chút kích động xuống khỏi xe huyền phù, lôi kéo Snow chạy đến cửa dành cho tân sinh, vừa muốn đi báo danh, phía sau đột nhiên vang lên một trận tiếng gầm rú dễ nghe.

Lâm Viễn quay đầu, chỉ thấy trên không trung cách đó không xa, hơn một trăm chiếc xe huyền phù màu trắng bạc chỉnh tề xếp thành hai hàng, hộ tống một chiếc xe huyền phù lớn bay về hướng Học viện St. Romia! Trên những chiếc xe đều có khắc hình ngũ giác màu bạch kim tượng trưng cho tinh hệ đồ của thiên hà Cepheus!

Đoàn xe không dừng lại ở cửa trường học để kiểm tra, mà thông qua phòng ngự trên không trực tiếp phi vào trong trường!

Đoàn xe đồ sộ nhanh chóng bay vọt qua đỉnh đầu, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người!

“....”

Đám tân sinh mới đến đều bị một màn này dọa cho ngây người.

Trầm mặc thật lâu, rốt cuộc có người hiếu kỳ phát ra nghi vấn.

“Tôi dựa vào! Đây là cái loại người gì a? Phô trương như vậy!”

“Cậu từ tinh cầu nào đến? Không biết cái này sao? Đây là đội hộ vệ của hoàng thất, tinh hệ đồ màu bạch kim của thiên hà Cepheus chính là dấu hiệu của đội hộ vệ hoàng gia!”

“Đội hộ vệ hoàng gia?” Tân học viên kia rõ ràng có vẻ khiếp sợ, “Hoàng cung đế quốc không phải ở tinh cầu Rumsfeld của thiên hà Cepheus sao? Tại sao đội hộ vệ hoàng gia lại chạy đến Phá Quân tinh a?”

“Bệ hạ chính là tốt nghiệp từ St. Romia, con cháu của các tướng quân và hoàng tộc tất nhiên đều đến Học viện quân sự St. Romia học, đội hộ vệ hoàng gia tự nhiên cũng sẽ đi theo hộ tống nhóm vương tử tới nơi này rồi.”

“Nga, hóa ra là như vậy.” Bạn học hiếu kỳ kia dừng một chút, lại hỏi tiếp, “Vậy năm nay trong số tân sinh có cả vương tử điện hạ sao?”

“.... Tôi làm sao biết được chứ!”

Nghe tiếng nghị luận ở cách đó không xa, đáy lòng Lâm Viễn nhện không được nghĩ:

Vừa rồi bay qua chính là đội hộ vệ hoàng gia sao?

Cậu chỉ biết chút ít thông tin được ghi lại về đội hộ vệ hoàng gia thông qua Internet, nghe nói đó là một đội ngũ tinh anh tất cả đều là Alpha, phụ trách bảo hộ sự an toàn cho các thành viên hoàng thất, không chịu sự quản chế của Quân bộ, chỉ nghe mệnh lệnh của bệ hạ và vương tử, tại những thời điểm đặc thù quyền lợi thậm chí còn áp đảo cả Quân bộ.

Học viện quân sự St. Romia quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long, nói không chừng chỉ tùy tiện đi trong vườn trường đụng phải một người cũng có thể là con cháu của vị tướng quân nào đó hoặc hậu nhân của thân vương. Nhóm Alpha có huyết thống thuần khiết như vậy đều không dễ chọc, mình vẫn nên cách xa bọn họ một chút thì hơn.

Bất quá....

Năm nay trong số những tân sinh đồng học, thật sự sẽ có vương tử điện hạ sao? Lâm Viễn vẫn rất hiếu kỳ đối với vấn đề này a!

Hết chương 8.

9. Quyển 1 - Chương 9: Bạn Cùng Phòng Đầu Là Alpha

Lâm Viễn và Snow cùng đi tới nơi hướng dẫn cho tân sinh, đưa hành lý tùy thân mang theo lên trên một băng chuyền dài, sau đó xoay người đi báo danh. Nơi tân sinh báo danh là một tòa nhà lớn màu trắng, bởi vì hệ chỉ huy và viện y học không cùng một chỗ, Lâm Viễn vội vàng xin số điện thoại của Snow, cười nói.

“Snow, về sau thường xuyên liên hệ a!”

“Ừ.”

Snow gật gật đầu, xoay người đến viện y học báo danh, Lâm Viễn cũng đi tới hệ chỉ huy.

Nơi báo danh của tân sinh hệ chỉ huy được chia thành năm trạm, bao gồm đăng kí và thẩm tra tư liệu học sinh, kiểm tra cơ bản thân thể và trắc lượng số liệu, kiểm tra và đo lường huyết thanh, thí nghiệm tâm lý, phần toái nhất chính là thí nghiệm thể năng, còn mệt hơn so với chạy Marathon trong trường.

Qua hơn một giờ vất vả, Lâm Viễn mới thở hồng hộc đi đến chỗ gửi hành lý lấy đồ của mình, đáy lòng không khỏi thấp thỏm, chung quy việc giấu Hobbit ở trong rương hành lý, vạn nhất bị phát hiện không biết sẽ bị xử lý thế nào.

Báo tên mình với người máy phát hành lý, rương đồ quen thuộc rất nhanh liền chạy lại theo băng chuyền, vẫn bị khóa kín, hiển nhiên vừa rồi lúc kiểm tra xem xét không hề phát hiện ra vấn đề.

Lúc này Lâm Viễn mới nhẹ nhàng thở ra, vội vàng kéo hành lý đi về ký túc xá.

Tới ký túc xá quét thẻ vào cửa, trong lòng Lâm Viễn nhin không được kêu lên sợ hãi – điều kiện chỗ này cũng quá tốt đi!

Ký túc xá có diện tích rất lớn như một nhà chung cư, bao gồm bốn phòng ngủ độc lập cùng với phòng khách và phòng ăn, trong phòng ăn có bàn ăn và bốn chiếc ghế, phòng khách còn có một chiếc sofa lớn mềm mại, được quét tước vô cùng sạch sẽ, xuyên qua phòng khách là khung cửa sổ lớn sát đất có thể nhìn thấy toàn cảnh trường học, ánh sáng tràn ngập trong căn phòng.

Trong ký túc xá không có người, bốn phòng ngủ đều mở cửa.

Bốn phòng ngủ đều có kết cấu giống nhau, Lâm Viễn liền chọn một gian bên trái đi vào.

Đặt giữa phòng là một chiếc giường rộng hai mét có thể nằm bên trên tự do lăn qua lăn lại, bên cạnh còn có tủ quần áo cảm ứng tự động, trên bàn học là quang điện não được trang bị thống nhất của trường học.

Điều kiện như vậy, quả thực chính là đãi ngộ xa hoa cấp năm sao a!

Đúng lúc ký túc xá không có ai, Lâm Viễn vội vàng mở rương hành lý ra tìm Hobbit, tìm nửa ngày mới phát hiện tiểu Hobbit cuộn mình thành một viên cầu nho nhỏ xù lông, núp trong một chiếc áo lông trắng của Lâm Viễn, ngay trang bản thân thành một bộ phận của áo.

Chẳng trách vừa rồi lúc laser kiểm tra rương hành lý không bị phát hiện, hiển nhiên, người máy laser trí năng xem xét qua loa bên trong tưởng rằng nó chỉ là một chiếc áo lông xù.

Hobbit tựa hồ nhận ra khí tức của chủ nhân, lập tức thò đầu ra từ trong áo, thấy Lâm Viễn, hưng phấn mà bổ nhào vào trong lòng cậu, dùng hai má cọ cọ vào cằm cậu.

Lâm Viễn cười ôm lấy nó.

“Hobbit, mày thật thông minh! Vừa rồi không bị phát hiện đi?”

Hobbit kiêu ngạo gật gật đầu.

Lâm Viễn nhỏ giọng nói.

“Tao lén lút mang mày vào đây, không biết có trái với nội quy trường hay không. Bình thường mày trốn ở trong phòng tao, vạn nhất có người tiến vào mày nhớ chui vào trong tủ quần áo, mỗi ngày tao sẽ mang đồ ăn đến, có được không?”

Hobbit hưng phấn gật đầu.

Lâm Viễn sờ lỗ tai dài của nó, đặt nó ở bên giường nói.

“Tao đi tắm rửa trước, vừa rồi kiểm tra thể năng ra một thân mồ hôi, mày ngoan ngoãn đợi ở trong này, không được chạy loạn!”

Hobbit lại ngoan ngoãn gật đầu.

Cho đến khi Lâm Viễn vào phòng tắm, Hobbit lúc này mới cao hứng xoay người, hiếu kì chạy loạn lên khắp nơi trong phòng.

Lâm Viễn đi vào toilet bên trong phòng ngủ, toilet được tắm thủy tinh trong suốt phân thành hai bộ phận, gian ngoài là bồn rửa tay và bồn cầu, gian bên trong có bồn tắm lớn và vòi hoa sen, trên giá là khăn mặt mới tinh, bàn chải cùng với các loại dầu gội, sữa tắm linh tinh gì đó chưa mở, đồ dùng cực kỳ đầy đủ.

Lâm Viễn xả nước ấm, ngâm mình vào trong bồn tắm, thư thư phục phục tắm rửa.

Đang tắm, đột nhiên nghe được một trận thanh âm ngoài cửa, hình như là tiếng kêu của Hobbit.....?

Lâm Viễn xả sạch bọt xà phòng, đứng lên khỏi bồn tắm, cầm lấy khăn mặt định lau sạch thân thể, đúng lúc này, cửa toilet đột nhiên bị người khác kéo ra, ánh mắt hai người trực tiếp chạm nhau.

Lâm Viễn. “....”

Nam sinh trước mặt có một đôi mắt màu nâu, mũi cao thẳng khiến đôi mắt hấn có vẻ đặc biệt thâm thúy, ngũ quan anh tuấn giống như được điêu khắc tỉ mỉ, cơ hồ không tìm ra nổi một tia tì vết.

Dáng người cao ngất của nam sinh này hiển nhiên rất thích hợp làm quân nhân, mà trên người hấn tựa hồ cũng có một loại ngạo khí trời sinh, giống như một vị đế vương đang tuần tra lãnh địa, phát ra cảm giác áp bách cường đại khiến người khác không dám nhìn thẳng vào mắt hấn!

— Hấn là Alpha!

Từ lúc hấn xuất hiện, Lâm Viễn đã lập tức ngửi được khí tức Alpha mãnh liệt trên người hấn!

Không biết vì sao, sống lưng Lâm Viễn đột nhiên cứng ngắc!

Tựa như gặp phải một loài động vật có tính uy hiếp, bản năng bảo vệ bản thân sâu sắc khiến Lâm Viễn lập tức nhảy ra khỏi bồn tắm, dùng tốc độ nhanh nhất lấy áo tắm khoác lên người, mặt đầy đề phòng nhìn người trước mặt, lạnh mặt hỏi.

“Cậu là ai?”

Nam sinh kia như có chút dăm chiêu nhìn cậu một cái, một lát sau, khóe môi mới hơi hơi giơ lên, thấp giọng nói.

“Vấn đề này hấn là tôi phải hỏi cậu mới đúng, sao cậu lại ở trong phòng tắm của tôi?”

Lâm Viễn sững sốt một chút. “.... A?”

“Cậu là tân sinh năm nay của Học viện quân sự St. Romia?”

“.... Phải.”

“Trên thẻ phòng của cậu có ghi số phòng ngủ, trường học đã quy định rất rõ ràng không được lén đổi phòng.” Nam sinh nhìn Lâm Viễn, bình tĩnh nói. “Nếu đã tắm xong, cậu có thể đi ra được không? Tôi không có thói quen dùng chung bồn tắm với người khác.”

“....”

Mặt Lâm Viễn đột nhiên đỏ bừng, vội vàng luống cuống tay chân ra khỏi phòng tắm .

Khi đi ngang qua bên người nam sinh, mùi chất dẫn dụ Alpha mãnh liệt, còn có cặp mắt thâm thúy đang nhìn chăm chú vào mình, khiến toàn thân Lâm Viễn không nhịn được cứng ngắc.

Đây chính là bạn cùng phòng về sau của mình, vốn nên hỏi tên hắn, chào hỏi đơn giản, thế nhưng, rất kỳ quái, con người Lâm Viễn luôn luôn thích kết giao bằng hữu, lúc này đối diện với ánh mắt người kia, cư nhiên lại trầm nghĩ mau chóng trốn thoát.

— Rời khỏi tầm mắt chăm chú của hắn, càng xa càng tốt, càng nhanh càng tốt!

Thân thủ nhanh nhẹn theo mệnh lệnh của đại não, Lâm Viễn nhìn cũng không nhìn hắn một cái, cơ hồ trong nháy mắt liền ra khỏi gian phòng ngủ này, thân ảnh bọc khăn tắm biến mất tựa như một cơn gió!

“....”

Đứng ở cửa phòng tắm, nam sinh nhin không được hơi hơi nhếch khóe miệng.

Mà chuyện khiến Lâm Viễn càng thêm buồn bực là, cậu vừa lao ra cửa, liền thấy được một Alpha khác.

Nam sinh Alpha trước mặt này cũng có dáng người cao ngất, một mái tóc vàng sáng chói khiến người ta hoa mắt, đồng tử màu lam ngọc bích tựa như đại dương huyền bí, khuôn mặt trắng nõn vô cùng tuấn mỹ, hơi hơi giương khóe môi lộ ra một mặt cười ngả ngớn.

“.... Đây là tình huống gì a?” Nam sinh ý vị thâm trường đánh giá Lâm Viễn một chút, quay đầu nói về phía phòng ngủ. “Caesar, sao lại có người quần áo xộc xệch chạy ra từ trong phòng ngủ của cậu?”

Nam sinh tên Caesar cũng đi ra khỏi phòng ngủ, đứng phía sau Lâm Viễn, nhìn thoáng qua thiếu niên châu Á thấp hơn mình một cái đầu, trầm giọng nói.

“Cậu ấy có lẽ là bạn cùng kí túc xá của chúng ta, vừa rời đi nhằm phòng ngủ.”

“Bạn cùng kí túc xá?” Nam sinh tóc vàng nhìn nhìn Lâm Viễn, tủm tỉm nói, “Này, bạn học, cậu cũng là học viên của Học viện quân sự St. Romia khóa 598 sao? Nga, thượng đế, sao cậu lại thấp như vậy....”

Y nói xong liền vươn tay, đặt lên trên đỉnh đầu Lâm Viễn, nhẹ nhàng vỗ vỗ như sủng vật.

Đầu Lâm Viễn vừa vặn đến cằm y, bởi vậy động tác này của y làm đến cực kỳ tự nhiên.

“....”

Lâm Viễn toàn thân cứng đờ bị chạm đến vẩy ngược, gắt gao siết chặt nắm tay, không chút do dự vùng thẳng đến mặt y!

Thế nhưng, cánh tay lại đột nhiên bị nam sinh phía sau giữ chặt!

Lâm Viễn không hề báo trước đột nhiên công kích, mà tốc độ phản ứng của người tên Caesar kia lại nhanh đến mức khiến người ta sợ hãi!

Khí lực của người đó rất lớn, các ngón tay thon dài cơ hồ muốn bấu vào tận xương khớp của Lâm Viễn!

Cánh tay bị ngón tay của hắn gắt gao nắm lấy, tiếp xúc thân thể trực tiếp với Alpha như vậy khiến da đầu Lâm Viễn run lên trong giây lát, thân thể thậm chí còn bắt đầu nóng lên một cách kì lạ.

Hai người giằng co một lát, lúc này Lâm Viễn mới dùng ngữ khí cường ngạnh nói.

“Buông ra!”

Caesar nhúu nhúu mày, buông Lâm Viễn ra, thấp giọng hỏi.

“Cậu có thói quen không vui là đánh người?”

“....” Lâm Viễn không thềm để ý đến hắn.

Nam sinh mắt xanh tóc vàng trước mặt cười hì hì nhìn Lâm Viễn tựa như nhìn một động vật nhỏ, nam sinh phía sau lại có một đôi mắt thâm thúy khiến người ta cảm thấy áp bách hít thở không thông, bị hai Alpha trước sau vây quanh, loại tình cảnh này khiến đáy lòng Lâm Viễn bỗng dưng phát lạnh!

Tựa như có một dã thú ngủ say đang thức tỉnh, một cảm giác xa lạ đột nhiên kêu gào trong cơ thể khiến Lâm Viễn vô cùng khó chịu!

Không muốn cùng bọn họ dây dưa thêm, Lâm Viễn trực tiếp dùng sức đẩy nam sinh tóc vàng che trước mặt ra, xoay người đi vào phòng ngủ của mình, phịch một tiếng đóng cửa phòng lại!

“.....”

Ngoài cửa, hai Alpha đưa mắt nhìn nhau.

Caesar trầm mặc một lát, mới bình tĩnh nói.

“Brian, cậu chọc giận cậu ta.”

Brian cười tủm tỉm sờ sờ cằm, quay đầu nhìn theo hướng Lâm Viễn biến mất, ý vị thâm trường nói.

“Không nghĩ tới, xá hữu (bạn cùng ký túc xá) này của chúng ta lại có khuynh hướng bạo lực như thế! Tôi cũng muốn nhìn thử một chút, xem cậu ta có thể có bao nhiêu kỹ thuật?”

Brian nói xong liền xoay người định đi tới phòng ngủ của Lâm Viễn, lại bị Caesar nhú mào ngăn lại.

“Được rồi, cậu muốn vừa khai giảng đã bị hiệu trưởng và tướng quân Birch đâm chọc hả?”

Brian dừng chân, vồ vồ trán nói.

“Nga, được rồi, tôi rất sợ lão nhân gia nhà tôi, để tránh cho ông ấy lại tiến hành giáo dục tư tưởng mất ba tiếng đồng hồ, tôi và cậu, đành phải làm học sinh ngoan ngoãn nghe lời vậy.”

Brian nhún vai, tay phải nhẹ nhàng đặt ở vị trí trái tim bên ngực trái, hơi hơi khom người cúi mình chào, nghiêm trang nói.

“Vương tử điện hạ tôn kính, tôi đi tắm rửa trước, mời ngài cứ tự nhiên.”

Dứt lời liền xoay người, đi vào phòng ngủ của mình, lại quay đầu ra sau cười một chút, lúc này mới đóng cửa lại.

Caesar nhìn về phía phòng ngủ của Lâm Viễn, đôi mắt màu nâu phát ra ánh sáng thâm trầm.

— Vì cái gì, vừa rồi trong nháy mắt nhìn thấy thiếu niên kia ở trong phòng tắm, hần cư nhiên lại cảm thấy một loại hương vị kỳ quái, rất giống với khí tức của Omega?

Loại khí tức này vô cùng mỏng manh, người bình thường tuyệt đối sẽ không phát hiện.

Nhưng mà, Caesar lại khác.

Hắn sở hữu các giác quan sắc bén ưu tú nhất trong toàn đế quốc, điều này cũng bắt nguồn từ những chương trình huấn luyện chuyên nghiệp hắn tiếp nhận từ nhỏ, trong đó bao gồm cả một loại chương trình học tuyệt mật!

— Chương trình học chống lại chất dẫn dụ Omega!

Hết chương 9.

~~>oOo

10. Quyển 1 - Chương 10: Vương Tử Caesar

Mỗi vương tử của đế quốc từ khi sáu tuổi phải bắt đầu học tập, làm một vương tử, thời khắc nào cũng buộc phải bảo trì bình tĩnh, cho dù là dưới tình huống gặp phải Omega phát tình cũng không thể mất đi lý trí.

Từ khi xảy ra chuyện của tướng quân Lăng Vũ vào năm đó tới nay, cả bộ hạ Trand và nguyên soái Rawson đều đặc biệt coi trọng vấn đề quân chế ở Quân bộ, từ đó về sau, những Alpha tham gia quân đội đều phải tiến hành “Huấn luyện chống cự Omega phát tình”, để tránh sau này khi tác chiến bị chất dẫn dụ Omega khuấy nhiễu làm mất đi lý trí.

Làm một quân nhân, thời thời khắc khắc phải bảo trì lý trí là điều tất yếu.

Làm một vương tử, thời thời khắc khắc đều bảo trì lý trí, không chỉ là tất yếu, thậm chí còn phải phát ra từ bản năng.

Từ khi Caesar còn nhỏ bệ hạ Trand đã bắt hắn phải tiến hành huấn luyện chống lại chất dẫn dụ Omega, vì thế những loại chất dẫn dụ Omega do các chuyên gia viện khoa học điều chế hầu như cả ngày đều quanh quẩn xung quanh Caesar.

Muốn dùng lý trí chiến thắng bản năng, đó quả thật là một quá trình vô cùng thống khổ.

May mà khi đó Caesar còn nhỏ tuổi, thân thể cũng không lập tức sinh ra phản ứng đối với những loại chất dẫn dụ đó, lần đầu tiên ngửi được chỉ cảm thấy vô cùng hưng phấn và khó chịu, thế nhưng mỗi ngày đều như vậy, cảm giác tự nhiên sẽ chậm rãi nhạt dần.

Sau khi trưởng thành, tuy rằng thân thể sẽ theo bản năng mà sinh ra phản ứng cường liệt đối với chất dẫn dụ Omega, thế nhưng, bộ não của hắn vẫn có thể bảo trì bình tĩnh, cũng sẽ không vì vậy mà hoàn toàn đánh mất lý trí.

Caesar thuở nhỏ quen ngửi các loại chất dẫn dụ, khứu giác tự nhiên trở nên cực kỳ mẫn cảm, mũi hắn cơ hồ chưa bao giờ nhận sai các loại hương vị, cho nên hắn mới có thể càng thêm hoang mang.

Vừa rồi nhìn thấy Lâm Viễn toàn thân trần trụi, hắn cư nhiên cảm giác được một loại khí tức Omega tinh thuần, không hề có tạp chất, đó là loại khí tức của Omega trưởng thành chưa từng bị đánh dấu.

Có điều, loại khí tức này cực kỳ cực kỳ mong manh, mong manh giống như chỉ là ảo giác lóe lên trong nháy mắt.

— Trường quân đội sao có thể có Omega?

Học sinh khi nhập trường đều phải thông qua kiểm tra đo lường huyết thanh, lấy ra chất dẫn dụ trong máu để tiến hành phân tích, pháp luật đế quốc và văn bản rõ ràng quy định Omega khi sinh ra đều phải đến hiệp hội đăng kí, hơn nữa từ 13 tuổi phải bắt đầu đến trường học chuyên môn của Omega để học tập, không thể có Omega to gan lớn mật muốn chết tiệt thuốc ức chế trà trộn vào trong trường quân sự.

Cho nên... có lẽ là ảo giác nhất thời đi?

Caesar nhẹ nhàng sờ sờ cái mũi của mình, cảm giác mũi mình có thể là đã xuất hiện một điểm lỗi nhỏ nhỏ.

*

Xoay người trở lại bên trong phòng ngủ, đột nhiên nghe được tử quần áo truyền đến một chút động tĩnh nhỏ.

Caesar trừ bỏ khứu giác cực kỳ mẫn cảm, thính giác tự nhiên cũng là tốt nhất nhì trong đế quốc, hắn thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng muỗi cách xa vài mét.

Caesar nghi hoặc đi đến trước tử quần áo, đặt ngón tay lên trên cảm ứng tự động.

Cạch một tiếng, tử quần áo bị mở ra, chỉ thấy trong góc tử hộc lạnh, một tiểu cầu cầu toàn thân tuyết trắng đang sợ hãi cuộn mình thành một cục bông nho nhỏ, thậm chí còn không ngừng phát run.

“....” Sắc mặt Caesar hơi hơi cứng đờ.

Cục bông kia thấy hắn, run càng thêm lợi hại, im lặng cuộn thành một đoàn, còn dùng hai móng vuốt kéo lỗ tai vừa to vừa dài của mình qua, che khuất mặt mình, giống như làm vậy thì người trước mặt liền không nhìn thấy nó.

Caesar liếc mắt nhìn nó, bình tĩnh nói.

“Wien, tại sao mày lại ở trong này?”

“Ô ô ô...” Vẫn là nhận ra được, con người thật sự rất đáng ghét.

Wien đột nhiên chạy ra khỏi tử quần áo, giống như phát điên phóng về phía cửa phòng ngủ.

Caesar thấp giọng nói.

“Đứng lại.”

Wien cứng ngắc dừng cước bộ, thân thể căng thẳng đề phòng.

Giằng co một lát, móng vuốt xù lông thử tiến về phía trước một chút. Liền nghe Caesar lạnh lùng nói.

“Trở về.”

“Ô ô ô....” Bộ dáng mặt lạnh của Caesar điện hạ thật sự đáng sợ!

Wien gục đầu, chán nản xoay người trở lại bên người Caesar, lấy lòng cọ cọ vào ống quần hắn.

Caesar cúi người ôm nó lên, nhìn vào mắt nó, thấp giọng lặp lại.

“Nói cho tao biết, vì sao mày lại ở trong này?”

“....” Wien cúi đầu không nói lời nào.

Caesar lấy ra một màn hình quang điện lớn bằng bàn tay từ trong hành lý của mình, bật lên, mở một phần mềm cảm ứng chuyên dụng ở bên trong, đặt trước mặt Wien, thấp giọng nói.

“Viết cho tao xem, không thì tao liền đuổi mày về vương cung!”

Wien lập tức lắc lắc đầu, đặt hai móng vuốt ở trên màn hình nhanh chóng đánh xuống một hàng chữ.

“Không không không! Vương tử điện hạ người không cần đưa tôi hồi vương cung, không cần nói cho vương hậu, nói cho bà ấy thì tôi nhất định phải chết!!!!”

Caesar nghi hoặc nói.

“Vì sao lại thế?”

Wien nước mắt lưng tròng nhìn hắn một cái, sau đó đánh chữ tiếp.

“Vương hậu muốn mang tôi đi lai giống, sinh cho bà một ổ con.”

Phía sau mang theo một loạt biểu tình khóc lớn.

Caesar. “....”

Wien tiếp tục kích động viết.

“Sở nghiên cứu kia thật đáng sợ! Bọn họ tìm một Gela đến cho tôi, bắt tôi cùng nó sinh con, tôi chán ghét gia hỏa kia, cho nên tôi chạy trốn...”

Caesar liếc mắt nhìn nó, thấp giọng nói.

“Sau đó thì sao? Mày chạy tới nơi nào?”

Wien cúi đầu ngoan ngoãn viết.

“Có một lần, bọn hạ phái quân đi thiên hà Cezar khai thác khoáng vật, tôi lén lút trốn ở trên phi thuyền trong bụng một người máy, giấu diếm qua được cửa khẩu kiểm tra. Chờ bọn họ hạ xuống, tôi lại lén lút chạy ra, không ngờ lại té xỉu ở trong tuyết.... Tinh cầu Ryan thật sự rất lạnh!”

Wien tựa hồ nhớ lại chỗ rét lạnh đó, nhin không được run run một chút, lúc này mới viết tiếp.

“Thật may có người hảo tâm nhặt tôi về, cậu ấy chính là chủ nhân mới của tôi, cậu ấy tên là Lâm Viễn!”

— Lâm Viễn?

Caesar hơi hơi nhíu mày, cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân vì sao sủng vật Wien của vương hậu Anna mất tích hai năm, nay lại đột nhiên xuất hiện trong kí túc xá Học viện quân sự St. Romia.

— Thiên hà Cezar, tinh cầu Ryan, Lâm Viễn.

Trong danh sách tân sinh trúng tuyển năm nay quả thật có người như vậy, cũng giống như hắn, lấy thành tích tối đa xuất sắc trong cả ba môn thi tiến vào Học viện quân sự St. Romia, nghe nói là xuất thân từ một gia đình bình dân, có thể có thành tích như vậy quả thực khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Thiếu niên châu Á vừa rồi chạy sai phòng tắm, khiến mình suýt chút nữa lâm tường thành Omega, chính là Lâm Viễn?

Caesar như có chút đắm chiêu trầm mặc một lát, thấp giọng nói.

“Wien, mày rất thích chủ nhân mới này sao? Cậu ta đến Học viện quân sự St. Romia học tập, mày cũng cùng chạy đến Phá Quân tỉnh?”

Wien nghiêm túc gật gật đầu.

Caesar nói.

“Mày đúng là rất thông minh. Bất quá, mày chắc chắn không nghĩ tới lại gặp tao ở đây đi?”

Wien chán nản hạ đầu xuống.

“Điện hạ, xin người đừng nói cho vương hậu Anna, có được không?”

Caesar nhẹ nhàng sờ sờ lỗ tai Wien, thấp giọng nói.

“Yên tâm, tao sẽ không nói cho mẫu hậu. Bà ấy muốn bắt mày đi lai giống, điều này tao vốn không tán đồng. Mày cũng có ý thức của chính mình, con người không nên bắt mày giống như súc vật, càng không có tư cách bắt buộc mày.”

Hai mắt Wien sáng lên, lập tức dùng sức gật gật đầu, vui vẻ cọ cọ hai má vào lòng bàn tay Caesar.

— Đây chính là cách chúng biểu đạt sự yêu thích của mình.

Caesar mỉm cười một chút.

“Nếu mày thích Lâm Viễn, về sau cứ đi theo Lâm Viễn đi. Tao không đem chuyện của mày nói cho mẫu hậu, mày cũng không được đem thân phận của tao nói cho người khác biết.”

Wien vội vàng gật gật đầu, còn nghiêm trang giơ móng vuốt xù lông lên, dường như đang phát lời thề.

Caesar nhẹ nhàng cầm móng vuốt nó, ôm lấy nó, thuận tay nhắc rương hành lý Lâm Viễn để lại, thấp giọng nói.

“Đi thôi, chúng ta cùng đi xem chủ nhân mới của mày.”

Lâm Viễn ngồi ngắm người trên giường trong phòng ngủ, không biết vì sao, đáy lòng cậu đột nhiên có cảm giác thật bất an.

Tinh cầu Ryan là nơi căn cứ hoang vắng, hải tử lớn lên ở nơi đó phần lớn đều là Beta. Những người cậu gặp từ nhỏ đến lớn cũng hầu hết là Beta, cho dù có Alpha thì huyết thống cũng không quá thuần khiết.

Cậu biết Alpha là chủng loại cường thế nhất, Alpha huyết thống càng thuần khiết thì khí tức trên người lại càng mạnh mẽ. Nhưng những hiểu biết này cũng chỉ là trên lý thuyết mà thôi, cho đến hôm nay cậu rốt cuộc mới cảm nhận được.

Hai vị bạn học cùng ký túc xá với cậu không thể nghi ngờ chính là Alpha huyết thống tinh thuần nhất, năng lực cũng cường đại nhất, cảm giác áp bách phát ra trên người bọn họ khiến Lâm Viễn cơ hồ không thở nổi.

Nhất là cái người tên Caesar kia.....

Ánh mắt thâm thúy của hắn dường như có loại sức mạnh khiến người khác trầm luân, bị hắn nhìn chăm chú làm Lâm Viễn có cảm giác sợ hãi, đáy lòng tựa hồ có thứ gì đó muốn thoát ra ngoài, lưng run rẩy vô cùng kỳ lạ, khiến Lâm Viễn theo bản năng muốn trốn thoát.

Bản thân là một Beta, theo lý thuyết thì không nên sinh ra phản ứng mãnh liệt như vậy đối với Alpha mới đúng, Chẳng lẽ bởi vì trước kia chưa từng gặp qua Alpha, cho nên lúc này mới bị những Alpha ưu tú như vậy gây ra cảm giác áp bách nguy hiểm?

Dù sao, đối với những Alpha cường thế, bất kể Beta giỏi thế nào thì thể năng so ra vẫn kém bọn họ. Đối mặt với những Alpha ưu tú tất nhiên sẽ cảm thấy có áp lực.

Lâm Viễn cuối cùng cũng nghĩ thông nguyên nhân khiến mình nhìn bọn họ không vừa mắt, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Về sau tránh bọn họ đi là được. Dù sao bốn phòng ngủ trong ký túc xá đều độc lập, tận lực trốn ở trong phòng, không đi trêu chọc bọn họ là tốt rồi.

Thế nhưng, Lâm Viễn không đi trêu chọc bọn họ, không có nghĩa là bọn họ sẽ không đến trêu chọc Lâm Viễn....

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Lâm Viễn đề phòng vĩnh tai, bên ngoài im lặng một lát, tiếng gõ cửa lại vang lên, đồng thời còn có thanh âm trầm thấp của người gọi là Caesar kia.

“Có đây không?”

Lâm Viễn điều chỉnh biểu tình một chút, thở sâu, đi tới cửa hỏi.

“Có chuyện gì sao?”

“Sủng vật màu trắng này là của cậu phải không?”

“....” Hồng, Hobbit còn ở trong phòng ngủ bên kia!

Lâm Viễn đành phải mở cửa, chỉ thấy một cục lông màu trắng đang bị Caesar ôm vào ngực, thấy Lâm Viễn hai mắt liền sáng lên giờ ra móng vuốt xù lông, quơ quơ về phía Lâm Viễn.

Lâm Viễn vươn tay nhận lấy Hobbit, Hobbit thực vui vẻ bổ nhào vào lòng Lâm Viễn, dùng đầu cọ cọ mặt cậu.

Nó bị Caesar ôm thật lâu, trên người tựa hồ cũng nhiễm một chút khí tức của Caesar, khoảnh khắc bị Hobbit cọ mặt, thậm chí khiến Lâm Viễn hơi hơi choáng váng.

“....”

Lâm Viễn lập tức nín thở, điều chỉnh nhịp tim đang đập loạn một cách kỳ lạ, đặt Hobbit lên trên bàn học, lúc này mới nhẹ giọng nói.

“Cảm ơn, nó là của tôi.”

Lâm Viễn dứt lời liền muốn đóng cửa, lại bị Caesar ngăn lại.

Caesar thấp giọng hỏi.

“Nó tên là gì?”

“.... Nói gọi là Hobbit.”

Caesar nhìn thoáng qua Hobbit, Hobbit cũng kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn hắn, giống như đang nói, tên mới của tôi có dễ nghe không?

Caesar mỉm cười một chút, lấy rương hành lý màu trắng qua đưa tới trước mặt Lâm Viễn.

“Đây là hành lý của cậu?”

“Đúng vậy, đặt ở chỗ này là được, cảm ơn.”

Lâm Viễn dứt lời liền muốn đóng cửa, lại bị Caesar ngăn cản.

“....”

Người này thật phiền! Cậu rõ ràng không muốn nói chuyện phiếm, tại sao hắn cứ ngăn cửa?

Cảm giác khó chịu mãnh liệt khi bị khí tức Alpha bao vây khiến Lâm Viễn không nhịn được nhíu mày một chút.

Caesar liếc mắt nhìn Lâm Viễn, thấp giọng nói.

“Tôi nghĩ chúng ta có lẽ nên trao đổi mấy thứ trong phòng tắm một chút. Vừa rồi khi cậu tắm đã dùng qua khăn mặt, tôi lại lấy dùng, hình như không tốt lắm?”

“.....”

Vừa rồi đi nhầm phòng ngủ, quả thật cậu đã dùng khăn mặt trong phòng hán, còn mở đầu gội và sữa tắm của hán ra dùng.

Lâm Viễn đành phải xấu hổ tránh qua một bước, mở cửa phòng ngủ để hán đi vào.

Caesar lờ hành lý của Lâm Viễn vào phòng, để ở một bên, sau đó lấy đồ rửa mặt mới từ phòng tắm, rồi lại đem khăn mặt, dầu gội và sữa tắm Lâm Viễn vừa dùng sang, ở trong phòng tắm sắp xếp một chút.

Trong khi hán ra ra vào vào phòng mình, Lâm Viễn vẫn đề phòng đứng ở cửa nhìn hán. Loại tư thế toàn thân đều trong trạng thái phòng ngự này, tựa như một con nhím nhỏ dựng thẳng gai trên người.

Trao đổi dụng cụ phòng tắm xong, lúc này Caesar mới đi đến trước mặt Lâm Viễn, lễ phép vươn tay, thấp giọng nói.

“Làm quen một chút, tôi tên là Caesar, là tân sinh hệ chỉ huy quân sự năm nay. Còn cậu?”

“.... Tôi tên là Lâm Viễn.”

Lâm Viễn vươn tay nhẹ nhàng cầm tay hán, sau đó lập tức rút lại, gục đầu xuống tránh tầm mắt của Caesar, nhẹ nhàng sờ sờ Hobbit đang ở trên bàn.

Caesar liếc mắt nhìn Hobbit, cầm một cái màn hình quang điện nhỏ bằng bàn tay đưa cho Lâm Viễn.

“Cái này cho cậu.”

“..... Đây là cái gì?”

“Quang điện não mini, có thể cảm ứng ý thức trong đại não của các loại sinh vật, cậu có thể dùng nó để trao đổi với Hobbit, coi như là quà gặp mặt tôi tặng cho Hobbit.”

Caesar đưa quang điện não tới trước mặt Hobbit, Hobbit lập tức vui vẻ thu lại, dùng móng vuốt gắt gao giữ lấy.

..... Nếu Hobbit đã nhận, chủ nhân như cậu cũng không cần xấu hổ làm gì.

Lâm Viễn đành phải miễn cưỡng nói.

“Cảm ơn.”

“Không cần.”

Caesar nhẹ nhàng sờ lỗ tai Hobbit một lúc, Hobbit lập tức ngoan ngoãn gật gật đầu, giống như đang nói: Nhớ kỹ ước định của chúng ta!

Caesar hơi hơi gờ lên khóe môi, rút tay lại, nhìn Lâm Viễn nói.

“Như vậy, không quá rầy cậu nữa. Ngủ ngon.”

“..... Ngủ ngon.”

Cho đến tận khi Caesar quay người rời đi, Lâm Viễn vẫn còn bị vây trong trạng thái đề phòng toàn thân.

Mà Hobbit ghé vào bàn nhìn bóng dáng Caesar, lại nhịn không được lén lút gờ ngón cái lên!

— Vương tử điện hạ người thực sự nguy trang rất giỏi! Làm bộ như không biết tôi, làm bộ như không biết tên cậu ấy, muốn đưa đồ cho cậu ấy lại còn cố ý lấy tôi làm cớ, kỹ xảo diễn thật sự rất đáng khen!

— Theo như ngôn ngữ con người vẫn nói, thì vương tử điện hạ chính là ảnh đế siêu cấp vũ trụ a!

— Bất quá, vì sao chủ nhân vừa thấy vương tử điện hạ liền cứng ngắc toàn thân vậy?

Hobbit nghi hoặc ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lâm Viễn, lại phát hiện thiếu niên luôn luôn hoạt bát sáng sủa, lúc này sắc mặt lại tái nhợt một cách kỳ quái vì bất an.

~~>oOo

11. Quyển 1 - Chương 11: Xuất Hiện Bug Ở Mũi

Đúng vậy, Lâm Viễn quả thực đang vô cùng bất an.

Không biết vì cái gì, lực ngón tay của Caesar, ánh mắt chăm chú của Caesar, còn có loại khí tức Alpha mãnh liệt trên người hắn, khiến nhịp tim Lâm Viễn đột nhiên có chút hỗn loạn. Máu trong cơ thể tựa hồ cũng lưu động nhanh hơn, thân thể ngây ngô thậm chí bởi vậy mà xuất hiện phản ứng hơi nóng lên, một loại xao động xa lạ trong cơ thể khiến Lâm Viễn có cảm giác vô cùng khó chịu.

Đi toilet dùng nước lạnh rửa mặt một chút, lúc này Lâm Viễn mới xoay người ngồi lại lên giường, cầm máy truyền tin bấm dây số của mẹ mình.

Trên màn hình nhanh chóng xuất hiện gương mặt dịu dàng của người phụ nữ trung niên, Lâm phu nhân sốt ruột hỏi.

“Trời ạ! Tiểu Viễn! Mẹ thấy trên tin tức nói phi thuyền Trân Châu bị quân đội Liên bang uy hiếp, con không sao chứ?”

Lâm Viễn cười nói.

“Mẹ yên tâm, nguyên soái Rawson đúng lúc đuổi tới đã cứu chúng con!” Cậu vừa nói vừa xoay tròn máy liên lạc, để mẹ có thể nhìn phòng ngủ của mình một lát. “Con đã đến trường học báo danh, điều kiện ký túc xá của trường rất tốt, bốn học viên ở một căn, mỗi người đều có phòng ngủ độc lập.”

Lâm phu nhân lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nói.

“Có phòng ngủ độc lập, đối với con quả thật rất tốt.”

Lâm Diêu đột nhiên nhìn qua đây.

“Tiểu Viễn, Hobbit của em không thấy đâu, chị tìm khắp nơi cũng không tìm được nó.”

Lâm Viễn vẫy tay với Hobbit, Hobbit liền nhanh chóng chạy lại, nhìn khuôn mặt khiếp sợ của Lâm tử tử trên màn hình, Hobbit đặc ý quơ quơ móng vuốt về phía cô, hình như là đang chào hỏi.

Lâm Diêu. “.....”

Lâm Viễn bắt lấy móng vuốt đang vung lung tung của Hobbit, cười cười nói.

“Chị, nó lén trốn vào hành lý của em, em đưa nó đến trường học, chị yên tâm đi.”

Lâm Diêu thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn Hobbit.

“Được rồi, có nó ở cùng em cũng tốt. Ở trường học nhớ chăm sóc mình cho tốt, ai dám bắt nạt em, nói cho lão nương, chị đi đánh bạo đầu nó!”

Lâm Viễn cười nói.

“Yên tâm, không ai dám bắt nạt em đâu, chị đừng quên em cũng đã luyện qua nhiều công phu a!”

Lâm Diêu giờ ngón cái lên.

“Rất tốt! Cứ giữ khí thế như vậy, ai dám bắt nạt em, đừng do dự gì cả, trực tiếp tấn công!” Lâm Diêu dừng một chút. “Đúng rồi, bánh ngọt của chị chắc sắp được, chị đi xem trước đã, em cứ chậm rãi nói chuyện cùng mẹ!”

“Vâng.”

Lâm Diêu tránh ra, Lâm phu nhân trầm mặc một lát, làm bộ lơ đãng nói.

“Tiểu Viễn, bạn cùng ký túc xá của con là người thế nào? Con có nhìn thấy mấy nhóm Alpha trong trường hay không?”

Lâm Viễn gãi gãi đầu.

“Bạn cùng phòng của con.... Khụ khụ, đều là Beta giống con... tính tình rất tốt a!”

Lâm phu nhân nhẹ nhàng thở ra.

“Mẹ đã dặn con phải uống thuốc, con đã uống chưa?”

Lâm Viễn. “.....”

Hồng! Mấy ngày nay ở trên phi thuyền, cậu đã hoàn toàn quên mất chuyện uống thuốc!

Cái này cũng không thể trách Lâm Viễn, phi thuyền Trân Châu bị quân địch uy hiếp, sống chết ở trước mắt thì ai còn nhớ đến cái gì là thuốc có lợi với thân thể. Sau đó lại bởi vì nhìn thấy vị đồng học vĩ đại là nguyên soái Rawson mà hưng phấn quá, dọc đường đi vẫn nói chuyện phiếm cùng Snow, đem việc uống thuốc quên không còn một mảnh.

Thấy mẹ mình biểu tình ngưng trọng, Lâm Viễn không khỏi lo lắng cho bà, cười cười nói.

“Mẹ yên tâm, mỗi ngày con đều uống.”

Lâm phu nhân nói.

“Vậy là tốt rồi, nhất định phải nhớ rõ, không thì thân thể con sẽ xảy ra vấn đề!”

Lâm Viễn nghiêm túc nhìn bà.

“Con biết mà.”

Sau khi kết thúc trò chuyện, Lâm Viễn đột nhiên nghĩ đến, mình có những phản ứng dị thường như vừa này có phải là có liên quan tới loại thuốc kia hay không?

Năm cậu tám tuổi cũng từng xuất hiện tình trạng tim đập mất tốc độ như thế này, toàn thân đều nóng lên, phản ứng của thân thể ngày hôm nay cùng với thời điểm ấy có điểm tương tự. Những năm gần đây, cậu vẫn phải thường xuyên tiêm một loại thuốc trong suốt, bác sĩ Fuente nói thân thể cậu không có bệnh nặng, chỉ là trời sinh thể chất đặc thù, không khỏi xuất hiện sự mất khống chế của hệ miễn dịch, vì vậy phải dùng được vật để tiến hành điều chỉnh.

Nếu như lọ thuốc này là do bác sĩ Fuente làm riêng cho cậu, mẹ lại lặp đi lặp lại bắt cậu uống hằng ngày, kia khẳng định là thuốc dùng để điều tiết hệ thống miễn dịch đi?

Lâm Viễn suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, lập tức cầm lấy lọ thuốc từ trong hành lý ra uống một viên.

Xao động trong cơ thể quả nhiên giảm bớt đi rất nhiều, cổ nhiệt lưu dâng lên từ sâu trong thân thể chậm rãi bị áp trở về, hô hấp và nhịp tim cũng dần trở lại quy luật.

— Thật đúng là vì đã quên uống thuốc.

Xem ra phản ứng kỳ lạ đó đều là do thân thể của mình có vấn đề, không liên quan đến mấy người Caesar, lại càng không có chút liên hệ nào với khí tức Alpha. Lâm Viễn cuối cùng cũng có thể nhẹ nhàng thở ra, yên lòng, cẩn thận khóa lọ thuốc trong ngăn kéo.

Lúc Brian tắm rửa xong đã là bảy giờ tối, Caesar hiển nhiên cũng đã tắm rửa xong, đang ở trong phòng ăn sắp xếp lại thực phẩm.

Lần này Caesar đến Phá Quân tinh học tập, vương hậu Anna rất không yên lòng, sợ hấn ăn không quen những thứ ở trường, liền cho hấn mang theo rất nhiều đặc sản ở thiên hà Cepheus. Hoa quả, thịt nướng, điểm tâm nhét đầy một xe, cho đội hộ vệ hoàng gia đưa tới trường.

Trong quan niệm của Caesar, thực phẩm chỉ dùng để lấp đầy cái bụng, không khó ăn là được, không cần thiết phải xa xỉ như vậy.

Bất quá, vương hậu Anna cứng rắn bắt hấn phải ăn, hấn làm con cũng không tiện cự tuyệt, chỉ có thể nhẫn nại để đội hộ vệ hoàng gia đem cả một xe thực phẩm từ thiên hà Cepheus đến Phá Quân tinh, còn là do đội trưởng đội hộ vệ đích thân đưa tới ký túc xá.

Caesar phải sắp xếp lại một lượng thực phẩm lớn như vậy thật sự là không kiên nhẫn nổi, thấy Brian tắm rửa xong đi ra, liền đẩy qua một thùng lớn nói.

“Cậu thích nhất quả ngũ tinh, cầm lấy ăn đi.”

Quả ngũ tinh là đặc sản của tinh cầu Rumsfeld trong thiên hà Cepheus, đó là một nơi ẩm áp bốn mùa đều như xuân, trên tinh cầu có rất nhiều loại quả dại mà con người có thể ăn được, trong đó nổi tiếng nhất là quả ngũ tinh.

Về ngoài của loại quả này quả thực rất giống một ngôi sao ngũ giác, cũng bởi vậy nên nó mới có tên như thế. Vỏ của nó màu trắng bạc, đặt dưới ánh trăng còn có thể tản mát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, giống như những hạt châu bằng bạc được treo trên cây sao. Bên ngoài cứng rắn, bên trong là thịt quả trong suốt, hương vị chua chua ngọt ngọt làm cho rất nhiều người yêu thích.

Brian thích nhất là ăn cái này, đi tới nhìn thấy phòng ăn chất đầy thực phẩm, nhin không được sợ hãi kêu lên.

“Vương hậu quả thật rất thương cậu a, chỗ này đủ cho cậu ăn cả một năm đi.”

Nói xong liền ngồi xuống ghế, không khách khí cầm lấy một quả ngũ tinh, bóc ra cắn một ngụm, ánh mắt nheo nheo lại đầy hưởng thụ, ngẩng đầu nhìn Caesar nói.

“Bất quá, bà ấy thương cậu cũng là lẽ thường thôi, ai bảo bà ấy chỉ sinh được mỗi một Alpha là cậu.”

Bệ hạ Trand và vương hậu Anna vô cùng ân ái, sinh rất nhiều con, nhưng lại chỉ có một Alpha là Caesar, còn lại tất cả đều là Omega. Caesar là tứ hoàng tử, ngoài ra còn có một người anh và hai người chị Omega.

Thấy Caesar nhíu mày, Brian nhin không được nhiều chuyện nói.

“Đúng rồi, nghe nói vương huynh Omega của cậu đến nay còn chưa bị đánh dấu? Bệ hạ nghĩ như thế nào a, đại hoàng tử cũng đã hai bốn tuổi rồi phải không? Còn không tính toán cho hấn tìm đối tượng kết hôn sao?”

Caesar thần nhiên nhìn lướt qua Brian.

“Làm sao, cậu có ý gì với anh ấy hả?”

Brian lập tức nhắc tay tỏ vẻ chính mình trong sạch.

“Không không không, đại hoàng tử quá mức bạo lực, tôi không có khuynh hướng tự ngược, lại càng không thích bạo lực gia đình!” Brian dừng một chút, cười tủm tỉm nói. “Tôi chỉ thích loại Omega thanh tú nhã nhặn, nhất là những người bình thường luôn nghiêm túc lạnh như băng, thời điểm phát tình nhất định mang cảm giác thực đặc biệt!”

Brian vừa dứt lời, liền nghe một thanh âm vang lên từ cửa phòng, theo cánh cửa mở ra, một thiếu niên kéo hành lý đi đến.

Thiếu niên có làn da trắng nõn, mái tóc bạch kim hơi xoăn mềm mại dán bên tai, một đôi mắt màu lam trong veo như bầu trời được gột rửa sau cơn mưa, lông mi dày cong vút, gương mặt trắng nõn nhìn qua đặc

biệt thanh tú nhã nhặn, chỉ là thần sắc có hơi đậm mạc, bộ dáng không chút thay đổi lộ ra cảm giác cao ngạo không dễ tiếp cận.

“....” Hai mắt Brian nhất thời sáng lên.

Chính là loại như thế này! Bộ dáng băng lãnh mang vẻ cấm dục, khiến người ta nhìn không được muốn hung hăng khi dễ!

Brian lập tức đứng lên, đi đến trước mặt thiếu niên kia, cười tủm tỉm vươn tay, nhẹ nhàng ôm bờ vai của cậu nói.

“Chào cậu, tôi là bạn cùng ký túc xá của cậu, tôi tên là Brian. Tôi là tân sinh của hệ kỹ thuật quân sự, thích nhất là nghiên cứu các loại máy móc trí năng. Còn cậu? Cậu tên là gì? Học ở hệ nào?”

“....” Thiếu niên ngẩng đầu lạnh lùng nhìn y một cái. “Buông tay.”

“Cái gì?”

Brian còn chưa kịp nghe rõ, chỉ thấy thiếu niên kia đột nhiên nhanh như chớp siết chặt nắm tay, vung lên, đánh ra một quyền!

Phịch một tiếng, Brian trực tiếp bị đánh ngã xuống đất.

Brian. “.....”

Caesar. “.....”

Lâm Viễn đang ở trong phòng ngủ chuẩn bị mở quang điện não lên mạng, đột nhiên nghe thấy phòng ăn truyền đến động tĩnh, giống như có người đang đánh nhau? Lâm Viễn xuất phát từ nghi hoặc mở cửa phòng ra, chỉ thấy Snow sắc mặt băng lãnh đứng ở đó, cau mày, gắt gao nắm chặt tay, mà thiếu niên tóc vàng tuấn mỹ khuôn mặt đầy khiếp sợ đang bò lên từ dưới đất.

Quầng thâm đen sì trên mắt đã chứng minh hết thảy.

“Cậu... làm sao lại đánh tôi?”

Brian thu hồi tươi cười, che bên mắt bị đánh, ngữ khí tựa hồ có chút ủy khuất.

Snow biểu tình bình tĩnh thu tay lại, thấp giọng nói.

“Thật xin lỗi, tôi có bệnh khiết phích nghiêm trọng, cực kỳ ghét tiếp xúc thân thể với người khác. Xin cậu hãy tránh xa tôi một chút, bạn học Brian.”

“.....” Brian sợ ngây người.

Khiết phích? Xa một chút? Chẳng lẽ mình là cái gì bẩn thỉu lắm sao?

Brian còn chưa kịp phản bác, đã thấy thiếu niên kia sắc mặt cứng ngắc lời hành lý trực tiếp vòng qua y, xoay người đi đến phòng ngủ của mình. Thấy Lâm Viễn, kinh ngạc dừng cước bộ.

Trên mặt Lâm Viễn lập tức hiện lên tươi cười sáng lạn.

“Snow, thật là trùng hợp a! Chúng ta cứ nhiên lại là bạn cùng ký túc xá!”

Sắc mặt băng lãnh cứng ngắc của Snow lúc này mới hơi dịu đi một chút, gật gật đầu với Lâm Viễn.

“Đúng là trùng hợp. Tôi đi tắm rửa trước, đợi lát nữa sẽ qua phòng ngủ tìm cậu.”

Lâm Viễn gật gật đầu, hưng phấn nói.

“Được! Đợi một lát nữa nói chuyện!”

Snow đi vào phòng mình, lập tức xoay người đóng cửa lại.

Lâm Viễn nhìn thoáng qua hai vị xá hữu Alpha trong phòng ăn, cũng lập tức đóng cửa phòng.

Brian. “.....”

Caesar. “....”

Loại cảm giác bị chán ghét, bị ghét bỏ, bị vắng vẻ này là sao chứ?

Một người là vương tử điện hạ tôn quý, một người là con trai bảo bối của tướng quân Birch, hai kẻ từ nhỏ đến lớn sống trong an nhàn sung sướng được người ta nâng niu trong lòng bàn tay, đi đến nơi nào cũng mang một đồng lớn hộ vệ tùy tùng, lần đầu tiên gặp phải loại đãi ngộ bị ghét bỏ như thế này.

Caesar và Brian thần sắc phức tạp đưa mắt nhìn nhau.

Trầm mặc một lát, Brian cười cười sờ mũi.

“Khụ khụ, hai vị xá hữu mới của chúng ta tựa hồ đều có khuynh hướng bạo lực thì phải? Ba năm học ở đây chắc sẽ không vui vẻ lắm a!”

Tuy rằng ngoài miệng nói vậy, thế nhưng trong mắt Brian lại hiện lên thần sắc hưng phấn rõ rệt, nhìn phương hướng Snow biến mất, hạ giọng nói.

“Cậu có nghe được không, cậu ta tên là Snow, tên này thật dễ nghe, cùng với khuôn mặt kia đều khiến người ta muốn khi dễ.... A, thật đáng tiếc, cậu ta lại là Beta. Nếu là Omega thì tốt rồi, loại Omega này vào kỳ phát tình nhất định rất đặc biệt....”

“Cậu vẫn nên câm miệng đi.” Caesar thấp giọng ngắt lời y. “Những lời này mà để Snow nghe được, nhất định sẽ lại cho cậu một đấm nữa.”

Nói xong liền chỉ chỉ quàng thâm rõ rệt trên mắt.

“....” Brian xoa xoa bên mắt bị đánh sưng lên, ngậm miệng, ngoan ngoãn cúi đầu ăn quả ngũ tinh.

Caesar quay đầu nhìn theo phương hướng Snow biến mất, nhẹ nhàng nhú mày.

— Kỳ quái, vì sao vừa rồi khi thiếu niên tên Snow kia đi qua bên người, hắt lại một lần nữa cảm nhận được khí tức Omega? Cũng không khác mấy với khí tức Omega của Lâm Viễn?

Cái mũi của mình hôm nay rốt cuộc là làm sao thế này, cứ nhiên liên tục xuất hiện bug hai lần? Ở trên người hai xá hữu đều cảm nhận được mùi Omega?

Chẳng lẽ là bởi vì khí hậu trên Phá Quân tinh quá nóng bức, thân thể chưa thích ứng được sao?

Caesar có chút nghi hoặc sờ sờ mũi, quyết định đi kiểm tra toàn diện mũi mình một lần.

Hết chương 11.

12. Quyển 1 - Chương 12: Thả Pha Lê Bí Ẩn Tái Hiện

Cùng lúc đó, tại thiên hà Cepheus, tinh cầu Rumsfeld, vương cung đế quốc Lacey.

Một loạt các công trình kiến trúc có hình thức giống như những giáo đường châu Âu trên địa cầu so le nối tiếp nhau, trên mỗi tòa nhà cao tầng đều khắc một hệ đồ của thiên hà Cepheus hình ngũ giác tinh xảo, mô phỏng một cách chân thật nhất bản đồ của những quần tinh sáng lấp lánh rực rỡ, những ánh sao nhân tạo trên bầu trời tựa như thật tỏa sáng phía xa xa, cả không gian dường như đã hợp thành một thiên hà mệnh mông vô ngần.

Đêm khuya yên tĩnh, vương cung trang nghiêm mà túc mục, thỉnh thoảng có những đội hộ vệ hoàng gia mặc quân trang màu trắng đi ngang qua. Bên trong nơi sâu nhất của cung điện, một tấm thảm đỏ trải dọc từ cửa đến tận cùng theo chiều dài của tấm điện, vương tọa được điêu khắc tinh xảo đặt trên cao, một người đàn ông trung niên ngũ quan thâm thúy ngồi ở chỗ đó, cầm trong tay quang điện não mini, biểu tình vô cùng nghiêm túc nhìn cái gì đó.

— Trand Watson, quốc vương thứ bảy của đế quốc Lacey.

Đúng lúc này, một quả cầu nhỏ màu bạch kim đột nhiên nhảy tới trước mặt Trand, phát ra thanh âm nhu hòa.

“Tàu bộ hạ, thống đốc ngân hàng hoàng gia đế quốc Reck tiên sinh vừa phát đến thỉnh cầu được trò chuyện bí mật, người có tiếp nhận hay không?”

Thống đốc Reck?

Trand buông quang não mini trong tay, nhẹ nhàng đặt lòng bàn tay lên trên quả cầu, thấp giọng nói.

“Kết nối liên tuyến.”

Mặt mã vân tay được thông qua, màn hình lập tức sáng lên phản chiếu trước mắt.

Bên trong màn hình rất nhanh liền xuất hiện một ông lão có bộ râu màu xám, đó chính là thống đốc ngân hàng hoàng gia Reck. Người đàn ông nhẹ nhàng đặt tay phải ở vị trí trái tim bên ngực trái, cúi mình vái chào bộ hạ Trand, cung kính nói.

“Bộ hạ.”

Màn hình có độ mô phỏng vô cùng chân thật, phẳng phất như đối phương đang thật sự đứng trước mặt mình.

Trand gật gật đầu với ông ta.

“Chuyện gì?”

Thống đốc Reck biểu tình thận trọng nói.

“Bộ hạ, người đã lệnh cho hệ thống ngân hàng theo dõi động tĩnh của một tấm thẻ pha lê trên đế quốc. Bởi vì phi thuyền vũ trụ trong hành trình vũ trụ bị gián đoạn Internet, cho nên đến tận hôm nay ngân hàng mới nắm được những ghi chép tiêu dùng của tấm thẻ pha lê này.”

Trand luôn luôn bình tĩnh bỗng hơi nhíu nhíu mi, đứng lên khỏi vương tọa, thấp giọng nói.

“Báo cáo tình hình chi tiết cho trẫm.”

Reck lập tức chuyển một phần tư liệu sang, giải thích.

“15 giờ 11 phút ngày 5 tháng 1, tấm thẻ này đã được sử dụng trên phi thuyền Trân Châu số hiệu 731, tiêu phí hết 8 đồng tinh tệ, mua hai hộp bánh quy.”

“....” Trand trầm mặc một chút. “Có ghi hình giao dịch hay không?”

“Có.” Reck dùng vô tuyến Internet truyền qua một đoạn video ghi hình. “Tiếp nhận thẻ là một người máy trí năng số hiệu 7158 trên phi thuyền. Đây là đoạn ghi hình lúc ấy, mời bộ hạ kiểm tra.”

Video rất nhanh liền được gửi lại đây, Trand lấy ngón tay nhấn mở văn kiện.

Chỉ thấy bên trong khoang thuyền vũ trụ, một thiếu niên có mái tóc ngắn đen tuyền cùng đôi mắt trong veo, nhìn vào danh sách thực phẩm trên ngực người máy, gãi gãi đầu, hỏi.

“Có cái gì ăn ngon không?”

Thiếu niên vừa qua thời kỳ vỡ giọng, thanh âm nghe vào tai vô cùng trong sáng. Một đôi mắt đen láy hiếu kỳ xem xét danh sách một lần, sau đó ấn ngón tay vào một loại bánh quy.

“Tôi muốn cái này.”

Tiếp sau đó liền quẹt thẻ trả tiền, cầm ra hai hộp bánh, mỉm cười nói với người máy.

“Được rồi, cảm ơn.”

7158 nói.

“Cảm ơn, hẹn gặp lại, chúc ngài ăn uống vui vẻ.”

Đoạn ghi hình ngắn ngủi nhanh chóng kết thúc, Trand trầm mặc một lát, thấp giọng nói.

“Lập tức điều tra tư liệu chi tiết của người này.”

“Rõ, bệ hạ.”

Những người đi lên phi thuyền vũ trụ, tại trạm kiểm tra an ninh đều phải đăng ký tư liệu thân phận chi tiết, cùng với khoang thuyền và chỗ ngồi tương ứng của mình. Toàn bộ quá trình này sẽ được một người máy trí năng dùng mắt hồng ngoại ghi lại toàn bộ, cái này cũng là để đảm bảo giao dịch được an toàn, không có gian lận.

Muốn điều tra tư liệu về một hành khách trên phi thuyền, tại đế quốc có công nghệ thông tin phát triển quả thật là một việc vô cùng dễ dàng.

Reck rất nhanh đã tìm ra tư liệu, chuyển một phần qua cho Trand.

— Lâm Viễn, mười tám tuổi, Beta nam, đến từ tinh cầu Ryan ở thiên hà Cezar.

Sớm ngày mùng 5 tháng 1 lên phi thuyền Trân Châu số hiệu 731, chiều ngày 18 tháng 1 tới tinh cầu Phá Quân ở thiên hà Đại Hùng Tinh, sau đó đến Học viện quân sự St. Romia báo danh, là tân sinh trúng tuyển vào học viện hệ chỉ huy quân sự năm nay, nhập trường với thành tích 300 điểm.

Trand nhìn tư liệu trước mặt, hơi hơi nhíu mày.

Reck thấp thỏm hỏi.

“Bệ hạ, thẻ pha lê không hạn ngạch này đã mất tích mười chín năm, ngân hàng hoàng gia có cần gạch bỏ quyền sử dụng của nó hay không?”

“Không.” Trand ngẩng đầu nhìn về phía hình chiếu của thống đốc Reck, thấp giọng nói.

“Đây là quyền hạn trăm đã ban, không cần gạch bỏ. Tiếp tục theo dõi chi tiêu của thẻ pha lê này, tùy thời báo cáo lại với trăm.”

Reck lại đưa tay phải để lên vị trí ngực trái, cung kính cúi đầu hành lễ với Trand.

“Rõ, bệ hạ!”

Thông tin bị ngắt, Trand vừa ngồi trở lại trên vương tọa, quả cầu màu bạc trước mặt lại một lần nữa lóe lên.

“Bệ hạ, nguyên soái Rawson xin được trò chuyện!”

Trand không đáp lại, trực tiếp đưa tay đặt ở vùng cảm ứng vân tay.

Trên màn hình trước mặt rất nhanh liền xuất hiện thân ảnh của Rawson. Vẫn như thường lệ, khuôn mặt nam nhân anh tuấn không hề có biểu tình gì, ánh mắt điềm tĩnh không gợn sóng, gặp mặt bệ hạ Trand nắm giữ toàn bộ quân quyền của đế quốc mà vẫn bình thản, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Nam nhân mặc quân trang đứng thẳng tắp, tựa như đỉnh núi cứng rắn đã trải qua nhiều mưa gió.

Rawson đưa tay phải đeo bao tay màu trắng đặt bên cạnh vành mũ, thực hiện một quân lễ tiêu chuẩn đối với Trand.

— Hẳn trước nay vẫn luôn thi hành quân lễ đối với bệ hạ Trand, mà không phải là nghi lễ vương thất.

Vào rất nhiều năm trước kia, thời điểm Trand vẫn là vương tử, bọn họ từng cùng nhau học tại Học viện quân sự St. Romia, Trand vốn là học trưởng mà Rawson và Lăng Vũ tôn kính nhất.

Đây chính là lễ nghi thuộc về quân nhân.

Sắc mặt Trand thoáng ôn hòa một chút, đáp lại một quân lễ về phía hắn, thấp giọng hỏi.

“Rawson, trở lại rồi sao?”

Rawson nói.

“Đúng vậy, bệ hạ. Tôi nhận được mệnh lệnh triệu hồi khẩn cấp, liền lập tức trở về thiên hà Cepheus.”

Đây cũng là nguyên nhân quân đoàn Vinh Quang xuất hiện đúng lúc ở thiên hà Cezar, khi ấy vừa hay Trand khẩn cấp triệu hồi quân đoàn, không nghĩ tới trên đường Rawson trở về lại gặp phải phi thuyền chở khách đang bị Flamischer khống chế, liền thuận tay cứu dân chúng trên tàu Trân Châu.

Rawson dừng một chút, nói tiếp.

“Bệ hạ triệu hồi khẩn cấp quân đoàn Vinh Quang, có phải là vì buổi lễ kỷ niệm 600 năm thành lập đế quốc vào ba tháng sau?”

Trand gật gù đầu nói.

“Buổi lễ lần này ngoại trừ mấy tiết mục chúc mừng, còn bao gồm cả cuộc đại duyệt binh, trẫm sợ Liên bang sẽ mượn cớ gây ra chuyện gì đó. Có người ở đây, trẫm sẽ yên tâm hơn. Diễn tập quân sự và thi đấu cơ giáp, để Birch tự mình giám sát là được rồi. Người lưu lại thiên hà Cepheus, đợi buổi lễ này chấm dứt lại trở về.”

Rawson gật đầu.

“Rõ.”

Trầm mặc một lát, Trand mới lên tiếng.

“Đã rất muộn rồi, người về nhà nghỉ ngơi trước đi. Ba ngày sau, trẫm sẽ triệu kiến người cùng vài vị tướng quân ở vương cung, thảo luận chi tiết về diễn tập quân sự.”

Rawson lại hành quân lễ, thấp giọng nói.

“Rõ, bệ hạ.”

Nam nhân anh tuấn mà lạnh lùng, hành quân lễ cũng là một tư thế tiêu chuẩn cẩn thận tỉ mỉ. Ánh mắt hắn băng lãnh không có độ ấm, từ năm đó sau khi Lăng Vũ ra đi, hắn liền biến thành bộ dạng này, gương mặt quanh năm không thay đổi, phẳng phất như chỉ là một người máy di động.

Trand trầm trầm nhìn hắn một cái, thu tay lại, cắt đứt cuộc trò chuyện.

Ngoài cửa sổ, ánh sao sáng lơ lửng trên bầu trời, thỉnh thoảng có vài ngôi sao băng xẹt qua, điểm xuyết thêm cho cảnh đêm đen kịt.

Trong sự tiến hóa vũ trụ, sao băng đã trở thành cảnh tượng vô cùng quen thuộc, mọi người đều hiểu rất rõ sự hình thành của nó, các nhà khoa học thậm chí còn có thể tự chế tạo ra những cơn mưa sao băng nhân tạo, thế nhưng vẫn có một số người ưa hoài niệm đến cổ nhân, lúc nào cũng ghi nhớ truyền thuyết về sự ra đời của nó.

Giống như Lăng Vũ, cậu vẫn luôn tin tưởng, khi một ngôi sao băng lướt qua bầu trời đêm là đại biểu cho một người mất đi. Sinh mệnh con người cũng giống như sao băng, chỉ lóe sáng trong một khoảnh khắc, rồi sau đó nhanh chóng tan biến giữa vũ trụ mênh mông.

Rawson từng giải thích một cách chi tiết với cậu.

“Sao băng là do bụi vũ trụ rơi xuống qua tầng khí quyển, ma sát kịch liệt với tầng không khí ngoại vi mà sinh ra quang tích.”

Lăng Vũ lại vẫn khinh thường khoát tay nói.

“Ai quản nó hình thành như thế nào chứ, trong đầu cậu chỉ toàn mấy lý thuyết khoa học máy móc, căn bản không hiểu được ý nghĩa của các truyền thuyết.”

Rawson. “....”

Vào thời điểm đó, bọn họ đang cùng nhau học trong trường quân sự, từ không ngừng khắc khẩu dần dần biến thành sinh tử chi giao.

Là học trưởng của bọn họ, Trand coi hai người cũng giống như em trai của mình.

Nếu Lăng Vũ không phải Omega, nếu năm đó Quân bộ không phái quân đoàn Âm Dạ đi đánh lên tỉnh cầu Namics, nếu thuốc ức chế Lăng Vũ tiêm vào không đột ngột mất đi hiệu lực trên chiến trường..... hết thấy những chuyện đó đều sẽ không xảy ra, Rawson cũng sẽ không vì thế mà biến thành bộ dáng lạnh băng như cái xác không hồn này.

Bao nhiêu năm như vậy, rất nhiều lần đã đưa ra đề nghị kết hôn với Rawson đều bị hắt hủi chiến sự làm lý do cự tuyệt. Trand biết, bên trong hoa viên nhà Rawson có lập một bia mộ cho Lăng Vũ, cái bia mộ kia, cũng đồng thời được dựng lên trong lòng hắn.

Trand hơi nhíu nhíu mày, nhớ tới thiếu niên vừa rồi nhìn thấy trong đoạn ghi hình.

Thiếu niên kia có mái tóc đen như mực, đôi mắt to trong veo cực kỳ có linh khí, mỗi khi mỉm cười lên, trên mặt dường như được phủ đầy ánh dương quang, cho người ta một cảm giác đặc biệt hoạt bát và ấm áp.

— Lâm Viễn.

Lắm nhầm một chút cái tên này, Trand xoay người đi đến máy trí năng thông tin, đặt tay ở mặt trên, thấp giọng ra lệnh.

“Lập tức liên lạc với vương tử Caesar, thăm có chuyện tìm nó.”

“Rõ, bệ hạ.”

Máy trí năng thông tin bắt đầu nhanh chóng xoay tròn tiến hành nối tiếp mật mã.

Bên trong ký túc xá số hiệu A13 của học viện quân sự St. Romia .

Caesar đang sắp xếp thực phẩm đột nhiên nhận được lời mời kết nối từ vương cung, mật mã mười lăm chữ cái nối tiếp thành hình ngũ giác quen thuộc... Đó là mật mã thông tin chuyên dụng của bệ hạ Trand.

Caesar lập tức dừng việc sắp xếp thức ăn, xoay người đi đến phòng ngủ của mình, khóa trái cửa phòng, thuận tay kéo rèm cửa thật dày che đi ánh sáng, lúc này mới mở cuộc trò chuyện.

Nhìn thấy hình ảnh người đàn ông quen thuộc xuất hiện trên màn hình, Caesar cung kính nói. “Phụ vương? Người tìm con?”

Trand thần sắc bình tĩnh hỏi. “Lần đầu tiên rời vương cung đến trường quân sự học tập, có quen không?”

Caesar nói. “Rất tốt ạ.”

Trand trầm mặc một lát, lại hỏi tiếp. “Caesar, trong số các bạn học của con, có phải có một người tên là Lâm Viễn đúng không?”

Caesar gật gật đầu. “Cậu ấy chính là xá hữu của con.”

Trand nói. “Cậu ấy cũng nhập học với thành tích tối đa giống như con. Là người xuất thân từ một gia đình bình dân, có thể làm được như thế thật không dễ dàng. Chắc chắn là cậu bé rất có thiên phú, hơn nữa còn là một hài tử có nỗ lực.” Trand dừng lại một chút, thấp giọng nói. “Phải ở chung với cậu ấy thật tốt, ta nghĩ, trên người nó có rất nhiều thứ đáng để con học tập.”

“.....”

Tuy rằng trong lòng vô cùng nghi hoặc, Caesar vẫn nghiêm túc gật gật đầu.

Trand tiếp tục nói. “Còn có, không được ỷ lại vào thân phận vương tử mà khi dễ đồng học của con, trăm không hy vọng nghe được bất cứ phản hồi xấu nào về vương tử Caesar từ trong miệng hiệu trưởng. Con là đứa con ưu tú nhất của trăm, phải cố gắng học tập ở trường quân sự, ra trường đạt được thành tích cao, đừng khiến cho phụ vương phải thất vọng.”

Caesar lập tức đặt tay phải lên vị trí trái tim, cung kính xoay người hành lễ. “Vâng, thưa phụ vương.”

Sau khi chấm dứt trò chuyện, Caesar vẫn có chút nghi hoặc.

Khi trò chuyện phụ vương lại cố ý nhắc tới Lâm Viễn, chẳng lẽ người tên Lâm Viễn kia năng lực mạnh đến mức khiến cho phụ vương cũng phải nhìn với cặp mắt khác, muốn mời cậu ta tương lai cống hiến vì đế quốc, cho nên mới dè dặt mình phải có quan hệ tốt với Lâm Viễn?

Đương nhiên, cho dù phụ vương không dặn, Caesar cũng sẽ ở chung thật tốt với các xá hữu. Dù sao thì muốn sống trong cùng một nhà ba năm, nếu như quan hệ với mọi người không tốt, cũng sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của nhau.

Nhưng vấn đề là, không phải hẳn muốn ỷ vào thân phận vương tử khi dễ Lâm Viễn, mà là Lâm Viễn vẫn luôn trốn tránh hẳn.

Nghĩ đến thiếu niên kia lúc nào cũng giống như một con nhím nhỏ dựng hết cả gai lên nhìn về phía hẳn với ánh mắt đề phòng, Caesar cảm thấy vô cùng nghi hoặc – hình như hẳn vẫn chưa làm chuyện gì xấu đối với Lâm Viễn đi? Vì sao mỗi khi Lâm Viễn nhìn thấy hẳn thì liền mang vẻ mặt đầy phòng bị đó?

Bất kể là vì nguyên nhân gì, ít nhất, quan hệ xá hữu đang căng thẳng vẫn cần phải cải thiện một chút.

Lâm Viễn, Snow... bên trong ký túc xá có hai người thích sử dụng bạo lực, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Nghĩ tới đó, Caesar liền quay người trở lại phòng ăn, cầm lấy mấy quả ngũ tinh, chủ động đi đến cửa phòng ngủ của Lâm Viễn, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Lâm Viễn, có đây không?”

Lâm Viễn đang ôm Hobbit xem phim, nghe thấy thanh âm quen thuộc này, nhin không được nhú mày.

— Tại sao người kia lại đến gõ cửa a?

— Thật đúng là một xá hữu phiền toái! Tôi không có chọc giận cậu, cậu lại cứ đến trêu chọc tôi!

Lâm Viễn tạm dừng phim, đứng dậy mở cửa nói. “Chuyện gì?”

Nam sinh anh tuấn lộ ra nụ cười thân thiện hỏi. “Cậu có muốn ăn trái cây không?”

“.....” Lâm Viễn nhìn thứ gì đó hình sao năm cánh trong tay hẳn, sắc mặt cứng ngắc nói. “Đây là.... cái gì?”

Caesar mỉm cười giải thích. “Cái này là quả ngũ tinh, là đặc sản của tinh cầu Rumsfeld ở thiên hà Cepheus, tôi mang đến rất nhiều, cho cậu vài quả ném thử.” Caesar nhìn thoáng qua Hobbit trong lòng Lâm Viễn, bổ sung nói. “Hobbit hẳn là cũng thích ăn loại quả này.”

Hobbit lập tức phối hợp gật gật đầu, cầm một quả ngũ tinh từ trong tay Caesar, gắp gao ôm vào trong ngực.

“.....”

Hobbit thường xuyên bán đứng chủ nhân lại một lần nữa thành công đưa vương tử điện hạ vào bên trong phòng ngủ của cậu.

Hết chương 12.

13. Quyển 1 - Chương 13: Luận Hình Thức Ở Chung Với Xá Hữu

Lâm Viễn đối với Caesar, kỳ thật cũng không tính là đặc biệt chán ghét.

Ngược lại, Caesar bộ dạng cực kỳ anh tuấn, lúc mỉm cười lên rất có phong độ, còn không có mấy tật xấu của quý tộc mắt cao hơn đầu coi rẻ thường dân, tính tình hẳn lại rất tốt, tự mình đem thức ăn đến đây, mặc dù trong lòng Lâm Viễn không thoải mái, nhưng cũng không thể nhốt người ở ngoài cửa.

Mới đầu có mâu thuẫn với Caesar, hoàn toàn là vì phản ứng xa lạ của cơ thể khiến Lâm Viễn vô cùng khó chịu, may mà sau khi uống xong viên thuốc đã khôi phục lại bình thường, loại khí tức Alpha mãnh liệt trên

người Caesar cũng sẽ không tạo thành phản ứng quá lớn đối với Lâm Viễn. Chỉ là, bị cặp mắt thâm thúy kia của hắn nhìn chăm chú vào, sẽ khiến Lâm Viễn có chút không thoải mái thôi.

Lâm Viễn mời Caesar vào phòng ngủ, chỉ chỉ cái ghế nói. “Cậu ngồi đi.”

Caesar ngồi xuống, đặt toàn bộ quả ngũ tinh mang đến lên trên bàn, nhìn Lâm Viễn nói. “Ném thử xem.”

Lâm Viễn gãi gãi đầu. “Ừ....”

Từ nhỏ cậu đã đặc biệt thích ăn, mới trước đây còn thường xuyên ăn vụng bánh ngọt của chị làm, còn bị Lâm Diêu bắt được vài lần. Nhìn loại hoa quả chưa từng thấy qua, Lâm Viễn tất nhiên vô cùng hiếu kỳ, nhin không được đi đến bên cạnh Caesar, cầm lấy một quả ngũ tinh nói. “Cái này ăn như thế nào?”

Caesar mỉm cười một chút, nhận lấy quả trong tay cậu. “Để tôi chỉ cho cậu.”

Ngón tay thon dài của nam sinh kẹp ở giữa quả ngũ tinh, nhẹ nhàng bóc, chỉ thấy vỏ ngoài cứng rắn màu xám bạc nứt ra một khe nhỏ, Caesar đem trả lại cho Lâm Viễn, nói. “Từ đây bóc vỏ ngoài ra, ăn thịt quả bên trong.”

“À.”

Lâm Viễn cầm lấy, nghiêm túc cắt một phần vỏ ngoài, vươn đầu lưỡi ném thử một chút, hương vị chua chua ngọt ngọt nhất thời tràn ngập cả khoang miệng, không khác mấy vị dâu tây cậu yêu thích nhất, thậm chí còn ngon miệng hơn so với dâu tây.

“.... Ăn rất ngon!”

Lâm Viễn đánh giá một chút về quả ngũ tinh, rất nhanh liền ăn xong một quả, lại cầm tiếp một quả lên, nhanh chóng bóc ra ăn luôn. Lại cầm lấy một quả nữa, nhanh chóng ăn tiếp.

Một quả, hai, ba, bốn....

Caesar: “.....”

Bộ dạng người này cúi đầu ăn sao lại giống con sóc nhỏ bị bỏ đói như vậy?

Hobbit. “.....”

Chủ nhân quên để lại cho tôi một quả a!

Quả ngũ tinh bình thường chỉ lớn bằng bàn tay của trẻ nhỏ, đối với Lâm Viễn háu ăn mà nói, căn bản đều được giải quyết trong một miếng. Lâm Viễn không nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Caesar và Hobbit, rất nhanh liền ăn sạch số quả ngũ tinh mà Caesar mang đến, còn chưa hết thèm liếm liếm môi, nhìn Caesar hỏi. “Loại quả này là đặc sản của thiên hà Cepheus sao? Trước giờ tôi chưa từng được ăn.”

Caesar gật gật đầu nói. “Loại quả này chỉ sinh trưởng được ở tinh cầu Rumsfeld. Cây của nó cũng có màu trắng bạc, vào buổi tối quả ngũ tinh còn có thể phát sáng, giống như treo những ngôi sao trên cây vậy.”

Lâm Viễn hiếu kỳ nói. “Nghe cậu nói như vậy, tôi cũng muốn đi xem.”

“Về sau sẽ có cơ hội.” Caesar dừng một chút. “Đúng rồi, chỗ tôi còn có rất nhiều đặc sản mang từ thiên hà Cepheus đến, nếu cậu có hứng thú thì hãy ném thử xem.”

“..... Còn có sao?”

Nhìn thiếu niên hai mắt tỏa sáng, Caesar nhin không được mỉm cười một chút, thấp giọng nói.

“Đi thôi, tôi dẫn cậu đi xem.”

Đột nhiên lại có cảm giác, vương hậu Anna đưa đến một xe thực phẩm như vậy, kỳ thực cũng rất có ích.

Tỷ như, thời điểm muốn thu phục một kẻ tham ăn nào đó, thiên ngôn vạn ngữ so ra đều kém mấy loại hoa quả đơn giản mà hữu hiệu.

Caesar mang Lâm Viễn đi tới phòng ăn, Brian trên mắt có quầng thâm đang ở đấy ăn cái gì đó, nhìn thấy Lâm Viễn, cười tủm tỉm vậy tay.

“Bạn học, làm quen một chút, tôi tên là Brian, là học viên hệ kỹ thuật quân sự.... A, vừa rồi thực xin lỗi, tôi xoa tóc cậu chỉ là vì bộ dạng cậu đặc biệt giống với của tôi...”

“Khụ khụ.” Caesar vội vàng ho khan một tiếng, bắn về phía Brian một ánh mắt.

Brian lập tức thu lại lời thiếu chút nữa nói ra khỏi miệng “Đặc biệt giống con gấu mà tôi nuôi”, thông minh đổi thành: “Bộ dạng cậu đặc biệt giống em họ của tôi! Vì thế vừa thấy cậu tôi liền có cảm giác đặc biệt thân thiết!”

Caesar. “.....”

Đã sớm biết lời Brian nói ra căn bản không phải là những từ có thể nghe được.

“Xin chào.” Lâm Viễn vươn tay cầm lấy tay y, cười nói. “Tôi tên là Lâm Viễn.”

Vừa rồi bị Brian coi như sủng vật mà xoa đầu một chút, Lâm Viễn lập tức vùng quyền đánh người, lúc ấy cũng không hiểu vì sao trạng thái thân thể lại như thế, chỉ là bản năng kinh hoàng khi có Alpha tới gần, cho nên mới phản ứng quá độ.

Hiện tại nhớ lại, Lâm Viễn cũng cảm thấy rất xấu hổ. Brian động thủ sờ đầu cậu, có lẽ chỉ là động tác vui đùa thân mật của nam sinh mà thôi. Nếu đã là xá hữu, về sau còn ở cùng nhau tới ba năm, Lâm Viễn cũng không muốn khiến quan hệ trở nên căng thẳng như thế.

Lâm Viễn cười cười với Brian, xem như là hóa giải hận thù.

May mà Brian hoàn toàn không ngại, mắt bị Snow đánh sưng vù, cười tùm tùm tiếp tục ăn.

Caesar kéo ghế ra cho Lâm Viễn ngồi xuống, chỉ vào một đồng thực phẩm trên bàn nói.

“Đây đều là đặc sản mà cha mẹ tôi bắt tôi mang tới, một mình tôi ăn cũng không hết, tử lạnh ở trong bếp còn để rất nhiều, về sau cậu cứ tùy tiện lấy mà ăn.”

“.....”

Lâm Viễn nhìn đủ loại thức ăn chưa từng thấy qua, nhin không được vùng trộm nuốt nuốt nước miếng.

Hobbit lại càng cao hứng vươn móng vuốt ra, lập tức đoạt lấy một hộp pho mát nó thích ăn nhất.

Lâm Viễn vô cùng xấu hổ đối với phản ứng của Hobbit. Thật may là Caesar cũng không để ý, nhẹ nhàng sờ lỗ tai Hobbit nói. “Đây là pho mát mà Gela thích ăn nhất, tôi cũng mang rất nhiều tới, về sau lúc cậu cho nó ăn thì cứ lấy là được.”

Lâm Viễn liếc mắt nhìn Hobbit không hề khách khí xé mở chiếc hộp vùi đầu ăn, đành phải xấu hổ cười cười nói. “Cảm ơn.”

Caesar mỉm cười. “Về sau chính là xá hữu của nhau, không cần phải khách khí như thế.”

Lâm Viễn đột nhiên có cảm giác, nụ cười của Caesar hình như thuận mắt hơn rất nhiều so với trước đây?

Cũng đúng, về sau chính là xá hữu, tuy rằng không muốn đắc tội mấy nhóm Alpha thân phận hiển hách huyết thống tinh thuần kia, nhưng mà tính tình Caesar và Brian đều không tệ, cũng không phải loại con cháu quý tộc kiêu ngạo khiến người ta chán ghét, cho nên....

Cho nên vui vẻ ở chung cùng bọn họ, trở thành bạn bè cũng không sao, đúng không?

Nghĩ như vậy, Lâm Viễn liền bình thường trở lại, về sau cùng ở một nhà cũng không cần phải ngại ngùng, vì thế Lâm Viễn lập tức không khách khí chọn rất nhiều thức ăn mà mình thấy thích từ trên bàn, ngừng đầu cười nói. “Vậy tôi đây liền không khách khí a!”

Caesar nói. “Không cần khách khí, cứ tùy tiện lấy đi.”

Lâm Viễn thật cao hứng ôm một đồng lớn đồ ăn xoay người trở về phòng ngủ.

Cho đến tận khi bóng dáng cậu biến mất tại cửa, Brian mới hạ giọng, ý vị thâm trường nói. “Này, Caesar, sao đột nhiên cậu lại đối tốt với cậu ta như vậy a? Vừa cho hoa quả vừa để cậu ta đến chọn ăn?”

Caesar ngẩng đầu nhìn quãng thâm trên mắt Brian. “Bởi vì tôi không muốn mỗi ngày ký túc xá đều có người bị đánh.”

Brian. “.....”

Caesar mỉm cười một chút, bĩu môi, chỉ chỉ phòng Snow.

“Nếu muốn ở cùng nhau ba năm, cậu không cảm thấy quan hệ tốt với xá hữu là điều cần thiết sao?”

Brian. “.....”

Ba phút sau, Brian ôm một hộp quả ngũ tinh, nhẹ nhàng gõ cửa phòng Snow, cười tủm tỉm nói. “Snow? Có đây không? Có muốn ăn chút hoa quả hay không? Đây là quả ngũ tinh tôi mang đến từ nhà, cho cậu vài quả nếm thử đó.”

Cửa bị mở ra.

Brian nhất thời ngây dại.

Có lẽ Snow vừa mới tắm xong, mái tóc nâu mềm mại hơi xoăn dán ở bên tai, ngọn tóc còn ướt sũng không ngừng nhỏ nước, dáng người thon dài cân xứng bọc ở trong áo tắm, lộ ra một mảng lồng ngực trắng nõn bóng loáng, giọt nước chảy dọc theo xương quai xanh tinh xảo trượt xuống dưới, tiếp tục trượt vào trong vạt áo.

Brian sững sờ nhìn Snow.

Snow đưa mắt nhìn quả ngũ tinh trong tay y, thản nhiên nói. “Tôi không thích ăn cái này, rất ngọt, cảm ơn.”

Cánh cửa trước mắt lại nhẹ nhàng khép lại.

“.....”

Brian chán nản trở lại phòng ăn, nhìn Caesar, không cam lòng nói. “Sao cậu ấy lại chán ghét tôi như vậy a? Vừa nhìn thấy tôi liền đẩy mặt ghét bỏ, nhìn ánh mắt của cậu ấy xem, quả thực như hận không thể cách xa tôi ba mét!”

Caesar bình tĩnh nói. “Không phải lúc trước cậu ấy đã nói rồi đó sao? Bởi vì cậu ấy có bệnh sạch sẽ.”

“....”

Một câu của Caesar liền trực tiếp miếu sát Brian, bị Snow coi như thứ nhiệm bắn gì đó khiến Brian gặp đả kích trầm trọng, sắc mặt âm trầm xoay người quay về phòng ngủ của mình.

Khinh thường tôi giống mấy thứ đồ không sạch sẽ nên cố ý tránh tôi?

Được lắm! Snow!

Một ngày nào đó tôi muốn đem cậu...

Như vậy như vậy... còn như vậy như vậy nữa....

Nghĩ đến hình ảnh thiếu niên sắc mặt băng lãnh bị mình áp đảo, gắt gao ôm lấy mình, đỏ mặt liều mạng thở dốc, khóc lóc cầu xin tha thứ, khóe miệng Brian không nhịn được giương lên một nụ cười đắc ý.

Sau một lúc, tươi cười trên mặt Brian đột nhiên cứng đờ!

Khoan đã!

Cái phương thức tưởng tượng này hình như có chỗ nào không đúng?

Oh My God! Vì sao y lại sinh ra loại ý tưởng tà ác này đối với một thiếu niên Beta? Nhất định là vì y đã ăn quá nhiều loại quả loạn thất bát tao, cho nên đại não đột nhiên trúng độc đi?

Vì thế, Brian sau khi đột nhiên sinh ra ý tưởng kỳ quái, cả một buổi tối quả thật ngủ không yên.

Trong mộng của y thậm chí còn thật sự xuất hiện hình ảnh mình đem Snow cởi sạch áo quần, sắc mặt băng lãnh của thiếu niên ở trong mộng đỏ lên gất gao ôm lấy y, thở hổn hển kêu tên y, quả thực là..... mê người tới cực điểm!

Brian ác liệt ôm hôn thân thể đối phương, lưu lại vô số hôn ngân trên làn da trắng nõn của cậu, một bên còn tà ác nghĩ: bộ dạng Snow đỏ mặt thật là đẹp mắt, đáng người cũng siêu tốt, phần eo không có một chút thịt thừa, đôi chân lại vừa dài vừa thẳng.

Trong mộng cảnh cuối cùng, Snow đột nhiên siết chặt nắm tay, một quyền chuẩn xác đánh trúng vào mắt Brian, lạnh lùng nói. “Bạn học Brian, tôi có bệnh khiết phích nghiêm trọng, mời cậu cách tôi xa một chút.”

Brian. “.....”

Brian bừng tỉnh che con mắt vẫn còn đau nhức, chán nản chạy đến phòng tắm tắm nước lạnh, tiêu trừ dục hỏa trên người, sau đó vẽ mặt âm trầm, giống như thể đã đến ngày tận thế, gục đầu ngồi ở bên giường.

— Đáng chết, y cứ nhiên lại mộng xuân, đối tượng trong mộng lại là xá hữu mới quen biết không lâu!

— Cái này còn đáng sợ hơn so với tận thế a?

Sau một lúc lâu, Brian hữu khí vô lực lấy xuống một khuyên tròn phát sáng màu xanh da trời ở trên cổ tay, ấn một cái nút nhỏ trong đó, thấp giọng nói. “Tiểu Lam, đi ra!”

“.....”

“Mau ra đây! Có tin ta đập người thành từng mảnh không?”

“.....”

Khuyên tròn kia đột nhiên sáng lên, không tình nguyện biến thành một người máy trí năng cao hơn Brian một cái đầu, ủy khuất cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Người có thể sửa lại tên cho ta một chút được không”

Chẳng lẽ cậu không cảm thấy cái tên Tiểu Lam này hoàn toàn không phù hợp với một người máy trí năng khổng lồ hay sao?

Brian nhếch nhếch mi. “Người có chỗ nào không hài lòng? Bởi vì người là tác phẩm đầu tiên của ta, ta đã vắt hết óc mới nghĩ ra cho người một cái tên hay như vậy đây!”

“.....”

Tiểu Lam nghe rất êm tai sao? Bởi vì toàn thân có màu lam, cho nên liền gọi là Tiểu Lam?

Cơ giáp thứ hai Brian làm toàn thân màu đỏ, gọi là Tiểu Hồng. Cái thứ ba là màu vàng, gọi Tiểu Hoàng. Cái thứ tư là trắng đen lẫn lộn.... gọi là Ngựa Vằn.

Làm cơ giáp mà Brian chế tạo ra, nó thật muốn rơi lệ đồng tình với các huynh đệ của mình một phen. So với Sư Vương của bộ hạ Trand, Hắc Long của nguyên soái Rawson, Chu Tước của tướng quân Lăng Vũ.... Cơ giáp tên Tiểu Hồng Tiểu Lam Tiểu Hoàng như bọn họ quả thật là quá yếu đuối a!

Thử tưởng tượng khi hai bên đang giao chiến, chủ nhân bắt đầu triệu hồi cơ giáp, lại nghe thấy tiếng một người rống lớn: “Tiểu Lam!”

..... Không phải sẽ bị cười đến chết sao?

Tuy rằng mình chỉ là một cơ giáp cấp D, bởi vì được Brian chế tạo năm mười ba tuổi, trình độ còn rất thấp, có nhiều hạn chế nên không thể dùng trong chiến đấu, chỉ có thể ở lại bên người Brian như một người máy trí năng [kỳ thật chính là bảo mẫu toàn năng]. Nhưng mà Tiểu Lam vẫn cảm thấy gặp phải một chủ nhân như vậy, hẳn thật sự rất muốn ôm lấy các cơ giáp huynh đệ nhà mình mà khóc lớn một phen!

Brian hoàn toàn không để ý tới người máy của mình nội tâm đang gào khóc, cười tủm tỉm nói. “Về sau ta nhất định sẽ trở thành chuyên gia chế tạo cơ giáp vĩ đại nhất thế quốc, ta sẽ chế tạo nên những cơ giáp hàng đầu, đáng lẽ người phải thấy vinh hạnh mới đúng!” Brian đứng bên cạnh liếc mắt nhìn nó. “Còn dong dài nữa là ta đập người thành từng mảnh đó.”

“.....” Tiểu Lam ngoan ngoãn gục đầu xuống. “Chủ nhân, người bảo ta đi ra, là muốn làm gì a?”

Brian sờ sờ mũi, chột dạ hạ giọng. “Khụ khụ, người giúp ta thống kê một chút, một Alpha nam lại nhất kiến chung tình với một Beta nam thì xác suất khoảng bao nhiêu?”

Trung tâm trí năng của Tiểu Lam lập tức bắt đầu thống kê số liệu, rất nhanh liền có kết quả.

“Chủ nhân, tình huống này xác suất thấp đến gần như không có, chính xác là chỉ có 0,00001%.”

Brian nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lập tức hiện lên tươi cười thoải mái. “Phù, quá tốt, xác suất thấp như vậy chắc chắn sẽ không thể phát sinh trên người ta. Được rồi, ta đây đi ngủ một giấc, người biến trở về đi.”

“.....”

“Đúng rồi, thuận tiện giúp ta trị liệu cái quầng thâm đáng chết này một chút.”

“.....”

Brian được chữa khỏi quầng thâm một lần nữa trở lại trên giường đi ngủ, tâm tình tốt cuộc cũng tốt lên, một đêm không mộng mị ngủ thẳng đến sáng.

Ngày tiếp theo tỉnh lại, sau khi rửa mặt xong xuôi ra cửa, vừa vặn gặp được Snow ở cách vách cũng đi ra.

Hôm nay Snow mặc một chiếc quần dài màu xanh đậm, ống quần vừa vặn bao lấy đôi chân trắng tấp, trên người mặc chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản, một chiếc cúc mở rộng để lộ cổ trắng, áo được sơ vin trong quần, phần eo có đeo một dây lưng màu đen khiến cho dáng người thon dài cân xứng càng được tôn thêm hoàn mỹ.

Thật.... Thật là đẹp....

Tuy rằng hơi gầy một chút, nhưng mà eo nhỏ chân dài, quả thực chính là một cái giá áo a!

Nhớ tới cảnh tượng mê loạn đem cậu ta áp đảo trong mộng tối qua, lại đối diện với ánh mắt lạnh đậm của Snow, Brian không khỏi hơi hơi đỏ mặt, gãi gãi mái tóc màu vàng, cười nói. “Snow.... Dậy sớm như vậy a?”

Snow đi ngang qua bên người y, ngẩng đầu tà tà liếc mắt nhìn, thản nhiên nói. “Bảy giờ năm mươi, sắp muộn rồi.”

Dứt lời liền trực tiếp vòng qua Brian, xoay người đi ra cửa.

“.....”

Brian cúi đầu nhìn nhìn thời gian, ta dựa vào, thật sự là sắp muộn rồi a!

Chưa kịp ăn bữa sáng, Brian lập tức luống cuống tay chân xoay người tìm quần phục của mình.

Người máy trí năng màu lam bị nguy trang thành đồng hồ trên cổ tay, nhìn không được nghi hoặc nghi. “Có cần nói cho chủ nhân biết, vừa rồi khi nhìn thấy người tên Snow kia, tim y đột nhiên sinh ra dao động mãnh liệt hay không a?”

“.....Ách, hay là thôi đi. Chỉ số thông minh của chủ nhân và trí não của y đều như nhau, trước này chưa lúc nào bình thường hết.”

Hết chương 13.

14. Quyển 1 - Chương 14: Tập Huấn Ở Trường Quân Sự

Brian vội vàng thay quần phục đi tới tòa nhà hệ kỹ thuật báo danh, mà trong lúc này, Lâm Viễn và Caesar đã cùng nhau đi tới địa điểm tập hợp của tân sinh hệ chỉ huy quân sự.

Caesar mặc một thân quân trang màu lam đậm, dáng người thon dài cao ngất, dung mạo anh tuấn góc cạnh rõ ràng, cùng với khí tức Alpha huyết thống thuần khiết rõ rệt trên người, rất nhanh liền thu hút tầm mắt của các học viên. Một Caesar như vậy, khi chậm chậm thẳng lưng đi tới, đích thực có khí chất lẫm liệt đặc thù của một quân nhân.

Mà Lâm Viễn đi bên người hắn, cũng mặc quân trang giống hệt, lại có một loại phong thái hoàn toàn bất đồng.

Thiếu niên người châu Á có một đôi mắt trong veo, thân chỉ cao có 1m78, so với những quân nhân thông thường là tương đối thấp bé, mà dáng người cậu lại hơi gầy một chút, nhưng kỳ quái là, trên gương mặt cậu mang theo một nụ cười sáng lạn, đi bên người Caesar có khí thế cường đại tự nhiên cũng không hề thấy kém cỏi chút nào.

Thiếu niên mười tám tuổi trên mặt tràn ngập tươi cười thanh xuân đầy sức sống, bộ dáng lạc quan tinh thần phấn chấn, toàn thân trên dưới đều mang ý chí chiến đấu tràn đầy, phẳng phất như không có khó khăn nào có thể khiến cậu sụp đổ.

Khi hai người sóng vai đi đến địa điểm tập hợp, các học viên đang tốp năm tốp ba cùng một chỗ nói chuyện phiếm.

Ngày hôm qua khi báo danh, trong danh sách học viên đã có tư liệu đơn giản về 50 vị đồng học, hơn nửa trong số đó là Alpha, nửa còn lại là Beta, số lượng Alpha trong tổng dân cư chỉ chiếm có 15%, vậy mà trong hệ chỉ huy quân sự đã chiếm đến 50% số lượng, đó cũng là vì Học viện quân sự St. Romia có quá nhiều con cháu quý tộc và người nhà Quân bộ, nếu đổi lại là đại học bình thường, một ban có được bốn năm Alpha đã là rất khó.

Cách tám giờ còn có mười phút, Lâm Viễn tìm một chỗ đứng tốt, cúi đầu sửa sang lại quân trang của mình.

Quân trang của học viên Học viện quân sự St. Romia có màu lam đậm, giày và thắt lưng màu đen, trên mũ có đính một huy chương màu bạc hình hùng ưng giương cánh, là học sinh trường quân đội, bọn họ được coi là những tiểu binh, cho nên trên vai chỉ có một ngôi sao màu bạc nhỏ, sau khi tốt nghiệp nếu đạt thành tích tốt sẽ được thăng lên thiếu úy, được phân chia đến các quân đoàn khác nhau dưới cương vị như một tiểu trung đội trưởng....

Giống như nguyên soái Rawson vừa tốt nghiệp liền được thăng lên thiếu tá, trong ba năm thăng lên đại tá, trong mười năm được lên thượng tướng, cuối cùng trở thành thống soái ba quân, chính là độc nhất vô nhị trong lịch sử Học viện quân sự St. Romia. Cho nên Lâm Viễn mới đặc biệt bội phục người đàn ông đó, thậm chí còn coi hắn là thần tượng và mục tiêu phấn đấu.

Tuy rằng là một Beta mà muốn đạt tới cấp độ như nguyên soái Rawson thì hoàn toàn không có khả năng, bất quá, mục tiêu cao một chút mới có tính khiêu chiến, nếu như mục tiêu quá tầm thường, thì thật chẳng có ý nghĩa gì.

Lâm Viễn đang cúi đầu như có chút đắn đo sửa lại cổ tay áo của mình, một nam sinh thân hình cao lớn đột nhiên đi đến trước mặt cậu, nhướn mày nhìn Lâm Viễn, lạnh lùng thốt lên. “Này, cậu chính là Lâm Viễn, người nghe đồn đã thi được 300 điểm?”

Lời này vừa nói ra, vô số tầm mắt của bạn học xung quanh lập tức chiếu lên người Lâm Viễn.

Lâm Viễn ngẩng đầu, chạm phải một đôi mắt màu đỏ sậm.

Người trước mặt không biết là con lai ở thiên hà nào, nam sinh thân hình cao lớn có làn da màu đồng cổ và một đôi đồng tử màu đỏ, giờ phút này, cặp mắt kia đang nhìn chăm chăm vào Lâm Viễn, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Nam sinh đánh giá thiếu niên tóc đen thấp hơn mình cả nửa cái đầu từ trên xuống dưới một phen, hơi hơi hếch cằm, hai tay khoanh trước ngực nói. “Tôi còn nghĩ cậu là Alpha, hóa ra lại là Beta sao?”

Lâm Viễn gật đầu nói. “Ừ, tôi là Beta.”

Nam sinh lạnh mặt hỏi. “Nhà cậu ở chỗ nào?”

Lâm Viễn nói. “Tinh cầu Ryan.”

Nam sinh nhú mày. “Tinh cầu Ryan? Chính là cái nơi giá rét hoang vắng đến mức ngay cả thực vật xanh đều không thể nhìn thấy kia?”

Lâm Viễn gật đầu. “Ừ, cảnh tuyết ở chỗ đó rất đẹp. Về sau nếu có đến đó thăm quan, tôi sẽ làm hướng dẫn viên du lịch cho cậu.”

Nam sinh. “.....”

Lâm Viễn chủ động vươn tay đến, mỉm cười thân thiện với nam sinh. “Tôi tên là Lâm Viễn, còn cậu?”

Nam sinh. “.....”

Tôi dựa vào, chẳng lẽ cậu không thấy là tôi muốn đến gây sự sao?

Lâm Viễn không nhìn đến ánh mắt chằm chằm hung dữ của nam sinh, tiếp tục mỉm cười với y, giữ nguyên bàn tay.

Dưới đủ loại ánh mắt phức tạp vây xem của các học viên, nam sinh mất đồ rồi cuộc xấu hổ vươn tay đến, cầm lấy tay Lâm Viễn, ngữ khí cứng nhắc nói. “Tôi... tôi tên là Becker.”

Lâm Viễn cong khóe miệng, cười đến rất là thuần lương vô hại. “À, Becker, thật vui khi được làm quen với cậu.”

“Ách.....”

Bạn học Becker cố tình đến gây sự cuối cùng xám xịt thua cuộc.

Lâm Viễn thu tay lại, gương mặt bình tĩnh tiếp tục cúi đầu sửa sang lại quân trang.

Đáy lòng lại nhin không được nghĩ, Becker.... Vô sò! Tên này thật là dễ nhớ! Vóc người cao lớn, đáng tiếc chỉ số thông minh lại trái ngược, hoàn toàn chưa biết chi tiết về đối phương đã chạy tới khiêu khích, ngộ nhỡ đá phải tường sắt thì y liền thảm rồi.

May mà bối cảnh gia đình mình đơn giản, sẽ không mang thù với y, cũng lười so đo với y.

Alpha huyết thống thuần khiết trong ban nhiều như vậy, con cháu của vương tộc và các tướng quân hiển nhiên sẽ không thiếu. Bạn học vô sò có lẽ là loại người tứ chi phát triển nhưng trí não vẫn còn đơn giản, hướng chỉ y cũng chỉ là Beta. Chính y đầu óc đơn giản thì thôi đi, lại còn làm hại Lâm Viễn cũng trở thành đối tượng để mọi người vây xem.

Cảm nhận được các loại ánh mắt ý vị thâm trường bắn tới từ bốn phía, Lâm Viễn đành làm bộ không có gì cúi đầu.

Rất nhanh liền đến tám giờ, cách đó không xa có một người phụ nữ dáng người cao gầy đi tới, khác với các học viên mặt quân trang màu lam đậm, người đó mặc một bộ quân phục màu trắng thuần phẳng phiu, mái tóc ngắn bị chiếc mũ hoàn toàn che khuất, mang một bộ dáng anh tũn hiền ngang. Bà dừng bước trước mặt các học viên, ánh mắt lợi hại quét qua toàn trường một lần, cất cao giọng nói. “Xếp thành hàng theo số hiệu!”

Năm mươi người lập tức dựa theo số hiệu của mình xếp thành hàng thẳng tắp.

Số thứ tự của Lâm Viễn là 59800049, Caesar là 59800050, hai người vừa vặn đứng kế bên.

Thấy mọi người nhanh chóng xếp hàng ổn định, lúc này người phụ nữ mới vừa lòng gật gật đầu, nói.

“Trước tiên tôi tự giới thiệu một chút, tôi tên là Eileen, là chủ nhiệm lớp của các bạn, mọi người có thể gọi tôi là huấn luyện viên Eileen. Trong ba năm ở đây, tôi sẽ giám sát việc học của năm mươi người các bạn, đương nhiên, nếu như có bất cứ khó khăn nào trong sinh hoạt hoặc học tập, cũng đều có thể đến tìm tôi.”

“Cần nói rõ cho các bạn là, hệ chỉ huy có chế độ đào thải rất nghiêm khắc, muốn ở lại cho đến khi thuận lợi tốt nghiệp, tất cả các môn trong chương trình học các bạn bắt buộc đều phải đạt tiêu chuẩn! Đủ điều kiện là 80 điểm, mỗi năm học đều sẽ có đợt khảo hạch để xử lý những học viên bị lưu ban!”

Lời này của Eileen vừa phát ra, phía dưới nhất thời truyền đến một loạt thanh âm bàn luận.

“Tôi không có nghe nhầm chứ? 80 điểm mới được tính là đủ tiêu chuẩn?”

“Có lắm hay không a? Cứ nhiên còn có chế độ đào thải?”

Bạn học Becker thực anh dũng nhắc tay nêu ý kiến. “Huấn luyện viên! Xin hỏi điểm tối đa là bao nhiêu? Có phải là 150 điểm hay không?”

Eileen nhú mày nói. “Điểm tối đa là 100 điểm, đạt tiêu chuẩn là 80 điểm, có vấn đề gì sao?”

Mọi người: “.....”

Eileen lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người. “Nhớ cho kỹ, các bạn là học sinh hệ chỉ huy quân sự, tương lai sẽ gánh vác trách nhiệm chỉ huy quân đội vô cùng quan trọng! Mặc kệ là chỉ huy một quân hạm nhỏ, một đội tiên phong, hay là cả một quân đoàn, đã là người chỉ huy, một sai lầm của các bạn, rất có thể sẽ khiến thuộc hạ và chính bản thân các bạn phải bỏ mạng!”

“Cho nên, mỗi một môn trong chương trình học ít nhất phải đạt 80 điểm, đây là yêu cầu cơ bản nhất của trường học đối với các bạn, còn mục tiêu của mọi người mỗi lần dự thi hẳn phải là điểm tối đa! Năm nay Quân bộ công khai tuyển sinh, ban các bạn có đến hai học viên đạt được thành tích thi tối đa!”

“Tôi tin tưởng rằng, chỉ cần các bạn cố gắng, thì đủ điều kiện dự thi cũng không phải là vấn đề lớn. Tôi cũng tin tưởng, trong 50 học viên ở đây, tương lai nhất định sẽ xuất hiện những tướng quân chỉ huy quân đoàn hùng mạnh nhất của đế quốc!”

Eileen dừng lại một chút, nhìn các thiếu niên trước mặt, cất cao giọng nói. “Nói cho tôi biết, các bạn có tự tin hay không?”

“..... Có!”

“Lớn tiếng một chút!”

“Có!”

Các thiếu niên được Eileen khích lệ một phen nhất thời nhiệt huyết sôi trào, mới vừa rồi còn trầm mặc, đảo mắt một cái đã bùng bùng khí thế.

Lúc này Eileen mới gật gật đầu. “Rất tốt! Mỗi một tướng quân đều bắt đầu từ binh lính, như vậy. hôm nay mở đầu, các bạn sắp chính thức trở thành quân nhân của đế quốc, khóa học đầu tiên, chính là về tư thái của một quân nhân!”

Ánh mắt Eileen nhanh chóng quét qua đội ngũ năm mươi người một lần. “59800049, 59800050, bước ra khỏi hàng!”

— Hai người mà bà điểm danh, chính là Lâm Viễn và Caesar.

Lâm Viễn và Caesar cùng nhau sóng vai đi tới phía trước đội ngũ.

Eileen liếc mắt nhìn hai người nói. “Hai bạn này vừa rồi đứng ở tư thế nghiêm rất chuẩn, các bạn lên đứng ở trước đội ngũ, làm mẫu cho các học viên!”

“Rõ, huấn luyện viên!”

Hai người sóng vai đứng chung một chỗ, Caesar vốn cao ngất, đứng như vậy quả thật rất có khí thế quân nhân, Lâm Viễn tuy rằng thấp hơn hẳn một cái đầu, nhưng dưới ánh sáng mặt trời cũng thẳng tắp đoàn chính.

Eileen đi đến phía sau hai người, quay đầu nói với các học viên.

“Giống như hai bạn này, ngẩng đầu, uốn ngực, nắm ngón tay khép lại, ngón giữa kề sát đường khâu ở chính giữa hai bên mép quần, đây chính là tư thế nghiêm tiêu chuẩn của quân nhân!”

Eileen vừa giảng giải, vừa đi kiểm tra bên trong đội ngũ.

“Về sau, bất luận là nhìn thấy người nào, chỉ cần mặc vào một thân quân phục, lưng thẳng đoàn chính, chính là tư thái cơ bản nhất của một quân nhân! Lấy tinh thần của các bạn ra, đừng có cong vẹo giống cà tím như vậy!”

Eileen đi kiểm tra từ đầu đến cuối đội ngũ một lần, thấy tư thế không đúng lập tức không khách khí đánh xuống.

Dưới sự dạy bảo bạo lực của chủ nhiệm lớp, năm mươi người rất nhanh liền đứng thẳng tắp, đưa mắt nhìn xa xa, chẳng khác nào một loạt cột cờ chỉnh tề.

Lúc này Eileen mới vừa lòng gật gật đầu, nói.

“Rất tốt, cứ đứng như vậy, nghe tôi dặn dò cho các bạn một số việc. Tôi chỉ nói một lần, cố gắng mà ghi nhớ cho tốt!”

“Thứ nhất, tất cả các học viên, bắt đầu từ buổi chiều hôm nay, phải tiến hành quân huấn trong vòng một tháng, các huấn luyện viên phụ trách huấn luyện sẽ chỉ cho các bạn lễ nghi và chế độ điều lệ của Quân bộ, sau khi quân huấn kết thúc sẽ tiến hành khảo hạch, hy vọng các bạn nghiêm túc học tập, đừng nên để xuất hiện tình trạng không qua nổi khảo hạch!”

“Thứ hai, tôi sẽ phát cho các bạn mỗi người một chiếc thẻ, đó là chứng minh thân phận của các bạn trong thời gian học trong trường, trợ cấp sinh hoạt mỗi tháng, tiền thưởng các cuộc thi đấu cùng với học bổng mỗi kỳ đều sẽ được đưa vào thẻ này, nó có thể dùng để mua sắm và tiêu dùng, cũng có thể sử dụng làm chứng nhận khi mượn sách ở thư viện, các bạn nhớ phải bảo quản thật tốt!”

“Thứ ba, qua ba tháng nữa, chính là buổi lễ kỷ niệm 600 năm thành lập đế quốc, đến lúc đó tỉnh cầu Rumsfeld ở thiên hà Cepheus sẽ tổ chức các hoạt động chúc mừng, mười bạn học thắng trong cuộc thi đấu cơ giáp, có thể đại diện cho trường tới tham gia trận chung kết ở thiên hà Cepheus, cũng có cơ hội được tận mắt thấy bộ hạ Trand! Trong số mười người này, tôi hy vọng các bạn có thể cố gắng hết sức để đoạt được!”

“Buổi chiều hai giờ ngày hôm nay, tại hội quán trung ương cử hành nghi thức tuyên thệ của quân đội, bắt buộc tất cả mọi người đều phải tham gia!”

“Được rồi, đây là tất cả những điều tôi muốn nói, trước hết các bạn cứ đứng chỗ này luyện tập tư thế quân đội đi.” Eileen cúi đầu nhìn thời gian, bình tĩnh nói. “Đứng một giờ nữa!”

Thời gian trôi qua từng giây một, mười phút, nửa giờ, một giờ,....

Một đám người im lặng đứng, thần sắc trên mặt mới đầu đều tràn ngập ý chí chậm rãi trở nên nôn nóng.

Thời tiết Phá Quân tinh vốn vô cùng nóng bức, hôm nay lại là ngày nắng, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống khiến mọi người đều cảm thấy như đang bị đặt trong lò lửa.

Mồ hôi trên trán Lâm Viễn nhỏ xuống từng giọt từng giọt, hai chân dần dần cứng ngắc, thở sâu điều chỉnh nhịp tim một chút, dư quang nơi khóe mắt trộm liếc sang Caesar ở bên cạnh, phát hiện vẻ mặt Caesar vẫn thoải mái mà đứng đó, giống như hắn không phải đang đứng tư thế quân đội, mà là nằm trên sofa xem TV.

“.....”

Lâm Viễn cắn chặt răng, lưng thẳng tắp tiếp tục kiên trì đứng.

Phía sau đột nhiên truyền đến thành âm khiếp sợ của một nữ sinh.

“Huấn luyện viên, có người ngất đi!”

Người ngất xỉu là một nữ Beta, thể chất vốn đã không tốt, liên tục đứng trong một giờ rôt cuộc không trụ nổi, sắc mặt tái nhợt trực tiếp ngã xuống. Eileen để hai người máy trợ thủ đưa nữ sinh kia đến phòng y tế cách đó không xa, đi lên trước đội ngũ nói.

“Tôi chỉ muốn thử sức nhẫn nại của các bạn, không cần miễn cưỡng bản thân, kiên trì không được thì hãy đi đến đại sảnh bên kia nghỉ ngơi!”

Vừa dứt lời, liền có một Beta không kiên trì được nữa, ủ rũ đi đến đại sảnh ngồi xuống, ngay sau đó lại là Beta rời đội ngũ. Hiển nhiên, liên tục một giờ đứng tư thế quân đội dưới ánh mặt trời đã khiến cho thể năng của rất nhiều người đạt đến cực hạn.

Dần dần, gần như tất cả nhóm Beta đều bỏ cuộc, rất nhiều Alpha cũng không kiên trì nổi rời khỏi hàng.

Eileen nhìn thời gian, cũng đã qua thêm nửa giờ.

Mà người số 49 kia, một Beta tên là Lâm Viễn, cư nhiên vẫn ở chỗ này, đứng yên không nhúc nhích.

Lưng thiếu niên vẫn giữ thẳng tắp, đôi mắt đen láy tràn đầy kiên định và tự tin. Dường như trong lòng cậu có một sự tin tưởng kỳ quái, chỉ cần có thứ đó chống đỡ, cậu vĩnh viễn cũng sẽ không lui bước.

Thân là một Beta, gen trời sinh vốn đã không ưu tú như Alpha, thể năng so ra lại càng kém Alpha, nhưng cậu lại có thể dựa vào lòng tin này, mạnh mẽ chống đỡ đến hiện tại.

Eileen như có chút đăm chiêu nhìn thiếu niên tóc đen trước mặt.

Người kia..... cũng là hậu duệ của người Châu Á.....

Nhập học với số điểm dự thi tối đa, lại là Beta....

Lâm Viễn và Caesar một mình đứng phía trước đội ngũ, cho nên, cậu hoàn toàn không

biết tình huống phía sau, cũng không nhìn thấy trong đội ngũ, vốn dĩ có 48 người giờ chỉ còn lại 5 Alpha!

Lúc này Lâm Viễn đang ở trong trạng thái hoàn toàn trống rỗng.

Ánh nắng trên đỉnh đầu chiếu xuống khiến cậu cảm thấy choáng váng từng đợt, một lượng lớn mồ hôi chảy ra khiến cho máu bên trong cơ thể bắt đầu lưu chuyển nhanh hơn, tim đập cũng càng lúc càng gấp, ngực như bị một khối đá đè nặng, mỗi lần hô hấp đều vô cùng gian nan. Môi khô đến sắp nứt ra, trong cổ họng lại càng như muốn bốc hơi.

..... Không thể bại bởi Caesar.

Mình và Caesar là xá hữu, cùng được huấn luyện viên gọi lên làm mẫu, biểu tình của Caesar nhìn qua thoải mái như vậy, nếu cậu cứ như vậy nhận thua, về sau trong ký túc xá Caesar sẽ xem thường cậu. Hơn nữa, thân là một quân nhân, tư thế quân đội cơ bản như vậy, nhất định phải tiếp tục kiên trì!

Mang theo ý tưởng đơn thuần ấy, Lâm Viễn vẫn kiên trì đến hiện tại. Cậu hoàn toàn không biết, biểu hiện của cậu đã khiến cho nhóm Alpha phía sau bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

— Tiểu Beta này, quả thực là một Beta kỳ quái!

Đứng lâu như vậy, thể mà còn không chịu thua, thân là Alpha, làm sao bọn họ có thể không biết xấu hổ rút lui sớm hơn Beta được chứ?

Vì thế, bốn Alpha phía sau tiếp tục đứng mà nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa Lâm Viễn, còn có một Alpha tên Carl như có chút đăm chiêu nhìn thiếu niên thân cao 1m78, hơi hơi giương khóe môi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lâm Viễn cảm thấy bản thân sắp đến cực hạn, trước mắt bắt đầu tối đi, đầu óc cũng kêu ong ong, thậm chí hai chân còn nhịn không được nhẹ nhàng run lên một chút.

Đúng lúc này, Caesar đột nhiên liếc mắt nhìn Lâm Viễn, sau đó quyết đoán xoay người rời khỏi cuộc cạnh tranh. “.....”

A? Hắn trở về sao?

Lâm Viễn nghi hoặc nhìn sang bên cạnh, quả nhiên Caesar đã trở về.

Nếu Caesar trở về, Lâm Viễn cũng không cần phải cật lực, trực tiếp xoay người đi về phía đại sảnh.

Thể năng của cậu rõ ràng đã đến cực hạn, tim đập nhanh đến muốn nhảy ra ngoài, mồ hôi trên người đã sớm ướt đầm cả quân trang, làn da trắng nõn ửng hồng, cảnh vật trước mắt không ngừng đung đưa, hai chân cứng ngắc như không còn là của chính mình, mỗi bước đi đều như đạp trên bông....

Lâm Viễn thở sâu, cố gắng dùng một chút khí lực cuối cùng chậm rãi đi vào trong sảnh, tìm một vị trí ngồi xuống, há miệng thở phì phò từng ngụm từng ngụm.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một bàn tay, xương ngón tay thon dài rõ ràng, trong tay cầm một lọ nước.

Lâm Viễn ngẩng đầu, chạm phải đôi mắt thâm trầm của Caesar.

Cảm xúc trong mắt nam sinh dường như có chút phức tạp, liếc mắt nhìn Lâm Viễn, thấp giọng nói. “..... Cho cậu.”

Caesar đưa nước vào tay Lâm Viễn, ngồi xuống bên cạnh Lâm Viễn.

Lúc này Lâm Viễn đã khát nước muốn chết, yết hầu gần như muốn bốc hỏa, không chút do dự lấy nước uống mấy ngụm, liếm liếm đôi môi khô khốc, lúc này mới phát hiện, nước này cũng không phải nước tinh khiết thông thường, có hương vị ngọt ngào, hẳn là bổ thêm chất dinh dưỡng. Sau khi đổ nhiều mồ hôi, uống loại nước này có thể đảm bảo cân bằng độ ẩm trong cơ thể.

Uống hết nửa bình nước, thân thể quả nhiên dễ chịu rất nhiều. Nặng nề trên ngực dần dần biến mất, hô hấp cũng trở nên thoải mái hơn.

Lâm Viễn vô cùng cảm động vì sự săn sóc của xá hữu, quay đầu sang mỉm cười nói. “Cảm ơn.”

“Không cần,” Caesar đối diện với đôi mắt trong suốt sáng ngời của thiếu niên, dời tầm mắt thấp giọng nói. “Thật sự là ngu ngốc.”

“.....”

Lâm Viễn một bên uống nước, một bên nghi hoặc nghĩ: Caesar vừa nói cái gì? Hình như có nghe được hai chữ ngu ngốc? Hắn đang mắng ai là ngu ngốc?

Hết chương 14.

15. Quyển 1 - Chương 15: Carl

Caesar đương nhiên đang mắng Lâm Viễn ngu ngốc. Là một Beta, vậy mà lại muốn cùng Alpha so thể lực, bày ra bộ dáng “cậu không nhận thua thì tôi cũng không nhận thua”, Caesar là vì nhìn cậu sắp không chống đỡ nổi nữa, mới chủ động rời khỏi cuộc cạnh tranh.

Nghĩ đến đây, Caesar nhìn không được quay đầu nhìn thiếu niên bên cạnh —

Làn da trắng nõn của thiếu niên bị nắng chiếu đỏ bừng, bởi vì đổ nhiều mồ hôi mà quân trang ướt đầm dán sát lên người, làm cho dáng người cậu trông càng gầy hơn, vòng eo tinh tế được thắt dây lưng thoát nhìn giống như chỉ cần một cánh tay là có thể ôm trọn, mái tóc đen như mực ướt sũng dán bên tai, đôi mắt trong veo đen láy tựa như bóng đêm.

Đáy lòng Caesar không khỏi có chút bội phục nghị lực của cậu, ngoài mặt lại bình tĩnh nói sang chuyện khác. “Lâm Viễn, năm nay lúc Quân bộ tuyển sinh, cậu làm thế nào đạt được điểm tối đa?”

Vấn đề này hẳn đã sớm muốn hỏi. Cuộc tuyển sinh công khai hàng năm của Quân bộ có hai môn là về lý luận, những người chăm học đạt được điểm tối đa cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng ngoài ra còn một môn là thực chiến, nội dung thi bao gồm không chế cơ giáp trí năng, điều khiển quân hạm mini mô phỏng, vận dụng chiến thuật vào chiến trường được mô phỏng, tiến hành tuyển sinh thông qua mạng Internet chuyên dụng.

Nhiều lĩnh vực như vậy thi cùng một lúc, để lấy được điểm tối đa là không hề dễ dàng.

Cho nên, khi Caesar biết năm nay hệ chỉ huy ngoại trừ mình còn có một người tên Lâm Viễn cũng đạt điểm tối đa, đáy lòng hẳn vô cùng kinh ngạc. Vốn tưởng rằng Lâm Viễn là con cháu của một thế gia nào đó trong

Quân bộ, không ngờ tới, cư nhiên lại là một thiếu niên xuất thân từ gia đình bình dân ở thiên hà Cezar hoang vắng, lại còn là Beta — điều này thật sự rất khó tin.

Nghe Caesar hỏi vấn đề này, Lâm Viễn có chút ngưng ngừng gãi gãi đầu, đến gần bên tai Caesar, hạ nhỏ thanh âm nói.

“Kỳ thật, hai đề lý luận tôi đều không biết, tùy tiện đoán đáp án, kết quả cư nhiên lại đoán đúng.”

“.....” Caesar quay đầu đối diện với đôi mắt tràn đầy thành ý của cậu, có chút bất đắc dĩ nói. “VẬY còn đề thực chiến thì sao?”

Lâm Viễn mỉm cười. “Đề thực chiến cũng không khó a, thao tác cơ giáp chỉ đưa ra cơ giáp cấp C, bình thường tôi hay ở trên mạng chơi cơ giáp đối chiến, cho nên rất dễ dàng qua cửa. Điều khiển mô phỏng cũng vậy, vì lần dự thi này mà tôi đã ở trên mạng luyện cả tháng trời. Về phần thi chiến thuật cuối cùng...” Lâm Viễn nghiêng đầu nghĩ nghĩ. “Đề thi năm nay là mang một đội tiên phong đi đánh lên phía sau quân địch, trước tiên tôi phái chiến hạm trinh sát đi rình coi, phát hiện đối diện có mai phục, liền đi đường vòng sang bên cạnh, kết quả là phá được mai phục, nếu đi vào thẳng định là toàn quân sẽ bị diệt, chắc đây là giám khảo cố ý thử thí sinh, nếu đi vào là chịu chết, tôi liền trực tiếp mang binh triệt phá.”

Lâm Viễn có chút hưng phấn nói. “Không ngờ làm như vậy, thế mà lại được điểm tối đa.”

Caesar. “.....”

Nhìn khuôn mặt hưng phấn của thiếu niên bên cạnh, tâm tình Caesar không khỏi có chút phức tạp.

Ý đồ của đề thi lần này là kiểm tra khả năng quan sát và năng lực quyết đoán tại thời điểm then chốt của thí sinh, phá hủy doanh trường của địch cũng không phải mục đích cuối cùng, mà cần phán đoán chuẩn xác những ưu nhược điểm, tính toán chính xác chênh lệch đôi bên, trước tiên nhanh chóng tiêu diệt địch từ phía sau, không phải hy sinh người nào, như vậy mới có thể lấy được điểm tối đa từ đề này.

Người này....

Rốt cuộc là có vận khí rất tốt, hay là rất có thiên phú về phương diện chỉ huy quân sự đây?

Caesar đột nhiên phát hiện, mình quả thật càng ngày càng có hứng thú đối với thiếu niên bên cạnh.

Cậu quả thực là một Beta thần kỳ!

Vừa rồi đứng lâu như vậy, đa số học viên đều rất uể oải, toàn thân ử rử ngồi yên, còn cậu thì sau khi uống một lọ nước khôi phục thể lực, đã lập tức trở nên tràn đầy sức sống, đôi mắt to đen láy tỏa sáng, khỏe miệng cong cong mỉm cười.... thậm chí khiến người ta.... không thể rời mắt.

Caesar nhìn chằm chằm Lâm Viễn không rời mắt.

Lâm Viễn bị hấn nhìn có chút ngạc nhiên, nghi hoặc gãi gãi cái ót, cúi đầu xuống.

Đúng lúc đó, một nam sinh thân hình cao lớn đột nhiên đi về bên này, nhìn Lâm Viễn, mỉm cười vươn tay nói. “Cậu tên là Lâm Viễn phải không? Làm quen một chút, tôi là Carl.”

Nam sinh tên Carl có một đôi mắt màu lam nhạt, mái tóc dài màu bạch kim được tùy ý tết thành bím tóc sau đầu, dung mạo tuấn mỹ khi mặc quân trang không giống một quân nhân chính khí凛凛, ngược lại tựa như ngôi sao điện ảnh, bộ dáng khi mỉm cười nhìn qua rất phong độ lịch sự.

Nam sinh này cũng là Alpha, bất quá khí tức Alpha trên người y lại vô cùng nhạt, hiển nhiên, vì không muốn tạo thành áp lực với người khác, y đã cố ý thu liễm bớt chất dẫn dụ trên người, mỉm cười có vẻ rất thân thiết và hữu hảo.

Lâm Viễn đối diện với khuôn mặt tươi cười của y, vươn tay cầm tay y nói. “Xin chào.”

Carl thu tay lại, ngồi xuống phía bên kia Lâm Viễn, thấp giọng hỏi. “Nhà cậu ở tinh cầu Ryan phải không? Tôi cũng có một người cậu ở đó.”

Lâm Viễn kinh ngạc nói. “Thật không? Cậu của cậu cũng là quân nhân sao?”

Số dân cư trú trên tinh cầu Ryan cũng không nhiều, đại bộ phận đều là thợ mỏ và quân đoàn được phái đi khai thác khoáng vật, xem phong độ ưu nhĩ của Carl, lời nói cử chỉ đều giống như con cháu quý tộc, cậu của y hẳn là sĩ quan nào đó trên tinh cầu Ryan đi?

Lâm Viễn đang suy nghĩ, lại nghe Carl thấp giọng nói. “Không, cậu tôi là một bác sĩ có tiếng, ông ấy tên là Fuente.”

Lâm Viễn khiếp sợ mở to hai mắt. “Cậu nói là giáo sư Fuente?”

Carl gật gật đầu, có chút kinh ngạc nhìn về phía Lâm Viễn. “Sao vậy, cậu biết ông ấy sao?”

Lâm Viễn lập tức hưng phấn mà gật đầu. “Đương nhiên là biết! Giáo sư Fuente là hàng xóm cạnh nhà tôi!”

“Phải không? Thật trùng hợp. Tôi đã lâu chưa gặp ông ấy, ông ấy có khỏe không?”

“Thân thể ông ấy rất tốt, mỗi buổi sáng đều kiên trì chạy bộ. Đúng rồi, ông ấy còn mở một bệnh viện tư nhân ở đó nữa.”

“..... Nghe có vẻ đúng.” Carl mỉm cười nói. “Ngày nghỉ năm nay tôi và cha mẹ cũng định đến tinh cầu Ryan thăm cậu Fuente, lúc đó có thể đến nhà tìm cậu không?”

Lâm Viễn lập tức vỗ ngực nói. “Không thành vấn đề, thuận tiện đến nhà tôi chơi đi, tôi sẽ làm hướng dẫn viên du lịch cho cậu.”

Hai người bắt đầu hàn huyên thân thiện với nhau.

Về cảnh tuyết ở tinh cầu Ryan, về giáo sư Fuente khỏe mạnh, thậm chí còn về cả chú chó nhỏ mà giáo sư Fuente nuôi....

Caesar không chen miệng được, ở bên cạnh hơi hơi nhúu mày.

Lâm Viễn quen được cái người tên Carl này, liền trực tiếp ném hấn sang một bên. Tuy rằng nhìn thấy cháu trai của người quen có nhiều đề tài chung quả thực là điều rất bình thường, nhưng là.... cảm giác khó chịu này là sao chứ?

Caesar đột nhiên cảm thấy mất hứng!

Bởi vì mất hứng, biểu tình trên mặt Caesar cũng trở nên nghiêm túc, lạnh lùng ngồi bên người Lâm Viễn, không nói một lời.

Không thể phủ nhận Carl là một người rất giỏi giao tiếp, Lâm Viễn trò chuyện cùng y không hề cảm thấy áp lực một chút nào, trong lúc đề tài sắp chuyển tới thời thơ ấu, Lâm Viễn mới đột nhiên nhận ra, bên cạnh còn có một người đã bị bỏ quên thật lâu..... bạn cùng ký túc xá.

Chỉ có ba người ngồi ở góc hẻo lánh, cậu và Carl trò chuyện rất vui vẻ, bỏ quên mất Caesar thì hình như không tốt lắm. Lâm Viễn vội vàng cười cười, chỉ chỉ xá hữu sắc mặt băng lãnh bên cạnh, nói. “Đúng rồi, giới thiệu một chút, đây là bạn cùng ký túc xá của tôi, cũng là hệ chỉ huy.”

Carl nhìn Caesar, khoe môi hơi hơi giương lên, vươn tay nói. “Xin chào, Carl.”

Caesar cũng nắm tay y một chút, thản nhiên nói. “Caesar.”

Carl thu tay lại, không hề để ý tới Caesar, tiếp tục nhìn Lâm Viễn nói. “Cậu ở phòng nào?”

Lâm Viễn nói. “A13.”

“À, tôi ở phòng bên cạnh.” Carl nói. “Ký túc xá các cậu có hai người không phải học viên hệ chỉ huy đúng không?”

Lâm Viễn kinh ngạc.

“Sao cậu lại biết?”

Carl cười nói.

“Học viên hệ chỉ huy tổng cộng có 50 người, ở trong 13 phòng từ A0 đến A13, phòng các cậu là phòng cuối cùng, trừ cậu và Caesar là học viên hệ chỉ huy ra, thì hai người kia hẳn là chuyên ngành khác?”

“.....”

Lâm Viễn sững sốt một chút, lúc này mới hiểu rõ vì sao mình lại ở cùng một phòng với Brian và Snow. 12 phòng trước có 48 học viên hệ chỉ huy ở, còn một phòng cuối chỉ có cậu và Caesar, dư hai phòng ngủ, cho nên chuyên ngành khác mới điều học viên qua đây.

Lâm Viễn gật gật đầu nói. “Đúng vậy, quả thực là có một học viên viện y học và một người hệ kỹ thuật.”

Carl mỉm cười. “Quả nhiên là như thế.”

Caesar nghe đến đó, nhin không được hơi hơi nhúu mày.

— Việc sắp xếp ký túc xá này kỳ thật cũng không phải trùng hợp.

Ngày hôm qua lúc nhập trường, hiệu trưởng tự mình tiếp hấn và đội hộ vệ hoàng gia, hỏi hấn có cần giúp chuyện gì hay không, Caesar mới nhất thời đưa ra yêu cầu đổi ký túc xá, bởi vì hấn muốn ở cùng với Brian.

Hấn và Brian là bạn bè cùng nhau lớn lên từ nhỏ, ở chung một chỗ càng có nhiều đề tài để nói, hơn nữa thân phận vương tử của Caesar và thân phận con trai tướng quân của Brian đều cần phải bảo mật, hai người ở chung một chỗ cũng thuận tiện cùng nhau đối phó.

Cho nên hiệu trưởng trực tiếp sắp xếp cho hai người ở ký túc xá A13.

Lâm Viễn là do Caesar bảo hiệu trưởng chuyển tới đó, bởi vì Lâm Viễn dự thi đạt điểm tối đa, Caesar muốn làm quen một chút với người bạn học này, đưa tới A13 cùng sống với nhau cũng là lựa chọn không tệ. Về phần Snow, đó mới thực sự là phân chia ngẫu nhiên, đúng lúc viện y học năm nay nhiều thêm một học viên, cho nên Snow tới báo danh muộn bị phân đến ký túc xá A13 của hệ chỉ huy.

Bởi vì chuyện điều động này, nên cuối cùng mới tạo thành cục diện bốn người Lâm Viễn, Caesar, Brian, Snow cùng ở trong phòng A13.

Việc điều động ký túc xá như thế cũng không ảnh hưởng gì đến toàn cục, Caesar chỉ đưa ra một thỉnh cầu đơn giản như vậy, hơn nữa ngữ khí khiêm tốn lễ phép, hiệu trưởng tất nhiên rất vui vẻ đáp ứng, lập tức đổi danh sách ký túc xá.

Không ngờ, Carl lại có thể ngay lập tức suy đoán ra được ký túc xá A13 có vấn đề.

Chẳng lẽ y đã sớm biết, Lâm Viễn vốn phải ở ký túc xá A12, vốn phải là bạn cùng phòng của y?

Caesar quay đầu, vừa vặn chạm phải lại đôi mắt đang cười của Carl.

Hai người nhìn nhau ba giây, không hện mà cùng dờn tầm mắt đi.

Carl rất có phong độ mỉm cười, nói với Lâm Viễn. “Giữa trưa cùng nhau ăn cơm đi?”

Lâm Viễn lập tức gật đầu. “Được a!”

Có thể gặp được cháu trai của giáo sư Fuente ở Phá Quân tinh xa xôi, kỳ thật Lâm Viễn cực kỳ vui vẻ, nhớ tới giáo sư Fuente, trong lòng liền có cảm giác rất thân thiết. Từ nhỏ cậu đã không có cha, bác sĩ Fuente ở nhà bên luôn quan tâm chăm sóc cậu giống như cha ruột vậy, cháu trai của giáo sư Fuente đương nhiên cũng là anh em nhà mình.

Thấy Lâm Viễn và Carl nhìn nhau mỉm cười, cảm giác khó chịu của Caesar quả thật tăng lên theo lũy thừa gấp bội!

— Lâm Viễn này rốt cuộc bị làm sao vậy chứ? Vì sao thấy mình thì đầy mặt đề phòng, lúc nói chuyện với mình cũng né tránh tầm mắt mình, thấy Carl thì lại tươi cười xán lạn đầy mặt, thân thiết giống như gặp được lão bằng hữu đã quen biết nhiều năm như vậy?

— Minh.... so ra có chỗ nào kém Carl?

Hết chương 15.

16. Quyển 1 - Chương 16: Vương Tử Toàn Thân Không Thích Hợp

Thời gian một buổi sáng trôi qua rất nhanh, 50 học viên hệ chỉ huy trải qua huấn luyện cường hóa hai giờ đứng trong tư thế quân đội và một giờ học quân lễ như ác mộng đều kiệt sức, bụng đói kêu vang, huấn luyện viên Eileen vừa nói giải tán, một đám người lập tức phòng về phía nhà ăn.

May mà nhà ăn ở trường rất lớn, thời gian ăn trưa cũng không cần xếp hàng, toàn bộ nhà ăn có năm tầng, mỗi tầng đều có rất nhiều chỗ ngồi, chỉ cần lúc vào cửa quét thẻ một chút, thực phẩm trong nhà ăn liền có thể tùy tiện lấy dùng. Lâm Viễn chưa từng thấy qua nhiều đồ ăn ngon như vậy, hai mắt sáng lên, cầm đĩa đi một vòng quanh nhà hàng buffet ở tầng một, rất nhanh liền lấp đầy đồ ăn cậu thích.

Mắt thấy cái đĩa đã không thể chứa được nữa, lúc này Lâm Viễn mới xoay người đi đến một vị trí tốt ngồi xuống.

Carl cũng trở lại, nhìn thoáng qua sơn hào hải vị xếp đầy trong đĩa Lâm Viễn và hai món ăn một món canh đơn giản trong đĩa mình, nhin không được mỉm cười hỏi. “Cậu ăn được nhiều như vậy sao?”

Lâm Viễn cũng phát hiện ra bản thân lấy rất nhiều, ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói. “Tôi ăn được hết mà.”

Tuy vóc dáng cậu nhỏ, nhưng lượng cơm ăn lại rất lớn. Trước kia lúc ở nhà, một mình cậu có thể giải quyết hết một cái bánh ngọt lớn chị nướng, Lâm Viễn vẫn luôn tin tưởng vào sức ăn của bản thân, chẳng qua, đối diện với ánh mắt cười cười của Carl, nhìn thức ăn trong đĩa đối phương chỉ bằng một nửa của mình, Lâm Viễn có chút xấu hổ, mặt không khỏi đỏ lên.

Caesar vừa vặn đi ngang qua nơi này, nhìn thấy Carl với Lâm Viễn mặt đối mặt cùng nhau ăn cơm, Carl mỉm cười nhìn chăm chú vào Lâm Viễn, mà Lâm Viễn lại đỏ mặt cúi đầu.... Cảnh tượng này, không biết vì sao, lại có cảm giác thực chướng mắt.

Huống chi, hắn còn cố ý lượn qua trước mặt Lâm Viễn, thế mà Lâm Viễn lại không hề phát hiện ra hắn!

Caesar nhíu nhíu mày, tìm góc ngồi xuống, vừa ăn, vừa quan sát Lâm Viễn ở bên kia, quan sát trong chớp lát, đột nhiên lại có cảm giác không ổn – hắn đường đường là vương tử điện hạ, tại sao lại phải mặt mày khó chịu ngồi ở góc hẻo lánh nhìn chăm chăm bạn cùng phòng của mình? Nhất.... Nhất định là vì phụ vương có ý dặn dò hắn phải có quan hệ tốt với Lâm Viễn đi.

Đúng vậy, bởi vì phụ vương đã dặn, hắn mới chú ý đến Lâm Viễn nhiều hơn.

Caesar nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân, lập tức giải quyết bữa trưa, quyết đoán xoay người rời khỏi nhà ăn.

Carl cũng ăn xong rồi, trong khi đĩa thức ăn của Lâm Viễn lại vẫn còn đến một nửa.

Đồ ăn của nhà ăn quả nhiên rất ngon, Lâm Viễn cảm thấy cực kỳ mỹ mãn hưởng thụ, hoàn toàn đắm chìm trong mỹ vị, không hề phát hiện ra, Carl ngồi đối diện nhìn cậu với ánh mắt vô cùng ôn nhu, giống như thể đang nhìn chăm chú vào một động vật nhỏ.

..... Bộ dáng người này lúc ăn quả thực rất khả ái.

Carl nhin không được nghĩ.

Cúi đầu nghiêm túc vui vào đĩa thức ăn, cái miệng động động tựa như một chú sóc nhỏ, cho dù cậu ăn bất cứ thứ gì đều có cảm giác rất hưởng thụ. Rõ ràng là những thực phẩm thông thường, cậu lại có thể ăn ngon như vậy, thật sự là một người dễ thỏa mãn.

Thấy Lâm Viễn rốt cuộc giải quyết xong một đồng đồ ăn, lúc này Carl mới mỉm cười một chút, đưa sang một tờ giấy ăn. Lâm Viễn nhận lấy xoa xoa miệng, bởi vì ăn rất no nên còn nhẹ nhàng nấc một cái.

Hai người đặt đĩa lên trên băng chuyền, lúc này mới xoay người ra khỏi nhà ăn, sóng vai đi về phía ký túc xá.

Lúc đến dưới chân ký túc xá, Carl đột nhiên dừng lại, thấp giọng nói. “Lâm Viễn.”

Lâm Viễn nghi hoặc nhìn về phía y. “Hử?”

“Bạn cùng phòng của cậu có phải là có hai Alpha hay không?”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Ừ, ngoại trừ Caesar, còn có một người tên là Brian.”

Carl trầm mặc một lát, hạ giọng nói. “Có câu này tôi không biết có nên nói không.... Thân phận hai người bạn cùng phòng của cậu không đơn giản đâu, tốt nhất là cậu... không nên thân cận với bọn họ quá, để tránh rắc rối phiền toái cho mình.”

Lâm Viễn giật mình, trầm mặc trong chốc lát, mới gật đầu nói. “Tôi biết.”

Cậu biết bản thân chỉ là một Beta bình thường, gia đình không quyền không thế, gen trời sinh cũng kém so với nhóm Alpha, đối với những Alpha xuất thân cao quý kia, cậu cũng chưa từng nghĩ đến chuyện nịnh bợ.

Bất quá, Carl nói thẳng ra miệng như thế, vẫn khiến trong lòng Lâm Viễn có chút khó chịu.

Đều là bạn học giống nhau, lại bởi vì huyết thống bất đồng, mà phải phân ra thành ba bảy loại.

Điều này đến từ chính quan niệm kỳ thị huyết thống ở đế quốc đã kéo dài mấy trăm năm, trong suy nghĩ thâm căn cố đế của rất nhiều người, gen Alpha luôn ưu tú, trời sinh đã có ưu thế, những Alpha tự cho mình là rất cao nhiều không đếm xuể, còn có một số ít Alpha theo chủ nghĩa Chauvin(*) cực đoan cho rằng thế giới này là nằm trong sự khống chế của Alpha.

(*) Chủ nghĩa Chauvin (chauvinism): là một hình thức cực đoan của chủ nghĩa dân tộc, dẫn đến chủ nghĩa dân tộc lệch lạc, hẹp hòi, bài ngoại, tự cho dân tộc mình là dân tộc siêu đẳng có sứ mệnh lãnh đạo các dân tộc khác. Thuật ngữ này có nguồn gốc từ tên của Nicolas Chauvin, một người lính cuồng tín của Napoléon Bonaparte mà sự tôn thờ cuồng loạn của anh ta đối với Hoàng đế đã khiến anh ta liên tục chiến đấu cho nước Pháp ngay cả khi đã bị thương 17 lần trong các cuộc chiến tranh xâm lược của Napoléon. Tương truyền, trong trận đánh quyết định tại Waterloo khi quân Pháp đã bị đập tan tác, anh ta đã thét lên rằng “Đội Cận Vệ có chết nhưng không đầu hàng!”, hàm ý một nhiệt huyết mù quáng đối với Tổ quốc hay một hội nhóm của mình.

Các phương diện của Beta cực kỳ bình thường, đại bộ phận là giai tầng làm công ăn lương trong xã hội, điển hình như trong Quân bộ, những quân nhân có cấp bậc thiếu tướng trở lên gần như đều là Alpha, cho dù Beta có biểu hiện xuất sắc đến mấy, thăng chức cũng sẽ vô cùng gian nan.

Omega thì lại càng thảm hại hơn, bởi vì có khả năng sinh sản mạnh nhất, để cho dân số có thể liên tục tăng trưởng, Omega hoàn toàn không có quyền tự chủ, từ nhỏ đã bị chính phủ khống chế, cái gọi là hôn nhân cũng do hệ thống trực tiếp chọn từ kho gen một gen phù hợp, rất nhiều Omega trước khi kết hôn thì ngay cả mặt đối phương cũng chưa gặp qua.

Tuy rằng, hai người được hệ thống ghép đôi thì gen sẽ có độ ăn khớp cao, sinh ra đời con cũng là ưu tú nhất. Thế nhưng, loại hôn nhân này hoàn toàn không có tình cảm làm tiền đề, chỉ vì sinh sôi nảy nở cho đời sau mà bị cưỡng chế ghép đôi.... Hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của nhân tính, quả thực là coi con người trở thành một công cụ sinh dục!

Lâm Viễn có chút phiền muộn nghĩ, không biết cực diện này đến bao giờ mới có thể thay đổi?

Thật may mình không phải Omega, bằng không, lại bất ngờ bị ghép đôi với một Alpha chưa biết mặt rồi sinh con, nghĩ đến đã cảm thấy thật đáng sợ...

Lâm Viễn nắm tay lại, ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt thâm thúy của Carl.

Carl khẽ cười cười, vươn tay nhẹ nhàng đặt trên vai Lâm Viễn, ôn nhu nói. “Đừng lo lắng, về sau có bất cứ khó khăn gì đều có thể tìm tôi, tôi sẽ cố hết sức để giúp cậu. Tôi có lẽ lớn hơn cậu, cậu cứ coi tôi như anh trai là được.”

Carl quả thực khiến người khác có cảm giác rất giống một người anh lớn, bộ dáng y mỉm cười thật ôn nhu, làm cho người ta thấy thân thiết. Lâm Viễn đối diện với ánh mắt mỉm cười của y, nhìn không được cũng cười lên, gật gật đầu nói. “Tôi biết giữ đúng mực, yên tâm đi, Carl.”

Lúc Lâm Viễn trở lại ký túc xá thì nhìn thấy Caesar đi ra từ phòng ngủ. Có lẽ hắn vừa tắm rửa xong, mặc áo tắm màu trắng, cơ ngực rộng mở đẹp đẽ nhìn không sót chút gì, phía bên dưới lộ ra đôi chân thon dài hữu lực. Đây là ưu thế về dáng người của Alpha, Caesar chỉ mặc áo tắm khiến mùi chất dẫn dụ trên người dường như càng trở nên nồng đậm.

Thấy Lâm Viễn, Caesar liền chủ động chào hỏi. “Trở lại rồi?”

“Ừ.”

Đối diện với tầm nhìn của Caesar, Lâm Viễn vội vàng dời mắt, xoay người đi về phòng ngủ của mình.

Caesar nhìn quân phục của cậu bị mồ hôi thấm ướt, trầm mặc một lát, mới nói. “Cậu.... trước tiên tắm rửa một chút đi, thuận tiện giặt cả quân phục, dùng máy giặt tự động hong khô, vẫn còn kịp thời gian.”

Lâm Viễn sững sốt một chút, lúc này mới phát hiện ra một thân quân trang của mình gần như đều bị mồ hôi làm dán ở trên người, vừa rồi vẫn nói chuyện phiếm với Carl, ngược lại không hề chú ý tới điểm này. Nhân thời gian nghỉ trưa ngắn ngủi giặt qua quân phục một lần cũng là một chủ ý tốt.

Caesar có lòng tốt nhắc nhở, Lâm Viễn liền quay đầu cười cười nói. “Cảm ơn, tôi đi giặt bây giờ.”

“.....”

Caesar đột nhiên bị khuôn mặt tươi cười sáng lạn của thiếu niên khiến tim đập chậm mất nửa nhịp, hoảng hốt phục hồi tinh thần, lại phát hiện Lâm Viễn đã sớm vào phòng đóng cửa.

Từ lúc rời khỏi thiên hà Cepheus đến Phá Quân tinh học, thân thể của mình hình như xuất hiện rất nhiều vấn đề, không chỉ có mùi liên tục nhận lầm Lâm Viễn và Snow thành Omega, hiện tại đến chất dẫn dụ Alpha trong cơ thể cũng xuất hiện dao động kỳ quái.

Caesar thở sâu, bình ổn nhịp tim, lúc này mới xoay người về phòng ngủ của mình.

Hai giờ chiều đã phải tập hợp, lúc này đã quá nửa thời gian, Lâm Viễn nhanh chóng tắm rửa, cởi quần áo toàn thân ra nhét vào máy giặt, ấn nút khởi động, máy giặt liền bắt đầu tự động tẩy rửa.

Loại máy giặt tự động này bao gồm thao tác tự động gột rửa, tự động hong khô, chỉ cần nhét quần áo vào, giặt xong lấy ra là có thể trực tiếp mặc. Nhất là những chế phục chất liệu cứng cáp như tây trang, quân trang, sau khi giặt xong lấy ra liền phẳng phiu sạch sẽ giống như được là ủi.

Lâm Viễn ở bên cạnh đợi trong chốc lát, không ngờ được máy giặt động vài cái liền đột nhiên ngừng lại.

..... Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ hỏng sao?

Máy giặt ở nhà không có cao cấp như vậy, loại này Lâm Viễn cũng không hiểu dùng như thế nào. Do dự một lát, Lâm Viễn quyết định xoay người đi gõ cửa phòng Snow, gõ nửa ngày không có ai đáp lại, chắc là Snow cũng không có trong phòng ngủ.

Lâm Viễn đành phải kiên trì đi sang gõ cửa phòng Caesar. “Caesar, có đây không?”

“.....”

Lâm Viễn cứ nhiên chủ động đến gõ cửa? Thật sự là quá khó tin. Caesar vừa kinh ngạc lại vừa có chút cao hứng, lập tức nhảy xuống khỏi giường, đi qua mở cửa phòng, thấp giọng hỏi. “Làm sao vậy?”

Lâm Viễn xấu hổ gãi gãi đầu nói. “Cậu có thể giúp tôi xem xem, tại sao máy giặt của tôi lại không thể sử dụng được a.”

Caesar cùng Lâm Viễn đi đến phòng tắm, nhìn thoáng qua trạng thái của máy giặt, nói. “Chắc là không có năng lượng.”

Bởi vì trên rất nhiều tinh cầu không thể xây dựng trạm phát điện, cho dù có xây dựng, cũng không thể cung cấp đủ điện áp để vận hành những máy móc lớn, bởi vậy, ngày nay có rất nhiều máy móc hoạt động dựa vào hộp năng lượng bên trong, giống như máy giặt, một hộp năng lượng bình thường có thể dùng tới một

năm, càng cao cấp thì càng lâu. Sau khi lắp đặt hộp nguyên liệu xong, những máy móc có điện đều có thể thoải mái vận hành.

Hộp năng lượng được chế tạo từ những loại rác rưởi sinh hoạt và phế phẩm thông qua gia công hóa học, sau khi dùng xong còn có thể thu hồi, tái sử dụng, cứ như vậy không chỉ tiết kiệm được tài nguyên cho tỉnh cầu mà còn bảo vệ môi trường, có thể nói là một công đôi việc.

Năng lượng của máy giặt này chắc là đã dùng hết.

Lâm Viễn nghĩ nghĩ nói. “Tôi có cần đi mua một hộp không?”

Caesar nhìn thời gian. “Đi mua mới thì không kịp rồi, hai giờ là phải tập hợp, còn dư mười phút. Cậu bỏ hết tất cả quần áo vào đây?”

Lâm Viễn chán nản gục đầu xuống. “Ừ.”

Kỳ thật cậu vốn chỉ tính tắm rửa một chút, không muốn giặt quần phục, kết quả bỏ quần phục vào lại không có năng lượng, sắp đến giờ tập hợp rồi, cậu cũng không thể mặc một thân quần áo ướt đầm đi ra ngoài.

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn về phía Caesar xin giúp đỡ, Caesar liền nói. “Dùng máy giặt của tôi đi.”

Đang chờ cậu nói những lời này a!

Lâm Viễn lập tức cười nói. “Cảm ơn!”

“..... Không cần khách khí.”

Caesar mở máy giặt, vớt quần áo của Lâm Viễn từ bên trong ra, ngay lúc lấy xong, đột nhiên có một kiện quần áo rất nhỏ ở giữa rớt xuống, Caesar nghi hoặc cúi người nhặt lên, nhìn kỹ.

“.....”

Cư nhiên là một cái quần lót màu trắng tinh.....

Ngón tay Caesar nhất thời có chút cứng ngắc.

Lâm Viễn thấy hấn cảm quần lót của mình trong tay, sắc mặt đột nhiên đỏ lên. “Đây.... Đây là không cần thận làm rơi vào đi! Tôi vừa rồi không chú ý, ách, tôi rõ ràng đặt ở bên cạnh, tại sao lại lẫn lộn với nhau....”

Lâm Viễn luống cuống tay chân lấy quần lót của mình ra khỏi trong tay Caesar, sắc hồng trên mặt nhanh chóng lan tràn đến bên tai.

..... Thật dọa người.

Cậu thật sự không có cố ý, xuất phát từ thói quen vệ sinh bình thường của Lâm Viễn, quần lót vẫn luôn được giặt tay, vừa rồi trong lúc hỗn loạn không cẩn thận lại nhét cùng quần trang vào máy giặt.

Cư nhiên lại giặt lẫn quần lót của mình với áo sơ mi quần trang.....

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn lại càng xấu hổ gục đầu xuống, đến cổ cũng đỏ lên.

Caesar nhìn thiếu niên trước mặt hoàn toàn biến hình thành con cua bị nấu chín đến đỏ rực, nhìn cậu gất gao nắm quần lót trắng tinh ở trong tay, sắc mặt cũng không khỏi xấu hổ.

“Khụ khụ.... Tôi, tôi giúp cậu bỏ quần áo vào máy giặt trước.... mười phút sau cậu sang đó lấy.”

Caesar nói xong câu đó, nhanh chóng xoay người rời khỏi phòng ngủ của Lâm Viễn.

Rất kỳ quái, vừa rồi khi đứng gần Lâm Viễn trong phòng tắm nóng hơi hổi, hấn lại một lần nữa cảm nhận được mùi chất dẫn dụ Omega. Hơn nữa, nhìn Lâm Viễn gục đầu xuống lộ ra cần cổ thon dài xinh đẹp, nhớ tới nghi thức đánh dấu khi Alpha cắn xuống phía sau cổ Omega, không chỉ tim hấn đập gia tốc, mà hai má cũng có chút nóng lên....

Chất dẫn dụ Alpha trong cơ thể đột nhiên phát triển không nói, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp.

Tại sao toàn thân trên dưới đều cảm thấy không thích hợp như vậy a?

Hết chương 16.

17. Quyển 1 - Chương 17: Trung Tá Knox

Khu nhà trọ Học viện St. Romia, phòng C017.

Eileen lấy ra một bộ quân trang màu đen mới tinh từ trong tủ quần áo đưa cho người đàn ông phía sau, trung tá Knox mặt không chút thay đổi nhận lấy quần phục từ trong tay vợ mình, một bên thay quần áo, một bên thấp giọng hỏi. “Tập huấn buổi sáng như thế nào?”

Eileen mỉm cười nói. “Học viên hệ chỉ huy năm nay, tổ chức tốt hơn rất nhiều so với năm ngoái, có hai học viên rất đặc biệt, trúng tuyển với số điểm tuyệt đối, trong đó một người lại là Beta.”

Ngón tay đang thắt nút áo của Knox hơi hơi dừng một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Eileen. “Điểm tối đa? Tên là gì?”

Eileen trả lời. “Caesar, còn có Lâm Viễn.”

“À, hiệu trưởng đã nói qua với anh, Caesar chính là tứ hoàng tử, mấy đề thi kia chắc hẳn rất đơn giản đối với cậu ấy, đạt điểm tối đa cũng là chuyện bình thường, ngược lại là Lâm Viễn...” Knox như có chút dăm chiêu tạm dừng một lát. “Em nói cậu ta là Beta?”

Eileen gật gật đầu. “Trên tư liệu viết là Beta, kết quả kiểm tra chất dẫn dụ trong máu cùng với khí tức trên người cậu ta, cũng đều thuộc về Beta.”

Knox nhẹ nhàng nhú mày lại.

Eileen thấy hắn nhú mày, nhin không được hỏi. “Có phải anh... Nghĩ tới tướng quân hay không?”

Knox trầm mặc không đáp.

Eileen nhẹ giọng nói. “Hồi đó khi tướng quân nhập học, cũng đạt thành tích tối đa, cũng là Beta, chỉ là rất nhiều năm sau chúng ta mới biết được, ngài đã tiêm vào thuốc ức chế...”

“Thuốc ức chế đã bị cấm dùng từ lâu rồi.” Knox thấp giọng cắt lời cô. “Người bình thường có tiền cũng không thể mua nổi thuốc ức chế, hơn nữa, hiện nay khi nhập trường các học viên đều phải tiến hành kiểm tra huyết thanh, hoàn toàn không có khả năng tiêm thuốc ức chế trà trộn vào được trường quân sự, sự việc năm đó sẽ không tái diễn nữa.”

Nhớ tới người kia, trong mắt Knox đột nhiên lóe lên tia đau đớn.

Năm đó, nếu bản thân có thể kiên quyết ngăn Rawson lại, không để hắn tiến vào nhà tù, liệu kết cục có khác đi không? Tướng quân sẽ không bởi vì không cam tâm bị giam lỏng bên người Rawson sinh con dưỡng cái mà lén lút điều khiển cơ giáp trốn khỏi thiên hà Cepheus, kết quả lại bỏ mạng trong một mảnh phế tích, xương cốt cũng không còn.

Nếu lúc ấy ngăn cản Rawson, tướng quân sẽ tự tra tấn mình đến chết trong nhà tù ? Hay sẽ có thể dùng ý chí kiên cường vượt qua kỳ phát tình, sau đó bị nhốt trong ngục giam Quân bộ cả đời?

Cho dù là kết cục nào, đều quá mức tàn nhẫn đối với người đó.

Knox chỉ biết, là phó quan, hắn đã không thể hoàn thành quân lệnh cuối cùng mà tướng quân giao cho hắn.

— Hắn đã phụ sự tín nhiệm của tướng quân.

Sau khi quân đoàn Âm Dạ bị cưỡng chế giải tán, Rawson từng mời Knox đến quân đoàn Vinh Quang nhậm chức, nhưng lại bị Knox dứt khoát cự tuyệt. Hắn mang theo vợ là Eileen cùng nhau tới trường quân sự, làm một huấn luyện viên bình thường, không quan tâm tới việc của Quân bộ nữa.

Cuộc sống mấy năm nay quá mức yên bình, Knox đã gần như quên mất cái cảm giác khẩn trương kích thích, nhiệt huyết sôi trào của năm đó khi theo tướng quân Lăng Vũ lao vào tiền tuyến, xung phong giết địch.

Knox thở sâu, tiếp tục cài nút áo cuối cùng trên quân trang của mình.

Eileen trầm mặc một lát, mới thấp giọng nói. “Có lẽ là em suy nghĩ nhiều, nhưng bộ dạng đứa nhỏ Lâm Viễn này có điểm rất giống ngài.”

— Cũng là làn da trắng nõn, tóc đen, đôi mắt trong veo, cũng có ánh mắt tràn đầy tự tin và kiên định.

Nhưng bất đồng là, trên mặt Lâm Viễn luôn tràn đầy tươi cười, bộ dáng sáng sủa lạc quan của một thiếu niên mười tám tuổi đầy sức sống, còn Lăng Vũ năm đó lại rất trầm mặc, luôn luôn độc lai độc vãng, không thích tiếp cận người khác.

Tuy rằng tính cách chênh lệch rất nhiều, nhưng Eileen vẫn có cảm giác có thể nhìn thấy bóng dáng của tướng quân từ trên người Lâm Viễn. Có lẽ bởi vì cùng là người châu Á, trên người bọn họ có những đặc thù rõ rệt của người da vàng, ánh mắt đen láy trong veo giống như hắc diệu thạch thuần khiết nhất dưới ánh mặt trời.

Thấy Knox xoay người chuẩn bị rời đi, lúc này Eileen mới hồi phục tinh thần, nhanh chóng đuổi kịp bước chân hắn.

Bên trong phòng ký túc xá A13 dành cho học viên.

Caesar đưa quân phục đã giặt sạch cho Lâm Viễn, Lâm Viễn nói cảm ơn xong liền quay người đi thay quần áo. Cẩn thận mặc quân phục xong, đi ra ngoài lại phát hiện Caesar cư nhiên đang đứng trước cửa đợi cậu.

Caesar liếc mắt nhìn Lâm Viễn, nói. “Đi thôi, sắp muộn rồi.”

“....” Kỳ thật cậu có thể đi trước.

Lâm Viễn rất hy vọng Caesar sẽ đi trước, kết quả Caesar vậy mà thực nghĩa khí chờ người bạn cùng phòng này đi cùng.

Khác hẳn với Carl ôn nhu thân thiết, khi Lâm Viễn đối mặt với Caesar luôn có cảm giác không tự nhiên, không thích sống vai cùng hắn trên đường, không thích đối diện với hắn, không thích cùng hắn một mình ở chung một chỗ.

Caesar luôn tạo cho người ta một cảm giác áp rất kỳ quái.

Mỗi lần chạm phải ánh mắt hắn, liền có cảm giác như trái tim bị người ta nắm lấy.

Đại khái là vì Caesar mang huyết thống Alpha thuần khiết, cho nên trên người mới có loại khí tức bá đạo, cường thế mạnh mẽ như vậy đi?

Hai người sống vai ra ngoài, đúng lúc gặp Carl đi ra từ ký túc xá A12 bên cạnh, còn có cái người mắt đỏ tóc đỏ mới gặp sáng nay... Đúng rồi, y gọi là Becker.... Võ sò đồng học.

Lâm Viễn nhớ tới tên của người này, nhin không được cười cười với y, võ sò đồng học lập tức xấu hổ đến mặt cũng đỏ lên.... Lâm Viễn đột nhiên nghĩ, người này vốn có làn da đen, lúc đỏ mặt thật giống chocolate.

Võ sò đồng học bị tưởng tượng thành một khối chocolate cỡ bự gục đầu đi theo sau Lâm Viễn, đột nhiên lại có chút hối hận: Tính tình Lâm Viễn tốt như vậy, lúc trước bản thân không phục đi tìm cậu ta gây phiền toái hình như có chút ngu ngốc? Nên làm sao để bù đắp đây?

Bốn người cùng nhau đến hội quán trung ương, đã có rất nhiều học viên mặc quân phục chỉnh tề xếp thành hàng.

50 học viên của hệ chỉ huy quân sự rất nhanh đã đến đông đủ, dựa theo chỉ thị của Eileen xếp thành bốn hàng từ thấp đến cao, hai hàng trên là nữ sinh, hai hàng sau là nam sinh. Lâm Viễn là nam sinh tương đối thấp, đứng ở đội ngũ bên trái, hàng phía trước là một Beta nữ thấp hơn cậu khoảng mười phân.

Cô gái kia quay đầu nhìn cậu một cái, mỉm cười nói. “Lâm Viễn, chào cậu, tôi tên là Bosa.”

“..... Xin chào.”

Trong ban, các bạn học hầu như đều biết tên cậu, hiển nhiên là kết quả của việc sáng nay khi tập hợp vô số đồng học đã lớn tiếng khiêu khích. Cô gái này khi cười lộ lên có vẻ rất thân thiện, trên gương mặt còn có hai cái lúm đồng tiền, Lâm Viễn cũng cười với cô một chút, xem như là làm quen với nhau.

Hội trường đủ chỗ để chứa trên vạn người bị phân thành rất nhiều khu vực nhỏ, các lớp tân sinh xếp thành hàng chỉnh tề, liên tiếp hô “Nghiêm” “Lấy bên phải làm chuẩn” vang vọng toàn trường.

Rất nhanh liền đến hai giờ, hội trường đột nhiên trở nên im lặng. Đúng lúc này, ở phía trên trần hội trường vốn lộ thiên, một loạt cơ giáp màu đen ngay ngắn chỉnh tề đột nhiên bay về phía đài chủ tịch, giống như một đàn hùng ưng giương cánh bay cao!

Đội ngũ cơ giáp trên không vững vàng dừng lại tại vị trí đài chủ tịch, sau đó, cửa khoang điều khiển đồng thời mở ra, rất nhiều quân nhân mặc quân trang màu đen phẳng phiu, lấy phương thức vô cùng đẹp mắt và chuẩn mực lần lượt hạ xuống mặt đất.

“....”

Các học viên tập thể trợn mắt há hốc mồm.

“Hành lễ!”

Trên đài truyền đến thanh âm vang dội, các học viên ngay lập tức lấy lại tinh thần, đứng nghiêm trang chỉnh tề, thực hiện một quân lễ tiêu chuẩn hướng về phía đài chủ tịch. Một loạt quân phục màu lam ngay ngắn thẳng tắp tạo thành một mảnh đại dương màu xanh đậm, hình ảnh hơn một vạn học viên đồng thời hành lễ nhìn qua vô cùng đồ sộ, tựa như một cuộn sóng lớn đột nhiên xoáy lên khỏi mặt biển.

Đứng ở giữa đội ngũ quân nhân, một người đàn ông trên vai có ba ngôi sao màu vàng đáp lại một quân lễ về phía mọi người, cao giọng nói.

“Các bạn học, xin chào, tôi là hiệu trưởng của các bạn, Belfas.”

Trung tướng Belfas đã sắp hai trăm tuổi, nhưng nhìn qua vẫn cực kỳ cường tráng, bộ dạng mặc quân trang phẳng phiu đứng thẳng, có một loại khí thế không giận mà uy.

“Đầu tiên, tôi thay mặt tất cả những huấn luyện viên của trường học, hoan nghênh các bạn đã đến Học viện quân sự St. Romia. Là Học viện quân sự danh tiếng nhất đế quốc, có thể trúng tuyển vào đây chắc chắn đều là những học viên cực kỳ thông minh và ưu tú. Tôi nghĩ, chắc các bạn cũng không thích nghe lão già như tôi đứng đây dông dài, cho nên tôi sẽ nói ngắn gọn thôi –”

“Học viện quân sự St. Romia sẽ cung cấp cho mọi người những điều kiện học tập tốt nhất, bởi vậy, tôi cũng hy vọng, mọi người có thể tận dụng thật tốt tất cả những lợi ích của nơi này, nghiêm túc học tập, ba năm sau sẽ đạt được một kết quả khiến bản thân hài lòng! Đừng khiến cho gia đình, bạn bè và những giáo viên của các bạn phải thất vọng!”

Belfas thận trọng giơ tay phải lên, xoay người lại, ngẩng đầu, đối diện với quốc kỳ của đế quốc Lacey và quân kỳ của Quân bộ, đứng thẳng, thì thầm rõ ràng từng câu từng chữ.

“Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ trở thành quân nhân của đế quốc Lacey. Tôi ở đây, trang nghiêm tuyên thệ —”

Giọng nói của hiệu trưởng trầm thấp hùng hồn thông qua máy khuếch đại âm thanh vang vọng bên trong hội trường, các học viên lập tức giơ tay phải lên, ngẩng đầu nhìn quốc kỳ và quân kỳ, cùng tuyên đọc lời thề thiêng liêng –

“Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ trở thành quân nhân của đế quốc Lacey. Tôi ở đây, trang nghiêm tuyên thệ —”

“Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Quân bộ!”

“Nghiêm khắc tuân thủ kỷ luật của Quân bộ!”

“Không sợ hy sinh!”

“Anh dũng chiến đấu!”

“.....”

Thanh âm vang dội thanh thúy của hơn một vạn thiếu niên nhất thời vang tận mây xanh, Học viện quân sự danh tiếng nhất đế quốc Lacey, tân sinh khóa 598 của Học viện quân sự St. Romia, từ giờ khắc này, rốt cuộc đã tự mở ra con đường bước vào cuộc sống của một quân nhân.

Sau khi kết thúc nghi thức tuyên thệ, các lớp trở về khu vực huấn luyện của mình.

Đường kính sân thể dục của Học viện quân sự St. Romia rộng hơn mười km, sân to như vậy bị phân cách thành rất nhiều khu vực huấn luyện, 50 người của hệ chỉ huy được phân đến vị trí trung tâm, đưa mắt nhìn quanh, những lớp khác hầu hết đã bắt đầu xếp thành hàng chạy bộ, được huấn luyện tư thế đơn giản khi thực hiện quân lễ.

Eileen mang theo một quân nhân thần sắc nghiêm túc đi đến trước mặt mọi người giới thiệu. “Các học viên, vị này chính là trung tá Knox, một tháng huấn luyện kế tiếp sẽ do ông ấy phụ trách.”

Knox mặt không chút thay đổi gật gật đầu, nói. “Ai là đội trưởng?”

Mọi người. “.....”

Eileen xấu hổ ho khan một tiếng. “Khụ, buổi sáng quên chọn đội trưởng, hiện tại chúng ta hãy bầu ra một đội trưởng đi!”

Mọi người. “.....”

Huấn luyện viên Eileen nhìn qua anh tư hiên ngang, máu lạnh vô tình, không chút khách khí lấy tay đánh học viên, thật không ngờ cũng sẽ có lúc như vậy.... Trong nháy mắt, mọi người có chút không biết nói gì nhìn về phía chủ nhiệm lớp của mình.

Knox cũng rất bất đắc dĩ đối với Eileen đôi lúc hơi mơ hồ, bất quá trên mặt ông lại không biểu hiện chút gì ra ngoài, vẫn không thay đổi quay đầu nhìn các học viên trước mặt, thấp giọng hỏi. “Có người nào tự tiến cử không?”

Năm mươi người lặng ngắt như tờ.

“Không có ai tự nguyện nhận chức vụ này sao?” Ánh mắt lạnh lẽo chậm rãi đảo qua đội ngũ 50 người, “Tôi cho các cậu mười giây, nếu còn không chọn ra được đội trưởng, như vậy, các cậu cứ chạy mười vòng quanh sân thể dục rồi trở về nghỉ tiếp!”

“10, 9.....”

“Huấn luyện viên!”

Rốt cuộc cũng có người dũng cảm giơ tay lên.

Knox quay đầu nhìn về phía y, đó là một nam sinh tóc đỏ, đôi mắt màu đỏ sẫm, chạm phải ánh mắt của Knox, nam sinh ngượng ngùng đỏ mặt lên, làn da vốn ngăm đen khi đỏ mặt lại có chút quỷ dị.

Knox hỏi. “Cậu tên là gì?”

Nam sinh cất cao giọng nói. “Báo cáo huấn luyện viên, tôi tên Becker!”

Knox gật gật đầu. “Bạn học Becker, cậu muốn tự tiến cử vị trí đội trưởng?”

Becker đồng học lập tức lắc đầu, dũng cảm nói. “Huấn luyện viên, tôi có thể đề cử người khác làm đội trưởng được không? Tôi cảm thấy có một người cực kỳ thích hợp!”

Knox nói. “Cậu muốn đề cử ai?”

Vỗ sò đồng học nhìn bóng người gầy gầy đứng ở góc nhỏ hẻo lánh tại hàng cuối cùng bên trái, nam sinh tóc đen mắt đen, cao giọng trả lời. “Báo cáo huấn luyện viên, tôi đề cử Lâm Viễn!”

Lâm Viễn. “.....”

Thật sự là nằm không cũng trúng đạn a!

Ánh mắt sắc bén của Knox lập tức quét lại đây, Lâm Viễn suýt thì muốn giơ tay che mặt mình lại.

Trời ạ! Vì sao hệ chỉ huy lại có loại động vật đơn bào như thế này a? Sáng sớm chạy tới khiêu khích nói “Cậu là Lâm Viễn, người đã đạt điểm tối đa sao?” khiến bạn học toàn ban đều biết mặt mình không nói, bây giờ lại còn đẩy mình lên đầu sóng ngọn gió như thế này a!

Lâm Viễn thật muốn hỏi một câu: Vô sò đồng học, tôi, và, cậu, đến, cùng, là, có, hận, thù, gì, a?!

Knox liếc mắt nhìn Lâm Viễn, quay đầu hỏi Becker.

“Cậu đề cử bạn học Lâm Viễn là vì lý do gì?”

Becker đồng học ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt đầy kiêu ngạo nói. “Báo cáo huấn luyện viên, đầu tiên, bạn học Lâm Viễn đã nhập học với thành tích tối đa, là một Beta, kết quả thi lại tốt hơn rất nhiều so với nhóm Alpha, đủ để chứng minh năng lực của cậu ấy!”

Lâm Viễn. “.....”

Nhóm Alpha. “.....”

“Tiếp theo, buổi sáng hôm nay khi đứng tư thế quân đội, bạn học Lâm Viễn đã kiên trì đến hơn hai tiếng, thậm chí còn lâu hơn so với rất nhiều Alpha! Điều này chứng minh cậu ấy không chỉ có chỉ số thông minh cao, mà tố chất thân thể cũng cực kỳ ưu tú!”

Lâm Viễn. “.....”

Nhóm Alpha. “.....”

Becker đồng học cuối cùng đưa ra một câu tổng kết. “Cho nên tôi cho rằng, Lâm Viễn đủ điều kiện để đảm nhiệm chức vị đội trưởng! Cậu ấy nhận vị trí này là vô cùng thích hợp! Báo cáo hết!”

Vô sò đồng học, rốt cuộc là tôi đắc tội cậu ở chỗ nào.....

Hận thù thu được cũng quá lớn đi, lại đem cừu hận của Alpha đều kéo tới đây!

Cảm giác được nhóm Alpha chung quanh đồng loạt bắn tới các loại ánh mắt oán hận, chán ghét, khinh bỉ, không phục, Lâm Viễn thật muốn cuộn mình thành quả cầu lông giống như Hobbit, vùi xuống dưới đất cho xong.

Knox gật gật đầu với Becker, quay người nói. “Lâm Viễn, bước ra khỏi hàng!”

Bị huấn luyện viên gọi tên, Lâm Viễn đành phải trưng vẻ mặt nghiêm túc chạy chậm đến trước đội ngũ, đứng thẳng trước mặt Knox, tay đặt bên cạnh vành mũ, thực hiện một quân lễ tiêu chuẩn, âm thanh thanh thúy quyết đoán rõ ràng nói ra một chữ.

“Đến!”

Knox đột nhiên ngăn ra.

Trong phút chốc, ông thậm chí có loại ảo giác, phẳng phất như thời gian quay trở lại, về tới hai mươi tám năm trước.

Hai mươi tám năm trước, thời điểm tập huấn của hệ chỉ huy quân sự khóa 570, cũng là trong nháy mắt bước ra khỏi hàng, người đó đã lập tức hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Thiếu niên người châu Á tóc đen mắt đen, tư thế đứng nghiêm tiêu chuẩn, quân lễ tiêu chuẩn, thanh âm vừa qua thời kỳ vỡ giọng thanh thúy dễ nghe, tuy rằng dáng người hơi gầy, nhưng hào quang tỏa ra trên người không hề thua kém bất cứ một Alpha cao lớn nào.

Chẳng trách Eileen đã nói thấy được bóng dáng tướng quân từ trên người đứa nhỏ này....

Giờ phút này, thậm chí đến trung tá Knox đã ở bên cạnh Lăng Vũ nhiều năm cũng thiếu chút nữa sinh ra ảo giác.

Knox trầm mặc một lát, mới mở miệng nói. “Lâm Viễn, để cậu đảm nhiệm vị trí đội trưởng, cậu thấy sao?”

Lâm Viễn lập tức hành lễ. “Rõ! Huấn luyện viên!”

Knox trầm trầm nhìn cậu. “Cậu không cần suy nghĩ một chút sao?”

Lâm Viễn ngẩng đầu lên, nghiêm túc mà kiên định nói. “Là quân nhân, tôi chỉ biết phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp! Becker đồng học đề cử tôi, huấn luyện viên muốn tôi làm đội trưởng, tôi sẽ dùng hết khả năng, tuyệt đối không khiến mọi người thất vọng!”

Knox trầm mặc nhìn thiếu niên trước mặt.

Đúng vậy, làm một quân nhân, nhận được mệnh lệnh của thượng cấp thì phản ứng đầu tiên là phục tùng, tuyệt đối phục tùng.

Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh, đây cũng là lời tuyên thệ vô cùng quan trọng của quân đội.

Nhất là ở trên chiến trường, khi thượng cấp hạ mệnh lệnh lại càng không thể có chút nghi ngờ và do dự nào, bởi vì rất có thể chính một giây do dự kia, cũng đủ để quân địch bắn nổ tung cậu và chiến hữu thành từng mảnh.

..... Lâm Viễn làm được điều này, bất kể cậu có muốn làm đội trưởng hay không.

Trước mặt là thiếu niên có đôi mắt đen láy trong veo, giờ phút này, trong đôi mắt đó không có chút cảm xúc do dự hay không cam tâm, chỉ còn lại tự tin và kiên quyết.

— Học viên hệ chỉ huy, cần phải có tác phong dứt khoát, không dây dưa lằng nhằng như vậy!

Knox đột nhiên hoảng hốt nhớ tới: Nếu năm đó tướng quân Lăng Vũ không phải vì cá tính quật cường mà lên lút trốn khỏi nhà Rawson, bỏ mạng trong những mảnh phế tích kia, như vậy, con của ngài và Rawson, cũng có thể giống như Lâm Viễn bây giờ, ở độ tuổi mười tám rực rỡ nhất.

Hết chương 17.

18. Quyển 1 - Chương 18: Cách Đấu Thuật

Lâm Viễn bị chỉ định vị trí đội trưởng, cần phải cùng với huấn luyện viên Knox giám sát việc luyện tập của các học viên, sau khi quân huấn chấm dứt còn phải tiếp tục phối hợp với huấn luyện viên Eileen quản lý việc học tập của mọi người. Ngoài ra, mấy sự việc linh tinh như một đồng học nào đó đến muộn, hay đồng học nào đó trốn học cũng là do đội trưởng phụ trách.... Đây chính là một công việc khổ sai lại còn phải đắc tội nhiều người đi?

Võ sò đồng học quả thực là một đội hữu không khác gì heo a!

Lâm Viễn kỳ thật đối với công việc vất vả của đội trưởng vô cùng quen thuộc, bởi vì thời tiểu học và trung học cậu đều giữ vị trí này, chẳng qua trên tinh cầu Ryan đa phần đều là Beta, cậu làm đội trưởng tương đối thoải mái, không giống như Học viện quân sự St. Romia, có quá nhiều nhóm Alpha huyết thống tinh thuần, cậu là một Beta lại làm đội trưởng quả thật sẽ khiến cho vài người cảm thấy không phục.

Sau khi kết thúc buổi huấn luyện thể năng vô vị buổi chiều, Lâm Viễn tìm một góc trong nhà ăn ngồi ăn cơm, vừa ăn một miếng, lại thấy gương mặt màu chocolate xuất hiện đằng trước, lấy lòng cười nói.

“Đội trưởng, tôi có thể ngồi ở đây không?”

“.....” Lâm Viễn bất đắc dĩ liếc y một cái, “Ngồi đi.”

Becker đồng học ngồi xuống, cười nói.

“Sáng nay thực xin lỗi a! Tôi nghe nói cậu là một Beta lại đạt điểm tối đa, cảm thấy không phục lắm, cho nên mới tìm đến cậu gây phiền toái...”

Vừa nói vừa vò đầu, mái tóc màu hồng bị y cào loạn thành một đoàn.

Thật sự là một tiểu tử ngốc!

Lâm Viễn cười cười nói.

“Vậy cậu hiện tại đã chịu phục rồi sao?”

Becker lập tức gật đầu như già tởi.

“Tâm phục khẩu phục!”

Cái kẻ tứ chi phát triển mà bộ não đơn giản kia, trông chờ nhìn bộ dáng Lâm Viễn, cơ hồ muốn nói “Tôi nhận cậu làm lão đại, về sau tôi liền theo cậu.”

Lâm Viễn dưới đáy lòng thở dài, đem lực chú ý chuyển đến trên đồ ăn.

Hai người rất nhanh liền ăn xong cơm chiều, cùng nhau đi về ký túc xá. Đi đến góc cầu thang, đột nhiên bị hai Alpha thân hình cao lớn cản lại, hai kẻ đó sắc mặt vô cùng cao ngạo, khí tức Alpha trên người cực kỳ nồng đậm, trên mặt bày rõ ra một bộ con cháu quý tộc kiêu căng mắt cao hơn đầu.

..... Rốt cuộc cũng đến rồi.

Becker đồng học trình độ lười kéo hận thù thật sự là rất cao, Lâm Viễn đã sớm dự đoán sẽ có lúc như vậy.

Quả nhiên, một người trong đó khinh miệt liếc nhìn Lâm Viễn, lạnh lùng thốt lên.

“Đội trưởng, nghe nói cậu đạt điểm tối đa? Một Beta lại lợi hại như vậy? Sẽ không phải là gian lận đi?”

“.....”

Biểu tình cùng động tác khiêu khích này cùng với Becker lúc trước giống nhau như đúc, cũng không biết đổi mới một chút sao.

Lâm Viễn dưới đáy lòng đem hai Alpha trước mặt mắng một lần, trên mặt lại lộ ra nụ cười thân thiện.

“Đạt điểm tối đa chỉ là dựa vào may mắn mà thôi, có vài câu tôi chỉ là đoán mò.... Các cậu tìm tôi có việc gì sao?”

Một nam sinh khác tiến lên một bước, lạnh mặt nói.

“Muốn nhìn xem cậu có bao nhiêu tài giỏi!”

Vừa dứt lời, tay nam sinh kia liền chớp lấy bả vai Lâm Viễn, dưới chân cùng lúc quét ngang, đem bả vai Lâm Viễn khống chế đồng thời trực tiếp đem cậu vật ngã xuống đất!

— Người này có học qua cách đấu thuật!

Lâm Viễn lập tức phản ứng lại! Tại nháy mắt khi tay y sắp chạm đến bả vai mình, tay trái Lâm Viễn đột nhiên vươn ra, nhanh chóng chế trụ cổ tay đối phương, dùng lực đem y kéo về phía trước, chân phải trực tiếp đá vào đầu gối, đồng thời thân thể linh hoạt lui một bước về bên cạnh –

Nam sinh vươn chân ra vừa định đẩy ngã Lâm Viễn, kết quả bị Lâm Viễn lắc mình tránh được lại dùng lực kéo về trước, ngược lại bởi vì trọng tâm không ổn định mà ngã sấp trên mặt đất, tứ chi cùng nền nhà thân mật tiếp xúc, trực tiếp biểu diễn tư thế chó nằm ăn phân!

“.....”

Nam sinh ngẩn người, khiếp sợ đến đầu óc trống rỗng, quỳ rạp trên mặt đất đến quên cả đứng lên.

Y cứ nhiên lại bị một Beta.... vật ngã....?

Người này vừa rồi ra tay như thế nào? Y tại sao lại hoàn toàn không nhìn rõ....?!

Lâm Viễn thu tay lại, nhìn thoáng qua nam sinh quỳ rạp trên mặt đất trợn mắt há hốc mồm, mỉm cười một chút, nói.

“Cách đấu thuật này của cậu là học của ai a? Cần phải luyện thêm nữa đi.”

Sau đó, cậu liền trực tiếp vòng qua Alpha còn lại mặt đã chuyển màu gan heo, xoay người đi về kí túc xá.

Nguyên tắc của Lâm Viễn xưa nay vẫn luôn như vậy.

Người không chọc ta, ta tự nhiên sẽ không đi chọc giận người. Nếu người chọc ta?

Được thôi, đến đi a! Ta cũng sẽ không sợ người!

Ngày hôm qua lúc Brian sờ đầu cậu, cậu liền trước hết tiến hành phản kích, bắt quá, lúc ấy có Caesar ở đó nên không có thành công.... Lại nói, cách đấu thuật của Caesar so với mấy Alpha ngày hôm nay cao hơn rõ rệt, cư nhiên trong nháy mắt liền chuẩn xác bắt được tay mình, phản ứng thật sự là rất nhanh, nếu như vừa rồi là Caesar, chỉ sợ mình cũng không dễ dàng đắc thủ như thế....

Lâm Viễn có chút đắm chiêu suy nghĩ.

Becker đầy mặt hưng phấn đuổi theo Lâm Viễn.

“Lão đại, một chiêu vừa rồi của cậu quả thực là rất soái a! Đó là cách đấu thuật gì vậy?”

“Kia không phải cách đấu thuật.” Lâm Viễn cười cười nói, “Đó là một loại võ thuật của

châu Á phổ biến tại địa cầu, tương đối thích hợp với những người da vàng không quá cơ bắp, thời điểm đấu với những kẻ cao lớn khỏe mạnh, có thể lợi dụng sự khéo léo để giành được thắng lợi.”

“.....”

Lợi dụng sự khéo léo để giành thắng lợi?

Trách không được Lâm Viễn chỉ cao có 1m78 lại có thể đánh thắng Alpha cao hơn cậu cả một cái đầu!

Ở trong mắt Becker, sự tồn tại của Lâm Viễn tựa hồ đã giống như một vị thần.

Một Beta lại trong ba giây vật ngã một Alpha?! Vừa rồi tại sao mình lại xem đến ngây người? Như thế nào lại quên ghi hình? Nếu đem đoạn video vừa rồi truyền lên trên mạng, chắc chắn sẽ rất hưng phấn a!

Lâm Viễn hẳn là nên cảm thấy may mắn vì Becker không có ghi hình, không có đưa tới cho cậu cừu hận của Alpha trong toàn đế quốc....

Cách đó không xa, Caesar nhìn thấy Lâm Viễn bị hai Alpha chặn đường, nguyên bản là muốn đi lên hỗ trợ.

Kết quả thời điểm hắn vừa đi tới, nhìn đến chính là một Alpha đang quỳ rạp trên mặt đất trốn mất há hốc mồm cùng với một người mặt đen giống như gặp phải ngày tận thế.

Vì thế, Caesar làm bộ không phát hiện, đi vòng qua bọn họ.

Nhớ tới một màn vừa rồi, đáy lòng Caesar không khỏi hơi hơi rung động....

Thiếu niên ngón tay linh hoạt đến mức khiến cho người khác không thể nhìn rõ động tác của cậu, nhẹ nhàng mà chuẩn xác chế trụ cổ tay đối phương, tư thế di chuyển sang bên cạnh kia cũng giống như một cơn gió, mau đến mức làm cho người ta không kịp nắm giữ.

Người này....

Thân thể linh hoạt cùng độ mềm dẻo quả thực khiến người ta phải sợ hãi, tốc độ có thể so với vận động viên thể thao đi?

Khi Caesar trở lại kí túc xá, Lâm Viễn đang đi về phía phòng ngủ.

Cũng không biết là vì nguyên nhân gì, Caesar đột nhiên bước đến phía sau Lâm Viễn, vươn ra ngón tay thon dài hữu lực, dùng sức bắt lấy cánh tay Lâm Viễn!

Lâm Viễn sửng sốt một chút, xuất phát từ bản năng lập tức xoay người đánh trả!

Ngón tay linh hoạt nhanh chóng cuốn phản chế trụ đối phương, một đòn Cẩm Nã Thủ đẹp mắt đem cánh tay đối phương bẻ quặt ra phía sau! Không ngờ đến động tác của Caesar chỉ là thủ thuật để che mắt! Tay

còn lại của hắn đột nhiên bắt lấy bả vai Lâm Viễn, chân đồng thời vươn ra, dùng lực đá vào đầu gối Lâm Viễn!

Lâm Viễn vội vàng nghiêng người tránh đi công kích dưới chân, lại bị một cổ đại lực từ trên vai đẩy lui vài bước! Lâm Viễn không phục nắm chặt cánh tay Caesar, hai người triển đấu một chỗ ai cũng không chịu buông tay, kết quả chính là....

Thân thể Lâm Viễn mất cân bằng ngã về phía sau.

Caesar bị cậu lôi kéo không buông, nhất thời bị ngã về phía trước, trực tiếp áp lên trên người Lâm Viễn.

“.....”

“.....”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn nhau trong chốc lát, Caesar lúc này mới phát hiện ra tư thế tựa hồ quá mức ám muội.

Chóp mũi hai người cơ hồ muốn dán vào nhau, hơi thở ấm áp của thiếu niên nhẹ nhàng phe phẩy trên mặt mình, cổ áo sơ mi hỗn độn lộ ra làn da trắng nõn bóng loáng, xương quai xanh tinh xảo gần ngay trước mắt, chỉ cần hơi cúi đầu là có thể chạm tới bờ môi của cậu....

Tim Caesar bỗng nhiên đập chậm mất nửa nhịp, lập tức đứng dậy, thuận tiện đưa tay kéo Lâm Viễn lên.

Lâm Viễn sửa sang lại áo sơ mi xộc xệch, trừng Caesar.

“Cậu làm gì mà đột nhiên đánh lén tôi?”

Caesar dời tầm mắt, ra vẻ bình tĩnh nói.

“Muốn thử trình độ cách đấu thuật của cậu.”

Lâm Viễn bất đắc dĩ nhìn hắn.

“Hiện tại thử được rồi đi? Tôi không phải là đối thủ của cậu.”

“..... Ân.”

Caesar là vương tử, từ nhỏ đến lớn đều trải qua những khóa huấn luyện cách đấu thuật

chuyên nghiệp, nói về đánh nhau, Lâm Viễn không phải là đối thủ của hắn. Khó có được là, khả năng phản ứng cùng tính linh hoạt của Lâm Viễn so ra với những Alpha bình thường tựa hồ cao hơn rất nhiều, cho nên cậu có thể dùng kỹ thuật để chiến thắng. Đối phó với vài nhóm Alpha không trải qua huấn luyện chuyên nghiệp kia thì dư sức, nhưng nếu là người như Caesar đã đạt đến cấp cao thủ, cùng với thể năng chênh lệch vẫn sẽ khiến cậu bị vây vào thế hạ phong.

Dù vậy, Caesar vẫn khẳng định trình độ đấu thuật của Lâm Viễn rất tốt.

Mới đầu còn lo lắng Lâm Viễn làm đội trưởng sẽ bị hội Alpha vốn không phục kia khi dễ, hiện tại xem ra lo lắng này có chút dư thừa, lấy thân thủ cùng cá tính của Lâm Viễn, cùng đủ để bảo hộ chính mình không bị bất luận kẻ nào bắt nạt.

Caesar trầm mặc một lát, quay đầu nhìn Lâm Viễn nói.

“Thân thủ của cậu cũng rất tốt, đã từng học qua cách đấu thuật sao?”

“Không.” Lâm Viễn cười gãi gãi đầu, “Là sư phụ tôi dạy tôi, năm tám tuổi ông ấy gặp tôi, liền thu tôi làm học trò.... Ông ấy là một quân nhân nổi tiếng, sau khi xuất ngũ ở tại tỉnh cầu Ryan để mở công ty khai thác mỏ cùng bảo an, bình thường nhàn rỗi thì thích tìm tôi luyện tập.”

Nhìn thấy Lâm Viễn khi nhắc tới sư phụ thì khoái trá tươi cười, Caesar cũng nhin không được nghĩ đến lão sư của chính mình....

Dạy Caesar cách đấu thuật là một người trẻ tuổi đã từng đạt quán quân trong cuộc thi đấu của đế quốc tên Kenny, là một nam nhân tính tình thực táo bạo cả ngày mặt nhăn mày nhí, thời điểm ánh mắt lợi hại đảo

qua cơ hồ như muốn đâm thủng người ta. Mới trước đây Caesar rất sợ y, do đó trong học tập cũng đặc biệt cố gắng, bởi vì hắn lo mình không đạt được yêu cầu của y sẽ bị báo lại.

Hai người nhớ tới sự phụ của mình, không hện mà cùng trầm mặc.

Đúng lúc này, cửa đột nhiên truyền đến tiếng xoát thẽ, theo cánh cửa bị mở ra, Snow một thân quân trang đi đến.

Lâm Viễn quay đầu thấy Snow, nhin không được cười nói.

“Snow, cậu mặc quân trang có cảm giác giống như thay đổi hoàn toàn a!”

Bộ dáng thiếu niên mặt mày băng lãnh mặc một thân quân trang phẳng phiu, đích thực cho người ta một loại mỹ cảm cảm dục, lại thêm bộ dạng Snow vốn rất đẹp, quân trang màu lam đậm kia làm nổi bật lên gương mặt trắng nõn tinh xảo quả thực là hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Snow còn chưa kịp trả lời, Brian cũng trở lại, đồng dạng một thân quân trang, Snow thì quần áo chỉnh tề sạch sẽ giống như vừa lấy ra từ trong tủ quần áo, mà quân trang của Brian lại vô cùng thô thảm, quần áo giống như vừa bị chân đạp lên hỗn độn không chịu nổi, cổ tay áo thậm chí còn có một chút vết bẩn kỳ quái....

Lâm Viễn nhìn y một cái, nhin không được nghĩ: Học viên hệ kỹ thuật hôm nay đi huấn luyện ở chỗ nào a? Chẳng lẽ đi thăm quan xưởng chế tạo cơ giáp sao? Bộ dáng của Brian thế nào lại giống hệt như vừa từ đồng rác bỏ ra? Cùng với Snow toàn thân chỉnh tề hoàn toàn đối lập....

Brian đi vào trong phòng, thấy Snow mặc quân trang chỉnh tề, hai mắt sáng lên, lập tức cười tủm tỉm chào hỏi.

“Snow, trở lại rồi a? Giữa trưa hôm nay sao lại không gặp cậu nhỉ?”

Snow ghét bỏ nhìn thoáng qua quần áo hỗn độn của Brian đồng học, thản nhiên nói.

“Buổi sáng chủ nhiệm lớp mang bọn tôi đi tham quan bệnh viện, giữa trưa chỉ cho có 20 phút, tôi về ký túc xá đổi quân phục xong liền đi luôn, đại khái là không thể gặp được cậu.”

Nói xong lại quay đầu về phía Lâm Viễn.

“Tôi đi tắm rửa, thay quần áo, một lát nữa muốn đi thư viện.”

Lâm Viễn cười nói.

“Tôi cũng chuẩn bị đi thư viện tra chút tư liệu, đợi một lát cùng đi đi.”

Snow gật gật đầu.

“Được, tắm rửa xong tôi tới tìm cậu.”

“Àn, chúng ta bây giờ gặp.”

Vì thế, hai người tự mình quay trở về phòng tắm rửa, để lại Caesar với Brian vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Bên trong phòng khách, Caesar cùng Brian đưa mắt nhìn nhau.

Một lát sau, Brian mới hạ giọng nói. “Buổi tối hôm nay cậu định làm gì?”

Caesar nói. “Không có việc gì.”

Brian sờ sờ cằm. “Muốn hay không.... Đến thư viện?”

Caesar nghiêm túc gật gật đầu. “Được.”

Hết chương 18.

YanYan: Bao lực gia đình a

(@ @)~

19. Quyển 1 - Chương 19: Từ Khóa Kiểm Tra

Khác với trước đây bên trong thư viện trường lúc nào cũng chất đầy sách in chỉnh tề, vì để tiết kiệm tài nguyên, hiện nay còn rất ít tư liệu bằng giấy, tất cả đều được bổ thêm mật mã sách điện tử.

Thư viện sở dĩ vô cùng quan trọng, là vì rất nhiều bộ sách quý giá chỉ được phép đọc trong phạm vi Internet của thư viện, đương nhiên, cũng có một ít tư liệu có thể mang bản chính ra ngoài, chẳng qua bản chính sau đó sẽ lập tức cùng học viên buộc định, không thể tiến hành sao chép lần thứ hai.

Thư viện của Học viện quân sự St. Romia có mười lăm tầng, trong đó từ tầng một đến tầng mười là nơi học viên có thể tự do tìm tư liệu và đọc sách, các tầng còn lại có rất nhiều tư liệu cơ mật, cần phải được cấp giấy phép mới có thể đi vào.

Lâm Viễn cùng Snow sóng vai đi đến cửa thư viện, quay đầu liền thấy cách đó không xa, Caesar và Brian cũng đang đi tới.

Hai người đều đã tắm rửa thay thường phục xong xuôi, Caesar mặc áo sơ mi màu đen chỉnh tề, chiếc áo phẳng phiu làm nổi bật lên khuôn mặt anh tuấn như điêu khắc. Brian mặc một bộ thường phục màu trắng, hai tay nhét trong túi áo, nam sinh tóc vàng mắt lam mỉm cười lên cũng thập phần mê người, hai Alpha cao lớn một đường đi tới, hấp dẫn tầm mắt của vô số người xung quanh.

Lâm Viễn nhìn không được lâu bầu: Hai gã đó như thế nào cũng chạy tới thư viện a?

Còn ăn mặc đẹp trai như thế, quần áo sạch sẽ không nói, đến tóc cũng đều được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ.... đến thư viện mà thôi, có cần thiết sao?

Snow cũng phát hiện ra hai vị xá hữu, quay đầu nhìn thoáng qua, liền đối diện với ánh mắt cười tủm tỉm của Brian.

Snow làm bộ không phát hiện, thản nhiên xoay thể đi vào thư viện, theo thang cuốn tự động lên tầng năm nơi có các báo cáo kiểm tra y học. Brian cũng lập tức vội vã theo cậu đi lên, Snow cảm nhận được khí tức Alpha quen thuộc phía sau, nhìn lại, nhất thời sầm mặt nói.

“Brian, tư liệu của hệ kỹ thuật ở tầng bốn.”

“.....” Lại bị ghét bỏ!

Brian có chút buồn bực.

Y đương nhiên biết tư liệu của hệ kỹ thuật là ở tầng bốn, chẳng qua, vài cuốn sách kia hầu hết y đều đã xem qua. Thời điểm lúc y sáu tuổi, rất nhiều hài tử đều vô ưu vô lo đọc truyện đồng thoại, còn trước mặt Brian lại là “Đồ phổ linh kiện cơ giáp”, “Kỹ xảo chế tạo cơ giáp”, “Nguyên lý thiết kế cơ giáp trí năng”, “Năng lượng cơ học”.....

Ông nội Aston Birch của Brian chính là chuyên gia chế tạo cơ giáp vĩ đại nhất đế quốc Lacey, rất nhiều cơ giáp cấp S nổi danh – tỷ như Chu Tước, Hắc Long cùng với Sư Vương của bộ hạ, đều là từ trong tay ông tạo thành. Bởi vậy ông hi vọng cháu trai của mình cũng có thể trở thành một chuyên gia kỹ thuật ưu tú, chế tạo ra cơ giáp trí năng hoàn mỹ nhất trong vũ trụ.

Brian từ nhỏ liền vô cùng hiếu động, đối với phương diện chế tạo cơ giáp đích thực rất có thiên phú, 6 tuổi đã bắt đầu đi theo bên người ông nội làm việc vặt, đối với các loại linh kiện gia công cùng với phương pháp thiết kế cơ giáp có thể nói là thuộc nằm lòng.

Năm y mười ba tuổi đã tự mình chế tạo nên cơ giáp trí năng Tiểu Lam, mặc dù có rất nhiều sai sót thiếu hụt, thế nhưng.... đó chỉ là tác phẩm năm y mười ba tuổi a!

Một hài tử mười ba tuổi có thể chế tạo cơ giáp, quả thực có thể coi là thiên tài.

Brian năm ngoài tham gia cuộc thi về chuyên gia chế tạo cơ giáp, lấy được đến hai chứng chỉ, còn kém một bước xa để lấy được chứng chỉ cuối cùng. Trình độ hiện tại của y, kỳ thật đã vượt qua tiêu chuẩn tốt nghiệp

rất nhiều , mà sở dĩ y đến Học viện quân sự St. Romia học tập, trừ bỏ vì yêu cầu nhập ngũ bắt buộc của gia tộc Birch, còn có một nguyên nhân –

Y cần lợi dụng quyền hạn ở trên mười tầng thư viện, tìm đọc càng nhiều bộ sách trân quý càng tốt, hơn nữa tận dụng những điều kiện phong phú của trường học để gia tăng kinh nghiệm thực chiến, khi tốt nghiệp sẽ trực tiếp lấy được một chứng chỉ của chuyên gia chế tạo cơ giáp.

Đương nhiên, mấy điều này, Brian sẽ không tùy tiện nói với người khác, nói ra thì người ta cũng sẽ tưởng y chỉ chém gió thôi. (“chém gió” này là nguyên văn trong bản QT viết a~ ^^)

Chống lại ánh mắt lạnh lùng của Snow, Brian đành phải cười tủm tỉm nói.

“Không ai quy định học viên hệ kỹ thuật thì không được đến thư viện hệ y học a, tôi đối với cấu tạo cơ thể đặc biệt cảm thấy hứng thú, muốn đến tìm mấy bản tư liệu giải phẫu thân thể để xem.”

Nhìn Brian mặt dày bày ra khuôn mặt tươi cười, Snow nhẹ nhàng nhú mi một chút.

“Tùy cậu.”

Snow xoay người đi vào đại sảnh tầng năm, Brian lập tức đuổi theo.

Snow tìm vị trí góc ngồi xuống, Brian thực tự giác đi đến chỗ trống bên cạnh cậu, chỗ ngồi của hai người bên trong thư viện cũng không tính là rộng, thêm thân hình cao lớn của Brian, y ngồi xuống như vậy, giữa cánh tay hai người cũng chỉ còn một khe hở nhỏ xíu.

Cự ly gần sát, cảm giác áp bách cường đại....

Snow trong lòng căng thẳng, lập tức đứng dậy đi đổi vị trí.

Brian nghi hoặc nhìn cậu một cái, lại mặt dày đi theo qua.

“.....” Nhìn Brian cười tủm tỉm một lần nữa ngồi vào bên cạnh mình, Snow quả thực là không nói nổi gì nữa.

Alpha này như thế nào giống như da trâu đuổi cũng đuổi không được, thật đáng ghét!

Snow quay đầu nhìn Brian.

“Tôi có thói quen ngồi một mình, cậu đi sang bên kia đi, ở đó có rất nhiều chỗ.”

“..... Nga.” Brian có chút ủy khuất cúi đầu tránh đi.

Snow lúc này mới hít vào một hơi thật sâu, cảm giác khẩn trương kỳ lạ cũng giảm bớt một chút, buông ra bàn tay đang vụng trộm nắm chặt, mở quang não trên bàn, bắt đầu tìm kiếm bộ sách muốn đọc.

Màn hình quang não rộng rãi trước mặt là mô phỏng hiệu ứng 3D nổi, các loại sách được trưng bày thành từng hàng trên giá, phân loại theo môn học, vô cùng chi tiết và nề nếp.

Snow dựa theo phân loại nhìn mấy giá sách, theo thứ tự lấy xuống tài liệu giải phẫu cơ thể màu sắc rực rỡ, tư liệu về giải phẫu thần kinh, mấy bộ sách linh tinh về tổ chức phôi thai học.

Mở ra một quyển sách, bên trong màn hình quang não liền hiện ra từng trang có chữ viết rõ ràng như sách in, lấy ngón tay trượt trên màn hình là có thể trực tiếp đọc, vô cùng thuận tiện.

Học viên ở trong đại sảnh tuy rằng rất nhiều, nhưng đại bộ phận đều vui đầu nghiêm túc đọc sách làm bài, không có ai chú ý tới Snow ngồi ở góc hẻo lánh.

Chung quanh thập phần im lặng, Snow ở trên màn hình mở ra một quyển tài liệu về giải phẫu cơ thể người đánh dấu lại, sau đó ấn xuống bên trái cửa sổ mở ra một trang web.

“Hoan nghênh đến với thư viện của Học viện quân sự St. Romia.”

Trên trang chủ vừa mở ra có một hàng chữ, bên cạnh là một khung kiểm tra trống, phía dưới khung có rất nhiều đề mục để lựa chọn – thư viện trung ương thiên hà Cepheus, thư viện khoa học kỹ thuật Rumsfeld, thư viện y học đế quốc, thư viện quân sự đế quốc, cơ sở dữ liệu luận văn tốt nghiệp các trường y học.

Một lượng lớn luận văn cùng tài liệu cư nhiên đều có thể từ bên trong thư viện trực tiếp tìm đọc!

Snow tâm tình kích động đem mấy lựa chọn ở phía trên bỏ qua, sau đó tại khung trống nhanh chóng gõ vào một hàng từ khóa – thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega.

Ngón tay ấn vào nút kiểm tra, trên màn hình hiện ra hàng chữ “Xin đợi một lát”, đại khái qua 10 giây, trong trang trống không xuất hiện một dòng cảnh báo màu đỏ: “Từ khóa không đúng, không tìm được tư liệu tương quan, mời kiểm tra lại một lần nữa.”

Snow sửng sốt một chút – từ khóa không đúng? Tại sao lại có thể như vậy?

Nguyên bản tưởng rằng, ở bên ngoài tra Internet không tìm được tài liệu, là do quyền hạn của mình không đủ hơn nữa rất nhiều thông tin cơ mật bị ngăn chặn với bên ngoài.

Nhưng là hiện tại, cư nhiên đến cơ sở dữ liệu khổng lồ ở thư viện của Học viện St. Romia cũng không có bất kỳ tư liệu nào về thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega!

Snow nhẹ nhàng nhíu nhíu mày, bắt đầu sửa chữa từ khóa.

“Vũ trụ tháng 3 năm 779, bản án của tòa án quân sự.”

“Từ khóa không đúng, không tìm được tư liệu tương quan, mời kiểm tra lại một lần nữa.”

“Bệnh viện trung ương đế quốc, giáo sư Sander.”

“Từ khóa không đúng, không tìm được tư liệu tương quan, mời kiểm tra lại một lần nữa.”

“Xin sửa chữa bộ luật bảo hộ liên quan đến Omega.”

“Từ khóa không đúng, không tìm được tư liệu tương quan, mời kiểm tra lại một lần nữa.”

“.....”

Ngón tay nhanh chóng lướt trên màn hình, sửa đổi từ khóa rất nhiều lần, nhưng vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Sắc mặt Snow dần trở nên tái nhợt.

Có lẽ, những sự kiện về thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega bị cấm năm đó, cùng với chân tướng hết thảy mọi việc, đã sớm bị người ta cố ý phong tỏa che giấu, đến thư viện Học viện St. Romia cũng không thể tìm được bất kỳ tư liệu gì, có thể thấy được việc phong tỏa tin tức này cơ mật đến cỡ nào.... Nghĩ đến đây, Snow không khỏi siết chặt hai tay.

Brian vẫn vụng trộm chú ý đến Snow, nhìn lại, phát hiện Snow nhẹ nhàng nắm chặt hai tay, lông mi run nhẹ, răng nanh gắt gao cắn vào môi, nhìn qua bộ dáng tựa hồ rất khó chịu. Cậu nguyên bản đáng người hơi gầy, dung mạo nhã nhặn, nhìn bộ dáng cắn môi sắc mặt trắng bệch thực đặc biệt.... ách, khiến người ta đau lòng?

Thân thể Brian đi trước đại não lập tức phản ứng, hai ba bước đi đến trước mặt Snow, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào trán cậu, thấp giọng hỏi.

“Snow, cậu làm sao vậy? Không thoải mái sao? Sắc mặt như thế nào khó coi như vậy....”

“..... Đừng chạm vào tôi!” Snow đột nhiên dùng lực đẩy tay Brian.

Bởi vì âm thanh quá lớn, nhất thời dẫn tới ánh nhìn soi mói của bạn học xung quanh, Snow sắc mặt tái nhợt cương mặt, Brian hướng mọi người cười cười xin lỗi, làm ra một bộ biểu tình áy náy “tôi đang dở dành con nhím nhỏ tặc mao, quấy rầy đến mọi người, thực ngưng ngừng”.

..... Nguyên lại là một Alpha đang theo đuổi một Beta a!

Quần chúng vây xem bùng tỉnh đại ngộ thu hồi tầm mắt.

Brian dùng lưng ngăn trở ánh mắt của mọi người, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Snow, chỉ thấy cậu nguyên bản sắc mặt tái nhợt đột nhiên hiện lên một mặt ửng hồng kỳ quái, hô hấp cũng có chút không ổn, trán chảy ra một tầng mồ hôi tinh mịn.

Này.... đây là bị bệnh sao?

Brian vừa đau lòng vừa lo lắng, nhưng mà Snow lại rất chán ghét cùng người khác tiếp xúc thân thể, cho nên Brian đành phải thu hồi tay, nhỏ giọng hỏi.

“Cậu đến cùng là không thoải mái chỗ nào a? Muốn hay không tôi đưa cậu đi bệnh viện?”

“....” Snow thở sâu, đem ngón tay hơi run run chống lên bàn, từ chỗ ngồi đứng lên, nhẹ giọng nói. “Brian.... phiền cậu đưa tôi về ký túc xá.... Tôi.... Tôi rất đau đầu....”

“Được.” Brian không chút do dự, lập tức đỡ lấy Snow.

Thân thể Snow đột nhiên cứng ngắc, lông mi càng thêm run rẩy lợi hại, lại bởi vì thân thể đột nhiên mất đi khí lực, đành phải cố gắng ổn định, nửa người tựa vào trong lòng Brian, để Brian đỡ rời khỏi thư viện.

Lúc này đã rất muộn, ánh sáng đèn đường trong vườn trường ảm áp, con đường nhỏ từ thư viện về ký túc xá vô cùng yên tĩnh, nhẫu nhiên còn truyền đến gió nhẹ cùng tiếng là cây sà sạt. Snow được Brian đỡ, chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra, giống như đập vào hư vô trong không khí, cơ hồ không thể chống đỡ nổi sức nặng của cơ thể.

Thấy Snow nghiêng ngã lão đảo đi lại rất gian nan, Brian dứt khoát dừng lại cước bộ, ngồi xuống trước mặt cậu, vỗ vỗ bả vai của chính mình nói.

“Đến, tôi công cậu.”

“.....” Snow ngây ngẩn cả người.

Brian quay đầu lại, cười tủm tỉm nói.

“Đừng cậy mạnh, đến, lên đây, tôi công cậu trở về.”

“.....”

Đối diện với khuôn mặt tươi cười của Brian, Snow trầm mặc thật lâu, mới do dự ghé vào trên người y, nhẹ nhàng ôm lấy cổ y.

Brian tách chân Snow ra vòng quanh thắt lưng mình, hai tay đặt ở trên hông cậu, đem thân thể cậu nhẹ nhàng đẩy đẩy lên trên, lấy một tư thế thoải mái, lúc này mới bắt đầu bước đi. (////////^//////// có ai đen tối giống tui ko trời?)

Mặt Snow đột nhiên trường lên đỏ bừng.

Tuy rằng động tác này của Brian chỉ cực kỳ đơn thuần là muốn cho Snow ghé vào trên lưng y có thể thoải mái một chút, nhưng là.... cảm giác Brian vừa đặt hai tay hữu lực lên hông mình, tiếp xúc trực tiếp trên thân thể vẫn khiến toàn thân Snow nhận không được một trận phát run.

Snow ghé trên lưng hô hấp dồn dập, Brian kỳ thực cũng chịu không nổi.

Không biết vì cái gì, hô hấp ảm áp mà gấp gáp của Snow khiến tim Brian đột nhiên đập như trống, sợi tóc mềm mại của thiếu niên theo từng đợt gió thổi nhẹ nhàng phát qua bên tai y, giống như dùng những cọng lông vũ lướt qua tim.

Snow trên lưng, cảm giác thiếu niên toàn thân vô lực đem tất cả sức nặng thân thể đều giao phó cho mình, kỳ lạ là, đáy lòng Brian đột nhiên tràn ngập một loại cảm giác vô cùng thành tựu!

Thậm chí dâng lên một ý niệm.... muốn hảo hảo bảo hộ người này.

Một Snow vốn băng lãnh nghiêm túc, khó có lúc toát ra yếu ớt, khiến Brian nhận không được đau lòng.

Trên suốt con đường đi tới ký túc xá, lồng ngực y luôn tràn ngập cảm giác mềm mại, phảng phất như gió đêm cũng đều hóa thành ảm áp.

Brian công Snow đến cửa phòng, mở cửa, đèn tự động cảm ứng lập tức sáng lên.

Lâm Viễn cùng Caesar vẫn chưa trở về, Brian đem Snow trực tiếp đưa đến giường bên trong phòng ngủ, nhìn lại, lúc này mới phát hiện Snow không chỉ là mặt, đến cả lỗ tai, cổ, thậm chí là phần thân thể lộ ra dưới áo sơ mi đều nổi lên một tia ứng hồng kỳ lạ, bộ dáng giường miêng thở dốc hiển nhiên vô cùng khó chịu.

Brian lập tức đem cậu nằm ngang trên giường, đắp chăn cho cậu, ngồi ở bên giường nhìn cậu, nhẹ giọng hỏi.

“Cậu không thoải mái chỗ nào? Tôi đi tìm thuốc cho cậu, tôi có mang theo rất nhiều thuốc dùng cho trường hợp khẩn cấp.”

Snow nhẹ nhàng thở hổn hển, thanh âm run rẩy nói.

“..... Trong ngăn kéo có một lọ thuốc màu trắng.... Cậu giúp tôi lấy lại đây.”

Brian lập tức xoay người tìm cái lọ màu trắng từ trong ngăn kéo, thuận tay rót một ly nước ấm, đi đến bên giường, nâng Snow dậy. Mắt nhìn thấy cái lọ không có bất cứ nhãn hiệu cùng chú thích nào, cùng với viên thuốc không hề mang dấu hiệu gì, Brian có chút nghi hoặc.

“Là cái này sao? Đây là thuốc gì?”

Snow hạ mắt, nhẹ giọng nói.

“Tôi từ nhỏ đến lớn thường xuyên đau đầu, đây là thuốc cha tôi đưa cho tôi.... Dùng để trị đau nửa đầu... Cha tôi là một bác sĩ nổi tiếng.”

“Nga.” Nếu cha cậu là một bác sĩ, hẳn là loại thuốc này tương đối hiếm gặp trên thị trường đi?

Brian liền không hoài nghi gì thêm, lập tức đem cái lọ đưa cho cậu.

Snow từ trong chai đổ ra ba viên thuốc, đem nước ấm nuốt xuống.

Tình trạng thân thể bắt đầu chuyển tốt, tay chân chậm rãi khôi phục khí lực, nhiệt lưu trong cơ thể cùng đổ ừng trên mặt dần dần lui xuống.

Snow thở sâu, nhìn Brian trước mặt đầy lo lắng, trầm mặc một lát, mới không được tự nhiên nói.

“Vừa rồi.... cảm... cảm ơn cậu.”

Brian cười gãi gãi đầu.

“Không cần khách khí, chúng ta là bạn cùng phòng, một chút việc nhỏ như vậy đáng là gì.”

Tuy rằng ngoài miệng nói vậy, nhưng là Snow lần đầu tiên không có đầy mặt ghét bỏ tránh đi y, còn chủ động nói cảm ơn, điều này làm cho trong lòng Brian cực kỳ cao hứng!

Thấy Snow sắc mặt tốt hơn rất nhiều, Brian liền nhẹ giọng hỏi/

“Cảm thấy tốt hơn chút nào chưa? Đầu có còn đau hay không?”

Brian một chút cũng không phát hiện, những lời này của y ngữ khí ôn nhu cơ hồ muốn vắt ra nước.

“.....” Snow xấu hổ tránh đi tầm mắt y, gục đầu xuống nói. “Tốt hơn nhiều, tôi muốn ngủ sớm một chút, cậu đi về trước đi.”

Brian mỉm cười đứng lên.

“Được, tôi không quấy rầy cậu nữa. Cậu nghỉ ngơi sớm đi, không thoải mái thì lại gọi tôi.”

“Àn.”

Thẳng đến khi Brian ra khỏi phòng ngủ, Snow mới thở ra một hơi thật dài.

Hoàn hảo, hôm nay Brian cùng mình đi lên tầng năm, thời điểm phát hiện khác lạ cũng đúng lúc đưa mình trở về, bằng không, vạn nhất ở bên trong thư viện phát tình, hậu quả quả thực là không thể tưởng tượng nổi....

Snow đến bây giờ vẫn còn sợ hãi trong lòng, hít sâu mấy hơi điều chỉnh một chút nhịp tim mất tốc độ.

Những viên thuốc ức chế mà cậu mang theo kỳ thật cũng không ổn định, bởi vì tiêm thuốc vào tĩnh mạch rất khó thông qua cửa kiểm tra nghiêm ngặt, cậu chỉ có thể đem thành phần thuốc ức chế cho vào bên trong viên thuốc, cứ như vậy sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến tính năng của dược vật, công hiệu cũng giảm đi rất nhiều.

Vừa rồi khi tìm đọc tư liệu quá mức khẩn trương, dưới tình trạng thần kinh đại não hưng phấn cao độ, máu lưu thông nhanh hơn, tâm dẫn lên cao, ảnh hưởng đến chất dẫn dụ trong cơ thể, cho nên thuốc ức chế trong cơ thể mới đột ngột mất đi hiệu lực.

May mắn là, thuốc ức chế gia tăng cường chế cậu làm này có thể che giấu được mùi Omega, trước khi phát tình cũng sẽ không khiến Alpha chú ý quá nhiều, chỉ có tại thời điểm thực sự phát tình, mùi Omega mới thể trở nên nồng đậm gấp trăm lần không thể giấu được!

Hôm nay vì mạnh mẽ áp chế kỳ phát tình đến, cậu đã phải uống ba viên thuốc, điều này cũng đồng nghĩa là, về sau mỗi ngày đều phải tăng liều lượng lên ba viên....

Tuy rằng thuốc mình mang theo vẫn có thể đủ dùng đến ngày nghỉ, nhưng vạn nhất xảy ra tình huống không thể khống chế, lúc đó nên làm gì bây giờ?

Chẳng lẽ thật sự phải tìm Alpha tới để vượt qua kỳ phát tình sao?

Nghĩ đến đây, Snow nhin không được nhúu nhúu mày, gắt gao nắm chặt tay.

— Phải mau chóng tìm phương pháp giải quyết mới được!

Trong tay mình có danh sách nguyên liệu thuốc ức chế, nhưng mấu chốt là, mấy dược liệu chế tạo thuốc kia phải tìm ở nơi nào?

Hết chương 19.

20. Quyển 1 - Chương 20: Hưởng Đi Chính Xác Của Câu Chuyện

Snow cùng Brian trở về ký túc xá sớm, còn Lâm Viễn và Caesar vẫn ở lại thư viện tiếp tục tìm đọc tài liệu.

Lâm Viễn tìm rất nhiều sách về lĩnh vực điều khiển cơ giáp, tuy rằng trước đây cậu thường xuyên lên Internet chơi đối kháng cơ giáp, nhưng dù sao cũng chỉ giới hạn trong thế giới ảo, cùng với tự tay điều khiển cơ giáp vẫn có chênh lệch rất lớn.

Theo như lời huấn luyện viên Eileen nói, qua một tháng nữa là cuộc thi đấu cơ giáp hàng năm của Học viện quân sự St. Romia, nếu có thể ở trong top mười, là có thể có cơ hội đại diện cho trường học đi tham gia trận chung kết toàn quốc cùng với lễ duyệt binh ở thiên hà Cepheus.

Lâm Viễn chưa bao giờ đến thiên hà Cepheus, có một cơ hội như vậy đương nhiên là không muốn bỏ qua!

Lâm Viễn chọn một góc hẻo lánh ngồi xuống, mở quang não trước mặt, cẩn thận đọc những đầu sách, từ trên giá lấy xuống “Kỹ xảo điều khiển cơ giáp”. Caesar ngồi ở bên phải cậu, đang xem một quyển sách khác, “Chương trình nghị viện Quân bộ”.

Hai người ngồi im lặng cùng nhau đọc sách, biểu tình trên mặt đều rất nghiêm túc chuyên chú.

Qua một lúc lâu, đột nhiên có một nữ sinh Beta đi ngang nơi này, nhìn thấy Lâm Viễn liền chủ động chào hỏi.

“Chào, đội trưởng.”

Lâm Viễn ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng, nữ sinh khi mỉm cười trên gương mặt có hai lúm đồng tiền ngọt ngào, chính là nữ Beta ngày đó lúc tuyên thệ đã cùng mình chào hỏi, tên là Bosa.

Lâm Viễn cười nói.

“Bosa, là cậu a.”

“Àn.” Nữ sinh gật gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Lâm Viễn, phóng nhẹ thanh âm nói.

“Tôi muốn tháng sau tham gia thi đấu cơ giáp, đến tìm một chút tư liệu liên quan ôn tập.”

“Trùng hợp vậy sao? Tôi cũng tính tham gia thi đấu lần này, để tôi giới thiệu cho cậu vài quyển sách.”

Lâm Viễn nói xong liền từ trên quang não của mình mở ra hệ thống văn kiện bên trong thư viện, trực tiếp đem mấy bộ sách điện tử mới tìm được lúc này truyền đến trong quang não của Bosa.

Bosa hưng phấn mà nói.

“Thật tốt quá, đây đúng là sách tôi muốn tìm, cảm ơn đội trưởng.”

Lâm Viễn cười cười.

“Không cần khách khí, quyển sách này cũng không tệ lắm, cậu cứ xem trước đi.”

Nghe hai người trò chuyện, Caesar nhin không được ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Lâm Viễn.

Người kia.....

Lúc nào cũng mang theo khuôn mặt tươi cười, các phương diện năng lực lại thực xuất sắc, thêm hôm nay phải nhận mệnh trở thành đội trưởng, nhân duyên của cậu ta trong số các beta quả thực là tốt đến kì lạ. Mấy nhóm Beta trong ban đều sùng bái cậu ta một cách rõ rệt, cái người ngốc ngốc to đầu tên Becker kia quả thực giống như là một người hầu nhỏ của cậu ta, thậm chí ngay cả một số Alpha cũng thích cậu ta, tỷ như Carl.....

Caesar nhin không được nhẹ nhàng nhú nhú mi.

Chính mình là bạn cùng phòng, vì sao quan hệ với cậu ta lại nhạt nhẽo giống như người qua đường?

Nghĩ đến đây, Caesar liền đứng dậy đi đến phía sau Lâm Viễn, nhẹ giọng hỏi bên tai cậu.

“Cậu muốn tham gia thi đấu cơ giáp?”

Bị bạn cùng phòng giống như u hồn đột ngột xuất hiện sau lưng dọa sợ, Lâm Viễn liếc mắt nhìn Caesar, nghi hoặc hỏi.

“Tôi muốn báo danh tham gia, sao vậy?”

Caesar tiếp tục nhẹ giọng nói.

“Đọc sách cũng vô dụng thôi, mấy ngày nữa đi luyện thao tác thực chiến đi.”

Lâm Viễn đương nhiên biết thi đấu cơ giáp chỉ dựa vào lý luận suông thì không đủ, còn cần có kinh nghiệm thực chiến phong phú, chẳng qua, trường có ngàn vạn học viên, trung tâm cho thuê cơ giáp lại không thể nhiều như vậy, Lâm Viễn là người nghèo không mua nổi cơ giáp riêng cho mình, ở trường học mượn cơ giáp còn có hạn chế thời gian, cho nên cậu mới nghĩ muốn trước khi thực chiến thì đem những kiến thức lý luận hảo hảo ôn tập một lần.

Lâm Viễn đáp.

“Tôi biết. Ngày mai sau khi quân huấn kết thúc, tôi sẽ đi mượn một cơ giáp đến luyện thử xem.”

Caesar làm bộ lơ đãng nói.

“Kỳ thật tôi có một đài cơ giáp, nếu như cậu cần, có thể cho cậu mượn luyện tập.”

Hai mắt Lâm Viễn lập tức sáng lên.

“Thật sao?”

Caesar biểu tình bình tĩnh nói.

“Ngày mai mang cậu đến sân huấn luyện, có thời gian không?”

Lâm Viễn hưng phấn gật đầu. “Có!”

Thấy thiếu niên trước mặt hai mắt sáng lên nhìn về phía mình, tâm tình Caesar rốt cuộc cũng tốt lên – Rất tốt, trong mắt Lâm Viễn giờ chỉ còn lại mình mình, vốn dĩ nên là như thế, đây mới là diễn biến chính xác a.

Mười một giờ tối, Lâm Viễn và Caesar cùng nhau trở về ký túc xá, bởi vì Caesar đáp ứng cho Lâm Viễn mượn cơ giáp của mình luyện tập, thái độ của Lâm Viễn đối với Caesar không còn bài xích rõ rệt như lúc đầu.

Hai người vừa đi vừa vui vẻ trò chuyện.

“Đúng rồi Caesar, cơ giáp của cậu là cấp bậc nào a?”

“..... Cấp C.”

“Nga.” Lâm Viễn hưng phấn mà nghiêng đầu nhìn về phía hắn, “Lần này thi đấu cơ giáp vừa lúc cũng là cấp C!”

Cơ giáp theo tính năng ưu khuyết điểm mà phân thành năm đẳng cấp A, B, C, D, E, cấp D cùng cấp E không có năng lực tác chiến, có thể được sử dụng như người máy trong sinh hoạt hàng ngày. Cấp C tương đối cao cấp, một đài cơ giáp cấp C chỉ ít cũng có giá hai mươi vạn tinh tệ, chỉ có kẻ có tiền mới mua nổi. Đại học cung cấp cho học viên luyện tập đều là cơ giáp cấp C, thông thường cơ giáp điều khiển dự thi, cơ giáp thi đấu cũng là sử dụng cơ giáp cấp C, xem như là một loại tương đối thông dụng.

Cấp B cùng cấp A trực tiếp do chính phủ quản chế, phải là những nhân tài đạt được giấy chứng nhận tư cách điều khiển cơ giáp tương ứng mới có thể nhận được. Bởi vì loại cơ giáp này có lực sát thương siêu cường, mang theo những vũ khí công kích thậm chí có thể trực tiếp đánh sụp một thành phố, nên người bình thường không có khả năng nhìn thấy.

Cơ giáp B, C, D, E đều điều khiển bằng tay, người không chế cần dùng tay ấn vào những nút điều khiển chỉ huy cơ giáp. Mà cơ giáp cấp A là điều khiển bằng tay và giọng nói, chủ nhân trừ bỏ dùng thao tác bằng tay, còn có thể trực tiếp dùng thanh âm để hạ mệnh lệnh.

Trong truyền thuyết, ngoài cấp A ra, còn có một loại cơ giáp cấp S còn cao cấp hơn.

Trí năng cơ giáp cấp S trình độ không thua gì con người, là cơ giáp có thể khống chế bằng trí tuệ. Nói cách khác, chủ nhân có thể trực tiếp kết nối với cơ giáp thông qua dây nối, dùng đại não của chính mình điều khiển cơ giáp, thậm chí có thể đạt tới cảnh giới người và máy hợp nhất!

Bởi vì quá trình chế tạo cơ giáp cấp S vô cùng rườm rà, cần nhiều tài liệu cũng rất khó thành công, bởi vậy, cơ giáp cấp độ này số lượng cực kỳ hiếm, ở trong toàn bộ đế quốc cũng không vượt quá mười đài. Phải là các đại tướng quân của quân đoàn lớn, bệ hạ cùng với người thừa kế vương vị mới có tư cách sở hữu chúng.

Lâm Viễn đắm chìm vào trong hưng phấn, hoàn toàn không phát hiện, vừa nói ra hai chữ “cấp C”, trên mặt Caesar trong phút chốc lóe lên tia xấu hổ, cùng với bạch sắc cơ giáp trên cổ tay hắn một trận rung lên không phục.

Lúc trở lại ký túc xá, Caesar vừa mở cửa ra, liền nhìn không được nhẹ nhàng nhăn mũi lại.

— Vì cái gì trong phòng lại có mùi chất dẫn dụ Omega?

Nghi hoặc nhìn bốn phía xung quanh một lần, phát hiện phòng ngủ của Snow đóng, Brian ngược lại nằm thành hình chữ đại trên sofa, đang xem một bộ phim tình yêu cầu huyết, Alpha trong bộ phim một hơi câu ta yêu người buồn nôn muốn chết, Omega được tổ tình chảy xuống nước mắt cảm động, Brian ngồi xem đến say sưa.....

Caesar đối với phẩm vị của y thực không dám đề cao.

Lâm Viễn hiển nhiên đối với cái loại phim này không có bất cứ hứng thú nào, cùng Brian chào hỏi, liền về phòng đi ngủ.

Caesar đi đến bên cạnh Brian ngồi xuống, tắt đi thanh âm của bộ phim, mở miệng hỏi.

“Cậu cùng với Snow trở về trước?”

Brian gật gật đầu.

“Ân, Snow hôm nay thân thể không thoải mái, đi ngủ rất sớm.”

“Không thoải mái?” Caesar hơi hơi nhíu mày, đáy lòng không khỏi càng thêm nghi hoặc.

Brian và hắn cùng nhau lớn lên, tuyệt đối là Alpha không sai, Lâm Viễn vẫn cùng hắn ở trong thư viện vừa trở về, như vậy, mùi chất dẫn dụ Omega không bình thường trong phòng..... chỉ có khả năng đến từ Snow.

Caesar trầm mặc một lát, mở miệng nói.

“Brian, cậu cảm giác có thể có khả năng hay không, sẽ có Omega giấu diếm tiêm vào thuốc ức chế thông qua đo lường huyết thanh, trà trộn vào trong trường học?”

Brian giật mình, quay đầu nhìn về phía Caesar.

“Cậu là nói, sẽ có một loại thuốc ức chế có thể thay đổi đặc thù chất dẫn dụ trong máu, giấu diếm qua được kiểm tra huyết thanh của trường?” Nói tới đây, biểu tình Brian cũng trở nên nghiêm túc, “Này so với thuốc ức chế năm đó chỉ đơn thuần thay đổi kích thích tố còn đáng sợ hơn, nếu thực sự có loại thuốc ức chế này, Omega kia chẳng phải là hoàn toàn có thể ngụy trang thân phận?”

Caesar trầm mặc, chung quy đây chỉ là suy đoán của hắn, không có bất cứ chứng cứ nào. Nếu thực sự có loại thuốc ức chế này tồn tại, hơn nữa có Omega thành công sử dụng, tương lai vạn nhất có sai lầm gì, tuyệt đối sẽ tạo thành hậu quả không thể dự tính được.

Cái mũi của mình cảm ứng đối với các loại hương vị mỏng manh cũng không thể nói là chuẩn xác trăm phần trăm. Chỉ là, lần đầu tiên cảm ứng có thể sai lầm, liên tục nhiều lần đều ngửi được mùi chất dẫn dụ Omega, khiến cho Caesar từ mới đầu “hoài nghi cái mũi của mình” biến thành “hoài nghi thân phận Lâm Viễn cùng Snow”.

Lâm Viễn nhìn qua lạc quan đơn thuần, không giống như là người có bí mật trọng đại gì. Ngược lại là Snow, thiếu niên lạnh như băng thần bí khiến người ta có một loại cảm giác “có nội tình”, hơn nữa cậu ta thực chán ghét cùng người khác, nhất là Alpha tiếp xúc thân thể, là bởi vì cậu ta là Omega sao?

Chỉ cần thông qua danh sách gen của cậu ta tiến hành phân tích đo lường kiểm tra triệt để gen di truyền, liền có thể xác định được cậu ta đến cùng có phải là Omega hay không, chẳng qua, chính mình căn bản không có quyền lợi làm như vậy, cho dù Snow thật sự là Omega, cậu ta tiêm thuốc ức chế trà trộn vào trường quân sự cũng là có lý do của mình, nếu cậu ta không muốn công khai thân phận, Caesar làm bạn cùng ký túc xá cũng không thể tùy tiện đi vạch trần cậu ta.

Brian nghi hoặc nói.

“Đúng rồi, cậu như thế nào lại đột nhiên hỏi cái này? Chẳng lẽ cậu hoài nghi có người là Omega?”

Caesar dừng một chút, thần sắc bình tĩnh đáp.

“Không có gì, tôi chỉ là thuận miệng hỏi thôi.”

“Nga.” Brian quay đầu lại, tiếp tục đem lực chú ý đặt trên bộ phim.

Caesar cùng y nhìn trong chốc lát, thật sự là xem không nổi, dứt khoát xoay người đi ngủ.

Ngày kế tiếp thời tiết rất tốt.

Thời điểm Lâm Viễn tỉnh dậy vào sáng sớm, Snow đã sớm đến nơi quân huấn của học viện y học báo danh, Caesar ở trong phòng ăn chờ cậu, Brian còn đang ngủ nướng.

Lâm Viễn rửa mặt xong, đi đến phòng ăn cười cười nói. “Đi thôi.”

Caesar cũng hướng cậu mỉm cười một chút, hai người liền sóng vai đi ra cửa.

Kỳ thật, cùng Caesar một mình ở chung, Lâm Viễn vẫn là có điểm không được tự nhiên, nhất là nhớ tới lời Carl “Bạn ký túc xá của cậu thân phận không đơn giản, đừng nên cùng hắn thân cận quá”, Lâm Viễn liền cảm giác trong lòng thực không thoải mái.

— Cũng không biết thân phận của Caesar là gì, sẽ không phải là vương tử trong truyền thuyết đi?

Hắn nhìn qua một điểm cũng không hề có dáng vẻ tự cao tự đại của vương tử, ngược lại đối với chính mình rất tốt. Lớn lên anh tuấn, thời điểm mỉm cười rất có phong độ, tính tình cũng không vấn đề gì, còn chủ động tặng lễ vật cho Hobbit, chủ động đưa mình đồ ăn, chủ động cho mình mượn cơ giáp....

— Chẳng lẽ lại bởi vì đặc thù thân phận của hắn, cho nên không dám cùng hắn tiếp xúc?

Lâm Viễn đột nhiên cảm giác chính mình có chút keo kiệt, đi học lúc kết giao bằng hữu còn muốn phân ra thành ba bảy loại? Chính mình cũng không phải coi trọng gia thế của hắn mà muốn đi nịnh bợ, quang minh lỗi lạc kết giao thì có cái gì không được?

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn nhin không được nhìn về phía Caesar bên cạnh, hướng hắn mỉm cười hữu hảo một chút.

Caesar. “.....”

Thiếu niên tươi cười dưới ánh nắng quá mức đẹp mắt, khiến cho Caesar một trận hoa mắt tim đập mất tốc độ.

Trong lòng mặc danh trở nên cao hứng, Lâm Viễn buổi sáng hôm nay đã đối với mình mỉm cười hai lần, hiển nhiên, cậu ấy đối với mình thái độ đã từ phòng bị ban đầu, biến thành hữu hảo cùng tín nhiệm hiện tại.

Thu thập Lâm Viễn có ba phương pháp: thứ nhất, mua chuộc Hobbit. Thứ hai, đưa đồ ăn ngon. Thứ ba, cho cậu ấy mượn cơ giáp để ngoạn.

Ba phương pháp toàn bộ thành công.

Caesar khoái trá nghĩ: này thật sự là một bắt đầu không tồi a.

Sau khi toàn bộ hệ chỉ huy quân sự đến đủ, Lâm Viễn làm đội trưởng đi đến hàng trước, đối mặt với các học viên, cất cao giọng nói.

“Xếp thành hàng, nghiêm – hướng bên phải làm chuẩn!”

Mỗi buổi sáng trước khi huấn luyện viên đến sửa lại đội ngũ, đây là nhiệm vụ trung tá Knox giao cho Lâm Viễn, Lâm Viễn cũng thực tận trách hoàn thành, khi Knox đi đến sân thể dục, các học viên hệ chỉ huy đã ngay ngắn chỉnh tề xếp thành bốn hàng thẳng tắp như cột cờ.

“Hành lễ!”

Lâm Viễn cao giọng mở miệng, lập tức xoay người hướng huấn luyện viên Knox làm một quân lễ tiêu chuẩn.

Knox hướng cậu đáp lại quân lễ, trong mắt hiện lên một mặt tán thưởng.

Lâm Viễn về hàng, Knox lúc này mới đứng ở trước mặt các học viên, gương mặt nghiêm túc nói.

“Hôm nay không tập luyện, tôi mang mọi người đi tham quan một chỗ — nhà bảo tàng quân sự.”

Nghe nói như thế, học viên lập tức trở nên hưng phấn.

Đối với các học viên vừa thi đỗ trường quân sự mà nói, có thể đi bảo tàng quân sự chính mắt thấy các loại thiết bị quân dụng, cơ giáp trí năng, quân hạm, các loại máy trình sát.... của đế quốc, đủ để cho một đám thiếu niên nhiệt huyết sôi trào!

Becker đồng học thậm chí không thể cố gắng nghiêm túc, hưng phấn mà nhấc tay xin ý kiến.

“Huấn luyện viên, là đi cả ngày sao?”

Knox gật gật đầu.

“Bảo tàng quân sự cách nơi này rất xa, phải đi bằng xe huyền phù, hai giờ mới có thể tới, tham quan xong, buổi tối lại trở về.”

“Quá tốt!” Một đám người cao hứng hoan hô, so với huấn luyện thể năng vô vị nhàm chán dưới mặt trời, dùng thời gian cả ngày để tham quan bảo tàng quân sự, rõ ràng là thú vị hơn nhiều!

Lâm Viễn đáy lòng cũng tràn ngập cảm xúc chờ mong.

Bảo tàng quân sự?

Chỗ đó sẽ có cơ giáp cao cấp sao? Sẽ có cơ giáp trí năng cấp S trong truyền thuyết sao?

Trong nhà bảo tàng ở tỉnh cầu Phá Quân.

Kiến trúc khổng lồ trên trăm tầng trưng bày vô số thiết bị quân dụng tiên tiến của đế quốc.

Lão quán trưởng Brutus cùng vài vị trợ thủ cười những máy móc chuyên dụng nhanh chóng lên xuống cầu thang, từ lâu một bắt đầu tuần tra từng tầng.

Brutus nghiêm túc nói.

“Từ hôm nay trở đi, từng nhóm học viên của Học viện quân sự St. Romia sẽ đi đến nhà bảo tàng tham quan, nhóm đầu tiên là học viên hệ chỉ huy, buổi sáng mười giờ tới, các người phải làm tốt công tác tiếp đãi. Còn có, đợi một hồi kiểm tra một lần nữa hệ thống an ninh của bảo tàng, xác định không có bất cứ sơ hở nào.”

“Vâng!” Mọi người lập tức gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rõ.

Cầu thang lên xuống ngừng lại tại tầng cao nhất.

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, có thể thấy bên trong rất rộng lớn, một cơ giáp màu đỏ cao gần năm mươi mét đang lẳng lẳng đứng sừng sững tại nơi đó.

Kỳ quái là, trên người cơ giáp kia quần đầy xiềng xích, một cái lại một cái xích thô to mà vững chắc cột ngang dọc vào nó, tứ chi nó cũng bị không chế bên trong vách tường, tư thế bị khóa chặt như vậy, phảng phất như là một tội nhân bị trừng phạt.

Tuy rằng biết năng nguyên bên trong cơ giáp này đã không còn đủ để gây ra sóng gió gì, nhưng mỗi lần tuần tra, nhìn đến tư thái nó bị chặt chẽ khóa tại chỗ, mọi người vẫn sẽ có loại....

Cảm giác tim đập nhanh.

Từng vô số lần xung phong giết địch, vì bảo vệ đế quốc mà lập được biết bao nhiêu công lao không đếm xuể, cơ giáp cấp S có trí năng siêu việt không thua gì con người, năm đó ở trong quân đoàn tác chiến tiên phong vô cùng cường thế — Cơ giáp chuyên dụng của thiếu tướng Lăng Vũ quân đoàn Âm Dạ.

Chu Tước.

Giờ phút này, lại bị khóa lại bên trong tù thất bí mật ở tầng cao nhất nhà bảo tàng, giống như một tù nhân phạm phải trọng tội.

Brutus trầm mặc một lát, quay đầu đối với nhân viên phụ trách an toàn nói.

“Dem tầng này khóa lại, quyền hạn tiến vào cũng thăng lên cấp cao nhất, ta không hy vọng bất luận kẻ nào thấy được Chu Tước bị nhốt ở trong này!”

Nam nhân trẻ tuổi phụ trách an ninh lập tức gật đầu. “Rõ, quán trưởng!”

Đúng lúc này, ánh mắt cơ giáp màu hỏa hồng tựa hồ đột nhiên chớp động một chút, Brutus quay đầu, lại phát hiện nó vẫn như trước từ khi trầm trầm, đứng tại chỗ không nhúc nhích, phẳng phất như chớp động trong nháy mắt vừa rồi, chỉ là ảo giác của mọi người....

Hết chương 20.

YanYan: Tại sao mình lại cứ cảm thấy nghi ngờ cái thuộc tính “phúc hắc công” của Caesar là làm sao nhỉ?
@

~@

21. Quyển 1 - Chương 21: Bảo Tàng Quân Sự

Trung tá Knox cùng với trung tá Eileen, mang theo năm mươi học viên hệ chỉ huy quân sự sớm đứng ngoài cổng trường chờ xe huyền phù.

Loại xe huyền phù lớn có thể chứa được mấy chục người như thế này bề ngoài rất giống một chiếc đĩa bay, thân xe hình tròn bên trong có nhiều chỗ ngồi, bởi vì thể tích khổng lồ, nên phải chạy ở dưới tầng thấp nhất của làn đường trên không, tốc độ so với loại xe huyền phù nhỏ chỉ chuyên chở năm, sáu người cũng chậm hơn rất nhiều.

Bất quá thể tích lớn, tốc độ chậm cũng có những ưu điểm nhất định – đó chính là vững vàng.

Loại xe huyền phù loại lớn trong khi chạy vô cùng vững vàng, đứng ở trên xe cũng chẳng khác gì đứng trên mặt đất, cho dù ở trong xe chạy bộ nhảy nhót cũng không ảnh hưởng đến cân bằng thân thể.

Năm mươi người dựa theo số hiệu vào chỗ ngồi, số của Lâm Viễn và Caesar ở sát cạnh nhau, vừa vịn ngồi cùng nhau.

Huấn luyện viên Eileen mỉm cười nói.

“Đến bảo tàng cần hai giờ, các bạn có muốn chơi trò chơi gì không?” Tuy rằng đã là quân nhân, nhưng dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử 18 tuổi, không cần thời thời khắc khắc đều phải giữ bộ mặt nghiêm túc đầy kỷ luật như vậy.

Lời Eileen vừa nói ra, Becker đồng học lập tức nhắc tay lên đề nghị.

“Huấn luyện viên, 50 đồng học, không bằng mỗi người lên biểu diễn một tiết mục đi, biểu diễn xong chắc cũng mất tầm hai giờ, ca hát khiêu vũ gì đều được a!”

Mỗi người một lần quả thực là rất công bằng, Eileen nghĩ nghĩ nói.

“Được, vậy mỗi người biểu diễn một tiết mục đi, các bạn cũng nên làm quen với nhau một chút!” Nói xong liền nhìn về phía Lâm Viễn, “Lâm Viễn, cậu là đội trưởng, cậu lên đầu tiên đi.”

Bị chủ nhiệm lớp điểm danh, Lâm Viễn đành phải đứng lên, đi đến chỗ trống ở giữa, mỉm cười nói.

“Tôi sẽ không ca hát khiêu vũ, tôi biểu diễn cho mọi người một màn lộn nhào được không?”

Mọi người sửng sốt, căn bản không biết “lộn nhào” này của cậu là diễn như thế nào. Có người thậm chí còn nghĩ: lộn nhào? Cái này có ai không biết a, tiểu hài tử ba tuổi cũng có thể lộn nhào rồi, đội trưởng rõ ràng là đang ứng phó đi?

Eileen ngược lại cảm thấy thực hứng thú trả lời.

“Không sao, biểu diễn cái gì cũng được.”

Lâm Viễn cười gãi gãi đầu, vươn hai tay ra, làm tốt động tác chuẩn bị tiêu chuẩn, liền bắt đầu lộn mèo về phía sau.

Một cái, hai cái, ba....

Mười.... Ba mươi.... Năm mươi.... Tám mươi....

Tất cả mọi người ánh mắt đại ra há to miệng nhìn đội trưởng đại nhân ở trước mặt không ngừng lộn lộn lộn lộn....

Cậu ta là diễn viên tạp kỹ sao? Lộn nhiều như vậy cậu ta không choáng đầu sao?

Mọi người chỉ là xem thôi cũng đã muốn hôn mê....

Sau khi Lâm Viễn liên tục lộn một trăm lần, rốt cuộc dừng lại, ánh mắt mọi người đều đã ở trạng thái @@. Lâm Viễn mỉm cười cúi mình chào mọi người, mặt đầy trán định đi trở về ngồi xuống bên cạnh Caesar.

Bên trong xe trầm mặc năm giây, đột nhiên vang lên âm thanh ủng hộ: “Hảo! Đội trưởng quá đẹp trai a!”

Chính là Becker đồng học mặt mày hưng phấn. Sau khi có Becker đồng học đi đầu, bên trong xe bắt đầu vang lên tiếng vỗ tay đình tai nhức óc, cơ hồ muốn thổi bay cả đỉnh xe, không ít người hướng ánh mắt bội phục về phía Lâm Viễn.

Lâm Viễn ngưỡng chừng hướng mọi người cười một chút.

Chờ tiếng vỗ tay ngừng lại, Eileen mới nói.

“Caesar kể tiếp đi, cứ dựa theo trình tự chỗ ngồi mà lên.”

Caesar thoải mái di chuyển đến giữa xe huyền phù.

“Có thể phối thêm nhạc không? Tôi muốn khiêu vũ một đoạn.”

Eileen gật đầu nói.

“Đương nhiên có thể.”

Caesar lấy ra quang não kiểu gấp luôn mang bên người, từ đó mở lên một ca khúc.

Tiếng nhạc có tiết tấu dồi dào mạnh mẽ vang lên, Caesar vươn tay, ở trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người bắt đầu khiêu vũ.

Đoạn khiêu vũ này của Caesar rất có tính thưởng thức, cơ thể cùng xương cốt toàn thân đều được hấn khống chế, hai tay cùng hai chân thu phóng hoàn toàn tự nhiên, mỗi một bộ phận trên cơ thể đều theo chính xác ý của chủ nhân mà động đưa, vũ đạo lưu loát dứt khoát cùng với âm nhạc giàu cảm xúc và tiết tấu dung hợp một cách hoàn mỹ, kỹ thuật nhảy bùng nổ mười phần khiến tất cả mọi người khiếp sợ mở to hai mắt nhìn.

Đây mới là khí thế Alpha nên có!

Caesar khiêu vũ không chỉ rất có năng lực, xem xét về nhiều mặt thậm chí còn không hề thua kém vũ công chuyên nghiệp một chút nào! Hấn cư nhiên đem vũ đạo cùng với cách đấu thuật kết hợp lưu loát với nhau, mỗi một động tác đều không dây dưa lằng nhằng chút nào, dứt khoát, chuẩn xác, giống hệt như một trình tự đã được thiết lập!

Thời điểm khi âm nhạc rốt cuộc dừng lại, Caesar vừa đúng lúc làm một động tác mời khom người kết thúc, động tác giống như một thân sĩ phong độ đang mời bạn nhảy ở trong những vũ hội bình thường được biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn!

Bên trong xe nhất thời vang lên một trận thét chói tai cùng tiếng vỗ tay!

Caesar hướng mọi người mỉm cười cúi chào, quay về chỗ ngồi.

Lâm Viễn một bên vỗ tay, một bên nhìn về phía Caesar bên cạnh.

“Cậu còn có thể khiêu vũ a? Nhảy thật tuyệt.”

“..... Phải không?”

Caesar bởi vì được Lâm Viễn khích lệ mà tâm tình khoái trá, trên mặt cũng nhin không được lộ ra tươi cười.

— Cậu rút cuộc phát hiện ra ưu điểm của tôi rồi sao?

— Nếu như cậu đã khen tôi, tôi đây cũng phải khen ngợi cậu vài câu a.

Caesar quay đầu nhìn về phía Lâm Viễn, đến gần bên tai cậu nói.

“Cậu vừa rồi biểu diễn lộn nhào cũng rất lợi hại, thân thể của cậu mềm dẻo như vậy, trước kia có học qua tập kỹ sao?”

Lâm Viễn cười cười trả lời.

“Không, tôi trước đây rất nghịch ngợm, thích ở trên giường lộn đến lộn đi, lộn nhiều liền luyện thành như vậy.”

Caesar: “.....”

Một khắc kia, Caesar đột nhiên có loại xúc động muốn dùng sức vò rồi lại vò đầu người này.

Nghĩ tới trước đây Tiểu Lâm Viễn tròn vo mập mạp ở trên giường nghịch ngợm lộn qua lộn lại, kia nhất định..... siêu khả ái đi? Không biết người nhà cậu có đem mấy hình ảnh đó ghi lại hay không, thật muốn xem xem cậu ấy trước đây bộ dáng như thế nào....

Caesar quay đầu nhìn về phía Lâm Viễn, lại phát hiện Lâm Viễn đang chuyên chú nhìn người biểu diễn tiếp theo.

Thực bất hạnh, dựa theo trình tự chỗ ngồi, người diễn tiếp theo vừa lúc lại là ký túc xá cách vách Carl.

Carl hiện đang hát, thiếu niên mang theo mỉm cười ca hát thật thích hợp làm một ngôi sao tiểu bạch kiểm, hơn nữa, thanh tuyến của Carl thiên về nhu hòa, hát cũng chính là bản tình ca hiện đang rất được ưa chuộng, tiếng nói ôn nhu vang bên tai, giống như tình nhân đang thì thầm.

Tuy rằng không thích Carl, nhưng không thể không thừa nhận, y hát nghe rất hay.

Chẳng qua, thấy Lâm Viễn mặt mày nghiêm túc say mê nghe Carl ca hát, trong lòng Caesar nhin không được có chút không tự nhiên.

Lần sau tìm cơ hội hát cho Lâm Viễn nghe một lần, kỳ thật tôi không chỉ có biết khiêu vũ, ca hát cũng chẳng kém gì Carl đâu a....

Caesar dưới đáy lòng yên lặng nghĩ.

Màn biểu diễn kế tiếp tiếp tục diễn ra, trong ban không thiếu người tài hoa, có người bắt chước thanh âm các loài động vật, còn có người biết đọc vè, Bosa thậm chí còn diễn một đoạn múa bale.

Trải qua việc biểu diễn tài nghệ, khoảng cách giữa các học viên tựa hồ đột nhiên được kéo gần lại rất nhiều, Lâm Viễn là đội trưởng thậm chí còn tinh tường nhớ kỹ tên họ của tất cả đồng học trong ban, hơn nữa là cả số hiệu của mỗi người.

Mười giờ sáng, xe huyền phù rút cuộc tới được bảo tàng quân sự ở Phá Quân tỉnh.

Bảo tàng này là bảo tàng quân sự lớn nhất trong toàn đế quốc, được xây dựng ở giữa một bình nguyên mênh mông rộng lớn, bảo tàng được phân thành nhiều tòa cao ốc, trong đó tòa cao nhất có thể lên tới một ngàn mét, ngẩng đầu trông lên cũng không thể nhìn thấy được đỉnh, quần thể kiến trúc chiếm diện tích hơn một vạn mét vuông, bên trong trưng bày số lượng lớn thiết bị quân dụng.

Một đám học viên hưng phấn từ trên xe huyền phù đi xuống, cửa bảo tàng quả nhiên đã có một loạt nhân viên đứng chờ. Một người nam nhân tuổi còn trẻ đi lên trước, bắt tay trung tá Knox và Eileen một chút, sau đó hướng các học viên nói.

“Các bạn học viên, hoan nghênh các bạn đến với bảo tàng quân sự! Hiện tại các bạn có thể đi vào tham quan! Năm mươi người phân ra thành năm tổ nhỏ, các vị lão sư sẽ mang các bạn đi xem những khu triển lãm khác nhau! Trong bảo tàng không được gây ồn ào, cũng không được chụp ảnh, có vấn đề gì có thể giờ tay lên hỏi!”

“Hiểu rồi!” Mọi người lập tức gật đầu tỏ vẻ minh bạch.

Năm mươi người tự động theo số hiệu của mình phân thành năm tiểu tổ, cùng năm vị lão sư đi vào tham quan, Knox và Eileen được mời đến văn phòng của quán trưởng, nơi này bọn họ đã đến vô số lần, không cần thiết phải tiếp tục đi xem, hơn nữa nhà bảo tàng có những lão sư chuyên môn phụ trách giới thiệu, bọn họ đối với học viên của mình cũng rất yên tâm.

Lâm Viễn, Caesar, Carl, Becker đều ở trong tổ năm, cùng một người nữ chuyên gia từ khu A lần 50 bắt đầu tham quan.

Nữ chuyên gia mang theo mọi người vào khu triển lãm, trên mặt đất trống trải đặt một phi thuyền vũ trụ đã cũ, so với phi thuyền ngày nay thể tích nhỏ hơn mười lần, bởi vì niên đại đã rất lâu, trên thân phi thuyền có một vài bộ phận thậm chí đã bắt đầu phai màu.

Nữ chuyên gia mỉm cười nói.

“Các vị đồng học, các bạn hiện tại đang xem chính là phi thuyền vũ trụ Trần Châu số hiệu 01, phi thuyền này có ý nghĩa đặc thù như thế nào, có vị đồng học nào biết không?”

Nữ chuyên gia nhìn về phía Lâm Viễn, Lâm Viễn liền mở miệng nói.

“Đây chính là phi thuyền chở khách đầu tiên trong lịch sử, năm đó nhóm dân cư đầu tiên li khai địa cầu chính là ngồi trên phi thuyền Trần Châu số 01.”

Nữ chuyên gia tiếp tục hỏi.

“Vậy vì sao lại gọi là tàu Trần Châu?”

Lâm Viễn trả lời.

“Bởi vì trần châu từng được mọi người dùng làm loại đá may mắn kỷ niệm ngày kết hôn, nó tượng trưng cho sức khỏe, sự trong sáng cùng hạnh phúc. Năm đó nhóm khoa học gia khi chế tạo phi thuyền này, là hy vọng nhân loại sau khi rời khỏi địa cầu có thể có được cuộc sống khỏe mạnh, hạnh phúc, cho nên lấy tên là tàu Trần Châu. Sau này khi nó được nâng cấp lên làm phi thuyền chở khách trong vũ trụ, cũng vẫn tiếp tục sử dụng tên gọi này.”

Nữ chuyên gia mỉm cười gật đầu.

“Trả lời rất khá, vị đồng học này có kiến thức lịch sử rất chắc chắn.”

Lâm Viễn cũng hướng nàng mỉm cười một chút.

Becker đồng học mặt đầu kiêu ngạo mà nói.

“Lão sư, cậu ấy là đội trưởng của chúng tôi!”

Nữ chuyên gia sáng tỏ nói.

“Trách không được, đội trưởng các cậu rất lợi hại a!”

Mọi người lập tức gật đầu phụ họa. “Đúng vậy đúng vậy!”

Lâm Viễn. “.....”

Quay đầu nhìn về phía Caesar, phát hiện Caesar mang theo mỉm cười nhìn mình, Lâm

Viễn đành phải gãi gãi đầu, tránh đi tầm mắt hắn.

Nữ nhân liếc mắt nhìn Lâm Viễn, đáy lòng nhin không được có chút nghi hoặc – hệ chỉ huy như thế nào lại để một Beta làm đội trưởng? Hơn nữa mấy Alpha trong tổ năm này tựa hồ cũng không hề có chút dị nghị nào? Mà trong ánh mắt của Alpha đang đứng bên cạnh cậu kia, thậm chí còn tràn ngập tán thưởng?

Nữ chuyên gia mang theo mười người tiểu đội năm bắt đầu lần lượt thăm quan các tầng.

Trình sát hạm ẩn tính đầu tiên, cơ giáp trí năng đầu tiên, mẫu hạm chiến thuyền quân dụng đầu tiên, các loại quân hạm.... trong bảo tàng trưng bày những công trình quân dụng trong mấy trăm năm thành lập đế quốc, khiến mọi người hoa cả mắt, không kịp nhìn.

Nhất là đến khu cơ giáp trí năng tầng 80, xuyên thấu qua những tấm kính thủy tinh lớn nhìn đến một đài cơ giáp được trưng bày ở đó, mọi người càng hưng phấn đầy mặt.

Mỗi cơ giáp được trưng bày ở nơi này đều có lịch sử lâu đời, một số cơ giáp thậm chí từng giúp cho chủ nhân oai phong một cõi, chiến công hiển hách. Điều tiếc nuối duy nhất là, bên trong bảo tàng đại bộ phận là cơ giáp cấp B, cơ giáp cấp A cũng chỉ có một đài, là vì hư hao nghiêm trọng không thể sửa chữa, vì vậy nên mới trưng bày ở trong này làm đồ triển lãm. Lâm Viễn nhìn cơ giáp cấp A cao hơn ba mươi thước kia, nhìn không được cảm thán: cấp A chính là thật khác biệt, nhìn qua đã có cảm giác siêu cấp oai phong!

Một đám người mang theo tâm tình kích động tham quan đến khu A tầng 80, đã là 12 giờ trưa.

Nữ chuyên gia mỉm cười nói.

“Được rồi, đã là tầng cao nhất. Cho các bạn thời gian mười phút đi giải quyết các vấn đề cá nhân, mười phút sau mọi người tập hợp trong đại sảnh tầng một, cùng đi ăn trưa, buổi chiều lại đưa tất cả tham quan khu vực dưới tầng 50!”

Mọi người lập tức giải tán, có người đi tìm người máy bán hàng mua nước uống, có người đi tìm toilet.

Lâm Viễn vẫn đứng lại tại chỗ, lưu luyến không rời mấy cơ giáp bên trong lớp kính cách ly kia, đáy lòng nhìn không được nghĩ – nếu mình cũng có một đài thì tốt rồi, đáng tiếc là mua không nổi. Nếu ba năm sau thuận lợi tốt nghiệp, hơn nữa thành tích không tồi, có thể thành một thiếu úy nhỏ trong quân đoàn nào đó, chắc là có thể có một cơ giáp riêng thuộc về mình....

Lâm Viễn đang chìm đắm trong khao khát tương lai tốt đẹp, đột nhiên nghe được trên đỉnh đầu truyền đến một trận tiếng vang kỳ quái, đồng học xung quanh đã đi hết, bên trong không gian yên tĩnh, thanh âm chói tai giống như xiềng xích bị kéo lê trên mặt đất khiến da đầu Lâm Viễn run lên một trận.

— Nơi này không phải là tầng cao nhất của bảo tàng sao? Vì sao trên đầu lại có loại thanh âm kỳ quái này?

Lâm Viễn có chút nghi hoặc hướng thang cuốn đi tới.

Quả nhiên, tầng cao nhất mà cầu thang có thể đi lên là tầng 80 mình đang đứng.

Nhưng nếu tầng 80 là tầng cao nhất, vì sao lại có thanh âm ở bên trên? Trên đó có cái gì sao?

Lâm Viễn dạo chung quanh một vòng, ở trong góc phát hiện một cái thang bộ.

Tuy rằng đại bộ phận các tầng đều là sử dụng cầu thang lên xuống chạy bằng điện, nhưng người xây dựng tòa nhà vẫn giữ lại cầu thang bộ truyền thống, để tránh trường hợp phát sinh hỏa hoạn hoặc gián đoạn mạch điện có thể đem người vây ở bên trong.

Lâm Viễn đẩy đẩy cửa, muốn vào xem, lại phát hiện, cửa cư nhiên đã khóa?

Cửa hành lang tại sao lại khóa? Không phải hẳn là nên mở ra, để có thể chạy trốn khi xảy ra tình huống khẩn cấp sao?

Càng làm Lâm Viễn nghi hoặc chính là, xuyên qua cửa kính thủy tinh, có thể nhìn thấy không chỉ có cầu thang xuống dưới, mà còn có một đoạn thang đi thông lên trên lầu!

Cửa trên lầu cũng bị đóng chặt, nếu không phải trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một trận thanh âm, người bình thường khẳng định sẽ tưởng rằng đó là nơi thông lên nóc nhà.

Cửa thoát hiểm khẩn cấp vì sao lại khóa?

Lâm Viễn nghi hoặc gãi gãi đầu, vừa muốn xoay người trở về, lại nghe trên đỉnh đầu vang lên một tiếng “Ba” thanh thúy, dường như rất giống thanh âm xiềng xích bị tách ra! Ngay sau đó là một trận ồn ào, thanh âm kia phi thường quỷ dị, tựa hồ như có một dã thú bị nhốt ở nơi đó đang liều mạng giãy dụa!

“.....” Là cái gì? Mái nhà có thứ gì? Hay là có người đang tiến hành thi công trên nóc nhà?

Lâm Viễn nghe thanh âm quỷ dị này, tim đột nhiên đập dồn dập, cậu có một loại trực giác rất kỳ quái, hoặc nên nói là một thứ cảm ứng vi diệu..... thứ trên lầu nhất định có gì đó quen thuộc với cậu!

Giống như có một sức mạnh vô hình nào đó đang hấp dẫn cậu tới gần.

Loại lực hút này cường đại đến mức thậm chí khiến thân thể Lâm Viễn đi trước cả lý trí, tiếp tục đến trước cửa!

Lâm Viễn khẽ sát nhìn kỹ, phát hiện phía bên phải cánh cửa có một bộ phận cảm ứng thể hình chữ nhật.

Hiện tại các tòa nhà lớn đều có những thiết bị phân biệt thân phận qua thẻ, giống như ký túc xá của bọn họ, thẻ chứng minh thân phận có thể trở thành chìa khóa để sử dụng, ở những địa phương cao cấp hơn, thời điểm đi vào còn cần kiểm tra vân tay hoặc đồng tử.

Lâm Viễn cầm thẻ từ của mình ở trường học, quét một chút, phát hiện không phản ứng.

Ôm một ý tưởng thăm dò, lại cầm ra thẻ bạch kim mà mẹ đưa cho cậu, nhẹ nhàng đưa ra –

Một màn làm cho người ta khiếp sợ phát sinh!

Theo chiếc thẻ bạch kim đi qua bộ phận cảm ứng, cửa tự nhiên mở ra!

Lâm Viễn kinh ngạc lại hưng phấn mà nhanh chóng theo thang bộ đi lên lầu, đứng ở cửa, lại cầm ra thẻ từ quét một cái.

Cánh cửa kim loại nặng nề quả nhiên chậm rãi mở ra hai bên, Lâm Viễn đi vào phòng trong, ánh sáng chói mắt xuyên thấu qua cửa sổ sát đất phản chiếu tới khiến Lâm Viễn theo phản xạ định lấy tay che khuất hai mắt, mà đúng lúc này, cửa phía sau đột nhiên đóng lại.

Có lẽ là cửa tự động đóng?

Lâm Viễn nghi hoặc xoay đầu nhìn thoáng qua cửa ra vào một chút, lúc này mới quay người nhìn về trong phòng –

Chỉ thấy bên trong không gian rộng lớn giống như một sân bóng, một đài cơ giáp khổng lồ cao năm mươi mét đứng sừng sững!

Cơ giáp kia toàn thân màu hỏa hồng, ánh sáng chiếu lên vỏ kim loại trên người tản ra thứ sáng bóng đẹp mắt! Thể tích cơ giáp tuy rằng lớn, nhưng toàn bộ cấu tạo đường cong thân thể lại lưu loát vô cùng, mỗi một khớp xương đều đáng được coi là thiết kế hoàn mỹ nhất!

Thân máy màu đỏ được mặt trời chiếu rọi, đài cơ giáp tựa hồ giống như đang đắm chìm bên trong liệt hỏa!

Đó là cơ giáp xinh đẹp nhất mà Lâm Viễn đã từng gặp qua! So với cơ giáp đồ họa trên Internet còn đẹp hơn gấp trăm lần!

Mà càng khoa trương hơn là, trên người cơ giáp kia quần đầy xiềng xích điện từ, vào thời khắc Lâm Viễn đi vào kia, cơ giáp đột nhiên dùng lực vùng lên, xiềng xích bên người răng rắc bị nó cứng rắn bẻ gãy!

“.....” Lâm Viễn khiếp sợ cứng ngắc tại chỗ, ngốc ngốc ngẩng đầu lên nhìn nó.

“.....” Cơ giáp kia tựa hồ cũng sững sốt một chút, hơi hơi cúi đầu, đôi mắt hỏa hồng lóe lên, nó chỉ cần một chân là có thể đạp chết con người nhỏ bé này, trầm mặc thật lâu, mới mở miệng nói. “Đến giúp ta một chút, được không?”

Lâm Viễn kinh ngạc chỉ chỉ cái mũi của mình.

“Người, người.... đang nói chuyện với ta sao?”

Cơ giáp gật gật đầu, ngữ khí ôn nhu nói.

“Đúng vậy. Người có muốn điều khiển cơ giáp cấp S không? Đến đây đi, đến gần ta. Ta sẽ dạy người cách điều khiển.”

Nó nói xong liền chủ động mở ra một khoang điều khiển trước ngực, cúi người đem khoang điều khiển đưa đến trước mặt Lâm Viễn.

“.....”

Này đến cùng là sao a?

Cơ giáp trực tiếp nói chuyện, còn chủ động mời mình đến điều khiển nó? Có loại cơ giáp nào nhiệt tình như vậy sao?

Tuy rằng đáy lòng rất nghi hoặc, bất quá, Lâm Viễn lần đầu tiên nhìn thấy cơ giáp cấp S, tựa hồ bị một loại lực hút kỳ quái nào đó dẫn dắt, hưng phấn mà đi vào trong khoang điều khiển, một bên còn hỏi nó.

“Người thật là cấp S sao? Cao đến năm mươi mét đi? Đúng rồi, người tên là gì?”

Cơ giáp không có trả lời cậu, mà chỉ thần nhiên đứng thẳng dậy, đóng lại cửa khoang điều khiển.

Trong nháy mắt cửa khoang điều khiển đóng lại, Lâm Viễn tựa hồ thấy cửa mặt thất bị mở ra, Caesar vội vã xông vào.

“Lâm Viễn —”

Thanh âm quen thuộc bị ngăn cách bên tai, Lâm Viễn còn chưa kịp đáp lại, thân thể liền bị một đồng dây thần kinh màu đỏ gắt gao cuốn lấy!

Đồng thời, Chu Tước đột nhiên khởi động động cơ toàn thân, phóng lên cao, trực tiếp phá nát nóc nhà bảo tàng!

Đôi cánh màu đỏ bóng loáng hoa một tiếng từ bả vai mở ra, cơ giáp màu hỏa hồng giống như một con chim màu đỏ, lấy tốc độ cực quang siêu việt nhanh chóng hướng chín vạn mét trên không bay đi!

Hết chương 21.

22. Quyển 1 - Chương 22: Cơ Giáp Trí Năng Chu Tước

..... Đây là tình huống gì?!

Chẳng qua là đi toilet một chuyến, lúc trở về liền đột nhiên phát hiện không thấy Lâm Viễn, Caesar nôn nóng tìm kiếm chung quanh, thấy cửa hành lang mở ra liền lập tức đi lên, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng Lâm Viễn bị nhốt ở sau cửa.

Đến gần cánh cửa, lại phát hiện nó đã tự động khóa lại, còn thiết lập quyền hạn mở cao cấp nhất. Caesar lấy ra thẻ chứng minh của mình quét qua ô cảm ứng, cửa bị mở ra, sau đó hắn liền thấy được một màn khiến cho người ta khiếp sợ —

Chỉ thấy Lâm Viễn đi vào trong khoang chỉ huy của một cơ giáp khổng lồ, cơ giáp màu đỏ trực tiếp phóng lên cao, trốn thoát khỏi bảo tàng!

Caesar trong nháy mắt đó cơ hồ muốn hít thở không thông!

— Lâm Viễn!

Caesar lớn tiếng kêu, lại không nhận được bất cứ lời đáp nào!

Đáng chết, tên ngốc này như thế nào lại trực tiếp đi vào khoang điều khiển? Cơ giáp màu đỏ khổng lồ ở trước mặt kia chắc chắn là cấp S — cơ giáp trí năng cấp cao nhất! Trí năng của nó thậm chí còn không thua nhân loại!

Cơ giáp cấp S trong toàn đế quốc cũng chỉ có mười đài, bởi vì tính cơ mật, nên kiến thức về loại cơ giáp này người thường không thể hiểu rõ, mọi người chỉ biết là nó rất lợi hại, lại không biết đến cùng là nó lợi hại ở chỗ nào.

Cơ giáp cấp S được khống chế bằng não bộ, cần phải trải qua quá trình phối hợp tinh thần giữa chủ nhân cùng cơ giáp, người không phải chủ nhân của cơ giáp tuyệt đối không thể tùy tiện điều khiển! Nếu điều khiển nó mà giới hạn tinh thần không đủ cao, hoặc là không được sự đồng ý của cơ giáp, rất có khả năng sẽ bị tinh thần cường đại của cơ giáp phản khống, thậm chí bị phán đoán là địch nhân mà tiêu hủy ở bên trong!

Lâm Viễn căn bản chưa có điều khiển qua cơ giáp cấp S, thậm chí còn không hiểu được nguyên lý khống chế cơ giáp cấp S, cậu ấy như vậy sẽ gặp chuyện không may!

Caesar chưa từng nóng vội như vậy bao giờ, trong một khắc khi Chu Tước cất cánh, hẳn cơ hồ là không chút do dự lập tức ẩn vào công tắc không gian trên cổ tay.

“Bạch Vũ, mau – đuổi theo đi!”

“Rồ! Chủ nhân!” Bạch Vũ nghe được chủ nhân triệu hồi liền lập tức biến thân, trực tiếp đưa Caesar vào khoang điều khiển trên ngực mình, nhảy lên đồng thời mở ra hai cánh!

Đôi cánh thuần sắc trắng giống như đại diện vũ dực, cơ giáp khổng lồ giương cánh bay cao, lấy tốc độ không thua kém Chu Tước lập tức lao đi!

Trong khoang điều khiển của Chu Tước.

Lâm Viễn bị dây thần kinh quấn quanh toàn thân, đang cùng đầu mối trí năng của Chu

Tước tiến hành phối hợp tinh thần giữa nhân cơ. (người và máy)

0%.....1%.....2%.....

Con số phối hợp trên màn hình nặng nề tăng lên.

Mà Lâm Viễn giờ phút này, trong đầu lại phẳng phất quay vòng một đoạn hình ảnh kỳ quái, đầu cậu đau đến cơ hồ muốn nổ tung, bên trong giống như có ngàn vạn con bọ đang cắn xé!

Trong quá trình phối hợp tinh thần giữa người và máy, những mảnh ký ức của Chu Tước mạnh mẽ đổ vào trong đầu cậu!

Ký ức mười mấy năm đi theo chủ nhân cũ chinh chiến sa trường, xung phong giết địch, nhiệt huyết mà kích thích, ký ức mười mấy năm qua bị giam cầm tại mật thất trên tầng cao nhất của bảo tàng, không thể trốn thoát, tịch mịch mà thống khổ.... Vui sướng khi thắng lợi, khổ sở khi chủ nhân rời đi, không cam lòng khi bị giam cầm....

Ký ức cùng áp lực nhiều năm trực tiếp đổ vào bên trong đầu óc của thiếu niên mười tám tuổi, tinh thần của Lâm Viễn cơ hồ muốn vỡ ra!

“Xin chào, ta tên là Lăng Vũ, phối hợp tinh thần thành công, về sau ta chính là chủ nhân của ngươi. Ngươi thích tên nào? Màu đỏ.... vậy gọi là Chu Tước đi có được không?”

“Khó nghe.”

“À, ta đây coi như ngươi đã đồng ý.”

“....”

“Chu Tước, kỳ thật ta là Omega, ngày đó ngươi làm kiểm tra đo lường gen chắc đã biết đúng không?”

“.... Ngươi về sau tính thế nào?”

“Dù sao cũng đã dùng thuốc ức chế nhiều năm như vậy, liền cứ tiếp tục dùng là được rồi.”

“Nhưng mà, làm như vậy rất mạo hiểm.....”

“Có biện pháp nào khác đâu? Ta trời sinh chính là Omega, nếu ta không làm như vậy, năm mười tám tuổi sẽ bị cưỡng chế phối hợp với một người xa lạ, kết hôn sinh con.... Quy tắc của thế giới này chính là như thế.”

“Chủ nhân, chất dẫn dụ Omega trong cơ thể người đã đạt cực hạn, người phải....”

“Không cần lo chuyện này! Lập tức điều chỉnh lộ tuyến, điều khiển tàu Âm Dạ tiến vào trùng động vũ trụ Isville!”

“Chủ nhân....”

“Thực xin lỗi, Chu Tước, ta không có cách nào giữ lại người.”

Những đoạn ký ức của cơ giáp cùng chủ nhân cũ, một khắc gặp mặt, ly biệt vào ngày đó, một màn một màn lóe lên trước mắt, trong đầu Lâm Viễn loạn thành một đoàn, dùng lực siết chặt nắm tay, đại não bị tín hiệu ký ức mạnh mẽ một lần lại một lần quét qua, thống khổ tựa như bị điện giật, khiến Lâm Viễn khó chịu cuộn thân thể lên, môi cắn chặt đến bật máu.

“Con trai, con muốn đặt tên là gì? Gọi con là Tiểu Viễn đi? Đừng khóc đừng khóc, con rất thích cái tên này có phải không? Ừ, ta coi như con đồng ý.” Có một thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng nói bên tai.

“Con trai, con về sau liền làm Beta, một Beta yên bình mà hạnh phúc... có được không?”

“Tiểu Viễn lại đây, baba làm thức ăn cho con, cái này gọi là bánh ngọt, đến đọc theo baba, bánh ngọt.... là bánh ngọt chứ không phải dưa chuột, con sao lại ngốc như thế chứ!”

“Tiểu Viễn, con lại ăn vụng bơ có đúng không? Không nghe lời, cả ngày chỉ biết có ăn ăn thôi, sắp mập thành tiểu trư rồi!”

“Tiểu Viễn, thực xin lỗi, baba muốn đi, không thể mang theo con. Con ngoan ngoãn nghe lời, về sau mặc kệ gặp phải khó khăn gì, đều phải kiên cường sống sót....”

“Baba....”

Cậu nghe được thanh âm non nớt tức giận của một tiểu hài tử khàn giọng hô.

“Baba, đừng vứt bỏ con.... baba....”

Người kia vẫn không hề quay đầu lại, thời tiết tinh cầu kia rét lạnh cơ hồ muốn đông cứng cả người.

Sau đó, trên cánh tay hài đồng còn nhỏ bị tiêm vào một chất lỏng lạnh lẽo, cậu liền mất đi ý thức, cái gì cũng đều không nhớ rõ.

Cậu không nhớ rõ bộ dạng nam nhân kia, không nhớ rõ tất cả những chuyện trước năm bốn tuổi, thậm chí không nhớ rõ cả tên gọi của chính mình....

Hốc mắt Lâm Viễn đỏ lên, bắt đầu liều mạng giãy giụa.

Ký ức hỗn loạn trong đầu khiến cậu căn bản phân không rõ nổi là đến từ trí não cơ giáp hay là từ chính mình, chỉ là, thanh âm của nam nhân trong trí nhớ kia, khiến cậu đau

lòng muốn rơi lệ....

Baba....

Đó là baba sao?

Loại hồi ức cưỡng chế này, hoàn toàn không thể nhớ rõ chi tiết, cảm giác thật sự rất khó tiếp thu, khó chịu đến mức trái tim cậu từng đợt âm ỉ đau, giống như đang bị vô số dây thừng gao siết chặt!

5%....20%.....80%....100% !!

Con số trên màn hình trung tâm trí năng trong vòng năm giây đột nhiên tăng vọt lên một trăm phần trăm!

Tinh thần Lâm Viễn lập tức bắt đầu phản kháng Chu Tước!

“.....”

Chu Tước chấn kinh!

Đây bắt quá chỉ là một hài tử mười tám tuổi, nó đem cậu lừa đi vào, chỉ là vì muốn khống chế cậu, từ trên người cậu lấy một chút tinh lực cùng năng lượng mà thôi!

Nó đã bị nhốt lâu lắm rồi, tinh lực không ngừng hạ xuống, năng lượng vụng trộm giấu đi cũng còn lại không được bao nhiêu, muốn trốn thoát thì tất yếu phải mượn sức mạnh của con người. Nó hoàn toàn không nghĩ tới, tinh thần của thiếu niên này lại ương ngạnh như thế, chưa nói đến không chịu khống chế, thậm chí trái lại còn tác động đến đầu mối trí năng của mình!

Chu Tước bắt đầu mạnh mẽ áp chế Lâm Viễn, ý chí Lâm Viễn lại phi thường kiên quyết giãy dụa phản kháng!

Song phương giằng co, hậu quả là trung tâm trí năng của Chu Tước cùng tinh thần Lâm Viễn đều trở nên hỗn loạn vào nhau!

Nhi tử? Làm một Beta? Baba? Kiên cường sống sót!

Đó là ký ức gì?

Vì cái gì trong trí nhớ của thiếu niên, cứ nhiên lại có một người khiến nó vô cùng quen thuộc –

Tướng quân Lăng Vũ!

Phía sau không xa, Caesar ở trong khoang điều khiển cau mày, cơ giáp màu đỏ trước mắt đột nhiên giống như phát điên bắt đầu liều mạng bắn ra liên tục một chuỗi đạn pháo, Bạch Vũ bị đánh trở tay không kịp, trên dưới trái phải chật vật lắc mình tránh thoát, xuất phát từ bản năng muốn phản kích, Caesar lập tức ra lệnh.

“Không cho đánh trả! Lâm Viễn ở bên trong, đừng làm cậu ấy bị thương!”

“....” Bạch Vũ trầm mặc một chút, bắt đầu không phục hét lên, “Chủ nhân, phía trước là Chu Tước a! Không tiến hành công kích, chắc chắn không thể làm nó bị thương, còn nếu chủ nhân muốn đem nó chế ngự, điều này thật sự rất khó khăn! Nó cùng với ta đều là cấp S!”

Caesar đương nhiên biết điều này, Bạch Vũ và Chu Tước là cơ giáp cùng cấp bậc, không thể làm bị thương đến đối phương, cho dù là thực lực tương đương nhưng nếu như đối đầu về hỏa lực cũng chỉ có thể lâm vào bị động.

Bạch Vũ ảo não nói.

“Không xong rồi! Chu Tước tiền bối vẫn là thần tượng của ta, ta thật không muốn đuổi đánh nó a chủ nhân!”

Caesar nhú mày.

“Thử thâm nhập vào khoang điều khiển của đối phương, ta muốn xem tình trạng của Lâm Viễn!”

“.....Không thể vào được!”

“Sao lại thế?”

“Người điều khiển ở đối diện căn bản không có phản ứng gì! Trung tâm trí năng của Chu Tước giống như xuất hiện hỗn loạn.... A, trời ạ.....” Lại một đám pháo sáng bắn lại đây, bị Bạch Vũ nguy hiểm tránh đi, Bạch Vũ chán nản nói, “Cứ bắn ra như vậy, chúng ta sớm muộn gì cũng bị nó cho nổ thành mảnh vụn! Đầu mối trí năng của nó rất lộn xộn! Nó đã mất khống chế! Chủ nhân, người mau nghĩ biện pháp!”

Caesar trầm mặc một lát, bình tĩnh nói.

“Cường chế xâm nhập vào đầu mối trí năng của Chu Tước!”

“....” Bạch Vũ không nói, yên lặng bắt đầu xâm nhập đầu mối trí năng của đối phương.

Một vòng sóng điện từ cường hân quấy nhiễu bao phủ Chu Tước, Chu Tước nguyên bản bởi vì đối kháng tinh thần của Lâm Viễn mà lâm vào trạng thái hỗn loạn suy yếu, khiến Bạch Vũ dễ dàng xâm nhập vào, trên màn hình trong khoang điều khiển của Chu Tước lập tức xuất hiện gương mặt của Caesar.

Đồng thời, Caesar cũng thấy được Lâm Viễn bên trong khoang điều khiển đang bị Chu Tước khống chế.

Lâm Viễn bị dây thần kinh màu đỏ quấn quanh bao thành bánh chưng, khó chịu lui thành một đoàn kịch liệt giãy dụa, một thân mồ hôi sớm đem áo sơ mi thấm ướt đầm, hốc mắt cậu hơi hơi đỏ lên, môi thậm chí còn cắn đến bật máu.

“Baba...”

Lâm Viễn mờ mịt kêu, môi trắng bệch còn hơi hơi phát run.

“Baba.... đừng vứt bỏ con....”

Trái tim Caesar đột nhiên căng thẳng.

Giống như bị một đôi tay dùng lực nắm lấy, đau lòng kịch liệt trong nháy mắt lan tràn toàn thân, Caesar luôn luôn bình tĩnh cơ hồ sắp nổi điên rồi.

“Chu Tước! Mau dừng lại cho ta! Người cưỡng chế dung hợp như vậy sẽ khiến tinh thần của người và Lâm Viễn cùng bị sụp đổ! Mau dừng lại!”

Cơ giáp cấp S cơ hồ đều là khi vừa hoàn thành chế tạo liền cùng người điều khiển tiến hành phối hợp tinh thần, lúc này cơ giáp không có bất cứ ký ức nào, sau khi phối hợp thành công sẽ trung thành với chủ nhân.

Chu Tước trước đây theo Lăng Vũ mười mấy năm, hơn nữa sau đó lại bị giam cầm mười mấy năm, đầu mối trí năng của nó lưu lại rất nhiều ký ức hỗn loạn, nay lại cùng Lâm Viễn cưỡng chế phối hợp, đôi bên tinh thần không hòa hợp, ai cũng không thể chế phục ai, áp chế lẫn nhau sẽ dẫn đến hậu quả là cùng nhau phá vỡ tinh thần!

Caesar không chuyển mắt nhìn chằm chằm cơ giáp cấp S Chu Tước giống như một chú chim khổng lồ màu hỏa hồng, hận không thể lập tức nhào lên đem nó xé thành mảnh nhỏ! Lâm Viễn ngu ngốc này căn bản chưa từng điều khiển qua cơ giáp cấp S, không biết cơ giáp cấp S đáng sợ thế nào! Nhìn Lâm Viễn bị Chu Tước khống chế tinh thần, bởi vì ký ức hỗn loạn mà toàn thân run rẩy, môi trắng bệch, Caesar đau lòng đến mức muốn phát điên!

—“Chu Tước! Lập tức hạ xuống cho ta!”

Thanh âm Caesar lãnh lệ truyền đến trong khoang điều khiển của đối phương, mà giờ phút này Chu Tước hiển nhiên đã hoàn toàn không nghe vào mấy lời Caesar nói, vẫn như trước lấy tốc độ nhanh nhất kiên trì lao về phía trước, đôi cánh màu đỏ giương rộng, sáng quắc rực rỡ dưới ánh nắng!

Bạch Vũ đột nhiên lên tiếng.

“Chủ nhân chủ nhân chủ nhân! Phía trước chính là khe vực Siberia, Chu Tước sắp hết năng lượng, năng lượng của nó chỉ còn 2%..... 1%..... Aaaaa! Nó sắp rơi xuống....”

Chu Tước hao hết năng lượng đột nhiên bắt đầu cấp tốc rơi xuống!

Phía dưới nó chính là vực Siberia sâu vạn trượng! Nếu không thể bắt lấy nó đúng lúc, tốc độ rơi nhanh như vậy tuyệt đối sẽ là cơ hủy nhân vong!

“....” Nhịp tim Caesar cơ hồ muốn đình trệ, không nói hai lời trực tiếp dùng tinh thần của mình điều khiển Bạch Vũ, trong nháy mắt, độ phối hợp tinh thần của Caesar cùng Bạch vũ đột ngột nhảy vọt lên 300%, cấp độ hợp nhất giữa người và máy đạt tới đỉnh điểm! Lúc này, chỉ cần Caesar nghĩ đến cái gì, căn bản không cần bất cứ mệnh lệnh nào Bạch Vũ đều sẽ lập tức chấp hành!

Chỉ thấy cơ giáp khổng lồ màu trắng đột nhiên đem đôi cánh duỗi ra đến tối đa, tăng tốc nhảy về phía trước, sau đó liền theo phương hướng rơi của Chu Tước – lao mạnh xuống dưới!

Chu Tước cơ hồ sắp rơi xuống tận đáy vực, thậm chí đã muốn buông tay.

Vừa rồi đối kháng tinh thần cùng thiếu niên khiến cho đầu mối trí năng đột nhiên hỗn loạn, lung tung phóng ra hạt pháo, đã hao hết chút năng lượng cuối cùng của nó, đến biến hình còn không đủ sức, chỉ có thể mặc cho chính mình rơi xuống dưới.

Đáng thương cho hài tử trong khoang điều khiển này, cậu còn trẻ tuổi như vậy.... Trong trí nhớ của cậu có bóng dáng tướng quân.... Cậu là con trai của tướng quân sao?

Chu Tước có chút khổ sở nghĩ.

Nếu thật sự rơi vỡ, nó chỉ có thể dùng tất cả năng lượng cuối cùng, phóng ra khoang thuyền thoát hiểm, hi vọng có thể cứu được hài tử này.

3000 thước.... 500 thước.... 10 thước....

Tốc độ rơi cực nhanh, khiến thân thể Chu Tước dường như muốn lập tức cùng nham thạch dưới đáy vực va chạm với nhau.

Đúng lúc này, một bóng râm lớn đột nhiên trùm lên đỉnh đầu, bóng râm kia cơ hồ bao phủ lấy toàn thân nó, đồng thời, thân thể đột nhiên nhẹ bẫng — !

Chỉ thấy hai tay Bạch Vũ trong nháy mắt đó đột nhiên đưa xuống, chuẩn xác bắt lấy vai Chu Tước, ngay sau đó nhảy lên một đoạn trên không, lập tức mang theo Chu Tước bay lên, suýt chút nữa đã chạm vào đồng nham thạch dưới đáy vực, né tránh những tảng đá to rơi xuống như mưa trên đỉnh đầu, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất trực tiếp bay ra khỏi vực Siberia!

“.....” Caesar trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

“.....” Bạch Vũ cũng còn đầy sợ hãi, “A a a chủ nhân, toán học của người nhất định rất tốt, vừa rồi còn kém mười mét! Còn kém mười mét! Thật là làm ta sợ muốn chết!”

Caesar lúc này mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, phát hiện lòng bàn tay của mình cứ nhiên đã chảy ra một tầng mồ hôi.

Vừa rồi không chỉ là Bạch Vũ, chính hắn cũng sợ đến mức tim ngừng đập, thật sự còn kém mười mét, đầu Chu Tước đã sắp chạm mặt đất rồi!

Tốc độ bay của cơ giáp càng nhanh, tốc độ rơi xuống cũng càng mau, hắn vốn cùng Chu Tước có khoảng cách, cơ giáp cùng cấp bậc muốn đuổi kịp cũng không dễ dàng, mắt thấy Chu Tước rơi xuống từ nơi cao như vậy, vạn nhất cứu không được, khiến Chu Tước và Lâm Viễn cùng rơi xuống vực mà bỏ mình.....

Hắn căn bản nghĩ cũng không dám suy nghĩ đến hậu quả!

Vừa rồi một khắc kia, Caesar cùng Bạch Vũ cơ hồ là dùng hết độ phối hợp của hai người từ xưa đến nay, không sợ chết mà cùng nhau lao xuống!

Trầm mặc thật lâu, Bạch Vũ mới không chế được cân bằng, bắt lấy Chu Tước cùng nhau bay lên mấy vạn mét trên không.

Từ dưới mặt đất nhìn lên, giống như chỉ là hai chú chim một đỏ một trắng đang bay trong không trung thông thường.

“Lại nói, ta đây xem như đã cứu Chu Tước tiền bối sao?” Bạch Vũ không biết xấu hổ đem cánh tay cơ giáp hơi di động một chút, vòng qua phần eo của Chu Tước, cao hứng nói, “Chủ nhân, ta cảm giác ôm như vậy ổn hơn nhiều a, người có thấy thế không?”

Caesar. “.....”

Cơ giáp này tuyệt đối là ở cùng Brian lâu, cái khác không tiếp thu được, ngược lại là đem mấy thứ không biết xấu hổ của Brian đều học hết.

Bạch Vũ tiếp tục hưng phấn mà nói.

“Ta cứu Chu Tước tiền bối, ta cứ nhiên cứu Chu Tước tiền bối! Chuyện này ta nhất định phải về nói với nhóm cơ giáp khác, để cho bọn họ phải hung hăng ghen tị một phen!”

Caesar bình tĩnh nói.

“Nếu không muốn bị hiệp hội cơ giáp xử quyết, việc ngày hôm nay, người tốt nhất là đừng có nhắc đến với ai.”

“..... Nga.” Bạch Vũ ủy khuất ngậm miệng.

“Tìm đất trống đem Chu Tước thả xuống, ta muốn xem tình trạng của Lâm Viễn.”

“.....” Bạch Vũ im lặng tìm một thảo nguyên rộng lớn, chậm rãi hạ xuống dưới, đem Chu Tước vững vàng đặt trên đất.

Khoang điều khiển của Chu Tước lập tức mở ra, Caesar vội vàng đi ra phía trước xem xét tình hình Lâm Viễn.

Trạng thái tinh thần của Lâm Viễn đang dao động mạnh mẽ, không thể thanh tỉnh hoàn toàn, chỉ là nhận thấy được một cỗ khí tức ám áp quen thuộc, cậu xuất phát từ bản năng vươn tay ra, trực tiếp nhào vào trong lòng nam sinh trước mặt.

“.....” Thân thể Caesar cứng đờ, thân thủ lập tức tiếp được Lâm Viễn.

Cơ thể thiếu niên mềm dẻo cứ như vậy tiến tới, như là sợ lạnh nhẹ nhàng lui vào trong lòng mình, hai tay thậm chí giống như đang hấp thu ám áp ôm lấy cổ mình, nhẹ giọng lẩm bẩm. “Baba....”

Caesar. “.....”

Lâm Viễn hiển nhiên là nhớ lại những ký ức không tốt, cho nên, một người luôn lạc quan mới có thể lộ ra biểu tình khó chịu như vậy.

Nhìn bộ dạng cậu sắc mặt tái nhợt, trong lòng Caesar mềm nhũn, vươn tay, trực tiếp đem Lâm Viễn ôm ngang lên, đi trở về trong khoang điều khiển của Bạch Vũ, ghé vào lỗ tai cậu ôn nhu nói.

“Có tôi ở đây, đừng sợ, không có việc gì.”

“..... Chủ nhân, chủ nhân, người từng nói khoang điều khiển không thể cho người ngoài vào!” Nhận thấy được khí tức của người lạ, Bạch Vũ lập tức bắt đầu không phục phản kháng, “Đây là khoang điều khiển của ta, người không thể cứ như vậy mang ngoại

nhân đi vào!”

“Cậu ấy không phải người ngoài.” Caesar thản nhiên nói, “Còn có, người lập tức yên lặng cho ta! Nếu lại nói lời vô nghĩa, ta sẽ để cho Brian đem người phá thành cấp C.”

“.....” Bạch Vũ lập tức ngoan ngoãn im lặng.

Không có mấy lời lải nhải đáng ghét, Caesar lúc này mới ôm ngang Lâm Viễn, chậm chậm đi vào bên trong phòng ngủ của khoang điều khiển.

Lâm Viễn vẫn gắt gao ôm cổ hắn, đem đầu chôn ở trước ngực hắn, môi tái nhợt, thân thể còn đang không ngừng phát run.

Nhìn bộ dạng thiếu niên hôn mê không hề phòng bị dựa vào trong ngực mình, Caesar cảm thấy vô cùng đau lòng, lập tức gắt gao ôm chặt lấy cậu.

Hết chương 22.

23. Quyển 1 - Chương 23: Động Tâm

Cơ giáp cấp S chủ yếu chỉ có những thành viên quan trọng trong hoàng thất cùng các lãnh tướng Quân bộ mới có tư cách sử dụng, bởi vậy bên trong tự nhiên được bố trí vô cùng xa hoa, thân thể Bạch Vũ khi mở

rộng hoàn toàn dài đến hơn trăm mét, khoang điều khiển của nó vô cùng rộng rãi, ngoại trừ đài điều khiển ra, còn có phòng ngủ độc lập dành cho chủ nhân để nghỉ ngơi, quy cách phòng ngủ thậm chí có thể sánh ngang với phòng khách sạn.

Bất quá, phòng ngủ bên trong cơ giáp của Caesar không có xa xỉ như vậy, hắn coi trọng nhất là thoải mái cùng thuận tiện, không gian phòng ngủ được trang bị đầy đủ tiện nghi, bố trí vô cùng đơn giản sạch sẽ.

Bên trong phòng rộng rãi có đặt một chiếc giường trải nệm trắng tinh mềm mại, Caesar đem Lâm Viễn đặt lên đó, Lâm Viễn giống như đang kinh hoảng lập tức gắt gao ôm lấy cổ hắn, miệng không ngừng gọi baba.

Caesar sửng sốt một chút.

Lâm Viễn.... Có lẽ là đem hắn trở thành baba trong trí nhớ? Cho nên mới gắt gao ôm hắn không buông?

Khụ khụ, tuy rằng đối với thân phận baba này cảm thấy rất mâu thuẫn, bất quá, Lâm Viễn gắt gao ôm hắn như vậy, vẫn là khiến Caesar vừa xót xa vừa mềm lòng. Thấy bộ dạng Lâm Viễn sắc mặt tái nhợt, cảm giác trái tim trường trường ê ẩm khiến Caesar lập tức xem nhẹ xưng hô “baba” không được tự nhiên kia, động tác ôn nhu ôm lấy Lâm Viễn.

“Đừng sợ.... Không có việc gì....”

Như là trấn an động vật nhỏ đang hoảng sợ, Caesar vươn ra ngón tay thon dài, không ngừng vuốt ve sống lưng Lâm Viễn.

Tựa hồ cảm giác được một loại khí tức ấm áp, Lâm Viễn đem mặt vùi sâu vào trong lòng Caesar, thân thể vẫn còn hơi hơi phát run, mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra, cánh tay lại cố chấp gắt gao ôm lấy Caesar không buông.

Caesar không khỏi siết chặt tay, một bên ôm eo cậu, một bên lại kiên nhẫn nhẹ nhàng lấy ngón tay xoa lưng cậu, giống như đang vuốt lông cho sủng vật, không ngừng mà trấn an cậu.

“Tôi ở chỗ này, sẽ không bỏ lại cậu....”

“Hảo..... Đừng khổ sở....”

Thanh âm Caesar ôn nhu như nước, tựa hồ đang nhẹ giọng dỗ dành tiểu tình nhân giận dỗi của mình.

Bạch Vũ. “.....”

Thật là buồn nôn quá đi chủ nhân! Hiện giờ là thời đại xã hội công nghệ cao a chủ nhân! Gặp phải tình huống này chỉ cần tiêm cho cậu ta một liều thuốc an thần là được!

Thật sự không cần người chính mình động thủ liên tục trấn an cậu ta như vậy a!

Đáng tiếc Bạch Vũ đang bị cưỡng chế im lặng nên không dám lên tiếng, chỉ có thể nghi hoặc mà hiếu kỳ nhìn hai người trong phòng ngủ đang ôm lấy nhau.

Cậu ấy không phải ngoại nhân?

Chẳng lẽ là... nội nhân trong truyền thuyết?

Nghĩ đến đây, Bạch Vũ quá hưng phấn liền lập tức quên đi mệnh lệnh im lặng, biến hóa ra một tiểu vũ mao (vũ mao: lông vũ) màu trắng tiến vào bên trong phòng ngủ.

“Chủ nhân! Người vừa nói cậu ấy không phải ngoại nhân đúng không? Ta hiểu rồi, cậu ấy nhất định là vương tử phi mà người xem trọng! Vương tử phi bộ dạng thật là đẹp mắt a! Ánh mắt thực xinh đẹp, mũi cũng rất khả ái, ta thích nhất là mái tóc đen thuần kia....”

Caesar không kiên nhẫn liếc mắt nhìn nó.

“Câm miệng, không cần đánh thức cậu ấy.”

Lâm Viễn thật vất vả mới bình tĩnh trở lại mà ngủ, kết quả Bạch Vũ dong dong dài dài này lại chạy tới. Caesar thật hối hận lúc trước đã đem nó giao cho Brian đi nghiên cứu nguyên lý chế tạo cơ giáp cấp S, đợi đến nửa tháng Bạch Vũ cùng Brian trở về liền biến thành như vậy!

Độc tố tinh thần từ Brian do xem quá nhiều tiểu thuyết tình yêu cầu huyết đã sắp làm ô nhiễm toàn diện Bạch Vũ rồi....

“Ta đã biết.” Chủ nhân vừa hung dữ, Bạch Vũ lập tức thu hồi thanh âm, trực tiếp dùng liên kết tinh thần bắt đầu cùng Caesar trao đổi, “Chủ nhân người xác định muốn chọn cậu ấy làm vương tử phi sao? Cậu ấy hình như là Beta a? Thành viên hoàng thất bắt buộc phải kết hôn cùng với Omega để đảm bảo duy trì huyết thống tinh thuần! Người thật sự yêu phải một Beta sao? Người thực có dũng khí a!”

Caesar: “.....”

Bạch sắc vũ mao hiếu kỳ ở trong không trung bay tới bay lui.

“Chẳng lẽ người muốn vì cậu ấy mà từ bỏ thân phận người thừa kế vương vị sao, sau đó mang theo cậu ấy bỏ trốn?”

Caesar: “.....”

Bạch Vũ hưng phấn mà nói.

“Ta biết rồi, người nhất định là đã tính toán tốt rồi, muốn cùng cậu ấy ẩn cư ở một nơi non xanh nước biếc, trải qua cuộc sống hạnh phúc của hai người có đúng không? Ta biết mà! Đấy mới chính là chân ái của nhân loại! Yên tâm đi, ta sẽ liều chết mang theo hai người bay đi, gánh vác trách nhiệm vinh quang tránh né đũa giết của bộ hạ! Ta nhất định sẽ ủng hộ người, hơn nữa vĩnh viễn là bạn của người, ta sẽ tận lực chiếu cố thật tốt đến các người, nhìn hài tử của các người trưởng thành.....”

Caesar lạnh lùng quét mắt nhìn nó, sau đó trực tiếp ấn xuống nút cường chế tắt nguồn.

Bạch Vũ: “.....”

Một khắc bị cường ép đóng lại đầu mối trí năng kia, Bạch Vũ không nhận được nghĩ: quả nhiên, người nói thật luôn luôn bị trừng phạt! Nói toạc ra tâm tư của chủ nhân, liền bị tắt máy, chủ nhân nhất định là đang thẹn thùng!

Mà giờ phút này, suy nghĩ của Caesar lại là – Brian khẳng định là thời điểm xem phim tình yêu cầu huyết đã mang theo cơ giáp cùng xem!

Suy nghĩ trong đầu mối trí năng của Bạch Vũ toàn mấy thứ đầu đầu! Tất cả đều là những tình tiết cầu huyết ba xu các loại! Làm chủ nhân như hắn cảm thấy thực mất mặt..... May là Lâm Viễn đang ngủ, không có nghe được mấy lời vô sỉ đó.

Quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Viễn đang dựa vào trong lòng mình, liền phát hiện biểu tình trên mặt cậu rất bất an, lông mày gắt gao nhăn lại, có lẽ đang lâm vào giấc mộng đáng sợ.

Caesar cởi áo khoác cùng giày của cậu, đem cậu ôm lên nằm an ổn trên giường, sửa lại mái tóc hỗn loạn của cậu, thuận tay kéo chăn đắp cho cậu.

Xoay người đi lấy máy trị liệu trong phòng ngủ, lấy đến kiểm tra thân thể Lâm Viễn một chút, phát hiện thân thể cậu không có vấn đề gì lớn, ngược lại là đường sống não vẫn dao động bất thường, có lẽ, tinh thần cậu lúc này đang ở trạng thái cực kỳ kém, hẳn là bởi vì vừa rồi bị cường chế tiếp nhận ký ức của Chu Tước, làm cho ký ức của cậu xuất hiện hỗn loạn.

Caesar lấy đến một ống thuốc an thần, kéo tay Lâm Viễn, từ tĩnh mạch đem thuốc tiêm vào.

Lâm Viễn được tiêm vào thuốc an thần dần dần trở nên an tĩnh, dao động tinh thần trong đại não cũng dần dần có xu hướng ổn định trở lại, rất cuộc, sau mười giây tiến vào giấc ngủ say, các trị số trên máy trị liệu đều khôi phục về mức bình thường.

Caesar cuối cùng cũng yên lòng.

May là tinh thần Lâm Viễn đủ kiên cường, dưới tình huống ký ức hỗn loạn vẫn cố gắng buộc mình chống đỡ, bằng không, hiện tại nói không chừng Lâm Viễn đã biến thành người điên bị mất đi khống chế! Loại tra tấn trên tinh thần này so với hành hạ thân thể còn đáng sợ hơn gấp trăm lần!

Nghĩ đến đây, đáy lòng Caesar đột nhiên đau xót, nhìn thiếu niên sắc mặt tái nhợt ngủ trên giường, hắn đột nhiên sinh ra một loại ý tưởng mạnh mẽ, muốn hảo hảo bảo hộ cậu, không bao giờ để cho cậu phải chịu bất cứ thương tổn nào nữa!

Khi Alpha gặp được người mà mình yêu thương, sinh ra đầu tiên chính là loại ý muốn bảo hộ cường liệt này! Sau đó mới là dục vọng chinh phục cùng độc chiếm! Chất dẫn dụ trong cơ thể Alpha đột nhiên bắt đầu dao động kịch liệt, đây là điềm báo trước Alpha đang động tình!

“....” Caesar lập tức buông lỏng tay Lâm Viễn, sắc mặt cứng ngắc xoay người đi ra khỏi khoang điều khiển.

Tạm thời áp chế suy nghĩ hỗn loạn, Caesar ra ngoài khoang điều khiển, nhìn đến Chu Tước được Bạch Vũ đặt ngang xuống đất.

Bạch Vũ tuy rằng có chút lảm nhảm dong dài, nhưng là một cơ giáp trí năng cấp S, làm việc ngược lại rất đúng mực, nó vừa rồi thời điểm hạ xuống đã lựa chọn một mảnh thảo nguyên lớn hoang tàn vắng vẻ, vùng thảo nguyên này còn chưa được khai phá, xung quanh không có bất cứ hệ thống theo dõi nào, tạm thời không cần lo lắng có người truy đuổi đến đây.

Caesar đi đến trước mặt Chu Tước, nhíu mày hỏi.

“Chu Tước, nói cho ta biết, người hôm nay vì sao lại bỏ trốn?”

Chu Tước bảo trì trầm mặc, hiển nhiên nó cũng không để tâm đến người này.

Caesar dừng một chút, lấy ra thẻ bạch kim của mình cho Chu Tước nhìn, thấp giọng nói.

“Người hắn là có thể đoán được thân phận của ta? Cơ giáp hôm nay ta điều khiển tên là Bạch Vũ, nó với người giống nhau đều là do Aston tiên sinh chế tạo, nguyên lý chế tạo của các người tương tự nhau, cho nên nó có thể dễ dàng xâm nhập vào đầu mối trí năng của người.”

Chu Tước trầm mặc trong chốc lát, mới hỏi.

“Người là.... Tứ hoàng tử?”

Caesar gật gật đầu, thanh âm từ tốn.

“Chu Tước, ta đối với người không hề có ác ý. Năng lượng của người đã hao hết, căn bản trốn không thoát, người trong bảo tàng đang ở xung quanh đây đuổi bắt người, nếu người không muốn tiếp tục trở về bị nhốt trong bảo tàng, tốt nhất hãy nói cho ta đầu đuôi sự việc, có lẽ ta có thể giúp người nghĩ biện pháp.”

Đồng tử màu đỏ của Chu Tước nhẹ nhàng lóe lên, một lúc sau, mới nói.

“Ta không muốn bị nhốt ở chỗ đó giống như tù nhân. Mấy năm nay, ta vẫn chờ cơ hội để chạy trốn. Thế nhưng, bọn họ lúc trước thời điểm đem ta cầm tù đã dỡ bỏ năng nguyên trên người ta, không có năng lượng, cơ giáp không thể làm ra bất kỳ động tác nào.”

“Thật may năm đó lúc Aston tiên sinh chế tạo ta, ở trên người ta đã trang bị hệ thống chuyển hóa quang năng, ta có thể đem quang năng chuyển hóa thành năng lượng, bí mật này chỉ có Aston tiên sinh cùng với chủ nhân ta biết được. Mấy năm nay, ta mỗi ngày đều lợi dụng thời gian vài phút bọn họ đến thị sát mà tích góp quang năng, đến khi tích đủ năng lượng, ta có thể tìm cơ hội để bỏ trốn....”

Chu Tước dừng một chút.

“Không biết chủ nhân thế nào rồi, ta rất muốn đi tìm người.”

Caesar nghi hoặc nói.

“Chủ nhân? Người là nói tướng quân Lăng Vũ?”

Chu Tước nói. “Đúng vậy, người biết ngài sao?”

Caesar trở nên trầm mặc.

Về việc của tướng quân Lăng Vũ, hắn đại khái cũng chỉ biết chút ít, tướng quân Lăng Vũ của quân đoàn Âm Dạ tiêm vào thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega, bị Quân bộ khai trừ quân tịch, phán quyết giam lỏng

chung thân, sau lại không biết vì sao điều khiển cơ giáp trốn thoát khỏi thiên hà Cepheus, kết quả gặp phải bão cát vũ trụ, bị chôn vùi trong đồng phế tích.

Chuyện này đã qua mười chín năm rồi, Quân bộ giải tán quân đoàn Âm Dạ, phong tỏa toàn bộ tin tức về việc này, những năm gần đây cũng không còn ai nhắc tới cái tên Lăng Vũ này nữa.

Caesar sở dĩ biết chuyện này, là vì trước đây hắn từng đến nhà nguyên soái Rawson, trong lúc vô tình phát hiện một ngôi mộ sau hoa viên trong nhà nguyên soái, trên bia mộ kia có khắc “Thiếu tướng quân đoàn Âm Dạ để quốc, Lăng Vũ chi mộ”, Caesar vô cùng nghi hoặc – vì sao lại đem bia mộ dựng trong nhà, mà không phải là mộ viên chuyên an táng những liệt sĩ của Quân bộ?

Sau khi trở lại vương cung, Caesar liền quần theo mẫu thân hỏi về việc này, vương hậu Anna xuất phát từ bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói cho hắn nguyên do, hơn nữa còn cảnh cáo hắn không được nhắc đến với bất kỳ ai.

Caesar biết đầu đuôi câu chuyện, không khỏi tiếc hận thay cho vị tướng quân Lăng Vũ tài năng kia, Caesar thậm chí có cảm giác, những người ở tòa án quân sự đó thật không biết phân biệt phải trái, cư nhiên vì Lăng Vũ tướng quân là Omega liền trực tiếp khai trừ quân tịch của ngài.

Đương nhiên, khi đó hắn mới mười tuổi, thân là vương tử nên bắt buộc phải thận trọng từ lời nói đến hành động, ý tưởng đó hắn chỉ có thể vụng trộm đặt ở trong lòng.

Đối với Caesar mà nói, những việc mà tướng quân Lăng Vũ trải qua đã thực sự tác động sâu sắc đến hắn.

Không nghĩ tới, hôm nay hắn cư nhiên lại ở chỗ này, chính mắt gặp được cơ giáp chuyên chức của Lăng Vũ tướng quân trong truyền thuyết – Chu Tước!

Caesar trầm mặc một lát, mới nói.

“Người muốn đi tìm chủ nhân của người? Người không biết ông ấy đã qua đời sao?”

Chu Tước ngẩn người. “Ngài ấy..... qua đời?”

Caesar gật đầu nói.

“Ông ấy năm đó bị tòa án quân sự phán quyết giam lỏng chung thân, sau lại điều khiển cơ giáp trốn khỏi thiên hà Cepheus, táng thân tại bên trong đồng phế tích, đã được mười chín năm.”

“.....”

Mười chín năm? Chính mình cư nhiên lại bị cầm tù lâu như vậy.....

Chu Tước trầm mặc một lát, như là rất khổ sở, đem đầu rũ xuống.

Cơ giáp tuy rằng là loại máy móc chế tác từ kim loại, nhưng đầu mỗi trí năng của bọn nó lại rất cao cấp, nhất là hệ thống trí năng của cơ giáp cấp S, cơ hồ là phỏng theo hệ thần kinh của con người để chế tạo ra. Chủ nhân cùng cơ giáp ở chung lâu ngày, có cảm tình cũng thực bình thường. Chu Tước đột nhiên biết được tin chủ nhân qua đời, hắn là cũng sẽ rất khổ sở đi?

Caesar không biết nên an ủi nó như thế nào, đành phải trầm mặc.

Mà giờ phút này, Chu Tước lại suy nghĩ về một việc khác — ần theo thời gian mà nói, chủ nhân năm đó vừa tách ra khỏi nó liền bị Quân bộ bắt, nếu ngài thật sự qua đời giống như lời nói của thiếu niên trước mặt, như vậy, hài tử ngày hôm nay là làm sao?

Trong trí nhớ của hài tử này vì sao lại có bóng dáng tướng quân Lăng Vũ?!

Ở tận sâu trong ký ức của cậu ấy, tướng quân Lăng Vũ vẫn gọi cậu là con trai! Nói cách khác, chủ nhân rất có khả năng vẫn chưa chết, thậm chí còn sinh ra hài tử này?

Về phần chủ nhân đi nơi nào, đứa nhỏ này vì sao lại đến đây....

Bí ẩn này chỉ có thể sau khi tiếp cận cậu rồi chậm rãi cởi bỏ.

Sau một lát, Chu Tước mới nhẹ giọng nói.

“Hài tử hôm nay điều khiển ta, cậu ấy là bạn học của người đứng không? Ta nguyện ý trở thành cơ giáp của cậu ấy, nhận cậu ấy là chủ nhân, người có biện pháp gì giúp ta không?”

Caesar kinh ngạc nói.

“Người muốn nhận Lâm Viễn làm chủ nhân? Cậu ấy với người độ phối hợp là bao nhiêu?”

Chu Tước thực bình tĩnh đáp.

“100%. Hơn nữa, trải qua va chạm tinh thần vừa nãy, nếu lần sau phối hợp tinh thần, thậm chí có khả năng vượt qua 100%.”

Caesar: “.....”

Bất đồng với chênh lệch về thể năng trời sinh của Alpha, Beta, Omega, năng lực tinh thần hoàn toàn khác nhau với từng người, giá trị phạm vi tinh thần lớn nhỏ là do gen trời sinh cùng với huấn luyện cường hóa tinh thần quyết định, có rất nhiều Alpha tuy rằng thân cường thể tráng, nhưng phương diện tinh thần lại không cao hơn Beta, thậm chí là cả nhóm Omega có gen ưu tú.

— Phạm vi tinh thần của Lâm Viễn cư nhiên cao như vậy?!

Chu Tước là cơ giáp cấp S, hơn nữa là cơ giáp cấp S có được gần ba mươi năm ký ức, chính là cơ giáp dù chiến sĩ có bằng chứng nhận loại ưu cũng không dám mạo hiểm đi điều khiển nó, Lâm Viễn cư nhiên lại có thể cùng nó đạt tới độ phối hợp 100%?

Caesar tâm tình phức tạp nghĩ: Trên người Lâm Viễn đến cùng là có bao nhiêu bí mật khiến cho người ta phải ngạc nhiên nữa?

Tỷ như ba giây quét ngã một Alpha? Tỷ như liên tục lộn một trăm vòng cũng không choáng váng té ngã? Hiện tại đến cơ giáp cấp S cũng nhận cậu làm chủ nhân? Trách không được có người vụng trộm nói Lâm Viễn là Beta tiểu quái thú. Ba chữ “tiểu quái thú” này thật đúng là không oan cho cậu!

Caesar thở sâu bình tĩnh trở lại, nhìn Chu Tước trước mặt, bình tĩnh nói.

“Chu Tước, người nên biết, cơ giáp cấp S được quản chế rất nghiêm khắc, cho dù người muốn một lần nữa nhận Lâm Viễn làm chủ nhân, cũng phải được hiệp hội phê duyệt cùng với nghị viện Quân bộ ký tên đồng ý, Quân bộ không có khả năng để cho một học viên sở hữu cơ giáp cấp S.”

Chu Tước nói.

“Ta biết. Cho nên, ta muốn để người giúp ta, đem thiết bị phản cứng của ta giáng xuống cấp C.”

Caesar giật mình. “Giáng cấp?”

“Đúng vậy.” Chu Tước nói, “Ta nguyện ý chủ động giáng đến cấp C. Cơ giáp phổ thông cấp C, không cần trải qua thẩm tra của hiệp hội và nghị viện Quân bộ, đem ta giáng xuống cấp C rồi cấp cho Lâm Viễn, sẽ không có ai hoài nghi.”

Caesar: “.....”

Thiết bị phản cứng của cơ giáp đã được định hình từ lúc chế tạo, thăng cấp tăng thêm phản cứng đã là rất phiền toái, giáng cấp dỡ bỏ phản cứng lại càng phiền toái hơn, trong quá trình tháo dỡ linh kiện nếu không cẩn thận tạo thành hư tổn, rất có khả năng sẽ trực tiếp hủy diệt cơ giáp.

Chưa từng có bất cứ một cơ giáp nào nguyện ý chủ động giáng cấp.

Không nghĩ tới Chu Tước vì trốn thoát khỏi bảo tàng, cư nhiên nguyện ý giáng xuống cấp C, có thể thấy nó bị nhốt nhiều năm như vậy có bao nhiêu thống khổ.

Tháo dỡ để giáng cấp tuy rằng độ rủi ro cao, bất quá.... may mà có tên Brian từ nhỏ đã đem cơ giáp trở thành đồ chơi, biện pháp này ngược lại có thể thử một lần.

Caesar nghĩ nghĩ, rốt cuộc đáp ứng.

“Được rồi, nếu người thật sự muốn nhận Lâm Viễn làm chủ nhân, ta có biện pháp có thể giúp người.”

Cơ giáp cấp S không thể trực tiếp đưa cho Lâm Viễn, đem Chu Tước hạ đến cấp C rồi tặng Lâm Viễn là một lựa chọn không tồi. Mấu chốt hơn là, đầu mối trí năng của Chu Tước là cấp S, vài thiết bị phần cứng kia tạm thời dỡ xuống, về sau lúc cần có thể nghĩ biện pháp lắp trở về. Cái này tương đương với cơ giáp có chỉ số thông minh cấp S ẩn trong thể xác cấp C.

Lâm Viễn nhất định sẽ thực vui vẻ! Có thể có được một cơ giáp có đầu mối trí năng cấp S, cậu ấy có lẽ trong mơ đều sẽ cười đi?

Nghĩ đến ánh mắt đen láy của Lâm Viễn tràn đầy biểu tình vui sướng, Caesar liền cảm giác.... trong lòng ấm áp, khẩn trương muốn giúp người kia đạt thành tâm nguyện. (bản chất thê nô =.=)

Caesar liếc nhìn Chu Tước, mỉm cười nói.

“Cứ như vậy đi, chúng ta cùng nhau diễn kịch.” Caesar cảm ra một công tắc không gian,

“Đến đây, Chu Tước, vào công tắc không gian, ta mang ngươi đi.”

“Cảm ơn.” Chu Tước thực nghe lời lập tức thu vào trong công tắc không gian.

Mang theo Chu Tước trở lại phòng ngủ, Lâm Viễn vẫn đang ngủ say.

Bởi vì được tiêm thuốc an thần mà thiếu niên ngủ vô cùng an ổn, lông mi dài mà dày trên mi mắt in xuống một vòng sáng mờ, đôi môi bị cắn bật máu khô phục huyết sắc hơi hơi sưng đỏ lên, thoát nhìn đặc biệt chọc người ta đau lòng.

Caesar ngồi ở bên giường, vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ tóc Lâm Viễn.

Sợi tóc màu đen lướt qua, cái loại cảm giác mềm mại này tựa hồ lan đến tận trong lòng.

Trong không gian yên lặng, chỉ còn lại tiếng tim đập cùng âm thanh hô hấp của đối phương.

Tần suất tim đập dần dần nhanh hơn, nhìn đôi môi bị cậu cắn đến sưng lên, thậm chí còn sinh ra một loại... xúc động muốn hôn xuống.

Hồng....

Cái miệng quạ đen suốt ngày lải nhải của Bạch Vũ hình như đã nói trúng rồi!

Chẳng lẽ chính mình.... thật sự đối với thiếu niên Beta giống như tiểu quái thú này động tâm?

Hết chương 23.

YanYan: Bạch Vũ a a a a a ~ >//////////< đoạn=“” tưởng=“” tượng=“” thiệc=“” hay=“” quá=“” đi!=“”))))))” mằm=“” mống=“” hủ=“” nam=“” đơi=“” sao?=“”>

24. Quyển 1 - Chương 24: Quyền Hạn Của Thẻ Pha Lê

Lúc này, trong phòng họp của bảo tàng đã sớm náo loạn thành một đoàn, Chu Tước đột nhiên trốn thoát khiến quán trưởng Brutus gấp đến độ mồ hôi chảy đầy đầu, lập tức điều động lực lượng cảnh vệ của bảo tàng, thậm chí còn hướng căn cứ quân khu phát ra tín hiệu xin trợ giúp khẩn cấp. đại quân đuổi bắt trùng trùng điệp điệp như đàn ong từ bảo tàng liên tục kéo ra, truy tìm gần nửa giờ lại vẫn không thu hoạch được gì!

Chu Tước là cái gì? Đó là cơ giáp cấp S!

Tốc độ của cơ giáp cấp S so với cơ giáp phổ thông cùng các quân hạm đều nhanh hơn gấp mấy lần, hơn nữa Chu Tước trong giờ ăn trưa đột nhiên chạy trốn, thời điểm đó là lúc phòng thủ của bảo tàng lơ lửng nhất, đại bộ phận đều đang ăn cơm, chờ khi bọn họ buông cơm trưa xoay người đuổi theo thì Chu Tước đã sớm chạy thoát đến vô tung vô ảnh rồi!

Tốc độ giống như ánh sáng, bay lên đến mấy vạn mét trên không, điểm nhỏ màu đỏ cơ hồ là biến mất trước tầm mắt của mọi người trong nháy mắt!

“Lực lượng truy đuổi chú ý, phương hướng mục tiêu chạy trốn là về phía vực sâu Siberia! Toàn lực truy kích!”

“Tiền phương đã mất dấu mục tiêu!”

“Số liệu theo dõi đã biến mất!”

“....”

Nghe báo cáo dồn dập từ đội quân truy kích, Brutus ngồi bên trong văn phòng, lông mày nhíu càng ngày càng chặt.

Đúng lúc này, kênh thông tin đột nhiên truyền đến một thanh âm khiếp sợ.

“Tiền phương phát hiện cơ giáp trí năng! Đang dùng tốc độ tối đa hướng về phía bảo tàng! Là.... Là màu trắng? Cấp S?! Đối phương phát ra tín hiệu hòa bình ngừng chiến!”

Mọi người trực tiếp sợ ngây người.

Đây là có chuyện gì?

Hôm nay là ngày hội chúc mừng gì đó của cơ giáp cấp S sao?

Chu Tước màu đỏ đào tẩu, lại bay trở về một cái màu trắng, rất nhiều người cả đời cũng chưa từng thấy qua uy lực của cơ giáp cấp S, hôm nay cứ nhiên liên tục nhìn thấy hai đài, thật sự là rất ly kỳ!

Bạch Vũ ở bên trong một đám đang trợn mắt há hốc mồm ngưỡng mộ, kiêu ngạo mà ưỡn ngực sải cánh bay một vòng quanh bảo tàng, sau đó ngừng lại trên không trung, dựa theo chỉ thị của Caesar, trực tiếp kết nối với đường dây thông tin của quán trưởng.

Trông thấy Caesar xuất hiện trong màn hình, Knox cùng Eileen không khỏi kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau.

Eileen vội vàng đi đến phía sau quán trưởng, nhẹ giọng nói bên tai ông.

“Quán trưởng, vị này là Tứ hoàng tử, Caesar điện hạ.”

Brutus nghe đến đó, lập tức xoay người, đem tay phải đặt ở trước ngực, cung kính hướng về phía Caesar hành lễ.

“Điện hạ.”

“Quán trưởng không cần khách khí.” Caesar mỉm cười nói, “Tôi trở về là muốn nói cho ngài biết tình hình của Chu Tước.”

Lời này vừa nói ra, vài vị cấp cao bên trong văn phòng nhất thời hai mắt nhìn nhau.

Caesar biểu tình bình tĩnh nói.

“Giữa trưa hôm nay, trong lúc tôi đang tham quan trên tầng 80 đã vô ý nghe được động tĩnh trên nóc nhà, nghi hoặc nên liền mở cửa thang bộ đi lên thăm dò một chút, vừa lúc thấy Chu Tước thoát ra khỏi khổng chế của xiềng xích điện từ, trốn khỏi bảo tàng.”

“Tôi lập tức triệu hồi Bạch Vũ đuổi theo, đáng tiếc tốc độ của Chu Tước quá nhanh, tôi cùng Bạch Vũ chung quy vẫn chậm một bước, lấy tốc độ tối đa vẫn không cách nào đuổi kịp được nó. Chu Tước chạy trốn tới gần vực Siberia, bởi vì hao hết năng lượng nên đã rơi xuống.”

Caesar mang một chút tiếc nuối nói tiếp.

“Thật sự rất xin lỗi, tôi không thể cứu nó lên được, chỉ có thể nhìn nó vỡ tan thành mảnh nhỏ, bị vùi lấp trong đồng đá sỏi bên dưới đáy vực.”

Bạch Vũ. “.....”

Vương tử điện hạ nói dối không chớp mắt nhìn qua thực là chân thành tha thiết, nếu không phải nó và chủ nhân nhà mình vừa cùng nhau liều mạng cứu Chu Tước tiền bối, nó cơ hồ thật sự muốn tin tưởng câu chuyện hư cấu này của Caesar mà rơi lệ!

Bạch Vũ nhin không được dưới đáy lòng vì kỹ xảo biểu diễn của chủ nhân nhà mình mà gơ ngón tay cái.

Quán trưởng Brutus đối với giải thích của Caesar có chút nghi hoặc, lại ngại đối phương là vương tử mà không dám tùy tiện chất vấn. Ngược lại là trung tá Knox, liếc mắt nhìn Caesar, ngữ khí nghiêm túc hỏi.

“Lâm Viễn đâu?”

Đầu mối theo dõi của bảo tàng đã bị Chu Tước phá hủy toàn bộ, hiển nhiên, việc Chu Tước chạy trốn là đã tính kế từ lâu. Tất cả mọi người không hề biết tình huống phát sinh lúc ấy, thời điểm tập hợp lúc giữa trưa, ngoại trừ Caesar không thấy bóng dáng, Lâm Viễn cũng biến mất không rõ nguyên nhân. Knox tin rằng chuyện này chắc chắn cùng Lâm Viễn có liên quan.

Caesar thần nhiên nói.

“Tôi cùng Lâm Viễn đều nghe được động tĩnh trên mái nhà, cùng nhau đuổi theo. Lâm Viễn hiện tại cũng đang ở trong khoang điều khiển của Bạch Vũ, bất quá cậu ấy là lần đầu tiên điều khiển cơ giáp cấp S, thân thể không thích ứng được, rất đau đầu, hiện đang nghỉ ngơi.”

Caesar đem hình ảnh chuyển đến trong phòng ngủ, trước mặt mọi người quả nhiên xuất hiện thân ảnh Lâm Viễn đang im lặng ngủ ở trên giường.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không hện mà cùng trầm mặc.

Thấy mọi người không còn nghi vấn gì nữa, Caesar lúc này mới mỉm cười nói.

“Sự tình chính là như vậy, không biết Chu Tước vì sao lại trốn thoát, thật đáng tiếc tôi không thể ngăn nó lại. Rất xin lỗi, quán trưởng.”

“.....” Gương mặt già nua của Brutus nhất thời trướng đỏ bừng, không ngờ vương tử điện hạ không chỉ khiêm tốn hiểu lễ nghi, lại còn đi giải thích với mình, Brutus vội vàng nói, “Điện hạ ngài quá khách khí rồi, đây căn bản không phải là lỗi của ngài, Chu Tước chắc chắn là đã lập mưu từ lâu, nó muốn chạy trốn thì chúng ta cũng ngăn không nổi nó. Không nghĩ tới nó cư nhiên lại vụng trộm ẩn giấu năng lượng trong cơ thể, là sơ sót của chúng tôi!”

Chu Tước tất nhiên là lên kế hoạch đã lâu, mỗi ngày lợi dụng thời gian chiếu sáng có vài phút để chuyển hóa quang năng, vụng trộm dự trữ năng lượng, nếu không phải hôm nay Lâm Viễn cùng Caesar ngoài ý muốn xuất hiện, nó có lẽ đã thật sự trốn thoát thành công.

Caesar nói. “Chuyện nếu đã xảy ra rồi, vậy thì hãy làm tốt công tác giải quyết hậu quả đi, việc ngoài ý muốn như vậy không ai có thể dự đoán được.”

Brutus lập tức gật đầu đáp. “Đúng vậy, điện hạ!”

Caesar quay đầu nhìn về phía Eileen.

“Huấn luyện viên, Lâm Viễn cậu ấy không thoải mái, tôi muốn đưa cậu ấy về trường, có được không?”

Eileen nghĩ nghĩ nói. “Được, cậu dẫn cậu ta trở về đi, về sau có cơ hội lại đến tham quan.”

Caesar mỉm cười. “Cảm ơn huấn luyện viên.”

Sau khi cắt đứt trò chuyện, Caesar liền chỉ thị cho Bạch Vũ xoay người bay về hướng Học viện quân sự St. Romia.

Trong khoang điều khiển, Bạch Vũ đem đầu mối trí năng của mình biến thành một vũ mao màu trắng, bay bay một vòng xung quanh Caesar, sau đó đứng ở trên vai Caesar, lấy lòng cọ cọ mặt Caesar.

Đáng tiếc, khi ảo ảnh tiếp xúc đến trên mặt Caesar, thực quỷ dị liền trực tiếp xuyên qua mặt hắn.

Caesar không nhìn nó, xoay người trở về phòng xem Lâm Viễn.

Bạch Vũ không cam lòng lại biến thành ảo ảnh tạo hình của Lâm Viễn, đi đến trước mặt Caesar, lấy lòng làm ra tư thế ôm Caesar, còn chủ động dựa vào gần cạ lên mặt Caesar.

Caesar. “.....”

Tuy rằng chỉ là ảo ảnh, nhưng một khắc kia cảm giác được Lâm Viễn ôm lấy rất chân thật, khiến Caesar đột nhiên cứng ngắc, trừng gia hỏa trước mặt, lạnh lùng nói.

“Người có phải là chán sống rồi hay không?! Cho là ta không dám hủy người đi sao?”

“.....” Bạch Vũ hai lần liên tục lấy lòng chủ nhân thất bại, chán nản biến trở về nguyên hình tiểu vũ mao màu trắng, ủy khuất nói, “Ta chỉ là muốn biết, người tính toán xử trí Chu Tước tiền bối như thế nào....”

Nghe thanh âm ủy khuất của nó, sắc mặt Caesar lúc này mới dịu đi một chút.

Vừa rồi có chút quá kích động, Bạch Vũ biến thành Lâm Viễn nhào lại đây, cái này đã chạm đến giới hạn của Caesar. Bình thường Bạch Vũ có nháo như thế nào hắn cũng sẽ không tức giận, nhưng là biến thành Lâm Viễn, lại khiến cho Caesar đột nhiên có chút phẫn nộ.

Lâm Viễn là đặc biệt, không thể dùng ảo giác để thay thế. Hắn không cho phép Bạch Vũ biến thành bộ dáng của Lâm Viễn để làm ra những loại động tác của người khác! Hắn tôn trọng Lâm Viễn, cho nên hi vọng Bạch Vũ cũng có thể tôn trọng Lâm Viễn....

Có lẽ chính là vì nguyên nhân này đi?

Caesar thở sâu, áp chế nộ khí vừa rồi bất ngờ dâng lên, vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ Bạch Vũ, đây chỉ là một động tác trấn an mang tính tượng trưng, cả hai đều không thể sinh ra xúc cảm chân thật, thế nhưng lại khiến tâm tình Bạch Vũ nháy mắt tốt lên.

— Chủ nhân đây là đang vuốt ve lông của ta sao?

— Tốt quá, chủ nhân quả nhiên là rất thích ta!

Bạch Vũ lập tức được một tác lại tiến một thước bay lên, trực tiếp kiêu ngạo nhảy đến đỉnh đầu Caesar.

Caesar. “.....”

Từ trong gương nhìn gia hỏa đang nhảy nhót không ngừng trên đỉnh đầu mình, Caesar có chút bất đắc dĩ nói.

“Được rồi, ta sẽ nói cho người ta định xử lý Chu Tước như thế nào.”

Caesar lấy ra một cái vòng cổ từ trong túi áo, phía dưới dây xích màu bạc có treo một khối thạch anh hình thoi màu đỏ, thạch anh dưới ánh mặt trời lờ lờ phát sáng, nhìn qua đặc biệt tinh xảo xinh đẹp....

Đây là vật trước đây vương hậu Anna đưa cho Caesar, vòng cổ thạch anh có thể sử dụng như một công tắc không gian.

Caesar cười cười nói.

“Ta đem Chu Tước thu vào công tắc không gian, định dùng làm làm lễ vật đưa cho Lâm Viễn.”

Lễ vật?!

Nói cách khác, Chu Tước về sau sẽ là cơ giáp của Lâm Viễn?

Bản thân mình làm cơ giáp của vương tử, Chu Tước làm cơ giáp của vương tử phi, hai đài cơ giáp bỉ dục song phi(*) gì gì đó, nhất định sẽ rất hài hòa. Một trắng một đỏ, sóng vai bay cùng một chỗ, thoát nhìn đẹp đẽ vô cùng, rất xứng a!

(*)Bỉ dục song phi: aka đôi chim bay liền cánh~ (hoang tưởng quá =))

Bạch Vũ đắm chìm trong ảo tưởng lãng mạn tốt đẹp, không thể tự kiềm chế.

“Ta đã nói với mọi người Chu Tước rơi võ, vì vậy tất nhiên không thể trực tiếp đem Chu Tước cho Lâm Viễn. Sau này vẫn cần Brian giúp một tay, đem tuyền thần kinh của Chu Tước toàn bộ giấu đi, tạm thời cải tạo thành bộ dạng cấp C.” Caesar dừng một chút,

“Tháng sau chính là cuộc thi đấu cơ giáp mỗi năm một lần, chỉ cần đạt được tư cách tham gia trận chung kết toàn quốc, liền có thể trực tiếp lấy được giấy chứng nhận tư cách điều khiển cơ giáp cấp C. Vừa lúc phần thưởng dành cho ba hạng đầu thi đấu toàn quốc năm nay chính là cơ giáp cấp C, đến khi Lâm Viễn đạt được ba hạng đầu, ta trực tiếp đem cơ giáp phần thưởng đánh tráo với Chu Tước, như vậy sẽ không khiến cho người khác hoài nghi.”

Bạch Vũ hưng phấn mà nói.

“Biện pháp này quả thực rất hợp lý! Bất quá chủ nhân, người xác định cậu ấy có thể nằm trong ba hạng đầu sao? Đừng nên xem thường cuộc thi đấu cơ giáp, cao thủ trong thi đấu cơ giáp toàn quốc thực sự nhiều như mây đó a!”

Caesar dùng ánh mắt “Người thật ngốc” nhìn lướt qua Bạch Vũ.

“Ta cảm giác được cậu ấy có thể, giới hạn tinh thần của cậu ấy cùng với Chu Tước có thể đạt tới độ phối hợp 100%, chắc hẳn phương diện điều khiển cơ giáp cũng rất có thiên phú.” Caesar dừng một chút, quay đầu nhìn thiếu niên đang im lặng ngủ say trên giường, ánh mắt dần dần trở nên ôn nhu, “Nếu cậu ấy không thể lấy được ba hạng đầu, thì vẫn còn có ta.”

—Ta sẽ thay cậu ấy lấy phần thưởng này.”

Caesar điều khiển Bạch Vũ trực tiếp bay đến phía trên trường học, định vị chính xác một khoảng đất trống lớn sau ký túc xá, sau đó thu nhỏ thể tích lại, thông qua mật mã nghiệm chứng của lưới phòng ngự phía trên trường học, trực tiếp hạ xuống góc xuống dưới.

Một hai học viên đang tiến hành huấn luyện tại sân thể dục ngẫu nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy một màn này, cũng sẽ tưởng chính mình trong nháy mắt xuất hiện ảo giác.... phía sau khu ký túc xá, dường như đột nhiên từ trên không rơi xuống một mảnh vũ mao màu trắng?

Caesar cũng không muốn thu hút sự chú ý của người khác, cho nên mới chọn thời gian cùng địa điểm này mà lặng lẽ hạ xuống, Bạch Vũ vừa chạm đất, Caesar lập tức ôm Lâm Viễn ra khỏi khoang điều khiển, thu hồi cơ giáp, xoay người đi về phía ký túc xá, đem cậu nhẹ nhàng đặt ở trên giường trong phòng ngủ.

Thời điểm Lâm Vũ tỉnh lại, phát hiện bản thân đang ở bên trong phòng ngủ.

Hoàn cảnh quen thuộc cũng những đoạn ký ức gần gũi khiến cậu nhất thời có chút mù mịt, tiêu cự dần dần hồi phục thấy rõ cảnh tượng trước mặt, Caesar đang ngồi bên giường, ánh mắt ôn nhu nhìn cậu.

“Tỉnh?” Thấy Lâm Viễn khuôn mặt mê mang không hiểu rõ tình hình, Caesar nhin không được khê mỉm cười, đứng dậy rót một cốc nước ấm bưng qua đưa tới trong tay cậu, “Uống nước đi, cậu vừa rồi ra quá nhiều mồ hôi.”

“... Nga.” Lâm Viễn cầm cốc nước yên lặng uống, uống được một nửa, lúc này mới phục hồi tinh thần, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Caesar, “Tôi tại sao lại ở ký túc xá? Đúng rồi, hôm nay đến cùng là làm sao? Cơ giáp màu đỏ kia là thể nào....”

Lâm Viễn nói tới đây, nhin không được nhíu mày.

Đầu của cậu đau quá, một ít ký ức hỗn loạn không ngừng lướt qua trong trí óc, thần kinh đại não tựa hồ như bị lưỡi dao sắc bén cắt qua.

Đầu từng đợt đau nhức khiến Lâm Viễn nhin không được sắc mặt khó coi lấy tay ôm đầu.

Caesar vội vàng tiến lên nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay Lâm Viễn, ôn nhu nói.

“Cậu đừng suy nghĩ nhiều, trước tiên tỉnh táo lại đã..... đừng nghĩ nữa....”

Lâm Viễn nghe được lời của Caesar, hơi hơi bình tĩnh một chút, lại vẫn bối vì ký ức quá mức hỗn loạn mà ngẩn người.

Ấm Dạ? Tướng quân? Chủ nhân? Omega? Thuốc ức chế?

Đây là mấy thứ loạn thất bát tao gì a?

Còn có baba? Ký ức này là xuất phát từ nơi nào....

Lâm Viễn mờ mịt nhìn về phía Caesar.

Caesar đối diện với ánh mắt xin giúp đỡ của cậu, lập tức kiên nhẫn giải thích.

“Đừng lo lắng, cơ giáp cấp S hôm nay cậu nhìn thấy kia tên gọi là Chu Tước, nó đã có ký ức được vài thập niên, thời điểm cậu điều khiển nó, đã cùng nó tiến hành dung hợp tinh thần, trao đổi ký ức lẫn nhau. Những ký ức xa lạ trong đầu cậu, đều đến từ vài thập niên trong quá khứ mà nó đã trải qua.”

Nghe được lời giải thích của Caesar, Lâm Viễn lúc này mới an tâm một chút.

— Cư nhiên là đến từ ký ức của cơ giáp?

Nhưng chút ký ức kia thực sự rất chân thật, cậu thậm chí có thể cảm nhận được những vui sướng, phần nộ, cô độc cùng thống khổ của Chu Tước..... Rõ ràng không phải phát sinh trên người mình, lại vẫn thấy rất xúc động, giống như là chuyện bản thân mình từng trải nghiệm. Tiếp nhận những ký ức đến từ người khác khiến cho Lâm Viễn có cảm giác vô cùng kỳ quái, tựa hồ là đang vụng trộm tiến vào trong đầu người ta để nhìn coi một đoạn chuyện cũ.

Bất quá.... cũng không quan hệ, cứ coi như là giấc mộng dài, mơ về một đoạn ký ức kỳ diệu là được rồi.

Dù sao cũng đã như vậy, cũng không thể đi giải phẫu, đem ký ức xóa đi một lần nữa a?

Lâm Viễn đành phải gãi gãi đầu, cười nói.

“Cơ giáp cấp S quả nhiên lợi hại.”

Cậu rất nhanh liền lạc quan tiếp nhận sự thực chính mình bị cưỡng chế tiếp nhận thêm ký ức, không hề tỏ ra rối loạn, ngược lại ngữ khí thoải mái mà nói.

“Điều khiển cơ giáp cấp S thật sự rất khó, tôi hoàn toàn không biết nên làm gì cả.”

Caesar nhìn cậu khuôn mặt tươi cười ra vẻ thoải mái, nhin không được mà cảm thấy đau lòng.

May mắn Lâm Viễn trời sinh tính tình sáng sủa lạc quan, nếu đổi thành người khác, trong đầu đột nhiên bị đổ vào một đống lớn ký ức kỳ quái, cho dù không bị phá vỡ tinh thần thì cũng phải khó chịu thật lâu, thậm chí còn cần đến chỗ bác sĩ tâm lý để trị liệu.

Lâm Viễn nhanh như vậy liền tiếp nhận hiện thực, lại không hề cảm thấy rối loạn, ngược lại khiến Caesar yên tâm không ít.

Do dự một lát, Caesar rút cuộc hỏi ra một vấn đề vẫn luôn thắc mắc –

“Lâm Viễn, cậu hôm nay làm sao lại mở được cánh cửa ngoài hành lang kia?”

Lâm Viễn sửng sốt một chút, kỳ thật về điểm này cậu cũng thấy vô cùng kỳ quái. Hành lang thoát hiểm bị khóa lại, cậu hiểu kỳ lấy thẻ qua quét một chút vào cánh cửa kia, thẻ trường học phát quét không mở, ngược lại thẻ mẹ đưa cho mình quét thì lại dễ dàng mở ra?

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định nói cho Caesar.

“Trước cửa có hộp quét thẻ quyền hạn, tôi lấy thẻ pha lê ra quét một chút rồi đi vào.”

Caesar trầm mặc một lát.

“Có thể cho tôi xem thẻ pha lê của cậu một chút không?”

Lâm Viễn gật gật đầu, lấy chiếc thẻ pha lê từ trong túi áo ra, đưa cho Caesar.

Thẻ pha lê màu bạch kim có ẩn một tinh hệ đồ của thiên hà Cepheus hình ngũ giác màu bạc, trừ cái đó ra, không có bất cứ dấu hiệu nào khác.

“.....” Caesar nhất thời cứng ngắc tại chỗ.

Đây là thẻ chuyên dụng của các thành viên hoàng thất, thẻ vàng có quyền hạn tối cao do bộ hạ Trand tự mình trao tặng.

Nó thậm chí còn có thể mở ra đại môn của vương cung đế quốc Lacey.

Hết chương 24.

25. Quyển 1 - Chương 25: Caesar Đỏ Mặt

Ở đế quốc Lacey, mọi người khi sinh ra đều nhận được một chiếc thẻ pha lê để chứng minh thân phận, tấm thẻ kia sẽ tự động tiến hành phân biệt vân tay, trực tiếp buộc định cùng với dấu vân tay của chủ nhân, không những có thể chứng minh thân phận của chủ nhân, mà còn được chủ nhân lấy làm thẻ ngân hàng, các loại thẻ hội viên, làm đảm bảo khi cầm cố vay nợ, một chiếc có thể dùng trong khắp đế quốc, vô cùng thuận tiện.

Loại thẻ căn cước được sử dụng cả đời này bởi vì đã buộc định cùng dấu vân tay của chủ nhân, sau khi bị người khác nhặt được sẽ mất đi giá trị, người khác cũng căn bản không thể sử dụng, phương diện an toàn bảo mật được đảm bảo đến cấp độ tối ưu nhất.

Nhìn chiếc thẻ vàng tượng trưng cho quyền hạn tối cao trong hoàng thất ở trước mặt,

Caesar vốn luôn luôn bình tĩnh trong đầu nhất thời cũng loạn thành một mảnh.

Tấm thẻ này của Lâm Viễn cùng với thẻ của mình hoàn toàn giống nhau như đúc!

Cậu có thể sử dụng chiếc thẻ này, nói cách khác, thời điểm cậu sinh ra, chiếc thẻ này đã tiến hành phân biệt cùng buộc định dấu vân tay của cậu..... Đối lại một cách nói nữa, thì chính là thời điểm cậu sinh ra, bộ hạ Trand đã cho cậu quyền hạn tối cao này.

Đây rõ ràng là đái ngộ của thành viên hoàng thất a!

Người này, sẽ không phải là con riêng bên ngoài của phụ vương đi?

Có thể nào tình huống lại cầu huyết như vậy a? Đây quả thực so với mấy bộ phim tình yêu cầu huyết mà Brian thường hay xem còn khoa trương hơn! Phân vân suốt nửa ngày mới phát hiện mình thích Lâm Viễn, kết quả Lâm Viễn lại là anh em cùng cha khác mẹ

với mình thì thật là nực cười.....

Caesar ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Viễn ở trước mặt.

Thấy sắc mặt Caesar có chút kỳ quái, Lâm Viễn nghi hoặc gãi gãi đầu, hỏi.

“Tấm thẻ này có vấn đề gì sao?”

Caesar ho khan một tiếng, nói.

“Không có gì..... Cậu, cậu trước cứ nghỉ ngơi đi.”

Caesar xoay người rời khỏi phòng ngủ của Lâm Viễn.

Sau khi Caesar đi, Lâm Viễn mới nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi bị Caesar ngồi ở bên giường ôn nhu chăm chú nhìn vào, cái loại cảm giác máu chảy gia tốc, tim đập mất không chế lại xuất hiện.

Bị chất dẫn dụ Alpha ám áp bao phủ, thậm chí khiến Lâm Viễn có loại xúc động.... muốn bỏ nhào vào lòng hân.

..... Thật là, nhất định là do hệ thống miễn dịch lại có vấn đề.

Lâm Viễn vội vàng đứng dậy, từ trong ngăn kéo cầm ra lọ thuốc của mình, uống vào một viên.

Thời điểm uống thuốc luôn có cảm giác có ánh mắt đang chăm chú nhìn vào mình, Lâm Viễn quay đầu, liền thấy Hobbit đang ngồi xồm ở một góc hẻo lánh, nhìn chăm chăm vào lọ thuốc của mình, chảy nước miếng trông mong.

Lâm Viễn. “.....”

Đi đến gần đem Hobbit ôm lên, Lâm Viễn sờ sờ lỗ tai nó, hỏi. “Đói bụng?”

Hobbit lập tức liềm mạng gật đầu.

Lâm Viễn nhẹ nhàng cười, lúc này mới ôm nó đi đến phòng ăn, lấy ra phomat nó thích nhất, bắt đầu cho nó ăn.

Mà giờ phút này, Caesar đang ở bên trong phòng ngủ, biểu tình nghiêm túc mở quang điện não tìm kiếm tư liệu nội bộ.

Hắn sử dụng mật mã tài khoản có quyền hạn tối cao, đăng nhập vào trung tâm thống kê nhân khẩu của đế quốc, dễ dàng tra ra tư liệu chi tiết về bối cảnh gia đình của Lâm Viễn –

Lâm Viễn, 18 tuổi, Beta nam, sinh ra ở tỉnh cầu Ryan vào ngày 24 tháng 12 năm 780.

Cha là Lâm Vĩ Thành, quân nhân đế quốc, tốt nghiệp hệ điều khiển cơ giáp Học viện quân sự St. Romia, sau khi tốt nghiệp gia nhập quân đoàn Âm Dạ, làm một binh sĩ nhỏ trong đội quân tiên phong, không có tiếng tăm gì. Vài năm sau, đội trưởng quân đoàn Âm Dạ qua đời, Lăng Vũ tiếp nhận chức vụ, phát hiện tài năng của Lâm Vĩ Thành, đem hắn đề bạt lên làm đội trưởng quân đội tiên phong, quân hàm từ thiếu úy một đường thăng tới cấp đại úy.

Sau này Lăng Vũ gặp chuyện không may, quân đoàn Âm Dạ bị cưỡng chế giải tán, Lâm Vĩ Thành vẫn ở lại tiền tuyến, trong một chiến dịch đã điều khiển cơ giáp nhảy vào quân doanh của địch tự phát nổ, cùng quân đội liên bang đồng quy vu tận, anh dũng hi sinh.

Mẹ là Vương Nhã, bối cảnh gia đình không có gì đặc biệt, vẫn ở lại quê nhà chăm sóc con cái. Vợ chồng hai người quen biết từ nhỏ, tình cảm sâu đậm, sinh ra hai người con, Lâm gia ngoại trừ Lâm Viễn, còn có một người con gái tên là Lâm Diêu.

Vào năm Lâm Viễn bốn tuổi thì Lâm Vĩ Thành chết trận, Lâm phu nhân thân thể yếu nhược không còn cách nào khác phải ra ngoài làm việc, chỉ bằng số tiền trợ cấp từ chính phủ mỗi tháng, nhịn ăn nhịn mặc, ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn hai người Lâm Diêu và Lâm Viễn.

Bởi vì điều kiện trong nhà khó khăn, năm Lâm Diêu 18 tuổi đã bắt đầu tìm việc làm, ở tỉnh cầu Ryan mở một tiệm bánh ngọt.

Lâm Viễn từ nhỏ đã vô cùng thông minh, tiểu học trung học luôn ở trong top 3 của ban, năm trước tham gia cuộc tuyển sinh công khai của Quân bộ, đạt được thành tích xuất sắc 300 điểm trúng tuyển vào Học viện quân sự St. Romia.

Caesar nhìn tư liệu chi tiết trước mặt, hơi hơi nhíu mày suy nghĩ, cha hi sinh trên chiến trường, mẹ ở nhà chăm sóc con cái.... loại gia đình đơn thân như thế này trong mấy chục năm chinh chiến liên miên của đế quốc là hết sức bình thường, nếu không phải vì cái thẻ vàng kia, Caesar xem những tư liệu như vậy cũng sẽ không hoài nghi chút nào về thân thể của Lâm Viễn.

Lâm Viễn.... rất có khả năng không phải là con ruột của vợ chồng Lâm Vĩ Thành.

Cậu có thể vàng quyền hạn tối cao phụ vương ban cho, cậu cùng vương cung nhất định có mối liên hệ gì đó, như vậy, chỉ có thể có hai khả năng.

Thứ nhất, cậu là con riêng của phụ vương, hơn nữa là hài tử có huyết thống không tinh thuần do phụ vương cùng Beta sinh hạ, phụ vương vì không muốn để sự tồn tại của cậu phá hủy tình cảm với đế hậu cùng với trật tự vương cung, cho nên bí mật đem cậu đi tặng cho người khác, đưa cho cậu thẻ vàng vô hạn ngạch có quyền hạn tối cao, hơn nữa còn đem cậu giao cho người mình tín nhiệm nhất nuôi nấng.

— Trường hợp này khả năng xảy ra vô cùng nhỏ.

Bởi vì, Lâm Viễn cùng hắc đều 18 tuổi, sinh ra cùng một năm. Theo như những người ở trong vương cung nói, năm đó mẫu hậu trong khi mang thai thân thể không tốt, phụ vương vẫn luôn bồi bên người bà, Caesar tin tưởng phụ vương của mình, không có khả năng dưới tình huống vợ mình đang mang thai lại còn có tâm tình đi ra ngoài sinh hạ một đứa con Beta khác.

— Như vậy cũng chỉ có tình huống thứ hai.

Phụ vương đem tấm thẻ này đưa cho người ông cực kỳ tín nhiệm, ở trong mắt phụ vương, người đó thậm chí chẳng khác nào con ruột của ông! Nói cách khác, thân phận của cha mẹ Lâm Viễn nhất định không đơn giản, bọn họ rất có khả năng là người bệ hạ Trand cực kỳ coi trọng, cực kỳ tín nhiệm!

Bởi vì coi trọng cha mẹ của cậu, cho nên vào thời điểm Lâm Viễn sinh ra, phụ vương đã trực tiếp đem tấm thẻ làm lễ vật tặng cho tiểu hài tử này!

Lâm Viễn sở dĩ thông minh như thế, tuyệt đối là bởi vì được di truyền loại gen ưu tú từ cha mẹ cậu!

Nhớ tới mấy ngày hôm trước phụ vương đột nhiên liên hệ với mình, làm bộ lơ đãng nhắc tới Lâm Viễn, Caesar càng thêm khẳng định suy đoán của chính mình! Phụ vương tuyệt đối biết sự tồn tại của Lâm Viễn cùng tấm thẻ này, hiển nhiên cũng biết thân thể của Lâm Viễn!

Caesar không hề do dự cầm lấy máy liên lạc, gửi đến yêu cầu kết nối trò chuyện với vương cung của đế quốc, rất nhanh, thông tin liền được chuyển đi.

Hình ảnh trong vương cung xuất hiện trên màn hình.

Vào lúc này, không chỉ có bệ hạ Trand cùng vương hậu Anna đều đang ngồi trên ghế sofa, mà còn có vương huynh gương mặt buồn bực ở bên cạnh.

Trán Caesar nhất thời nhỏ một giọt mồ hôi lạnh.

— Làm sao mà hôm nay lại tụ tập đông người như vậy? Hại hắc không thể nào không biết xấu hổ hỏi phụ vương về sự tình của Lâm Viễn.

Càng khoa trương hơn là, không khí trong phòng đang giương cung bạt kiếm, tình thế có vẻ rất không ổn, bệ hạ Trand sắc mặt khó coi nhìn đại vương tử, lớn tiếng nói.

“Cevi, đừng có khiêu chiến sự nhẫn nại của ta! Cuối năm nay, lập tức tổ chức hôn lễ cho ta!”

Cevi thực kiên quyết nói.

“Con là nam nhân a, tại sao con lại phải gả cho người khác? Cho con cưới một vương tử phi, con một chút ý kiến cũng không có, còn muốn gả con đi cho người khác, căn bản không có khả năng!”

Vương hậu Anna đau đầu xoa huyệt thái dương, ngữ khí ôn nhu nói.

“Cevi, con là Omega..... con làm sao có thể lấy vương tử phi được....”

Cevi nhú mày, không phục đáp.

“Omega thì làm sao? Omega thì nhất định phải gả cho người ta sao? Hai muội muội đều đã kết hôn, vương cung chẳng lẽ còn không nuôi sống nổi một vương tử sao, nhất định muốn đem con tống đi thay người ta sinh con?”

Nói tới đây, tựa hồ phát hiện trí năng thông tin đang sáng lên, Cevi thấy Caesar trên hình chiếu, lập tức giống như bắt được cứu binh đi tới.

“Caesar, mau giúp ca ca nói vài câu! Nhanh lên!”

Caesar. “.....”

Trầm mặc một lúc lâu, Caesar mới nén cười nói.

“Vương huynh, huynh đã 24 tuổi, vẫn là sớm tuyển chọn một Alpha rồi kết hôn không được sao? Nhiều Alpha như vậy mà huynh không chọn nổi một người vừa mắt? Chẳng lẽ huynh muốn cả đời đều dùng thuốc ức chế?”

Có uống tiếp đi chẳng nữa thì cũng không có năng lực a. (năng lực làm công đó =))))))

Bất quá, đối diện với cặp mắt lạnh lùng như đao kiếm của Cevi, những lời này Caesar vẫn là không dám nói.

Cevi trợn trắng mắt liếc dè dặt của mình, trực tiếp đem thông tin đóng lại.

Caesar đành phải sờ sờ mũi, ngồi trở lại bàn làm việc.

Tính tình vương huynh luôn luôn táo bạo như thế, từ nhỏ đã thích dùng vũ lực, thích cùng người khác luận võ, đội hộ vệ hoàng gia nhìn thấy đại vương tử thì giống như nhìn thấy đại ma vương, hận không thể đem mình co lại giấu đi.

Brian cũng đã đánh giá một câu rất chính xác, làm một Omega, đại vương tử thật sự rất bạo lực.

Một Omega bạo lực như thế, vốn là không có ai dám cưới y....

Y lại còn kén chọn, ánh mắt cực cao, xem vài nhóm Alpha kia hoàn toàn không vừa mắt, 18 tuổi liền bắt đầu tiêm vào thuốc ức chế, đến nay đã 24 tuổi còn không muốn kết hôn, phụ vương cùng mẫu hậu căn bản không có biện pháp nào với y.

Qua mười phút, bộ hạ Trand rốt cuộc bình ổn được cuộc chiến tranh gia đình trong vương cung, đem Cevi không hiểu chuyện đuổi về viết bản kiểm điểm, lúc này mới trở lại cung điện của mình, chủ động phát lời mời kết nối qua đây.

Caesar lập tức tiếp nhận, cung kính nói. “Phụ vương.”

Trand hỏi. “Caesar, con tìm ta có chuyện gì?”

Caesar vội vàng đáp. “Con muốn báo cáo cho người một chút về tình hình ở bảo tàng quân sự ngày hôm nay.”

Trand gật gù đầu. “Àn, sự việc ở bảo tàng ta đã biết, con xử lý rất tốt. Bất quá.... Chu Tước thật sự giống như lời con nói, rơi vỡ ở đáy vực?”

Caesar đáp. “Không có.”

Trand mỉm cười nói. “Rất tốt. Ở trước mặt phụ vương nói thật, đó là thói quen tốt. Vậy mấy mảnh cơ giáp ở đáy vực là thế nào?”

Caesar giải thích.

“Con từ trong kho hàng của Bạch Vũ tìm ra một đồng linh kiện cơ giáp màu đỏ, đặt ở đáy vực xen lẫn cùng đất đá, nguy trang thành bộ dạng Chu Tước rơi vỡ, để tránh bị người khác hoài nghi.”

Trand nhíu mày. “Con tự ý làm như vậy là vì lý do gì?”

Caesar nói. “Tiếp tục đem Chu Tước nhốt trong bảo tàng cũng không phải là phương thức xử lý tốt nhất, chủ nhân trước của Chu Tước nếu đã qua đời, cơ giáp không bắt buộc phải bị liên lụy cùng chịu giam cầm. Chu Tước là cơ giáp cấp S ưu tú nhất trong đế quốc, nó muốn nhận chủ nhân một lần nữa, con cảm thấy không có vấn đề gì, cứ như vậy, không chỉ có thể phóng thích nó, còn khiến nó phát huy được công dụng lớn nhất.”

“Nhận chủ một lần nữa?” Lòng mày Trand nhăn càng chặt, “Chủ nhân mà Chu Tước thừa nhận là ai?”

“Là Lâm Viên.” Caesar dừng một chút, “Lâm Viên hôm nay ngoài ý muốn đi vào khoang điều khiển của Chu Tước, đã cùng Chu Tước phối hợp tinh thần, độ xứng đôi cư nhiên đạt tới 100%, Chu Tước đã chấp nhận cậu ấy.”

“Lâm Viên?” Trand như có chút dăm chiêu trầm mặc một lát, mới nói, “Đề quốc đối với cơ giáp cấp S quản chế rất nghiêm khắc, một học viên thông thường không thể có tư cách sở hữu cơ giáp cấp S. Con muốn đem Chu Tước giao cho Lâm Viên, có nghĩ được biện pháp nào không?”

“Có.” Caesar nghiêm túc nói, “Cuộc thi đấu cơ giáp lần này phần thưởng ba hạng đầu là cơ giáp cấp C, con muốn dùng thời gian một tháng cải tạo Chu Tước thành cấp C, đến lúc đó lên đem phần thưởng đánh tráo là được. Như thế có thể giấu được mọi người, về sau Chu Tước tạm thời lấy hình thái của cơ giáp cấp C để tồn tại, sẽ không khiến người khác nghi ngờ.”

Trand cười cười nói.

“Một bên gạt người ta nói Chu Tước rơi vỡ, một bên lại treo đầu dê bán thịt chó đem Chu Tước nguy trang thành cơ giáp cấp C đưa cho Lâm Viên, nếu như trong giai đoạn này xảy ra bất cứ vấn đề gì, con đều sẽ gặp nguy hiểm! Sự việc lên phóng thích Chu Tước một khi bị Quân bộ phát hiện, đến lúc đó phụ vương cũng không thể bảo vệ được con!” Trand đứng lên, ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vào tiểu nhi tử của mình, “Caesar, Lâm Viên đối với con rất quan trọng sao? Con muốn vì cậu ta mà mạo hiểm lớn như vậy?”

Caesar sững sốt một chút, bị phụ vương hỏi như vậy, không biết vì sao gương mặt hắn lại có chút nóng lên.

Caesar vội vàng giải thích.

“Lâm Viên là bằng hữu tốt của con, cậu ấy trên phương diện điều khiển cơ giáp rất có thiên phú. Càng khó có được là, cậu ấy cùng Chu Tước độ tương xứng về tinh thần còn lên tới 100%, con cho rằng, Chu Tước vào tay cậu ấy nhất định là quyết định tốt nhất.”

Trand nhìn nhi tử trầm mặc một lát, mới cười cười hỏi.

“Con không hoài nghi thân phận Lâm Viên sao?”

Caesar. “.....”

“Ta vẫn luôn theo dõi thể pha lê kia của Lâm Viên, cậu ta ngày hôm nay đã sử dụng quyền hạn mở ra cánh cửa trên tầng cao nhất của bảo tàng, con hắn là cũng phát hiện ra? Thẻ của cậu ta với thẻ của con giống nhau như đúc. Chẳng lẽ con không muốn hỏi ta, cậu ta phải chăng là anh em cùng cha khác mẹ của con?”

Trand nói như vậy, ngược lại đem toàn bộ nghi ngờ của Caesar tiêu trừ. Caesar ngẩng đầu nhìn ông nói.

“Phụ vương, con tin người sẽ không phản bội mẫu hậu. Chỉ là con rất ngạc nhiên, cha mẹ đẻ của Lâm Viên đến cùng là ai, đáng giá để phụ vương coi trọng như vậy?”

Trand thần nhiên nói.

“Con chỉ cần biết rằng, ta rất coi trọng hài tử này là đủ rồi. Nếu con tin tưởng phụ vương, vậy cứ tiếp tục tin tưởng đi. Đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ nói cho con tất cả.”

Thông tin bị ngắt, Caesar đành phải bắt đắc dĩ tắt đi máy liên lạc.

Nếu phụ vương đã nói như vậy, hắn cũng không nên đi truy vấn tiếp, có lẽ thân phận Lâm Viên có liên quan đến điều gì đó rất cơ mật? Đợi thời cơ chín muồi? Là phụ vương đang tiến hành kế hoạch gì sao? Ông đang chờ đợi đến lúc nào?

Caesar tuy rằng là vương tử, nhưng dù sao cũng chỉ mới 18 tuổi, không được tham dự vào chính sự của đế quốc, nếu thân thể Lâm Viên thật sự liên quan đến quá nhiều cơ mật, phụ vương không chịu nói, Caesar cũng chỉ đành tạm thời áp chế nghi hoặc xuống đáy lòng. Tùy tiện đi tra hỏi, nói không chừng ngược lại sẽ quấy nhiễu đến kế hoạch của phụ vương.

Bụng có chút đói, Caesar xoay người đi vào trong phòng ăn muốn tìm thứ gì đó, lại đột nhiên thấy được một khung cảnh vô cùng ảm áp.

— Chỉ thấy Lâm Viễn đem Hobbit ôm vào trong ngực, kiên nhẫn cho nó ăn, Hobbit ngoan ngoãn dựa vào lòng cậu vui vẻ ăn pho mát, mà trên mặt Lâm Viễn cũng mang theo ý cười rõ nét.

Thiếu niên ôm súng vật mồm cười, đường nét khuôn mặt tựa hồ cũng trở nên nhu hòa hơn, ánh mắt đen láy trong veo giống hệt tiểu gia hỏa trong lòng, như là một đôi bảo thạch màu đen xinh đẹp. Khóe môi hơi hơi cong lên lộ ra tươi cười rạng rỡ, bộ dáng mặc áo ngủ thoải mái tùy ý khiến cho cả người cậu tản ra một loại khí tức lười biếng.....

Về ngây ngô mà gợi cảm của thiếu niên 18 tuổi, trong một khắc này dường như được phô bày ra hết sức rõ ràng.

Caesar nghe được thanh âm trái tim của mình bang bang nhảy lên.

Hắn thậm chí còn cảm thấy, nếu đem Hobbit trong lòng Lâm Viễn đổi lại là một tiểu hài tử, cũng hoàn toàn không có chút không thích hợp nào.

Hình ảnh Lâm Viễn ôm tiểu hài tử bồng bồng, chỉ là tưởng tượng thôi cũng đã có cảm giác thực ảm áp thực hạnh phúc..... Đương nhiên, tiểu hài tử kia là do mình cùng cậu ấy sinh ra thì càng tốt..... Nếu nó lớn lên giống Lâm Viễn, phiên bản tròn vo thu nhỏ của Lâm Viễn nhất định sẽ siêu cấp đáng yêu.

— Khoan đã! Caesar, tên cầm thú nhà người rớt cuộc là đang suy nghĩ cái gì?

“Caesar?” Lâm Viễn ngẩng đầu lên, thấy người bạn cùng ký túc đột nhiên xuất hiện trước mặt, giống như là bị sét đánh đứng cứng ngắc một chỗ như tượng đá, có chút nghi hoặc hỏi, “Cậu làm sao vậy?”

Hobbit trong lòng cũng lập tức ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn Caesar, giống như đang hỏi. “Vương tử điện hạ, người làm sao vậy?”

Đối diện với ánh mắt đen láy trong veo giống hệt nhau của Lâm Viễn cùng Hobbit, mặt Caesar đột nhiên một trận nóng lên, vội vàng tránh đi tầm mắt của Lâm Viễn và súng vật của cậu, ra vẻ bình tĩnh nói.

“Tôi đói bụng, đi ra tìm đồ ăn.”

Dứt lời liền cứng ngắc đi đến trước tủ lạnh, từ bên trong lấy ra một hộp bánh quy.

Sau đó lại cứng ngắc xoay người, trở về phòng ngủ của mình, đóng cửa lại.

Lâm Viễn. “.....”

Hobbit. “.....”

Nhìn theo phương hướng Caesar biến mất, Lâm Viễn có chút nghi hoặc nghĩ: Hắn phải chăng hai chân bị rút gân a? Đi đường sao lại không được tự nhiên như vậy, toàn thân cứng đờ, quả thực là đi động thẳng tắp một đường a?

Hobbit lại hưng phấn mà nghĩ: Vương tử điện hạ đỏ mặt! Vương tử điện hạ cư nhiên đỏ mặt!

Hết chương 25.

26. Quyển 1 - Chương 26: Nhóm Xá Hữu Mất Ngủ

Caesar đích thực là hai má nóng lên, thời điểm vừa rồi khi nhìn thấy Lâm Viễn ôm Hobbit cho ăn, bộ dáng mặc áo ngủ thoải mái tùy ý, cổ áo rộng mở lộ ra xương quai xanh tinh xảo xinh đẹp, cần cổ trắng nõn thon dài, cái loại ngây ngô cùng gợi cảm của thiếu niên này, khiến Caesar từng đợt miệng đắng lưỡi khô, phía dưới cư nhiên lại vô sỉ cứng rắn.....

Caesar nhanh chóng xoay người đi vào phòng tắm, mở vòi nước lên.

Dòng nước lạnh lẽo đổ xuống đầu, lúc này mới khiến hắn bình tĩnh lại một chút.

Vừa rồi bộ dáng Lâm Viễn mặc áo ngủ thực sự là khiến người ta động tâm, làm cho chất dẫn dụ Alpha trong cơ thể hắn đột nhiên trở nên nồng đậm, thân thể cũng sinh ra phản ứng sinh lý mãnh liệt.

— Thậm chí còn mãnh liệt hơn so với thời điểm tham gia khóa huấn luyện chống cự chất dẫn dụ Omega trước kia.

Chung quy thì, trước kia ngửi được mùi chất dẫn dụ Omega mà sinh ra phản ứng, đó chẳng qua chỉ là bản năng sinh lý của Alpha, còn hiện tại đối với Lâm Viễn sinh ra phản ứng, đã trở thành khát vọng trong tâm tưởng.

Thích phải Lâm Viễn, điều này cơ hồ không cần nghi ngờ nữa. Tâm động không nói, đến cả thân thể cũng đều sinh ra khát vọng cường liệt.

Muốn bảo hộ cậu, muốn ôm cậu, thậm chí muốn.... hung hăng giữ lấy cậu.

Caesar còn nhớ rõ ngày đó trong phòng tắm vội vã nhìn thoáng qua, phần eo Lâm Viễn gầy gò mềm dẻo, đôi chân vừa dài vừa thẳng, làn da trắng nõn, còn có cặp mông cong vênh.... đáng người gần như hoàn mỹ đã sớm khắc sâu vào trong tâm trí Caesar.

Chỉ là lúc ấy không có để ý, lúc này nhớ lại, Caesar cơ hồ muốn chảy máu mũi.

Nghĩ đến hình ảnh đem Lâm Viễn cởi sạch quần áo đặt ở dưới thân, hôn cậu, ôm cậu, lấy đủ các loại tư thế tiến vào thân thể cậu....

Caesar mặt đỏ ngày càng lợi hại, ngón tay nhịn không được cầm lấy bộ vị đang không chịu thua kém đứng lên kia, bắt đầu dùng lực xoa lộn lên xuống.

Trong phòng tắm rất nhanh liền tràn ngập tiếng thở dốc nặng nhọc của vương tử điện hạ.

Lâm Viễn đang bị bạn cùng ký túc xá áp đảo vô số lần trong đầu, lại đối với sự biến hóa tình cảm của hắn hoàn toàn không biết gì cả, mặt đầy vui sướng tiếp tục ngồi ăn trong phòng bếp.

Cậu thực sự đói lắm rồi, hôm nay chỉ ăn bữa sáng, thời gian cơm trưa vừa lúc gặp phải Chu Tước chạy trốn, đấu tranh tinh thần cùng Chu Tước hao phí quá nhiều khí lực, buổi chiều lại hôn mê bất tỉnh, đến buổi tối trong dạ dày đã trống tuếch, đói tới mức ngay cả ruột cũng thắt lại.

Dù sao Caesar cũng đã nói mấy thứ này có thể tùy tiện lấy ăn, Lâm Viễn liền không khách khí, lấy ra rất nhiều thực phẩm từ trong tủ lạnh để làm bữa khuya.

Bánh quy ăn siêu ngon, pho mát cũng vậy, thậm chí còn có đủ loại cá với thịt quay, thật sự là hạnh phúc a!

Lâm Viễn đang vui đầu ăn, cửa phía sau đột nhiên vang lên tiếng động, đi vào là Brian, thấy trên bàn phòng ăn bày đầy thực phẩm, hai mắt lập tức sáng lên đi tới, cười tủm tỉm nói.

“Vừa lúc tôi cũng đói bụng, đến đây, lấy thêm một chút nữa ra.”

Vì thế, Brian lại từ tủ lạnh lôi ra một đồng thứ y thích, hai kẻ tham ăn bắt đầu vui đầu ăn khuya.

Thời điểm Snow trở về thấy chính là một hình ảnh như vậy –

Hai nam sinh cộng thêm một sủng vật, chúi đầu ra sức ăn trong phòng bếp, trên bàn chất đầy những gói to chứa đủ loại thực phẩm, nhìn qua vô cùng đồ sộ.

Brian thấy Snow, lập tức đứng lên, một tay chủ động cầm lấy cặp trong tay cậu ta, tay còn lại lôi kéo Snow vào trong phòng ăn, kéo ghế ra cho Snow ngồi xuống, mỉm cười nói.

“Snow, ngồi xuống, ăn chút gì đi, tôi đi lấy cốc nước cho cậu.”

Snow: “.....”

Snow bị Brian chân chó kéo đến phòng ăn ngồi xuống, có chút xấu hổ liếc mắt nhìn Lâm Viễn.

May là lực chú ý của Lâm Viễn tất cả đều đặt trên thức ăn nên hoàn toàn không phát hiện lỗi tai Snow đỏ lên, ngược lại rất nhiệt tình đưa cho Snow một đôi đũa, cười nói.

“Đến đến, ăn thịt quay, loại thịt nướng này ăn cực ngon.”

Snow đáp. “Tôi không đói bụng.”

Brian đã nhanh chóng cầm nước ấm đi tới, đưa đến trước mặt Snow, mỉm cười nói.

“Uống trà đi, tôi pha loại hồng trà mà cậu thích nhất đó.”

Một đôi mắt màu lam nhìn chằm chằm vào Snow, giống như đang muốn nói, mau khen ngợi tôi.... khen ngợi tôi... khen ngợi tôi....

Snow đành phải xấu hổ dời tầm mắt đi, nói. “Cảm ơn.”

Brian lập tức cảm thấy mỹ mãn xoay người ngồi ở bên cạnh Snow, ăn cần liên tục gấp đồ ăn cho cậu.

“Đến, ăn nhiều một chút, đây là đặc sản của thiên hà Cepheus.... Cái này ăn cũng rất ngon, ném thử xem.... còn có cái này....”

Cái đĩa trước mặt rất nhanh đã bị xếp thành một ngọn núi nhỏ, Snow xấu hổ đến mức ngay cả mặt cũng đỏ lên.

Lâm Viễn lại hoàn toàn không có chút tự giác nào của một bóng đèn, tiếp tục cùng sủng vật Hobbit chiến đấu hăng hái với thức ăn.

Lúc ba người ăn hết chỗ thức ăn trên bàn, đã là mười một rưỡi. Lâm Viễn cảm thấy mỹ mãn ôn Hobbit đi, Snow xoay người về phòng ngủ, Brian lập tức đi theo.

Snow: “.....”

Nhìn Brian giống như cái đuôi trực tiếp theo vào bên trong phòng ngủ, Snow quả thực là không còn gì để nói.

Snow nhíu mày hỏi. “Còn có việc gì sao?”

Brian cười tủm tỉm. “Thân thể cậu hôm nay không sao chứ? Buổi sáng lúc tôi tỉnh lại cậu đã ra ngoài, có còn đau đầu như hôm qua nữa không?”

Snow dời tầm mắt trả lời. “Tôi ổn.”

Brian gãi gãi đầu. “Nga. Nếu không thoải mái thì cũng đừng cậy mạnh, đến bệnh viện kiểm tra một chút cho đảm bảo.”

Snow trầm mặc một lát, đột nhiên nói.

“Brian, đêm qua cảm ơn cậu đã đưa tôi trở về. Còn có, tôi chỉ xem cậu là bạn cùng ký túc xá, cậu không cần suy nghĩ nhiều.... Hơn nữa tôi cũng đã có bạn gái rồi.”

Ở đế quốc, Alpha nam cùng Beta nam kết hôn rất nhiều, thời điểm Beta đã có người yêu, đem nói rõ ràng, cùng Alpha duy trì khoảng cách nhất định cũng là cần thiết.

Brian nhất thời cứng ngắc tại chỗ. “Nữ, bạn gái?”

Snow gật gật đầu. “Àn, tôi đi tắm rửa đây, ngủ ngon.”

“.....”

Nhìn Snow biến mất trong phòng tắm, Brian quả thực giống như bị sét đánh cứng đờ tại chỗ.

Nếu Lâm Viễn ở trong này, nhất định sẽ thực nghi hoặc: Hôm nay Brian cùng Caesar làm sao thế này? Mặt đều mang biểu tình như bị sét đánh? Loại bộ dáng kinh điển như vậy hẳn là nên chụp hình lại làm kỷ niệm nha!

Brian trở lại phòng ngủ, tâm tình buồn bực quả thật không lời nào có thể diễn tả được!

Thời điểm nghe chính miệng Snow nói đã có bạn gái, một cỗ nộ khí đột nhiên xộc thẳng lên óc!

Snow như thế nào có thể có bạn gái?

Sao, lại, có, thể, có, bạn, gái?!

Cẩn thận suy nghĩ thì lại cảm thấy cũng rất bình thường, cậu ta là nam sinh Beta, tự do luyện ái, tự chủ hôn nhân, vì cái gì lại không thể có bạn gái? Cậu ta thậm chí còn có thể có bạn trai! Chính mình dựa vào cái gì mà đối với việc riêng của cậu ta có ý kiến như

vậy?

Brian ngốc ngốc ngồi ở bên giường, ảo não vươn tay cào loạn trên tóc.

Cơ giáp trí năng màu lam trong công tắc không gian mang trên cổ tay, rất tần trách mà lên tiếng nhắc nhở.

“Chủ nhân, nhịp tim của người đã vượt quá mức bình thường 15 lần, huyết áp cũng đang tăng vọt lên.... Người có muốn uống thuốc hay không?”

Tiểu Lam vừa nói xong, Brian liền trực tiếp từ trên giường nhảy dựng lên, phần nộ vợ lấy cái gối trên giường, dùng sức nện xuống.

Tiểu Lam: “....”

Brian nhanh chóng tỉnh táo, một lần nữa ngồi lại trên giường, mỉm cười nói với Tiểu Lam.

“Người vừa nói cái gì?”

Tiểu Lam. “.....”

Tiểu Lam thiếu chút nữa bị dọa đến chết máy!

Brian nheo mắt lại, sờ sờ cằm.

“Bạn gái của Snow, àn, ta đột nhiên đối với người này cảm thấy vô cùng hứng thú...”

Tiểu Lam nhin không được run run.

Lần trước, sau khi Brian híp mắt nói mấy lời “Ta đối với nó cảm thấy vô cùng hứng thú” xong, không quá ba ngày, y liền đem đài cơ giáp kia từ đầu đến chân đập thành từng mảnh nhỏ....

Tiểu Lam đối với người “bạn gái” mà Brian cảm thấy vô cùng hứng thú kia gửi tới vô hạn đồng tình.

Bên trong phòng ngủ cách vách, Snow cau mày nằm bên trong phòng tắm, rốt cuộc vẫn nhin không được đem nước ấm đổi sang nước lạnh.

Có lẽ là bởi vì tâm tình gần đây pháp phòng kịch liệt, chất dẫn dụ trong cơ thể cậu liên tục dao động, trước sau đều không thể ổn định trở lại, đêm qua dùng ba viên thuốc ức chế áp chế, xem ra hôm nay lại phải tăng lên đến 4 viên.

— Đây cũng là có liên quan đến tên Brian không biết xấu hổ cứ tìm cách tiếp cận cậu.

Chức năng của thuốc ức chế này vốn đã thiếu hụt rất nhiều, sức chống cự của cậu vẫn liên tục hạ xuống, Brian lại cố tình là loại Alpha huyết thống tinh thuần nhất, mùi chất dẫn dụ trên người vô cùng nồng đậm, mỗi lần y tới gần mình, liền tương đương như đang khiêu chiến với hiệu quả của thuốc ức chế trong cơ thể mình.

Cái tên Brian giống như cao da chó này cả ngày theo bên người, khiến Snow vô cùng buồn bực.

Bị bao vây trong mùi chất dẫn dụ nồng đậm của Alpha – đối với một Omega đang trong độ tuổi phát tình mà nói, quả thực chính là loại xuân dược mạnh mẽ nhất.

Vừa rồi một khắc bị y nắm lấy cổ tay cưỡng ép ấn lên ghế trong phòng ăn kia, nếu không phải có Lâm Viễn ở đó, thì Snow thiếu chút nữa đã lại muốn đắm một quyền lên mắt y.

Snow bị cảm giác chất dẫn dụ Alpha bao phủ làm cho tâm hoảng ý loạn, cậu không thể cứ để Brian không chút cố kỵ nào tiếp cận mình như vậy. Dùng cái cơ có bạn gái này, hẳn là có thể tạm thời đối phó một thời gian đi?

Tuy rằng đuổi Brian đi, nhưng thấy bộ dáng của y sững sờ tại chỗ, đáy lòng Snow đột nhiên lại có chút áy náy.

Lấy cái cơ này có thật sự ổn không? Vì sao cậu lại có loại dự cảm không tốt cho lắm....

Lâm Viễn ôm Hobbit trở lại phòng ngủ, cho Hobbit đi ngủ, chính mình thì ngồi ngẩn người trước bàn.

Đêm cũng đã khuya, chung quanh rốt cuộc trở nên im lặng, thế nhưng tâm tình Lâm Viễn lại vẫn như trước không thể bình tĩnh.

Vài mảnh ký ức nhỏ vụn hỗn độn trong đầu kia, còn có chiếc thẻ pha lê cư nhiên có thể mở ra cánh cửa trong bảo tàng, khiến Lâm Viễn bắt đầu hoài nghi thân thể của chính mình.

Ký ức của cậu chỉ bắt đầu từ năm bốn tuổi, từ khi cậu nhận thức được đến nay, cậu liền biết được baba của mình đã hi sinh trên chiến trường, bản thân chỉ có mẹ cùng chị, cậu cũng chưa từng hoài nghi điều này, cho dù ngẫu nhiên ở trong mộng gặp được người nam nhân có thanh âm ôn nhu kia, cậu cũng chỉ cho rằng đó là ký ức về baba trước năm bốn tuổi.

Nhưng mà hôm nay....

Đột nhiên, cậu lại có cảm giác người tướng quân trong trí nhớ của Chu Tước kia, cùng với baba trong ký ức của mình vô cùng giống nhau!

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngay cả ngữ khí nói chuyện đều giống nhau như đúc!

Càng kỳ quái là, hôm nay cư nhiên lại nhớ được một chút ký ức vụn vặt trước năm bốn tuổi, cậu nhớ rõ mình từng sống trong căn phòng nhỏ trên một tinh cầu ấm áp, baba tự mình nướng bánh ngọt cho cậu, còn dạy cậu đọc hai chữ “bánh ngọt” này. Cậu còn nhớ rõ baba đem cậu đưa đến tinh cầu Ryan rét lạnh, giao cho một người xa lạ, sau đó xoay người rời đi....

Cậu bị tiêm một loại thuốc vào người, sau đó, tất cả những việc từ năm bốn tuổi trở về trước đều không còn nhớ rõ.

Nếu những ký ức này đều là thật, vậy thì chỉ có một khả năng – cậu bị tiêm vào thuốc mê, sau đó tiến hành giải phẫu loại bỏ ký ức, ký ức trước năm bốn tuổi của cậu đã bị người ta cố ý xóa đi!

Có lẽ là thời điểm giải phẫu có xuất hiện một ít sai sót, có vài ký ức không được loại bỏ hoàn toàn, bị áp chế ở sâu trong trí não, cho nên, mấy năm nay cậu luôn luôn mơ thấy mấy giấc mộng kỳ quái. Hôm nay thời điểm bị cưỡng chế trao đổi ký ức với Chu Tước, chấn động tinh thần mạnh mẽ khiến cho phần ký ức lưu lại kia được giải phóng.

Chẳng qua, mấy ký ức kia chỉ là những đoạn ngắn vụn vặt, căn bản không thể hợp lại hoàn chỉnh. Hơn nữa, từ năm bốn tuổi trở về trước bản thân còn quá nhỏ, không thể nhớ rõ bộ dáng của baba trong trí nhớ.

— Baba cùng với quân đoàn Âm Dạ kia có quan hệ gì sao?

Lâm Viễn vô cùng nghi hoặc, mở quang điện não tìm kiếm chút thông tin, lại phát hiện, trên Internet chỉ có một bài báo về quân đoàn Âm Dạ, đó chính là thời điểm tòa án quân sự ra phán quyết giải tán quân đoàn Âm Dạ vào mười chín năm trước. Trừ cái đó ra, không có bất cứ một ghi chép nào khác về quân đoàn Âm Dạ.

Lâm Viễn đổi lại từ khóa, tướng quân, Chu Tước, thiên hà Isville....

Tìm thật lâu, vẫn là không thấy được bất cứ tư liệu có giá trị nào.

Thật sự là không ngủ được, Lâm Viễn dứt khoát gửi tin cho Lâm Diêu.

“Chị, chị đã ngủ chưa? Có tiện nói chuyện không?”

Tin vừa gửi đi chưa được mười giây, Lâm Diêu lập tức chủ động phát đề nghị trò chuyện qua đây, Lâm Viễn nhận thông tin, liền thấy được hình chiếu bên trong màn hình trước mặt, chị cậu mặc áo ngủ ngồi trên giường, có lẽ là đang định ngủ.

“Sao vậy Tiểu Viễn?” Lâm Diêu nghi hoặc hỏi, “Đã khuya vậy rồi còn không ngủ sao?”

Lâm Viễn trực tiếp hỏi.

“Chị, về baba, chị còn nhớ được bao nhiêu?”

Lâm Diêu sững sốt một chút.

“Em nói cha sao? Ông ấy từ khi chúng ta còn rất nhỏ đã hi sinh a, chị khi đó có lẽ khoảng sáu tuổi, ấn tượng đối với ông ấy rất mơ hồ, đến bây giờ cũng hoàn toàn không nhớ được bộ dáng của ông ấy nữa.”

Lâm Viễn trầm mặc một lát, mới nói.

“Trong nhà tại sao lại không có tấm ảnh chụp nào của baba?”

Lâm Diêu cười nói.

“Baba là quân nhân, trước kia lúc còn trong quân đội thời gian về nhà mỗi năm đều rất ít, nào có thời gian đi chụp ảnh? Đúng rồi, kỳ thật ở chỗ mẹ có ảnh chụp, là hai người họ chụp chung lúc kết hôn, hẳn đó là tấm hình duy nhất mà baba lưu lại, bị mẹ vụng trộm giấu đi. Bà ấy chắc là ngủ rồi, em đợi chút a, chị lên lấy đến cho em xem.”

Lâm Diêu nói xong liền lén lút đi ra ngoài, vụng trộm vào phòng ngủ của mẹ, sau đó từ trong ngăn kéo của mẹ lấy ra một khung thủy tinh, lại rón rén tay chân trở lại phòng mình.

Lâm Viễn: “.....”

Tỷ tỷ người thực sự rất có thiên phú làm trộm!

Lâm Diêu lén lút đem hình chụp trở về, giơ về phía máy thông tin.

“Thấy sao? Đây là ảnh chụp lúc baba với mẹ kết hôn, chỉ có duy nhất một tấm, rất quý giá, cho nên mới bị mẹ khóa kín. Em trước đây rất nghịch ngợm, luôn đập phá loạn cả lên, mẹ sợ em đem ảnh chụp duy nhất này làm hư mất, mới lừa em nói trong nhà không có ảnh chụp của baba.” Lâm Diêu dừng một chút, “Đợi đến sau khi em lớn lên, em cũng không nói qua muốn xem hình của baba, lại chưa từng nhắc tới những việc của baba, mẹ có lẽ cũng đã quên mất chuyện này.”

“.....” Nguyên lai là như vậy.

Sau khi hiểu chuyện, Lâm Viễn quả thật vẫn chưa bao giờ đề cập đến baba ở trước mặt mẹ mình, bởi vì cậu biết baba đã hi sinh, cậu sợ nhắc đến từ baba này, sẽ khiến cho mẹ mình thương tâm khổ sở.

Lâm Viễn kinh ngạc nhìn ảnh chụp trước mặt.

Bên trong khung thủy tinh 3D xinh đẹp, là một đôi nam nữ trẻ tuổi mặc áo cưới chụp ảnh chung, hình ảnh 3D thoát nhìn rất chân thật, tựa như đang gần ngay trước mắt. Nữ nhân trong ảnh chụp thanh lệ dịu dàng, nam nhân tuấn lãng ôn hòa, trên mặt hai người đều mang theo tươi cười hạnh phúc, phía dưới có viết năm 770 lịch vũ trụ, Lâm Vĩ Thành, Vương Nhược, tân hôn chi hỉ.

Khung thủy tinh 3D như vậy có thể lưu giữ cho ảnh chụp sắc thái tươi sáng mấy trăm năm không mất. Mọi người thường có thói quen đem ảnh thông thường lưu trên mạng, chỉ có ảnh chụp cực kỳ quan trọng, mới có thể dùng loại khung 3D này đặt trên bàn hoặc treo trên tường.

Ảnh chụp kết hôn đối với mẹ mà nói quả thật là vô cùng quan trọng, đôi nam nữ trẻ tuổi bên trong tấm hình thoát nhìn cực kỳ hạnh phúc. Nhưng kỳ quái là, khi nhìn người nam nhân ngũ quan đoan chính trong ảnh chụp kia, Lâm Viễn luôn cảm giác.....

Không có một chút cảm tình thân thuộc.

Rất xa lạ....

Thậm chí ngay cả tiếng baba cũng không thể gọi ra miệng...

Ông ấy chính là baba đã hi sinh nhiều năm trước sao? Năm đó người dạy mình học nói, dứt mình ăn cơm, nam nhân ở bên tai mình dặn dò: “Baba muốn đi, không thể mang theo con, con về sau phải kiên cường mà sống sót” là ông ấy sao?

Ông ấy muốn đi là có ý tứ gì? Đi chiến trường để đánh nhau?

Thấy Lâm Viễn kinh ngạc không nói được lời nào, Lâm Diêu nghi hoặc hỏi.

“Ừ, Lâm Viễn, em làm sao vậy? Baba của chúng ta rất đẹp trai phải không?”

“..... Ân.” Lâm Viễn phục hồi tinh thần, cười cười nói, “Mẹ đang ngủ phải không? Bà gần đây thế nào?”

Lâm Diêu đáp lại.

“Vẫn như trước thôi, trời trở lạnh sẽ ho khan, được cái bệnh cũng không nặng, mấy ngày nay nghỉ ngơi ở nhà, khí sắc đã tốt hơn nhiều. Chị sẽ chiều cố mẹ thật tốt, em yên tâm đi!”

Lâm Viễn gật gật đầu, “Ân. vậy chị đi ngủ sớm một chút, em cũng chuẩn bị ngủ đây.”

Lâm Diêu nói, “Được rồi, em ở trường học nhớ bảo trọng.”

Chấm dứt trò chuyện, xoay người trở lại bên giường, Lâm Viễn vẫn thủy chung không thể đi vào giấc ngủ.

Thân thể mẹ mấy năm nay không tốt, ngâm đắng nuốt cay mới có thể một tay đem cậu cùng chị nuôi lớn, từ nhỏ đến lớn đối với cậu cũng đặc biệt tốt, tuy rằng điều kiện trong nhà khó khăn, nhưng cũng chưa từng khiến cậu phải chịu bất cứ thiệt thòi nào.

— Nữ nhân ôn nhu kia, là người mẹ mà Lâm Viễn yêu thương nhất.

Theo lý thuyết, cậu không nên hoài nghi bản thân không phải là con ruột của bà....

Thế nhưng, trong lòng có rất nhiều điểm đáng ngờ, căn bản không thể giải thích hợp lý được.

Baba trong trí nhớ dung mạo rất mơ hồ, một hài tử bốn tuổi chung quy vẫn còn quá nhỏ, lại thêm ký ức trước năm bốn tuổi bị đứt quãng, Lâm Viễn đã sớm không thể nhớ rõ bộ dáng của người ấy.

Thế nhưng Lâm Viễn vẫn luôn có cảm giác, người ở trong trí nhớ gọi mình là con trai kia, không phải là nam nhân đứng chung với mẹ trong tấm ảnh.

Không có bất cứ chứng cứ gì, chỉ là một loại cảm giác phát ra từ đáy lòng, cậu đối với người nam nhân xa lạ trong ảnh kia, không thể sinh ra nổi bất cứ tình cảm cha con thân thiết nào....

Càng nghĩ lại càng đau đầu, Lâm Viễn chỉ có thể tạm thời áp chế nghi hoặc mạnh mẽ nơi đáy lòng xuống.

— Không bằng đợi mẹ thân thể tốt lên một chút, đến lúc gặp mặt thì hỏi bà, để cho bà đem hết thấy chân tướng năm đó nói cho mình. Bằng không, bản thân hiện tại tra xét lung tung, cũng căn bản không thể tìm hiểu được bất cứ tin tức hữu dụng nào, cứ trực tiếp hỏi bà thì tốt hơn.

Lâm Viễn ra quyết định, lúc này mới xoa xoa huyệt thái dương tưởng đau, bình tĩnh nhắm hai mắt lại.

Một buổi tối này, bốn người bạn cùng ký túc xá đều đồng thời mất ngủ, nguyên nhân mất ngủ lại không giống nhau.

Caesar ở trong mộng ý xuân khôn cùng. Brian ở trong mộng đại khai sát giới.

Snow ở trong mộng chế tạo các loại thuốc ức chế. Lâm Viễn lại ở trong mộng tìm baba khắp nơi.

Hết chương 26.

27. Quyển 1 - Chương 27: Sự Hiểu Lâm Thú Vị

Qua một đêm mất ngủ, thời điểm rời giường vào buổi sáng, gặp nhau trong phòng ăn, tinh thần của cả bốn người đều không tốt, chào hỏi nhau đơn giản rồi tự đi đến nơi huấn luyện của mình.

Lâm Viễn vừa đến sân tập luyện, Becker đã lập tức chạy tới hỏi thăm.

“Đội trưởng, buổi chiều ngày hôm qua cậu cùng Caesar trở về trước sao? Huấn luyện viên nói thân thể cậu không thoải mái, bị làm sao a?”

Lâm Viễn cười cười nói.

“Rất đau đầu, nên phải để Caesar đưa tôi về trước.”

Carl cũng đi đến trước mặt Lâm Viễn, mỉm cười hỏi.

“Hôm qua không có việc gì chứ?”

Lâm Viễn lắc lắc đầu, “Không có việc gì.”

Kế tiếp lại là Bosa, đi tới hỏi.

“Đội trưởng, thân thể có tốt lên chút nào không a?”

Lâm Viễn đáp, “Tốt hơn nhiều, cảm ơn.”

Caesar ở bên cạnh âm thầm căn rằng, nhân duyên của Lâm Viễn tốt tuy rằng không phải chuyện xấu, nhưng nhìn nhiều người chạy đến quan tâm Lâm Viễn như vậy, Caesar vẫn là có một loại cảm giác... nguy cơ kỳ quái!

Không được, Lâm Viễn thật sự rất được hoan nghênh, nhất là ở trong nhóm Beta, tất cả đều sùng bái cậu như vậy, nói không chừng sẽ có người thầm mến cậu! Mấy nữ sinh Beta cứ nhìn thấy Lâm Viễn là hai mắt liền sáng lên kia, khẳng định là có ý với Lâm Viễn!

Nghĩ đến đây, Caesar lập tức đi đến bên cạnh Lâm Viễn, lạnh mặt đứng nghiêm chỉnh.

Nhóm Beta trong ban muốn đi qua hỏi thăm đội trưởng nhất thời có chút buồn bực – tên Caesar này bị làm sao thế? Mang bộ mặt rét lạnh đứng ở bên cạnh đội trưởng, ngăn trở đường đi của mọi người, ánh mắt lợi hại còn quét tới quét lui trong đám người.... Chúng tôi là nợ tiền cậu sao a?

Caesar hoàn toàn không để ý đến lời chửi mắng của mấy nhóm Beta kia, đứng ở bên cạnh đội trưởng, tận chức tận trách làm một người vệ sĩ.

Người ở bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy hành động này của Caesar, chẳng khác nào dã thú dùng cái đuôi vẽ một vòng tròn giới hạn, tựa hồ như đang đem con mồi của mình bao vây.... Đáng tiếc con mồi bị giam giữ vẫn như trước không hề biết gì, vẻ mặt vui sướng nói chuyện cùng những gã thợ săn.

Thời điểm chấm dứt quân huấn vào buổi chiều, Caesar rút cuộc cũng tạm thời rời đi trong chốc lát, Carl thấy Caesar vắng mặt, liền chủ động đi qua gọi Lâm Viễn cùng ăn cơm chiều, Lâm Viễn cười cười gật đầu, cùng Carl đi về phía nhà ăn.

Hai người đi lên tầng năm, Lâm Viễn giống như trước hai mắt tỏa sáng vờ vét một đĩa lớn đồ ăn trở về, say sưa vùi đầu vào ăn.

Carl nhìn Lâm Viễn đang chăm chú ăn trước mặt, nhin không được hỏi.

“Gần đây thân thể của cậu có khó chịu chỗ nào hay không?”

Lâm Viễn đáp. “Không có a.”

Carl tiếp tục hỏi. “Ngày hôm qua thật sự chỉ đau đầu thôi sao?”

Lâm Viễn cười nói.

“Ân, đột nhiên rất đau đầu, có thể là do ngủ không được.” Lâm Viễn dừng một chút, hơi hơi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn y, “Cậu sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

Carl trầm mặc một lát, mới nói.

“Kỳ thật là cậu Fuente ngày hôm qua liên lạc với tôi, dặn tôi chú ý một chút đến tình trạng thân thể của cậu. Ông ấy nói thể chất của cậu tương đối đặc thù, có cho cậu một ít thuốc mang theo bên người, cậu có uống đúng hạn không?”

“Nga.” Lâm Viễn sáng tỏ cười cười, “Giúp tôi chuyển lời đến bác sĩ Fuente, thuốc tôi vẫn uống đúng hạn, thân thể cũng rất tốt, không có vấn đề gì, không cần lo lắng.”

Thấy Lâm Viễn tiếp tục vùi đầu ăn cơm, Carl cũng im lặng không tiếp tục hỏi nữa.

Thật ra, y lúc trước tiếp cận Lâm Viễn, cũng là vì lời dặn dò của cậu Fuente.

Fuente nghe nói y thi đỗ vào Học viện quân sự St. Romia, liền nói với y, tình cầu Ryan cũng có một hài tử thi đỗ vào trường này, vừa vặn lại là người bạn cách vách, tên là Lâm Viễn, dặn Carl phải chiếu cố nhiều hơn.

Carl mới đầu cũng chỉ mang theo suy nghĩ “kết bạn cùng với người quen của cậu” để tiếp cận Lâm Viễn, chỉ là, thời gian càng lâu, y càng có cảm giác kỳ quái – tất cả các phương diện của Lâm Viễn đều rất xuất sắc, căn bản không hề giống một Beta xuất thân từ gia đình bình thường, mà ngược lại như là đời sau do Alpha cùng với Omega ưu tú nhất kết hợp sinh ra.

Hơn nữa cậu rất chú ý đến Lâm Viễn, đặc biệt là thân thể của Lâm Viễn, cơ hồ nội dung của mỗi lần trò chuyện đều xoay quanh thân thể của cậu. Thân thể Lâm Viễn nhìn qua rất khỏe mạnh, bộ dáng không giống như là có bệnh nặng gì, vì sao cậu lại luôn hỏi y thân thể cậu ấy có vấn đề gì hay không? Không chỉ dặn dò mình giữ Lâm Viễn cách xa đám Alpha, còn nhắc mình kêu Lâm Viễn uống thuốc đúng hạn?

Bệnh gì mà lại cần phải uống thuốc mỗi ngày? Cái này cũng quá kỳ quái đi?

Càng kỳ lạ hơn, mỗi lần nhìn đến Lâm Viễn, Carl đều nhịn không được nhớ tới em trai của mình.

Em trai của Carl là một Omega, đáng tiếc vào năm 13 tuổi bị đưa đến trường học ở thiên hà Cepheus học tập, đã bốn năm rồi còn chưa gặp lại, bất quá y đối với đặc điểm trên người em trai vẫn rất rõ ràng thấu đáo, vì dù sao cũng cùng nhau lớn lên từ nhỏ.

Trên người Lâm Viễn có rất nhiều đặc điểm vô cùng giống với đứa em trai Omega của y, có đôi lúc đối mặt với Lâm Viễn, Carl thậm chí còn sinh ra ảo giác trước mặt là một Omega. Thân thể gầy gò, phần eo mềm dẻo, hai chân vừa dài vừa thẳng.... Tuy rằng thân thể thiếu niên ở tuổi này vẫn chưa phát triển hoàn toàn, thể nhưng hình thể của Lâm Viễn nhìn qua quả thực rất giống Omega.

Nghĩ đến đây, Carl liền cười nói.

“Lâm Viễn, kỳ thật bề ngoài của cậu rất giống em trai tôi. Bất quá, em tôi lại là Omega.”

Lâm Viễn không phục ngẩng đầu lên.

“Uy, cậu nói như vậy là đang khen tôi hay mắng tôi vậy? Cậu bảo tôi lớn lên giống Omega, ý là tôi quá yếu sao? Đi, cơm nước xong xuôi chúng ta đi luyện tập!”

Carl: “.....”

Trên mặt cậu không có bất cứ chỗ nào không thích hợp, ánh mắt cũng vô cùng thản nhiên, không giống như bộ dáng trong lòng có quỷ?

Chẳng lẽ là ảo giác của mình?

Lâm Viễn ăn xong, Carl cũng thu dọn đĩa, hai người cùng nhau rời khỏi nhà ăn.

Tính tình Lâm Viễn vốn luôn nói sao làm vậy, nói luyện tập liền luyện tập, trên đường về ký túc xá, cậu trực tiếp đưa Carl đến một bãi đất trống không một bóng người, khiêu khích hướng y vẩy tay.

“Đến a, lại dám nói tôi giống Omega, tôi sẽ cho cậu biết sự lợi hại của tôi!”

Carl: “.....”

Bởi vì một câu so sánh dò xét, đột nhiên lại khơi mào ý chí chiến đấu của Lâm Viễn, thấy bộ dáng Lâm Viễn sức sống phát ra tứ phía, Carl cũng chỉ đành liêu minh thuận theo cậu, bất đắc dĩ cười cười nói.

“Được rồi, nào, đấu một chút.”

Hai người đem áo khoác quân trang nặng nề cởi ra đặt ở một bên, nghiêm túc bắt đầu ra chiêu.

Động tác của Lâm Viễn vô cùng linh hoạt, hai tay hai chân phối hợp rất nhuần nhuyễn, sức mạnh của nắm đấm cũng không nhỏ, Carl thiếu chút nữa đã bị một cước của cậu đá lên đầu gối, lập tức đề cao cảnh giác, mới đầu còn tưởng rằng Lâm Viễn chỉ là đang nói đùa, không nghĩ tới cậu hóa ra lại đánh thật, càng không tưởng tượng được là, trình độ của người này còn khá tốt!

Hai người đánh cùng một chỗ, Carl thân là Alpha, tự nhiên thân cường thể tráng, lại đã từng học qua cách đấu thuật chính quy, nếu đổi lại là một Beta bình thường, căn bản sẽ không thể qua được mười chiêu của y. Thế nhưng cách đánh của Lâm Viễn lại khác, sử dụng sự nhanh nhẹn để chiến thắng, động tác dưới chân vô cùng linh hoạt, đôi tay cũng nhanh như chớp.

Carl tuy rằng không thể nào chịu thiệt, nhưng một điểm tiện nghi cũng không chiếm được!

Bản thân là một Alpha, vậy mà cứ nhiên lại không khống chế được một Beta?

Nghĩ đến đây, Carl rốt cuộc không hề lưu tình, lợi dụng ưu thế chiều cao cùng sức khỏe trực tiếp mạnh mẽ bắt lấy cổ tay Lâm Viễn..... Cánh tay Lâm Viễn bị vặn ra phía sau, chân phải lập tức đá ra, ngoài dự liệu lại đá vào khoảng không, Carl né tránh cú đá này, đồng thời quét mạnh chân, trực tiếp đem Lâm Viễn đẩy ngã xuống đất!

Mất thấy mặt Lâm Viễn sắp tiếp xúc với mặt đất, Carl lập tức đưa tay kéo cậu.

Kết quả Lâm Viễn người này cứ nhiên chưa từ bỏ ý định còn muốn đá Carl, chân phải đá không trúng, chân trái lập tức theo sau tung một cước đến, Carl có lòng hảo tâm muốn tiến đến đỡ Lâm Viễn, bị một cú đá này làm cho trở tay không kịp, trượt chân, trực tiếp ngã về phía trước nằm sấp lên người Lâm Viễn.

“.....” Lâm Viễn quỳ rạp trên mặt đất, bị Carl đè nặng, nhịn không được nhú mày khó chịu.

Còn chưa kịp mở miệng, lại đột nhiên cảm thấy trên người nhẹ bẫng —

Caesar từ phía sau trực tiếp đem Carl nhấc lên, trong nháy mắt Carl nghi hoặc quay đầu lại, lưu loát quyết đoán vung một quyền tới.

Phanh!

Carl bị đánh ngã xuống đất!

Caesar đem Lâm Viễn đang đầy mặt khiếp sợ kéo đến, trầm giọng hỏi.

“Không việc gì chứ? Kẻ nào dám ức hiếp cậu?”

Caesar siết chặt nắm tay, ánh mắt lạnh lùng quét về phía tên đầu sỏ mang tội danh “ức hiếp Lâm Viễn”, lại nhìn thấy Carl ánh mắt vô tội che quàng thâm trên mặt đứng lên.

Caesar: “.....”

Carl: “.....”

Sau khi cứng ngắc trầm mặc thật lâu, lúc này Carl mới rất có phong độ mỉm cười một chút, nhìn Caesar nói.

“Cậu có phải hiểu lầm cái gì hay không? Tôi không có ức hiếp Lâm Viễn.”

Lâm Viễn trừng mắt liếc Caesar.

“Cậu làm gì thế? Tôi là đang cùng Carl luyện tập! Cậu đột nhiên nhảy ra làm loạn cái gì?”

Caesar: “.....”

Lâm Viễn vòng qua Caesar, đi tới trước mặt Carl, nhìn quàng thâm trên mắt Carl, nhin trong chốc lát, vẫn là nhin không nổi nỡ nụ cười.

“Khụ khụ, Caesar ra tay quá nặng.... Cậu.... có cần bôi thuốc hay không? Không việc gì chứ?”

Carl mỉm cười xoa xoa mắt.

“Không việc gì.”

Caesar xấu hổ quay đầu nói.

“Xin lỗi, tôi cứ tưởng cậu....”

Carl nhún nhún vai.

“Không sao, hiểu lầm thôi.” Nói xong liền nhặt quân phục đặt một bên lên, quay đầu hướng Lâm Viễn mỉm cười một chút, “Lâm Viễn, tôi đi về trước, sau này thân thể nếu có bất cứ khó chịu nào nhớ phải nói với tôi trước tiên, đây là lời cậu Fuente cố ý dặn dò.”

Lâm Viễn lập tức gật đầu nói.

“Biết rồi, yên tâm đi!”

Sau khi Carl đi, Lâm Viễn mới nhìn về phía Caesar, nói.

“Caesar, cậu sao lại ra tay nặng như vậy? May mắn đấy là Carl, nếu đổi lại là người hơi yếu một chút, một nắm đấm vừa nảy của cậu có thể đánh lệch cả mắt của người ta đó.”

— Đấm một quàng thâm mắt coi như là còn nhẹ, nếu y thật sự ức hiếp cậu, tôi sẽ trực tiếp đánh cho y không dậy được thì thôi!

— Coi như là luyện tập, y cũng không nên làm cậu ngã xuống đất, không biết nhường nhịn cậu chút sao?

Caesar lạnh lùng liếc mắt nhìn bóng dáng Carl, quay đầu, thấy trên mặt Lâm Viễn đầy bụi đất, có một chỗ còn xước cả da, Caesar nhin không được đau lòng nói.

“Mặt cậu bị trầy....”

Lâm Viễn cười cười, dùng mu bàn tay hai ba cái lau mặt sạch sẽ.

“Không có việc gì, vết thương nhỏ mà thôi.”

Thấy cậu ngoại trừ xước da một chút cũng không bị thương nặng gì, Caesar lúc này mới yên lòng, gương mặt bình tĩnh nói.

“Lâm Viễn, cậu sau này nhớ cách Carl xa một chút.”

Lâm Viễn: “.....”

Làm cái gì a? Carl nói cách Caesar xa một chút, Caesar lại nói cách Carl xa một chút, hai tên này rốt cuộc là có bao nhiêu thù hận?

Lâm Viễn cảm thấy buồn cười, nhìn về phía Caesar hỏi.

“Cậu tìm tôi có việc sao?”

Thần sắc Caesar lúc này mới dịu đi một chút.

“Cậu quên sao, đã nói hôm nay sẽ dẫn cậu đi luyện tập cơ giáp.”

Hai mắt Lâm Viễn sáng lên.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên chuyện này! Đi nhanh đi!”

Lâm Viễn cầm lấy áo khoác quân trang vừa cởi ra ở bên cạnh, xoay người đi tới trung tâm cơ giáp, lại đột nhiên bị Caesar kéo lại.

“Đừng đến trung tâm cơ giáp, chỗ đó quá nhiều người, chúng ta một mình đến phòng huấn luyện.”

“Nga!” Lâm Viễn đắm chìm trong sự vui sướng sắp được tự tay đung vào cơ giáp, một chút cũng không phát hiện....

Mình đang bị Caesar nắm tay dắt đi.

Caesar nắm tay Lâm Viễn, đáy lòng thỏa mãn nghĩ, đây chính là cảm giác thích một người đi?

Ngón tay thon dài của thiếu niên được nắm nhẹ nhàng trong lòng bàn tay mình, xúc cảm ấm áp xuyên thấu qua làn da, chậm rãi thấm vào đáy lòng.

Nắm tay cậu, đi trên sân trường, tựa hồ như nhịp tim cũng đột nhiên trở nên nhanh hơn, Caesar chỉ hận đoạn đường này không thể dài ra mười mấy km, có thể chậm rãi bước đi, vĩnh viễn cũng không đi hết.

Kết quả là không đến nửa phút đã đến....

Trường học này vì sao lại nhỏ như vậy?

Bạch Vũ thực buồn bực, vô cùng buồn bực.

Chủ nhân cư nhiên lại bắt nó đường đường là một cơ giáp trí năng cấp S phải nguy trang thành bộ dáng cơ giáp cấp C, để cho người khác luyện tập.

..... Luyện tập?

Đừng đùa! Bắt nó nguy trang thành cấp C cho người ta luyện tập căn bản, để những cơ giáp khác biết nhất định sẽ bị cười đến chết!

Nhưng là chủ nhân lại uy hiếp nó, nói nếu nó không ngoan ngoãn biến hình thành cấp C, sẽ để cho Brian trực tiếp dỡ xuống vài cái hệ thống của nó, nhân tiện giáng cấp nó thành cấp C. Không sai, cơ giáp cấp S là cơ giáp duy nhất có thể biến hình, trên người cơ giáp sở hữu những khớp xương có thể tự động co duỗi thay đổi phương hướng.

Bạch Vũ đành phải kìm nén xúc động muốn học máu tạm thời nguy trang thành cơ giáp cấp C.

Không chỉ đem toàn bộ tuyến thần kinh trong khoang điều khiển giấu đi, còn phải đem đài điều khiển đổi thành bộ dáng của cơ giáp phổ thông cấp C, thân thể thu nhỏ lại năm lần, yên lặng cúi đầu chờ trong một phòng trống ở trường học, ngấm lại vẫn có cảm giác thực ngu ngốc!

Căn phòng Bạch Vũ đang đứng là phòng huấn luyện cơ giáp, bất quá là phòng huấn luyện chuyên dụng cho tuyển thủ đi thi đấu, có thể để cho tuyển thủ một mình tập luyện, không gian vô cùng trống trải. Caesar vừa rồi sau khi kết thúc quân huấn liền tạm thời rời đi, chính là để báo danh tham gia vào cuộc thi đấu cơ giáp một tháng sau, thuận tiện thuê phòng huấn luyện bỏ trống này.

Lâm Viễn vừa đi vào phòng huấn luyện, liền thấy một cơ giáp hình người cao mười mét đứng ở giữa.

Cơ giáp kia toàn thân tuyết trắng, cơ giáp trắng thuần dưới ánh sáng chiếu xuống toát ra một tầng ánh kim sáng bóng nhàn nhạt, áo giáp bảo hộ dày nặng trên khoang điều khiển trước ngực giống như từng khối cơ bắp kiện mỹ, đường cong kim loại trên mặt được cắt gọt cẩn thận trông giống như một chiến sĩ anh tuấn!

Tỉ lệ thân thể của nó vô cùng cân đối, cơ giáp cao mười mét không hề có chút cảm giác cồng kềnh, cấu tạo các khớp trên tứ chi cũng rất tinh tế, có thể tưởng tượng ra được, thời điểm nó hoạt động nhất định sẽ cực kỳ linh hoạt!

Cơ giáp toàn thân màu trắng dưới ngọn đèn chiếu xuống thoát nhìn phi thường xinh đẹp!

Lâm Viễn ngửa đầu nhìn nó, nhin không được tán thưởng nói.

“Đây là cơ giáp của cậu sao? Thật xinh đẹp a!”

Bạch Vũ: “.....”

A? Là vương tử phi! Cậu ấy đang khen ta!

Tâm tình buồn bực trở thành hư không, Bạch Vũ lập tức cao hứng lên, thực chân chó cúi người, đem bàn tay to lớn chìa đến trước mặt Lâm Viễn, giống như là thân sĩ mời người ta khiêu vũ trong vũ hội.

Lâm Viễn sửng sốt một chút, đã thấy Caesar mỉm cười nói.

“Đi lên đi, nó đang mời cậu vào khoang điều khiển.”

“Nga!” Cự nhiên còn có kiểu cơ giáp mời điều khiển như vậy! Lâm Viễn hưng phấn cùng với Caesar đi lên lòng bàn tay nó, Bạch Vũ vững vàng đưa hai người vào trong khoang điều khiển của mình.

Trong khoang điều khiển rộng lớn, trên đài điều khiển quen thuộc của cơ giáp cấp C, hai mươi sáu cái nút hình tròn in chữ cái cùng mười con số 0-9 sắp hàng chỉnh tề, mỗi một phím ấn đều mới tinh tới mức giống như chưa từng được chạm qua, cần gạt bằng bên cạnh cũng bóng loáng như mới.

Lâm Viễn nhìn không được vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ đài điều khiển sạch sẽ trước mặt, hiếu kỳ hỏi.

“Đài cơ giáp này là mới sao? Nó tên gọi là gì?”

Caesar nói. “Tên nó là Bạch Vũ.”

Lâm Viễn cười cười.

“Bạch Vũ? Nghĩa là lông vũ màu trắng sao? Thật dễ nghe, là cậu đặt tên cho nó?”

Caesar gật gật đầu. “Àn.”

Cậu ấy khen ta! Cậu ấy lại khen ta! Không chỉ khen ta xinh đẹp, còn khen tên ta dễ nghe!

Bạch Vũ vui vẻ tới mức muốn lăn lộn trên mặt đất, nhanh chóng xem nhẹ mệnh lệnh “đợi lát nữa không được đem trí năng biến thành hình ảnh thực thể đi ra dọa cậu ấy” của vương tử điện hạ, đem trí năng của mình biến thành ảo ảnh tiểu vũ mao màu trắng nguyên sơ nhất, bay tới trước mặt Lâm Viễn, vận vẹo thân thể nói.

“Xin chào, ta gọi là Bạch Vũ!”

Lâm Viễn thấy vũ mao màu trắng bay trước mặt, nhìn không được nở nụ cười, nói.

“Xin chào, ta tên là Lâm Viễn.”

Bạch Vũ trực tiếp bay tới đậu trên vai Lâm Viễn, hưng phấn mà nói.

“Về sau ta liền cho ngươi mượn dùng, ở trong khoang điều khiển của ta ngươi muốn làm gì cũng được, không sao hết! Có chỗ nào không hiểu đều có thể hỏi ta!” Sau đó lại hạ thấp thanh âm, đến gần bên tai Lâm Viễn nói, “Đương nhiên, tất cả những chuyện thầm kín về chủ nhân, ngươi cũng có thể hỏi ta!”

Lâm Viễn buồn cười nói.

“Bí mật của chủ nhân ngươi, ngươi đều biết sao?”

Bạch Vũ kiêu ngạo mà gật đầu.

“Ta đã ở cùng hắc tử khi hắc tử còn rất nhỏ! Hết thảy những chuyện về hắc tử ta đều biết cực kỳ rõ! Ảnh chụp hồi trước của hắc tử ở chỗ ta có tới mấy ngàn tấm, ngươi có muốn xem không?”

Lâm Viễn hiếu kỳ nói.

“Được a, lấy đến xem.”

Bạch Vũ lập tức bắt đầu tra tìm tư liệu lưu trong trung tâm hình ảnh.

“Đợi chút, ta phát mấy tấm ra cho ngươi xem. Ngô.... Đây là ảnh chụp lúc hắc tử ba tuổi, rất mập đi? Ngươi xem, hắc tử thực chẳng khác nào một quả cầu thịt! Đây là ảnh chụp lúc hắc tử năm tuổi, bắt đầu đến trường học lớp một, vẫn rất mập, trước đây hắc tử thật sự ăn rất là nhiều a!”

Caesar: “.....”

Caesar: Bạch Vũ, ngươi có phải là chán sống rồi hay không?

Bạch Vũ: Chủ nhân, ta rõ ràng là đang giúp người lấy lòng cậu ấy à? Người không phải thích cậu ấy sao? Để cậu ấy xem ảnh chụp trước đây của người, cậu ấy sẽ cảm thấy người hồi đó thực đáng yêu, khẳng định ấn tượng đối với người sẽ tăng lên!

Caesar:

Xác định là tăng lên, mà không phải giảm đi sao?

Caesar nhìn ảnh chụp mập mạp hồi nhỏ của mình, yên lặng quay đầu đi.

Vì thế, từ sau khi Hobbit nghiêm túc chấp hành nhiệm vụ bán đứng chủ nhân, Bạch Vũ cũng bắt đầu ở trên con đường quang vinh “bán đứng chủ nhân” càng chạy càng xa, không thể quay đầu lại.

Hết chương 27.

28. Quyển 1 - Chương 28: Huấn Luyện Cơ Giáp

Sau khi Bạch Vũ đem ảnh chụp từ nhỏ đến lớn phát một lần trước mặt Lâm Viễn (đương nhiên đã loại bỏ một phần có bối cảnh là vương cung), đánh giá của Lâm Viễn chính là: “Cậu trước đây rất khả ái.”

Caesar: “.....”

Đây là đang khen ngợi hay giễu cợt a?

Trước đây khuôn mặt của Caesar mập mạp đầy thịt, mẫu hậu cùng với vương huynh mỗi lần nhìn thấy hẳn đều nhin không được muốn niết hẳn. Từ năm mười tuổi hẳn mới bắt đầu gầy xuống nhanh chóng, đáng người cũng càng ngày càng tốt. Đến mười tám tuổi, thân hình đã trở nên cao lớn thon dài, rất có phong thái của bộ hạ Trand năm đó, bởi vì thường xuyên rèn luyện thân thể nên còn có sáu khối cơ bụng xinh đẹp.....

Caesar đối với dáng người hiện tại của mình vẫn là tương đối tự tin. Cho nên, Bạch Vũ chủ động lôi lịch sử đen tối của chủ nhân ra..... hẳn cũng liên đại nhân đại lượng, không cùng cái cơ giáp ngu ngốc này so đo.

Thấy Lâm Viễn xem ảnh chụp xem đến cao hứng như vậy, ý nghĩ phải xử trí Bạch Vũ cũng tạm thời bị nén xuống.

Khoang điều khiển của cơ giáp cấp C không rộng rãi bằng cấp S, chỉ có hai vị trí cho người lái chính và người lái phụ, Caesar để Lâm Viễn ngồi ở vị trí người lái chính, bản thân thì ngồi bên cạnh, nhìn Lâm Viễn cười nói.

“Công năng của mấy phím ấn này cậu có muốn làm quen một chút hay không?”

Lâm Viễn cười nói.

“Không cần, cái này tôi đã rất quen thuộc, trực tiếp bắt đầu luyện tập đi!”

Caesar gật gật đầu, dùng điều khiển hồng ngoại mở ra khung cảnh luyện tập mô phỏng trong phòng huấn luyện.

Loại phòng huấn luyện trí năng 3D này cùng với phòng huấn luyện một người trên Internet giống nhau, có thể tự lựa chọn phương pháp huấn luyện, phương pháp huấn luyện thông thường bao gồm huấn luyện căn bản, huấn luyện chuyên nghiệp cùng với ba loại huấn luyện tổng hợp.

Huấn luyện căn bản chắc chắn là dùng cho cấp tân thủ luyện tập, Lâm Viễn nếu có thể thi đỗ Học viện quân sự St. Romia, qua được huấn luyện căn bản này khẳng định không thành vấn đề. Caesar nghĩ nghĩ, trực tiếp mở ra bậc một của huấn luyện chuyên nghiệp.

Bên trong phòng huấn luyện rộng rãi lập tức hiện ra cảnh tượng hư cấu 3D, xung quanh có những tia laser màu đỏ không ngừng bắn về phía này, người điều khiển cần phải nhanh chóng phán đoán đường đi của laser,

không chế cơ giáp tiến hành né tránh, một khi bị laser bắn trúng thì sẽ trừ điểm, nếu tổng cộng bị ba đường laser bắn trúng, huấn luyện sẽ tự động ngưng lại.

Tiến hành loại huấn luyện này, chủ yếu là để giúp cho người điều khiển có thể rèn luyện được thao tác linh hoạt cùng năng lực phản ứng, sau này lúc đối chiến thực sự cũng có thể nhanh chóng né tránh công kích của đối phương.

Lâm Viễn mặt đầy nghiêm túc ngồi ở bên đài điều khiển, điều khiển mười ngón tay đặt trên các nút nhanh chóng gõ.

Những tổ hợp phím ấn khác nhau sẽ sinh ra những mệnh lệnh khác nhau, người điều khiển cần phải đem tất cả những phím ấn này nhớ thật rõ ràng, đi lên, lui về, duỗi cánh tay, xoay người, nhấc chân, sải bước, nhảy lên.....

Bạch Vũ dưới sự điều khiển của Lâm Viễn, quả thực giống như một con người có thân thủ nhanh nhẹn!

Từng chùm laser bắn lại đây, đều bị Lâm Viễn linh hoạt tránh được!

Góc độ phát xạ của laser ngày càng gian xảo, đúng lúc này, phía trước bên phải, phía sau bên trái, chính giữa đằng trước đột nhiên đồng thời phóng tới ba chùm tia laser, mắt thấy chùm laser sắp xuyên qua người cơ giáp, Lâm Viễn đột nhiên vươn ra tay trái, dùng lực kéo cần thăng bằng, tay phải phía trước ấn vào năm phím ACFEQ —

Chỉ thấy Bạch Vũ lập tức bay lên trời, đồng thời gọn gàng lưu loát xoay người, chớp mắt tránh đi chùm laser bên phải đằng sau, nâng chân trái lên, làm cho chùm laser bên trái đằng trước sượt qua sát chân, ngay sau đó, chân phải vững vàng hạ xuống đất, khom lưng cúi người, tránh được chùm laser từ chính giữa phía trước bay qua đỉnh đầu trong gang tấc!

Lâm Viễn càng ngoạn càng hưng phấn, kế tiếp là bốn chùm tia laser từ bốn phía!

Lâm Viễn đem cần thăng bằng đẩy lên trên đồng thời tay phải nhanh chóng ấn qua vài mệnh lệnh điều khiển, Bạch Vũ dưới thao tác của cậu trực tiếp xoay tròn ba trăm sáu mươi độ cùng với lộn mèo sang bên, một lần tránh được cả bốn chùm tia sáng!

Nếu có người đang đứng nhìn, nhất định sẽ khiếp sợ hỏi —

Đây là cơ giáp bằng kim loại sao? Này thực ra là một vận động viên thể thao hay diễn viên tạp kĩ đi?

Caesar thấy Lâm Viễn khéo léo tránh được hai ba chùm tia laser như vậy, rốt cuộc không nhịn được tranh thủ cùng Bạch Vũ kết nối tinh thần hỏi.

“Bạch Vũ, chính ngươi dùng trí năng để né tránh sao?”

“Không có!” Bạch Vũ thực vô tội nói, “Ta hoàn toàn không có sử dụng đầu mối trí năng, là cậu ấy tự mình không chế! Thao tác của cậu ấy có thể so được với số liệu tính toán chính xác nhất từ trí năng đầu mối của ta!” Nói tới đây, ngữ khí của Bạch Vũ trở nên hưng phấn rõ rệt, “Là người muốn ta đem quyền không chế hoàn toàn giao cho cậu ấy! Ta đã giao hoàn toàn cho cậu ấy, không nghĩ tới cậu ấy lại tránh được toàn bộ! Cậu ấy thật lợi hại có phải hay không?”

Caesar trầm mặc một lát, mới mỉm cười nói.

“Ân, cậu ấy đích thực là rất lợi hại. Ngươi không cần hỗ trợ, tiếp tục đem toàn bộ quyền không chế giao cho cậu ấy.”

Tốc độ laser càng lúc càng nhanh, số lượng cũng càng ngày càng nhiều, góc độ cũng ngày một xảo quyết hơn, đến sau này, cơ hồ biến thành một cái lưới laser.

Ngón tay Lâm Viễn nhanh chóng ấn phím, mười ngón tay thon dài tựa như đang ở trên bàn điều khiển nhảy lên một vũ điệu hoa lệ.

Tốc độ tay này của cậu ấy cũng quá nhanh đi....?

Caesar kinh ngạc mà bội phục nghĩ, người này quả nhiên là tiểu quái thú, trong nhà nghèo mua không nổi cơ giáp, bình thường cậu chính là luyện trên mạng Internet? Ở trên mạng luyện tập, lại luyện ra được trình độ như vậy, có thể thấy cậu đã phải khổ công bao nhiêu!

Caesar nhin không được quay đầu nhìn về phía Lâm Viễn ở bên cạnh, thiếu niên trên mặt tràn đầy hưng phấn cùng nghiêm túc, trán chảy xuống từng giọt mồ hôi, cậu lại không chút nào để ý, đem lực chú ý đều đặt ở trên bàn điều khiển trước mặt.

Hiển nhiên, lần đầu tiên tự tay điều khiển cơ giáp, đã khiến cậu vô cùng cao hứng.

Luyện lâu như vậy cứ nhiên một chút mệt mỏi cũng không có....

Lâm Viễn chuyên chú nhìn cơ giáp trong màn hình mô phỏng 3D, nhanh chóng phán đoán vị trí laser.

Mà Caesar lại chuyên chú nhìn Lâm Viễn.

Không biết vì sao, nhìn bộ dáng Lâm Viễn đầy mặt nghiêm túc, trong lòng Caesar đột nhiên nổi lên một cỗ cảm xúc ôn nhu – đây chính là người mình thích, cậu cố gắng như vậy, ưu tú như vậy, sức sống tỏa ra bốn phía như vậy, ý chí chiến đấu tràn đầy như vậy, giống như một tiểu lão hồ vừa trưởng thành, vung một đôi móng vuốt liền cái gì cũng không sợ.

Một tiểu lão hồ nghiêm túc, đơn thuần như vậy.....

Thật hận không thể một đời đem cậu nhốt ở bên người, không để cậu phải chịu bất cứ thương tổn nào.

“A! Hồng.....” Một lần xuất hiện tám chùm laser, Lâm Viễn rốt cuộc vẫn là không thể tránh được, bị ba tia trong đó liên tục bắn trúng, trình tự huấn luyện lập tức ngừng lại, Lâm Viễn có chút ảo não gãi gãi đầu, nhìn Caesar hỏi, “Cái này tránh như thế nào?”

Caesar: “.....”

Tôi có thể nói tôi lúc này căn bản không nhìn thấy không? Vừa rồi chỉ lo nhìn cậu....

Caesar quay đầu, nghiêm trang ra lệnh cho Bạch Vũ.

“Bạch Vũ, phát lại ghi hình vừa rồi xem.”

Bạch Vũ lập tức ngoan ngoãn đưa ra đoạn ghi hình phần huấn luyện vừa rồi.

Caesar xem xong một đoạn cuối cùng bị bắn trúng kia, nghĩ nghĩ, mới nói.

“Tám chùm laser này là biến ảo góc độ bay đến, có thể phân thành bốn tổ để tránh, tổ thứ nhất và tổ thứ hai cậu vừa rồi đã tránh thoát, không có khó khăn gì lớn. Tổ thứ ba dùng động tác quay về nhảy lên là có thể né, tạm dừng trên không trung một chút, xoay sang bên cạnh mười tám độ, vừa lúc có thể né tránh tổ thứ tư.”

Lâm Viễn ngẩn người.

“Quay lại nhảy lên lại thêm xoay người? Hai động tác này căn bản không thể thực hiện liên tiếp đi?”

Caesar mỉm cười.

“Đến đây, tôi dạy cho cậu làm thế nào.”

Lâm Viễn muốn đứng lên thay đổi vị trí với Caesar, Caesar lại ra hiệu bảo không cần, hần trực tiếp từ bên cạnh vươn tay đến, cầm ngón tay Lâm Viễn, chuẩn bị xong vị trí, sau đó điều chỉnh trình tự bắt đầu luyện tập đoạn này một lần nữa.

“Cậu tránh hai tổ trước, tôi tránh hai tổ sau, chúng ta liên thủ đi.”

“Được!”

Trình tự huấn luyện mở ra, tám chùm tia laser giống như vừa rồi từ trước sau trái phải, bốn phương tám hướng bắn đến, Lâm Viễn lập tức tập trung tinh thần, linh hoạt né tránh hai tổ trước, chuyên tâm nhìn về phía động tác của Caesar — chỉ thấy ngón tay tay phải thon dài hữu lực của Caesar giống như có ma pháp đột nhiên dùng lực liên tục gõ năm nút, ngón tay trái đồng thời gõ xuống ba nút lệnh –

Thân thể Bạch Vũ lập tức nhảy lên, nhẹ nhàng tránh thoát tổ laser thứ ba, chính xác dựa theo bảy nút lệnh Caesar gõ xuống, Bạch Vũ ở không trung hơi hơi tạm dừng không đến một giây, tiếp tục dựa theo chỉ lệnh thứ hai hoàn thành động tác nghiêng người xoay tròn, một tổ laser cuối cùng quả nhiên bay sát trên bả vai cơ giáp mà qua!

Lâm Viễn: “.....”

Hai động tác độ khó siêu cao, cứ như vậy dễ dàng hoàn thành cùng một lúc.

Trầm mặc thật lâu, Lâm Viễn mới đẩy mắt bội phục nhìn về phía Caesar.

“Cậu thực lợi hại! Hai động tác này muốn hoàn thành cần phải có tốc độ tay rất cao, còn phải nắm chắc thời cơ chính xác, liên tục thực hiện cả hai....”

Caesar được Lâm Viễn khen đến vô cùng đắc ý, nếu như hắn có cái đuôi, chắc là đã sớm nhếch lên rồi.

Lâm Viễn khen hắn xong, tiếp tục hiểu kì nói.

“Đúng rồi, chỉ lệnh cậu thêm ở giữa vừa rồi là cái gì?”

Caesar nghiêm túc nói.

“Là nút R, nút này có thể làm cho cơ giáp tạm dừng một thời gian ở trên không trung, hai động tác vừa rồi kia không có cách nào trực tiếp nối liền, tạm dừng này tương đương với động tác trung gian làm giảm đi xung động quá độ. Trong rất nhiều động tác có độ khó cao, đều có thể dùng loại phương pháp tạm dừng trên không này.”

Caesar vừa nói, một bên lại thả chậm động tác, đem phím vừa rồi gõ lại một lần nữa.

“Xem hiểu chưa?”

Lâm Viễn hai mắt sáng lên.

“Hiểu rõ!”

Lâm Viễn bình thường khi điều khiển cơ giáp thực hiện ba động tác độ khó cao, có thói quen sau khi xong một động tác liền hạ xuống đất, lại tiếp tục làm một động tác khác, như vậy sẽ khiến thân thể cơ giáp duy trì được cân bằng ổn định, động tác tiếp theo sẽ càng chắc chắn.

Mà vừa rồi, Caesar trực tiếp ở trên không trung tạm dừng lại, sau đó lập tức tính toán đường đi chuyển đổi phương hướng cơ giáp, loại thao tác này khiến cho Lâm Viễn được mở rộng tầm mắt, thật giống như đột nhiên được mở ra một cánh cửa bước vào thế giới mới!

“Loại phương pháp điều khiển này của cậu là lần đầu tiên tôi thấy, tôi đến thử xem sao.”

Lâm Viễn hưng phấn mà đoạt lại quyền khống chế từ trong tay Caesar, một lần nữa bắt đầu lại đoạn huấn luyện kia.

Cậu quả nhiên vừa học đã biết, thực thuận lợi tránh thoát đợt laser này.

Sau khi tránh được xong, Lâm Viễn tiếp tục đẩy mắt chuyên chú nhìn chăm chăm màn hình mô phỏng 3D phía trước, nhìn chăm chú một hồi lâu, lại phát hiện không còn chùm laser nào bắn lại đây, Lâm Viễn có chút nghi hoặc hỏi.

“Xong rồi sao?”

Caesar nén cười nói.

“Ân, cậu đã thông qua giai đoạn luyện tập đầu tiên của huấn luyện chuyên nghiệp. Xem ra là tôi đã xem nhẹ cậu, tôi còn cho rằng, thông qua giai đoạn đầu chí ít cũng phải luyện ba ngày.”

Được Caesar khích lệ, Lâm Viễn có chút ngượng ngùng, nghiêm túc giải thích.

“Có lẽ là vì tôi trước kia vẫn thường xuyên luyện tập ở trên mạng? Phương thức luyện tập loại này ở trên mạng cũng có, trên mạng là tránh quang đạn, không phải laser, quang đạn thể tích nhỏ, tương đối dễ tránh,

nguyên lý kì thật là không giống nhau. Hơn nữa, điều khiển cơ giáp thực tế, dường như cũng không khác nhiều so với trên mạng?”

Caesar rớt cuộc nhin không được cười rộ lên — bộ dáng nghiêm túc của người này, thật sự là càng nhìn càng có cảm giác đáng yêu.

“Ách.... Cậu cười cái gì a....” Lâm Viễn đỏ mặt gãi gãi đầu, “Nhà tôi đích thực không giống nhà cậu có tiền nha, mua không nổi cơ giáp cho riêng mình, chỉ có thể lên mạng luyện, kiến thức gì đó của tôi đều là học được từ trên mạng, không biết đúng hay không.”

Caesar mỉm cười nhìn cậu nói.

“Cậu ở trên mạng tên gọi là gì?”

Lâm Viễn có chút xấu hổ nói.

“Gọi.... Viên Viên (aka Tròn Tròn~ >////////

29. Quyển 1 - Chương 29: Đối Chiến Cơ Giáp

Thời điểm hai người cùng nhau trở lại ký túc xá đã là mười một rưỡi, vừa rồi lúc huấn luyện Lâm Viễn đã ra một thân mồ hôi, đi về phòng ngủ tắm rửa một cái rồi sấy khô tóc, thuận tiện đem quần áo nhét vào trong máy giặt, lúc này cậu mới xoay người nằm lên giường.

Vừa rồi luyện tập rất hưng phấn, cho nên đến bây giờ Lâm Viễn vẫn như trước không có chút buồn ngủ nào.

Lâm Viễn dứt khoát đội lên mũ giáp đặt cạnh giường, từ khi nhập học cho tới nay, lần đầu tiên tiến vào hệ thống Internet toàn tức.

Hiện nay hệ thống Internet được phân ra thành Internet toàn tức cùng với Internet trực tiếp, Internet toàn tức có thể dùng cho các loại giải trí, mua sắm, trò chơi, kết bạn, mà Internet trực tiếp thường sử dụng để kiểm tra các loại tin tức và tìm đọc sách báo, chung quy lúc muốn tìm tư liệu, mọi người vẫn có thói quen nhập từ khóa để tiến hành kiểm tra, mà không cần giống như Internet toàn tức phải đi lục lọi các loại sách từ cửa hàng này đến cửa hàng kia như vậy. (hiểu nôm na thì Internet trực tiếp là giống như Internet bình thường mình vẫn sử dụng ý, còn Internet toàn tức là kiểu phải đội mũ có gắn dây dợ lằng nhằng, đi vào trong không gian lập thể hư cấu như thế giới thật ^^ muốn tìm tài liệu trên Internet trực tiếp thì lên google search từ khóa, còn Internet toàn tức thì phải vào các cửa hàng để tìm đọc)

Lâm Viễn đội mũ giáp, tứ chi thả lỏng, thân thể rất nhanh liền tiến vào bên trong hệ thống Internet toàn tức của đế quốc.

Giống như vừa rồi đã nói cho Caesar, cậu ở trên mạng Internet toàn tức tên là Viên Viên, là cậu đăng kí năm mười tuổi, tạo hình là một tiểu tuyết cầu tròn vo.

Quan điểm thẩm mỹ trước đây..... Lâm Viễn đối với cái đó không có bình luận gì.

Tạo hình trên mạng Internet hư cấu có thể tùy ý lựa chọn, bởi vậy, đi trên đường cái ở Internet toàn tức, thấy được các loại động vật, thực vật, soái ca, mỹ nữ..... thậm chí cả khủng long, đều là việc rất bình thường.

Đó là một thế giới hư cấu mà mới lạ.

Đương nhiên, để khỏi dọa đến mấy đứa trẻ, vài tạo hình dã thú đáng sợ kia đều bị điều chỉnh thành bản Q(*).

(*)Bản Q: bản hoạt họa, aka chibi~ ^^

Tiểu tuyết cầu Lâm Viễn đồng học trước tiên theo thói quen đi đến khu mua sắm ở đường A1.

Phố A1 này là phố chuyên bán cơ giáp, các loại cơ giáp trí năng đều được bán ở trong này, đương nhiên, những cơ giáp trên cấp B đều bị chính phủ quản chế, chỉ có cấp CDE mới có thể trực tiếp bán ra.

Lâm Viễn đi đến một cửa hàng vô cùng lớn, thấy bên trong trưng bày các loại cơ giáp màu sắc khác nhau liên yên lạng nuốt nước miếng.

Cửa hàng này là nơi bán nhiều cơ giáp nhất, cũng toàn diện nhất, trên bảng xếp hạng các cửa hàng cơ giáp thường niên luôn chiếm vị trí thứ nhất, hơn nữa thái độ phục vụ cũng đặc biệt tốt, mỗi tháng đều nhập vào những cơ giáp mới, nghe nói nguồn cung cấp là lấy trực tiếp từ trong xưởng chế tạo cơ giáp ở thiên hà Cepheus, những cơ giáp tốt nhất, mới nhất này khiến cho khách hàng của tiệm luôn nói liên không dứt.

Thời điểm trước kia lúc Lâm Viễn còn ở nhà, vẫn thường xuyên đến cửa hàng này ngắm nghía cho đỡ thèm.

Vào trong cửa hàng, quả nhiên thấy trên đài trưng bày cao nhất đặt một cơ giáp màu đỏ, cậu đã chú ý đến đài cơ giáp này rất lâu, cơ giáp nhân hình màu đỏ này là loại mới nhất trong năm nay, tạo hình vô cùng duyên dáng, kim loại mới tinh trên người phản xạ ánh sáng trong phòng, thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp.

Lâm Viễn đi đến phía trước, lễ phép hỏi.

“Ông chủ, đài cơ giáp này bao nhiêu tiền a?”

Ông chủ cười tủm tỉm nói.

“Đài này là hàng năm nay mới ra – cơ giáp loại C3, cậu muốn mua tôi sẽ tính rẻ cho một chút, 45 vạn tinh tệ.”

“..... Ách, tôi không mang đủ tiền.”

Ông chủ tiếp tục cười nói.

“Không sao, tiết kiệm đủ tiền lại đến cũng được. Nếu không cậu cũng có thể xem những cơ giáp khác? Đài màu trắng kia thế nào? Tuy rằng có chút cũ, nhưng giá cũng phù hợp hơn rất nhiều, chỉ cần 20 vạn tinh tệ.”

“.....” Lâm Viễn yên lặng nuốt nuốt nước miếng, xoay người rời khỏi cửa hàng cơ giáp.

Không có tiền, thực thảm....

45 vạn, bán cậu đi chắc cũng không đủ a?

Xem ra muốn tiết kiệm tiền mua một đài cơ giáp là không có khả năng, chỉ có thể hi vọng bản thân thuận lợi tốt nghiệp, sau đó đến một quân đoàn tốt một chút, đến lúc được chia cho một căn phòng không tồi đón mẹ cùng chị đến ở, bản thân cũng có thể được phân một đài cơ giáp.....

Thời điểm phải chịu đả kích khao khát một chút về tương lai tốt đẹp, thật sự là khiến người ta hưng phấn mười phần.

Lâm Viễn mang theo tâm tình sung sướng, xoay người đi đến khu trò chơi ở khu phố C1.

Cũng như khu mua sắm phố A1, khu giải trí phố B1, khu trò chơi hạng nhất ở phố C1 cũng là con phố trò chơi phồn hoa náo nhiệt nhất, phố này quả thực lúc nào cũng chìm trong biển người tấp nập, tuy rằng, đường bên trong Internet sẽ tự động phân tầng để tránh sinh ra tắc nghẽn giao thông, nhưng nhìn nhiều người như vậy tập trung cùng một chỗ, Lâm Viễn vẫn có cảm giác vô cùng đồ sộ.

Phố C1 sở dĩ sôi động nhất, là vì nơi này là khu trò chơi cơ giáp, rất nhiều đứa trẻ trong nhà không mua nổi cơ giáp giống như Lâm Viễn, đều thích tới nơi này để tiến hành đối chiến trên Internet hư cấu.

Không giống như hiện thực phũ phàng, thế giới Internet luôn luôn vô cùng mỹ mãn. Mỗi người đến đây đăng kí lần đầu tiên đều có thể được hệ thống phân phối tặng miễn phí một đài cơ giáp cấp C, tuy rằng đều là loại CR cổ lỗ sĩ, thế nhưng so với không có vẫn tốt hơn.

Hơn nữa trong đối chiến Internet, cơ giáp có thể thăng cấp, chỉ cần điều khiển cơ giáp CR cấp thấp thắng được trận thi đấu, hệ thống sẽ thưởng cho một số điểm tích lũy nhất định, sau khi gom đủ điểm tích lũy là

có thể tiến hành cải tạo và thăng cấp đối với cơ giáp, còn có thể ở trong cửa hàng cơ giáp hư cầu mua cơ giáp mới.

Lâm Viễn từ năm mười lăm tuổi liền bắt đầu chơi ở nơi này, đến bây giờ đã được ba năm, cơ giáp của cậu hiện giờ đã lên tới cấp CA, cũng chính là cấp cao nhất trong đối chiến cơ giáp ở Internet toàn tức.

Lâm Viễn đi vào đại sảnh công cộng, phát hiện giờ phút này đại sảnh tựa hồ so với bình thường náo nhiệt hơn rất nhiều, đây là có hoạt động gì sao?

Lâm Viễn hiểu kì đi đến trước màn hình trong đại sảnh.

“Tiểu Vương Tử thật sự đến đây?”

“Hắn đã lâu không login a! Hôm nay như thế nào đột nhiên xuất hiện!”

“Cao thủ, cầu chụp ảnh chung!”

Nhìn màn hình tán gẫu công cộng lớn ước chừng như một bức tường trước mặt đang không ngừng hiện ra chật ních những loại tin tức, Lâm Viễn lúc này mới rõ ràng nguyên nhân đại sảnh trò chơi hôm nay vì sao lại đột nhiên náo nhiệt như thế.

Tiểu Vương Tử — ID này ở trong giới đối chiến cơ giáp Internet toàn tức quả thực không có ai là không biết.

Nghe nói hắn ở trên mạng Internet đánh nhau là thiên hạ vô địch, chưa từng thất bại lần nào, trên bảng xếp hạng đối chiến luôn lấy tỷ lệ chiến thắng 100% cùng với ba ngàn vạn điểm tích lũy để đứng đầu, nhiều năm qua không người nào có thể vượt qua, quả thực là tồn tại giống như một vị thần.

Lâm Viễn từ thời điểm bắt đầu chơi đối chiến, liền đã nghe nói đến đủ các loại truyền thuyết về hắn, thế nhưng vẫn chưa từng thấy hắn xuất hiện qua.

Không nghĩ tới hôm nay ngẫu nhiên login, cứ nhiên lại đúng dịp gặp được loại nhân vật thần kỳ này cũng login.

Lâm Viễn bị cảm xúc kích động của mọi người lây nhiễm, cũng không khỏi hưng phấn lên.

Càng làm cho cậu hưng phấn hơn là, cái người tên là Tiểu Vương Tử kia, cứ nhiên ở trong đại sảnh mở phòng, cái tên phòng lại quyết đoán dứt khoát đến mức khiến người ta phải nghiêng rằng nghiêng lợi — Cầu ngược.

Người này cũng quá kiêu ngạo đi? Hắn tự tin rằng không có ai có thể ngược được hắn sao?

Lâm Viễn nhận không được nghĩ, tên trên mạng cứ nhiên gọi là Tiểu Vương Tử, cái tên tục khí như vậy, phẩm vị của người này chắc chắn cũng không được tốt cho lắm, nói không chừng là giống như mình trong nhà mua không nổi cơ giáp, chỉ có thể làm tiểu tử nghèo ngoạn cơ giáp trên mạng.

Thấy hai chữ “Cầu ngược” kiêu ngạo treo ở phòng hạng nhất, lòng ngực Lâm Viễn nhất thời dấy lên ý chí chiến đấu.

Cậu ở trong đối chiến cơ giáp trên Internet tỷ lệ thắng đã hơn 85%, tỷ lệ thắng của tên vương tử này cứ nhiên lại là 100%, này thật quá khoa trương, loại tỷ lệ 100% này vừa thấy đã khiến cho người khác đặc biệt muốn chém hắn!

Lâm Viễn không hề do dự, trực tiếp xin gia nhập phòng tiến hành khiêu chiến, rất nhanh, đề nghị được thông qua.

Không nghĩ tới lúc cậu đi vào, phòng liền bị khóa, chỉ cho phép đứng nhìn, không cho phép những cơ giáp khác tham gia vào cuộc chiến.

Trên lời đài chỉ còn lại có RA177 của Lâm Viễn cùng RA101 của đối phương, một đồng đầu người chật ních chen chúc nhau vậy xem xung quanh.

Hai người đều là cơ giáp có số hiệu đầu là RA, hiển nhiên là cơ giáp cao cấp nhất trong đối chiến cơ giáp trên Internet tính tới nay, chẳng qua của Lâm Viễn là nhân hình màu đỏ, mà của đối phương lại là..... phi điều màu trắng?

Ngoại hình của cơ giáp được phân ra hai loại là lực chiến và không chiến, cơ giáp lực chiến có tạo hình người, sói, hồ ly, bò cạp, nhện, sư tử, rắn, cơ giáp nhân hình là một loại cơ giáp thông dụng nhất trong cơ giáp lực chiến, các phương diện năng lực cũng tương đối cân bằng. Cơ giáp không chiến bao gồm rồng, chim, ong, phượng hoàng, bướm bướm, cơ giáp có tạo hình khác nhau thì đặc điểm cũng không giống nhau.

Chỉ có cơ giáp cấp S mới có thể biến hóa thành nhiều loại tạo hình, còn những cơ giáp cấp bậc khác đều không thể biến hình. Đáng tiếc chi phí chế tạo cơ giáp cấp S thật sự rất cao, toàn bộ đế quốc cũng chỉ có mười đài. Đội cơ giáp chiến đấu trong các quân đoàn lớn chủ yếu vẫn là cơ giáp cấp C, do nhu cầu tác chiến khác nhau, chế tạo cơ giáp với các tạo hình khác nhau cũng là điều cần thiết.

Thấy đối phương điều khiển bạch sắc phi điều, trong lòng Lâm Viễn cũng không sợ hãi, cơ giáp không chiến tuy rằng có thể bay, thể nghiệm về phương diện ổn định thì lại không mạnh như lực chiến, lại nói cơ giáp cấp C bay cũng không cao, không cần thận bị bắn rơi xuống sẽ biến thành trò cười bẽ mặt.

Lâm Viễn không phục nói.

“Thần thoại bắt bại phải không? Đến đây, chỉ giáo chỉ giáo!”

Đối phương mỉm cười.

“Được, nhất định sẽ đến chỉ giáo cậu, không cần gấp gáp.”

“.....”

Người này cũng quá kiêu ngạo đi!

Lâm Viễn hít sâu một hơi, điều khiển CA177 của mình, trên không trung nhảy lên theo một đường cung đẹp mắt, không chút khách khí xông vào, rút thanh đao điện từ lớn trên lưng, một nhát bổ về phía cổ đối phương!

Một đao này ra tay góc độ rất tốt, cơ hồ đem toàn bộ phần đầu của đối phương đều bao phủ trong phạm vi công kích của đao điện từ, đối phương dù có muốn lập tức giương cánh bay lên cũng tuyệt đối sẽ bị đụng vào lưỡi đao!

Quần chúng phát ra một trận kinh hô –

Không ngờ, đối phương lại không có lựa chọn bay lên, mà là linh hoạt khom người cúi đầu, đột nhiên từ hõm vai của cơ giáp nhân hình lúi đến sau lưng!

Một kích của Lâm Viễn không trúng, thấy đối phương tránh đi, lập tức xoay người lại một cước gọn gàng lưu loát đá tới!

Bạch sắc phi điều thực dứt khoát bay lên, cơ giáp mở rộng cánh bay lên trời hạ xuống mặt đất một cái bóng thật lớn.

Lâm Viễn lập tức điều khiển hai tay của cơ giáp giơ cao sáu mươi độ hướng lên trời, khuỷu tay co rút lại, đạn pháo được giấu ở trong cánh tay cơ giáp không chút khách khí phanh phanh phanh bắn ra ba phát! Đường phóng ra của ba viên đạn kia cực kỳ hoàn mỹ, ba quả pháo tách ra bay đi, đồng thời hướng tới ba vị trí cánh, bụng, đầu của phi điều, chỉ cần một trong ba phát bắn trúng, sẽ có nguy cơ rơi xuống mà bỏ mạng!

Quần chúng vây xem cơ hồ là ngừng hô hấp....

Tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, chỉ thấy phi điều đột nhiên hướng bên phải lộn mào ba trăm sáu mươi độ, ba viên pháo kia cứ nhiên trong gang tấc toàn bộ bay qua sát cánh nó!

Quần chúng trực tiếp hùng hục sôi trào –

“Thiên a, cái này mà cũng có thể tránh!”

“Đổi lại là tôi chắc đã sớm bị nổ vụn!”

“Lộn mèo ba trăm sáu mươi độ trên không! Bản thân người điều khiển cũng phải cùng cơ giáp lộn một vòng, hấn không văng đầu sao? Tôi xem thôi cũng thấy choáng!”

“Tiểu Vương Tử quả nhiên là đệ nhất cao thủ! Thật sự là quá mạnh!”

“Viên Viên này cũng rất mạnh, vừa rồi góc độ của ba quả đạn pháo kia, đổi lại là người khác chưa chắc sẽ tránh được đâu!”

“Nói thật, đổi lại là tôi, đến một đao đầu tiên cũng tránh không nổi....”

“Đều là cao thủ!”

Trên ghế khán giả ồn ào bàn luận, còn trên chiến trường, Lâm Viễn như trước ý chí chiến đấu sục sôi điều khiển cơ giáp nhân hình đuổi theo phi điều đang kiêu ngạo bay lượn, những hạt đạn quang, đạn điện từ bùm bùm ném lên trên người nó, nhưng hết lần này đến lần khác lại không thể ném trúng!

Lâm Viễn cực kì buồn bực!

Bên ngoài nhìn qua thì là đối phương đang bị đuổi đánh, trên thực tế lại là chính mình hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, mệt sống mệt chết đánh nửa ngày, một chút tiện nghi cũng không chiếm được, mà đối phương lại như là đang đùa giỡn súng vật mang cậu dắt quanh đài, dắt đến vô cùng thoải mái.

Lâm Viễn đã lâu rồi không có được đánh đến hưng phấn như vậy!

Hoàn cảnh bất lợi như vậy ngược lại càng kích thích ý chí chiến đấu của cậu, nhớ lại hôm nay trong phòng tập luyện tiến hành huấn luyện cường hóa công kích, càng là tình huống khó khăn lại càng không được kích động, có nhiệt huyết là việc tốt, nhưng nhiệt huyết quá thì chỉ có thể bị đối phương dắt mũi.

Lâm Viễn nhanh chóng làm chính mình tỉnh táo lại, thu hồi đạn pháo, đứng tại chỗ, chuẩn bị sẵn sàng cho một lần phòng thủ phản kích.

Đúng lúc này, hệ thống đột nhiên nhắc nhở hết thời gian, hai đài cơ giáp trực tiếp bị chuyển về điểm sửa chữa.

Lâm Viễn sững sờ một chút — đối chiến trên mạng có thời gian hạn chế hai mươi phút, cậu cùng tên kia, cư nhiên đã đánh đến hai mươi phút sao? Đối chiến bình thường đều là ba bốn phút liền giải quyết đối phương, gặp được cao thủ cũng là ba phút bị đối phương giải quyết, tình huống đánh đến hai mươi phút mà vẫn chưa phân thắng bại như này Lâm Viễn là lần đầu gặp được.

Lâm Viễn có chút nghi hoặc nghĩ: hấn như thế nào không phản kích a? Kỳ thật nếu như hấn đánh trả, chính mình đã sớm thua rồi.

Quả nhiên, tư duy của cao thủ người bình thường không thể lý giải.

Lần đối chiến này, bởi vì cả hai đài cơ giáp đều không có thương vong, hệ thống tự động dựa theo thao tác khi đối chiến của hai bên tiến hành cho điểm, thắng lợi cuối cùng là Tiểu Vương Tử, phần thưởng là 300 điểm tích lũy.

Hiện trường nhất thời vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lâm Viễn có chút không phục nói. “Lại đến đi!”

Đối phương lại nói. “Không đến nữa, tôi mệt rồi.”

..... Phương thức nói chuyện của người này tại sao lại muốn ăn đòn như thế?

Lâm Viễn trầm mặc trong chốc lát, chủ động thêm hấn làm hảo hữu, mặt tán gẫu hỏi.

“Vậy cậu về sau lại đến chứ?”

Lời này nói ra, quả thực giống như là tiểu hài tử đang lôi kéo tay người lớn, trông mong hỏi hấn: còn kẹo để ăn không?

Lâm Viễn nói xong lời này, nhin không được mà có chút đỏ mặt.

Ngược lại Tiểu Vương Tử vẫn như trước thật bình tĩnh nói.

“Đến, gần đây tương đối nhàn rồi.”

Lâm Viễn lập tức hưng phấn lên.

“Vậy buổi tối ngày mai, lại đấu một trận đi?”

Tiểu Vương Tử ngáp một cái.

“Tôi tại sao lại phải đấu với cậu, trình độ của cậu quá kém.”

Lâm Viễn: “.....”

Tiểu Vương Tử nói. “Trừ phi cậu bái tôi làm sư phụ.”

Lâm Viễn: “.....”

Tiểu Vương Tử nói. “Sao nào? Tôi cảm thấy hiểu biết của cậu cũng không tệ lắm, chính là khuyết thiếu kinh nghiệm thực chiến, cậu nếu nhận tôi làm sư phụ, tôi thật ra có thể dành chút thời gian đến chỉ giáo cho cậu.”

..... Da mặt người này thực là dày.

Nhưng thực lực cũng quả thật rất mạnh.

Mạnh tới trình độ nào sao? Chính là cái loại trình độ, mà bản thân mình so với hắn, hoàn toàn không thể có khả năng đánh trả.

Dù sao hắn cũng là đệ nhất cao thủ đối chiến cơ giáp trên mạng hiện nay, bái hắn làm sư phụ, Lâm Viễn cũng không có cảm giác chịu thiệt. Nghĩ đến đây, Lâm Viễn liền dứt khoát nói.

“Được rồi, sư phụ! Cầu chỉ giáo!”

“Ân, ngoan~” Tiểu Vương Tử phát lại một cái icon ôm một cái, sau đó trực tiếp chuyển qua 1000000 điểm tích lũy.

— Lâm Viễn tròn tròn mắt.

Đây là một trăm vạn sao? Cậu không tính sai chứ?

Điểm tích lũy của người này cũng quá nhiều đi? Vừa ra tay liền hù chết người, quả nhiên là cao thủ trong truyền thuyết.....

Bất quá..... cảm giác được sư phụ bao dưỡng vẫn thực là hạnh phúc!

Tiểu Vương Tử nói.

“Cầm lấy điểm tích lũy này đổi cơ giáp đi, cơ giáp nhân hình cậu vẫn chơi không có cách nào để nâng cấp tiếp, có thể thử cơ giáp lục chiến hình sói cùng không chiến phi điều, sau khi hiểu rõ hai loại này, những cái khác sẽ không khó nữa.”

“Được, cảm ơn sư phụ!”

Lâm Viễn cầm điểm tích lũy sư phụ đại nhân chuyển tới, đi tới bên trong cửa hàng cơ giáp đổi một đài cơ giáp hình sói màu bạc mất 50 vạn, còn lại 50 vạn cùng với 30 vạn bản thân đang có vừa lúc có thể đổi một đài phi điều màu đỏ.

Trong đối chiến trên Internet, rất nhiều cao thủ đều có đến vài đài cơ giáp, điểm tích lũy của Lâm Viễn không nhiều, chỉ có một đài cơ giáp nhân hình, vẫn là do hệ thống đưa cho lúc đầu thăng cấp lên.

Hôm nay vừa bái sư phụ cao thủ, cư nhiên lập tức có được hai đài cơ giáp mới, Lâm Viễn vô cùng hưng phấn, đi vào khoang điều khiển của cơ giáp mới thử xúc cảm, sau đó đem cơ giáp vừa mua cẩn thận khóa kỹ bên trong không gian, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn ra khỏi Internet đi ngủ.

Bên trong phòng ngủ cách vách, Caesar tháo mũ giáp để đi vào mạng hư cấu xuống, nhẹ nhàng xoa xoa huyết thái dương.

Ngụy trang thành một cao thủ kiêu ngạo đi thu Lâm Viễn làm đồ đệ, kỳ thật chỉ có một mục đích –

Người xa lạ mà trực tiếp đưa cho Lâm Viễn này nọ, lấy tính tình của cậu khẳng định sẽ không nhận. Làm sư phụ của cậu, về sau có đưa cái gì thì cũng có lý do, muốn dạy cho cậu cũng càng thuận tiện hơn, lại còn có thể tiến thêm một bước tiếp cận cậu.... đúng hay không?

——oOo——

Tác giả có lời muốn nói: Thấy có rất nhiều người thổ tào vông danh Tiểu Vương Tử, ta nơi này thêm một cái phiên ngoại tiểu kịch trường –

Tiểu Caesar năm tuổi thấy Brian mỗi ngày tháo dỡ cơ giáp để chơi, đột nhiên cũng đối với cơ giáp sinh ra nồng đậm hứng thú, cơ giáp trong vương cung không thể tùy tiện chạm vào, vì thế, Caesar liền nghĩ lên mạng đi chơi đối chiến cơ giáp.

Caesar: Vương huynh, ta muốn đi chơi đối chiến cơ giáp trên Internet toàn tức, muốn đăng kí Internet cần phải có thẻ buộc định thân phận, ta nên đăng kí tên gì thì hay?

Cevi: Cứ gọi là tiểu vương tử đi!

Caesar: Nhưng là như vậy không sợ sẽ bị người khác đoán ra thân phận của ta sao?

Cevi: Người gốc a! Người gọi là tiểu vương tử, ai sẽ nghĩ người thật sự là tiểu vương tử chứ? Cái này gọi là xuất kỳ bất ý(*) có hiểu hay không!

(*)Xuất kỳ bất ý: hành động khiến người ta không đề phòng.

Caesar: Nga! Vậy vương huynh người gọi là gì?

Cevi:

Caesar: Vương huynh người đến cùng tên gọi là gì a? Ta sẽ thêm người làm hảo hữu!

Cevi: Đại vương tử.

Caesar:

So với Caesar không có năng khiếu đặt tên, độ vô năng của vương huynh hiển nhiên là cao hơn một bậc!

Thỉnh tận lực thổ tào, cái tên “Tiểu Vương Tử” của Caesar là lúc còn nhỏ đại ca Cevi của hắn đặt cho.

Hết chương 29.

30. Quyển 1 - Chương 30: Thăng Cấp Cơ Giáp

Ngày kế, huấn luyện viên Knox dẫn 50 học viên đến thao trường tiến hành luyện bắn. Muốn làm một quân nhân, trình độ bắn súng cá nhân cần phải đạt tới tiêu chuẩn, như vậy sau này khi điều khiển cơ giáp mới có thể phát huy được tài năng ở trình độ cao nhất.

Knox đứng ở trước đội ngũ, biểu tình nghiêm túc nói.

“Ba ngày kế tiếp tiến hành luyện bắn, hôm nay là giai đoạn đầu, mỗi người bắn liên tục mười lần, điểm số của cả mười lần đều đạt trên 85 thì được thông qua, những người đạt tiêu chuẩn có thể về nghỉ ngơi trước, những bạn học chưa làm được vẫn tiếp tục ở nơi này luyện tập, cho đến khi đạt mới thôi!”

Trước kia Lâm Viễn đều là ở trên mạng chơi luyện bắn, lần đầu tiên được tự tay cầm loại súng nhẹ nhàng tinh xảo như thế này, đã sớm hưng phấn nóng lòng muốn thử. Huấn luyện viên Knox vừa ra lệnh một tiếng, Lâm Viễn lập tức giơ súng lục trong tay lên, nhắm mục tiêu bắt đầu bắn.

89, 86, 88, 80.....

Hồng, thấp hơn 85 điểm, phải làm lại một lần nữa.

Lâm Viễn thở sâu, điều chỉnh vị trí cánh tay một chút, bắt đầu đợt bắn mới.

86, 85, 83....

Tiếp tục đến lần nữa.

May mà loại luyện tập này dùng súng lục nhưng không cần lắp đạn, mà là dùng năng lượng để điều khiển hạt chùm, một hộp năng lượng đại khái có thể bắn ra 1000 hạt chùm, để học viên luyện tập một buổi sáng là đủ dùng.

Lâm Viễn đối diện với bia ngắm nghiêm túc bắn, đột nhiên nghe huấn luyện viên Knox lên tiếng.

“Caesar, cậu có thể trở về!”

Mọi người. “.....”

Một đám người đồng loạt quay đầu nhìn về phía Caesar, chỉ thấy trong khung chấm điểm trên đầu hắn, rõ ràng hiện lên số liệu của mười phát bắn – 97, 96, 98, 96, 98, 96, 97, 96, 98, 99.

Không chỉ Lâm Viễn sửng sốt tại chỗ, mà những bạn học khác cũng đều đầy mặt khiếp sợ!

Trình độ này có thể so với tuyển thủ bắn súng chuyên nghiệp đi?

Liên tục mười phát tất cả đều trên 95 điểm, càng khoa trương hơn là, một phát cuối cùng kia cư nhiên bắn ra được 99 điểm! Phải biết rằng, bắn liên tục như vậy càng về sau áp lực tâm lý sẽ càng lớn, nhất là phát cuối trước khi hoàn thành, rất dễ dàng sai lệch vì khẩn trương.

Caesar chẳng những không chịu ảnh hưởng gì, ngược lại ở phát cuối cùng còn bình tĩnh bắn ra thành tích hoàn hảo 99 điểm.....

Lâm Viễn bội phục nhìn về phía vị xá hữu đứng bên cạnh này, vừa lúc đối diện với tầm mắt Caesar nhìn qua.

Lâm Viễn nhin không được mỉm cười hướng hắn giơ ngón tay cái.

Caesar buông súng lục xuống, đi đến bên cạnh Lâm Viễn, nhẹ giọng hỏi.

“Cậu thế nào?”

Lâm Viễn nói. “Không quá ổn định, còn phải luyện thêm nữa.”

Caesar ngẩng đầu nhìn bảng chấm điểm, từ phía sau cầm lấy cánh tay Lâm Viễn, nhẹ nhàng nâng lên, điều chỉnh một chút tư thế của cậu, lúc này mới đến gần bên tai cậu, thấp giọng nói.

“Đừng khẩn trương, nhắm mắt lại hít sâu, làm cho mình bình tĩnh trở lại. Đừng nên dừng lại giữa chừng nhìn thành tích trên bảng điểm, mỗi một phát đều phải nghiêm túc dựa vào phán đoán cùng với cảm giác của mình để bắn.”

Lâm Viễn gật gật đầu.

“Ân, tôi biết rồi, tôi sẽ luyện tập lại.”

Caesar khẽ cười, nói.

“Tôi về trước đây, hôm nay còn có chút việc.”

Lâm Viễn vẫy tay với hắn. “Ân, tạm biệt!”

Caesar xoay người rời khỏi trường bắn, vừa lúc đụng phải Brian đi ra từ phòng luyện bắn bên cạnh.

Brian cười tủm tỉm đi tới vỗ vỗ bả vai Caesar, dương dương tự đắc nói.

“Loại huấn luyện này thật sự chẳng có gì thú vị, hồi tôi mười ba tuổi đã chơi qua rồi, cậu cũng hoàn thành rồi đúng không?”

“Ân.” Caesar gật gật đầu, “Nếu hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện rồi, cậu cả ngày hôm nay đều nhàn rồi phải không?”

Brian duỗi duỗi cánh tay, xoa xoa gáy.

“Đúng vậy, cả ngày đều nghỉ, thật nhàn chán....”

Caesar nói. “Nhàn chán thì đến bạn bị giúp tôi đi.”

Brian buông cánh tay, nghỉ hoặc quay đầu nhìn hắn.

“Cậu còn cần tôi hỗ trợ sao?”

Caesar xoay người nói. “Đi thôi, theo tôi đến một chỗ.”

Để không khiến người khác chú ý, Caesar và Brian cùng đến cửa trường học, lên một chiếc xe huyền phù đi ra ngoài, cho đến khi tới vị trí cách xa căn cứ quân sự, hai người mới xuống xe, triệu hồi Bạch Vũ ra.

Caesar mang Brian cùng nhau đi vào khoang điều khiển của Bạch Vũ, Bạch Vũ phát hiện trong khoang điều khiển của mình lại nhiều thêm một người, nhin không được hỏi.

“Chủ nhân, người lại dẫn người đi vào khoang điều khiển của ta! Đây cũng không phải là người ngoài sao?”

Brian cười tủm tỉm chào hỏi.

“Tiểu Bạch chào người a, là ta.”

Bạch Vũ nhìn thấy là Brian, lập tức hưng phấn mà biến thành bạch sắc vũ mao ở trước mặt Brian bay tới bay lui.

“Bố Bố, cái phim truyền hình lần trước xem kết thúc như thế nào? Mau nói cho ta biết đi!”

Brian nói. “Nam phụ mà người thích nhất chết.”

Bạch Vũ buồn bực. “Tại sao lại có thể như vậy? Rõ ràng nam phụ kia rất ôn nhu rất thâm tình a!”

Brian đáp. “Ta cũng hiểu mà, tính cách nam phụ kia tương đối giống ta, vừa ôn nhu lại vừa thâm tình.”

Caesar. “.....”

Tên bạn không biết xấu hổ và cơ giáp không biết xấu hổ, ở cùng một chỗ với cả hai người đó, thật sự là cần phải có sức đề kháng mạnh mẽ a.

Caesar không nhìn hai người đó, mở ra bản đồ 3D, xác định tọa độ mục tiêu cho Bạch Vũ.

Đó là rừng rậm Salman nằm rất xa so với căn cứ quân sự, phụ cận khu rừng hoang tàn vắng vẻ, bên trong cây cối rậm rạp, để cơ giáp trốn ở chỗ này rất khó bị người khác phát hiện.

Bởi vì trong lúc lắp ráp, hệ thống trí năng của cơ giáp cần phải đóng kín toàn bộ, tựa hồ giống như khi làm phẫu thuật cho con người cần phải gây tê toàn diện, quá trình lắp lại cơ giáp vô cùng phức tạp, khó tránh khỏi việc tạo nên tổn thương đối với đầu mối trí năng của cơ giáp, Chu Tước bắt buộc phải tắt máy ngủ say, nó không có cách nào biến hình để đi vào công tắc không gian, cho nên phải tìm một nơi an toàn mang nó đến.

Caesar lựa chọn một khoảng đất trống trong rừng rậm, để Bạch Vũ hạ xuống dưới, lúc này mới từ công tắc không gian thả Chu Tước ra.

Brian vừa nhìn thấy đài cơ giáp này, lập tức khiếp sợ mở to hai mắt nhìn.

“Này.... sẽ không phải là Chu Tước đi?”

Caesar gật gật đầu. “Không sai, nó chính là Chu Tước.”

“.....” Brian nhìn cơ giáp khổng lồ màu đỏ trước mặt, một lúc lâu sau vẫn không thốt ra được lời nào.

Trước đây thường xuyên nghe được từ trong miệng ông nội tên của Chu Tước. Aston Birch là chuyên gia chế tạo cơ giáp nổi tiếng của đế quốc, nhưng kỳ thật ông mới chỉ tạo ra bốn đài cơ giáp trí năng cấp S, đài thứ nhất là Sư Vương của bộ hạ Trand, đài thứ hai là Hắc Long của nguyên soái Rawson, đài thứ ba là Chu Tước của tướng quân Lăng Vũ, đài thứ tư là Bạch Vũ cho vương tử Caesar.

Từ sau khi chế tạo xong Bạch Vũ, thân thể của Aston tiên sinh không tốt, cho nên liền thu tay không làm nữa.

Chế tạo một đài cơ giáp cấp S vừa tốn thời gian lại hao phí sức lực, từ thiết kế bản vẽ đến lắp ráp linh kiện, mỗi một bước đều phải dựa trên sự tính toán chuẩn xác nhất, chỉ cần sai một li cũng có khả năng thất bại. Ba cơ giáp là Sư Vương, Hắc Long, Bạch Vũ Brian đều đã gặp qua, chỉ có duy nhất Chu Tước trong truyền thuyết, hẳn mới thấy qua bản vẽ chứ chưa từng gặp được chân thân.

Bản vẽ thiết kế của Chu Tước từ lên ý tưởng đến sửa đổi, ông nội đã điều chỉnh không dưới một trăm lần, bản vẽ cuối cùng được sửa chữa, thời điểm lần đầu tiên Brian nhìn thấy thậm chí có cảm giác nó phức tạp giống như thiên thư.

Chu Tước là tác phẩm làm cho ông nội thỏa mãn cùng hãnh diện, đáng tiếc bởi vì chủ nhân của nó vi phạm điều lệ Quân bộ bị xử quyết, Chu Tước cũng chịu liên lụy mà bị cầm tù.

— Không nghĩ tới, chính mình cứ nhiên lại có cơ hội nhìn thấy nó.

Brian kiểm chế tâm tình kích động, đi đến trước mặt Chu Tước cẩn thận xem xét – không hổ là tác phẩm vừa lòng nhất do ông nội chế tạo, những linh kiện lớn nhỏ trên người Chu Tước phối hợp quả thực có thể nói là vô cùng hoàn mỹ!

Brian cẩn thận đánh giá Chu Tước một lúc, lúc này mới quay đầu hỏi.

“Caesar, tại sao Chu Tước lại ở trong tay cậu?”

Caesar đem tình huống của Chu Tước đơn giản kể lại một chút cho Brian.

Brian khiếp sợ nói.

“..... Giáng cấp?! Các cậu không phải là đang nói đùa đấy chứ?”

Chu Tước đột nhiên mở miệng nói.

“Brian, nhờ người đó, ta không muốn sau khi bị phát hiện lại chịu giam cầm lần nữa, giáng thành cấp C có thể trốn tránh được tai mắt của những người đó, cho dù có bị hiệp hội cơ giáp kiểm tra đến, cũng không thể tìm ra chứng cứ.”

“.....” Lần đầu tiên nghe được thanh âm của Chu Tước làm cho Brian không khỏi sửng sốt một chút.

Ông nội lúc đó lắp đặt thanh số liệu hệ thống âm thanh cho Chu Tước thiên về nhu hòa, giọng nói của Chu Tước nghe vào tai thật sự là ôn nhu dễ nghe đến mức khiến người khác mềm lòng, không giống Bạch Vũ, thanh âm nhanh nhẹn sôi nổi làm cho người ta đặc biệt muốn đánh nó.

Caesar thấy Brian có chút dao động, vội vàng lửa cháy thêm dầu nói.

“Tình hình chính là như vậy. Nếu cậu đã biết bí mật này, thì cũng chỉ có thể giúp tôi thôi, đúng không? Dù sao, tôi mà là chủ mưu thì cậu cũng biến thành tòng phạm.”

Brian. “.....”

Có bạn là một vương tử “không câu nệ tiểu tiết” như vậy, thật sự là kinh hồn táng đảm tựa như nằm trên mũi dao!

Brian trầm mặc một lát, mới cắn răng gật gật đầu.

“Tôi tuy rằng biết nguyên lý, nhưng tôi chưa từng tự tay giáng cấp cơ giáp bao giờ, Chu Tước lại là cấp S, cấu tạo bên trong vô cùng phức tạp.... Tôi phải trở về tìm một ít tư liệu, vạn nhất thao tác mà mắc phải sai lầm có thể sẽ trực tiếp hủy diệt Chu Tước.”

Caesar gật gật đầu.

“Đợi một lúc nữa chúng ta cùng nhau trở về tìm chút tư liệu, ba ngày này vừa lúc luyện bắn súng, sau khi vượt qua là có thể về nghỉ. Nhân thời gian ba ngày này đem công tác chuẩn bị làm tốt, về sau chỉ có thể vụng trộm đi ra vào buổi tối.”

Brian nhìn không được ngẩng đầu nhìn về phía Caesar.

“Cậu thật đúng là lập mưu đã lâu a? Đến cả thời gian đều tính toán tốt rồi?”

Caesar bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

“Không có biện pháp, nếu quyết định cứu Chu Tước, tôi chỉ có thể thử mạo hiểm một lần. May mắn là còn có người như cậu, từ nhỏ đã ngoan cơ giáp giúp đỡ.”

Brian lập tức phát tay nói.

“Đừng có nói mấy lời tăng bốc tôi, đa phần các chuyên gia chế tạo cơ giáp đều sẽ nghĩ cách để thắng cấp cơ giáp, chẳng có ai lại nhàn rỗi không có việc gì làm đi giảng cấp cơ giáp cả, cũng có rất ít cơ giáp nguyện ý chủ động đem mình giảng cấp.... Tôi cũng là lần đầu tiên thử nghiệm.”

Caesar thực nghiêm chỉnh nói.

“Tôi tin tưởng vào trình độ của cậu.”

Brian trầm mặc một chút, mới mỉm cười.

“Nếu cậu nhất định muốn khen tôi, tôi đây sẽ nhận a. Kỳ thật tôi cũng rất tin tưởng trình độ của mình.”

Caesar. “.....”

Thời điểm hai người đem Chu Tước thu xếp tốt, đã đến giờ cơm trưa, Caesar gọi Bạch Vũ ra dặn dò.

“Bạch Vũ, một tháng tiếp theo, ta cùng Brian mỗi ngày đều sẽ dành thời gian đến chỗ này cải tạo Chu Tước. Trong lúc lắp ráp, đầu mỗi trí năng của Chu Tước bắt buộc phải đóng kín, người canh giữ bên cạnh Chu Tước, để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn.”

Bạch Vũ lập tức hưng phấn mà nói.

“Hiểu rõ! Được làm vệ sĩ cho tiền bối quả thực là quá tốt a! Ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách quang vinh!” Dứt lời cũng rất chân chó biến thành phi điều khổng lồ, uy phong lẫm lẫm đứng ở bên cạnh Chu Tước, một cái cánh còn không biết xấu hổ khoát lên người Chu Tước, bày ra một bộ tư thái bảo hộ.

Chu Tước. “.....”

Chu Tước trực tiếp tắt máy của mình.

Caesar nói. “Trừ ta cùng Brian ra, nếu có người lạ muốn động vào Chu Tước, người bắt phải làm sao rồi chứ?”

Bạch Vũ vội vàng đáp. “Biết, lập tức bắn hấn nổ thành mảnh vụn.”

Caesar vừa lòng gật gật đầu.

“Rất tốt, vậy người cứ ở nơi này canh chừng đi, ta cùng Brian đi về trước.”

Sau khi các chủ nhân đều đi, xung quanh an tĩnh lại, Bạch Vũ lúc này mới hưng phấn mà nói.

“Chu Tước tiền bối, chỉ còn lại có hai chúng ta, chúng ta tán gẫu chút đi! Thời điểm Aston tiên sinh chế tạo ta năm đó, lúc nào cũng nhắc đến tên người, ông ấy nói người là cơ giáp ông ấy vừa lòng nhất, ta vẫn luôn muốn nhìn thấy người, người quả nhiên rất dễ nhìn a, màu đỏ thực sự rất đẹp!”

“Hệ thống trí năng của chúng ta đều giống nhau, ta ngày đó xâm nhập vào đầu mỗi trí năng của người, thấy được rất nhiều ký ức không hay trong quá khứ, người bị nhốt nhiều năm như vậy thật sự là quá đáng thương, may mắn là chủ nhân đã cứu người ra. Tiền bối người không cần lo lắng, về sau người có chủ nhân mới, còn có ta nữa, ta cũng sẽ bảo vệ người!”

Bạch Vũ nói tới đây không khỏi có chút thẹn thùng, đợi nửa ngày, mới phát hiện Chu Tước hoàn toàn không có phản ứng gì, Bạch Vũ nhin không được nghi hoặc nhìn qua, nhất thời cứng ngắc tại chỗ.

“Người như thế nào.... lại tắt máy?”

Chu Tước biểu thị: Tắt máy, cái gì cũng không nghe được. vui vẻ thanh tĩnh!

Brian gọi Tiểu Lam đi ra làm phương tiện chuyên chở.

Tiểu Lam tuy rằng bị hiệp hội cơ giáp đánh giá là cơ giáp cấp D, bất quá, việc xét cấp bậc cho cơ giáp có rất nhiều hạng mục chỉ tiêu, bao gồm năng lực công kích, số lượng vũ khí cùng quang đạn có thể mang theo,, Tiểu Lam về phương diện công kích tuy rằng gần như bằng 0, nhưng tốc độ phản ứng của nó lại không chậm chút nào.

Caesar lần đầu tiên đi vào khoang điều khiển của Tiểu Lam, so với Bạch Vũ lúc nào cũng lảm nhảm liến thoảng, Tiểu Lam rõ ràng ngoan hơn rất nhiều, này giờ không nói gì, chỉ nghiêm túc đi theo lộ tuyến đã được thiết lập. Nó đi cùng với Brian nhiều năm như vậy, cứ nhiên còn có thể duy trì bình tĩnh cho đầu mỗi trí năng, điều này thật sự là không dễ dàng.

Brian kiểm tra đầu mỗi trí năng của Tiểu Lam một lần, hưng phấn mà nói.

“Đúng rồi Caesar, hôm nay cậu nhắc nhở như vậy, tôi mới đột nhiên nghĩ đến, Tiểu Lam kỳ thật cũng có thể thăng cấp. Hệ thống trí năng của nó hẳn là đã đạt tới trên cả cấp A, chỉ là thiết bị phần cứng chưa cao cấp, nên mới bị hiệp hội cơ giáp đánh giá thành cấp D.”

Caesar nói. “Hiệp hội cơ giáp xét cấp bậc cũng chỉ là ở mặt ngoài thôi, hơn nữa, mấy tiêu chuẩn đánh giá kia rất cứng nhắc, mấy trăm năm không đổi. Năm đó thời điểm cậu chế tạo Tiểu Lam tuổi còn quá nhỏ, suy nghĩ chưa thành thực, về sau có cơ hội thì có thể cải tạo lại một chút.”

Brian gật đầu nói. “Àn, tôi cũng hiểu được, trở về nghiên cứu một chút xem nên thăng cấp như thế nào, tôi sẽ xem xem bộ phận nào của Tiểu Lam còn có thể cải tạo. Trước hết đem hai tay hai chân của nó tháo xuống, đổi loại vật liệu khác hẳn là sẽ càng linh hoạt.”

Tiểu Lam. “.....”

Các người trực tiếp ở trước mặt cơ giáp trí năng thảo luận xem nên dỡ xuống hai tay hai chân nó thế nào như vậy thật sự là tốt sao?

Brian cùng Caesar cả một buổi chiều đều ở tầng 15 của thư viện tìm đọc tài liệu, thể thân phận của hai người đều có quyền hạn tra cứu tối cao, bởi vậy, rất nhiều tư liệu cơ mật chưa công khai với dân chúng đều có thể tra được một cách dễ dàng. Giá trị chân chính của thư viện St. Romia là ở tại tầng 10 – 15, một lượng lớn những bộ sách quý giá, công văn bí mật quả thực khiến người ta xem không hết.

Brian nghiêm túc làm việc ngược lại rất có hiệu suất, dùng thời gian một buổi chiều, liền đem toàn bộ tư liệu mình cần về phương diện cải tạo cơ giáp, tháo dỡ linh kiện tập hợp lại, trực tiếp dùng hết chất xám lực tung cả thư viện.

Thời gian cơm chiều, lúc hai người sống vai xuống lầu, vừa vặn gặp được Snow đang đọc sách y học tại tầng năm của thư viện.

Snow có lẽ cũng là vừa tìm xong tư liệu từ tầng năm đi ra, bên người cậu ta còn có một nữ sinh Beta, đang mỉm cười cùng Snow nói gì đó, Snow thực nghiêm túc lắng nghe, biểu tình thoát nhìn vô cùng chuyên chú.

Brian cười tủm tỉm chào hỏi. “ Này, Snow, thật trùng hợp a.”

Snow thấy Brian cùng Caesar từ trên lầu đi xuống, có chút nghi hoặc hỏi.

“Các cậu đọc sách ở trên tầng?”

Từ tầng sáu trở đi đa phần là những loại sách về lịch sử xã hội, hai người bọn họ đi lên đó làm gì?

Brian vội vàng giải thích.

“Không phải, chúng tôi lên tầng mười lăm tìm chút tư liệu.”

“.....” Snow trở nên trầm mặc. Từ tầng mười trở lên có rất nhiều tư liệu cơ mật cần phải được cấp quyền hạn mới có thể tìm đọc. dùng thẻ pha lê trường học phát cho mà xin quyền hạn thì quá trình tương đối phức tạp, đa phần học viên đều là thời điểm sắp làm luận án tốt nghiệp mới đi mở, hơn nữa sách báo tư liệu ở tầng 1- 10 đối với việc học hằng ngày mà nói đã là quá dư dả rồi.

Không nghĩ tới Brian cùng Caesar cứ nhiên lại mở quyền hạn, bọn họ đều là học viên năm nhất, không lý nào vừa nhập trường đã có quyền hạn được, hiển nhiên, đây là thẻ thân phận mà họ tự mang đến, bối cảnh gia đình của hai Alpha này rõ ràng thực không đơn giản.

Thấy Snow không nói lời nào, Brian liền nhìn nữ sinh bên cạnh cậu ta một cái, nhin không được hỏi.

“Vị này là?”

Snow phục hồi tinh thần, giới thiệu. “Đây là bạn gái tôi, Cheryl.” Dứt lời lại ra vẻ thân mật ôm chặt lấy bả vai của nữ sinh nói, “Hai vị này là xá hữu của tôi, Caesar hệ chỉ huy, Brian hệ kỹ thuật.”

Mỹ nữ Cheryl có dáng người hoàn mỹ cùng mái tóc xoăn cuộn sóng rất phong độ mỉm cười. “Xin chào a.”

Caesar lễ phép nói. “Xin chào.”

Brian. “.....”

Ta rất không tốt!

Cheryl rõ ràng nhận thấy được một cỗ địch ý nồng đậm từ Brian, nghi hoặc nhìn y một cái, sau đó, liền kéo cánh tay Snow, xoay người rời đi.

Brian nhìn bóng dáng bọn họ, sự khó chịu trong lòng lập tức nhân lên gấp mười!

Caesar trầm mặc một lát, mới mở miệng nói.

“Thật không ngờ, Snow lại hành động nhanh như vậy, giờ mới cách khai giảng có một tuần, tìm bạn gái..... con mắt của cậu ấy ngược lại không tồi, Cheryl này bộ dáng thực xinh đẹp.”

Bất quá, Caesar có chút nghi hoặc, nếu Snow thật sự là Omega.... Cậu ta tìm nữ Beta làm bạn gái thì rất không thích hợp đi? Cậu ta không phải là nên tìm một Alpha nam để vượt qua kỳ phát tình mới đúng sao?

Caesar có chút dăm chiêu đứng tại chỗ, hoàn toàn không phát hiện, Brian ở bên cạnh hai mắt đã muốn bốc hỏa.

Thời điểm hai người cùng nhau ăn cơm chiều, lại một lần nữa nhìn thấy Cheryl kéo cánh tay Snow đi vào nhà ăn, Snow còn rất có phong độ giúp cô lấy đồ ăn. Brian từ nội khí ngút trời lúc ban đầu dần dần trở nên ủ rũ, cặp mắt ai oán nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Snow, quả thực giống như một chú chó bị chủ nhân vứt bỏ.

Caesar rốt cuộc phát hiện không thích hợp, nhin không được hỏi.

“Brian, cậu làm sao thế?”

Brian trầm mặc một lát, mới ra vẻ đứng đắn nói.

“Caesar, nếu thời điểm cậu phát hiện ra mình thích một người, mà đối phương lại đã cùng người khác ở một chỗ, cậu sẽ làm thế nào?”

Caesar tưởng tượng một chút hình ảnh Lâm Viễn cùng một chỗ với người khác.... cái này hoàn toàn không thể nhẫn nhịn được!

“Cái này còn phải nghĩ sao? Đương nhiên là phải đoạt lại.” Caesar thực không khách khí nói, “Chỉ cần cậu ấy chưa kết hôn, sự tình còn chưa định kết cục, thì mọi người đều có cơ hội cạnh tranh công bằng, bản thân đã thích thì tại sao lại không tranh thủ cơ hội chứ?”

Hai mắt Brian nhất thời sáng lên.

“Không sai, tôi cũng nghĩ như vậy, tôi mới không rộng lượng mà đem cậu ấy tặng cho người khác!”

Dưới đáy lòng Brian kiên định nói: Snow là của ta.

Snow đang cùng học tỷ ăn cơm, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Hết chương 30.

31. Quyển 1 - Chương 31: Lời Tỏ Tình Của Brian

Bởi vì đáy lòng đột nhiên dâng lên nỗi bất an kỳ quái, Snow nhìn không được hơi hơi nhúu mày, nhìn lướt về hướng của Brian, phát hiện Brian đang cùng Caesar nghiêm túc thảo luận cái gì đó, trông qua không có gì bất thường.

..... Có lẽ là mình suy nghĩ nhiều?

Cheryl buồn cười nhìn cậu ta, hỏi.

“Sao vậy? Học đệ?”

Snow thở sâu, ra vẻ bình tĩnh nói.

“Không có gì.”

Cheryl mỉm cười nói sang chuyện khác.

“Về việc tự chế được phẩm hôm nay cậu hỏi tôi, tôi có nghĩ đến một biện pháp, tôi gần đây đang chuẩn bị thiết kế đề án tốt nghiệp, có xin hiệu trưởng một phòng thí nghiệm đơn, vừa được phê chuẩn. Nếu như cậu cần dùng, tôi có thể đem toàn bộ dụng cụ chế tạo thuốc cho cậu mượn.”

Snow ngẩng đầu nói.

“Như vậy liệu có trái với quy định trường học hay không?”

Cheryl lắc đầu.

“Không sao, tôi vừa lúc cần người trợ giúp làm đề án, cậu cứ nhân tiện làm trợ thủ của tôi là được, như vậy thì, cậu ra vào phòng thí nghiệm, sử dụng thiết bị của phòng thí nghiệm cũng sẽ không bị ai nghi ngờ.”

Snow nghiêm túc nói. “Cảm ơn học tỷ.”

Cheryl cười cười. “Không cần khách khí, tôi cũng lớn lên ở tỉnh cầu Oman, khó khăn lắm mới gặp được học đệ là đồng hương, tất nhiên phải giúp cậu.” Cheryl dừng một chút, hạ giọng nói, “Bất quá, phối hợp diễn trò làm bộ là bạn gái của cậu cũng không phải kẻ lâu dài, cậu vẫn nên tìm một nữ sinh mình thích đi? Muốn học tỷ giúp cậu giới thiệu không?”

Snow vội vã nói. “Không cần, tạm thời giấu điếm qua thời gian này là tốt rồi, cảm ơn học tỷ.”

Cheryl mỉm cười. “Không thành vấn đề.”

Cheryl là học tỷ năm ba viện y học mà Snow quen biết lúc đến trường học báo danh, khi ấy vị học tỷ này vừa lúc ở bàn tiếp đón tân sinh, phát hiện Snow cũng đến từ tỉnh cầu Oman giống mình, liền đối với cậu quan tâm hơn một chút, hai người lưu lại phương thức liên hệ lẫn nhau, Cheryl còn dặn dò Snow ở trường học nếu có bất cứ khó khăn gì đều có thể tìm mình xin trợ giúp, cô là bí thư trưởng của hội học sinh viện y học.

Snow mấy ngày nay vừa lúc đang đau đầu về việc thuốc ức chế, liền tìm Cheryl hỏi thăm một chút chuyện tự chế được vật.

Hướng chuyên môn của vị học tử này là dược lý, sau khi tốt nghiệp sẽ trở thành một dược sư (người bào chế thuốc), cô gần đây vừa lúc chuẩn bị luận văn đề cương, vì để chế tạo một số thuốc mới mà xin một phòng thí nghiệm đơn, đối với Snow mà nói quả thực là một vận may ngoài ý muốn.

Cùng Cheryl thỏa thuận trở thành trợ thủ của cô, chỉ cần có thể có đủ những thành phần dược liệu để bào chế thuốc ức chế, là bản thân có thể sử dụng thiết bị dụng cụ trong phòng thí nghiệm, một lần nữa chế ra loại thuốc ức chế mới có hiệu quả ổn định hơn.

Sau khi kết thúc cơm chiều, Snow liền tiếp tục trở lại thư viện tìm đọc tư liệu.

Cậu cần phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp, đem thuốc ức chế để uống chế biến thành thuốc tiêm.

Trong thành phần của thuốc ức chế có rất nhiều loại sau khi trải qua tiêu hóa ở dạ dày thì thân thể không thể trực tiếp hấp thụ được, nên hiệu quả của thuốc uống bị suy giảm rất nhiều, chỉ có trực tiếp tiêm thuốc vào tĩnh mạch mới có thể cho tác dụng lớn nhất. Hơn nữa, thuốc tiêm chỉ cần ba tháng tiêm vào một lần là đủ rồi, không giống thuốc uống, mỗi ngày đều phải uống đúng hạn.

Snow biết phương pháp làm thuốc ức chế, bất quá, nếu muốn đem những thành phần dược phẩm bị cấm không thể mua được trong đó đổi thành các dược phẩm thông thường với hiệu quả không khác biệt lắm, còn cần phải tìm đọc thêm nhiều tài liệu, hơn nữa cần trải qua nhiều thí nghiệm lặp lại mới nghiệm chứng được.

Snow nghiêm túc tìm đọc tư liệu về dược lý, lại không biết, giờ phút này, Brian đang ở trong phòng đọc sách ở trên lầu cao này, mặt đầy khó chịu điều tra chi tiết về “Bạn gái của Snow – Cheryl”.

Khẩn cho y có chút ngoài ý muốn chính là, tra tư liệu về Cheryl thật quá dễ dàng –

Nữ sinh này cư nhiên là học tử năm ba viện y học, cũng là bí thư trưởng của hội học sinh viện y học, bản giới thiệu cá nhân vắn tắt của cô được trực tiếp treo trên trang web tuyên truyền của hội học sinh viện y học, nhấn vào liền có được bản giới thiệu cực kỳ chi tiết...

Cheryl, Beta nữ, 20 tuổi, học viên năm ba thuộc viện y học Học viện St. Romia chuyên ngành dược sư.

Sinh ra ở tỉnh cầu Oman, cha mẹ đều là bác sĩ, bối cảnh gia đình nhìn qua cực kỳ đơn thuần.

Cheryl có bề ngoài rất xinh đẹp, không phải là loại nữ sinh e thẹn dịu dàng, mà là loại hình mỹ nữ ngự tử thực đoan trang, phóng khoáng, dáng người cực chuẩn có thể so được với người mẫu, hơn nữa tính cách lại thoải mái, giỏi ăn nói, ở trong viện y học rất được hoan nghênh, nghe nói người theo đuổi đều xếp thành một hàng dài.

— Snow cùng cô ta mới quen biết có vài ngày? Cư nhiên có thể đem học tử năm ba nắm trong tay?

Snow nhìn qua lạnh lùng băng băng không tùy tiện nói cười, căn bản không giống loại người có thể chủ động theo đuổi nữ sinh! Nhất định là vị học tử kia muốn trâu già gặm cỏ non, theo đuổi Snow đi?

Khẳng định là như thế!

Nghĩ đến hình ảnh Cheryl chủ động chặn Snow lại bày tỏ, Brian liền hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Cư nhiên lại có người giành lấy trước mình? Đây quả thực không thể nhận được nữa!

Brian gương mặt bình tĩnh trở về ký túc xá.

Thời điểm trở lại ký túc xá, vừa lúc thấy Lâm Viễn đổi một bộ thường phục đi ra từ phòng ngủ.

Brian nghi hoặc hỏi.

“Muộn như vậy mà cậu còn muốn ra ngoài?”

Lâm Viễn cười nói.

“Ân, tôi cùng Caesar báo danh tham gia cuộc thi đấu cơ giáp tháng sau, đã hẹn đến phòng huấn luyện để luyện tập điều khiển cơ giáp.”

Trách không được Caesar cơm nước xong liền thần thần bí bí biến mất, nguyên lai là hẹn cùng Lâm Viễn đi luyện cơ giáp. Brian hôm nay mới biết việc bọn họ báo danh tham gia thi đấu cơ giáp, thấy mặt Lâm Viễn đầy hưng phấn, liền khoát tay nói.

“Đi đi, cố gắng luyện tập, nhất định phải lấy về hạng nhất!”

“Ân.” Lâm Viễn gật gật đầu liền xoay người đi ra ngoài.

Bên trong ký túc xá trống trơn chỉ còn lại một mình Brian.

Brian cô đơn ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, mở TV màn hình lớn xem phim truyền hình, không biết vì sao, y vốn vẫn luôn rất thích phim, hôm nay lại căn bản xem không vào, trong đầu tất cả đều là hình ảnh Cheryl kéo cánh tay Snow chói mắt kia.

Brian phát ngốc trong chốc lát, lấy một ly nước lạnh uống từng ngụm từng ngụm, dòng nước lạnh leo chảy vào bụng, một chút cũng không thể tiêu trừ hỏa khí, ngược lại càng khiến Brian thêm buồn bực.

Chính mình thật sự quá trì độn, thời điểm thấy Snow và bạn gái cùng một chỗ mới phát hiện bản thân cư nhiên thích phải cậu ấy!

Trách không được ngày đó lúc thấy cậu ấy sinh bệnh y lại đau lòng như vậy, công cậu ấy đi trên đường trong lòng liền tràn ngập cảm giác hạnh phúc, nghe cậu ấy nói có bạn gái cư nhiên khó chịu tới mất ngủ cả một đêm!

Cái này rõ ràng chính là thích a? Tại sao đến hiện giờ mới chịu suy nghĩ cẩn thận a?!

Brian có chút ảo não gỡ gỡ tóc, đến bày tỏ cũng đều muộn hơn người khác một bước, mình thật sự là rất ngu ngốc!

Cũng không biết trải qua bao lâu, thời điểm gần mười giờ rưỡi, cửa mới đột nhiên mở ra.

Snow từ thư viện trở về, vừa vào cửa liền cảm thấy không khí có chút không thích hợp, cửa phòng ngủ của Lâm Viễn và Caesar đều mở ra, hiển nhiên là hai người kia không có ở ký túc xá, chỉ có một mình Brian sắc mặt kỳ quái ngồi trên ghế sofa trong phòng khách liu lạt uống nước lạnh, trong TV còn đang phát bộ phim tình yêu cầu huyết nhằm chán tới cực điểm.

Snow liếc mắt nhìn y một cái, thần nhiên trở về phòng ngủ.

Loại thái độ không thèm để ý này rốt cuộc hoàn toàn chọc giận Brian. Brian lập tức đứng lên từ trên sofa, đi theo phía sau Snow.

Snow đi vào trong phòng, vừa muốn đóng cửa, lại đột nhiên bị Brian giơ tay ngăn trở.

..... Như thế nào lại là tên bám đuôi này a?

Snow nhíu mày, hỏi. “Brian, cậu có chuyện sao?”

Ánh mắt Brian thẳng tắp dõi theo cậu, nói.

“Cheryl kia, thật là bạn gái của cậu sao?”

Snow gật gật đầu.

Brian phẫn nộ nói.

“Cậu mới quen biết cô ta vài ngày liền cùng một chỗ với cô ta? Cậu hiểu cô ta sao? Biết cô ta là dạng người gì sao? Vạn nhất cùng một chỗ mà tính cách không hòa hợp thì làm sao được!”

Snow bình tĩnh nói.

“Cô ấy tính tình thoải mái, bộ dạng lại xinh đẹp, tôi cùng một chỗ với cô ấy có cái gì không được? Thích hợp hay không thích hợp cũng chỉ có cùng một chỗ mới biết được, không phải sao?”

Brian: “.....”

Brian bị hỏi lại hai câu liền á khẩu không trả lời được.

Snow không nhìn Brian, xoay người vào phòng, cởi áo khoác chuẩn bị tắm rửa.

Brian lập tức đi theo vào trong phòng ngủ.

“Cậu cứ như vậy liền thích cô ta sao? Thích đến nhất định muốn cùng một chỗ? Hay là nói, cô ta chủ động theo đuổi cậu, cậu đáp ứng, muốn thử xem sao?”

Snow có chút không kiên nhẫn sầm mặt.

“Brian, việc riêng của tôi không có quan hệ gì với cậu đi? Cậu chỉ là bạn cùng ký túc xá của tôi mà thôi, có phải đã quản quá nhiều việc hay không?”

Brian gục đầu xuống, dường như thực ủy khuất nhẹ giọng nói.

“Có quan hệ.”

“.....?” Snow không nghe rõ y đang nói thềm cái gì, nhũu mày nói, “Cậu ra ngoài đi, tôi muốn đi tắm.”

Brian đột nhiên ngẩng đầu lên, dùng lực bắt lấy cổ tay của Snow, lớn tiếng nói.

“Việc riêng của cậu cùng tôi có quan hệ! Tôi không cho cậu cùng một chỗ với người khác! Có nghe không? Tôi thích cậu!”

Snow khiếp sợ quay đầu.

“Cậu nói..... Ngô.....”

Gương mặt nam sinh tóc vàng tuấn mỹ đột nhiên phóng đại trước mắt, trên môi ẩm áp, miệng bị đối phương trực tiếp áp vào hôn trụ.

“.....” Snow nhất thời cứng ngắc mở to mắt nhìn.

Đầu lưỡi Brian linh hoạt cạy mở khớp hàm, trực tiếp tham nhập vào trong miệng Snow, không chút khách khí công thành đoạt đất như muốn tuyên bố chủ quyền, một bàn tay nắm chặt cổ tay Snow, tay còn lại lập tức vòng qua phần eo mảnh khảnh của Snow, dùng lực kéo gần cự ly của hai người lại, đem Snow ôm hoàn toàn vào trong lòng.

“Ngô..... Ngô ân.....”

Snow hoàn toàn bị hôn đến trở tay không kịp!

Đợi đến thời điểm phản ứng được, bên trong khoang miệng đã tràn đầy hương vị của Brian!

Nụ hôn của Brian mang theo sự ngây ngô cùng lỗ mãng đặc trưng của thiếu niên, lại cũng vô cùng ẩm áp. Cái loại khí tức Alpha nồng đậm tràn ra trên môi lưỡi này, làm cho toàn thân Snow nhin không được run rẩy một trận, đầu nhất thời trống rỗng, thân thể lại càng nhũn ra từng đợt, cơ hồ trong nháy mắt liền mất đi năng lực phản kháng.

— Snow cứ nhiên không phản kháng? Quá tốt! Phải chăng cậu ấy đối với mình cũng rất có hảo cảm?

Brian nghĩ như vậy, hôn môi càng thêm ra sức, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng càn quét khoang miệng đối phương, chiếu cố đến mỗi tấc niêm màng bên trong miệng Snow, chậm rãi liếm qua hàm răng, quần lấy đầu lưỡi của Snow hôn sâu hơn.

“Ngô..... Ân....”

Tiếng nước chặc chặc ái muội bên tai làm cho phòng ngủ càng trở nên im ắng hơn.

Ôm vào trong ngực Snow hô hấp dồn dập cùng thân thể hơi hơi phát run, khiến cho Brian càng thêm kích động, chất dẫn dụ trong cơ thể bắt đầu tăng vọt, phía dưới cơ hồ lập tức cứng rắn, nếu không có lý trí khắc chế, y thậm chí còn muốn đem Snow ấn ngã lên giường ngay bây giờ. (lý trí để làm gì a

~ > __

32. Quyển 1 - Chương 32: Vương Mắc Của Vương Tử Caesar

Lâm Viễn và Caesar cùng nhau đi đến phòng huấn luyện cơ giáp, tiếp tục tiến hành nội dung huấn luyện cường hóa công kích của ngày hôm qua.

Kỳ quái là, hôm nay điều khiển tuy rằng cũng là một đài cơ giáp cấp C bạch sắc, nhưng cơ giáp này lại không giống như Bạch Vũ tối hôm qua đem đầu mối trí năng biến thành ảo ảnh vũ mao chạy đến nói chuyện cùng Lâm Viễn.

Hệ thống trí năng của các cơ giáp trí năng không giống nhau, đa phần cơ giáp sẽ chịu ảnh hưởng từ chủ nhân của mình, kỳ quái là, Bạch Vũ cùng Caesar một chút cũng không giống nhau, Caesar là người bình tĩnh ổn trọng, Bạch Vũ trái ngược lại là sôi nổi lắm lời.

Đài cơ giáp hôm nay vẫn thực im lặng, im lặng đến mức khiến người ta cơ hồ hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Lâm Viễn không khỏi có chút nghi hoặc, vì sao cậu lại có cảm giác cơ giáp dường như đã đổi thành đài khác?

Tập luyện trong chốc lát, Lâm Viễn rốt cuộc nhịn không được hỏi.

“Caesar, hôm nay tại sao Bạch Vũ lại không nói gì này giờ? Cùng với ngày hôm qua có vẻ không giống nhau.”

Caesar: “.....”

Kỳ thật đây là một cơ giáp màu trắng có ngoại hình tương đối giống Bạch Vũ mà Caesar cố ý đi mượn ở trung tâm cơ giáp sau khi ăn xong cơm vào tối hôm qua, còn tưởng rằng có thể che mắt được Lâm Viễn, không nghĩ tới Lâm Viễn vừa vào khoang điều khiển đã nhận ra ngay là cơ giáp khác.

Bạch Vũ dong dài cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, tìm cơ giáp thay thế nó, cứ nhiên lập tức liền bại lộ.

Cái tên kia giờ phút này còn đang ở trong rừng rậm tận chức tận trách bảo vệ Chu Tước tiền bối của nó. Caesar đành phải kiểm soát trả lời.

“Tôi mang Bạch Vũ đi kiểm tra, có mấy linh kiện trên người nó xảy ra vấn đề, đài này là tôi thuê từ trường học, hôm nay cứ dùng nó để luyện tập đi.”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Nga, được rồi.”

Dù sao đều là cơ giáp cấp C, bàn điều khiển cũng giống nhau, Lâm Viễn đối với việc này không có ý kiến gì.

Chỉ là cơ giáp này quá yên tĩnh, Lâm Viễn đột nhiên có chút hoài niệm thanh âm ồn ào sôi nổi của gia hỏa Bạch Vũ kia.

Một đêm tập luyện dưới sự trợ giúp cùng chỉ đạo của Caesar rất nhanh liền hoàn thành, so với ngày hôm qua lại có thêm chút tiến bộ, Lâm Viễn tâm tình vui vẻ theo cùng Caesar trở lại ký túc xá.

Sau khi đi vào ký túc xá, phát hiện phòng khách sáng đèn, hiển nhiên là bên trong ký túc xá có người. Cửa phòng ngủ của Snow mở ra, Lâm Viễn đi qua, cười hỏi.

“Snow, cậu hôm này sao lại về sớm như vậy.....”

Nói tới đây đột nhiên ngừng lại, hình ảnh bên trong phòng ngủ khiến Lâm Viễn bỗng chốc sửng sốt tại chỗ.

Thấy Lâm Viễn ngây người ở đó, Caesar nhin không được đi tới hỏi.

“Làm sao vậy?”

Quay đầu vừa nhìn, Caesar cũng không khỏi cứng ngắc tại chỗ.

— Bên trong phòng ngủ, Brian đem Snow ôm vào lòng nhiệt tình hôn, Snow vươn hai tay nhẹ nhàng ôm cổ y, bị Brian hôn đến lỗ tai cũng đỏ lên.

Hai người hôn nhau mãi miết say mê, hoàn toàn không nhận ra được hai vị xá hữu thần sắc khác thường thân thể cứng ngắc như hai cái cột cờ đứng ở phía sau.

Lâm Viễn: “.....”

Caesar: “.....”

Lâm Viễn trợn mắt há hốc mồm mà quan sát hình ảnh hai người hôn nhiệt tình, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Ngược lại Caesar phản ứng rất nhanh, bất động thanh sắc nhẹ nhàng thay hai người đóng cửa lại, thuận tiện tha Lâm Viễn vẫn đang ngẩn người đứng tại chỗ đi.

Không muốn tiếp tục ở lại ký túc xá làm bóng đèn, Caesar trực tiếp mang Lâm Viễn ra khỏi cửa.

Hai người sóng vai đi trên đường trường vào đêm khuya, bị gió đêm thổi tới, Lâm Viễn rút cuộc phục hồi tinh thần, khiếp sợ nói.

“Brian với Snow, bọn họ vừa rồi là đang.....” Là đang hôn nhau sao? Hai chữ cuối cùng thật sự là nói không nên lời, Lâm Viễn không khỏi xấu hổ gãi gãi đầu, quay lại nhìn về phía Caesar.

Caesar bình tĩnh nói.

“Àn, Brian có lẽ là thích Snow, đã tỏ tình thành công.”

Hắn đã sớm cảm giác được thái độ của Brian đối với Snow không bình thường, nhất là phản ứng ngày hôm nay khi nhìn thấy Snow và nữ sinh kia cùng một chỗ, Caesar cũng ẩn ẩn đoán được Brian đã động tâm với Snow, không nghĩ tới, Brian tên này thường ngày nhìn qua lưỡi biếng, lúc tỏ tình hóa ra lại rất mạnh mẽ vang dội, nhanh như vậy liền thu phục được Snow, có lẽ cũng là do bị người “bạn gái” kia kích thích.

Lâm Viễn xấu hổ trầm mặc trong chốc lát, mới nhỏ giọng nói thầm.

“Khụ khụ, tuy rằng đây là việc riêng của hai người bọn họ, tôi không có tư cách hỏi đến.... Nhưng là, hai nam sinh cùng một chỗ, vẫn có cảm giác thật kỳ quái....”

Caesar quay đầu nhìn về phía Lâm Viễn, hỏi.

“Kỳ quái như thế nào?”

“..... A?”

Caesar hỏi ngược lại khiến Lâm Viễn cảm thấy hoang mang.

Kỳ quái như thế nào? Cả hai đều là nam sinh, lại ôm hôn nhau, này chẳng lẽ không kỳ quái sao? (sau này rồi cũng cũng vậy thôi *liếc*)

Caesar chống lại ánh mắt hoang mang của Lâm Viễn, mỉm cười nói.

“Lâm Viễn, kỳ thật việc này rất bình thường. Ở đế quốc chúng ta, tỷ lệ giới tính của ABO đã sớm mất đi cân bằng, có rất nhiều Alpha nam cùng với Beta nam lấy nhau, theo kết quả điều tra thống kê nhân khẩu của năm trước, thì tỷ lệ kết hôn lập gia đình của Alpha nam cùng Beta nam đã vượt qua 10%.”

Lâm Viễn. “.....”

Vượt qua 10%? Có nhiều như vậy sao?

Caesar tiếp tục nói.

“Loại hôn nhân này là hợp pháp, hơn nữa còn được nhận sự bảo hộ của đế quốc. Tuy rằng khả năng sinh con của Beta tương đối thấp, thế nhưng nếu như Alpha có năng lực đủ mạnh, việc làm cho Beta mang thai, kỳ thật cũng không khó khăn gì.”

Lâm Viễn. “.....”

Vì sao nghe Caesar nói những chuyện này, lại có cảm giác rất quái dị?

Tuy rằng Caesar nói không sai, Alpha nam cùng Beta nam kết hôn là được phép, nhưng đó dù sao cũng chỉ là trên lý luận, Lâm Viễn vẫn chưa từng chính mắt nhìn thấy qua. Cậu từ nhỏ sinh hoạt ở tỉnh cầu Ryan, trên tỉnh cầu hoang vắng kia căn bản không tồn tại Alpha cùng Omega, đại đa số gia đình đều là loại hình thông thường nhất do Beta nam cùng Beta nữ tạo thành.

Loại hình ảnh “nam nhân với nam nhân cùng nhau” này, Lâm Viễn trên phi thuyền vũ trụ mới gặp qua một lần đã cảm thấy thực chấn động.

Nay, tận mắt chứng kiến hai xá hữu của mình ở cùng nhau ôm hôn, cảm giác quỷ dị kia quả thực không cách nào hình dung nổi.

Hai nam sinh rắn chắc ôm nhau sẽ thoải mái được sao? (thoải mái a~~ ko tin thì thử đi :3)

Nếu Snow cùng Brian thực sự kết hôn, kia chẳng phải Snow còn muốn sinh hài tử cho Brian sao?

Này cũng quá đáng sợ đi?!

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn không khỏi dừng cước bộ, gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói.

“Đạo lý cậu nói không sai, nhưng tôi vẫn có cảm giác rất kỳ quái, Beta nam cùng một chỗ với Beta nữ không phải mới là thích hợp nhất sao?”

Rõ ràng làm nam sinh, vì cái gì lại không đi tìm nữ sinh khả ái xinh đẹp a? Cùng một chỗ với Alpha nam, bị người ta áp đảo không nói, lại còn muốn sinh hài tử cho đối phương, Lâm Viễn đối với suy nghĩ của Snow quả thực là không thể lý giải nổi.

..... Đổi lại là mình, vừa nghĩ đến việc bị người khác áp đảo, Lâm Viễn liền nhịn không được muốn dùng nắm đấm hung hăng tiếp đón đối phương.

Caesar nhìn thấu tâm tư Lâm Viễn, hỏi.

“Lâm Viễn, cậu có phải vẫn chưa từng thích qua người nào hay không?”

Lâm Viễn xấu hổ gật gật đầu. “Àn.”

Caesar thấp giọng nói.

“Cho nên cậu cũng không thể hiểu rõ, cảm tình kỳ thật là thân bất do kỷ. Mặc kệ đối phương là nam hay là nữ, là Alpha hay Beta, thích một người, có đôi khi căn bản không thể nói ra được lý do, cũng không thể không chế nổi chính mình. Thích đối phương, cùng với giới tính không có quan hệ trực tiếp, hiểu không?”

Thanh âm Caesar nghe vào tai đặc biệt nghiêm túc, Lâm Viễn đành phải cái hiểu cái không gật gật đầu.

“..... Nga.”

Lâm Viễn vẫn là không hiểu lắm.

Thích một người là cái cảm giác gì? Mười tám năm Lâm Viễn sống trên đời vẫn chưa từng trải nghiệm qua.... Lại nói, Caesar làm sao lại biết nhiều như vậy? Nghe hắn nói như thế, giống như hắn cũng đã từng trải qua loại tình cảm này?

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn Caesar, có chút nghi hoặc hỏi.

“Cậu nói nhiều như vậy, giống như là rất hiểu biết về phương diện này, chẳng lẽ cậu cũng đã thích một người nào đó sao?”

Mái tóc đen của thiếu niên dưới ánh đèn đường nổi lên một tầng sáng bóng thần nhiên, trên mặt tràn đầy biểu tình nghi hoặc, bộ dáng vò tóc ngây thơ quả thực là khả ái đến cực điểm.

Gia hỏa ngây ngô đơn thuần này, hiển nhiên là chưa từng yêu đương gì, căn bản không hiểu cái gì là thích.

Thật tốt.....

Mình có khả năng trở thành mối tình đầu của cậu ấy đi?

Caesar nhịn không được mỉm cười, thấp giọng nói.

“Đúng vậy, tôi cũng thích một người, chỉ là bây giờ không tiện nói cho cậu ấy, bởi vì cậu ấy đối với tôi một chút cảm giác cũng không có, cậu ấy chỉ xem tôi là bạn bè.”

Lâm Viễn nghi hoặc nói.

“Bạn bè? Người cậu thích là bạn học của chúng ta sao?”

Caesar. “.....”

— Ngu ngốc, người tôi thích chính là cậu a, vì sợ dọa cậu chạy mất nên mới không nói cho cậu.

Caesar hiểu rất rõ tính tình Lâm Viễn, người này nhìn qua lạc quan sáng sủa, vô cùng cởi mở, thế nhưng nếu đụng đến vấn đề nguyên tắc, cũng không phải thoải mái như vậy. Một khi chạm tới điểm đối nghịch với cậu, cậu tuyệt đối sẽ dùng vũ lực để giải quyết. Việc không nói hai lời đã đánh ngã cái tên Alpha tới gây sự kia chính là minh chứng tốt nhất.

Tháng sau là tới cuộc thi đấu cơ giáp, mấy hôm nay mỗi ngày đều cùng cậu luyện tập, quan hệ của hai người đang phát triển theo hướng tích cực, Caesar không muốn sau khi ngã bài lại làm cho mối quan hệ này trở nên gượng gạo.

Giống như khi hầm canh phải chú ý đến mức lửa, Caesar từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ lơ đãng đi làm những việc mà mình không nắm chắc.

Brian hôm nay tỏ tình thành công tuy rằng khiến Caesar vô cùng hâm mộ, thế nhưng Lâm Viễn và Snow chung quy cũng không giống nhau, Snow hiển nhiên đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý ở cùng một chỗ với nam nhân, mà Lâm Viễn lại hoàn toàn không nghĩ tới việc cùng một người con trai yêu nhau, ở trong lòng Lâm Viễn, cậu hẳn là phải đi tìm bạn gái, mạo muội tỏ tình tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Muốn để Lâm Viễn có thể đón nhận một nam nhân từ trong tư tưởng, hiển nhiên là vẫn còn một con đường rất dài phải đi.

Bất quá, Caesar trái lại cũng không nóng nảy, mình chung quy mới mười tám tuổi, lại là vương tử, hẳn không thể giống như Brian muốn tỏ tình liền tỏ tình như vậy, nếu đã quyết định cùng một chỗ với Lâm Viễn, hẳn cần phải suy nghĩ cho kỹ những áp lực sẽ phải tiếp nhận trong tương lai.

Lâm Viễn là Beta, đây là thứ nhất.

Bối cảnh thân thể của Lâm Viễn bí ẩn trùng trùng, đây là thứ hai.

Việc hôn nhân của một vương tử thật sự cần phải suy xét quá nhiều, làm đứa con Alpha duy nhất của hạ Trand — người thừa kế vương vị mà mọi người thừa nhận — hôn nhân của hắn thậm chí có khả năng không thể do chính mình làm chủ.

Hắn thích Lâm Viễn, hắn muốn cùng một chỗ với Lâm Viễn.

Nhưng là, hắn không thể đẩy người mình thích lên đầu sóng ngọn gió. Hắn lại càng không cho phép bất cứ kẻ nào gây thương tổn cho người mà hắn bảo vệ và quý trọng. Lâm Viễn đơn thuần như vậy, căn bản không nên bị cuốn vào cuộc đấu đá trong vương thất này.

Trước khi chưa chắc chắn có thể đem lại cho cậu hạnh phúc, Caesar sẽ không nói cho bất cứ ai biết việc mình thích Lâm Viễn.

Nếu tùy tiện để người khác biết vương tử điện hạ thích một Beta, tuyệt đối sẽ tạo ra cuộc bạo động trong nghị viện đế quốc, vài vị nghị viên điên cuồng kia nói không chừng sẽ trực tiếp bắt giam Lâm Viễn, sau đó bức mình cưới con gái một vị tướng quân làm vương tử phi.

Làm vương tử của đế quốc, Caesar có được thân phận cao quý không gì sánh kịp, nhưng thân phận cao quý này cũng đồng thời đặt lên vai hắn một áp lực to lớn. Trước khi đem người mình thích vào cung, hẳn trước tiên phải ở vương cung đấu tranh mở ra một con đường máu bằng phẳng.

Hắn không muốn làm cho người mình yêu phải chịu một chút thương tổn nào.

Nhìn Lâm Viễn trước mặt bộ dáng hiền kỳ, trong lòng Caesar mềm nhũn, mỉm cười nói sang chuyện khác.

“Được rồi, không cần nghĩ đến chuyện này nữa, cậu hiện tại quan trọng nhất là phải luyện tập điều khiển cơ giáp thật tốt, chuyên tâm ứng phó với cuộc thi đấu tháng sau.”

Lâm Viễn nghiêm túc gật gật đầu.

“Àn, tôi biết.”

Nói đến cơ giáp, Lâm Viễn lập tức trở nên hăng hái bừng bừng.

“Đúng rồi, hôm nay lúc luyện tập, chỉ lệnh để nối liền ba động tác tôi không nhớ rõ lắm, cậu nhắc lại một chút đi a?”

Caesar nói. “Được, đến bên kia đi, vừa đi vừa nói chuyện.”

Hai người tiếp tục sóng vai dọc theo đường trường đi về phía trước.

Lúc này đã là đêm khuya, trời đêm treo trên đỉnh đầu, tràn ngập những ngôi sao lấp lánh ánh sáng rực rỡ, điểm xuyết thêm trên nền trời đen nhánh, từng ngôi sao tròn tròn lung linh, giống như những đôi mắt sáng ngời, lẳng lặng nhìn xuống tình cầu mỹ lệ.

Trên con đường nhỏ u tĩnh trong trường học, tiếng bước chân của hai người vang vọng rõ ràng bên tai, ngọn đèn bên đường rọi lên người ánh sáng ấm áp, trên mặt đất kéo ra hai chiếc bóng thật dài. Hai bóng hình đan cùng một chỗ, sóng vai đi về phía trước, giống như những đôi tình nhân bình thường tay nắm tay tản bộ, một đoạn đường đơn giản liền trở nên dài dằng dặc.

Lâm Viễn không nhận thấy được điểm này, Caesar thấy được điều đó lại cảm giác đáy lòng tràn ngập loại xúc cảm mềm mại.

Đúng vậy.... Điều hắn muốn chính là một đời dài lâu, chứ không phải ngắn ngủi như hoa phù dung sớm nở tối tàn.

Hắn muốn cùng một chỗ với Lâm Viễn, thủy chung không thay đổi, vĩnh viễn chẳng phân ly.

Nếu có một ngày, hắn trở thành đế quốc bại hạ, Lâm Viễn sẽ chính là vương hậu duy nhất của hắn.

Trước khi ngày đó đến, hắn không thể sốt ruột, càng không thể lỗ mãng, hắn có rất nhiều việc phải làm, có rất nhiều chuyện ngại cần loại bỏ, hắn trước hết phải bảo vệ thật tốt cho Lâm Viễn, phải khiến Lâm Viễn hoàn toàn tiếp nhận hắn, yêu hắn.

Chỉ cần cuối cùng có thể đạt được kết quả hắn mong muốn, phải chờ đợi bao lâu cũng đều đáng giá.

Hai người cứ như vậy, một bên thảo luận kỹ năng điều khiển cơ giáp, một bên sóng vai tản bộ trong vườn trường.

Trong buổi đêm yên tĩnh, cùng với Caesar đi trong vườn trường, thảo luận về đề tài mình cảm thấy hứng thú, tâm tình Lâm Viễn cực kỳ vui vẻ cũng vô thức thả lỏng, cậu hoàn toàn không phát hiện ra, lời hứa “cách Alpha xa một chút” mà trước khi rời nhà đã từng đáp ứng với mẹ, đã sớm bị cậu ném ra sau đầu, nhất là thời điểm cùng một chỗ với Caesar, cậu thậm chí đã quên mất sự thực “Caesar là Alpha”.

Đối với Lâm Viễn hiện tại, Caesar là bằng hữu, bằng hữu rất tốt.

Tâm lý đề phòng lúc mới đầu đối với Caesar, hầu như đã hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi.

Hai người tản bộ đến gần mười hai giờ mới quay lại ký túc xá, vừa lúc nhìn thấy Brian đi ra từ phòng Snow. Một con mắt của Brian tuy rằng bị đánh đến sưng lên, thế nhưng trên mặt lại tràn ngập biểu tình hạnh phúc thỏa mãn.

Lâm Viễn thấy y, nhớ tới hình ảnh thân thiết giữa y và Snow mà mình vừa nhìn thấy, sắc mặt xấu hổ vội vàng trở về phòng ngủ của mình.

Caesar nhìn bộ dạng ngây ngốc của tên bạn tốt cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nhin không được nói.

“Brian, cậu đi theo tôi một chút.”

Brian nghi hoặc đi theo.

Hai người cùng nhau đi vào phòng ngủ, Caesar xoay người đóng cửa phòng lại, Brian đi đến ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng, ngẩng đầu nhìn Caesar.

“Chuyện gì a? Phương án cải tạo Chu Tước tôi đã thiết kế xong, ngày mai là có thể tiến hành.”

Caesar nói. “Không phải vấn đề của Chu Tước, là Snow.”

Brian ngẩn người, sau đó mới cười gãi gãi một đầu kim sắc lộn xộn, đắc ý nói.

“Không gạt cậu, tôi hôm nay tỏ tình với Snow, cậu ấy cư nhiên lại đáp ứng cùng một chỗ với tôi....”

Nhớ tới nụ hôn ngọt ngào vừa rồi, mặt Brian cư nhiên đỏ lên.

Hiển nhiên, người vừa trải qua nụ hôn đầu tiên này, chỉ số thông minh cùng khả năng suy nghĩ đã trực tiếp rút xuống giá trị âm.

Cảm giác hôn môi Snow, so với trong tưởng tượng của y còn tốt hơn. Môi Snow mềm mại, hương vị ngây ngô lãnh đạm trong miệng Snow, quả thực khiến Brian yêu thích tới cực điểm, hôn như thế nào cũng đều không đủ.....

Caesar liếc mắt nhìn tên bạn tốt mặt mày đỏ ửng, tâm tình không khỏi có chút phức tạp.

Kỳ thật, Snow đến cùng có phải Omega hay không, Caesar còn chưa có bất cứ bằng chứng nào, chỉ là vài lần cảm ứng với chất dẫn dụ kia khiến hắn đối với thân phận Snow sinh ra hoài nghi. Brian vừa cùng một chỗ với Snow, hơn nữa đây xem như là việc riêng của Snow, dưới tình huống không có chứng cứ, Caesar làm bằng hữu cũng không thể nói lung tung điều gì.

Caesar nghĩ nghĩ, mới hỏi.

“Brian, cậu đối với cậu ấy là nghiêm túc đúng không?”

Brian cười tủm tỉm sờ sờ cằm.

“Đương nhiên, cậu cảm thấy tôi giống loại hoa hoa công tử thích lăng nhăng sao?”

..... Biểu tình này thật đúng là đủ thiếu đòn.

Caesar trầm mặc một lát, ngữ khí nghiêm túc nói.

“Đừng quên, cậu là con một của tướng quân Birch, cậu muốn cùng cậu ấy ở một chỗ, thì cần phải nghĩ biện pháp qua được cửa của cha cậu đã. Đương nhiên, nếu như cậu chỉ nghĩ muốn thử chút cảm giác luyện ái thì coi như tôi chưa nói gì.”

Brian vội vàng nói.

“Tất nhiên là không phải, tôi với Snow tuyệt đối nghiêm túc. Tôi chưa từng thích ai như vậy, tôi muốn cùng một chỗ với cậu ấy, muốn ở bên cạnh cậu ấy, loại cảm giác này cậu hiểu được không?”

Caesar. “.....”

Caesar đương nhiên hiểu rất rõ, bởi vì hắn cũng đã gặp được người mà hắn muốn bảo vệ, muốn ở bên.

Hắn cũng muốn bồi bên người Lâm Viễn, muốn bảo vệ Lâm Viễn, muốn mỗi ngày đều nhìn thấy Lâm Viễn, chỉ cần thấy được nụ cười xán lạn trên gương mặt Lâm Viễn, liền cảm thấy đáy lòng mình tràn ngập ấm áp.

Caesar trước kia cũng không biết, nhưng từ sau khi gặp được Lâm Viễn, hắn rốt cuộc đã hiểu.

Hắn rốt cuộc hiểu được cái gì mới là thích một người.

Thích một người cũng không phải chỉ ích kỷ giữ lấy đối phương là đủ, quan trọng hơn là có thể làm cho đối phương hạnh phúc. Làm bạn bè, Caesar tự nhiên hi vọng Brian và Snow có thể thuận lợi cùng một chỗ, nhưng là thân phận Snow thần bí khó lường, vẫn khiến cho Caesar có một tia bất an kỳ quái, cho nên hắn mới muốn xác định tư tưởng của Brian, cho dù tương lai xảy ra chuyện gì, chính mình cũng sẽ ra tay giúp đỡ.

Brian cười cười nói.

“Sự lo lắng của cậu tôi cũng hiểu, tình hình nhà tôi tôi rất rõ ràng, tôi tuy là con một, bắt quá gia tộc Birch chúng tôi có rất nhiều con cháu, số anh em họ hàng nhiều đến đếm không xuể, loại chuyện nối dõi tông đường duy trì huyết thống này, còn không tới phiên tôi phải bận tâm.” Brian dừng một chút, “Chỉ cần tôi kiên trì cùng một chỗ với Snow, baba và ông nội khẳng định sẽ không phản đối, về phần cha tôi, ông ấy ở bên ngoài uy phong lẫm lẫm, ở nhà kỳ thật rất sợ baba tôi, nếu baba ủng hộ tôi, ông ấy cũng sẽ không có ý kiến.”

Sinh phụ của Brian, Berg Watson là Omega nam, có huyết thống vương thất, là chú của Caesar. Ông ấy có dung mạo ôn nhu, cá tính lại vô cùng cường hãn, ở phương diện chế tạo cơ giáp rất có chính kiến, cho nên được ông nội của Brian – Aston lão tiên sinh vô cùng yêu thích. Ở trong nhà Brian, tướng quân Birch quyền cao chức trọng kỳ thật lại chính là người không có tiếng nói nhất.

Quân bộ vẫn lưu truyền ái ân của tướng quân Birch là nam, là người vợ quân giáo rất nghiêm, Brian hiển nhiên là kế thừa diễm “truyền thống tốt đẹp” này từ cha mình, sau khi đi theo Snow, quả thực giống như một con sủng vật to xác nhằn nại theo đuôi.

Lấy cá tính baba Berg của y, hẳn là sẽ thích người con dâu có chủ kiến như Snow đi?

Thấy Brian tràn đầy tự tin, Caesar lúc này mới hơi yên tâm một chút, mỉm cười vỗ vỗ bả vai bạn tốt.

“Nếu cậu đã hạ quyết tâm, vậy thì hãy hảo hảo ở chung với Snow. Tương lai nếu thật sự kết hôn, đừng quên mời tôi đến dự tiệc cưới.”

Brian cười nói.

“Yên tâm đi, tôi mà kết hôn chắc chắn sẽ mời cậu làm khách quý, được vương tử điện hạ tự mình đến chúc mừng quả thực là rất có mặt mũi.” Brian càng nghĩ càng hưng phấn. “Hôn lễ của tôi cùng Snow nhất định phải do cơ giáp tiến hành, tôi muốn tự tay tạo ra một đài cơ giáp cấp S cho Snow! Tên của Snow có nghĩa là tuyết, tôi tạo cho cậu ấy một đài cơ giáp tên gọi là Tiểu Tuyết, cậu thấy thế nào?”(=)))) lay anh)

Caesar. “.....”

Khả năng đặt tên của Brian thực sự khiến cho người ta không thể tán thưởng nổi.

Hơn nữa ý tưởng này của y cũng vượt quá mức quy định rồi.

Vừa mới cùng một chỗ một ngày, đã nghĩ tới hôn lễ? Đến cả tên của cơ giáp cũng đều chuẩn bị tốt?

Đây tuyệt đối là di chứng do xem quá nhiều phim truyền hình.

Caesar bắt đầu dĩ nhiên.

“Tốt lắm, cậu đi ngủ đi, ở trong mộng tiếp tục tưởng tượng, ngủ ngon.”

Sau đó hắn liền đem Brian đầy mặt hạnh phúc đuổi ra khỏi phòng.

Thời điểm tắm rửa trong phòng tắm, Caesar bị Brian tác động đến, cũng nhịn không được tưởng tượng một chút hôn lễ của mình.

Hắn đã từng thấy qua một lần hôn lễ vương thất, là thời điểm tỷ tỷ xuất giá năm đó đối phương tới đón dâu, đội danh dự đem vương cung vây quanh một vòng lại một vòng, nhìn không thấy điểm kết thúc, các loại nghi thức thoát nhìn cực kỳ phức tạp.

Nếu mình tương lai cử hành hôn lễ, khẳng định cũng phải dựa theo một bộ quy củ thối kia của vương thất đế quốc, mặt ngoài thì xa hoa vô cùng, thực tế lại là nhảm chán tột độ. Nhất là cái gọi là yến hội vương cung, đứng ở nơi đó nhận lời chúc mừng của mọi người đến mức chân đều mỏi nhừ.

..... Lâm Viễn khẳng định sẽ không kiên nhẫn.

Không bằng đến lúc đó xin phụ thân, đem hôn lễ vương thất rút gọn thay đổi một chút?

Lâm Viễn ở cách vách tắm rửa, căn bản không biết, ở trong tưởng tượng của xá hữu, chính mình đã mặc vào lễ phục kết hôn.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Gần sáu ngàn chữ một chương, cầu tung hoa cầu nhấn lại cầu cổ vũ!

Ta gần đây thật sự là bận rộn đến điên lên được!

Mỗi lần viết Vương tử cùng một chỗ với Tiểu Viễn liền cảm thấy hảo ám áp, dùng việc viết văn để giảm bớt công tác mệt nhọc tác giả đáng thương không dậy nổi a!

Ở đây liệt kê một chút gia phả của hai tiểu công, gia tăng một chút ấn tượng của mọi người.

Gia phả Brian –

Ông nội: Aston Birch, chuyên gia chế tạo cơ giáp nổi danh của đế quốc, người chế tạo Hắc Long, Sư Vương, Chu Tước, Bạch Vũ.

Cha: Drew Birch, thượng tướng quân cấp bốn sao của đế quốc, đội trưởng quân đoàn Trường Xà.

Mama (baba): Berg Watson, em họ của bộ hạ Trand, chú của Caesar, tự học thành tài cơ giáp.

Gia phả Caesar –

Cha: Trand Watson, quốc vương đế quốc, bộ hạ chính trực quyết đoán.

Mẹ: Anna Phil, vương hậu ôn nhu mỹ lệ.

Đại ca: Cevi Watson, đại vương tử tính cách bạo lực, thân là Omega nhưng không muốn gả cho người khác, vẫn ở vương cung vùng trộm uống thuốc ức chế.

Chị hai: Seattle Watson, nhị công chúa đã xuất giá, mỹ nữ hình tượng ngự tỷ.

Chị ba: Danielle Watson, tam công chúa đã xuất giá, mỹ nữ loại hình khả ái.

Nhân vật chính: Caesar Watson, vương tử Alpha duy nhất, người thừa kế vương vị [cũng muốn làm sủng vật của Lâm Viễn ^^]

Tên ngoại quốc không dễ nhớ, mọi người nhớ kĩ nhân vật chính là được rồi.

Caesar cùng Brian là có quan hệ thân thích, gia tộc Birch là đại gia tộc có quan hệ tốt nhất với vương thất.

Hết chương 32.

33. Quyển 1 - Chương 33: Hắc Long Tái Hiện

Sau khi Brian trở lại phòng ngủ, liền nhiệt huyết sôi trào bắt đầu phác họa bản vẽ thiết kế cơ giáp, trong đầu y đột nhiên có một tia linh cảm lóe lên – y muốn làm một đài cơ giáp loại hình trị liệu cho Snow.

Bởi vì đế quốc cùng liên bang chiến sự căng thẳng, đại bộ phận chuyên gia của quân bộ thời điểm chế tạo cơ giáp đều suy xét đến khả năng phòng ngự cùng công kích của cơ giáp trước tiên, tuy rằng cũng có rất nhiều cơ giáp loại hình trị liệu được làm ra, thế nhưng Brian vẫn có cảm giác những cơ giáp loại hình trị liệu đó đều thiếu đi nhân tính, nếu chế tạo một đài cơ giáp hình thể linh hoạt chuyên về trị liệu, Snow nhất định sẽ thích!

Brian càng nghĩ càng hưng phấn, linh cảm tuôn ra dào dạt, hình dạng một đài cơ giáp ở trong đầu y dần dần hình thành, rất nhanh đã vẽ ra bản phác thảo thiết kế. Y thật lâu rồi không có linh cảm bùng nổ như vậy, năm đó thời điểm lần đầu tiên chế tạo Tiểu Lam chính là loại kích động nhiệt huyết sôi trào này, cơ hồ muốn lập tức bắt tay đem linh cảm bùng nổ tạo ra cơ giáp.

Sau khi hoàn thành bản thiết kế, Brian nhìn mô hình cơ giáp 3D hình người màu bạc trong quang não kia, hồi tưởng một chút chiều cao của Snow, lại làm một số điều chỉnh nhỏ, đem độ cao cùng hình thể của cơ giáp sửa một ít, cứ như vậy, thời điểm Snow sử dụng cơ giáp cũng có thể càng thêm thuận tiện.

Điều chỉnh tốt thể tích của cơ giáp, Brian cẩn thận thống kê một chút những tài liệu cần thiết để chế tạo đài cơ giáp này, thân thể của Tiểu Lam có tồn trữ không gian, bên trong có rất nhiều linh kiện cùng tài liệu về chế tạo cơ giáp, chẳng qua, linh kiện dùng cho cơ giáp trị liệu tương đối tinh vi, số linh kiện Brian mang theo trước khi rời nhà cũng không đủ dùng.

Nghĩ đến đây, Brian liền kết nối với máy thông tin trong nhà.

Mười giây sau, yêu cầu kết nối được chuyển tới biệt thự của gia tộc Birch tại tỉnh cầu Rumsfeld thiên hà Cepheus.

Hình chiếu xuất hiện trên màn hình trước mặt là một phòng ngủ ấm áp được bố trí đơn giản, nam nhân dung mạo nhã nhặn đang mặc áo ngủ ngồi ở trên giường, liếc mắt nhìn Brian, hỏi.

“Brian, trẻ thể này có chuyện gì sao?”

Brian cười tủm tỉm đáp.

“Baba, gần đây thân thể có khỏe không? Nghe nói thời tiết ở thủ đô bên đó lại trở lạnh.....”

Berg cất lời ỳ.

“Nói thẳng đi, con ở trường học lại gây ra họa gì?”

Brian. “.....”

Ở trong lòng baba, hình tượng của mình vẫn tẻ như vậy.

Brian sờ sờ mũi, vô tội nói.

“Con không gặp rắc rối. Thật ra là muốn người giúp con gửi một chút đồ đến đây. Con cần một ít linh kiện cấp A, ở Phá Quân tỉnh bên này không mua được linh kiện cao cấp như vậy, mua hàng qua mạng thì lại tương đối phiền toái, dù sao trong kho hàng của ông nội linh kiện còn rất nhiều, con gửi danh sách qua, sau đó người gửi giúp con đến đây có được không? Đúng rồi, thuận tiện gửi cho con một bản thiết kế của Chu Tước luôn!”

Berg hơi hơi nhú nhú mày. “Linh kiện ta có thể gửi cho con. Bất quá, con muốn bản thiết kế của Chu Tước làm gì?”

Brian cười nói. “Con muốn nghiên cứu một chút nguyên lý chế tạo cơ giáp cấp S!”

Berg trắng mắt liếc Brian. “Trình độ hiện tại của con, có thể làm cấp C đã là không đến nỗi nào rồi, con còn muốn nghiên cứu cấp S?”

Brian bị baba khinh bỉ mặt dày cười nói. “Cái này chứng minh con trai của người rất có chí tiến thủ nha! Mục tiêu cuối cùng của con chính là có thể giống như ông nội chế tạo ra cơ giáp cấp S! Baba cứ đem bản vẽ của Chu Tước gửi cho con đi, con biết bản vẽ đang nằm trong tay người, để cho con nhìn cho đỡ thèm, nghiên cứu một chút cũng không được sao?”

Berg trầm mặc một lát, mới bắt đầu dĩ gật gật đầu, nói. “Được rồi.”

Brian lập tức nở nụ cười. “Tốt quá! Nga, đúng rồi.... Cha không ở nhà sao?”

Berg thần nhiên đáp. “Cha con hai ngày trước đã xuất phát đến Phá Quân tỉnh rồi.”

Brian nghi hoặc hỏi. “Ông ấy đến chỗ này để làm gì?”

Berg nói. “Giám sát diễn tập quân sự tháng này, còn có, ông ấy sẽ thay mặt Quân bộ đến thị sát trường học của các con, con tốt nhất là an phận một chút, đừng làm cho cha con mất mặt.”

Brian vội vàng đứng nghiêm, hướng baba kính một quân lễ tiêu chuẩn. “Tuân lệnh!”

Berg liếc mắt nhìn đứa con ngốc ngốc này, trực tiếp đóng máy thông tin lại.

Nội dung ngày quân huấn tiếp theo vẫn là huấn luyện bắn súng, lần này là tập luyện năng lực phản ứng nhanh chóng, trong phạm vi bắn sẽ đồng thời xuất hiện mục tiêu từ 1 đến 10, trong thời gian quy định cần phải nhanh chóng bắn hạ mục tiêu mới được tính là hoàn thành nhiệm vụ, Caesar cùng Brian lại là người duy nhất vượt qua, hai người gặp nhau ở cửa trường bắn, cùng nhau đi tới rừng rậm Salman.

Ở bên trong khoang điều khiển của Tiểu Lam, Brian lấy ra bản thiết kế phương án cải tạo giáng cấp cho Chu Tước đưa Caesar nhìn.

Caesar cẩn thận xem, hỏi. “Phương án này không có vấn đề gì chứ?”

Brian thực bình tĩnh đáp. “Yên tâm đi! Baba tôi buổi sáng hôm nay đã gửi cho tôi bản thiết kế nguyên sơ của Chu Tước, tôi đã cẩn thận nghiên cứu lại một lần, dựa theo ý tưởng này tiến hành cải tạo, sẽ không có vấn đề gì.”

Caesar lúc này mới thả lỏng mà gật gật đầu.

Brian được di truyền năng khiếu từ ông nội cùng baba của y, ở phương diện chế tạo cơ giáp đích thực rất có thiên phú, Caesar đối với trình độ của bạn tốt vẫn là tương đối tin tưởng, không thì lúc trước hẳn cũng không dám tùy tiện đáp ứng lời thỉnh cầu của Chu Tước.

Hai người đang trò chuyện, máy thông tin trí năng của Tiểu Lam đột nhiên sáng lên. “Chủ nhân, Bạch Vũ phát đến yêu cầu kết nối.”

Brian giật mình một chút, lập tức kết nối thông tin.

Bên tai cơ hồ là ngay lập tức truyền đến thanh âm ồn ào giống đậu tử của Bạch Vũ. “Chủ nhân chủ nhân! Có người vào rừng rậm a a! Là một quân đoàn! Quân đoàn Trường Xà! Ta thám thính được là quân đội tiên phong của quân đoàn Trường Xà! Đang đi về hướng bên này, quân đội cùng mẫu hạm chỉ huy hẳn là cũng ở phía sau! Làm sao đây? Ta mang theo Chu Tước tiền bối lập tức trốn đi chứ?”

“.....” Brian cùng Caesar đưa mắt nhìn nhau.

Caesar nghi hoặc hỏi. “Quân đoàn Trường Xà? Cha cậu đến Phá Quân tinh?”

Brian gật gật đầu. “Đúng vậy. Ông ấy hai ngày trước mang theo quân đoàn Trường Xà xuất phát đến Phá Quân tinh, là để giám sát lần diễn tập quân sự này.... Đại khái chắc là quân đoàn Trường Xà đang tuần tra địa điểm diễn tập, vừa vắn đi ngang qua rừng rậm Salman?”

Caesar trầm mặc một chút, quay đầu ra lệnh. “Bạch Vũ, mở toàn bộ hệ thống phản trình sát ra, cố gắng che giấu cho tốt, đừng để bọn họ phát hiện ra người. Người trước hết không được hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta lập tức chạy tới!”

Bạch Vũ thanh âm khẩn trương đáp. “Rõ chủ nhân!”

Brian lập tức điều khiển Tiểu Lam đi với tốc độ tối đa, hai người chọn con đường nhanh nhất đi về phía rừng rậm Salman!

Cùng lúc đó, bên trong mẫu hạm chỉ huy của quân đoàn Trường Xà.

Nam nhân ngũ quan đoan chính mặc một thân quân trang màu lục phẳng phiu, tôn lên dáng người vô cùng cao lớn cường tráng, trên ngực có đeo huy hiệu hình rắn cuộn thành vòng tròn, trên vai là bốn ngôi sao sáng lấp lánh – đây chính là một trong số năm vị thượng tướng cấp bốn sao của đế quốc, quân đoàn trưởng quân đoàn Trường Xà, cha của Brian – tướng quân Drew Birch.

Drew mở ra toàn bộ bản đồ mô phỏng 3D của Phá Quân tinh, chỉ vào một mảnh đất trong phạm vi bị đánh dấu, thấp giọng nói. “Lần diễn tập quân sự này phân ra ba phần là đột kích lục chiến, chỉ viện không chiến, rút lui khẩn cấp, địa điểm diễn tập đột kích lục chiến đã định là tại rừng rậm Salman. Địa hình rừng rậm Salman phức tạp hay thay đổi, lấy làm địa điểm diễn tập đột kích, nhân tiện có thể thử nghiệm công năng của cơ giáp trí năng hình rắn loại mới nhất vừa được nghiên cứu chế tạo.”

Drew dừng một chút, nhìn về phía nam nhân bên cạnh.

Nam nhân đứng ở bên có dáng người cao lớn giống ông, mặc một thân quân trang hắc sắc sạch sẽ phẳng phiu, song song trên vai là năm ngôi sao tượng trưng cho thân phận cao quý của hắn ở Quân bộ. Nam nhân anh tuấn lạnh lùng, trên mặt vẫn như trước không có bất cứ biểu tình gì, bình tĩnh nhìn thoáng qua bản đồ địa hình trước mặt, hơi hơi gật gù đầu, nói. “Ngài quyết định đi.”

Drew cười cười nói. “Nguyên soái nếu đã tự mình đến Phá Quân tinh, không bằng cùng nhau quan sát lần diễn tập quân sự này đi?”

Rawson đáp. “Không cần, tôi tin tưởng ngài có thể chỉ huy tốt.... Lại nói, tôi lần này đến đây là vì một chút chuyện riêng.”

Rawson để quân đoàn Vinh Quang ở lại thiên hà Cepheus, chính mình cùng tướng quân Birch đến đây, thực sự là vì một việc riêng — chuyện Chu Tước trốn khỏi bảo tàng.

Hắn cùng Lăng Vũ quen biết nhiều năm, cảm tình đối với Chu Tước, cũng chẳng khác nào như đối với bạn bè thân thiết nhất là Lăng Vũ.

Trong những năm tháng dài giao tranh gay gắt với quân liên bang Stellan, quân đoàn Âm Dạ là quân đội chiến đấu đột kích mạnh nhất của đế quốc, vẫn luôn ở tiền tuyến đối đầu với hỏa lực của quân liên bang Stellan, tuy rằng chiến công hiển hách, nhưng thương vong cũng vô cùng nặng nề.

Ở bên cạnh Lăng Vũ lâu nhất, chính là cơ giáp trí năng của cậu – Chu Tước.

Chu Tước đã từng vô số lần cứu Lăng Vũ từ trong hiểm cảnh.

Đối với Lăng Vũ mà nói, Chu Tước có vị trí vô cùng đặc biệt và quan trọng, Chu Tước không chỉ là cơ giáp của cậu, còn là bạn bè của cậu, bằng hữu của cậu. Cậu rất thích ở cùng một chỗ với Chu Tước, luôn cùng Chu Tước tâm sự một chút chuyện, những lúc cùng Chu Tước tán gẫu, biểu tình trên mặt cậu luôn luôn thả lỏng, rất vui vẻ.

Ở trong lòng cậu.... có lẽ Chu Tước so ra còn quan trọng hơn cả mình đi?

Năm đó lúc bị Quân bộ bắt đi, cậu cố ý cầu xin được đến từ biệt Chu Tước.... nhưng lại không có đến từ biệt cùng mình.

Bởi vì tội trạng của Lăng Vũ, Chu Tước cũng chịu liên lụy, bị hiệp hội cơ giáp phán quyết tù chung thân.

Chu Tước muốn bỏ trốn, cơ giáp thông thường căn bản không làm gì được nó, lúc ấy vì bắt Chu Tước, Quân bộ đã phải sử dụng đến cơ giáp trí năng cấp S của hai vị thượng tướng – U Quang cùng Áo Ảnh. Hai đài cơ giáp cấp S liên thủ truy kích, rốt cuộc cũng chế phục được Chu Tước, cưỡng ép dỡ xuống năng nguyên của Chu Tước, đem nó giam cầm trong mật thất ở bảo tàng.

Rawson đối với phán quyết này từng đưa ra khiếu nại, nhưng là, năm đó hắn bắt quá chỉ là một thượng tướng bình thường, khi ấy quân đoàn Vinh Quang cũng chỉ là một quân đoàn chi viện cấp hai, thêm vào đó cá tính của hắn lãnh ngạnh, giao thiệp không tốt lắm, tuy rằng chiến công hiển hách, nhưng ở Quân bộ lại không có được mấy bạn bè, quan hệ cùng với nghị viện Quân bộ và toà án quân sự lại càng không tốt đến cực điểm.

Thời điểm Lăng Vũ gặp chuyện không may, không có bất cứ kẻ nào nói giúp cậu, thậm chí rất nhiều người còn ở sau lưng cậu châm chọc khiêu khích chế giễu.

Không có cách nào bảo vệ được Omega của mình, điều này đối với Alpha mà nói chính là sự sỉ nhục to lớn. Không có cách nào bảo vệ được Lăng Vũ, điều này đối với Rawson mà nói lại càng là nỗi đau không thể nói thành lời.

Sau này, Lăng Vũ điều khiển Hắc Long táng sinh ở bên trong phế tích giữa các ngôi sao, Rawson nản lòng thoái chí, đem những mảnh vụn của cơ giáp Hắc Long cùng quần áo của Lăng Vũ về lập bia, cũng không có đi thăm qua Chu Tước.

— Bởi vì hắn căn bản không dám đối mặt với Chu Tước.

Hắn không thể bảo vệ tốt chủ nhân của nó, hắn không biết nên làm thế nào để nói cho nó tin tức “Lăng Vũ đã qua đời” tàn nhẫn như vậy.

Mười chín năm đã qua đi, không nghĩ tới Chu Tước cứ nhiên đột ngột bỏ trốn, thậm chí là rơi vỡ ở đáy vực?

Lúc Rawson nghe được tin tức này quả thực khiếp sợ đến không thể hình dung nổi.

Hắn cơ hồ là không chút do dự thỉnh cầu Quân bộ cho hắn vài ngày nghỉ, tự mình đi đến Phá Quân tinh để xem tận mắt.

Trước khi Rawson rời khỏi thiên hà Cepheus, đã lấy thể phục chế trí năng của Hắc Long từ hiệp hội cơ giáp.

Người sở hữu cơ giáp trên cấp A đều có thể đem một phần đầu mối trí năng của cơ giáp dùng để phục chế, lưu trữ ở hiệp hội cơ giáp. Nếu cơ giáp nguyên bản bị hao tổn hoặc phá hủy, chủ nhân có thể đem phần đầu mối trí năng đó lấy ra để chế tạo một đài cơ giáp mới.

Bởi vì việc lắp ráp vỏ ngoài của cơ giáp không phải khó nhất, khó nhất chính là đầu mối trí năng, nhất là để chế tạo ra đầu mối trí năng của cơ giáp ngoài cấp A là một việc vô cùng phiền phức, cho nên loại phương pháp dự trữ để phục chế này liền được lưu truyền rộng rãi.

Lăng Vũ đã từng rất không tán đồng loại hành vi này, cậu cho rằng, cơ giáp trí năng nếu đã được trao cho trí tuệ, có được chỉ số thông minh, đều nên được nhân loại tôn trọng. Lấy ra đầu mối trí năng từ cơ giáp bản chính, rồi sau khi cơ giáp bị hủy hoại lại tái tạo một đài mới, loại hành vi này thực đáng cười, chẳng khác nào sau khi con người chết đi liền lấy gen của người đó ra phục chế lại một người sống khác.

Lời của Lăng Vũ từng bị rất nhiều người trong hiệp hội cơ giáp cười nhạo, có người thậm chí ở sau lưng nói cậu đầu óc có vấn đề, cơ giáp bất quá chỉ là một đồng vật liệu kim loại mà thôi, còn cần nhân loại tôn trọng sao? Cậu là bị điên rồi sao?

Cũng mặc kệ người khác cười nhạo như thế nào, Lăng Vũ lại thủy chung kiên trì với ý kiến của mình.

Cậu không có lưu lại thể phục chế trí năng của Chu Tước, bởi vì ở trong lòng cậu, Chu Tước là duy nhất.

Có lẽ để báo đáp sự tôn trọng cùng tin cậy của chủ nhân, trong số những cơ giáp cấp S, Chu Tước là đài trung thành nhất, cũng cường đại nhất, tư thái xung phong giết địch quả thực không thể chống đỡ, một mặt hồng sắc tiên diễm kia thậm chí khiến cho nhiều người vừa nghe đã sợ mất mật.

Năm đó lúc nó trốn thoát, Quân bộ phải phái U Quang cùng Áo Ảnh liên thủ đuổi bắt mới đem nó áp chế được, có thể thấy, lực tinh thần của Chu Tước dưới ảnh hưởng của chủ nhân Lăng Vũ có bao nhiêu tự chủ cường hãn.

Rawson tuy rằng dựa theo quy định ở hiệp hội cơ giáp lưu lại thể phục chế trí năng của Hắc Long, nhưng trong lòng lại tán đồng với quan điểm của Lăng Vũ.

Sau khi Hắc Long cùng Lăng Vũ táng sinh ở đồng phế tích, Rawson vẫn không hề nghĩ tới việc đi đánh thức Hắc Long, ở trong lòng hắn, Hắc Long đã cùng Lăng Vũ rời khỏi thế giới này.

Không nghĩ tới, bây giờ vì Chu Tước.... hắn không thể không vi phạm tâm nguyện lúc ấy, đánh thức thể phục chế của Hắc Long.

Bởi vì giữa Hắc Long cùng Chu Tước, tồn tại cảm ứng lẫn nhau của các cơ giáp trí năng cấp S.

Nghĩ đến chuyện cũ, đáy lòng Rawson nhin không được một trận đau đớn, mày cũng hơi hơi nhíu lại.

Drew thấy hắn thần sắc không ổn, lập tức dừng lại đề tài về diễn tập quân sự, phát tay để toàn bộ thuộc hạ trong phòng chỉ huy lui ra, lúc này mới thấp giọng hỏi. “Ngài lần này đến, là vì việc của Chu Tước?”

Rawson gật gù đầu. “Àn, tôi muốn đến xem nơi Chu Tước rơi xuống.”

Trên cổ tay hắn mang một công tắc không gian hắc sắc chứa một đài cơ giáp cấp S mới tinh, sau khi Rawson mang thể phục chế trí năng của Hắc Long đi, Aston tiên sinh cùng vài trợ thủ đã thức trắng đêm đẩy nhanh tốc độ, dựa theo bản thiết kế mô hình của Hắc Long lắp ráp ra một đài cơ giáp mới tinh, đem đầu mối trí năng của Hắc Long lắp vào bên trong vật dẫn của cơ giáp mới.

Hắc Long như vậy, nhìn qua liền giống như trọng sinh sống lại bình thường, cùng với Hắc Long năm đó giống nhau như đúc.....

Drew trầm mặc một lát, mới nói. “Qua một phút đồng hồ nữa là có thể tới rừng rậm Salman, tôi sẽ để quân đội tiên phong của quân đoàn Trường Xà đi vào rừng trước để dò đường.”

Rawson gật đầu. “Để mẫu hạm của Trường Xà tạm dừng một chút, tôi mang Hắc Long đến vực Siberia xem xem.”

Drew lập tức ra lệnh cho mẫu hạm Trường Xà đang bay trên không tạm hạ xuống dưới, đồng thời mở cửa ra.

Rawson triệu hồi Hắc Long, một mình rời đi.

Chỉ thấy một con cự long màu đen bay thẳng lên bầu trời, xuyên qua tầng tầng mây mù, cơ giáp khổng lồ thuần hắc sắc ở trên không trung lượn vòng, giống như đặt cả một mảng mây đen trên đỉnh đầu. Lúc cơ giáp bay qua mang theo một luồng không khí băng lãnh, ở giữa đất trời tạo thành một trận gió xoáy khổng lồ, chim bay cá nhảy trên mặt đất kinh hoàng tìm chỗ trốn, những nơi Hắc Long bay qua, lại như lướt qua một trận gió bão!

Trong rừng rậm Salman, Bạch Vũ thám thính thấy cự long hắc sắc bay qua mấy vạn mét trên không, khiếp sợ mở miệng. “Trời ơi, cái kia là Hắc Long tiền bối sao? A a ta nhất định là xuất hiện ảo giác, Hắc Long tiền bối không phải đã sớm hi sinh sao?”

Lắm bầm lâu bầu nói nửa ngày, phát hiện Chu Tước bên cạnh vẫn như trước trong trạng thái tắt máy, Bạch Vũ có chút buồn bực, dùng cái cánh bạch sắc khổng lồ của mình cẩn thận bảo hộ tốt Chu Tước, mở toàn bộ hệ thống phản trình sát lên, lại kết nối đến máy thông tin của Tiểu Lam.

“Chủ nhân chủ nhân chủ nhân!”

Lại một lần nữa nghe được thanh âm ồn ào của Bạch Vũ, Caesar nhin không được nhú nhú mày. “Lại làm sao?”

Bạch Vũ kích động nói. “Ta giống như cảm ứng được Hắc Long! Có phải nguyên soái cũng đến đây hay không? Hơn nữa Hắc Long không phải đã sớm anh dũng hi sinh sao? Vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở trong này?”

Caesar kinh ngạc nói. “Hắc Long? Người xác định là không nhìn lầm?”

Bạch Vũ lập tức bình tĩnh hồi đáp. “Không sai không sai! Chúng ta đều là cơ giáp Aston tiên sinh chế tạo, nguyên lý hệ thống trí năng là như nhau, thời điểm mở hệ thống trình sát ra sẽ có cảm ứng lẫn nhau, hỏng rồi! Ta mở hệ thống trình sát, ta có thể cảm ứng được nó, nó một khi mở hệ thống trình sát, cũng tuyệt đối có thể cảm ứng được ta!”

Caesar liếc mắt nhìn Brian.

Brian gật đầu nói. “Ông nội chế tạo cơ giáp đích xác có lắp đặt hệ thống trình sát cảm ứng, Sư Vương, Hắc Long, Chu Tước cùng Bạch Vũ có thể cảm ứng được sự tồn tại của đối phương, cho dù có mở ra toàn bộ hệ thống phản trình sát, cũng không thể trốn thoát được trình sát của đối phương. Bốn đài cơ giáp này cảm ứng lẫn nhau, khắc chế lẫn nhau, nếu thật sự đánh nhau thì cũng không ai có thể chiếm được tiện nghi.”

Brian dừng một lát, như có chút dăm chiêu nói. “Tiểu Bạch Vũ nếu thật sự cảm ứng được sự tồn tại của Hắc Long, vậy thì chỉ có một khả năng – nguyên soái cũng đến đây, hơn nữa còn triệu hồi Hắc Long ra. Hắc Long tuy đã hi sinh mười chín năm trước, thể nhưng thể phục chế của nó còn lưu lại ở hiệp hội cơ giáp. Có lẽ vì nguyên soái đối với việc Chu Tước rơi vỡ có hoài nghi, mới đánh thức thể phục chế của Hắc Long?”

Caesar. “.....”

Đáng chết! Hắc đem Chu Tước đặt ở rừng rậm Salman quả thật là một sai lầm lớn!

Ai có thể nghĩ đến, quân đoàn Trường Xà giám sát diễn tập quân sự cư nhiên sẽ đi ngang qua địa phương xa xôi như rừng rậm Salman? Ai có thể nghĩ đến, lần này đến cả nguyên soái cũng tới đây, còn mang đến Hắc Long được đánh thức?!

Giữa Hắc Long, Bạch Vũ, Chu Tước có tồn tại hệ thống cảm ứng cao nhất của cơ giáp trí năng!

Caesar thở sâu làm cho chính mình tỉnh táo lại, quay đầu hướng Bạch Vũ nói. “Bạch Vũ, người đừng khẩn trương, cho dù Hắc Long thật sự phát hiện ra người, lấy tính tình của nguyên soái cũng sẽ không khai hỏa với người! Người bảo vệ Chu Tước cho tốt, chúng ta lập tức đến đó!”

Bạch Vũ vội vàng đáp. “Rõ! Chủ nhân! Yên tâm đi! Ta nhất định sẽ bảo vệ tốt Chu Tước tiền bối! Vì bảo hộ Chu Tước tiền bối, ta không tiếc đánh đổi cả sinh mệnh, ta không tiếc.....” (=))))))))))

Bạch Vũ lại bắt đầu đọc thuộc lòng lời kịch phim truyền hình, Caesar trực tiếp đem máy thông tin đóng lại.

Trên trời cao, đồng tử màu bạch kim của cự long hắc sắc đột nhiên nhẹ nhàng lóe lên một chút, thanh âm bình tĩnh máy móc vang lên trong khoang điều khiển. “Chủ nhân, tiền phương phát hiện cơ giáp trí năng cấp S — Bạch Vũ — mục tiêu ở vị trí 172,63,18 rừng rậm Salman.”

Rawson hơi hơi nhíu mày. “Bạch Vũ? Caesar ở chỗ đó làm gì?”

Hắc Long dò hỏi. “Chúng ta có cần đi xuống không?”

Rawson trầm mặc một lát. “Đi đến vực Siberia trước, tới chỗ Chu Tước rơi vỡ xem xem.”

“Rõ.”

Cự long hắc sắc đột nhiên bay lên trời, lấy tốc độ ánh sáng siêu việt nhanh chóng bay về phía vực Siberia, nhìn từ dưới mặt đất, giống như là một mảng mây đen đột nhiên áp qua đỉnh đầu, kéo theo một luồng khí băng lãnh cùng áp lực khủng bố khiến người ta hít thở không thông.

Hắc Long mang theo Rawson trực tiếp lao xuống đáy vực Siberia.

Cây cối cùng đất đá xung quanh vực nhiều nơi đã bị hủy hoại, hiển nhiên, hai ngày trước, Chu Tước lúc rơi xuống nơi này đã đụng vào bên cạnh khe vực, làm cho một lượng đá lớn cũng cùng rơi xuống đáy vực.

Toàn bộ đáy vực bị một lượng lớn đất đá vùi lấp, mơ hồ có thể thấy được bên dưới lộ ra một ít dấu vết của cơ giáp hồng sắc.

Rawson thấp giọng ra lệnh. “Hắc Long, dọn sạch đám đất đá đi!”

“Vâng!”

Vẫn như trước trả lời một chữ đơn giản lưu loát, sau đó, Hắc Long đột nhiên hướng tới đám đất đá bay qua, cái đuôi dài cứng rắn ba một tiếng đảo qua đám đất đá, một lượng đá lớn trực tiếp bị đó hất văng ra ngoài, một số hòn đá kiên cố thậm chí còn bị nó chém thành mảnh nhỏ!

Đáy vực cát bụi đầy trời, Hắc Long lập tức mang theo Rawson tránh khỏi bụi đất cùng đá vụn quất vào, treo trên vách đá ở khe vực.

Sau một lát, cát bụi trên không trung rốt cục rơi xuống đất, tầm nhìn trước mặt cũng dần trở nên thoáng đãng rõ ràng –

Chỉ thấy, dưới đồng đất đá bị quét ra, vùi lấp một lượng lớn những mảnh kim loại nhỏ hồng sắc, kim loại màu đỏ dưới ánh sáng chiếu rọi tản mát ra thứ sáng bóng chói lọi mà đẹp mắt.

Rawson nhìn thoáng qua những mảnh cơ giáp nhỏ đầy đất, lạnh lùng thốt lên. “Đây không phải Chu Tước.”

— Hẳn cơ hồ là cái nhìn đầu tiên liền phân biệt được.

Những mảnh cơ giáp hồng sắc dưới đáy vực, cùng với màu sắc của Chu Tước có chút khác biệt rất nhỏ. Màu đỏ của Chu Tước cũng không phải là màu đỏ thông thường, mà là loại đỏ thâm tối hơn, trầm hơn, loại màu đỏ này bình thường nhìn qua cũng không chói mắt, dưới ánh sáng chiếu rọi, lại xinh đẹp giống như được đắm mình trong hỏa diễm.

Hắn cùng Lăng Vũ quen biết nhiều năm, hiểu biết về cơ giáp của Lăng Vũ cũng giống như với cơ giáp của mình.

Rawson nhìn những mảnh nhỏ của cơ giáp hồng sắc rơi đầy đất, hơi hơi nhú nhú mảy, lạnh lùng nói. “Chu Tước không có rơi vỡ, Caesar hiển nhiên đang nói dối — lập tức về rừng rậm Salman, ta muốn nhìn xem, Caesar đến cùng là muốn làm những gì!”

Hết chương 33.

34. Quyển 1 - Chương 34: Sự Ngờ Vực Của Nguyên Soái

Bên ngoài rừng rậm Salman, tiểu đoàn tiên phong đi phía trước của quân đoàn Trường Xà đã dựa theo chỉ lệnh của tướng quân Drew hạ xuống mặt đất, đội tiên phong gồm hơn một ngàn đài cơ giáp hình rắn ở bên ngoài rừng rậm Salman chờ xuất phát.

Đúng lúc này, một cự long hắc sắc đột nhiên bay qua trời cao, như là đang tìm kiếm con mồi, xoay vài giây trên khoảng không của rừng rậm, sau đó — đột nhiên chui vào trong rừng!

Nhóm binh lính đang đứng tại chỗ chờ lệnh đều sợ đến ngây người!

“Vừa rồi là cái gì vậy?”

“Tôi không nhìn lầm chứ? Đó là cơ giáp trí năng cấp S Hắc Long sao?”

“Đừng đùa! Hắc Long không phải là cơ giáp của nguyên soái sao? Tại sao lại tới nơi này?”

Bên trong kênh thông tin của đội tiên phong truyền đến thanh âm kinh ngạc của binh lính.

Ngoại trừ vài vị tướng lĩnh cấp cao ở trong mẫu hạm chỉ huy, những người khác đều không biết nguyên soái Rawson cũng cùng quân đoàn Trường Xà đi tới Phá Quân tinh, thêm vào đó cơ giáp cấp S Hắc Long có lực công kích trên không mạnh nhất trong truyền thuyết đã mất tích mười chín năm, giờ phút này, đột nhiên lại thấy một đài cơ giáp đáng sợ như vậy xuất hiện trên không trung, nhóm binh lính của quân tiên phong nhất thời có chút mờ mịt thất thố.

May mà kênh tổng bộ chỉ huy rất nhanh liền vang lên thanh âm bình tĩnh mà uy nghiêm của tướng quân Drew. “Quân tiên phong ở tại chỗ đợi lệnh! Không có mệnh lệnh của tôi, bất cứ kẻ nào cũng không được hành động thiếu suy nghĩ!”

Mọi người đành phải nghe theo mệnh lệnh của tướng quân, tiếp tục ở tại chỗ chờ đợi.

Trong rừng rậm Salman.

Caesar cùng Brian vừa tới địa điểm giấu Chu Tước, chỉ thấy đỉnh đầu đột nhiên có một bóng đen khổng lồ áp tới, Hắc Long lao thẳng xuống dưới bãi đất trống, lúc gần tới mặt đất nhanh chóng biến thành cơ giáp hình người, hai chân vững vàng rơi trên đất.

Chỉ nghe “phanh” một tiếng, tiếng cơ giáp chạm đất chấn động đến mức khiến màng nhĩ của mọi người rung lên một trận, mặt đất cách đó không xa cũng bởi vì Hắc Long hạ cánh mà cát bụi bay đầy trời.

Caesar cùng Brian thần sắc phức tạp đưa mắt nhìn nhau.

Hai người tuy rằng đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đây, nhưng vẫn không thể nhanh hơn được Hắc Long.

Hắc Long biến thành cơ giáp hình người, để có thể hạ xuống được trên bãi đất trống này, liền chủ động đem thể tích của mình thu nhỏ lại còn một phần mười. Tuy là như thế, nhưng cơ giáp hình người đồng tử kim sắc, cả thân thể màu đen lẳng lặng đứng ở nơi đó, chẳng làm ra bất cứ động tác nào, lại vẫn như trước gây cho người ta một loại cảm giác áp bách cường đại.

— Cảm giác áp bách bằng lãnh làm cho người ta hít thở không thông đến từ chính Hắc Long.

Là cơ giáp cấp S có lực công kích chiến đấu mạnh nhất, Hắc Long tuy rằng đã ngủ say mười chín năm, nhưng hôm nay bị chủ nhân đánh thức, lại vẫn có sức uy hiếp chấn động lòng người như năm đó.

Cặp đồng tử màu vàng kia giống hệt như chủ nhân của nó, lạnh lùng như băng, không hề có độ ấm.

Bạch Vũ vị đôi đồng tử kim sắc dò xét toàn bộ một lần, đối với vị tiền bối trong truyền thuyết này cũng không hề kiêng dè, là cơ giáp do Aston tiên sinh chế tạo, bốn đài cơ giáp bọn chúng đều hiểu rõ lẫn nhau, nếu thật sự khai chiến thì ai cũng không sợ ai — Bạch Vũ lập tức giang rộng cánh đem Chu Tước bảo hộ ở phía sau mình, đồng thời mở hệ thống phòng ngự toàn thân, nhanh chóng tiến vào trạng thái đề phòng cấp một. (ngầu quá đi

~ >//////////

35. Quyển 1 - Chương 35: Đối Thủ Thần Bí

Nhược điểm của cơ giáp nhân hình có ba chỗ.

Nhược điểm thứ nhất là bụng, đây chính là nơi xuất phát cho những chuyển động của cơ giáp nhân hình, năng nguyên của cơ giáp được lưu trữ ở trong này, bất quá vị trí bụng bình thường đều được người điều khiển đặc biệt chú ý, rất khó công kích hoặc đánh lên.

Nhược điểm thứ hai là ngực, nơi này là chỗ đặt khoang điều khiển của cơ giáp, tầm quan trọng không cần nói cũng biết, bởi vì sự trọng yếu của khoang điều khiển, nên lớp bảo vệ ở vị trí này của cơ giáp luôn là dày nhất, che ở trước ngực của cơ giáp nhân hình là hai khối kim loại hợp kim dày mà rắn chắc, không thể trực tiếp xuống tay ở chỗ này được.

Nhược điểm thứ ba chính là sau gáy, sau gáy có rất nhiều đường dẫn tới năng nguyên chi phối thân thể cơ giáp, chỉ cần chặt đứt đường dẫn đó sẽ có thể khiến cho tất cả các bộ phận trên thân thể cơ giáp trực tiếp mất đi không chế!

Lâm Viễn từ sau khi đăng kí tài khoản Viên Viên năm mươi tuổi, mấy năm nay cứ có thời gian liền ở trên mạng chơi cơ giáp đối chiến, bởi vì điểm tích lũy không đủ, tỷ lệ thắng lại không cao, cậu ở trên mạng đối chiến vẫn luôn điều khiển cơ giáp nhân hình, cậu thuần thục nhất cũng là cơ giáp nhân hình, rút đao điện từ ra bỏ về phía cổ đối phương, đây là phương thức mở đầu mà cậu hay dùng nhất.

Một đao này bỏ xuống, có thể nói là tràn đầy ý chí chiến đấu, khí thế ngút trời – đao điện từ lóe sáng nếu thành công cắt được cổ họng của đối phương, tuyệt đối có thể đem đường dẫn ở cổ họng trực tiếp chặt đứt!

Rawson thần nhiên nhìn màn hình trước mắt, trên mặt như trước không có biểu tình gì, ngón tay thon dài hữu lực ở trên bàn điều khiển nhanh chóng ấn xuống vài chỉ lệnh, chỉ thấy cơ giáp hắc sắc kia đột nhiên nâng tay lên, chuẩn xác bắt lấy lưỡi đao Lâm Viễn bỏ tới!

“Xẹt” một tiếng, va chạm kịch liệt trên không trung bắn ra tia lửa đẹp mắt!

Lâm Viễn không nghĩ tới đối phương cư nhiên dám dùng cánh tay đến đón!

Trên cánh tay cơ giáp đích thực có một khối bảo vệ rắn chắc không kém gì kim loại trước ngực, đao điện từ căn bản không thể chém vỡ được, nhưng là, tốc độ ra tay của Lâm Viễn rất nhanh, muốn trong tình huống khẩn cấp như vậy làm cho bộ phận bảo vệ kia nhắm đúng lưỡi đao, hiển nhiên phải cần đến năng lực dự phán (dự đoán + đưa ra quyết định) vô cùng chính xác!

— Không sai, là dự phán!

Tại một khắc mình ra tay, hần thậm chí đã phán đoán được điểm rơi cuối cùng của đao điện từ!

— Đây tuyệt đối là cao thủ khó gặp!

Lâm Viễn trong lòng phát lạnh, lập tức đề cao cảnh giác, trong nháy mắt đối phương giơ tay đỡ liền nhìn ra nhược điểm, không chút do dự mở hệ thống phóng đạn quang năng, trực tiếp nhắm ngay bụng đối phương mà bắn qua!

Cự ly gần như vậy, đạn quang năng rõ ràng có thể đánh trúng.....

Thế nhưng thần kỳ là, người điều khiển của đối phương giống như lại một lần nữa đoán được đầu pháp của mình, cơ hồ trong nháy mắt mình vừa muốn khởi động đạn quang năng, hắn liền lập tức di chuyển sang bên sườn đồng thời nhảy lên, trực tiếp lách đến phía sau mình, cùng lúc rút ra vũ khí trên lưng – giơ tay chém xuống, một đao rơi xuống, đường dẫn năng nguyên của cơ giáp bạch sắc trực tiếp bị hắn chặt đứt!

Trên màn hình hiện ra thông báo “Đối chiến chấm dứt”..... cư nhiên không đến ba mươi giây đã thua trận.

Lâm Viễn ngốc ngốc ngồi ở trong khoang điều khiển, hoàn toàn chưa phản ứng được đây là có chuyện gì.

Động tác của hắn quá nhanh....

Còn có sự chuẩn xác kia, khả năng dự phán làm cho người ta sợ hãi.....

Tại thời điểm người vừa nghĩ đến phải làm một động tác, hắn đã đoán được người muốn làm gì, tính toán tốt điểm rơi cuối cùng của động tác, hơn nữa còn lập kế hoạch phản kích. Khi người hưng trí bừng bừng cho rằng mình có thể một kích là đắc thủ, hắn lại đã sớm bày mưu tính kế, tránh đi công kích của người, đồng thời lập tức phản kích, tóm chuẩn lấy nhược điểm trí mạng của người!

— Đây chính là cao thủ lợi hại nhất, có khả năng dự phán khiến đối phương sợ hãi đến mất đi ý chí chiến đấu!

Lâm Viễn căn bản còn không thấy rõ hắn lách đến sau lưng như thế nào.

Đạn quang năng từ cơ giáp của mình còn chưa kịp khởi động xong thì đường dẫn sau gáy đã đột nhiên bị chém đứt.

Người này quá lợi hại, căn bản là không cùng trình độ, bản thân mình ở trước mặt hắn cơ hồ không có bất cứ phần thắng nào.

May mắn lần này chỉ là phòng huấn luyện mô phỏng, trong lúc tập luyện sẽ không sinh ra thương vong, quy tắc đối chiến ở chỗ này giống như thi đấu trên Internet, mô phỏng những cảnh vật và hình ảnh giả tưởng tiến hành đối chiến, người điều khiển cùng cơ giáp sẽ không chịu bất cứ thương tổn nào.

Bằng không, nếu là tại chiến trường, một đao vừa rồi.... chính mình đã sớm mất mạng rồi đi?

Lâm Viễn ngốc lảng trong chốc lát, liền nghe bên tai truyền đến một thành âm lạnh lùng thản nhiên –

“Chỉ bằng trình độ ấy của cậu, mà muốn tham gia thi đấu cơ giáp sao?”

Thanh âm được truyền qua máy thông tin của cơ giáp, bị ép tới vô cùng trầm thấp, ngữ điệu lạnh như băng không mang theo bất cứ cảm xúc nào, vọng lại ở bên trong gian phòng trống trải, rơi vào trong tai của Lâm Viễn quả thực như là một sự châm biếm trần trụi.

Lâm Viễn thở sâu, không phục nói. “Lại đến!”

Lâm Viễn lại vung đao tiến lên, lần này ngay cả đánh còn chưa đánh đến đối phương, vừa đến gần người, liền trực tiếp bị đối phương nện một quyền về phía bụng, ngay sau đó nhấc chân quét qua, cơ giáp bạch sắc của Lâm Viễn trực tiếp bị ngã thành tư thế chó ăn phân.

Lâm Viễn. “.....”

May mắn chỉ là hình ảnh hư cấu, bằng không nếu thật sự bị quăng ngã xuống đất như vậy, người điều khiển cho dù không chết cũng sẽ bị ngã đến muốn hôn mê.

“..... Lại đến!”

Lâm Viễn không phục lại vọt lên một lần nữa, lần này ngay cả đến gần người cũng chưa được, liền bị đối phương bắn một quả pháo nổ rớt đầu.

“..... Lại đến!”

Lâm Viễn không nổi giận chút nào, càng đánh càng hăng, đối phương quá mạnh, ngược lại đã khơi dậy ý chí chiến đấu quyết không chịu thua trong lòng Lâm Viễn. Dù sao chỉ là đối chiến mô phỏng, thua cũng chẳng bị làm sao, Lâm Viễn cho tới bây giờ vẫn không sợ thua.

Lâm Viễn hưng trí bừng bừng tiếp tục tiến lên, sau đó bị đối phương quyết đoán dùng các loại phương pháp miểu sát.

Liên tục thua mười lần, Lâm Viễn vẫn như trước vô cùng dũng mãnh....

Caesar lại có chút không nhìn nổi.

Vốn cho rằng nguyên soái sẽ không thật sự động thủ, không nghĩ tới, nguyên soái cùng một học viên chơi đối chiến cư nhiên lại không lưu tình chút nào, đáng thương cho Lâm Viễn bị đánh đến không kịp trở tay, xoay vòng vòng quanh đối phương, phải trải nghiệm đủ loại kiểu chết đơn giản lưu loát, quyết đoán dứt khoát này.....

Lại một lần bị đánh nằm bò ra đất, Lâm Viễn còn muốn đến tiếp, đối phương lại đột nhiên nói. “Không đánh nữa, trình độ của cậu quá kém.”

“.....”

Mặt Lâm Viễn không khỏi hơi đỏ lên.

Chính mình thực sự là hạng tép riu, dưới tay hắn hoàn toàn không có phần thắng, bị đối phương cười nhạo trình độ kém cũng chẳng sai.

Lâm Viễn đem ngón tay ở trên đài điều khiển thu lại, đưa tay gỡ gỡ tóc, nghiêm túc nói. “Anh quả thật rất mạnh. Kinh nghiệm thực chiến của tôi không đủ, bình thường đều là luyện ở trên mạng, vẫn chưa thấy qua đối thủ lợi hại như anh.”

Lâm Viễn dừng một chút, lại ngẩng đầu mỉm cười nói. “Về việc thi đấu, tôi tham gia báo danh, chỉ là muốn đi thử xem mà thôi, hiểu biết về các cao thủ mới là trọng yếu nhất, tôi cũng không hy vọng có thể lấy được hạng A!”

Rawson. “.....”

Nhìn bộ dáng thiếu niên cong khỏe miệng mỉm cười được Hắc Long thu lại trên màn hình 3D, một sợi dây nơi đáy lòng Rawson, giống như đột nhiên bị nhẹ nhàng khuấy động.

— Đứa trẻ này thật kiên cường, cũng rất có dũng khí.

Cậu không chịu thua, không sợ thua. Càng khó có được là, cậu thủy chung luôn lạc quan thoải mái như thế, rõ ràng đã thua liên tục mười lần, lại vẫn như trước tràn đầy ý chí chiến đấu. Đối lại là người khác, bị đánh cho hoa rơi nước chảy, khẳng định sẽ ủ rũ, mất đi niềm tin, cậu lại rất thản nhiên thừa nhận ưu thế của đối phương cùng nhược điểm của chính mình, còn có tâm tình nói giỡn!

Đối diện với thiếu niên có đôi mắt đen láy trong veo giống hệt như người trong trí nhớ kia, đáy lòng Rawson đột nhiên mềm nhũn, nhịn không được mở miệng nói. “Kỳ thực, cậu cũng không tệ.”

Lâm Viễn được cao thủ khích lệ có chút thụ sủng nhược kinh, sững sốt một chút, mới nói. “Tôi.... tôi không tệ sao?”

“Ân.” Rawson thản nhiên nói, “Trong trận đối chiến vừa rồi, cậu tuy rằng thất bại thảm hại, nhưng ít nhất, cậu chưa bao giờ phạm phải cùng một sai lầm lần thứ hai. Năng lực học hỏi của cậu rất mạnh, phản ứng cũng rất nhanh, nếu luyện tập nhiều thì không gian tiến bộ còn rất lớn.”

“.....” Lâm Viễn được khen đến đỏ mặt một chút, ngượng ngùng gỡ gỡ đầu nói, “Cảm ơn.”

Nhìn bộ dáng thiếu niên đỏ mặt vô cùng khả ái, khỏe môi Rawson cũng nhịn không được hơi cong lên.

Hài tử có hiểu biết thật sự là khiến người ta yêu thích.

Thanh âm Rawson chậm lại nói. “Kỳ thật, ý tưởng của cậu cũng không sai, chỉ là thời điểm ra tay không đủ chính xác. Trước khi ra tay có một số thói quen không tốt lắm, dễ dàng khiến đối phương đoán được động tác của cậu.”

Caesar khiếp sợ nhìn về phía Hắc Long – nguyên soái đây là muốn dạy học tại chỗ sao?

Loại sự tình này truyền ra ngoài tuyệt đối không ai tin!

Nguyên soái cá tính lạnh lùng, khuôn mặt luôn không chút thay đổi giống như người máy, ông ấy rất ít khi cùng người khác nói nhiều như vậy, huống chi là tự mình chỉ đạo một học viên....

Hôm nay cư nhiên lại tiến hành dạy học tại chỗ cho Lâm Viễn, điều này quả thực là rất khó tin nổi!

Caesar có chút nghi hoặc nghĩ: Chẳng lẽ nguyên soái đồng ý Lâm Viễn? Cho nên mới gỡ bỏ vẻ kiêu ngạo mà chỉ đạo một phen?

Kỳ thật, Rawson cũng không hiểu nổi chính mình hôm nay vì sao lại khác thường như thế.

Chỉ là nhìn thấy đôi mắt đen láy của thiếu niên này, đáy lòng hắn đột nhiên lan tràn một mảnh cảm xúc mềm mại.

Đứa trẻ này luôn làm cho hắn nhớ tới Lăng Vũ.

Dung mạo thanh tú, tóc đen con ngươi đen giống Lăng Vũ, cá tính không sợ thua không chịu thua giống Lăng Vũ, dũng cảm, nghiêm túc và kiên cường giống Lăng Vũ.... Hơn nữa cậu cùng Lăng Vũ giống nhau đều là người châu Á, ngay cả cách đọc tên cũng không khác nhau lắm.

Thiếu niên này trên người có quá nhiều điểm tương tự với Lăng Vũ.

Rawson nhận không được muốn dạy dỗ đứa trẻ này, muốn cho con đường trưởng thành của cậu đỡ đi một chút gian nan.

Nghĩ đến đây, Rawson liền tiếp tục kiên nhẫn giải thích. “Cậu vừa ra tay liền trực tiếp rút vũ khí, đây cũng không phải là lựa chọn tốt nhất. Lực công kích của vũ khí có hạn, tốt nhất là trong tình huống bất ngờ đột nhiên rút ra đánh một kích trí mạng. Bằng không, cậu lấy vũ khí ra sẽ rất dễ khiến đối phương nâng cao phòng bị, vũ khí nặng nề ngược lại sẽ biến thành sự trói buộc đối với cậu.... Phải biết, vũ khí giấu ở phía sau mới là nguy hiểm nhất.”

“Còn có, cậu không cần phải nghĩ sẵn xem sẽ đánh như thế nào, thời điểm thi đấu, đối phương sẽ không đi theo ý nghĩ của cậu, cậu cần phải chuẩn bị tốt để tùy cơ ứng biến. Dưới tình huống không nắm chắc tuyệt đối, cơ giáp của cậu tốt nhất là nên bày ra tư thế phòng thủ, không cần liều mạng đi công kích đối phương, lại càng không nên bị đối phương gây ảnh hưởng, trước hết tĩnh táo lại nghĩ cho rõ ràng xem mình phải làm những gì.”

Lâm Viễn lập tức hiểu rõ gật gật đầu. “Tôi biết rồi, tôi vừa rồi vẫn nghĩ mọi cách để chủ động công kích anh, nhưng mỗi lần đều là tôi thua, anh phòng thủ đồng thời tìm cơ hội bắt lấy nhược điểm của tôi, ngược lại một kích trí mạng, loại đấu pháp phòng thủ phản kích này, ngược lại càng dễ dàng chiến thắng vì đánh bất ngờ, đúng không?”

Rawson nhận không được gờ lên khóe môi.

Đứa nhỏ này thật sự là thông minh, một chút liền thông suốt. Chu Tước nhận cậu làm chủ nhân, hiển nhiên là cậu thực sự rất có thiên phú, năng lực học tập cùng khả năng lĩnh ngộ đều mạnh đến mức làm cho người ta phải sợ hãi.

Rawson nhận không được tán thưởng. “Không sai, cậu thực thông minh.”

Lâm Viễn cười nói. “Những điều anh nói tôi đều đã nhớ kỹ, cảm ơn anh!” Lâm Viễn dừng một chút, “Đúng rồi, anh là học trưởng hệ điều khiển cơ giáp sao? Trình độ của anh thật sự quá mạnh! Một lát nữa anh có muốn đi ăn khuya với tôi không? Anh lại tiếp tục dạy tôi những đấu pháp khác, có được không?”

Rawson. “.....”

Thanh âm cầu khẩn của thiếu niên khiến cho Rawson mềm lòng mà rối loạn, thiếu chút nữa đã một ngụm đáp ứng.

Loại cảm giác này, rất kỳ quái.....

Trên người đứa nhỏ này, luôn có thể cảm giác được bóng dáng Lăng Vũ, có lẽ là do chính mình thật sự quá tưởng niệm người kia đi?

Rawson trầm mặc một lát, mới mở miệng nói. “Có thể hỏi cậu một vấn đề được không.... cha mẹ cậu là người thế nào? Điều khiển cơ giáp là ai dạy cho cậu?”

Vấn đề của đối phương có chút đột ngột, bất quá Lâm Viễn cũng không ngại, thản nhiên trả lời. “Cha tôi là một quân nhân, đã hi sinh từ lúc tôi còn rất nhỏ, tôi cùng mẹ và chị gái sống với nhau. Về phần cơ giáp....” Lâm Viễn ngưng ngưng đỏ mặt, “Không ai dạy tôi, là tôi tự học, bình thường đều là dành thời gian ở trên Internet luyện tập đối chiến, cho nên trình độ tương đối kém.”

“.....” Rawson hoàn toàn không nghĩ tới thiếu niên này cư nhiên lại lớn lên trong hoàn cảnh gian khổ như vậy, nghe cậu thản nhiên nói cha đã qua đời từ lúc cậu còn nhỏ, trong lòng Rawson cư nhiên có chút đau lòng.

Có lẽ là bẩm sinh, lớn lên trong một gia đình loại này, ngược lại đã tôi luyện ra tính cách dũng cảm của cậu?

Rawson đột nhiên phát hiện, chính mình cư nhiên càng ngày càng thích đứa trẻ này.

Đáy lòng hẩn nguyên bản đối với việc Chu Tước nhận chủ nhân mới còn có chút bài xích, chung quy Chu Tước là cơ giáp của Lăng Vũ, đối với Lăng Vũ mà nói có ý nghĩa đặc biệt. Ở trong lòng Rawson ngoại trừ Lăng Vũ ra thì không còn người thứ hai có thể có tư cách sở hữu Chu Tước.

Nhưng là, sau khi nhìn thấy Lâm Viễn, Rawson lại phát hiện, bài xích ở dưới đáy lòng đã bất tri bất giác chậm rãi giảm bớt.

Đến giờ phút này, nhìn bộ dáng Lâm Viễn đỏ mặt mỉm cười, trong lòng Rawson cư nhiên lại có thể dễ dàng chấp nhận thiếu niên này.

— Nếu là chủ nhân Chu Tước thừa nhận, tự nhiên có chỗ đặc biệt riêng của mình. Có lẽ, đem Chu Tước giao cho thiếu niên nghiêm túc cố gắng này, cũng là lựa chọn không tồi?

— Nếu Lăng Vũ vẫn còn, hẩn là cũng sẽ thực thích đứa trẻ này đi?

Nghĩ đến đây, Rawson rút cuộc thở sâu, ngữ khí bình tĩnh nói. “Ăn khuya thì thôi, hôm nay tôi có chút việc, tôi muốn đi trước một chút. Buổi tối ngày mai vào giờ này, tôi lại chờ cậu ở phòng huấn luyện.”

..... Đây là vị cao thủ này có ý muốn tiếp tục chỉ dạy cho mình sao?

Lâm Viễn lập tức hưng phấn mà gật đầu. “Quá tốt! Vậy anh đi trước lo việc của mình đi, đêm mai gặp lại!”

Cao thủ thần bí rất nhanh liền điều khiển cơ giáp rời khỏi phòng huấn luyện.

Thời gian đã rất muộn, Lâm Viễn cũng không luyện nữa, trực tiếp cùng Caesar quay về ký túc xá.

Ở trên đường đi, Lâm Viễn rút cuộc nhìn không được nghi hoặc hỏi. “Caesar, người này là cậu tìm đến từ chỗ nào vậy a? Quá lợi hại, so với sự phụ tôi nhận ở trên mạng còn lợi hại hơn.”

Caesar. “.....”

Thật không biết nên giải thích như thế nào.

Nguyên soái Rawson vì không muốn khiến Lâm Viễn áp lực, cố ý giấu diếm thân phận, đem Hắc Long nguy trang thành cơ giáp cấp C cùng cậu đối chiến, chỉ là muốn nhìn một chút trình độ của Lâm Viễn. Caesar không đem việc của Chu Tước nói với Lâm Viễn, vốn là muốn cho Lâm Viễn một sự ngạc nhiên, kết quả hiện tại ngược lại hoàn toàn không biết nên bịa chuyện thế nào cho chu toàn.

Caesar trầm mặc một lát, đành phải ho khan một tiếng, ra vẻ bình tĩnh nói. “Vị cao thủ kia..... khụ khụ, là học trưởng hệ điều khiển cơ giáp năm ba, trình độ điều khiển cơ giáp của hắn, ở trong trường học của chúng ta tuyệt đối là số một số hai.”

Thậm chí còn là số một số hai trong toàn đế quốc.

Kia chính là Rawson, thống soái ba quân, ngay cả mình cũng không nhất định có thể là đối thủ của ông ấy.

Lâm Viễn như có chút dăm chiêu gật gật đầu. “Nga, nguyên lai là học trưởng hệ điều khiển cơ giáp.”

Trách không được lợi hại như vậy, chuyên môn của hệ điều khiển cơ giáp là học tập điều khiển cơ giáp, trình độ tự nhiên so với người nghiệp dư như Lâm Viễn cao hơn rất nhiều. Thế nhưng, điều khiển Lâm Viễn cảm thấy nghi hoặc là....

Thanh âm kia, nếu nói là học trưởng, có phải là có chút thành thực hay không?

Hình như là thanh âm của nam nhân trưởng thành, giọng nói trầm thấp nghe vào tai đặc biệt dễ nghe.

— Hơn nữa, thanh âm kia tựa hồ đã nghe qua ở nơi nào đó?

Lúc trước thời điểm phi thuyền Trân Châu bị quân liên bang Stellan uy hiếp, quân đoàn Vinh Quang đứng lúc xuất hiện cứu toàn bộ người dân trên phi thuyền, thanh âm của nguyên soái Rawson, dường như có chút giống với người kia?

— Không có khả năng đi? Nguyên soái như thế nào lại đến nơi này, còn tự thân chỉ dạy cho mình điều khiển cơ giáp?

— Không sai, nhất định là chính mình xuất hiện ảo giác!

Sau khi Rawson rời khỏi phòng huấn luyện, liền trực tiếp đi tới khu nhà trọ của Học viện quân sự St. Romia.

Thông qua cửa kiểm tra an toàn đi đến phòng C017, ấn chuông cửa, rất nhanh liền có người đến mở cửa, là một cô gái trẻ tuổi, thời điểm cười lộ lên trên mặt có hai lúm đồng tiền khả ái.

Cô gái nghi hoặc nhìn nam nhân trước mặt một chốc. “Xin chào, tìm ai a?”

Rawson còn chưa trả lời, đã lập tức nghe được thanh âm của Eileen vội vã đi tới, hướng nữ sinh nói. “Bosa, con về phòng của mình đi, vị này là khách tới tìm cha.”

“Nga.” Bosa hướng Rawson cười một chút, ngoan ngoãn xoay người về phòng mình.

Eileen lúc này mới xấu hổ nói. “Nguyên soái, xin lỗi, tôi vừa rời ở phòng bếp chuẩn bị thức ăn khuya, không nghe thấy chuông cửa. Bosa nó không biết ngại, ngại đừng để ý, mau vào nhà đi.”

Rawson bình tĩnh nói. “Không sao.”

Cùng Eileen vào trong, ngồi xuống sofa trong phòng khách, Rawson nhìn thoáng qua cô gái đang xoay người đóng cửa, hỏi. “Đứa trẻ vừa rời ra mở cửa là con gái của cô cùng Knox? Năm nay đã mười tám tuổi phải không?”

Eileen cười nói. “Đúng vậy, nó tên là Bosa, mấy hôm trước vừa qua sinh nhật mười tám tuổi.”

Năm đó sau khi quân đoàn Âm Dạ giải tán, Rawson từng mời Knox cùng Eileen đến quân đoàn Vinh Quang nhậm chức, lại bị Knox khéo léo cự tuyệt, vợ chồng hai người cùng nhau đi đến Học viện quân sự St. Romia trở thành hai huấn luyện viên bình thường.

Thời gian trôi qua quá nhanh, trong nháy mắt, con của bọn họ cũng đã mười tám tuổi.

Nếu năm đó Lăng Vũ không trốn khỏi tinh cầu Cepheus, con của mình cùng Lăng Vũ, hẳn là cùng tuổi với Bosa, cũng vừa vặn mười tám tuổi. Đáng tiếc, hài tử kia còn chưa kịp sinh ra, liền.....

Nghĩ đến đây, đáy lòng không khỏi hơi đau xót, Rawson điều chỉnh cảm xúc một chút, nhìn về phía Eileen hỏi. “Knox đâu?”

Eileen vội vàng nói. “Anh ấy đi ra ngoài mua vài thứ, lập tức quay lại ngay.”

Vừa dứt lời, bên ngoài liền vang lên tiếng mở cửa, Knox xách thức ăn khuya đi vào, đưa đến trong tay vợ mình, Eileen lập tức xoay người đi vào bếp chuẩn bị thức ăn.

“Nguyên soái.” Knox đi tới bên sofa ngồi xuống, sắc mặt vẫn nghiêm túc giống như trong quá khứ.

Rawson nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt, trầm mặc trong chốc lát, mới nói. “Không cần phải chuẩn bị thức ăn khuya, tôi tối đây gặp mọi người, chủ là muốn tùy tiện trò chuyện một chút.”

Knox vội vàng nói. “Nguyên soái quá khách khí, đã lâu không gặp ngài, ngài tới nơi này, chúng tôi tất nhiên nên chiêu đãi thật tốt.”

Hai người đồng thời trở nên trầm mặc.

Đột nhiên nhìn thấy cố nhân đã nhiều năm không gặp, ngược lại không biết nên nói gì mới tốt. Nhất là Knox, luôn cảm giác chính mình năm đó vi phạm mệnh lệnh của tướng quân Lăng Vũ để Rawson đi vào tù giam đánh dấu hấn, là chính mình cô phụ sự tín nhiệm của tướng quân, bởi vậy, lúc đối mặt với nam nhân đã từng giữ lấy tướng quân này, đáy lòng ông luôn có chút không thoải mái.

Trầm mặc một lát, Rawson mới mở miệng nói. “Năm nay quân huân của năm nhất hệ chỉ huy, là do anh phụ trách?”

Knox gật gật đầu. “Đúng vậy.”

Rawson hỏi. “Năm nhất hệ chỉ huy có phải có một học viên tên Lâm Viễn hay không?”

Knox kinh ngạc nói. “Ngài làm sao mà biết được? Lâm Viễn chính là đội trưởng năm nhất.”

Rawson thần nhiên nói. “Hôm nay nhìn thấy vương tử Caesar, nghe nó nhắc tới. Lâm Viễn kia.... anh cảm thấy như thế nào?”

Knox vội vàng đáp. “Lâm Viễn là một học viên rất nghiêm túc nỗ lực, nhập học với thành tích ba trăm điểm. Là một Beta, cậu ta làm đội trưởng mấy ngày nay, đã quản lý toàn ban gọn gàng ngăn nắp, cá tính cậu ta sáng sủa, tính tình lại tốt, rất nhiều Alpha mới đầu còn không phục, đến bây giờ, các học viên trong ban đều tán thành đội trưởng này.”

Knox dừng một chút, nghi hoặc hỏi. “Nguyên soái tại sao lại đột nhiên hỏi đến Lâm Viễn?”

Rawson trầm mặc một lát, mới thấp giọng nói. “Đứa trẻ kia.... bộ dạng có chút giống cậu ấy.”

Knox đương nhiên biết “cậu ấy” là chỉ ai, không khỏi kinh ngạc. “Ngài đã gặp Lâm Viễn?”

Rawson gật gật đầu, nhìn về phía Know. “Anh cũng phát hiện ra đúng không? Lâm Viễn rất giống Lăng Vũ năm đó, nhất là ánh mắt, đặc biệt giống cậu ấy.... Có lẽ là do cùng là người Châu Á đi.”

“.....” Knox không biết nên nói gì mới tốt.

Quả thật, thời điểm lần đầu tiên ông nhìn đến Lâm Viễn, cũng thiếu chút nữa cho rằng đã thấy được Lăng Vũ.

Kỳ thật dung mạo của bọn họ cũng không phải cực kỳ giống nhau, chỉ là, cảm giác bọn họ cho người khác đặc biệt giống, trên người bọn họ tựa hồ có rất nhiều điểm tương tự, nhất là cặp mắt màu đen trong trẻo sáng ngời kia.

Rawson tiếp tục nói. “Tôi rất thích đứa trẻ Lâm Viễn này, trong ba năm nó học ở trường, để Eileen chiều cố nó nhiều hơn một chút. Có vấn đề gì, nhớ phải báo với tôi đúng lúc.”

Knox kinh ngạc nói. “Chẳng lẽ.... ý nguyên soái là....”

Rawson gật gật đầu. “Tôi muốn đợi sau khi nó tốt nghiệp, trực tiếp để nó gia nhập làm quân cận vệ của quân đoàn Vinh Quang.”

Quân cận vệ, tương đương với hộ vệ bên người quân đoàn trưởng, là quân đội có khoảng cách gần nhất với người chỉ huy tối cao.

Rawson hiển nhiên là muốn đem Lâm Viễn trực tiếp điều đến bên cạnh mình.

Đế quốc có rất nhiều quân đoàn lớn nhỏ, hàng năm sau khi học viên trường quân sự tốt nghiệp, Quân bộ sẽ đem bọn họ phân đến phục vụ trong những quân đoàn khác nhau, học viên trong nhà có quyền có thể tự nhiên sẽ được phân đến quân đoàn tốt, mà những học viên bối cảnh bình thường không có chỗ dựa vững chắc, thường thường sẽ bị đưa đến làm một tiểu binh trong những tình cầu hoang vắng, hoặc là trực tiếp bị phái ra tiền tuyến.

Một câu này của Rawson, cơ hồ là đã cấp cho Lâm Viễn một tấm vé đi tới quân đoàn tốt nhất của đế quốc.

Nam nhân này cá tính lạnh lùng ít lời, rất hiếm khi chủ động quan tâm đến người khác, hướng chỉ là một học viên trường quân sự mới mười tám tuổi..... Mà bây giờ, hẳn cư nhiên vì Lâm Viễn mà cố tình tìm đến.

Có thể thấy được hẳn đối với đứa trẻ Lâm Viễn này có bao nhiêu coi trọng.

Knox chấn kinh một lát, lập tức mở miệng nói. “Tôi biết nên làm như thế nào, yên tâm đi, nguyên soái!”

Rawson lúc này mới gật gật đầu.

Lâm Viễn là Beta, các phương diện đều ưu tú tuy rằng là chuyện tốt, nhưng bối cảnh gia đình cậu quá mức bình thường, ở Học viện St. Romia có nhiều con cháu quý tộc như vậy, đứa trẻ xuất thân bần hàn quả thực rất dễ bị người khác bắt nạt.

Năm đó Lăng Vũ chính là như thế, bởi vì là Beta không có bối cảnh gì, con đường gia nhập quân đoàn của cậu luôn gian nan trùng trùng, sau khi tốt nghiệp trực tiếp bị phân đến làm dự bị cho quân đội tiên phong quân đoàn Âm Dạ, không tới một năm liền ra tiền tuyến, nếu không phải năng lực của cậu mạnh mẽ, nói không chừng cậu đã sớm cùng rất nhiều binh lính trẻ tuổi chưa kịp tỏa sáng đã chết trận nơi sa trường.

Quân bộ kỳ thật là một nơi rất phức tạp,

Thiếu niên tên là Lâm Viễn này, có bối cảnh cùng cá tính tương tự như Lăng Vũ.

Năm đó bản thân không thể bảo vệ tốt Lăng Vũ, bây giờ, chính mình đã có năng lực, có thể bảo vệ tốt một thiếu niên giống Lăng Vũ như vậy, coi như là giải quyết xong một tâm nguyện cho mình đi.

Nhớ tới bộ dáng thiếu niên khả ái đỏ mặt vò tóc, đáy lòng Rawson liền nhịn không được mềm xuống.

Lâm Viễn gia cảnh bần hàn, không có chỗ dựa, cá tính lại đơn thuần, hài tử như vậy ở Quân bộ rất dễ chịu thiệt. Chế độ thăng cấp của Quân bộ đại bộ phận đều dựa vào việc kế thừa huyết thống, Beta giống như Lâm Viễn xuất thân bình thường ở Quân bộ rất khó được trọng dụng, đây cũng là nguyên nhân vì sao năm đó Lăng Vũ cho dù năng lực mạnh chiến công hiển hách cũng chỉ là thiếu tướng.

Lâm Viễn hiện tại mới chỉ là học viên năm nhất, con đường về sau vẫn còn dài.

— Không sao, vẫn còn có tôi.

— Từ hôm nay trở đi, tôi chính chỗ dựa lớn mạnh nhất của cậu.

Hết chương 35.

36. Quyển 1 - Chương 36: Đại Tiểu Vương Tử

Buổi tối hôm đó, sau khi Lâm Viễn trở lại ký túc xá thì vẫn chưa ổn định được tâm tình kích động, cùng nhân vật thần bí kia đối chiến làm cho cậu nhiệt huyết sôi trào, trong đầu tất cả đều là những thao tác chuẩn xác khiến cho người ta phải sợ hãi của vị cao thủ kia, nằm ở trên giường một hồi vẫn không có chút buồn ngủ nào, Lâm Viễn dứt khoát đội mũ giáp, đăng nhập vào hệ thống Internet toàn tức.

Trong đại sảnh của trò chơi cơ giáp đối chiến vẫn như trước vô cùng náo nhiệt, lúc này tuy đã là đêm khuya, thế nhưng người online lại rất nhiều, trên màn hình tán gẫu công cộng lớn vẫn không ngừng nhảy ra những tin tức mới.

Nhìn một chút vào danh sách hảo hữu, Tiểu Vương Tử quả nhiên đang online, Lâm Viễn vội vàng phát tin tức qua chào hỏi. “Sư phụ, ta đến đây!”

Tiểu Vương Tử rất nhanh đã trả lời lại. “Đến phòng số 11, mật mã 1111.”

Lâm Viễn nhập mật mã tiến vào phòng số 11, quả nhiên thấy được Tiểu Vương Tử đang điều khiển bạch sắc phi điều.

Khác với buổi tối ngày đó có cả một biển quần chúng vây xem, hôm nay bởi vì phòng có đặt thêm mật mã, khoảng sân to như vậy chỉ còn lại hai người là Viên Viên cùng Tiểu Vương Tử. Không bị quần chúng vây xem làm ảnh hưởng, tâm tình Lâm Viễn tự nhiên càng thêm thả lỏng.

Vừa rồi dưới sự chỉ dạy của vị cao thủ thần bí kia đã học được rất nhiều thứ, đang muốn cùng người khác luận bàn một chút, Lâm Viễn lập tức triệu hồi ra cơ giáp nhân hình của mình, muốn khiêu chiến với sư phụ, không ngờ Tiểu Vương Tử lại đột nhiên nói. “Cậu hôm nay đổi thành hình sói thử xem.”

Lâm Viễn ngượng ngùng đáp. “Cơ giáp hình sói tôi chưa từng điều khiển qua, không thuần thục lắm.”

Tiểu Vương Tử nói. “Không sao, chỉ lệnh điều khiển cơ giáp cũng vẫn tương tự, chỉ là tạo hình cơ giáp khác nhau sẽ tạo ra hiệu quả khác nhau thôi. Cơ giáp hình sói có được sức bật và tốc độ mạnh nhất trong số những cơ giáp lục chiến, cậu thử một chút là sẽ biết.”

“Nga!” Lâm Viễn đành phải thu hồi cơ giáp nhân hình, triệu hồi ra cơ giáp hình sói mới vừa đổi được ngày hôm qua bắt đầu cùng sư phụ đối chiến.

Cơ giáp hình sói quả nhiên tốc độ cực nhanh, chạy băng băng giống như một trận gió. Hỏa lực của đạn quang năng giấu trong miệng cực kì cường hãn, hiển nhiên, loại cơ giáp này là thích hợp nhất với quân đội đột kích. Có thể tưởng tượng, lúc tiến hành lục chiến, hàng vạn đài cơ giáp hình sói hội tụ một chỗ cùng xung phong giết địch, tuyệt đối sẽ mạnh như vũ bão.

Lâm Viễn điều khiển cơ giáp hình sói chạy băng băng trên mặt đất, tâm tình cũng càng ngày càng kích động.

Sức bật cùng tốc độ chạy của cơ giáp hình sói vô cùng mạnh mẽ, những chỉ lệnh thao tác giống nhau, cơ giáp nhân hình đại khái chỉ có thể nhảy lên cao hai mét, mà lúc cơ giáp hình sói nhảy lên cơ hồ có thể trực tiếp nhảy qua tường.

Cùng sư phụ đối chiến một trận, tuy rằng cuối cùng vẫn là thua, nhưng kết quả này vẫn như trước không ảnh hưởng gì đến tâm tình của Lâm Viễn. So với lần trước hoàn toàn không có khả năng đánh trả, hôm nay chính mình lại có một chút tiến bộ, có thể làm quen với một loại cơ giáp mới, đã xem như là một thành tựu rất lớn.

Lâm Viễn hưng phấn mà từ trong khoang điều khiển của cơ giáp đi ra, còn chưa kịp nói chuyện, chỉ thấy trên màn hình đột nhiên bắn ra khung thông báo “Đối phương chuyển thêm một trăm vạn điểm tích lũy”.

Lâm Viễn: “.....”

Tuy rằng cảm giác được sư phụ bao dưỡng rất tốt, nhưng lúc trước vừa xài hết một trăm vạn điểm tích lũy, hôm nay lại thêm một trăm vạn, khiến cậu ngược lại có chút thụ sung nhược kinh.

Lâm Viễn ngượng ngùng nói. “Sư phụ, lúc trước cậu đã cho tôi điểm tích lũy rồi.”

Tiểu Vương Tử nói. “Không sao, tôi ở đây vẫn còn hai ngàn vạn.”

..... Hai, hai ngàn vạn?

Lâm Viễn nhất thời trợn mắt há hốc mồm!

Tiểu Vương Tử bình tĩnh nói. “Tôi đã chơi đối chiến hơn mười năm, điểm tích lũy cũng tích góp được rất nhiều. Tất cả những chủng loại cơ giáp tôi đều đã đối qua, còn lại hai ngàn vạn điểm tích lũy cũng chẳng dùng để làm gì, cậu cầm lấy đối cơ giáp khác mà chơi đi.”

Lời này vừa nói xong, hắn liền trực tiếp chuyển hai ngàn vạn điểm tích lũy sang.

“.....” Lâm Viễn đã thụ sủng nhược kinh đến mức hai tay phát run.

Nói thật, ngày đó thời điểm nhận sư phụ, cậu còn đang suy nghĩ, trình độ thao tác của Tiểu Vương Tử so với mình lợi hại hơn, mình bái hắn làm sư phụ học một chút kỹ thuật là tốt rồi. Không nghĩ tới, đối phương cư nhiên là nghiêm túc muốn nhận một đồ đệ, hơn nữa trình độ của đối phương so với trong tưởng tượng của mình thậm chí còn cao hơn vài bậc.

— Hắn không chỉ điều khiển phi điều, hắn thậm chí còn sở hữu tất cả những chủng loại cơ giáp khác!

— Đây quả thực là một bất ngờ ngoài ý muốn!

Lâm Viễn nhận lấy hai ngàn vạn điểm tích lũy từ trong tay sư phụ, đã cao hứng đến hoàn toàn nói không ra lời.

Tiểu Vương Tử nghiêm trang nói. “Viên Viên, tôi nếu đã thu cậu làm đồ đệ, cũng không muốn dạy dỗ nên một tên thái điều. (thái điều: rau cải @.@)”

Lâm Viễn vội vàng nghiêm túc nói. “Sư phụ yên tâm! Tôi nhất định sẽ hảo hảo học!”

Tiểu Vương Tử phát đến một biểu tượng mỉm cười.

Lâm Viễn lập tức phát qua một biểu tượng ôm, tỏ vẻ chính mình rất trung thành với sư phụ.

Tiểu Vương Tử được ôm tâm tình rất tốt, kiên nhẫn đánh chữ. “Cậu muốn trở thành cao thủ điều khiển cơ giáp, thì bắt buộc phải quen thuộc với tất cả những chủng loại cơ giáp, hiểu rõ ưu nhược điểm và sự khác nhau của chúng ở chỗ nào. Như vậy, về sau mặc kệ có gặp phải loại hình cơ giáp nào, cậu cũng sẽ không luống cuống tay chân. Dùng điểm tích lũy tôi đưa cho cậu mua toàn bộ các cơ giáp lục chiến trước, luyện tập từng cái một vài lần đi.”

Lâm Viễn gật đầu đáp. “Àn, tôi biết rồi.”

Tiểu Vương Tử tiếp tục nói. “Tôi chỉ cho cậu vài đặc điểm của các loại cơ giáp, cậu lại bên này nhìn kỹ...”

Sư phụ đại nhân bắt đầu kiên nhẫn dạy học, một bên dạy, một bên còn liên tục triệu hồi các loại cơ giáp để làm mẫu cho Lâm Viễn, Lâm Viễn nghiêm túc nhìn, càng nhìn càng có chút cảm động – sư phụ này thật sự quá tốt, hiển nhiên là thực sự nghiêm túc đem toàn bộ kiến thức cùng kinh nghiệm của mình truyền thụ cho đồ đệ, thật sự là một sư phụ tốt khó gặp trong trò chơi đối chiến.

Trong lòng Lâm Viễn nhất thời tràn ngập bội phục đối với sư phụ, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh sư phụ nghiêm túc nghe giảng.

Caesar đối với Viên Viên tập trung nghe giảng vô cùng vừa lòng, khóe môi cũng nhin không được giơ lên vẻ tươi cười.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người điều khiển cơ giáp phi điều màu đen tiến vào phòng, tự động gia nhập vào khán phòng.

Lâm Viễn đang nghiêm túc nghe giảng hoàn toàn không chú ý tới điểm này, Caesar đang chỉ dạy cho Lâm Viễn, hơn nữa phòng có mật mã, cậu cũng không ngờ tới sẽ có người đoán trúng được mật mã mà đột nhiên tiến vào phòng quan sát.

Vị “khách không mời mà đến” kia ngồi trên ghế khán giả quan sát trong chốc lát, bị hai nhân vật chính triệt để thờ ơ, rốt cuộc nhin không được đánh ra một hàng chữ tỏ vẻ chính mình đang tồn tại –

Đại Vương Tử: “Đây là đang làm gì vậy? Dạy học riêng sao?”

Trên màn hình tán gẫu trong phòng đột nhiên xuất hiện một hàng chữ lớn, Lâm Viễn sửng sốt một chút, thấy ID “Đại Vương Tử” này, nghĩ rằng có lẽ là người có liên quan tới sư phụ, liền trầm mặc không nói gì.

Quả nhiên, Tiểu Vương Tử rất nhanh trả lời lại. “..... Người vào bằng cách nào?”

Đại Vương Tử phát đến biểu tượng khinh bỉ. “Mật mã vĩnh viễn là 1111, không sáng tạo chút nào, chẳng cần đoán cũng biết.”

Tiểu Vương Tử. “.....”

Đại Vương Tử. “Trễ như vậy còn làm gì thế? Viên Viên này là ai?”

Tiểu Vương Tử. “..... Đồ đệ của ta.”

Đại Vương Tử. “Đồ đệ? Người cư nhiên còn có tâm tình ở trên mạng thu đồ đệ?”

Phụ vương cùng mẫu hậu nếu biết hai đứa con vụng trộm ở trên mạng đăng kí ID “Đại Vương Tử” “Tiểu Vương Tử”, trên đài đối chiến tỷ lệ chiến thắng trăm phần trăm, Tiểu Vương Tử cư nhiên còn thu đồ đệ..... tuyệt đối sẽ tức chết!

Để tránh cho vương huynh nói thêm điều gì làm lộ thân phận của mình, Caesar lập tức chuyển sang nói chuyện riêng với y. “Viên Viên này là bạn cùng ký túc xá của em, anh đừng ở trước mặt cậu ấy nói lung tung a!”

Cevi phát đến biểu tình nghi hoặc. “Bạn cùng ký túc xá? Em thu bạn cùng ký túc xá làm đồ đệ để làm cái gì?”

Caesar. “.....”

Cevi ý vị thâm trường nói. “Có ý đồ bắt lương, đúng không?”

Caesar trầm mặc một chút, mới xấu hổ nói. “..... Em thích cậu ấy.”

Nói tới đây, gương mặt nhịn không được có chút nóng lên.

Vương huynh so với Caesar lớn hơn sáu tuổi, phụ vương bận rộn chính vụ, mẫu hậu thân thể lại không tốt, Caesar trước đây cơ hồ là được vương huynh dắt theo mà lớn lên, tuy rằng vương huynh là Omega bạo lực, nhưng ở trong lòng Caesar, y như cũ vẫn là vị huynh trưởng mà mình kính trọng nhất.

Ở trước mặt huynh trưởng nói ra việc mình thích một người, Caesar có chút không được tự nhiên.

Cevi nghi hoặc hỏi. “Bạn cùng ký túc xá? Là nam sinh a?”

Caesar nói. “Ân, cậu ấy là Beta.”

Cevi kinh ngạc. “Beta? Việc kế thừa huyết thống vương thất có quy định rất nghiêm khắc đó, một bó lớn Omega huyết thống tinh thuần xuất thân từ thế gia ở Quân bộ đang chờ em lựa chọn, phụ vương khẳng định sẽ không đồng ý cho em cưới Beta làm vương tử phi.”

Caesar nói. “Em biết.”

Dừng một chút, lại nghiêm túc nói. “Em sẽ cố gắng hết sức để thực hiện.”

Cevi trầm mặc một lát, mới nói. “Được rồi, dù sao em bây giờ vẫn còn nhỏ, chưa tốt nghiệp đại học, hôn sự của em phụ vương cũng không vội, chính em cũng không cần nóng lòng, có khó khăn gì thì chậm rãi giải quyết.”

Caesar gật đầu nói. “Ân, em hiểu.”

Bên trong gian phòng đột nhiên trở nên trầm mặc, Đại Vương Tử cùng Tiểu Vương Tử hình như là đang nói chuyện riêng? Viên Viên bị biến thành không khí tiếp tục nghiên cứu cơ giáp của mình, trong lòng nhịn không được có chút tò mò –

Hai người kia là có quan hệ gì? Đặt tên giống nhau như vậy, hẳn là bạn bè cùng nhau đăng ký đi?

Còn đang nghi hoặc, bên trong gian phòng liền hiện lên dòng chữ Tiểu Vương Tử đánh ra. “Viên Viên, giới thiệu một chút, vị này là anh của tôi.”

— anh trai gọi là Đại Vương Tử, em trai gọi là Tiểu Vương Tử, hai anh em nhà này đặt tên cũng quá là kỳ quái!

Lâm Viễn kìm nén xúc động muốn cười, lễ phép chào hỏi. “Xin chào.”

Đại Vương Tử nói. “Àn, chào em dâu.” (=))))))

Lâm Viễn. “..... ??”

Đại Vương Tử. “Ấy lộn, chào tiểu đồ đệ.”

Đánh xong những lời này, y liền trực tiếp chuyển tặng hai ngàn vạn điểm tích lũy qua, cười nói. “Cho cậu, quà gặp mặt.”

Lâm Viễn. “.....”

Nhìn dãy số không thật dài ở phía sau, Lâm Viễn nhất thời hoa mắt.

Sư phụ vừa cho mình hai ngàn vạn, vị đại ca này của sư phụ lại cho tiếp hai ngàn vạn, Lâm Viễn chơi đối chiến ở trên Internet phải tích cóp thật lâu mới lấy đủ điểm tích lũy từ hệ thống để thăng cấp cho cơ giáp nhân hình lên cấp cao nhất, kết quả hai vị cao thủ này vừa tùy tiện ra tay đã là hơn một ngàn vạn điểm tích lũy....

Lâm Viễn nhìn hai ngàn vạn điểm tích lũy mà thụ sủng nhược kinh, có chút không biết phải làm thế nào, chỉ thấy Tiểu Vương Tử phát đến một tin nhắn. “Y đã đưa cho cậu, cậu cứ nhận lấy đi. Vài cái điểm tích lũy kia y có giữ lại cũng vô dụng, cậu cầm lấy đổi cơ giáp mà chơi.”

Nếu sư phụ đã nói như vậy, Lâm Viễn đành phải mặt dày nhận lấy, vui vẻ nói. “Cảm ơn a!”

Đại Vương Tử phát đến một khuôn mặt tươi cười. “Không cần khách khí.”

Trong lòng lại suy nghĩ: Viên Viên này thật dễ mua chuộc a, Caesar em xác định muốn tìm một vương tử phi dễ lấy lòng như vậy sao....

Sau khi nhận lấy điểm tích lũy, Lâm Viễn lập tức mở cửa hàng cơ giáp ra, bốn trăm ngàn điểm tích lũy là đủ để có thể mua hết tất cả các chủng loại cơ giáp, nhìn bên trong không gian đột nhiên thêm vào rất nhiều loại hình cơ giáp, Lâm Viễn hưng phấn cơ hồ muốn từ trên giường nhảy dựng lên.

Kết quả, bởi vì quá kích động, Lâm Viễn không cẩn thận làm rớt mũ giáp của mình....

Vì thế....

Bên trong gian phòng, thứ hai người kia nhìn thấy chính là, tiểu viên cầu ở trước mặt đột nhiên từ từ biến mất.

Đại Vương Tử nghi hoặc hỏi. “Viên Viên đâu? Đi rồi sao?”

Caesar bình tĩnh giải thích. “Cậu ấy có lẽ là quá kích động, rớt mạng.”

Quả nhiên, qua vài giây, Lâm Viễn mang lại mũ giáp một lần nữa kết nối lên mạng, đến gian phòng số 11, ngưng ngừng đánh chữ. “Sư phụ, tôi vừa rồi không cẩn thận làm rớt mạng....”

Caesar nhin không được mỉm cười. Người này quả nhiên là quá kích động nên làm rơi mũ giáp kết nối Internet, thật muốn chạy đến phòng ngủ cách vách mà hung hăng vò vò đầu cậu.

Đại Vương Tử cũng cười nói. “Được rồi, các cậu tiếp tục đi, tôi đi tìm người chơi một chút, đã lâu không chơi thật ngứa tay.”

Caesar nói. “Không bằng chúng ta đến đánh mấy hiệp, để Viên Viên quan sát một chút.”

Cevi nghĩ rằng đệ đệ có lẽ là muốn cho vị kia cơ hội học được chút kĩ năng trong lúc quan sát, liền sáng khoái đáp ứng, điều khiển cơ giáp hắc điều của mình, chống lại bạch điều của Caesar.

Lâm Viễn đi vào khán phòng, hưng phấn mà bắt đầu quan sát hai vị đại cao thủ đối chiến.

Trận đối chiến này có thể nói là cực kỳ phấn khích, so với rất nhiều video các cao thủ đối chiến trên Internet còn hay hơn vô số lần!

Hai người cùng điều khiển cơ giáp phi hành (bay trên không) giống nhau, một đen một trắng, hai loại phi điều màu sắc đối lập bay lượn vòng quanh trên không trung, mỗi một lần công kích hay tránh né đều được thực hiện rất chuẩn xác. Năng lực của cả hai tương đương nhau, đánh đến hai mươi phút mà vẫn chưa phân thắng bại, thế nhưng bên trong hai mươi phút ngắn ngủi đó, cả hai người đã vận dụng một lượng lớn các kỹ năng, tinh chuẩn đến mức làm cho người ta phải sợ hãi, sự phán đoán cùng nắm giữ cục diện trận đấu, đã khiến Lâm Viễn bội phục sát đất!

Thời gian chỉ vùn vụt có hai mươi phút, vậy mà Lâm Viễn đã thấy được không dưới năm mươi lần các động tác có độ khó cao cấp ba, hơn nữa giữa những lần nối tiếp và chuyển đổi các động tác cũng đều vô cùng lưu loát, xem cao thủ chơi đối chiến cơ giáp quả thực là một loại hưởng thụ!

Lâm Viễn ở một bên xem, đáy lòng không nhịn được tự hỏi, giữa những động tác kia hẳn làm thế nào để chuyển tiếp? Một bên xem một bên nghĩ, quan sát một ván lại một ván đối chiến, Lâm Viễn chỉ cảm thấy tầm mắt tựa hồ được thông suốt hơn rất nhiều, suy nghĩ cũng nhất thời mở rộng hơn.

Anh em hai người liên tục đánh sáu trận, hơn một giờ, thành tích cuối cùng là ba thắng ba thua, hòa nhau.

Mất thấy thời gian không còn sớm, Caesar liền đề nghị. “Hôm nay đến đây thôi, anh, anh đi ngủ sớm đi, không khéo anh lại bị cha mắng.”

Cevi nói. “Được, anh đây đi ngủ trước, hôm nào rảnh lại đến chơi với các cậu.” Đại Vương Tử thu hồi cơ giáp của mình, đi đến trước mặt Lâm Viễn phát phát tay, “Viên Viên, hẹn gặp lại.”

Lâm Viễn vội vàng đáp. “Àn, hẹn gặp lại!”

Đối phương rất nhanh liền logout, bên trong gian phòng chỉ còn lại sự đồ hai người.

Hôm nay chơi quá muộn, đã sắp qua nửa đêm, sáng sớm mai bảy giờ còn phải dậy đi quân huấn, Lâm Viễn cũng không thể không ngủ được, chỉ là không biết vì sao, thời điểm phải tạm biệt sự phụ, cậu cư nhiên lại có điểm luyến tiếc.

Lâm Viễn mặt dày hỏi. “Sự phụ, cậu buổi tối ngày mai có thể tới không?”

Tiểu Vương Tử nói. “Làm sao vậy?”

Lâm Viễn đáp. “Tôi vừa đối rất nhiều cơ giáp cũng không biết cách dùng, cậu đối với phương diện này tương đối thông thạo, có rảnh thì dạy tôi một chút đi.”

Tiểu Vương Tử nói. “Không thành vấn đề, buổi tối ngày mai tôi có thể online.”

Lâm Viễn hưng phấn mà nói. “Tốt quá, vậy buổi tối ngày mai tôi lập phòng đợi cậu!”

Nói xong còn phát qua một biểu tượng ôm biểu đạt cảm ơn đối với sự phụ.

Caesar nhìn tiểu viên cầu trước mặt vươn hai tay ra làm động tác ôm, nhịn không được hơi hơi cong lên khóe môi.

Hắn thậm chí có thể tượng tưởng đến bộ dáng hưng phấn đến hai mắt sáng lên của Lâm Viễn lúc này.

Hiển nhiên, Lâm Viên cực kỳ thích điều khiển cơ giáp, chơi đến khuya như vậy mà cư nhiên chẳng mệt mỏi chút nào, trước khi rời đi còn muốn ngày mai tiếp tục..... Dùng loại phương thức sự đồ trao đổi kinh nghiệm đối chiến này, chậm rãi nâng cao trình độ của cậu, quả nhiên là lựa chọn chính xác đi?

Nếu chỉ là vì muốn làm cho cậu vui vẻ, tùy tiện ở trên mạng vung tiền mua một đài cơ giáp bình thường đưa cho cậu là được, cần gì phải phiền toái như vậy? Nhưng Caesar cũng không muốn ngừng lại ở đó. Giống như lời nguyên soái đã nói, Lâm Viên cần phải đạt đến trình độ có thể trở thành chủ nhân của Chu Tước, điều mà Caesar muốn nhìn thấy, chính là Lâm Viên dưới sự trợ giúp của chính mình mà trở thành một cao thủ điều khiển cơ giáp chân chính.

Chỉ có như vậy, Lâm Viễn mới có tư cách có được cơ giáp trí năng cấp S đứng đầu đế quốc – Chu Tước, mới không phụ lòng Chu Tước đã thừa nhận cậu. Về sau, có cơ giáp trí năng cấp cao nhất Chu Tước ở cùng cậu, bảo vệ cậu, Caesar tự nhiên cũng sẽ an tâm hơn rất nhiều.

Ngày quân huấn tiếp theo dưới sự chờ mong của Lâm Viễn đối với vị cao thủ đối chiến thần bí rất nhanh liền kết thúc.

Sau khi chấm dứt huấn luyện, Lâm Viễn liền lấy tốc độ nhanh nhất đến nhà ăn giải quyết xong bữa cơm chiều, về ký túc xá thay đi một thân quân trang đầm mồ hôi, vội vàng tắm rửa xong liền cùng Caesar chạy tới phòng huấn luyện cơ giáp.

Vị cao thủ thần bí điều khiển cơ giáp hắc sắc, quả nhiên y như lời hẹn chờ ở chỗ đó.

Lâm Viễn cười cười chào hỏi, liền không khách khí bắt đầu khiêu chiến.

Rút ra kinh nghiệm học được từ ngày hôm qua, hôm nay Lâm Viễn không có vội vã ra tay, mà là bày ra tư thế phòng thủ, hết sức chăm chú nhìn màn hình trước mặt, muốn trong thời điểm đối phương công kích mà nghĩ biện pháp bắt lấy sơ hở của đối phương để tiến hành phản kích.

Thấy Lâm Viễn có ý đánh phòng thủ phản kích, Rawson cũng liền không chút khách khí trực tiếp bắt đầu tấn công.

Cơ giáp hắc sắc tấn công sắc bén lại cường hãn, tốc độ nhanh như chớp, quả thực là khí thế ngút trời, Lâm Viễn căn bản không kịp chống đỡ, bị đánh cho hoa rơi nước chảy, vừa bắt đầu đã thua cả năm lần!

Bất quá, Lâm Viễn cũng không nổi giận, nghiêm túc quan sát cũng như ghi nhớ từng động tác của hắn, lợi dụng khoảng cách thời gian giữa mỗi lần đối chiến mà cẩn thận suy xét dưới đáy lòng.

Rốt cuộc, tại thời điểm đối phương đột nhiên rút vũ khí ra bỏ về phía mình, Lâm Viễn sử dụng lớp bảo vệ chuẩn xác chặn lưỡi đao của đối phương!

Cùng vị cao thủ thần bí này đối chiến lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên Lâm Viễn thành công đỡ được đòn tấn công của đối phương!

Động tác của Rawson hơi ngừng lại một lát, trong mắt nhin không được hiện lên một tia tán thưởng — động tác của thiếu niên này chính là cái mà ngày hôm qua mình từng dùng, không nghĩ tới cậu nhanh như vậy đã có thể học được cách sử dụng, năng lực học tập cùng linh ngộ của đứa nhỏ này thật sự rất mạnh.

Rawson cố ý dạy cậu, ở mỗi lần tiến công liền cố ý thả chậm động tác.

Lâm Viễn lập tức phản ứng lại, cẩn thận quan sát học tập.

Thời gian một đêm rất nhanh liền vui vẻ trôi qua trong những trận đối chiến, thời điểm gần mười một giờ, đối phương tỏ vẻ thời gian đã quá muộn, Lâm Viễn lúc này mới lưu luyến không rời từ khoang điều khiển đi ra, cười nói. “Học trưởng, đêm nay có rảnh không? Tôi mời anh đi ăn khuya a!”

Lâm Viễn tin theo lời Caesar nói, “Vị cao thủ thần bí là học trưởng năm ba hệ điều khiển cơ giáp có trình độ rất cao”, liền thực tự nhiên gọi ra xưng hô “học trưởng” này.

Trán Caesar không khỏi chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Dám cười hi hi gọi nguyên soái là “học trưởng”, toàn bộ đế quốc cũng chỉ có một mình Lâm Viễn.

..... Kỳ quái là, nguyên soái hình như không hề tức giận một chút nào?

Đúng vậy, Rawson đích xác là một chút cũng không hề tức giận. Nghe Lâm Viễn nhắc lại lời mời ăn khuya, loại biểu tình nghiêm túc “anh giúp tôi, tôi liền mời anh đi ăn” này, ở trong mắt Rawson ngược lại cảm thấy cực kỳ khả ái.

Rawson khẽ cười một chút, thấp giọng nói. “Không cần, cậu có thể tiến vào trận chung kết toàn quốc, chính là sự báo đáp tốt nhất với tôi.”

Lâm Viễn nhất thời có cảm giác thật áp lực. “Trận chung kết toàn quốc? Lấy trình độ của tôi thì có thể chứ? Trước đây tôi học điều khiển cơ giáp, chỉ là vì muốn thông qua cuộc tuyển sinh công khai của Quân bộ thôi, đối với rất nhiều cơ giáp đều không hiểu rõ lắm.”

Rawson nói. “Không sao, còn thời gian hơn hai mươi ngày nữa, cố gắng mà tập luyện đi.”

Thấy biểu tình trên mặt thiếu niên có chút mờ mịt, Rawson nhin không được mở miệng cổ vũ. “Tin tưởng vào bản thân, cậu nhất định có thể.”

Lâm Viễn ngẩng đầu cười nói. “Được rồi, tôi sẽ cố hết sức thử xem!”

Rawson điều khiển Hắc Long đem một quyển bút kí điện tử đưa đến trước mặt Lâm Viễn. “Bản bút kí này là năm đó tôi ghi lại lúc học điều khiển cơ giáp, đưa cho cậu tham khảo, mật mã là 0707.”

Lâm Viễn nhận lấy notebook từ trong tay cơ giáp hắc sắc, nhập vào mật mã, màn hình điện tử lớn bằng bàn tay quả nhiên mở ra.

Bản ghi chép trong bút kí điện tử cũng giống như những bộ sách thông thường ngay ngắn nắn nót, những chỗ quan trọng cần chú ý còn dùng màu đỏ để ghi chú giải, bút kí điện tử tự mình ghi lại như vậy, so với những bộ sách lí luận thuyết minh thao tác cơ giáp tuyệt đối còn quý giá hơn vô số lần!

Lâm Viễn ôm lấy bản bút kí điện tử này, cảm động nói. “Bản bút kí này ghi chép thật tốt. Cảm ơn anh!”

“..... Đối với cậu hữu ích là tốt rồi.” Chống lại ánh mắt thành khẩn của thiếu niên, Rawson mềm lòng, ngữ khí cũng không khỏi ôn hòa hơn rất nhiều, “Tôi còn bận rất nhiều việc, không thể mỗi ngày cùng cậu luyện tập, cậu tháng này tăng cường tập luyện, nếu cuối cùng có thể nằm trong mười cái tên được tham dự trận chung kết toàn quốc, đến lúc tới thủ đô của thiên hà Cepheus tôi lại mời cậu ăn cơm.”

Lâm Viễn sửng sốt một chút. “Thủ đô.....?”

Thủ đô Rumsfeld của đế quốc nằm ở trung tâm thiên hà Cepheus, Lâm Viễn còn chưa từng đi qua.

Vị cao thủ này vậy mà lại nói là đến thủ đô thì mời mình ăn cơm, nhất định là đang muốn khích lệ mình cố gắng luyện tập để lọt vào top mười đi?

Lâm Viễn lập tức gật đầu nói. “Được, trong khoảng thời gian này tôi nhất định sẽ tăng cường luyện tập!”

Nhìn bộ dáng thiếu niên tràn đầy tự tin, Rawson nhin không được mỉm cười, nói. “Hi vọng có thể gặp lại cậu ở thủ đô.”

Lâm Viễn cười nói. “Tôi cũng hi vọng thế!”

Rawson dừng một chút, lại nói. “Caesar, tôi có chuyện muốn trở về, việc luyện tập tiếp theo giao cho cậu.”

Caesar. “.....”

Caesar nhất thời cảm thấy áp lực thật lớn.

Những lời này của nguyên soái có thể trở thành quân lệnh không? Vạn nhất đến lúc đó Lâm Viễn không lọt vào top mười người đứng đầu, chẳng phải là chính mình không thể hoàn thành nhiệm vụ nguyên soái giao cho? Nghĩ đến hình ảnh bị ánh mắt băng lãnh của nguyên soái nhìn chằm chằm, Caesar liền cảm thấy da đầu run lên.

May mà Lâm Viễn rất có thiên phú, hai ngày nay nguyên soái lại tự mình chỉ dạy, trước khi đi còn đưa tặng một quyển bút kí điện tử quý giá tự tay ghi lại, thêm buổi tối mỗi ngày mình lại tiến hành dạy học trên Internet cho Viễn Viên.... Thời gian một tháng nâng cao trình độ, lọt vào top mười toàn trường, hẳn là không thành vấn đề đi?

Caesar quay đầu nhìn về phía Lâm Viễn, phát hiện Lâm Viễn bộ dáng vui sướng hưng phấn đầy mặt, giống như ngày ngày mai liền có thể lọt vào mười cái tên đứng đầu.

Lâm Viễn hiển nhiên rất có tự tin.

..... Chính mình đối với năng lực của tiểu quái thú này cũng nên tin tưởng, không phải sao?

Nghĩ đến đây, Caesar liền ngẩng đầu nhìn về phía khoang điều khiển của Hắc Long, ánh mắt kiên định nói. “Tôi biết, yên tâm đi, tôi sẽ dẫn cậu ấy đến thủ đô gặp ngài!”

Rawson vừa lòng gật gật đầu, lúc này mới rời khỏi phòng huấn luyện.

Thẳng cho đến khi thân ảnh của cơ giáp hắc sắc biến mất ở góc rẽ, Lâm Viễn mới nghi hoặc hỏi. “Caesar, vị cao thủ thần bí này thật sự là học trưởng năm ba sao? Hẳn vì sao không chịu cùng tôi chính thức làm quen một chút? Tôi rất muốn mời hắn ăn bữa cơm, cùng nhau trò chuyện, nhưng bộ dáng hắn hình như không quá tình nguyện gặp mặt tôi.”

Caesar. “.....”

Bởi vì ông ấy một khi lộ diện, cậu sẽ bị dọa đến.

Bởi vì ông ấy là nguyên soái, là thần tượng trong cảm nhận của rất nhiều dân chúng đế quốc, ông ấy gặp mặt với cậu, cậu tuyệt đối sẽ không cười hi hi mà nói muốn mời ông ấy ăn cơm, mà là lập tức nghiêm túc đứng thẳng, hướng ông ấy hành một quân lễ.

Nếu nguyên soái yêu cầu giữ bí mật, Caesar cũng không thể để lộ ra thân phận của ông ấy.

Thấy Lâm Viễn bộ dáng hiếu kì, Caesar nhìn không được mỉm cười nói. “Hắn tạm thời không muốn để cậu biết hắn là ai, cậu cứ coi như hắn là một người tiền bối nhất thời hứng khởi muốn chỉ dạy cho cậu. Trong phim truyền hình không phải đều diễn như vậy sao? Nhân vật chính luôn gặp được vài vị thể ngoại cao nhân, trình độ mới có thể đột nhiên tăng mạnh.”

Lâm Viễn trầm mặc một chút, mới nói. “Tôi chưa từng xem cái loại phim truyền hình này.”

Caesar. “.....”

Lâm Viễn quay đầu nhìn về phía Caesar, nghi hoặc hỏi. “Cậu cùng Brian, đều rất thích xem loại phim truyền hình này sao?”

Caesar. “.....”

Hắn cũng chưa bao giờ xem cái loại phim truyền hình gây thơ cấu huyết này, vừa rồi thuận miệng nói ra, chính là tình tiết trong một bộ phim mà Brian trước đây rất thích, hắn nghe Brian lái nhải vô số lần liền nhớ kĩ, đây tất cả đều là lỗi của Brian....

Brian từ trung tâm chuyển phát nhanh nhận được rất nhiều linh kiện baba gửi đến, đột nhiên hất xì một cái thật lớn.

“A, hất xì!” Brian nghi hoặc sờ sờ mũi, “Ai đang mắng ta?”

Hết chương 36.

37. Quyển 1 - Chương 37: Dạ Tuyết

Sau khi vị cao thủ thần bí kia rời đi thì không còn xuất hiện nữa, Lâm Viễn thực thích vị cao thủ đó, rất muốn gặp lại hắn, nhưng nếu đối phương đã nói “gần đây có việc bận, sau khi đến thủ đô sẽ mời cậu ăn cơm”, Lâm Viễn cũng chỉ có thể gửi gắm hi vọng rằng chính mình có thể như ý tiến vào mười cái tên đứng đầu toàn trường, đại diện cho trường học đến thủ đô tham dự cuộc thi đấu cơ giáp toàn quốc.

Hơn hai mươi ngày tiếp theo, Lâm Viễn càng thêm nghiêm túc chịu khó tập luyện.

Buổi tối mỗi ngày sau khi cơm nước xong, Lâm Viễn liền cùng Caesar đến phòng huấn luyện tiến hành tập luyện hằng ngày. sau khi kết thúc huấn luyện trở lại phòng ngủ, Lâm Viễn lại theo thói quen đăng nhập vào hệ thống Internet toàn tức, cùng với sư phụ Tiểu Vương Tử chơi mấy trận đối chiến.

Ngày qua ngày đều tràn ngập vui vẻ.

Rất nhanh, Lâm Viễn dưới sự chỉ bảo của Tiểu Vương Tử dần quen thuộc với các loại hình cơ giáp đặc thù. Tập luyện chuyên nghiệp với cường độ cao như thế, đã khiến cho trình độ điều khiển cơ giáp của Lâm Viễn trong thời gian ngắn đột nhiên tăng mạnh. Mới đầu cậu sở dĩ học các phương pháp điều khiển cơ giáp chỉ là vì ứng phó với cuộc tuyển sinh công khai của Quân bộ, mà đến nay, cậu đã có thể được coi là một cao thủ điều khiển cơ giáp chuyên nghiệp.

Thậm chí tại thời điểm đối chiến với Tiểu Vương Tử, cậu cũng có thể ngẫu nhiên đánh ngang tay.

Đại Vương Tử Cevi quan sát vài lần sự đồ hai người ở trên mạng đối chiến, lén lút nói với Caesar. “Viên Viên này rất có thiên phú, khả năng lĩnh ngộ rất cao, tiến bộ thần tốc, cậu ta thực sự là Beta sao?”

Người mình thích được huynh trưởng khen ngợi, điều này làm cho tâm tình Caesar trở nên vô cùng tốt.

Caesar kiêu ngạo mà nói. “Đúng vậy, cậu ấy là một Beta cực kỳ ưu tú, lần thi đấu này khẳng định có thể lọt vào top mười.” Caesar dừng một chút, “Đến lúc em cùng cậu ấy đi đến thiên hà Cepheus tham gia trận chung kết toàn quốc, giới thiệu cậu ấy cho anh làm quen nhé?”

Cevi đối với thiếu niên Beta mà em trai coi trọng này cảm thấy vô cùng hứng thú, cười gật đầu nói. “Được a, đến lúc đó mang theo Viên Viên đến cho anh coi xem, anh thực muốn nhìn một chút, Beta nhỏ bé có thể làm em say mê đến đâu đến cùng là cái dạng gì!”

Caesar mỉm cười nói. “Sẽ không khiến anh thất vọng.”

Viên Viên trở thành trung tâm đề tài thảo luận, vẫn như trước không thể tự kiềm chế trầm mê trong điều khiển cơ giáp.

Thời gian một tháng trôi qua cực kỳ nhanh, Caesar vội vàng bởi Lâm Viễn tập luyện, Brian lại bận rộn cải tạo Chu Tước.

Mỗi một buổi chiều sau khi kết thúc quân huấn, Brian sẽ mang theo Tiểu Lam đi đến sơn cốc bí mật kia, dựa theo phương án đã lập ra trước đó tiến hành cải tạo Chu Tước. Bởi vì đã trực tiếp lấy bản thiết kế nguyên sơ của Chu Tước từ tay của baba, lại thêm Brian từ nhỏ đã thích tháo dỡ các loại cơ giáp, quá trình cải tạo Chu Tước lần này diễn ra vô cùng thuận lợi.

Đến cuối tháng, thời điểm quân huấn sắp kết thúc, vũ khí trang bị bên ngoài cùng mạng thần kinh bên trong của Chu Tước đã được dỡ bỏ toàn bộ, gửi ở bên trong kho hàng dự trữ của Bạch Vũ.

Thể tích Chu Tước thu nhỏ lại chỉ còn một phần mười, ngoại hình nhìn qua hoàn toàn là bộ dáng cơ giáp cấp C, bên trong cũng là bàn điều khiển của cơ giáp cấp C, cho dù hiệp hội cơ giáp phái người đến kiểm tra, cũng không thể tìm thấy bất cứ sơ hở nào.

— Chu Tước như vậy, có thể nói đã hoàn toàn có được cuộc sống mới.

Càng khó có được là, đầu mối trí năng của nó cùng kết cấu trung ương không hề chịu bất cứ tổn hại nào, sự ưu việt trong phương án thiết kế lần này của Brian chính là ở chỗ này, tuy rằng hiện tại tạm thời giáng cấp, nhưng về sau nếu Chu Tước muốn thăng trở lại cấp S, đem mấy thiết bị đã dỡ xuống kia lắp trở lại là được.

Brian cải tạo Chu Tước, đồng thời lại lợi dụng thời gian nhàn rỗi chế tạo cho Snow một đài cơ giáp trí năng mới.

Bởi vì Bạch Vũ của Caesar có màu trắng thuần, Brian vì muốn phân biệt, nên đài cơ giáp làm cho Snow lần này liền cho nhiễm một chút ánh bạc. Thân máy màu bạc dưới ánh sáng chiếu xuống lóng lánh ngân quang, nhìn qua đẹp miến bàn.

Về phần tên gọi....

Vừa nghĩ đến tên gọi liền buồn rầu.

Đem Bạch Vũ không ngừng lăm nhăm, Chu Tước đã giáng cấp xong, cùng với đài cơ giáp mới chế tạo thu vào trong công tác không gian của mình, Brian cảm thấy mỹ mãn cười Tiểu Lam trở về trường học.

Trên đường trở về, Brian nhìn không được hỏi. “Tiểu Lam, đài cơ giáp ta vừa hoàn thành, người cảm thấy thế nào?”

Vừa rồi thời điểm chế tạo cơ giáp xong, Tiểu Lam cũng đã xem xét từ đầu đến chân vị huynh đệ này nhà mình một lần, đài cơ giáp mới nhất này cùng với những tác phẩm trước đây của Brian có bất đồng rất lớn, thân thể uyển chuyển nhẹ nhàng, chiều cao cùng với con người không khác nhau lắm, hơn nữa kim loại màu bạc được soi dưới ánh sáng quả thật rất xinh đẹp.

Tiểu Lam nghiêm túc bình luận. “Chủ nhân, nó rất dễ nhìn.”

“Ta biết nó rất dễ nhìn.” Brian mặt đầy tự hào nói. “Cơ giáp ta tạo ra làm gì có chuyện khó coi. Chỉ là còn chưa có quyết được tên gọi của cơ giáp này, người cảm thấy lấy tên gì thì hay?”

— Chủ nhân vô dụng trong việc đặt tên rồi cuộc cũng nghĩ đến việc mời người ngoài hỗ trợ.

— Nhưng chẳng lẽ người không cảm thấy, để cơ giáp trí năng nghĩ tên cho cơ giáp trí năng, nhiệm vụ này cũng quá khó khăn sao?

Tuy rằng như thế, nhưng nếu chủ nhân hỏi, Tiểu Lam vẫn thực có trách nhiệm bắt đầu lục tìm những tên gọi cơ giáp thông dụng trong kho từ ngữ khổng lồ của mình, sau đó liệt kê toàn bộ trên màn hình, nghiêm túc nói. “Chủ nhân, mời tham khảo mấy tên gọi này.”

Brian nhìn hơn ngàn vạn cái tên cho cơ giáp được liệt ra trước mặt, trực tiếp trợn tròn mắt.

Hỗn Mang? Thần Quy? Phích Lịch? Kỳ Kỳ?

Đây là cái loạn thất bát tao gì a! Còn không dễ nghe bằng Tiểu Lam nhà ta!

Brian cúi đầu trầm tư một lát, sau đó mỉm cười sờ sờ cằm, nói. “Vẫn là để Snow đặt đi.... Đưa cơ giáp cho cậu ấy, để cậu ấy tự lấy tên là tốt nhất, tránh cho tên ta đặt cậu ấy lại không thích.”

Tiểu Lam đồng tình nói. “Đúng vậy, chủ nhân. Tên người đặt, cậu ấy khẳng định sẽ không thích.”

Brian. “.....”

Thời điểm Brian trở lại trường học đã là mười một giờ đêm, lúc này, Snow còn đang ở trong phòng thí nghiệm làm thí nghiệm.

Mấy ngày nay liên tục đến thư viện tìm đọc tư liệu, Snow rốt cục cũng nghĩ ra một công thức chuyển đổi dược vật, cậu đem mấy thành phần dược phẩm bị cấm ở trong thuốc ức chế thay đổi thành các loại thuốc thông thường, sau khi kết hợp có thể tạm thời thay thế hiệu quả của thuốc ức chế.

Snow sử dụng những dụng cụ bên trong phòng thí nghiệm độc lập của học tỷ Cheryl để chế tạo một lượng lớn thuốc ức chế loại mới này, hôm nay vừa lúc tiến hành đến bước cuối cùng, nhìn thuốc ức chế cải tiến rồi cuộc hoàn thành, Snow cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Lấy thuốc tiêm trong suốt vừa chế tạo xong, vụng trộm bỏ vào túi áo, Snow lúc này mới xoay người rời khỏi phòng thí nghiệm.

Thời điểm từ phòng thí nghiệm đi ra, liền nhìn thấy Brian ở xa xa đang đi về phía bên này.

Thị lực của Brian thật sự quá tốt, Snow còn chưa kịp trốn, y đã lập tức phát hiện mục tiêu, hai mắt sáng lên đi tới, mỉm cười hỏi. “Snow, cậu sao lại ở chỗ này?”

“.....” Snow đành phải ra vẻ bình tĩnh nói. “Tôi vừa ở phòng thí nghiệm làm thí nghiệm.”

Brian không hề hoài nghi học viên năm nhất tại sao lại đi làm thí nghiệm, cái gọi là khác nghề như cách núi, y căn bản không biết viện y học sắp xếp như thế nào, còn tưởng rằng Snow là đang cùng các học viên làm cái nghiên cứu khoa học gì đó.

Brian thực tự nhiên chủ động cầm tay Snow, hỏi. “Cậu có đói bụng không? Muốn đi ăn chút gì đó không?”

Bị người này chủ động nắm tay, mười ngón tay còn thân mật đan vào nhau.....

Trong lòng Snow có điểm không tự nhiên, trên mặt lại rất bình tĩnh, thản nhiên nói. “Àn, vừa lúc tôi cũng đói bụng.”

Nhận được sự đồng ý của Snow, Brian lập tức hưng phấn mà nắm chặt tay cậu, thanh âm cũng trở nên ôn nhu. “Đi thôi, nhà ăn bây giờ vẫn còn mở, tôi nghe nói thức ăn khuya ở tầng ba không tệ, tôi mời cậu ăn.”

Brian nắm tay Snow đi về phía nhà ăn, thời điểm đi tới cửa, vừa lúc nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc – chính là Lâm Viễn cùng Caesar vừa hoàn thành huấn luyện cơ giáp.

Brian thấy bọn họ liền chủ động chào hỏi. “Này, thật trùng hợp, các cậu cũng đến ăn khuya?”

Caesar gật đầu đáp. “Àn, chúng tôi vừa luyện tập cơ giáp xong, đói bụng nên tới đây định ăn gì đó.”

Lâm Viễn đứng ở bên cạnh Caesar, hiếu kì nhìn thoáng qua bàn tay của Snow và Brian nắm cùng một chỗ. Lỡ tai Snow ửng đỏ, lập tức bỏ tay Brian ra, đi đến trước mặt Lâm Viễn hỏi. “Hai ngày nữa là thi đấu rồi phải không? Cậu tập luyện thế nào?”

Lâm Viễn cười gãi gãi đầu nói. “Cảm giác khá ổn, thao tác cũng ngày càng thuận tay. Cũng không biết tuyển thủ dự thi lần này thực lực thế nào, hi vọng tôi có thể vào được trận chung kết.”

Snow nghiêm túc nói. “Tôi cảm thấy cậu có thể, phải tin tưởng vào bản thân một chút.”

Lâm Viễn cười cười. “Àn, tôi sẽ cố hết sức.”

Hai người dứt lời, liền thực tự nhiên sánh vai đi vào nhà ăn.

Brian. “.....”

Caesar. “.....”

Hai vị Alpha bám gót lại bị lãng quên ở phía sau, đành phải bắt đắc dĩ đưa mắt nhìn nhau, xoay người đuổi theo cước bộ của Snow và Lâm Viễn.

Một tháng quân huấn đã chính thức kết thúc vào ngày hôm qua, trường học đặc biệt cấp cho toàn thể học viên trong trường hai ngày để nghỉ ngơi điều chỉnh, chuẩn bị cho trận thi đấu cơ giáp toàn trường cùng cuộc khảo hạch qua cửa sắp tới.

Bởi vì là toàn bộ học viên đều được nghỉ, buổi tối ngày hôm nay người đến nhà ăn ăn khuya đặc biệt đông đúc, tốp năm tốp ba tụm lại một chỗ, rất nhiều người là cùng xá hữu đến liên hoan, cũng có không ít tân sinh năm nhất mời các học trưởng học tỷ ăn cơm thuận tiện hỏi thăm nội dung khảo hạch sau quân huấn.

Nhà hàng buffet ở tầng ba quả thực chẳng khác nào đang đón tết, náo nhiệt vô cùng.

Lâm Viễn cùng Snow mới vừa lên tầng ba, Brian liền lập tức ân cần đi tới, tìm vị trí tốt bên cạnh cửa sổ, kéo ghế ra cho Snow ngồi xuống, mỉm cười nói. “Các cậu ngồi đi, tôi đi lấy đồ ăn.”

Lâm Viễn thực thẳng thắn nói. “Tôi tự mình đi lấy được rồi, mấy thứ cậu lấy tôi khẳng định sẽ không thích ăn.”

Brian. “.....”

Lâm Viễn cầm cái đĩa hưng phấn chạy đi, Caesar cũng tự nhiên đi với Lâm Viễn, Brian đành phải đầy mặt mong chờ nhìn về phía Snow.

Snow nhìn y một cái, thản nhiên nói. “Giúp tôi lấy một cái bánh nếp, thêm một chén cháo, tôi không đói bụng lắm, ăn quá nhiều tối lại ngủ không được.”

Brian lập tức mỉm cười gật đầu. “Được, tôi biết rồi!”

Brian xoay người bỏ đi, gương mặt mang theo biểu tình vui sướng tới lấy đồ ăn khuya giúp Snow, Snow thậm chí có cảm giác, người này nếu như có cái đuôi thì lúc này nhất định đã nhếch lên vẫy vẫy rồi.

Trong lòng Snow nhin không được có chút buồn cười.....

Lại đột nhiên cảm thấy, có một người đối với mình chân thành như vậy, tựa hồ cũng không tệ?

Brian rất nhanh liền lấy đồ ăn về, hai khối bánh nếp, hai chén cháo, “phần ăn tình nhân” giống nhau như đúc.

Snow đối diện với ánh mắt “cầu khen ngợi” của y, có chút bất đắc dĩ, nhận lấy đĩa ăn trong tay y nói. “Cảm ơn.”

Brian ngồi vào bên cạnh Snow, mỉm cười nói. “Cậu rất thích bánh nếp sao? Cái này tôi làm được, có cơ hội sẽ tự tay làm cho cậu ăn.”

Snow. “..... Ân.”

Xem nhẹ một tia ẩm áp kì diệu đột nhiên dâng lên dưới đáy lòng, Snow đem lực chú ý đặt trên đồ ăn ở trước mặt.

Brian tự tay làm bánh nếp? Không biết vì sao, cư nhiên lại có chút chờ mong.

Lâm Viễn cùng Caesar rất nhanh đã trở lại, cái đĩa của Lâm Viễn đặc biệt đồ sộ, mỗi loại điểm tâm đều bị cậu cầm một khối, phong độ hào phóng nể thử mỗi loại một chút.

Brian nhìn cái đĩa thức ăn đầy ụ chất thành núi của cậu, khiếp sợ hỏi. “Cậu ăn hết được sao?”

Lâm Viễn cười nói. “Ăn hết được a, hôm nay luyện tập cả ngày, tôi sắp chết đói rồi.”

Dứt lời liền không để ý tới Brian, vui đùa hăng hái chiến đấu với đồng đồ ăn, cái miệng hoạt động không ngừng nghỉ, như là một động vật nhỏ đói khát nhanh chóng giải quyết một khối lại một khối điểm tâm nhỏ, đồ ăn xếp thành núi trong đĩa rất nhanh bị cậu xử lý hết phân nửa.

Brian. “.....”

Cậu ta vài ngày rồi chưa được ăn cơm sao?

Caesar ngược lại thực bình tĩnh, hiển nhiên là đã quen nhìn tình trạng như vậy, ánh mắt nhìn Lâm Viễn ăn cư nhiên vô cùng ôn nhu, thỉnh thoảng còn gấp mấy món cậu thích ăn từ trong đĩa của mình sang.... cũng không sợ người này ăn quá no!

Sự thật chứng minh, Lâm Viễn quả thực là dạ dày đại vương, chưa bao giờ biết đến khái niệm “ăn quá no” là cái gì, cậu ăn nhiều như vậy mà cư nhiên mặt không đổi sắc, trên đường về kí túc xá còn dồi dào sức sống cùng Caesar thảo luận trận thi đấu cơ giáp hai ngày sau.

Brian thật sự là bội phục sát đất.

Thời điểm bốn người trở lại ký túc xá đã sắp mười hai giờ, bất quá ngày hôm sau được nghỉ, mọi người cũng không vội vã ngủ, bận rộn về trong phòng của mình.

Brian gõ cửa phòng ngủ của Caesar, đem hai cái công tắc không gian một đỏ một trắng trả cho hắn.

Bạch Vũ rút cuộc trở lại trong tay chủ nhân, lập tức hưng phấn mà trở nên ồn ào. “Chủ nhân chủ nhân! Chu Tước tiến bối đã cải tạo xong, nó hiện tại biến thành cơ giáp cấp C, tất cả những linh kiện được dỡ xuống từ thân thể nó đều ở bên trong không gian lưu trữ của ta, mấy thứ đó đều là những bộ phận thân thể của nó, ta nhất định sẽ bảo quản thật tốt!”

Caesar. “.....”

Bạch Vũ tiếp tục lải nhải. “Còn có còn có, Bối Bối lại tạo ra một đài cơ giáp mới, hình người màu bạc rất đẹp!”

Bạch Vũ cướp hết những lời Brian muốn nói nói ra, Brian cũng bớt việc, quay đầu về phía Caesar nói. “Giống như Tiểu Bạch vừa nói, Chu Tước cải tạo rất tốt, thu vào công tắc không gian của cậu, cậu lấy giải thưởng ba hạng đầu đánh trao với Chu Tước, hiệp hội cơ giáp hẳn là sẽ không hoài nghi, cho dù có tra cũng không thể tra ra vấn đề gì.”

Caesar gật gật đầu, vỗ vỗ vai Brian. “Vất vả rồi.”

Brian khoát tay. “Không cần khách khí.”

Caesar dừng một chút, hỏi. “Bạch Vũ nói cậu tạo một đài cơ giáp mới? Là tính đưa cho Snow sao?”

Brian có chút ngượng ngùng, “Àn..... Cậu cảm thấy cậu ấy liệu có thích không?”

Caesar nghĩ nghĩ nói. “Cậu tự tay làm, cậu ấy hẳn là sẽ thích.”

Brian cười nói. “Tôi cũng biết là cậu ấy sẽ thích.”

Sau khi Snow đi vào phòng ngủ, xoay người khóa trái cửa, lúc này mới từ trong túi áo cầm ra một ống thuốc ức chế loại mới, lấy từ trong ngăn kéo một ống tiêm loại 5 ml, tiêm thuốc ức chế vào tĩnh mạch màu xanh trên cánh tay mình.

Cảm giác đau đớn khi kim tiêm đâm thủng lớp da khiến Snow hơi hơi nhú mày một chút, rất nhanh liền tiêm thuốc xong, Snow lúc này mới vứt bỏ ống tiêm, đem mấy tuýp thuốc ức chế cẩn thận đặt trong ngăn kéo khóa kĩ.

Phương pháp điều chế thuốc ức chế này có thay đổi một vài thành phần, cũng không biết hiệu quả như thế nào, hi vọng có thể đạt được kết quả như mình mong muốn, nếu như thí nghiệm thành công, sau này chỉ cần ba tháng tiêm vào một lần là được, đơn giản mà thuận tiện.

Snow thở phào một hơi, vừa muốn đi tắm, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến một trận tiếng đập cửa.

Đứng dậy mở cửa, mắt nhìn Brian đứng bên ngoài, Snow nghi hoặc hỏi. “Có chuyện gì sao?”

Brian mỉm cười nói. “Tôi có thể đi vào không?”

Snow trầm mặc một chút, mở cửa để y tiến vào.

Brian từ trong túi lấy ra một cái vòng cổ, chiếc vòng bằng bạc ở bên dưới có xỏ một cái khuyên hình thoi.

Snow hỏi. “Đây là cái gì?”

Brian biểu tình thận trọng kéo tay Snow, nhẹ nhàng đem vòng cổ đặt trong lòng bàn tay cậu, thấp giọng nói. “Đây là công tắc không gian, bên trong có một đài cơ giáp, là tôi tự mình làm, tặng cho cậu...”

Snow. “.....”

Brian ngượng ngùng nói. “Chúng ta cùng một chỗ gần một tháng, tôi vẫn chưa tặng cậu lễ vật gì, không biết cậu thích cái gì, tôi chỉ biết làm cơ giáp, liền đặc biệt vì cậu thiết kế một đài cơ giáp trị liệu.”

“.....” Snow trầm mặc trong chốc lát, mới tỏ vẻ bình tĩnh nói. “Có thể gọi nó ra xem được không?”

Brian lập tức gật đầu. “Không thành vấn đề!”

Cơ giáp màu bạc rất nhanh liền được Brian phóng ra từ công tắc không gian.

Snow nhìn cơ giáp hình thể nhẹ nhàng so với mình cao hơn vài cm trước mặt, đường cong thân thể mềm mại khiến cho tạo hình của nó thoát nhìn chẳng khác nào một con người thon gọn, kim loại màu bạc dưới ánh sáng chiếu xuống phôi một vẻ sáng bóng thần nhiên, trên gương mặt còn tỉ mỉ thiết kế đôi mắt, lông mi cùng miệng, chỗ đôi mắt trang bị hai ngọn đèn chỉ thị.

Toàn bộ cơ giáp được thiết kế vô cùng tinh xảo, hiển nhiên là đã phải tốn rất nhiều tâm tư.

Đáy lòng Snow đột nhiên dâng lên một tia cảm động.

Đây là y.... đặc biệt tạo ra một cơ giáp dành cho riêng mình sao?

Chiều cao cùng hình thể của cơ giáp này nhìn qua quả thực vô cùng thuận mắt, đứng ở bên người mình giống như một người trợ thủ thân thiết.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng được nhận qua bất cứ món quà nào. Cho nên giờ phút này, nhận được một món quà quý giá như thế, Snow lại không biết nên làm cái gì mới tốt.

Cậu hoàn toàn không nghĩ tới, Alpha mà mình lựa chọn lại, cứ nhiên có thể dụng tâm đối với mình như thế.

Snow tâm tình có chút phức tạp, tim đập loạn nhịp thật lâu, mới nhẹ giọng hỏi. “Tên của nó là gì?”

Brian vô năng trong việc đặt tên ngược ngừng gãi gãi một đầu màu vàng lộn xộn, cười nói. “Tên cơ giáp tôi còn chưa đặt, về sau cậu chính là chủ nhân của nó, không bằng cậu tới đặt cho nó đi?”

Snow nghĩ nghĩ, mới nói. “Tôi ngày đó sinh ra vừa lúc là đêm khuya tuyết rơi nặng hạt, cha đặt cho tôi cái tên Snow, cũng có liên quan đến tuyết. Đài cơ giáp này liền gọi là Dạ Tuyết đi, ý là “tuyết đêm”, có được không?”

Brian lập tức gật đầu đáp. “Có thể có thể! Cậu thích là được!”

— So với cái tên Tiểu Hồng, Tiểu Lam linh tinh, Dạ Tuyết quyết đoán dễ nghe hơn, Snow quả nhiên biết đặt tên hơn so với mình.

Brian hưng trí bừng bừng khởi động hệ thống cơ giáp trí năng, gọi Snow. “Đến xem nó.”

Bộ đèn chỉ thị được lắp ở trên mắt của cơ giáp trí năng rất nhanh liền sáng lên, Snow đi đến trước mặt nó, nhẹ giọng hỏi. “Gọi người là Dạ Tuyết được không? Ta là Snow, về sau ta chính là chủ nhân của người.”

Cơ giáp hướng tới Snow làm một động tác gật đầu, dùng thanh âm lạnh lùng thản nhiên nói. “Được, chủ nhân.”

Không biết Brian thiết kế hệ thống âm tần như thế nào, đài cơ giáp trí năng này lúc nói chuyện mang ngữ điệu lạnh lùng thản nhiên, có chút tương tự với chủ nhân Snow, quả nhiên là theo khuôn mà đúc ra.

Snow nhin không được mỉm cười một chút, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu nó. “Ngoan.”

“.....”

Brian trực tiếp phát ngốc.

Y lần đầu tiên thấy được nét cười thoải mái như thế trên mặt Snow, giống như là tuyết mùa đông đột nhiên tan chảy, bộ dáng Snow mỉm cười lên thật là.... rất, rất dễ nhìn....

Phía sau đột nhiên không có phản ứng, Snow quay đầu, chỉ thấy Brian đang đứng ngẩn người ở nơi đó.

Snow đi đến trước mặt y, nhẹ giọng gọi. “Brian.”

Brian phục hồi tinh thần. “.....A?”

Snow nói. “Cảm ơn cậu.”

Sau đó, Snow nhẹ nhàng kiễng chân, chủ động ấn một nụ hôn lên môi Brian.

Brian. “.....”

Xúc cảm mềm mại trên môi, ngẩn ngủ cơ hồ là vừa chạm đã tách ra.

Brian bị hôn đến đại não chết máy, nhất thời sững sờ tại chỗ, biến thành một pho tượng.

Snow nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của người này, đáy lòng cũng đối với động tác chủ động hôn y của mình vừa rồi làm cho có chút ngược ngừng, vội vàng xoay người nói. “Tôi đi tắm, cậu về trước đi. Đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

Thẳng đến khi thân ảnh của Snow biến mất trước mắt, Brian mới hồi phục lại tinh thần, còn chưa thỏa mãn sờ sờ miệng mình, khí tức lạnh đậm, ngây ngô thuộc về Snow tựa hồ còn lưu lại bên môi....

Nghe tiếng nước ào ào trong phòng tắm, Brian lại một trận rung động.

Ánh mắt Dạ Tuyết lóe lên trong chốc lát, thấy Brian còn đứng tại chỗ không chịu đi, rốt cuộc tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân, dùng thanh âm lạnh lùng thản nhiên bắt đầu hạ lệnh đuổi khách. “Chủ nhân kêu người đi về trước, đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

Cơ giáp chỉ số thông minh cao dựa theo mệnh lệnh của Snow để làm việc, mà người trước mặt này hiển nhiên không có tuân theo mệnh lệnh này, cho nên cơ giáp tự động chấp hành nhiệm vụ chủ nhân dặn dò, muốn đuổi Brian “trở về”.

Brian tức giận nói. “Uy, người là cơ giáp ta chế tạo, người đây là đang muốn đuổi ta ra ngoài sao?”

Dạ Tuyết thần nhiên nói. “Chủ nhân của ta là Snow.”

Brian. “.....”

Dạ Tuyết nói.” Trở về đi, ngủ ngon.”

Brian. “.....”

Vì thế, buổi tối hôm nay, Brian bị cơ giáp chính mình chế tạo ném ra khỏi cửa.

Hết chương 37.

38. Quyển 1 - Chương 38: Thi Đấu Cơ Giáp

Trận thi đấu cơ giáp toàn trường lần thứ mười tám của Học viện quân sự St. Romia, rốt cuộc bắt đầu vào cuối tuần hai ngày sau.

Lần thi đấu này đúng dịp buổi lễ kỷ niệm sáu trăm năm của đế quốc, chỉ cần vào được top mười học viên trong toàn trường là có thể đại diện cho trường học đến thiên hà Cepheus tham gia trận chung kết toàn quốc, thậm chí có khả năng tham gia biểu diễn cơ giáp trong lễ duyệt binh, hơn nữa còn được tự mình nhìn thấy bộ hạ Trand.

Ngoài ra, học viên đạt được tư cách tham gia trận chung kết toàn quốc đều lấy được “giấy chứng nhận tư cách điều khiển cơ giáp cấp C”, tuyển thủ cuối cùng đạt được ba vị trí đầu trong cuộc thi toàn quốc còn có thể nhận được phần thưởng đặc biệt là một đài cơ giáp có giá trị hơn năm mươi vạn tinh tệ!

Những điều kiện mê người ở trên, đã khiến cho trận thi đấu cơ giáp năm nay trở nên vô cùng sôi động, số người tham dự lập kỷ lục trong lịch sử, chỉ là số học viên báo danh dự thi thôi mà cư nhiên đã vượt qua một ngàn người!

Bởi vì số người dự thi quá nhiều, buổi sáng ngày đầu tiên diễn ra cuộc thi đấu, trường học đã trực tiếp tiến hành một cuộc tuyển chọn sơ qua, theo thời gian báo danh của các tuyển thủ mà đánh số thứ tự, để cho bọn họ điều khiển cơ giáp cấp C mà nhà trường cung cấp đi vào phòng huấn luyện cơ giáp thực hiện toàn bộ những nhiệm vụ huấn luyện có độ khó cao, tuyển thủ không thể thông qua liên tục tiếp loại bỏ!

Một buổi sáng sơ loại, trực tiếp đánh rớt một đám tuyển thủ nghiệp dư, đến buổi chiều chỉ còn dư lại hai trăm người.

Hai trăm người lại phân thành hai mươi tổ nhỏ tiến hành đấu vòng loại, mười người trong từng tổ lần lượt đấu với nhau để tích lũy điểm, thời hạn của một ván đấu là 15 phút, thắng lấy được một điểm, thua trừ một điểm, hòa thì không được tính điểm, cuối cùng chọn ra bốn cái tên đứng đầu mỗi tổ.

Ngày thi đấu đầu tiên quả thực đồ sộ lại nhanh chóng chẳng khác nào dải cát trong biển.

Buổi sáng lúc bắt đầu thi đấu có hơn một ngàn tuyển thủ, trải qua buổi sáng sơ loại cùng buổi chiều đấu vòng loại, đến buổi tối cũng chỉ còn lại 80 người.

Trình độ của 80 người này ở cấp bậc cao hơn rõ rệt, hơi nghiệp dư một chút thì đã sớm bị đào thải sạch sẽ, trong 80 người thì có 60 người là học viên chuyên nghiệp đến từ hệ điều khiển cơ giáp, còn 20 người chia đều cho hệ chỉ huy và hệ kỹ thuật.

— Lâm Viễn cùng Caesar, tất nhiên đều ở trong số 80 người này.

Nhiệm vụ sơ loại đối với Lâm Viễn mà nói quả thực như một bữa ăn sáng, cậu mỗi ngày đều cùng Caesar luyện tập mấy nhiệm vụ đó, đối với các loại hình ảnh mô phỏng trong phòng huấn luyện đã thuộc nằm lòng, trực tiếp đạt được thành tích tối đa.

Đấu vòng loại được phân đến tổ nhỏ cũng không có đối thủ nào đặc biệt mạnh, Lâm Viễn là lấy thành tích toàn thắng trong cả chín trận ở tổ thứ nhất mà thông qua.

Tám mươi người tiến vào trận bán kết lại một lần nữa phân thành 8 tổ, phân ra các tổ A1-A4 ở nửa khu trên và các tổ B1-B4 ở nửa khu dưới, mỗi tổ 10 người, vẫn đánh tích điểm giống như tổ nhỏ lúc trước, chọn ra bốn cái tên đầu, quyết định ba mươi hai người mạnh nhất trường.

Lâm Viễn sau khi lấy được danh sách phân tổ, ngoài ý muốn ở trong danh sách phát hiện ra tên của Becker, không nghĩ tới tiểu tử này cư nhiên có thể đi vào đến trận bán kết. Hiển nhiên, Becker cũng phát hiện ra cậu, còn cố ý gửi tin qua nói. “Lão đại, buổi sáng ngày mai đấu bán kết, chúng ta ở cùng một tổ!”

Lâm Viễn mỉm cười trả lời lại. “Ân, ở trên sân thi đấu gặp nhau, không cần khách khí!”

Nhớ tới hình ảnh Lâm Viễn từng ba giây quăng ngã một Alpha, Becker nhất thời kinh hồn táng đảm – không cần khách khí? Cậu ấy phải chăng là có ý quật ngã mình trong ba giây?

*

Buổi sáng ngày tiếp theo đấu bán kết, Lâm Viễn quả nhiên không hề khách khí.

Đấu bán kết vẫn như trước sử dụng cơ giáp thống nhất do trường học cung cấp, tiến hành ở trong phòng huấn luyện thi đấu chuyên dụng, cơ giáp tất cả đều là cấp C, ngoại hình do học viên tự lựa chọn, Lâm Viễn dựa theo thói quen vẫn chọn cơ giáp nhân hình, đây là loại hình cậu quen thuộc nhất, cũng là sở trường nhất.

Số báo danh của Lâm Viễn là 77, phân ở tổ A1, trận đầu tiên liền trực tiếp đối đầu với Becker số 198.

Becker lựa chọn một đài phi điều hắc sắc, hai người chào hỏi lẫn nhau xong, liền dưới hiệu lệnh của trọng tài bắt đầu trận đấu.

Bảng tính giờ sáng lên, cơ giáp của Becker liền lập tức bay lên!

Y vốn muốn lách đến phía sau Lâm Viễn đánh lén một phát, nhưng mà, Lâm Viễn mấy ngày nay xem Đại Vương Tử cùng Tiểu Vương Tử đối chiến, đối với đặc điểm của các loại cơ giáp phi hành đã sớm nằm lòng, âm thầm cân nhắc một chút đường đi cùng phương hướng cất cánh của cơ giáp, không chút do dự trực tiếp mở pháo ion trong cánh tay, ngắm chuẩn — bắn!

Phịch một tiếng, cơ giáp của Becker đồng học số 198 nháy mắt bị nổ gãy cánh.

Becker. “.....”

Lâm Viễn. “.....”

Không chỉ Võ sò không phục hồi tinh thần nổi, mà ngày cả chính Lâm Viễn cũng không có phản ứng.

Ngày hôm qua thời điểm đấu vòng loại đánh thắng rất thoải mái, cậu còn tưởng rằng là do trình độ của vòng loại quá kém, thế nhưng hôm nay đấu bán kết, vì cái gì vẫn là không quá một phút đồng hồ đã thắng?

Becker đồng học bị miếu sát trong mười giây, sự bội phục đối với đội trưởng đại nhân lại được kéo lên thêm một bậc.

Thấy Lâm Viễn đi ra từ trong khoang điều khiển, Becker lập tức đi đến trước mặt cậu giơ ngón tay cái lên. “Lão đại, cậu thật sự rất trâu a! Trình độ của cậu tuyệt đối có thể đi vào đến trận chung kết a! Cố gắng lên!”

“Ân.” Lâm Viễn có chút ngượng ngùng hướng y cười cười, lại bắt đầu những trận đấu tiếp theo.

Mà khiến Lâm Viễn kinh ngạc là, mấy trận thi đấu kế tiếp, cơ hồ đều được giải quyết trong vòng mười phút.

Góc độ ra tay của cơ giáp nhân hình chuẩn xác vô cùng, cơ hồ là không chệch chút nào. Bắt lấy sơ hở, đánh phản công, đột kích, đánh lén, mỗi một lần đều có thể đắc thủ thành công.

Lâm Viễn thắng liên tục chín trận, rốt cuộc thu hút được sự chú ý của nhóm đối thủ cùng tổ.

— Học viên số 77 năm nhất hệ chỉ huy điều khiển cơ giáp nhân hình cơ nhiên là Beta?

— Beta kia quả thực là rất mạnh, thua trận như thế nào mình vẫn còn chưa kịp phản ứng được a!

— Thời điểm mọi người thi đấu gặp phải số 77 thì trăm ngàn lần phải cẩn thận, Beta kia siêu cấp lợi hại!

Lâm Viễn với biệt hiệu Beta quái thú trong vòng một ngày liền được lan truyền khắp toàn trường.

Buổi chiều hôm đó, trên diễn đàn nội bộ của trường học xuất hiện một bài post như vậy –

“Ai nói Beta không trâu bò, xem hệ chỉ huy của chúng ta đây!”

Bài post hút cừu hận như vậy, không thể nghi ngờ chính là do đội hữu như heo – am hiểu cách kéo cừu hận, Becker đồng học đăng.

Becker đồng học hưng phấn mà đem chiến tích huy hoàng toàn thắng ở trận đấu vòng loại cùng bán kết của Lâm Viễn viết bên trong bài post, thuận tiện vì đội trưởng lão đại kéo thêm chút danh tiếng, trong vài giờ ngắn ngủi, Lâm Viễn đã thu được một lượng lớn các Beta sùng bái cùng một lượng lớn cừu hận từ Alpha.

Lượt xem càng ngày càng nhiều, bài post này rất nhanh được đẩy lên đứng đầu mười đề tài hot nhất hôm nay.

Thi đấu chấm dứt, thời điểm Lâm Viễn đến nhà ăn ăn cơm chiều, cơ nhiên có vài nữ sinh Beta ở khối trên ngưỡng mộ mạnh dạn tìm đến, chủ động tới chỗ Lâm Viễn nói muốn mời học đệ ăn cơm, thuận tiện trao đổi chút kỹ năng điều khiển cơ giáp.

— Ánh mắt đám học tỷ kia nhìn Lâm Viễn làm cho Caesar khó chịu đến cực điểm.

— Tình trạng Lâm Viễn bị một đám người vây quanh nháy mắt đã châm lên lửa giận của Caesar.

Caesar bất động thanh sắc đi vào trong đám người, đưa tay ôm chặt bả vai Lâm Viễn, rất có phong độ mỉm cười nói. “Ngại quá, học tỷ, tôi cùng Lâm Viễn đã hẹn nhau đêm nay cùng đi tập luyện, không có thời gian đi với mọi người, lần sau tôi sẽ mời khách.”

Lâm Viễn. “..... A?”

Hẹn luyện tập lúc nào? Không phải nói hôm nay nghỉ ngơi sao?

Lâm Viễn còn chưa kịp phản ứng lại là làm sao, đã bị Caesar mạnh mẽ lôi đi.

Caesar dưới đáy lòng đem “đội hữu như heo” Becker đồng học mắng một trăm lần.

Cái bài post hút cừu hận kia của y, kéo được danh tiếng đến, nhưng đồng thời cũng đưa tới cho Lâm Viễn một đám đào hoa.....

Lâm Viễn tuy rằng không rõ Caesar tại sao lại như thế, bất quá, Caesar đem cậu từ trong một đồng nữ sinh xa lạ cứu ra, Lâm Viễn vẫn là rất cao hứng, cũng không thêm để ý đến việc Caesar nói dối, cùng Caesar trở về ký túc xá.

Thi đấu một ngày, người bám đầy bụi, Lâm Viễn đến phòng tắm xả nước ấm hảo hảo tắm, thả lỏng một chút tâm tình khẩn trương.

Sau khi đi ra từ phòng tắm, theo thói quen tính lấy thuốc ra từ trong ngăn kéo, rót nước ấm uống một viên, lại phát hiện Hobbit đang ngồi xổm bên cạnh bồn rửa nước chảy miêng.

Lâm Viễn cười cười, đem thuốc cẩn thận cất vào trong ngăn kéo, ôm lấy Hobbit hỏi. “Mày lại đói bụng hả?”

Hobbit lập tức liều mạng gật đầu.

Lâm Viễn mấy ngày nay mỗi ngày đều tập luyện đến khuya, thường xuyên quên cho Hobbit ăn cơm, may mà Hobbit thực thông minh, có thể tự mình đến tủ lạnh lấy đồ ăn, sẽ không lo bị đói.

Dù sao đêm nay không tính đi tập luyện, Lâm Viễn liền ôm Hobbit đến phòng ăn, cầm ra một hộp pho mát, tự mình cho nó ăn.

Thời điểm Snow trở về, thấy Lâm Viễn đang cho sủng vật ăn, liền đi tới phòng ăn ngồi xuống, hỏi. “Hôm nay đấu bán kết kết quả thế nào?”

Lâm Viễn cười cười nói. “Hoàn hảo, thành tích đấu bán kết của tôi là toàn thắng.”

“Toàn thắng?” Snow có chút kinh ngạc nói, “Tuyển thủ có thể vào đến bán kết trình độ chắc đều không thấp đi, còn có rất nhiều học trưởng học tỷ hệ điều khiển cơ giáp, cậu có thể toàn thắng, thật sự rất lợi hại.”

Snow vừa nói như vậy, đáy lòng Lâm Viễn cũng hiểu được có chút kỳ quái.

Vị cao thủ thần bí kia lưu lại bút kí cho cậu, cậu tháng này đã liên tục nghiên cứu vô số lần, đích xác rất có ích. Hơn nữa một tháng qua ở trên mạng cùng Tiểu Vương Tử và Đại Vương Tử quan sát luận bàn, Lâm Viễn cũng cảm giác được trình độ của mình tăng lên rất rõ rệt.

Chỉ là kết quả thi đấu hôm nay, vẫn là khiến cậu có chút ngoài ý muốn.

Nguyên bản cứ tưởng sẽ gian nan trùng trùng, không nghĩ tới cơ nhiên thuận lợi như vậy, trực tiếp lấy được thành tích toàn thắng.

— Đây cũng khó trách Lâm Viễn nghĩ không ra.

Những người đến cùng cậu luyện tập tháng này, một là nguyên soái Rawson thống lĩnh ba quân, một là vương tử Caesar của đế quốc, hai vị này đều là người sở hữu cơ giáp cấp S, bọn họ tự mình chỉ dạy Lâm Viễn, còn có thể bồi dưỡng nên một đồ đệ kém cỏi được sao?

Lâm Viễn là mỗi ngày đều cùng với cao thủ lợi hại nhất đế quốc luận bàn!

Thủ pháp cùng kiến thức cậu luyện tập, tất cả đều ở trình độ cao nhất của đế quốc!

Gặp phải mấy cao thủ thông thường trong trường học, chính là trực tiếp nhíp nhàng miểu sát trong một phút....

Đương nhiên, Lâm Viễn đối với hết thảy những chuyện này không hề biết gì, chỉ có thể đem tất cả quy kết lại –

“Có lẽ là do vận khí của tôi tương đối tốt?”

Lâm Viễn cười gãi gãi đầu, nói. “Đấu bán kết có 8 tổ, đều là phân ngẫu nhiên, tuyển thủ trong tổ A1 tôi được phân đến hình như cũng không có ai đặc biệt mạnh, tôi thắng tương đối dễ dàng, có thể là rất nhiều cao thủ được phân đến tổ khác.”

Snow đối với thi đấu cơ giáp cũng không phải đặc biệt hiểu biết, nghe Lâm Viễn giải thích như vậy, liền gật đầu nói. “Mặc kệ là như thế nào, thời điểm cậu đấu bán kết có thể đứng đầu tổ, trận chung kết hẳn là sẽ tương đối dễ dàng đi?”

“Đúng vậy!” Lâm Viễn hưng phấn mà nói, “Trận chung kết là dựa theo thành tích đấu loại ở bán kết, hạng 1 tổ A1 đấu với hạng 4 tổ B1, Caesar là hạng nhất tổ B1, tôi là hạng nhất tổ A1, tôi không cần đấu trực tiếp với cậu ấy!”

— Ở trong lòng Lâm Viễn, Caesar là cao thủ chân chính.

Lâm Viễn thực sự hiểu rất rõ trình độ của Caesar, cũng chính vì hiểu, Lâm Viễn mới biết được Caesar đáng sợ.

Chỗ đáng sợ của Caesar không chỉ ở tốc độ tay siêu nhanh cùng thủ pháp sạch sẽ lưu loát của hắn, mà còn ở tâm lý bình tĩnh của hắn, mặc kệ là dưới tình huống gì, Caesar đều có thể bình tĩnh nắm chắc toàn bộ cục diện, hơn nữa còn đưa ra phán đoán chuẩn xác nhất. Trong thi đấu chân chính, loại tự tin bình tĩnh trong lòng này, là ưu thế vô cùng quan trọng.

Rất nhiều kỹ năng Lâm Viễn học được đều là do Caesar dạy, Lâm Viễn cũng chính mắt nhìn thấy Caesar đem vài động tác có độ khó cao nối tiếp nhau bằng động tác tay nhanh đến mức khiến cho người ta phải sợ hãi.

Lâm Viễn đối đầu với Caesar, hoàn toàn không hề có tự tin thắng nổi hắn.

May là thời điểm đấu bán kết đạt được hạng nhất tổ A1, Caesar vừa lúc là hạng nhất tổ B1, hạng nhất ở hai khu thượng hạ sẽ đấu chéo nhau, cho đến trận chung kết, Lâm Viễn vẫn sẽ tránh được Caesar.

Snow cùng Lâm Viễn hàn huyên vài câu, liền đi về phòng ngủ.

Caesar vừa vặn từ trong phòng ngủ đi ra, thấy Lâm Viễn tự cho Hobbit ăn, liền đi đến sờ sờ lỗ tai Hobbit, thấp giọng nói. “Lâm Viễn, ngày mai thi đấu, đối thủ của cậu là hạng tư tổ chúng tôi Danny. Vị tuyển thủ kia là học trưởng hệ điều khiển cơ giáp, tuy rằng là hạng tư, nhưng thực lực không tầm thường, cậu không nên khinh địch.”

Caesar quan tâm khiến đáy lòng Lâm Viễn âm áp.

Theo lý thuyết, mọi người đều cùng tham gia thi đấu, xem như đối thủ cạnh tranh, nhưng là, Caesar lại tuyệt không để ý đến điều đó, chẳng những đem cơ giáp cho mình luyện tập, còn chia sẻ rất nhiều kỹ thuật điều khiển cơ giáp, một tháng qua vẫn cùng mình luyện tập, thời điểm sắp đến trận chung kết còn chạy tới cổ vũ mình.

— Bằng hữu như vậy, thật sự là rất có nghĩa khí.

Lâm Viễn nhịn không được ngẩng đầu lên, mỉm cười với Caesar, ngữ khí chân thành nói. “Tôi biết, tôi sẽ nghiêm túc chuẩn bị. Cảm ơn cậu, Caesar, tháng này nếu không có cậu, tôi phỏng chừng đến cả một cửa đấu bán kết này cũng không qua được.”

Đối diện với ánh mắt cảm kích của Lâm Viễn, Caesar nhất thời mềm lòng rối loạn.

Caesar ánh mắt ôn nhu nhìn Lâm Viễn, mỉm cười nói. “Không cần khách khí với tôi như vậy, tôi hi vọng cậu có thể vào được top mười.”

Lâm Viễn nghiêm túc nói. “Tôi sẽ cố hết sức! Tôi cũng rất muốn đến trận chung kết toàn quốc, đến thiên hà Cepheus xem xem!”

Hobbit nghe được “thiên hà Cepheus” lập tức kinh hoảng rụt thân thể lại, đem mặt vùi vào trong lỗ tai vừa to vừa rộng.

Buổi sáng chín giờ ngày tiếp theo, trận chung kết thi đấu cơ giáp rốt cuộc chính thức bắt đầu.

Khác với lúc đấu bán kết tiến hành thi đấu ở trong phòng huấn luyện, trận chung kết là diễn ra ở sân vận động trung tâm của trường. Sân vận động trung tâm có diện tích vô cùng lớn, đủ để chứa được hơn mười vạn người xem, khoảng sân trống ở chính giữa cũng cực kỳ rộng rãi, là nơi đặc biệt sử dụng cho thi đấu cơ giáp cùng các tiết mục trong những lễ hội lớn.

32 vị tuyển thủ có thể đi vào trận chung kết không thể nghi ngờ là những học viên có trình độ cao nhất trong toàn trường, người xem trận chung kết đương nhiên cũng được đã mắt hơn vài bậc so với xem trận đấu bán kết. Thời điểm tám rưỡi sáng, toàn bộ sân thể dục cư nhiên đã không còn chỗ ngồi, đội cổ động cho bạn học thậm chí còn kéo biểu ngữ khắp cả sân, thanh âm hò hét cổ vũ vang vọng toàn trường.

Snow đến sân thi đấu, đương nhiên là muốn xem xem Lâm Viễn đánh như thế nào. Mà Brian là cái đuôi số một, đương nhiên cũng muốn đi cùng Snow, hai người từ rất sớm đã đến hội trường, tìm được một vị trí có tầm nhìn không tệ ngồi xuống.

Đến 9 giờ, trận đấu chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là nghi thức ngắn gọn khai mạc trận chung kết, 32 người tiến vào trận chung kết luân phiên điều khiển cơ giáp của mình vào sân thi đấu, hình người, phi điều, hình rắn, hình sói, hình rồng, nhện.... các loại màu sắc, các loại tạo hình cơ giáp ở trên bãi đất trống trong sân vận động trung tâm sắp hàng chỉnh tề, khán phòng nhất thời nhiệt huyết sôi trào, tiếng vỗ tay như sấm dậy!

Trong loa phát thanh lớn bắt đầu giới thiệu từng chủ nhân của các đài cơ giáp.

Thời điểm đang giới thiệu đến số 77....

— Tuyển thủ số 77, người điều khiển cơ giáp nhân hình, năm nhất hệ chỉ huy, Lâm Viễn đồng học.

Lâm Viễn nghe được thanh âm trong chiếc loa, liền điều khiển cơ giáp nhân hình của mình, rất lễ phép vẫy vẫy tay với khán giả. Thuận tiện lóe lóe đèn chỉ thị ở mắt, xem như cùng mọi người chào hỏi.

Cậu hôm nay lựa chọn một đài cơ giáp hồng sắc, cơ giáp toàn thân màu đỏ đắm chìm dưới ánh mặt trời thoát nhìn giống như một đoàn hỏa diễm chói mắt, ánh mắt lóe lên cùng động tác chào hỏi theo tiết tấu, trong nghịch ngợm lại tràn đầy tự tin.

Dưới khán đài nhất thời vang lên tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

Snow bên trên khán đài có chút kinh ngạc hỏi. “Tiếng tăm của Lâm Viễn cao như vậy?”

Brian sờ sờ mũi, đến gần bên tai Snow nói. “Trong 32 tuyển thủ tiến vào trận chung kết toàn trường chỉ có 6 Beta, Lâm Viễn lại đạt hạng nhất tổ, thành tích tốt nhất trong đám Beta, đương nhiên là nhận được rất nhiều sự ủng hộ từ nhóm Beta.”

Snow gật gật đầu, thản nhiên nói. “Nga. Trách không được lúc Lâm Viễn xuất hiện tiếng hô lớn như vậy, mấy nhóm Alpha kia bình thường cao cao tại thượng, không coi ai ra gì, cũng nên để Beta Lâm Viễn này đến hảo hảo giáo huấn bọn họ một chút.”

“.....” Brian có chút buồn bực nói, “Cậu có phải rất chán ghét Alpha hay không a?”

Vì cái gì mỗi lần nhắc tới Alpha đều là loại ngữ khí khinh thường này?

Snow lạnh lùng nói. “Chẳng lẽ tôi nói sai? Mấy nhóm Alpha kia tự nhận là gen ưu tú, không đem Beta cùng Omega để vào mắt, nhất là mấy tên Alpha theo chủ nghĩa Chauvin nào đó, thậm chí còn đem Omega chẳng khác nào đồ vật cá nhân nhốt ở trong nhà, coi Omega là công cụ sinh con.... Quên đi, lười nói đến bọn chúng.”

Trong giọng nói của Snow tràn đầy ghét bỏ, giống như nhắc tới Alpha chính là sự vũ nhục đối với miệng của mình.

Brian trầm mặc trong chốc lát, mới không cam lòng vụng trộm nắm lấy tay Snow, quay đầu nhìn về phía Snow, ngữ khí lấy lòng nói. “Cũng không phải tất cả Alpha đều như vậy nha, tôi cũng là Alpha.... Cậu cũng coi tôi như vậy sao?”

Snow sửng sốt một chút, muốn rút tay, lại phát hiện Brian cầm tay mình thật chặt.

Quay đầu chống lại ánh mắt lấy lòng của y, trong lòng Snow đột nhiên mềm nhũn, ngữ khí cứng ngắc nói. “Cậu.... cậu không giống với bọn họ.”

Brian hai mắt sáng lên. “Không giống ở chỗ nào?”

Snow suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc rút ra kết luận. “Cậu là bạn trai mà tôi chọn, đương nhiên là không giống với mấy Alpha kia.”

Brian. “.....”

Tuy rằng những lời này không có một từ nào là để khích lệ Brian, bất quá, có thể trở thành sự tồn tại đặc biệt “không giống với các Alpha khác” trong lòng Snow, Brian vẫn rất là cao hứng!

Đúng lúc này, khán phòng đột nhiên vang lên một trận vỗ tay nhiệt liệt, trận thi đấu đã chính thức bắt đầu.

Sân vận động to như vậy được chia làm 4 sân thi đấu Đông Tây Nam Bắc, trận đấu của tổ A1 cùng tổ B1 diễn ra ở sân phía đông, thi đấu áp dụng phương pháp tính tỉ số, mỗi công kích đến một nhược điểm của đối phương được tính 1 điểm, tối đa là 11 điểm, người nào đạt được 11 điểm trước sẽ vào trận tiếp theo.

Tổ A1 đấu với tổ B1, trận thứ nhất.

Cơ giáp nhân hình số 77, người điều khiển Lâm Viễn, đối đầu với cơ giáp hình sói số 299, người điều khiển Danny.

Bởi vì Danny là một đối thủ xa lạ, căn bản không biết thực lực sâu cạn thế nào, Lâm Viễn tuân theo nguyên tắc của vị cao thủ thần bí kia — lấy tĩnh chế động, vừa bắt đầu liền trực tiếp bày ra tư thế phòng thủ.

Danny là tuyển thủ năm ba hệ điều khiển cơ giáp, hẳn hiển nhiên là xem nhẹ năng lực của tiểu học đệ Beta năm nhất này, trận đấu vừa bắt đầu, liền điều khiển cơ giáp sói xám hùng hổ vọt đến!

Cơ giáp hình sói tốc độ quả thực chẳng khác nào một trận gió xoáy, đạn quang năng ngậm trong miệng trực tiếp bắn về phía bụng của cơ giáp nhân hình, đồng thời, hai chân đạp đất, nhảy lên, một đôi móng vuốt điện từ sắc bén mở ra, hướng tới sau gáy đối phương cào mạnh qua!

Thế công ác liệt như vậy, trực tiếp làm cho khán giả trên ghế bọc phát một trận hoan hô!

Lâm Viễn ngược lại một điểm cũng không khấn trương, bình tĩnh tính toán cự ly hai bên, bắt đầu cấp tốc lui về phía sau!

Hai người một truy kích, một thụt lùi, rất nhanh liền lui đến mép sân, mắt thấy muốn lui cũng không thể lui nữa — liền trong nháy mắt, Lâm Viễn đột nhiên lộn ngược ra sau nhanh chóng nghiêng người xoay tròn trên không, chuẩn xác tránh đi lưỡi dao sắc bén cùng công kích từ đạn pháo, đồng thời nâng chân phải lên, mở bánh răng điện từ giấu ở ngón chân, trực tiếp một cước đâm về phía bụng đối phương!

Ầm ầm nổ một tiếng, cơ giáp hình sói bị đá vào bụng trực tiếp bị mạnh mẽ đạp ra ngoài!

Đèn chỉ thị màu đỏ trên đỉnh đầu cơ giáp hình sói lập tức sáng lên, trong màn hình điện tử lớn trên ghế giám khảo, đồng thời hiện ra điểm số 1:0!

Lâm Viễn bị vây ở vị trí phòng thủ, cứ nhiên lấy được một điểm đầu tiên!

Người xem nhất thời trợn mắt há hốc mồm tại chỗ!

Rõ ràng là cơ giáp hình sói số 299 kia hùng hổ vọt lại, cơ giáp nhân hình vẫn không ngừng lui về phía sau, mắt thấy sắp bị đánh trúng sau gáy, lại mặc danh kỳ diệu, cuối cùng ngược lại là số 77 lấy được một điểm?

Cậu ta là đánh trúng nhược điểm của đối phương như thế nào, khán giả cơ hồ đều không có thấy rõ....

Động tác của số 77 thật sự là quá nhanh, chuyển đổi tình thế cơ hồ chỉ trong nháy mắt kia!

Thi đấu sau đó, dần dần rơi vào bên trong tiết tấu của Lâm Viễn.

Danny ở trước mặt học đệ năm nhất âm thầm chịu đựng, trong lòng vốn đã tức giận bất bình, công kích lại càng thêm hung ác mãnh liệt, nhưng kỳ quái là, mỗi lần đều là hắn phát động công kích trước, Lâm Viễn nhìn qua vẫn ở thế phòng thủ, thế nhưng lần nào, thắng điểm đều là Lâm Viễn.

1:0..... 3:0..... 7:2..... 11:3.

Lâm Viễn lấy thành tích 11:3 giành được thắng lợi trận này.

Rất nhanh, những sân khác cũng kết thúc trận đấu, trong loa bắt đầu công bố kết quả —

“Số 77 Lâm Viễn, thành công vào trận tiếp theo.”

“Số 65 Caesar, thành công vào trận tiếp theo.”

“Số 298 Will.....”

16 người chiến thắng tiếp tục tiến hành lượt thi đấu thứ hai của trận chung kết.

Đợt thứ hai lại là đấu chéo, Lâm Viễn đối đầu với người thắng ở tổ B2 Will, điều khiển một đài phi điều màu đen.

Thao tác chính xác, tính cách không kiêu ngạo không nóng nảy, năng lực phản ứng nhanh nhạy..... Lâm Viễn điều khiển cơ giáp nhân hình màu đỏ chạy ở trên sân thi đấu, linh hoạt chẳng khác nào một con người khỏe mạnh.

Khán giả chỉ nhìn thấy một trận gió xoáy màu đỏ nhanh chóng thổi qua trước mặt, nhảy lên, xoay người, giơ vũ khí, vung tay chém — chuyển tiếp giữa các động tác có độ khó cao thật sự là lưu loát đến không có kẽ hở!

Lại lấy 11:5 điểm thoải mái chiến thắng một ván này, khán giả trên ghế vỗ tay cơ hồ muốn vang cả nóc nhà!

— Lâm Viễn, thiếu niên Beta năm nhất hệ chỉ huy này, giống như một con ngựa đen cường hãn đột nhiên nhảy ra, cư nhiên ở trong trận thi đấu cơ giáp toàn trường của Học viện quân sự St. Romia, thành công tiến vào tám người mạnh nhất!

Đây là một việc khó tin đến cỡ nào?! Khán giả cơ hồ sợ đến ngậy người!

Beta năm nhất vào được tám người mạnh nhất? Đây là việc chưa từng xảy ra trong lịch sử thi đấu nhiều năm nay!

Nhưng mà, Lâm Viễn không chỉ làm cho mọi người khiếp sợ đến như thế.

Đấu loại tám người buổi chiều, cậu vẫn như trước hết sức chăm chú, đánh rất nghiêm túc.

Cuối cùng, Lâm Viễn ở trong ánh mắt đại ra của mọi người, tiến vào trận chung kết!

Một Beta đến từ năm nhất, một đường trót lọt, gặp thần ghét thần, thấy Phật giết Phật, quả thực là hung mãnh đến không thể chống đỡ!

Thời điểm trận chung kết, Lâm Viễn rút cuộc đối đầu với Caesar ở tổ B1, hai người đều không lưu tình chút nào, đánh đến cực kỳ nghiêm túc, cục diện trận này nhìn qua quả thực có thể so với trình độ của trận chung kết toàn quốc!

Lâm Viễn cuối cùng lấy thành tích mong manh 9:11 thua dưới tay Caesar, trở thành á quân của trận chung kết toàn trường năm nay!

Khán giả đều sợ ngậy người, năm nhất hệ chỉ huy năm nay là sao thế này?

Một Caesar, ra tay quyết đoán dứt khoát, thao tác sạch sẽ lưu loát, từ lúc dự thi tới nay một ván cũng chưa từng thua, quả thực khiến người ta sùng bái!

Còn có một Lâm Viễn, là quái vật trong các Beta, kỹ thuật thao tác so với Alpha còn muốn lợi hại hơn không nói, tố chất tâm lý càng khiến người ta sợ hãi, một đường tiến thẳng đến trận chung kết, thời điểm mỗi lần đi ra từ khoang điều khiển trên mặt đều mang theo tươi cười sáng lạn, giống như một chút cũng không hề khẩn trương....

Kỳ thật, Lâm Viễn sợ đi không khẩn trương, là vì cậu thắng cho đến thời điểm công bố kết quả vẫn chưa phục hồi tinh thần.

Sau khi tiến vào vòng tám người, biết mình có thể đến thiên hà Cepheus tham gia trận chung kết toàn quốc, cậu đã nhẹ nhàng thở ra.

Buổi chiều thi đấu tám người, cậu cũng không có hi vọng quá nhiều, chỉ là thả lỏng tâm tình cố hết sức đánh mỗi một trận đấu, hơn nữa còn hưởng thụ mỗi một trận đấu, hoàn toàn không nghĩ tới... chính mình cư nhiên có thể đi được xa như vậy.

Đứng ở trên đài lĩnh thưởng, Lâm Viễn vẫn còn bị vây trong trạng thái như lọt vào sương mù.

..... Ách, cái này là đánh xong rồi sao?

..... Như thế nào liền á quân?

Thẳng đến lúc hiệu trưởng Belfas tự mình cầm cúp đến trước mặt trao giải, Lâm Viễn đang mơ hồ trong trận đấu mới rút cuộc hồi phục tinh thần, thụ sủng nhược kinh tiếp nhận cúp từ tay hiệu trưởng, bưng lấy chiếc cúp nặng trĩu không biết nên làm thế nào cho phải.

Belfas mỉm cười vỗ vỗ vai Lâm viễn, trong mắt tràn đầy tán thưởng. “Lâm Viễn, tốt lắm! Đại diện trường học đi tham gia thi đấu toàn quốc ở thiên hà Cepheus, tiếp tục cố gắng!”

Lâm Viễn lập tức đứng nghiêm chỉnh, hướng hiệu trưởng hành một quân lễ tiêu chuẩn. “Rõ! Hiệu trưởng!”

Sau khi thi đấu kết thúc, Lâm Viễn ôm cúp cùng Caesar trở về kí túc xá.

Cúp á quân là màu bạc, cúp quán quân của Caesar là màu vàng, Lâm Viễn dọc đường đi vẫn cúi đầu nghiêm túc nghiên cứu chiếc cúp trong tay, tạo hình của cúp là hình hùng ưng giương cánh bay cao, hùng ưng được điêu khắc rất sống động, mỗi một hoa văn trên cánh đều cực kỳ tỉ mỉ rõ ràng, trên bệ còn ẩn huy hiệu của trường học.

Lâm Viễn hưng phấn mà nói. “Hoàn toàn không nghĩ tới, tôi cứ nhiên có thể đạt được hạng hai!”

Kỳ thật, thời điểm trận chung kết lúc Lâm Viễn đối đầu với Caesar, nếu Caesar hơi lơ đãng một chút, là Lâm Viễn có thể lấy được quán quân.

Caesar cũng không nghĩ tới, người này trải qua hai ngày thi cứ nhiên đã tiến bộ nhanh như vậy.

Cũng không phải Caesar không nghĩ tới việc lơ đãng để Lâm Viễn lấy được quán quân, nhưng mà hắn biết, nếu để một Beta như Lâm Viễn đạt quán quân, loại cục diện xưa nay chưa từng có này tuyệt đối sẽ dẫn đến sự ghen ghét của rất nhiều Alpha. Về sau Lâm Viễn ở trong trường sẽ gặp nhiều khó khăn.

Minh thương dễ tránh, ám tiến khó phòng, nổi bật quá cũng không phải việc tốt.

Cho nên, Caesar đoạt ngôi vị quán quân này, vẫn là điều cần thiết.

— Cái gọi là cây giáo đánh chim đầu đàn, vài học trưởng học tỷ khóa trên kia, có tức giận cứ đổ vào mình là tốt rồi.

Caesar quay đầu lại, thấy bộ dáng Lâm Viễn cầm cúp cúi đầu nghiên cứu, trong lòng không nhận được một trận mềm mại.

Một người ưu tú như vậy, cố gắng như vậy, lại bởi vì là Beta mà không thể tỏa ra ánh sáng chân chính, bởi vì gia thế tầm thường mà phải cẩn thận khắp nơi, phòng bị khắp nơi.....

Thế giới này đối với nhóm Omega cùng Beta mà nói thật sự rất không công bằng.

— May là có tôi ở đây.

—Tôi vẫn sẽ cùng cậu, tôi sẽ dùng hết khả năng tôi có để bảo vệ cậu.

Caesar đột nhiên dừng lại cước bộ, mở miệng gọi. “Lâm Viễn.”

Lâm Viễn còn đang cúi đầu nghiên cứu cúp cũng dừng bước, quay đầu nhìn về phía Caesar, nghi hoặc hỏi. “Sao vậy?”

Caesar mỉm cười, vươn tay về phía Lâm Viễn. “Chúc mừng cậu đạt được á quân, đi thi đấu toàn quốc lại cùng nhau cố gắng.”

Lâm Viễn cũng cười vươn tay đến, cầm lấy tay Caesar. “Được, cùng nhau cố gắng!”

Hằng tinh nhân tạo lúc chạng vạng, ở trên tinh cầu rộng lớn tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Hai thiếu niên nắm chặt tay cùng một chỗ, trong mắt Lâm Viễn tràn đầy hưng phấn cùng vui sướng, còn trong mắt Caesar, lại là nồng đậm yêu thương cùng ôn nhu nói không nên lời.

39. Quyển 2 - Chương 39: Xuất Phát

Cuộc khảo hạch quân huấn thường niên sau trận thi đấu cơ giáp, đối với những người nghiêm túc tham gia tập luyện mà nói hoàn toàn không có bất cứ khó khăn nào, lần khảo hạch này số lượng tân sinh thông qua đạt tới 100%. Nguyên bản sau khi vượt qua cuộc khảo hạch sẽ chính thức lên lớp, nhưng mà, năm nay đúng dịp 600 năm thành lập đế quốc Lacey, thủ đô của thiên hà Cepheus sắp cử hành đại lễ chúc mừng, toàn bộ những người sinh sống trên các tinh cầu thuộc phạm vi chính quyền đế quốc đều được nghỉ 10 ngày.

Mười ngày nghỉ này, đối với các học viên mà nói không thể nghỉ ngơi chính là cơ hội được nghỉ ngơi hiếm có. Rất nhiều học viên vừa lúc có thể về nhà thăm cha mẹ, hoặc là đi đến nơi khác du ngoạn.

Nhưng mà, đối với Lâm Viễn và Caesar mà nói, 10 ngày nghỉ này mỗi một phút đều trở nên vô cùng quý giá.

— Bởi vì bọn họ cần phải đến thủ đô của thiên hà Cepheus trước khi tập huấn trận đấu bắt đầu.

Khác với thi đấu trong nội bộ trường, trận chung kết toàn quốc là thi đấu đoàn thể theo đơn vị trường học, phân ra thành thi đấu chương ngại, thi đấu áp lực, thi đấu chiến lược cùng với quyết đấu đoàn thể cuối cùng, mỗi hạng mục đều có tiêu chuẩn chấm điểm cho từng người. Thi đấu đoàn thể không chỉ có yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc đối với năng lực cá nhân của mỗi vị tuyển thủ, mà còn chú trọng đến sự phối hợp giữa đoàn thể, những trường học đến dự thi phải tới tập huấn ở thủ đô trước trận đấu ba ngày cũng là quy định của hiệp hội cơ giáp.

Lần này huấn luyện viên mang đội đến thiên hà Cepheus vẫn như trước là trung tá Knox.

Sáng ngày 27 tháng 2, trung tá Knox triệu tập mười học viên đứng đầu đến, ngữ khí nghiêm túc nói. “Trận chung kết toàn quốc là lấy thi đấu đoàn thể theo đơn vị trường học, nhớ kỹ, từ giờ trở đi các cậu chính là một tập thể, một người vinh quang cả đội vinh quang, một người tổn hại thì cả tập thể đều tổn hại! Trường học chúng ta đã bốn năm liên tiếp lấy được quán quân thi đấu toàn quốc, cúp quán quân năm nay cũng tuyệt đối không được để vuột mất! Hi vọng các cậu sẽ tin nhiệm lẫn nhau, phối hợp cùng nhau, phát huy được cao nhất khả năng của trường học chúng ta!”

Mọi người lập tức nghiêm túc nói. “Rõ! Huấn luyện viên!”

Knox gật gù đầu. “Sáng sớm ngày mai đúng 7 giờ đến tập hợp ở cổng trường học, tôi sẽ dẫn các cậu đến thủ đô tiến hành tập huấn ba ngày trước trận đấu, để các cậu có thể hiểu rõ quy tắc thi đấu. Sau khi đến thủ đô, việc ăn ở của các cậu đều là do hiệp hội cơ giáp thống nhất sắp xếp, nếu muốn gặp bạn bè gì đó hoặc tới nơi nào chơi, phải đến xin phép tôi.”

Knox dừng một chút, ánh mắt lợi hại theo thứ tự đảo qua trên mặt mười học viên. “Đã hiểu rõ chưa?”

Mọi người lập tức cao giọng đáp trả. “Hiểu rõ, huấn luyện viên!”

Trên đường trở lại ký túc xá, Lâm Viễn có chút nghi hoặc hỏi. “Caesar, vị cao thủ trước kia chỉ dạy cho tôi là học trưởng Leo sao?”

Vừa rồi thời điểm tập huấn Lâm Viễn đã cẩn thận quan sát cả mười học viên đứng đầu toàn trường, năm ba hệ điều khiển cơ giáp có ba người, hai nam một nữ, trong đó có một nam sinh tên là Ace thanh âm nhu hòa, một nam sinh khác tên là Leo thanh âm có chút trầm thấp. Lâm Viễn cùng vị cao thủ thần bí kia mỗi lần đều đối thoại qua cơ giáp, bởi vậy cũng không thể xác định được giọng thật của đối phương đến cùng là như thế nào.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có học trưởng Leo là phù hợp nhất.

Nhưng kỳ quái là, Leo giống như không biết mình? Lâm Viễn chủ động hướng hần cười, hần cư nhiên thờ ơ?

Caesar quay đầu đối diện với ánh mắt tràn đầy hoang mang của Lâm Viễn, nhin không được mỉm cười giải thích. “Không phải Leo. Cậu trước hết đừng nóng lòng, vị cao thủ kia không có tham gia thi đấu, nhà hần ở tại thủ đô của thiên hà Cepheus, chờ chúng ta đến thủ đô rồi, hần sẽ mời cậu ăn cơm.”

Lâm Viễn hưng phấn mà gật gù đầu. “Nga, nguyên lai là như vậy!”

Trách không được lúc thi đấu vẫn có cảm giác không thích hợp, vị cao thủ thần bí kia lợi hại như vậy, nhưng trên sân thi đấu lại không thấy tuyển thủ nào có trình độ cao như thế, nguyên lai là hần không có dự thi, bằng không quán quân khẳng định sẽ là hần.

Nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Viễn cũng không hoang mang nữa, sau khi đến ký túc xá lập tức trở lại phòng ngủ đi tắm.

Bên trong phòng khách, Brian đang mở màn hình siêu thanh lớn xem phim truyền hình, lần này là một bộ phim về đề tài khoa học viễn tưởng, diễn các loại ân oán tình thù, báo thù lẫn nhau. Caesar đi đến ngồi xuống bên cạnh y, hỏi. “Tôi cùng Lâm Viễn sáng mai xuất phát đi thủ đô, mười ngày nghỉ này cậu có sắp xếp gì không?”

Brian nói. “Ngày mai tôi cũng trở về, qua hai ngày nữa chính là đại thọ hai trăm tuổi của ông nội, toàn bộ người trong gia tộc Birch chúng tôi đều phải tham dự.”

Aston lão tiên sinh đại thọ hai trăm tuổi, không chỉ toàn bộ người trong gia tộc Birch bắt buộc phải có mặt, ngay cả hoàng thất cũng đều gửi quà mừng.

Hoàng thúc của Caesar gả cho tiểu nữ tử Drew của Aston tiên sinh, sinh hạ ra đứa con độc nhất Brian. Hoàng tộc cùng gia tộc Birch qua lại mật thiết, không chỉ là do quan hệ họ hàng sau khi thành thông gia, mà còn vì Aston tiên sinh là chuyên gia cơ giáp số một số hai của đế quốc, danh tiếng ở trong toàn đế quốc thậm chí còn vượt qua các đại tướng quân của Quân bộ.

Cơ giáp cấp S của bộ hạ, vương tử Caesar, nguyên soái Rawson đều là do ông chế tạo, nhưng cơ giáp của tướng quân Drew, con trai ruột của ông thì ông lại hoàn toàn không để ý tới. Tính tình lão tiên sinh vô cùng cổ quái, chỉ chế tạo cơ giáp cho những người mà mình thấy thuận mắt. Đã hai trăm tuổi mà thần thái vẫn sáng láng, cả ngày vui đùa nghiên cứu linh kiện, đồ đệ không nhiều nhưng đều là các cao thủ....

Sinh nhật của một vị lão tiên bối đức cao vọng trọng như vậy, có thể nghĩ đến tình hình lúc đó nhất định sẽ có nhiều náo nhiệt.

Hai người đang trò chuyện, Snow cũng trở về.

Brian vội vàng đứng dậy đi đến trước mặt cậu, hỏi. “Snow, mười ngày này cậu có dự định gì?”

Snow ngữ khí bình thản nói. “Không có dự định gì.”

Brian gãi gãi đầu. “Tôi muốn về nhà một chuyến, có lẽ sẽ không thể ở cùng cậu.”

Snow nói, “Không sao.”

Dứt lời, cậu liền xoay người trở lại phòng ngủ của mình, đóng cửa thản nhiên đi tắm.

Brian có chút mất mát trở lại ngồi xuống trên ghế sofa, quay đầu về phía Caesar nói. “Kỳ thật tôi rất muốn mang Snow về thủ đô chơi vài ngày, nhưng mà, lần đại thọ này của ông nội, mấy nhóm cô dì chú bác thân thích linh tinh của tôi đều đến ở đó, tôi với Snow ở cùng một chỗ vạn nhất bị người khác thấy, ngược lại sẽ gây bất lợi đối với cậu ấy....”

Caesar hiểu rất rõ tâm sự của Brian, gật gật đầu nói. “Cậu không mang theo cậu ấy đi là đúng. Chung quy quan hệ của các cậu hiện tại cũng không thích hợp để công khai cùng người nhà, toàn bộ thành viên gia tộc Birch tụ họp, dẫn cậu ấy đến trong tình hình này tuyệt đối là tự tìm phiền toái.”

Brian trầm mặc một lát. “Nhưng mà, cậu cùng Lâm Viễn đi tham gia thi đấu, tôi cũng phải về nhà, chúng ta đều đi, trong ký túc xá không phải chỉ còn một mình cậu ấy sao?”

Snow vốn cá tính lãnh đạm không có bạn bè gì, bạn cùng ký túc xá đi hết sạch chỉ để lại một mình cậu, vừa nghĩ đến cậu phải một mình chờ đợi trong căn phòng trống trơn suốt cả mười ngày, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có, Brian liền cảm thấy vô cùng đau lòng. (sến quá =)))

Caesar đề nghị. “Không bằng cậu đặt cho cậu ấy một chuyến du lịch, để cậu ấy chọn chỗ nào đó đi chơi vài ngày?”

Brian nghĩ nghĩ nói. “Tôi đi hỏi một chút xem cậu ấy có muốn đến chỗ nào hay không.”

Brian đứng dậy đi đến phòng ngủ của Snow, gõ mở cửa đi vào.

Snow nghi hoặc hỏi. “Sao thế? Không phải ngày mai cậu phải về nhà sao? Không đi thu thập hành lý?”

Brian đột nhiên tiến lên một bước, gắt gao ôm lấy Snow, đem cằm đặt trên vai Snow nhẹ nhàng cọ cọ, hạ giọng nói. “Lần này tôi về nhà, suốt mười ngày sẽ không thấy được cậu....”

Snow. “.....”

Động tác lấy lòng cũng ngừ khi ôn nhu của Alpha này, luôn luôn có thể lập tức đánh trúng chỗ mềm yếu nhất của Snow.

Thân thể Snow cứng ngắc một lát, lúc này mới do dự vươn tay đến, như muốn trấn an mà nhẹ nhàng sờ sờ đầu Brian, nhẹ giọng nói. “Mười ngày mà thôi, không cần lo lắng.”

Brian thở sâu, hương vị lạnh lùng thần nhiên trên người Snow đặc biệt dễ chịu, làm cho người ta luyến tiếc buông tay.

Gắt gao ôm cậu trong chốc lát, Brian lúc này mới buông Snow ra, nghiêm túc nhìn cậu nói. “Tôi có thể hội viên VIP của công ty du lịch trung ương, giúp cậu đặt một chuyến du lịch đường bộ, mười ngày này cậu vừa lúc có thể ra ngoài chơi, có thích đi chỗ nào không?”

Snow nói. “Không cần, tôi muốn tranh thủ mấy ngày nghỉ để làm thí nghiệm.”

Brian lập tức nhú mày. “Khó khăn lắm mới được nghỉ, còn làm thí nghiệm gì a?”

Snow nói. “Việc thiết kế đề tài tốt nghiệp của Cheryl học tỷ đã sắp kết thúc, tôi là trợ thủ của cô ấy, mấy ngày này vừa lúc ở lại hỗ trợ.”

Nghe được tên của Cheryl, Brian lập tức đen mặt. “Lại là học tỷ kia, cậu đừng có cả ngày cùng một chỗ với cô ta!”

Trong không khí rõ ràng hiện lên một vị dấm chua nồng đậm.

Snow vội vàng nói. “Tôi cùng cô ấy không có gì hết.”

Brian vẫn như cũ mặt đầy khó chịu. “Ánh mắt cô ta nhìn cậu rõ ràng không ổn, khẳng định là có ý với cậu! Bằng không cô ta tại sao lại cho cậu làm trợ thủ của mình? Cậu mới năm nhất, vừa nhập học, tìm trợ thủ làm thí nghiệm sao cô ta không tìm học viên năm hai, lại cố tình tìm tới cậu, đây không phải là có ý đồ thì là cái gì? Suốt mười ngày này, cô ta cứ nhiên lại bắt cậu một mình cùng một chỗ làm thí nghiệm với cô ta?!”

Hai mắt Brian đã muốn bốc hỏa.

Snow có chút hối hận đã lôi học tỷ Cheryl ra làm lá chắn, lá chắn này không chỉ hoàn toàn vô dụng mà còn phản hiệu quả.

..... Thời điểm Alpha tức giận thì phải trấn an như thế nào?

Snow nghĩ nghĩ, lần trước lúc hôn y hình như hiệu quả cũng không tệ lắm?

Vì thế, Snow kiễng chân, nhẹ nhàng hôn lên môi Brian, cắt ngang lời chất vấn đầy phần nộ của Brian.(mở dang miệng mèo á =)))

Brian. “.....”

Lời định nói vừa muốn ra khỏi miệng đã bị Snow hôn chặn, mềm mại lướt qua bên môi trong chớp mắt, xúc cảm lạnh lạnh, phảng phất như chỉ là ảo giác vội vã lóe lên trong trí óc.

Brian ngốc một giây, lập tức ôm chặt lấy eo Snow, hung hăng hôn lại!

“Ngô.....”

Lần trước không phải hôn một chút liền tốt sao? Tại sao tình huống lần này không đúng....

Snow vội vàng dùng lực đẩy y, lại bị Brian lấy hai tay gắt gao ôm vào ngực.

Ưu thế về thể lực của Alpha khiến toàn bộ giấy dựa của Snow thành vô ích, đầu lưỡi linh hoạt của Brian nhân cơ hội cạy mở khớp hàm, trực tiếp tham nhập vào trong miệng Snow, cuốn lấy đầu lưỡi Snow mà điên cuồng duyet mút.

Lưng Snow cứng ngắc căng thẳng.

Niêm mạc mẫn cảm bên trong khoang miệng bị đầu lưỡi Alpha bá đạo liếm qua, kịch liệt ma sát, lưng đột nhiên bốc lên một tia run rẩy nho nhỏ, dọc theo dây thần kinh xông thẳng lên não.

Bị Alpha hôn môi đến toàn thân như nhũn ra, Snow bất đắc dĩ thậm chí nuốt vào tân dịch trong miệng đối phương.

“Ngô ân..... Ngô..... Ngô.....”

Brian hôn càng thêm nhiệt tình, hơn nữa, kỹ thuật hôn của người này rõ ràng đã tiến bộ n lần so với lần trước.

Hiệu quả thuốc ức chế tự chế của Snow còn đang trong giai đoạn nghiệm chứng, trong khoảng thời gian này vẫn tránh cùng Brian tiếp xúc thân mật, hôm này hôn sâu như vậy, khiến cho chất dẫn dụ trong cơ thể Omega lại bắt đầu không an phận dao động!

Brian điên cuồng hôn sâu, khiến Snow cơ hồ là hoàn toàn mềm nhũn trong lòng y.

— Không nghĩ tới, một động tác trấn an của mình, cư nhiên sẽ châm lửa cho y.

Thẳng cho đến khi Brian rút cuộc vẫn chưa thỏa mãn kết thúc nụ hôn, từ trong miệng Snow lui ra, Snow lúc này mới dùng một tia khí lực cố gắng chống đỡ, siết chặt nắm tay, thở dốc giương mắt nhìn y. “..... Cái này vừa lòng chưa?”

Bộ dáng hơi hơi đỏ mặt, môi ướt át, đôi mắt lam sắc phấp một tầng hơi nước, giương mắt ra vẻ lãnh đạm nhìn về phía mình, quả thực là mê người đến cực điểm.

Brian thở sâu, kìm nén xúc cảm mãnh liệt trong lòng mình, mỉm cười nói. “Được rồi, tôi tin cậu cùng Cheryl không có gì. Bất quá, mười ngày này cậu vẫn muốn cùng cô ta làm thí nghiệm sao?”

Snow thần nhiên nói. “Thí nghiệm đã đến giai đoạn kết thúc, tôi chỉ hỗ trợ học tập thôi.”

Snow dừng một chút, lại bổ sung, “Trừ tôi ra, còn có hai trợ thủ năm hai.... Cậu đừng nghĩ nhiều.”

Brian cuối cùng cũng yên lòng. “Vậy được, tôi đi sắp xếp hành lý, chờ tôi về.”

Dứt lời, còn sắp lại gần ôn nhu hôn hôn trán Snow, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn xoay người đi.

Cuối cùng cũng đuổi được Brian đi, Snow ngồi trở lại bàn học bên cạnh, uống hết nửa cốc nước lạnh trên bàn.

Tim đập nhanh có phần mất khống chế, toàn thân đều bốc hỏa, bộ vị nào đó ở hạ thân thậm chí xuất hiện phản ứng.....

Loại tình huống này thực không lạc quan.

Snow hít sâu vào một hơi, thấp giọng mở miệng gọi. “Dạ Tuyết.”

Cơ giáp màu bạc ở trong vòng cổ không gian lập tức hóa thành nhân hình đứng trước mặt Snow, bình tĩnh nói. “Vâng, chủ nhân.”

Snow trầm mặc trong chốc lát, mới hỏi. “..... Ta có thể tin tưởng người không?”

Dạ Tuyết bình tĩnh nói. “Chủ nhân, thời điểm ta được chế tạo xong, Brian đã đối với đầu mối trí năng của ta đặt một mệnh lệnh duy nhất, chính là, đối với vị chủ nhân tên Snow kia.... vĩnh viễn trung thành.”

Snow. “.....”

Vĩnh viễn trung thành với Snow?

Đây chính là mệnh lệnh đầu tiên Brian đưa ra cho đài cơ giáp này?

Snow nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt. Nhớ đến trước đó không lâu, hình ảnh Brian cẩn thận đem công tắc không gian của cơ giáp đặt vào lòng bàn tay mình, đáy lòng lại không thể kìm nén dâng lên một tia âm áp.

Người kia.....

Có đôi khi rất ngốc, nhưng đối với mình lại thật sự rất tốt....

Ngữ khí của Dạ Tuyết đột nhiên trở nên ôn nhu. “Chủ nhân, không cần lo lắng, làm cơ giáp của người, ta vĩnh viễn sẽ trung thành với người, hơn nữa chỉ trung thành với người.... Cho dù là Brian đã chế tạo ra ta, cũng không có tư cách buộc ta phản bội người.”

Snow trầm mặc thật lâu, rồi cuộc đàm bàn tay đến trước mặt cơ giáp.

Ánh mắt Dạ Tuyết lóe lóe, cũng vươn tay đến, đem tay Snow đặt ở trong lòng bàn tay mình.

Loại động tác chủ nhân cùng cơ giáp chính thức đạt thành hiệp nghị này, khiến Snow cuối cùng cũng đỡ xuống phòng bị dưới đáy lòng.

Cơ giáp tuy rằng có trí năng, nhưng chung quy chỉ là máy móc, không có những loại tâm tư thay đổi khó lường như con người, lại càng không cần nói đến tâm cơ gì. Dạ Tuyết là cơ giáp vừa mới chế tạo xong, ký ức của nó vẫn còn trống rỗng, cơ giáp mới chế tạo chỉ cần cùng chủ nhân đạt thành hiệp nghị, thì cho dù có phải chết vẫn trung thành với chủ nhân của mình.

Snow không có cách nào hoàn toàn tin tưởng một người, cậu chỉ có thể tin tưởng cơ giáp của mình.

Nghĩ đến đây, Snow liền nhẹ giọng nói. “Dạ Tuyết, ta muốn nói cho người một bí mật, người không được nói với bất cứ người nào khác.”

Dạ Tuyết gật đầu. “Vâng, chủ nhân.”

Snow nói. “Kỳ thật ta là Omega.”

Dạ Tuyết đáp. “Đã biết, chủ nhân.”

Snow. “.....”

Nó quả nhiên không có phản ứng mãnh liệt gì, có lẽ là nó cũng không hiểu rõ tính nghiêm trọng của việc Omega trà trộn vào trường quân đội.

Snow dừng một chút. “Người trước hết giúp ta đo nồng độ chất dẫn dụ Omega trong cơ thể một chút.”

Snow vươn tay, Dạ Tuyết lập tức đem mũi kim của máy thăm dò đâm vào ngón tay Snow, lấy một giọt máu tiến hành phân tích số liệu, rất nhanh liền cho ra kết quả. “Chủ nhân, trị số chất dẫn dụ trong cơ thể người đạt đến 70 mgl.”

70 mgl....

Chất dẫn dụ trong cơ thể Omega sẽ tùy theo sự thay đổi tâm lý cùng trạng thái sinh lý mà hơi dao động, nồng độ chất dẫn dụ trong cơ thể một Omega trưởng thành thông thường ở mức từ 70 đến 90, sau khi đạt tới 70, trên người sẽ xuất hiện mùi chất dẫn dụ Omega, vượt qua 90 thì tiến vào kỳ phát tình.

Snow ngày hôm qua còn ở trong phòng thí nghiệm vụng trộm xét nghiệm máu của mình, nồng độ chất dẫn dụ là 01, thấp đến mức cơ hồ có thể bỏ qua, đó là bởi vì hiệu quả của thuốc ức chế đã làm giảm bớt chất dẫn dụ Omega trong cơ thể.

Nhưng mà, hôm nay nồng độ lại đột nhiên đạt tới 70.

Ngoại trừ ảnh hưởng từ nụ hôn sâu của Brian, còn có một nguyên nhân — thực hiển nhiên, thuốc ức chế tiêm vào người lần này có hiệu quả không ổn định giống như loại thuốc trước đây, khi tiếp xúc với Alpha, nhất là sau khi thân mật tiếp xúc, thuốc ức chế trong cơ thể cư nhiên trực tiếp mất tác dụng.

May mà Snow dùng một lượng lớn thành phần che giấu mùi, không làm cho Brian phát hiện ra, bằng không, ở trong loại tình huống như vừa rồi.... tuyệt đối sẽ không khống chế được!

Snow thở sâu, từ trong ngăn kéo cầm ra một lọ thuốc tiêm, lại tiêm vào mạch máu trong cánh tay. Đợi khoảng năm phút, Snow để Dạ Tuyết kiểm tra lại một lần nữa, các trị số nhanh chóng hạ xuống còn 01.

— Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.

Trong trường học này có rất nhiều Alpha, Snow không có khả năng thời thời khắc khắc tránh được tất cả bọn họ, cho dù là đi trên đường gặp thoáng qua Alpha, thì mùi chất dẫn dụ trên người đối phương cũng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả thuốc ức chế trong cơ thể. Trong quá trình chế tạo thuốc ức chế đã thay đổi vài loại thành phần, vẫn là khiến hiệu quả của thuốc suy giảm, muốn chế tạo thuốc ức chế có hiệu quả tốt nhất, thì phải mua được mấy loại thuốc cấm trong đơn thuốc kia mới được.

Snow bình tĩnh suy xét một lát, rốt cuộc đứng dậy đi đến trước tủ quần áo, lấy kết bảo hiểm được giấu ở bên trong tủ quần áo ra.

Từ trong kết bảo hiểm lấy ra một hộp thuốc gây mê thần kinh, một chiếc dao điện từ sắc bén, còn có một bộ quần áo nhìn qua thực bình thường nhưng lại có một chiếc túi rất lớn trong tay áo, cùng với một đôi giày da màu đen.

Snow nhanh chóng mặc bộ quần áo bó sát người cùng giày da vào, đem kim tiêm chứa thuốc gây mê thần kinh giấu trong ống tay áo, dao giấu vào trong chiếc túi được che bên trong khóa kéo của giày da, lúc này mới nói. “Dạ Tuyết, trở lại công tác không gian.”

Dạ Tuyết lập tức nghe theo mệnh lệnh, thu về trong chiếc vòng trên cổ Snow.

Snow cầm lấy thẻ thân phận cùng với một tấm vé phi thuyền từ trong ngăn kéo, nhét vào túi, sau đó tắt đèn phòng ngủ đi, làm bộ chính mình đã ngủ, sau đó hướng Dạ Tuyết nhẹ giọng nói.

“Chờ mấy người bọn họ đều ngủ hết, chúng ta liền lập tức đi.”

Chữ viết màu bạch kim trên tấm vé phi thuyền trong đêm tối lóe lên ánh huỳnh quang nhàn nhạt, đó là thiết kế độc đáo chỉ vé VIP mới có.

Hai hàng chữ trước mắt dần dần trở nên rõ ràng.

Trạm cuối: Thủ đô thiên hà Cepheus, Rumsfeld.

Thời gian xuất phát: Rạng sáng ngày 28 tháng 2, 2 giờ 30 phút.

Bên trong phòng ngủ cách vách, Lâm Viễn đang nằm trong bồn tắm ngâm nước ấm, một bên còn hưng phấn nghĩ tới thủ đô cùng cảnh tượng gặp vị cao thủ thần bí kia.

Không biết vị cao thủ kia sẽ là người như thế nào?

Vừa nghĩ đến có thể gặp mặt hắn, Lâm Viễn liền cảm thấy vô cùng kích động. Đến lúc đó nhất định phải hảo hảo cảm tạ hắn mới được, nếu không có sự chỉ dạy cùng bản bút kí điện tử chi tiết kia của hắn, mình tuyệt đối sẽ không tiến bộ nhanh như vậy được, thuận lợi lọt vào top mười toàn trường, thậm chí còn đạt được á quân.

Không bằng chính mình mời khách đi....

Dù sao mười tuyển thủ lọt vào top mười toàn trường trong lần thi đấu này đều được phát học bổng, Lâm Viễn lấy được á quân nên số lượng học bổng lại càng cao, hai vạn tinh tệ, đây là số tiền lớn nhất mà Lâm Viễn nhìn thấy từ nhỏ đến lớn!

Sau khi tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, theo thói quen mở ngăn kéo được khóa kỹ, Lâm Viễn đúng hạn cầm lọ thuốc uống một viên.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một trận tiếng gõ cửa.

Lâm Viễn đem thuốc để lại ngăn kéo, mở cửa thì thấy Caesar đang đứng ở bên ngoài.

Lâm Viễn nghi hoặc hỏi. “Sao vậy?”

Caesar khẽ cười cười, nói. “Vị cao thủ thần bí mà cậu vẫn muốn gặp kia, vừa liên hệ với tôi, mấy ngày gần đây hắn tương đối bận rộn, hẹn cậu cuối tuần sau khi kết thúc thi đấu thì gặp mặt. Chỗ ăn cơm hắn đã đặt xong, đến lúc đó theo tôi cùng đi.”

Lâm Viễn lập tức hưng phấn mà nói. “Tốt quá!”

Caesar dừng một chút, lại nói. “Còn có, anh trai tôi cũng rất muốn gặp cậu.”

Lâm Viễn kinh ngạc. “Anh trai cậu?”

Caesar gật gật đầu. “Nhà tôi cũng ở thủ đô, anh tôi là người cuồng cơ giáp, từ nhỏ đã đặc biệt thích chơi cơ giáp, nghe nói tôi có một người bạn cùng ký túc xá đạt đến á quân, anh ấy rất muốn gặp cậu một lần, không biết cậu có tiện không?”

Lâm Viễn gãi gãi đầu, nói. “Tôi thì không thành vấn đề. Bất quá, huấn luyện viên không phải đã nói, lên đi gặp bạn bè thì phải xin phép sao? Trong lúc tập huấn chúng ta tự tiện đi ra ngoài có phải là không được tốt lắm hay không?”

Caesar vội vàng nói. “Không sao, tôi có thể hẹn anh ấy buổi tối ngày mai. Đêm mai sau khi tới thủ đô, huấn luyện viên sẽ sắp xếp cho chúng ta vào ở khách sạn trước. Ngày hôm sau mới bắt đầu huấn luyện, đêm mai là thời gian tự do, tôi vừa lúc có thể mang cậu đi xem cảnh đêm ở thủ đô, thuận tiện để anh ấy mời cậu ăn cơm.”

Lâm Viễn hưng phấn mà nói. “Vậy được rồi! Liên hệ buổi tối ngày mai đi! Cảnh đêm ở thủ đô tôi cũng rất muốn đi xem! Hơn nữa, ở thủ đô hẳn là có rất nhiều thức ăn tôi chưa từng ăn qua.....”

Cậu quả nhiên là vô cùng hứng thú với thức ăn.

Nhìn bộ dáng hưng phấn của Lâm Viễn, ánh mắt Caesar cũng không khỏi trở nên ôn nhu. “Yên tâm đi, tôi sẽ dẫn cậu đi ăn đặc sản của tỉnh cầu Rumsfeld. Cậu đi thu xếp hành lý trước đi, xếp xong thì ngủ sớm một chút, sáng mai còn phải đi sớm.”

Lâm Viễn lập tức gật đầu nói. “Àn, ngủ ngon!”

Sau khi xoay người trở lại phòng ngủ, Lâm Viễn bắt đầu vội vàng thu xếp hành lý.

Đội dự thi cần ở lại thủ đô trong một tuần, một tuần này ăn ở đều là do trường học thống nhất sắp xếp, Lâm Viễn cũng không mang gì nhiều, tùy tiện đem theo vài bộ quần áo để thay, sau đó mở ngăn kéo lấy lọ thuốc kia.

Thời điểm mở ngăn kéo lại phát hiện, trong ngăn kéo cứ nhiên rỗng tuếch.....

Lâm Viễn nhát thời cứng ngắc tại chỗ.

..... Thuốc của ta đâu?????!!!!!!

Lâm Viễn sửng sốt một chút, còn tưởng rằng chính mình xuất hiện ảo giác, nhìn kỹ, phát hiện trong ngăn kéo đích xác là chẳng có thứ gì.

Bởi vì tầm quan trọng của lọ thuốc này, cậu vẫn luôn đem thuốc khóa ở trong ngăn kéo, mỗi ngày sau khi tắm rửa xong đều đúng hạn uống một viên. Vừa rồi sau khi uống thuốc xong, đúng lúc Caesar đến gõ cửa, Lâm Viễn chưa kịp khóa ngăn kéo lại, đã trực tiếp ra ngoài nói chuyện cùng Caesar.

Khi trở về lại không thấy thuốc?

Đừng đùa! Rõ ràng sau khi uống xong đã đặt lại a, tại sao lại đột nhiên không có?

Lâm Viễn nghi hoặc cẩn thận tìm kiếm ở trong ngăn kéo, tìm thật lâu vẫn không thấy dấu vết của lọ thuốc kia, trái lại là ở trong ngăn kéo bên cạnh, phát hiện một sợi lông màu trắng thuần.

“..... Hobbit! Đi ra cho tao!”

Lâm Viễn ở trong phòng tìm sủng vật của mình.

Trong phòng không có, toilet cũng không có, kéo tủ quần áo ra, quả nhiên phát hiện Hobbit trốn ở bên trong.

Trong tay nó ôm cái lọ kia, đang vui vẻ vùi đầu ăn viên thuốc, miệng nhai không ngừng, nhai đến vô cùng thơm ngọt....

Lâm Viễn cực kỳ tức giận, trực tiếp bắt nó lại, đoạt lấy cái lọ trong tay nó, vừa nhìn, nhất thời cứng ngắc tại chỗ.

Đồ tham ăn này, trong thời gian ngắn như thế cứ nhiên đem cả một lọ thuốc ăn hết?!

Lâm Viễn dùng lực vỗ vỗ đầu nó. “Hobbit! Ai cho mày ăn vụng? Đây không phải đồ mày có thể ăn!”

..... Ô ô, chủ nhân thực tức giận.

..... Chủ nhân rõ ràng biết ta chán ghét nhất là con người chụp đầu ta.

Hobbit có chút ủy khuất ngẩng đầu nhìn Lâm Viễn, nước mắt rưng rưng cơ hồ muốn khóc.

Lâm Viễn bắt đắc dĩ, đành phải đem màn hình quang điện lớn bằng bàn tay đưa tới trước mặt nó, sắc mặt khó coi hỏi. “Mày vì sao lại muốn ăn vụng thuốc của tao? Vạn nhất đối với mày có tác dụng phụ thì làm sao?”

Hobbit nghi hoặc cúi đầu viết chữ. “Chủ nhân, cái kia không phải kẹo sao?”

Lâm Viễn. “.....”

Hobbit tiếp tục nghiêm túc viết. “Tôi đặc biệt xem qua, thấy mặt trên không có bất cứ dấu hiệu nào, trên cái chai cũng không có nhãn, nếu mà là thuốc thì khẳng định sẽ có nhãn hiệu đúng hay không? Đây là kẹo Lâm Diêu tỷ tỷ làm cho cậu đi? Lâm Diêu tỷ tỷ trước kia cũng đã làm qua loại kẹo màu trắng này, ăn rất ngon.”

Lâm Viễn. “.....”

Hobbit. “Nhìn cậu mỗi ngày đều ăn, tôi cũng muốn ném thử xem nha.....”

Lâm Viễn. “.....”

— Đột nhiên có chút phân không rõ, nuôi một sủng vật như vậy đến cùng là tốt hay xấu.

Không sai, trù nghệ của chị rất tốt, ở tinh cầu Ryan mở một tiệm bánh ngọt, chị không chỉ làm các loại bánh ngọt cùng điểm tâm, làm kẹo cũng vô cùng tài năng, chị có thể sử dụng các loại nguyên liệu để tạo nên những loại kẹo có hương vị khác nhau đặt bán trong cửa hàng, lượng tiêu thụ cũng không tệ lắm. Hobbit trước kia lúc ở nhà, cũng thường xuyên ăn kẹo Lâm Diêu làm.

Hơn nữa, thuốc bác sĩ Fuente cho mình thật sự là đặt trong cái lọ trong suốt từng để kẹo, bên ngoài không có dán bất cứ nhãn hiệu nào..... Trách không được trước đây mấy lần mình uống thuốc, Hobbit lúc nào cũng ở bên cạnh ngóng trông chảy nước miếng, nó hiển nhiên là hiểu lầm, cho rằng đây là kẹo chị đưa mang đi.....

Tuy rằng không phải nó cố ý phạm lỗi, nhưng vấn đề là, thuốc bị đồ ngốc này làm thành kẹo mà ăn, chính mình lúc đến thủ đô thi đấu, vạn nhất lại phát sinh căn bệnh kỳ quái thì phải làm sao bây giờ?!

Hết chương 39.

40. Quyển 2 - Chương 40: Thủ Đô

Bác sĩ Fuente đưa cho Lâm Viễn thuốc không có nhãn hiệu, lại tình cờ được đựng trong lọ kẹo trong suốt, hơn nữa lúc trước chị của cậu ở nhà cũng thường xuyên làm loại kẹo này, vì thế Hobbit lầm tưởng đó là kẹo Lâm Diêu làm, muốn lấy đi ăn vụng, Lâm Viễn tuy rằng vô cùng tức giận, nhưng dù sao Hobbit cũng không phải cố ý, cậu cũng không thể đi đánh nhau cùng một con sủng vật ngốc nghếch.

Nhìn bộ dáng Hobbit cúi thấp đầu rưng rưng nước mắt, Lâm Viễn ngược lại cảm thấy có chút lo lắng —

Nó uống thuốc này có thể có tác dụng phụ gì không a? Người và động vật thể chất không giống nhau, thuốc cho người bị sủng vật ăn vào không biết sẽ sinh ra hậu quả gì...

Lâm Viễn càng nghĩ càng bất an, dứt khoát bế Hobbit lên, xoay người đi thẳng ra cửa.

Lúc này đã là đêm khuya, bên ngoài đổ mưa to, Lâm Viễn mua một cái ô lớn, ôm Hobbit trong ngực che chắn cẩn thận, đi một mạch ra khỏi cổng trường, đến một bệnh viện thú y ở đầu phố, đem Hobbit bỏ trên bàn, sốt ruột nói với bác sĩ: “Bác sĩ, nhờ ông kiểm tra cho nó một chút, nó không cẩn thận ăn phải thuốc của tôi, không biết có xảy ra vấn đề gì không?”

Bác sĩ rất bình tĩnh liếc nhìn thiếu niên trước mặt, mở miệng hỏi: “Sủng vật của cậu ăn thuốc gì?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ nói: “Tôi cũng không biết thuốc kia tên là gì...”

Bác sĩ cũng không hỏi nhiều nữa, trực tiếp nắm móng vuốt của Hobbit lên, lập tức rút một chút máu để người máy trợ lý bên cạnh xét nghiệm, rất nhanh, người máy liền đưa ra số liệu các hạng mục xét nghiệm, bác sĩ cẩn thận xem xét một lần, nói: “Yên tâm, không có vấn đề gì, chỉ cần không phải là thuốc độc, sủng vật ăn phải cũng không có ảnh hưởng lớn.”

Lâm Viễn thấy Hobbit không có gì bất thường, lúc này mới yên lòng lại, thở phào nhẹ nhõm nói: “Cảm ơn bác sĩ.”

Trên đường ôm Hobbit trở về, trời mưa ngày càng lớn, Lâm Viễn sợ nó bị lạnh, liền cởi nút áo khoác đem cả người nó ôm vào lòng, dùng quần áo cẩn thận bao lấy nó.

—— Hobbit nằm trong lòng chủ nhân ấm áp, càng cảm thấy khó chịu.

Mấy năm trước nếu không phải chủ nhân đem nó từ trạm không gian nhặt về, nó đã sớm chết rét.

Chủ nhân còn đối tốt với nó, mỗi ngày đều cho nó ăn ngon... Sau này lúc đến trường học, nó len lén trốn trong va li của chủ nhân, lúc chủ nhân phát hiện cũng không có tức giận, còn mạo hiểm mang theo nó đến trường.

Nhưng hôm nay, chủ nhân lại thực sự tức giận.

Bởi vì mình trong lúc vô tình đã gây ra đại họa.

Nó thực sự cho rằng thứ trong cái lọ trong suốt kia là kẹo Lâm Diệu tỷ tỷ làm, cho nên mới thèm thuồng muốn ăn trộm, hơn nữa lúc nó ăn, mùi vị trong miệng cũng đích thực là kẹo, rất ngọt ăn thật ngon, cho nên mới ăn rất nhiều.

Hoàn toàn không nghĩ tới thứ đó lại là loại thuốc vô cùng quan trọng với chủ nhân.

Nếu như biết đó là thuốc, đánh chết nó cũng sẽ không lấy ăn...

Hobbit càng nghĩ càng khổ sở, núp trong lòng Lâm Viễn nắm thật chặt áo của cậu, sợ cậu không cần mình nữa.

Lúc Lâm Viễn trở lại ký túc xá đã là một giờ rưỡi, thả cây dù cởi áo khoác xuống, lại phát hiện trên ngực cùng toàn bộ quần áo đều bị ướt một mảng, liền nghi hoặc cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy Hobbit núp ở trong ngực mình, rất đau lòng mà rơi nước mắt.

Từng giọt nước mắt không ngừng chảy ra trong đôi mắt thật to, Lâm Viễn nhất thời ngây ngẩn cả người.

...Cậu lần đầu tiên nhìn thấy một sủng vật có thể khóc.

Lâm Viễn nhất thời mềm lòng, cơn giận ban đầu đã tiêu không ít.

Hobbit tuy rằng đáng bị đánh, nhưng dù sao nó cũng không cố ý, mình cũng có một phần trách nhiệm, nếu như sớm nói cho nó biết đó là thuốc, nó cũng sẽ không hiểu lầm đó là kẹo mà đi ăn vụng.

Lâm Viễn thấy nó vẫn khổ sở đến rơi nước mắt, đành phải mềm lòng nhẹ nhàng sờ sờ lỗ tai nó, thấp giọng nói: “Được rồi, tao cũng không trách mày....Ngoan, đi ngủ đi.”

Lâm Viễn ôm Hobbit đến bên giường lót cho nó một cái ổ nhỏ, mình cũng leo lên giường nằm xuống.

Tuy rằng thân thể không có gì bất thường, nhưng trong lòng Lâm Viễn vẫn rất bất an.

Trong khoảng thời gian này vẫn luôn uống thuốc đúng hạn, thân thể cũng không có bất cứ vấn đề gì, thể chất khác biệt theo như lời bác sĩ Fuente nói rốt cuộc là có ý gì? Có phải là không uống thuốc này sẽ sinh bệnh hay không? Mặc dù mình đối với y học không hiểu biết lắm, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa nghe nói có loại thể chất khác biệt nào mà mỗi ngày đều phải uống thuốc để không chế bệnh a? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Hiện tại đã một rưỡi sáng, hơn nửa đêm cũng không nên đi quấy rầy bác sĩ Fuente....

Lâm Viễn nằm ở trên giường, lật qua lật lại, vẫn không buồn ngủ chút nào.

Hobbit cuộn mình ở trong ổ cũng hoàn toàn không ngủ được, trong lòng nó tràn đầy tự trách cùng khổ sở, nó đã gây họa, làm hại chủ nhân, đối với sủng vật mà nói đây chính là tội không thể tha thứ được. Chủ nhân mềm lòng không so đo với nó, nhưng Hobbit lại vô cùng chán ghét bản thân mình.

Nhưng mà, thuốc đã ăn hết rồi không có khả năng lại nhỏ ra....

Nên làm thế nào mới tốt?

Chủ nhân ở trên giường trần trọc rõ ràng là không có ngủ, cậu có phải là không thoải mái không? Có phải là bị bệnh hay không?

Hobbit rất sợ chủ nhân sẽ xảy ra chuyện, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không an lòng, rốt cuộc lấy hết dũng khí, len lén leo lên giường Lâm Viễn, nhẹ nhàng vươn móng vuốt gãi gãi lòng bàn tay của cậu.

Lâm Viễn cảm nhận được móng vuốt xù lông trong lòng bàn tay, mở đèn, chỉ thấy Hobbit nước mắt lưng tròng, lông trên mặt đều bị nước mắt thấm ướt. Lâm Viễn cười sờ sờ lỗ tai của nó, “Được rồi, tao đã nói là không trách mày nữa, mày còn khóc.”

Hobbit lập tức liều mạng lắc đầu.

Lâm Viễn nghi ngờ lấy màn hình cảm ứng đưa cho nó, “Làm sao vậy?”

Hobbit lo lắng viết: “Chủ nhân cậu nhanh đi khám bác sĩ đi! Thân thể cậu có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Kỳ thực Lâm Viễn cũng có chút do dự không biết có nên đi bác sĩ hay không, nhưng cậu căn bản không cảm thấy thân thể có gì bất thường, thêm nữa hiện tại đã là một rưỡi sáng, hơn nửa đêm mà đi tìm bác sĩ, cũng không thể nói “Tôi không khó chịu chỗ nào, chỉ là đến kiểm tra một chút” đi? Như vậy chắc chắn sẽ bị bác sĩ đá văng ra ngoài....

Hobbit thấy chủ nhân do dự, lập tức đánh chữ nói: “Cậu không đi bác sĩ cũng được, vậy tìm Caesar giúp đỡ đi! Cậu ấy có cơ giáp, cơ giáp có thể giúp cậu kiểm tra máu, có vấn đề cũng có thể tra ra được!”

Lâm Viễn suy nghĩ một chút nói: “Đã trễ thế này, Caesar hẳn là đã ngủ đi?”

Hobbit vội vàng đánh chữ nói: :”Cậu ấy luôn ngủ rất muộn, tôi qua xem xem!”

Dứt lời liền nhanh như chớp chạy mất dạng.

Cũng may Caesar khi ngủ sẽ không khóa trái cửa, Hobbit trực tiếp dùng đầu đẩy cửa phòng ngủ của Caesar ra.

Caesar vừa cùng Vương huynh bàn bạc xong về địa điểm gặp mặt, đang định ngủ, liền thấy một vật thể tròn tròn lông trắng muốt đột nhiên đẩy cửa phòng mình rồi vội vã chạy vào, trên mặt còn mang theo vết nước mắt rõ ràng.

Caesar nghi hoặc ôm lấy nó, “Làm sao vậy? Ai bắt nạt mày?”

Hobbit lập tức giơ chân ôm lấy màn hình, cúi đầu viết: “Vương tử điện hạ, tôi làm sai chuyện, tôi lấy thuốc của chủ nhân, tưởng đó là kẹo nên đã ăn hết sạch...”

Phía sau còn thêm một loạt biểu tình khóc lớn. *:(((

Caesar: “...”

Hobbit nước mắt lưng tròng mà viết: “Vạn nhất chủ nhân bị bệnh thì làm sao bây giờ?

Người mau đi xem cậu ấy một chút đi, tôi sợ cậu ấy sẽ xảy ra chuyện...”

—Thuốc? Lâm Viễn uống thuốc gì? Cậu ấy bị bệnh sao?

Caesar rất lo lắng, không chút do dự ôm lấy Hobbit, chạy thẳng đến phòng ngủ của Lâm Viễn.

Thời điểm đi đến phòng ngủ thì thấy Lâm Viễn tựa nửa người vào đầu giường, Caesar ôm Hobbit đặt sang bên cạnh, chậm chậm đi tới bên giường ngồi xuống cạnh Lâm Viễn, nhìn Lâm Viễn, thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Hobbit nói nó lấy thuốc của cậu ăn hết, cậu bị bệnh sao? Có nghiêm trọng không?”

Lâm Viễn do dự một chút, mới nói: “Kỳ thực tôi cũng không biết đó là thuốc gì... Tôi khi còn bé đã bị bệnh nặng, là bác sĩ Fuente nhà bên cạnh đã cứu tôi. Bác sĩ Fuente nói thể chất của tôi tương đối đặc thù, hệ thống miễn dịch trời sinh có chút thiếu sót, mấy năm nay vẫn dùng thuốc để điều chỉnh lại.” Lâm Viễn dừng một lát, có chút lo lắng nói: “Tôi bình thường cũng không cảm thấy khó chịu, thể nhưng nếu không uống thuốc tim sẽ đập nhanh hơn, toàn thân phát nhiệt... Hobbit tưởng thuốc tôi mang theo là kẹo nên lấy ăn, tôi sợ lần này đi thủ đô sẽ xảy ra vấn đề.”

— không uống thuốc thì tim đập nhanh hơn, toàn thân phát nhiệt? Đây là căn bệnh kỳ quái gì?

Caesar cho tới bây giờ vẫn chưa có nghe nói qua loại bệnh này, thấy Lâm Viễn mặt tái nhợt, Caesar nhìn không được một trận đau lòng, vội vàng nói: “Cậu đừng lo, hiện tại y học phát triển như thế, hầu hết các bệnh đều có thể trị hết. Tôi có một người quen làm tại bệnh viện trung ương của đế quốc ở thủ đô, đến lúc đó sẽ đưa cậu đi kiểm tra toàn diện một lần.” Caesar dừng một chút, “Bây giờ cậu có khó chịu ở đâu không?”

Lâm Viễn lắc lắc đầu, “Không có.”

Caesar trầm mặc một chút, mở miệng ra lệnh: “Bạch Vũ, đi ra xét nghiệm máu cho Lâm Viễn một chút.”

Bạch Vũ lập tức từ công tắc không gian đi ra, biến thành bộ dáng cơ giáp nhân hình màu trắng, hưng phấn mà từ trong mạch máu của Lâm Viễn lấy một chút máu tiến hành phân tích xét nghiệm, rất nhanh đem số liệu liệt kê ra, “Chủ nhân chủ nhân! Số liệu xét nghiệm đều bình thường, trong máu không phát hiện bất kỳ độc tố gì! Chức năng gan chức năng thận các tiêu chuẩn sinh hóa tất cả cũng không có vấn đề! Ta nhân tiện đo nhịp tim và tần số hô hấp của cậu ấy cũng không có vấn đề gì cả! Lâm Viễn thật sự là một người cực kỳ khỏe mạnh! Các hạng mục số liệu đều vô cùng chuẩn!”

Lâm Viễn: “...”

Caesar bất đắc dĩ nói: “Được rồi người có thể trở về.”

Đem Bạch Vũ dong dài thu vào công tắc không gian, Caesar cầm lấy vòng tay có công tắc không gian màu trắng thuần trên tay mình, đưa cho Lâm Viễn.

Lâm Viễn nghi ngờ ngẩng đầu nhìn hắn.

Caesar thấp giọng nói: “Để Bạch Vũ đi cùng với cậu, như vậy, khi thân thể của cậu có xuất hiện bất kỳ vấn đề gì nó đều có thể phát hiện ra trước. Bạch Vũ có thể tự động kiểm tra đo lường và phân tích thể trạng cùng các chức năng cơ thể của người mang nó.”

Lâm Viễn: “...”

Cơ giáp cấp C có được năng lực này không thể nghi ngờ là cơ giáp cao cấp nhất, một đài cơ giáp này giá phải trên năm mươi vạn tinh tệ. Cơ giáp trân quý như thế, Caesar lại có thể cứ thế trực tiếp giao ra, Lâm Viễn nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

— đối với rất nhiều người mà nói, cơ giáp không chỉ là đồ vật của mình.

— nhất là loại cơ giáp theo chủ nhân nhiều năm như vậy, quả thực có thể xem chủ nhân như người bạn thân thiết nhất.

Caesar cư nhiên không chút do dự đem Bạch Vũ cho mình mượn, đáy lòng Lâm Viễn không nhìn được có chút cảm động.

Lâm Viễn trầm mặc một hồi, mới hỏi: “Cậu giao cho tôi như vậy....Có được không?”

Tiểu Bạch Vũ bị chuyển giao nhưng ngược lại rất cao hứng, hét lên: “Lâm Viễn mau nhận lấy đi, ta sẽ hảo hảo chăm sóc cho người!”

Caesar mỉm cười một chút, nhẹ nhàng kéo tay Lâm Viễn, đem công tắc không gian của cơ giáp điều chỉnh độ rộng cho phù hợp, cẩn thận đeo lên cổ tay cậu, ôn nhu nói: “Cứ nhận lấy đi, có Bạch Vũ chăm sóc cậu, tôi mới có thể yên tâm hơn.”

Lâm Viễn: “...”

Thấy Lâm Viễn cúi thấp đầu có vẻ không biết làm sao, ánh mắt Caesar cũng không khỏi trở nên ôn nhu, “Đừng lo, sáng sớm ngày mai xuất phát đi thủ đô, sau khi đến đó tôi sẽ lập tức dẫn cậu tới bệnh viện làm kiểm tra toàn diện. Trình độ y học ở thủ đô rất cao, cho dù cậu thật sự có khuyết tật trong hệ thống miễn dịch, bác sĩ cũng có thể kê cho cậu loại thuốc tương ứng.”

Lâm Viễn nhìn công tắc thuần sắc trắng trên cổ tay mình, đáy lòng ấm áp, nhưng không biết nên nói gì cho phải.

Caesar tựa như an ủi vỗ vỗ vào tay cậu, “Được rồi, yên tâm ngủ một giấc đi, sáng sớm ngày mai còn phải dậy sớm.”

Lâm Viễn trầm mặc một lát, đành gật đầu một cái nói: “Ừ.”

Caesar đứng lên, xoay người muốn đi, Lâm Viễn lại đột nhiên mở miệng nói: “Caesar, cảm ơn cậu.”

Quay đầu, đối diện với ánh mắt chân thành của Lâm Viễn, Caesar trong lòng mềm nhũn, không nhịn được nghĩ — căn bản không cần phải cảm ơn tôi, bảo vệ cậu, vốn chính là chuyện tôi muốn làm nhất.

Sau khi Caesar rời khỏi, Lâm Viễn sờ sờ công tắc không gian trên cổ tay, rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

Nói thật, vừa nãy cậu thực sự vô cùng lo lắng, sợ rằng thân thể mình xảy ra vấn đề sẽ ảnh hưởng đến trận đấu. Nếu như là thi đấu cá nhân thì không sao, bản thân mình không thể lấy được phần thưởng cũng không có vấn đề gì cả, nhưng lần này là đại diện cho trường đi tham gia thi đấu đoàn thể, vạn nhất chỉ vì vấn đề của mình mà ảnh hưởng đến thành tích của trường, Lâm Viễn quả thực là không còn mặt mũi nào trở về gặp hiệu trưởng.

Thế nhưng, vài câu an ủi ngắn ngủi của Caesar, lại có thể kỳ diệu đem tất cả bất an dưới đáy lòng Lâm Viễn xua đi sạch sẽ.

Lâm Viễn quay đầu lại, nhìn Hobbit áy náy co lại vùi ở bên giường, nhin không được chọc chọc hai cái lỗ tai to của nó, cười nói: “Được rồi, đừng tự trách nữa, chuyện lần này cũng không thể hoàn toàn trách mày, tao mà sớm nói rõ với mày đó là thuốc thì tốt rồi...Mày gọi Caesar đến, xem như lấy công chuộc tội đi. Tao không giận mày nữa, mày về sau nhớ đừng... ăn loạn gì nữa.”

...Chủ nhân đây là tha thứ cho ta?

Hobbit trông mong nhìn Lâm Viễn, đối diện với ánh mắt mỉm cười của Lâm Viễn, lập tức vui vẻ ra sức gật đầu.

Lâm Viễn suy nghĩ một chút nói, “Tao cùng Caesar ngày mai sẽ xuất phát đến thiên hà Cepheus, lần này đi thi đấu không có biện pháp mang mày theo, hình như Snow phải ở lại làm thí nghiệm, tao sẽ đem mày giao cho Snow, mày nhớ phải ngoan ngoãn nghe lời cậu ấy.”

Hobbit ngoan ngoãn gật đầu.

Lâm Viễn lúc này mới yên lòng, đem Hobbit thả lại trong ổ, bản thân cũng nằm lại lên giường bắt đầu ngủ.

Thật kỳ lạ, sau khi Caesar đến an ủi, Lâm Viễn vốn vẫn trần trọc không ngủ được, cư nhiên lại an tâm ngủ thẳng đến hừng đông.

Bên trong phòng ngủ sát vách, Snow đang chuẩn bị xuất phát đi đến trạm không gian.

Mới vừa đi tới cửa phòng ngủ, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, hình như là Caesar đang cùng Lâm Viễn nói gì đó.

— đã sắp hai giờ rồi, bọn họ tại sao còn chưa ngủ?

Nếu trong ký túc xá có người còn chưa ngủ, Snow cũng không thể mặc quần áo thể này trực tiếp ra khỏi cửa.

Hơi hơi nhú mào, đem cửa phòng khóa trái, xoay người mở cửa sổ, từ trong tay áo lấy ra một sợi dây kim loại vô cùng mảnh, một đầu móc lên song cửa sổ, một đầu khác quấn thật chặt trên tay.

Snow thở sâu, nhảy lên một cái, trực tiếp xoay người nhảy ra ngoài!

Thân thể mềm dẻo nhanh chóng theo sợi dây kim loại trượt xuống, hai chân mang giày da khéo léo dùng lực đập vài lần lên vách tường bên cạnh để giảm xóc, sau đó — văng vẳng rơi xuống đất!

Snow ngẩng đầu nhìn về phía phòng ngủ một chút, vung ngón tay, đem sợi dây kim loại thu vào trong tay áo, lúc này mới xoay người rời đi.

Trong đêm khuya mưa rơi nặng hạt, thiếu niên một thân hắc y dùng cái mũ lớn che khuất mái tóc màu bạch kim, mặt không chút thay đổi bước nhanh tới trạm không gian, bóng lưng lạnh lùng mau chóng biến mất trong màn đêm.

Buổi sáng hôm sau, Lâm Viễn, Caesar và Brian rời giường từ rất sớm.

Bởi vì sắp tới thiên hà Cepheus sẽ tổ chức buổi lễ kỷ niệm sáu trăm năm thành lập đế quốc, mỗi ngày chỉ có hai chuyến bay từ Phá Quân tinh đến thiên hà Cepheus bằng phi thuyền vũ trụ, chuyến thứ nhất xuất phát từ hai giờ rưỡi sáng, mười hai giờ rưỡi trưa đến nơi, còn có một chuyến là tám giờ sáng xuất phát, đến nơi lúc sáu giờ chiều. Khoảng cách từ Phá Quân tinh đến Cepheus, cần đi suốt mười mấy giờ đồng hồ.

Lâm Viễn cùng Caesar đi theo nhóm của trưởng, Brian tự mình đặt vé, ba người đều đi chuyến phi thuyền lúc tám giờ sáng.

Sau khi rời giường lúc sáu rưỡi, ba người lấy một ít đồ ăn sáng trong tủ lạnh, Lâm Viễn ôm Hobbit định giao nó cho Snow, Brian cũng muốn tạm biệt Snow, hai người cùng đi đến gõ cửa phòng, nhưng nửa ngày không có ai trả lời.

Lâm Viễn hỏi: “Hay Snow còn đang ngủ?”

Brian nói: “Thói quen sinh hoạt của cậu ấy đặc biệt quy củ, mỗi ngày đều rời giường rất sớm, hẳn là đã tỉnh rồi?”

Nói xong liền nghi hoặc muốn đẩy cửa, lại phát hiện cửa bị khóa trái bên trong.

Lâm Viễn cười một cái nói: “Hôm nay được nghỉ, cậu ấy chắc là muốn ngủ thêm một lát, đừng quấy rầy cậu ấy.”

Brian suy nghĩ một chút nói: “Như vậy đi, Snow mấy ngày nay phải làm thí nghiệm, chắc là cũng không có thời gian chăm sóc cho Hobbit, cậu cứ đưa Hobbit cho tôi, tôi sẽ mang nó đến thiên hà Cepheus, thuận tiện chăm sóc nó vài ngày.”

Hobbit lập tức liều mạng lắc đầu.

Đùa sao, trở lại thủ đô vạn nhất bị hoàng hậu Anna biết được, nó sẽ lại bị bắt đến phòng thí nghiệm lai giống.....

Lâm Viễn liếc mắt nhìn nó, không để ý đến động tác liều mạng lắc đầu của nó, trực tiếp giao vào tay Brian sau đó dựng hai cái tai to của nó lên, nói: “Mày mà quấy là tao không cần mày nữa.”

“...” Những lời này của Lâm Viễn quả nhiên rất có sức uy hiếp, Hobbit lập tức im lặng.

Brian cũng không biết Hobbit đã từng là sủng vật của hoàng hậu Anna, thấy nó ủy khuất cúi thấp đầu, nhìn không được cười nói: “Yên tâm, tao không có thói quen ngược đãi sủng vật, đến nhà tao chơi vài ngày, tao sẽ cho mày ăn ngon.”

Hobbit chán nản vùi trong lòng Brian không nói lời nào, trong lòng cầu nguyện nghìn vạn lần đừng bị hoàng hậu phát hiện được....

Tám giờ sáng, mọi người thuận lợi thông qua cửa khẩu kiểm tra, lên phi thuyền vũ trụ Trân Châu số hiệu 097.

Lâm Viễn, Caesar còn có hai vị học trưởng hệ điều khiển cơ giáp ở trong cùng một khoang thuyền, Lâm Viễn chủ động chào hỏi bọn họ, mọi người rất nhanh liền trở nên thân thiết, dọc đường đi trò chuyện không ngừng về đề tài điều khiển cơ giáp, thời gian bất tri bất giác đã đến xế chiều,

Sau khi tiến hành một lần chuyển tiếp không gian, phi thuyền vũ trụ rốt cục đã đến thủ đô của thiên hà Cepheus —— tinh cầu Rumsfeld.

Lâm Viễn lập tức hưng phấn mở cửa sổ mạn tàu bên trong khoang thuyền, đi đến bên cửa sổ nhìn quang cảnh bên ngoài.

Khác với tinh cầu Ryan lạnh giá và Phá quân tinh nóng bức, Rumsfeld là thủ đô của đế quốc, khí hậu ẩm áp bốn mùa như xuân rất thích hợp cho con người sinh sống .

Từ trong vũ trụ xa xa nhìn lại, tinh cầu này giống như một quả cầu pha lê màu thủy lam phiếm một tầng ánh sáng trong suốt rực rỡ, xung quanh có mấy vệ tinh nhỏ màu trắng bạc quay quanh nó xoay tròn theo quy luật, những tinh vân màu trắng tinh vòng vòng bên dưới, cả tinh cầu chẳng khác nào như được bao phủ trong mây mù mông lung đẹp đẽ tựa như mộng cảnh.

Một trong những mục đích Lâm Viễn ghi danh vào trường quân sự lúc trước, là muốn tương lai có thể được phân cho một căn nhà ở thủ đô này, đưa mẹ và chị cùng tới đây ở. Giờ này, nhìn thủ đô ở ngay trước mắt, đáy lòng Lâm Viễn lại càng kích động không nói nên lời.

Sau khi đáp xuống trạm không gian ở Rumsfeld, Brian về nhà của mình, huấn luyện viên Knox dẫn Lâm Viễn, Caesar cùng với cả đội, mười tuyển thủ dự thi ngồi lên xe huyền phù hướng khách sạn tốt nhất chạy đi.

Dọc đường đi Lâm Viễn vẫn hiếu kì nhìn cảnh sắc bên ngoài, các loại xe huyền phù cao cấp di chuyển trên đường vận hành phân tầng trên không trung được sắp xếp rất có trình tự, các tòa nhà cao tầng bên cạnh các ngã tư đường cơ hồ nhìn không tới đỉnh, những ngọn đèn sắc sỡ đủ màu sắc bên đường, đem toàn bộ thế giới chiếu sáng như ban ngày. Lòng Lâm Viễn không nhìn được cảm thán —— thủ đô thực sự quá phồn hoa!

Xe huyền phù rất nhanh liền đến khách sạn.

Khách sạn Hoàng Gia là một trong những khách sạn nổi tiếng nhất ở Rumsfeld, hiệp hội cơ giáp từ trước đến nay luôn chi tiêu rất hào phóng, học viên tham gia trận chung kết toàn quốc hàng năm đều được thống nhất sắp xếp ở nơi này, bởi vì nơi này là khách sạn gần nơi thi đấu nhất.

Các phòng trong khách sạn đều lơ lửng trên không, giống như cảnh trí bầu trời ở thời đại Trái Đất cổ xưa.

Sau khi làm thủ tục nhận phòng ở đại sảnh, sẽ có phi thuyền chuyên chở đưa khách và hành lý vào phòng trên không trung. Knox đặt năm phòng đôi, bố trí hai người một phòng, đem những người quen biết nhau sắp xếp cùng một chỗ, Lâm Viễn và Caesar tự nhiên được xếp ở cùng một phòng.

Thời điểm trở về phòng, Caesar đi đến trước mặt Knox nói: “Huấn luyện viên, đêm nay tôi muốn cùng Lâm Viễn đi ra ngoài gặp một người bạn.”

Knox gật đầu, nghiêm túc nói: “Lâm Viễn lần đầu đến thủ đô, cậu dẫn cậu ấy đi phải chú ý an toàn, nhớ kỹ chín giờ sáng mai tập hợp.”

Caesar gật đầu nói: “Tôi biết rồi.”

Hai người cùng nhau về phòng, đặt hành lý xuống, Lâm Viễn nhin không được đi đến bên cửa sổ, nhìn người đi đường ở ngã tư bên dưới, hưng phấn mà nói: “Ở trên không trung cảm giác thật tốt.”

Loại khách sạn này lợi dụng lực hấp dẫn đem gian phòng cố định trên không trung, mặt trên trần nhà còn có một tầng cửa sổ trong suốt, sau khi mở nóc nhà ra, cách cửa sổ trong suốt này có thể trực tiếp thấy bầu trời đầy sao, có cảm giác đến rất gần với bầu trời. Lúc trời mưa, còn có thể thấy nước mưa từ nóc nhà chậm rãi lướt qua, cảnh tượng vô cùng đẹp đẽ.

Đương nhiên, chi phí xây dựng dạng phòng lơ lửng ở khách sạn này cực kỳ cao, ở những tinh cầu xa xôi rất khó nhìn thấy, Lâm Viễn hiển nhiên cho tới bây giờ chưa từng trụ tại loại khách sạn này bao giờ, được ở trong căn phòng trên không trung, trong mắt cậu tràn đầy hưng phấn cùng hiếu kỳ.

Caesar đi tới bên cạnh cậu, mỉm cười nói: “Đi thay quần áo đi, anh tôi đã đặt nhà hàng rồi, chúng ta cùng anh ấy gặp mặt trước, sau khi ăn tối xong thì đến bệnh viện kiểm tra thân thể cậu một chút.”

Lâm Viễn lập tức gật đầu, “Được.”

Lâm Viễn cầm quần áo xoay người đi vào phòng tắm thay, lúc đi ra cửa lại phát hiện Caesar cũng đang ở bên cạnh tủ quần áo thay quần áo.

— nam sinh trước mắt có làn da màu mật ong khỏe mạnh, thân thể xích lô cơ bắp rõ ràng, vai rộng chân dài, tỷ lệ vóc dáng gần như hoàn mỹ, bụng còn có sáu múi cơ xinh đẹp, dưới ánh sáng của ngọn đèn, ngay cả bắp thịt lực lưỡng trên tay cũng đều tràn đầy mỹ cảm.

Lâm Viễn sửng sốt một chút, vội vàng dời tầm mắt.

Đều là nam sinh, lại là bạn cùng phòng quen biết từ rất lâu, thấy đối phương thay quần áo vốn là rất bình thường, cũng không biết tại sao, trong nháy mắt kia, khi hương vị chất dẫn dụ Alpha nồng đậm mà cường thế trên người Caesar truyền đến từ trong không khí, Lâm Viễn đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại, tim đập mất tốc độ, chỗ sâu nhất trong thân thể thậm chí còn có một loại ham muốn kỳ quái trào ra mãnh mẽ.

Caesar nhanh chóng thay xong quần áo, mỉm cười nói: “Xong chưa? Đi thôi.”

Dứt lời liền chủ động đi tới, ôm lấy bả vai Lâm Viễn muốn đưa cậu ra cửa. Nhưng không ngờ, Lâm Viễn đột nhiên bắt lấy cổ tay của Caesar, dùng sức hất ra!

...Trong không khí không hiểu sao lại tản ra một loại hương vị chất dẫn dụ Omega ngọt ngào.

Hô hấp Caesar cứng lại, quay đầu, chỉ thấy sắc mặt Lâm Viễn có chút mất tự nhiên đỏ ửng, lông mi không ngừng run rẩy, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Caesar cứng ngắc một chút, “Cậu làm sao vậy?”

Lâm Viễn gắt gao siết chặt nắm tay, thanh âm khẽ run rẩy nói: “Tôi....Tôi có chút không thoải mái...”

Cậu nói xong liền lập tức lui về sau mấy bước, muốn lui đến tận phòng tắm, tránh né phạm vi ảnh hưởng từ chất dẫn dụ của Caesar.

Nhưng mà, vừa lui hai bước, trong cơ thể lại đột nhiên dâng lên một cỗ nhiệt lưu mạnh mẽ, cỗ nhiệt lưu kia truyền thẳng đến bộ vị mẫn cảm dưới hạ thân, đầu gối Lâm Viễn bỗng nhiên mềm nhũn, thiếu chút nữa trực tiếp té ngã xuống đất.

Caesar lập tức nhanh nhẹn tiến lên một bước, vươn cánh tay đỡ lấy cậu, lo lắng hỏi: “Cậu khó chịu ở đâu? Sao sắc mặt khó coi như vậy...”

Caesar nhẹ nhàng đưa tay lên sờ trán Lâm Viễn, phát hiện nhiệt độ trên người cậu cao đến đáng sợ.

Lâm Viễn khó chịu muốn tránh đi tiếp xúc của Caesar, thế nhưng ở chỗ sâu nhất trong thân thể lại tựa hồ như đang có một đầu dã thú hung hăng gào thét, điên cuồng tìm mọi cách phá tan tầng giam cầm kia, Lâm Viễn bị nhiệt lưu trong cơ thể kích động làm cho toàn thân nhũn ra, đã không còn khí lực để nói, ngay cả cảnh tượng trước mắt cũng bắt đầu dần trở nên mơ hồ.

Thân thể càng ngày càng nóng, trong đầu cũng hỗn loạn.

Bị Caesar ôm vào trong ngực, Lâm Viễn toàn thân phát run, cơ hồ nói không ra lời.

Hương vị chất dẫn dụ Omega trong không khí càng ngày càng nồng đậm, Caesar rốt cục nhận không được nữa, gọi: “Bạch Vũ!”

Bạch Vũ lập tức từ công tắc không gian đi ra, lắp bắp nói: “Chủ chủ chủ, chủ nhân! Ta ta ta phát hiện chất dẫn dụ Omega ở trong máu của cậu ấy, nồng độ chất dẫn dụ là 8.5mg/l, này nhất định là do đầu mỗi trí năng của ta có sai lầm, ta, ta đang xét nghiệm một lần nữa...”

Caesar cau mày nói: “Cho ta xem kết quả xét nghiệm nhanh lên!”

“Rõ rõ!” Bạch Vũ tăng nhanh tốc độ xét nghiệm, qua vài giây sau, lại khiếp sợ nói: “Vẫn vẫn còn 8.5mg/! Tai sao có thể như vậy! Cậu ta không phải là Beta sao? Trong thân thể cậu ta tại sao có thể có chất dẫn dụ Omega aaaaaa?”

Caesar kinh ngạc nhìn người trong ngực,

Khuôn mặt thanh tú của thiếu niên đỏ ửng, lông mi càng không ngừng rung động, thân thể dâng lên loại nhiệt độ cao bất thường...

— căn bản không phải bị bệnh!

— đây rõ ràng là dấu hiệu Omega phát tình!

Tâm tình Caesar nhất thời trở nên phức tạp.

Thì ra, mũi mình chưa từng có vấn đề!

Rất rõ ràng, Lâm Viễn là tiêm thuốc ức chế để che giấu thân phận Omega!

Lâm Viễn mơ mơ màng màng, cảm giác chính mình được Caesar ôm vào ngực, trong tầm nhìn mơ hồ là đôi mắt thâm thúy của Caesar, bên tai vang lên thanh âm trầm thấp của hắn, tâm tình tựa hồ mang theo một tia phức tạp: “Lâm Viễn, cậu là một Omega?!”

Lâm Viễn trong đầu mơ mơ hồ hồ đã hoàn toàn không nghe rõ hắn đang nói gì.

Mùi vị dễ chịu trên người Caesar, làm cho Lâm Viễn xuất phát từ bản năng không nhận được muốn đến gần, Lâm Viễn run rẩy vươn hai tay, nhẹ nhàng nắm lấy y phục trước ngực Caesar, “Caesar..... Tôi.....Tôi rất khó chịu....”

Trong không khí mùi vị chất dẫn dụ Omega càng thêm nồng đậm!

Sắc mặt Caesar thay đổi một chút, thở sâu để mình tỉnh táo lại, trực tiếp ôm Lâm Viễn lên, hướng cơ giáp còn đang ngăn người bên cạnh nói: “Bạch Vũ, lập tức tỉnh lọc không khí! Biến hình để chúng ta đi vào khoang điều khiển!”

Bạch Vũ phục hồi lại tinh thần, lập tức lọc không khí trong phòng, sau đó đưa hai người vào khoang điều khiển của mình.

Caesar bình tĩnh nói: “Quay về hoàng cung!”

“Vâng! Chủ nhân!”

Cơ giáp thuần sắc trắng nhảy lên, trực tiếp bay ra từ cửa sổ trên nóc nhà, đồng thời mở rộng đôi cánh khổng lồ, dùng tốc độ nhanh nhất hướng hoàng cung để quốc Lacey bay đi!

Hết chương 40.

41. Quyển 2 - Chương 41: Vào Cung

Khoảng cách từ khách sạn Hoàng Gia tới vương cung đế quốc vô cùng xa xôi, cơ hồ cách nhau tới gần nửa tỉnh cầu Rumsfeld, bằng tốc độ của xe huyền phù thì phải đi mất hơn một giờ mới tới nơi, nhưng mà, Bạch Vũ là cơ giáp cấp S, tốc độ bay của nó thậm chí có thể so sánh với vận tốc ánh sáng, Caesar điều khiển Bạch Vũ, trực tiếp sử dụng tốc độ tối đa lao đi, không đến ba phút đã tới được vương cung của đế quốc Lacey.

Vương cung giữa màn đêm lộ ra vẻ trang nghiêm mà túc mục, từng tòa kiến trúc thuần sắc trắng được khắc họa tinh đồ hình ngũ giác cùng những chòm sao tỏa sáng lấp lánh trên bầu trời, ngọn đèn màu vàng ấm áp đem vương cung chiếu rọi như ban ngày, đội hộ vệ hoàng gia mặc một thân quân trang trắng tinh thì thoảng lại lướt qua trong vương cung.

Vương cung nhìn qua tĩnh lặng ôn hòa, kỳ thật lại tràn ngập nguy hiểm khắp nơi, bên ngoài vương cung có ít nhất ba tầng lưới phòng ngự điện từ cường độ cao, xe cộ cùng cơ giáp từ bên ngoài tới chưa thông qua kiểm tra mà tùy tiện xâm nhập vào phạm vi vương cung, chắc chắn sẽ bị những mạng lưới phòng ngự vô hình kia cắt thành mảnh nhỏ!

Caesar thân là vương tử, tất nhiên là có giấy thông hành đi vào vương cung.

Nhưng mà, Bạch Vũ vừa tiến vào phạm vi vương cung, liền trực tiếp đối mặt với đội hộ vệ hoàng gia chịu trách nhiệm duy trì an ninh trong hoàng cung đang tùy thời đợi lệnh! Hơn một trăm quân hàm màu trắng bạc của đội hộ vệ hoàng gia, đột ngột xuất hiện xung quanh nhanh chóng tụ lại, nòng pháo chuẩn xác nhắm vào Bạch Vũ!

Bạch Vũ không thể không ngừng lại lơ lửng trên không trung!

Caesar hơi hơi nhíu mày, thông qua mật mã nội bộ kết nối tới mẫu hàm chỉ huy của đội trưởng đội hộ vệ hoàng gia, sắc mặt bình tĩnh nói. “Thượng tướng Reger, là ta.”

— Đội trưởng đội hộ vệ hoàng gia Reger, thượng tướng quân hàm bốn sao có địa vị ngang với thượng tướng trong đại quân đoàn ở Quân bộ, lại không tham dự bất cứ công việc nào của Quân bộ, chỉ phụ trách bảo vệ an ninh của các thành viên hoàng thất, cũng chỉ nghe lệnh của một mình bệ hạ Trand.

Đội hộ vệ hoàng gia của đế quốc này được thành lập từ thời mới khai quốc, toàn bộ bao gồm những Alpha tinh anh thân cường thể tráng, sau khi thế hệ hộ vệ trước qua đời sẽ do con cái của bọn họ tiếp tục kế thừa, cam kết đời đời sẽ tuyệt đối trung thành với hoàng thất.

Đội trưởng đội hộ vệ hoàng gia xuất hiện trên màn hình có ngũ quan anh tuấn mà sâu sắc, trên mặt không có bất cứ biểu tình gì, hướng về phía Caesar gật gật đầu, ngữ khí bình thản nói. “Caesar điện hạ, tôi biết là ngài. Bất quá, cơ giáp cùng xe cộ trước khi tiến vào vương cung đều phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, mời ngài phối hợp với đội hộ vệ hoàng gia, để Bạch Vũ thực hiện kiểm tra theo thông lệ.”

Caesar. “.....”

Người muốn tiến vào vương cung phải được kiểm tra, đây là quy củ của hoàng cung từ trước tới giờ. Nhưng với cục diện ngày hôm nay, Caesar lại không thể tuân thủ theo quy củ này được! Một khi đội hộ vệ đến kiểm tra Bạch Vũ, bọn họ sẽ nhanh chóng phát hiện ra trong khoang điều khiển của Bạch Vũ ngoại trừ vương tử điện hạ còn có một Omega sắp phát tình!

Không nói đến việc người trong đội hộ vệ tất cả đều là Alpha, Caesar căn bản không có khả năng đem Lâm Viễn giờ phút này trưng ra trước mặt mọi người!

Quay đầu nhìn Lâm Viễn đang ngồi trên sofa, thiếu niên bị tình dục quá nhiều há to miệng liêu mạng thở dốc, toàn bộ thân thể đều nổi lên sắc đỏ mê người, bởi vì bất an giãy giụa, nút thắt quần áo trên người cậu thậm chí còn bị bung ra, để lộ một mảng lồng ngực trắng nõn.....

Caesar tuyệt đối sẽ không đem một Lâm Viễn như vậy đưa đến trước mặt đội hộ vệ hoàng gia, để cho một đám Alpha kia kiểm tra! Huống chi với tính tình của thượng tướng Reger, cũng tuyệt đối sẽ không cho phép Caesar tự tiện mang người lạ đi vào vương cung!

Caesar có chút không vui nhú mày, trầm mặt nói. “Ta có việc rất quan trọng, các người không để ta đi thì ta chỉ còn cách xông vào! Nếu phụ vương hỏi đến, tất cả hậu quả đều do ta phụ trách! — Bạch Vũ!”

“Vâng!” Bạch Vũ nghe được mệnh lệnh của chủ nhân lập tức mở ra hệ thống công kích toàn thân, khẩu pháo quang năng giấu ở dưới đôi cánh khổng lồ, trực tiếp nhắm ngay chỉ huy hạm của đội trưởng đội hộ vệ hoàng gia Reger!

— Người của đội hộ vệ hoàng gia nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Chẳng qua là kiểm tra theo thông lệ mà thôi, mỗi người tiến vào vương cung đều phải tiếp nhận, vương tử điện hạ hôm nay làm sao vậy? Cư nhiên để Bạch Vũ mở ra hệ thống công kích pháo quang năng cấp bậc cao nhất của cơ giáp cấp S?

Caesar căn bản không có thời gian giải thích với bọn họ.

Tình huống hiện giờ của Lâm Viễn vô cùng cấp bách, tiếp tục kéo dài nữa chắc chắn sẽ tiến vào kỳ phát tình....

Không thềm nói lời vô ích với bọn họ, Caesar trực tiếp điều khiển Bạch Vũ cưỡng chế đột phá đội hộ vệ đang vây xung quanh!

Uy lực của cơ giáp cấp S làm cho quân hạm của đội hộ vệ không thể dễ dàng tiến lên, đôi bên giằng co trong chốc lát, Bạch Vũ rút cuộc tìm được cơ hội, đột ngột bay lên trời, thẳng tới tận mấy vạn mét trên cao, rút khỏi phạm vi công kích của đội hộ vệ, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn xác bay về phía cung điện của Caesar, trước khi đội hộ vệ kịp phản ứng đã đột ngột hạ xuống góc xuống dưới!

Từ cửa sổ trên nóc nhà trực tiếp hạ cánh vào bên trong cung điện, Bạch Vũ lập tức mở khoang điều khiển ra, thả chủ nhân cùng Lâm Viễn xuống đất. Caesar không chút do dự khởi động chỉ lệnh tối cao, mở ra hệ thống cách ly toàn diện với bên ngoài của cung điện!

Bên ngoài cung điện của Caesar lập tức bị một tầng kim loại dày nặng vây kín không còn kẽ hở.

Loại kim loại này được chế tạo từ những nguyên liệu đặc thù, dù có bị pháo quang năng oanh tạc cũng vẫn bình yên vô sự, dưới tình huống đặc biệt nguy hiểm mới được mở ra, có thể ngăn cản công kích từ bất cứ loại vũ khí nào, bảo vệ những người bên trong cung điện an toàn.

Thời điểm đội hộ vệ hoàng gia vội vã đuổi tới, liền phát hiện cung điện của tứ vương tử cư nhiên mở ra hệ thống phòng ngự cách ly tối cao dành cho tình trạng khẩn cấp – đây cơ hồ là loại cảnh báo màu đen chỉ có dưới tình huống vương cung chịu công kích của kẻ địch mới có thể khởi động!

Mọi người nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Reger nhìn cung điện đang được vây trong trạng thái phòng ngự tối cao trước mặt, hướng máy thông tin trí năng trong tay lạnh lùng ra lệnh. “Vương tử Caesar cưỡng chế xâm nhập vương cung, lập tức báo cáo với bộ hạ!”

“Vâng!” Máy trí năng thông tin hình cầu trong lòng bàn tay lập tức xoay tròn với tốc độ cao.

Quân bộ đế quốc, phòng hội nghị chính sự trung ương.

Bộ hạ Trand, nguyên soái Rawson, năm vị thượng tướng cấp bốn sao của đế quốc cùng nghị viên thuộc Quân bộ, hiếm khi có mặt đông đủ, tình huống tập hợp toàn viên đầy đủ như thế tất nhiên là có sự việc trọng đại cần biểu quyết.

Trong phòng hội nghị to như vậy cơ hồ là đầy ắp người.

Buổi lễ duyệt binh kỷ niệm cứ 100 năm lại được tổ chức một lần, đây là truyền thống của đế quốc từ khi khai quốc cho đến nay.

Lễ duyệt binh tròn 600 năm lần này so với những lần trước đây lại càng thêm long trọng, sáu quân đoàn lớn của đế quốc – quân đoàn Vinh Quang, quân đoàn Trường Xà, quân đoàn Tinh Thần, quân đoàn Lôì Đình, quân đoàn Áo Ảnh, quân đoàn Sắc Vi – theo thứ tự diễu hành qua tỉnh cầu trung ương, hướng dân chúng

triển lãm những thiết bị quân dụng mới nhất, bệ hạ Trand cùng các nghị viên quan trọng của Quân bộ sẽ tiến hành kiểm duyệt qua mỗi quân đoàn lớn.

Trên khu vực trung ương của tinh cầu còn cố ý phân ra một khu vực trống để cho dân chúng có thể dễ dàng quan sát, đồng thời, các kênh truyền hình trong toàn đế quốc sẽ tiến hành truyền hình trực tiếp tại hiện trường. Buổi lễ khổng lồ long trọng như thế, tuyệt đối không cho phép xảy ra bất cứ sai lầm nào, nhất là ở phương diện trị an cần phải chú ý cao độ!

Lần đại hội toàn viên này, chính là nhằm biểu quyết cho những đề án chi tiết cuối cùng của buổi lễ.

Việc chuẩn bị chi tiết cho buổi duyệt binh kỳ thật đã sớm được xác định từ đầu năm, chẳng qua, cách buổi lễ còn một tuần nữa, một số chi tiết phải tiến hành chỉnh sửa thêm, cần các cán bộ cao cấp của Quân bộ cùng bệ hạ xác nhận lại lần cuối.

Bản đề án chi tiết được truyền lên màn hình điện tử trong tay mỗi nghị viên, hội nghị biểu quyết khẩn trương tiến hành....

Đúng lúc này, công tắc không gian trên cổ tay bệ hạ Trand đột nhiên phát ra một chút chấn động nhỏ khó thấy bằng mắt thường, chủ nhân cùng trí năng của cơ giáp kết nối, Trand lập tức liền rõ ràng tin tức mà Sư Vương muốn thông báo –

Vừa rồi, Caesar điều khiển Bạch Vũ, đột phá vòng vây của đội hộ vệ hoàng gia, cưỡng chế xâm nhập vương cung!

Trand nhẹ nhàng nhú nhú mày.

Hội nghị rất nhanh liền kết thúc, Trand sau khi rời khỏi tòa nhà Quân bộ lập tức triệu hồi Sư Vương, gương mặt bình tĩnh ra lệnh. “Mau trở về vương cung!”

Sư Vương không nói hai lời, đưa bệ hạ vào khoang điều khiển của mình, trực tiếp phóng lên cao!

Cơ giáp màu vàng rờn rờn nhanh chóng bay qua không trung, tựa như một ngôi sao kim sắc lộng lẫy chói mắt xẹt qua bầu trời đêm!

Bên trong cung điện của tứ vương tử.

Caesar ôm Lâm Viễn về phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt lên giường của mình.

Lâm Viễn toàn thân nóng lên, thần trí cũng mơ mơ màng màng, xung động trong cơ thể tăng vọt hết đợt này đến đợt khác, khiến tay chân cậu bủn rủn vô lực, chỗ sâu nhất trong cơ thể dâng lên cảm giác trống rỗng kì quái, làm cho cậu khao khát mãnh liệt muốn được người khác ôm vào lòng....

Này đến tột cùng là làm sao?

Lâm Viễn có chút mờ mịt, trong cơ thể có cảm giác tê dại kỳ quái giống như bị kiến cắn, khiến cậu vô cùng khó chịu, nhịn không được dùng lực xé mở quần áo của mình.

Rất nhanh, nút áo sơ mi liền bị cậu giật đứt, vạt áo rộng mở lộ ra làn da trắng nõn nhiễm lên một tầng ửng đỏ mê người. Quần bị cậu kéo xuống một nửa, rộng rãi thoải mái treo trên đầu gối, bên dưới quần lót trắng tinh, khí quan ngại ngố đã vươn thẳng rõ ràng.

— Nhìn Lâm Viễn như vậy, tim Caesar cơ hồ muốn ngừng đập!

Trong không khí nồng đậm hương vị ngọt ngào của chất dẫn dụ Omega, không khác nào như đang khiêu chiến lí trí của hắn!

Hướng chi, nằm ở trên giường, là người mà bản thân mình đã trộm thích thật lâu, Lâm Viễn lại mang một bộ dáng mê người không tự chủ nổi như thế....

Muốn ôm cậu, muốn triệt để giữ lấy cậu....

Nhưng là, dưới tình huống như bây giờ, hắn căn bản không thể nào ôm Lâm Viễn!

Kỳ phát tình của Omega diễn ra liên tục trong 3-7 ngày không nghỉ, mặc dù trong kỳ phát tình có thể tận hưởng hoan ái dễ chịu vô cùng, nhưng mà, ngày mai đã là tập huấn trước trận đấu, ba ngày sau chính là thi đấu chính thức, đây là cuộc thi đấu toàn quốc mỗi năm một lần! Hắn cùng Lâm Viễn là quán quân và á quân trong cuộc thi đấu ở trường học, đại diện cho trường tham gia thi đấu toàn quốc, lúc này mà xảy ra sự cố thì tuyệt đối sẽ tạo nên hậu quả vô cùng nghiêm trọng!

Kết quả của việc nhất thời xúc động, là hai người bọn họ đều sẽ bị nhà trường xử phạt vì không đi tham gia thi đấu....

Đây cũng không phải là kết quả mà Lâm Viễn muốn, lại càng không phải là cục diện mà Caesar mong nhìn thấy.

Lâm Viễn vẫn luôn nghiêm túc như vậy, cố gắng như vậy, vì chuẩn bị cho lần thi đấu này, cậu mỗi ngày đều luyện tập đến rất muộn, tâm huyết suốt một tháng trời, không thể cứ như vậy mà uống phí. Mặc kệ cậu là xuất phát từ mục đích gì mà trà trộn vào trường quân sự, Caesar chỉ biết là, mình hẳn phải nên che chở cho cậu, bằng không, thân phận Omega của Lâm Viễn một khi bị vạch trần, tuyệt đối sẽ mang tới cho cậu vô số phiền toái!

Năm đó tướng quân Lăng Vũ đã là quân đoàn trưởng quân đoàn Âm Dạ, thành viên nghị viện của Quân bộ, có vô số tướng lĩnh trung thành và tận tâm, lại chỉ bởi vì thân phận Omega, vi phạm đến điều lệ của Quân bộ mà bị khai trừ quân tịch, giam lỏng chung thân.

Huống chi, Lâm Viễn giờ phút này bất quá chỉ là một học viên trường quân sự không nơi nương tựa, không quyền không thế mà thôi, một khi việc cậu là Omega lại trà trộn vào trường quân đội bị làm sáng tỏ, hình phạt của Quân bộ dành cho cậu tuyệt đối sẽ càng nghiêm khắc hơn!

May mà Caesar thân là vương tử đã từng chịu qua huấn luyện chống chất dẫn dụ Omega, dưới tình huống như bây giờ, còn có thể dùng ý chí kiên định đối kháng với bản năng.... Nhưng mà, trên người Lâm Viễn có hương vị chất dẫn dụ tinh thuần, cơ hồ khiến cho Caesar muốn sụp đổ, hắn chỉ có thể dùng cảm giác đau đớn càng thêm mãnh liệt để miễn cưỡng duy trì lý trí của chính mình.

Caesar dùng lực đem móng tay ghim vào lòng bàn tay, trong lòng bàn tay nhanh chóng bị bấm đến bật máu....

Đau nhức làm cho hắn tìm lại được một tia lý trí, Caesar lập tức xoay người từ trong ngăn tủ khóa kín lấy ra một ống thuốc tiêm trong suốt.

Đại vương huynh là Omega, từ khi mười tám tuổi tiến vào kỳ phát tình đã bắt đầu tiêm vào thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega, bên trong cung điện của Caesar chỉ lưu trữ một ống thuốc ức chế, là để đề phòng trong tình huống khẩn cấp cần dùng đến.

Vốn là chuẩn bị dành cho đại vương huynh, không nghĩ tới hôm nay cư nhiên lại dùng ở trên người Lâm Viễn.

Caesar thở sâu, cố nén xúc động kịch liệt trong cơ thể, đi đến ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng nâng Lâm Viễn dậy.

Lâm Viễn ngửi được khí tức Alpha tới gần, lập tức bắt lấy cánh tay Caesar, như là muốn tìm kiếm hơi ấm dựa toàn bộ thân thể vào trong lòng Caesar, vươn tay nhẹ nhàng mà ôm lấy hắn.

“Tôi.... thật là khó chịu....”

Lâm Viễn ở phương diện này hoàn toàn không có kinh nghiệm gì, chỉ có thể xuất phát từ bản năng ở trong lòng Alpha cọ đến cọ đi, hai tay sờ loạn trên người hắn, đôi môi mềm mại cũng nhịn không được lại gần hôn về phía môi Caesar.

“.....” Caesar cảm thấy dây thần kinh lý trí của mình cơ hồ muốn đứt đoạn.

Ngừng thở làm chính mình duy trì bình tĩnh, Caesar cầm cánh tay Lâm Viễn lên, đem thuốc ức chế tiêm vào bên trong mạch máu của Lâm Viễn.

Nhưng mà, Lâm Viễn không hề bối rối mà trở nên an phận, cảm giác trống rỗng mãnh liệt trong cơ thể đã khiến cậu mất đi lý trí, hương vị dễ chịu trên người Alpha trước mặt khiến Lâm Viễn muốn tới gần thêm chút nữa!

Lâm Viễn gắt gao ôm lấy Caesar, đem chính mình chôn ở trong lòng Caesar, khó chịu bắt đầu lung tung sờ hân, hôn hân.

Caesar sắp hỏng mắt.

Đây tuyệt đối là lần huấn luyện chống cự chất dẫn dụ Omega đáng sợ nhất từ trước tới nay....

“..... Bạch Vũ.” Caesar khí tức không ổn định, thanh âm cũng trở nên khàn khàn, “Mau kiểm tra một chút nồng độ chất dẫn dụ trong cơ thể cậu ấy.”

Bạch Vũ vội vàng đi lên trước lấy một giọt máu của Lâm Viễn tiến hành kiểm tra, rất nhanh liền cho ra kết quả. “Là 87 mg!”

Nồng độ chất dẫn dụ trong cơ thể Omega một khi vượt quá 90, sẽ chính thức tiến vào giai đoạn phát tình.

Kỳ phát tình một khi bắt đầu sẽ không thể cắt ngang, đến lúc đó dù có tiêm thuốc vào cũng không có tác dụng, chỉ có thể tìm Alpha đến đánh dấu cậu, giữ lấy cậu, bằng không Omega sẽ mất đi lý trí mà điên cuồng làm bị thương thân thể của mình.

Chất dẫn dụ Omega trong cơ thể Lâm Viễn ngày càng cao, vừa rồi vẫn là 85, hiện tại sau khi tiêm thuốc vào lại vẫn như cũ không ngừng tăng lên đến 87, đây cũng không phải hiện tượng tốt lành.

Caesar trầm mặc một lát, rốt cuộc thở sâu, ôm lấy Lâm Viễn, dùng lực hôn qua!

Trong nháy mắt tiếp xúc với đôi môi mềm mại kia của thiếu niên, lưng Caesar đột nhiên nổi lên một trận cảm xúc tê dại mãnh liệt, vòng bảo vệ lý trí trong đầu có nguy cơ sụp đổ, hạ thân lại càng cứng rắn đến phát đau....

Bình tĩnh.... Phải bình tĩnh....

Caesar dưới đáy lòng liều mạng ra lệnh cho chính mình, nâng cằm Lâm Viễn lên, làm sâu sắc hơn nụ hôn này.

Caesar rất rõ ràng, mình làm như vậy chỉ là để trấn an cậu....

Bởi vì Lâm Viễn đang ở trong trạng thái bất an nóng nảy, dưới tình huống như vậy, hôn môi, an ủi, đều sẽ khiến cho thân thể Omega được xoa dịu cùng thỏa mãn từng chút một, đem chất dẫn dụ trong cơ thể cậu ổn định lại trước, chỉ cần chống đỡ đến khi thuốc phát huy tác dụng là được.....

Nhưng mà một nụ hôn với Lâm Viễn, căn bản là không muốn dừng lại.

Lý trí cùng bản năng xung đột kịch liệt khiến huyết thái dương của Caesar trường đau một trận, bộ vị nào đó phía dưới cứng rắn cơ hồ muốn nổ tung!

Đôi môi mềm mại của thiếu niên, hương vị ngây ngô, ảm áp bên trong khoang miệng, so với trong mộng cảnh còn tuyệt vời hơn gấp trăm lần.

Lâm Viễn bị vây trong trạng thái thất thần vô cùng nhu thuận, hoàn toàn không phản kháng chưa nói, còn bởi vì chất dẫn dụ Alpha tới gần mà vui sướng ôm đáp lại Caesar, đầu lưỡi trúc trắc chủ động thử thăm dò tiếp xúc với Alpha trước mặt, trong khoang miệng hai người nhất thời tràn ngập hương vị của đối phương, chất dẫn dụ trên người cũng bắt đầu nhanh chóng giao hòa.

Nụ hôn sâu dung hòa tâm dịch như vậy, khiến cho từng lỗ chân lông trên cơ thể đều thoải mái đến muốn hét lên....

Thậm chí hận không thể bỏ nhào vào cậu, hoàn toàn giữ lấy cậu....

Màu mắt của Caesar ngày càng trở nên thâm trầm, hôn môi cũng càng thêm nhiệt tình, cuốn lấy đầu lưỡi Lâm Viễn liên tục duệnh hấp, lật quấy, Lâm Viễn trong vô thức trúc trắc đáp lại đã kích thích Caesar đến cực điểm, thiếu chút nữa đã khiến hân mất đi khống chế!

Không được, không thể tiếp tục hôn như vậy.....

Caesar đột nhiên nắm lấy kim tiêm vừa rồi đã tiêm thuốc ức chế cho Lâm Viễn, dùng lực đâm về phía lòng bàn tay của mình! (—- mất vệ sinh quá đi)

Lòng bàn tay đã sớm bị bấm đến huyết nhục mơ hồ, kim tiêm đâm vào truyền đến đau đớn kịch liệt rất cực hoàn toàn kéo về lí trí của Caesar.

Caesar thở sâu, cố gắng làm cho chính mình tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn khe hở dưới quần lót của Lâm Viễn, dùng bàn tay phải không bị thương tham tiến vào bên trong, nhẹ nhàng cầm bộ vị mẫn cảm kia.

“..... Ân.....”

Trong miệng Lâm Viễn lập tức tràn ra một tiếng thở dài thỏa mãn, hai tay ôm chặt lấy bả vai Caesar.

Tay phải Caesar bắt đầu thuần thục xoa nắn vỗ về trên dưới, tiếng thở dốc của Lâm Viễn cũng lập tức trở nên dồn dập.

Thân thể mười tám tuổi ngây ngô lần đầu tiên trải qua tình huống kịch liệt như vậy, Lâm Viễn lại bởi vì bắt đầu sốt cao mà thần trí mơ hồ, hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ, đành phải xuất phát từ bản năng gắt gao ôm lấy người trước mặt.

Nụ hôn ấm áp cùng kỹ xảo của Caesar, làm cho toàn thân Lâm Viễn thoải mái giống như đang đặt mình trên một đám mây.

Dưới xoa nắn của Caesar, rất nhanh, Lâm Viễn liền tức vũ khí đầu hàng, trực tiếp phóng thích trong lòng bàn tay của đối phương.

Sau cao trào, Lâm Viễn rốt cuộc an phận hơn một chút, không còn lộn xộn.

Caesar để Bạch Vũ kiểm tra lại trị số chất dẫn dụ của cậu, vẫn như trước là 87, không lên cao hơn cũng không giảm xuống.

.... Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.

Dựa vào nụ hôn ngắn ngủi để trấn an Omega, bình thường có lẽ còn dùng được, nhưng đối với Omega gặp phải kỳ phát tình mà nói, cái này chẳng khác nào cho người lạc ở hoang mạc một hai giọt nước mưa, căn bản giải không được cơn khát.

Lúc Omega gần đến kỳ phát tình, khát cầu đối với Alpha sẽ càng nhiều, càng mãnh liệt....

Caesar trầm mặc một lát, rốt cuộc hạ quyết tâm, nhẹ nhàng nâng mặt Lâm Viễn lên.

Dưới tình huống hoàn toàn không có bất cứ sự chuẩn bị nào mà gặp phải kỳ phát tình, bị sốt cao làm cho thần trí không rõ, Lâm Viễn là Omega hiển nhiên đã mất đi lý trí, trong đôi mắt trong veo xinh đẹp thậm chí hoàn toàn không còn tiêu cự.

Người mà mình yêu cứ nhiên là Omega, còn ở dưới tình huống ngoài ý muốn này mà đột nhiên phát tình.

Caesar nhìn không được đau lòng xoa xoa mái tóc ướt đầm mồ hôi của Lâm Viễn, nhẹ nhàng hôn hôn trán cậu, thanh âm khàn khàn lại ôn nhu nói. “Lâm Viễn.... Thực xin lỗi....”

Lâm Viễn mờ mịt nhìn về phía trước, hoàn toàn không nghe được lời xin lỗi của Caesar.

Caesar khẽ thở dài, làm cho Lâm Viễn cúi đầu – phía dưới cần cổ thon dài trắng nõn, có một vị trí che đậy tuyến thể của Omega. Caesar nhẹ nhàng lấy tay sờ sờ vị trí kia, không hề do dự.... dùng lực cắn xuống!

Răng nanh cứng rắn đâm thủng làn da mềm mại cùng với mạch máu, chất dẫn dụ của Alpha và Omega lập tức bắt đầu giao hòa với nhau!

Kích thích mãnh liệt như thế, khiến cho thân thể Lâm Viễn đột nhiên run rẩy kịch liệt, điên cuồng giãy dụa muốn thoát ra, lại bị Caesar mạnh mẽ khống chế.

Răng nanh của Caesar dùng lực đâm vào mạch máu, vị trí sau gáy rất nhanh liền lưu lại một ấn ký khắc sâu đến không thể xóa đi.

— Đây là nghi thức đánh dấu của Alpha đối với Omega của mình.

Sau khi đánh dấu xong, trên người Omega sẽ có chứa khí tức của Alpha đó.

Đánh dấu tạm thời có thể duy trì được ít nhất ba tháng, sau ba tháng ấn ký sẽ biến mất. Nếu muốn đánh dấu hoàn toàn, nhất định phải chính thức làm tình cùng với đối phương, vượt qua kỳ phát tình, hơn nữa phải ở trong thân thể đối phương hình thành kết để bản tình....

Caesar không thể dưới tình huống như vậy đánh dấu hoàn toàn Lâm Viễn, chỉ có thể lấy loại phương thức đánh dấu tạm thời này, cường chế xung động nóng nảy trong cơ thể Lâm Viễn. Nhưng mặc dù như thế, hắn cũng vẫn là dưới tình huống cậu không biết mà cường chế đánh dấu cậu, cho nên Caesar mới nói lời xin lỗi.

— Xin lỗi, chưa được sự đồng ý của cậu đã đánh dấu cậu, chỉ là để tạm thời áp chế chất dẫn dụ trong cơ thể cậu.

— Tôi hi vọng cậu có thể tham gia trận thi đấu cơ giáp cậu yêu thích, hi vọng cậu có thể dựa vào thực lực của mình để đoạt được Chu Tước.

— Nếu sau khi cậu tỉnh lại mà không thể chấp nhận, tôi cũng cam tâm tình nguyện gánh vác hết thảy hậu quả.

Caesar ánh mắt ôn nhu nhìn Lâm Viễn, có chút đau lòng vươn ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve ấn ký rõ rệt sau gáy của cậu.

Đối với Omega mà nói, được Alpha của mình vuốt ve dấu hiệu sau gáy, là phương thức an ủi trực tiếp nhất, cũng là hữu hiệu nhất.

Quả nhiên, Lâm Viễn bị đánh dấu, dưới an ủi của Caesar rốt cuộc chậm rãi ngưng giãy dụa.

Chất dẫn dụ hỗn loạn trong cơ thể dần dần có xu hướng ổn định trở lại, hiệu quả của thuốc ức chế nhanh chóng phát huy tác dụng, nồng độ chất dẫn dụ bắt đầu hạ xuống, rất nhanh liền giảm còn 70.

Lâm Viễn rốt cuộc không chống đỡ nổi, mệt mỏi nhắm mắt lại, nặng nề thiếp đi.

Nhìn bộ dáng cậu say ngủ trong ngực mình, đáy lòng Caesar mềm mại cơ hồ muốn tan ra.

Nhìn không được cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán Lâm Viễn, ngữ khí ôn nhu ghé vào tai cậu nói. “Hảo hảo ngủ một giấc đi, tôi sẽ giúp cậu giải quyết hết thảy.... Lâm Viễn, tôi yêu cậu....”

Lâm Viễn trong lúc ngủ mơ, đột nhiên có chút bất an nhíu mày.

Cậu lại một lần nữa về tới căn phòng nhỏ bên bờ biển kia, nghe được thanh âm ôn nhu của nam nhân. “Con trai, về sau con liền làm một Beta đi, một Beta bình thường mà vui vẻ, có được không?”

Lâm Viễn mơ thấy chính mình năm bốn tuổi dùng đồng âm thanh thúy non nớt trả lời. “Được, baba! Con vốn chính là Beta a!”

— Ta vốn chính là Beta, không phải sao?

Hết chương 41.

42. Quyển 2 - Chương 42: Omega Tiểu Quái Thú

Caesar vừa đặt Lâm Viễn lên giường để cậu nằm ngủ, thì thấy máy thông tin của mình đột nhiên sáng lên, là đại vương huynh gửi tin nhắn đến: “Anh ở nhà hàng đợi gần nửa tiếng, sao hai đứa còn chưa tới?”

— Tình huống vừa rồi của Lâm Viễn quá mức khẩn cấp, Caesar nóng ruột đến nỗi quên cả việc báo cho đại vương huynh.

Nhìn đến tin nhắn này, Caesar lập tức trả lời lại: “Vương huynh, xin lỗi, bữa ăn tối nay hủy bỏ, em ở bên này xảy ra chút việc.”

Cevi nghi hoặc hỏi: “Là Viên Viên đã xảy ra chuyện sao?”

Caesar không có cách nào giải thích chi tiết với y, đành phải nói: “Đúng vậy, anh trở về rồi hãy nói, em muốn nhờ anh giúp em một chuyện.”

“Được.” Cevi cũng không hỏi lại, trực tiếp quay về vương cung.

Mà giờ phút này, bộ hạ Trand đã sớm điều khiển Sư Vương về tới cung điện.

Đội trưởng đội hộ vệ hoàng gia Reger lập tức cung kính báo cáo tình huống chi tiết xảy ra tối nay cho bộ hạ, thậm chí toàn bộ quá trình Caesar cưỡng chế xâm nhập vào vương cung còn bị máy ghi hình ẩn lắp ở phía trên ghi lại toàn bộ.

Trand xem xong toàn bộ quá trình, lập tức điều khiển Sư Vương đến trước cửa cung điện nơi Caesar ở.

Bên ngoài cung điện của Caesar quả nhiên đã mở ra hệ thống phòng ngự cao cấp nhất.

— Caesar từ trước đến giờ luôn hiểu chuyện, tại sao hôm nay lại nhất thời xúc động làm ra loại chuyện cưỡng chế xâm nhập vương cung như vậy?

Trand hơi hơi nhíu nhíu mày, ra lệnh cho Sư Vương kết nối tới máy thông tin của Bạch Vũ.

Bạch Vũ nhận được yêu cầu kết nối, lập tức lắp bắp nói: “Chủ chủ chủ nhân! Là Sư Sư Sư Vương! Bộ hạ đã trở về! Aaaaa xong rồi, chúng ta nhất định sẽ bị bộ hạ xử phạt...”

Caesar trực tiếp ngắt lời Bạch Vũ, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Mau lọc không khí trong phòng.”

“..... Nga!” Bạch Vũ nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, lập tức khởi động hệ thống tinh lọc không khí, hương vị chất dẫn dụ nồng đậm giao hòa khi Omega bị Alpha đánh dấu nhanh chóng được tinh lọc sạch sẽ.

Caesar quay đầu đắp chăn cẩn thận cho Lâm Viễn, lúc này mới đứng dậy đi tới phòng khách, tiếp nhận yêu cầu kết nối mà phụ vương gửi tới.

Hình chiếu trên màn hình trước mắt lập tức xuất hiện gương mặt của bộ hạ Trand.

Nhìn kỹ một chút, dung mạo của phụ tử hai người có vài phần tương tự nhau, ngũ quan đồng dạng anh tuấn mà sâu sắc, sống mũi thẳng tắp giống như được gọt dũa mà thành, trông mắt thâm thúy màu nâu lạnh lùng, khi nhìn chăm chăm vào người khác, sẽ phát ra loại khí chất vương giả làm cho người ta hít thở không thông, còn có thân hình cao lớn, trên người rất tự nhiên mà lộ ra một cỗ hơi thở cường thế của Alpha có huyết thống thuần chủng.

Bộ hạ Trand ngày thường tính tình tương đối ôn hòa, tâm tình của ông thậm chí rất ít khi dao động.

Mà lúc này, ông lại dùng ánh mắt sắc bén lạnh như băng xuyên thấu qua màn hình nhìn chăm chú đứa con nhỏ của mình, trong yên lặng truyền tới cảm giác áp bách nặng nề, thậm chí còn làm cho Bạch Vũ sợ đến mức rụt cổ lại.

— Caesar lại là không kiêu ngạo không siểm nịnh nghênh đón ánh mắt của phụ thân.

Bởi vì, hắn bắt buộc phải đứng thẳng lưng, vì Lâm Viễn mà ngăn trở hết thủy phong ba. Nếu như ngay cả hắn cũng ngã xuống, kết cục của Lâm Viễn về sau như thế nào, Caesar quả thực không đành lòng mà nghĩ tới. Vừa tưởng tượng đến cảnh tiểu gia hòa lạc quan vui tươi bởi vì thân phận Omega bị vạch trần mà bị Quân bộ khai trừ quân tịch, thậm chí nhốt vào ngục tối suốt đời.... Caesar liền cảm giác tim như bị dao cắt!

— Hắn tuyệt đối sẽ không để cho Lâm Viễn gặp chuyện không may!

Cho nên, hắn trước hết phải qua cửa ải của phụ thân, bộ hạ đế quốc này!

Hai cha con trầm mặc nhìn nhau trong phút chốc, Trand mới nhàn nhạt hỏi: “Thế nào, không tính giải thích sao?”

Caesar ánh mắt thản nhiên nhìn phụ thân bên trong khoang điều khiển của Sư Vương, thấp giọng nói: “Phụ vương, có thể mời người vào cung điện của con được không, con có vài lời muốn nói với một mình người.”

Trand từ trong khoang điều khiển của cơ giáp đi ra, đem Sư Vương thu hồi vào công tắc không gian trong chiếc nhẫn bạch kim ở ngón cái.

Đội trưởng đội hộ vệ Reger lập tức tiến lên một bước, “Bệ hạ...”

Trand biểu tình bình tĩnh phát tay, “Các người đều lui ra đi, để trẫm cùng tứ vương tử nói chuyện riêng.”

” Vâng, bệ hạ.” Reger lập tức chỉ huy quân hạm của đội hộ vệ hoàng gia nhanh chóng rút lui.

Caesar thấy bọn họ rời đi, lúc này mới tắt hệ thống phòng ngự bên ngoài cung điện.

Cổng cung điện được mở ra, Trand đi vào bên trong, chỉ thấy Caesar đang đứng ở đại sảnh, sau khi nhìn thấy bệ hạ thì lập tức khom người hành một nghi lễ tiêu chuẩn của vương thất, cung kính nói: “Phụ vương.”

Trand lạnh lùng quét mắt nhìn hấn một cái, xoay người đi tới sofa trong phòng khách ngồi xuống, ngược mắt nhìn hấn nói: “Nói đi, là chuyện gì mà không thể để cho người khác biết, còn khiến cho con phải liều lĩnh điều khiển Bạch Vũ cưỡng chế xông vào vương cung?”

Caesar đi đến trước mặt phụ thân nói: “Phụ vương, người còn nhớ rõ Lâm Viễn không?”

Trand gật gật đầu, “Nhớ rõ, làm sao?”

Caesar nói: “Cậu ấy tham gia cuộc thi cơ giáp trong trường đạt được á quân, theo đội tuyển của trường đến thủ đô tham gia trận thi đấu toàn quốc, con không nghĩ tới cậu ấy cư nhiên lại là một Omega. Lúc ở khách sạn, nồng độ chất dẫn dụ trong cơ thể cậu ấy đột nhiên tăng cao, con trực tiếp đưa cậu ấy về cung, là vì muốn lấy thuốc ức chế của Vương huynh trước đây con cất ở nơi này.”

Caesar dừng một chút, nói tiếp: “Tình huống lúc ấy vô cùng nguy cấp, nếu như con không kịp thời tiêm thuốc ức chế cho cậu ấy, để chất dẫn dụ tiếp tục tăng lên thì sẽ tiến vào kỳ phát tình, cho nên con đã điều khiển Bạch Vũ xông vào cung điện.”

Trand trầm mặc trong chốc lát, thấp giọng hỏi: “Lâm Viễn đâu?”

Caesar trả lời. “Cậu ấy đang ngủ.”

Trand nói: “Nói cách khác, con đã dùng thuốc ức chế không chế được nồng độ chất dẫn dụ của cậu ấy?”

Caesar thẳng thắn nói: “Không những vậy, con còn cắn vào tuyến thể Omega của cậu ấy, tạm thời đánh dấu cậu ấy.... Bởi vì lúc đó chất dẫn dụ trong cơ thể cậu ấy vô cùng rối loạn, cho nên con buộc phải đánh dấu cậu ấy để áp chế.”

Trand ánh mắt thâm trầm nhìn về phía nhi tử của mình, một lúc lâu sau, mới giận tím mặt nói: “Caesar, con phải biết, thân là Omega mà che giấu thân phận để vào trường quân đội, đã vi phạm bao nhiêu điều khoản của pháp luật đế quốc và quy định của Quân bộ? Tội lớn như vậy sẽ phải chịu xử phạt thế nào?!”

Caesar gật gật đầu: “Con biết.”

Trand lạnh lùng nói: “Vậy mà con còn đem tất cả mọi chuyện nói cho ta biết? Con cho rằng phụ vương sẽ giúp con bao che cho Lâm Viễn sao?”

Caesar trầm mặc trong chốc lát, mới nghiêm túc nói: “Phụ vương, con không muốn giấu người, bởi vì, bằng năng lực của con căn bản không có khả năng che giấu được chuyện này. Một khi bị người ngoài phát hiện, hậu quả tuyệt đối sẽ càng thêm nghiêm trọng. Cho nên, con quyết định đem tất cả chân tướng nói cho người, con hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của người.”

Caesar nhìn về phía phụ vương của mình, ánh mắt vô cùng thản nhiên: “Con yêu Lâm Viễn, con muốn dùng hết khả năng của mình để bảo vệ cậu ấy.”

“Là một Alpha, chúng ta được trao cho năng lực mạnh mẽ gấp nhiều lần so với Beta và Omega, không phải là để ở thời khắc mấu chốt có thể bảo vệ người mà mình muốn bảo vệ sao? Nếu như ngay cả người mình

thương yêu nhất cũng không bảo vệ được, năng lực Alpha cùng thân phận vương tử của con còn có tác dụng gì?!”

“Vạn nhất Lâm Viễn xảy ra chuyện gì, con chỉ còn cách đến quân bộ tự thú. Con đánh dấu cậu ấy, con tiêm thuốc ức chế cho cậu ấy, nếu như tòa án quân sự kết tội cậu ấy, con chính là đồng lõa lớn nhất của cậu ấy... Con tình nguyện cùng cậu ấy vào ngục giam.”

“...” Trand trầm mặc nhìn Caesar.

Caesar nhẹ giọng nói: “Phụ vương, nếu người có thể hiểu được tâm tình muốn bảo hộ ái nhân của con, con cầu xin người hãy giúp chúng con.... Trong toàn bộ đế quốc, người có khả năng giấu chuyện này, cũng chỉ có người.”

“...”

Mỗi lời nói ra đều chân thành tha thiết. Làm phụ thân, thế nhưng Trand phát hiện mình nhất thời không còn khả năng phản bác nữa.

Trand nhận không được ngắt đầu nhìn về phía đứa con nhỏ mới vừa tròn mười tám tuổi này.

Tiểu hài tử mập mạp trong trí nhớ mới ngày nào còn luôn theo sau đại vương huynh của hắn như một cái đuôi, lúc trước bản thân mình bận rộn việc chính sự, rất ít khi quan tâm đến những chuyện ở vương cung, nháy mắt nhìn lại, tiểu vương tử Caesar đó đã nhanh chóng trưởng thành rồi.

Thiếu niên mười tám tuổi, vóc người to lớn cao ngất, dung mạo cực kỳ giống mình lúc còn trẻ.

Thậm chí ngày hôm nay, hắn còn có thể thản nhiên đối mặt với phụ thân, vì người mình yêu mà liều lĩnh xông vào cung điện không nói, còn dám đưa ra điều kiện trao đổi “Con yêu cậu ấy” “Con sẽ cùng cậu ấy vào ngục giam” để đến thỉnh cầu phụ vương giúp đỡ?

—— Là một Alpha, chúng ta được trao cho năng lực mạnh mẽ gấp nhiều lần so với Beta và Omega, không phải là để ở thời khắc mấu chốt, bảo vệ người mà mình muốn bảo vệ sao?

—— Nếu như ngay cả người mình thương yêu nhất cũng không bảo vệ được, năng lực Alpha cùng thân phận vương tử của con còn có tác dụng gì?

Đây là lời từ trong miệng một vương tử mới mười tám tuổi nói ra.

Chỉ vài câu vô cùng đơn giản, lại có thể dễ dàng gạt bỏ truyền thống mà đế quốc đã truyền thừa qua hàng trăm năm.

Thế giới do nhóm Alpha có gen ưu tú thống trị, Beta vĩnh viễn bị vây dưới tầng đáy của xã hội, Omega chỉ cần phụ trách sinh con và phát triển giống nòi, đây là quy tắc xã hội được sinh ra từ khi nhân loại tiến hóa thành ba loại thể chất ABO cho đến nay.

Nhưng mà, Caesar lại nói, nhóm Alpha có được năng lực mạnh mẽ nhất, cũng không phải là để chinh phục và chiếm đoạt, mà là để bảo vệ người mình muốn bảo vệ?

Mấy lời này mà để người khác biết được, nhất là những Alpha tối thượng, tôn thờ chủ nghĩa Chauvin nghe thấy, nhất định sẽ chê cười hắn, cho rằng Alpha này đầu óc có vấn đề.

Thế nhưng, thời điểm Trand nghe được điều này, lại đột nhiên cảm thấy vui mừng không gì sánh được.

—— Caesar đã trưởng thành.

Hắn có tín ngưỡng của mình, có người yêu của mình, có dũng khí đấu tranh và phấn đấu vì niềm tin của mình.

Không một người cha nào lại không hy vọng thấy nhi tử trưởng thành, huống chi Trand còn là hoàng đế của vương quốc này.

Ông vẫn luôn bồi dưỡng tiểu nhi tử này như người kế thừa vương vị, từ nhỏ đến lớn, giáo viên của Caesar đều là ông tự mình chọn lựa từ những người có đẳng cấp bác học, huấn luyện viên dạy cho Caesar cách đấu thuật cũng từng là một quán quân đấu thuật nổi danh của đế quốc.

— Caesar sau khi lớn lên, quả nhiên không làm cho người cha như ông phải thất vọng!

Là vương tử thân phận tôn quý, Caesar không những không kiêu ngạo bày ra dáng vẻ vương tử cao giá, ngược lại làm việc trầm ổn khiêm tốn, biết cân nhắc thiệt hơn, hiểu biết đúng mực, thời điểm ở trước mặt phụ vương không nên nói dối, hẳn sẽ không bao giờ nói nửa câu dối trá, mà lúc dựng một màn giả chết kia cho Chu Tước lại chỉ cần dùng vài ba câu đã lừa được cả viện bảo tàng và hiệp hội cơ giáp.

Một đứa trẻ mười tám tuổi, có thể làm được điều này thực sự là hiếm có.

Huống chi, hẳn còn không bị trói buộc bởi những quan niệm cổ xưa mà để quốc truyền lại, trong lòng hẳn có tín niệm của mình, về mối quan hệ giữa Alpha, Beta và Omega, hẳn cũng có cách nghĩ riêng của mình.

— Mà cách nghĩ này, lại vừa vặn cực kỳ hợp ý Trand.

Đúng là không còn chuyện gì khiến người ta vui mừng hơn.

Nếu có một ngày mình già đi, đem toàn bộ đế quốc trao vào tay đứa con trai này, cũng có thể hoàn toàn an tâm đi?

Nghĩ tới đây, Trand ngẩng đầu nhìn về phía tiểu nhi tử của mình, giọng nói cũng không khỏi trở nên ôn hòa: “Caesar, con nói con yêu Lâm Viễn, con cũng biết cậu ấy là Omega sao?”

Caesar lắc đầu nói: “Trước đây khi thích cậu ấy, là lúc cậu ấy còn là Beta, con cũng mới phát hiện ra ngày hôm nay.”

— Beta tiểu quái thú cư nhiên lại biến thành Omega tiểu quái thú, Caesar cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Lâm Viễn là Beta mà lợi hại như vậy đã đủ làm người khác chấn kinh rồi, nếu như biết cậu ấy thật ra là một Omega, không chừng Alpha trong toàn trường sẽ rụng hết hàm mất, nhất là mấy nhóm Alpha lúc thi đấu bị thảm bại dưới tay cậu ấy, biết người đánh bại mình cư nhiên là một Omega, không chừng sẽ xấu hổ muốn đâm đầu vào tường.

Nghe Caesar nói như vậy, hiển nhiên là cực kỳ thích Lâm Viễn.

Biết Lâm Viễn là Beta mà vẫn muốn lao đầu vào, cũng không quan tâm đến quy tắc kế thừa huyết thống của vương thất, mối tình đầu thuở thiếu thời, quả nhiên là thứ tình yêu đẹp đẽ nhất, thuần túy nhất, không xen lẫn bất kỳ lợi ích chính trị nào.

Là một người cha, Trand không đành lòng phá vỡ mộng đẹp của con mình.

Hơn nữa, tiểu tử này cư nhiên coi trọng Lâm Viễn như vậy..... mắt nhìn quả là không tệ.

Khóe môi của Trand nhin không được hơi giương lên, thấp giọng nói: “Con đã đem người yêu trực tiếp đưa vào vương cung rồi, ta mà còn không đồng ý các con, thì có vẻ rất không có tình người?”

Nghe được lời này của phụ vương, Caesar lập tức kích động nói: “Phụ vương, người đồng ý giúp chúng con?!”

Trand bất đắc dĩ gật đầu: “Con cũng đã nói nếu cậu ấy vào ngục giam con cũng sẽ đi cùng, phụ vương còn có thể làm sao được nữa? Lẽ nào đem trói con lại rồi giam lỏng? Con đã muốn buộc định cùng Lâm Viễn, ta muốn cứu con, cũng chỉ có thể nhân tiện cứu cậu ấy thôi, không phải sao?”

Đối diện với ánh mắt mang theo ý cười của phụ thân, khuôn mặt Caesar nhin không được nóng lên một chút.

Đây chính là cảm giác đưa người yêu tới gặp phụ thân a, vẫn là rất xấu hổ.....

Trand suy nghĩ một chút nói: “Muốn tiếp tục che giấu thân phận của Lâm Viễn cũng không khó, đội hộ vệ hoàng gia tuyệt đối sẽ giữ kín, quan trọng là trường học bên kia, con không thể để huấn luyện viên cùng các học viên biết chuyện này. Con thấy Lâm Viễn còn có thể tham gia lần thi đấu này nữa không?”

Caesar kiên định nói: “Con tin cậu ấy có thể!”

Trand cười nói: “Dù cho cậu ta là Omega đã bị con đánh dấu, cũng không có vấn đề gì?”

Caesar nói: “Không vấn đề, con ủng hộ cậu ấy đi thi đấu, thực lực của cậu ấy so với nhiều Alpha khác còn mạnh hơn rất nhiều.”

Trand hài lòng gật gật đầu: “Tốt. Vậy coi như hôm nay không có gì phát sinh cả, ngày mai con cùng Lâm Viễn tiếp tục đi tham gia thi đấu. Con về trường học muộn một ngày đi, mang theo một ít thuốc ức chế, để đội hộ vệ hoàng gia tự mình hộ tống, ta sẽ gửi lời tới hiệu trưởng của các con, sau khi tốt nghiệp lại nghĩ biện pháp, đem cậu ấy cưới về làm vương tử phi của con đi.”

Phương pháp này tuy rằng có chút mạo hiểm, nhưng sau lưng có phụ vương làm chỗ dựa, chỉ cần hấn vắn ở bên Lâm Viễn, ba tháng cho cậu tiêm thuốc ức chế một lần, thuận lợi tốt nghiệp ở trường rồi nhập ngũ, nhất định sẽ không có vấn đề gì.

Về phần sau này cưới cậu ấy về làm vương tử phi...

Hiện tại Lâm Viễn hoàn toàn chỉ coi mình là bằng hữu, khoảng cách tới mục tiêu kia có chút xa xôi, từ từ nỗ lực cũng không muộn.

Caesar rốt cục thở phào nhẹ nhõm, cảm kích nhìn về phía phụ vương: “Cảm ơn phụ vương!”

Còn tưởng hôm nay sẽ bị phụ vương xử phạt, không nghĩ tới phụ vương lại thấu tình đạt lý như thế!

Trand đối diện với ánh mắt cảm động của nhi tử, mỉm cười một chút, từ trên ghế sofa đứng lên nói: “Tình huống đặc thù như thế này, phụ vương có thể giúp các con một lần, sau này không nên kích động như vậy, nhớ kỹ con là một vương tử.”

Caesar lập tức cam đoan: “Con biết rồi!”

Trand dừng một chút, còn nói: “Chờ sau khi Lâm Viễn tỉnh lại, dẫn cậu ấy đến gặp ta.”

Caesar có chút ngượng ngùng liếc về phía phòng ngủ, gật đầu một cái nói: “Vâng.”

Lâm Viễn còn chưa tỉnh lại, Cevi đã vội vã chạy về.

Trực tiếp chạy vào trong cung điện của Caesar, thấy Caesar, Cevi vội vàng hỏi: “Viên Viên xảy ra chuyện gì?”

Cevi cũng không biết tên của Lâm Viễn, chỉ biết vòng danh Viên Viên này.

Suốt một tháng theo bọn họ chơi đại chiến cơ giáp trên internet, Cevi thực thích tiểu Viên Viên chăm chỉ nỗ lực kia, hơn nữa đó là người mà em trai coi trọng, trong lòng tự nhiên liền thân thiết hơn vài phần, hơn nữa, hai người đều là người thích sử dụng cơ giáp nhân hình, đề tài chung để nói với nhau cũng đặc biệt nhiều, thời điểm ba người ở chung với nhau, thường thường là Đại Vương Tử và Viên Viên nói chuyện vô cùng ăn ý, còn Tiểu Vương Tử bị ném sang một bên.

Caesar đối diện với ánh mắt lo lắng của Cevi, đành phải mở miệng giải thích: “Khụ, cậu ấy là một Omega, hôm nay nồng độ chất dẫn dụ đột nhiên tăng cao, em chỉ có thể đưa cậu ấy về vương cung để tìm thuốc ức chế...”

Cevi kinh ngạc nói: “Cậu ta là Omega? Em thích cậu ta lâu như vậy, không phải mới phát hiện ra chứ?”

Caesar: “...”

Cevi trắng mắt liếc em trai mình, “Thực là ngu ngốc, người mình thích là Omega mà cũng không nhìn ra được.”

Caesar: “...”

Bị đại vương huynh giáo huấn cho một trận, Caesar đành phải ngượng ngùng sờ sờ mũi. Mũi hần kỳ thực đã sớm ngửi thấy mùi chất dẫn dụ Omega, chỉ là, lúc đó tưởng mũi có vấn đề, không có điều tra cẩn thận.... Hơn nữa, thuốc ức chế hiện giờ cư nhiên mạnh đến nỗi có thể qua mặt cả bước kiểm tra huyết thanh trong trường quân đội sao? Nói như vậy, Snow nhất định cũng là một Omega?

Caesar còn chưa kịp phản bác, Cevi đã trực tiếp vòng qua hắn, đi vào phòng ngủ.

Trong phòng, Lâm Viễn vẫn đang nằm ngủ trên giường lớn của Caesar, có lẽ là do tinh thần mệt mỏi nên ngủ rất sâu.

Cevi đi đến bên cạnh nhìn một chút, chỉ thấy một thiếu niên nghiêng người ngủ trên giường, chần chừ che khuất đi thân thể trắng nõn của cậu, chỉ lộ ra cái đầu, mái tóc đen tuyền như mực.

Tên là Viên Viên, mặt cũng có chút tròn, đáng vẻ hơi trẻ con làm cho người ta rất muốn niết một chút.

Cevi càng nhìn càng thấy đáng yêu, nhin không được nói: “Cậu ấy chính là Viên Viên sao? Mắt nhìn của em cũng không tệ.”

Caesar liếc mắt nhìn Lâm Viễn, mỉm cười nói: “Cậu ấy tên là Lâm Viễn.”

Cevi quay đầu nhìn hẩn, “Em đem cậu ta về cung điện, phụ vương có biết không?”

Caesar nói: “Phụ vương vừa mới tới, đều đã biết hết rồi, hơn nữa còn đáp ứng che giấu giúp chúng em.”

Caesar dừng một chút, “Đúng rồi, có chuyện cần Vương huynh hỗ trợ, em muốn mang mấy ống thuốc ức chế về trường.”

Cevi dứt khoát gật đầu, “Cái này không thành vấn đề, lát nữa anh sẽ đưa cho em.”

Caesar dừng một chút, “Còn có...Em vừa rồi dưới tình huống bất đắc dĩ phải tạm thời đánh dấu cậu ấy, nên trên người cậu ấy có mang mùi chất dẫn dụ của em, như vậy có làm cho người khác hoài nghi không?”

Cevi vỗ vỗ vai em trai, cười nói: “Yên tâm, thuốc của anh có thể che giấu mùi.”

Caesar: “...”

Quả nhiên ở chỗ của Vương huynh cần loại thuốc nào là có loại thuốc ấy, thực đúng là không từ thủ đoạn để trốn kết hôn .

Hai người đang trò chuyện, Lâm Viễn ngủ ở trên giường đột nhiên trở mình, có chút bất mãn mà oán giận nói: “Thực ồn.”

Caesar sửng sốt một chút, lập tức kéo Vương huynh ra khỏi phòng ngủ, phóng nhẹ thanh âm nói: “Cho cậu ấy an ổn ngủ một lát đi, em để Bạch Vũ theo anh đi lấy thuốc, chờ sau khi trận đấu kết thúc sẽ tìm cơ hội hảo hảo cảm ơn anh.”

Cevi gật gật đầu, mang theo Bạch Vũ xoay người rời đi.

Caesar lúc này mới trở về phòng ngủ, lại phát hiện Lâm Viễn cư nhiên đã tỉnh.

Cậu hiển nhiên không có hiểu rõ tình hình hiện giờ, mơ hồ dụi dụi mắt, có chút nghi hoặc nhìn chung quanh cung điện.

Nơi này thật kỳ quái, một phòng ngủ cư nhiên lại lớn như vậy, giường cũng siêu to, cơ hồ có thể cho bảy tám người cùng nằm, ở trên giường lộn nhào cũng không có vấn đề gì, diện tích lớn như vậy có phải là có chút xa xỉ hay không....

Hơn nữa, trên đầu giường còn có khắc hoa văn màu bạch kim, thoát nhìn vô cùng tinh xảo, hiển nhiên là chỉ người nhà giàu mới có.

Trong phòng thiết kế vô cùng tao nhã, trần nhà bị thu vào, cửa sổ trên nóc nhà mở ra, xuyên qua lớp thủy tinh trong suốt là bầu trời lấp lánh ánh sao, sàn phòng lót thảm trắng tinh thật dày, chẳng khác nào đang ở trong tuyết.

...Đây là nơi nào a?

Lâm Viễn nghi hoặc gãi gãi đầu, ngẩng lên, liền chạm phải ánh mắt của Caesar.

Caesar đi đến bên giường ngồi xuống, ôn nhu nói: “Đánh thức cậu sao? Thân thể có khó chịu không?”

Lâm Viễn thấy Caesar, yên tâm hơn một chút, nhưng vẫn nghi hoặc hỏi: “Đây là nơi nào? Đúng rồi, lúc đó thân thể tôi có bệnh gì sao? Tim đột nhiên đập nhanh hơn, cảm thấy rất kỳ lạ, cậu có dẫn tôi đi kiểm tra không? Nơi này là bệnh viện sao?”

Caesar nghe nói thế, cũng bắt đầu cảm thấy kỳ quái.

Thân thể có bệnh? Đến bệnh viện kiểm tra? Lẽ nào cậu ấy không biết đó là dấu hiệu phát tình sao?

Caesar trầm mặc một lát, tận lực lấy thanh âm ôn nhu nói: “Lâm Viễn, không cần lừa tôi, kỳ thực tôi đã biết.”

Lâm Viễn nghi hoặc nhìn hắn: “Cậu biết cái gì?”

Caesar: “...”

Lâm Viễn: “???”

Caesar ngượng ngùng quay đầu đi, “Tôi nói, tôi đã biết cậu là Omega, hơn nữa, vừa rồi để áp chế kỳ phát tình của cậu, tôi bắt buộc dĩ phải tạm thời cắn nát tuyến thể sau gáy của cậu, đánh dấu cậu... Cậu, cậu sẽ không trách tôi chứ?”

Caesar nói đến đây, cư nhiên đỏ mặt!

Lâm Viễn. “.....”

— Hắn đang nói cái gì a?

— Omega cái gì? Đánh dấu cái gì?

Lâm Viễn trầm mặc một lát, mới nói: “Cậu đang nói cái gì, tôi nghe không có hiểu.”

Caesar vội vàng nói: “Cậu đừng nóng giận, tôi chỉ là tạm thời đánh dấu cậu thôi, nếu như lúc đó không đánh dấu cậu, để nồng độ chất dẫn dụ Omega của cậu tăng cao, nhất định sẽ tiến vào kỳ phát tình, cứ như vậy, cậu sẽ không thể tham gia thi đấu được.” Caesar dừng một chút, ôn nhu nói, “Lâm Viễn, là một Omega, mặc kệ cậu vào trường quân đội là vì lý do gì, để người khác biết được chắc chắn sẽ phải chịu xử phạt. Đương nhiên, tôi sẽ giúp cậu giấu bí mật này đi, cậu yên tâm đi, chờ cuộc thi kết thúc, tôi sẽ mang thuốc ức chế về trường.”

Lâm Viễn: “.....”

— Không đúng đi? Caesar đến cùng là đang nói cái loạn thất bát tao gì a?

— Tôi tại sao lại đột nhiên biến thành Omega rồi? Còn phát tình? Còn bị đánh dấu?

Lâm Viễn dùng sức bấm một cái vào cánh tay của mình, để cho chính mình tỉnh táo lại, nghĩ đến Caesar nhiều lần nhắc tới “đánh dấu”, ngón tay theo bản năng sờ sờ vị trí sau gáy, quả nhiên ở nơi đó đụng đến một ấn ký Casear lưu lại....

Da đầu Lâm Viễn nhất thời run lên một trận, vẻ mặt cũng trở nên phức tạp.

Caesar thấy cậu bộ dáng ngơ ngác, hiển nhiên đến bây giờ vẫn còn chưa hiểu rõ tình hình.

Caesar đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng, nếu như cậu là Omega, cậu hẳn phải biết tình trạng thân thể của mình là do bắt đầu kỳ phát tình, cũng phải hiểu biết rõ ràng về việc đánh dấu này mới phải đi?

Lẽ nào...

Caesar khiếp sợ hỏi: “Chẳng lẽ cậu không biết mình là Omega?”

Lâm Viễn rất là nghi hoặc, nghiêm túc nói: “Tôi vốn chính là Beta a! Caesar cậu có làm cái gì không? Cậu đánh dấu một Beta để làm gì? Đánh dấu Beta có tác dụng gì sao? Còn có, kia không phải là do tôi phát tình, đó là hệ thống miễn dịch của tôi có khiếm khuyết, từ nhỏ đã như vậy, không uống thuốc tim sẽ đập nhanh hơn, thân thể nóng lên..... tôi không phải đã sớm nói với cậu rồi sao???”

Lâm Viễn dùng ánh mắt “Cậu sao lại ngốc như vậy?” “Cư nhiên ngốc đến độ đi đánh dấu Beta” nhìn về phía Caesar.

... Caesar nhất thời gương mặt đờ đẫn, không nói được lời nào....

Hết chương 42.

43. Quyển 2 - Chương 43: Thân Phận

Lâm Viễn đương nhiên biết với tính cách của Caesar thì không có khả năng làm ra cái loại đùa giỡn nhảm chán này, thế nhưng, những lời mà Caesar vừa nói, cậu quả thật không thể tin một câu nào, trong mười tám năm cậu sống trên đời, cậu vẫn cực kì chắc chắn rằng mình là Beta, từ nhỏ đến lớn ước mơ lớn nhất của cậu chính là trở thành một quân nhân vĩ đại, cho mẹ cùng chị gái một cuộc sống tốt hơn, lại tìm một cô gái Beta ôn nhu lương thiện, kết hôn sinh con, an cư lạc nghiệp.

Nhưng mà hiện tại, Caesar lại nói cậu là Omega, đây thật sự không phải là nói đùa sao?

Lâm Viễn từ nhỏ đã sinh sống ở tỉnh cầu Ryan hoang vắng căn cỗi, những người bên cạnh cậu đều là Beta, với cậu, Omega là một sự tồn tại hoàn toàn xa lạ. Cậu chỉ biết Omega tại thời điểm ra đời đều phải đến hiệp hội Omega để đăng kí, bắt đầu từ năm mười bốn tuổi tất cả các Omega đều sẽ bị đưa đến học ở trường học riêng biệt ở thủ đô, vào năm mười tám tuổi trước khi bước vào kì phát tình liền được hiệp hội Omega ghép đôi với một Alpha có gen tương xứng, từ đó về sau phải ở trong nhà an tâm sinh con cho đối phương!

— Mình tại sao lại có thể là Omega?

— Omega có thể sinh con? Omega hàng năm không cố định thời gian phát tình? Omega chuyện gì cũng không cần làm, chỉ cần ở nhà vì Alpha sinh con?

Lâm Viễn nghi hoặc nhìn Caesar, lặp lại câu hỏi. “Caesar, nhất định là cậu nhầm rồi, tôi đã làm Beta mười tám năm, làm sao lại có thể đột nhiên biến thành Omega?”

Giáo sư Fuente từ nhỏ đã chăm sóc cho mình, ông ấy đối với tình trạng thân thể của mình rõ ràng nhất, ông ấy là bác sĩ có trình độ cao, ở tỉnh cầu Ryan còn mở một bệnh viện tư nhân, ông ấy đã nói bởi vì hệ thống miễn dịch có khiếm khuyết bẩm sinh nên mới xảy ra vấn đề, nhất định là không sai!

Có lẽ là vì tình trạng vừa rồi rất giống Omega phát tình? Cho nên Caesar mới có thể hiểu lầm?

Caesar tại sao lại ngốc như vậy....

Rõ ràng đã giải thích qua với hấn, hấn lại vẫn hiểu lầm mình là Omega, còn đi đánh dấu? Hấn đến cùng là nghĩ cái gì vậy?

Caesar bị Lâm Viễn dùng ánh mắt nhìn mấy tên ngốc để nhìn thì tâm tình rất phức tạp.

Lâm Viễn cứ nhiên vẫn tưởng chính mình là Beta....

Hiển nhiên, hoàn cảnh sinh hoạt của cậu từ nhỏ tới lớn, cùng với người nhà của cậu, đã sớm bơm vào đầu cậu tư tưởng “người là Beta” như vậy, loại tín niệm này đã ăn sâu vào lòng cậu, thậm chí còn có cả mười tám năm của cậu làm tiền đề.

Cho rằng mình là Beta, cho nên mới thi vào Học viện quân sự St. Romia, mới muốn trở thành một quân nhân nổi danh; cho rằng mình là Beta, cho nên mới có thể thân nhiên cùng những Alpha như Carl, Caesar, Brian trở thành bằng hữu; cho rằng mình là Beta, cho nên mới đi tham gia thi đấu cơ giáp, lại cố gắng để lấy được thành tích á quân toàn trường.

Cậu căn bản không biết chính mình là Omega, thậm chí không biết thuốc mà mình vẫn uống là một loại thuốc ức chế!

Là ai lại cố ý gạt cậu? Vì sao lại muốn gạt cậu?

Nhìn bộ dáng Lâm Viễn vừa kinh hoảng vừa nghi hoặc, Caesar đột nhiên cảm thấy đau lòng.

Cho cậu biết chân tướng, với cậu mà nói nhất định sẽ là một đả kích rất lớn.

Nếu như nói, mười tám năm qua, cậu đã nghiêm túc nỗ lực xây lên một tòa lâu đài mộng tưởng dưới đáy lòng, như vậy, thân phận Beta kia chính là cột trụ của tòa nhà đó.

Hiện tại nói cho cậu, kỳ thật cậu không phải Beta mà là Omega, thế giới của cậu sẽ hoàn toàn đổ sụp.

Những cố gắng của cậu mấy năm nay cơ hồ đều thành uổng phí.

Nguyên bản cho rằng Lâm Viễn vào trường quân đội là có mục đích gì đó, thế nhưng Caesar lại không ngờ tới cậu cư nhiên hoàn toàn không biết gì hết.

Loại tình huống này ngược lại càng khiến cho Caesar khó chịu hơn.

Đối diện với ánh mắt tràn đầy hoang mang của Lâm Viễn, Caesar thậm chí còn có chút không đành lòng nói ra.

Nhưng mà, thân là Omega, Lâm Viễn cần phải biết chân tướng, thời thời khắc khắc phòng bị, mới có thể ở dưới sự che chở của Caesar mà lưu lại trường tiếp tục học tập, vạn nhất để người khác phát hiện ra thân phận của cậu, hậu quả tuyệt đối sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Caesar không muốn giấu giếm Lâm Viễn chuyện trọng yếu như thế này.

Caesar thở sâu, đưa tay nhẹ nhàng đặt trên vai Lâm Viễn, nhìn vào mắt Lâm Viễn, ngữ khí ôn nhu nói. “Lâm Viễn, tôi không lừa cậu, cậu thật sự là Omega, thuốc trước đây cậu vẫn uống căn bản không phải là để kiểm soát hệ thống miễn dịch, mà là một loại thuốc ức chế chất dẫn dụ có thể giúp cậu ngụy trang thành Beta.”

Lâm Viễn. “.....”

Caesar nói tiếp. “Vừa rồi lúc thân thể cậu nóng lên, tôi đã để Bạch Vũ làm kiểm tra cho cậu, Bạch Vũ ở trong máu của cậu phát hiện ra chất dẫn dụ Omega, nồng độ tăng lên đến 85 mgl, nồng độ chất dẫn dụ Omega mà cao hơn 90 sẽ tiến vào kỳ phát tình, tôi vì muốn kiểm soát sự dao động của chất dẫn dụ, đã tiêm cho cậu một liều thuốc ức chế, còn tạm thời đánh dấu cậu.”

Lâm Viễn. “.....”

Đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Caesar, trong đầu Lâm Viễn nhất thời trống rỗng.

Vừa rồi đầu óc nóng đến hỗn loạn nên mất đi ý thức, những chuyện phát sinh sau đó cậu cũng không nhớ rõ lắm, nhưng ấn ký phía sau cổ vẫn còn ở đó, hiển nhiên, Caesar cũng không nói dối, Caesar thật sự đã đánh dấu mình.

..... Tại sao lại như vậy?

..... Tại sao mình đột nhiên biến thành Omega?

Lâm Viễn giật mình, nhỏ giọng phản bác. “Nhưng mà, bác sĩ Fuente nói đó là do hệ thống miễn dịch có vấn đề, tôi từ nhỏ đã như vậy rồi, chẳng lẽ ông ấy lại gạt tôi?” Lâm Viễn dừng một chút, nhẹ nhàng siết chặt ngón tay, nghi hoặc hỏi, “Mẹ tôi cũng là Beta, nếu như người mẹ là Beta, thì không có khả năng sinh ra con là Omega đi?”

Hai vấn đề này của Lâm Viễn, Caesar căn bản là không thể trả lời.

Đây cũng là điều mà Caesar muốn hỏi.

— Bác sĩ Fuente kia, còn có mẹ của Lâm Viễn, vì sao lại muốn lừa cậu?

Có lẽ sau khi đánh dấu sẽ sinh ra dự vọng chiếm hữu mạnh mẽ cùng mong muốn bảo hộ đối với Omega của mình, cho nên nhìn đến bộ dáng Omega của mình gương mặt đầy bất lực siết chặt ngón tay, Caesar chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng.

Cố kìm nén xúc động muốn ôm cậu vào lòng, Caesar đem máy thông tin đưa tới trước mặt Lâm Viễn, thanh âm ôn nhu nói. “Lâm Viễn, không bằng cậu tự mình hỏi bọn họ một câu? Xem xem đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Lâm Viễn gật gật đầu, nhận lấy máy thông tin từ trong tay Caesar, nhấn dãy số của nhà mình.

Hình chiếu xuất hiện ở bên trong màn hình trước mặt, chính là hình ảnh của phòng bếp.

Mẹ cùng chị đang bận rộn ở trong bếp, chị đang làm bánh ngọt, trong không khí tựa hồ còn phảng phất hương vị của bơ, hình ảnh quen thuộc ấm áp khiến cho đáy lòng Lâm Viễn nhin không được một trận chua xót.

“Tiểu Viễn?” Lâm phu nhân mỉm cười nhìn về phía nhi tử bên trong màn hình.

Lâm Viễn đang ngồi trên giường ở phòng ngủ, diện tích phòng ngủ rất lớn, đồ dùng sinh hoạt thoạt nhìn cũng vô cùng xa hoa. Lâm phu nhân nhin không được nghi hoặc hỏi. “Con đang ở đâu vậy? Khách sạn sao?”

“Vâng.” Lâm Viễn dừng một chút, “Con đang ở thủ đô, đại diện cho trường học tham gia thi đấu toàn quốc.”

Lâm Diêu lập tức xáp lại giơ ngón tay cái lên. “Tiểu Viễn, lúc trước nghe nói em đoạt á quân, chị còn không tin được! Em thật sự là quá trâu bò a! Đúng rồi, chị đang làm điểm tâm mà em thích ăn nhất, làm xong sẽ gửi đến trường học cho em!”

Lâm Viễn gãi gãi đầu, cười nói. “Chị, không cần, em ở trường học muốn ăn cái gì đều có thể mua được, dùng chuyển phát nhanh rất phiền phức, hơn nữa phí dịch vụ lại cao....”

Lâm Diêu khoát tay ngắt lời cậu. “Kia làm sao giống được, chị tự tay làm chắc chắn là ngon hơn so với đi mua. Cứ như vậy đi, chị ngày mai mang đi gửi cho em, để vào túi chân không sẽ không bị hỏng, em có thể trữ lại từ từ mà ăn!”

Lâm Diêu dứt lời liền xoay người tiếp tục đi làm điểm tâm của mình.

Lâm Viễn trầm mặc trong chốc lát, hỏi. “Mẹ, mẹ hiện tại có tiện không? Con có chút chuyện muốn nói với mẹ.”

“Nga, được.” Lâm phu nhân cời tạp dề, dặn dò Lâm Diêu vài câu, liền mang theo máy thông tin đi vào trong phòng ngủ, ánh mắt ôn nhu nhìn về phía nhi tử, “Sao vậy? Tiểu Viễn?”

Lâm Viễn. “.....”

Đối diện với người phụ nữ đã ngậm đắng nuốt cay nuôi mình khôn lớn, thanh âm của Lâm Viễn nghẹn trong cổ họng, nhất thời không có cách nào mở miệng ra hỏi.... Mẹ là mẹ ruột của con sao? Tại sao con lại là Omega? Có phải mẹ vẫn luôn gạt con hay không?

Lâm Viễn thở sâu, ổn định lại cảm xúc, mới làm bộ lơ đãng mà mở miệng nói. “Mẹ, thuốc mẹ đưa cho con mang đi, con không cẩn thận làm mất, cơ thể con đột nhiên xảy ra chút vấn đề....”

Sắc mặt Lâm phu nhân lập tức trở nên trắng bệch, ngữ khí cũng đầy khẩn trương. “Tiểu Viễn, con, con hiện giờ không có chuyện gì chứ? Con ở chỗ nào? Có ở gần Alpha hay không? Trời ạ.... Con tại sao lại không cẩn thận như thế!”

Lâm Viễn thấy sắc mặt của bà, đáy lòng nhất thời phát lạnh.

Xem ra lời Caesar nói là sự thật....

Trầm mặc một lát, Lâm Viễn mới nhẹ giọng nói. “Mẹ, con không sao, có bạn học đúng lúc phát hiện ra vấn đề của con, tìm thuốc ức chế cho con.”

Lâm phu nhân. “.....”

Lâm Viễn nhìn bà, hỏi. “Kỳ thật con là Omega đúng không? Đến giờ phút này rồi, mẹ còn không chịu nói cho con biết chân tướng?”

Hốc mắt Lâm phu nhân lập tức đỏ lên, nghẹn ngào nói. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Tiểu Viễn.... ta là không đành lòng làm tổn thương con, cho nên mới gạt con.... Kỳ thật, kỳ thật ta cũng không phải mẹ ruột của con....”

Lâm phu nhân điều chỉnh lại một chút những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, nhớ lại tình cảnh năm đó, đứt quãng giải thích với Lâm Viễn –

“Mười bốn năm trước, chồng của ta là Lâm Vĩ Thành đột nhiên mang về một tiểu nam hài bốn tuổi từ trên chiến trường, ông ấy nói đó là con trai chiến hữu của mình. Chiến hữu của ông ấy hi sinh ở tiền tuyến, có ơn cứu mạng với ông ấy, ông ấy muốn ta chăm sóc đứa trẻ này giống như nhi tử thân sinh.... Ông ấy còn nói cho ta biết, đứa trẻ này là Omega được sinh ra ở một tình cầu không người sinh sống, cho nên không có đến hiệp hội Omega đăng kí. Đứa trẻ từ lúc sinh ra đã bị tiêm vào thuốc ức chế, bởi vì cha nó hi vọng nó có thể biến thành Beta.”

“Năm đó có một tổ chức đã bí mật tiến hành kế hoạch cải tạo, chỉ cần tiêm vào thuốc ức chế từ khi còn nhỏ, vượt qua kỳ phát tình ba năm từ 18 đến 20 tuổi, Omega sẽ hoàn toàn mất đi khả năng sinh con, từ đó biến đổi thành Beta....”

“Con từ nhỏ đã cho rằng mình là Beta, cũng vẫn dùng thân phận Beta mà sống vui vẻ qua ngày..... Ta không nghĩ tới con sẽ đi ghi danh vào trường quân đội.... Sau khi ta cùng bác sĩ Fuente bàn bạc, đã chế tạo một lọ thuốc ức chế để con mang đến trường học. Thuốc điều tiết khiếm khuyết hệ miễn dịch là ta gạt con.... Ta thật sự không dám nói cho con.... Ta đã nghĩ chỉ cần con uống thuốc đúng hạn, biến thành Beta là tốt rồi, không nghĩ tới lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy.... Thật xin lỗi, Tiểu Viễn, thật xin lỗi.... Mẹ thật xin lỗi con....”

Nhìn bộ dáng người phụ nữ rơi lệ ở trước mặt, hốc mắt Lâm Viễn cũng hơi hơi đỏ lên.

Thân thể của mẹ vẫn không tốt, cá tính cũng luôn nhu nhược như vậy, kỳ thật, nếu như bà sớm nói chân tướng cho mình, mình tuyệt đối sẽ cực kỳ quý trọng lọ thuốc kia, uống thuốc đúng hạn, sau đó biến thành một Beta.

Mình cũng không có bị đả kích lớn đến độ không chịu nổi như bà vẫn tưởng a....

Cho dù biết chân tướng cha mẹ ruột đã chết trận, cho dù biết bà chỉ là mẹ nuôi, thì có làm sao? Đối với Lâm Viễn mà nói, bà cùng Lâm Diêu, vẫn là những người thân duy nhất trên đời của cậu....

Thế nhưng, Lâm phu nhân lại không đành lòng mà giấu diếm mọi chuyện, ngược lại dẫn đến cục diện không thể văn hồi như hiện giờ.

Lâm Viễn trầm mặc một lát, hỏi. “Cái gọi là thí nghiệm cải tạo, có phải là chỉ cần uống thuốc đến 20 tuổi là được hay không?”

Lâm phu nhân nhẹ giọng nói. “Đúng vậy, cho dù không cẩn thận ngừng uống thuốc, chỉ cần tiêm thuốc ức chế vào đúng lúc, không chế kỳ phát tình là được.”

Lâm Viễn dừng một chút. “Nếu.... nếu là bị Alpha đánh dấu thì sao?”

Lâm phu nhân khiếp sợ nói. “Đánh dấu? Con, con không phải nói, bạn học của con tiêm thuốc ức chế cho con sao?”

Lâm Viễn nói. “Bởi vì lúc ấy chất dẫn dụ trong thân thể con xuất hiện hỗn loạn, hẳn vì muốn ngăn chặn chất dẫn dụ trong cơ thể của con, nên đã tạm thời.... tạm thời.... đánh dấu con....” Thấy sắc mặt của mẹ nháy mắt trở nên trắng bệch, Lâm Viễn bất an hỏi, “..... Không thể sao?”

Lâm phu nhân. “.....”

Lâm Viễn tiếp tục nói. “Kỳ phát tình của con thật sự đã được thuốc ức chế khống chế lại, tiếp tục uống thuốc còn có thể biến thành Beta không?”

Lâm phu nhân trầm mặc một lát, mới nghẹn ngào nói. “Không thể, Tiểu Viễn.... nếu con bị đánh dấu qua, tuyến thể của Omega sẽ bị kích hoạt hoàn toàn, cho dù có tiếp tục tiêm thuốc ức chế vào, cũng chỉ có thể khống chế kỳ phát tình mà thôi.... Con không thể biến thành Beta....”

Lâm Viễn. “.....”

Ngừng lại thật lâu, Lâm Viễn mới nhẹ giọng hỏi. “Nói cách khác, về sau, con chỉ có thể là Omega?”

Lâm phu nhân mắt đỏ hồng không đáp lại.

Lâm Viễn trầm mặc một lát, lại hỏi. “Cha mẹ ruột của con hẳn là Alpha cùng Omega đi? Bọn họ là người như thế nào?”

Lâm phu nhân nói. “Lúc trước Vĩ Thành mang con về, chỉ nói con là con trai ân nhân cứu mạng của ông ấy, cha mẹ con đã hi sinh....”

Lâm Viễn hỏi. “Tên thì sao?”

Lâm phu nhân khổ sở gục đầu xuống. “Ta.... ta cũng không biết.”

Lâm Viễn trầm mặc thật lâu, rốt cuộc thở sâu, cười cười nói. “Được rồi mẹ, đừng khó chịu.... Mẹ đã nuôi dạy con nhiều năm như vậy, ở trong lòng con, mẹ vĩnh viễn là mẹ của con..... Cố gắng bảo trọng thân thể, đến ngày nghỉ con sẽ trở về thăm mẹ!”

Lâm phu nhân rơi lệ dùng sức gật đầu. “Tiểu Viễn, con ở trường học hảo hảo chiếu cố chính mình, ta lát nữa sẽ bảo bác sĩ Fuente làm lại thuốc ức chế cho con, sẽ chuyển phát nhanh đến đó cùng với điểm tâm của chị con....”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Vâng.”

Sau khi kết thúc trò chuyện, Lâm Viễn lúc này mới thu lại tươi cười trên mặt, có chút mất mát mà cúi đầu xuống.

— Hóa ra mình thật sự là Omega, một Omega không cha không mẹ, sinh ra trên một tinh cầu không người.

Người đàn ông đã nói với mình “Con hãy làm một Beta đi” trong mộng kia, hẳn chính là cha ruột của mình, ông ấy đã chết trận sao? Ông ấy nói “làm một Beta”, nguyên lại là ám chỉ đến việc tiêm vào thuốc ức chế sao?

Rốt cuộc cũng biết được chân tướng, thế nhưng đáy lòng Lâm Viễn lại chỉ cảm thấy một mảnh lạnh lẽo.

Hết thấy những cố gắng từ trước đến nay, dường như đột ngột mất đi ý nghĩa.

Toàn bộ thế giới của cậu đều chao đảo, cậu thậm chí còn không biết nên làm gì tiếp theo nữa.

Caesar thấy bộ dáng cúi đầu không nói lời nào của cậu, trái tim nhện không được một trận đau nhức.

Đáy lòng Lâm Viễn rõ ràng đang bị thương muốn chết, vậy mà vừa rồi cư nhiên còn giả bộ tươi cười đến an ủi mẹ nuôi của cậu.... Rõ ràng gặp phải đả kích nghiêm trọng như thế, cậu lại ra vẻ bình tĩnh nói: Ngày nghỉ lại trở về thăm mẹ....

Những điều mà mẹ nuôi cậu vừa nói kia, nếu đổi lại là người khác, chắc đã không thể tiếp nhận nổi, trong bị thương có khi còn không thể nhin được mà trách cứ mẹ nuôi của mình. Nhưng Lâm Viễn lại rất nhanh liền tiếp nhận, cậu thậm chí còn không lộ ra bất cứ một tia trách cứ nào đối với người mẹ nuôi đã giấu diếm mình nhiều năm....

Người này rất kiên cường, kiên cường đến mức khiến người ta đau lòng.

Caesar rốt cục nhin không được đi tới phía trước, dùng sức, gắt gao đem Omega của mình ôm vào lòng.

Thân thể Lâm Viễn đột nhiên cứng ngắc.

Nhưng kỳ quái là, bị Caesar ôm cũng không khiến cậu cảm thấy phản cảm, có lẽ là vì đã được Caesar đánh dấu.... Lâm Viễn ngược lại có cảm giác cái ôm này vô cùng ấm áp, ấm áp đến mức khiến cho mũi cậu chua xót, cơ hồ muốn rơi nước mắt.

Caesar ôm chặt Lâm Viễn, nhẹ nhàng vuốt ve vị trí bị đánh dấu ở sau gáy cậu.

Chính là dấu hiệu này đã làm thay đổi tất cả, khiến Lâm Viễn rốt cuộc không thể hoàn thành thí nghiệm cải tạo triệt để trở thành Beta....

Dưới tình huống không mong muốn, chính mình đã tự tay thay đổi vận mệnh của Lâm Viễn....

Nhưng mà, Caesar cũng không hối hận, bởi vì trong tình huống đó hẳn chỉ có thể làm như vậy, bằng không hậu quả sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Caesar có chút đau lòng siết chặt tay, ôn nhu nói. “Tiểu Viễn, đừng bi thương, cho dù cậu là Omega cũng không sao. Tôi đã giúp cậu sắp xếp ổn thỏa hết thảy rồi, chỉ cần cậu đồng ý, cậu có thể tiếp tục lấy thân phận Omega mà học ở trường, cậu có thể trở thành một quân nhân, sống cuộc sống mà cậu thích, tôi sẽ bảo vệ cậu, để cậu có thể có được tự do...”

Thân thể cứng ngắc của Lâm Viễn dưới sự trấn an của Caesar dần dần thả lỏng.

Cậu thậm chí không có nhận ra xưng hô của Caesar đã thay đổi.

Hắn gọi cậu là “Tiểu Viễn”, đó là xưng hô chỉ có những người thân thiết nhất với cậu mới có thể sử dụng.

Thật lâu sau, Lâm Viễn mới do dự vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy Caesar, đem mặt vui vào trong lòng Caesar.

Ngực áo sơ mi của Caesar lập tức bị nước mắt thấm ướt.

Gia hỏa luôn luôn kiên cường lạc quan, cư nhiên..... khóc.....?

Caesar đau lòng lập tức lại càng siết chặt vòng ôm, dùng tay phải ôn nhu vuốt ve sống lưng của cậu.

Trong lồng ngực ấm áp của Caesar, cho dù là người mạnh mẽ như Lâm Viễn, cũng không có cách nào tiếp tục kiên cường chống đỡ.

— Niềm tin suốt mười tám năm đã hoàn toàn sụp đổ.

— Giác mộng từng cố gắng vun đắp cũng triệt để vỡ nát.

— Beta bình thường lạc quan vui vẻ đột nhiên biến thành Omega không cha không mẹ, thế giới của cậu cơ hồ đã hoàn toàn đảo lộn.

Cậu cần phải phát tiết cảm xúc đau đớn đang điên cuồng sôi trào trong nội tâm, mà vòng ôm của Caesar rất cuộc cũng mở ra một con đường cho cậu. Không cam tâm, mất mát cùng mờ mịt cực độ, đủ loại cảm xúc hỗn loạn quay vòng vòng cùng một chỗ, kết tụ thành nước mắt, không thể khống chế được mà trào lên khóe mắt.

Giữa Alpha cùng Omega, vốn dĩ đã có sự hấp dẫn mạnh mẽ trời sinh, huống chi, Caesar đã đánh dấu Lâm Viễn, Lâm Viễn ở trước mặt Caesar sẽ không thể tự chủ được mà buông lỏng phòng bị, sinh ra cảm giác ỷ lại, đây là thiên tính của Omega.

Lâm Viễn cũng không biết mình có phải là vì bị đánh dấu nên đối với Caesar mới sinh ra loại cảm giác ỷ lại này hay không.

Cậu chỉ biết là, giờ phút này, vòng ôm mà Caesar cho cậu, chính là một tia ấm áp duy nhất còn sót lại trong thế giới đảo điên của cậu.

Lâm Viễn rốt cuộc vươn hai tay ra, như là nín giữ một sợi rơm cứu mạng, gắt gao ôm lấy Caesar.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi dùng xong bữa sáng, Caesar tìm cho Lâm Viễn một bộ quần áo mới để thay.

Bởi vì sau đó còn phải đi tham gia tập huấn trước trận đấu, cho nên Caesar không có tìm trang phục quá mức trang trọng cho Lâm Viễn, ngược lại để cậu mặc vào một bộ quần áo tương đối thoải mái, thường phục màu trắng sạch sẽ chỉnh tề làm cho Lâm Viễn có vẻ rất có sức sống.

Cậu tối hôm qua hiển nhiên không thể ngủ ngon được, có lẽ là mang rất nhiều tâm sự, thế nhưng đến buổi sáng lại nhanh chóng khôi phục bình thường, không hề băn khoăn về vấn đề thân phận Omega nữa, ăn được đồ ăn ngon trong vương cung, thậm chí còn lộ ra tươi cười vui vẻ.

Lâm Viễn rất nhanh liền giải quyết gọn gàng cái đĩa trước mặt, sau khi lau miệng sạch sẽ, lúc này mới cười hỏi. “Caesar, điều kiện nhà cậu thật tốt, phòng này chỉ có một mình cậu ở thôi sao?”

Một phòng ngủ ở nơi này cơ hồ to bằng cả gian phòng bốn người ở trường học nha.

Caesar sờ sờ mũi, có chút xấu hổ giải thích. “Khụ, kì thật tôi là tứ vương tử, nơi này là vương cung đế quốc.”

Lâm Viễn. “.....”

Còn có thể có tin tức kinh người hơn không?

Ngày hôm qua sau khi tỉnh lại, Caesar nói. “Kỳ thật cậu là Omega, tôi dưới tình huống bất đắc dĩ đã đánh dấu cậu.”

Ngày hôm nay sau khi tỉnh lại, Caesar lại nói. “Kỳ thật tôi là tứ vương tử, nơi này là vương cung đế quốc.”

Thời gian ngắn ngủi có hai ngày, thế nhưng Lâm Viễn lại đột nhiên cảm thấy đầu óc của mình sắp không đủ dùng nữa rồi.

Đúng lúc này, Caesar lại nói. “Phụ vương của tôi muốn gặp cậu....”

“Phụ vương của cậu?” Lâm Viễn khiếp sợ nhìn Caesar, “Cậu là nói.... bộ hạ Trand?”

Caesar gật gật đầu. “Ngày hôm qua lúc tôi mang cậu vào cung, bị phụ vương phát hiện. Thân phận Omega của cậu vạn nhất bị lộ ra ngoài sẽ rước lấy phiền toái lớn. Bất quá cậu yên tâm, tôi đã nói với phụ vương rồi. Tôi và phụ vương đều sẽ giúp cậu, chỉ cần cậu thích, cậu có thể tiếp tục lấy thân phận Beta học tập trong trường, cho đến khi tốt nghiệp.”

“.... Có thể chứ?” Lâm Viễn không dám tin hỏi, “Bộ hạ ngài..... thật sự sẽ giúp tôi?”

Caesar mỉm cười nói. “Yên tâm đi, không có việc gì.”

Tuy rằng Caesar nói như vậy, nhưng Lâm Viễn vẫn là có điểm thụ sủng nhược kinh.

Được Caesar mang theo cùng nhau đi đến cung điện của bộ hạ Trand, nhìn từng tòa kiến trúc màu trắng trong vương cung, còn có trần nhà khắc hoa tinh xảo cùng tấm thảm màu đỏ bên trong cung điện, Lâm Viễn thậm chí có loại ảo giác như đang lạc trong mộng cảnh.

Đây chính là vương cung của đế quốc?

Mình cứ nhiên đang đứng ở trong vương cung, còn có thể lập tức nhìn thấy bộ hạ của đế quốc?

Tại thời điểm Lâm Viễn còn đang khiếp sợ, bộ hạ Trand và vương hậu Anna đã cùng nhau từ trong phòng đi ra.

Caesar lập tức khom người hành lễ. “Phụ vương, mẫu hậu.”

Lâm Viễn. “.....”

Lâm Viễn sửng sốt một chút, vội vàng học bộ dáng của Caesar khom mình hành lễ. “Bộ hạ..... Vương hậu.....”

Trời ạ, mình thật sự gặp được bộ hạ cùng vương hậu?

Lâm Viễn trong lòng vô cùng hiếu kì, muốn ngẩng đầu nhìn xem quốc vương cùng vương hậu có bộ dáng như thế nào, nhưng lại sợ chính mình thất lễ, đành phải ngoan ngoãn cúi đầu không dám lộn xộn.

Đúng lúc này, đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên thanh âm trầm ổn của người đàn ông trung niên, ngữ khí tựa hồ còn mang theo ý cười. “Lâm Viễn, đến bên này ngồi đi.”

Lâm Viễn lập tức hành lễ đáp. “Tạ ơn bộ hạ.”

Caesar đưa Lâm Viễn đến chỗ đối diện ngồi xuống, tới gần bên tai Lâm Viễn nói. “Đừng khẩn trương, nơi này là cung điện của mẫu hậu, hôm nay là lên gặp, không cần quá giữ lễ tiết, tính tình của phụ vương tôi rất tốt.”

Lâm Viễn lúc này mới đánh bạo ngẩng đầu lên, vừa lúc đối diện với ánh mắt của bộ hạ Trand.

Ánh mắt bệ hạ thực ôn hòa, hoàn toàn không có một chút cảm giác áp bách nào, chính là cái loại ôn hòa khi trưởng bối nhìn về phía vãn bối.

Ánh mắt vương hậu lại càng dịu dàng hơn, giống như là..... mẹ ở nhà vậy?

Vương hậu Anna ôn nhu chăm chú nhìn ngược lại khiến Lâm Viễn có chút ngượng ngùng.

Trand lúc này mới mở miệng, nói. “Lâm Viễn, chuyện của cháu Caesar đã nói qua với ta. Cháu có thể yên tâm, bí mật cháu là Omega cũng sẽ không bị tiết lộ ra ngoài, cháu có thể tiếp tục ở trường học tập.” Trand dừng một chút, mỉm cười nói, “Nếu cháu đủ ưu tú, sau khi cháu tốt nghiệp, còn có thể gia nhập vào quân đoàn tốt nhất, tương lai, thậm chí có thể trở thành tướng quân của đế quốc.”

Trand vừa nói ra mấy lời này, không chỉ khiến cho Lâm Viễn khiếp sợ đến không nói được gì, mà ngay cả Caesar cũng phải kinh ngạc quay đầu nhìn về phía cha mình.

Hết chương 43.

44. Quyển 2 - Chương 44: Chuyện Cũ Năm Xưa

Pháp luật đế quốc có quy định rõ ràng tất cả Omega lúc mới sinh ra đều phải đến hiệp hội để đăng ký, nghiêm túc tuân theo sự sắp xếp của hiệp hội. Quân đội cũng có lệnh cấm Omega nhập ngũ. Lúc biết mình là Omega, Lâm Viễn thậm chí đã nản lòng thoái chí, còn tưởng rằng mình không thể đi học nữa, sẽ bị Quân bộ khai trừ quân tịch, thậm chí bắt vào tù....

Vì sao bệ hạ lại khai ân cho mình ở ngoài vòng pháp luật?

Đối với ánh mắt nghi hoặc của Lâm Viễn, Trand nhin không được mỉm cười.

Thiếu niên trước mặt có một đôi mắt màu đen trong suốt, ánh mắt đen láy đó cực kỳ có linh khí, da thịt trắng nõn cùng mái tóc như mực kia cũng là những đặc thù được di truyền từ sinh phụ của cậu, chỉ là, cá tính lạc quan hoạt bát lại không hề giống phụ thân lạnh lùng của cậu chút nào.

Nhìn thiếu niên này, đáy lòng luôn có một loại cảm giác thân thiết rất kỳ lạ.

Rất nhiều năm về trước, lúc Trand vẫn còn là một vương tử, ông từng cùng Rawson, Lăng Vũ học ở học viện quân sự St. Romia hệ chỉ huy, Rawson và Lăng Vũ là học đệ mà Trand yêu thích nhất.

Trước đây khi Lăng Vũ gặp chuyện không may, Trand mới làm quốc vương của đế quốc chưa đến năm năm, quyền lực trong tay cũng không vững chắc, hơn nữa lúc đó trong quân đội có quá nhiều người thấy Lăng Vũ không vừa mắt, lấy sức của một mình Trand căn bản không có biện pháp bảo vệ cậu.

Tuy nói Trand là bệ hạ của đế quốc, nhưng mà, đế quốc cũng không phải do một mình ông định đoạt.

Đế quốc Lacey sau hơn sáu trăm năm lập quốc, quyền hành vẫn nằm trong tay của những đại gia tộc, vị hoàng đế dựng nước năm đó là một đại tướng quân vô cùng cường hãn, cũng đặc biệt coi trọng đến tình chiến hữu, sau khi đế quốc được thành lập, các đại tướng quân từng cùng với hoàng đế đánh hạ quân phiến loạn đều được đề bạt làm quân đoàn trưởng của những quân đoàn lớn, có thể nói là quyền thế ngút trời.

Đáng tiếc vị tổ tiên kia qua đời quá sớm, vương tử tiếp nhận ngôi vua là người có tính cách ôn hòa, lúc đó, đế quốc Ryan và liên bang Stellan nổ ra chiến tranh, bệ hạ mới lên ngôi không hề có chút uy tín nào ở Quân bộ, mấy đại tướng quân dưới quyền không phục nên bắt đầu phân chia binh quyền, sau này, Quân bộ thậm chí còn theo nghị viện chính phủ tách ra ngoài, trở thành một cơ quan độc lập.

Cứ như vậy, thế lực hoàng tộc bắt đầu dần dần suy tàn.

Hoàng đế trong tay không có binh quyền, thậm chí còn biến thành bù nhìn của Quân bộ.

Tình hình như thế cứ kéo dài gần năm trăm năm, khi Trand tiếp nhận đế vị từ tay phụ vương, loạn trong giặc ngoài làm cho ông nửa bước cũng khó đi, chỉ là cân nhắc thể lực của các đại gia tộc cũng là một vấn đề khó khăn, huống chi còn phải đối mặt với quân địch từ liên bang ở biên quan đang không ngừng quấy rối.

Cũng may năm đó Trand tuy tuổi còn trẻ, nhưng biết nhẫn nhịn. Sau khi trở thành quốc vương, ông mặt ngoài tính tình ôn hòa, không cùng Quân bộ trực tiếp giằng co, nhưng lại âm thầm gây dựng thể lực của bản thân.

Rawson và Lăng Vũ, chính là hai vị tướng do chính Trand tự mình lựa chọn.

Rawson thuộc dòng họ Bessemer đã sớm lụi tàn từ lâu, Lăng Vũ lại là Beta không có bối cảnh gì, Quân bộ lúc đó không hề để ý đến hai người này, thậm chí còn cảm thấy hai người nhất định sẽ không đạt được thành tựu gì. Một quân đoàn Vinh Quang phụ trách chi viện, chẳng qua chỉ là quân cờ phải tuân theo mệnh lệnh của Quân bộ, một quân đoàn Âm Dạ phụ trách chinh chiến, cả ngày ở tiền tuyến làm bia đỡ đạn, nhưng thật ra lại giúp họ tránh được không ít phiền phức.

Mãi cho đến lúc Aston tiên sinh tự mình chế tạo hai đài cơ giáp cấp S!

Hắc Long và Chu Tước là cơ giáp được tạo ra cùng một lúc, có thể phối hợp tinh thần với Hắc Long và Chu Tước đến mức hoàn hảo cũng chỉ có Rawson và Lăng Vũ! Sau khi có được hai cơ giáp này, thể lực của quân đoàn Vinh Quang và quân đoàn Âm Dạ càng lúc càng lớn, nhất là Chu Tước, một mặt tiên điểm hồng sắc ở tiền tuyến xung phong giết địch không gì ngăn cản được!

Tin chiến thắng từ tiền tuyến liên tục truyền đến, thư đề nghị thăng cấp Lăng Vũ làm thượng tướng cũng ngày càng nhiều...

Đáng sợ hơn là, hai quân đoàn này do một tay Rawson và Lăng Vũ gây dựng, các tướng lĩnh quan trọng trong quân đoàn đều đã theo họ nhiều năm, đối với tướng quân của mình tuyệt đối trung thành, bởi vậy hai quân đoàn này có được sức mạnh to lớn đến đáng sợ!

Các cán bộ cấp cao của Quân bộ lúc này mới bắt đầu nhận thấy được nguy cơ.

Bọn họ tìm mọi cách muốn giết chết Lăng Vũ, cố ý giao cho quân đoàn Âm Dạ những nhiệm vụ có độ khó cao, nhưng mà Lăng Vũ bằng tài năng chỉ huy xuất sắc, đã dẫn dắt quân đoàn Âm Dạ liên tiếp hoàn thành nhiệm vụ!

Các cán bộ cấp cao của Quân bộ hận đến nghiến răng, nhưng hoàn toàn không tìm được lý do chính đáng để tiêu diệt quân đoàn Âm Dạ.

Đúng lúc này, thuốc ức chế của Lăng Vũ đột nhiên mất hiệu lực, thân phận Omega bị phơi bày!

Quân bộ rốt cục cũng chớp được cơ hội xử phạt Lăng Vũ!

Trand vẫn nghi ngờ, liệu chuyện thuốc ức chế của Lăng Vũ bị mất tác dụng có phải là do người trong Quân bộ giả trò hay không, thậm chí có thể là do trong quân đoàn Âm Dạ có nội gián? Cậu ta tìm thuốc ức chế nhiều năm như vậy, vẫn không có vấn đề gì, tại sao lúc ở chiến trường lại đột nhiên mất đi hiệu lực?

Ngay cả chính mình cũng không biết Lăng Vũ là một Omega... Bí mật này sao lại có người khác biết?

Trand muốn điều tra, lại không biết nên bắt đầu từ đâu, chuyện năm đó xảy ra quá đột ngột, biết được Lăng Vũ cư nhiên là Omega, ngay cả Trand cũng trở tay không kịp!

Học đệ mình yêu thích nhất, thậm chí còn âm thầm muốn đề bạt cậu ta làm thượng tướng cấp bốn sao, cho Lăng Vũ trở thành phụ tá đắc lực của mình, cư nhiên lại giấu diếm thân phận Omega chọc giận Quân bộ! Nếu như Lăng Vũ sớm nói với mình cậu ta là Omega, ít ra mình có thể chuẩn bị tốt cách đối phó khi tình huống đột ngột xảy ra, bây giờ thì tốt rồi, Quân bộ rốt cục cũng nắm được nhược điểm của Lăng Vũ, tuyệt đối không có khả năng buông tha cậu ta dễ dàng như vậy!

Lúc đó, mấy đại tướng quân trong quân bộ đều nhất trí rằng phải nghiêm khắc trừng phạt Lăng Vũ.

Cũng may Rawson lưu lại đường lui, lúc đánh dấu cố ý làm Lăng Vũ mang thai... Trand lấy lý do “Người mang thai không nên ngồi tù” thuyết phục tòa án quân sự thả Lăng Vũ, đem án giam cầm chung thân thành giam lỏng chung thân.

Ngay cả như vậy, Quân bộ vẫn không chịu buông tha Lăng Vũ...

Bọn họ cứ nhiên phải người ám sát Lăng Vũ, để trừ bỏ Lăng Vũ quả thực không từ thủ đoạn nào!

Không ngờ, Lăng Vũ kiêu ngạo khi biết mình mang thai đã trực tiếp điều khiển Hắc Long rời khỏi thiên hà Cepheus, người được phái đi ám sát xông vào nhà của Rawson cũng vô ích! Càng không ngờ tới, ngày tiếp theo, hài cốt của cơ giáp Hắc Long, quần áo và vật dụng hàng ngày của Lăng Vũ được phát hiện giữa đồng cỏ nát của một tinh cầu, Lăng Vũ gặp phải bão cát vũ trụ mười mấy năm khó gặp, cùng đứa trẻ trong bụng bị chôn vùi trong đồng hoang tàn ở tinh cầu đó....

Mấy đại tướng quân trong Quân bộ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên thực tế, thủ đoạn lúc trước Trand sử dụng, cũng giống như cách của Caesar khi lừa gạt những người ở bảo tàng để cứu Chu Tước!

— Giả chết.

Muốn bảo vệ Lăng Vũ an toàn tuyệt đối, chỉ có thể làm cậu ta “chết đi”.

Chỉ cần Lăng Vũ còn sống, bọn họ nhất định sẽ tìm cơ hội, bắt lấy nhược điểm để kết tội hoặc là trực tiếp ám sát, diệt trừ Lăng Vũ là mong muốn chung mà mấy vị tướng quân nhất trí tán thành! Chỉ khi Lăng Vũ đã chết, bọn họ mới hoàn toàn thu tay lại!

Năm đó khi Hắc Long chạy trốn, Sư Vương cùng nó đã sinh ra cảm ứng đặc biệt giữa những cơ giáp cấp S do Aston lão tiên sinh chế tạo! Trước khi đến Quân bộ, Trand đã dẫn đội hộ vệ hoàng gia ở bên ngoài thiên hà Cepheus cản Lăng Vũ lại, dùng tốc độ nhanh nhất sắp xếp cảnh tượng Hắc Long và Lăng Vũ cùng nhau táng sinh!

Lúc đại đội của Quân bộ chạy đến, nhìn thấy đều là hài cốt của cơ giáp Hắc Long cùng những mảnh quần áo nhỏ của Lăng Vũ !

Bởi vì Rawson đối với Lăng Vũ quá mức tình sâu ý nặng, lại là người thẳng thắn sẽ không biết diễn trò, Lăng Vũ còn hoài nghi không chỉ là quân đoàn Âm Dạ, mà trong quân đoàn Vinh Quang cũng có nội gián, hơn nữa trong lòng cậu đối với việc mình và Rawson có hài tử còn vô cùng mâu thuẫn, bởi vậy, Lăng Vũ cùng Trand đã thỏa thuận với nhau, chuyện này tạm thời phải giấu Rawson.

Quả nhiên, một màn Rawson rơi lệ khi thấy đồng hoang tàn kia, cùng với hành động lập bia mộ sau khi về nhà, rốt cục cũng làm mấy vị đại tướng trong Quân bộ hoàn toàn tin rằng chuyện “Lăng Vũ đã chết” là thật.

Trand lợi dụng thời gian hơn mười năm, tìm mọi cách để đề bạt Rawson thăng lên làm nguyên soái.

Cũng bởi vì người Rawson yêu nhất đã “chết”, tính tình Rawson dần trở nên lạnh lùng cao ngạo giống như cái xác không hồn, năm vị đại tướng cấp bốn sao của đế quốc có giao hảo, tự nhiên cũng có mâu thuẫn, năm vị tướng kia không ai phục ai, nên không có bất cứ thế lực nào phản đối Rawson lên làm nguyên soái, ngược lại còn được mọi người nhất trí bỏ phiếu thông qua.

Rawson cứ như vậy trở thành nguyên soái.

Cho dù ở địa vị nguyên soái cao cao tại thượng, nhưng nếu hần muốn ra mệnh lệnh quan trọng gì, cũng vẫn phải thông qua năm vị đại tướng trong Quân bộ kia bỏ phiếu đồng ý, đây là truyền thống của Quân bộ đã kéo dài mấy trăm năm — những quyết định quan trọng của Quân bộ, phải do năm vị đại tướng bỏ phiếu đồng ý mới có thể thực thi.

Trong Quân bộ, bề hạ không hề có quyền hành, khiến cho vương tộc biến thành bù nhìn.

Quân bộ lựa chọn nguyên soái, kỳ thực là gắn vào quân hàm nguyên soái mà không có thực quyền gì lớn, cũng chỉ là người phát ngôn của Quân bộ mà thôi.

Quyền lực thực sự của Quân bộ đế quốc, từ trước đến nay đều được nắm giữ trong tay năm gia tộc lớn đã tồn tại mấy trăm năm — gia tộc Birch, gia tộc Warwick, gia tộc Stoke, gia tộc Orlando và gia tộc Sharman.

Tình trạng này đã kéo dài hơn năm trăm năm.

Là một bệ hạ không có quyền lực, Trand cũng không vội.

— Bởi vì thời cơ ông chờ đợi, rất nhanh sẽ đến.

Nhìn thiếu niên trước mặt rất giống Lăng Vũ, ánh mắt Trand càng trở nên ôn hòa hơn, mỉm cười hỏi: “Lâm Viễn, cháu có từng nghe nói đến quân đoàn Âm Dạ chưa?”

Lâm Viễn không khỏi ngẩn người, quân đoàn Âm Dạ? Lúc trước ở trong khoang điều khiển cùng Chu Tước phối hợp tinh thần đã nghe qua cái tên này, hơn nữa thanh âm của người xuất hiện trong ký ức của Chu Tước kia vô cùng giống baba trong ký ức khi mình còn nhỏ.

Chẳng lẽ sinh phụ của mình cùng quân đoàn Âm Dạ có quan hệ gì sao?

Lâm Viễn thành thật đáp: “Cháu có nghe qua, từng tìm ở trên mạng, chỉ là không có thấy bất kỳ tư liệu hữu dụng nào...”

Trand nói: “Đó là bởi vì, Quân bộ cố ý đem phong tỏa tất cả các tư liệu về quân đoàn Âm Dạ.”

Lâm Viễn kinh ngạc mở to hai mắt, “Phong tỏa? Quân đoàn kia phạm phải sai lầm lớn gì sao ạ?”

Trand lắc lắc đầu, “Quân đoàn Âm Dạ không chỉ không phạm sai lầm, trái lại còn từng lập được rất nhiều chiến công. Chỉ tiếc là, tướng quân Lăng Vũ của quân đoàn Âm Dạ, cậu ta là một Omega, sau khi thân phận của cậu ta bị phơi bày, liền bị Quân bộ trực tiếp khai trừ quân tịch, quân đoàn Âm Dạ cũng vì vậy mà bị cưỡng chế giải tán.”

Lâm Viễn ngẩn người, không thể tin được hỏi: “Chỉ bởi vì ông ấy là một Omega, cho nên liền chối bỏ tất cả những gì ông ấy làm được sao?”

Câu hỏi của thiếu niên làm đầy lòng Trand hơi hơi đau xót.

Đúng vậy, chỉ bởi vì Lăng Vũ là một Omega, cho nên hết thấy chiến công mà cậu ta từng lập, ở trong mắt những đại tướng quân của Quân bộ liền trở thành một loại châm chọc — Alpha sao lại có thể nghe theo mệnh lệnh của Omega? Làm sao có thể để một Omega lãnh đạo? Làm sao có thể để một Omega cầm quân ở tiền tuyến xung phong giết địch?

Đây quả thực là đang tát vào mặt tất cả Alpha.

Đương nhiên lúc sự việc Lăng Vũ là Omega phơi bày, sắc mặt của các Alpha trong Quân bộ miễn bàn đến có bao nhiêu khó coi.

Trand trầm mặc chốc lát, mới thấp giọng nói: “Lâm Viễn, nếu như đổi lại là cháu, cho cháu lựa chọn, cháu muốn làm một Omega bình thường kết hôn rồi sinh con, hay là muốn mạo hiểm tìm thuốc ức chế để làm một quân nhân?”

Lâm Viễn không chút do dự nói: “Cháu dĩ nhiên muốn làm một quân nhân rồi!”

Dừng một chút, lại bổ sung: “Tuy làm như vậy rất mạo hiểm, nhưng mà, cả ngày bị giam trong nhà chỉ lo sinh con, cuộc sống như thế còn có ý nghĩa gì? So với súng vật bị giam cầm có khác gì nhau?”

Trand nhin không được mỉm cười một chút, “Cho nên, ta cho phép cháu tiếp tục học trong trường. Cháu phải hảo hảo cố gắng, hi vọng trong tương lai cháu có thể trở thành tướng quân ưu tú giống như Lăng Vũ.”

Không biết vì sao, khi bệ hạ nhắc tới vị tướng quân kia, Lâm Viễn lại có cảm giác đặc biệt đau lòng cho số phận ông ấy... Cùng là một Omega, cảnh ngộ của ông ấy thật sự rất bi thảm...

Mình có thể trở thành một tướng quân dũng cảm và ưu tú giống ông ấy sao?

Vì mục tiêu này, dù có phải tốn hết sức lực cũng rất đáng giá a!

Lâm Viễn gắt gao siết chặt nắm tay, đứng lên hướng bệ hạ hành một quân lễ tiêu chuẩn, cảm kích nói: “Bệ hạ, cảm ơn sự tín nhiệm của ngài dành cho cháu! Cháu nhất định sẽ nỗ lực gấp bội!”

Nhìn thiếu niên bộ dáng nghiêm trang, Trand rốt cục nở nụ cười.

— Đứa bé này thực sự khiến người khác yêu thích, Caesar coi trọng nó, đúng là đã nhặt được bảo vật.

Trand gật đầu, nói: “Tốt lắm, mong rằng có một ngày, ta có thể tự mình trao tặng quân hàm tướng quân cho cháu!”

Lâm Viễn nhất thời thụ sủng nhược kinh.

Bệ hạ tại sao lại tin tưởng mình như vậy? Tuy rằng không muốn khi trở thành tướng quân lại làm một tướng quân bất tài, Lâm Viễn cũng từng ước mơ trở thành một đại tướng quân được mọi người ủng hộ, nhưng Lâm Viễn đối với trình độ của mình rất rõ ràng, với khả năng của cậu bây giờ, có thể làm một tiểu binh cũng là rất tốt rồi...

Có lẽ, bệ hạ nói như vậy cũng chỉ là để cổ vũ thôi?

Dù sao cũng đều là mục tiêu, cứ lấy mục tiêu trở thành một tướng quân, như vậy sẽ càng có thêm tinh thần phấn đấu. Hơn nữa mình là một Omega, lên làm tướng quân thì cũng coi như đang đấu tranh cho những đồng bào Omega đi?

Nghĩ như vậy, Lâm Viễn liền bình thường trở lại, hướng bệ hạ mỉm cười cảm kích.

Vương hậu Anna nhìn nụ cười của cậu, nhìn không được ôn nhu nói: “Được rồi, lén lút gặp mặt, cuối cùng lại biến thành phòng thảo luận chính sự quân bộ. Các người nói xong về đề tài tướng quân rồi, có phải là nên nói một chút về trận thi đấu tiếp theo không?”

Đối diện với ánh mắt mỉm cười của vương hậu Anna, Lâm Viễn có chút ngượng ngùng gãi đầu.

Thanh âm của vương hậu Anna nghe vào tai dịu dàng như nước, bộ dáng lúc mỉm cười cũng đặc biệt thân thiết, làm một quốc mẫu, vương hậu Anna nhìn qua rất có tri thức, hiểu biết lễ nghĩa lại có khí chất. Omega như vậy mới là Omega hoàn mỹ nhất trong cảm nhận mọi người đi?

Bản thân mình là loại người nhàm chán thì cùng sự phụ luyện tập, rảnh rỗi lại lên mạng chơi cơ giáp, thế nào lại là Omega?

Lâm Viễn cảm thấy trước đây lúc mình ra đời nhất định đã lấy nhầm gen.

Anna hỏi: “Lâm Viễn, cháu là một Omega, lại có thể đánh bại các Alpha, đại diện trường đến tham gia trận thi đấu toàn quốc này, cháu không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Nghe Anna nói như vậy, Lâm Viễn quả thực có chút nghi ngờ.

Anna mỉm cười nói: “Thật ra là bởi vì, việc điều khiển cơ giáp trí năng cùng với thể lực không hề liên quan trực tiếp, mà chỉ có quan hệ với giá trị tinh thần. Nói cách khác, bất luận cháu là Alpha, Beta hay là Omega, thì khi điều khiển cơ giáp, chỉ cần phản ứng của cháu nhanh, là cháu có thể đạt được mục đích. Càng là cơ giáp cấp cao, ảnh hưởng của lực tinh thần đối với cơ giáp lại càng lớn.”

Không giống như việc đánh tay đôi, ngoại hình và tính năng của cơ giáp đều giống nhau, tốc độ tay của người điều khiển và năng lực phản ứng mới quyết định tất cả, cho dù người lái cơ giáp chỉ là một Omega thân thể gầy yếu, chỉ cần năng lực phản ứng của ngón tay người đó nhanh, cũng hoàn toàn có thể đánh bại Alpha thân cao thể tráng.

Nhất là cơ giáp cấp S, người điều khiển hoàn toàn dựa vào việc liên kết tinh thần với cơ giáp.

Nhưng mà, bởi vì tất cả Omega trong đế quốc đều phải đến học ở trường chuyên dụng dành cho Omega, cho nên rất nhiều Omega chưa từng được điều khiển cơ giáp, bởi vậy bọn họ cũng không biết bí mật này... Bí mật có thể làm cho bọn họ mạnh mẽ hơn!

Bí mật này là do sinh phụ của Brian – Berg phát hiện ra.

Berg là em họ của bệ hạ Trand, trước khi ông được gả cho cha của Brian – Drew, vẫn vụng trộm nghiên cứu cơ giáp, sau khi gả đến gia tộc Birch, Aston tiên sinh đối với cách giải thích của ông về cơ giáp rất ngưỡng mộ, trong quá trình nghiên cứu chế tạo cơ giáp, Berg phát hiện ảnh hưởng từ lực tinh thần của Omega đến cơ giáp, cư nhiên có thể đạt tới trình độ giống hệt như Alpha.

Vì thế Berg tự lấy mình làm thí nghiệm, lại phát hiện ra ông không những có thể lái cơ giáp cấp A và cấp B thông thường, thậm chí còn khống chế thành công cả cơ giáp cấp S Linh Xà của chồng là tướng quân Drew!

Là một trong mười đại cơ giáp cấp S của đế quốc, Linh Xà là cơ giáp cấp S có sự linh hoạt và năng lực đột kích mạnh mẽ nhất, nó làm bạn với Drew Birch đã nhiều năm, đối với chủ nhân vô cùng trung thành, vậy mà, Berg thân là Omega, cư nhiên lại có thể dùng giá trị tinh thần mạnh mẽ hoàn toàn chinh phục nó!

Aston tiên sinh cười híp mắt, tướng quân Drew lại trực tiếp sợ ngây người...

Bí mật này một khi bị người khác biết, tuyệt đối sẽ làm dao động căn cơ đã mấy trăm năm nay của đế quốc. Cho nên, Berg cũng chỉ đem bí mật này len lút nói với bộ hạ và vương hậu.

Lâm Viễn từ miệng vương hậu biết được việc này, cũng không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

Cậu chưa từng tiếp xúc với cơ giáp cao cấp hơn, chỉ biết trình độ điều khiển cơ giáp cấp C có liên quan đến tố chất cá nhân của người điều khiển, lại không nghĩ rằng, yếu tố quan trọng ảnh hưởng đến cơ giáp căn bản không phải là thể lực, mà là tinh thần.

Những lời Vương hậu Anna vừa nói giống như đã mở ra trước mắt Lâm Viễn cánh cửa tới một thế giới mới.

Thể năng không bằng Alpha thì sao? Mình là Omega thì thế nào? Omega cũng có thể nỗ lực làm những gì mình thích, trải qua cuộc sống mà mình mong muốn!

Nhìn bộ dáng thiếu niên trước mặt kinh ngạc mà hưng phấn, Anna nói tiếp: “Cho nên, Lâm Viễn, cháu căn bản không cần lo lắng, tiếp tục cùng Caesar chăm chỉ luyện tập cho lần thi đấu này, toàn lực đối phó đi.”

Lâm Viễn lập tức đáp: “Vâng! Vương hậu, cháu sẽ dốc toàn lực để phối hợp với mọi người!”

Vương hậu Anna mỉm cười gật đầu, “Ta sẽ ở trong vương cung này, chờ đợi tin tức các cháu lấy được chức vô địch.”

Thẳng đến khi cùng Caesar rời cung điện, Lâm Viễn vẫn còn bị vây trong trạng thái cực độ khiếp sợ.

Tính tình của bộ hạ và vương hậu tại sao đều tốt như vậy? Hoàn toàn không có một chút kiêu ngạo, ánh mắt vô cùng ôn hòa, lúc nói chuyện cũng vô cùng bình dị gần gũi, nhất là vương hậu, thanh âm thật quá ôn nhu, so với mẹ mình còn ôn nhu hơn.

Thấy trên mặt Lâm Viễn không còn biểu tình uể oải như tối hôm qua, lòng Caesar rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra phụ vương và mẫu hậu đều thích Lâm Viễn, bọn họ đối với Lâm Viễn cư nhiên lại ôn hòa như vậy, Caesar cũng hoàn toàn không có dự đoán được.

Sau khi trở lại cung điện của mình, đóng cửa phòng lại, Caesar mới đột nhiên nhìn về phía Lâm Viễn, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Viễn, cậu bây giờ vẫn để ý chuyện mình là Omega sao?”

Lâm Viễn gật đầu, nói: “Không thể nào không ngại đi? Tôi đã làm Beta mười tám năm, đột nhiên biến thành Omega, kỳ thực tôi rất không cam lòng...”

Đúng vậy, vốn là Beta, một buổi sáng lại đột nhiên biết được mình thực ra là Omega, niềm tin trong suốt mười tám năm đột nhiên sụp đổ, nếu đổi lại là người khác có thể đã sớm không chịu nổi rồi.

May mà tính cách Lâm Viễn vô cùng kiên cường, tối hôm qua ôm Caesar khóc một hồi, sau đó liền nhanh chóng khôi phục lại tinh thần.

Lâm Viễn bất đắc dĩ nở nụ cười: “Dù sao đã như vậy rồi, ngoại trừ tiếp nhận, còn có thể làm gì nữa đâu?”

Caesar nhìn thấy biểu tình bất đắc dĩ của cậu, nhin không được nhẹ nhàng đưa tay ôm bờ vai cậu, ôn nhu nói: “Không sao đâu, mặc kệ cậu có phải là Omega hay không, cậu vẫn là Lâm Viễn như trước kia, không phải sao?”

Lâm Viễn dùng sức gật đầu: “Đúng, tôi vẫn là Lâm Viễn, ngoại trừ là Omega ra tất cả những cái khác đều không thay đổi!”

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Lâm Viễn gãi đầu, nói tiếp: “Vốn cho rằng, tôi là Omega sẽ không có khả năng đi học tiếp, còn có thể bị Quân bộ xử phạt.... Không nghĩ tới, Caesar cậu hóa ra lại là vương tử, còn thuyết phục bộ hạ giúp đỡ tôi... Tôi cứ nhiên lại có thể tiếp tục đến trường.”

Lâm Viễn ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Caesar nói: “Caesar, cảm ơn cậu, thực sự.... Nếu không có lời nói của cậu, tôi cũng không biết nên làm gì bây giờ... Cảm ơn cậu đã giúp tôi...”

Nhìn vẻ mặt và ánh mắt đầy cảm kích của người này, Caesar nhin không được hỏi: “Thực sự muốn cảm tạ tôi sao?”

Lâm Viễn thành khẩn gật đầu, “Đương nhiên, lần này cậu đã cứu tôi. Nếu không có cậu, tôi không chừng đã ngồi tù rồi.”

Caesar mỉm cười nói: “Vậy cậu trước tiên nợ tôi một phần ân huệ, sau đó có cơ hội rồi trả tôi.”

Lâm Viễn lập tức dứt khoát nói: “Được!”

Hoàn toàn không nhận thấy Caesar đã len lén dụ mình chạy vào một cái bẫy. (anh gian thấy mờ =)))))

Đối diện với ánh mắt mỉm cười của Caesar, trong lòng Lâm Viễn còn đang suy nghĩ... Caesar thật là một người tốt, có một bằng hữu nghĩa khí như vậy, mình thực sự quá may mắn.

Sau khi Caesar và Lâm Viễn rời khỏi, Trand mới thu hồi dáng vẻ tươi cười.

Anna ôn nhu hỏi: “Nếu Lâm Viễn đã xuất hiện, chúng ta có nên nói toàn bộ chân tướng cho Rawson không?”

Trand trầm mặc chốc lát mới nói: “Lăng Vũ không muốn để cho Rawson biết đến sự tồn tại của đứa trẻ này, tính cách của cậu ta em cũng biết rõ rồi, đến bây giờ còn để ý chuyện Rawson năm đó cưỡng ép đánh dấu cậu ta. Hơn nữa, hôm nay còn chưa phải là thời điểm thích hợp để ngả bài, Quân bộ vẫn liên tục chú ý đến hành động của Rawson, nếu như Rawson và Tiểu Viễn nhận nhau, việc Lăng Vũ giả chết sẽ bị phơi bày, trái lại sẽ thất bại trong gang tấc.”

Nói đến đây, ánh mắt Trand không khỏi trở nên thâm trầm hơn.

Là người phải tiếp nhận cục diện rối rắm của bậc cha chú lưu lại, bị biến thành một bộ hạ hoàng tộc không có quyền lực trong Quân bộ, ông bắt buộc phải nhẫn nhịn mà người thường không thể nhẫn. Cái gọi là tính tình ôn hòa, cũng là do nhiều năm như vậy luyện thành.

Anna khe thở dài, có chút không đành lòng nói: “Rawson mấy năm nay coi như đã nhận hết những dẫn vật tra tấn, Lăng Vũ làm như vậy, với cậu ta mà nói thực quá mức tàn nhẫn...”

Trand thấp giọng nói: “Không vội, có sự tồn tại của đứa bé Lâm Viễn này, một ngày nào đó mâu thuẫn giữa hai người chắc chắn sẽ được hóa giải.”

Anna gật đầu, “Mong là như vậy.”

Trand nói: “Được rồi, ba ngày sau là tiệc mừng thọ hai trăm tuổi của Aston tiên sinh, lễ vật đã chuẩn bị xong chưa?”

Anna nói: “Yên tâm, đã chuẩn bị ổn thỏa rồi.”

Cùng lúc đó, tại nhà của Rawson.

Sau khi từ phòng thảo luận chính sự của Quân bộ trở về, Rawson liền mơ thấy một giấc mơ thật dài, ông mơ thấy mình lại trở về những năm còn học trong trường quân đội, trước đêm tốt nghiệp, mấy người bạn cùng phòng chuẩn ra ngoài uống rượu, Lăng Vũ hiếm khi uống say, được Rawson công về ký túc xá.

Sau khi đem Lăng Vũ về đến phòng ngủ, Rawson ngồi bên giường cậu, nhìn khuôn mặt thiếu niên uống say có chút đỏ lên ngủ trên giường, rốt cuộc nhin không được động tâm, vụng trộm hôn xuống...

Buổi sáng ngày hôm sau, bốn người xá hữu đã ở cùng nhau suốt ba năm xách hành lý của mình rời đi, là một Beta không có bất cứ bối cảnh gì, Lăng Vũ bị Quân bộ phân đến làm quân dự bị ở tiền tuyến của quân đoàn Âm Dạ.

Rawson nhìn bóng dáng cậu xoay người rời đi, rốt cuộc nhin không được mở miệng gọi cậu: “Lăng Vũ.”

Lăng Vũ nghi hoặc quay đầu: “Sao?”

Rawson nhìn đối phương thật sâu, sau một lúc lâu, hần miệng lưỡi vụng về lại chỉ nói ra một từ: “...Bảo trọng.”

Lăng Vũ thản nhiên nói: “Cậu cũng vậy.”

Cảnh trong mơ sau đó, lại trở về thời điểm mình đem Lăng Vũ từ trong ngục giam ra ngày ấy.

Hắn mơ thấy Lăng Vũ mang thai, mình vẫn luôn ở bên chăm sóc cậu, không lâu sau đó, Lăng Vũ liền sinh ra hài tử, biểu tình Lăng Vũ khi ôm hài tử trong tay đặc biệt ôn nhu, mình ngồi ở bên giường, vươn tay ôm chặt bờ vai của cậu....

Lăng Vũ nhẹ giọng hỏi: “Đặt cho con một cái tên đi? Gọi là... thế nào?”

Rawson nghe thấy giọng mình ôn nhu nói: “Em thích là tốt rồi.”

Rawson ở trong mộng cảnh, giống như một người ngoài cuộc, đứng ở một bên, nhìn hình ảnh một nhà ba người bên nhau vô cùng ấm áp, sống mũi chua xót cơ hồ muốn chảy nước mắt.

Hắn run rẩy vươn tay, muốn chạm vào mặt của tiểu hài tử kia, thế nhưng, tất cả mọi thứ trong mộng cảnh đều trở nên rất mơ hồ, hắn không nghe rõ tên của hài tử kia, thấy không rõ bộ dạng của hài tử kia, trong nháy mắt vươn tay, hết thấy những điều tốt đẹp lại đột nhiên tan biến...

Tỉnh mộng.

Rawson cau mày đứng dậy xuống giường, đi tới vườn hoa sau khu nhà.

Lúc này chính là đêm khuya, đêm lạnh như nước, ánh trăng màu bạc giống như một tầng lụa mỏng phủ xuống mặt đất, giữa màn đêm, sâu trong vườn hoa là một tấm bia mộ lạnh lẽo có khắc một loạt chữ do chính mình viết: Thiếu tướng quân đoàn Âm Dạ của đế quốc, Lăng Vũ chi mộ.

Hai bên bia mộ trồng đầy các loại hoa.

Mùa đông vừa đi qua, những cây hoa giống như sau một đêm đột nhiên thức tỉnh, vây quanh mộ bia nở ra một màu hồng tím rực rỡ.

Loài hoa này gọi là hoa anh thảo.

Trong thần thoại Hy Lạp ở địa cầu cổ xưa có một thanh niên tên là Balan, hắn có một vị hôn thê rất xinh đẹp, bọn họ mỗi ngày đều ngóng trông đến ngày kết hôn, nhưng sau này, vị hôn thê của hắn lại bị bệnh qua đời, người thanh niên ấy vì bị thương quá độ mà cũng ra đi, thần linh thương xót hắn, biến hắn thành một loài hoa, gieo hắn quanh mộ bia của người yêu, để hắn có thể vĩnh viễn bầu bạn với người yêu.

Mùa xuân hằng năm, loài hoa này sẽ nở rộ, một năm rồi lại một năm, hoa nở hoa tàn, đến sau này, loài hoa ấy thậm chí còn đua nhau khoe sắc phủ kín khắp núi đồi, tạo thành một quang cảnh rất mỹ lệ.

Đây là nguồn gốc của hoa anh thảo.

Ý nghĩa biểu trưng của loài hoa này là: Trừ ngươi ra, ta không hề yêu ai khác.

— trừ em ra, tôi không hề yêu ai khác.

— tôi cả đời này, cũng chỉ yêu một mình em, Lăng Vũ.

Nhớ tới giấc mộng vừa rồi, đáy lòng Rawson lại dâng lên một trận đau đớn.

Nếu Lăng Vũ cùng đứa trẻ kia còn sống, thì tốt biết bao?

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Chuyện về hoa anh thảo là có thật, hoa anh thảo này còn là loài hoa may mắn của cung bảo bình và bạch dương ~ (đột nhiên trở thành nghệ sĩ rồi)

Thấy rất nhiều bạn hỏi, mau tiết lộ kết thúc đi, Rawson và Lăng Vũ sẽ ở cùng một chỗ, lúc ở cùng một chỗ sẽ có thịt, tác giả không viết bi kịch.

Hết chương 44.

45. Quyển 2 - Chương 45: Thi Đấu Toàn Quốc

Sáng sớm chín giờ phải tập hợp bắt đầu huấn luyện, Caesar trực tiếp điều khiển Bạch Vũ mang theo Lâm Viễn bằng tốc độ nhanh nhất quay trở lại khách sạn.

Ở bên trong khoang điều khiển của Bạch Vũ, Lâm Viễn nhin không được hỏi. “Bạch Vũ, người cư nhiên là cơ giáp cấp S?”

Bạch Vũ biến thành hình dạng vũ mao ở trước mặt Lâm Viễn làm ra động tác vẫy vẫy vui vẻ, hưng phấn mà nói. “Có phải cảm thấy rất kinh ngạc hay không, ta chính xác là cơ giáp cấp S, ta nói cho người biết a, trên người ta được trang bị hệ thống hỏa lực tiên tiến nhất toàn đế quốc đó, ta có thể trực tiếp đem một đồng khách sạn bắn thủng.”

Nghe Bạch Vũ chém gió ở chỗ đó, Caesar chỉ cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ. Là chủ nhân của Bạch Vũ, Caesar có đôi khi thật sự rất muốn đem tên kia đến hiệp hội cơ giáp tẩy não.

May mà Lâm Viễn cùng nó hình như trò chuyện rất hợp nhau, cười nói. “Thật sự lợi hại như vậy? Trước kia lúc Caesar đem người cho ta mượn luyện tập thi đấu, ta nhìn thấy bàn điều khiển là cấp C, hoàn toàn không giống với hiện tại.”

Lâm Viễn hiếu kì liếc mắt nhìn đường dẫn thần kinh lấp lánh ánh sáng trắng ở trên không trung, một sợi dây nhỏ như sợi tơ nhẹ nhàng quấn trên đầu ngón tay Caesar, thông qua các đầu dây thần kinh ở ngón tay kết nối với đại não của Caesar, Caesar căn bản không cần động tay ấn phím, suy nghĩ trong đầu sẽ được Bạch Vũ lập tức chấp hành, đã đạt đến cấp độ “người máy hợp nhất”.

Bạch Vũ hưng phấn mà nói. “Đúng vậy! Lúc ấy chủ nhân bảo ta biến thành cơ giáp cấp C cho người luyện tập, ta mới tạo một bàn điều khiển cấp C cho người! Cơ giáp cấp S có thể biến hình a, người có muốn xem không? Ta biến cho người xem nhé?”

Lâm Viễn cảm thấy hứng thú hỏi. “Người có thể biến thành cái gì?”

Bạch Vũ kiêu ngạo mà nói. “Có thể biến thành rất nhiều hình dạng của các chủng khác, nhất là các loại cơ giáp phi hành, ta đều có thể biến ra được, tạo hình của ta là phi điểu, có thể biến thành rồng a, bướm a, phượng hoàng a, vân vân! Đương nhiên, lúc hạ cánh còn có thể biến thành hình người, đây là kỹ năng cơ bản nhất! Khi cần thiết ta còn có thể tháo vũ khí trên người xuống cho chủ nhân dùng, để chủ nhân trực tiếp cầm mà chém người!”

Bạch Vũ một khi đã mở miệng lảm nhảm thì quả thực không thể dừng lại được!

Caesar rốt cuộc không chịu nổi, ra lệnh. “Bạch Vũ, nhanh đến khách sạn đi, bị muộn rồi!”

“..... Nga!” Bạch Vũ đành phải tạm dừng cùng Lâm Viễn thảo luận chi tiết một chút phương án ý tưởng biến hình, tăng tốc nhanh chóng hướng khách sạn bay đi.

Lâm Viễn đang đứng bên trong phòng điều khiển, xuyên qua cửa sổ mạn tàu nhìn khung cảnh bên ngoài, Caesar đi đến bên cạnh Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Nếu cậu thích Bạch Vũ, về sau tôi có thể đem nó cho cậu mượn.”

Lâm Viễn quay đầu. “Thật sao?”

“Đương nhiên, Bạch Vũ nhìn qua có vẻ cũng rất thích cậu.” Caesar mỉm cười một chút, “Bất quá, cậu rất nhanh thôi cũng sẽ có cơ giáp của mình, phỏng chừng đến lúc đó cậu sẽ không thèm để ý Bạch Vũ nữa.”

Lâm Viễn nghi hoặc hỏi. “Cơ giáp của mình?”

Caesar gật gật đầu. “Cậu quên rồi sao? Lần thi đấu toàn quốc này, nếu đội trưởng chúng ta có thể lấy được ba hạng đầu, mỗi tuyển thủ đều được nhận một đài cơ giáp cấp C.... đến lúc đó sẽ có kinh hi.”

Lâm Viễn nhớ tới phần thưởng này, vừa nghe Caesar nói, nhất thời càng thêm chờ mong.

Thời điểm hai người cùng nhau trở lại khách sạn đã là tám giờ năm mươi phút, huấn luyện viên Knox cùng tám vị tuyển thủ dự thi của Học viện quân sự St. Romia đều đã tập hợp ở cửa khách sạn chờ đợi.

Lâm Viễn bị Caesar đánh dấu, trên người sẽ có khí tức của Caesar, may mà thuốc đại vương tử đưa cho đã đem loại khí tức này che giấu đi, hiện tại mùi chất dẫn dụ của Lâm Viễn vẫn là của Beta, các học viên cũng không hề sinh ra chút hoài nghi nào với cậu cùng Caesar.

Lâm Viễn nhện không được nhẹ nhàng sờ sờ sau gáy mình.

Dấu răng đánh dấu ở sau gáy kia vô cùng rõ ràng, thời điểm đụng tới vùng đánh dấu đó thậm chí còn có loại cảm giác toàn thân như nhũn ra, để tránh bị người khác phát hiện, Caesar hôm nay cố ý tìm cho cậu một chiếc áo cao cổ để che đi, phỏng chừng về sau ở trường học, cũng vẫn phải mặc loại áo cao cổ này.

Bất quá cũng không sao, so với việc mình có thể tiếp tục dùng thân phận Beta để đến trường, “gây bị lưu lại ấn ký” bất quá chỉ là một chuyện rất nhỏ, Lâm Viễn đối với việc này cũng không để ý.

Một đám người dưới sự dẫn dắt của Knox đi đến sân huấn luyện thi đấu cơ giáp.

Bởi vì quy tắc của cuộc thi đấu toàn quốc tương đối phức tạp, cho nên hiệp hội cơ giáp đã thống nhất sắp xếp cho những đội tham gia ba ngày trước trận đấu phải đến sân thi đấu để nghiên cứu địa hình huấn luyện, làm quen với các quy tắc.

Cuộc thi đấu toàn quốc sẽ kéo dài ba ngày, phân ra thành thi đấu chương ngại, thi đấu áp lực, thi đấu chiến thuật cùng với quyết đấu đoàn thể, mỗi một nội dung thi cử năm người ra thi đấu, một người tối đa chỉ được tham gia ba nội dung, 10 tuyển thủ dự thi có thể phối tổ tự do.

Bởi vì điểm tích lũy của mỗi một phần là khác nhau, cho nên đội ngũ của mỗi trường trong trường hợp thiếu nhân tài cần phải cân nhắc xem tham gia hay từ bỏ phần thi đó.

Bất quá, Knox hoàn toàn không lo lắng điểm này, mười học viên đứng đầu của Học viện quân sự St. Romia so với những bạn học cùng lứa tuổi trong toàn đế quốc đều là những tuyển thủ ưu tú số một số hai, bọn họ là hướng tới danh hiệu quán quân, cho nên sẽ không bỏ qua bất cứ một ván đấu nào!

Knox dựa theo đặc điểm cùng các loại cơ giáp sở trường của từng học viên mà phân tổ.

Lâm Viễn và Caesar là á quân cùng quán quân của trường, là tuyển thủ nòng cốt nên đều phải thi đấu ba nội dung, Lâm Viễn là thi đấu áp lực, thi đấu chiến thuật cùng quyết đấu đoàn thể, còn Caesar phải thi đấu chương ngại, thi đấu chiến thuật cùng quyết đấu đoàn thể.

Buổi huấn luyện dưới sự chỉ huy của Knox, khẩn trương tiến hành.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sáng sớm ngày 3 tháng 3, trận thi đấu cơ giáp toàn quốc rốt cuộc cũng khai mạc.

Trưởng hiệp hội cơ giáp Patrick tự mình đọc diễn văn khai mạc, hơn nữa còn công khai phần thưởng dành cho ba hạng đầu, mỗi tuyển thủ đại diện cho đội ngũ đạt được ba hạng đầu cùng với những tuyển thủ từ các trường khác có biểu hiện ưu tú trong trận đấu, đều sẽ lấy được một đài cơ giáp trị giá hơn 50 vạn tinh tệ, hơn nữa còn được trực tiếp miễn thi tuyển lấy giấy chứng nhận tư cách điều khiển cơ giáp cấp C!

Sau khi hội trưởng thông báo phần thưởng xong, hiện trường lập tức vang lên tiếng hoan hô vang dội....

Bên trên khán đài VIP.

Nam nhân mặc một thân quân phục bạch sắc đột nhiên mỉm cười mở miệng nói. “Thi đấu năm nay nhìn qua có vẻ rất đồ sộ, số trường dự thi so với năm trước chắc phải gấp đôi đi?”

Phó quan bên cạnh lập tức cung kính nói. “Đúng vậy, tướng quân! Theo thống kê, các đội đại diện đến tham gia trận chung kết toàn quốc năm nay tổng cộng có 98, năm ngoái là 45! Gấp hơn hai lần!”

Nam nhân nhẹ nhàng sờ sờ cằm. “Àn, cậu ở chỗ này cẩn thận quan sát, xem xét vài hạt giống tốt, nhớ kỹ số hiệu rồi nói cho tôi biết.” Dứt lời liền xoay người đi về phía phòng nghỉ của khách quý, “Tôi đi uống nước chút.”

Phó quan đại ra một chốc, quay đầu, chỉ thấy tướng quân của mình nhàn nhã chẳng khác nào đang tản bộ trong công viên, đem tay nhét trong túi áo quân trang, chậm rãi đi về hướng phòng nghỉ ở xa xa, bốn ngôi sao vàng trên quân trang bạch sắc ở dưới ngọn đèn lờ lờ tỏa sáng.

— Udyr Sharman.

— Quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi, một trong năm vị thượng tướng cấp bốn sao của đế quốc.

Quân đoàn Sắc Vi thuộc về thế lực của gia tộc Sharman, dấu hiệu trên quân hàm là một đóa sắc vi màu trắng nở rộ, toàn bộ quân phục của quân đoàn cũng thống nhất là màu trắng. Tổ tiên của gia tộc Sharman ưa thích nhất là khí chất nghệ thuật, đến tên của quân đoàn cũng đều phải dùng hoa cỏ. Sắc vi nhìn qua xinh đẹp, nhưng kỳ thực tràn đầy nguy hiểm, đây chính là ngụ ý của tổ tiên gia tộc Sharman khi đặt ra tên của quân đoàn.

Udyr là người thừa kế của gia tộc Sharman, tự nhiên cũng kế thừa phong phạm nghệ thuật ưu nhã này, là một đại tướng quân, nhưng nghiên cứu của y đối với cây cối hoa cỏ cơ hồ có thể viết thành một quyển sách riêng, trong nhà thường xây một căn phòng ẩm áp, dùng đất hữu cơ nuôi dưỡng các loại hoa cỏ quý báu, thật sự là làm cho bọn thuộc hạ vô cùng xấu hổ.

Dáng người Udyr thon dài, dung mạo tuấn mỹ, lại có một đầu tóc dài màu vàng cùng đồng tử màu xanh dương, đi ở giữa đám người có thể nói là cực kỳ khiến người khác chú ý. Chưa nói đến chuyện là Alpha mà lại đi nuôi tóc dài còn tết bím sau đầu làm bộ nghệ thuật gia, mà y đối với Omega cũng hoàn toàn không hề có chút khát vọng nào, những đối tượng kết hôn hiệp hội Omega chọn lựa cho y đều bị y lấy lý do “không thích” mà cự tuyệt, lý do như vậy khiến cho hội trưởng hiệp hội Omega vô cùng tức giận lại cũng cực kỳ bất đắc dĩ!

Có lẽ là do tham gia vào khóa huấn luyện chống cự chất dẫn dụ Omega nên mới tạo thành tính cách lãnh đạm? Dù sao y đến bây giờ vẫn là một kẻ độc thân, đứng vị trí rất cao trong bảng xếp hạng những người đàn ông độc thân hoàng kim của đế quốc.

Khán đài VIP cùng bên trong phòng nghỉ cho khách quý đều là những cán bộ cấp cao của hiệp hội cơ giáp cùng các tướng lĩnh trọng yếu của Quân bộ, vô cùng quen thuộc với Udyr, y công khai tựa như tản bộ đi qua đại sảnh, mọi người cũng không cảm thấy kỳ quái.

Có mấy kẻ nhiều chuyện thậm chí vụng trộm nghị luận. “Lại là tên lưu manh này...”

Udyr dường như nghe được, quay đầu, thân thiện mỉm cười với đối phương một chút.

Người nọ lập tức sợ tới mức ngậm miệng.

Udyr tướng quân nhìn qua ôn nhu giống như thân sĩ, thế nhưng khi trở nên tàn nhẫn thì quả thực khiến người ta không thể sống nổi!

Udyr đi vào phòng nghỉ, ngoài ý muốn thấy được một gương mặt quen thuộc.

Nam nhân cao lớn vẫn như trước không có biểu tình gì, mặc quân phục hắc sắc ngay ngắn chỉnh tề, trên mặt chẳng khác nào kết một tầng sương băng, đôi mắt thâm thúy giống như mặt hồ đông lạnh, bộ dáng lạnh lùng cơ hồ muốn viết lên trên mặt mày chữ “Người sống chớ lại gần”.

Udyr không sợ chết đi đến phía trước, mỉm cười nói. “Nguyên soái, ngài cũng đến nơi này để xem thi đấu?”

Rawson gật gù đầu, thản nhiên “ân” một tiếng, liền vòng qua Udyr, đi thẳng đến khán đài VIP.

Udyr quay đầu nhìn bóng dáng cao lớn kiêu ngạo của Rawson, hơi hơi nheo mắt, lúc này mới xoay người đi rót nước uống.

Thời điểm Rawson đi tới khán đài, trận thi đấu đã bắt đầu.

Vừa lúc Học viện quân sự St. Romia sắp ra sân.

Giai đoạn đầu thi đấu chương ngại quy tắc rất đơn giản, đội ngũ năm tuyển thủ dự thi tiến vào sân thi đấu, nghi biện pháp điều khiển cơ giáp vượt qua chương ngại tới được đích là xong, thời gian năm tuyển thủ hoàn thành sẽ được cộng vào chia đều, lấy đó làm căn cứ để định ra thứ tự của các trường học, thi đấu chương ngại có một yêu cầu đặc thù — cấm dùng cơ giáp không chiến.

Knox trực tiếp cử ra năm cơ giáp lực chiến hình sói đồng màu.

Đội ngũ 5 người do Caesar cùng mấy người Leo tạo thành, quả thực như là một bầy sói nhịp nhàng, năm người cùng nhau điều khiển cơ giáp hình sói lướt qua tầng tầng chương ngại, động tác nhảy lên lần lượt chuẩn xác khiến cho khán phòng bùng nổ từng trận vỗ tay, bọn họ thậm chí còn có thể ngay ngắn đồng thời nhảy lên, trực tiếp phóng qua bức tường cao mười mét!

Đây chính là thực lực của trường quân đội St. Romia!

Thời gian ngắn ngủi ba phút, năm người liền hoàn thành toàn bộ lộ trình trong thi đấu chương ngại, khiến cho nhóm tuyển thủ của trường vừa rồi mới dùng sáu phút để vượt qua bội phục sát đất!

Loa trên sân thi đấu đồng thời truyền ra thanh âm thanh thúy. “Chúc mừng đội ngũ đại biểu của Học viện quân sự St. Romia, trong giai đoạn thi đấu chương ngại đã phá vỡ kỷ lục được ghi lại trong lịch sử, lập nên kỷ lục mới 3 phút 05 giây!”

Toàn bộ hiện trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt!

Caesar từ dưới sân thi đấu đi lên, Lâm Viễn lập tức hướng hẳn gơ ngón tay cái lên. “Vừa rồi rất soái nha!”

Caesar được khen tâm tình vô cùng tốt, nhin không được mỉm cười một chút, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Lâm Viễn. “Vấn tiếp theo cố gắng.”

Lâm Viễn lập tức gật đầu nói. “Yên tâm, sẽ không khiến cho trường ta mất mặt!”

Bởi vì quy tắc hạn chế mỗi tuyển thủ tối đa chỉ được tham dự ba nội dung, Knox muốn đem Caesar lưu lại đến thi đấu chiến thuật ngày hôm sau cùng quyết đấu đoàn thể ngày thứ ba, cho nên thi đấu áp lực kế tiếp liền để hẳn tạm thời nghỉ ngơi.

Lâm Viễn cùng bốn vị đội hữu khác cùng vào sân.

Ván thứ hai thi đấu áp lực, 5 tuyển thủ cùng nhau đối mặt với sự bao vây của một lượng lớn cơ giáp, cần phải nghi biện pháp tiêu diệt cơ giáp đồng thời đảm bảo đội hữu sống sót, cơ giáp đối địch tất nhiên là cơ giáp công kích chuyên dụng không người lái do hiệp hội cơ giáp sắp xếp, số lượng cơ giáp công kích sẽ càng ngày càng nhiều, tuyển thủ bị tấn công chết lập tức bị loại, thắng cho đến khi cả đội năm người toàn diệt mới thôi.

Thời gian chống cự công kích càng dài, thứ hạng của đội ngũ sẽ càng cao.

Ngay từ khi bắt đầu thi đấu, năm người đã điều khiển cơ giáp tựa lưng vào nhau hình thành trận thế vòng tròn chống lại sự vây công của cơ giáp.

Mới đầu tiến lên công kích chỉ có một hai đài cơ giáp, bị đội hữu trực tiếp KO (knock out).

Dần dần, cơ giáp công kích càng ngày càng nhiều, mỗi người đánh một không nói, có đôi khi còn sinh ra tình huống một người đồng thời đụng phải hai đài, thậm chí nhiều đài cùng lúc!

Lâm Viễn bình tĩnh điều khiển cơ giáp hình người của mình, xuyên qua bên trong trận doanh của đội mình, giro tay chém xuống, không chút khách khí chém chết vài cơ giáp không người lái!

Tuyển thủ số bảy của đội ngũ đại biểu cho trường quân sự St. Romia, cơ giáp nhân hình hồng sắc, chạy băng băng trên sân thi đấu, quả thực giống như một chiến sĩ mạnh mẽ! Cậu không chỉ có thể ứng phó tốt vị trí phòng thủ của mình, còn có thể chiếu cố đến đội hữu bên cạnh!

Lúc ấy vị đội hữu kia vừa lúc quay lưng lại với cơ giáp công kích xuất hiện phía sau, mắt thấy lưỡi đao chuẩn bị chém trúng gáy của cơ giáp, thế nhưng trong nháy mắt kia, Lâm Viễn cách đó không xa đột nhiên vươn tay, trực tiếp chen ngang chặn công kích của đối phương, đồng thời nhảy lên, một đao chém xuống hạ knock out đối phương!

— Quả thực là soái bạo!

Trên ghế khán giả bùng nổ một trận vỗ tay ủng hộ, cơ hồ muốn thổi bay toàn bộ nóc nhà của sân thi đấu!

5 tuyển thủ của Học viện quân sự St. Romia bị một đám cơ giáp không người lái bao vây, chống cự hết đợt này đến đợt khác công kích, cứ nhiên chống đỡ được suốt mười phút! Thắng đến khi xuất hiện đồng thời 20 đài cơ giáp công kích, mọi người mới rút cuộc bắt đầu dĩ toàn diệt.

Loa trên sân thi đấu lại một lần nữa truyền ra thanh âm thanh thúy. “Chúc mừng đội ngũ đại biểu của Học viện quân sự St. Romia, trong giai đoạn thi đấu áp lực đã phá vỡ kỷ lục được ghi lại trong lịch sử, lập nên kỷ lục mới 10 phút 33 giây!”

Liên tục phá vỡ kỷ lục trong hai giai đoạn, đây chính là thực lực của trường học tốt nhất đế quốc — Học viện quân sự St. Romia!

Lâm Viễn từ dưới sân thi đấu đi lên, đến khu nghỉ ngơi của trường học, mới từ trong khoang điều khiển của cơ giáp đi ra, Caesar lập tức mỉm cười tiến lên, vươn hai tay, cho cậu một cái ôm thật lớn.

“....” Lâm Viễn nhất thời ngây ngẩn cả người.

Caesar đem cằm gác trên vai cậu, ở bên tai thấp giọng nói. “Tuyệt lắm, Tiểu Viễn, cậu thật sự là quá tuyệt vời...”

Thanh âm của hắn nghe vào tai tựa hồ có chút kích động.

Lâm Viễn được khen đến ngưỡng ngưỡng, gãi gãi đầu nói. “May là chưa làm xấu mặt trường học.”

Đội hữu ôm nhau để chúc mừng thắng lợi, vốn là hành động vô cùng bình thường, nhưng kì quái là.... vừa rồi trong nháy mắt Caesar đột nhiên đi đến gần gao ôm chặt lấy mình, nhịp tim của Lâm Viễn, tựa hồ đột nhiên đình chỉ mất hai giây.

Nhịp tim đột nhiên mất không chế.... có lẽ là.... vì quá kinh ngạc đi.....?

Lâm Viễn mơ hồ nghĩ, cười cười ôm lại Caesar, lúc này mới xoay người đi về phía các đội hữu khác.

Các đội hữu khối trên ở bên cạnh thấy Caesar ôm Lâm Viễn, cũng như ong vỡ tổ xúm lại ôm lấy Lâm Viễn, cổ vũ vị học đệ năm nhất xuất sắc này tiếp tục phát huy.

Caesar. “.....”

Hình ảnh Omega của mình bị những bạn học khác ôm, quả thực khiến cho Caesar không thể chịu đựng nổi!

Cho dù người ôm cậu là Beta thì cũng không được!

Thấy Lâm Viễn bị một học trưởng Beta ôm lấy khích lệ, Caesar lập tức đi lên phía trước, sau khi vị học trưởng kia buông Lâm Viễn ra, lập tức ôm lấy bả vai Lâm Viễn, đem Omega của mình mạnh mẽ kéo vào bên trong phòng nghỉ.

Lâm Viễn rất là nghi hoặc. “Caesar? Làm sao vậy?”

Caesar ra vẻ bình tĩnh nói. “Khát không? Đến uống nước đi.”

Lâm Viễn còn chưa kịp nói không khát, Caesar đã đem một chai nước nhét vào trong tay Lâm Viễn.

Bên trên khán đài, khuôn mặt luôn luôn băng lãnh của Rawson cũng khó có được lộ ra mỉm cười.

Cơ giáp nhân hình dũng mãnh số 7 vừa rồi sinh long hoạt hổ trên sân, người điều khiển chính là Lâm Viễn đi? Rất nhiều động tác của cậu, đều là học được từ trong bản bút kí điện tử mà mình cho cậu ấy, không nghĩ tới sau khi học xong còn có thể làm được lưu loát như vậy.

Thời gian một tháng ngắn ngủi, trình độ của đứa nhỏ này cư nhiên tăng lên nhiều như vậy?

Tiểu gia hỏa thông minh lại cố gắng, tiến bộ thần tốc, quả nhiên khiến người ta cảm thấy vô cùng vui mừng.

Thấy tuyển thủ thi đấu theo thứ tự đi ra, Rawson mỉm cười một chút, lúc này mới xoay người rời khỏi khán đài.

Đi đến cửa khán đài đột nhiên đụng phải Udyr.

Udyr cười nói. “Nguyên soái không xem thêm chút nữa? Vừa rồi đội ngũ đại diện của St. Romia đánh rất phần khích a.”

Rawson thần nhiên nói. “Đương nhiên, bọn họ nhất định có thể giành được quán quân.”

Sau khi Rawson rời đi, Udyr mới hơi hơi nheo mắt, hướng phó tướng bên cạnh thấp giọng nói. “Tuyển thủ số 1 và số 7 của St. Romia, tôi muốn tư liệu chi tiết của bọn họ.”

“Vâng! Tướng quân! Tôi đi lấy ngay đây.”

Tư liệu chi tiết của các tuyển thủ dự thi trận chung kết đều được lưu trữ ở trong tay hiệp hội cơ giáp, phó quan rất nhanh liền lấy một phần danh sách trở về, Udyr nhìn tên của Caesar cùng Lâm Viễn ở bên trong, mỉm cười nói. “Tuyển thủ số 1 quả nhiên là tứ vương tử, về phần người số 7 tên Lâm Viễn này.....” Udyr dừng một chút, “Có vẻ rất thú vị.”

Udyr đưa danh sách lại cho phó quan, nói. “Sau khi thi đấu kết thúc, liên hệ với Lâm Viễn một chút, xem cậu ta có hứng thú gia nhập quân đoàn Sắc Vi hay không. Đây chính là hạt giống tốt.”

Phó quan lập tức cung kính nói. “Vâng, tướng quân!”

Ngày thi đấu đầu tiên nhanh chóng kết thúc, ngày hôm sau là thi đấu chiến thuật, đội ngũ dự thi sẽ được đưa đến một tỉnh cầu không người ở phụ cận tỉnh cầu Rumsfeld tiến hành thi đấu, đội ngũ cuối cùng có thể dùng hết sức từ trong hỗn chiến về tới đích sẽ giành được thắng lợi.

Buổi tối, Knox cố ý gọi năm vị tuyển thủ tham gia thi đấu chiến thuật vào phòng cẩn thận dặn dò vài câu.

Những người được lựa chọn thi đấu chiến thuật bao gồm ba người đánh yểm trợ, hai người đột phá vòng vây, Lâm Viễn cùng Caesar phụ trách phá vòng vây, ba người khác giải quyết những chướng ngại vật trên đường, hai người phá vòng vây cần phải điều khiển cơ giáp phi hành.

Caesar là loại hình tuyển thủ toàn năng, được sắp xếp như vậy tất nhiên là rất hợp lý. Lâm Viễn tuy rằng vẫn thích điều khiển cơ giáp nhân hình, nhưng kỳ thật đối với các loại cơ giáp phi hành cũng hiểu biết rất rõ, chẳng qua được giao cho nhiệm vụ gian khổ như thế, Lâm Viễn nhất thời có chút khẩn trương.

Buổi tối sau khi trở về, Lâm Viễn vẫn là ngủ không được, một bên yên lặng lẩm nhẩm các loại chỉ lệnh điều khiển cơ giáp phi hành, một bên tưởng tượng xem nên tránh né truy kích vây công như thế nào.... Caesar thấy gia hỏa bên cạnh giường vẫn đang lăn qua lộn lại, rốt cuộc nhịn không được mở đèn ngủ ở đầu giường lên.

Lâm Viễn quả nhiên mở mắt, đối diện với tầm mắt của Caesar, có chút ngượng ngùng hỏi. “Đánh thức cậu sao?”

“Không có, tôi cũng không ngủ.” Caesar nhìn cậu nói, “Cậu là hưng phấn quá nên không ngủ được đúng không?”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Àn, có chút chút.”

Caesar nghĩ nghĩ nói. “Bạch Vũ, đưa cho Tiểu Viễn một viên thuốc ngủ.” Tiếp tục nhìn về phía Lâm Viễn nói, “Sáng mai còn phải thi đấu, cậu cần nghỉ ngơi cho tốt. Đừng suy nghĩ nhiều, thi đấu ngày mai tôi sẽ yểm trợ cho cậu.”

Lâm Viễn do dự một chút. “Uống thuốc ngủ nhờ không dậy được thì làm sao?”

Caesar mỉm cười nói. “Yên tâm, tôi sẽ gọi cậu rời giường.”

Lâm Viễn lúc này mới yên lòng, uống một viên thuốc có tác dụng ngắn, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Như Rawson dự đoán, thi đấu chiến thuật ngày tiếp theo, đội ngũ đại diện của Học viện quân sự St. Romia vẫn tiếp tục phát huy được trình độ hạng nhất của đế quốc! Ba thành viên ở trên mặt đất loại bỏ chương ngại, Lâm Viễn cùng Caesar trực tiếp dùng hai cơ giáp phi hành đột phá vòng vây!

Trong trận hỗn chiến giữa nhiều trường học, Lâm Viễn cùng Caesar liên thủ chặt chẽ, yểm hộ lẫn nhau, dùng thao tác chuẩn xác tránh đi vây công, trực tiếp khí thế ngùn ngụt tiến về đích!

Đội ngũ đại diện cho Học viện quân sự St. Romia sau khi trải qua ba ngày toàn thắng, lại bỏ túi cúp quán quân.

Biểu hiện của những đội dự thi từ các trường khác cũng rất đáng khen thưởng. Trong đó còn không thiếu những thành viên đến từ tỉnh cầu xa xôi nhờ vào năng lực cá nhân nổi trội mà được bầu chọn vào top những tuyển thủ ưu tú trong lần thi đấu này, cũng được hội trưởng hiệp hội cơ giáp tự mình trao cho phần thưởng cơ giáp cấp C.

Đến tận khoảnh khắc đứng ở trên đài lĩnh thưởng kia, Lâm Viễn mới rút cuộc có cảm nhận “Mình hình như trở nên rất lợi hại”.

Tâm tình vui sướng, đồng thời cũng nhịn không được nghĩ tới vị học trưởng đã chỉ dạy cho mình.

Buổi chiều ở hiệp hội cơ giáp nhận đầy đủ giấy chứng minh quyền sở hữu cơ giáp cùng với giấy chứng nhận điều khiển cơ giáp, sau khi mang theo phần thưởng trở lại khách sạn, Lâm Viễn liền thúc giục Caesar. “Caesar, vị học trưởng kia không phải đã nói sau khi thi đấu kết thúc sẽ mời chúng ta ăn cơm sao? Cậu cùng anh ta hẹn ngày nào? Không bằng lần này để tôi mời khách đi, các cậu đã giúp tôi nhiều như vậy, hẳn là tôi nên mời khách mới đúng!”

Nhìn bộ dáng cậu đầy mặt mong chờ, cũng không biết cậu sau khi nhìn thấy nguyên soái sẽ có biểu tình gì?

Caesar mỉm cười nói. “Tôi đã hẹn với anh ta buổi tối ngày mai gặp mặt, cậu trước hết gọi cơ giáp của cậu ra xem một chút đi?”

“Đúng rồi, tôi còn chưa nhìn nó...” Lâm Viễn lúc này mới nhớ tới phần thưởng, công tắc không gian cơ giáp cậu nhận được là một cái vòng cổ tinh xảo, sợi dây màu bạc cùng mặt dây chuyền bằng pha lê màu đỏ thoát nhìn đặc biệt xinh đẹp. Lâm Viễn nắm mặt dây chuyền hồng sắc trong lòng bàn tay, hưng phấn mà nói. “Chào người a, ta là chủ nhân của người Lâm Viễn, người có thể đi ra trò chuyện với ta không?”

Mặt dây chuyền đột nhiên lóe lên, sau đó, trong phòng liền xuất hiện một đài cơ giáp hồng sắc cao hơn hai mét.

Kim loại màu đỏ sẫm trên người cơ giáp dưới ngọn đèn sáng quắc rực rỡ, đường cong thân thể lưu loát mà tự nhiên, ngọn đèn chỉ thị màu đỏ trên mắt sáng lên, biểu hiện hệ thống khởi động đã hoàn tất.

Cơ giáp lúc này mới phát ra thanh âm nhu hòa mà ấm áp. “Chủ nhân, xin chào.”

Lâm Viễn sửng sốt một chút. “Thanh âm này, hình như có chút quen tai?”

Cơ giáp ôn nhu nói. “Đúng vậy, chủ nhân, chúng ta trước đây đã gặp nhau một lần, ta là Chu Tước.”

Lâm Viễn. “.....”

Chu tước tiếp tục dùng ngữ khí bình thản nói. “Lâm Viễn, ta nguyện ý nhận người làm chủ nhân của ta, từ nay về sau, chỉ trung thành với người.”

Chu Tước vươn ra một bàn tay của mình đặt trước mặt Lâm Viễn.

Lâm Viễn nhất thời thụ sủng nhược kinh!

Phần thưởng của lần thi đấu này không phải là cơ giáp cấp C sao?

Nếu nhớ không lầm thì Chu Tước là cấp S đi?! Hơn nữa Chu Tước không phải đã rơi vỡ rồi sao?!

Thấy Lâm Viễn đầy mặt khiếp sợ, Caesar mỉm cười giải thích. “Kỳ thật Chu Tước không có rơi vỡ, đã được tôi cùng Bạch Vũ cứu, tạm thời cải tạo thành cấp C, trí năng đầu mối của nó vẫn là cấp S như trước. Nó muốn nhận cậu làm chủ nhân, bởi vì phạm vi tinh thần của cậu đã vượt qua giá trị mà Chu Tước thiết lập, lần đó cậu cùng nó tiến hành phối hợp tinh thần đã đạt tới 100% độ xứng đôi.”

Lâm Viễn. “.....”

Căn bản không thể tin.

Giống như chính mình nhận được phần thưởng, cho rằng chỉ là một viên kẹo, đem tới trước mắt mới phát hiện, cư nhiên là một cái bánh ngọt cỡ bự ăn đến ba ngày cũng không hết....

Lâm Viễn khiếp sợ hỏi. “Kia.... Chu Tước tại sao lại trở thành phần thưởng lần này?”

Caesar nói. “Tôi lên đem phần thưởng của cậu trao với Chu Tước, chỉ có như vậy, hiệp hội cơ giáp mới không hoài nghi.”

Tâm tình Lâm Viễn cực kỳ phức tạp cũng vô cùng kích động, nhìn cơ giáp hồng sắc trước mặt, nhan sắc cùng tạo hình của cơ giáp, thậm chí cả tính cách trí năng, đều là loại hình mà mình đặc biệt thích....

Bất quá, nó trước kia đã từng có chủ nhân, hơn nữa chủ nhân của cơ giáp cấp S nhất định là một nhân vật vô cùng lợi hại, mình thật sự có thể sở hữu nó sao?

Lâm Viễn ngượng ngùng nói. “Chu Tước, tuy rằng ta thực thích người, bất quá, ta hình như chưa đủ tư cách làm chủ nhân của người a?”

Chu Tước ngữ khí ôn hòa nói. “Không, người rất ưu tú. Ta hoàn toàn công nhận năng lực của người, chủ nhân.”

Nó nói xong lại đem tay nhẹ nhàng vươn về phía Lâm Viễn.

Lâm Viễn lập tức vui vẻ vươn tay đến, đặt ở trong lòng bàn tay to lớn của cơ giáp, cùng cơ giáp làm một động tác ước định.

Thật tốt quá! Về sau Chu Tước chính là của mình!

Lâm Viễn nhẹ nhàng sờ sờ tay Chu Tước, mỉm cười nói. “Chu Tước, người yên tâm, về sau ta sẽ chăm sóc cho người thật tốt!”

Chu Tước. “.....”

Nụ cười sáng lạn cùng ánh mắt thẳng thắn chân thành của thiếu niên làm cho Chu Tước đột nhiên có chút cảm động.

Tuy rằng là vì muốn thông qua cậu ta để tìm ra tướng quân Lăng Vũ, thế nhưng, năng lực của tiểu chủ nhân này, Chu Tước là thật lòng thật dạ tán thưởng.

Bạch Vũ ghen thật lâu rồi cuộc nhện không được hứng phấn mà hét lên. “Chu Tước tiền bối! Đã lâu không gặp a! Người rồi cũng tìm được chủ nhân mới, quá tốt rồi.... Lại nói, về sau có phải ta mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người đúng không?!”

Chu Tước. “.....”

Lại gặp phải tên lảm nhảm này, Chu Tước đột nhiên cảm thấy rất muốn tắt máy.

Hết chương 45.

46. Quyển 2 - Chương 46: Bữa Ăn

Sau khi trở thành chủ nhân của Chu Tước, Lâm Viễn vẫn bị vây trong trạng thái cực kỳ hưng phấn, nằm ở trên giường mà hoàn toàn không hề buồn ngủ chút nào.

Lúc này đã là đêm khuya, Caesar ở giường bên cạnh hô hấp đều đều, hiển nhiên đã tiến vào mộng đẹp, Lâm Viễn vươn tay, nhẹ nhàng cầm lấy dây chuyền màu đỏ, đúng lúc này, cậu đột nhiên nghe thấy trong công tắc không gian dường như truyền đến thanh âm của Chu Tước...

Thanh âm nhu hòa của cơ giáp cũng không phải truyền qua sóng âm tới bên tai, mà là trực tiếp vang lên trong đầu...

Căn phòng vẫn như trước vô cùng yên tĩnh, trong đầu lại đột nhiên lại vang lên thanh âm của Chu Tước, Lâm Viễn lúc đầu còn tưởng rằng mình gặp ảo giác, cho đến khi âm thanh trong đầu càng lúc càng trở nên rõ ràng: “Chủ nhân, người có nghe ta nói không?”

Lâm Viễn sửng sốt một chút, vừa muốn trả lời, lại nghe Chu Tước ôn nhu nói: “Người không cần nói, ý thức của chúng ta hiện tại đang trong trạng thái liên thông, ta có thể cảm ứng được ý nghĩ trong đầu người.”

Lâm Viễn nhất thời khiếp sợ mở to hai mắt — chẳng lẽ đây chính là trao đổi bằng tinh thần trong truyền thuyết?

Giữa cơ giáp cấp S cùng chủ nhân, không cần nói chuyện cũng có thể đạt đến trình độ trao đổi bằng tinh thần “Người – máy kết hợp”?

Ngay lúc Lâm Viễn còn đang khiếp sợ đến không nói nên lời, Chu Tước giống như cảm nhận được ý nghĩ của cậu, nhẹ giọng đáp: “Đúng vậy, chủ nhân, bởi vì trước đó lúc chúng ta ở trong viện bảo tàng đã tiến hành kết hợp tinh thần, độ phù hợp vượt quá một trăm phần trăm, cho nên, giữa chúng ta không cần nói chuyện, vẫn có thể trực tiếp trao đổi qua tinh thần.”

Lâm Viễn: “...”

Có được một người bạn cơ giáp đọc hiểu tâm tư của mình, loại cảm giác này thật kỳ diệu, mình còn chưa kịp hỏi, nó đã nói ra đáp án!

Lâm Viễn hưng phấn mà nắm chặt dây chuyền màu đỏ trong tay, trong lòng nói: “Chu Tước, người thật sự có thể đọc được suy nghĩ hiện giờ của ta sao? Chúng ta trao đổi như vậy, những người khác căn bản cũng không biết đúng không?”

Chu Tước nói: “Đúng vậy, chủ nhân.”

Lâm Viễn hai mắt sáng ngời, bản thân không chỉ lấy được một người bạn có thể nói chuyện trong im lặng, hơn thế nữa, mình vĩnh viễn cũng không phải lo lắng nó sẽ tiết lộ bí mật, bởi vì nó là cơ giáp của mình, cơ giáp cùng chủ nhân một khi đã thỏa thuận thì sẽ tuyệt đối trung thành với chủ nhân!

Lâm Viễn kích động nói: “Thật tốt quá, Chu Tước, ta vẫn luôn muốn hỏi người một vấn đề, có được không?”

Chu Tước nhẹ giọng nói: “Người cứ hỏi đi, những điều ta biết ta sẽ nói hết cho người.”

Lâm Viễn điều chỉnh suy nghĩ một chút, mới nói trong lòng: “Kỳ thực, trước đây ta vẫn rất nghi ngờ, khi ta với người tiến hành phối hợp tinh thần, trong đầu ta có lưu lại một chút ký ức của người, trong trí nhớ của người, hình như có một vị tướng quân, âm thanh của người đó vô cùng quen thuộc, rất giống ba ba trong ký ức lúc nhỏ của ta... Người có thể giải thích một chút cho ta biết đây là chuyện gì không?”

Chu Tước trầm mặc một lát, mới hỏi: “Chủ nhân, người nhớ bao nhiêu về ba ba của mình?”

Lâm Viễn nói: “Trí nhớ trước năm bốn tuổi của ta rất mơ hồ, ta chỉ nhớ chúng ta từng sống cạnh bờ biển, ba ba nói với ta, phải làm một Beta bình thường hạnh phúc.” Lâm Viễn dừng một chút, “Trước đây ta vẫn không hiểu hết ý nghĩa của mấy lời này, cho đến tối hôm qua mới hiểu được, hóa ra ta là một Omega, ba ba

bảo ta làm một Beta, chắc là có ý muốn ta tiêm thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega để tiến hành thí nghiệm cải tạo đặc tính cơ thể.”

Nói đến đây, Lâm Viễn không khỏi cảm thấy mất mát.

— Dưới tình huống không mong muốn, mình rốt cục vẫn không thể trở thành một Beta, không thể hoàn thành nguyện vọng của cha.

Tuy rằng có sự hỗ trợ của Caesar và sự trợ giúp của bộ hạ, có thể tiếp tục giả làm Beta để đến trường, nhưng về bản chất, mình vẫn là một Omega, vĩnh viễn đều là Omega, cuộc sống sau này cũng chỉ có thể dựa vào thuốc ức chế mà sống, vạn nhất thuốc ức chế xảy ra vấn đề thì làm sao đây? Vạn nhất thân phận thật của mình bị người khác phát hiện thì làm sao đây?

Tuy rằng Lâm Viễn ở bên ngoài thoát nhìn không hề để ý gì cả, nhưng trên thực tế, trong lòng cậu vẫn có chút khổ sở. Thân phận Beta suốt mười tám năm trời cứ thế mà hoàn toàn sụp đổ, trong một buổi tối lại đột ngột biến thành Omega, cho dù là ai đi chăng nữa cũng sẽ không chấp nhận được...

Mỗi khi màn đêm tĩnh lặng buông xuống, nhớ tới những Omega bị nuôi nhốt ở nhà kia, không thể đi ra ngoài làm việc, không thể kết giao bằng hữu, hàng năm còn có kỳ phát tình thời gian không cố định, thời điểm tiến vào kỳ phát tình lại tựa như dã thú khát cầu Alpha ôm cùng chiếm giữ, sau đó mang thai, sinh con... ngày qua ngày đều nhàm chán đơn điệu, cuộc sống tầm thường, chính là tình cảnh mà 5% đám người Omega phải đối mặt.

...Bọn họ thực sự rất đáng thương.

Cảm nhận được tâm trạng khổ sở của chủ nhân, đọc được ý nghĩ của cậu, Chu Tước không nhịn được đau lòng.

Tiểu chủ nhân nhìn qua rất lạc quan, thế nhưng đột nhiên biết mình là Omega, trong lòng kỳ thật rất khó chịu đi? Dù sao trong xã hội này, tình cảnh của Omega thậm chí so với một số súc vật còn không bằng, đặc biệt là đối với những Omega có chủ kiến như thế này, bị giam trong nhà để sinh con thì quả thực là sống không bằng chết.

Chu Tước trầm mặc một hồi, mới ôn nhu nói: “Chủ nhân, đừng quá đau buồn, ta vẫn sẽ ở bên người.”

Trong lòng Lâm Viễn bỗng cảm thấy ấm áp, mỉm cười nói: “Cảm ơn người Chu Tước... Cũng may là có Caesar và bộ hạ giúp ta, ta còn có thể tiếp tục đi học, so với rất nhiều Omega mà nói, kỳ thực ta rất may mắn...”

Lâm Viễn dừng một chút, lại nói sang chuyện khác: “Được rồi, Chu Tước, ta luôn cảm thấy, ba ba trong trí nhớ của ta, với vị tướng quân trong ký ức của người là cùng một người, thanh âm của bọn họ rất giống nhau, thói quen nói chuyện cũng đặc biệt giống... Vị tướng quân kia rốt cục là ai? Thực sự đã hy sinh ở chiến trường sao?”

Chu Tước: “...”

Lâm Viễn nghi hoặc hỏi: “Sao vậy? Không tiện nói ra sao?”

Chu Tước: “...”

Xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, Lâm Viễn cơ hồ có thể nghe được rõ ràng tiếng hít thở của Caesar trên giường bên cạnh.

Tưởng rằng Chu Tước không cảm ứng được ý nghĩ của mình, Lâm Viễn nhịn không được hỏi lại lần nữa: “Chu Tước? Vị tướng quân kia rốt cuộc là ai?”

Chu Tước trầm mặc một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: “... Ông ấy là Lăng Vũ.”

Lâm Viễn ngẩn người, nhất thời không phản ứng lại.

Thẳng cho đến khi trong đầu vang lên thanh âm tựa hồ mang theo ghen ngào của Chu Tước. “Chủ nhân trước đây của tôi, quân đoàn trưởng quân đoàn Âm Dạ... Cũng là ba ba trong trí nhớ của người... Ông ấy chính là Lăng Vũ...”

Lâm Viễn nằm cứng ngắc ở chỗ đó, nói không nên lời.

Đêm hôm ấy, Lâm Viễn cùng Chu Tước tiến hành kết hợp tinh thần, trao đổi tất cả ký ức cho nhau.

Những ấn tượng về baba khi còn thơ ấu trong trí óc Lâm Viễn, cùng hình ảnh tướng quân Lăng Vũ trong đầu Chu Tước, dần dần, từ hai bóng dáng mơ hồ, dung hợp thành một lập thể rõ ràng và rực rỡ.

Người kia có một đôi mắt trong suốt đen láy, ánh nhìn lãnh đạm tựa hồ không mang theo bất kỳ biểu cảm gì, bộ dáng mặc quân phục sống lưng thẳng tắp kiêu ngạo đến cực điểm, thanh âm khi ra lệnh luôn là bình tĩnh vững vàng, trong âm sắc trong trẻo mang theo sự quyết đoán không thể cự tuyệt!

Ba ba trong trí nhớ, cũng là dung mạo đó, chỉ là thiếu đi một thân quân trang nặng nề, mặc trang phục giản dị ở nhà, lúc ôm mình, khoe môi sẽ không tự chủ được mang theo một tia mỉm cười, thanh âm trong trẻo cũng nhiều thêm vài phần ôn nhu.

— Đó chính là Lăng Vũ, thiếu tướng của quân đoàn Âm Dạ, cha ruột của mình!

Lâm Viễn từ ký ức ban sơ của Chu Tước, thấy được rõ ràng tình cảnh ba ba và Chu Tước lần đầu gặp nhau.

Rất nhiều năm về trước, sau khi tiên sinh Aston chế tạo ra cơ giáp cấp S màu đỏ này, rất nhiều vị tướng lĩnh Quân bộ đều muốn giành được quyền điều khiển nó, phạm vi tinh thần của các đại tướng quân này tất nhiên cũng không thấp, có thể đạt được trên một trăm phần trăm về độ phối hợp với Chu Tước, thế nhưng, sau khi thiếu tướng Lăng Vũ lúc đó đang giữ quân hàm thấp nhất bước vào khoang điều khiển của Chu Tước, một màn khiến kẻ khác khiếp sợ đã phát sinh —

Lần đầu tiên cùng Chu Tước phối hợp tinh thần, độ xứng đôi của Lăng Vũ với cơ giáp cư nhiên đã trực tiếp đạt đến 300%! Điều này cũng có nghĩa là, lực tinh thần của Lăng Vũ so với giá trị mà Chu Tước thiết lập cao hơn gấp ba lần!

Aston tiên sinh lập tức tuyên bố chủ nhân của đài cơ giáp này là Lăng Vũ, cơ giáp là do Lăng Vũ tự mình đặt tên.

Cơ giáp cấp S màu đỏ tại một khắc khi độ phối hợp vượt qua 300% cũng lập tức thừa nhận chủ nhân Lăng Vũ này, Lăng Vũ đặt tên cho nó là Chu Tước, các cán bộ cao cấp của Quân bộ chứng kiến Lăng Vũ và Chu Tước xác nhận quan hệ lẫn nhau, sau đó còn yêu cầu Lăng Vũ lưu lại thể phục chế của Chu Tước.

Lăng Vũ mỉm cười một chút, nhàn nhạt nói: “Không cần, Chu Tước đối với tôi là duy nhất.”

Sau đó, ông liền điều khiển Chu Tước, trong ánh mắt hoặc khiếp sợ hoặc ghen ghét của mọi người, giương cánh bay vút lên vạn dặm trên không.

Bắt đầu từ ngày đó, Chu Tước liền bầu bạn với Lăng Vũ đi đến quân đoàn Âm Dạ.

Quân phục và quân hàm của quân đoàn Âm Dạ đều là màu lam đậm gần với màu đen, trên quân hàm còn ẩn một vầng trăng khuyết tỏa sáng làm ký hiệu cho quân đoàn, toàn bộ quân đoàn đều mang sắc thái u ám — giống như thợ săn luôn đi trong đêm tối, đây cũng là ý nghĩa tên gọi của quân đoàn Âm Dạ. (Âm dạ là tiếng Hán Việt của đêm tối)

Sau khi Chu Tước màu hỏa hồng đến quân đoàn, nhất thời trở thành sắc thái rực rỡ nhất trong quân đoàn! Ban đầu khi Lăng Vũ mang Chu Tước trở về quân đoàn Âm Dạ, bởi vì tướng quân có được cơ giáp cấp S, toàn quân đoàn thậm chí còn tổ chức một trận náo loạn ăn mừng!

Không lâu sau, Lăng Vũ liền dẫn dắt quân đoàn Âm Dạ lao ra tiền tuyến, cùng quân liên bang trực tiếp giằng co.

Tại nơi chiến hỏa hiểm nguy kia suốt nhiều năm trời, quân hàm màu lam sẫm gần với màu bóng đêm, thêm một đài cơ giáp cấp S đỏ tươi như tẩm mình trong hỏa diễm, đã trở thành vũ khí trí mạng khiến quân liên bang vừa nghe tin đã sợ mất mật! Lăng Vũ dựa vào tài năng chỉ huy ưu tú đã liên tục lập được chiến công, tin thắng trận truyền đi, danh tiếng của quân đoàn Âm Dạ càng lúc càng lớn, thẳng đến ngày đó, khi Lăng Vũ dẫn dắt quân tiên phong đánh lên thiên hà Isville, hết thấy vinh quang mới đột nhiên kết thúc...

Lâm Viễn giống như người đứng xem, dùng một đêm này, chứng kiến toàn bộ khoảng thời gian ngắn ngủi mà huy hoàng trong Quân bộ của sinh phụ mình.

Giấc mộng đẹp lúc còn trẻ, ý chí bừng bừng khi thống lĩnh quân đoàn xung phong giết địch, hạnh phúc lúc thắng lợi, bi thương khi chiến hữu hi sinh, cùng với bất lực và tuyệt vọng khi thân phận Omega bị phát hiện vì thuốc ức chế mất đi tác dụng...

Những ký ức hoàn chỉnh kia được lưu giữ trong đầu mỗi trí năng của Chu Tước, lại thông qua kết nối tinh thần giữa Chu Tước và Lâm Viễn truyền đạt rõ ràng đến trí óc của Lâm Viễn.

Lâm Viễn thậm chí có thể cảm nhận được rõ ràng hết thảy tâm tình mà ông đã trải qua!

Trái tim giống như bị một bàn tay dùng sức siết chặt lấy, khó chịu đến gần như không thể hô hấp.

Hóa ra, baba của mình đã từng trải qua nhiều khó khăn và đau khổ như vậy.

Hóa ra, baba chính là vị tướng quân mang đặc tính Omega kia trong lịch sử đế quốc, đối với Quân bộ đế quốc trung thành và tận tâm, ở tiền tuyến liên tiếp lập chiến công, cuối cùng lại bị Quân bộ vô tình khai trừ quân tịch, thậm chí còn bị xử phạt giam cầm chung thân...

Đợi đến khi hồi ức của Chu Tước kết thúc, Lâm Viễn phát hiện hốc mắt mình sớm đã bắt tri bắt giác đỏ lên.

Bàn tay cầm mặt dây chuyền mang công tác không gian đột nhiên dùng lực siết chặt, Lâm Viễn nhịn không được thê dưới đáy lòng —

Baba, hết thảy khổ sở người phải chịu đựng, một ngày nào đó, nhi tử nhất định sẽ đòi lại cho người.

Hậu quả sau khi thức trắng đêm là, ngày hôm sau Lâm Viễn ngủ thẳng đến ba giờ chiều mới rời giường.

Đội của trường phải ở thủ đô chờ đến sau ngày lễ kỷ niệm sáu trăm năm của đế quốc kết thúc, đại lễ duyệt binh diễn ra vào ngày 9 tháng 3 hôm đó, đại diện của ba đội đạt giải tại trận thi đấu cơ giáp đều được tới xem trực tiếp, bởi vậy, các phòng trong khách sạn vẫn được đặt đến buổi sáng ngày mừng 10, đồ ăn chỗ ở mỗi ngày đều là nhà trường thống nhất an bài.

Lâm Viễn sau khi rời giường rửa mặt xong, liền cùng Caesar tùy tiện lên mạng đi dạo một lúc, thời gian hẹn ăn cơm rất nhanh đã đến, Caesar đem Bạch Vũ biến thành một chiếc xe huyền phù thông thường, chở hai người đi đến nhà hàng đã đặt trước.

Rawson sớm đã ngồi chờ trong phòng VIP.

Nhà hàng này có tên là Huỳnh Hỏa (aka Đom đóm), là một nhà hàng rất nổi tiếng ở thủ đô. Nhà hàng áp dụng chế độ hội viên VIP, chỉ có những người sở hữu thẻ hội viên mới vào được, các phòng ăn độc lập với nhau, từng phòng đều có lối đi riêng, dùng cơm ở trong này căn bản không cần lo lắng sẽ gặp phải những người không muốn gặp, bởi vậy, nhà hàng Huỳnh Hỏa cũng trở thành địa điểm rất nhiều cán bộ cấp cao của Quân bộ lén gặp gỡ bằng hữu quan trọng.

Đặc trưng lớn nhất của nhà hàng này không chỉ ở tính bí ẩn cùng sắc thái chủng loại của nó, mà quan trọng hơn là, bên trong vách tường thủy tinh mỗi phòng có nuôi dưỡng rất nhiều đom đóm lửa, khi nóc nhà hàng mở ra, có thể xuyên qua cửa sổ mạn tàu thấy cả một bầu trời đêm mênh mông. Buổi tối lúc dùng cơm, xung quanh là đom đóm phát sáng, trên đầu là ánh sao đêm lấp lánh, ngồi trong phòng ăn liên tựa như đặt mình vào thiên nhiên.

Đây chính là nhà hàng lãng mạn nhất thủ đô.

Đương nhiên, việc Rawson chọn nhà hàng này hoàn toàn không liên quan gì đến khung cảnh lãng mạn của nó, mà là bởi vì sự bảo mật của nó.

— Ông bí mật gặp Lâm Viễn, chuyện này không thể để cho bất kỳ kẻ nào biết.

Lâm Viễn vừa đi vào nhà hàng, liền khiếp sợ mở to hai mắt.

Bên trong vách tường trong suốt hai bên lối đi tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt của đom đóm, Lâm Viễn từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy qua nhiều đom đóm như vậy, đi giữa một con đường dài được thắp nhiều đom đóm vây quanh, nghe tiếng nhạc du dương vang lên bên tai, tâm tình kích động lúc đầu càng trở nên hưng phấn!

Nhà hàng này thật đặc biệt, rất xinh đẹp!

Lâm Viễn nhận không được cảm thán trong lòng.

Dưới sự chỉ dẫn của người máy trí năng, Lâm Viễn cùng Caesar thông qua cửa kiểm tra, đi thẳng đến căn phòng cuối lối đi.

Khẩn trương đẩy cửa ra, câu “Xin chào học trưởng” vừa chuẩn bị tốt còn chưa kịp ra khỏi miệng, Lâm Viễn liền trực tiếp đứng ngốc tại chỗ!

— Ngồi ở bàn ăn đối diện là một nam nhân cực kỳ anh tuấn, ngũ quan nam tính khắc sâu, phía dưới sống mũi thẳng tắp là đôi môi mỏng nhàn nhạt mà khiêu gợi, chiếc cằm góc cạnh làm cho hình dáng gương mặt ông có vẻ vô cùng cương nghị, ánh mắt thâm thúy băng lãnh tựa như mặt hồ mùa đông bị đóng băng.

Nam nhân nhìn thấy hai người, cư nhiên khó có được mỉm cười một chút, nói : “Lại đây ngồi đi.”

Trong đầu Lâm Viễn nhất thời trống rỗng.

— Rawson Bessemer, vị nguyên soái trẻ tuổi nhất lịch sử đế quốc, giờ đang ngồi ở trước mặt mình mỉm cười nhìn mình.

Để thi được vào trường quân đội cậu đã phải dùng suốt một tháng để học thuộc lịch sử quân sự cận đại của đế quốc, Lâm Viễn tin tưởng mình tuyệt đối không nhận sai người trước mặt này! Huống hồ, ảnh chụp của nguyên soái Rawson còn được lưu truyền đầy rẫy ngoài các cửa hàng trên internet, lần trước phi thuyền Trân Châu bị quân liên bang bắt cóc, cũng là do nguyên soái Rawson cứu bọn họ, Lâm Viễn từng nhìn thấy mặt của người đàn ông này trong màn ảnh phi thuyền, còn chính tai nghe âm thanh của ông...

Trách không được lúc ấy mình lại cảm thấy thanh âm của vị cao thủ đó có chút quen tai...

Thì ra thật sự là nguyên soái!

Lâm Viễn đột nhiên cảm thấy mình như đang nằm mơ!

Rawson là thần tượng mà cậu sùng bái nhất từ nhỏ đến lớn, là người mà cậu tôn kính nhất từ tận đáy lòng, lúc trước vị tiền bối hướng dẫn mình cư nhiên chính là nguyên soái Rawson? Đây quả thực là làm cho người ta không dám tin...

Lâm Viễn đối diện với ánh mắt mỉm cười của nam nhân trước mặt, tay chân nhất thời trở nên luống cuống.

Đối mặt với nguyên soái, mình có phải là nên hành một quân lễ tiêu chuẩn với ông ấy hay không? Thế nhưng ông ấy hôm nay không có mang quân trang, mà mặc một bộ quần áo hằng ngày, còn ngồi ở chỗ đó mỉm cười... Nguyên soái mặc quần áo thường ngày có cần phải kính lễ không a?

Thấy thiếu niên trước mặt vẻ mặt mê mang bộ dạng khẩn trương, tươi cười trên khóe môi Rawson nhận không được càng mở rộng hơn, thấp giọng nói: “Lại đây ngồi đi, hôm nay mời các cậu ăn cơm, tùy tiện tán gẫu, không cần để ý mấy cái lễ nghi Quân bộ kia.”

“... Vâng! Nguyên soái!” Lâm Viễn thụ sủng nhược kinh đi tới cạnh bàn ăn.

Caesar lập tức thay cậu kéo ghế, để cậu ngồi xuống, lúc này mới tự mình ngồi vào bên cạnh.

Rawson chọn một gian phòng dành cho bốn người, bàn ăn không lớn, mặt đối mặt ngồi ăn cơm cũng không có cảm giác xa cách.

Thấy thiếu niên trước mặt thần sắc khẩn trương cúi đầu, Rawson trong lòng mềm nhũn, đưa thực đơn điện tử đến trước mặt Lâm Viễn, ôn nhu nói: “Không biết khẩu vị của cậu thế nào, ta tạm thời chưa gọi món, cậu chọn đi, thấy thích cái gì thì cứ trực tiếp chọn là được.”

Lâm Viễn vội vàng đưa hai tay nhận thực đơn, khẩn trương nói: “Cảm ơn, cảm ơn nguyên soái!”

Lâm Viễn bây giờ mới phục hồi được tinh thần từ trong khiếp sợ khi nhìn thấy thần tượng của mình...

Cầm lấy thực đơn điện tử nhìn thoáng qua, bên trong quả nhiên liệt kê rất nhiều loại đồ ăn có khẩu vị khác nhau, mỗi một loại đều có hình ảnh minh họa vô cùng sống động, bên cạnh còn có chú thích rõ ràng tỉ mỉ, rất nhiều thứ Lâm Viễn chưa từng được ăn, thậm chí còn chưa nghe qua.

Lâm Viễn chuyển màn hình, lật xem từng tờ từng tờ, nhìn thấy hình ảnh mấy món ngon mỹ vị kia thì nhin không được vụng trộm nuốt nước bọt. Thế nhưng, nguyên soái của Quân bộ đế quốc đang ngồi ở đối diện mình, Lâm Viễn thật sự không dám động tay động chân lung tung.

Lâm Viễn đem thực đơn điện tử trả lại, ngượng ngùng cười nói: “Nguyên soái, cháu không hiểu lắm, hay là ngài chọn đi.”

Rawson nhìn về phía Caesar, thản nhiên hỏi: “Caesar, cậu biết rõ khẩu vị của Lâm Viễn chứ?”

“..... Biết ạ, để cháu chọn cho.” Caesar đành phải cung kính không bằng tuân mệnh, cầm lấy thực đơn, rất nhanh dựa vào thói quen ăn uống bình thường của Lâm Viễn, lựa chọn rất nhiều mỹ thực đặc sắc.

Đồ ăn được lựa chọn trong thực đơn điện tử sẽ được truyền trực tiếp đến phòng bếp, chưa tới năm phút đồng hồ, người máy phục vụ liền đẩy đồ ăn nóng hôi hổi đi vào.

Điểm tâm tạo hình tinh xảo, chân gà, thịt nướng, cá hấp, sườn lợn.....

Nhìn một bàn bày đầy mỹ thực, bụng Lâm Viễn đột nhiên không nhin được kêu lên ọt ọt.

“...” Lâm Viễn nhất thời xấu hổ muốn chết, gục đầu xuống, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ ửng lên.

Rawson thấy dáng vẻ đỏ mặt của thiếu niên trước mắt, đáy lòng đột nhiên nổi lên một tia cảm xúc mềm mại — đứa nhỏ này chắc là đói bụng lắm đi? Biết được mình là nguyên soái, trong lòng nhất định rất khẩn trương, rất sợ hãi, chân tay luống cuống ngồi cúi đầu ở chỗ kia, không dám nói lung tung, cũng không dám ăn cái gì, thế nhưng thấy một bàn mỹ thực như này, bụng trái lại rất thành thực ùng ục kêu lên.

Nghe âm thanh réo gọi từ bụng cậu, Rawson nhin không được khẽ cười cười, chủ động gấp lên một viên điểm tâm hình cầu rất nhỏ đặt vào bát của Lâm Viễn. “Nếm thử cái này đi, đây là đặc sản của thủ đô, là quả của một loài cây sinh trưởng dưới mặt đất, chưng cùng lá bạc hà.”

— Nguyên, nguyên soái tự tay gấp thức ăn cho mình?!

Lâm Viễn lập tức thụ sủng nhược kinh gấp viên điểm tâm màu trắng tinh kia lên, bỏ vào trong miệng...

Món ăn vừa vào trong miệng liền tan ra, giống như được làm từ tuyết, đầu lưỡi nếm được một chút vị ngọt nhàn nhạt, còn kèm theo hương bạc hà mát lạnh...

Ăn ngon vô cùng!

Ăn được thức ăn ngon, Lâm Viễn nhin không được hai mắt sáng lên: “Cái này... Ăn ngon thật!”

Đối diện với đôi mắt sáng ngời trong suốt của thiếu niên, Rawson liền mềm lòng, lại gấp thêm một khối thịt nướng bỏ vào bát của Lâm Viễn: “Nếm thử cái này xem.”

Lâm Viễn đỏ mặt nói: “Cảm ơn, cảm ơn nguyên soái, cháu tự mình gấp là được rồi...”

Rawson mỉm cười nói: “Không cần khẩn trương như vậy, cứ coi ta như một trưởng bối mời cậu ăn cơm là được, ăn nhiều một chút, đừng khách sáo.”

Rawson vừa nói như vậy, Lâm Viễn mới dần dần buông lỏng tâm tình khẩn trương.

Rawson quay đầu về phía Caesar, nói: “Biểu hiện của các cậu ở cuộc thi đấu toàn quốc không tồi, ngày thi đấu đầu tiên ta có đi xem.”

Caesar mỉm cười nói: “Vâng, Lâm Viễn tiến bộ rất nhiều.”

Lâm Viễn vội vàng nói: “Cháu hoàn toàn không nghĩ tới, vị cao thủ hướng dẫn cho cháu, cư nhiên lại là nguyên soái...”

Rawson giải thích: “Lúc ấy ta vừa vận đi trên đường trong trường các cậu, nghe Caesar nói trình độ điều khiển cơ giáp của cậu không tệ, nên muốn gặp cậu một lần.”

Lâm Viễn ngược ngừng gãi đầu, nghiêm túc mà cảm kích nói: “Trình độ của cháu vốn rất nghiệp dư, nhờ có ngài chỉ dạy, cháu mới có thể tiến bộ nhiều như vậy chỉ trong một tháng ...”

Vốn chỉ đơn giản là lời khách sáo, nhưng từ trong miệng của thiếu niên này nói ra, âm thanh trong sáng, ánh mắt nghiêm túc, hành động ngược ngừng gãi đầu đáng yêu, xem ở trong mắt Rawson lại cảm thấy vô cùng động lòng người. (sao ta lại thấy có mùi phụ tử đâu đây =.,=)

Không biết vì sao, khi nhìn thiếu niên này, đáy lòng liền nhin không được dâng lên một tia ấm áp...

Nụ cười chân thành trên mặt thiếu niên, tựa như ánh mặt trời nóng ấm nhẹ nhàng cắt qua đám mây mùa đông chiếu lên tinh cầu.

Chính mình nhiều năm như vậy, vẫn luôn lẻ loi một mình, không có con cháu, không biết có nên nhận cậu ấy làm con nuôi không? Cậu ấy lần trước cũng nói, cha của mình đã qua đời nhiều năm, hiển nhiên đứa trẻ này từ nhỏ đã thiếu vắng tình thương của cha... Nếu như mình trở thành cha của cậu ấy...

Trong đầu đột nhiên lóe lên ý niệm điên cuồng này, lại rất nhanh đã bị Rawson dùng lý trí ngăn chặn.

Các vị đại tướng trong Quân bộ đang lục đục với nhau, tình thế vô cùng ác liệt, nếu như mình nhận Lâm Viễn làm con nuôi, nhất định sẽ khiến Lâm Viễn trở thành đối tượng trọng điểm chú ý của các đại tướng quân này.

— Cứ âm thầm bảo vệ cậu là được rồi.

Chờ cậu tốt nghiệp, trưởng thành, rồi đem cậu đến bên cạnh mình, để cho con đường của cậu sau này bớt đi chút gian nan.

Rawson sau khi quyết định chủ ý, cũng không nói gì nữa, chăm chú nhìn Lâm Viễn đang vui đầu ăn.

Đứa trẻ này lúc ăn cơm giống hệt như một con sóc nhỏ... rất đáng yêu...

Hơn nữa cậu còn là con mèo tham ăn, sức ăn thật lớn, miệng vẫn không ngừng vận động, ăn nhiều như vậy mà chưa no sao?

Lâm Viễn mãi miết vui đầu vào các loại mỹ thực chưa từng ném qua, hoàn toàn không hề cảm nhận được ánh mắt ấm áp trên đỉnh đầu.

Sau khi ăn xong, Lâm Viễn ngẩng đầu lên lau lau miệng, liền nghe Rawson nói: “Ăn đủ chưa? Không đủ thì gọi thêm?”

... Sức ăn của mình quả nhiên đã làm nguyên soái kinh hãi sao?

Lâm Viễn đỏ mặt nói: “Không, không cần, cháu, cháu đã rất no rồi.”

Rawson ấn một cái nút trên bàn, người máy phụ trách tính tiền lập tức đi đến, thanh âm nhu hòa được cơ giới hóa vang lên: “Xin chào, tổng chi phí cho lần dùng cơm này được ghi ở đây, mời ngài kiểm tra sau khi quét thẻ...”

Lâm Viễn vốn muốn nói để cậu mời khách, nhưng nguyên soái đã lấy thẻ pha lê ra, Lâm Viễn đành phải bỏ đi ý nghĩ này.

Ở trước mặt nguyên soái mà giành tính tiền hình như không được tốt lắm?

Kết thúc bữa ăn, Lâm Viễn lại lễ phép hướng Rawson nói lời cảm ơn: “Nguyên soái, cảm ơn ngài...”

Rawson mỉm cười nói: “Đừng khách sáo, ta không có nhiều thời gian, để Caesar dẫn cậu đi dạo ở thủ đô đi, sau này có cơ hội sẽ gặp lại.”

Lâm Viễn lập tức hưng phấn gật đầu: “Vâng! Hẹn gặp lại, nguyên soái!”

Lâm Viễn và Caesar cùng nhau quay người rời đi, Rawson nhìn bóng lưng của thiếu niên, trong một khắc Lâm Viễn xoay người cúi đầu, ánh mắt đột nhiên biến đổi —

Chỉ thấy phía dưới cổ của thiếu niên, vị trí bị áo sơ mi che khuất, thoáng lộ ra hình dạng của một ấn ký, theo động tác cúi đầu xuống của cậu, ấn ký kia càng ngày càng rõ ràng trước mắt...

Rawson sầm mặt mở miệng nói: “Lâm Viễn, cậu qua đây.”

Lâm Viễn sững sốt một chút, nghi hoặc xoay người đi đến trước mặt Rawson, “Nguyên soái?”

Rawson quay người cậu sang chỗ khác, đưa tay kéo cổ áo của cậu xuống, quả nhiên thấy ở vị trí tuyến thể Omega sau xương cổ của thiếu niên lưu lại một dấu hiệu rõ ràng! Theo Lâm Viễn tới gần cùng với dấu hiệu hiện ra ở trước mặt, mùi vị chất dẫn dụ khác thường trên người cậu rốt cục cũng bị Rawson phát hiện!

— Ngửi qua tuy rằng giống Beta, nhưng lại bị pha trộn một chút khí tức rất mỏng tựa như chất dẫn dụ của Alpha và Omega!

— Rõ ràng, Lâm Viễn là một Omega, còn là một Omega vừa bị đánh dấu qua!

Sắc mặt Rawson chợt biến đổi, ánh mắt lợi hại lập tức quét về phía Caesar thần sắc khẩn trương bên cạnh, lạnh lùng hỏi: “Caesar, đây là chuyện gì?”

Hết chương 46.

47. Quyển 2 - Chương 47: Tinh Cầu Ryan

Là sao thế này?

Sau khi nguyên soái mở miệng hỏi những lời này, không chỉ có Caesar cứng ngắc tại chỗ, mà sau lưng Lâm Viễn cũng nhất thời bốc lên một tia hàn ý.

— Chết rồi, cư nhiên bị nguyên soái phát hiện ra cái ấn ký này.

Dấu răng in ở sau gáy chính là vào mấy ngày trước lúc gặp phải kỳ phát tình, Caesar vì muốn áp chế xung động của chất dẫn dụ trong cơ thể mình mà lưu lại dấu hiệu, ở xa có lẽ sẽ nhìn không được, thế nhưng chỉ cần xem ở gần tuyệt đối sẽ thấy rất rõ ràng.

Mấy ngày nay, Lâm Viễn vẫn mặc áo cao cổ, hơn nữa còn dán một miếng băng ở vị trí ấn ký kia để che dấu vết này, loại băng dán ấy nhìn qua trong suốt, thế nhưng sau khi dán lên vết thương sẽ dần dần điều chỉnh màu sắc của vùng da xung quanh, dù là bất cứ dấu vết nào cũng sẽ được che giấu hoàn toàn.

Hôm nay rời giường muộn, trước khi đi ra ngoài lại tắm rửa một chút, bởi vì quá mức hưng phấn khi được gặp vị cao thủ thần bí đó, Lâm Viễn nhất thời sơ ý cư nhiên quên mất việc này.

Hậu quả là bị nguyên soái phát hiện ngay tại chỗ...

Lâm Viễn cứng ngắc đứng ở chỗ đó, không biết nên làm thế nào cho phải.

— Thân phận Omega của mình sẽ bị nguyên soái phát hiện sao?

— Là thống lĩnh tối cao của Quân bộ, đối mặt với một Omega công khai vi phạm điều lệnh Quân bộ như vậy, ông ấy liệu có thể hạ thủ lưu tình mà khai ân với mình không?

Lâm Viễn thấp thỏm mở miệng nói. “Nguyên soái, cháu...”

“Dấu hiệu này là do cháu lưu lại.” Caesar thấp giọng cắt ngang lời của Lâm Viễn, bước về phía trước một bước, đưa tay ôm chặt bả vai Lâm Viễn, bình tĩnh mà đem Lâm Viễn bảo hộ ở bên người, thần nhiên nghênh đón ánh mắt của Rawson, nói. “Nguyên soái, nếu ngài đã phát hiện, cháu cũng chỉ có thể nói cho ngài biết rõ chân tướng. Kỳ thật Lâm Viễn là Omega, mấy năm nay vẫn tiêm vào thuốc ức chế, thế nhưng trước ngày tập huấn thuốc ức chế lại đột nhiên xảy ra chút vấn đề, cháu vì muốn áp chế chất dẫn dụ trong cơ thể cậu ấy cho nên liền tạm thời đánh dấu cậu ấy.”

Lâm Viễn. “.....”

Caesar trực tiếp nói ra, điều này làm cho Lâm Viễn càng thêm bất an cúi đầu xuống.

Rawson nhìn thiếu niên trước mặt cúi đầu siết chặt ngón tay, đáy lòng nhin không được hơi hơi đau xót –

Đứa nhỏ này cư nhiên lại là Omega? Cậu ấy đã làm thế nào để tránh việc đăng kí ở Hiệp hội Omega? Làm thế nào để vụng trộm tham gia thi tuyển đến trường quân sự St. Romia học tập? Có bài học của Lăng Vũ trước đây, cậu ấy chẳng lẽ không sợ sau khi bị người khác phát hiện sẽ sống không bằng chết sao?

Rawson hơi hơi nhíu mày, ánh mắt thâm trầm nhìn Lâm Viễn, nói. “Lâm Viễn, cậu đã là Omega, tại sao còn muốn thi vào trường quân đội? Cậu không biết Omega gia nhập Quân bộ sẽ có hậu quả nghiêm trọng như thế nào sao?!”

Nghe nguyên soái lớn tiếng chất vấn, sắc mặt Lâm Viễn trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Caesar vội vàng gắt gao ôm lấy bả vai Lâm Viễn tựa như an ủi, ngẩng đầu nhìn Rawson, nói. “Nguyên soái, chuyện này cũng không thể trách cậu ấy, cậu ấy cũng chỉ vừa mới biết được chân tướng, những năm gần đây, cậu ấy vẫn cho rằng mình là Beta...” Caesar dừng một chút, “Lâm Viễn là cô nhi bị thất lạc trên chiến trường, khi sinh ra không có đến hiệp hội Omega đăng kí, sau này cậu ấy cũng bị cha mẹ nuôi coi như Beta mà nuôi lớn...”

Có lẽ là động tác ôm bả vai của Caesar đã tiếp cho Lâm Viễn một tia dũng khí, Lâm Viễn rút cuộc thở sâu, ngẩng đầu lên đón lấy ánh mắt của vị nguyên soái mà mình đã tôn kính từ khi còn nhỏ, thản nhiên nói. “Nguyên soái, cháu cũng không phải cố ý vi phạm quân quy. Từ nhỏ đến lớn, cháu vẫn muốn làm một người quân nhân nổi danh, cho nên mới lừa gạt người trong nhà lên lút đến trường quân sự St. Romia học tập, cháu hoàn toàn không ngờ tới mình lại là Omega.”

Lâm Viễn dừng một chút, đột nhiên thay đổi ngữ khí, bình tĩnh mà kiên định nói. “Nếu ngài đã biết chân tướng, cứ ẩn theo quân quy mà xử phạt cháu đi! Bất quá, chỉ bởi vì cháu là Omega mà khai trừ quân tịch của cháu, thậm chí đem cháu nhốt vào ngục giam, cho dù đây có là điều lệ của Quân bộ đi nữa, thì cháu cũng vĩnh viễn không phục!”

— Trong đôi mắt trong veo của thiếu niên, tràn đầy sự quật cường bất phục.

Giữa cơn hoảng hốt, Rawson đột nhiên nhớ tới hình ảnh nhiều năm về trước khi Lăng Vũ rời khỏi tòa án quân sự kia. Lăng Vũ tuy rằng không nói gì, nhưng mà, sống lưng thẳng tắp của cậu, ánh mắt lãnh đạm của cậu, tươi cười trào phúng trên khóe môi cậu, tất cả đều biểu lộ rõ ràng.... cậu cũng không phục!

Đều là Omega, đều có mái tóc đen như mực, đều sở hữu đôi mắt trong veo sáng ngời, đều là cá tính quật cường không chịu khuất phục khi người khác đi ngược với tín niệm của mình!

Đáy lòng Rawson đột nhiên run lên, trong đầu bất chợt xuất hiện một ý niệm điên cuồng –

Thiếu niên trước mặt rất giống Lăng Vũ.... Quả thực chẳng khác nào ruột thịt của Lăng Vũ.

Nếu như Lăng Vũ có thể sinh hạ một đứa trẻ Omega, tính tình hẳn sẽ là như vậy.

Đứa trẻ kia nhất định sẽ rất giống Lăng Vũ, không muốn bị nhốt ở trong nhà nuôi dạy con cái, mà sẽ quật cường tự do đi làm những điều mình thích. Bọn họ đều không cam tâm làm một chú chim hoàng yến bị nuôi nhốt trong nhà, bọn họ muốn làm chim ưng bay về phía bầu trời tự do xanh thẳm mênh mông!

Khi đối diện với thiếu niên này, Rawson thậm chí có loại ảo giác giống như đang thấy được Lăng Vũ thời còn niên thiếu.

Cục diện âm trầm không biết giằng co bao lâu, Rawson lúc này mới thở sâu, nhìn về phía Caesar, hỏi. “Chuyện Lâm Viễn là Omega có bao nhiêu người biết?”

Caesar vội vàng đáp. “Mẹ nuôi của Lâm Viễn, bác sĩ chăm sóc cậu ấy từ nhỏ, phụ vương, mẫu hậu, đại vương huynh của cháu, còn có cháu và Lâm Viễn, trước mặt chỉ có bảy người biết bí mật này.”

Rawson gật gật đầu, nói. “Ta là người thứ tám. Nhớ giữ bí mật cho tốt, đừng để lại xuất hiện thêm người thứ chín!”

Lâm Viễn khiếp sợ mở to mắt, không thể tin được ngẩng đầu nhìn Rawson. “Nguyên soái.... Ngài, ngài không xử phạt cháu sao?”

Rawson mỉm cười nói. “Ta chẳng những sẽ không xử phạt cậu, ngược lại còn rất thích cậu, cậu.... rất giống một vị cố nhân của ta.” Rawson dừng một chút, nói tiếp. “Sau khi tốt nghiệp, nếu cậu có hứng thú, lúc điền nguyện vọng có thể viết tên của quân đoàn Vinh Quang, ta muốn để cậu tới đội cận vệ của ta.”

Lâm Viễn nhất thời ngây ngốc tại chỗ.

Vừa rồi tinh thần căng thẳng, còn nghĩ rằng nguyên soái lạnh lùng cường ngạnh lại cực kỳ có nguyên tắc như thế sẽ ăn theo điều lệ Quân bộ trực tiếp bắt giam mình! Không nghĩ tới, trong nháy mắt, nguyên soái cư nhiên lại gia nhập trận tuyến của mình, không chỉ giúp mình che giấu chân tướng, còn mời mình tới quân đoàn Vinh Quang?

Quân đoàn Vinh Quang!

Quân đoàn Vinh Quang mà mình yêu thích nhất, mơ ước nhất từ nhỏ tới lớn!

Hạnh phúc tới quả thực quá mức đột ngột....

Caesar cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng đã sớm dự liệu được kết quả này, nhưng vừa rồi trong khoảnh khắc nói ra chân tướng vẫn có loại cảm giác khẩn trương khiến trái tim cơ hồ muốn ngừng đập. Hắn sợ dĩ dảm thân nhiên đem tất cả chân tướng nói cho Rawson, ngoại trừ việc cá tính của Rawson không hề cổ hủ ngoan cố giống như các đại tướng quân khác của Quân bộ ra, còn có một nguyên nhân.... chính là Lăng Vũ.

Caesar đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ hình ảnh mộ bia mà mình thấy được trong nhà nguyên soái trước đây....

Tướng quân Lăng Vũ là người mà Rawson yêu thương nhất, cũng là vì thân phận Omega mà bị Quân bộ xử phạt....

Đối mặt với Lâm Viễn đang trải qua cùng một cảnh ngộ như Lăng Vũ thời niên thiếu, Rawson tuyệt đối sẽ không nhẫn tâm giao cậu ấy cho tòa án quân sự.

Quả nhiên như Caesar dự liệu, sau khi Rawson biết chân tướng không những không xử phạt Lâm Viễn, trái lại còn muốn bảo vệ cậu.

Thấy bộ dáng Lâm Viễn đang ngây ngốc, Rawson nhìn không được mỉm cười, nói. “Sao vậy? Cậu không thích quân đoàn Vinh Quang?”

Lâm Viễn vội vàng nói. “Không phải! Cháu, cháu, cháu....” Lâm Viễn kích động đến độ nói không nên lời, xấu hổ gãi gãi đầu, lúc này mới đỏ mặt hướng nguyên soái hành một quân lễ tiêu chuẩn, thanh âm run rẩy nói. “Tuân mệnh! Nguyên soái!”

Nhìn bộ dáng cậu kích động đến đỏ bừng mặt, Rawson nhìn không được hơi hơi giương lên khóe môi. “Ta sẽ lưu lại một vị trí trong đội cận vệ, chờ cậu tốt nghiệp.”

Lâm Viễn lập tức nghiêm chỉnh đứng thẳng. “Cảm ơn nguyên soái! Cháu sẽ mang theo thành tích tốt nhất đến gặp ngài!”

Rawson vừa lòng gật gật đầu. “Được, các cậu trở về đi, ta cũng có việc phải đi trước, lần sau lại gặp.”

Caesar cùng Lâm Viễn điều khiển Bạch Vũ quay trở về khách sạn.

Sau khi nhìn hai người rời khỏi, Rawson lúc này mới thu hồi tươi cười, ánh mắt cũng dần dần trở nên thâm trầm.

Hắn vừa rồi tuy rằng không hỏi nhiều, nhưng mà, trên người thiếu niên này, thật sự là có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Có thể trốn tránh việc đăng kí ở hiệp hội Omega, tuyệt đối không thể nào chỉ đơn thuần là một cô nhi trên chiến trường!

Chỉ có Alpha cùng Omega kết hợp mới có thể sinh hạ một Omega huyết thống tinh thuần như vậy, trong số những quân nhân của Quân bộ đế quốc đi đến tiền tuyến mặc dù có rất nhiều Alpha, thế nhưng, bạn đời Omega của bọn họ không thể nào lại cùng chồng mình ra chiến trường! Cho dù có sinh con cũng tuyệt đối không thể sinh ra ở nơi đó!

Trong thời gian Omega mang thai luôn bị chính phủ quản lý rất nghiêm ngặt tại nhà, đứa trẻ cũng sẽ được sinh hạ an toàn trong bệnh viện, những tiểu hài tử ra đời ở các bệnh viện chính quy đều sẽ được tiến hành kiểm tra đo lường gen, một khi phát hiện gen di truyền của Omega sẽ lập tức được đăng kí ở hiệp hội!

Lâm Viễn có thể thoát khỏi sự kiểm soát của hiệp hội Omega, đây tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, mà là có người cố ý làm như vậy!

Rõ ràng, có người nào đó muốn để Lâm Viễn lấy thân phận Beta lớn lên.

— Sẽ là người nào?

Chẳng lẽ tổ chức mà Lăng Vũ tham gia năm đó, chưa hoàn toàn bị Quân bộ thanh lý sạch sẽ?

Nghĩ đến đây, Rawson nhin không được hơi hơi nhíu mày.

Năm đó Lăng Vũ cũng là được cha mẹ cố ý giấu diếm nên mới tránh khỏi việc đăng kí ở hiệp hội Omega, lấy thân phận Beta lớn lên, thi đậu vào trường quân sự St. Romia, sau này thậm chí còn trở thành thiếu tướng trẻ tuổi nhất của đế quốc.

Nếu không phải thuốc ức chế của cậu ấy đột nhiên mất đi hiệu lực, mọi người căn bản sẽ không thể phát hiện ra được cậu là Omega....

Sau khi thân phận của Lăng Vũ bị phơi bày, Quân bộ trong cơn giận dữ đã truy tìm nguồn gốc của tổ chức bí mật nghiên cứu thuốc ức chế Omega kia, đem tất cả các thành viên trong tổ chức bắt gọn một mẻ lưới!

— Tổ chức kia có tên là “Mạch nước ngầm”, hàm ý là “Sóng ngầm lưu động”.

Tất cả các thành viên của tổ chức đều là Omega, trong đó thậm chí còn có không ít các thiên tài y học!

Chẳng lẽ trong tổ chức đó có người thoát được khỏi sự truy bắt của Quân bộ? Tiếp tục âm thầm nghiên cứu thuốc ức chế?

Bằng không....

Một hài tử lớn lên trong gia đình bình dân như Lâm Viễn, cậu có thể lấy được thuốc ức chế ở đâu?

Càng nghĩ càng thấy bất an, cảm xúc khó chịu kỳ quái trong lòng khiến cho lông mày của nam nhân vốn luôn bình tĩnh càng ngày càng nhíu chặt.

Rốt cuộc, nam nhân thở sâu đứng lên khỏi chỗ ngồi, cầm lấy máy thông tin, dùng mật mã vân tay và đồng tử thông qua quyền hạn tối cao trực tiếp chuyển tới trong mẩu hạm chỉ huy của quân đoàn Vinh Quang.

Giờ phút này, trung tướng Victor ở bên trong phòng chỉ huy vừa mới đi tuần tra quân đoàn trở về, sau khi nhận được thông tin của nguyên soái, lập tức đứng nghiêm chỉnh, hướng Rawson hành một quân lễ tiêu chuẩn. “Nguyên soái!”

Rawson gật gật đầu, nói. “Victor, anh tạm thời chỉ huy đại quân đoàn, ta có chuyện quan trọng phải rời đi ba ngày, trước lễ duyệt binh sẽ trở về. Chuyện ta rời khỏi thủ đô, tuyệt đối không được để bất cứ người nào biết!”

Victor lập tức cung kính nói. “Vâng! Nguyên soái!”

Vị trung tướng Victor này đã phục vụ trong quân đoàn Vinh Quân gần mười năm, từ một cận vệ nho nhỏ chậm rãi lên tới quân hàm trung tướng, vị trí phó chỉ huy của quân đoàn, có thể nói là thân tín do chính tay Rawson bồi dưỡng nên, đối với Rawson tuyệt đối trung thành và tận tâm. Năm đó sau khi Lăng Vũ gặp chuyện không may, Rawson từng hoài nghi quân đoàn Vinh Quang có nội quỷ, cho nên mới lại một lần nữa đi bồi dưỡng một cấp dưới hoàn toàn trung thành với mình.

Rawson đối với người thuộc hạ trầm ổn bình tĩnh này vô cùng yên tâm, sau khi dặn dò xong xuôi, liền lập tức ra khỏi nhà hàng Huỳnh Hỏa.

Bầu trời của thủ đô khi đêm xuống điểm đầy sao, buổi tối mười một giờ, nếu giống như bình thường thì đã là thời điểm nên nghỉ ngơi.

Thế nhưng Rawson lúc này lại không hề cảm thấy mệt mỏi, những suy đoán về thân thể của Lâm Viễn cứ điên cuồng xoay tròn trong lòng hắn, làm cho hắn cơ hồ đứng ngồi không yên!

Rawson không hề do dự triệu hồi ra Hắc Long, để Hắc Long biến thành bộ dạng xe huyền phù chạy thẳng đến một nơi rộng lớn không người ở, sau đó, cơ giáp cấp S dưới mệnh lệnh của chủ nhân trực tiếp biến thân thành một cự long hắc sắc, bay lên trời, một đường chui vào bên trong vũ trụ mênh mông!

Thủ đô giống như tinh thạch màu thủy lam ở trong màn hình không ngừng thu nhỏ lại, tinh vân trắng nõn cùng với những vệt tinh nhỏ phát ra ngân quang nhanh chóng lùi lại phía sau, Hắc Long không tốn quá một phút đồng hồ, đã thoát ly tầng khí quyển bao quanh tinh cầu Rumsfeld, trực tiếp bay ra khỏi thiên hà Cepheus!

Rawson đứng ở bên trong khoang điều khiển, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng lướt qua bản đồ lộ tuyến của các thiên hà.

Bản đồ 3D ở trước mắt phóng đại lên mấy lần, một đám tinh cầu nhỏ được mô phỏng trên đó lấp lánh những ánh sáng có màu sắc khác nhau, ngón tay Rawson quyết đoán chỉ vào một hành tinh nhỏ màu trắng thuần ở thiên hà Cezar tại một góc xa xôi hẻo lánh –

“Đến tinh cầu Ryan, lập tức tiến hành chuyển tiếp không gian!”

“Vâng!”

Hắc Long lập tức chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân, không gian vũ trụ bị áp nén mạnh mẽ, quỹ đạo giữa các thiên hà không ngừng được kéo gần, kéo gần lại....

Tốc độ của cơ giáp cấp S nhanh hơn gấp đôi so với quân hạm thông thường, so với mấy loại phi thuyền chở khách khổng lồ kia còn nhanh gấp hơn mười lần, Hắc Long dựa theo bản đồ liên tục tiến hành ba lần chuyển tiếp không gian, lấy tốc độ nhanh nhất bay về phía tinh cầu Ryan ở thiên hà Cezar.

Rạng sáng mười hai giờ, khách sạn Hoàng Gia ở thủ đô.

Lâm Viễn nằm ở trên giường, nắm chặt dây chuyền màu đỏ sậm trong tay, bởi vì không ngủ được, cậu lại nhìn không được bắt đầu cùng Chu Tước tiến hành trao đổi tinh thần. Đột nhiên cảm thấy mỗi đêm dài thanh tĩnh lại có thanh âm ở trong đầu cùng mình trò chuyện là một điều rất thú vị, cũng làm cho cậu cảm thấy vô cùng ấm áp.

Rất nhiều lời không dám nói ra với người khác, đều có thể tâm sự cùng với cơ giáp của mình....

Lâm Viễn nhẹ giọng nói dưới đáy lòng. “Chu Tước, hôm nay ta cứ nhiên lại có thể trực tiếp gặp mặt nguyên soái, ông ấy so với trong tưởng tượng của ta còn hoàn hảo hơn, ta còn tưởng rằng ông ấy sẽ xử phạt ta....”

Chu Tước ôn nhu nói. “Sẽ không đâu, chủ nhân, nguyên soái kỳ thật là một người rất tốt.”

Lâm Viễn hưng phấn mà gật đầu. “Đúng vậy, năm đó lúc baba ta vẫn còn là tướng quân của quân đoàn Âm Dạ, quân đoàn Vinh Quang cũng thường xuyên trợ giúp cho baba, có phải không?”

Chu Tước đáp. “Đúng vậy, bọn họ còn là bạn học thời đại học.”

Cõi lòng Lâm Viễn tràn ngập vui sướng nói. “Vậy bọn họ hẳn là bạn bè rất tốt của nhau đi....”

Lâm Viễn tối hôm qua đã vài lần nhìn thấy bóng dáng của nguyên soái Rawson cùng cơ giáp Hắc Long từ trong trí nhớ của Chu Tước, năm đó lúc ở tiền tuyến, thiếu tướng Lăng Vũ, sinh phụ của mình cùng thượng tướng Rawson của quân đoàn Vinh Quang là tổ hợp ăn ý nhất, quân đoàn Vinh Quang từng nhiều lần viện trợ cho quân đoàn Âm Dạ trong những tình huống khẩn cấp.

Chỉ là, ký ức của Chu Tước tại khoảnh khắc thuốc ức chế của baba mất đi hiệu lực kia liền chấm dứt.

Lâm Viễn chỉ có thể nhìn thấy baba ở thời điểm cuối cùng để Chu Tước tỉnh lại, ra lệnh cho Chu Tước thay đổi hướng đi của mẫu hạm chỉ huy Âm Dạ, sau đó kêu phó quan Knox đi vào, tiếp theo, baba bị phó quan Knox dùng khoang thuyền cách ly bí mật mang đi, nhìn thấy lần nữa chính là nửa tháng sau, baba thân mang trọng tội đến cáo biệt lần cuối với Chu Tước.

Trong nửa tháng kia phát sinh chuyện gì, trong trí nhớ của Chu Tước hoàn toàn trống rỗng.

Baba bị phó quan Knox mang đi nơi nào, kỳ phát tình được giải quyết như thế nào, hết thấy đều không thể nào biết được.

Lâm Viễn có chút tò mò hỏi. “Chu Tước, người nói xem, người cha Alpha của ta có thể là ai?”

Tối hôm qua sau khi biết được sinh phụ của mình chính là Lăng Vũ, bởi vì quá khiếp sợ và khổ sở, Lâm Viễn cũng không có hỏi Chu Tước về chuyện người cha còn lại của mình. Tỉnh táo mà ngẫm lại, nếu mình đã được sinh ra, thì baba năm đó chắc chắn đã bị một Alpha đánh dấu hoàn toàn, baba cá tính kiêu ngạo như vậy, là ai có thể đánh dấu được ông ấy?

Chu Tước ôn nhu nói. “Thực xin lỗi, chủ nhân, chuyện này ta cũng không rõ. Khi ấy quân đoàn Âm Dạ khẩn cấp hạ xuống tại tinh cầu Ryan, lúc phó quan Knox mang tướng quân đi, tướng quân không mang ta theo.”

Có lẽ là vì baba quá kiêu ngạo... không muốn để Chu Tước làm bạn với mình nhiều năm thấy được bộ dáng chật vật của mình trong kỳ phát tình?

Lâm Viễn cười nói. “Không sao, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi. Có lẽ là thủ hạ hoặc chiến hữu của baba đi?”

Người biết tất cả những chuyện này chỉ có Knox.

Lâm Viễn mặc dù rất muốn biết thân phận của cha mình, nhưng mà, cậu lại không dám đi hỏi huấn luyện viên Knox. Chuyện mình là Omega tuyệt đối không thể để người nào khác biết được, Lâm Viễn lại càng không có khả năng đến trước mặt Knox nói mình là con trai của Lăng Vũ.

..... Người cha Alpha kia, có lẽ đã sớm không còn ở đây đi?

Lâm Viễn có chút mất mát suy nghĩ.

Tám giờ sáng ngày tiếp theo, tinh cầu Ryan.

Trải qua tám giờ bay trong vũ trụ cùng với ba lượt chuyển tiếp không gian liên tục, Hắc Long rút cuộc cũng mang được Rawson từ thủ đô xa xôi đi tới tinh cầu này.

Thời tiết trên tinh cầu Ryan rét lạnh, tuyết rơi liên tục khiến nơi này càng trở nên hoang vắng căn cổ, trên đường cái vắng tanh, ngẫu nhiên mới có một chiếc xe huyền phù to lớn chạy qua con đường trên không, dấu hiệu trên xe đều là tên của các loại công ty khoáng vật, người cư trú trên tinh cầu này càng ngày càng ít, đại bộ phận dân cư ở lại đều là binh lính của những quân đoàn khai thác khoáng sản do Quân bộ phái tới và người nhà của bọn họ.

Binh lính bị phái đến tinh cầu hoang vắng này đa phần đều là Beta, trên khắp tinh cầu Ryan, Alpha cùng Omega là vô cùng hiếm thấy.

Rawson điều khiển Hắc Long hạ xuống tinh cầu Ryan, trước lúc hạ cánh, hắn đã thông qua quyền hạn tối cao truy cập vào cơ sở dữ liệu của trường quân sự St. Romia lấy ra tư liệu chi tiết của Lâm Viễn, hiểu biết tương đối về bối cảnh thân phận của mẹ nuôi Lâm Viễn.

Vì để tránh gây sự chú ý, sau khi Rawson hạ xuống bãi đất trống, liền trực tiếp đi bộ đến trước cửa căn nhà Lâm Viễn đã lớn lên.

Đưa tay ấn chuông cửa, đến mở cửa là một người phụ nữ có dung mạo dịu dàng, sau khi nhìn thấy Rawson thì sững sốt một chút, nghi hoặc hỏi. “Xin chào, xin hỏi ngài... tìm ai?”

Rawson tận lực dùng ngữ khí ôn hòa hỏi. “Bà là mẹ Lâm Viễn sao?”

Lâm phu nhân gật gật đầu, khẩn trương nói. “Tiểu Viễn nhà tôi.... nó xảy ra chuyện gì sao?”

Rawson mỉm cười một chút, đáp.”Không có gì, bà không cần khẩn trương, Lâm Viễn rất tốt, tôi là huấn luyện viên trong trường của cậu ấy, đi ngang qua nơi này, thuận tiện đến nhà của cậu ấy hỏi thăm.” Rawson nói xong liền lấy ra một chiếc thẻ chứng minh thân phận có đóng dấu bên trong cơ giáp.

— Đây là huấn luyện viên đến thăm hỏi gia đình sao?

Lâm phu nhân nhất thời thụ sủng nhược kinh, vội vàng mở cửa nói. “Mời ngài vào.”

Rawson đi vào trong phòng, lập tức được Lâm phu nhân mời tới sofa ngồi xuống.

Lâm phu nhân xoay người đi lấy nước, Rawson bắt động thanh sắc nhìn chung quanh nơi Lâm Viễn lớn lên một lần.... Gia đình này thoát nhìn cực kì nghèo khó, căn nhà kiểu hai gian ba buồng như thế này hiện tại đã sớm không còn sử dụng, tổng diện tích không đến tám mươi mét vuông, chỉ có ba phòng nhỏ, đều là phòng ngủ, đến cả thư phòng cũng không có. Các loại máy móc trong nhà nhìn qua cũng tương đối cũ kỹ, người máy quét rác ở trong phòng là loại đã ngừng sản xuất từ vài năm trước.

Lâm Viễn là ở trong hoàn cảnh này mà lớn lên sao?

Rawson đột nhiên lại có chút đau lòng.

Đúng lúc này, một cô gái dung mạo thanh tú đột nhiên đi ra từ phòng bếp. Tóc của cô túm thành kiểu đuôi ngựa đơn giản, thoát nhìn rất có sức sống, trông thấy Rawson, ngừng một chút, sau đó hướng về phía phòng ăn, hỏi. “Mẹ, trong nhà có khách sao?”

Lâm phu nhân vội vàng nói. “Đúng vậy, vị này là huấn luyện viên trong trường của em con, đi ngang qua tình cầu của chúng ta nên thuận tiện đến thăm gia đình.”

Lâm Diêu có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi trên sofa.

.... Dường như có điểm giống với hình ảnh của nguyên soái trên Internet a? Nhưng mặc y phục hàng ngày thế này thì lại không phải quá giống?

Nguyên soái làm sao có thể tới nơi này được, có lẽ chỉ là tương tự nhau thôi đi?

Lâm Diêu không hề nghĩ nhiều, cười cười đi tới. “Huấn luyện viên, xin chào, em trai của tôi ở trường học phải nhờ mọi người chăm sóc rồi!”

Rawson hỏi. “Cô là chị của Lâm Viễn, Lâm Diêu?”

Lâm Diêu gật gật đầu.

Rawson nói. “Em trai của cô ở trường học biểu hiện rất ưu tú.”

Lâm Diêu kiêu ngạo nói. “Em trai của tôi từ nhỏ đã rất nghe lời rất hiểu chuyện, nó từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng xếp thứ nhất đó!”

Lâm phu nhân mang nước tới, lễ phép đưa đến trong tay Rawson, một bên còn tròng con gái của mình. “Đừng có nói đùa!”

Lâm Diêu cười đáp. “Đâu có nói đùa? Em trai con vốn dĩ lúc nào cũng là người đứng đầu, trong phòng nó tất cả đều là các loại cúp nó đạt được từ nhỏ đến lớn.”

Chị gái sáng sủa hoạt bát, mẹ nuôi bệnh tật nhưng cá tính lại ôn nhu....

Bộ dáng hoàn toàn không giống như có liên quan đến tổ chức Mạch nước ngầm.

Như vậy, thuốc ức chế của Lâm Viễn là ai cho?

Nghĩ đến đây, Rawson liền nói. “Đúng rồi, tôi nghe Lâm Viễn nói, cậu ấy từ nhỏ đã không có cha, là bác sĩ ở nhà bên vẫn chăm sóc cậu ấy. Lâm Diêu, cô có thể mang tôi qua nhà bên cạnh hỏi thăm chút không? Tôi muốn tìm hiểu một chút tình hình trước đây của Lâm Viễn.”

Lâm phu nhân giật giật môi, muốn nói lại thôi, Lâm Diêu không biết chút gì lập tức cười nói. “Không thành vấn đề!”

Rawson cùng Lâm Diêu đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, lại đúng lúc gặp được bác sĩ Fuente đi ra từ nhà bên cạnh đang chuẩn bị đến bệnh viện làm việc.

Lâm Diêu mỉm cười chào hỏi. “Chú Fuente, sớm như vậy mà chú đã đi làm a?”

Fuente nghe được thanh âm của tiểu nha đầu nhà bên, cười quay đầu, lại nhìn thấy nam nhân bên cạnh cô, tươi cười đột nhiên cứng ngắc ở trên mặt.

Rawson bất động thanh sắc gật gật đầu với ông, nói. “Fuente, đã lâu không gặp.”

Fuente. “.....”

Lâm Diêu có chút nghi hoặc nhìn hai người. “Ách, hai người quen nhau sao? Vị này là huấn luyện viên ở trường Lâm Viễn, hôm nay đi ngang qua nhà cháu thuận tiện đến chào hỏi, đúng rồi, chú Fuente trước kia hình như cũng là quân nhân phải không....”

Fuente biểu tình cứng ngắc trầm mặc một lát, mới xấu hổ nói. “Khụ, phải, đã lâu không gặp....”

Rawson mỉm cười một chút, nói. “Lâm Diêu, cô về nhà trước đi, tôi cùng vị lão chiến hữu này tự ôn chuyện.”

Lâm Diêu gật gật đầu. “Tôi đến tiệm bánh ngọt bây giờ! Huấn luyện viên, về sau Tiểu Viễn có chuyện gì, có thể trực tiếp liên lạc đến số nhà tôi!”

Lâm Diêu đem số của mình đưa cho Rawson, lúc này mới xoay người đi về phía tiệm bánh ngọt của mình.

Rawson cùng Fuente trầm mặc đối diện với nhau.

Thật lâu sau, Fuente mới ngượng ngùng hỏi. “Khụ khụ, nguyên, nguyên soái, tại sao ngài lại tới nơi này?”

Rawson thần nhiên nói. “Đến thăm gia đình Lâm Viễn.”

Sắc mặt Fuente đột nhiên cứng lại một chút. “Lâm, Lâm Viễn? Ngài quen biết đứa trẻ kia sao?”

Rawson mỉm cười. “Àn, ngày hôm qua ta còn cùng cậu ấy gặp mặt. Không nghĩ tới, bác sĩ ở cạnh nhà cậu ấy cư nhiên là anh, đúng là trùng hợp thật.”

“.....” Mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống trán Fuente.

Nam nhân này tuy rằng đã nhiều năm không gặp, thế nhưng cái loại khí tức lạnh lùng cường ngạnh này vẫn không hề thay đổi chút gì, lúc hắn càng bình tĩnh thì lại càng đáng sợ.

Rawson thần nhiên hỏi. “Anh muốn đi làm sao?”

Fuente vội vàng nói. “Tôi tự mở một bệnh viện tư nhân, không đi làm cũng không sao, dù sao bệnh nhân đến khám hàng ngày cũng rất ít....”

Rawson nói. “Vậy vừa lúc, cùng ta đi dạo xung quanh đi.”

“.....” Fuente thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

Rawson không hề có mục tiêu, đi dọc theo đường đến trường của Lâm Viễn, thời điểm đi qua một góc đường, đúng lúc nhìn thấy một tòa nhà của công ty khai thác mỏ.

Bên trong công ty khai thác mỏ có một người đàn ông đang ngồi, trong tay cầm máy điện tử vừa ngáp vừa đọc sách, mồ hôi lạnh trên trán Fuente chảy ròng ròng, chỉ biết liều mạng hướng về phía bên kia mà nhảy mất, đáng tiếc nam nhân đang đọc sách giờ phút này rất buồn ngủ, hoàn toàn không cảm nhận được động tĩnh ở bên kia đường.

Ánh mắt Rawson đột nhiên trầm xuống, hai ba bước liền đi về phía phòng bảo vệ.

Nam nhân đang ngáp ngắn ngáp dài tựa hồ nhận thấy được một cỗ khí tức cường thế đang tới gần, nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhất thời cứng ngắc tại chỗ.

Rawson ánh mắt bình tĩnh nói. “Trung tá Chu Nghị, đã lâu không gặp.”

Nam nhân vội vã từ trên ghế đứng lên, liếc mắt nhìn Fuente, phát hiện Fuente đang xoa xoa mồ hôi lạnh.

Chu Nghị sờ sờ mũi, xấu hổ nói. “Nguyên soái, tại sao ngài lại đến đây? Nếu sớm biết ngài muốn đến, tôi đã chuẩn bị một chút rượu Tequila ngài thích uống nhất, nơi này trời đông giá rét, khụ, có muốn vào nhà tôi nói chuyện hay không?”

Rawson gật gật đầu nói. “Được, ta cũng muốn đi vào nhà anh xem xem.”

Chu Nghị nhất thời cảm thấy mình hình như vừa tự chui đầu vào rọ.

Ba người một đường đi đến nhà của Chu Nghị.

Nhà của nam nhân độc thân, hai buồng một phòng, trong nhà chất đầy quần áo vô cùng lộn xộn.

Nam nhân này giống hệt như năm đó, sau khi xuất ngũ vẫn lười nhác như vậy.

Chu Nghị có chút xấu hổ nói. “Khụ khụ, nguyên soái mời ngồi, trong nhà có chút bừa bộn.”

Rawson ngồi xuống sô pha, lúc này mới thấp giọng nói. “Chu Nghị, đội trưởng đội cận vệ của quân đoàn Âm Dạ, quân hàm trung tá; Fuente, đội trưởng đội quân y của quân đoàn Âm Dạ, quân hàm trung tá.” Rawson dừng một chút, ánh mắt lợi hại chậm rãi đảo qua khuôn mặt của hai người. “Một người ở cạnh nhà Lâm Viên, thuận tiện chăm sóc thân thể cậu ấy; Một người làm bảo vệ của công ty khai thác mỏ nằm trên đường cậu ấy đi học, thuận tiện dạy cậu ấy một thân võ nghệ..... Những điều này, sẽ không phải là trùng hợp chứ?”

Chu Nghị đang chuẩn bị đi lấy nước uống bỗng lập tức cứng ngắc, liếc qua Fuente, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Rawson bình tĩnh nhìn bọn họ. “Nói đi, ngoại trừ hai người các anh, quân đoàn Âm Dạ trên tinh cầu Ryan này, còn có những ai?”

Hai người đều trở nên trầm mặc.

Bị nam nhân này bình tĩnh nhìn chằm chằm, dường như đến cả không khí cũng bị đông lại thành băng.

Hết chương 47.

48. Quyển 2 - Chương 48: Tình Phụ Tử

Sở dĩ Rawson khẳng định đây không phải trùng hợp, đương nhiên là có lý do của mình,

Năm đó sau khi quân đoàn Âm Dạ giải tán, đa số các binh sĩ đều bị phân công đến các quân đoàn lớn, nhưng bởi vì tất cả các sĩ quan từ cấp Thiếu tá trở lên vẫn tuyệt đối trung thành với Lăng Vũ, nên bọn họ không muốn đến những quân đoàn khác để nghe theo mệnh lệnh của các vị tướng quân kia. Vì thế, rất nhiều sĩ quan lựa chọn trực tiếp xuất ngũ, có một số ít như Knox, Eileen lựa chọn đến các trường quân đội nhận làm huấn luyện viên, cùng các quân đoàn khác không có bất kỳ liên quan gì nữa.

Vì bọn họ biết, các sĩ quan cao cấp đó đều hận Lăng Vũ đến tận xương, không thể nào thật lòng đối xử tử tế với cấp dưới của cậu.

Fuente và Chu Nghị, là đại biểu cho những sĩ quan xuất ngũ của quân đoàn Âm Dạ sau khi giải tán.

Fuente từng là đội trưởng đội quân y đi theo quân đoàn Âm Dạ, tính cách ôn hòa, y thuật cao siêu, sau khi ông xuất ngũ vốn có thể trực tiếp đến bệnh viện trung ương để quốc để làm một bác sĩ nổi tiếng, thế nhưng, ông lại không đến thủ đô hưởng đãi ngộ tốt, mà đi tới nơi hoang vắng này mở một bệnh viện nhỏ, lại mở được vừa đúng mười năm, điều này thật sự rất không bình thường.

Chu Nghị giống như Lăng Vũ đều là hậu duệ của người châu Á, năm đó lúc còn ở quân đoàn Âm Dạ, thân là đội trưởng đội cận vệ, quan hệ giữa ông cùng Lăng Vũ rất tốt. Người đàn ông này tuy rằng tác phong

sinh hoạt hơi lười nhác, nhưng lại có một thân võ thuật tốt, bộ công phu quyền cước kia nghe nói rất thích hợp để phát huy trên những người có vóc dáng nhỏ bé, Lăng Vũ khi rảnh luôn thích cùng ông đánh vài trận.

Hai người tuy tính cách chênh lệch vạn dặm, nhưng, bọn họ đều có một điểm giống nhau then chốt —

Bọn họ đều là sĩ quan do Lăng Vũ tự mình lựa chọn, đều đối với Lăng Vũ tuyệt đối trung thành!

Hai người cùng đồng thời xuất hiện ở một tỉnh cầu hoang vắng, một người trong đó lại ở ngay bên cạnh nhà của Lâm Viễn, người còn lại thì làm bảo vệ ở nhà máy gần nhà Lâm Viễn, đây tuyệt đối không đơn giản chỉ là sự trùng hợp!

“Cấp dưới của quân đoàn Âm Dạ, còn có ai ở tỉnh cầu Ryan?” Thấy hai người trầm mặc không nói, Rawson lạnh mặt, “Các anh không nói, là muốn ta bay tới khắp các tỉnh cầu, đến từng nhà tìm chiến hữu cũ của các anh sao?”

Hai người nhìn nhau, lúc này Fuente mới lúng túng nói: “Hai chúng tôi, còn có Lâm Vĩ Thành đã hy sinh, không còn ai khác nữa.”

Rawson trầm mặc một chút, thấp giọng hỏi: “Các anh đến tỉnh cầu Ryan, là do Lăng Vũ an bài, đúng không?”

Fuente và Chu Nghị nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Hiển nhiên, họ hoàn toàn không nghĩ rằng vị nguyên soái suốt mười tám năm chẳng để tâm bất cứ chuyện gì, lại có một ngày đột nhiên nổi giận dưng dưng chạy qua đây.

Rawson cố nén đau đớn trong lòng, hạ giọng nói: “Mấy năm nay ta vẫn nghĩ cậu ấy đã qua đời, nhưng thật ra, ta chưa từng tận mắt nhìn thấy thi thể của cậu ấy. Hơn nữa, nếu như cậu ấy thật sự đã chết rồi, thế thì... Đứa trẻ Omega tên Lâm Viễn kia, từ đâu mà đến?”

“...” Trong mắt Fuente và Chu Nghị đồng thời hiện lên một tia khiếp sợ.

Rawson nói tiếp: “Ta luôn cảm thấy đứa trẻ kia rất giống Lăng Vũ, bất quá lúc đó thân phận của thằng bé là Beta, ta cho rằng Lăng Vũ đã qua đời, cho nên không nghĩ ngợi gì nhiều... Đến tối hôm qua ta mới biết, Lâm Viễn là một Omega. Bác sĩ Fuente, thuốc ức chế của Lâm Viễn là do anh làm, đúng không? Trung tá Chu Nghị, thân thủ của Lâm Viễn tốt như vậy, cũng là do anh dạy, có đúng không?”

— Chẳng trách lúc đó khi cùng đứa trẻ kia đối chiến trong phòng huấn luyện lại luôn có một loại cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ.

Thao tác cơ giáp của Lâm Viễn có rất nhiều chiêu thức giống như một người luyện võ, một số động tác đón đỡ, ra quyền trong đó, càng nhìn càng quen thuộc.

Lúc này, Rawson rốt cuộc cũng hiểu rõ.

Không sai, cách thức điều khiển cơ giáp của Lâm Viễn hoàn toàn là bản sao của Chu Nghị!

Năm đó sở dĩ Chu Nghị được Lăng Vũ nhìn trúng, là do phương thức điều khiển cơ giáp của Chu Nghị, hẳn hoàn toàn đem cơ giáp nhân hình coi như người mà sử dụng, đủ loại quyền cước công phu được cơ giáp thực hiện, hiệu quả chiến đấu quả thực khiến kẻ khác phải thán phục!

Rawson đối với toàn bộ quyền cước của Chu Nghị đều vô cùng quen thuộc, cho nên mới có thể dự đoán được tất cả động tác của Lâm Viễn trong trận đối chiến cơ giáp!

— Rất rõ ràng, Chu Nghị là sư phụ của Lâm Viễn.

Ánh mắt sắc bén của Rawson nhìn thẳng về phía Chu Nghị, “Đến nước này, các anh vẫn tính gạt ta?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau lần thứ hai, Chu Nghị lúc này mới nói: “Khụ, không sai, năm đó tôi cùng Lâm Vĩ Thành đưa Tiểu Viễn đến tỉnh cầu Ryan, lúc Vĩ Thành bất ngờ hy sinh ở tiền tuyến, tôi nhận lệnh của tướng quân ở lại nơi này chăm sóc Lâm Viễn. Khi Lâm Viễn tám tuổi, tôi thu nhận cậu bé làm đồ đệ, một thân công phu của cậu bé là do tôi dạy.”

Fuente nhẹ giọng nói: “Tôi là nhận được mật thư của tướng quân đi đến tỉnh cầu Ryan này, tướng quân dặn dò tôi giúp đỡ, chăm sóc một đứa trẻ tên là Lâm Viễn, lúc đó tôi cũng không biết thân thế của Lâm Viễn, vẫn cho rằng cậu bé là một Beta, là con của Lâm Vĩ Thành và Lâm phu nhân... Đến năm tám tuổi khi Lâm Viễn dùng hết thuốc ức chế, đột nhiên ngã bệnh, tôi mới biết cậu bé là một Omega.”

Fuente dừng một chút, “May là tướng quân đã dặn Lâm Vĩ Thành để lại cho Lâm phu nhân phương pháp điều chế thuốc và danh sách một số dược vật bị cấm, đề phòng khi cần đến. Tôi dựa theo danh sách đó làm lại cho cậu bé một lượng lớn thuốc ức chế, lúc gặp Chu Nghị, tôi mới biết thân thế thật sự của Lâm Viễn.”

Những điều hai người kể làm cho đáy lòng Rawson nổi lên một trận đau đớn.

Lăng Vũ...

Cậu ấy cư nhiên chưa chết! Thậm chí còn hạ sinh đứa trẻ kia!

Rawson không rõ giờ phút này chính mình đến cùng là vui mừng nhiều hơn hay khổ sở nhiều hơn!

— Vui mừng, là vì cậu ấy vẫn còn sống, đứa bé kia cư nhiên cũng còn sống!

— Mà làm cho người ta khổ sở hơn là, bí mật lớn như thế, cậu ấy cư nhiên lại giấu diếm mình nhiều năm như vậy...

Tưởng rằng cậu ấy đã qua đời, còn lập cho cậu ấy một mộ bia phía sau vườn hoa, trước mộ bia trồng đầy hoa anh thảo mang ý nghĩa “Trừ em ra, tôi không còn yêu ai khác”, suốt mười tám năm nay, loài hoa kia đã nở khắp toàn bộ hoa viên, hàng năm vào mùa xuân, tầng tầng lớp lớp trăm ngàn đóa hoa lại đua nhau khoe sắc bao phủ khắp mộ bia, cũng tựa như trái tim của hắn đang bị những dây leo thống khổ dần dần bao bọc.

Mười tám năm, cả ngày lẫn đêm đều nhớ về cậu, bị hối hận và thống khổ vô cùng vô tận dần vạt...

Vậy mà, người kia, cậu ấy rõ ràng còn sống, lại hoàn toàn không có tin tức, cậu ấy thậm chí còn không cho mình biết đã sinh hạ hài tử này...

Rawson dùng sức bấm chặt móng tay vào lòng bàn tay, từ nơi sâu nhất dưới đáy lòng tràn lên nỗi thống khổ bị thương, theo mạch máu lan truyền khắp cơ thể, cả người dường như bị một con dao bén nhọn cắt thành trăm mảnh, áp lực trong lồng ngực gần như làm cho hắn hít thở không thông.

Trầm mặc một lúc lâu, Rawson mới thở dài, thấp giọng hỏi: “Lăng Vũ, cậu ấy hiện giờ ở đâu?”

Chu Nghị vội vàng nói: “Chúng tôi cũng không biết tướng quân ở đâu, tướng quân hẳn là đã trốn đi rồi, ngài cũng hiểu rõ, những lão già trong Quân bộ đó nếu biết cậu ấy chưa chết, chắc chắn sẽ không buông tha cho cậu ấy.”

Rawson dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Chu Nghị, “Anh thực sự không biết?”

Fuente ngữ khí ôn hòa nói: “Đúng vậy, nguyên soái, đến nước này, chúng tôi cũng không cần phải lừa gạt ngài nữa. Sau khi chuyện năm đó phát sinh, tướng quân bắt đầu làm việc vô cùng cẩn thận, mỗi lần đều là cậu ấy liên lạc với chúng tôi, chúng tôi căn bản không có biện pháp liên lạc lại với cậu ấy, tất cả máy truyền tin và bưu kiện của cậu ấy đều được cài đặt thiết bị phản truy tung, để tránh cho tung tích của cậu ấy bị Quân bộ phát hiện...”

Chu Nghị gật đầu phụ họa nói: “Tướng quân đưa Tiểu Viễn đến tỉnh cầu Ryan rồi cho vào nhà của Lâm Vĩ Thành, cũng là để Tiểu Viễn có thể bình an lớn lên. Không ngờ, đứa trẻ Tiểu Viễn này cư nhiên gạt chúng tôi lên thi vào trường quân sự... Quy định của Học viện quân sự St. Romia vô cùng nghiêm ngặt, chúng tôi sợ nếu Lâm Viễn không đến trường, Quân bộ sẽ tới điều tra, đến lúc đó trái lại còn có thể tìm ra nguồn gốc thân thế của cậu bé, cho nên Fuente làm một lượng lớn thuốc ức chế có thể vượt qua đợt kiểm tra đo lường huyết thanh cho đứa trẻ này, trước tiên muốn cho cậu bé học xong năm nhất, ngày nghỉ trở về rồi mới nghĩ biện pháp.”

Vì vậy Fuente còn cố ý đi tìm lão bằng hữu là huấn luyện viên Knox nói chuyện, xác định trường quân đội không có kiểm tra gen của học viên, đồng thời bảo cháu ngoại của mình là Carl ở trong trường chiếu cố Lâm Viễn nhiều hơn.

Nhưng mà, liên quan đến việc Lăng Vũ bí mật giả chết và thân phận thật của Lâm Viễn, Fuente không thể nào nói rõ cho Lâm phu nhân, vậy nên mới nhiều lần phóng đại tầm quan trọng của thuốc ức chế, để cho bà thuyết phục con mình mỗi ngày đều phải uống đúng hạn, thậm chí đem chuyện “hai tuần không uống thuốc sẽ phát tác” nói thành “không thể ngừng uống trong một tuần”, tận lực đem sự tình trở nên nghiêm trọng hơn.

Đáng tiếc, kế hoạch ban đầu rất chu toàn, nhưng bởi vì Lâm phu nhân nhất thời mềm lòng, không nói cho Lâm Viễn biết cậu là một Omega, mà lại nói với cậu rằng hệ thống miễn dịch có khiếm khuyết, cho nên Lâm Viễn mới không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Trên phi thuyền vũ trụ, Lâm Viễn không uống thuốc hơn mười ngày, nhưng vì là lần gián đoạn đầu tiên, cho nên chỉ xuất hiện một chút dấu hiệu, uống thuốc đúng lúc là có thể ngăn chặn. Mà lần gián đoạn thứ hai ở thủ đô, rốt cuộc dẫn đến việc hiệu quả của thuốc ức chế trong cơ thể Lâm Viễn bị phá vỡ, làm hỗn loạn toàn diện chất dẫn dụ, suýt chút nữa đã tiến vào kỳ phát tình, bị Caesar phát hiện ra chân tướng cậu là Omega.

Nhớ tới hài tử Lâm Viễn kia, lòng Rawson bỗng nhiên đau xót.

— Thiếu niên kia, cư nhiên là con trai ruột của mình?

Chẳng trách khi nhìn thấy cậu luôn có cảm giác thật thân thiết, lúc đối diện với nụ cười chân thành kia thì lòng liền mềm nhũn đến rối tinh rối mù.

Có lẽ Lăng Vũ có lý do bất đắc dĩ gì đó cho nên mới rời đi, chỉ có thể đem con giao phó cho cấp dưới mình từng tin nhiệm nhất. Bất luận như thế nào, với tính cách cao ngạo của Lăng Vũ, vậy mà cư nhiên lại chấp nhận hạ sinh đứa trẻ, hài tử này là cốt nhục của mình, một nửa dòng máu chảy trong người cậu bé là của mình!

Nghĩ đến đôi mắt trong sáng của Lâm Viễn, còn có bộ dạng vui đầu dưng bữa đáng yêu kia... trái tim Rawson liền nổi lên một tia ấm áp khó có thể hình dung.

Con của mình và Lăng Vũ...

Điều này vốn chỉ tồn tại trong mộng tưởng, mà bây giờ, cư nhiên lại có thể trở thành hiện thực!

Lúc Rawson rời khỏi nơi ở của Chu Nghị, Fuente và Chu Nghị liếc nhìn nhau, lúc này mới đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Năm đó cảnh tượng Lăng Vũ giả chết quá mức chân thật, mấy người trong Quân bộ đó đều cho rằng Lăng Vũ đã chết, cho nên mới không bắt hết thuộc cấp của quân đoàn Âm Dạ, mà một bộ phận sĩ quan chủ động xuất ngũ càng làm cho bọn họ vui mừng vì đã đạt được mục đích.

Fuente và Chu Nghị lẩn trốn trên tinh cầu xa xôi này, hơn mười năm nay chưa bị ai phát hiện, bọn họ cũng đã quen với cuộc sống nhàn nhã trên tiểu tinh cầu này, kết quả là hôm nay Rawson đột nhiên ghé qua, hai người trở tay không kịp mới vừa vặn bị bắt.

Kỳ thực nếu đổi thành người khác, cho dù thấy hai người này ở quanh đây, cũng sẽ cảm thấy đây là một sự trùng hợp đi? Dù sao mỗi tinh cầu trong phạm vi chính quyền đế quốc đều có vài quân nhân ở lại, tình cờ sống gần các chiến hữu cũ cũng có rất nhiều.

Mà Rawson lại dễ dàng suy đoán ra hết thấy là do Lăng Vũ an bài, có thể thấy được, hắn đối với Lăng Vũ hiểu rõ đến mức nào.

Chu Nghị khẽ thở dài: “Cứ như vậy nói cho hắn biết, có được không?”

Fuente đảo cặp mắt trắng dã, “Hiện tại mới hỏi vấn đề này, không cảm thấy quá muộn sao?”

Chu Nghị ho khan một cái, “Khụ... Tôi nghĩ, nếu chúng ta không nói, hắn cũng rất nhanh có thể tra ra rõ ràng, so với việc hắn lôi Tiểu Viễn đi kiểm tra ADN, không bằng trực tiếp nói cho hắn biết. Dù sao, Tiểu Viễn cũng là con của hắn.”

Fuente gật đầu nói: “Nếu không giấu được, cho hắn biết cũng tốt. Có hắn ở Quân bộ chăm sóc, cuộc sống sau này của Tiểu Viễn sẽ tốt hơn nhiều.”

Chu Nghị suy nghĩ một chút rồi nói: “Hắn cứ nhiên tìm đến được tinh cầu Ryan, rõ ràng là thân phận Omega của Tiểu Viễn đã có không ít người biết, đoán chừng là do vấn đề từ thuốc ức chế, anh sau khi trở về thì nhanh làm thêm thuốc ức chế cho nó đi.”

Fuente lập tức nghiêm túc nói: “Biết rồi, tôi sẽ đi chuẩn bị ngay.”

Rawson quay về nơi Lâm Viễn đã lớn lên.

Lâm phu nhân thấy ông trở về, lập tức tiếp đón, mỉm cười nói: “Huấn luyện viên, đến ngồi đi.”

Rawson đi vào trong, nhìn bốn phía trầm mặc trong chốc lát, sắc mặt cứng ngắc nói: “Tôi... có thể nhìn qua phòng của Lâm Viễn không?”

Lâm phu nhân sững sốt một chút, “Đương nhiên là được, mời ngài đi theo tôi.”

Phòng ngủ của Lâm Viễn được đặt ở trong góc, không gian nhỏ hẹp chưa đầy mười mét vuông, sắp xếp gọn gàng ngay ngắn, một cái giường đơn phía trên có trải ra giường màu lam, rèm cửa sổ cũng có màu xanh nhạt giống bầu trời, bên cạnh bàn học có bày các loại mô hình cơ giáp, còn có rất nhiều cúp.

Đây chính là phòng của đứa trẻ kia...

Từ lúc cậu bốn tuổi đã đến nơi này, sống ở đây suốt mười bốn năm...

Có phải từ khi còn bé cậu đã rất thích đồ chơi mô hình cơ giáp không?

Lúc đi học lấy được nhiều cúp như vậy... Thật là một đứa bé thông minh hiểu chuyện...

Rawson ngẩng nhìn những chiếc cúp ghi lại từng quá trình trưởng thành của cậu, trong lòng kiêu ngạo, đồng thời nhịn không được có một chút đau xót.

Mình là cha ruột, lại căn bản không có cơ hội chứng kiến đứa bé này lớn lên, lúc biết được chân tướng, cũng là lúc cậu đã trở thành một thiếu niên ưu tú mười tám tuổi rồi. Những năm đó, cậu đã trải qua như thế nào? Lúc cậu tập đi? Lúc cậu học nói? Từ đầu tiên học được khi còn bé sẽ là “baba” chứ?

Cảm giác được nhìn con lớn lên từng ngày, Rawson vĩnh viễn không có cơ hội cảm nhận được. (bất Lãng Vũ về, xoi thật một màn là có thêm một đứa, có sao đâu? Trừ khi thúc thúc bị ... =.=)

Thấy ánh mắt Rawson nhìn về phía chiếc cúp lớn nhất, Lâm phu nhân mỉm cười giới thiệu: “Đây là cúp Tiểu Viễn nhận được hồi trung học, trường tổ chức một cuộc thi đối chiến, nó lấy được giải quán quân. Một thân công phu của nó đều là do sư phụ nó dạy, lúc Tiểu Viễn lấy được giải rất vui vẻ, còn mời sư phụ đến nhà chúng tôi dùng cơm, cùng nó trải qua sinh nhật.”

Rawson gật đầu, hỏi: “Sinh nhật của cậu ấy là ngày nào?”

Lâm phu nhân đáp: “Là đêm giáng sinh.”

Đêm Giáng sinh...

Phải nhớ kỹ ngày này. Từ hôm nay trở đi, đó sẽ là ngày lễ quan trọng nhất đối với mình —

Sinh nhật của con trai.

Rawson trầm mặc trong chốc lát, còn nói: “Lâm phu nhân, tôi có thể xem hình chụp hoặc là phim của cậu ấy lúc còn bé không?”

Lâm phu nhân cười nói: “Đương nhiên là được a, để tôi đi lấy đã.”

Lâm phu nhân rất nhanh đem băng ghi hình nối với TV trong phòng khách.

Trong TV hiện lên một đoạn phim ngắn quay Lâm Viễn lúc còn bé, Rawson ngồi trên ghế salon yên lặng nhìn.

Lâm Viễn lúc bốn tuổi ở trên giường lăn qua lăn lại lộn nhào, lăn từ đầu giường bên này đến đầu giường bên kia, chẳng hề cảm thấy mệt, một mình ở chỗ đó lật tới lật lui, nhìn qua rất vui vẻ...

Lâm Viễn năm năm tuổi cùng mẹ và chị gái tổ chức sinh nhật, gia hỏa tham ăn kia muốn ăn vụng bánh, kết quả vừa mới tiến gần đến bánh ga-tô, mặt liền dính bơ...

Lâm Viễn sáu tuổi đeo cặp sách đi học, vẫy tay chào tạm biệt với mẹ, trên khuôn mặt mũm mĩm của trẻ con tràn đầy nụ cười sáng lạn...

Lâm Viễn bảy tuổi lần đầu tiên cầm phiếu điểm hạng nhất về nhà, cười híp mắt nhìn mẹ, dùng giọng trẻ con non nớt nói, mẹ à con có lợi hại không, về sau hằng năm con đều đem điểm thi cao nhất về cho người...

Bộ dạng khả ái của Lâm Viễn khi còn bé, Rawson càng nhìn càng yêu thích, hận không thể đưa tay ra ôm cậu một cái.

... Tiểu Viễn, thực sự rất xin lỗi, ta không xứng làm cha của con. Ta chẳng những không thể bảo vệ tốt baba của con, mà còn để con phải ở nhờ nhiều năm như vậy, qua mười tám năm đến tận bây giờ mới biết đến sự tồn tại của con.

... Từ nay về sau, cha tuyệt đối sẽ không để con bị tổn thương nữa.

Rawson thở dài, từ trên ghế salon đứng lên, quay đầu nhìn Lâm phu nhân, nghiêm túc nói: “Lâm phu nhân, cảm ơn chị, chị đã dạy dỗ Lâm Viễn rất tốt.”

Người phụ nữ này tuy rằng tính cách nhu nhược, nhưng đối với Lâm Viễn cũng thật tốt, một mình ngâm đắng nuốt cay để nuôi đứa trẻ kia khôn lớn, chắc chắn là không dễ dàng.

Rawson không biết nên biểu đạt sự cảm kích của mình như thế nào, không thể làm gì hơn là nhìn về phía bà, nghiêm túc nói: “Cực khổ cho chị rồi.”

Lâm phu nhân vội vàng nói: “Không, không cực khổ, Lâm Viễn từ nhỏ đã đặc biệt nghe lời, tôi căn bản không cần lao tâm khổ cực.”

Rawson đem số máy truyền tin của mình và mật mã cho Lâm phu nhân, thấp giọng nói: “Sau này có bất kỳ khó khăn gì, xin đừng khách sáo mà hãy nói với tôi, tôi sẽ giúp đỡ.”

Lâm phu nhân nói: “Cảm ơn ngài!”

Rawson lúc này mới xoay người rời đi.

Đối với vị Lâm phu nhân đã thay mình và Lăng Vũ nuôi dưỡng Lâm Viễn này, trong lòng của Rawson tràn đầy cảm kích, không biết nên báo đáp và đền bù như thế nào, dù sao về sau cũng còn nhiều cơ hội, chờ đến khi nhìn thấy Lâm Viễn rồi hãy nói.

Hiện tại, Rawson chỉ muốn gặp mặt Lâm Viễn.

Muốn dùng sức ôm hài tử kia vào lòng, nói cho cậu biết —

Con trai, không cần lo lắng, cha của con ở đây, ta sẽ dùng hết sức lực để bảo vệ con.

Rawson điều khiển Hắc Long dùng tốc độ nhanh nhất trở về thủ đô.

Giờ này chắc Lâm Viễn cũng vừa mới rời giường.

Hai ngày sau là lễ kỷ niệm đế quốc tròn 600 năm, ngày hôm nay và ngày mai mọi người được tự do đi lại, Lâm Viễn vốn là muốn để Caesar dẫn mình đi dạo chung quanh thủ đô một chút, nhưng đúng lúc Caesar hôm nay có việc, hình như là đi dự tiệc mừng thọ của ông Brian?

Lâm Viễn sau khi rời giường, hệ thống trí năng trong phòng khách sạn lập tức phát ra thanh âm thoải mái: “Lâm Viễn, chào buổi trưa! Caesar trước khi rời đi có lưu lại một tin nhắn âm thanh cho bạn, có muốn phát luôn bây giờ không?”

Lâm Viễn vừa đi vào phòng vệ sinh vừa nói: “Ân, phát lên đi.”

Hệ thống bắt đầu phát tin nhắn, trong phòng rất nhanh liền vang lên âm thanh quen thuộc của Caesar, giọng nói trầm thấp nghe vào tai vô cùng ảm áp —

“Lâm Viễn, hôm nay tôi đi dự lễ mừng thọ của ông nội Brian, không thể đi dạo cùng cậu được, ngày mai tôi sẽ dẫn cậu tham quan thủ đô, hôm nay tự cậu sắp xếp đi. Đúng rồi, trên bàn có cơm trưa tôi đã lấy dùm cậu, sau khi rời giường thì nhớ ăn.”

“Nga, biết rồi.” Lâm Viễn đáp lại một câu, liền nhịn không được bật cười.

Đây bất quá chỉ là lời nhẩn thôi mà, mình cứ nhiên nhịn không được trả lời cậu ấy, có lẽ là do đã quen âm thanh của cậu ấy đi?

Lâm Viễn nhanh chóng đánh răng rửa mặt rồi trở lại trong phòng.

Trên bàn cơm quả nhiên có đặt một hộp giữ ấm, mở nắp, một mùi hương phả vào mặt khiến Lâm Viễn nhịn không được nuốt nước miếng một cái.

Phần cơm vô cùng phong phú, có chân gà nướng, bánh thịt cùng hai món ăn chay, tất cả đều là đồ ăn mình thích, không nghĩ tới Caesar lại cẩn thận tỉ mỉ như thế, trước khi đi còn chuẩn bị xong cơm trưa, cậu ấy đoán được mình sẽ ngủ thẳng một giấc tới trưa sao?

Lâm Viễn mỉm cười ngồi bên bàn, không khách sáo bắt đầu ăn.

Không có Caesar, Lâm Viễn cũng không muốn một mình đi lang thang không mục đích ở bên ngoài. Nên chiều hôm đó, cậu ở trong khách sạn, lên internet chơi đối chiến cơ giáp.

Trải qua khoảng thời gian nâng cao tay nghề vừa rồi, Viên Viên vừa ra tay liền thắng liên tiếp hai mươi ván, Lâm Viễn càng chơi càng hưng phấn, thời gian rất nhanh thì đến tối.

Không biết tại sao, đến tận bảy giờ, Caesar vẫn chưa về. Chắc là sinh nhật của ông Brian tổ chức rất muộn đi?

Lâm Viễn đói bụng, lấy mũ giáp xuống thoát khỏi internet, tính đi mua chút đồ ăn. Đúng lúc này, máy truyền tin đột nhiên sáng lên, Lâm Viễn tiếp nhận, liền thấy trên màn ảnh hiện lên một khuôn mặt quen thuộc, “Lâm Viễn, cháu có tiện ra ngoài không? Ta muốn gặp cháu.”

Là nguyên soái!

Lâm Viễn lập tức hưng phấn nói: “Nguyên soái ngài đang ở đâu? Cháu đến đó ngay!”

Rawson thấp giọng nói: “Cháu đến cửa nhà hàng của khách sạn Hoàng gia, ta phái người đến đón cháu.”

“Được ạ!” Lâm Viễn lập tức thay quần áo, xoay người ra cửa.

Vừa đến nhà hàng, cách đó không xa đã có một chiếc xe huyền phù cao cấp màu đen, một nam nhân biểu tình nghiêm túc từ trong xe đi ra, nhanh nhẹn thay Lâm Viễn mở cửa xe, thấp giọng nói: “Lâm Viễn, mời lên xe, nguyên soái bảo tôi đến đón cậu.”

“...” Này quả thực là đãi ngộ dành cho khách quý a!

Lâm Viễn thụ sủng nhược kinh ngồi lên xe, có chút thấp thỏm hỏi: “Nguyên soái, ông ấy đâu?”

Tài xế mỉm cười nói: “Tôi chở cậu đến nhà trước, nguyên soái rất nhanh sẽ về tới thiên hà Cepheus.”

Về tới thiên hà Cepheus? Ông ấy không ở thiên hà Cepheus sao? Chẳng lẽ là đang ở hành tinh khác thì hành nhiệm vụ gì?

Trong lòng Lâm Viễn vô cùng nghi hoặc, xuất phát từ lễ phép cũng không dám hỏi gì nhiều nữa.

Xe chạy với tốc độ cực nhanh, chẳng bao lâu liền đến nhà của Rawson.

Trải qua tầng kiểm tra laser cùng mật mã nghiệm chứng, cửa ngôi nhà được mở ra, chiếc xe trực tiếp chạy thẳng vào.

Đây là nhà riêng ở thủ đô của Rawson, tòa biệt thự biệt lập với tạo hình rất đặc biệt, đèn bên trong toàn bộ đều được bật lên, xa xa nhìn lại giống như một tòa thành trong mộng. Diện tích của toàn bộ căn nhà cơ

hồ có thể so với một công viên nhỏ, xung quanh biệt thự ba tầng có những mảng cỏ lớn, hoa viên, sân vận động, cách đó không xa thậm chí còn có một hồ bơi vô cùng rộng...

Lâm Viễn từ cửa sổ xe ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài, nhin không được cảm thán, nhà của nguyên soái cũng quá lớn đi...

Hơn nữa, nguyên soái cư nhiên gọi mình đến nhà của ông ấy, là để bàn luận chuyện cơ mật không muốn cho người khác biết sao?

Người tài xế chính là thân tín của Rawson, quản gia trong nhà của Rawson, Velde. Thấy Lâm Viễn tò mò nhìn ra cửa, Velde nhin không được mỉm cười nói: “Cậu vào nhà ngồi trước đi, nguyên soái lập tức tới ngay.”

Lâm Viễn được quản gia mời vào trong phòng khách, bố cục của phòng khách giống hệt với tính cách Rawson, vật dụng đơn giản mang phong cách châu Âu, không quá mức xa hoa, trái lại vô cùng ấm áp, làm cho người ta có cảm giác giống như ở nhà.

Lâm Viễn đi đến ghế salon mềm mại làm bằng da thật trong phòng khách ngồi xuống, đúng lúc này, cửa đột nhiên bị mở ra, Rawson phong trần mệt mỏi đi đến, thấy Lâm Viễn, ánh mắt lạnh lùng ban đầu không tự chủ được ôn nhu hơn.

Lâm Viễn vội vàng từ trên ghế salon đứng dậy, muốn cúi chào nguyên soái, lại thấy Rawson mỉm cười nói, “Ngồi đi, sau này lúc gặp mặt riêng không cần những lễ nghi phiền toái này.” Dứt lời liền quay đầu nói với Velde, “Phân phó nhà bếp làm cơm tối đi.”

Velde cung kính nói: “Vâng, nguyên soái.”

Phòng bếp hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, không đến năm phút, thức ăn thơm phức đã được đưa lên bàn.

Rawson tự mình xới cho Lâm Viễn một chén cơm, đưa đến trước mặt Lâm Viễn, nói: “Chưa ăn cơm chiều chứ?”

Lâm Viễn ngượng ngùng gãi đầu nói: “Vâng...”

Trong mắt Rawson không nhin được hiện lên một tia ôn nhu, đưa đôi đũa cho cậu, thấp giọng nói: “Đến đây, ăn cơm đi, ăn no rồi nói.”

Lâm Viễn thụ sủng nhược kinh tiếp nhận đôi đũa, bưng chén cơm bắt đầu ăn, Rawson thường đem những đồ ăn ngon gấp đến trước mặt Lâm Viễn, Lâm Viễn về sau cũng không câu nệ gì nữa, cơm đói khiến cậu hoàn toàn vui đầu vào mỹ thực.

Rất nhanh liền giải quyết xong cơm tối, sau khi ăn no, Lâm Viễn mới nghi ngờ hỏi: “Nguyên soái, hôm nay ngài tìm cháu có chuyện gì không?”

Rawson trầm mặc một chút, đứng lên nói: “Cháu đi theo ta.”

Lâm Viễn đi theo Rawson, đến phía sau khu biệt thự.

Chỉ thấy bên trong vườn hoa rộng hơn trăm mét vuông, trồng đủ các loại hoa cỏ xinh đẹp, những bông hoa màu đỏ dưới ánh mặt trời chiếu xuống giống như từng đoàn hỏa diễm rừng rực cháy, đang nở từng tầng lớp lớp, gió nhẹ thổi qua, trong không khí liền tràn ngập thứ mùi hương thơm ngát đặc hữu.

Giữa bụi hoa hiện lên một mộ bia, trên mộ có khắc một dòng chữ rõ ràng —

Quân đoàn trưởng quân đoàn Âm Dạ của đế quốc Lacey, thiếu tướng Lăng Vũ chi mộ.

Dưới ánh trăng bao phủ, phần mộ kia tựa như được phủ thêm một tầng lụa mỏng mềm mại.

Thấy được cái tên trên bia mộ, Lâm Viễn bỗng nhiên cứng đờ tại chỗ.

Thiếu tướng Lăng Vũ chi mộ? Đây là... mộ của baba sao? Nhưng mà, dựa theo suy đoán của Chu Tước, ba ba không phải là chưa chết sao?

Bất quá, Chu Tước bị giam ở bảo tàng nhiều năm như vậy, hiển nhiên cũng không biết nơi ở của ba ba, hiện tại là làm sao thế này? Trong nhà của nguyên soái sao lại có mộ của baba? Lẽ nào baba sau đó liền qua đời?

Lâm Viễn nhìn phần mộ trước mặt, nhất thời tâm tình rối loạn.

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên thanh âm của Rawson, lộ ra một tia khàn khàn kỳ quái: “Tiểu Viễn, cháu biết cậu ấy là ai không?”

Lâm Viễn: “...”

Rawson thấp giọng nói: “Cậu ấy là baba của cháu... Là cậu ấy đã lên sinh ra cháu, đưa đến tinh cầu Ryan giao cho cấp dưới mà cậu ấy tin nhiệm nhất nuôi nấng... Bởi vì Quân bộ không chịu buông tha cho cậu ấy, nên cậu ấy không thể mang cháu theo bên người, để cháu khỏi rơi vào nguy hiểm... Sở dĩ cậu ấy để cháu tiêm thuốc ức chế, là vì muốn cho cháu một thân phận beta, bình thường mà hạnh phúc lớn lên.”

Nghe nguyên soái thấp giọng tự thuật, nhìn tấm bia lạnh lẽo trước mắt, Lâm Viễn kim không được mắt đỏ lên, “Baba của cháu, ông ấy... ông ấy làm sao lại qua đời?”

Rawson trầm mặc trong chốc lát, “Cậu ấy không có qua đời.”

Lâm Viễn nghi ngờ nói: “Mộ bia kia là...”

Rawson ngẩng đầu nhìn phần mộ trước mắt một chút, nói: “Mộ bia này, là do ta lập mười chín năm trước, khi đó cậu ấy đang mang thai, lúc điều khiển cơ giáp rời khỏi thiên hà Cepheus đã gặp phải bão cát vũ trụ, ta cho rằng cậu ấy đã chết trong đồng cỏ nát ở tinh cầu đó, bèn lập một phần mộ cho cậu ấy... Thế nhưng con đã ra đời, điều đó chứng minh rằng, năm đó cậu ấy chưa chết. Cậu ấy còn sống, hoàn hảo sinh hạ con.”

Rawson quay đầu nhìn về phía Lâm Viễn, âm thanh ôn nhu nói: “Tiểu Viễn, ta chính là người cha Alpha của con.”

Lâm Viễn: “...”

Bởi vì quá mức khiếp sợ, Lâm Viễn bỗng nhiên mở to hai mắt, không tin nhìn về phía nam nhân trước mặt.

Người cha Alpha mà mình luôn suy đoán kia, cứ nhiên lại là ông ấy?

Điều này sao có thể?!

Thế nhưng... nguyên soái không thể nào lại nói giỡn trong tình cảnh này đi. Hơn nữa, năm đó lúc baba gặp phải kỳ phát tình, đích xác là đã dặn phó quan Knox đi thỉnh cầu quân đoàn Vinh Quang giúp đỡ, năm đó thượng tướng Rawson đã đến cứu viện...

Chính là ông ấy đã đánh dấu baba sao?

Lâm Viễn tâm tình phức tạp nhìn nam nhân trước mặt, hoàn toàn không biết nên nói gì cho phải.

Rawson tiến lên một bước, nhẹ nhàng đặt tay lên vai Lâm Viễn, thấp giọng nói: “Là cha vô dụng, năm đó không thể bảo vệ tốt hai người, thậm chí cho đến hôm nay mới biết tới sự tồn tại của con... Xin lỗi, Tiểu Viễn... Xin lỗi con...”

Nhìn người đàn ông luôn luôn cường ngạnh lạnh lùng này khoe mắt phỉm lệ, nghe thanh âm ghen ngào của ông, Lâm Viễn đột nhiên không nhịn được một trận đau lòng.

Kỳ thực chuyện năm đó cũng không thể trách ông ấy, dù sao khi baba bị Quân bộ phát hiện tiêm thuốc ức chế, Quân bộ đã muốn phạt nặng, năm đó Rawson chỉ là một thượng tướng, căn bản không thể cứu được ba ba... Muốn trách chỉ có thể trách quy định của Quân bộ quá mức cổ hủ, còn có mấy vị đại tướng quân cấp bốn sao kia, bởi vì ba ba là Omega mà đập đổ hết thầy công lao của quân đoàn Âm Dạ...

Chỉ có thể trách thế giới này, đối với Omega mà nói quả thật rất không công bằng...

Lâm Viễn nhìn bộ dạng hối hận và thống khổ của Rawson, vội vàng nói: “Không, người không cần nói xin lỗi, con sẽ không trách người... Con nghĩ, baba cũng sẽ không trách người không cứu được ông ấy... Người không phải đã tận lực rồi sao?”

Lâm Viễn gãi đầu một chút, quay lại nhìn phần mộ, “Mấy năm nay, tưởng rằng ông ấy đã qua đời, người cũng rất khó chịu đúng không? Lên lập một phần mộ này cho ông ấy, còn khắc quân hàm của ông ấy lên mộ bia... Con nghĩ... Người thực sự rất yêu ông ấy...”

Rawson đột nhiên ngẩn ra.

Còn tưởng đứa bé này sẽ trách mình, trách người cha không có trách nhiệm này.

Không ngờ... Tiểu Viễn cư nhiên thiện lương và sáng suốt như vậy.

Hai cha con cùng sóng vai nhau đứng trước mộ bia, trầm mặc thật lâu.

Rawson lúc này mới nhẹ giọng nói: “Tiểu Viễn, con có nguyện ý... gọi ta một tiếng cha không?”

Lâm Viễn sững sốt một chút, quay đầu nhìn Rawson, lắp bắp nói: “... Ch... Cha?”

Rawson lập tức đem Lâm Viễn ôm thật chặt trong lòng.

Ôm ấp như vậy, phảng phất như sợ mất đi một thứ gì đó vô cùng trân quý, nhanh đến mức làm cho trái tim người ta ần ần đau.

“Cha ở đây, Tiểu Viễn...”

“Cha sẽ bảo vệ con, sẽ không để con chịu bất kỳ ủy khuất nào, tuyệt đối sẽ không...”

Nghe âm thanh nam nhân nghẹn ngào trầm thấp bên tai, Lâm Viễn trầm mặc thật lâu, rốt cục cũng đưa tay ôm lại ông, nhẹ nhàng đem mặt mình vùi vào trong lòng phụ thân.

Cái ôm như vậy quả thực khiến cho người ta luyến tiếc buông tay...

Đây là thứ mà trước đây mình chưa từng trải qua, tình yêu của cha.

Mạnh mẽ, ấm áp, yên bình, có thể vì mình mà chống đỡ cả một bầu trời...

Cha.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật ra là ngừng ở chính giữa rồi! Nhưng mà ta không muốn làm mọi người bị hư thận, vì vậy làm một chương một phát hoàn luôn! Có khoảng tám nghìn chữ a! Viết đến tận nửa đêm! Cầu biểu dương!

P/S: Thấy có nhiều người hỏi, tiết lộ một chút đi.

Trong bài này, khi Omega phát tình, ba đời trong vòng trục hệ huyết thống không bị ảnh hưởng. Cha, ông, con. Cháu trai, trục hệ huyết thống này bởi vì trong cơ thể có cùng hệ thống gen, khí tức cũng không bị ảnh hưởng.

Tỷ như Rawson và Tiểu Viễn, dù là Alpha và Omega, nhưng vì là cha con, là tính thuần (huyết thống thân tình), Tiểu Viễn cho dù phát tình thì Rawson cũng hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Mặt khác đối với những cách xưng hô baba, một người là cha, một người là baba (cha cảm giác không đúng lắm nên cứ để nguyên vậy đi...)

Hết chương 48.

49. Quyển 2 - Chương 49: Thành Lạc Hà

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, hương hoa anh thảo xung quanh mộ bia quanh quẩn bên mũi, dưới ánh trăng mờ lung, cha con hai người ở trước mộ bia gắt gao ôm nhau, nhiệt độ cơ thể từ trên người thiếu niên truyền tới, khiến cho ánh mắt luôn lạnh lùng của Rawson không khỏi trở nên ôn hòa hơn.

Rawson vốn cao hơn nhi tử rất nhiều, ôm như vậy, vừa vặn làm cho mặt Lâm Viễn có thể dán trước ngực của ông, cánh tay hữu lực, lồng ngực rộng lớn, nhịp tim trầm ổn, khiến người ta không hiểu sao lại có cảm giác an toàn đến kỳ lạ.

— Đây chính là cha, người cha thân sinh mạnh mẽ mà thâm tình.

Lâm Viễn từ nhỏ lớn lên trong gia đình đơn thân, cho tới bây giờ vẫn chưa từng nhận được một chút tình yêu nào từ cha, càng không nghĩ tới có một ngày lại có thể gặp cha. Huống chi, cha ruột của cậu cư nhiên lại chính là nguyên soái Rawson của đế quốc mà cậu vẫn âm thầm sùng bái.

Được cha gắt gao ôm vào lòng, trái tim Lâm Viễn không khỏi dâng lên một tia ấm áp.

Rawson ôm Lâm Viễn trong chốc lát, lúc này mới buông cậu ra, nhìn cặp mắt trong veo đen láy sáng ngời giống hệt như sinh phụ của cậu, Rawson nhin không được vươn tay đến, nhẹ nhàng sờ sờ đầu nhi tử, thấp giọng nói. “Tiểu Viễn, về nhà trước đã, cha còn có chút chuyện muốn nói với con.”

“Vâng.” Lâm Viễn gật gật đầu, xoay người đi theo cha.

Rawson đưa Lâm Viễn đến một khu biệt thự ba tầng, đi tới cửa thư phòng, mở khóa, để Lâm Viễn ngồi trên sofa, lúc này mới xoay người từ trên giá sách lấy ra một quyển album ảnh điện tử bằng pha lê đưa tới trong tay cậu.

Lâm Viễn hiếu kì hỏi. “Đây là cái gì?”

Rawson nói. “Mở ra xem xem, mật mã là tên của baba con.”

Lâm Viễn nhập mật mã, mở album ảnh, liền thấy ở trang đầu tiên xuất hiện một tấm ảnh chụp –

Là Lăng Vũ thời sinh viên, mặc một thân quân trang lam sắc, một đôi mắt đen láy lạnh lùng thản nhiên, lúc đối diện với màn hình biểu tình trên mặt có chút cứng ngắc.

Ảnh được chụp ở trong phòng, Lâm Viễn liếc mắt một cái liền nhận ra – chính là ký túc xá dành cho học viên của Học viện quân sự St. Romia.

Lâm Viễn lấy ngón tay nhẹ nhàng lướt qua màn hình, ngay sau đó, tấm ảnh thứ hai xuất hiện.

Tấm thứ hai là ảnh chụp chung của bốn người, Lâm Viễn nhận ra được Rawson cùng Lăng Vũ, hai người khác lại có gương mặt vô cùng xa lạ.

Rawson giải thích. “Cha và baba của con đều là học viên hệ chỉ huy khóa 570 của Học viện quân sự St. Romia, cha cùng cậu ấy lại vừa vận được phân đến cùng một ký túc xá, đây là ảnh chụp chung của bốn người trong ký túc xá bọn ta. Vị bên trái này là Drew Birch, là nhi tử nhỏ nhất của gia tộc Birch năm đó, hiện nay là quân đoàn trưởng quân đoàn Trường Xà. Người bên phải này là Burney Yar, là phó quan của quân đoàn Sắc Vi.”

Lâm Viễn gật gật đầu, mang theo tâm trạng hiếu kì lật từng tấm từng tấm ảnh chụp.

Lưu trữ bên trong album ảnh điện tử toàn bộ đều là ảnh chụp của baba Lăng Vũ.

Bộ dáng ngây ngô khi mới tới trường, tràn đầy ý chí chiến đấu khi tốt nghiệp, khoe môi khê giương cao nỗ lực cười khi lần đầu thăng cấp làm thiếu tá, biểu tình bình tĩnh lúc ở trong phòng họp của Quân bộ thảo luận chính sự, ánh mắt nghiêm túc lúc cùng người khác bàn bạc chiến thuật....

Hơn một trăm tấm ảnh chụp, ghi lại hoàn chỉnh mỗi một dấu mốc quan trọng trong suốt cuộc đời mười năm làm quân nhân từ lúc nhập trường tới khi bị khai trừ quân tịch của Lăng Vũ, quả thực giống như một đoạn phóng sự cá nhân được xây dựng tỉ mỉ.

Lâm Viễn cầm album điện tử trong tay, có chút cảm động quay đầu nhìn về phía Rawson. “Những ảnh chụp này, đều là do người sưu tầm sao?”

Rawson gật gật đầu, nói. “Baba con rất ghét chụp ảnh, mỗi lần đối mặt với ống kính biểu tình đều cứng ngắc, ảnh chụp được lưu trữ lại cực kì ít, trừ phi là trong những trường hợp bắt buộc hay lễ trao giải gì gì đó. Những ảnh chụp này là do ta sưu tầm được từ rất nhiều nơi.... Đặt ở trong này làm kỉ niệm.”

Mấy năm nay Lăng Vũ không còn, Rawson cũng chỉ có thể dùng phương thức này để tưởng niệm đến cậu.

Bản album điện tử này, Rawson cũng không nhớ rõ mình đã lật xem bao nhiêu lần, xem đi xem lại, hẳn thậm chí còn có thể thuộc nằm lòng trình tự của mấy trăm tấm ảnh chụp trong đó.

Lâm Viễn cúi đầu nhìn nam nhân trong tấm ảnh kia, trái tim giống như bị một sợi dây siết chặt, ần ần đau nhức. Một vị tướng quân ưu tú như vậy, lại bởi vì thân phận Omega mà bị Quân bộ khai trừ quân tịch.... Ông ấy nằm đó khi nghe được phán quyết của tòa án quân sự, nhất định rất khổ sở đi?

Thấy Lâm Viễn gục đầu xuống, Rawson vươn tay đến, gắt gao ôm lấy bả vai của nhi tử, thấp giọng nói. “Tiểu Viễn, ta đem những ảnh chụp này cho con xem, là muốn để con biết, baba của con, cậu ấy là một người rất ưu tú, cậu ấy cũng là.... vị tướng quân vĩ đại nhất... trong lòng ta.”

Lâm Viễn gật gật đầu, nghiêm túc nói. “Con cũng nghĩ như vậy. Baba là một Omega, lại có thể thống lĩnh quân đoàn Âm Dạ liên tiếp giành được thắng lợi, người nhất định thực không dễ dàng.”

Rawson trầm mặc một lát, thấp giọng nói. “Tuy rằng chúng ta đều thừa nhận năng lực của cậu ấy, đáng tiếc, truyền thống kéo dài đã mấy trăm năm của Quân bộ, chưa bao giờ cho phép Omega tham quân. Baba con năm đó là lấy thân phận Beta trà trộn vào Quân bộ, bởi vì năng lực nổi trội nên đã thu hút rất nhiều sự chú ý, từ xưa tới nay kẻ nắm quyền ở Quân bộ luôn luôn là những người thừa kế Alpha của năm đại gia tộc, bọn họ sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào uy hiếp đến địa vị của họ.”

Rawson dừng một chút, quay đầu nhìn về phía nhi tử của mình. “Tiểu Viễn, Quân bộ là nơi rất phức tạp. Ta tuy rằng là nguyên soái, nhưng ta cũng không thể một tay che trời. Nếu con xảy ra chuyện gì, ta đương nhiên sẽ dốc hết sức để bảo vệ con, thế nhưng những tướng quân của các quân đoàn khác thì không nhất định.”

Lâm Viễn gật gật đầu, quay về phía cha mình, rất nghiêm túc lắng nghe.

Rawson đối diện với ánh mắt của cậu, ngữ khí ôn hòa nói. “Con hãy nhớ kỹ, về sau làm việc phải hết sức cẩn thận, không chỉ che giấu cho tốt thân phận Omega của mình, mà việc con là con trai của ta và Lăng Vũ, cũng không được nhắc tới trước mặt bất cứ ai.... Con có hiểu ý của ta không?”

Lâm Viễn hiểu được hàm ý của ông, vội vàng nói. “Con biết, con sẽ không nói với bất kỳ ai. Những người đó một khi biết được thân thể của con, nhất định sẽ không bỏ qua cho con, lại càng không bỏ qua cho baba, chúng ta không thể tiết lộ bí mật baba còn sống ra ngoài.”

Rawson vui mừng gật gật đầu. “Con có thể hiểu được thì tốt. Ta tuy rằng không biết baba con hiện giờ ở đâu, bất quá, ta sẽ nghĩ biện pháp tìm được cậu ấy, một khi có tin tức, ta sẽ lập tức thông báo cho con. Con trước hết cứ an tâm học ở trường, baba con bên kia liền giao cho ta đi.”

Lâm Viễn gật đầu đáp. “Vâng, con biết!”

Rawson dừng một chút, lại thấp giọng gọi. “Hắc Long, người ra đây!”

Công tắc không gian trên chiếc nhẫn khảm bảo thạch hắc sắc đeo ở tay phải chợt lóe lên một tia quang mang kì dị, sau đó, cơ giáp hắc sắc liền đi ra từ trong công tắc không gian, biến thành hình người đứng ở trước mặt Rawson, đồng tử màu vàng cũng sáng lên.

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn cơ giáp hắc sắc anh tuấn trước mặt, nhin không được tán thán. “Đây chính là Hắc Long sao?!”

Cậu trước kia ở trong ký ức của Chu Tước đã từng nhìn thấy bóng dáng Hắc Long, không nghĩ tới chính mình cứ nhiên còn có cơ hội tận mắt nhìn thấy đài cơ giáp cấp S này!

Lâm Viễn nhìn Hắc Long ở phía trước, nhin không được hưng phấn đứng lên, đi tới trước mặt Hắc Long, dè dặt vươn tay đến, Hắc Long rất phối hợp thò bàn tay to lớn tới trước mặt tiểu chủ nhân, thoải mái để cho Lâm Viễn sờ sờ.

Rawson nhin không được nở nụ cười.

Đứa nhỏ này quả nhiên rất hứng thú với cơ giáp, vừa nhìn thấy cơ giáp hai mắt liền sáng lên, trách không được trong phòng cậu để nhiều mô hình cơ giáp như vậy.

Rawson thấp giọng hỏi. “Tiểu Viễn, Chu Tước đã đến tay con rồi đi?”

Lâm Viễn vội vàng đáp. “Đúng vậy!”

Rawson nói. “Con cũng gọi Chu Tước ra đi.”

Lâm Viễn tuy rằng rất nghi hoặc, những vẫn phối hợp đánh thức trí năng của Chu Tước.

Hai đài cơ giáp một đỏ một đen đứng ở trước mặt, Rawson lúc này mới đi tới phía trước, ra lệnh cho Hắc Long thay đổi thiết lập, sau đó bảo Lâm Viễn đem tay đặt vào lòng bàn tay Hắc Long, để cho nó quét hình vân tay của cậu.

Một lát sau, Hắc Long phát ra thanh âm bình tĩnh. “Chủ nhân, quyền hạn tối cao đã kích hoạt thành công.”

Lâm Viễn kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Rawson, Rawson thấp giọng giải thích. “Thời điểm ta ở trong khoang thuyền chỉ huy của quân đoàn Vinh Quang, những thỉnh cầu kết nối trò chuyện đều bị chặn bên ngoài lưới phòng ngự của quân đoàn Vinh Quang, phải thông qua mật mã nghiệm chứng, con không có mật mã thì căn bản không thể liên hệ với ta. Cho nên, ta đã để con kích hoạt quyền hạn thông tin tối cao bên trong Hắc Long, về sau con có chuyện tìm ta, có thể trực tiếp thông qua máy thông tin của Chu Tước kết nối đến chỗ ta.”

Lâm Viễn nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

Chuyện mà cha vừa làm, đồng nghĩa với việc cho phép mình nhảy qua lưới phòng ngự bên ngoài của quân đoàn, trực tiếp kết nối đến cơ giáp cá nhân Hắc Long của ông.

Toàn bộ đế quốc, những người có thể không cần nhìn đến lưới phòng ngự của quân đoàn Vinh Quang, trực tiếp liên hệ với bản nhân của nguyên soái, có lẽ cũng chỉ có bộ hạ đi?

Lâm Viễn thụ sủng nhược kinh, đồng thời lại nhịn không được trở nên vui vẻ.

— Đây chính là sự coi trọng của cha đối với mình.

— Mức độ coi trọng thậm chí không thua gì quân đoàn Vinh Quang của ông ấy.

Đem Hắc Long cùng Chu Tước thu hồi vào công tắc không gian, Rawson lúc này mới mở miệng nói. “Tiểu Viễn, con yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được baba con trở về.”

Lâm Viễn gật gù đầu, hưng phấn nói. “Con sẽ che giấu cẩn thận bí mật về thân thể của mình, sau khi tốt nghiệp, lại đến đội cận vệ của quân đoàn Vinh Quang hỗ trợ cho người.”

Lâm Viễn dứt lời liền vươn tay tới, Rawson ngưng một chút, cũng phối hợp đưa tay ra.

“Ba” một tiếng, thanh âm vỗ tay của cha con hai người, ở trong thư phòng yên tĩnh vang lên thật rõ ràng.

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn về phía Rawson, cười nói. “Chúng ta cùng nhau đợi baba trở về đoàn tụ!”

Rawson cũng mỉm cười, đáp. “Được, chúng ta giao hẹn như vậy.”

Trong chớp mắt nhìn nhau cười, phần ăn ý được sinh ra, là đến từ máu mủ tình thâm trời sinh của cha con ruột thịt.

Một khắc kia, đồng thời hiện lên trong đầu hai người, chính là người mà bọn họ cùng tưởng nhớ – Lăng Vũ.

Thời gian đã rất muộn, Rawson trực tiếp để Lâm Viễn ở lại nhà của mình.

Đem một gian phòng gần phòng ngủ của mình nhất cho Lâm Viễn ở, Rawson bảo quản gia nhanh chóng sắp xếp cho tốt, còn tự mình đưa cho Lâm Viễn một bộ chăn mền màu lam để đổi, tự mình xếp giường cho cậu, thậm chí còn cẩn thận ở trên bàn làm việc đặt rất nhiều mô hình cơ giáp mà Lâm Viễn thích.

Trong nửa giờ ngắn ngủi, khách phòng vốn dĩ trống không liền rực rỡ hẳn lên, trở thành phòng ngủ của tiểu chủ nhân Lâm Viễn.

Từ nay về sau, cho dù Lâm Viễn không ở nơi này, căn phòng cũng sẽ được lưu lại vì cậu.

— Nơi này vĩnh viễn là nhà của cậu.

Là một người cha, con trai đã lớn như vậy, mà suốt mười tám năm trời lại không hề quan tâm đến, chưa từng dứt cho cậu một miếng cơm, chưa dạy cậu nói được câu nào, trước đây khi cậu còn lăm chằm đi học cũng chưa bao giờ mua cho cậu một món quà, lúc cậu dự thi đạt hạng nhất cũng không khen được một lời....

Một người cha thất trách như vậy, mà Lâm Viễn cư nhiên không hề để ý chút nào, trái lại còn thần nhiên thừa nhận sự tồn tại của người cha này....

Nhìn bộ dáng thiếu niên ngủ say ở trên giường, đáy lòng Rawson rất áy náy, đồng thời lại cảm thấy đặc biệt ấm áp.

Lâm Viễn không chỉ không oán trách cha, ngược lại còn an ủi mình: đó không phải là lỗi của cha, cha đã cố gắng hết sức rồi không phải sao? Tưởng rằng baba đã qua đời, mấy năm nay cha cũng rất đau khổ đi....

Đúng vậy, những khó khăn trải qua trong mấy năm nay, căn bản không thể dùng lời nói mà hình dung hết được.

Khoảnh khắc khi Lăng Vũ rời xa, trái tim giống như bị người ta nhấn tâm khoét đi một khối huyết nhục, cái góc trống trơn vắng vẻ kia lạnh lẽo đến thấu xương, đã nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không thể lấp đầy.

Nhưng mà nay, Lâm Viễn, thiếu niên lạc quan thiện lương này, cốt nhục ruột thịt di truyền toàn bộ gen của mình và Lăng Vũ, rốt cuộc ở dưới đáy lòng trống rỗng lạnh lẽo của Rawson, thấp lên một ánh mặt trời ấm áp.

Đột nhiên có một nhi tử mười tám tuổi, Rawson kỳ thật vô cùng kích động, nhưng lại không biết nên sủng cậu như thế nào.

Từ khi cậu còn nhỏ.... đã không còn cần sự nuông chiều của cha nữa.

Rawson nhẹ nhàng vươn tay, giúp nhi tử sửa sang lại mái tóc đen mềm mại, Lâm Viễn trong giấc ngủ say tựa hồ cảm giác được một loại khí tức khiến cậu an tâm, hơi nghiêng đầu đến, ở trong lòng bàn tay Rawson nhẹ nhàng cọ cọ.

..... Rawson nhất thời mềm lòng đến rối tinh rối mù.

Đứa con này, thật sự có thể chữa khỏi mười tám năm cô độc cùng tuyệt vọng của mình chỉ trong nháy mắt.

Rawson thậm chí cảm giác, sự tồn tại của đứa trẻ Lâm Viễn này, là ân huệ lớn nhất mà trời cao ban cho mình.

Lâm Viễn ngủ say, căn bản không biết, nguyên soái Rawson lần đầu tiên được lên làm cha, tâm tình khẩn trương lại phức tạp ngồi bên giường nhi tử tới hơn nửa đêm, thẳng đến khi trời sắp sáng mới xoay người rời đi.

Một đêm này, đối với Lâm Viễn mà nói là vô hạn ấm áp và yên bình.

Mà đối với Snow, lại là một đêm cực kỳ mạo hiểm.

Thời điểm Snow từ Phá Quân tinh xuất phát tới thiên hà Cepheus, chính là một tuần trước, cậu trước tiên ở trên mạng đặt một phòng tại khách sạn bình dân, khoảng cách từ khách sạn tới trung tâm thành phố cũng vương cung đế quốc vô cùng xa, là địa phương bí ẩn mà an toàn.

Snow ban ngày ở trong khách sạn lên mạng, cho đến buổi tối, mới có thể thay một thân quần áo màu đen kia điều khiển Dạ Tuyết ra ngoài làm việc.

Nhưng điều khiến cậu phiền lòng là, gần tới buổi lễ kỷ niệm sáu trăm năm thành lập đế quốc, tình hình trị an gần đây của thủ đô vô cùng nghiêm cẩn, phố lớn ngõ nhỏ nơi nơi đều là máy theo dõi hồng ngoại, thêm một lượng lớn lưới phòng ngự điện tử trên không trung, trên đường thậm chí còn có mấy đội quân quản lý trị an đi lại tuần tra.

Snow liên tục vài ngày bởi vì gặp phải đội tuần tra trên đường nên buộc lòng phải đi vòng vèo.

Hôm nay đã là mừng 7, cậu bắt buộc phải nắm chắc thời cơ.

Rạng sáng 2 giờ, Snow lại thay bộ quần áo màu đen kia, buộc chặt thắt lưng ở bên hông, mở cửa sổ ra, đem móc kim loại treo trên song cửa, nhảy lên, thân thể nhẹ nhàng bay ra ngoài cửa sổ, theo sợi dây kim loại trực tiếp trượt xuống mặt đất.

Giày da màu đen tiếp xúc với mặt đất phát ra một tiếng “ba” nho nhỏ, Snow cố định thân thể, lập tức thu hồi sợi dây trong tay, xoay người trườn mũ lên, triệu hồi Dạ Tuyết, bằng tốc độ nhanh nhất đi về phía mục tiêu.

Đài cơ giáp trị liệu Brian chế tạo này tuy rằng không có hệ thống công kích mạnh mẽ, nhưng tốc độ vận hành của nó lại không thua gì cơ giáp cấp A, so với xe huyền phù bình thường còn nhanh hơn vài lần. Snow ngồi trong khoang điều khiển xác định một mục tiêu cho Dạ Tuyết, Dạ Tuyết liền mau chóng chở cậu đi, rất nhanh đã tới phụ cận thành Lạc Hà.

Số lượng thành bảo trên thủ đô phải lên tới hàng ngàn, thành Lạc Hà sở dĩ nổi tiếng, cũng không phải bởi nó phồn hoa, mà là vì sự khủng bố của nó.

— Tòa thành này được xưng là “Tử thành”.

— Kể tiến vào không ai còn sống sót, trong thành nơi nơi là xương trắng do những người đã chết lưu lại.

Tòa thành này nguyên bản vốn là một nơi vô cùng phồn hoa náo nhiệt, trong thành có rất nhiều cư dân, cuộc sống thật vui vẻ ấm áp, thế nhưng, vào hơn năm mươi năm trước, bởi vì bùng nổ một loại virus, cư dân thành Lạc Hà cơ hồ đều bệnh chết toàn bộ ở trong này, virus nhanh chóng lây lan, so với ôn dịch trên địa cầu cổ xưa còn đáng sợ hơn vô số lần!

Từ khi con người ở địa cầu di chuyển tới các thiên hà khác trong vũ trụ cho tới nay, các loại virus mới đã tạo nên sự uy hiếp rất lớn đối với nhân loại, đồng thời, kỹ thuật y học của nhân loại cũng đột nhiên tăng mạnh, vaccin phòng bệnh của đa phần các loại virus đều được điều chế thành công, mà lần bùng nổ loại virus Sav – II năm mươi năm trước đó, chỉ trong một tuần ngắn ngủi đã càn quét cả một tòa thành, không một cư dân nào may mắn thoát khỏi, được xem như dịch bệnh truyền nhiễm nghiêm trọng nhất từ khi đế quốc thành lập tới nay.

Đế quốc từng phái vài vị chuyên gia y học đi đến nơi này nghiên cứu loại virus đó, đáng tiếc, những vị chuyên gia kia cũng bị lây nhiễm virus mà chết, từ đó về sau, Lạc Hà trở thành “Tử thành” làm cho người nghe phải biến sắc, Quân bộ phong tỏa hoàn toàn tòa thành này, chặt đứt năng lượng điện cùng với mạch nước ngầm của tòa thành, đóng kín cửa, xây tường cao, không cho phép bất cứ ai tiến vào.

Mấy ngày nay bởi vì Quân bộ tuần tra toàn diện thủ đô, vừa lúc tuần tra đến khu vực gần thành Lạc Hà này, Snow có vài lần tới bên ngoài thành liền phát hiện dấu vết của đội tuần tra, cho nên không thể không đi vòng vèo trên đường.

May mà hôm nay, đám người đáng ghét kia cuối cùng cũng rời đi.

Snow tới phụ cận tòa thành, lập tức đi ra từ trong khoang điều khiển của Dạ Tuyết, thu Dạ Tuyết vào công tắc không gian trên vòng cổ, sửa sang lại quần áo, lúc này mới xoay người đi về phía tòa thành.

Cửa lớn của thành bảo đã bị phong kín, không có khả năng quang minh chính đại đi vào, Snow hơi hơi nhúu mày, lui về phía sau một bước, đi đến một góc hẻo lánh liền dừng lại, ngẩng đầu nhìn tường thành cao cao, tìm đúng vị trí, dùng lực đem móc kim loại quăng về phía đỉnh chóp của tòa thành!

Cái móc “ba” một tiếng chuẩn xác câu vào đỉnh tường thành.

Loại dây kim loại này được chế thành từ vật liệu nano đặc thù, nhìn qua mảnh như sợi chỉ, lại có khả năng chịu đựng sức nặng rất tốt, sợi kim loại mảnh này thậm chí có thể treo lên cả một chiếc xe huyền phù khổng lồ, mà thời điểm sử dụng làm vũ khí, nó còn có thể cắt đứt yết hầu của người ta trong nháy mắt!

Snow thở sâu, đem phần cuối của dây kim loại quấn quanh tay, nhanh chóng bò lên theo tường thành.

Tòa tử thành này đã sớm bị bỏ hoang vắng vẻ nhiều năm, xung quanh không có lưới phòng ngự laser chặn lại, Snow rất thuận lợi bay qua tường thành, nhẹ nhàng trượt xuống mặt đất, xoay người đi về phía ngã tư cuối đường.

Lúc này đã là ba giờ đêm, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, ánh trăng nhu hòa rơi xuống mặt đất, khiến cho tòa thành giống như được bao phủ bởi một tầng sương mù bạc nhạt màu. Ngẫu nhiên có vài ngọn gió thổi qua, làm cho lá cây xung quanh xào xạc rung động, bóng lá đung đưa trên mặt đất tạo thành những hắc ảnh loang lổ, hai bên đường rải rác xương trắng của người chết, đêm khuya yên tĩnh lại nhuốm thêm một cỗ khí tức khủng bố.

Snow bước nhanh trên con đường vắng, bên tai chỉ còn lại tiếng gió cùng tiếng bước chân của chính mình.

Dựa vào trí nhớ nhanh chóng xuyên qua ba con phố, rốt cuộc đi tới trước cửa biệt thự số 3 phố B17 của thành Lạc Hà.

Snow dùng sức cắn ngón tay của mình, đem máu đỏ tươi ấn vào khu cảm ứng trí năng trước cửa biệt thự, khu cảm ứng phát ra một tia sáng mỏng manh, sau một lát, kết một tiếng, cửa kim loại dày ở trước mặt chậm rãi mở ra.

Rất nhiều năm không có người ở, cửa kim loại này sớm đã bị oxy hóa thành rỉ sắt, thanh âm khi mở ra trong đêm khuya nghe vào đặc biệt chói tai. Giữa những khe hở trên mặt đất lát đá cẩm thạch trong biệt thự mọc lên từng mảng từng mảng cỏ dại, đám cây cỏ chỉ cao bằng cánh tay trong ký ức của tiểu hải tử hiện đã vô cùng to khỏe, nhánh cây rậm rạp thậm chí còn với ra bên ngoài tường ngôi biệt thự.

Snow cau mày vượt qua từng đám cỏ dại, chậm chậm đi vào trong biệt thự.

Đồ dùng trong phòng khách phủ đầy tro bụi, vách tường nguyên bản trắng tinh thậm chí đã giăng đầy mạng nhện.

“.....”

Nhớ tới cảnh tượng sinh hoạt ở nơi này trước đây, hốc mắt Snow trong giây lát nổi lên một trận chua xót.

Thở sâu, không để ý đến những chi tiết đó nữa, Snow đi thẳng về phía phòng tắm.

Diện tích phòng tắm rất lớn, lại không ai nghĩ đến, phía dưới gian phòng này, có cất giấu một bí mật kinh người.

— Tổ chức nghiên cứu khoa học thần bí “Mạch nước ngầm” do toàn bộ Omega tạo thành, phòng thí nghiệm tổng bộ của nó, lại được giấu ở dưới mặt đất của tòa thành Lạc Hà được xưng là “Tử thành” này.

Hết chương 49.

50. Quyển 2 - Chương 50: Mạch Nước Ngầm

Snow tìm được khu cảm ứng được giấu ở góc tường trong phòng tắm, lại đem ngón tay nhỏ máu lên chỗ đó.

Sau khoảng mười giây, khu cảm ứng quả nhiên sáng lên một tia sáng nhu hòa, chỉ thấy sàn nhà dưới chân Snow đột nhiên nứt ra một khe hở rộng hơn một thước, Snow đứng ở nơi ấy lập tức rơi xuống, sàn nhà sau đó rất nhanh liền khép lại, phòng tắm lại khôi phục hình dáng ban đầu, Snow giống như đột nhiên bị mặt đất nuốt chửng lấy, biến mất không còn thấy bóng dáng đâu.

Thiết kế của căn cứ dưới lòng đất này vô cùng bí ẩn, khu nghiệm chứng để tiến vào đều phải dùng máu.

Hệ thống phân tích sinh vật ở khu cảm ứng sẽ tự động nhận diện người đối diện trong danh sách gen, tiến hành đối chiếu cẩn thận với cơ sở dữ liệu trong hệ thống, sau khi kiểm tra đối chiếu thành công, lối đi mới có thể được mở, không phải là thành viên trong tổ chức “Mạch nước ngầm” thì tuyệt đối không thể tự ý đi

vào, một khi có người xa lạ thông qua những phương pháp khác xông vào căn cứ dưới lòng đất, thì tài liệu bí mật lưu trữ trong căn cứ đều sẽ tự động bị tiêu hủy!

Một trận tàn sát của vi-rút Sav-II vào hơn 50 năm trước đã làm tòa thành Lạc Hà này biến thành địa ngục chỉ trong một đêm, loại vi-rút này lây truyền thông qua đường nước, trong một thời gian ngắn đã nhanh chóng lan rộng, đa số cư dân bị nhiễm vi-rút đều đã chết, chỉ có một số ít may mắn tránh được khỏi tai họa.

Hai vợ chồng bác sĩ Sean khi ấy vừa lúc đang ở trong phòng kín làm thí nghiệm, bởi vậy tránh được sự ảnh hưởng của vi-rút.

Chờ đến khi bọn họ làm xong thí nghiệm đi ra, thì cơn bão vi-rút sớm đã qua đi, toàn bộ tòa thành cũng đã biến thành “Tử thành”, trên khắp các ngã đường đều là xương người, hệ thống giao thông và internet bị tê liệt, Quân bộ trực tiếp đem nơi này trở thành phế tích mà xử lý, cửa thành cũng bị niêm phong!

Hai người mang mặt nạ kháng độc bắt đầu tìm kiếm người sống sót trong từng nhà, cư nhiên tìm được một số ít người còn sống.

Vừa vặn, những người còn sống này đều là Omega, rất nhiều Omega còn đang mang thai. Sean sau khi nghiên cứu mới phát hiện những Omega này đều có thể chất đặc thù, môi trường trong cơ thể không thích hợp để vi-rút Sav-II tồn tại, cho nên mới có thể may mắn sống sót trong cơn đại họa này.

May là lần virus cần quét này không có hủy diệt đi cơ sở vật chất của thành phố, thức ăn được bán trong siêu thị vẫn có thể ăn được, bởi vì toàn bộ thành phố bị phong tỏa, hệ thống thông tin và internet cũng bị gián đoạn, những người may mắn sống sót không có cách nào liên lạc với bên ngoài, đành phải tập trung trong biệt thự của bác sĩ Sean, thành lập lối đi ngầm này, bắt đầu nghĩ cách sống trong “Tử thành”.

— Đây cũng là nguồn gốc của tổ chức Mạch nước ngầm.

Ngoại trừ vợ chồng Sean là Beta ra, thì những người khác đều là Omega, những Omega mang thai khi sinh con cũng vì vậy mà tránh được việc đăng ký ở hiệp hội Omega.

Muốn tồn tại trong tuyệt cảnh, nhất định phải vượt qua kỳ phát tình.

Vợ chồng Sean bắt đầu nghiên cứu thuốc ức chế cho Omega, trải qua quá trình thử nghiệm không ngừng, bọn họ rốt cuộc cũng chế tạo thành công loại thuốc tiêm có khả năng khống chế chất dẫn dụ trong cơ thể, các Omega đã không còn phải lo lắng đến kỳ phát tình.

Một đám người sống trong tòa “tử thành” bị cách ly qua nhiều năm, thẳng cho đến khi những đứa trẻ Omega từ từ lớn lên.

Tuy rằng những đứa trẻ này được sinh ra ở “tử thành”, nhưng lại rất thông minh lanh lợi, ngoan ngoãn nghe lời.

Là cha mẹ của những đứa trẻ ấy, bọn họ không đành lòng để chúng phải sống cả đời ở đây...

Vì vậy bọn họ đã nghĩ biện pháp chế tạo ra loại dây kim loại mà Snow đang mang theo này, dùng nó để leo lên tường thành. Bọn họ chế các loại thuốc ức chế, để con mình giả dạng thân phận Beta trà trộn trong đám người.

Dưới sự hướng dẫn của các bậc trưởng bối, những đứa trẻ Omega này trở nên vô cùng ưu tú, không chỉ có thân thủ nhanh nhẹn, đầu óc cũng cực kỳ thông minh, từ khi còn nhỏ đã có thể dùng dây kim loại thành thạo đi lại qua tòa thành, quả thực là một đám tiểu siêu nhân Omega.

Sau khi lớn lên, các thiếu niên Omega kia cũng không cam lòng sống trong tòa thành bị niêm phong này, bọn họ có giấc mộng của mình, bọn họ muốn nhìn ngắm thế giới bên ngoài, bọn họ muốn làm cho những Omega khác cũng có thể sống cuộc đời tự do tự tại.

Vì vậy, dưới sự trợ giúp của những bậc trưởng bối, các thiếu niên Omega rời khỏi thành Lạc Hà.

Có người thi đậu học viện quân sự St.Romia, thành thiếu tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử đế quốc, có người làm ở bệnh viện trung ương đế quốc, trở thành một bác sĩ ưu tú; có người học chế tạo cơ giáp, trở thành người chế tạo cơ giáp xuất sắc; có người giả thân phận Beta vào học viện dành riêng cho Omega, trở thành giáo viên rất được hoan nghênh...

Bọn họ ở trong các ngành nghề dần dần lấy lại căn cơ cân bằng, đồng thời tìm những Omega có cùng lý tưởng giới thiệu vào tổ chức Mạch nước ngầm.

Tổ chức Mạch nước ngầm lên lút làm thuốc ức chế cung cấp cho các Omega, thậm chí còn nghiên cứu một loại thuốc ức chế mới, chỉ cần tiêm vào người ngay từ lúc nhỏ, đến khi 20 tuổi là có thể hoàn toàn trở thành Beta.

Quy mô của tổ chức Mạch nước ngầm càng ngày càng lớn, mỗi năm đều có không ít Omega bí mật gia nhập. Loại thuốc ức chế có thể khống chế chất dẫn dụ trong kỳ phát tình được các Omega rất hoan nghênh, nhanh chóng được lưu truyền bí mật giữa các Omega.

Cho đến mười chín năm trước, Quân bộ chẳng biết từ đâu lại phát hiện ra sự tồn tại của tổ chức này, bắt đầu điều tra nơi phát tán thuốc ức chế, muốn một mẻ lưới tóm gọn cả tổ chức — Lăng Vũ chính là Omega đầu tiên bị Quân bộ khai đao.

Thật may lúc đó Lăng Vũ nhận ra điều không ổn, lập tức truyền tin đến tổng bộ tổ chức Mạch nước ngầm, đa phần các thành viên của tổ chức đều trốn đi đúng lúc, thoát khỏi sự đuổi bắt của Quân bộ, thế nhưng vẫn có một số ít tránh không kịp, bị Quân bộ bắt giữ.

Bắt đầu từ năm đó, tổ chức này không còn xuất hiện nữa, rất nhiều thành viên trong tổ chức đều biến mất không rõ tung tích.

Trở lại tổng bộ Mạch nước ngầm bên dưới tòa thành, xa cách nhiều năm, Snow lại có loại cảm giác không chân thật, phảng phất giống như ở trong mơ vậy.

Thành Lạc Hà tuy được mệnh danh là “tử thành”, nhưng không gian ngầm dưới lòng đất này lại được kiến tạo vô cùng tinh xảo.

Những người may mắn còn sống sót kia, dùng thời gian sáu năm, ở nơi này xây dựng một thành phố mới dưới lòng đất.

Đồ chiếu sáng ở nơi này đều là đèn tiết kiệm năng lượng cao cấp nhất, Snow đứng trong thang máy hạ dần xuống dưới, những ngọn đèn dọc theo đường đi tựa như đang chào đón khách nhân lần lượt bật lên, dưới ánh sáng của ngọn đèn, có thể nhìn thấy rất nhiều căn phòng với kết cấu khác nhau, có siêu thị ngầm lưu trữ một lượng lớn thức ăn, có hiệu thuốc bày các loại dược phẩm, có các phòng ngủ xen kẽ nhau, thậm chí còn có cả phòng tập thể thao.

Tòa thành dưới lòng đất này tổng cộng chia làm ba tầng, tầng thứ nhất là khu phòng ở, tầng thứ hai là khu dữ trữ các loại thức ăn và các nhu yếu phẩm trong sinh hoạt, tầng thứ ba là trung tâm thí nghiệm của tổ chức Mạch nước ngầm.

Snow ngồi trong thang máy cho đến tận trung tâm thí nghiệm ở tầng cuối cùng.

Nếu như cậu nhớ không lầm, trong trung tâm thí nghiệm kia có thứ mà cậu muốn tìm —

Toàn bộ nguyên liệu dùng để chế tạo thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega, bao gồm cả rất nhiều dược phẩm đã bị cấm từ lâu!

Snow từ cầu thang bước ra, thở sâu, đi về phía hành lang.

Tiếng bước chân vang dội vọng đến từ trong hành lang tĩnh mịch, nghe vào bên tai có vẻ đặc biệt rõ ràng, Snow bước nhanh về phía trước, khi đi tới cửa phòng thí nghiệm, đột nhiên cứng ngắt dừng lại.

— Không đúng, tiếng bước chân vọng lại này, hình như không chỉ của một người...

— Lẽ nào ở đây còn có người khác?!

Snow lập tức rút kim tiêm từ tay áo nắm chặt trong tay, vừa muốn xoay người, sau gáy lại đột nhiên cảm giác được một chút đau đớn!

Đầu kim tiêm đâm thủng qua vùng da sau gáy, cảm giác tê liệt kỳ quái nhanh chóng lan rộng toàn thân.

Snow khiếp sợ mở to mắt nhìn.

— Đây là vũ khí mà những thành viên của tổ chức Mạch nước ngầm hay dùng!

— Vũ khí mà bác sĩ Sean đặc biệt nghiên cứu chế tạo cho các Omega, thuốc mê thần kinh, giấu trong một kim tiêm cực nhỏ, chỉ cần đâm vào da, có thể trực tiếp đánh ngã một người cao lớn. Điểm quan trọng chính là, loại vũ khí này có thể tránh được cửa kiểm tra, có thể lén giấu trong ống tay áo, túi tiền, thậm chí là cả trong móng tay.

Vừa nghĩ được tới đáp án này, ánh mắt của Snow đã bắt đầu tan rã, rất nhanh toàn thân liền nhũn ra ngã xuống mặt đất.

Trong hoảng hốt, cậu cảm giác được chính mình tựa hồ ngã vào lồng ngực của một nam nhân, cánh tay của nam nhân kia rất có lực, trên người có một loại khí tức lạnh lùng thần nhiên, Snow chỉ kịp nhìn thấy được một đôi giày màu quân đội màu lam sẫm trên chân hắn...

Sau đó thì, hoàn toàn mất đi ý thức.

Tiệc sinh nhật 200 tuổi của tiên sinh Aston gia tộc Birch, bắt đầu từ 8 giờ sáng cho đến tận 9 giờ tối.

Caesar tuy rằng xuất phát từ lễ tiết, đại diện cho hoàng thất mà tham dự tiệc sinh nhật này, nhưng hẳn thật sự có chút mất kiên nhẫn mà ngồi ở đại sảnh của yến hội.

Là người tiếp quản quân đoàn Trường Xà, một trong năm quân đoàn lớn của đế quốc, gia tộc Birch tất nhiên là gia đại nghiệp đại (nhà to mà nghề nghiệp cũng to :))), anh em ruột của Aston lão tiên sinh có rất nhiều, anh họ em họ lại càng đông đến không đếm xuể, lần này các lão tiền bối còn kéo cả con trai, cháu trai của mình đến chúc mừng, thực sự đông đúc đến độ làm cho người ta phải kinh ngạc. Ngay cả bản thân Brian cũng không đếm được mình có bao nhiêu anh em họ, huống chi Caesar chỉ là một ngoại nhân.

Caesar tuy rằng quen biết với gia tộc Birch, nhưng cũng chỉ giới hạn trong một nhánh huyết thống trực hệ của Aston lão tiên sinh, con của Aston – Tướng quân Drew Birch là quân đoàn trưởng của quân đoàn Trường Xà, Berg gả cho ông là chú của Caesar, còn có con của họ – Brian là người bạn tốt nhất của Caesar.

So với những thúc thúc bá bá kia có một đồng con cái trong nhà, nhánh huyết mạch này chỉ duy độc một mình Brian, thoạt nhìn thật sự có điểm đơn bạc.

Mà tướng quân Drew sở dĩ chỉ có một con trai bảo bối duy nhất là Brian, hoàn toàn là bởi vì ái thiếp của ông, Berg năm đó sau khi sinh hạ Brian, thân thể suy yếu thiếu chút nữa đã bệnh chết, Drew không dám để ông sinh thêm, một mực dùng biện pháp tránh thai.

Vì thế tướng quân Drew vẫn thường bị những người khác trong Quân bộ cười nhạo.

Nhưng Brian trái lại lại cực kỳ tán thành và tự hào đối với hành động của cha, y đã tính sẽ học tập ưu điểm này của cha, đồng thời phát huy nó.

— Sau này Snow nhà mình cũng chỉ cần sinh một đứa là được rồi.

Beta vốn dĩ sinh đẻ rất khó khăn, Brian cũng không nỡ để cho Snow phải chịu nỗi khổ này.

Cả phòng tiệc vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng lại có vài nhóm anh em họ đến chào hỏi Brian.

Brian quả thực đau đầu gần chết.

Tính cách của baba y Berg có chút lạnh đạm, cả ngày trầm mê với việc nghiên cứu cơ giáp, cha Drew lại vội vàng xử lý quân vụ, nhà bọn họ cùng những người khác trong gia tộc Birch lui tới không nhiều, Brian rảnh rỗi hay theo sau ông bà như một cái đuôi vào nhà kho làm trợ thủ, hoàn toàn không quen thân gì với các anh em họ khác trong gia tộc Birch.

Cái gì mà Georgia Birch, Blaise Birch, Brad Birch... tên gọi của mấy người anh em họ này thực sự rất khó nhớ!

Từ tám giờ sáng đến chín giờ tối, cả gia tộc khổng lồ tụ tập với nhau, tiếng người ồn ào ầm ĩ, Brian hoàn toàn không có hứng thú gì với những câu chuyện trên trời dưới đất của mấy người anh em họ, liền tìm có

thoát thân, đi đến bên cạnh Caesar, hai người cầm theo ly rượu đổ đến góc phòng trong đại sảnh nói chuyện với nhau.

Brian lắc lắc ly rượu trong tay, nhíu mày nói: “Thật là nhàm chán, ông tôi đã chịu không nổi, rời đi trước rồi... Người được chúc thọ cũng đi rồi, tại sao bọn họ còn không dừng lại chứ?”

Caesar thấp giọng nói: “Dựa theo thói quen của nhà cậu, buổi tụ họp hằng năm ít nhất cũng phải đến mười giờ tối đi, sau đó còn có thể ăn khuya nữa.”

Brian gật đầu: “Đúng vậy, ăn khuya xong thì cũng tới mười một giờ, vừa vặn tắm rửa đi ngủ luôn.”

Hai người nhìn nhau, đồng thời nở nụ cười bất đắc dĩ, nâng ly cùng một cái, uống một hơi cạn sạch.

— Cuộc hội họp của đại gia tộc cứ kéo dài cả ngày như vậy thực sự khiến người ta nhức đầu.

Caesar để ly rượu không lên bàn, quay đầu nhìn về phía Brian, hỏi: “Hay là đi ra ngoài một chút đi?”

Brian cũng đang có ý đó, liền nói. “Được, tôi dẫn cậu đến xem kho cơ giáp.”

Kho cơ giáp trong nhà Brian mặc dù là kho cơ giáp tư nhân, nhưng hoàn toàn có thể so sánh được với kho cơ giáp lớn nhất đế quốc.

Linh kiện cơ giáp từ cấp E đến cấp A trong kho hàng dự trữ của Aston lão tiên sinh có đến hơn mười ngàn chủng loại, nói là kho cơ giáp, nhưng số lượng linh kiện cũng sắp nhiều bằng cả một nhà máy chế tạo cơ giáp khổng lồ.

Toàn bộ kho cơ giáp có năm tầng, từ tầng một đến tầng bốn đều là kho hàng lưu trữ các loại linh kiện, tầng thứ năm đặt một số cơ giáp mà Berg tự chế tạo, bởi vì Aston lão tiên sinh sau khi hoàn thành Bạch Vũ liền thu tay không làm nữa, nên hiện giờ nhà kho này là do Berg quản lý.

Brian dẫn Caesar đến tầng năm, Berg cư nhiên cũng ở nơi này.

Nam nhân đứng dưới ngọn đèn chăm chú xem xét bản thiết kế cơ giáp, sườn mặt nhìn qua nhu hòa không nói nên lời, nghe thấy tiếng bước chân, ông liền ngẩng đầu lên, có chút không vui nhíu mày: “Brian, con không ngoan ngoãn ở lại yến hội, đến đây làm gì?”

Berg là Omega, loại hội họp trong gia tộc này ông không thể trực tiếp đến dự, dù sao cũng có rất nhiều Alpha tới, Drew bình thường vốn đã hận không thể giấu vợ yêu nhà mình vào trong túi, căn bản không thể để cho ông lộ diện trước mặt nhiều Alpha như vậy.

Bản thân Berg cũng không muốn đến những nơi náo nhiệt như thế, nên cứ yên tâm ở trong kho cơ giáp nghiên cứu bản vẽ.

Đối diện với ánh mắt lãnh đạm của baba, Brian lấy lòng cười nói: “Baba, yến tiệc rất nhàm chán, con dẫn Caesar đi dạo một chút.”

Caesar cũng nở nụ cười, hỏi: “Vương thúc đang nghiên cứu bản vẽ cơ giáp mới sao?”

Berg gật đầu nói: “Ừ, ta đang xem giúp Brian bản thiết kế của đài cơ giáp trị liệu này.” Dừng một chút, lại có chút nghi ngờ hỏi, “Brian, con làm đài cơ giáp trị liệu này làm gì? Lại còn tốn nhiều tâm tư để thiết kế như vậy, làm cho ai?”

Brian ngượng ngùng gãi đầu, trong lòng nhin không được nghĩ: Đương nhiên là cho con dâu của người rồi!

Bất quá, hiện giờ thời cơ còn chưa chín muồi, Brian cũng không dám khai ra Snow, liền tùy tiện lấy cớ: “Con đột nhiên nảy ra ý tưởng, vẽ ra bản vẽ này, nhưng vẫn cảm thấy còn rất nhiều chỗ không được hoàn mỹ, cho nên muốn đưa người xem giúp con một chút.”

Berg gật đầu, trả bản vẽ lại cho Brian, giọng bình thản nói: “Ý tưởng thiết kế của con quả thực không tồi, lấy trình độ hiện tại của con coi như đã vượt xa những người bình thường, ta sẽ đánh dấu cho con những chỗ có thể thăng cấp được, nếu có cơ hội thì đưa cho ông con nhìn qua.”

Berg rất ít khi khen con trai mình, ngày thường ngược lại còn hay mắng Brian là ngu ngốc, hiếm khi nào nói ra được mấy câu khen ngợi như “khả năng vượt xa người bình thường” này, Brian lập tức vui vẻ nhận lấy bản vẽ từ trong tay baba, “Cảm ơn baba!”

Berg gật đầu, nhìn về phía Caesar: “Caesar, phụ vương cháu hôm nay cũng tới đúng không?”

Caesar nói: “Vâng, phụ vương đang cùng ông Aston nói chút chuyện.”

Berg trầm mặc trong chốc lát, nói: “VẬY hai đứa cứ ở đây đi dạo loanh quanh đi, ta mệt, đi về nghỉ ngơi trước.”

Caesar mỉm cười nói: “Vâng, Vương thúc ngủ ngon.”

Sau khi Berg rời đi, Brian lúc này mới cầm bản vẽ đã được baba chỉnh sửa, xem mấy lần, hưng phấn mà nói: “Thật tốt quá, trình độ của baba tôi quả thật hơn tôi rất nhiều! Sau khi trở về tôi nhất định phải lập tức cải tạo Dạ Tuyết, nâng cấp mấy loại công năng, Snow nhất định sẽ rất vui.”

Thấy bộ dáng Brian đầy mặt hạnh phúc khi nhắc đến Snow, lòng Caesar cũng khẽ động.

... Hẳn cũng có chút nhớ Lâm Viễn.

Chẳng qua là không gặp có một ngày, mà đã bắt đầu nhớ tới người kia. Rõ ràng lúc rời khách sạn có để lại lời nhắn cho cậu ấy, còn mua cơm trưa đầy đủ, nhưng trong lòng vẫn không yên, luôn cảm thấy việc bản thân để Omega của mình ở lại đó, là loại hành vi vô trách nhiệm...

Vốn đã rất thích cậu, hơn nữa trước đó còn đánh dấu cậu, ý muốn bảo hộ trời sinh của Alpha làm cho Caesar hận không thể đem Lâm Viễn thời thời khắc khắc đều mang theo bên người, hận không thể mỗi giây mỗi phút đều đặt Lâm Viễn ở trong tầm mắt, một giây không thấy được cậu thì trong lòng liền khó chịu vô cùng.

Brian nghiên cứu bản vẽ một hồi, liền chạy xuống tầng dưới chọn linh kiện phù hợp, để Caesar ở lại tự mình đi dạo một vòng.

Caesar cũng không có tâm tình để thưởng thức mấy loại cơ giáp này, nổi nhớ nhung Lâm Viễn dưới đáy lòng làm cho hắn vội vã thở sâu xoay người đi đến bên cửa sổ, lấy ra máy truyền tin của mình, nhập số của Lâm Viễn vào.

Tiểu cầu trong tay mau chóng xoay tròn, rất nhanh, máy truyền tin liền được kết nối.

Caesar nhất thời cứng đờ tại chỗ.

— Xuất hiện ở trước mắt, cũng không phải mặt của Lâm Viễn, mà là khuôn mặt anh tuấn của một nam tử trưởng thành.

— Nguyên soái đế quốc, Rawson.

Hiện tại đã là mười một giờ! Máy truyền tin của Tiểu Viễn tại sao lại ở trong tay của nguyên soái?

Mà điều khiến người ta càng thêm giật mình là, vị trí nguyên soái đang ngồi rõ ràng là một phòng ngủ, trên chiếc giường phía sau ông dường như còn có người đang nằm, theo động tác đứng dậy từ bên giường của ông, người nằm trên giường cũng dần dần hiện lên rõ ràng trước mắt.

Mái tóc đen nhánh, lông mi thật dài, khóe môi hơi cong lên thành một nụ cười như đang tiến vào mộng đẹp.

Là Lâm Viễn...

Caesar khiếp sợ, đồng thời dưới đáy lòng cũng đột nhiên nổi lên một tia lửa giận!

Không giống như sự hấp dẫn giữa Alpha và Omega, chất dẫn dụ của Alpha với Alpha hoàn toàn tồn tại sự bài xích lẫn nhau, ngày đó lúc dẫn Lâm Viễn đi ăn với Rawson, nguyên soái liên tục gấp thức ăn cho Lâm Viễn, ánh mắt nhìn Lâm Viễn cũng tràn đầy ôn nhu, Caesar bị đẩy sang một bên trong lòng đã có chút khó chịu, nhưng thấy đối phương là vị nguyên soái mà mình tôn kính, còn là bậc tiền bối bề trên, cho nên Caesar đành cố nén khó chịu dưới đáy lòng, cho rằng đây chẳng qua chỉ là sự yêu thích thưởng thức của trưởng bối đối với hậu bối, cũng không nói gì nhiều.

Sau khi Rawson nhìn thấy ấn ký ở gáy Lâm Viễn, Caesar giải thích rõ nguyên nhân, kỳ thực cũng là muốn cho ông ta biết người đánh dấu Lâm Viễn rốt cuộc là ai. Alpha để cho Alpha khác biết mình lưu lại dấu hiệu trên người một Omega nào đó, đây kỳ thực là một loại nhắc nhở — nói cho đối phương biết một cách rõ ràng, Lâm Viễn đã là Omega của tôi rồi, không nên có chủ ý gì với Tiểu Viễn nhà tôi...

Caesar cho rằng mình đã biểu lộ rất rõ ràng, kết quả ngày hôm nay, nguyên soái Rawson cư nhiên lại dẫn Lâm Viễn đi đến một phòng ngủ chẳng biết là ở nơi nào? Mà tên gốc Lâm Viễn này lại hoàn toàn không hề phòng bị ngủ ở chỗ đó?

Nhìn một màn tựa hồ rất “ấm áp” kia, đáy mắt Caesar gần như phun ra lửa!

Siết chặt nắm tay, Caesar tận lực bình tĩnh nói: “Nguyên soái, đây là chuyện gì? Tiểu Viễn tại sao lại ở chỗ đó với ngài?”

Rawson lạnh lùng nhìn Caesar, khẽ nhú mồm một cái, “Tiểu Viễn ở nơi nào, còn cần báo cáo với cậu sao?”

Caesar: “...”

Những lời này rõ ràng là khiêu khích đi?

Omega mà mình vừa đánh dấu, lúc này lại an tâm ngủ bên cạnh một Alpha khác? Bất luận là vương tử hay dân thường, đối với một Alpha mà nói, đây đều là một chuyện tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua!

Caesar hít thở sâu, nhìn kỹ cảnh vật xung quanh Rawson, thấp giọng hỏi: “Cậu ấy ở nhà của ngài sao? Cháu hiện giờ sẽ đến đón cậu ấy!”

Khóe môi Rawson câu lên một nụ cười như có như không, nhìn Caesar như nhìn một đứa ngốc, nhàn nhạt nói: “Không cần, sáng sớm ngày mai ta sẽ chở nó về khách sạn, nó đang ngủ, cậu đừng tới quấy rối.”

Dứt lời liền trực tiếp đóng máy truyền tin.

Hình ảnh trước mắt đột nhiên biến mất, Caesar sửng sốt một chút, sau đó gương mặt đỏ lên chẳng khác nào vừa bị cho một cái bạt tai.

Hít thở sâu, bình ổn trái tim cơ hồ sắp nổ tung một chút, Caesar quyết đoán kêu lên: “Bạch Vũ, đi ra!”

“Vâng, chủ nhân!” Bạch Vũ được gọi cao hứng nhảy ra ngoài, đem Caesar vào khoang điều khiển của mình, hưng phấn mà nói, “Tôi đã sớm không thể đợi được nữa! Mau mau, chúng ta nhanh cướp Lâm Viễn và tiền bối Chu Tước về!”

Bên trong nhà của Rawson.

Hắc Long ở trong công tắc không gian bình tĩnh nói: “Chủ nhân, Bạch Vũ đến, đang ở ngoài cổng.”

Rawson cúi đầu nhìn đồng hồ bấm giây tính thời gian, một phút linh năm giây.

Caesar cư nhiên trong vòng một phút linh năm giây đã lập tức bay đến trước cửa nhà Rawson.

Rawson nhú mồm lại, nhàn nhạt nói: “Caesar này, tới cũng chậm quá.”

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Caesar tìm đường chết đánh đến trước cửa nhà nhạc phụ hahahahaha

Caesar tìm đường chết + Bạch Vũ tìm đường chết

!

No zuo no die (không làm không chết)

Chủ nhân và cơ giáp cùng nhau nhip nhàng over ~~

Hết chương 50.

51. Quyển 2 - Chương 51: Thân Thế

Bên ngoài căn nhà của Rawson, Caesar để Bạch Vũ thu nhỏ thể tích, lấy hình dạng cơ giáp nhân hình vững vàng hạ xuống đất, lúc này mới đi tới trước khu kiểm tra khách nhân ở ngoài cửa ngôi nhà. Rất nhanh, trên màn hình trước mắt liền xuất hiện khuôn mặt của một nam tử trung niên, là Valde tiên sinh – quản gia trong nhà Rawson.

Valde mỉm cười hỏi. “Hóa ra là vương tử điện hạ, xin hỏi ngài có chuyện gì sao?”

Caesar cố nén lửa giận trong lòng, tận lực giữ bình tĩnh, nói. “Ta có việc gấp muốn gặp nguyên soái, xin thông báo dùm.”

Trên mặt Valde vẫn như trước là nụ cười kiên trì. “Xin lỗi, điện hạ, nguyên soái ngài ấy đã ngủ. Không bằng ngài ngày mai hãy quay lại? Hoặc là để ngày mai nguyên soái tới vương cung gặp ngài?”

Caesar. “.....”

— Ngủ? Đây rõ ràng là lấy cớ!

Thân là vương tử, Caesar từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên bị người ta chặn ở bên ngoài, sập cửa vào mặt như vậy!

Thế nhưng, nguyên soái Rawson thân phận tôn quý, là quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang, tướng lĩnh trọng yếu của Quân bộ, nhà riêng của ông ấy cũng trải rộng lưới phòng ngự laser, không có sự cho phép thì không thể tùy tiện tiến vào. Diện tích toàn bộ khu nhà của Rawson có thể so được với một khu công viên cỡ lớn, từ ngoài cửa nhìn vào bên trong, chỉ có thể thấy được từng phiến cỏ lớn, bồn hoa cùng cây cối, đến cả bóng dáng của chủ nhân ngôi biệt thự cũng không thể nhìn đến.

Nhớ tới bộ dáng Lâm Viễn ngủ say trên giường trong phòng ngủ, đáy lòng Caesar lại bốc lên một cỗ lửa giận.

Omega của mình bị Alpha khác mang đi, đây là chuyện không thể nhẫn nhịn được!

Tuy rằng nguyên soái Rawson được xem như trưởng bối, nhưng tại thời kỳ mà tuổi thọ con người đã vượt quá ba trăm tuổi như hiện giờ, niên kỷ của nguyên soái vẫn có thể được xếp trong phạm vi những người đàn ông độc thân hoàng kim, hơn nữa Lâm Viễn vẫn luôn rất sùng bái ông ấy, lấy cá tính đơn thuần của Lâm Viễn, chắc chắn sẽ đối với ông ấy không hề phòng bị, nếu ông ấy có tâm tư gì với Lâm Viễn, hậu quả căn bản là không thể tưởng tượng nổi....

Caesar siết chặt hai tay, ép chính mình tĩnh táo lại, lúc này mới thông qua máy thông tin của Bạch Vũ, đề nghị kết nối với Hắc Long.

Trong biệt thự, đồng tử kim sắc của Hắc Long nhẹ nhàng lóe lên một chút, nói. “Chủ nhân, đề nghị kết nối đến từ Bạch Vũ.”

Rawson nhếch nhếch khóe môi, nhận cuộc gọi.

Bạch Vũ hưng phấn ở một bên ồn ào. “Chủ nhân chủ nhân! Nguyên soái nếu như không cho, chúng ta liền xông vào!”

Đến cả vương cung cũng đã từng cùng chủ nhân xông vào, huống chi là nhà riêng của nguyên soái. Bạch Vũ đột nhiên có cảm giác rất là kiêu ngạo, mình tuyệt đối chính là cơ giáp cấp S oai phong nhất trong lịch sử đế quốc a, xông vào bất cứ nơi nào cũng dễ như ăn cơm! Chiến tích quang vinh này tuyệt đối có thể ghi vào sử sách của hiệp hội cơ giáp! Xông vào nhà của Rawson anh hùng cứu mỹ nhân đem Chu Tước tiền bối cứu ra gì đó quả thật là quá lãng mạng!

So với Bạch Vũ tương đối kích động, Caesar trái lại nhanh chóng tĩnh táo, nhìn nam nhân biểu tình nghiêm túc xuất hiện bên trong màn hình, Caesar thở sâu, ngữ khí bình tĩnh nói. “Nguyên soái, cháu có chuyện muốn nói với ngài, xin ngài để cháu đi vào.”

Rawson nhướn mi một chút, không trả lời.

Caesar vẫn tiếp tục duy trì phong độ, nói. “Kỳ thật cháu hoàn toàn có thể mang theo Bạch Vũ xông vào, lưới laser phía trên ngôi nhà căn bản không làm gì được Bạch Vũ, thế nhưng, cháu cũng không muốn làm như vậy. Bởi vì việc cháu xông vào nhà của nguyên soái một khi bị những tướng quân khác biết, kẻ có mưu đồ mà cẩn thận điều tra, thân phận Tiểu Viễn rất có khả năng sẽ bại lộ.” Caesar dừng một chút, “Cháu nghĩ, biện pháp tốt nhất vẫn là giả vờ rằng cháu có việc muốn tới cửa xin gặp mặt, chúng ta cùng ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện, coi như là vì Tiểu Viễn, ngài thấy có được không?”

— Suy cho cùng cũng có chút đầu óc, không dễ xúc động.

— Bất quá, nếu nó dám xúc động, Hắc Long đã sớm chờ ở chỗ này, một cái vẩy đuôi là có thể đem cả người lẫn cơ giáp quét thẳng ra ngoài.

Rawson gật gật đầu. “Được, có chuyện gì đi vào rồi nói.” Nói xong liền trực tiếp dùng quyền hạn tối cao của chủ nhân mở cửa ngôi nhà ra.

Caesar nói một tiếng “Cảm ơn” liền lập tức điều khiển Bạch Vũ tiến vào căn nhà.

Rawson tắt máy thông tin, quay đầu nhìn về phía nhi tử trên giường, thấp giọng hỏi. “Tiểu Viễn, con thích tiểu vương tử này sao?”

Lâm Viễn đang ngủ say hoàn toàn không thể nghe được phụ thân đại nhân đang hỏi cái gì, đem mặt chôn trong gối đầu, nhẹ nhàng ngáy khò khò.

Rawson khẽ cười cười, đưa tay chỉnh chỉnh chăn thay nhi tử, nhẹ giọng nói. “Đừng lo lắng, cho dù nó có đánh dấu con, chỉ cần con không thích, cha tự nhiên sẽ đứng ra làm chủ cho con.”

Những lời này của Rawson, trực tiếp đặt nhi tử bảo bối lên trên tất cả các quy tắc.

— Con ta mất hứng, Caesar người cũng đừng mong vui vẻ.

— Vương tử thì thế nào, đánh dấu rồi thì thế nào? Con ta nếu chướng mắt với người, cho dù là Thiên Vương cũng phải cút qua một bên.

Rawson vừa lên làm cha, lại không biết nên cưng chiều nhi tử như thế nào, để con trai ăn nhờ ở đậu suốt mười tám năm vốn đã khiến Rawson đau lòng đến muốn đòi mạng, huống chi, thân phận nhi tử là Omega đã sáng tỏ, cư nhiên còn bị Caesar bừa bãi vụng trộm đánh dấu?

Caesar xông đến cửa lúc này, tuyệt đối là muốn tìm chết!

Sau khi Caesar tiến vào, liền lấy tốc độ nhanh nhất đi về phía biệt thự.

Ở bên ngoài thu lại Bạch Vũ trên mặt đất, đi đến trước cửa, phát hiện cửa mở ra, hiển nhiên là nguyên soái đang ở trong đó chờ hắn.

Loại tư thái “Mở cửa chờ người đến” này.... hình như có chỗ nào không đúng?

Caesar bỏ qua sự khác thường trong lòng, chậm chậm đi vào phòng.

Vừa vào cửa liền thấy nguyên soái Rawson đang ngồi trên sofa, tuy rằng không khiến người khác cảm thấy áp bách cường liệt như khi mặc lên bộ quân trang đặc chế kia, nhưng là, nam nhân mặc y phục ở nhà lạnh lùng thản nhiên nhìn quét qua mình vẫn khiến da đầu Caesar nhận không được run lên một trận.

Cái loại cảm giác “bị xem xét” này quả thực rất khó chịu!

Caesar ở một góc không ai nhìn thấy nhẹ nhàng siết nắm tay, tận lực che giấu phần nộ cùng ghen tuông mãnh liệt trong lòng, biểu tình trấn định đi đến trước mặt nam nhân, ngữ khí bình tĩnh hỏi. “Nguyên soái, cháu tới đón Tiểu Viễn về, cậu ấy đâu?”

Rawson thản nhiên nói. “Ngủ.”

“....” Caesar hơi hơi siết chặt ngón tay, “Nguyên soái, vẫn là để cháu đem cậu ấy về khách sạn thì tốt hơn. Cậu ấy suốt đêm không về, nói không chừng sẽ khiến cho huấn luyện viên cùng các học viên nghi ngờ.”

Rawson vẫn như trước duy trì biểu tình không mặn không nhạt, nhìn Caesar nói. “Tiểu Viễn là ta dẫn Valde bí mật đưa đến nơi này, không có bất cứ kẻ nào phát hiện ra. Còn về chuyện nó trắng đêm không về, cậu với nó ở cùng một phòng, cậu không nói ra, ai có thể biết được?”

“.....”

Bí mật đưa đến? Ông ấy đến cùng làm muốn làm cái gì?!

Không phải hôm qua vừa mới ăn cơm xong sao? Thân là nguyên soái quân vụ bận rộn lại cứ nhiên đặc biệt phân phó quản gia đi đưa một người bí mật đến nhà của mình, lại còn dưới tình huống đã biết đối phương là Omega....

Đây tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản đi?!

Caesar trầm mặc một lát, có chút không vui nói. “Nguyên soái, cháu ngay từ ban đầu đã không hề can thiệp vào chuyện ngài muốn tiếp cận Tiểu Viễn, cháu cho rằng ngài chỉ là lấy thân phận trưởng bối mà thưởng thức tài năng của cậu ấy, ngài đồng ý giúp cậu ấy giấu diếm thân thế, cháu đối với ngài vô cùng cảm kích — thế nhưng, nếu ngài có tâm tư gì khác với cậu ấy, cháu khuyên ngài nên sớm từ bỏ thì tốt hơn!”

Chẳng khác nào đã thú đang dùng cái đuôi đem vật sở hữu của mình vẩy vào lãnh địa, những lời này của Caesar đã đem Lâm Viễn phán định là Omega của mình, nói trắng ra, chính là đang thị uy với Alpha trước mặt!

Khóe môi Rawson hơi hơi giương lên một chút. “Tại sao lại muốn ta từ bỏ?”

Caesar thần nhiên ngênh đón ánh mắt của Rawson. “Bởi vì cháu thích Tiểu Viễn, cháu đã đánh dấu cậu ấy, cậu ấy là Omega của cháu!”

Sắc mặt Rawson bỗng nhiên chuyển lạnh. “Đánh dấu cậu ấy, thì cậu ấy chính là của cậu? Cậu đã đánh dấu hoàn toàn sao?”

Caesar nói. “.... Tuy rằng chỉ là đánh dấu tạm thời, nhưng cháu đối với cậu ấy là nghiêm túc!”

Caesar hẳn là nên tự thấy may mắn vì không có nhất thời xúc động đánh dấu hoàn toàn Lâm Viễn, bằng không, giờ phút này Rawson đã sớm bầm hấn thành thịt vụn.

Rawson thần nhiên nói. “Là do cậu ấy tự nguyện sao?”

Caesar. “.....”

Vấn đề quả thực là giải đúng chỗ ngựa.

Đáy lòng Caesar thoáng có chút xấu hổ, lúc đấy khi đánh dấu Lâm Viễn, Lâm Viễn hoàn toàn không biết. Nhưng trong thời khắc đối chọi gay gắt này, hẳn tuyệt đối không thể ở trước mặt Rawson biểu lộ ra một chút yếu thế nào.

Caesar mặt dày nói. “Đúng vậy.” (=)]

Rawson thấp giọng hỏi. “Ý của cậu là, Tiểu Viễn cũng thích cậu sao?”

Caesar tiếp tục mặt không đổi sắc nói. “Cậu ấy đương nhiên là thích cháu.” (=]]]]

Rawson. “.....”

Một khắc kia Rawson đột nhiên rất muốn hỏi, cái loại kỹ xảo nói dối như thật này của cậu là học được từ phụ vương cậu sao?

— Trand dạy dỗ con cái thật tốt!

Đối diện với ánh mắt thần nhiên của Caesar, Rawson có chút không vui nhả mày. “Cậu hạ quyết tâm muốn cùng Lâm Viễn ở một chỗ?”

Caesar vội vàng nói. “Đương nhiên!”

Rawson nhìn chăm chăm vào mắt Caesar, gần từng tiếng nói. “Caesar, thân là một vương tử, cậu đã quên khi lựa chọn bạn đời cần phải suy xét đến mấy quy củ kia sao? Lâm Viễn bắt qua chỉ là một cô nhi, mà cậu

lại là người thừa kế duy nhất của đế quốc, cậu cho rằng, lấy thân phận tôn quý của cậu, cưới một Omega lai lịch không rõ có thể khiến người khác phục sao?”

Caesar nghiêm túc nói. “Ngài nói không sai, Tiểu Viễn cậu ấy là cô nhi, cậu ấy không có gia thế bối cảnh hiển hách gì, nhưng cậu ấy là người cháu thích, không có bất cứ quan hệ gì với bối cảnh và thân phận của cậu ấy. Với cháu mà nói, cậu ấy chính là người bạn đời mà cháu muốn bảo vệ, cháu tin tưởng ánh mắt của mình không sai.”

Caesar nói tới đây, ánh mắt cũng trở nên ôn nhu. “Tiểu Viễn lớn lên trong hoàn cảnh khó khăn, lại vẫn lạc quan và lương thiện như vậy, cậu ấy luôn rất cố gắng, rất kiên cường, cháu thích cậu ấy, lại càng đau lòng cho cậu ấy, cháu có thể cam đoan, cho dù có một ngày vương thất làm khó cậu ấy, cháu cũng tuyệt đối sẽ dùng toàn bộ sức lực của mình, không để cậu ấy chịu một chút ủy khuất nào. Cháu không chỉ cho cậu ấy sự tôn trọng, còn có thể cho cậu ấy sự tự do lớn nhất.”

Caesar ngẩng đầu nhìn Rawson, thanh âm bình tĩnh mà kiên định. “Nếu tương lai có một ngày, cháu trở thành quốc vương của đế quốc, Lâm Viễn sẽ là người đứng bên cạnh cháu, là vương hậu duy nhất.”

— Vương hậu duy nhất đứng bên cạnh? Người bạn đời muốn bảo hộ nhất?

Những lời này Caesar nói ra vô cùng kiên định thản nhiên, hiển nhiên không phải là đang diễn trò. Hẳn nếu đã nói như vậy, Rawson cũng không còn lý do gì để hoài nghi tâm lòng của hắn.

Đáy lòng Rawson không khỏi có chút kinh ngạc, ông đích xác chỉ là muốn thử Caesar một chút, không nghĩ tới, tình cảm của Caesar đối với Tiểu Viễn cư nhiên sâu sắc như thế, không chỉ nhận định Tiểu Viễn, mà thậm chí còn có tính toán lâu dài như vậy đối với tương lai của hai người.

— Vương hậu đế quốc sao?

Đứa con ngây thơ kia của mình, giờ phút này lại đang đem mặt mình chôn trong gối đầu ngủ đến đặc biệt say sưa.

Nhi tử vẫn chưa thông suốt, có lẽ còn không biết cái gì là tình yêu, hiển nhiên cũng không hiểu tâm ý của Caesar.

Caesar người này rõ ràng là đang rất sốt ruột.

Rawson nhìn bộ dáng Caesar thề thốt son sắt, đáy lòng nhịn không được có chút buồn cười, thấp giọng nói. “Caesar, cho dù cậu có nhận định Tiểu Viễn, nhưng cũng phải xem ý nguyện của nó. Nếu Tiểu Viễn không muốn đến vương cung, ta tuyệt đối sẽ không cho phép cậu ép buộc nó.”

Caesar ngưng một chút, đáy lòng nhịn không được nghĩ –

Ngài không phải là đang quá nhiều đi?

Ta cùng Tiểu Viễn đang tốt đẹp, ngài sao lại nhất định muốn chen một chân? Cậu ấy không muốn đi vương cung với việc ta trời cậu ấy giam lại thì có liên quan gì đến lão nhân gia ngài?

Caesar không vui nhìn về phía Rawson. “Nguyên soái, cháu có thể mang Tiểu Viễn đi không?”

Rawson nói. “Không thể.”

Caesar. “.....”

Tức giận trong lòng thật vất vả mới bình ổn được lại một lần nữa dâng lên, làm cho huyết thái dương của Caesar nảy lên một trận, nếu không phải đối phương là nguyên soái của đế quốc, đến phụ vương cũng phải kính ông ấy ba phần, Caesar đã sớm nhịn không được muốn xông lên mạnh mẽ dẫn người đi.

Nói nửa ngày mà còn không chịu thả người, ông ấy đến cùng là có ý gì?

Đúng lúc này, Rawson đột nhiên mở miệng nói. “Hôm nay sinh nhật của Aston lão tiên sinh, cậu mấy giờ thì đi tham gia yến hội?”

Caesar có chút nghi hoặc, nguyên soái tại sao lại đột nhiên nói sang chuyện khác, nhưng vẫn lễ phép trả lời. “Tám giờ sáng.”

Rawson tiếp tục nói. “Như vậy, cậu mấy giờ mới phát hiện ra Lâm Viễn ở chỗ này của ta?”

“.....”

Caesar ngẩn ra, sau lưng bỗng nhiên dâng lên một tia hàn ý!

Là.... mười giờ tối....

Caesar còn chưa kịp trả lời, Rawson liền thay hắn nói ra đáp án. “Cậu tám giờ sáng rời khỏi khách sạn, mười giờ tối mới phát hiện Lâm Viễn bị ta mang đi, sau đó mười giờ một phút linh năm giây nổi giận dùng đũa chạy tới muốn đón nó trở về, ở ngoài cửa lảng phí năm phút đồng hồ.”

Rawson biểu tình lạnh đến đáng sợ. “Tổng cộng mất bao nhiêu thời gian, có cần ta thay cậu tính không?”

Caesar. “....”

Rawson gọi. “Hắc Long.”

Hắc Long đang yên lặng xem kịch vui, bị chủ nhân điểm danh, lập tức bình tĩnh nói. “Chủ nhân, tổng cộng mất mười bốn giờ lẻ sáu phút linh năm giây.”

Caesar. “.....”

Rawson nhìn Caesar, lạnh lùng nói. “Sau khi cậu rời khỏi Lâm Viễn, suốt mười bốn tiếng lẻ sáu phút linh năm giây mới phát hiện được nó bị ta mang đi, nếu ta muốn làm hại nó, trong khoảng thời gian này, cũng đủ để cho nó chết cả vạn lần!”

Caesar. “.....”

Nguyên bản lửa giận cùng ghen tuông, nháy mắt liền bị ảo não và hối hận thay thế.

Đúng vậy, hắn không nên để Lâm Viễn một mình lưu lại khách sạn, đáng lẽ phải đưa cậu ấy đến chỗ bạn học khác hoặc là huấn luyện viên Knox mới đúng. Cho dù có để một mình Lâm Viễn lưu lại, cũng nên xác nhận cậu ấy an toàn bất cứ lúc nào. Nói cho cùng thân phận Lâm Viễn không đơn giản, vạn nhất kẻ nào có mưu đồ muốn gây bất lợi với cậu ấy, hôm nay, mình không ở bên cạnh cậu ấy, chính là cơ hội hạ thủ tốt nhất!

Mình cứ nhiên lại xem nhẹ một nguy cơ lớn như vậy....

Caesar nhẹ nhàng siết tay lại, nhất thời không biết nên nói gì mới phải.

Rawson thần nhiên nói. “Caesar, cậu sơ ý như vậy, ta làm sao có thể yên tâm giao con trai cho cậu?”

Caesar đột nhiên ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn về phía Rawson, thanh âm cũng có chút run rẩy. “Con... con trai?”

Rawson gật gù đầu nói. “Không sai, ta chính là cha ruột của Lâm Viễn — cậu nghĩ rằng ta dẫn nó về đây để làm cái gì? Cậu không biết bảo vệ tốt cho nó, ta để nó về nhà ở một buổi tối, có vấn đề gì không?”

Rawson dùng ánh mắt như nhìn đồ ngốc hướng về phía Caesar.

Caesar. “.....”

Một tầng mồ hôi lạnh nháy mắt ào ào đổ ra trên lưng, Caesar thậm chí hận không thể quay lại thời điểm vừa rồi để hung hăng cho mình một bạt tai! (chết chưa =)))

— Hắn đang làm cái gì a?

— Hắn vừa rồi là đang ở trước mặt nhạc phụ đại nhân thị uy?

— Hắn còn uy hiếp nhạc phụ đại nhân, nói chuyện Lâm Viễn là Omega của ta không liên quan đến người! Không được có chủ ý gì với Lâm Viễn!

— Hắn....

— Hắn quả thực là muốn chết mà.

Caesar xấu hổ hận không thể chui xuống sàn, lập tức cung kính gục đầu xuống, tràn đầy hối hận nói. “Thật, thật có lỗi, nguyên soái, cháu, cháu nhất thời xúc động, hiểu lầm.... Thật xin lỗi....”

Rawson nhìn tiểu vương tử ngoan ngoãn gục đầu xuống trước mặt, thản nhiên nói. “Cậu xem nhẹ an nguy của nó, một mình đi tham gia yến hội, thẳng đến tận mười mấy tiếng sau mới nghĩ đến chuyện liên hệ với nó, đây là thứ nhất. Luôn miệng nói thương nó, biết nó là Omega lâu như vậy mà cứ nhiên ngay cả thân thể của nó cũng tra không được, đây là thứ hai.”

“.....” Mồ hôi lạnh sau lưng Caesar cơ hồ thấm ướt cả áo sơ mi.

Nhạc phụ đại nhân bắt đầu khởi binh vấn tội, mình thật sự xong đời rồi....

Bạch Vũ vừa rồi còn vô cùng hưng phấn cũng nhận thấy không ổn, lui ở trong công tắc không gian không dám ra.

Hắc Long đứng ở bên cạnh tiếp tục xem kịch vui.

Rawson tiếp tục lạnh mặt chất vấn. “Cậu cứ nhiên cho rằng Lâm Viễn là cô nhi? Cô nhi ở chiến trường nào có thể tránh được việc đăng kí ở hiệp hội Omega?!”

Nói tới đây Rawson trái lại thực sự có một chút tức giận, chính mình sau khi biết Lâm Viễn là Omega cơ hồ đã lập tức sinh ra hoài nghi tra được toàn bộ chân tướng, mà Caesar đánh dấu Lâm Viễn nhiều ngày như vậy, cứ nhiên không đi thăm dò chi tiết thân thể của Lâm Viễn, còn đơn thuần cho rằng Lâm Viễn là cô nhi?

— Thực ngu xuẩn!

Caesar bị nhạc phụ giáo huấn đến mặt đỏ tai hồng, cúi đầu nói. “Cháu, kỳ thật cháu trước kia cũng từng hoài nghi thân thể của cậu ấy, thế nhưng, phụ vương đã dặn cháu không cần đi thăm dò, mẹ nuôi của Tiểu Viễn cũng nói cậu ấy là con trai chiến hữu của Lâm Vĩ Thành, cháu nhất thời sơ ý liền....”

Caesar hướng nguyên soái cúi mình thật sâu. “Thật xin lỗi, nguyên soái, lần này là cháu sơ sót... Mong ngài tha thứ.”

Vừa rồi còn nổi giận dùng dùng nói không được có chủ ý với Lâm Viễn, hiện tại lại cúi đầu nói thực xin lỗi mong ngài tha thứ.

Hành vi tự tát vào mặt mình của Caesar khiến tâm tình Rawson có chút khoái trá.

Thấy thái độ thành khẩn nhận sai của hắn, là một vương tử, bộ dáng ở trước mặt mình cung kính cúi đầu ngược lại có chút buồn cười, Rawson lúc này mới tiêu chút khí, bình tĩnh nói. “Tiểu Viễn là con trai của ta và Lăng Vũ.”

Caesar. “.....”

Caesar trong lòng kinh hãi.

Tiểu Viễn cứ nhiên lại là con của nguyên soái và Lăng Vũ! Hắn nghĩ nát óc cũng không thể nghĩ đến được khả năng này, bởi vì hắn cho rằng Lăng Vũ đã sớm qua đời, hắn còn chính mắt ở trong hậu hoa viên của Rawson nhìn thấy mộ bia của tướng quân Lăng Vũ....

Chẳng trách Tiểu Viễn lại ưu tú như vậy, được các học viên gọi là tiểu quái thú, trình độ điều khiển cơ giáp cũng mạnh như thế....

Phải biết rằng, nguyên soái cùng Lăng Vũ đều sở hữu cơ giáp cấp S! Giá trị tinh thần của cả cha lẫn mẹ đều có thể khống chế được cơ giáp cấp S, gen hai người kết hợp cùng một chỗ, tuyệt đối sẽ sinh hạ ra đời sau có huyết thống tinh thuần nhất, mang gen ưu tú nhất!

Bối cảnh gia đình của Lâm Viễn cứ nhiên cường đại như vậy, Caesar nhất thời cảm giác con đường phía trước của mình thật gian nan....

Rawson tiếp tục không vui nói. “Phụ vương của cậu không để cậu tra, cậu liền không tra? Vạn nhất có một ngày phụ vương cậu vì lợi ích chính trị muốn hi sinh Tiểu Viễn, cậu cũng sẽ vui vẻ đáp ứng?”

Caesar vội vàng nói. “Đương nhiên là không....”

Rawson nhú mồm nói. “Phụ vương cậu đã sớm biết hết tất cả. Nếu không phải ta phát hiện đầu mối trí năng của Hắc Long có chút không đúng, ta thiếu chút nữa cũng bị ông ấy lừa gạt. Ta vẫn cho rằng mười chín năm trước Lăng Vũ điều khiển Hắc Long táng sinh trong đồng phế tích kia, cho rằng thứ mình đánh thức chính là thể phục chế của Hắc Long, mãi cho đến gần đây ta mới phát hiện, đầu mối trí năng của Hắc Long bị người khác động qua.”

Rawson đưa mắt nhìn cơ giáp hắc sắc trong phòng, Hắc Long rất phối hợp lóe cặp đồng tử kim sắc lên một chút.

Rawson tiếp tục nói. “Qua vài lần phối hợp tinh thần với ta, Hắc Long cư nhiên tìm về được một chút ký ức vụn vặt, nó chính là bản thể của Hắc Long, căn bản không phải thể phục chế, chẳng qua, một phần ký ức lúc Lăng Vũ điều khiển nó chạy trốn đã bị trung tâm số liệu của hiệp hội cơ giáp loại bỏ.”

Caesar khiếp sợ nói. “Loại bỏ số liệu? Đây là do phụ vương làm?”

Rawson lạnh mặt gật đầu. “Không phải phụ vương cậu thì còn có thể là ai? Rõ ràng, năm đó bệ hạ một mình cứu Lăng Vũ, tạo ra giả tượng Hắc Long táng sinh, sau đó đem bản thể của Hắc Long về, tẩy bớt một phần số liệu rồi đặt trở lại hiệp hội cơ giáp. Lăng Vũ ở đâu, phỏng chừng cũng chỉ có ông ấy mới biết được, bất quá, ta cũng vừa mới biết được toàn bộ chân tướng, ông ấy hôm nay đến thọ yến của Aston tiên sinh, ta còn chưa kịp liên hệ với ông ấy.”

Caesar mang tâm tình phức tạp trầm mặc.

Chẳng trách trong tay Lâm Viễn lại có thẻ vàng quyền hạn tối cao do phụ vương ban tặng, hóa ra là bởi vì phụ vương đối với cha mẹ cậu ấy cực kỳ coi trọng, cho nên lúc cậu sinh ra liền đưa tấm thẻ này cho cậu. Phụ vương thích Lâm Viễn như vậy, hiển nhiên cũng vì biết Lâm Viễn chính là đứa trẻ kia.

Nhìn nguyên soái trở nên trầm mặc, Caesar nhất thời không biết nên nói gì mới phải.

Thật lâu sau, Rawson mới thản nhiên nói. “Caesar, ta sở dĩ đem chân tướng nói cho cậu, là muốn cậu về sau ở trường học bảo hộ Lâm Viễn thật tốt, ta chung quy không thể lúc nào cũng trông nom nó được, có cậu ở bên cạnh nó, ta sẽ yên tâm hơn một chút.” Rawson dừng một chút, “Tình huống giống như hôm nay, mười mấy tiếng không hề quan tâm đến nó, ngay cả nó bị người khác đưa đi đâu cũng không biết, ta hi vọng sẽ không xảy ra lần thứ hai.”

Caesar lập tức gật đầu. “Cháu cam đoan, tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm này lần nữa! Sau khi về trường cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy!”

Rawson lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, đứng lên khỏi sofa, nói. “Được rồi, cậu về đi. Tiểu Viễn đã ngủ, không nên quấy rầy nó. Buổi sáng ngày mai ta sẽ đem nó đuổi về khách sạn.”

Việc này Caesar một chút ý kiến cũng không dám có.

Đừng nói là đêm nay, cho dù nguyên soái có muốn để nhĩ tử ở lại một tuần, hắn cũng không dám có bất cứ ý kiến gì.

“Vậy.... cháu đi trước, nguyên soái ngủ ngon.”

Caesar mang theo nụ cười vô cùng thành thật, cung kính cúi mình chào, lúc này mới mang theo Bạch Vũ xoay người rời khỏi nhà Rawson.

Nhất thời tức giận, ghen tuông ngập mắt xông đến đây, lại ử rữ, xám xịt xoay người rời đi.

Caesar cảm giác mình từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ ngu ngốc như hôm nay.

Hết chương 51.

52. Quyển 2 - Chương 52: Nhà Máy Dưới Lòng Đất

Thành Lạc Hà, ba tầng dưới lòng đất.

Đèn tiết kiệm năng lượng màu trắng chiếu lên toàn bộ phòng thí nghiệm sáng rực giống như ban ngày, dụng cụ thiết bị trong phòng tuy rằng đã nhiều năm không được sử dụng, nhưng bởi vì hệ thống tinh lọc không khí và tiêu độc còn hoạt động, nên vẫn ngăn nắp bóng loáng như mới được mua về. Trong những chiếc tủ lạnh đựng chính tể xung quanh xếp đủ các loại dược liệu, trên tủ không dán bất cứ nhãn hiệu gì, chỉ có những người rất quen thuộc với nơi này mới biết được dược liệu cần dùng được đặt ở chỗ nào.

Cánh cửa cảm ứng tự động ở trước mặt chậm rãi mở ra, một nam nhân mặc quân trang màu lam đậm chậm rãi đi vào.

Đôi giày da dành cho quân đội sẫm màu hơn so với quần áo không nhiễm một hạt bụi nhỏ, giẫm trên nền gạch trắng tinh, dưới ánh sáng của ngọn đèn phản chiếu một màu sáng bóng nhu hòa.

Nam nhân dung mạo tuấn tú, dây lưng màu đen bên hông đem dáng người vốn thon dài càng trở nên cao ngất, bởi vì không mang mũ quân đội, mái tóc đen như mực mềm mại tự nhiên phủ bên tai, biểu tình trên mặt vô cùng lãnh đạm, một đôi mắt đen láy trong veo cũng bình tĩnh không gợn sóng.

Nam nhân cúi đầu đưa mắt nhìn thiếu niên trong lòng đã hoàn toàn hôn mê, hơi hơi nhíu mi, đem thiếu niên nhẹ nhàng đặt lên ghế dựa bên cạnh, lúc này mới thản nhiên xoay người, nhanh chóng từ trong mấy cái tủ lạnh lấy ra một ít dược phẩm, thấp giọng nói. “Hắc Long, mang theo mấy thứ này.”

“Vâng, chủ nhân.”

Cơ giáp thuần hắc sắc lập tức đi ra từ công tắc không gian trên chiếc nhẫn, đôi đồng tử kim sắc lóe lên, đem những dược phẩm mà chủ nhân lấy ra bỏ toàn bộ vào không gian lưu trữ bên trong cơ giáp.

Nam nhân lúc này mới đi tới trước mặt thiếu niên đang hôn mê, hơi hơi cúi xuống, vươn tay, nhẹ nhàng đẩy ra mái tóc vừa che khuất gương mặt thiếu niên, để lộ dung mạo thanh tú cùng cái trán trơn bóng của cậu.

Lông mi của thiếu niên rất dài, lộn tóc hơi xoắn, làn da dưới ánh sáng của ngọn đèn trắng nõn đến gần như trong suốt, dung mạo thoát nhìn vô cùng thanh tú nhã nhặn.

Nam nhân không khỏi giật mình một chút. “Đứa bé này, giống như là...”

Còn chưa kịp cẩn thận tự hỏi, Hắc Long đột nhiên mở miệng nói. “Chủ nhân, bệ hạ phát tin tức đến, mời người mau chóng qua đó.”

Nam nhân đứng thẳng dậy, đáp. “Được.”

Đem cơ giáp hắc sắc thu vào trong công tắc không gian, nam nhân nhìn kỹ Snow đang nhắm chặt hai mắt, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai cậu, nói. “Biết cách mở lối vào dưới lòng đất, cậu hẳn là con của một Omega nào đó trong tổ chức Mạch nước ngầm đi? Tôi cho cậu dùng thuốc mê thần kinh, sau khi tỉnh lại, cậu sẽ không nhớ rõ cái gì cả... Như vậy là tốt nhất.”

Nam nhân xoay người đi ra cửa, dùng quyền hạn tối cao đem cửa của phòng thí nghiệm trung tâm khóa lại, như vậy thì không ai có thể đi vào từ bên ngoài, trừ phi thiếu niên này sau khi tỉnh lại tự mình mở cửa ra.... Đây coi như là phương thức tốt nhất có thể bảo vệ cậu.

Theo hành lang của phòng thí nghiệm trung tâm đi tới cuối, nam nhân đem ngón tay đặt ở khu cảm ứng được giấu tại một góc hẻo lánh khó phát hiện –

Chỉ thấy trong vách tường ở bên góc đột nhiên xuất hiện một cánh cửa kim loại màu trắng bạc, laser trên cửa lập tức kiểm tra đồng tử của người trước mặt, sau đó, cánh cửa kia mở rộng ra hai bên, nam nhân chậm rãi đi qua, đợi hẳn tiến vào, cửa kim loại ở phía sau hẳn nhanh chóng đóng kín, vách tường cũng lập tức khôi phục lại bộ dáng ban đầu, cửa kim loại nháy mắt biến mất không để lại dấu vết.

— Điều làm người ta khiếp sợ là, thông đạo giấu ở bên trong vách tường này, cứ nhiên còn kéo dài tới mấy ngàn mét dưới lòng đất!

Ngồi vào thang máy nhanh chóng hạ xuống, xung quanh một mảnh hắc ám, im lặng tới mức tường chừng như là một phần mộ khổng lồ dưới lòng đất, hạ xuống nhanh chóng như vậy thậm chí khiến cho người ta có một loại ảo giác mất đi trọng lượng, ngọn đèn trong thang máy đặt giữa bóng đêm cùng một mảng yên tĩnh có vẻ đặc biệt mong manh.

Cũng không biết đi xuống bao đâu, đột nhiên nghe được một tiếng “phanh” rất nhỏ, thang máy tựa hồ đã tiếp xúc với mặt đất.

Theo tiếng động này vang lên, ngọn đèn tự động xung quanh lập tức sáng lên –

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một hành lang rộng hơn ba mét, mặt đất cùng vách tường xung quanh đều phủ kín gạch lát màu trắng, từng viên gạch trắng tinh không nhiễm một hạt bụi dưới ánh sáng ngọn đèn lờ lờ tỏa sáng, khiến cho hành lang rộng lớn có vẻ vô cùng trống trải.

Nam nhân không vội vã hướng về phía trước, mà là đi tới một bên, nhẹ nhàng ấn lên máy cảm ứng vân tay có kích thước chưa đầy 1 cm trên vách tường, ngón tay vừa đặt lên máy cảm ứng, chỉ thấy trong không gian ở giữa hành lang vốn dĩ trong suốt đột nhiên xuất hiện những tia laser màu đỏ dày đặc ngang dọc như mạng nhện!

— Đây là một thông đạo kiểm nghiệm bằng laser.

Chốt mở của laser chính là máy cảm ứng vân tay kia, nếu không thông qua kiểm tra vân tay mà tự tiện đi về phía trước, tuyệt đối sẽ bị laser rậm rạp trong hành lang cắt thành từng mảnh!

Rất nhanh, tích một tiếng, vân tay của nam nhân được máy kiểm tra thông qua, lưới laser trước mắt lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được mau chóng biến mất sạch sẽ, nam nhân lúc này mới xoay người, bước nhanh qua hành lang rộng lớn dài đến gần trăm mét này.

Cuối hành lang vẫn như trước là một cánh cửa kim loại màu bạc.

Sau khi thông qua tầng kiểm tra đồng tử giống như cánh cửa vừa rồi, cửa vào căn cứ dưới lòng đất, rốt cuộc chậm rãi mở ra ở trước mặt.

— Nếu là người lần đầu tiên đi tới nơi này, tuyệt đối sẽ bị hình ảnh trước mắt làm cho sợ đến ngất người.

Ở bên dưới lòng đất mấy nghìn mét, cư nhiên là một căn cứ chế tạo vũ khí bí mật khổng lồ như vậy!!

Kích thước không gian dưới lòng đất này thậm chí có thể so với tòa thành lớn nhất ở thủ đô đế quốc!

Toàn bộ không gian đèn đuốc sáng trưng, một số lượng lớn máy móc đang di chuyển với tốc độ cao, đủ loại linh kiện kim loại chính tề được sắp xếp theo thứ tự trong kho hàng bên cạnh, vô số người máy trợ thủ đang dựa theo trình tự đã được thiết lập sẵn mà bổ sung thêm linh kiện cho máy móc, tuy rằng không nhìn thấy công nhân, nhưng nhà máy dưới lòng đất này lại vẫn được vận hành vô cùng lưu loát, toàn bộ dây chuyền sản xuất đều do người máy tự động điều khiển, nhìn qua vô cùng ngay ngắn có trật tự!

Nam nhân chậm chậm đi về phía trước, khi đi ngang qua một phòng công tác, thì thấy một người đang vùi đầu nghiên cứu bản vẽ trong tay. Người nọ nhìn qua vô cùng lười nhác, cúc áo sơ mi xiêu xiêu vẹo vẹo, mái tóc lộn xộn như một đám cỏ dại, cũng không biết đã bao lâu chưa sửa sang.

Người nọ tựa hồ nhận thấy được ánh mắt lãnh đạm trên đỉnh đầu, ngẩng lên, thấy người ở trước mắt thì sửng sốt, sau đó nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra một hàm răng chính tề, chậm chậm mở hai tay đi đến trước mặt cậu. “Lăng Vũ, đã lâu không thấy!”

Theo cánh tay đang vươn ra, vài vết dầu mỡ đen tuyền do tiếp xúc với linh kiện kim loại trên ống tay áo được phóng đại rõ ràng trước mắt.

Mắt thấy hần sắp nhào qua ôm lấy mình, Lăng Vũ vội vã lui về sau một bước, nghiêng mắt nhìn hần. “Duve, anh mấy ngày rồi chưa tắm rửa?”

Duve gãi gãi mái tóc lộn xộn, thực vô tội nói. “Rất bận, căn bản không có thời gian tắm a.”

Lăng Vũ. “.....”

Người khiết phích gặp một kẻ có tác phong sinh hoạt lôi thôi như thế, cho dù đều là Omega, Lăng Vũ vẫn không thể chịu đựng được hẳn tới gần.

Trầm mặc một lát, Lăng Vũ mới hỏi. “Bệ hạ đến sao?”

Duve nói. “Tôi cũng vừa nhận được tin, chắc là sắp đến rồi!”

Hai người đang nói chuyện, một cánh cửa kim loại khác đột nhiên mở ra, hai bóng người một trước một sau đi đến.

Đi đầu tiên là bệ hạ Trand, mặc một thân lễ phục hoàng thất dành riêng cho hoàng đế khi tham dự yến hội, một bộ trang phục phức tạp mà hoa mỹ, vô hình trung lộ ra vài phần uy nghiêm của đế vương.

Aston lão tiên sinh đi theo bên cạnh, tuy rằng đã qua sinh nhật hai trăm tuổi, tóc hoa râm, khoe mắt cũng tràn đầy nếp nhăn, nhưng bước chân của ông nhìn qua vẫn vững vàng như trước, thần thái sáng láng, sau khi nhìn thấy Lăng Vũ còn vui tươi hơn hở nở nụ cười.

Tiếp sau nữa là đội trưởng đội hộ vệ hoàng gia – thượng tướng Reger, nam nhân ngũ quan đoan chính, mặt không chút thay đổi, tay phải vẫn đặt trên trường đao điện tử treo bên hông, chuẩn bị bảo hộ bệ hạ bất cứ lúc nào.

Ba người chậm chậm đi tới, Lăng Vũ và Duve lập tức nghênh đón, cung kính hành lễ với Trand, nói. “Bệ hạ.”

Trand mỉm cười, nhìn về phía Duve. “Duve, thời gian cấp bách, chúng ta nhanh đi thôi.”

Duve lập tức gật đầu, nói. “Vâng, bệ hạ, mời đi theo tôi.”

Năm người cùng nhau xuyên qua nhà máy, đi đến trước một mật thất, Duve dùng quyền hạn của mình mở cửa mật thất ra.

— Khác với nhà máy bên ngoài tràn ngập các loại máy móc chế tạo, không gian bị phong kín này có vẻ vô cùng rộng lớn và trống trải, chỉ thấy chính giữa không gian hình lập phương có chiều dài, chiều cao, chiều rộng đều vượt quá năm mươi mét này có một đài cơ giáp khổng lồ màu cam đứng sừng sững!

Đó là loại màu cam mỹ lệ, tươi mới, khác với màu đen thuần trầm ổn cùng màu đỏ sậm lãnh diễm, màu cam ấm áp menh mông tựa như được mạ lên một vầng ánh mặt trời, khiến cả đài cơ giáp nhìn qua tràn ngập tinh thần cùng sức sống, dưới ngọn đèn chiếu xuống sáng quắc rực rỡ, đẹp mắt không gì sánh nổi!

Nguyên hình của cơ giáp là một con hồ ly, thể tích nhìn qua khổng lồ nhưng lại có những đường cong thân thể vô cùng lưu loát, mỗi một khớp xương đều rất vừa vặn, khi vận hành tuyệt đối sẽ cực kỳ linh hoạt.

Càng khó có được chính là, hồ ly này có đến chín cái đuôi.

Bởi vì cơ giáp ở trong trạng thái tắt máy, chín cái đuôi giờ phút này đều rủ xuống ở phía sau cơ giáp, mà một khi những cái đuôi này được giương lên toàn bộ, bên trong mỗi cái đều che giấu một vũ khí công kích đủ để phá hủy cả một tòa thành, trong đó có hai cái đuôi còn có thể mở ra làm cánh!

Đây là một con hồ ly có thể bay — Cửu Vĩ Thiên Hồ!

Việc chế tạo cơ giáp Cửu Vĩ Thiên Hồ vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết, cơ giáp hình sói, hình hồ ly bình thường, chỉ là một cái đuôi mà đã khiến cho rất nhiều chuyên gia chế tạo cơ giáp phải liên tục nghiên cứu rất nhiều lần, hướng chỉ là một lần làm ra những chín cái đuôi.

Cách chế tạo loại cơ giáp này quá mức phức tạp, việc nối liền đường dẫn thần kinh của mỗi cái đuôi với hệ thống trung ương là một quá trình tương đối rườm rà, một khi xảy ra sai lầm ở bất cứ chỗ nào, tính năng cơ giáp sẽ bị suy giảm mạnh.

Bởi vì độ khó rất cao, ngay cả Aston năm đó cũng từ bỏ việc chế tạo loại cơ giáp này, không ngờ, đồ đệ nhỏ nhất mà ông thu nhận — thiếu niên Omega Duve đến từ tổ chức Mạch nước ngầm, cư nhiên sau nhiều năm kiên trì nghiên cứu, lại thật sự chế tạo thành công một đài cơ giáp thần kì như vậy.

Duve theo hiệu lệnh của Trand khởi động Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Hệ thống trí năng khởi động, đôi mắt của cơ giáp màu cam lập tức sáng lên hai ngọn đèn chỉ thị màu trắng nhu hòa, đồng thời, “soạt” một tiếng, chín cái đuôi lớn xinh đẹp ở phía sau nhanh chóng dựng thẳng lên mở ra, cơ hồ che khuất toàn bộ ánh sáng trong phòng, in trên mặt đất một cái bóng khổng lồ khiến cho mọi người thán phục đến mức quên cả mở miệng khen ngợi!

Mọi người tâm tình kích động nhìn cơ giáp trước mặt, trầm mặc thật lâu, Trand mới mỉm cười, nói. “Tốc độ hoàn thành của đài cơ giáp này, so với dự tính của ta còn nhanh hơn.”

Aston cũng nheo mắt cười, dùng lực vỗ vỗ mái tóc lộn xộn của Duve một chút. “Không tồi, xú tiểu tử, chưa khiến sư phụ con mất mặt!”

Duve hắc hắc cười, nói. “Sư phụ, phần lớn ý tưởng thiết kế đều là do người nghĩ ra, đây cũng không phải công lao của một mình con!”

Aston càng vui vẻ, đem mái tóc lộn xộn của tiểu đồ đệ vò thành một đám ổ gà. “Con ở dưới lòng đất bế quan nhiều năm để nghiên cứu đài cơ giáp này, đến cả chung thân đại sự cũng bị chậm trễ. Yên tâm, đợi mọi việc xong xuôi, sư phụ nhất định tìm một Alpha tốt nhất đến cưới con!”

Duve vẻ mặt đau khổ gãi đầu. “Người cũng đừng nghĩ đến cái ý tưởng này a, con tình nguyện cùng cơ giáp làm bạn cũng không muốn gặp mấy nhóm Alpha kia đâu.”

Thượng tướng Reger, đội trưởng đội hộ vệ hoàng gia ở bên cạnh không nhú nhú mày – nam nhân quần áo bản hề hề, tóc tai lộn xộn này cư nhiên là Omega? Đây quả thực quá là điên đảo thẩm mỹ quan nhân loại. Sẽ có người dám cưới hắn sao?

Lăng Vũ bình tĩnh quay đầu hỏi. “Duve, đài cơ giáp này chính là song cấp S trong truyền thuyết?”

Nhắc tới cơ giáp, hai mắt Duve lập tức sáng lên, gật đầu đáp. “Đúng vậy, vũ khí công kích của đài cơ giáp này so với cấp S còn mạnh mẽ hơn, một người rất khó khống chế. Nguyên lý thiết kế hệ thống này của tôi là, hai người điều khiển đồng thời cùng cơ giáp tiến hành phối hợp tinh thần, mỗi người một bên, bán cầu não của hai người phân chia trái phải khống chế hai nửa cơ giáp, có thể làm cho tốc độ phản ứng của cơ giáp trực tiếp tăng lên gấp đôi.”

Không sai, một người cho dù ưu tú đến đâu, thì tốc độ phản ứng của đại não vẫn có hạn, không thể đem một cơ giáp phức tạp như vậy khống chế tự nhiên được, nếu là hai người cùng nhau điều khiển thì lại khác, một người chỉ cần khống chế một nửa hệ thống cơ giáp, cứ như vậy không chỉ giảm bớt áp lực của người điều khiển, mà đồng thời cũng gia tăng tốc độ phản ứng của cơ giáp lên rất nhiều.

Chẳng qua, muốn tìm được hai người điều khiển có thể phối hợp ăn ý như thế cũng không dễ dàng.

Duve hưng phấn mà nhìn Lăng Vũ, nói. “Đài cơ giáp này ban đầu được thiết lập giá trị tinh thần là 310 điểm, tôi nhớ rõ, giá trị tinh thần của cậu năm đó lúc phối hợp với Chu Tước là hơn 350 điểm, giá trị tinh thần của Rawson cũng không khác với cậu lắm, tôi nghĩ, đài cơ giáp này, nếu để cậu cùng Rawson hợp tác điều khiển, nhất định có thể phát huy được...”

“Không được.” Lăng Vũ thực kiên quyết cắt ngang lời hắn, “Dựa theo lời của anh, muốn điều khiển cơ giáp song cấp S, hai người điều khiển cần phải đồng thời tiến hành phối hợp tinh thần với cơ giáp, cứ như vậy, bọn họ cũng sẽ trao đổi ký ức với đối phương. Bán cầu não trái phải của hai người tách ra khống chế một bộ phận của cơ giáp, cho nên hai người nhất định phải đạt tới trình độ tuyệt đối tín nhiệm lẫn nhau.”

Lăng Vũ dừng một chút, trong đôi mắt đen láy chợt lóe lên một tia mất mát không thể nhìn thấy, lại rất nhanh được thay bằng biểu tình bình tĩnh, thấp giọng nói. “Giữa tôi và Rawson, không thể nào tồn tại loại tín nhiệm tuyệt đối này.”

Hai người đồng thời điều khiển cơ giáp, bán cầu não trái phải liên thông lẫn nhau, không chỉ không chút che giấu mang ký ức riêng tư cùng tình cảm của mình cho đối phương biết, mà còn phải tuyệt đối tín nhiệm đối phương, thậm chí đem chính sinh mệnh của mình đều giao phó cho đối phương, khi đối mặt với sống chết phải không chút do dự, tuyệt đối tin tưởng vào người bên cạnh đang cùng khống chế nửa kia của hệ thống cơ giáp...

Đối với Lăng Vũ mà nói, để làm được điều này thật sự rất khó khăn.

Cậu từ nhỏ đã quen sống độc lập, đối mặt với bất cứ khó khăn gì luôn tự mình giải quyết, cho dù là vào thời khắc gian nan nhất, cậu cũng chưa từng nghĩ đem vị trí phía sau lưng mình giao phó cho một người khác.

Huống chi người kia còn từng... cưỡng ép đánh dấu cậu – Rawson.

Duve nghi hoặc nhìn Lăng Vũ. “Không thử thì làm sao biết? Cậu xác định là cậu với Rawson không thể điều khiển Cửu Vĩ Thiên Hồ sao? Giá trị tinh thần của hai người các cậu rất cao a.” Duve chỉ say mê với nghiên cứu cơ giáp còn thần kinh thì vô cùng thô, phán đoán tiêu chuẩn của người điều khiển chỉ dựa trên giá trị tinh thần của bọn họ, vấn đề cảm tình gì gì đó hoàn toàn không ở trong phạm vi suy xét của hắn.

Lăng Vũ trầm mặc một lát, mới nói. “Anh không hiểu, đây không phải chỉ là vấn đề về giá trị tinh thần.”

Duve rất là khó hiểu, có chút khó chịu gãi gãi đầu. “Đó là vấn đề gì? Đài cơ giáp này là dựa theo tiêu chuẩn tinh thần của cậu cùng Rawson mà thiết lập.... Cậu với Rawson không phải là chiến hữu rất tốt sao? Trước kia cũng thường xuyên dẫn dắt quân đoàn cùng hợp tác, cùng nhau điều khiển cơ giáp thì sao lại không được?”

Lăng Vũ không đáp lại, quay đầu nhìn về phía Trand. “Bệ hạ, ngài có nghĩ ra được người nào thích hợp hay không?”

Trand nghĩ nghĩ nói. “Ta cũng có nghĩ tới hai người. Chỉ là bọn nó bây giờ còn quá nhỏ, không thể gánh vác nổi trọng trách như vậy.... Qua hai năm nữa đi, chờ bọn nó trưởng thành có thể thử xem sao, ta nghĩ, bọn nó nhất định sẽ không khiến cậu thất vọng.”

Duve kinh ngạc hỏi. “Cư nhiên lại có người có giá trị tinh thần cao hơn so với Lăng Vũ sao?”

Trand quay đầu nhìn về phía Lăng Vũ, Lăng Vũ đối diện với ánh mắt của ông, ngưng một chút, ngữ khí cứng nhắc nói. “Ngài là nói...”

Trand gật gù đầu, đáp. “Không sai, chính là đứa trẻ kia.”

Lăng Vũ. “.....”

Không biết có phải là do ngọn đèn quá mức lóa mắt hay không, Lăng Vũ vốn luôn luôn trấn định lúc này sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt.

Duve tràn đầy nghi hoặc hỏi. “Đứa trẻ? Đứa trẻ nào a?”

Aston lão tiên sinh rốt cuộc không thể nhịn được nữa, dùng lực vỗ lên đầu đồ đệ ngốc một cái, đáp. “Giá trị tinh thần so với Lăng Vũ và Rawson còn cao hơn, tất nhiên là đời sau mà bọn họ kết hợp sinh ra, chính là con trai của Lăng Vũ và Rawson.”

“..... Nga!” Duve rốt cuộc cũng bình tĩnh đại ngộ.

Lăng Vũ nhìn Trand, thấp giọng hỏi. “Ngài đã gặp nó rồi?”

Trand mỉm cười nói. “Đúng vậy. Đứa trẻ kia so với trong tưởng tượng của ta còn ưu tú hơn, năm nay ở trận thi đấu cơ giáp toàn quốc lấy được quán quân. Chỉ là tuổi của nó hiện giờ còn nhỏ, giá trị tinh thần cũng không quá ổn định, chờ nó lớn lên một chút, ta tin nó tuyệt đối có thể khống chế Cửu Vĩ Thiên Hồ.”

Lăng Vũ trầm mặc một lát, mới nói. “..... Ngài sắp xếp đi.”

Mọi người lại cùng nhau đi tuần tra một số vũ khí bí mật đang được chế tạo ở nhà máy dưới lòng đất một chút, sau đó mới rời khỏi nơi này.

Thời gian quá gấp gáp, Aston cùng Trand cần phải mau chóng trở lại nhà của gia tộc Birch trước khi thọ yến kết thúc, may mà căn cứ dưới lòng đất này có đến mấy cửa ra, trong đó có một cái ở ngay tại nơi ở của Aston lão tiên sinh, còn vài cái nữa phân ra hướng về phía cửa vào tử thành cùng cung điện trong vương cung.

Khi mọi người chuẩn bị tách ra ở lối rẽ, Trand đột nhiên gọi Lăng Vũ lại.

“Lăng Vũ.”

Lăng Vũ quay đầu. “Bệ hạ còn có việc?”

Trand đi đến trước mặt Lăng Vũ, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được, thấp giọng hỏi. “Cậu không muốn trông thấy đứa trẻ kia sao?”

Lăng Vũ trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói. “Không cần, tôi còn muốn nhanh chóng trở lại căn cứ. Tình trạng của Tiểu Viễn Chu Nghị cũng đã nói qua với tôi.”

Trand dừng một chút. “Kia.... còn Rawson?”

Sắc mặt Lăng Vũ hơi hơi cứng ngắc, ra vẻ bình tĩnh nói. “Tôi cùng hắn không cần thiết phải gặp mặt đi.”

Trand bất đắc dĩ nói. “Cậu còn để ý chuyện năm đó hắn không quan tâm đến ý nguyện của cậu, cưỡng ép đánh dấu cậu?”

Lăng Vũ bình tĩnh đáp. “Không phải. Năm đó dưới loại tình huống ấy, hành động của hắn là lựa chọn tốt nhất. Là hắn đã cứu tôi ra, tôi chưa từng trách hắn.” Lăng Vũ dừng một chút, “Bệ hạ nếu không có chuyện gì khác, tôi đi trước.”

Lăng Vũ dứt lời liền xoay người bước nhanh rời đi, vô cùng quyết đoán và kiên định.

Chỉ là, ngón tay bên cạnh lại đột nhiên dùng lực siết chặt.

Cậu từ nhỏ đến lớn luôn luôn như thế, quyết định mọi chuyện chưa bao giờ biết hối hận, làm việc luôn quyết đoán dứt khoát, không hề dấy dưng lằng nhằng.

Nhưng là vừa rồi, khi bệ hạ nhắc tới đứa trẻ kia, trái tim cậu trong giây lát vẫn dâng lên một trận đau đớn.

“Baba.... Đừng bỏ lại con.... Baba....”

Trong đầu đột nhiên thoáng qua hình ảnh tiểu hài đồng bốn tuổi dùng đôi tay nhỏ bé mềm mại nắm góc áo mình, hai mắt nhắm lệ rưng rưng nhìn mình, thanh âm non nớt liên tục gọi baba....

Cho dù qua nhiều năm như vậy, nhưng mỗi lần nhớ tới hình ảnh kia, trái tim vẫn như bị dao cắt.

Thống khổ do cốt nhục chia lìa, so với trong tưởng tượng của cậu còn muốn đau hơn gấp trăm lần, ngàn lần, thậm chí so với khi tỉnh lại trong mật thất lúc trước, thấy gương mặt quen thuộc của Rawson ở trên người mình còn muốn đau hơn.

Lăng Vũ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dùng lực siết chặt lòng bàn tay, lại chậm rãi buông ra.

Trong bóng đêm không thể thấy rõ vẻ mặt của cậu, chỉ là thần sắc vốn lạnh nhạt nay lại càng tái nhợt hơn.

Khi ngồi thang máy trở lại mặt đất trên thành Lạc Hà, nam nhân dung mạo tuấn tú đã điều chỉnh tốt cảm xúc, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, thấp giọng triệu hồi thể phục chế của Hắc Long.

Bên trong đêm khuya tối đen, cơ giáp hắc sắc đột nhiên bay thẳng lên trời, tiêu tán trong mây mù, đồng tử kim sắc ngẫu nhiên phát sáng trong đêm giống như sao băng lướt đi trong chớp mắt, cắt qua vạn dặm trường không.

Hết chương 52.

53. Quyển 2 - Chương 53: Thiếu Niên Thần Bí

Bên ngoài thiên hà Cepheus, Lăng Vũ điều khiển thể phục chế của Hắc Long thực hiện thành công lần chuyển tiếp không gian đầu tiên.

Nhìn tinh cầu quen thuộc kia dần biến mất trước mắt, Lăng Vũ rút cuộc thở sâu, cổ nén chua xót trong hốc mắt, định vị cho Hắc Long một tinh cầu xa lạ màu lam, nhẹ giọng nói. “Hắc Long, về căn cứ đi.”

Hắc Long lập tức thấp giọng đáp. “Vâng, chủ nhân.”

Hôm nay trở về thành Lạc Hà, khiến Lăng Vũ đột nhiên nhớ lại rất nhiều chuyện cũ.

Tỷ như những giấc mộng đơn thuần thời niên thiếu lúc còn ở trong tử thành kia, tỷ như những năm tháng chiến hỏa liên miên nơi tiền tuyến khi còn trẻ.

Cậu nhớ rõ lúc trước khi mình nói muốn vào trường quân đội, có người từng hỏi cậu. “Ra chiến trường, cậu không sợ chết sao?”

Cậu khi ấy mới mười sáu tuổi, mỉm cười nói. “So với hiên ngang chết trận trên chiến trường, cái loại giam lỏng tra tấn người khác như độc măn tính này... kỳ thật mới càng đáng sợ hơn đi?”

Đúng vậy, so với chết, cậu càng căm ghét bị giam lỏng hơn. Ghét bị người ta khống chế, ghét bị mất đi tự do.

Cậu từ khi sinh ra đã sống ở dưới lòng đất, cái loại môi trường ẩm ướt, âm lạnh này, không khí quanh năm tản ra hương vị kỳ quái, với cậu mà nói, chẳng khác nào một nhà giam khổng lồ khiến cho người ta hít thở không thông. Thật vất vả lớn lên, có thể rời đi nơi địa thành trầm trầm tử khí kia, có thể nhìn thấy thế giới sinh động mới mẻ bên ngoài, không nghĩ tới qua nhiều năm, cậu lại bởi vì thân phận Omega bại lộ mà bị nhốt vào ngục giam dưới lòng đất.

Ở ngục giam kia ba ngày, Lăng Vũ kỳ thật vẫn luôn nghĩ....

Cậu đến cùng là làm sai cái gì?

Thân là một Omega lại ở tiền tuyến xung phong giết địch là sai lầm? Thế nhưng những Alpha cùng Beta kia luôn luôn bại trận, ngay cả thủ đô cũng chẳng bảo vệ được không phải sao? Có được một đôi cánh rộng, muốn tự do bay lượn trên không trung là sai lầm? Bay lượn vốn chính là bản năng của chim ưng, vì sao lại có người nhất quyết muốn bẻ gãy cánh nó, đem nó nhốt trong lồng sắt chẳng khác nào chim hoàng yến như vậy?

— Có lẽ, đây chính là thứ gọi là quy tắc của thế giới này.

Chỉ bởi vì cậu là Omega, cho nên cậu không nên làm bất cứ thứ gì, chỉ cần phụ trách sinh đẻ.

Cho dù là Rawson, người mà cậu tín nhiệm nhất, bạn học đã nhiều năm, bằng hữu tốt nhất, khi biết được cậu là Omega, cũng lập tức ở bên trong nhà tù bí mật kia chiếm giữ, đánh dấu cậu, làm cho cậu mang thai....

Tuy rằng hành động của Rawson lúc ấy là vì cứu cậu, cậu không có bất cứ lý do gì để trách cứ Rawson.

Nhưng không thể không thừa nhận, khi cậu hoàn toàn tỉnh táo lại từ trạng thái mất ý thức, nhìn gương mặt quen thuộc của nam nhân kia đang xích lõa ôm mình vào ngực, trong lòng Lăng Vũ đột nhiên chẳng hiểu sao dâng lên một tia mất mát và khổ sở.

Cậu không biết loại mất mát này đến cùng là xuất phát từ đâu.

Bởi vì mất đi một bằng hữu tốt nhất?

Bởi vì mình rốt cuộc vẫn trở về làm Omega?

Hay là bởi vì.... Cậu rốt cuộc không thể thân nhiên đối mặt với Rawson, hai người rốt cuộc không thể trở lại như trước nữa?

Bọn họ trước đây, có thể sống vai điều khiển cơ giáp xung phong giết địch, có thể ăn ý mười phần chỉ huy hai quân đoàn liên tục giành thắng lợi, có thể tranh thủ thời gian lúc thắng trận cùng nhau nằm trên nóc nhà uống vài chén rượu, tùy tiện tán gẫu về những ký ức khi còn niên thiếu ở trường học.

Gió đêm thổi tung tóc hai người, tinh quang trên đỉnh đầu lấp lánh rực rỡ. Cậu nhớ rõ Rawson thích nhất là uống rượu Tequila, loại rượu này rất mạnh, uống vào như một ngọn lửa, nhiệt độ nóng cháy, từ yết hầu thấm tới tận đáy lòng.

Bọn họ từng là huynh đệ tốt nhất, chiến hữu tốt nhất.

Lăng Vũ thậm chí có đôi khi còn nghĩ, nếu lúc trước trong tù giam bị phong kín kia, người đánh dấu cậu không phải Rawson, mình liệu có dễ chịu hơn chút nào hay không?

— Cổ tình lại là Rawson.

— Bằng hữu mà cậu coi trọng nhất, tín nhiệm nhất.

Hôm nay Dube đã nói. “Cậu cùng Rawson không phải từng là chiến hữu tốt nhất sao? Tại sao lại không thể cùng nhau điều khiển cơ giáp?”

Một khắc kia, Lăng Vũ thậm chí có cảm giác, trái tim dường như bị một con dao sắc bén cửa mạnh vào.

... Vì sao lại không được?

Bởi vì bọn họ đã không thể quay lại như trước.

Bởi vì mình có quá nhiều tâm sự cùng ký ức, không thể để Rawson biết được.

Cậu không thể để Rawson biết, bản thân mình khi còn niên thiếu, bởi vì là Omega nên luôn cẩn thận duy trì khoảng cách với nhóm xá hữu Alpha, chỉ duy nhất khi Rawson tới gần là không có biện pháp cự tuyệt. Người con trai có dung mạo anh tuấn cùng ánh mắt thâm thúy kia, từng giúp cậu rất nhiều, cũng cho cậu vô vàn ấm áp.

Cậu không thể để Rawson biết, thời điểm khi mình lần đầu tiên ra chiến trường, bởi vì kinh nghiệm không đủ nên đã trúng mai phục của quân liên bang, một người một cơ giáp thiếu chút nữa đã nổ thành tro bụi, khoảnh khắc trước khi hi sinh kia, người đầu tiên mà cậu nhớ tới là Rawson. Nhớ tới lúc đó khi chia tay Rawson nói với cậu một câu bảo trọng, tuy rằng chỉ là hai chữ đơn giản, lại cho cậu dũng khí rất lớn để kiên trì sống sót.

Cậu không thể để Rawson biết, những năm tháng lúc mình thăng lên thiếu tướng, mang theo quân đoàn xung phong giết địch, vài phút ngắn ngủi mỗi lần tranh thủ cùng Rawson trò chuyện kia, chính là khoảng thời gian cậu cảm thấy vui vẻ nhất, yên bình nhất trong cả một ngày. Mỗi lần quân đoàn Âm Dạ giành được thắng lợi, khi báo cáo tình hình chiến đấu trực tiếp với thượng cấp Rawson, nghe Rawson dùng giọng tán thưởng nói. “Khá lắm”, trong lòng cậu liền tràn ngập một loại cảm xúc vui sướng.

— Omega thì thế nào, Omega cũng có thể mang theo các huynh đệ đánh thắng trận, dùng sức lực của mình để bảo vệ quê hương.

Mẹ năm đó sau khi sinh hạ cậu tại tử thành liền qua đời, Lăng Vũ từ nhỏ chính là cô nhi, sau khi làm quân nhân, bởi vì lo lắng thân phận Omega của mình sẽ ảnh hưởng đến người khác, cậu chưa từng kết giao bằng hữu Alpha nào, bằng hữu của cậu cơ hồ tất cả đều là Beta.

Chỉ có Rawson là đặc biệt.

Rawson là người duy nhất trong số các bằng hữu của cậu, là một Alpha.

Cậu cùng Rawson quen biết nhau từ thời niên thiếu khi mới mười tám tuổi, cho nên, cậu cực kỳ coi trọng một đoạn tình cảm thuần khiết này.

Thế nhưng, sau khi Rawson biết cậu là Omega, tất cả đều thay đổi.

Chiến hữu tín nhiệm nhất từng vô số lần kề vai chiến đấu, sau khi đem cậu cứu khỏi ngục giam, nói cho cậu biết mình mang thai, đột nhiên dùng loại ánh mắt ôn nhu chẳng khác nào nhìn sủng vật để nhìn cậu, nói. “An tâm ở bên cạnh tôi, sinh đứa trẻ ra.”

An tâm ở bên cạnh, sinh đứa trẻ ra....

Một câu nói như sét đánh bên tai, Lăng Vũ không biết lúc ấy mình đã mang tâm tình gì, trái tim thật giống như bị một sợi dây cước mỏng manh dùng lực siết chặt, loại cơ rút đau đớn này cơ hồ khiến cậu không thở nổi.

.... Thì ra, Rawson, cậu cũng như vậy.

Giống như những Alpha kia, ở trong lòng các người, Omega chỉ cần an tâm ở bên cạnh người ta, sinh con là đủ rồi.

Nhưng Lăng Vũ không muốn như vậy, khát vọng của Lăng Vũ là một mảnh trời cao, chứ không phải được hân bảo hộ nghiêm mật tại cái lồng giam mang tên “nhà của Rawson”.

Hắn cùng cậu đã quen biết nhiều năm như vậy, chỉ đơn giản vì cậu là Omega mà hắn liền quên mất thứ cậu yêu thích nhất là gì sao?

— Là tự do.

Cậu bị nhốt trong tòa thành dưới lòng đất kia suốt mười sáu năm, bên người chỉ có những gương mặt quen thuộc của tổ chức Mạch nước ngầm, trong tòa thành lạnh lẽo to lớn như vậy, trên đường khắp nơi đều là thi cốt, tử thành âm lãnh ẩm ướt đó, lưu giữ toàn bộ ký ức thời thơ ấu và niên thiếu của cậu.

Cậu không muốn lại phải ở trong nhà Rawson cả một đời.

Giam lỏng chung thân, với cậu mà nói, so với chết còn đáng sợ hơn.

Vì thế Lăng Vũ lựa chọn rời đi.

Rời khỏi thiên hà Cepheus đã lâu, rất nhiều ký ức cũng trở nên mơ hồ. Lần này nếu không phải Duve rất cực chế tạo thành công Cửu Vĩ Thiên Hồ, mà thuốc ức chế của Lăng Vũ đã sắp dùng hết, cậu cũng sẽ không lén lút trở lại tử thành ở thủ đô.

Quân bộ giám sát thủ đô vô cùng nghiêm ngặt, mỗi lần cậu muốn trở về là phải mạo hiểm rất lớn, vạn nhất bị người khác phát hiện, sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Cho nên cậu chỉ có thể vội vàng rời đi, đến cả thời gian gặp đứa trẻ kia cũng không có.

Cậu nhớ rõ đứa bé kia trước đây đáng yêu biết bao, một đôi mắt trong veo đen láy sáng rõ tựa như loại bảo thạch xinh đẹp nhất, nó rất thích cười, luôn túm lấy tay baba nó, gọi baba.... Giờ, cậu chỉ có thể thông qua tư liệu và ảnh chụp mà Chu Nghị gửi tới để biết được hình dáng của con trai mình như thế nào, chỉ trong nháy mắt, Tiểu Viễn cư nhiên đã là một thiếu niên mười tám tuổi....

Lăng Vũ đi đến trước đài điều khiển, đứng đối diện với cửa sổ, nhìn ra ngoài vũ trụ mênh mông.

Bên trong không gian yên tĩnh không người, nam nhân luôn luôn bình tĩnh, rốt cuộc không thể che giấu nỗi thống khổ dâng lên trong lòng, ngón tay tái nhợt gắt gao bấu lấy đài điều khiển bên cạnh.

Hắc Long đau lòng vì cậu, nhịn không được lên tiếng. “Chủ nhân, người...”

Lăng Vũ khoát tay, ý bảo nó đừng nói gì.

Cậu chưa bao giờ hối hận về những quyết định của mình.

Thế nhưng giờ phút này, một mình đứng trong vũ trụ mờ mịt... cậu lại đột nhiên.... vô cùng tưởng niệm hai người kia.

Cùng lúc đó, nhà của Rawson.

Rawson ngồi bên giường nhìn nhi tử đang ngủ say, đôi đồng tử kim sắc của Hắc Long bên cạnh đột nhiên lóe lên một chút.

Rawson dường như có linh cảm quay đầu, dùng tinh thần trao đổi với Hắc Long. “Người vừa phát hiện cái gì?”

Hắc Long do dự một chút, mới nói. “Chủ nhân, ta cảm ứng được một cơ giáp cấp S lạ, hình như là đang rời khỏi thiên hà Cepheus. Đối phương có hệ thống cảm ứng của cơ giáp do Aston tiên sinh chế tạo, không phải Sư Vương, không phải Bạch Vũ, lại càng không phải Chu Tước...”

Rawson hơi hơi nhíu mày lại.

Aston lão tiên sinh chỉ tạo ra bốn đài cơ giáp cấp S, ngoại trừ Hắc Long, chính là Chu Tước, Bạch Vũ và Sư Vương, không phải mấy đài này thì còn có thể là cái gì? Chẳng lẽ còn có một đài thứ năm sao?

Rawson giật mình, trong đầu đột nhiên thoáng qua một suy nghĩ đáng sợ...

Chẳng lẽ là....

Đường như đoán được đáp án của chủ nhân, Hắc Long thấp giọng nói. “Hắn là thể phục chế kia.”

Trừ Chu Tước, người sở hữu cơ giáp cấp S đều lưu lại thể phục chế ở hiệp hội cơ giáp, một khi bản thể bị hư hỏng, thì có thể lấy ra phần trí năng phục chế nguyên thủy nhất để tạo nên một đài cơ giáp mới giống y đúc. Thể phục chế có lực tinh thần cùng tính năng hoàn toàn giống với bản thể, thể nhưng lại khác biệt ở chỗ, thể phục chế giống như đứa trẻ mới sinh không có bất kỳ tình cảm hay ký ức gì với chủ nhân, hoàn toàn có thể ghép đôi một lần nữa, nhận chủ một lần nữa.

Nếu Hắc Long được lưu trữ ở hiệp hội cơ giáp là bản thể đã bị xử lý số liệu, như vậy, thể phục chế thật sự ở nơi nào?

Lăng Vũ....

Sắc mặt Rawson trầm xuống, lập tức đứng lên, nói. “Hắc Long, đi!”

Hắc Long hiểu rõ ý đồ của chủ nhân, quyết đoán dứt khoát chở Rawson, trực tiếp xông ra ngoài thiên hà Cepheus!

Bên ngoài thiên hà Cepheus, tinh vân trắng nõn cùng quần tinh sáng lấp lánh tựa hồ không hề thay đổi, nhưng dòng khí lưu dao động rất nhỏ xung quanh vẫn khiến Hắc Long nhạy bén nhận ra điểm dị thường. “Chủ nhân, nơi này vừa có cơ giáp tiến hành chuyển tiếp không gian.”

Rawson lạnh mặt nói. “Lập tức tính toán điểm chuyển tiếp cuối cùng!”

Hắc Long lập tức từ đầu mối số liệu mở ra bản đồ vũ trụ, lấy thiên hà Cepheus làm trung tâm, nhanh chóng tính toán thời gian cùng khoảng cách, cuối cùng tập trung vào năm nơi có khả năng là đích đến. “Từ nơi này tiến hành chuyển tiếp không gian, chỉ có thể chuyển tới năm thiên hà.”

Thiên hà Cezar, hệ ngân hà, thiên hà Đại Hùng Tinh, thiên hà Lotta, thiên hà Isville....

Rawson nhìn bản đồ xuất hiện ở trước mặt, mày nhíu chặt.

Các tinh cầu trong năm thiên hà lớn này nhiều không đếm xuể, Lăng Vũ sẽ đi nơi nào? Ở bên trong vũ trụ mờ mịt, muốn tìm ra một người điều khiển cơ giáp cấp S thì nói dễ hơn làm.

Rawson trầm mặc thật lâu, rốt cuộc thở sâu, thấp giọng nói. “Trở về đi.”

Cảm nhận được cảm xúc uể oải của chủ nhân, Hắc Long nhịn không được nói. “Chủ nhân...”

Rawson nhẹ nhàng khoát tay. “Bỏ đi, trình độ điều khiển cơ giáp của cậu ấy chẳng kém gì ta, nếu thứ cậu ấy mang đi là thể phục chế của người, tốc độ và tính năng đều giống người, chúng ta đã bị trễ lâu như vậy, căn bản không thể nào đuổi kịp cậu ấy.... Huống chi, ta cũng không biết cậu ấy sẽ đi đâu.”

Tuy rằng rất bình tĩnh phân tích ra kết quả như vậy, thể nhưng, nghĩ đến việc người mà mình luôn nhung nhớ từng cách mình gần như vậy, Rawson liền cảm giác trong lòng một trận đau đớn.

Sau khi trở về nhà, đi đến phòng Lâm Viễn, nhìn bộ dáng đứa con ngủ say bên trong giường khoe miệng mỉm cười, Rawson nhịn không được nhẹ nhàng đưa tay xoa xoa mái tóc đen mềm mại của con, âm thầm thề dưới đáy lòng –

Tiểu Viễn, ta nhất định sẽ đưa baba con trở về!

Bên ngoài thiên hà Isville.

Hình ảnh 3D trên màn hình chiếu ra đầy đủ cảnh tượng vũ trụ xung quanh, vô số sao băng kéo cái đuôi thật dài nhanh chóng xẹt qua ngoài cửa sổ, cách đó không xa là một tinh cầu màu thủy lam, đặt bên trong vũ trụ mênh mông, mỹ lệ tựa như một viên bảo thạch màu lam rực rỡ chói mắt.

Tinh cầu Namics.

Đây là một tinh cầu có nguồn dự trữ năng nguyên phong phú, số năng nguyên ở đây thậm chí còn nhiều hơn tất cả những tinh cầu trong thiên hà Cezar cộng lại.

Trải qua thời gian dài bay trong vũ trụ, Lăng Vũ đã sớm điều chỉnh tốt cảm xúc, thần sắc bình tĩnh điều khiển Hắc Long, định vị chính xác tọa độ trên tinh cầu, hạ xuống vùng căn cứ trung ương trống trải.

Lúc này đã là đêm khuya, căn cứ vẫn thấp đèn sáng trưng.

Cơ giáp khổng lồ khi hạ xuống đất phát ra một tiếng “phanh” thật lớn, sau một lát, nam nhân trẻ tuổi tuấn mỹ thần sắc thản nhiên đi ra từ trong khoang điều khiển, tay cầm chiếc mũ quân đội màu lam sẫm, phía trước mũ gắn một huy chương kim loại màu bạc hình hùng ưng giương cánh bay cao, là tượng trưng cho Quân bộ của đế quốc Lacey.

Một loạt quân nhân đứng phía trước lập tức chỉnh tề hành lễ. “Tướng quân!”

Lăng Vũ hơi hơi gật gù đầu. “Ta rời đi một ngày, căn cứ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Một quân nhân lập tức cao giọng báo cáo. “Ba giờ trước, quân địch phát động một cuộc đột kích bất ngờ, đều bị quân ta tiêu diệt hết!”

Một người ở bên cạnh ha ha cười nói. “Đám ngốc X kia căn bản không biết căn cứ của chúng ta ẩn giấu bao nhiêu vũ khí bí mật, cứ nhiên lại chạy tới chịu chết, bị lão tử nã pháo đến tề ra quân!!”

Lăng Vũ nhin không được nở nụ cười.

Ở trong quân đội lâu, có rất nhiều nam nhân thích nói lời thô tục, cả ngày treo mấy câu mắng chửi người ở bên miệng.

Nhưng loại môi trường này lại khiến cho cậu cảm thấy vô cùng thân thiết.

Nơi này mới là nơi mà cậu yêu thích nhất.

Tuy rằng nguy hiểm, tuy rằng tràn ngập kích thích, thế nhưng, được ở cùng một chỗ với các chiến hữu, liền cảm giác mỗi một ngày qua đi đều vô cùng tươi mới.

Dặn dò đơn giản mấy vị sĩ quan một chút, Lăng Vũ liền xoay người đi về phòng nghỉ của mình.

Thiên hà Isville là tiền tuyến thường xảy ra giao tranh giữa liên bang và đế quốc, điều kiện sống không thể tốt như ở thủ đô, quân lính đều ở trong ký túc xá tập thể, sĩ quan cấp bậc trên thiếu tá mới có được phòng nghỉ riêng.

Lăng Vũ tuy rằng là tướng quân, nhưng tác phong lại luôn tiết kiệm, phòng nghỉ của cậu là một gian nhà trệt có ba phòng ngủ một phòng khách, hai phòng ngủ được phân cho hai người ở, một căn phòng khác lấy làm phòng đọc sách công cộng.

Thời điểm đẩy cửa đi vào, nam nhân ở cùng cậu đang ngồi trên sofa đọc sách.

Nam nhân dung mạo nhã nhặn, mặc một thân áo sơ mi trắng sạch sẽ chỉnh tề cùng một chiếc quần thoải mái đồng màu, ở nơi chiến hỏa liên miên này, ăn mặc như vậy nhìn qua có chút không phù hợp. Nam nhân biểu tình rất nghiêm túc cúi đầu đọc sách, trên người mang theo phong độ thản nhiên của kẻ có trí thức, khiến cả người hần toát lên một loại khí chất tao nhã độc đáo.

Lăng Vũ nhin không được, nói. “Trời sắp sáng rồi, sao anh còn chưa ngủ?”

Người nọ ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy lo lắng. “Em đi thủ đô, anh thực không yên lòng, cho nên không ngủ được.” Nói xong liền bỏ sách điện tử xuống, đi đến trước mặt Lăng Vũ, thấp giọng hỏi. “Lần này đi đến tử thành thuận lợi chứ? Cửu Vĩ Thiên Hồ hoàn thành rồi?”

Lăng Vũ gật gù đầu, nói. “Trình độ của Duve quả thực khiến em rất kinh ngạc, nhiều năm không gặp, không nghĩ tới hần cứ nhiên lại có thể làm ra cơ giáp song cấp S.”

Nam nhân mỉm cười, nói. “Từ lúc còn nhỏ, Duve đã luôn nói, nếu có một ngày rời khỏi tử thành, hần nhất định phải làm ra một đài cơ giáp khiến cho tất cả mọi người phải sùng bái, hơn nữa chỉ cho Omega điều khiển, tức chết mấy tên Alpha kia.”

Nhớ lại những giấc mộng đơn thuần trước đây, Lăng Vũ cũng hiếm thấy nở nụ cười. “Lý tưởng của Duve hẳn rất nhanh sẽ được thực hiện.”

Nam nhân cười hỏi. “Người điều khiển Cửu Vĩ Thiên Hồ đã chọn được chưa? Nếu như anh đoán không sai... hẳn là em cùng Rawson?”

Lăng Vũ đối diện với nụ cười ý vị thâm trường của hắn, trong mắt không khỏi lóe lên một tia xấu hổ, tránh đi ánh mắt hắn, nói. “Không phải em và Rawson.... Bệ hạ đã lựa chọn người khác. Đúng rồi, em ở tử thành thấy một đứa trẻ lén lút xâm nhập vào phòng thí nghiệm trung tâm.”

Lăng Vũ nói sang chuyện khác, lấy ra mấy sợi tóc đựng trong bình vô khuẩn đưa cho đối phương.

“Đứa trẻ kia thoát nhìn khoảng mười bảy, mười tám tuổi, một mình chạy tới căn cứ dưới lòng đất, lá gan quả thực rất lớn, em lo lắng cậu ta phát hiện ra bí mật của bệ hạ, nên tạm thời dùng thuốc mê thần kinh làm ngất cậu ta.” Lăng Vũ dừng một chút, “Cậu ta nếu đã biết cách vào căn cứ dưới đất, hẳn là đời sau của một Omega nào đó trong tổ chức Mạch nước ngầm. Anh giúp em kiểm tra gen của nó, đối chiếu xem cha mẹ của đứa trẻ kia là ai.”

“Đời sau của thành viên Mạch nước ngầm?” Nam nhân biểu tình có chút kinh ngạc, nhận lấy tóc trong tay Lăng Vũ, nói, “Anh mang cái này đi kiểm tra.”

Lăng Vũ gật gật đầu, nói. “Cùng đi đi.”

Hai người sóng vai đi đến trung tâm điều trị của căn cứ, nam nhân ở cửa tùy tiện lấy một kiện áo khoác trắng mặc vào người, đeo khẩu trang, cầm chai tóc vô khuẩn đi vào phòng xét nghiệm. Lăng Vũ nhanh chóng thay quần áo, đuổi kịp bước chân của hắn.

Bên trong phòng xét nghiệm rộng rãi, các loại dụng cụ chữa bệnh tiên tiến dưới ngọn đèn phản xạ lên một tầng sáng bóng nhu hòa, nam nhân đem tóc ngâm vào một loại chất lỏng màu lam đặc thù, sau đó bỏ vào máy kiểm tra gen.

Máy xét nghiệm gen bắt đầu phân tích chuỗi gen trên tóc, rất nhanh, trên màn hình liền xuất hiện một dãy số liệu phức tạp, lại tiếp tục đối chiếu chi tiết với các loại gen trong cơ sở dữ liệu.

Sau một lát, trên màn hình hiện ra một hàng kết quả.

Hạng mục gen cùng cơ sở dữ liệu gen, độ phù hợp 99,99%.

Cái tên trong cơ sở dữ liệu kia, cư nhiên lại là tên gọi mà hai người vô cùng quen thuộc –

Lăng Phong.

Lăng Vũ khiếp sợ nhìn nam nhân bên cạnh. “Anh, nó là....?”

Khuôn mặt Lăng Phong nháy mắt mất đi huyết sắc, nam nhân vốn tao nhã, lại đột nhiên giống như bị rút hết khí lực, kinh ngạc nhìn kết quả trên màn hình, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên cảm xúc phức tạp mà thống khổ khiến người ta lo lắng.

Thật lâu sau, hắn mới thấp giọng hỏi. “Đứa trẻ kia... có phải tên là Snow hay không?”

Hết chương 53.

54. Quyển 2 - Chương 54: Snow

Thời điểm Brian thu thập linh kiện cơ giáp xong trở lại tầng năm thì phát hiện không thấy Caesar đâu, có chút nghi ngờ gửi tin nhắn hỏi hắn xem có chuyện gì, Caesar hồi âm lại “Có chuyện quan trọng phải rời đi gấp”, nên Brian cũng không thềm quản hắn nữa, thu dọn xong bản vẽ cơ giáp liền trở lại phòng.

Vừa vào cửa, một cục lông tròn tròn trắng tinh lập tức nhào về phía y, kéo ống quần của y ô ô ô kêu lên, Brian lúc này mới nhớ, chính mình bận rộn cả ngày, đã quên mất cho tiểu Hobbit này ăn, nó hẳn là đói lắm rồi.

Dù sao trong yến hội biển người tập nập, mang sủng vật vào cũng không có vấn đề gì, Brian liền ôm Hobbit đi đến góc phòng, chọn pho mát nó thích ăn nhất, ngồi lên sofa bên cạnh vuốt ve cho nó.

Đang ăn, tiểu gia hỏa trong lòng kia đột nhiên sợ hãi rụt đầu lại, bắt lấy đôi tai to bản dùng sức che mặt mình.

Brian có chút nghi ngờ xoa xoa lỗ tai nó, “Này, mày làm gì vậy? Gặp phải thiên địch sao?”

Hobbit vừa run rẩy vừa liều mạng đem mặt giấu đi.

Đúng lúc này, đỉnh đầu đột nhiên vang lên một thanh âm trầm ổn ôn hòa: “Brian, sủng vật này là do cháu nuôi sao?”

Brian ngẩng đầu lên, liền thấy bộ hạ Trand đang đứng phía trước, mang theo ý cười trên mặt, bên cạnh còn có ông nội Aston cũng đi đến, hiển nhiên là hai người vừa vặn đi ngang qua đây.

Cục lông màu trắng trong lòng càng run lợi hại hơn.

Brian vội vàng đứng lên, cung kính hành lễ nói: “Bộ hạ, đây là sủng vật của bạn cháu, tạm thời đưa cho cháu để cháu chăm sóc hai ngày.”

Trand vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ hai tai của Hobbit, thấp giọng tán dương: “Thật đáng yêu.”

Hobbit: “...”

Sau khi bộ hạ Trand xoay người rời đi, Hobbit mới nơm nớp lo sợ ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn theo bóng lưng của bộ hạ.

— Bộ hạ không bắt nó đem về sao?

— Không phải vừa nãy rõ ràng đã nhận ra rồi sao? Chẳng lẽ ông ấy muốn về nói với vương hậu lại phái người đến bắt nó?

Hobbit càng nghĩ càng khổ sở, ở trong lòng Brian kinh hoàng rụt đầu lại.

Cuộc hội họp kéo dài suốt cả ngày cuối cùng cũng kết thúc, khách khứa đến nhanh đi cũng nhanh, tan tiệc chưa đến mười phút, đại sảnh mới rồi còn ồn ào âm ỉ lập tức trở nên trống trải.

Brian phân phó vài người máy dọn dẹp phòng khách, ôm Hobbit quay trở lại phòng của mình, một bên xoa lỗ tai của nó hỏi: “Này, tiểu Hobbit, mày vừa nãy làm sao vậy? Sao nhìn thấy bộ hạ lại sợ như vậy, mày biết ông ấy sao?”

Hobbit cúi thấp đầu, ủy khuất viết lên màn hình: “Tôi vốn là sủng vật của vương hậu Anna, vương hậu muốn mang tôi đi lai giống để sinh một đàn con... Tôi lén lút trốn đi, sau đó được chủ nhân thu dưỡng.”

Brian sửng sốt một chút, sau đó rất không khách khí bật cười ha ha ha.

Hobbit ngẩng đầu, hai mắt lưng tròng đắm lệ nhìn chăm chăm y.

Brian cười xong, mới xoa bụng nó, nói: “Sinh một đàn con à? Chủ ý này không tồi! Mày nhanh đi sinh đi, sinh nhiều thêm vài con rồi cho Snow nhà ta nuôi một đứa. Cứ sinh một con màu trắng, Snow nhất định sẽ rất thích.”

Hobbit: “...”

Hobbit thương tâm quay đầu đi chỗ khác, không để ý tới Brian nữa.

Brian chọc nó xong, mới thu hồi bộ dáng tươi cười, đặt Hobbit vào trong cái ổ nhỏ tạm thời của nó, xoay người quay trở lại phòng ngủ.

Nhắc tới Snow, đáy lòng lại đột nhiên nổi lên một nỗi nhớ nhung mãnh liệt, nỗi nhớ này giống như thủy triều dần dần dâng cao, nhanh chóng bao phủ hoàn toàn trái tim y.

— Đã mấy ngày không gặp, không biết Snow có ổn không?

Sau khi trở lại thủ đô, Brian vẫn luôn bận rộn chuẩn bị cho thọ yến lần này, thỉnh thoảng cũng bớt chút thời gian liên hệ với Snow, nhưng máy truyền tin của cậu lần nào cũng đang trong trạng thái đóng, Brian nghĩ rằng cậu ở phòng thí nghiệm làm thí nghiệm, cho nên liên tạm thời không làm phiền đến cậu.

Cha Drew bận việc quân vụ, baba Berg không am hiểu những loại xã giao này, thọ yến lần này có thể nói là hoàn toàn do một tay Brian giám sát xử lý, sắp xếp từng phân đoạn, từng danh sách khách mời, thậm chí mỗi một tờ thực đơn cũng đều do y tự mình xem qua. Kỳ thực đây cũng là ý của tướng quân Drew, muốn rèn luyện cho đứa con độc nhất bảo bối này một chút.

Cũng may Brian không hề làm cho cha mình thất vọng. Bình thường hi hi ha ha không đứng đắn, nhưng xử lý chính sự lại rất có chừng mực, thọ yến của ông nội năm nay làm vô cùng ổn thỏa, chí ít cũng không có chỗ nào thất lễ.

Thọ yến cả ngày cuối cùng cũng kết thúc, Brian nhất thời có cảm giác tảng đá đè nặng trong lòng đã rơi xuống đất, vô cùng thoải mái vui sướng.

Ngồi ở bên giường, lấy ra máy truyền tin, nhập vào dãy số cơ hồ đã thuộc nằm lòng, muốn cùng Snow trò chuyện một chút. Máy truyền tin hình cầu nhanh chóng xoay tròn, sau một lát, phát ra thanh âm “Không kết nối được”. Brian nhú mày một chút, nhập lại dãy số một lần nữa, kết quả vẫn là “Không kết nối được”.

Brian nhin không được có chút nghi hoặc, Snow đang làm gì vậy? Tại sao vẫn không kết nối được?

Mấy ngày trước lúc gọi cho cậu ấy là ban ngày, cậu ấy ở trong phòng thí nghiệm đem máy truyền tin tắt đi cũng coi như bình thường. Nhưng hiện giờ đã là mười một giờ đêm, việc sinh hoạt nghỉ ngơi của cậu ấy ngày thường vô cùng quy củ, lúc này cậu ấy hẳn là phải ở ký túc xá rồi chứ? Chẳng lẽ là đang tắm?

Có chút nóng nảy đợi thêm vài phút, gọi lại lần nữa vẫn không thể kết nối được, trong lòng Brian đột nhiên nổi lên một chút bất an, liên tưởng đến tình trạng mấy ngày nay liên hệ với cậu ấy đều không được, loại bất an này càng thêm mở rộng, như dây leo nhanh chóng lan ra dưới đáy lòng.

Sắc mặt Brian hơi trầm xuống, đổi sang gọi vào số của học tỷ Cheryl.

Trước mắt rất nhanh liền xuất hiện một nữ sinh xinh đẹp, cô đang ở trong phòng khách xem ti vi, sau khi nhận được cuộc gọi thì lập tức đứng dậy đi ra ban công, mái tóc quăn dày bông bồng bênh theo bước đi của cô nhìn qua đặc biệt mê người.

Cheryl liếc nhìn Brian sắc mặt không tốt ở trước mắt, cười nói: “Ai, Brian a, cậu tìm tôi có chuyện gì không?”

Brian trực tiếp hỏi: “Snow đâu?”

Cheryl có chút kinh ngạc, “Snow? Cậu không phải vẫn còn ăn dấm chua của bọn tôi chứ? Cậu ở cùng một chỗ với Snow lâu như vậy, lẽ nào cậu ấy không nói cho cậu biết trước kia cậu ấy cùng tôi chỉ là đóng kịch?”

Brian thấp giọng nói: “Khụ, đương nhiên tôi tin tưởng Snow cùng với cô không có gì. Tôi chỉ là muốn hỏi học tỷ một chút, tiến độ thí nghiệm mấy ngày nay của mọi người thế nào? Cả ngày đều ở phòng thí nghiệm sao? Tại sao tôi vẫn không liên lạc được với cậu ấy?”

Cheryl ngẩn người, “Tiến độ thí nghiệm gì?”

Brian nghi ngờ hỏi: “Đề án tốt nghiệp của cô đến giai đoạn kết thúc, cậu ấy không phải đang làm thí nghiệm cùng cô sao?”

Cheryl cũng nghi hoặc nói: “Tôi nghỉ mấy ngày nay để về nhà thăm cha mẹ, không có cùng Snow làm thí nghiệm a... Cậu có phải đang hiểu nhầm gì không?”

Brian sững sốt một chút, trầm mặc trong chốc lát, mới nói: “Không có gì, học tỷ, quấy rầy rồi.”

Sau khi tắt máy truyền tin, Brian ngồi trở lại trên giường, đáy lòng một mảnh lạnh lẽo, lại xen lẫn một ngọn lửa giận mãnh liệt!

— Snow cứ nhiên đang lừa y!

Cái gì mà mấy ngày nghỉ này muốn ở lại trường làm thí nghiệm, cái gì mà đề án tốt nghiệp của học tử Cheryl sắp kết thúc rồi nên phải ở lại trợ giúp, đây hoàn toàn là đang nói dối!!

Brian càng nghĩ càng giận.

Hai người ở chung một chỗ gần một tháng, Snow luôn luôn thần thần bí bí, chưa bao giờ chủ động tìm y, cũng chưa bao giờ chủ động nói chuyện với y. Brian cam tâm tình nguyện đi theo áp cái đầu nóng lên, Snow chỉ cần hơi đáp lại một chút liền cực kỳ vui sướng, còn tưởng tính tình Snow lãnh đạm, là do cách biểu đạt tình cảm tương đối bị động, bây giờ nghĩ lại...

— Đây không phải bị động, đây căn bản là không coi y ra gì mà!

Đối với Snow mà nói, sự tồn tại Brian hoàn toàn chỉ là một người bạn trai có cũng được mà không có cũng không sao. đừng nói xa nhau bảy ngày, cho dù xa nhau bảy năm, bảy trăm năm, Snow cũng không có khả năng chủ động liên lạc với mình.

Nghĩ tới đây, ngoại trừ tức giận, Brian còn cảm thấy đáy lòng có chút ủy khuất không nói nên lời...

Snow cậu thực sự không thích tôi một chút nào sao? Đi đâu cũng không nói với tôi, mấy ngày không liên lạc cũng hoàn toàn không nghĩ đến tôi?

Nhưng mà... Tôi lại rất nhớ cậu...

Liên tục gọi đến máy truyền tin mấy lần, vẫn không kết nối được, Brian rốt cục không thể nhịn được nữa, đứng lên gọi: “Tiểu Lam!!!”

“... Có!” Tiểu Lam đang bị vây trong trạng thái ngủ đông ở bên trong công tắc không gian bị chủ nhân rỗng to một tiếng, sợ đến độ suýt nữa chết mấy lần, mang theo tâm trạng nơm nớp lo sợ từ trong công tắc không gian đi ra, nghiêm túc hỏi, “Chủ, chủ nhân, người có gì phân phó?”

Brian trầm mặc nói: “Lập tức định vị tọa độ chính xác của Dạ Tuyết cho ta!!”

“...Vâng!”

Lúc trước khi Brian chế tạo Dạ Tuyết, tuy rằng chỉ lệnh đầu tiên đặt cho Dạ Tuyết là vĩnh viễn trung thành với chủ nhân Snow, thế nhưng, để tránh những tình huống ngoài ý muốn, y đã cài đặt hệ thống định vị trên người của Dạ Tuyết, chỉ cần Dạ Tuyết không chủ động che giấu tung tích, Tiểu Lam bên này vẫn có thể định vị được tọa độ chi tiết của nó.

Brian ra lệnh một tiếng, Tiểu Lam lập tức khởi động hệ thống theo dõi, trong vòng ba mươi giây nhanh chóng tính ra tọa độ của Dạ Tuyết.

Tiểu Lam nghiêm túc đáp: “Chủ nhân, tọa độ của Dạ Tuyết hiện giờ là 1732. 185. – 145, thủ đô thiên hà Cepheus.”

Sắc mặt Brian hơi cứng lại —

Cậu ấy cư nhiên ở thủ đô?!

Hơn nữa, vị trí tọa độ trước mắt y cư nhiên còn có giá trị âm? Đây là đang ở dưới đất sao??

Chẳng lẽ đã bị người khác giam lại?!

Vừa nghĩ tới khả năng “Snow đã xảy ra chuyện” này, trái tim Brian liền giống như bị người khác dùng lực bóp chặt! Y bình thường đặt Snow ở trong tim yêu thương còn không đủ, vạn nhất Snow bị thương ở đâu, Brian tuyệt đối so với mình bị người khác đâm một dao còn khó chịu hơn!

Brian không do dự nữa, lập tức mang Tiểu Lam rời khỏi biệt thự của gia tộc Birch.

Ở trước cửa đột nhiên đụng phải tướng quân Drew vừa tiễn bộ hạ trở về, thấy con trai vội vã lao tới, Drew nhìn không được cau mày hỏi: “Brian, hơn nửa đêm mà còn đi đâu?”

Lo lắng Snow gặp chuyện không may, Brian vội đến sắp đi rồi, không còn tâm trí nào mà giải thích chi tiết với cha mình, đành nói cho có lệ: “Con đã hẹn với Caesar có chút việc gấp phải làm...”

Brian vừa dứt lời đã muốn đi, Drew lại ngăn y lại, lạnh mặt nói: “Ta vừa mới nhìn thấy Caesar, nó nói nó về khách sạn trước, nhờ ta chuyển lời với con ngày mai gặp lại.”

Dù sao cũng là con trai của mình, thái độ qua loa cùng với lời nói dối rõ ràng của Brian làm Drew nhú mày, “Đêm khuya vội vội vàng vàng, con muốn làm gì vậy? Trở lại cho ta!”

Brian: “...”

Drew cả giận nói: “Tiểu Lam!!”

Tiểu Lam: “...”

— Nếu Tiểu Lam là con người, chắc đã sớm bị dọa đến mắc bệnh tim rồi, lúc hai cha con nhà này rống giận một người so với một người càng đáng sợ hơn.

Hai cha con đang giằng co trước cửa, bên cạnh đột nhiên truyền tới một thanh âm lãnh đạm mà nhu hòa, “Đang làm gì vậy?”

Hai mắt Brian sáng ngời, giống như gặp được cứu tinh, lập tức cười hì hì trốn phía sau Berg, lấy lòng nói: “Baba, con có chút việc gấp muốn ra ngoài, bạn học của con đến thủ đô, con phải tới trạm không gian đón cậu ấy, cha lại ngăn không cho con đi...”

Berg nhượng nhượng mày, nhìn về phía Drew.

Nộ khí trên gương mặt của Drew trong nháy mắt lập tức tan thành mây khói, mỉm cười đi đến ôm lấy vai vợ mình, thấp giọng nói: “Khụ, đã trễ thế này em ra ngoài làm gì, bên ngoài lạnh lắm, thân thể em lại không tốt... Mau trở về đi thôi.”

Dứt lời còn cởi áo khoác của mình phủ thêm cho ông.

Berg liếc mắt nhìn Brian, hỏi: “Đi đón bạn học?”

Brian vội vàng nói: “Cậu ấy lần đầu tiên đến thủ đô nên đối với nơi này không quen lắm, con đi đón cậu ấy một chút, đưa cậu ấy đến khách sạn!”

Berg gật đầu, bình tĩnh nói: “Đi đi, đi sớm về sớm.”

Brian nhìn về phía cha thăm dò, Drew liếc mắt trừng y, “Còn không mau cút!”

Brian lập tức điều khiển Tiểu Lam thực vui vẻ mà lẩn đi.

Thẳng cho đến khi cơ giáp màu lam kia biến mất trong tầm mắt, Berg mới nhẹ giọng nói: “Anh đi theo nó.”

Drew sững sốt một chút, cúi đầu nhìn nam nhân đang ôm trong ngực, nghi ngờ hỏi: “Theo nó... Không cần thiết chứ?”

Berg nghiêm túc nói: “Mấy ngày nay biểu hiện của con có chút kỳ quái, đột nhiên nói muốn làm cơ giáp trị liệu, còn cả ngày mất hồn mất vía, hơn nửa đêm đi ra ngoài, nói là đón bạn học, anh cũng tin sao?”

Drew: “...”

Berg nghiêng mắt nhìn y: “Còn không mau đi?”

Drew vội cười nói: “Được được được, nghe lời em. Em mau trở lại phòng đi, anh đi xem một chút.”

Berg lúc này mới gật đầu, xoay người trở lại phòng trong.

Tướng quân Drew Birch – thượng tướng cấp bốn sao của quân đoàn Trường Xà, dưới mệnh lệnh của bà xã, hơn nửa đêm đi theo dõi con trai của mình.

Cơ giáp cấp S Lôi Xà bị chủ nhân triệu hồi ra khỏi công tắc không gian, lập tức mở chức năng ẩn hình phản truy tung, bay lên trời, nhanh chóng đuổi kịp Brian.

Brian lòng nóng như lửa đốt bay về phía tọa độ kia.

Hoàn toàn không có nhận ra được, trên không trung cách đỉnh đầu mấy nghìn thước, cơ giáp của cha mình Drew đang hai mắt tỏa sáng theo dõi hắn.

Bên trong khoang điều khiển của Tiểu Lam, tiêu điểm màu bạc của Dạ Tuyết càng ngày càng gần, đáy lòng Brian cũng càng ngày càng khiếp sợ!

— Đây là nơi quỷ quái nào?!

Phạm vi gần trăm km xung quanh đây đều hoang tàn vắng vẻ, trên mặt đất mọc đầy cỏ dại cao hơn một thước, do không có ai xử lý, bộ dạng cây cối càng trở nên tráng kiện và hỗn độn, nơi này dường như không có đường chạy cho xe huyền phù trên không trung, mặt đất cũng không có dấu vết của phố xá, giống như rừng rậm nguyên thủy bị bỏ hoang đã lâu, không người cư ngụ.

Cách đó không xa có một tòa thành rất lớn, nhìn qua từ khí trầm trầm, bên trong thành bảo ngay cả một tia sáng cũng không có... Nướng theo ánh trăng có thể thấy đại khái hình dáng của tòa thành, tường cao dựng thẳng ở bên ngoài in xuống một cái bóng lớn trên mặt đất, thỉnh thoảng lại có vài con quạ đen bay qua bầu trời, làm cho tòa thành tối tăm này càng có vẻ âm trầm khủng bố.

Brian nhanh chóng điều khiển Tiểu Lam dừng trước cổng tòa thành, phóng đại bản đồ tọa độ xung quanh đây, tiêu điểm màu bạc trên màn hình quả nhiên bắt đầu lóe sáng, rõ ràng, Dạ Tuyết đang ở trong tòa thành này!

— Tại sao Snow lại ở đây? Cậu ấy chạy tới nơi quỷ quái này để làm gì?!

Brian nhú mào, điều khiển Tiểu Lam đứng ngoài tòa thành bị phong tỏa này xem xét vài lần.

Cửa vào thành bị phong kín, căn bản là không có cách nào vào được, Brian thấp giọng ra lệnh: “Tiểu Lam, điều tra xem lai lịch của tòa thành này.”

Tiểu Lam lập tức bắt đầu định vị kiểm tra, sau một lát liền cho ra kết quả: “Chủ nhân, dựa theo vị trí địa lý của tòa thành này, chắc hẳn đã từng là thành Lạc Hà.”

— Thành Lạc Hà? Chưa từng nghe qua!

Brian đi đến đài điều khiển, nhìn thông tin trong dữ liệu mà Tiểu Lam vừa tra ra trên internet.

Ảnh chụp bên trong màn hình là thành Lạc Hà hơn năm mươi năm trước, tuy rằng không hẳn là phồn hoa, nhưng thoạt nhìn cũng vô cùng náo nhiệt. Thông tin trên tư liệu cho biết, nơi này từng có gần hai vạn cư dân, hơn năm mươi năm trước ở đây lan truyền một loại virus tên là Sav – II, làm cho toàn bộ cư dân sống trong thành bị lây nhiễm virus mà tử vong chỉ trong một thời gian ngắn, nguyên bản là một thành phố náo nhiệt liền biến thành địa ngục đáng sợ.

Khoảng cách giữa thành Lạc Hà với những tòa thành khác tương đối xa, virus trong thời gian ngắn vẫn chưa khuếch tán ra bên ngoài, Quân bộ sợ virus sẽ tiếp tục lan truyền, sau khi biết tin lập tức phong tỏa tòa thành, cắt đứt tất cả đường giao thông cùng internet nối giữa thành với thế giới bên ngoài, hơn nữa còn từ trên cao ném xuống một lượng lớn vũ khí sinh hóa tiêu diệt virus.

Từ đó về sau, tòa thành này liền không có người sinh sống, chính thức trở thành “Tù thành”.

Thời gian trôi qua đã rất lâu, xung quanh tòa thành cỏ dại mọc thành bụi, cây cối che trời, tường thành cao ngất cùng với thi cốt của con người chất đống bên ngoài, trong đêm khuya yên tĩnh lộ ra một cỗ âm u ớn lạnh.

Chuyện của hơn năm mươi năm trước, cũng khó trách Brian chưa hề nghe qua cái tên “Thành Lạc Hà”.

— Snow ở trong này làm gì? Là cậu ấy tự mình tới hay bị người khác bắt tới?

Brian càng nghĩ càng sốt ruột, trầm mặc một lát, đột nhiên ra lệnh: “Tiểu Lam! Chúng ta vào xem!”

Y mấy ngày nay ở nhà, rảnh rỗi liền dựa theo ý tưởng trước đây nâng cấp lại Tiểu Lam một chút, trang bị cho nó một đôi cánh kim loại lớn màu lam, bình thường thu lại trong bắp vai, khi khởi động hệ thống phi hành sẽ mở rộng ra như cánh chim!

Tiểu Lam vẫn chưa có cơ hội bay lần nào, nghe thấy mệnh lệnh của chủ nhân, lập tức hưng phấn mở cánh, bay lên trời, vừa muốn bay vào bên trong tòa thành, đã thấy một cơ giáp to lớn đột nhiên chắn ở trước mặt, chặn đường của hai người!

Chỉ thấy ngoại hình của cơ giáp kia giống như một con rắn dài, toàn thân màu lục, một đôi mắt xanh u ám lóe lên hàn quang quỷ dị, trên người dựng thẳng hàng nghìn hàng vạn cái vây giống như những con dao sắc bén, theo động tác đóng đưa của cái đuôi, không khí xung quanh bị gợn lên từng đợt gió xoáy vô cùng khủng bố!

— Là Lôi Xà! Cơ giáp cấp S dành riêng cho Tướng quân Drew!

Trong máy truyền tin trước mắt đột nhiên xuất hiện khuôn mặt tràn đầy lửa giận của tướng quân Drew, “Đi xuống!”

Một tiếng quát to, không chỉ Tiểu Lam bị hù đến thiếu chút nữa thì trụ cơ, mà đến cả Brian cũng phải giật mình.

Cơ giáp cấp S Lôi Xà của cha cư nhiên trực tiếp dùng sóng điện từ quấy nhiễu đầu mối trí năng của Tiểu Lam, cưỡng ép xâm nhập hệ thống truyền tin trong cơ giáp! Brian hoàn toàn không nghĩ tới, cha cư nhiên im lặng không tiếng động theo dõi phía sau mình!

Drew nhìn vẻ mặt khiếp sợ của con trai, lạnh lùng nói: “Đây là nơi con nên tới sao? Còn không quay trở về?!”

Brian từ nhỏ đã bị cha quát thành quen, đối với tiếng rống giận của tướng quân Drew cũng không có phản ứng gì, ngẩng đầu chống lại ánh mắt của phụ thân, cố chấp nói: “Người đừng cản con! Con muốn đi vào cứu người, một người bạn của con còn đang ở trong thành!”

Bên dưới lòng đất của tòa thành Lạc Hạ, Snow rốt cục cũng tỉnh lại.

Nhìn đèn chân không chói mắt trên đỉnh đầu, Snow nhất thời có chút phân không rõ mình đang ở đâu.

Trong công tắc không gian trước ngực truyền đến thanh âm của Dạ Tuyết: “Chủ nhân, người có khỏe không?”

“Àn... Không sao...”

Snow có chút đau đầu dề lên huyết thái dương, xét theo tình trạng thân thể, mình là bị một lượng nhỏ thuốc mê thần kinh làm ngất xỉu, nhớ lại tình huống lúc đó, ngoại trừ đôi giày quân đội màu lam của người đàn ông kia và khí tức lãnh đạm tỏa ra trên người, những thứ khác hoàn toàn không nhớ rõ.

— Là ai chứ?

Snow có chút nghi ngờ, những người trong tổ chức Mạch nước ngầm, một bộ phận trong quá trình truy bắt của Quân bộ năm đó đã bị bắt vào tù, còn có một bộ phận lén trốn đi. Ai lại trở lại tòa thành dưới lòng đất này? Mục đích trở lại cũng là vì thuốc ức chế sao?

Không biết đã hôn mê bao lâu, cũng may mình không bị thương, xem ra người kia đối với mình cũng không có ác ý gì.

Snow xoa nhẹ cái đầu đang đau nhức đứng lên, dựa vào trí nhớ nhanh chóng lấy một ít dược phẩm từ trong mấy cái tủ lạnh lớn, gọi Dạ Tuyết ra, bỏ vào không gian lưu trữ của nó, nhân tiện mang theo một ít thiết bị dụng cụ chế thuốc, lúc này mới xoay người đi tới cửa.

Đi đến trước cửa, mới phát hiện cửa đã bị khóa trái...

Xem ra người đánh ngất mình nhất định là một thành viên của Mạch nước ngầm, khóa trái cửa phòng ngừa người khác đi vào, kỳ thật là một loại phương thức bảo vệ.

Trong lòng Snow chẳng hiểu sao nổi lên một tia ám áp.

Tổ chức Mạch nước ngầm sớm bị hủy diệt, các Omega chỉ có thể sinh tồn trong những góc khuất ngoài xã hội, bọn họ đối với nhau sẽ có loại cảm giác đặc biệt thân thiết.

Snow mở cửa bước nhanh đến chỗ thang máy, thời điểm đi trong hành lang luôn cảm thấy có chút kỳ quái, tòa thành dưới đất này chỉ có ba tầng, vì sao cậu luôn cảm thấy dưới chân dường như có thứ gì đó? Thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy âm thanh máy móc đang chuyển động?

Bất quá, thời gian cấp bách, Snow cũng không tiện ở đây lâu, nhanh chóng đi vào thang máy rời khỏi nơi này.

Ngoài thành, hai cha con Brian và Drew cũng sắp đánh nhau.

Drew ngăn cản Brian không để y đi vào, Brian lại cứng rắn muốn xông vào tử thành, ngay tại lúc hai người đang giằng co, đột nhiên thấy phía trên tòa thành xuất hiện một bóng người! Người nọ vóc dáng mảnh khảnh, động tác linh hoạt, dứt khoát quả quyết nhảy lên vài cái, trực tiếp nhảy tới nơi cao nhất của tường thành, sau đó nhanh chóng tuột xuống dưới, vũng vàng rơi trên mặt đất!

Ánh trắng màu bạc phủ xuống thân hình của người kia một tầng quang ảnh như hòa, thiếu niên nhảy ở trên tường thành, thân thể nhẹ nhàng linh hoạt tựa như một con chim sơn ca đang bay lượn, làn da trắng nõn dưới ánh trắng gần như trong suốt, đôi môi mỏng manh gắt gao mím chặt, lộ ra một tia cao ngạo và lạnh lùng không dễ tiếp cận.

Brian: “...”

Nếu không phải mình liếc mắt một cái liền nhận ra vóc người và hình thể của cậu ấy, còn có công tác không gian màu bạc trên ngực chứa Dạ Tuyết, Brian thậm chí còn tưởng đây là một u linh đã chết từ trong tử thành trốn ra ngoài!

Sững sốt một chút, Brian không cùng cha khắc khẩu nữa, quyết đoán hạ xuống mặt đất, ra khỏi khoang điều khiển, giống như một con chó bị nhanh chóng nhào qua ôm lấy Snow, thanh âm bởi vì lo lắng mà hơi hơi run rẩy, “Cậu, cậu không sao chứ?”

“...” Snow nhất thời cứng đờ tại chỗ.

Vừa mới từ trong tòa thành nhảy ra, trước mặt liền có một con sủng vật to lớn nhào tới, Snow bị dọa giật mình, sau khi nhận ra đó là Brian, sắc mặt lại càng trắng bệch.

— Brian? Tại sao y lại ở chỗ này?

Snow còn chưa kịp phản ứng, tướng quân Drew đã hạ xuống, từ trong khoang điều khiển đi ra, tới trước mặt hai người, nhíu nhíu mày.

Brian thấy cha tới gần, lập tức xoay người đem Snow bảo hộ ở phía sau, cười nói: “Đây là bạn học của con, con dẫn cậu ấy về khách sạn trước, sau đó sẽ quay lại giải thích với người...”

Trực giác nói cho Brian biết trong tòa thành này có một bí mật nào đó, cha nghiêm khắc ngăn cản y tiến vào như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện tầm thường.

Snow từ nơi này đi ra, cũng không biết đã làm gì, mặc một thân quần áo cùng giày da màu đen kỳ quái, mũ trùm rộng đem tóc che hết đi, cậu ấy mặc một thân trang phục này mặc dù có một loại cảm dục gợi cảm, thể nhưng... mặc như vậy từ tòa thành nhảy ra vào đêm khuya, cũng không phải chuyện bình thường đi?!

Mặc kệ mục đích của Snow là gì, ý nghĩ đầu tiên của Brian là trước hết phải bảo vệ Snow thật tốt.

Brian lôi kéo Snow muốn đi, lại nghe Drew lớn tiếng quát: “Đứng lại!”

Hai người đồng thời dừng bước, sống lưng Snow trong nháy mắt cứng ngắc.

— Có phải mình đã bị phát hiện rồi không? Nam nhân mặc quân trang trước mặt này, là người của Quân bộ sao? Ông ấy sẽ bắt mình sao?

Snow tâm loạn như ma, lòng bàn tay rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Brian thấy đầu ngón tay của thiếu niên bên cạnh hơi hơi run lên, lập tức nắm chặt tay cậu như an ủi.

Ánh mắt sắc bén của Drew nhìn chằm chằm vào Snow, lớn tiếng hỏi: “Cậu là ai? Đến thành Lạc Hà này làm gì?”

Tướng quân Drew tính tình thẳng thắn, chỉ có trước mặt bà xã Berg mới tương đối ôn nhu, bình thường lúc cùng thuộc hạ ở quân đoàn, thậm chí là trước mặt nhi tử Brian, đều mang bộ dáng chính trực vẻ mặt nghiêm túc. Brian từ nhỏ đã bị ông la mắng thành quen nên không sao, nhưng Snow, bản thân mình một lời nói nặng cũng không nỡ nói, làm sao có thể để ông rống như vậy?

Brian vô cùng khó chịu, rốt cuộc nhịn không được nói: “Cha! Người đừng hung dữ như vậy được không?! Đây là con dâu của người đó!!”

Snow: “...”

Drew: “...”

Snow cảm thấy, chính mình từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ xấu hổ như vậy.

Hết chương 54.

55. Quyển 2 - Chương 55: Chân Tướng

— Cha đừng có hung dữ như vậy được không, đây là con dâu của cha đó.

Brian vừa thốt ra những lời này, không chỉ mình Snow xấu hổ đến mức hận không thể đem mình vùi dưới đất, mà ngay cả Drew cũng thấy vô cùng dọa người, nhịn không được hung hăng trừng mắt nhìn Brian.

Brian lập tức vươn tay, gắt gao ôm chặt bả vai Snow, dùng tư thế bảo vệ đem Snow che chở trong ngực.

Kỳ thật, những lời Brian vừa nói cũng không phải chỉ là nhất thời xúc động.

Tuy rằng y từ nhỏ đã rất nghịch ngợm, Drew tướng quân luôn luôn rống y, hung dữ với y như vậy, nhưng vừa rồi nếu không phải Snow đột nhiên đi ra từ trong tòa thành, Drew rõ ràng là đang muốn cưỡng ép mang y về. Phản ứng vừa rồi của cha quả thực rất không bình thường, giống như mình vừa tự ý xông đến một vùng cấm địa không nên vào, liên hệ với lịch sử của tòa thành này cùng hàn khí âm trầm xung quanh, đáy lòng Brian càng trở nên bất an.

— Cha đột nhiên nghiêm khắc ngăn cản mình vào thành như vậy, tòa thành này tuyệt đối không đơn giản!

Vạn nhất tòa thành này thực sự có bí mật gì, hơn nữa còn là bí mật trọng đại có liên quan đến Quân bộ, như vậy, Snow vừa rồi đi ra từ trong thành, còn mặc một thân quần áo kỳ quái, lấy tính tình chính trực của cha, nói không chừng sẽ trực tiếp chop lấy cậu ấy đưa tới Quân bộ thẩm vấn!

Brian đương nhiên sẽ không bỏ mặc Snow bị vây trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, cho nên mới lập tức nói rõ quan hệ của hai người.

Cho dù Snow rõ ràng đang lừa gạt y, nhưng đó cũng là chuyện riêng giữa hai người bọn họ, Brian phân rõ nặng nhẹ, việc Snow giấu giếm y, sau này y sẽ âm thầm tính sổ, thế nhưng, người khác muốn động đến Snow, thì tuyệt đối không có khả năng!

Những lời mà y nói với cha, kỳ thật chỉ có một hàm ý –

Người trước mặt này có liên quan rất lớn với con trai của cha, cha muốn động thủ bắt người, xin hãy suy xét đến lập trường của con trai cha một chút!

Quả nhiên, sau khi Drew nghe Brian nói những lời này, tuy rằng rất phẫn nộ, nhưng vì là trưởng bối, nên cũng không tiện gây khó dễ cho Snow. Nhìn con trai đang gắt gao ôm thiếu niên kia vào trong lòng, Drew hơi hơi nhíu mày, xoay người nói. “Được rồi, dẫn nó về rồi nói tiếp.”

Drew để cơ giáp Lôi Xà hạ khoang điều khiển xuống, muốn mang hai người bọn họ đi cùng.

Brian vốn định lén lút thả Snow về khách sạn, nhưng cha đã nhân nhượng một bước, y cũng không thể lại tiến một thước, thật sự chộc giận đến tướng quân Drew, đành phải nhẹ nhàng cầm lấy tay Snow an ủi, thấp giọng nói. “Đi thôi, đến nhà tôi một chuyến.”

“.....” Thân thể Snow cứng đờ.

Nhìn đôi đồng tử màu xanh thẫm thâm sâu lóe lên hàn quang u ám của cơ giáp trước mắt, ở trong bóng đêm, chẳng khác nào như đang bị độc xà gắt gao nhìn chằm chằm.

Là.... Lôi Xà?

Snow đã từng nghe cha mình nói qua về đài cơ giáp này.

Số lượng cơ giáp cấp S trong đế quốc không nhiều, cậu nhớ rất rõ ràng đặc điểm riêng của chúng, đặc trưng lớn nhất của Lôi Xà chính là đôi mắt của nó, cái loại quang mang màu xanh thẫm khiến người này có thể khiến cho trái tim người ta phát lạnh, còn có vô số vảy cứng dẹt thẳng như đao nhọn trên người nó, chỉ là im lặng đứng ở chỗ này, cũng gây cho người ta một loại cảm giác áp bách cường đại tựa như có thể bị nó xông tới cắt thành mảnh nhỏ bất cứ lúc nào.

Có thể sở hữu Lôi Xà, nam nhân trước mắt này rõ ràng chính là quân đoàn trưởng quân đoàn Trường Xà – Thượng tướng Drew Birch!

Snow hoàn toàn không ngờ tới lai lịch của Brian lại lớn như vậy.

Sở dĩ cậu lựa chọn Brian làm bạn trai của mình, đơn giản là vì Alpha Brian này tính tình tương đối tốt, không hề kỳ thị Omega và Beta, hơn nữa cả ngày đều mê mẩn nghiên cứu cơ giáp, giống như một quý công tử lười nhác, hoàn toàn không giống con cháu của một tướng lĩnh Quân bộ, hơn nữa, Brian lại rất thích cậu, mà cậu cũng... cậu cũng không chán ghét Brian.

Thời gian hai người kết giao không dài, mới chỉ hôn có hai ba lần, vừa lúc khi hôn môi cùng Brian, Snow cũng không có cảm giác ghê tởm, vốn dĩ còn nghĩ rằng mình chẳng qua là tìm một Alpha để có thể đánh dấu mình đúng lúc khi gặp tình huống ngoài ý muốn, không nghĩ tới cư nhiên lại chộc phải một người không dễ chộc.

Đứa con độc nhất của tướng quân Birch....

Người mà Snow không muốn nhìn thấy nhất chính là đám tướng quân của Quân bộ kia....

Nhìn cơ giáp khổng lồ trước mắt cùng với nam nhân vận một thân quân trang, Snow căng thẳng đến mức tay chân lạnh toát, kim tiêm gây tê trong ống tay áo còn chưa kịp lấy ra, bị ánh mắt lợi hại của tướng quân Drew đảo qua, ngón tay lập tức phát run thả trở về.

Không, không thể xúc động. Dưới tình huống như vậy, cậu không thể nào đánh gục được cả hai cha con người này, sau đó bỏ trốn mất dạng....

Trước chỉ có thể án binh bất động, tùy cơ ứng biến.

Snow rút cuộc thở sâu, ra vẻ bình tĩnh đi theo Brian, cùng vào khoang điều khiển của Lôi Xà.

Tốc độ của cơ giáp cấp S quả nhiên rất nhanh, không tới ba phút, đã bay trở về thành phố trung tâm của thủ đô.

Để cơ giáp biến thành hình dạng của xe huyền phù nhanh chóng bay về phía căn nhà của gia tộc Birch, khi tới trước cửa biệt thự, Drew mới lạnh mặt đi xuống.

Brian mang theo Snow đi theo cha vào phòng khách, trong suốt toàn bộ quá trình, y vẫn gắt gao nắm chặt tay của Snow, ngón tay Snow lạnh toát, bộ dáng sắc mặt tái nhợt làm y đau lòng muốn chết, nhưng sắc mặt khó coi của cha cũng khiến cho Brian biết sự tình ngày hôm nay nhất định không đơn giản, cho nên y mới gắt gao cầm lấy tay của Snow, y sợ nếu y lỡ buông tay, thì Snow sẽ bị cha mang đi mất.

Sau khi đi vào phòng khách, Drew liền xoay người ngồi trên sofa, nói với Snow. “Ngồi.”

Brian lập tức kéo Snow đến bên sofa ngồi xuống, xoay người rót một ly nước ấm đưa cho cậu, đặt tay trên vai cậu nhẹ nhàng để xuống, thấp giọng nói. “Trước uống chút nước ấm đi, nhìn cậu đã lạnh thành như vậy rồi.”

Snow nhận lấy cốc nước, quả nhiên phát hiện tay mình đã sớm lạnh cóng đến mất đi cảm giác.

Uống vào mấy ngụm nước ấm, thân thể rốt cục cũng cảm thấy ấm áp hơn, gương mặt vốn tái nhợt dần dần khôi phục chút huyết sắc, ngón tay cứng đờ cũng trở nên linh hoạt hơn, Snow lúc này mới mở miệng nói. “... Cảm ơn.”

Brian nở nụ cười. “Với tôi mà còn nói cảm ơn cái gì.”

Nói xong liền an vị bên cạnh cậu, kéo những ngón tay thon dài lạnh lẽo của cậu qua, đau lòng nhẹ nhàng dùng lòng bàn tay bao lại, ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói. “Cậu đừng khẩn trương, tính tình lão cha của tôi chính là như vậy, vừa rồi có hơi hung dữ một chút... Đừng sợ, có tôi ở đây, ông ấy sẽ không làm gì cậu đâu.”

Snow. “.....”

Được Brian an ủi khiến cho Snow vốn đang khẩn trương dần dần bình tĩnh trở lại. Ngẩng đầu, chỉ thấy tướng quân Drew đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn mình, Snow dời tầm mắt, tiếp tục đem lực chú ý đặt vào cốc nước trong tay.

Drew thấp giọng hỏi. “Cậu tên là gì?”

Snow còn chưa kịp trả lời, Brian đã chen ngang. “Cậu ấy tên là Snow, chúng con kết giao đã một tháng rồi, cha à người đừng hỏi vội, cậu ấy còn chưa có ăn cơm, con dẫn cậu ấy đi ăn chút gì đã.”

Drew nhún mày nói. “Con cầm miệng lại đi, ta không có hỏi con!”

Brian giống như tiểu tử đã thú bị thương trừng ông.

Ánh mắt hai cha con giao nhau, trong không khí nhất thời xẹt qua một trận điện quang hỏa thạch.

Sự bảo vệ lộ liễu của Brian khiến cho đáy lòng Snow có chút ấm áp, nhẹ nhàng nắm lấy tay Brian. cậu ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói. “Tướng quân, ngài có điều gì muốn hỏi, xin cứ hỏi đi.”

— Bộ dáng bình tĩnh của thiếu niên trái lại khiến cho Drew có chút giật mình.

Đối mặt với câu hỏi chẳng khác nào thẩm vấn của đại tướng quân Quân bộ, thiếu niên mới gần mười tám tuổi này cư nhiên lại có thể bình tĩnh như vậy, quả thật là rất hiếm có. Hơn nữa, ánh mắt lạnh lùng thần nhiên này, Drew chẳng hiểu sao lại cảm thấy.... dường như có chút quen thuộc....?

Đôi mắt thiếu niên có màu lam tựa như bầu trời, mái tóc bạch kim hơi xoắn mềm mại phủ bên tai, dung mạo thanh tú nhã nhặn, làm cho trên người cậu lộ ra một tia phong độ thần nhiên của người có trí thức, một thân quần áo màu đen càng tôn thêm làn da trắng nõn của cậu.

Không giống như mấy đứa con kiêu ngạo ương ngạnh của những vị tướng quân Quân bộ, cũng không giống con cái nhà giàu ẻo lả quần áo lụa là, thiếu niên trước mặt rõ ràng được giáo dục rất tốt, cũng không biết cha mẹ cậu là ai, đứa nhỏ này thoát nhìn vô cùng hiểu chuyện.

Drew cũng hiểu được một chút vì sao con trai của mình lại thích cậu ta.

Bản thân mình năm đó cũng bị Berg mê đảo đến muốn chết muốn sống, mặt dày chạy đến tìm Trand cầu hôn, còn không phải là vì coi trọng loại cá tính bình tĩnh này của Berg? Khung cảnh Berg cúi đầu nghiên cứu bản vẽ cơ giáp kia, biểu tình nhu hòa trên mặt, khiến cho Drew vốn xông pha chiến trường đã quen đột nhiên có loại dự cảm mãnh liệt muốn đem ông cưới về xây dựng một gia đình.

Brian gắt gao ôm bả vai Snow, ánh mắt toàn là ý tứ “Cha dám động đến cậu ấy con sẽ liều mạng với cha”.....

Drew tâm tình phức tạp nghĩ, con trai của ông chắc đã hoàn toàn mê muội rồi đi.

Cái này quả thật là khó xử....

Cá tính của Drew luôn luôn ngay thẳng, giải quyết việc công từ trước tới giờ chưa từng nường tay, nhưng Brian nếu thật lòng yêu Snow, chuyện này quả thật là làm khó ông. Thành Lạc Hà, nơi đó chính là tổng bộ của Mạch nước ngầm, số người biết được bí mật này không tới mười người, Quân bộ vẫn còn đang lùng bắt dư nghiệt của tổ chức Mạch nước ngầm, đứa nhỏ Snow này nếu thật sự có quan hệ với tổ chức đó, mình bây giờ bỏ qua cho nó, cũng coi như là vì tình riêng mà phạm pháp?

Drew trầm mặc một lát, mới hỏi. “Snow, cậu đến thành Lạc Hà làm gì?”

Snow nhẹ giọng đáp. “Ông bà ngoại của tôi trước đây từng ở thành Lạc Hà một thời gian, vừa lúc gặp phải trận virus năm mươi năm trước, bất hạnh qua đời.... Lần này đi ngang qua thủ đô, tôi muốn trở lại thành Lạc Hà xem một chút, nếu như có thể, thì tìm xương cốt của bọn họ mang về gia hương để an táng.”

Drew biết rất rõ Snow chỉ đang viện cớ, nhưng cũng không có cách nào để vạch trần cậu.

Nhìn vẻ mặt đau lòng của Brian, lồng ngực Drew càng nghẹn thêm một trận khó chịu – Chẳng con ngu ngốc này! Nó nói gì thì con liền tin cái đó, sớm hay muộn con cũng bị nó bán còn giúp nó đếm tiền!

Drew nhin không được nhú mày, hỏi. “Snow, ta hỏi cậu một lần nữa, cậu tới thành Lạc Hà làm gì? Nói thật!”

Brian ngẩng đầu lên, ngữ khí bất mãn nói. “Cậu ấy không phải mới nói rồi sao?”

Drew vừa muốn nổi giận, một thanh âm lạnh đậm đột nhiên truyền tới bên tai. “Đêm hôm rồi mấy người còn ồn ào cái gì?”

Berg vừa tắm rửa xong đang định đi ngủ, lại nghe thấy trong phòng khách tựa hồ có tiếng cãi nhau. Brian từ nhỏ đã nghịch ngợm, Drew lại thẳng tính, thường xuyên tức giận rống nó, Berg đã sớm quen với việc hai cha con nhà này to tiếng, nhưng hôm nay dường như lại có gì đó khác biệt, mùi thuốc súng dày hơn một chút.

Berg mặc áo ngủ đi ra ngoài nhìn, lại kinh ngạc phát hiện trong phòng khách còn có một thiếu niên — thiếu niên kia dung mạo thanh tú, sắc mặt có chút tái nhợt, đang được nhì tử gắt gao ôm vào trong ngực.

Berg liếc mắt nhìn Brian, thản nhiên hỏi. “Làm sao vậy?”

Brian vội vàng cười lấy lòng, nói. “Ba, để con giới thiệu, cậu ấy là Snow, người yêu hiện tại của con. Con trai người đối với cậu ấy nhất kiến chung tình, chúng con đã kết giao gần một tháng. Đúng rồi, cậu ấy là học viên viện y học của St. Romia, ở cùng ký túc xá với con và Caesar.” Nói xong liền thấp giọng ở bên tai Snow giới thiệu. “Đây là baba Omega của tôi, mau chào hỏi ông ấy đi.”

Berg quay đầu nhìn về phía Snow, Snow cũng ngẩng đầu lên.

Có lẽ bởi vì cùng là Omega, cho nên khi Snow đối diện với tầm mắt của nam nhân, cũng không giống vừa rồi cảm thấy sau lưng phát lạnh, trái lại còn có chút ngượng ngùng, nghe Brian nói nhất kiến chung tình gì đó, Snow lại càng xấu hổ hơn, lỗ tai hơi hơi đỏ lên.

“..... Chú.” Snow cứng ngắc chào hỏi Berg.

Berg thấy lỗ tai thiếu niên đỏ lên, nhin không được nở nụ cười.

Đứa con ngốc nghếch này của mình cư nhiên thông suốt rồi, thích một thiếu niên để nhìn lại nhả nhặn như vậy, thiếu niên này nhìn qua tính cách có vẻ hướng nội, đoán chừng là do Brian mặt dày quần lầy, mới truy được đến tay đi?

Brian thấy Snow cúi đầu, vội vàng nhéo nhéo lòng bàn tay cậu, mỉm cười nói. “Đừng khấn trương, baba tôi tính tình rất tốt, sẽ không hung dữ với cậu như cha tôi đâu.” Nói xong còn liếc mắt nhìn người cha hung dữ kia một cái.

Drew. “.....”

Snow. “.....”

Loại cục diện này thật sự là rất không tự nhiên.

Không khí vừa rồi còn giương cung bạt kiếm, cha con hai người thiếu chút nữa là lao vào đánh nhau, Snow ở bên ngoài ra vẻ bình tĩnh, trên thực tế lại rất sợ hãi, cậu sợ tướng quân Drew trong cơn giận dữ sẽ trực tiếp bắt mình giam lại. Kết quả, Berg vừa xuất hiện, Brian cư nhiên mặt dày đem cục diện xoay lại thành cảnh tượng “Mang con dâu về nhà gặp gia trưởng” vô cùng quý dị.

Thấy Berg ôn hòa nhìn Snow, Brian lại gắt gao đem cậu ta bảo vệ trong ngực, Drew đã hoàn toàn không còn biện pháp tiếp tục “thăm vấn”, đành phải dùng sắc mặt cứng ngắc ngồi ở bên cạnh không nói lời nào.

Berg đi tới ngồi xuống sô pha, nhẹ giọng hỏi. “Snow, tên cháu có nghĩa là tuyết phải không?”

Snow xấu hổ gật đầu đáp. “Đúng vậy...”

Berg tiếp tục hỏi. “Nhà cháu ở đâu?”

Snow đáp. “Ở tỉnh cầu Oman...”

Berg hiểu rõ nói. “Chẳng trách lại lấy tên này, quê của cháu chắc là thường có tuyết rơi phải không?”

Snow đáp. “Vâng.”

Berg khẽ cười cười. “Có đói bụng không? Có muốn ăn chút đồ ăn khuya hay không?”

Snow bị nam nhân nhìn bằng ánh mắt ôn hòa thực không tự nhiên, vội vàng gục đầu xuống nói. “Không cần...”

Berg quay đầu nói với Brian. “Đi lấy chút đồ ăn cho Snow, sau đó dẫn nó đi nghỉ. Ở lại khách phòng cạnh phòng con đi, đã trễ thế này, có chuyện gì ngày mai lại nói.”

“Đã biết, baba!” Brian như được đại xá, lập tức mang theo Snow xoay người rời đi.

Drew vừa muốn ngăn cản, lại bị Berg lạnh lùng liếc qua, đành phải xấu hổ ngồi trở lại.

Thẳng cho đến đi Brian và Snow rời khỏi phòng khách, Berg lúc này mới khẽ thở dài, đứng dậy đi đến trước mặt Drew, gọi ông trở về phòng ngủ, đóng cửa lại, hỏi. “Nói đi, rốt cuộc là làm sao?”

Drew ho khan một tiếng, hạ giọng nói. “Vừa rồi anh theo sau con, nó cư nhiên lại chạy tới thành Lạc Hà.”

Sắc mặt Berg hơi đổi. “Từ thành? Nó chạy tới chỗ đó làm gì?”

Drew nhíu mày nói. “Là đi đón Snow. Snow này cư nhiên lại đi ra từ trong thành Lạc Hà, anh nghi ngờ, nó là cá lọt lưới trong số đám con cháu của tổ chức Mạch nước ngầm năm đó, ngoại trừ thành viên của Mạch nước ngầm ra, những người khác không thể nào biết được cách ra vào thành.”

Drew dừng một chút, nói tiếp. “Anh vốn muốn hỏi Snow một cách rõ ràng, kết quả cái thằng xú tiểu tử Brian kia lại không chịu để anh tra hỏi, anh đoán Brian cũng không biết chi tiết về tình trạng của Snow, tưởng rằng Snow xảy ra chuyện nên mới liều lĩnh chạy tới cứu nó.”

Berg hơi hơi nhíu mày. “Nếu Snow thật sự là đời sau của Mạch nước ngầm, nó chắn chắn là Omega, nhưng chất dẫn dụ trên người nó lại...”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Drew lập tức đưa ra kết luận. “Thuốc ức chế?”

Berg gật gật đầu. “Từ khi thuốc ức chế bị cấm sử dụng hoàn toàn, rất nhiều loại dược phẩm nằm trong phương pháp chế tạo nó đều bị liệt vào phạm vi dược phẩm bị cấm, trên thị trường không thể nào mua được, chỉ có căn cứ dưới lòng đất của thành Lạc Hà mới lưu trữ một lượng lớn nguyên vật liệu để chế tạo nó.” Berg dừng một chút, có chút dăm chiêu, nói “Xem ra, đứa nhỏ Snow này lén lút chạy về thành, rất có khả năng là để tìm thuốc ức chế.”

Drew trầm mặc một lát, thấp giọng nói. “Rõ ràng nó đã trốn tránh sự quản chế của hiệp hội cơ giáp, lén lút tiêm thuốc ức chế trà trộn vào trường quân đội, một khi bị người khác phát hiện, tuyệt đối sẽ là trọng tội.”

Berg ngẩng đầu nhìn Drew. “Anh định xử lý thế nào?”

“Ấn theo quy củ thì hẳn là nên giao cho tòa án quân sự.” Drew sờ sờ mũi, “Anh là thượng tướng Quân bộ, thấy người công khai vi phạm điều lệ của Quân bộ, vốn nên xử trí theo luật...”

Berg cắt ngang lời ông. “Nếu anh thật sự xử lý nó theo luật, con tuyệt đối sẽ trở mặt với anh.”

Drew. “.....”

Berg nhìn thẳng vào mắt ông. “Ồ trong lòng của anh, quy củ của Quân bộ vĩnh viễn là quan trọng nhất?”

Drew sắc mặt cứng ngắc nói. “Anh là một quân nhân, lại còn là tướng quân, nếu bản thân anh cũng vì tình riêng mà phạm pháp, làm sao có thể khiến cho thuộc hạ tin phục?! Anh không thể bởi vì nhất thời mềm lòng... mà vi phạm nguyên tắc làm việc của mình.”

Drew dừng một chút, thấp giọng nói. “Chuyện này em đừng quản, anh sẽ xử lý tốt.”

Berg bình tĩnh nhìn ông, cái loại ánh mắt bình tĩnh mà lãnh đạm tựa như dao nhọn này khiến Drew cả người khó chịu, Drew tránh đi tầm mắt của ông, vừa muốn xoay người rời đi, lại nghe Berg đột nhiên nói. “Drew, anh có nghĩ tới hay không, năm đó Quân bộ muốn một lưới tiêu diệt toàn bộ Mạch nước ngầm, rõ ràng kế hoạch được giữ vô cùng cẩn mật, tại sao lại có nhiều Omega lén lút trốn thoát được như thế?”

Drew quay đầu lại. “..... Em nói cái gì?”

Berg bình tĩnh nói. “Là em mật báo với bọn họ.”

Drew. “.....”

Berg tiếp tục nói. “Anh có nghĩ tới hay không? Hắc Long trung thành và tận tâm với Rawson như vậy, tại sao Lăng Vũ lại có thể thành công không chế Hắc Long trốn khỏi thiên hà Cepheus? Bởi vì, em đã trộm lấy thể phục chế của Hắc Long từ hiệp hội cơ giáp, tạo ra một đài cơ giáp giống y hệt Hắc Long. Thứ Lăng Vũ mang đi, chính là thể phục chế kia.”

Drew. “.....”

Berg tiến lên một bước, khẽ cười một chút, ngón tay thon dài nhẹ nhàng sờ lên mặt Drew, ngữ khí ôn hòa nói. “Em chính là người mà Quân bộ tìm kiếm nhiều năm, chức vụ chỉ sau giáo sư Sean, thủ lĩnh thứ hai của tổ chức Mạch nước ngầm.”

Drew khiếp sợ mở to hai mắt!

Chỉ trong nháy mắt kia, vùng da trên mặt đột nhiên hơi hơi tê dại, thân thể giống như bị rút hết sức lực, yếu ớt ngã xuống đất!

..... Thuốc mê thần kinh.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, Drew tựa hồ nghe được thanh âm của Berg ở bên tai nhẹ giọng nói. “Thực xin lỗi.”

Giờ phút này, Brian đang ân cần chuẩn bị đồ ăn khuya cho Snow. Hôm nay thọ yến của ông nội kỳ thật còn rất nhiều đồ ăn ngon, chỉ cần hâm nóng lại là được rồi, nhưng Brian lại không muốn để Snow phải ăn đồ thừa, cứ nhiên chạy tới phòng bếp tự mình làm cho cậu.

Thời điểm Snow tắm rửa xong đi ra, đã thấy trên bàn đặt một chén cháo cùng một đĩa bánh nếp.

Cháo được ninh nhừ, bên trong còn thả thêm vài miếng thịt cắt sợi rất nhỏ cùng hành lá xanh tươi, bánh nếp rõ ràng cũng là vừa chưng xong, mùi hương phả vào mặt, nháy mắt gợi lên cảm giác thèm ăn của người ta.

— Không nghĩ tới y vẫn còn nhớ rõ.

Lần trước lúc cùng Caesar và Lâm Viễn đi đến căn tin của trường ăn khuya, Snow chính là muốn ăn hai món này, một chén cháo cùng một đĩa bánh nếp, lúc ấy Brian còn nói, về sau có cơ hội sẽ tự làm cho cậu ăn... Snow vốn cho rằng lúc ấy y chỉ nhất thời vui đùa, cũng chẳng để ý đến, không ngờ tới, Brian cứ nhiên lại đem tất cả những lời hứa hẹn kia đều ghi tạc trong lòng.

Giờ phút này, nhìn thức ăn khuya nóng hổi, hốc mắt Snow đột nhiên nóng lên.

Chưa có người nào từng đối tốt với cậu như vậy....

Cậu và Brian cùng một chỗ, vốn chỉ là lợi dụng Brian mà thôi, nghĩ rằng đến khi mình xảy ra chuyện, để Alpha tính tình coi như ôn hòa này đánh dấu mình đúng lúc.... Cậu chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ thật sự yêu Brian.

Brian đối với cậu tốt như vậy, lại khiến cho Snow đột nhiên có cảm giác bất an – cái loại bất an tựa như sắp bị kéo vào vực sâu vạn trượng.

Đối diện với đôi mắt sáng rỡ cùng nụ cười lấy lòng của y, chân tay Snow thậm chí lại có chút luống cuống.

Brian ân cần đưa thìa cho cậu. “Đến đến, nếm thử xem, là tôi tự tay làm.”

Snow vội vàng nhận thìa, ra vẻ bình tĩnh nói. “Tôi tự ăn được.”

Cùng một chỗ với Brian, trong lòng Snow chẳng hiểu sao lại có chút khấn trương, không muốn đối diện với ánh mắt ôn nhu của y, đành phải ra vẻ thản nhiên cúi đầu ăn cháo. Tay nghề của Brian thực không tồi, làm bánh nếp thật sự ngon hơn gấp trăm lần so với căn tin, cho vào miệng lập tức tan ra, thơm ngọt vô cùng, quả thực là một loại hưởng thụ của dầu lưỡi.

Nơm nớp lo sợ qua một đêm, Snow đích thực cũng có chút đói bụng, rất nhanh liền ăn sạch cháo và bánh nếp.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng gõ cửa.

Brian đứng dậy mở cửa, chỉ thấy baba Berg đang đứng ở cửa, Brian vội vàng để baba mình đi vào.

Berg đi vào trong phòng, nhìn cái bát không đặt trên bàn, hỏi. “Mấy món Brian làm hợp khẩu vị chứ?”

Snow vội vàng nói. “Vâng, ăn rất ngon....”

Brian lập tức đắc ý nở nụ cười. “Tôi nói nha, tay nghề của tôi là do baba truyền thụ cho đó!”

Berg mỉm cười một chút, nói. “Brian, để Snow nghỉ ngơi đi, con ra ngoài này một chút.”

Brian nói một tiếng ngủ ngon với Snow, lúc này mới lưu luyến không rời mà ra khỏi phòng Snow, đi cùng baba.

Berg đưa Brian đến thư phòng ở cách vách, biểu tình nghiêm túc nói. “Về chuẩn bị một chút hành lý, mang Snow quay lại trường học. Ta đã đặt vé tàu chuyển sớm nhất, các con bây giờ trực tiếp đến trạm không gian, phi thuyền sẽ cất cánh vào 3 giờ sáng, đừng tới muộn.”

Brian kinh ngạc hỏi. “Vì, vì sao lại đuổi chúng con đi vội như vậy?”

Berg có chút bất đắc dĩ liếc nhìn con trai. “.... Ta hỏi con, con là thực lòng thích Snow chứ?”

Brian vội vàng gật đầu. “Tuyệt đối là thật lòng!”

Berg hỏi. “Con vì nó có thể làm được những việc gì? Nếu như Quân bộ muốn bắt nó thì sao?”

Brian hoảng sợ trong lòng. “..... Thân phận của của cậu ấy quả nhiên có vấn đề?”

Berg gật gù đầu. “Nếu ta đoán không sai, Snow là đời sau của tổ chức Mạch nước ngầm, nó là Omega, Quân bộ đối với Mạch nước ngầm luôn luôn là chính sách thả giết nhằm còn hơn bỏ sót, trước mắt chỉ có ta với cha con biết chuyện này, về phía cha con ta sẽ xử lý tốt, con mau mang Snow đi, không được để người khác biết chuyện nó là Omega.”

Brian. “.....”

Lúc đầu khi thấy Snow nhảy ra từ bên trong tòa thành kia, đáy lòng Brian cũng rất bất an, y đã suy đoán tới vô số khả năng, tỷ như Snow kỳ thật là một đạo tặc phi thiên, hoặc là một đặc công? Hoặc cũng có thể là gián điệp do quân liên bang phái tới nằm vùng ở đế quốc? (anh bị hoang tưởng hả? =)))

Nghĩ đến nát cả óc, y cũng không nghĩ đến việc.... Snow cứ nhiên là omega?!

Thấy baba biểu tình vô cùng nghiêm túc, Brian lúc này mới cứng ngắc hỏi. “Ba, chuyện này không phải là chuyện nhỏ, người.... người xác định Snow là Omega? Chất dẫn dụ trên người cậu ấy rõ ràng là Beta....”

Đáy lòng Brian có chút mâu thuẫn, chất dẫn dụ là Beta thì nhất định là Beta sao? Y đột nhiên nhớ tới Caesar từng hỏi mình về vấn đề kia – có thể có một loại thuốc ức chế, giấu diếm thông qua được cửa kiểm tra huyết thanh của trường quân đội hay không?

Berg mỉm cười. “Nếu con không tin, con có thể nhìn thử xem, ở sau gáy nó có tuyến thể của Omega hay không.”

Brian giống như bị sét đánh, cứng ngắc đứng tại chỗ.

Thật lâu sau, y mới xoay người nói. “Con biết nên làm thế nào.”

Hết chương 55.

56. Quyển 2 - Chương 56: Đánh Dấu

Snow là Omega, hơn nữa còn là thành viên của tổ chức Mạch nước ngầm, tin tức này khiến cho Brian cảm thấy vô cùng khiếp sợ, tuy rằng có rất nhiều chuyện của Quân bộ y cũng không rõ ràng, nhưng đại danh của “tổ chức Mạch nước ngầm” thì y đã từng nghe qua, toàn bộ tổ chức này được tạo thành bởi các Omega, bọn họ lén lút tiêm thuốc ức chế, lấy thân phận Beta trà trộn vào trong các giai tầng của xã hội.

Năm đó Quân bộ muốn tiêu diệt toàn bộ tổ chức Mạch nước ngầm, bắt được thủ lĩnh lúc đó là giáo sư Sean cùng một bộ phận Omega, nhưng vẫn có một số Omega nghe được tin đồn đã trốn mất, sau đó, tổ chức này liền mai danh ẩn tích, rất nhiều năm rồi không hề có tin tức gì về bọn họ.

Thời điểm Brian sinh ra, những cố sự về “Mạch nước ngầm”, đã trở thành một đoạn truyền thuyết.

Hoàn toàn không nghĩ tới, Snow mà y thích, cứ nhiên lại là thành viên của Mạch nước ngầm....

Tâm tình Brian nhất thời trở nên vô cùng phức tạp.

Nếu hiện tại y mang Snow đi, như vậy thì bắt đầu từ giờ phút này, y sẽ trở thành đồng lõa bao che cho Snow, vạn nhất sau này thân phận của Snow bị vạch trần, y cũng không tránh được liên quan. Mà nếu không mang Snow đi, vạn nhất thân phận của Snow bị người khác biết được, Snow chắc chắn sẽ lập tức bị Quân bộ bắt đi, Quân bộ trước giờ chưa bao giờ nương tay với Mạch nước ngầm!

Vừa nghĩ đến cảnh tượng Snow bị còng tay áp giải vào ngục giam Quân bộ, Brian liền cảm thấy đau lòng muốn chết.

Snow làm sao có thể chịu đựng được cái loại hoàn cảnh đáng sợ bên trong ngục giam dưới lòng đất?

Cẩn thận ngẫm lại, cậu ấy bắt quá cũng chỉ là tiêm thuốc ức chế vào người để che giấu thân phận mà thôi, cậu ấy mới mười tám tuổi, dùng thân phận Beta thi vào trường học, cậu ấy chưa từng thương tổn đến ai, chưa từng hại người, cậu ấy không giết người phóng hỏa, lại càng không làm ra chuyện thương thiên hại lý gì, chỉ vì cậu là Omega, liền bắt cậu phải sống cả đời trong ngục giam sao? Chuyện này đối với cậu ấy mà nói quả thật không công bằng.

— Tuyệt đối không thể đem Snow giao cho Quân bộ xử trí!

Cho dù biết rõ bản thân mình chỉ cần đi sai một bước thì suốt đời có thể sẽ không thể quay lại được nữa, thế nhưng, so với để Snow bị bắt, Brian tình nguyện lựa chọn mạo hiểm cùng cậu.

Muốn công chính liêm minh giao người mà mình thích ra, y không làm được!

Đáy lòng âm thầm hạ quyết tâm, Brian lúc này mới thở sâu, xoay người đẩy cửa đi vào.

Bên trong khách phòng, Snow vừa mới chuẩn bị ngủ, thì thấy Brian đột nhiên đẩy cửa đi vào.

Ngẩng đầu đối diện với ánh mắt phức tạp của Brian, Snow nhất thời có chút chột dạ rồi tầm mắt đi.

Brian liếc mắt nhìn Snow, lấy một bộ thường phục từ trong tủ quần áo đưa cho cậu, thấp giọng nói. “Đi thay quần áo, tôi mang cậu đi.”

Snow sửng sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng lại, Brian liền trực tiếp kéo cậu dậy, đẩy mạnh cậu vào trong toilet, cách một cánh cửa nói. “Chuẩn bị nhanh lên đi, ba tôi đã đặt vé, chúng ta lập tức trở về trường học.”

Brian dứt lời liền xoay người trở lại phòng của mình, dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn hành lý, ôm lấy Hobbit đang ngáy ngủ ở trong ổ.

Lúc xoay người đi tới khách phòng, Snow đã thay xong quần áo. Bộ quần áo này của Brian Snow mặc vào có chút rộng, tay áo dài hơn mấy cm, lúc này, cậu đang ngồi cúi đầu bên giường, sợi tóc mềm mại rủ xuống che trước cái trán, thấy không rõ biểu tình trên mặt, chỉ có thể nhìn được đường cong xinh đẹp nơi cằm, cùng với ngón tay tái nhợt đặt ở trên giường đang nhẹ nhàng siết chặt.

Cậu rõ ràng là đang vô cùng bất an, bộ dáng cúi đầu đề phòng toàn thân, giống như động vật nhỏ bị vây trong trạng thái phòng ngự.

— Là đang lo lắng mình sẽ bị bắt sao?

— Tuy rằng mang bộ dáng giả vờ bình tĩnh, nhưng dù sao cũng mới có mười tám tuổi, thân phận phơi bày bị bắt vào ngục giam, cậu cũng sẽ sợ hãi đi?

Brian đột nhiên cảm thấy đau lòng, đi về phía trước hai ba bước, nhẹ nhàng cầm lấy tay Snow.

Snow kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Nam sinh trước mặt dùng ánh mắt ôn nhu nhìn thẳng vào mình, trên mặt thu lại nụ cười không đứng đắn thường ngày, biểu tình cũng rất nghiêm túc, chậm rãi cầm lấy ngón tay mình, dùng lực siết chặt, nói từng câu từng chữ. “Đừng sợ, Snow, tôi sẽ dẫn cậu đi.”

Trong nháy mắt kia, trái tim Snow đột nhiên run lên...

Từ nơi sâu thẳm dưới đáy lòng tựa hồ đột nhiên trào lên một loại cảm xúc được gọi là “cảm động”, cái loại ôn nhu ấm áp của nam sinh trước mặt này giống như thủy triều bất chợt dâng cao, từng chút từng chút một bao phủ lấy người ta, khiến cho toàn bộ trái tim đều trở nên ấm áp.

Snow kinh ngạc đối diện với ánh mắt của Brian, một lúc lâu sau vẫn không biết nên nói cái gì.

Brian cũng không nhiều lời, nắm tay cậu, trực tiếp xoay người đi ra cửa.

Ngoài cổng căn nhà của gia tộc Birch, Berg đã sớm chờ ở chỗ đó, thấy hai người đi ra, liền đưa một cái công tắc không gian loại nhỏ cho Snow.

Snow kinh ngạc nhận lấy, chỉ thấy Berg mỉm cười, nói. “Ta nghĩ cháu cần cái này, mang theo đi.”

Snow cũng không kịp xem, liền đem công tắc không gian bỏ vào trong túi áo.

Berg quay đầu nói với Brian. “Đi nhanh đi, còn có nửa giờ thôi, đừng đến muộn.”

Brian gật gật đầu, kéo Snow đi vài bước, lại không yên lòng quay đầu. “Ba, cha bên kia...”

Berg thần nhiên nói. “Yên tâm, ta sẽ xử lý tốt.”

Brian lúc này mới gọi Tiểu Lam ra, cùng Snow đi vào, dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía trạm không gian.

Berg tiễn hai đứa trẻ đi, thời điểm xoay người trở lại phòng ngủ, Drew còn chưa tỉnh.

Hắn tiêm cho Drew một lượng nhỏ thuốc mê thần kinh, hiệu quả chỉ có thể duy trì được nửa giờ, nửa giờ sau phi thuyền đã cất cánh, Drew cho dù tỉnh lại cũng không thể đi đến phi thuyền bắt người, hướng chỉ, con ruot của y còn ở bên cạnh Snow, Drew nếu hành động liều lĩnh, thì chỉ càng làm liên lụy hơn tới Brian.

Berg nhìn nam nhân ngã trên mặt đất, đáy lòng đột nhiên nổi lên một tia chua xót.

Năm đó trước khi cùng Drew kết hôn, hắn đã thông qua sự giới thiệu của Lăng Vũ gia nhập vào tổ chức Mạch nước ngầm, thời điểm đó Drew mới chỉ hai mươi tuổi, còn là một thượng tá nhỏ ở Quân bộ.

Quân đoàn Trường Xà vẫn là quân đoàn thuộc về gia tộc Birch, thời điểm lựa chọn người thừa kế cũng vô cùng thận trọng, lão tướng quân Birch sở dĩ đem vị trí quân đoàn trưởng quân đoàn Trường Xà truyền lại cho Drew, trừ việc y luôn kiên trì cố gắng, chiến công hiển hách, có giá trị tinh thần cao nhất trong số đám hậu bối cùng thời ra, còn có một nguyên nhân... chính là Berg.

Berg là con cháu hoàng thất, là đứa em họ mà bộ hạ Trand yêu quý nhất, Drew cưới Berg, xem như cùng hoàng thất kết thông gia.

Năm vị khai quốc công thần lúc đó quyền thế ngút trời, năm đại gia tộc mặt ngoài chung sống hòa bình, kỳ thực lại âm thầm mâu thuẫn không ngừng, hành động này của lão tướng quân Birch kỳ thật là đang mượn sức của vương thất... Mà Trand đem Berg gả cho Drew, chẳng phải cũng là muốn mượn sức của gia tộc Birch sao?

Loại hôn nhân mang yếu tố chính trị như thế này khiến cho Berg cực kỳ bất mãn, cho nên ngay từ đầu hắn cũng hoàn toàn không có cảm tình gì với Drew, thậm chí là mang chút tâm trạng chán ghét gả tới gia tộc Birch.

Chỉ là sau khi kết hôn, nam nhân này đối với hắn luôn quan tâm chu đáo, săn sóc, lấy lòng, ôn nhu.... rất cuộc khiến hắn dần dần mềm lòng, đến sau này khi con trai ra đời, hai người ở chung nhiều năm, cảm tình cũng càng ngày càng tốt.

Berg tuy rằng không nói ra, nhưng tâm lý đã sớm không từ bỏ được nam nhân này.

Alpha của mình....

Thân là thủ lĩnh đời thứ hai của Mạch nước ngầm do giáo sư Sean lựa chọn, hắn cư nhiên lại đối với Alpha của mình sinh ra loại cảm xúc ỷ lại này.

Berg khe khẽ thở dài, nâng Drew lên trên giường, đưa ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nam nhân.

Thời điểm Drew tỉnh lại, phát hiện Berg cứ như vậy lẳng lặng ngồi bên cạnh nhìn mình.

Xoa xoa huyết thái dương đau nhức, nhớ tới chuyện trước đó, Drew lập tức trở mình ngồi dậy, nhanh nhẹn dứt khoát chế ngự hai tay của Berg, rút thắt lưng bên hông ra, trực tiếp trói hai tay hắn cột vào đầu giường.

Berg mỉm cười nói. “Đừng lo, em sẽ không ám toán anh nữa.”

Drew thần sắc phức tạp nhìn Berg, một lát sau, mới hạ giọng hỏi. “Snow đâu?”

Berg nói. “Em bảo nó cùng con đi rồi.”

Drew trầm mặc một chút. “Em thật sự là thủ lĩnh của Mạch nước ngầm?”

Berg gật gật đầu, ôn nhu nói. “Anh đừng tức giận, em cũng không phải cố ý muốn lừa anh. Từ rất lâu trước khi kết hôn với anh em đã gia nhập Mạch nước ngầm, là Lăng Vũ giới thiệu. Kỳ thật Mạch nước ngầm cũng không phải tổ chức phản nghịch gì như lời Quân bộ nói, chẳng qua là vài Omega tập hợp cùng một chỗ, bí mật chế tạo thuốc ức chế mà thôi, bọn họ không hề hại người, chỉ muốn vì chính mình mà mưu cầu một chút không gian sinh tồn, như vậy là tội ác tày trời sao?”

Drew. “.....”

Đối với phương thức xử lý Mạch nước ngầm, kỳ thật Drew cũng không quá đồng tình.

Y cùng Rawson, Lăng Vũ cũng từng là bạn cùng ký túc xá, tuy rằng giao tình với Lăng Vũ không sâu, nhưng là bạn học ba năm, lúc trở mắt nhìn Lăng Vũ bị xử quyết, Drew cũng cảm thấy vô cùng đau lòng. Lúc ấy ông không có quyền phát ngôn, những điều lệ này đều là do các tướng quân đời trước định ra, hiện giờ tuy rằng ông đã tiếp nhận chức vụ quân đoàn trưởng, nhưng nếu muốn sửa đổi quy tắc của Quân bộ thì vẫn cần phải được những vị đại tướng quân khác đồng ý.

Berg trầm mặc một lát, đột nhiên nói. “Em coi như cũng là một Omega tương đối may mắn, bởi vì em gặp được anh.”

Nhìn nam nhân đang ngồi bên giường, ánh mắt Berg dần dần trở nên ôn nhu. “Mấy năm nay anh vẫn luôn đối tốt với em, tôn trọng em, đối xử tử tế với em, thậm chí còn vì thân thể em không tốt mà không bắt em phải tiếp tục sinh con, cho dù bị người ta cười nhạo, anh cũng không hề quan tâm.”

Về mặt Drew hơi hơi thay đổi, không tự nhiên quay đầu đi.

Berg tiếp tục nói. “Nhưng có rất nhiều Omega không may mắn như em, bọn họ bị nhốt trong nhà một mình sinh con, thậm chí còn đánh mất nhân quyền, những Alpha kia coi bọn họ như súc vật mà nuôi dưỡng... Anh có thể hiểu được chút nào tâm tình của bọn họ không?”

Drew trầm mặc không nói.

“Snow mới mười tám tuổi, nếu như anh giao nó cho tòa án quân sự, cuộc đời của nó sẽ bị hủy hoại. Đứa trẻ kia chưa từng phạm qua lỗi lầm gì lớn, thân là Omega, mấy năm qua nhất định sống rất vất vả, anh lại nhẫn tâm đem một đứa trẻ như vậy nhốt trong ngục giam tối tăm kia cả một đời sao?”

Drew giật giật môi. “Anh...”

Berg nhẹ giọng khẩn cầu. “Lần này, coi như là nể mặt con trai anh, bỏ qua cho em và Snow, có được không?”

Drew. “....”

Điều lệnh Quân bộ, thân phận của ái nhân, lòng si mê của con trai...

Đáy lòng Drew nhất thời tràn ngập mâu thuẫn, thân là tướng quân, y hẳn là nên tuân thủ nghiêm ngặt quân quy, bắt thành viên của Mạch nước ngầm. Thế nhưng là một người chồng, y làm sao có thể tàn nhẫn hạ quyết tâm công tay của Berg lại? Thân là cha, y làm sao có thể đem người mà con trai yêu thương nhốt vào ngục giam?

Berg, đây là người đã làm bạn bên gối của y hơn hai mươi năm, người mà bình thường đặt trong tim yêu thương còn sợ không đủ...

Y làm sao có thể không luyến tiếc?

Làm sao có thể không luyến tiếc?

Hai người ngồi đối diện nhau, thật lâu sau, Berg mới đột nhiên nói. “Drew, anh lại đây...”

Drew do dự một chút, nghĩ rằng hai tay của Berg bị trói, hẳn là sẽ không thể dùng kim tiêm gây mê đâm mình nữa....

Lúc này mới thả lỏng mà đến gần, hỏi. “Sao vậy?”

Berg nở nụ cười một chút, nhẹ nhàng sắp lại hôn hôn lên lỗ tai của nam nhân, thấp giọng nói. “..... Em yêu anh.”

“.....” Drew khiếp sợ trừng lớn mắt.

Kết hôn nhiều năm như vậy, Berg chưa từng nói qua những lời này, lúc trước là mình mặt dày vô sỉ liều chết theo đuổi hắn, Drew kỳ thật cũng biết lúc Berg gả tới có bao nhiêu không tình nguyện. Vương tử lãnh đạm kiêu ngạo này, rốt cuộc cũng chủ động nói ra những lời mà mình trong mơ cũng muốn nghe hắn nói....

Drew thần sắc phức tạp nhìn hắn.

Berg mỉm cười một chút, nhẹ giọng nói. “Chỉ cần không bắt em vào ngục, về sau tùy anh xử phạt thế nào cũng được, có được không?”

“....” Đã nói đến nước này, Drew cũng chỉ có thể nhận mệnh, vươn cánh tay rắn chắc dùng lực ôm lấy hắn, thanh âm khàn khàn nói. “Được, anh coi như hôm nay chưa từng nhìn thấy Snow.... Còn có em... em biết rõ anh luyện tiếc....”

Dứt lời liền ôm sát eo của Berg, giống như trừng phạt mà dùng lực hôn xuống.

Bên trong phòng ngủ rất nhanh liền vang lên thanh âm khiến cho người ta phải đỏ mặt tim đập dồn.

Brian hoàn toàn không nghĩ tới, baba vì muốn thuyết phục phụ thân đại nhân, một câu “tùy anh xử phạt” quả thực là mất cả gốc lẫn lá.

Giờ phút này, Brian và Snow vừa đến được trạm không gian, một ngày nữa chính là buổi lễ kỷ niệm 600 năm đế quốc, trạm không gian của thủ đô kiểm tra vô cùng cẩn mật, tuy rằng lúc này đã là 2 rưỡi sáng, trạm không gian lại vẫn tấp nập đông đúc như trước.

Hai người cùng nhau đi qua cửa kiểm tra, Hobbit còn đang ngủ say sưa trong ngực Brian, bị bác sĩ tại trạm kiểm tra huyết thanh châm cho một cái đánh thức, nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn về phía Brian, lại phát hiện Snow biểu tình lãnh đạm cũng đang đứng bên cạnh, sắc mặt có chút tái nhợt mất tự nhiên.

Hobbit vui vẻ quơ quơ móng vuốt về phía Snow, Snow chống lại ánh mắt của nó, xấu hổ dời tầm mắt đi.

Hobbit đánh phải lùi về trong lòng Brian tiếp tục ngáp.

Thuận lợi thông qua cửa khẩu kiểm tra, hai người mang theo súng vật cùng đi lên phi thuyền vũ trụ Trân Châu, vé Berg đặt là vé VIP, khác với những khoang thuyền nhỏ bình thường bốn người một gian, loại vé VIP này là hai người một gian, bên trong khoang thuyền có đặt hai chiếc giường lớn hơn rất nhiều so với khoang thuyền bình thường, còn có cả sofa và một cái bàn, bố cục ấm áp giống như phòng khách sạn thông thường.

Thẳng cho đến khi phi thuyền cất cánh, rời khỏi thủ đô, Brian lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài.

Chỉ cần rời khỏi thủ đô quay về trường học, Snow mới có thể coi là tạm thời an toàn. Có baba ở đó, Brian tin tưởng baba nhất định có thể thuyết phục cha bỏ qua cho Snow.... Tuy rằng tính tình tướng quân Drew luôn luôn ngay thẳng, nhưng dù sao Snow mới mười tám tuổi, chưa làm chuyện gì xấu, đơn giản chỉ vì thân phận Omega mà bị bắt vào tù thì thật sự rất không công bằng.

Quay đầu nhìn về phía Snow, phát hiện Snow đang ngồi ở trên giường cúi đầu, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Brian đi về phía cậu, Snow cảm nhận được một bóng đen phủ trên đỉnh đầu, vừa muốn ngẩng lên, Brian lại đột nhiên đưa tay nâng cằm cậu, sắp lại hung hăng hôn cậu.

Snow bị hôn đến trở tay không kịp, khiếp sợ mở to hai mắt. “Cậu... Ừm...”

Trong nháy mắt kia, thừa dịp cậu kinh ngạc há miệng, đầu lưỡi Brian lập tức linh hoạt dò xét đi vào.

Snow sống lưng cứng ngắc, vươn tay muốn đẩy y, Brian lại giống như đã sớm đoán được, lập tức bắt lấy tay Snow, thuận thế đè xuống, trực tiếp đem Snow áp đảo trên giường, đem hai tay đang phản kháng bắt chéo ép lên đỉnh đầu.

Đầu lưỡi Brian làm càn liếm qua lợi, đảo qua niêm mạc miệng, quần lấy đầu lưỡi của Snow, dùng sức duyệt mút.

“Ừm.... Ừm a....”

Xung quanh quá an tĩnh, thanh âm đầu lưỡi y xẹt qua khoang miệng phóng đại vô hạn bên tai, miệng bị cứng rắn ngăn chặn, gấn bó dây dưa, nước bọt không kịp nuốt vào chảy xuống theo khóe miệng, rất nhanh liền thấm ướt áo.

Trên người còn mặc quần áo của y, thường phục vốn rộng rãi, vạt áo trải qua trận giã dựa vừa rồi liền mở rộng hẳn, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, nam sinh áp phía trên đặc biệt nặng nề, Snow muốn phản kháng, nhưng loại khí tức Alpha nồng đậm kia lại khiến cậu hoàn toàn mất đi sức lực.

“..... Ừ.....”

Snow toàn thân cứng ngắc nằm ở chỗ đó, tiếp nhận nụ hôn sâu của Brian, ngón tay hơi hơi phát run, lại cần bản không thể nhẫn tâm lấy ra thuốc mê thần kinh đang giấu ở ống tay áo. Cậu biết rõ chỉ cần dùng kim tiêm gây tê đâm nhẹ vào da Brian một chút, Brian sẽ lập tức bị đánh gục. Thế nhưng, đối diện với ánh mắt cơ hồ muốn bốc hỏa của Brian, Snow đột nhiên không muốn làm như vậy.

Brian hình như đang tức giận... Y phải chăng đã biết?

Bởi vì không muốn cứng rắn cãi nhau với Brian, nên Snow cũng không phản kháng, thuận theo tiếp nhận nụ hôn này.

Nụ hôn kéo dài dường như đã làm cho thời gian đột ngột ngưng đọng.

Tim đập mất đi không chế, hơi thở nóng rực của Brian toàn bộ phủ lên mặt mình, chất dẫn dụ nồng đậm thuộc về Alpha bao vây lấy thân thể, Snow dùng lực siết chặt ngón tay, lông mi càng không ngừng run rẩy.

Cảm giác run rẩy mãnh liệt giống như một dòng điện truyền thẳng lên não, hai chân từng đợt nhũn ra, đầu óc lại càng trống rỗng.

Snow cảm thấy chính mình cơ hồ sắp hít thở không thông.

Brian vẫn tiếp tục nụ hôn không biết thỏa mãn, trong nháy mắt Snow thất thần, đột nhiên lật Snow lại, kéo áo cậu xuống, trực tiếp hôn lên làn da trắng nõn sau gáy Snow.

“.....” Snow khiếp sợ trừng lớn hai mắt, trong nháy mắt vị trí mẫn cảm sau gáy bị hôn kia, toàn thân giống như đột nhiên bị điện giật, kích thích mãnh liệt khiến cho thân thể trực tiếp bắn lên từ trên giường!

Brian nhẹ nhàng ngăn chặn thân thể Snow, vươn đầu lưỡi dùng lực liếm qua gáy, thân thể Snow cơ hồ ngay lập tức mềm nhũn, làn da phía dưới cần cổ thon dài vốn trắng nõn, dưới liếm hôn của Brian rất nhanh liền biến thành màu hồng nhạt mê người.

Snow bắt đầu giãy dựa kịch liệt, trong miệng phát ra thanh âm khàn khàn. “Đừng.... đừng chạm chỗ đó...”

Vị trí tuyến thể được giấu bên dưới phần da sau gáy, là nơi mẫn cảm nhất trên thân thể Omega.

Cậu quả nhiên là Omega....

Brian tâm tình phức tạp dừng động tác lại, nhìn mảng da thịt bị mình liếm thành màu phấn hồng kia, phía dưới khối da thịt ấy cất dấu tuyến thể của Omega, đó là nguồn gốc sinh ra chất dẫn dụ Omega, chỉ cần cắn xuống một ngụm....

Brian nghe được thanh âm trái tim mình kịch liệt nhảy lên.

Trong đầu có giọng nói vang lên, cắn xuống, cắn xuống rồi thì cậu ấy chính là của mày, đánh dấu cậu ấy, cậu ấy không thể bỏ chạy được...

Thế nhưng, nhìn Snow kịch liệt giãy dựa cơ hồ mang theo tuyệt vọng, lại khiến cho đáy lòng Brian đột nhiên có chút không đành.

— Đây là Snow của y, là Snow mà y thích, y làm sao có thể ép buộc cậu ấy?

Đối với Omega mà nói, cưỡng ép đánh dấu như vậy chẳng khác nào bị cưỡng bạo, tuy rằng thể lực của Omega trời sinh không phải đối thủ của Alpha, thậm chí còn bởi vì ảnh hưởng từ chất dẫn dụ mà có xu hướng phục tùng, thế nhưng thương tổn về tâm lý vẫn không thể đoán trước được.

Brian thở sâu, ổn định cảm xúc một chút, đem Snow lật lại.

Môi Snow đã bị cắn đến bật máu, trong mắt hiện lên một tia mờ mịt, Brian sửng sốt một chút, lập tức nâng cậu dậy, tựa như trấn an mà nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu. “Thực xin lỗi.... Tôi, tôi sẽ không ép buộc cậu... Tôi vừa rồi chỉ là muốn xác nhận....”

Lông mi Snow run rẩy kịch liệt, một lát sau, mới nhẹ giọng hỏi. “Cậu đã biết?”

Brian gật gật đầu. “Ừ....”

Snow đột nhiên hung hăng siết chặt bàn tay, giống như hạ quyết tâm, chủ động cúi đầu xuống, để cho cần cổ trắng nõn thon dài của mình hoàn toàn phơi bày trước mặt y, nhẹ giọng nói. “.... Đánh dấu tôi đi.”

Brian sửng sốt một chút. “Hả?”

Snow. “.....”

Brian này, không phải mới rồi còn rất muốn cần sao? Hiện tại chủ động cho cậu cần, cậu còn khiếp sợ như thế làm gì?

Snow cứng ngắc trầm mặc. Mấy lời “đánh dấu tôi đi” lớn gan chủ động như vậy, cậu ngượng ngùng nói lại lần thứ hai.

May mà Brian chỉ ngây ngốc hai giây liền lập tức phản ứng lại, vui sướng nhìn thiếu niên trước mặt đang chủ động cúi đầu lộ ra cần cổ thon dài, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve vị trí tuyến thể sau gáy cậu, ngón tay cũng có chút phát run.

Snow bị y vuốt ve như vậy, thân thể cũng nhịn không được run rẩy một trận.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Brian chậm rãi lại gần, đầu tiên là nhắm ngay làn da xung quanh tuyến thể nhẹ nhàng hôn một chút, thấy Snow tuy rằng thân thể cứng ngắc nhưng cũng không có ý phản kháng, trong lòng vui vẻ, nhịn không được nhẹ giọng hỏi. “..... Có thể chứ?”

Snow không đáp lại, nhẹ nhàng nhắm mắt, xem như một loại đồng ý ngầm.

Brian không hề do dự, há miệng, dùng lực cần xuống!

“A — !”

Trong miệng Snow đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai khàn khàn.

Làn da sau gáy bị răng nanh cắn nát, máu tươi cùng nước bọt hòa cùng một chỗ, tuyến thể ngấm dần chất dẫn dụ của Alpha trước mặt, chất dẫn dụ mãnh liệt của Alpha từ lỗ hồng bị cắn nát cấp tốc xâm nhập vào, phòng tuyến toàn thân cơ hồ bị phá vỡ trong nháy mắt!

Chất dẫn dụ Omega bị đè nén bên trong cơ thể đã lâu giống như đột nhiên được kích hoạt, nhanh chóng trở nên tán loạn, tham lam nghênh đón, vui vẻ giao hòa cùng chất dẫn dụ Alpha.

Khoái cảm mãnh liệt tựa như dòng điện quét qua từng lỗ chân lông, quần áo cơ hồ là trong nháy mắt liền bị mồ hôi thấm ướt.

“A....”

Quá trình đánh dấu tựa hồ đặc biệt kéo dài, chất dẫn dụ trong cơ thể hết đợt này đến đợt khác giao hòa khiến thân thể Snow run rẩy kịch liệt.

Răng nanh của Brian dùng lực cắn nát tuyến thể sau gáy, ở nơi đó lưu lại một ấn ký rõ ràng, bộ dáng Snow run rẩy kịch liệt ở trong lòng, khiến trái tim y đột nhiên dâng lên một cảm giác thỏa mãn khác thường.

Nếu không phải vẫn còn lý trí, y thật muốn cần lên toàn thân Snow, đem cả người Snow nuốt vào trong bụng!

Cho đến năm phút đồng hồ sau, Snow rốt cuộc không thể nhịn được nữa, dùng lực đẩy Brian ra. “Đủ.... Đủ....”

Còn cần nữa, y là muốn trực tiếp cần cả khối thịt kia xuống sao?

Brian cảm thấy mỹ mãn ngừng lại, ôn nhu hôn hôn môi Snow, ngượng ngùng cười nói. “Lần đầu tiên đánh dấu, không biết phải mất bao nhiêu thời gian mới đủ.... Cái này được rồi chứ?” (đồ giả ngơ =))

Nói xong liền đưa tay sờ vào ấn ký sau gáy Snow, quả nhiên, cái ấn ký kia được cần vô cùng đúng chuẩn, vừa rõ ràng, lại vừa khắc sâu.

Snow bị y sờ, thân thể đột nhiên run lên một chút, trên mặt nhất thời hiện lên một tia đỏ ửng.

Đối với Omega mà nói, dấu hiệu sau gáy cũng giống với tính khí dưới hạ thể, là địa phương mẫn cảm nhất trên cơ thể, bị Alpha của mình vuốt ve dấu hiệu, ngoại trừ mang ý tứ an ủi, còn có thể làm một loại thủ đoạn gợi tình.

Thân thể Snow bị y sờ nhũn ra từng đợt, cơ hồ muốn trực tiếp yếu đuối ngã vào lòng y.

Brian lại cố tình đối với cái ấn kí kia yêu thích không buông tay, vừa sờ, vừa hôn, khiến Snow xấu hổ vô cùng.

Snow nhịn không được đỏ mặt nói. “Được, được.”

Brian lúc này mới thỏa mãn rút tay về, vui vẻ ôm chặt Snow, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai cậu, nói. “Snow, tôi rất thích cậu...”

Snow không trả lời, Brian lại hôn cậu một ngụm, thấp giọng nói. “Cậu cũng thích tôi, có đúng không?”

Snow. “.....”

Đối diện với ánh mắt chờ mong của y, Snow đột nhiên phát hiện, chính mình cứ nhiên không có cách nào nói ra từ “Không”.

Vốn dĩ lựa chọn Brian, chỉ là vì dưới tình huống đặc biệt để y đánh dấu mình đúng lúc, tránh hấp dẫn sự chú ý của các Alpha khác gây nên phiền toái không cần thiết.

Những được phẩm mà mình mang ra từ căn cứ dưới lòng đất kia, muốn chế thành thuốc ức chế còn cần một khoảng thời gian, chất dẫn dụ trong cơ thể mấy ngày nay không quá ổn định, nếu Brian đã biết thân phận của mình, tiện thể để y đánh dấu mình, ức chế một chút dao động của chất dẫn dụ, coi như là vẹn toàn cả đôi bên.

Thế nhưng....

Tại một khắc khi Brian vuốt ve dấu hiệu lưu lại sau gáy, ôn nhu nói “tôi thích cậu” kia, Snow đột nhiên cảm giác, tim đập nhanh đến có chút mất khống chế, thậm chí không dám ngẩng đầu đối diện với ánh mắt chờ mong của Alpha này....

Một khắc kia, cậu đột nhiên sinh ra một suy nghĩ kỳ quái –

Lựa chọn Brian, là quyết định tốt nhất mà cậu đưa ra từ nhỏ đến lớn.

Hết chương 56.

57. Quyển 2 - Chương 57: Lời Mời

Sau khi bị Brian đánh dấu, Snow cuối cùng cũng yên lòng.

Hiệu quả của loại đánh dấu tạm thời này có thể duy trì được ba tháng, trước khi Omega chính thức phát tình tiến hành đánh dấu, có thể tạo ra tác dụng trấn an, hơn nữa còn tạm thời trì hoãn kỳ phát tình. Snow đã lấy ra một lượng lớn nguyên vật liệu để chế tạo thuốc ức chế từ bên trong căn cứ dưới lòng đất, dùng thời gian ba tháng này để làm thuốc ức chế mới, như vậy là đã đủ đối với cậu.

Phi thuyền rất nhanh liền tiến hành chuyển tiếp không gian, Brian xoay người đi về chỗ ngồi của mình.

Snow vừa ngẩng đầu, liền thấy Hobbit đang nằm sấp ở trên chiếc giường đối diện, đôi mắt đen láy tỏa sáng hiêu kì dõi theo cậu.

Vừa rồi lúc tiến hành đánh dấu, hai người đều có chút khấn trương, cho nên đã xem nhẹ sự tồn tại của Hobbit. Hobbit vốn buồn ngủ rúc ở chỗ đó ngáp, lại bị động tĩnh sau khi tỉnh lại ở giường đối diện làm cho tinh thần lập tức tăng lên gấp trăm lần, ghé vào bên cạnh nhìn trộm đến vui vẻ.

Snow lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn nó, Hobbit lập tức dùng lỗ tai che mặt, làm bộ cái gì cũng không nhìn thấy.

Brian nén cười nói. “Đừng để ý tới nó.”

Nói xong liền tóm Hobbit lại ôm vào trong ngực, ngẩng đầu nhìn Snow. “Sắp tiến hành chuyển tiếp không gian, cậu mau ngồi vào chỗ đi.”

Snow gật gật đầu, ngồi vào ghế an toàn bên cạnh.

Lúc tiến hành chuyển tiếp không gian, bởi vì ảnh hưởng từ khí lưu, phi thuyền sẽ xuất hiện chấn động kịch liệt, loại chấn động này còn đáng sợ hơn so với địa chấn, người lần đầu tiên ngồi trên phi thuyền thậm chí sẽ xuất hiện bệnh trạng choáng đầu, buồn nôn khó chịu linh tinh. Trên ghế an toàn của phi thuyền có lồng đường khí cùng với thiết bị cố định thân thể, trong khoang thuyền cũng có một số loại thuốc khẩn cấp.

Sau thời gian chuyển tiếp ngắn ngủi, phi thuyền vũ trụ đi tới hệ ngân hà phụ cận với thiên hà Cepheus.

Hobbit đã choáng váng đầu óc mắt đầy sao, sắc mặt Snow cũng có chút tái nhợt mất tự nhiên, Brian lập tức đi lên phía trước, cầm tay cậu hỏi. “Sao vậy? Không có việc gì chứ?”

Snow. “...”

Brian vốn rất thích Snow, sau khi đánh dấu, chất dẫn dụ của cả hai đều có ảnh hưởng đến nhau, cái loại dự cảm chiếm hữu mãnh liệt trong nội tâm Alpha cùng ý muốn bảo hộ dưới đáy lòng lại càng bành trướng hơn. Brian hận không thể đem Snow ôm vào trong lòng, một khắc cũng không buông tay, thấy cậu không thoải mái, Brian liền đau lòng muốn chết, lập tức nhào đến ân cần hỏi han.

Snow nhìn y một cái, đem tay rút trở về, thản nhiên nói. “Không có việc gì, cậu ngồi lại đi.”

“..... Nga.” Brian ngồi lại về vị trí của mình, lại vẫn không yên lòng nhìn Snow.

Snow bị ánh mắt quan tâm của y nhìn đến mức sống lưng run lên một trận, vội vàng dời tầm mắt, leo lên giường nằm, xoay lưng lại với y, nói. “Ngủ đi.”

“..... Nga.” Brian ngưỡng ngừng nằm lên giường, ánh mắt vẫn còn nhìn bóng dáng của Snow.

Snow có dáng người thon dài mà cân xứng, nghiêng người nằm trên giường như vậy, eo nhỏ chân dài, khiến cho tâm Brian ngứa ngáy, hận không thể nhào qua gắt gao ôm lấy eo cậu, khóa cậu vào trong lòng mình.

Bất quá, đậu hủ nóng không nên ăn vội, Brian cũng không muốn khiến cho Snow phản cảm, đành phải ngoan ngoãn nằm lên giường của mình.

Snow nằm trên giường không hề buồn ngủ, cảm thấy nhàm chán liền lấy công tắc không gian Berg vừa đưa ra, muốn nhìn một chút xem bên trong có những gì.

Mở ra vừa thấy, Snow nhất thời ngây ngẩn cả người.

— Chỉ thấy bên trong công tắc không gian loại nhỏ kia đựng một cái chai màu trắng thuần, trên nắp bình có vài hoa văn tao nhã lịch sự hình sóng biển màu lam, ngoài cái đó ra, trên thân bình và viên thuốc bên trong đều không có bất cứ dấu hiệu nào.

Hoa văn sóng biển màu lam được khắc trên nắp bình, đây là –

Đây là kí hiệu của Mạch nước ngầm!

Cái chai này bắt nguồn từ tổ chức Mạch nước ngầm, bên trong, rõ ràng là thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega!

Baba Brian cứ nhiên lại có liên quan tới Mạch nước ngầm?

Chẳng trách ông ấy nhanh như vậy đã nhận ra thân phận của mình, còn lập tức đặt vé bảo Brian đưa mình rời đi, rõ ràng, ông ấy là sợ sau khi để lộ tin tức mình sẽ gặp phải nguy hiểm, bị Quân bộ bắt, trước khi đi còn rất chu đáo đưa một lọ thuốc ức chế....

Tâm tình Snow nhất thời có chút phức tạp.

Sớm biết bên trong công tắc không gian của vị tiền bối Mạch nước ngầm kia có chứa thuốc ức chế, cậu cũng không cần chủ động để Brian đánh dấu mình.

Lo lắng thời gian chế tạo thuốc ức chế không đủ, cho nên lúc đó mới lớn mật dâng cổ lên cho Brian hung hăng cắn một ngụm, cắn xong mới phát hiện, thuốc ức chế cư nhiên có sẵn trong tay của mình....

Snow nhất thời cảm thấy mình có chút ngu xuẩn.

Nhịn không được đưa tay sờ sờ dấu hiệu sau gáy, đầu ngón tay vừa đụng tới vị trí mẫn cảm kia, lưng liền run lên một trận, Snow vội vàng rút tay lại, tâm tình phức tạp quay đầu liếc mắt nhìn Brian.

Brian nhận lấy ánh mắt lạnh lùng của Snow, mặt đầy thân thiết hỏi. “Sao thế, cậu không thoải mái?”

Snow tiếp tục xoay lưng lại với Brian, nhắm mắt nói. “Không có gì, ngủ đi.”

Brian nghi hoặc nhìn bóng dáng Snow.

Đột nhiên quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó lại không nói gì... Cậu ấy là đang thẹn thùng sao?

Brian nhịn không được nghĩ, Omega sau khi bị đánh dấu, đối diện với Alpha của mình sinh ra cảm xúc thẹn thùng cũng là rất bình thường, chung quy Snow cá tính kiêu ngạo, chủ động lại gần để mình đánh dấu cậu, trong lòng cậu phỏng chừng vẫn còn không được tự nhiên.

Bất quá cũng không sao, về sau hai người còn có thể có càng nhiều, càng nhiều động tác thân mật, tỷ như chiếm lấy cùng đánh dấu hoàn toàn... Tỷ như ở trong cơ thể của cậu ấy hình thành kết gì đó... nhiều lần hơn, cậu ấy sẽ không còn mất tự nhiên nữa đi? (cứ mơ đi anh =)))

Brian nằm ở trên giường, tâm tình khoái trá ảo tưởng về một tương lai tốt đẹp.

Buổi tối ngày hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện, thời gian một đêm tựa hồ đặc biệt kéo dài.

Brian và Snow đi phi thuyền vũ trụ trở lại thiên hà Đại Hùng Tinh, Caesar bị nhạc phụ đuổi về khách sạn một mình nằm trên giường, tâm tình phức tạp lẫn qua lộn lại. Chỉ có Lâm Viễn, ở trong căn phòng mà cha tự mình sắp xếp ngủ đến ngọt ngào.

Một đêm không mộng寐, ngủ thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau mới tỉnh, Lâm Viễn ở toilet trong phòng ngủ rửa mặt xong xuôi, vừa mở cửa đã ngửi thấy một trận hương thơm nồng đậm, hiếu kì đi xuống lầu, chỉ thấy nguyên soái Rawson đang ở trong phòng ăn sắp xếp lại bữa sáng vừa làm xong.

Bữa sáng vô cùng phong phú, la liệt đầy một bàn.

Bánh mì vừa ra lò còn bốc hơi tỏa ra hương thơm, bên trong còn có chân giò hun khói tươi mới, trứng chiên vàng óng ánh làm tăng thêm cảm giác thèm ăn, ngoài ra còn có một chén chè trôi nước, từng viên bánh trôi mượt mà nổi lên khiến người khác nhịn không được mà muốn một ngụm nuốt vào, bên cạnh còn có một cái đĩa điểm tâm tinh xảo cùng một mâm hoa quả đã được cắt gọt cẩn thận.

Thân là nguyên soái, cha bình thường có lẽ rất ít khi xuống bếp đi? Hôm nay cư nhiên từ sáng sớm đã tự mình đứng lên làm bữa sáng... Đáy lòng Lâm Viễn nhịn không được ầm ập, cười đi chậm chậm về phía nhà ăn.

Nghe được tiếng bước chân, Rawson ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt trong suốt sáng ngời đang nhìn chằm chằm đồ ăn của Lâm Viễn, nhịn không được khẽ cười cười, vẫy tay với cậu, nói. “Lại đây ăn cơm.”

Lâm Viễn nhanh chóng đi đến ngồi xuống cạnh bàn, ánh mắt đảo quanh các loại đồ ăn. “Những thứ này đều là người tự mình làm sao?”

“Ừ.” Rawson ánh mắt ôn hòa nhìn cậu, đưa tay sờ sờ tóc Lâm Viễn, thấp giọng hỏi, “Tối hôm qua ngủ ngon chứ?”

Lâm Viễn cười gật đầu. “Vâng!”

Rawson đưa thìa cho cậu. “Nào, nhân lúc còn nóng ăn đi.”

Lâm Viễn nhận lấy thìa, múc một viên bánh trôi nhét vào miệng, hương vị thơm ngọt kích thích vị giác, cảm giác thèm ăn lập tức được gọi lên, Lâm Viễn không chút khách khí một ngụm lại một ngụm ăn sạch bánh trôi, sau đó lại ăn luôn trứng chiên và bánh mì, rồi ăn tiếp một đĩa điểm tâm.

Cậu vốn chính là dạ dày đại vương, hơn nữa đây là bữa sáng do cha tự mình làm, lại còn rất ngon, cậu căn bản không muốn lãng phí một chút nào, vì thế liền đem tất cả đồ ăn trên bàn đều giải quyết hết.

Thấy Lâm Viễn vui đầu yên lặng ăn, đáy lòng Rawson nhìn không được hiện lên một tia cảm xúc mềm mại khó có thể nói thành lời.

Con trai lớn như vậy, chưa từng chăm sóc nó, suốt mười tám năm, hôm nay mới là lần đầu tiên làm bữa sáng cho con, thân là cha thật sự là quá thất bại.... Bất quá, về sau vẫn còn nhiều thời gian, con trai của mình, Rawson tất nhiên sẽ phụng trong lòng bàn tay mà yêu thương thật nhiều.

Cha con hai người cùng nhau ăn xong bữa sáng, Rawson liền bảo quản gia Velde tự mình đưa Lâm Viễn trở về.

Vì để tránh cho người khác chú ý, Velde cố ý dùng một chiếc xe huyền phù tương đối bình thường, đi ra từ cửa sau của ngôi nhà, lòng vòng một đoạn rồi mới bay về phía khách sạn Hoàng Gia mà Lâm Viễn ở.

Ngày mai chính là buổi lễ kỷ niệm 600 năm của đế quốc, lúc này tuy mới chỉ tám giờ sáng, nhưng trên đường lại vô cùng náo nhiệt, ngoại trừ cư dân bản địa, còn có một số lượng lớn du khách đến từ những thiên hà khác, những đoàn xe phụ trách tuần tra trị an trên không trung bay tới bay lui, khiến cho khu vực trung tâm thành phố này có vẻ đặc biệt phồn hoa.

Khách sạn Hoàng Gia mà Lâm Viễn ở là do hiệp hội cơ giáp cố ý sắp xếp trong lần thi đấu toàn quốc này, cách sân thi đấu rất gần, nhưng lại cách trung tâm thành phố vô cùng xa. Velde tăng nhanh tốc độ xe, sau ba mươi phút rút cuộc chạy đến cửa khách sạn.

Lâm Viễn xuống xe, lễ phép vẫy vẫy tay với quản gia. “Cảm ơn chú.”

Velde mỉm cười gật gật đầu, lái xe đi.

Lâm Viễn xoay người đi vào khách sạn, ngồi thang máy đi tới phòng của mình và Caesar, quẹt thẻ vào cửa.

Vừa đi vào, liền bị người nào đó dùng lực ôm vào trong ngực, giống như là chờ đợi đã lâu.

Lâm Viễn sững sốt một chút, đẩy đẩy con sủng vật to xác đột nhiên nhào qua ôm lấy mình này, cười hỏi. “Caesar, cậu làm gì a?”

Caesar gác cằm trên vai Lâm Viễn, hít vào một hơi thật sâu.

Omega của mình cả một đêm không ở bên cạnh, tuy rằng là ở nhà của cha, nhưng trong lòng Caesar vẫn vô cùng bất an, cả một đêm đều không thể ngủ ngon, thấy Lâm Viễn rút cuộc trở lại, lập tức nhìn không được nhào qua gắt gao ôm lấy cậu.

Hương vị ấm áp trên người Lâm Viễn rút cuộc cũng khiến Caesar an tâm hơn một chút, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ dấu hiệu sau gáy của cậu.

Cảm giác khi dấu hiệu bị đụng vào khiến sau lưng Lâm Viễn đột nhiên run lên một trận, nhìn không được rụt rụt cổ, ngưỡng ngừng đẩy Caesar ra.

Caesar lúc này mới buông cậu ra, mỉm cười nói. “Tiểu Viễn, thân thể của cậu tôi đều biết. Tối hôm qua tôi có đến nhà của nguyên soái, nguyên soái đã nói hết với tôi.”

Lâm Viễn kinh ngạc nhìn hắn. “Cậu đến chỗ nguyên soái làm cái gì?”

Caesar. “.....”

Đương nhiên là vì lo lắng cho cậu nên mới đi tìm cậu, kết quả là lại chạm mặt cha cậu ở nơi đó....

Caesar cũng không thể không biết xấu hổ nói ra chân tướng mình bị nguyên soái mắng một trận, sờ sờ mũi, nói sang chuyện khác. “Nếu đã biết thân thể của mình rồi, về sau cậu có tính toán gì?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, nói. “Ý của cha là muốn tôi trước tiên cứ an tâm học ở trường, sau khi tốt nghiệp ông ấy sẽ điều tôi đến đội cận vệ của quân đoàn Vinh Quang, tôi cũng rất muốn tới quân đoàn Vinh Quang, hỗ trợ bên cạnh ông ấy. Dù sao vẫn còn ba năm, trước cứ thuận lợi tốt nghiệp đã rồi nói sau.”

Caesar gật gật đầu. “Như vậy cũng tốt.”

Nói xong liền vươn tay, nhẹ nhàng ôm chặt bả vai Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Cậu yên tâm, ở trường học tôi sẽ giúp cậu. Khi nào về trường tôi sẽ để đội hộ vệ hoàng gia hộ tống, lên mang thuốc ức chế vào, cậu chỉ cần ba tháng sau tiếp tục tiêm thuốc ức chế là được rồi.”

Lâm Viễn đối diện với ánh mắt ôn nhu của Caesar, nhin không được mỉm cười. “Àn, cảm ơn cậu Caesar.”

Đáy lòng Lâm Viễn nhin không được nghĩ – có bằng hữu nghĩa khí như vậy, thật tốt!

Cậu căn bản không biết, một khắc kia khi Caesar đối diện với nụ cười của cậu, có bao nhiêu mong muốn... hung hăng hôn xuống.

Ngày mai phải cùng cả đội đi tham quan nghi thức duyệt binh trong buổi lễ kỷ niệm 600 năm, thời gian cả ngày hôm nay vẫn được tự do đi lại, Caesar liền đề nghị đi dạo ở bên ngoài.

Lâm Viễn lần đầu tiên đến thiên hà Cepheus, mấy ngày trước vẫn còn thi đấu, chưa từng đi ra ngoài chơi.

Lâm Viễn đối với quyết định này cũng vô cùng tán đồng.

Caesar để Bạch Vũ biến thành bộ dáng xe huyền phù, chở hai người đi du ngoạn ở một vài địa danh nổi tiếng, mua cho Lâm Viễn rất nhiều đặc sản của thủ đô. Lâm Viễn có lộc ăn, cùng Caesar ném đủ các loại mỹ thực ở đây, cảm thấy ngon thì mua nhiều một chút mang về, rất nhanh liền đem không gian lưu trữ bên trong Chu Tước nhồi đầy.

Thời gian vui chơi trôi qua đặc biệt nhanh, chẳng mấy chốc đã đến tối, Caesar liền mang theo Lâm Viễn tiện đường đi đến rừng quả ngũ tinh.

Quả ngũ tinh là đặc sản của thủ đô thiên hà Cepheus, các thiên hà khác không thể gieo trồng được.

Lâm Viễn lúc trước khi ăn quả ngũ tinh đã từng nói, hy vọng tương lai có một ngày có thể đến rừng cây ăn quả ở thủ đô xem xem, Caesar tất nhiên nhớ rõ chuyện này, nhân dịp đêm nay có thời gian rảnh, liền để Bạch Vũ mang theo hai người đi tới bên ngoài rừng quả ngũ tinh.

Lâm Viễn đứng ở trước rừng quả, không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt.

.... Nơi này so với trong tưởng tượng của cậu còn đẹp hơn gấp trăm lần.

Bên trên cành cây màu trắng bạc mọc đầy từng quả từng quả có hình dạng như ngôi sao năm cánh, những trái cây kia quả thực tỏa ra ánh huỳnh quang thần nhiên, giống như những ngôi sao được treo lên cây.

Hàng ngàn hàng vạn trái kết lại thành một mảnh trời sao màu bạc, đứng ở nơi đó, chẳng khác nào như đang đặt mình trong mộng cảnh.

Caesar mang theo Lâm Viễn đi vào trong rừng cây ăn quả, mỉm cười nói. “Có muốn hái vài quả ném thử không?”

Lâm Viễn nhìn trái cây trên đầu, nuốt nước miếng, hỏi. “Hái trực tiếp như vậy, có được không?”

Caesar gật gật đầu. “Yên tâm, tôi có giấy phép.”

Những rừng cây chuyên trồng loại quả này ở thủ đô, cho phép mọi người tự mình đi vào hái hoa quả, đương nhiên, so với mua trên thị trường, vào rừng hái trực tiếp như vậy thì mới mẻ hơn, nên giá cả cũng càng cao hơn. Caesar vì muốn mang Lâm Viễn đến rừng quả, đã cố ý nhờ vương hậu Anna đi chào hỏi vị quản lý ở nơi này trước.

Lâm Viễn hưng phấn mà vươn tay bứt xuống mấy quả, nhanh chóng bóc ra ăn ngay, nhin không được tán thưởng. “So với lần trước còn ngọt hơn.”

Hoa quả vừa hái xuống tất nhiên là vô cùng tươi ngon, bóc bỏ vỏ ngoài, lộ ra thịt quả trắng nõn, nhét vào miệng, vị ngọt lịm thanh mát tản ra trên đầu lưỡi, kích thích vị giác, quả thực là một loại hưởng thụ.

Lâm Viễn liên tục ăn vài quả, lại chủ động hái vài quả đưa cho Caesar.

Bình thường Caesar đối với loại hoa quả chua chua ngọt ngọt này không có chút hứng thú nào, nhưng hôm nay, Lâm Viễn tự mình hái xuống đưa cho hắn, hắn cư nhiên một quả cũng không bỏ sót ăn hết toàn bộ, thậm chí còn cảm thấy... trong lòng cũng ngọt ngào?

Lâm Viễn một bên vừa hái vừa ăn, ăn đến cực kỳ đã nghiền, cho đến khi ăn đủ, lúc này mới đưa tay hái vài quả nhét vào trong công tắc không gian của Chu Tước, cười hỏi. “Tôi có thể hái thêm vài quả không? Lúc về để trong tủ lạnh.”

Caesar mỉm cười nói. “Không sao, cậu cứ việc hái đi, mỗi lần không vượt quá một trăm là được.”

Lâm Viễn nghe vậy, tất nhiên là không hề khách khí hái thật nhiều.

Chu Tước bất đắc dĩ nói. “Chủ nhân, không gian lưu trữ đã đầy.”

Bạch Vũ lập tức kêu lên. “Để ở chỗ của ta đi! Ở chỗ ta còn rất nhiều nơi trống!”

Lâm Viễn liền đem toàn bộ hoa quả hái được đặt ở chỗ của Bạch Vũ.

Đúng lúc này, máy truyền tin của Caesar đột nhiên sáng lên, Lâm Viễn quay đầu hỏi. “Sao thế?”

Caesar nhìn tin nhắn được gửi tới máy truyền tin, nói. “Là Brian, cậu ấy nói cậu ấy và Snow về trường trước, bảo buổi lễ ngày mai tôi không cần chờ cậu ấy.”

Lâm Viễn kinh ngạc hỏi. “Snow? Snow không phải là ở trong trường làm thí nghiệm sao?”

Caesar cũng thấy vô cùng nghi hoặc. “Tôi cũng không biết có chuyện gì, về trường học rồi nói sau.”

Hai người đi ra từ rừng quả, lúc trở lại khách sạn đã là tám giờ tối.

Vừa trở lại phòng khách sạn, đang định quẹt thẻ vào cửa, một nam nhân mặc quân trang màu trắng tinh đột nhiên bước ra từ trong góc hẻm lạnh. chậm chậm đi về phía hai người.

Caesar lập tức che ở phía trước Lâm Viễn, đề phòng nhìn y.

Nam nhân liếc mắt nhìn hai người, nghiêm túc nói. “Xin hỏi, Lâm Viễn đồng học có đây không?”

Lâm Viễn nghi hoặc hỏi. “Anh tìm tôi? Có chuyện sao?”

Nam nhân nói. “Mời cậu theo tôi đi một chuyến, tướng quân của chúng tôi muốn gặp cậu.”

Lâm Viễn kinh ngạc. “Tướng quân....?”

Nam nhân gật gật đầu, bình tĩnh nói. “Quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi, tướng quân Udyr Sarman, có một số việc muốn hỏi cậu.”

Lâm Viễn liếc sang Caesar, nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Hết chương 57.

58. Quyển 2 - Chương 58: Sắc Vi Màu Trắng

Quân đoàn Sắc Vi – một trong sáu quân đoàn lớn của đế quốc, nằm dưới thế lực của gia tộc Sarman, dấu hiệu trên quân hàm là một đóa hoa Sắc Vi màu trắng nở rộ, toàn bộ quân phục của quân đoàn cũng thống nhất là màu thuần trắng. Sắc Vi nhìn qua mỹ lệ, kỳ thực tràn ngập nguy hiểm, đây là hàm ý của tổ tiên gia tộc Sarman khi đặt tên cho quân đoàn.

Lâm Viễn trước đây lúc ghi danh vào trường quân đội từng đặc biệt dành thời gian ôn tập qua lịch sử quang vinh của các quân đoàn lớn ở đế quốc, là một học viên trường quân đội, cậu đương nhiên biết đến đại danh của tướng quân Udyr Sarman.

— Một trong số những người nắm quyền ở Quân bộ, vị thượng tướng trên vai có bốn ngôi sao, quân đoàn trưởng đương nhiệm của quân đoàn Sắc Vi.

Nghe nói y là một nam nhân rất có phong độ thân sĩ, dung mạo anh tuấn, sở hữu mái tóc dài màu bạch kim cùng đôi đồng tử màu xanh da trời.

Udyr tuy là tướng lĩnh của Quân bộ, nhưng tác phong sinh hoạt lại cực kỳ hữu tình, nghiên cứu đối với các loại hoa cỏ có thể so được với các chuyên gia thực vật học, hơn nữa y nhiều năm rồi chưa từng lấy vợ, được diễn đàn bất quảĩ nào đó bình chọn là người đàn ông độc thân hoàng kim của đế quốc.

Mà khiến người ta hoang mang hơn là, hiệp hội Omega gần đây từng nhiều lần đưa tới những Omega huyết thống tinh thuần, với đủ loại tính cách khác nhau cho tướng quân Udyr, nhưng tất cả đều bị y lấy lý do “không thích” mà cự tuyệt, thậm chí còn có lời đồn nói y là một “người theo chủ nghĩa độc thân”.

Về Udyr tướng quân, Lâm Viễn cũng chỉ biết có những điều này.

Vị đại tướng quân này đột nhiên phái người đến tìm cậu, Lâm Viễn cảm thấy vô cùng khiếp sợ, đồng thời lại có chút thụ sủng nhược kinh.

Người nam nhân trước mặt hiển nhiên là sĩ quan trong quân đoàn Sắc Vi, mặc một thân quân trang thuần trắng, cổ tay áo có dấu hiệu Sắc Vi lịch sự tao nhã, hai ngôi sao năm cánh màu bạc trên vai đại biểu cho quân hàm trung tá. Giờ phút này, vị sĩ quan xa lạ này đang nghiêm túc nhìn mình.

Lâm Viễn giật mình, lập tức cung kính nói. “Trưởng quan, cho phép tôi đi vào thay quần áo đã.”

Nam nhân gật gật đầu, nói. “Tôi chờ cậu ở cửa.”

Mặc kệ là xuất phát từ lý do gì, Udyr tướng quân đã có việc tìm cậu, thân là một quân nhân, cần phải phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp.

Đáy lòng Lâm Viễn mặc dù có chút bất an, nhưng vẫn xoay người đi vào phòng, thay bộ quân trang màu lam sạch sẽ chỉnh tề, soi gương sửa sang lại bộ dáng của mình cho tốt.

Thời điểm đi ra từ toilet, phát hiện Caesar cư nhiên cũng nhanh chóng thay xong quần áo, Lâm Viễn nghi hoặc hỏi. “Caesar?”

Caesar nhìn Lâm Viễn, ánh mắt kiên định nói. “Tôi đi với cậu.”

Lúc trước hẳn tham gia thọ yến của Aston lão tiên sinh, Lâm Viễn biến mất hơn mười tiếng mới phát hiện, bị nguyên soái hung hăng phê bình một trận, lần này nếu như hắn để Lâm Viễn một mình đi gặp Udyr tướng quân, bị nguyên soái biết nói không chừng sẽ trực tiếp lột da hắn.

Huống hồ, Caesar cũng không yên tâm cho Lâm Viễn một mình đi gặp Udyr.

Vạn nhất để cái tên nam nhân tính cách kỳ quái kia phát hiện Lâm Viễn là Omega, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Caesar chậm chậm đi tới phía sau Lâm Viễn, cẩn thận kiểm tra một chút dấu hiệu sau gáy của cậu.

Lâm Viễn vừa dán một miếng cao sinh vật trong suốt lên chỗ đó, che đầy toàn bộ ấn ký, nhưng dù sao cũng là tự mình dán, băng dính có chút lệch, Caesar liền lấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt băng dính trong suốt cho phẳng.

Đầu ngón tay ấm áp lướt qua sau gáy, Lâm Viễn lập tức rụt rụt cổ, nói. “Đừng chạm chỗ đó, rất ngứa...”

Kỳ thật cũng không phải ngứa, một khắc bị đầu ngón tay Caesar chạm vào dấu hiệu kia, toàn thân giống như là bị điện giật, sau lưng bốc lên một trận run rẩy xa lạ, thân thể lại nóng lên một hồi. Đáy lòng Lâm Viễn nhin không được nghĩ – Omega thật sự là phiền toái, chỉ chạm một chút dấu hiệu sau gáy là toàn thân liền nhũn ra, chỉ bởi vì cái dấu hiệu này, cậu vĩnh viễn cũng không thể biến thành Beta.

Bất quá cậu cũng không thể nào trách cứ Caesar vì chuyện đó, chung quy lúc ấy tình huống khẩn cấp, Caesar đánh dấu mình cũng chỉ là do bất đắc dĩ.

— Caesar vẫn là rất có nghĩa khí.

Caesar hoàn toàn không biết, bản thân mình ở trong lòng Lâm Viễn đã từ “Bạn cùng ký túc xá không tệ” thăng cấp thành “bạn tốt có nghĩa khí”.

Giúp Lâm Viễn điều chỉnh lại vị trí bằng dính một chút, cao sinh vật rất nhanh liền biến đổi thành màu sắc giống với làn da xung quanh, cho đến khi dấu vết bị che lại hoàn toàn, Caesar lúc này mới thu tay lại, thấp giọng nói. “Udyr tướng quân chỉ gọi một mình cậu, tôi đi cùng trái lại sẽ khiến ông ấy hoài nghi, đợi lát nữa tôi sẽ chờ cậu ở gần đó.” Caesar đưa cho Lâm Viễn một cái máy truyền tin mini, “Cái này có liên thông với đầu mối trí năng của Bạch Vũ, một khi có chuyện gì, cậu lập tức ấn nó, tôi và Bạch Vũ sẽ xông vào cứu cậu.”

Bạch Vũ hưng phấn nói. “Lâm Viễn mau cầm đi! Ta cùng chủ nhân sẽ ở bên ngoài tùy thời đợi mệnh, thời khắc khắc khắc chuẩn bị cứu các người!”

Lâm Viễn nghi hoặc hỏi. “..... Chúng ta?”

Bạch Vũ nói. “Người cùng với Chu Tước tiền bối a!”

Chu Tước làm bộ không có nghe thấy. (==))

Lâm Viễn nhện không được nở nụ cười, sờ sờ công tắc không gian màu đỏ sậm trên vòng cổ trước ngực.

Cậu cảm thấy Caesar có chút quá khẩn trương, vị Udyr tướng quân kia nếu đã quang minh chính đại phái người đến tìm cậu, hẳn là không có ác ý gì đi? Mình chỉ là một học viên trường quân đội, cũng chưa từng đắc tội với ông ta, phỏng chừng là ông ta thật sự có vấn đề gì đó muốn hỏi?

Bất quá, sự quan tâm của Caesar và Bạch Vũ vẫn khiến Lâm Viễn cảm thấy ảm áp trong lòng, nhận lấy máy truyền tin từ trong tay hắn cẩn thận bỏ vào túi, Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn Caesar, nghiêm túc nói. “Yên tâm đi, tôi sẽ cẩn thận.”

Caesar gật gù đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn Lâm Viễn. “Đi thôi, tôi và Bạch Vũ sẽ âm thầm đi theo phía sau các cậu.”

Vị sĩ quan kia chờ ở trước cửa khách sạn, thấy Lâm Viễn đi ra, liền làm tư thế mời.

Lâm Viễn lễ phép nở nụ cười với y, cùng y đi vào xe.

Điều khiến Lâm Viễn nghi hoặc là, trên chiếc xe tới đón không có huy hiệu của Quân bộ, trái lại là một chiếc xe tư gia còn rất mới, xe cũng không đi về phía tổng bộ quân khu, mà là chạy tới một phương hướng khác cách khá xa trung tâm thành phố.

..... Đây là muốn đi chỗ nào?

Theo cự ly của xe cách thành phố ngày càng xa, nghi hoặc dưới đáy lòng Lâm Viễn cũng càng ngày càng lớn.

Hai mươi phút sau, xe rốt cuộc cũng dừng lại ở cửa một ngôi biệt thự tư nhân.

Tạo hình của căn biệt thự này vô cùng độc đáo, rõ ràng đã được thiết kế rất tỉ mỉ, bên ngoài biệt thự được sơn màu trắng tinh, bên trong biệt thự cao ba tầng là rất nhiều ánh đèn vàng, giữa đêm khuya mang lại cho người ta một loại cảm giác ảm áp thuộc về gia đình.

Kỳ quái là, hai bên đường đi tới biệt thự, được làm thành từng mảng vườn hoa, trồng đủ loại hoa cỏ quý hiếm, thậm chí còn có rất nhiều loài mà Lâm Viễn chưa từng nhìn thấy. Tiết trời đầu xuân, các loại hoa cỏ đua nhau khoe sắc, muôn màu muôn vẻ, đến cả không khí tựa hồ cũng truyền tới hương hoa.

Đã sớm nghe nói Udyr tướng quân thích nghiên cứu các loại thực vật, trong nhà trồng đủ loại hoa, nhưng hôm nay, thật sự được mời đến nhà riêng của Udyr, Lâm Viễn vẫn không khỏi có chút kinh ngạc. Theo lý

thuyết, Udyr tướng quân nói muốn gặp cậu, hẳn là phải nói chuyện trong văn phòng ở Quân bộ mới đúng, tại sao lại mang một học viên mời đến trong nhà? Loại hành động này tựa hồ có chút không hợp với lễ thường....

Bất quá, vị tướng quân kia chưa từng làm việc gì theo lễ thường, Lâm Viễn cũng đoán không ra tâm tư của ông ta, đành phải bảo trì bình tĩnh ở mặt ngoài.

Phó quan dừng xe huyền phù ở cửa biệt thự, mở cửa để Lâm Viễn đi vào.

Lâm Viễn vừa vào cửa, lại một lần nữa bị chấn động –

Không gian trong biệt thự được bố trí vô cùng hoa mỹ, đèn treo pha lê trên nóc nhà, thảm trắng tinh dưới đất, dụng cụ màu ngà được điêu khắc hoa văn tinh xảo, mỗi một nơi, mỗi một chi tiết đều cho thấy phẩm vị của chủ nhân nơi đây không hề tầm thường chút nào. Rất nhiều bích họa trên vách tường đều là tác phẩm nổi tiếng quý giá, tùy tiện mang bán đấu giá một bộ đoán chừng cũng sẽ bán được với giá kinh người. Xuyên qua cửa sổ sát đất trong phòng khách, vừa vặn có thể đem bồn hoa dưới lầu nhìn không sót chút gì, lúc này, cửa sổ mở ra, rèm cửa theo gió nhẹ phất lên, mùi hoa bên ngoài toàn bộ đều bay vào trong phòng, hương thơm nhàn nhạt thấm vào tận ruột gan.

Chủ nhân nơi này rõ ràng rất biết hưởng thụ cuộc sống, bày trí bên trong gian phòng khắp nơi đều tràn ngập mỹ cảm nghệ thuật. Nếu không phải đã sớm biết người mời mình đến là tướng quân Udyr Sarman, Lâm Viễn thật sự rất khó tin nổi, ngôi biệt thự được bố trí như vậy, cư nhiên lại là chỗ ở của một tướng lãnh Quân bộ, đây rõ ràng là giống như nhà của một nghệ thuật gia được tỉ mỉ thiết kế hơn.

Lâm Viễn cùng vị sĩ quan kia đi vào bên trong phòng khách, liền thấy một nam nhân đang ngồi trên sofa pha uống cà phê, sĩ quan bên cạnh nhìn thấy y, lập tức cũng kính nói. “Tướng quân, Lâm Viễn đến.”

Nam nhân buông cà phê, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Viễn. “Cậu chính là Lâm Viễn?”

Lâm Viễn ngẩn người, người trước mặt mặc một thân thường phục màu trắng, biểu tình thoải mái tựa vào sofa, toàn thân lộ ra một cỗ biểng nhác khêu gợi. Dung mạo của y so với trong tưởng tượng còn tuần mỹ hơn, sống mũi cao thẳng giống như được điêu khắc tỉ mỉ, mái tóc dài màu bạch kim được tùy tiện buộc lên, đôi mắt thâm thúy mang màu lam trong veo tựa như bầu trời.

Ánh mắt như vậy....

Tại sao lại đột nhiên có cảm giác rất quen thuộc?

Lâm Viễn chống lại đôi mắt của y, phục hồi tinh thần, lập tức hướng y hành một quân lễ. “Tướng quân.”

Thiếu niên trước mặt mặc một thân quân trang chỉnh tề, bộ dáng nghiêm túc chính trực giống như một vị quan nhỏ, Udyr nhìn không được giương lên khóe miệng, chỉ chỉ sofa đối diện. “Ngồi đi, ta nếu đã mời cậu đến nhà, tất nhiên sẽ không dùng thân phận cấp trên ra lệnh cho cậu làm việc, chẳng qua là muốn tùy tiện tán gẫu với cậu một chút.”

Tùy tiện tán gẫu? Một tướng quân mời học viên đến nhà tùy tiện tán gẫu? Nghĩ thế nào cũng không thích hợp đi?

Đáy lòng Lâm Viễn vô cùng nghi hoặc, lại vẫn lễ phép ngồi xuống, mỉm cười nói. “Tướng quân, ngài có chuyện muốn hỏi tôi?”

Udyr trầm mặc nhìn Lâm Viễn.

Thiếu niên tóc đen mắt đen ngồi trước mặt, trong mắt tràn đầy nghiêm túc và thẳng thắn, đối mặt với tướng quân mà vẫn như trước không kiêu ngạo không siểm nịnh, rất bình tĩnh trấn định, trên mặt còn mang theo nụ cười lễ phép, chỉ là một phần phong dung này đã khiến cho người khác có chút ngưỡng mộ.

Cảnh tượng như vậy tựa hồ cực kỳ quen thuộc, một sợi dây dưới đáy lòng giống như bị thứ gì đó kích động, một chút ký ức hỗn độn đột nhiên xuất hiện trong trí óc, lại căn bản không thể thấy rõ người trong trí nhớ kia đến cùng là ai.

Lâm Viễn bị ánh mắt thâm thúy của Udyr nhìn đến sợ hãi, bên ngoài lại vẫn duy trì trấn định như trước. “Tướng quân?”

Udyr lúc này mới phục hồi tinh thần, thấp giọng hỏi. “Cha mẹ cậu là người thế nào?”

Lâm Viễn thần nhiên đáp. “Cha tôi là một quân nhân của đế quốc, ông ấy tên Lâm Vi Thành, vào năm tôi bốn tuổi đã hi sinh. Tôi là do mẹ nuôi lớn.”

Udyr nhìn Lâm Viễn, trầm mặc một lát, mới khẽ cười cười, nói. “Hôm thi đấu cơ giáp toàn quốc, ta có đến xem, biểu hiện của cậu vô cùng ưu tú, hiểu biết đối với cơ giáp cũng rất sâu sắc, trong số những học viên có cùng niên kỉ với cậu, không thể nghi ngờ chính là trình độ số một số hai.”

Lâm Viễn ngượng ngùng nói. “Cảm ơn tướng quân.”

Udyr ngữ khí ôn hòa nói. “Ta hôm nay gọi cậu đến, ngoại trừ muốn tìm hiểu một chút về bối cảnh gia đình của cậu, còn có một mục đích quan trọng hơn, là muốn thuyết phục cậu, sau khi tốt nghiệp gia nhập vào quân đoàn Sắc Vi của chúng ta.”

Lâm Viễn sửng sốt một chút. “..... Gia nhập quân đoàn?”

Udyr gật gù đầu. “Học viên ở trường quân đội sau khi tốt nghiệp sẽ dựa theo thành tích mà được phân đến những quân đoàn khác nhau, thực lực của quân đoàn Sắc Vi cậu hẳn rất rõ ràng, ta sở dĩ tự mình tìm cậu, là vì, cậu là một nhân tài hiếm hoi có thể khiến ta muốn tự mình cướp đến tay, ta rất thưởng thức thiên phú về phương diện điều khiển cơ giáp của cậu.” Udyr mỉm cười một chút, nhìn Lâm Viễn nói, “Nếu cậu đồng ý, chúng ta có thể ấn định trước chuyện này, thời gian cậu học trong trường cũng có thể càng thêm an tâm.... Cậu cảm thấy thế nào?”

Udyr nói xong liền lấy ra một chiếc huy hiệu đeo đến trước mặt Lâm Viễn.

Chỉ thấy bên trên chiếc huy hiệu màu bạc kia được khắc một đồ án hình hoa Sắc Vi màu trắng tinh xảo, viền ngoài của hoa sắc vi được mạ một lớp bạch kim nhạt màu, dưới ánh sáng ngọn đèn phản chiếu ra quang mang nhu hòa.

— Đây là huy hiệu chỉ có những quân nhân gia nhập quân đoàn Sắc Vi mới có tư cách sở hữu.

Lâm Viễn nhất thời thụ sủng nhược kinh, đối diện với đôi mắt mang ý cười của Udyr tướng quân, chân tay thậm chí còn có chút luống cuống.

Sau khi cậu tốt nghiệp nhất định phải đến quân đoàn Vinh Quang của cha, đó cũng là nơi mà cậu muốn tới nhất. Thế nhưng hiện giờ, Udyr tướng quân tự mình mời cậu đến quân đoàn Sắc Vi, là một học viên trường quân đội, cậu đích xác không có bất cứ lý do gì mà cự tuyệt lời mời của một tướng quân.

Đế quốc tổng cộng có sáu quân đoàn lớn, rất nhiều quân đoàn đều lựa chọn một vài học viên để bồi dưỡng thể lực cho chính mình, học viên có biểu hiện ưu tú được các quân đoàn nhìn trúng, âm thầm đạt được thỏa thuận tuyển chọn cũng là hiện tượng rất thông thường. Là học viên, được đại tướng quân tự mình mời như thế này tuyệt đối là một vinh dự tối cao, nhưng đối với Lâm Viễn lúc này mà nói, huy hiệu của quân đoàn Sắc Vi trước mặt lại là một củ khoai lang phồng tay làm cậu không biết nên xử lý thế nào.

Đáy lòng Lâm Viễn vô cùng mâu thuẫn, nếu cậu tiếp nhận, sau khi tốt nghiệp sẽ phải đến phục vụ trong quân đoàn Sắc Vi, không thể đến bên cạnh cha. Nhưng nếu cậu không nhận, chẳng phải cũng tương đương với việc đánh cho Udyr một bạt tai? Đắc tội Udyr tướng quân?

Đây quả thực là đám lao phải theo lao.

Đúng lúc này, Lâm Viễn đột nhiên nhớ tới hôm qua ở trước mộ bia của baba, Rawson từng nói với cậu.

— Cha sẽ bảo vệ con, không để con phải chịu bất cứ ủy khuất nào.

Đúng vậy, bản thân không phải chỉ có một mình, còn có cha ở đây!

Những việc mình không biết nên giải quyết thế nào, để cho cha ra mặt là được. Ông ấy đã ở Quân bộ nhiều năm, xử lý việc này khẳng định là có kinh nghiệm hơn mình, so với việc tự mình ra quyết định lung tung, còn không bằng tin tưởng cha có thể xử lý tốt.

Lâm Viễn nghĩ đến đây, liền ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Udyr, thần nhiên nói. “Thật xin lỗi, tướng quân, rất cảm ơn ý tốt của ngài, tôi cũng rất thích quân đoàn Sắc Vi, thế nhưng, ngày hôm qua tôi đã đáp

ứng nguyên soái, sau khi tốt nghiệp sẽ gia nhập quân đoàn Vinh Quang, là một quân nhân, tôi không thể nói lời không giữ lời, lật lọng được.”

Udyr hơi nheo nheo mắt. “Rawson? Hẳn ta đi tìm cậu?”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Đúng vậy.”

Udyr trầm mặc một lát, nhún nhún vai nói. “Hẳn ta ngày đó cũng đến xem thi đấu cơ giáp, có lẽ là phát hiện ra tiềm lực của cậu... A, thật sự là đáng tiếc, ta so với hẳn chậm một bước.” Nói xong thì rất có phong độ mỉm cười, nhìn Lâm Viễn nói, “Không sao, nếu cậu đã đáp ứng Rawson, ta cũng sẽ không bắt buộc cậu phải thay đổi chủ ý. Cậu đến quân đoàn Vinh Quang, hẳn là cũng sẽ có rất nhiều cơ hội phát triển.”

Lâm Viễn cảm kích nói. “Cảm ơn tướng quân.”

Udyr đứng lên nói. “Đúng rồi, ta còn có chuyện muốn cậu giúp một tay.”

Lâm Viễn vội vàng đáp. “Tướng quân có việc xin cứ nói.”

Udyr xoay người đi đến thư phòng bên cạnh, qua một lúc lâu, cầm đến một cái hộp, mở ra đưa cho Lâm Viễn. “Cậu có từng nhìn thấy cái vòng cổ này? Hoặc là nghe nói qua cái tên này?”

Lâm Viễn cúi đầu nhìn, chỉ thấy bên trong chiếc hộp bằng gỗ tinh xảo, trên lớp vải nhung trắng nõn đặt một chiếc vòng cổ, rõ ràng là vật phẩm quý giá được bảo quản rất cẩn thận, trên hộp không có lấy một hạt bụi nào.

Lâm Viễn không dám tùy tiện cầm lấy, chỉ xem xét kỹ lưỡng, sợi dây màu bạc thiết kế tinh mỹ, phía dưới là một mặt dây chuyền màu xanh da trời, đây là một loại lam tinh thạch cực kỳ quý hiếm, giá của một khối có thể lên tới một vạn tinh tệ, mặt dây chuyền này không có bất cứ tí vết gì, rõ ràng là loại vật phẩm cất chứa trân quý nhất trong số các tinh thạch. Dưới ánh sáng của ngọn đèn, toàn bộ vòng cổ lấp lánh trong suốt, màu lam nhu hòa tựa như bầu trời được gột rửa sau cơn mưa.

Mà khiến người ta kinh ngạc là, bên trong vòng cổ, cư nhiên có khắc một cái tên.

— Lăng Phong.

Đây là một loại công nghệ cao vô cùng phức tạp, có thể đem tên người khắc vào bên trong mặt dây chuyền, mà mặt dây chuyền lại vẫn được bảo trì hoàn hảo không tí vết, phẳng phất như bên trong khối tinh thạch này trời sinh đã mang theo cái tên đó.

Càng quý giá hơn, loại mặt dây chuyền này còn có thể dùng làm công tắc không gian cho cơ giáp.

Một chiếc vòng cổ quý giá như thế bình thường đều sẽ được đưa cho những nhân vật cực kỳ quan trọng — tỷ như cha mẹ đưa cho con cái làm quà sinh nhật mười tám tuổi, hoặc là người yêu tặng cho đối phương làm vật kỷ niệm.

Lâm Viễn sửng sốt một hồi lâu, mới nói. “Tướng quân, tôi chưa từng thấy chiếc vòng cổ này.”

Vòng cổ này Lâm Viễn không có bất cứ ấn tượng nào, chỉ là cái tên trên vòng cổ khiến đáy lòng cậu có chút kinh ngạc.

Ở thời đại mà các chủng tộc người sinh sống hỗn độn như hiện giờ, những dòng họ châu Á xa xưa như thế này càng ngày càng ít gặp, baba cũng là họ Lăng.... Lăng Phong, có quan hệ gì với baba Lăng Vũ sao?

Đáy lòng Lâm Viễn vô cùng nghi hoặc, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, đành phải ngẩng đầu nói. “Xin lỗi, tướng quân, tôi chưa từng nghe qua tên của người này.”

“Thật không...” Udyr hơi nheo nheo mắt, lấy lại vòng cổ, nói, “Không sao, ta cũng chỉ muốn thử một chút, tên của cậu cùng hẳn có điểm tương tự, còn tưởng rằng cậu sẽ biết hẳn.”

Lâm Viễn xấu hổ nói. “Không có nghe nói qua...”

Trên mặt Udyr tuy rằng mang theo ý cười, nhưng chẳng hiểu sao, Lâm Viễn lại cảm thấy nam nhân này đột nhiên trở nên lạnh lẽo, trong ánh mắt thâm thúy, cái loại màu lam thuần túy giống như vực sâu vô tận này thậm chí khiến cho Lâm Viễn có chút kinh hãi.

Lâm Viễn rút cuộc hiểu ra cái vòng cổ kia kỳ quái ở chỗ nào.

Màu sắc của cái vòng cổ kia, cùng với màu mắt của nam nhân này giống nhau như đúc!

Lâm Viễn thất kinh trong lòng, vội vàng tránh ánh mắt của y.

Udyr thu hồi vòng cổ, quay đầu nói với phó quan. “Đưa Lâm Viễn trở về.”

Lâm Viễn được phó quan đưa ra ngoài biệt thự, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, nghĩ, có cơ hội thì hỏi lại cha, xem ông ấy có từng nghe nói đến Lăng Phong hay không.

Trong biệt thự, Udyr cầm vòng cổ bên trong chiếc hộp lên, đặt trong lòng bàn tay như có chút đầm chiêu thường thức.

Xúc cảm ôn nhuận từ vòng cổ, còn có cái tên dưới góc độ của ngọn đèn mà thoáng hiện lên ánh huỳnh quang, luôn luôn có cảm giác vô cùng quen thuộc....

Những mảnh vụn kí ức trong đầu, thủy chung không thể khâu vào hoàn chỉnh.

Chỉ là, mỗi lần nhìn thấy cái tên này, trái tim liền giống như bị người khác hung hăng bóp chặt, đau đớn đến hít thở không thông.

Lăng Phong....

Tra xét đã nhiều năm, lại vẫn không tra ra được bất cứ manh mối nào về cái tên này, Udyr mơ hồ cảm thấy, có người cố ý đem tất cả tư liệu về người tên Lăng Phong này đều tẩy sạch một lần, thậm chí cả một chút dấu vết cũng không hề lưu lại.

— Lăng Phong này đến cùng là loại người như thế nào?

Tại sao bản thân năm đó sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, mất đi rất nhiều ký ức, trong tay lại gắt gao nắm chặt chiếc vòng cổ này, cơ hồ muốn làm cho huyết nhục trên ngón tay hòa cùng chiếc vòng, phẳng phất như, tầm quan trọng của chiếc vòng này, đủ để sánh với sinh mệnh của y?

Hết chương 58.

59. Quyển 2 - Chương 59: Mảnh Vụn Ký Ức

Sau khi Lâm Viễn quay lại khách sạn, Caesar và Bạch Vũ cũng lập tức theo sát về tới phòng, thấy biểu tình của Lâm Viễn không có gì khác thường, Caesar lúc này mới yên lòng, đi đến trước mặt cậu, thấp giọng hỏi. “Không sao chứ?”

Lâm Viễn cười nói. “Không sao, tướng quân hỏi tôi chút chuyện, sau đó để tôi về.”

Caesar nghi hoặc hỏi. “Chuyện gì thế?”

Lâm Viễn gãi gãi đầu, biểu tình hoang mang nói. “Tôi cũng không hiểu lắm.”

Nhìn nhìn thời gian, vừa vặn mười giờ tối, cha chắc chắn còn chưa ngủ, Lâm Viễn liền thông qua máy truyền tin của Chu Tước kết nối tới Hắc Long.

Sau khi phát đi chỉ lệnh không tới ba giây, Hắc Long ở đầu kia đã thông qua lời mời, mật mã quyền hạn tối cao quả nhiên vô cùng nhanh gọn, trên màn hình 3D trước mặt rất nhanh liền xuất hiện gương mặt của nguyên soái Rawson.

Rawson thấy con trai của mình, ánh mắt lập tức trở nên ôn hòa. “Sao thế, Tiểu Viễn?”

Lâm Viễn nói. “Hôm nay, Udyr tướng quân đột nhiên gọi con tới biệt thự tư nhân của ông ấy.”

Rawson khẽ nhíu mày. “Udyr? Y tìm con làm gì?”

“Ông ấy muốn con sau khi tốt nghiệp gia nhập vào quân đoàn Sắc Vi của ông ấy.” Lâm Viễn dừng một lát, có chút bất an liếc mắt nhìn Rawson, “Con đã nói thẳng với ông ấy là cha cũng đến tìm con, con đã đáp ứng cha tới quân đoàn Vinh Quang.... Như vậy có gây phiền toái gì cho cha hay không?”

Rawson cười cười nói. “Con làm rất đúng, chuyện này cứ để cho ta xử lý, y nếu như có hỏi đến, ta sẽ nói rõ ràng với y.” Rawson dừng lại, có chút nghi hoặc hỏi, “Chẳng qua... lấy tính cách của Udyr, hẳn là sẽ không tự mình ra mặt để mời một học viên gia nhập vào quân đoàn của mình. Y mời con tới biệt thự tư nhân của y, có phải là còn có chuyện khác quan trọng hơn hay không?”

Cha quả nhiên hiểu rất rõ Udyr, điều này mà cũng có thể đoán được.

Lâm Viễn lập tức gật đầu, nói. “Không sai, ông ấy đưa cho con một cái vòng cổ, bên trong mặt dây chuyền bằng lam tinh thạch có khắc tên của một người, ông ấy hỏi con có từng nghe nói đến người kia hay không.”

Rawson khẽ nhíu mày. “Tên? Tên là gì?”

Lâm Viễn nói. “Gọi là Lăng Phong.”

Rawson trầm mặc – Lăng Phong? Tên này chẳng hiểu sao lại có chút quen thuộc, lẽ nào có liên quan tới Lăng Vũ sao?

Lâm Viễn tiếp tục nói. “Con cảm thấy người đó rất có thể có liên quan đến baba, cho nên mới muốn hỏi người một chút xem người đã từng nghe thấy hay chưa?”

Cha con hai người ở điểm này quả nhiên có thần giao cách cảm. Tên này, Rawson chưa từng nghe qua, nhưng lại có trực giác giống như con trai, ông cũng hiểu rõ Lăng Phong này nhất định có liên hệ không nhỏ với Lăng Vũ. Loại dòng họ cổ xưa này hiện nay đã rất hiếm thấy, xác suất trùng hợp thật sự là cực kỳ thấp.

Rawson nói. “Ta chưa từng nghe thấy.” Dừng một chút, “Nhưng con yên tâm, chuyện này ta sẽ điều tra rõ ràng. Về phần Udyr, nếu y lại đến tìm con, con cứ nói là con có hẹn với ta, tận lực giảm bớt tiếp xúc với y, miễn cho rước lấy phiền toái không cần thiết.”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Vâng, con biết.”

Rawson lúc này mới mỉm cười một chút. “Được rồi, đi ngủ sớm chút đi.”

Lâm Viễn cười nói. “Cha ngủ ngon.”

Ánh mắt Rawson lơ đãng lướt qua Caesar ở bên cạnh vốn vẫn làm bộ như người qua đường Giáp đứng nghe, Caesar lập tức cung kính đi lên trước, lễ phép nói. “Nguyên soái ngủ ngon.”

Rawson lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, tắt máy truyền tin đi.

Trái lại là Lâm Viễn, bị Caesar đột nhiên đi tới làm cho hoảng sợ, quay đầu liếc mắt nhìn Caesar. “Cậu vẫn nghe a?”

Caesar thản nhiên nói. “Ừ.”

Lâm Viễn cũng không ngại Caesar đứng nghe, chung quy thân thể bối cảnh của mình Caesar cũng đã biết toàn bộ, về sau ở trong trường còn cần Caesar hỗ trợ che giấu rất nhiều, việc này để Caesar nghe cũng không có vấn đề gì.

Lâm Viễn hiểu kỳ hỏi. “Caesar, Udyr tướng quân kia, cậu có biết ông ấy là loại người gì không?”

Caesar nghĩ nghĩ, đến gần bên tai Lâm Viễn, nói. “Tôi chỉ mới nghe qua một ít tin đồn, trước đây khi Udyr chưa tiếp nhận chức vụ quân đoàn trưởng, từng gây ra mâu thuẫn rất lớn với gia tộc Sarman, một mình rời khỏi thủ đô, sau khi trở về thì tính cách liền trở nên rất khó lường, về phần trong đoạn thời gian đó xảy ra chuyện gì, đoán chừng chỉ có người trong gia tộc Sarman mới biết.”

Đáy lòng Lâm Viễn càng thêm nghi hoặc.

Udyr và gia tộc Sarman từng có mâu thuẫn? Còn rời khỏi thủ đô? Có thể nào là có liên quan đến người tên Lăng Phong kia không?

Buổi tối sau khi tắm rửa xong, Lâm Viễn mang theo tâm trạng hiều kỳ mãnh liệt nằm ở trên giường, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nghĩ không ra đầu mối nào, trái lại càng nghĩ càng tỉnh táo, hoàn toàn không thấy buồn ngủ.

Ngay lúc đó, công tắc không gian trước ngực đột nhiên sáng lên, đồng thời trong đầu vang lên thanh âm của Chu Tước. “Chủ nhân....”

Lâm Viễn sửng sốt một chút, lập tức hưng phấn mà nói. “Đúng rồi, Chu Tước! Ta thiếu chút nữa thì quên mất, nếu người kia thật sự có liên quan tới baba, người ở cùng baba nhiều năm như vậy, người hẳn là sẽ biết đi? Người tên Lăng Phong kia người có từng nghe đến chưa?”

Chu Tước thấp giọng nói. “Đúng vậy, chủ nhân, ta đã từng nghe qua.”

Hai mắt Lâm Viễn sáng lên, vội vàng hỏi. “Ông ấy với baba ta, rốt cuộc là có quan hệ gì a?”

Chu Tước nói. “Chuyện này không phải chuyện nhỏ, tướng quân từng ra lệnh cho ta không được nói với bất cứ ai khác. Bất quá... người là con ruột của ngài ấy, nói cho người có lẽ không sao...” Chu Tước do dự một chút, mới hạ quyết tâm nói. “Ta chỉ nói cho một mình người, người đừng để lộ ra ngoài, cho dù là ở trước mặt bất cứ ai... bao gồm cả nguyên soái, cũng không được nhắc tới, có được không?”

Lâm Viễn lập tức gật đầu. “Yên tâm, nếu baba đã muốn giữ kín, ta sẽ không nói với ai là được!”

Chu Tước lúc này mới yên tâm, nói. “Lăng Phong, ông ấy kỳ thật là anh trai sinh đôi của tướng quân Lăng Vũ.”

“.....!!” Lâm Viễn khiếp sợ mở to mắt, “Baba.... anh trai sinh đôi?”

Chu Tước nhẹ giọng nói. “Đúng vậy. Ta chưa từng gặp người kia, ta chỉ biết, ông ấy vì muốn giấu giếm thân phận, đã dùng một cái tên giả thi vào viện y học, sau này trở thành bác sĩ rất nổi tiếng ở bệnh viện trung ương đế quốc, thuốc ức chế của tướng quân Lăng Vũ chính là do ông ấy làm.”

— Chẳng trách nhiều người như vậy cũng chưa từng nghe qua tên của Lăng Phong, hóa ra lúc trước ông ấy dùng tên giả!

Chung quy họ “Lăng” này quá mức hiếm hoi, tên của Lăng Phong và Lăng Vũ cũng tương tự nhau, rất dễ khiến cho người khác nghi ngờ, hơn nữa cả hai người đều là Omega, muốn giấu giếm thân phận, ông ấy vẫn nên dùng tên giả thì tốt hơn.

Lâm Viễn nhện không được hỏi. “Vậy tên giả mà ông ấy dùng là gì a? Người biết không?”

Chu Tước nói. “Có.... Là Sander.”

Không lâu trước đây, tin tức mà Snow tìm kiếm trong thư viện của Học viện quân sự St. Romia, chính là – Bệnh viện trung ương đế quốc, giáo sư Sander.

Sau khi đưa vào tìm kiếm tin tức, nhận được kết quả là “Từ khóa không đúng”, về Sander cùng với phương pháp nghiên cứu chế tạo thuốc ức chế Omega năm đó, về đề án đòi quyền bình đẳng cho Omega vân vân, đều bị Quân bộ niêm phong xóa sạch hoàn toàn, hiện giờ đã không thể tra được bất cứ dấu vết nào.

Lăng Phong ở trong bệnh viện trung ương lấy tên giả là Sander cùng thân phận Beta trở thành bác sĩ rất nhiều năm, tung tích sau này lại không ai biết được.

Mà cái tên Lăng Phong này, ngoại trừ một số ít những người trong tổ chức Mạch nước ngầm, có lẽ chỉ có người gần gũi nhất, tín nhiệm nhất mới biết được.

Udyr cư nhiên biết tên thật của Lăng Phong, còn giữ trong tay một cái vòng cổ có khắc tên của Lăng Phong, đáy lòng Lâm Viễn không khỏi càng thêm nghi hoặc – ông ấy cùng Lăng Phong rốt cuộc là có quan hệ gì? Tại sao lại vẫn giữ chiếc vòng cổ kia?

Sau khi tiễn bước Lâm Viễn không lâu thì Udyr nhận được tin nhắn của cha gửi tới, nói mấy vị trưởng bối đều ở trong nhà, bảo y trở về một chuyến.

Một mình lái xe trở lại gia tộc Sarman, chậm chậm đi vào bên trong phòng khách, nơi đó quả nhiên có vài vị tiền bối đang ngồi, ông nội, cha, mấy người chú bác đang trò chuyện gì đó, thấy y tiến vào, không khí hơi hơi cứng ngắc, mọi người rất ăn ý dừng đề tài.

Trên mặt Udyr vẫn như trước mang theo nụ cười rất có phong độ, đôi mắt màu lam thâm thúy thản nhiên đảo qua phòng khách, có vài người dường như chợt dạ, lập tức né tránh tầm mắt của y.

Bên trong phòng khách trầm mặc vài giây, ông nội ngồi ở trên ghế chủ vị lúc này mới hướng Udyr gật gù đầu, nói. “Ngồi đi.”

Ông nội của Udyr – Christer Sarman, hiện giờ đã trên ba trăm tuổi, tuy rằng tóc đã trắng xóa, nhưng dù sao cũng là người đứng đầu cả một thế hệ của gia tộc Sarman, giọng nói vẫn như trước lão luyện trầm ổn, ông vừa mở miệng, những người có mặt trong phòng khách nhất thời cũng không dám lên tiếng.

Udyr đi đến ngồi xuống bên cạnh ông, mỉm cười hỏi. “Ông nội, người vội vã gọi con trở về, có chuyện gì gấp sao?” Đôi mắt màu lam hơi hơi mị lên, đùa giỡn nói, “Sẽ không phải lại là hôn sự chứ?”

Trên mặt mọi người nhất thời chợt lóe lên một tia xấu hổ.

Udyr độc thân nhiều năm, các trưởng bối trong nhà nghĩ mọi cách để y chọn lựa nữa kia, muốn cho y nhanh chóng sinh ra vài người thừa kế, nhưng Udyr cố tình lại mắt cao hơn đầu, ai cũng đều chướng mắt, lấy “không thích” làm nguyên do cự tuyệt vô số Omega. Hiện giờ y đã là quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi, các trưởng bối cho dù trong lòng không vui vẻ gì, nhưng cũng không tiện cưỡng ép y đi kết hôn.

Christer ngồi ở ghế chủ vị ho khan một tiếng, thấp giọng nói. “Người hiệp hội Omega giới thiệu lần này điều kiện không tệ, là em gái nhỏ nhất của thượng tướng Orlando quân đoàn Lôi Đình, ngoại hình hay tài năng đều là số một số hai, gen của con và cô bé có độ xứng đôi rất cao, trước tiên cứ gặp mặt thử xem đi.”

Udyr mỉm cười, cung kính nói. “Ông nội, tâm ý của người con xin nhận, bất quá, con trước mắt chưa có ý định kết hôn. Công việc ở Quân bộ bận rộn, con thật sự không có thời gian quan tâm đến mấy chuyện đó. Sáng mai còn phải tham gia buổi lễ kỷ niệm, con xin đi về trước.”

Dứt lời y liền đứng dậy, thần sắc tự nhiên đi về phía cửa.

Christer đột nhiên lạnh lùng nói. “Đứng lại cho ta!”

Từng làm thượng tướng ở Quân bộ gần trăm năm, thời điểm vị lão nhân tuổi đã già này lớn tiếng nói chuyện đích thực rất có uy nghiêm, một tiếng gầm giận dữ này, chấn động đến mức khiến cho màng nhĩ của mọi người hơi hơi phát run, bên trong phòng khách nháy mắt trở nên im lặng tới độ có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Udyr dừng bước, thần sắc bình tĩnh hỏi. “Ông nội, còn điều gì muốn dặn dò?”

Christer nhíu mày nói. “Mày rốt cuộc có đem những trưởng bối trong nhà để vào mắt hay không?! Cho rằng bản thân là quân đoàn trưởng, thì không ai có thể quản được mày sao? Hôn sự của mày đã kéo dài hơn mười năm, rốt cuộc còn muốn kéo đến lúc nào?!”

Udyr như có chút đăm chiêu nghĩ nghĩ, mỉm cười, nói. “Chờ đến khi con nhớ ra hết đi.”

“.....” Bên trong phòng khách đột nhiên yên tĩnh, không khí có chút trầm mặc quỷ dị.

Gương mặt Christer cứng ngắc vài giây, hạ giọng nói. “Bác sĩ đã sớm nói với con, đại não của con từng chịu tổn thương nghiêm trọng, những ký ức kia căn bản không thể nào tìm lại được, con tại sao còn cố chấp như vậy.”

Udyr giương khóe môi, ngữ khí bình thản nói. “Con vẫn luôn cảm thấy dường như mình đã quên mất một người rất quan trọng, một đoạn ký ức rất quan trọng. Nếu như nghĩ không ra, con thật sự không có cách nào an tâm kết hôn cùng người khác.” Udyr tỏ vẻ bất đắc dĩ nhún vai, “Sau này lại nói đi.”

Dứt lời liền không hề do dự xoay người rời khỏi nơi này, những vị trưởng bối phía sau nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Thẳng cho đến khi ra khỏi cửa lớn, Udyr mới thu hồi tươi cười, quay đầu lạnh lùng nhìn lướt qua khu biệt thự ông nội ở, trong đôi mắt màu lam thâm thúy, dần dần hiện lên một tia cảm xúc phức tạp.

— Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải là do ông nội sắp xếp hay không?

— Tại sao mấy năm nay mỗi lần nhắc tới hôn sự, biểu tình của mấy vị trưởng bối đều rất mất tự nhiên?

Y chỉ nhớ rõ khi tỉnh lại thì trong tay nắm chiếc vòng cổ này, lại quên đi rất nhiều ký ức trong mấy năm kia. Không lâu sau, y liền được tuyển là người thừa kế quân đoàn Sắc Vi. Trong số đám con cháu của gia tộc Sarman này, lực tinh thần của Udyr là mạnh nhất, năng lực cá nhân cũng xuất sắc nhất, chỉ có y mới có thể không chế được đài cơ giáp trí năng cấp S mà gia tộc Sarman mới nghiên cứu chế tạo, cũng chỉ có y mới có độ phối hợp với cơ giáp vượt qua 300%.

Đài cơ giáp cấp S kia sau này được đặt tên là “Ngân Tuyết”, là Udyr tự mình chọn, bởi vì ở trong mộng của y, luôn luôn xuất hiện một cánh đồng tuyết màu trắng bạc, cánh đồng tuyết mênh mông kia tựa hồ không có điểm dừng, cả đất trời bạt ngàn đều bị tuyết lớn bao phủ, cũng giống như trong những năm y rời khỏi thủ đô kia, ký ức hoàn toàn trống rỗng.

Udyr nhẹ nhàng sờ sờ mặt dây chuyền trên cổ.

Y quyết định đeo chiếc vòng này trên cổ, hơn nữa còn đem cơ giáp Ngân Tuyết của mình bỏ vào trong công tắc không gian của chiếc vòng, vẫn luôn cảm thấy mang chiếc vòng tượng trưng cho ký ức trong quá khứ này, sẽ có một loại cảm giác rất ấm áp.

Mặt dây chuyền ôn nhuận như ngọc đặt trong lòng bàn tay, tinh thạch màu xanh da trời giống như thiên không trong suốt được gột rửa sau cơn mưa, ánh huỳnh quang tản ra từ cái tên kia ở trong đêm tối càng trở nên rõ ràng và rực rỡ.

— Lăng Phong.

Udyr hơi hơi nheo mắt, nhẹ giọng nhắc lại một lần cái tên này dưới đáy lòng, sau đó mới xoay người rời khỏi gia tộc Sarman.

Thiên hà Isville, căn cứ bí mật trên tinh cầu Namics.

Nam nhân dáng người thon dài đang ở trong phòng sửa sang lại hành lý, vẫn như trước mặc một thân áo sơ mi quần dài đơn giản, có lẽ là do nhiều năm làm bác sĩ đã tạo nên tính cách ưa sạch sẽ, cho dù là ở trong căn cứ quân sự, hẳn trước sau vẫn giữ cho y phục trên người gọn gàng và sạch sẽ, áo sơ mi phẳng phiu dựng thẳng lên, quần dài cũng không có lấy một nếp nhăn hoặc vết bẩn, trên người thậm chí còn mang theo hương thơm tươi mát của sữa tắm.

Khác với Lăng Vũ thân là tướng quân lạnh lùng kiêu ngạo, trên người của anh trai Lăng Phong lộ ra một loại khí chất tao nhã rất thoải mái.

Là một bác sĩ nổi tiếng, cho dù là khi hấn đối mặt với bạn bè hay với bệnh nhân của mình, hẳn vẫn luôn có thói quen mang theo nụ cười trên mặt, đôi mắt trong trẻo đen láy cũng toàn là ôn hòa bình dị gần gũi.

Thế nhưng giờ phút này, sắc mặt nam nhân lại trầm xuống hiem thấy, bằng tốc độ nhanh nhất thu thập xong hành lý tùy thân, vội vã xoay người đi ra ngoài.

Lăng Vũ vừa vào cửa, đúng lúc nhìn thấy anh trai đi ra từ trong phòng, ánh mắt mang theo nôn nóng cùng bất an rõ rệt.

Lăng Vũ lập tức đứng ngăn ở trước mặt hấn. “Anh, anh làm như thế thì quá mạo hiểm, em không thể để anh trở về một mình!”

Lăng Phong thấp giọng nói. “Snow cứ nhiên một mình chạy tới học ở trường quân đội, anh không thể mặc kệ nó được.”

Sau khi biết người thiếu niên Lăng Vũ tình cờ gặp được ở căn cứ dưới đất là con trai của mình Snow, Lăng Phong cơ hồ muốn phát điên lập tức điều tra tung tích hiện giờ của nó, đứa trẻ kia cư nhiên lại to gan lớn mật một mình chạy tới viện y học quân sự của St. Romia để học, Lăng Phong vừa nghĩ đến Snow có thể sẽ bị phát hiện, trong lòng liền không thể bình tĩnh nổi, trái tim như bị dao cắt!

Lăng Phong ngẩng đầu nhìn em trai của mình, trong đôi mắt luôn ôn hòa tràn đầy kiên định cùng cố chấp. “Lăng Vũ, đừng ngăn cản anh, anh muốn đưa Snow về, anh không thể để nó bị vây trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy.”

Lăng Vũ trầm mặc một lát. “Nhưng mà, anh một mình đến Phá Quân tinh, vạn nhất bị người khác nhận ra....”

Lăng Phong thấp giọng nói. “Sẽ không, người của Quân bộ sớm cho rằng anh đã chết, bọn họ sẽ không ngờ được anh lại quay về Phá Quân tinh. An ninh ở Phá Quân tinh không nghiêm khắc như ở thủ đô, cũng không có người của gia tộc Sarman tại đó, anh dùng thân phận một bác sĩ bình thường lén lút trở về một chuyến, đem Snow đi là được.”

Lăng Vũ còn muốn khuyên hấn, lại bị anh trai trực tiếp ngắt lời. “Em yên tâm đi.” Lăng Phong vươn tay, vỗ nhẹ lên bả vai Lăng Vũ, “Đã qua mười tám năm, sự tồn tại của hai chúng ta, những người đó đã sớm quên đi rồi, bọn họ đều nghĩ em và anh đã chết.”

Năm đó sau khi Lăng Vũ giả chết, Lăng Phong ở bệnh viện cũng diễn một màn kịch giả chết, anh em hai người bí mật đi đến thiên hà Isville, trong suy nghĩ của những người ở Quân bộ, hai anh em bọn họ đích thật đã sớm chết từ lâu.

Thấy anh trai ánh mắt kiên định, Lăng Vũ cũng không ngăn cản nữa, dùng lực cầm tay hấn, nói. “Phải cẩn thận, có tình huống đột phát lập tức liên hệ với em, em phải vài người trong đội cận vệ âm thầm bảo hộ anh.”

Lăng Phong gật gật đầu. “Được rồi.”

Lăng Phong dứt lời liền xoay người rời đi, khi đi tới cửa, đột nhiên nghe được thanh âm cố ý đè thấp của Lăng Vũ truyền đến từ phía sau. “Anh lấy thân phận bác sĩ đến trường học gặp Snow, thuận tiện.... giúp em nhìn qua Tiểu Viễn, kiểm tra tình trạng thân thể của nó một chút....”

Lăng Phong quay đầu mỉm cười nói. “Yên tâm, anh sẽ cẩn thận kiểm tra, xác nhận thân thể nó không có vấn đề gì thì thôi.”

Sáng sớm ngày hôm sau, thời tiết vô cùng trong xanh, bầu trời quang đãng không mây, xanh biếc như được gột rửa.

Brian và Snow đã về tới trường học, sáng sớm liền rời giường cùng đến căn tin ăn cơm. Lâm Viễn và Caesar đang thay quân trang, chuẩn bị đến tham dự buổi lễ kỷ niệm 600 năm của đế quốc.

Lăng Phong được thuộc hạ thân tín của Lăng Vũ hộ tống đi đến Phá Quân tinh ở thiên hà Đại Hùng Tinh – Nơi đặt trụ sở của Học viện quân sự St. Romia.

Hấn cho rằng, hai anh em bọn họ đã “chết đi” suốt mười tám năm, tên của bọn họ, hấn đã sớm bị mọi người quên lãng.

Lại không nghĩ rằng, đối với một số người mà nói, hai cái tên này, chính là khắc cốt ghi tâm.

Hết chương 59.

60. Quyển 2 - Chương 60: Buổi Lễ

Ngày mùng 9 tháng 3 năm 799 theo lịch vũ trụ, người dân của đế quốc Lacey rất cuộc cũng được nghênh đón buổi lễ vô cùng long trọng kỷ niệm sáu trăm năm đế quốc.

Bắt đầu từ tám giờ sáng, toàn bộ các kênh truyền hình cùng hệ thống Internet trên các tinh cầu có người ở nằm trong phạm vi của chính quyền đế quốc đồng loạt tiến hành truyền hình trực tiếp buổi lễ long trọng này.

Quá trình diễn ra buổi lễ vô cùng phức tạp, sáng sớm là nghi thức tế lễ của hoàng thất, buổi sáng là đại duyệt binh của Quân bộ, buổi chiều là giai đoạn chúc mừng của công chúng, hết việc này đến việc khác, toàn bộ thủ đô được nhuộm đắm trong không khí náo nhiệt phi phàm, cho dù là cư dân sinh sống ở thủ đô hay là du khách từ những thiên hà khác tới tham quan điển lễ, trên mặt đều tràn đầy tươi cười hưng phấn.

Tám giờ sáng, nghi thức tế lễ của hoàng thất đúng giờ bắt đầu.

Bệ hạ Trand mang theo đội hộ vệ hoàng gia chậm rãi chạy qua tuyến đường dành cho xe huyền phù, hôm nay ông mặc một bộ lễ phục chính trang phức tạp mà hoa lệ, trên nền vải màu đen điểm xuyết thêm những đường chỉ viền màu bạch kim, bộ lễ phục được cắt may vừa vặn làm cho thân hình vốn cao lớn của ông càng thêm anh tuấn và uy nghiêm.

Quá trình diễn ra nghi thức tế lễ vô cùng dài dòng, biểu tình của bệ hạ Trand lại vẫn bình tĩnh, dựa theo lễ tiết tiến hành từng bước một, dàn nhạc Hoàng gia tấu lên khúc nhạc vang vọng tới tận mây xanh. Khi nghi thức tế lễ chấm dứt, tròn sáu trăm phát pháo hoa đồng thời được phóng lên cao, tiếng nổ thanh thúy vang lên không dứt, nền trời xanh trong như được gột rửa nhất thời nổ tung từng đoàn từng đoàn pháo hoa với màu sắc khác nhau, toàn bộ thiên không trong nháy mắt đó phẳng phất như bị hoa tươi phủ kín!

Đám đông nhất thời vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt vui mừng!

Bệ hạ Trand triệu hồi Sư Vương, sư tử tạo hình mạnh mẽ uy vũ mở tung đôi cánh màu bạch kim chói mắt, dưới sự hộ tống của đội hộ vệ hoàng gia, trực tiếp bay về phía lễ đài rộng lớn được dựng lên trên cao.

Tiếp ngay sau đó là nghi thức duyệt binh của Quân bộ, sáu đài cơ giáp cấp S có hình dáng màu sắc khác nhau từ một nơi không xa chình tề bay tới!

Cự long đen tuyền bay trên trời, đôi đồng tử màu vàng lấp lánh tỏa sáng, đi đến đâu liền cuốn tới chỗ đó một trận gió xoáy lạnh lẽo, chủ nhân của nó chính là chiến thần bất bại của đế quốc, quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang – Nguyên soái Rawson Bessemer.

Lôi Xà màu xanh thẫm, vẩy toàn thân dựng lên như đao nhọn, đôi đồng tử màu lục khiếp người lạnh lùng nhìn chăm chú xuống dưới chân, bên trong khoang điều khiển của nó, chính là quân đoàn trưởng quân đoàn Trường Xà — Tướng quân Drew Birch.

Ngân Tuyết màu trắng bạc, tựa như một chú chim được tạo nên từ băng tuyết, động tác khi bay lượn trên không trung cũng tiêu sái giống hệt chủ nhân của nó, nó chính là đại biểu cho quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi — Tướng quân Udyr Sarman.

Phi Tinh màu da cam, tựa như một ngôi sao lấp lánh nhất trên bầu trời, những nơi nó đi qua đều rải xuống một mảnh tinh quang đẹp mắt, nó chính là cơ giáp thuộc về quân đoàn trưởng quân đoàn Tinh Thần — Thượng tướng Byron Warwick.

Lưu Quang màu tím, thân máy được làm thành hình dạng cuộn sóng xinh đẹp, khi bay trên không trung, tựa như một đám mây màu tím thổi qua đỉnh đầu, nó là vật sở hữu của quân đoàn trưởng quân đoàn Lôi Đình – Thượng tướng August Orlando.

Áo Ảnh màu xanh, tựa như chiếc bóng mai phục ở một nơi bí mật gần đó, cơ giáp có chức năng ẩn hình mạnh nhất lúc ẩn lúc hiện trước mặt mọi người, cơ hồ là trong nháy mắt đã đến được lễ đài — người điều khiển nó chính là quân đoàn trưởng quân đoàn Áo Ảnh — Thượng tướng Evan Stoke.

Sư Vương, Hắc Long, Lôi Xà, Ngân Tuyết, Phi Tinh, Lưu Quang, Áo Ảnh, cả bảy đài cơ giáp cấp S cùng xuất hiện, khiến cho tiếng hoan hô trên hiện trường vang lên đỉnh tai nhức óc. Chỉ có tại buổi lễ kỷ niệm 100

năm một lần của đế quốc, quân đoàn trưởng của sáu quân đoàn lớn cùng với bộ hạ mới có thể điều khiển cơ giáp đồng thời xuất hiện, một màn long trọng như vậy trăm năm cũng khó thấy được, chẳng trách có rất nhiều người từ các thiên hà xa xôi cũng bỏ ra giá cao để chạy đến thủ đô xem lễ.

Lâm Viễn bọn họ bởi vì là quán quân trong trận thi đấu cơ giáp, cho nên được miễn phí vé vào cửa, hơn nữa còn ngồi ở khu vực có vị trí tốt nhất.

Cùng các học viên đứng trên khu dự lễ của công chúng, mắt Lâm Viễn không chớp nhìn từng đài từng đài cơ giáp bay qua trước mặt, cho đến khi cả sáu đài cơ giáp đã đi qua toàn bộ, Lâm Viễn rốt cuộc đưa ra kết luận. “Vẫn là Hắc Long đẹp mắt nhất.”

Trong số các cơ giáp có hình dáng khác nhau, cự long màu đen đích thực là vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác, bay qua không trung với khí thế phi phàm, hơn nữa người ngồi bên trong chính là cha của mình, Lâm Viễn tất nhiên cảm thấy Hắc Long là đẹp nhất.

Caesar thấy bộ dáng vui vẻ của cậu, nhin không được mỉm cười, nhẹ nhàng ôm chặt bờ vai của cậu, đến gần bên tai cậu thấp giọng nói. “Đó là cơ giáp của nguyên soái, đương nhiên phải là đẹp nhất.” Tuy rằng của phụ vương cũng không tệ, bất quá ở trước mặt Lâm Viễn, Caesar vẫn quyết định ca ngợi nguyên soái nhiều một chút. (đồ chân chó =)))

Lâm Viễn quả nhiên rất là hưởng thụ đối với câu nói này, quay đầu nhìn về phía Caesar, lộ ra nụ cười “Cậu thực có mắt nhìn”.

Mà giờ phút này, công tắc không gian trên cổ tay Caesar lại không phục rung lên liên tục.

Trong đầu cũng đồng thời vang lên thanh âm hưng phấn của Bạch Vũ. “Chủ nhân chủ nhân, ta biết người nói Hắc Long đẹp trai nhất chỉ là vì muốn lấy lòng Lâm Tiểu Viễn, kỳ thật ở trong lòng người, cơ giáp Bạch Vũ của mình mới là đẹp nhất có phải không? Ta nếu như xuất hiện, tuyệt đối có thể miểu sát toàn bộ cơ giáp có phải không?” (==))

Caesar. “...”

Người nếu như xuất hiện, tuyệt đối sẽ bị tất cả cơ giáp liên hợp lại miểu sát – quá lắm rồi!

Cùng lúc đó, bên trong ký túc xá của trường quân sự St. Romia.

Brian và Snow đang ngồi trên sofa xem truyền hình trực tiếp buổi lễ.

Những cơ giáp kia từng đài từng đài bay qua khu quan sát, người chủ trì cũng háo hức ngẩng cao thuận tiện giới thiệu cơ giáp cùng với lịch sử quang vinh của chủ nhân, Brian vừa xem TV, vừa bóc lạc cho Snow, bóc xong thì để vào trong đĩa, Snow có thể trực tiếp cầm lên ăn luôn.

Brian hoàn toàn kế thừa được tác phong “chiều chuộng bà xã” của cha, Omega của mình tuyệt đối phải chăm sóc thật tốt. Bóc cho cậu ăn bất quá chỉ là việc rất nhỏ, về sau cùng một chỗ rồi.... mấy việc vặt vãnh như tắm rửa linh tinh đều không cần Snow phải động tay, Brian vô cùng vui vẻ tự mình tắm cho cậu. (=.,=)

Snow rất thích ăn lạc, Brian bóc để trong đĩa, cậu cũng liền không khách khí trực tiếp bóc ăn.

Tuy rằng hai người không nói lời nào, nhưng không khí lại đặc biệt ấm áp.

Đúng lúc này, trong TV đột nhiên xuất hiện hai đài cơ giáp cấp S, màn ảnh được chia làm đôi đồng thời phát tới hình ảnh của hai cơ giáp, một đài trong đó Brian tất nhiên là vô cùng quen thuộc, chính là Lôi Xà màu xanh thẫm của cha nhà mình.

Nhảy cảm nhận thấy sắc mặt Snow hơi thay đổi, Brian lập tức đi đến ngồi xuống bên người cậu, nhẹ nhàng cầm tay cậu nói. “Cậu đừng lo lắng, cha tôi tuy rằng là quân đoàn trưởng quân đoàn Trường Xà, nhưng ông ấy cũng không cứng nhắc như mấy vị tướng quân lãnh huyết khác, ông ấy không đến tìm chúng ta, rõ ràng là đã có ý bỏ qua cho cậu.... Có tôi và baba ở đây, ông ấy sẽ không làm khó cậu.”

Snow nhẹ nhàng rút tay về, nói. “Tôi không sao, cậu về chỗ mình đi.”

Dựa vào Brian quá gần, làm cho đáy lòng Snow chẳng hiểu sao có chút khản trương, đành phải đuổi Brian về ghế sofa đối diện.

Brian cười ngồi trở lại, tiếp tục bóc lạc cho Snow.

Y cho rằng Snow là vì nhìn thấy Lôi Xà, quá khản trương cho nên mới thay đổi sắc mặt, lại hoàn toàn không nghĩ tới, giờ phút này, đồng thời xuất hiện trên màn ảnh được phân làm đôi, còn có một đài cơ giáp cấp S khác – Ngân Tuyết.

Cơ giáp thuộc về Udyr tướng quân của quân đoàn Sắc Vi, màu sắc, tên gọi, đều cực kỳ giống với “Dạ Tuyết” của Snow.

Sau khi các vị tướng quân ra mắt, kế tiếp chính là nghi thức đại duyệt binh.

Sáu quân đoàn lớn của đế quốc đều phái ra một đoàn quân chuyên biệt đại diện cho mình điều khiển quân hạm vẽ trên không trung một quỹ đạo đẹp mắt, dấu hiệu trên quân hạm của từng quân đoàn không giống nhau, huy hiệu hình mặt trời màu vàng rực rỡ trên quân hạm màu đen của quân đoàn Vinh Quang, đồ đằng hình rắn tràn ngập hơi thở thần bí của quân đoàn Trường Xà, hoa sắc vi màu trắng tinh xảo xinh đẹp trên quân hạm của quân đoàn Sắc Vi, ngôi sao lông lánh của quân đoàn Tinh Thần.... dân chúng đến xem có thể nói là đã được mở rộng tầm mắt.

Đội tiên phong, đội cận vệ, đội cơ giáp, đội phòng không đạn đạo, đội tấn công hỏa lực vũ khí hạng nặng, đội cứu viện, đội điều trị tiếp tế vân vân, từng đội quân khác nhau theo thứ tự diễu hành qua trước mặt, sau đó là những cơ giáp chiến đấu công nghệ cao mới được nghiên cứu và quân hạm từ lực lượng quân sự của đế quốc tiếp tục kéo lên.

Lâm Viễn thân là một học viên trường quân sự, nhất thời cảm thấy trong lòng tràn ngập cảm giác tự hào.

Quốc gia này mặc dù có rất nhiều điểm thiếu sót, nhất là sự quản chế mạnh mẽ đối Omega khiến cho người ta phải thất vọng và đau lòng, nhưng cậu vẫn rất yêu tổ quốc của mình. Khoảnh khắc đứng tại nơi đây, Lâm Viễn đột nhiên thấu hiểu những điều mà baba đã làm. Năm đó bị vây trong cuộc chiến nước sôi lửa bỏng giữa đế quốc và liên bang, tiền tuyến tử thương nặng nề, baba lựa chọn làm một quân nhân, nhất định phải cản dừng khí rất lớn.

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn không khỏi có chút xót xa.

Nếu không phải bởi vì baba là Omega mà bị Quân bộ xử trí, cuộc đại duyệt binh ngày hôm nay, hẳn là vẫn còn một quân đoàn nữa.

— Quân đoàn Âm Dạ lấy quân hạm màu lam thẫm và huy hiệu hình mặt trăng màu trắng bạc làm biểu tượng.

— Cùng với cơ giáp Chu Tước màu đỏ mỹ lệ tựa như được tắm trong hỏa diễm, không hề thua kém bất cứ một đài cơ giáp cấp S nào.

Nhưng mà giờ phút này, quân đoàn Âm Dạ đã bị cưỡng chế giải tán, baba không rõ tung tích, cơ giáp cấp S Chu Tước từng khiến cho quân địch vừa nghe tin đã sợ mất mật, vì muốn được sinh tồn thậm chí còn chủ động giáng thành cơ giáp cấp C, trốn ở trong công tắc không gian không dám lộ diện....

Từ liên kết tinh thần cảm nhận được cảm xúc suy sụp của chủ nhân, Chu Tước nhin không được nhẹ giọng an ủi. “Không sao đâu, chủ nhân, ta chỉ là tạm thời giáng xuống cơ giáp cấp C, Brian không có phá hư hệ thống trí năng của ta, về sau nếu có cơ hội, ta có thể thăng lại về cấp S.... Tướng quân nếu như còn sống, người và ông ấy nhất định sẽ có ngày đoàn tụ.”

Lâm Viễn nhẹ nhàng gật gật đầu, nắm chặt công tắc không gian trước ngực, ngẩng đầu nhìn về phía lễ đài mà bộ hạ đang đứng.

Lưu Quang màu tím cùng Ảo Ảnh màu xanh biến thành cơ giáp nhân hình im lặng đứng ở bên cạnh chủ nhân, Lâm Viễn nhin không được hỏi. “Liên thủ đuổi bắt người năm đó, chính là hai đài cơ giáp kia sao.... Lưu Quang và Ảo Ảnh?”

Chu Tước thấp giọng nói. “Đúng vậy. Chúng nó cùng là tác phẩm của một bậc thầy về cơ giáp, phối hợp vô cùng ăn ý. Hệ thống trí năng của chúng hoàn toàn khác so với những cơ giáp mà Aston lão tiên sinh chế tạo, Lưu Quang có tốc độ công kích vô cùng nhanh, thậm chí có thể so được với vận tốc ánh sáng. Chỗ đáng sợ nhất của Áo Ảnh chính là kỹ năng ẩn hình của nó, khi bị nó truy đuổi, ta hoàn toàn không thể phát hiện được sự tồn tại của nó.”

Lâm Viễn hơi hơi nhíu mày.

Lưu Quang và Áo Ảnh, một tím một xanh, ngoại hình của hai đài cơ giáp cũng vô cùng xinh đẹp, chỉ là đáy lòng Lâm Viễn lại không có cách nào sinh ra thiện cảm đối với bọn chúng. Nếu không phải chúng nó liên thủ đuổi bắt, Chu Tước cũng sẽ không bị giam trong bảo tàng đến mười tám năm ròng.

Trên lễ đài, mấy vị tướng quân đều mang biểu tình nghiêm túc ngồi tại chỗ, nhìn đoàn quân đi qua dưới đài.

Nghi thức duyệt binh kéo dài đến vài giờ đồng hồ, ngồi yên tại chỗ thực sự là quá mức nhàm chán, nguyên soái Rawson trước sau mặt vẫn không thay đổi, những tướng quân khác cũng sắp ngồi thành pho tượng. Udyr ngồi không yên, hơi hơi nheo mắt lại, quay đầu nói tới tướng quân Drew ở bên cạnh. “Drew, nghe nói lúc trước anh có mang quân đoàn Trường Xà đến Phá Quân tinh giám sát việc diễn tập quân sự? Địa hình ở chỗ đó thế nào?”

Drew nhíu mày nói. “Sao thế, anh đột nhiên cảm thấy hứng thú với chuyện này sao?”

Udyr tính cách quái dị, bình thường cảm thấy hứng thú đều là chút hoa cỏ, âm nhạc, bích họa linh tinh, thân là một tướng quân, Drew luôn cảm thấy y thực “không làm việc đàng hoàng”, y đột nhiên lại đứng đắn hỏi địa hình diễn tập quân sự, Drew nhất thời có chút kinh ngạc, nhin không được nghi hoặc nhìn y một cái.

Udyr mỉm cười nói. “Cơ giáp phi hành mới nghiên cứu chế tạo gần đây còn chưa được sử dụng trong thực chiến, tôi muốn mang đến Phá Quân tinh luyện binh. Anh trước đây đã đến qua một lần, công sự lần này liền giao cho tôi đi.”

Drew giật mình. “Anh muốn tự mình đi?”

Udyr gật đầu nói. “Suốt ngày ở thủ đô, thật sự là rất nhàm chán, còn luôn bị mấy trưởng bối trong nhà bức hèn, tôi muốn ra ngoài hít thở không khí chút, giảm bớt áp lực.”

Drew. “.....”

Udyr mỉm cười nói. “Trong nhà anh còn có Berg, vừa vặn có thể ở thủ đô lâu một chút bồi hấn. Lần diễn tập này để tôi đi cho, coi như là cứu giúp tôi.”

Nhắc tới Berg, Drew liền một trận tâm động.

Mấy ngày nay, Berg ở trên giường vô cùng nhu thuận và dịu dàng, thật sự làm được “tùy hấn xử trí”, kết hôn nhiều năm như vậy, Drew còn chưa từng thỏa mãn như vậy, khí sắc toàn thân đều tốt lên không ít.

Drew tâm tình khoái trá, liền bỏ qua cảm giác không vừa mắt ngày thường đối với Udyr, thấp giọng nói. “Được rồi, anh có thể đến rừng rậm Salman và khe vực Siberia xem xem, địa hình ở hai nơi đó rất thích hợp để diễn luyện không chiến cho cơ giáp phi hành.”

Udyr mỉm cười nói. “Cảm ơn.”

Drew hỏi. “Khi nào thì xuất phát?”

Udyr nghĩ nghĩ nói. “Ngày mai đi, nhân lúc sau khi buổi lễ chấm dứt có mấy ngày nhàn rỗi.”

Drew gật gù. “Đến lúc đó tôi sẽ đem bản đồ địa hình chi tiết cho anh.”

Các quân đoàn lớn của đế quốc phân công hợp tác, gia tộc Sarman cùng quân đoàn Sắc Vi luôn đóng tại khu vực thiên hà Cepheus.

So với tiền tuyến chiến hỏa liên miên, quân đoàn đóng tại thiên hà Cepheus không thể nghỉ ngơi là an toàn hơn, nhưng cũng bị trói buộc nhiều hơn.

Udyr cũng không thích tình trạng an ổn nhàm chán như thế này, trên thực tế, y đã sớm muốn đem quân đoàn đến một khu vực khác để chỉnh đốn lại một chút, nhưng lại bị ngăn cản bởi mệnh lệnh Quân bộ cho nên vẫn không hành động được, lần này tìm đúng thời cơ thoát lấy nhiệm vụ của Drew, đúng lúc có thể mang quân đoàn đi một chuyến tới căn cứ quân sự ở Phá Quân tinh.

Udyr căn bản không có nghĩ đến, người mà y đã giữ trong lòng hơn mười năm kia, giờ phút này, cũng đang trên đường đi tới Phá Quân tinh.

Sau khi buổi lễ chấm dứt, ngay buổi tối hôm đó, Lâm Viễn liền cùng huấn luyện viên Knox và các học viên quay trở về Phá Quân tinh.

Caesar trở lại vương cung một chuyến, mang theo rất nhiều thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega từ chỗ của đại vương huynh, để cho đội hộ vệ hoàng gia hộ tống đến trường học trước.

Phi thuyền vũ trụ mà bọn Lâm Viễn ngồi bay trong vũ trụ suốt mười giờ liền, chờ khi cậu đến được ký túc xá, Caesar đã sớm về tới nơi, Caesar cùng với đội hộ vệ hoàng gia hành động một mình, mang theo Bạch Vũ trực tiếp tiến hành chuyển tiếp không gian, tất nhiên là nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ của phi thuyền chở khách.

Brian và Snow đúng lúc cũng ở ký túc xá, Brian còn bày một bàn thức ăn lớn, nói là muốn tiếp đón Caesar và Lâm Viễn, thuận tiện chúc mừng bọn họ đại diện cho trường học lấy được ngôi quán quân trong trận thi đấu cơ giáp.

Lâm Viễn ngồi mười tiếng trên phi thuyền, đã sớm đói bụng, lôi ra rất nhiều quả ngũ tinh từ bên trong không gian lưu trữ của Chu Tước bày lên bàn, bốn người ngồi ở trong phòng ăn, vui vẻ ẩm áp cùng nhau ăn xong bữa khuya.

Caesar thấy không khí đêm nay rất tốt, liền cầm một chai rượu đỏ quý giá cùng bốn chiếc ly chân dài ra, mỉm cười nói. “Đêm nay hiếm khi cả bốn chúng ta đều ở đây, uống chút rượu chúc mừng đi.”

Lâm Viễn chưa từng uống rượu, thấy Caesar rót rượu, nhịn không được nói. “Uống rượu? Không tốt lắm đâu?”

Brian thoải mái khoát tay. “Sợ cái gì! Chỉ uống một chút thôi, tửu lượng của cậu không kém như vậy chứ? Một ly đã say? Lại nói kỳ nghỉ lần này vẫn còn dư một ngày, ngày kia mới phải lên lớp, uống say cũng không có việc gì đâu!” Dừng một chút, lại bổ sung, “Cậu đã mười tám tuổi rồi, cũng không phải trẻ con, chẳng lẽ đến rượu cũng không dám uống sao?” (Cứ khiêu khích đi ~~ =))

Lâm Viễn nói. “Nhưng tôi chưa từng uống a, không biết tửu lượng có tốt không, lỡ như tôi uống say lại bắt đầu làm loạn thì làm sao bây giờ?”

Caesar mỉm cười. “Tửu lượng của cậu thế nào, đêm nay vừa lúc có thể thử xem. Cho dù có uống say thật, ở trong ký túc xá cũng không có chuyện gì.”

Caesar vừa nói như vậy, Lâm Viễn cũng không phản đối nữa, hưng phấn mà nhận lấy chén rượu trong tay hắn.

Brian ân cần rót một ly cho Snow, đến gần bên tai cậu ôn nhu nói. “Cậu có uống được không? Nếu không được thì đổi đồ uống.”

Snow vẻ mặt bình thản nói. “Ném thử một chút xem sao.”

Bốn người vừa ăn khuya vừa uống rượu, không khí bên trong ký túc xá khó có được trở nên náo nhiệt.

Brian chủ động nâng chén rượu lên. “Bốn người chúng ta có thể ở cùng một gian ký túc xá coi như là hữu duyên, đến, làm một ly!”

Kỳ thật bốn người ở cùng một chỗ cũng không chỉ thuần túy là duyên phận, việc sắp xếp chỗ ở này, lúc trước Caesar đã để hiệu trưởng động tay động chân. Đương nhiên, Brian cũng sẽ không đem cái chân tướng phá hư không khí như thế nói ra. Nói là duyên phận, nghe vào thực cảm động.

Dưới sự kêu gọi của Brian, ba người cũng giơ chén rượu, âm thanh chạm cốc thanh thúy vang lên ở trong phòng.

“Cụng ly!”

Snow biểu tình bình tĩnh uống cạn một chén rượu.

Lâm Viễn biểu tình hưng phấn uống cạn một chén rượu.

Brian và Caesar ngó nửa chén rượu còn lại trong tay, hai mắt nhìn nhau.

Hai Omega này uống rượu chẳng khác nào uống nước sôi, sức chiến đấu của hai Alpha bọn họ nhất thời bị miểu sát.

Lâm Viễn lần đầu tiên uống rượu, loại rượu đỏ này so với tưởng tượng của cậu uống còn ngon hơn, uống một ly đầu óc đã nóng lên, Lâm Viễn chủ động đứng dậy rót đầy cho mình và Snow, giơ ly lên nói. “Snow, chúng ta quen biết nhau trên phi thuyền vũ trụ ở tỉnh cầu Oman, đến trường học còn thành xá hữu, thật sự là rất có duyên, đến làm một ly!”

Snow cũng mỉm cười nói. “Ân, cụng ly.”

Hai người nâng chén cụng ly, lại uống một hơi cạn sạch ly rượu đỏ.

Brian và Caesar nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Caesar vốn đang nghĩ, nếu Lâm Viễn uống say, hẳn có thể thuận tiện chăm sóc Omega của mình một chút, ôm cậu về phòng ngủ, đắp chăn cho cậu, lau mồ hôi cho cậu gì đó, nghĩ đến liền cảm thấy tim đập loạn nhịp.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, tửu lượng của Lâm Viễn cư nhiên lại cao như vậy!

Brian cũng không nghĩ tới, Snow cư nhiên lại có thể mặt không đổi sắc mà uống rượu!

Giấc mộng Omega nhà mình quá chén làm chuyện xấu nháy mắt tan biến, uống nửa ngày, Snow và Lâm Viễn vẫn như trước mặt đầy trấn định uống rượu, mà trước mắt Brian và Caesar lại bắt đầu nổi sao.

Buổi tối hôm đó, Lâm Viễn và Snow lấy hành động thực tế nói cho hai Alpha này biết — Muốn chuốc say bọn tôi, luyện thêm vài năm nữa đi.

Kết quả cuối cùng là, Brian và Caesar bị hai Omega tiểu quái thú tửu lượng khủng bố liên thủ quật ngã.

Snow và Lâm Viễn nâng hai Alpha đã say khướt này đưa đến phòng ngủ xong, lúc này mới trở lại phòng ăn, tay chân lạnh lẽo thu dọn bàn, sắp xếp lại các loại thực phẩm mang về từ thủ đồ, thuận tiện còn hàn huyên trong chốc lát về gia hương.

Mấy ngày đến thiên hà Cepheus này, đối với Lâm Viễn và Snow mà nói, tựa như đã trải qua một giấc mộng ly kỳ.

Lâm Viễn biết được thân phận Omega của mình, gặp được cha ruột của mình, còn dưới tình huống ngoài ý muốn bị Caesar đánh dấu,

Snow về tới căn cứ dưới lòng đất xa cách đã lâu, tìm được nguyên liệu chế tạo thuốc ức chế, thiếu chút nữa bị Quân bộ bắt đi, cuối cùng còn chủ động dâng mình lên để Brian đánh dấu.

Tuy rằng bị đánh dấu tạm thời, cũng hiểu rõ hậu quả nghiêm trọng nếu thân phận mình bị phơi bày, nhưng khó có được là, tâm tính của bọn họ vẫn không thay đổi, cho dù thân là Omega, về sau sẽ gặp nhiều gian khổ, nhưng đáy lòng bọn họ vẫn tràn ngập niềm tin và dũng khí.

Hết chương 60.

61. Quyển 3 - Chương 61: Gặp Lại

Ngày 11 tháng 3, Học viện quân sự St. Romia cuối cùng cũng bắt đầu chính thức lên lớp.

Tin tức Lâm Viễn và Caesar đại diện cho trường học tham gia thi đấu toàn quốc giành được quán quân rất nhanh liền truyền ra toàn trường, hội sinh viên ở trên mạng Internet nội bộ đặc biệt làm ra một bài viết riêng nói về trận thi đấu, trên trang mạng vinh danh được thiết kế tinh mỹ công bố tư liệu của tất cả các tuyển thủ dự thi, video quay lại mỗi trận đấu đều có thể trực tiếp nhấp vào xem.

Là một trong số ít các Beta có mặt trong đội ngũ dự thi, Lâm Viễn nhất thời trở thành người nổi tiếng trong toàn trường.

Trước đây khi lấy được á quân trong trận thi đấu nội bộ, tên tuổi Beta tiểu quái thú của Lâm Viễn cũng đã sớm truyền khắp trường học, lúc này nhìn vào biểu hiện ưu tú của cậu ở trận thi đấu toàn quốc, nhóm Beta trong trường lại càng bội phục cậu sát đất.

Lâm Viễn tuy không giống rất nhiều Alpha sở hữu dáng người cao ngất cùng khí tràng mạnh mẽ, nhưng bộ dạng cậu dễ nhìn, trên mặt lại luôn tươi cười, một tiểu soái ca sáng sủa giống ánh mặt trời như vậy thực dễ dàng nhận được thiện cảm của các nữ sinh. Sáng sớm đi ở trong vườn trường, thường có một số nữ sinh Beta xa lạ chủ động chào hỏi Lâm Viễn, cá tính của Lâm Viễn lại hiền hòa, đối phương chủ động nói chuyện thì cậu cũng sẽ cười trả lời.

Một đường đi tới, số học tử học viên tình cờ gặp gỡ thật sự là quá nhiều.

Caesar rất khó chịu với việc này, một tắc cũng không rời theo sát ở phía sau Lâm Viễn, hận không thể dán lên trên trán Lâm Viễn một dòng chữ thật to “Người này đã có chủ” hoặc “Đây là Omega của Caesar”, miễn cho mấy người đó có suy nghĩ vẩn vơ gì về Lâm Viễn.

Bởi vì bị Caesar dùng ánh mắt sắc bén quét qua, những người tìm đến gần Lâm Viễn rõ ràng đã giảm đi rất nhiều. Lâm Viễn cũng không hề phát hiện ra chuyện này, vẫn như trước thực hưng phấn vừa nói chuyện với Caesar, vừa đi về phía lớp học.

Vào đến phòng học, bạn học Becker lập tức cười hì hì đi tới, giơ ngón tay cái lên nói. “Đội trưởng, khá lắm! Tôi có xem thi đấu trực tiếp, các cậu thật sự rất giỏi a!”

Đã lâu không nhìn thấy bạn học Becker tóc đỏ, thần kinh thô này, Lâm Viễn bỗng dưng cảm thấy rất thân thiết, nhin không được cười vỗ vỗ vai y. “Mười ngày nghỉ lần này, cậu đi đâu a?”

Becker gãi gãi đầu, nói. “Cùng cha mẹ tôi đi du lịch.”

Lâm Viễn cười nói. “Chẳng trách, cả cánh tay đều đen đi một vòng.”

Becker sờ sờ cánh tay màu chocolate của mình, cười cười. “Hắc, tôi đi ra biển, tắm nắng ngoài bãi cát a!”

Carl thấy Lâm Viễn, cũng đi tới, thấp giọng nói. “Lâm Viễn, trưa nay sau khi tan học đến ký túc xá của tôi một chuyến đi, chị cậu gửi đồ chuyển phát nhanh đến đây, cậu lúc ấy không có ở trường học, cậu Fuente bảo tôi ký nhận giúp cậu.”

Lâm Viễn vừa gặp được bạn học liền nhanh chóng bỏ quên Caesar, đây thật sự một thói quen không tốt.

Caesar ngẩng đầu nhìn về phía Carl, vừa vặn bắt gặp ánh mắt ý vị thâm trường của Carl.

— Chẳng lẽ y cũng biết chuyện Lâm Viễn là Omega? Là cậu của y, bác sĩ Fuente nói sao?

Suy nghĩ như vậy khiến cho Caesar nhúu mày khó chịu.

Ánh mắt ôn nhu của Carl khi nhìn Lâm Viễn làm Caesar cảm thấy cực kỳ phản cảm, Alpha đối với Omega của mình có dự vọng độc chiếm vô cùng mạnh mẽ, bản năng của bọn họ bài xích những Alpha khác tới gần. Thế nhưng Lâm Viễn lại cố tình là một tên ngốc trì độn, một chút cũng không có tự giác bản thân là Omega, còn cùng Carl nói nói cười cười....

Thậm chí còn cùng Carl giống như bạn bè tốt mà vỗ vỗ vai, bắt tay....

Caesar rút cuộc không thể nhịn được nữa, vươn tay gắt gao ôm chặt bả vai Lâm Viễn, vừa kéo cậu đến một góc vắng vẻ của phòng học, vừa thấp giọng nói. “Nhanh đi tìm chỗ ngồi đi, chuẩn bị vào lớp rồi.”

“..... Nga!” Lâm Viễn cũng không nhận ra được dị thường, cười cười với Carl, rồi đi theo Caesar tới một góc vắng người trong phòng học.

Quy củ của trường quân đội vô cùng nghiêm khắc, chỗ ngồi trong phòng học đều là xếp theo số thứ tự, Lâm Viễn và Caesar có số thứ tự liền nhau, vừa vặn có thể ngồi cùng nhau.

Mỗi khi nghĩ đến việc này, Caesar liền cảm thấy vô cùng may mắn vì trước đây mình đã lợi dụng thân phận vương tử để hiệu trưởng đổi ký túc xá, Lâm Viễn vốn không phải số 49, mà là số 47, cùng một ký túc xá với Carl, hiệu trưởng sau khi đổi ký túc xá xong cũng thuận tiện đem số thứ tự của Lâm Viễn sửa lại.

Duyên phận thật sự là kỳ diệu, Caesar cũng không nghĩ tới lúc ấy chỉ là tùy tiện thay đổi, cư nhiên lại đem Omega của mình đổi tới bên người.

Quay đầu liếc sang nhìn Lâm Viễn, ánh mắt của Caesar không khỏi trở nên ôn nhu. Thấy cậu chưa điều chỉnh được màn hình, Caesar liền chủ động lại gần giúp cậu cẩn thận chỉnh cho tốt.

Lâm Viễn quay đầu mỉm cười. “Cảm ơn a.”

Caesar nhìn không được, nói. “Không cần khách khí với tôi như vậy.”

Lâm Viễn “Nga” một tiếng, cũng không lưu tâm tới thâm ý trong lời nói của Caesar, cúi đầu tìm thời khóa biểu ở bên trong màn hình cẩn thận xem xét.

Chương trình học của hệ chỉ huy được sắp xếp vô cùng chặt chẽ, cơ hồ mỗi ngày đều là một khóa lại tiếp một khóa từ sáng sớm đến chiều muộn.

Nội dung phải học của năm nhất rất nhiều, bao gồm lý luận căn bản về quân sự, lịch sử quân sự đế quốc cận đại, lý luận cùng diễn tập thực chiến về điều khiển quân hàm, còn có cơ học vũ trụ, khoa học tự nhiên vân vân, thời khóa biểu thật sự kín đặc, mỗi ngày đều phải lên lớp từ tám giờ sáng cho đến tận năm rưỡi chiều, giữa trưa chỉ có thời gian một tiếng để nghỉ ngơi ăn cơm.

Rất nhanh đã đến tám giờ, thầy giáo đúng giờ đi tới.

Lớp học đầu tiên là lịch sử quân sự, khác với lúc dự thi vào trường chỉ kiểm tra lịch sử căn bản của đế quốc, thân là một học viên trường quân đội, bọn họ còn cần nắm được lịch sử chi tiết của liên bang Stellan, phải biết người biết ta.

Về mặt của giáo viên lớp lịch sử vô cùng nghiêm túc, lớp học bởi vậy cũng cực kỳ yên lặng.

Lâm Viễn một bên nghiêm túc nghe giảng, một bên làm bút ký, bởi vì về mặt quá mức chuyên chú, hấp dẫn sự chú ý của giáo viên trên bảng, bởi vậy lần đầu tiên điểm danh liền chọn số 49 ngồi ở góc.

“Bạn học Lâm Viễn.”

Lâm Viễn đứng lên. “Dạ.”

“Chính biến ở liên bang Stellan xảy ra vào thời gian nào?”

Lâm Viễn sửng sốt, vấn đề này cậu thật sự là không biết. Lúc trước khi dự thi chỉ ôn tập lịch sử đế quốc, cậu có thể đọc lầ lầ lịch sử đế quốc, nhưng lịch sử của liên bang không có trong phạm vi dự thi, cậu cũng không có thời gian để học.

Bởi vì không trả lời được, Lâm Viễn có chút ngượng ngùng gục đầu xuống, vừa muốn nói “Em không biết”, lại cảm thấy tay của mình đột nhiên bị Caesar cầm lấy, đầu ngón tay Caesar nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay, ở trên đó rõ ràng viết xuống mấy con số — 1, 7, 9.

Hai mắt Lâm Viễn sáng lên, lập tức ngẩng đầu đáp. “Là năm 179 theo lịch vũ trụ.”

Thầy giáo vừa lòng gật gật đầu. “Ừ, trả lời rất khá, không hổ là đội trưởng. Ngồi đi.”

Lỗ tai Lâm Viễn hơi hơi đỏ lên, ngồi xuống, quay đầu liếc mắt nhìn Caesar, Caesar mỉm cười niết niết lòng bàn tay của cậu, lúc này mới rút tay lại.

Động tác thân mật như vậy, Caesar làm đến vô cùng tự nhiên, nhưng Lâm Viễn lại cảm giác trái tim dường như đột nhiên ngừng mất nửa nhịp.

Cái gọi là mười ngón tay liền với lòng bàn tay, xúc cảm ấm áp khi ngón tay Caesar lướt qua, viết chữ trong lòng bàn tay cậu, khiến cho trái tim cậu tựa hồ cũng bị hấn ôn nhu đụng chạm, loại cảm giác này vô cùng kỳ quái....

Trước kia khi còn đi học, lúc giáo viên hỏi người bạn ngồi cùng bàn, Lâm Viễn cũng thường xuyên dùng phương pháp này để lén lút nhắc đáp án cho đối phương, lúc ấy hoàn toàn không có bất cứ cảm giác gì, thế nhưng hôm nay, ngón tay Caesar ở trong lòng bàn tay mình viết chữ, lại khiến cho Lâm Viễn đột nhiên tim đập không thôi.

Có lẽ là.... do quá khẩn trương đi? (=..=)

Lâm Viễn vì bản thân mà tìm lý do, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục đem lực chú ý tập trung vào bài giảng.

Thời gian một buổi sáng trôi qua rất nhanh, bốn tiết học liên tục khiến cho tinh thần mọi người đều mệt mỏi. Lâm Viễn và Caesar cùng đi đến nhà ăn ăn cơm, vừa vặn gặp được Brian và Snow ở cửa. Hai người bọn họ sở dĩ cùng một chỗ, là vì Brian sau khi tan học đã trực tiếp chạy tới cửa viện y học chờ Snow, đợi được mới cùng nhau đi đến nhà ăn.

Bốn người đi tìm chỗ ngồi, Snow tiếp tục phụ trách giữ chỗ, ba người còn lại đi lấy đồ ăn.

Sau khi trở về, Brian đã không còn kinh sợ như lúc trước với cái bàn chất đầy thức ăn của vị “Dạ dày đại vương” Lâm Viễn này, y đưa cho Snow một phần đồ ăn có khẩu vị thanh đạm, đương nhiên cũng không quên thuận tay lấy một đĩa bánh nếp Snow thích nhất.

Thấy Snow bắt đầu ăn bánh nếp, Brian nhìn không được mỉm cười hỏi. “Bánh nếp ở nhà ăn không ngon bằng tôi làm phải không?”

Snow biểu tình bình tĩnh gật gật đầu. “Ừ.”

Lâm Viễn đang vui đầu ăn cơm nghe được đại bát quái, lập tức ngẩng đầu lên, hiếu kỳ nhìn về phía Snow. “Cậu đã ném qua đồ cậu ấy tự làm sao?”

Snow nói. “Ừ, lúc ở nhà của cậu ta...”

Lâm Viễn kinh ngạc hỏi. “Cậu đã đến nhà cậu ấy a?!”

Snow. “.....”

Lâm Viễn hiển nhiên là hiểu lầm. Điều này cũng khó trách, Snow và Brian đã ở trước mặt bạn cùng ký túc xá công khai quan hệ người yêu, lúc này Snow đến nhà của Brian, Lâm Viễn tự nhiên sẽ liên tưởng theo phương hướng “gặp gia trưởng” kia.

Brian thấy Snow bộ dáng xấu hổ, lập tức gõ gõ bàn, nói với Lâm Viễn. “Này này, mau ăn cơm của cậu đi.”

Lâm Viễn ánh mắt hiếu kỳ đảo qua một vòng trên người Brian và Snow, lúc này mới thu hồi tầm nhìn, “nga” một tiếng, tiếp tục thản nhiên vui đầu ăn.

Giữa trưa sau khi trở lại ký túc xá, Lâm Viễn mang lòng hiếu kỳ mãnh liệt chạy đến trong phòng ngủ của Snow, nhẹ giọng hỏi. “Snow, cậu thực sự muốn cùng một chỗ với Brian? Không nghĩ tới các cậu lại tiến triển nhanh như vậy, đã đến mức về gặp cha mẹ rồi...”

Snow không có cách nào giải thích chi tiết với cậu, đành phải gật gật đầu nói. “Ừ.”

Lâm Viễn nhìn cậu ta một cái, tâm tình phức tạp xoay người về phòng của mình.

— Người tốt như Snow, hẳn là phải cưới một đại mỹ nữ tính tình ôn nhu mới đúng, cùng một chỗ với Brian, Lâm Viễn luôn có loại cảm giác giống như “một bàn sơn hào hải vị bị lợn rừng gặm mất”.

Brian bị đánh giá là “lợn rừng” giờ phút này đang ở trong phòng ngủ của Caesar.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Caesar lúc này mới mở miệng hỏi. “Tôi vẫn muốn hỏi cậu, Snow không phải đã nói ngày nghỉ sẽ ở lại trường làm thí nghiệm sao? Tại sao lại đột nhiên đến thủ đô, còn cùng trở lại với cậu?”

Về thân phận của Snow, Brian vốn cũng không tính gặt Caesar.

Chung quy Caesar là người bạn đã chơi với y từ nhỏ tới lớn, là người y tín nhiệm nhất, về sau cùng ở trong một ký túc xá, mũi Caesar lại miễn cảm như vậy, chuyện Snow là Omega cũng không thể nào giấu giếm hoàn toàn được.

Brian dứt khoát quyết định nói chân tướng cho Caesar. “Còn nhớ không, trước đây cậu đã từng hỏi tôi, có thể có một loại thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega giấu giếm qua được cửa kiểm tra huyết thanh của trường học hay không?”

Caesar giật mình, thấp giọng nói. “Snow cậu ta thật sự là....”

Brian gật gù đầu. “Cậu ấy thật sự là Omega, đến thủ đô là để tìm thuốc ức chế, chuyện này baba tôi cũng biết.”

Tâm tình Caesar nhất thời có chút phức tạp.

— Hóa ra, phán đoán ban đầu mới là chính xác nhất.

Còn nhớ ngày đầu tiên bốn người bọn họ gặp nhau tại căn ký túc xá này, mũi Caesar đã nhạy cảm nhận ra khí tức Omega nhàn nhạt, lúc ấy còn tưởng mũi có vấn đề nên không để ý, quanh co lòng vòng lâu như vậy rốt cuộc lại xác định được kết quả — hai người bạn ký túc xá này đích xác đều là Omega.

Caesar nhin không được sờ sờ mũi, thần sắc phức tạp nói. “.... Lâm Viễn cũng vậy.”

Brian khiếp sợ trợn mắt. “Cái gì?! Lâm Viễn.... cũng vậy?”

Cái này hoàn toàn nhìn không ra a!

Tiểu quái thú có lượng cơm ăn lớn như vậy, tửu lượng cao như vậy, thao tác cơ giáp lợi hại bạo lực như vậy, cư nhiên lại là Omega? Điều này nếu để những người khác ở trường biết được, tuyệt đối sẽ bị dọa đến cầm rút dây dất, nhất là mấy Alpha thua dưới tay cậu ta, phỏng chừng sẽ xấu hổ muốn chết.

Caesar nhìn ánh mắt khiếp sợ của bạn tốt, bất đắc dĩ nhún nhún vai, nói. “Lúc trước để hiệu trưởng đổi ký túc xá, không nghĩ tới, cư nhiên lại chuyển tới hai Omega.... Tôi cũng thấy chuyện này vô cùng kỳ.”

Brian sững sốt trong chốc lát, lúc này mới phục hồi tinh thần, cười nói. “Khụ, cậu có cảm thấy hay không, hai người chúng ta giống như là đã trúng lớn?”

Caesar cũng mỉm cười nói. “Đúng vậy, còn là phần thưởng hạng nhất.”

Thưởng cho hai Omega tiểu quái thú, khiến cho hai Alpha bọn họ đều nể được tư vị ngọt ngào khi thích một người, thậm chí còn tìm được người mà họ muốn bảo vệ cả một đời.... Đây không phải phần thưởng hạng nhất thì là cái gì?

Brian và Caesar liếc mắt nhìn nhau, tâm tình vui vẻ mỉm cười.

— Tương lai khi kết hôn, nhất định phải tặng cho vị hiệu trưởng đại nhân đã đổi ký túc xá một hồng bao thật lớn.

Lâm Viễn ngủ ở phòng bên cạnh, vẫn còn vì việc Snow sơn hào hải vị như vậy lại bị đầu heo Brian này gặm mất mà buồn bực không thôi.

Snow lại hoàn toàn không hề cảm thấy buồn ngủ.

Chương trình học của viện y học cũng nặng nề không kém gì hệ chỉ huy, vừa bắt đầu năm nhất đã trực tiếp đi vào những môn học căn bản của ngành y như giải phẫu học, bệnh lý học, sinh lý học gì đó, lý luận cùng thực tiễn đan xen, chương trình học mỗi ngày đều được xếp chặt kín, cơ hồ không có thời gian để nghỉ ngơi.

May mà Snow đã nắm được rất nhiều kiến thức, trước đây thường xuyên đọc những bộ sách nói về y học, cho nên khởi điểm của cậu so với những bạn học khác trong ban cao hơn rất nhiều, học mấy môn cơ bản này vô cùng thoải mái.

Giống như người trong ký ức kia.... làm một bác sĩ nổi tiếng, vẫn là giấc mộng lớn nhất từ nhỏ tới lớn của cậu.

Lăn qua lộn lại không ngủ được, Snow dứt khoát từ trên giường ngồi dậy, sửa sang lại áo blouse trắng cùng mấy dụng cụ ống nghe linh tinh của mình một chút.

Ba tiết buổi chiều nay, giáo viên sẽ mang bọn họ đến bệnh viện tổng quân khu tham quan trung tâm y học lớn nhất trên Phá Quân tinh, nghe nói chỗ đó có rất nhiều tiêu bản bệnh lý, Snow lấy sách điện tử ra, nghiêm túc ôn tập lại những nội dung đã học trong buổi sáng hôm nay.

Trong bệnh viện tổng quân khu ở Phá Quân tinh.

Trưởng khoa nhân sự nhìn nam nhân bộ dáng bình tĩnh ở trước mặt, mỉm cười nói. “Bác sĩ Charlie, nếu không có vấn đề gì, ngài có thể bắt đầu chính thức nhậm chức ở bệnh viện tổng quân khu từ ngày hôm nay, văn phòng của ngài là ở số bảy khu đặc chủng.”

Charlie mỉm cười nói. “Cảm ơn.”

Khi nam nhân xoay người rời đi, áo blouse trắng sạch sẽ chỉnh tề phát lên một độ cong nhu hòa trên không trung.

Trưởng khoa nhân sự nghi hoặc nhìn bóng dáng của hắn, ông luôn cảm thấy trên người nam nhân này tựa hồ có loại khí chất ôn hòa thực đặc biệt, khi mỉm cười rất có phong độ, thời điểm nói chuyện với hắn, tâm tình cũng sẽ không tự chủ được mà trở nên thoải mái.

Bác sĩ Beta tên Charlie ngoại hình trung bình, là ở thiên hạ khác tới đây tìm việc, tốt nghiệp từ một học viện y học rất bình thường, cũng không có thành quả nghiên cứu khoa học gì đặc biệt, ưu điểm duy nhất là đã làm bác sĩ rất nhiều năm, kinh nghiệm phong phú.

Bởi vì bệnh viện quân khu gần đây đang thiếu người, sau khi thông qua phỏng vấn cùng kiểm tra chuyên môn, viên trưởng liền tuyển chọn hắn.

Trưởng khoa nhân sự nhìn bóng dáng nam nhân biến mất ở cuối hành lang, chẳng hiểu sao lại cảm thấy, nam nhân này đáng lẽ không nên bình thường như thế.

Trên người hắn tựa hồ có một loại khí chất rất đặc biệt, hòa nhã, ôn nhu, giống như cơn gió mùa xuân, khiến người khác không tự chủ được muốn tới gần.

Quân hạm chủ của quân đoàn Sắc Vi, bên trong khoang thuyền chỉ huy.

Udyr như có chút đắm chiêu nhìn vào bản đồ địa hình chi tiết lấy được từ chỗ tướng quân Drew, cuối cùng chọn địa hình phức tạp ở rừng rậm Salman và địa hình rộng lớn của đại bình nguyên phía đông làm sân diễn tập cho cơ giáp phi hành.

Quân đoàn rất nhanh đã đến căn cứ quân sự ở Phá Quân tinh, vị sĩ quan quản lý ở căn cứ quân sự cung kính nghênh đón cả đoàn hạ xuống.

Căn cứ quân sự lớn nhất trong toàn đế quốc nằm trên Phá Quân tinh, chiếm hơn nửa diện tích cả tỉnh cầu, phạm vi gần một ngàn km.

Quân đoàn Sắc Vi trực tiếp đóng quân tại căn cứ, nhóm binh lính ngày thường được huấn luyện nghiêm khắc mặc dù đến nơi xa lạ vẫn như trước rất có trật tự, Udyr cùng mấy vị sĩ quan cấp dưới đi tuần tra sơ

qua tình trạng của quân đoàn một lần, bố trí tốt nhiệm vụ diễn tập ngày hôm sau, lúc này mới xoay người đi về phòng nghỉ của mình.

Căn cứ quân sự ở Phá Quân tinh thường xuyên có các quân đoàn lớn lui tới, nơi nghỉ ngơi dành cho các sĩ quan tự nhiên cũng sẽ không qua loa. Udyr nhìn xung quanh chỗ ở của mình một lần, kết cấu ba phòng hai gian, phỏng theo thiết kế của phòng khách sạn xa hoa, vô cùng sạch sẽ.

Udyr cởi quân trang, ở trong phòng tắm đơn giản tắm rửa qua một chút, nằm ở trên giường dự định nghỉ ngơi.

Thời tiết ở Phá Quân tinh so với trong tưởng tượng của y còn nóng bức hơn, ở thủ đô bốn mùa đều như xuân đã quen, vừa đến Phá Quân tinh, thân thể liền có chút không thích ứng. Nằm trong chốc lát, cảm thấy nhiệt độ thân thể không bình thường, Udyr nhíu nhíu mày, gọi cơ giáp của mình từ trong công tắc không gian trước ngực ra, thấp giọng nói. “Ngân Tuyết, đến kiểm tra một chút, ta hình như hơi phát sốt.”

Ngân Tuyết lập tức tiến hành kiểm tra đơn giản cho chủ nhân, rất nhanh liền cho ra kết quả. “Chủ nhân, nhiệt độ cơ thể của người lên đến gần ba mươi chín độ, bạch cầu cao tới 189, có thể là bị cảm? Nguyên nhân cụ thể còn cần bác sĩ chuyên môn tới khám.”

Cơ giáp tuy rằng có thể làm kiểm tra số liệu đơn giản, nhưng dù sao cũng không có chỉ số thông minh giống như con người, không thể tiến hành phân tích và trị liệu chính xác đối với bệnh tật.

Udyr hơi hơi nhíu mày.

Thân thể y luôn vô cùng khỏe mạnh, cho dù là thay đổi môi trường không thích ứng được, cũng không thể nào lập tức sinh bệnh đi?

Đáy lòng có chút nghi hoặc, Udyr liền gọi tới máy truyền tin của bệnh viện tổng quân khu, nói với viện trưởng. “Giáo sư Kenny, phiền ngài phái hai bác sĩ nội khoa đến đây, ta vừa đến Phá Quân tinh, thân thể không thoải mái, để bác sĩ kiểm tra cẩn thận cho ta một chút.”

Viện trưởng lập tức cung kính nói. “Vâng! Tướng quân!”

Quân đoàn Sắc Vĩ vốn cũng có quân y, bất quá đó đều là những người thuộc gia tộc Sarman, nếu gọi bọn họ đến xem bệnh, thì rất nhanh, mấy vị chú bác và ông nội ở thủ đô bên kia đều sẽ biết việc y bị bệnh. Udyr rất phản cảm việc các trưởng bối trong nhà “chú ý” đến y chẳng khác nào giám thị, cho nên mới nhất thời thay đổi chủ ý, mời bác sĩ xa lạ ở bệnh viện quân khu đến xem bệnh.

“Charlie, đợi đã.” Giáo sư Will khu đặc chắn đột nhiên gọi nam nhân trẻ tuổi đang đi về phía văn phòng lại, đến gần bên tai hần nhẹ giọng nói. “Tôi vừa nhận được tin tức của viện trưởng, bên nhà khách ở quân khu hôm nay có một vị sĩ quan vừa mới đến, thân thể không thoải mái, yêu cầu chúng ta phải người tới kiểm tra một chút. Gần đây nhân lực của bệnh viện không đủ, những bác sĩ khác đều đang tiếp bệnh nhân, chỉ có cậu nhàn rỗi, có thể theo tôi đi một chuyến không?”

Charlie mỉm cười gật gật đầu. “Được, tôi đi chuẩn bị lại một chút.”

Vì để thuận tiện cho việc khám bệnh cho các sĩ quan, bệnh viện tổng quân khu cách tòa nhà tiếp khách rất gần. Hai người mang theo máy xét nghiệm mini cùng một số dược phẩm cần thiết cùng nhau đi tới nhà khách, không đến năm phút đồng hồ đã đến nơi.

Vị sĩ quan kia ở tại phòng dành cho khách quý ở tầng cao nhất, trên đỉnh mỗi căn phòng dành cho khách quý đều có cửa sổ dùng mặt mã nghiệm chứng, sĩ quan cao cấp sở hữu cơ giáp phi hành có thể trực tiếp mở cửa sổ ra để cơ giáp chở mình rời khỏi nơi này, lúc trở về cũng có thể trực tiếp hạ xuống từ nóc nhà, vô cùng tiện lợi.

Phòng khách quý được trang bị xa hoa, ở trong đó, khẳng định là sĩ quan cấp bậc trên thiếu tướng.

..... Sẽ là ai đây?

Cùng giáo sư Will đi về hướng căn phòng, đáy lòng Lăng Phong chẳng hiểu sao đột nhiên cảm thấy khẩn trương.

Hắn lần này đến Phá Quân tinh, dùng là tên giả và tư liệu giả, trên mặt cũng mang một tầng mặt nạ chỉnh hình đặc chế, đem dung mạo nguyên bản hoàn toàn che đi. Charlie bây giờ, nhìn qua bất quá chỉ là một bác sĩ Beta dung mạo bình thường, ngay cả Lăng Vũ cũng nói cơ hồ không nhận ra được hắn.

Tư liệu cùng ngoại hình của mình đều không có một chút sơ hở nào, nhưng đáy lòng Lăng Phong lại dâng lên một tia bất an kỳ quái.

Hai người thông qua nghiệm chứng cùng nhau đi vào trong phòng, chỉ thấy một nam nhân dung mạo tuấn mỹ đang mặc áo tắm rộng rãi tựa vào đầu giường.

Bởi vì vừa tắm rửa xong, mái tóc dài màu bạch kim của nam nhân tùy ý tản ra ở bên tai, tư thế lười biếng tựa vào đầu giường, lộ ra một loại ưu nhã cùng gợi cảm độc đáo như loài báo châu Mỹ, dưới áo tắm màu trắng rộng mở, là lồng ngực màu mật ong rộng lớn mà rắn chắc, bắp thịt xinh đẹp trên cánh tay và chân cũng tràn ngập mỹ cảm khỏe khoắn.

— Đó là một Alpha nam có huyết thống tinh thuần, trên người phát ra mị lực mãnh liệt, quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi, người có cá tính đặc biệt nhất Quân bộ, Udyr Sarman.

Giáo sư Will hiển nhiên là nhận ra người này, lập tức cung kính hành lễ. “Tướng quân!”

Udyr tựa hồ rất không thoải mái, hơi hơi nhú mày lại, trong thanh âm trầm thấp cũng lộ ra một tia khàn khàn. “Ta hình như phát sốt, vô cùng đau đầu, các anh lại đây kiểm tra một chút.”

Will lập tức quay đầu nói. “Charlie, cậu kiểm tra thân thể cho tướng quân một chút, tôi đến xét nghiệm huyết thanh.”

Nói xong một lúc lâu vẫn không có tiếng đáp lại, Will nhịn không được quay đầu, liền thấy biểu tình của vị bác sĩ mới tới này vô cùng mất tự nhiên, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Will nghi hoặc gọi. “Charlie?”

Bị Will gọi tới, Lăng Phong lúc này mới phục hồi tinh thần, cười cười nói. “.... Tôi biết rồi.”

Lăng Phong điều chỉnh biểu tình trên mặt một chút, nhẹ nhàng siết chặt nắm tay, thở sâu, đeo khẩu trang, lúc này mới đi tới bên giường.

Udyr đang nghiêng người tựa vào bên giường rót cuộc chậm rãi mở mắt, ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diện với đôi mắt đen láy trong veo của vị bác sĩ bên trên kia. Vị bác sĩ ở trước mặt mang khẩu trang, thấy không rõ dung mạo, nhưng đôi mắt kia....

Đôi mắt xinh đẹp như vậy....

Giống như hai viên bảo thạch màu đen tinh khiết...

Udyr đột nhiên cảm giác một trận tim đập nhanh, trái tim giống như bị người khác dùng lực siết lấy, ngay cả hô hấp đều trở nên khó khăn.

Một ít đoạn ngắn mơ hồ không ngừng vụt qua trong đầu, trực giác của y nói cho y biết, chính mình trong trí nhớ cũng đã từng chìm đắm trong một đôi đồng tử màu đen mê người như vậy, chỉ là, y đã hoàn toàn không nhớ gì cả.

Thấy nam nhân tới gần bên giường, Udyr đột nhiên vươn tay, dùng sức nắm lấy cổ tay hắn, thấp giọng hỏi. “Cậu là ai?”

Hết chương 61.

62. Quyển 3 - Chương 62: Điều Quang

Trong nháy mắt bị nam nhân kia nắm lấy cổ tay, hô hấp của Lăng Phong cứng lại, ngay cả trái tim thậm chí cũng ngừng đập.

— Chẳng lẽ đã bị y nhận ra.

Suy nghĩ như vậy khiến cho Lăng Phong hoảng sợ, lại rất nhanh bị lý trí phủ định hoàn toàn. Nguy trạng của bản thân hiện tại, đến cả em trai ruột là Lăng Vũ cơ hồ cũng không thể nhận ra, Udyr đã sớm mất đi ký ức làm sao có thể phát hiện được.

Lăng Phong điều chỉnh lại biểu tình một chút, ra vẻ bình tĩnh nói. “Tướng quân, tôi đến kiểm tra thân thể cho ngài.”

Udyr nhìn thẳng vào mắt của Lăng Phong, thấp giọng hỏi. “Có phải ta đã từng gặp cậu rồi hay không?”

Lăng Phong mỉm cười nói. “Ngài có lẽ đã nhận nhầm rồi đi? Tôi mới đến đây công tác được vài ngày, trước giờ chưa hề gặp ngài.”

Người bác sĩ nam trước mặt có thanh âm nhu hòa, đôi mắt như mỉm cười, khiến Udyr có loại cảm giác quen thuộc vô cùng kỳ quái, mà trong giọng nói của hắn thể hiện rõ ràng sự tôn kính và xa cách, làm cho Udyr đột nhiên không vui nhú nhú mày.

Ngài, tướng quân.... Xưng hô như vậy nghe vào chẳng hiểu sao lại cảm thấy vô cùng chói tai.

Ngón tay cầm cổ tay hắn nhẹ nhàng siết chặt, Udyr trầm giọng hỏi. “Cậu tên là gì?”

Lăng Phong biểu tình bình tĩnh đáp. “Charlie.”

Udyr nhăn mày càng chặt – Charlie? Tại sao y lại cảm thấy, nam nhân này không nên có cái tên Charlie? Hắn nên gọi là gì? Mình đến cùng đã gặp hắn ở nơi nào? Udyr càng nghĩ càng đau đầu, lại vẫn không nghĩ ra nguyên nhân.

Lăng Phong mặt ngoài giả vờ bình tĩnh, lòng bàn tay lại tuôn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hơi thở của Udyr phả lên mặt mình, cổ tay bị nắm lấy cơ hồ sắp bị nhiệt độ trên người y làm cho bỏng rát.

Dù sao cũng là nam nhân từng hoàn toàn đánh dấu mình, chất dẫn dụ rất dễ dàng gây ảnh hưởng đến nhau, mặc dù đã dùng thuốc ức chế tạm thời áp chế lại, thế nhưng rung động vẫn như cũ mãnh liệt đến độ khó có thể bỏ qua.

Đối diện với đôi đồng tử màu lam thâm thúy kia, nhìn bóng dáng của mình phản chiếu trong mắt y, hình ảnh quen thuộc như thế, khiến đáy lòng Lăng Phong đột nhiên cảm thấy đau đớn. Ánh mắt nghiên cứu và nghi hoặc của Udyr giống như thanh đao sắc nhọn, trực tiếp chui tới nơi mềm mại nhất dưới đáy lòng, đem thành lũy vốn dĩ kiên cố trong trái tim nháy mắt đâm cho vỡ nát.

Người hắn từng yêu, đã sớm không nhận ra hắn...

Khoảnh khắc gặp lại, hình ảnh y nắm lấy tay hắn hỏi “Ta có phải đã từng gặp cậu”, có vẻ thực đáng cười.

Lăng Phong mạnh mẽ duy trì bình tĩnh trên mặt, nhẹ giọng lặp lại. “Tướng quân, mong ngài phối hợp, tôi muốn kiểm tra thân thể cho ngài một chút.”

Udyr cúi đầu, thấy làn da trắng nõn trên cổ tay của nam nhân bị mình siết đến đỏ bừng, vội vàng rút tay về, đáy lòng chẳng hiểu sao lại có chút xót xa, thậm chí còn sinh ra loại xúc động muốn giúp hắn xoa xoa cổ tay, xóa tan những vết bầm kia.

Có lẽ là do phát sốt, đầu óc Udyr hỗn loạn thành một mảnh, căn bản không thể nào bình tĩnh suy nghĩ, đành phải tạm thời phối hợp nằm xuống giường, để cho vị bác sĩ đang khiến cho cảm xúc của y dao động đến làm kiểm tra chi tiết cho mình.

Lăng Phong rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, đeo ống nghe cẩn thận kiểm tra tình trạng tim cùng buồng phổi của y.

Nhẹ nhàng cởi bỏ áo tắm màu trắng của y, ngoài ý muốn thấy trên ngực y có đeo một cái vòng cổ màu lam, bên trong mảnh tinh thạch trong veo tựa như bầu trời khắc một cái tên vô cùng quen thuộc – Lăng Phong.

Sống lưng Lăng Phong đột nhiên cứng đờ, ngón tay thậm chí không tự giác run lên nhè nhẹ.

Vòng cổ này.... y cứ nhiên vẫn còn giữ?

Bên tai truyền đến thanh âm thúc giục của giáo sư Will. “Charlie, làm kiểm tra nhanh lên, kết quả huyết thanh ở chỗ tôi sắp xong rồi.”

“.... Vâng.” Lăng Phong thở sâu, điều chỉnh cảm xúc một chút, bắt đầu làm kiểm tra sức khỏe toàn diện cho Udyr.

Lăng Phong lấy tay nhẹ nhàng ấn ấn ngực, bụng cùng một vài vị trí khác trên người y, nhẹ giọng hỏi. “Nơi này có đau không?”

Udyr: “..... Không đau.”

“Còn nơi này?”

“..... Có một chút.”

Lăng Phong hoàn toàn tiến vào trạng thái bác sĩ chuyên nghiệp, tận lực bảo trì bình tĩnh làm kiểm tra sức khỏe cho bệnh nhân của mình.

Mà Udyr lại vẫn không dời mắt dõi theo hắn.

Làm bác sĩ, lấy tay tiếp xúc với thân thể bệnh nhân là phương thức kiểm tra cơ bản nhất. Udyr từ trước đến nay rất ghét tiếp xúc thân thể với người khác, nhưng kỳ quái là, bị nam nhân trước mặt này đụng chạm, y cứ nhiên không hề có một chút cảm giác phản cảm nào.

Ngón tay nam nhân vô cùng thon dài, đầu ngón tay có một vết chai mỏng, xúc cảm ấm áp khi lướt qua làn da, tựa như đang dùng lông vũ nhẹ nhàng cào cào vào trái tim y.

Loại ôn nhu quen thuộc này, thậm chí còn làm cho Udyr trầm mê trong đó.

Dường như trong ký ức xa xôi, cũng từng có hình ảnh giống như vậy, cặp mắt đen láy trong veo kia, nhìn chăm chú vào mình, lộ ra ý cười nhu hòa, bên tai cũng là thanh âm mềm nhẹ đến mức làm cho lòng người ngứa ngáy –

“Udyr, anh rốt cuộc là không thoải mái ở chỗ nào?”

“Dạ dày của tôi rất đau, mấy ngày nay ăn cái gì cũng không vào.”

“Nhưng theo như kết quả vừa rồi tôi kiểm tra, dạ dày của anh hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.”

“..... Phải không?”

“Đúng vậy.”

“Nga. Kỳ thật là tôi cố ý giả bệnh, bởi vì tôi muốn gặp em.”

“.....”

Udyr thấy được hình ảnh của mình rất nhiều năm về trước, nằm trên giường bệnh trắng tinh trong bệnh viện, nắm lấy tay của vị bác sĩ kia, mặt dày mày dạn quần lấy đôi hắn kiểm tra cho mình, vị bác sĩ trẻ rõ ràng chưa từng gặp qua bệnh nhân nào không biết xấu hổ như vậy, bị cuốn lấy đến mặt đỏ tai hồng, lại cực kỳ bất đắc dĩ.

Tính tình của vị bác sĩ đó rất tốt, ánh mắt luôn luôn nhu hòa như vậy, trên mặt lúc nào cũng mang theo mỉm cười, tựa hồ có chọc hắn như thế nào hắn cũng sẽ không tức giận, nhất là thái độ đối đãi với bệnh nhân, vô cùng sẵn sàng và ôn nhu.

Một người ôn hòa như vậy, khiến cho người ta nhịn không được muốn gần gũi với hắn, thậm chí còn muốn chiếm lấy hắn.

Bên ngoài thì cùng hân trở thành bạn bè tốt, nhưng sâu dưới đáy lòng lại nổi lên một suy nghĩ ác liệt và điên cuồng –

Muốn đem nam nhân tao nhã này áp đảo trên giường, hung hăng ôm lấy hân cả một đêm, làm cho đến khi hân khóc, cầu xin tha thứ, khiến cho thế giới của hân chỉ còn lại mình mình, nhìn biểu tình bị dục vọng chi phối xuất hiện trên mặt hân – biểu tình kia so với lúc mỉm cười nhất định càng thêm động lòng người.

Rất thích hân....

Thích đến mức muốn hân lưu lại bên người mình mãi mãi.

Nhìn đến nụ cười bất đắc dĩ của hân đối với mình, liền cảm giác đáy lòng tràn đầy hạnh phúc.

.....

Lăng Phong bằng tốc độ nhanh nhất làm xong kiểm tra cho Udyr, xoay người đi theo giáo sư Will đối chiếu kết quả.

Sốt cao khiến cho Udyr càng thêm đau đầu, thân thể tựa như bị vây trong ngọn lửa, cơ hồ muốn bốc cháy. Tầm nhìn trước mắt dần dần trở nên mơ hồ không rõ, hai nam nhân mặc áo khoác trắng cách đó không xa đang thảo luận cái gì, Udyr hoàn toàn không nghe rõ được.

Trong đầu đột nhiên hiện lên những ký ức mơ hồ, khát vọng mãnh liệt ở sâu trong nội tâm chính là “Độc chiếm người kia”.

Nam nhân trong trí nhớ không thấy rõ dung mạo, chỉ có cặp mắt đen bóng mang theo ý cười kia là rõ ràng giống như những ngôi sao xinh đẹp giữa bầu trời đêm.

Cái loại khát vọng mãnh liệt muốn hoàn toàn giữ lấy hân này, tựa như hạt giống phá đất mà ra, nhanh chóng mọc rễ nảy mầm dưới đáy lòng, toàn bộ trái tim tràn ngập một loại cảm xúc dày đặc mà nóng rực, cơ hồ muốn sinh sôi nứt toác mà bật lên.

Udyr gắt gao đè lại vòng cổ trước ngực, thanh âm khàn khàn nói. “..... Lăng Phong..... Là em sao?”

Một câu nói ra trong vô thức, khiến cho vị bác sĩ trẻ tuổi mặc áo blouse trắng đột nhiên cứng ngắc, bàn tay ở trong túi áo dùng lực siết chặt, đầu ngón tay không ngừng phát run, khuôn mặt được che sau khẩu trang trong nháy mắt cũng trở nên tái nhợt một mảnh.

Will nhận được có chút không đúng, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hân hỏi. “Charlie? Charlie? Cậu làm sao vậy?”

Lăng Phong kìm nén chua xót trong đáy mắt, thấp giọng nói. “Tôi.... Xin lỗi, tôi có chút không thoải mái... Vừa rồi nói đến đâu rồi?”

Will lúc này mới nói tiếp. “Tình trạng của tướng quân Udyr lúc này hân là do nhiễm khuẩn, trên Phá Quân tinh có một loại vi khuẩn hình XI rất đặc biệt, ảnh hưởng rất lớn đối với Alpha, sau khi lây nhiễm sẽ xuất hiện tình trạng sốt cao không ngừng, đau đầu muốn nứt ra. Tướng quân có lẽ mấy ngày nay sức miễn dịch tương đối thấp, sau khi đến Phá Quân tinh lại chưa kịp thích ứng, mới lây nhiễm loại vi khuẩn này.” Will nghĩ nghĩ, nói. “Tôi bây giờ đem tiêu bản về làm xét nghiệm, sau khi xác định vi khuẩn gây bệnh sẽ lập tức tiến hành trị liệu. Cậu trước tiên cứ ở lại chỗ này giúp y hạ nhiệt độ.”

Lăng Phong gật gật đầu. “Được.”

Giáo sư Will vội vã xoay người rời đi.

Trong phòng nhất thời trở nên trầm mặc, Udyr nằm ở trên giường tựa hồ rất không thoải mái, trong vô thức hô lên hai chữ “Lăng Phong” mơ hồ, càng làm cho trái tim Lăng Phong như bị dao cắt.

Lăng Phong đứng ở trong phòng trầm mặc thật lâu, lúc này mới thở sâu, xoay người ngồi lại vào bên giường.

Udyr đã rơi vào trạng thái thần trí mơ hồ, trán nóng đến cơ hồ muốn bốc cháy, trong miệng lại không ngừng kêu cái tên mà y đã nghĩ tới nhiều năm nhưng trước sau vẫn không thể nhớ được –

“Lăng Phong....”

Nhìn nam nhân không thoải mái chau mày, nghe thanh âm khàn khàn của y hô lên tên của mình, trái tim Lăng Phong giống như bị một đôi tay dùng lực siết chặt, đau đớn mãnh liệt nhanh chóng lan tràn đến tận xương, thậm chí còn có loại xúc động muốn rơi nước mắt.

— Hẳn từ trước đến giờ chưa từng hối hận vì quyết định lúc đó.

— Thế nhưng, khi hắn nghe được thanh âm khàn khàn của Udyr gọi ra cái tên “Lăng Phong”, cái loại đau đớn cùng rung động mãnh liệt này, tựa như đột nhiên bị mấy cân thiết chùy nện vào trong lòng, cơ hồ muốn đập nát hẳn.

Lăng Phong vươn tay đến, nhẹ nhàng vuốt lên hàng lông mày nhú chặt của nam nhân, một lần lại một lần không ngại phiền liên tục đối khảm mặt chườm lạnh cho y.

Hoàn toàn không nhận thấy được, động tác chăm sóc “bệnh nhân đặc biệt” này của mình có bao nhiêu ôn nhu.

Trong phòng yên tĩnh đến độ chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

Cũng không biết đã qua bao lâu, giáo sư Will rốt cuộc tính ra kết quả, trực tiếp kết nối tới máy truyền tin trong phòng, nói. “Charlie, đã xét nghiệm ra nguyên nhân gây bệnh, đúng là bị nhiễm khuẩn, lập tức tiêm cho tướng quân chất kháng sinh hình XI, có vấn đề thì báo ngay cho tôi.”

Lăng Phong gật gật đầu nói. “Đã biết.”

Lấy thuốc từ trong hòm ra tiêm cho Udyr, lại cẩn thận giúp y đắp chăn, Lăng Phong ngồi ở bên giường, trầm mặc nhìn số liệu trên máy theo dõi — nhịp tim cùng hô hấp của y dần dần có xu hướng vững vàng hơn, nhiệt độ cơ thể cũng chậm rãi hạ xuống. Loại vi khuẩn này tuy rằng lúc phát bệnh rất mạnh, nhưng may mà ảnh hưởng đối với thân thể cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần đúng bệnh bốc thuốc, rất nhanh là có thể khỏi hẳn.

Udyr sau một giờ phát sốt rồi cuộc đã hoàn toàn lui xuống, an tâm tiến vào trạng thái ngủ say.

Lăng Phong cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, rót nước đặt ở đầu giường, ánh mắt phức tạp nhìn nam nhân đang an tâm ngủ trên giường, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Mùi chất dẫn dụ quen thuộc của Udyr bên trong phòng ngủ làm cho hắn cơ hồ sắp không chịu nổi, cho đến tận khi rời khỏi phòng, nhịp tim vẫn như trước không thể khống chế được. Lăng Phong tựa ở trên tường, hít vào một hơi thật sâu, lúc này mới xoay người đi ra cửa.

Lúc bước nhanh trở lại bệnh viện, đã là ba giờ chiều.

Khí hậu của Phá Quân tinh lúc nào cũng vô cùng nóng bức, hôm nay lại là ngày nắng, Lăng Phong chỉ đi trên đường có năm phút đồng hồ, trán đã toát ra một tầng mồ hôi. Sau khi đến văn phòng rửa mặt bằng nước lạnh, Lăng Phong mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Hắn lần này đến Phá Quân tinh, chỉ là vì muốn gặp Snow và Tiểu Viễn một lần, ngoài ra, những việc khác đều không nằm trong phạm vi hắn cần quan tâm.

Ngoài ý muốn gặp Udyr, coi như là một sự cố nhỏ nhỏ.

Đáy lòng Lăng Phong thậm chí còn ôm suy nghĩ may mắn — Udyr hôm nay sốt cao, sau khi tỉnh ngủ nói không chừng cũng không nhớ rõ. Hơn nữa, mình ngày nay tốt như vậy, Udyr nhất định là không thể nhận ra.

Nghĩ như vậy, đáy lòng cũng bình tĩnh hơn một chút, Lăng Phong đứng trước gương chỉnh đốn lại áo blouse trắng, xoay người đi về phía trung tâm bệnh lý.

Trước khi hắn đến Phá Quân tinh, đã điều tra chi tiết qua về tình trạng của nơi này,

Hôm nay vừa vặn là ngày 11 tháng 3, là ngày khai giảng chính thức của Học viện quân sự St. Romia. Chương trình học vào thứ hai được sắp xếp cho học viên viện y học, buổi chiều có ba khóa bệnh lý học thực

tiền, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, giáo viên sẽ mang bọn họ đến trung tâm bệnh lý ở bệnh viện tổng quân khu để tham quan.

Bệnh viện tổng quân khu trên Phá Quân tinh cách trường quân sự St. Romia chỉ có mấy trăm mét, bệnh viện này được toàn quyền phụ trách thay nhân viên của nhà trường hướng dẫn cho các học viên viện y học quân sự. Những khóa lý luận bình thường tất nhiên là giảng dạy trong giảng đường ở trường học, mà khi đề cập tới bệnh lý, hình ảnh thực tiễn cùng với chương trình học thực hành trong ngoài khoa lâm sàng, tất cả đều được tiến hành bên trong bệnh viện này.

— Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho Lăng Phong nhận lời mời tới bệnh viện này làm bác sĩ.

Việc quản lý trong trường quân đội vô cùng nghiêm khắc, người ngoài rất khó tiến vào. Chỉ cần hẩn lưu lại trong bệnh viện tổng quân khu, hẩn sẽ có rất nhiều cơ hội để tiếp xúc với Snow.

Lăng Phong bước nhanh đến trung tâm bệnh lý, người phụ trách ở ngoài cửa có chút nghi hoặc hỏi. “Tôi hình như chưa từng nhìn thấy anh.”

Lăng Phong đem thẻ công tác của mình đưa cho y xem. “Tôi là bác sĩ mới tới, đến trung tâm bệnh lý tìm một ít tiêu bản.”

Đối phương cẩn thận kiểm tra thẻ công tác của hẩn một lần, lúc này mới cười nói. “Nga, hóa ra là bác sĩ Charlie. Hôm nay có một tốp học viên đến tham quan, người ở bên trong phòng trưng bày tiêu bản rất đông, ngài trước hết cứ xem thể nào, nếu bất tiện thì chờ học viên đi rồi lại vào lấy.”

Lăng Phong mỉm cười nói. “Cảm ơn.”

Một ban của viện y học có hơn năm mươi người, đến tham quan nhất định sẽ bị phân làm nhiều tổ. Lăng Phong cũng không thể đi từng tổ mà tìm, như vậy rất dễ khiến người khác nghi ngờ.

Khi đi ngang qua một tầng trưng bày tiêu bản, thấy bên trong có rất nhiều học sinh mặc áo khoác trắng, bọn nhỏ mới mười tám tuổi, trên người tràn ngập tinh thần và sức sống, tốp năm tốp ba đang phân tổ tự do tham quan, trên mặt tràn đầy biểu tình hưng phấn.

Con trai của mình đang ở nơi này....

Nhiều năm không gặp như vậy, cũng không biết nó đã lớn thành bộ dạng gì!

Lăng Phong đứng ở cửa nhìn thoáng qua căn phòng, thở sâu, nhẹ nhàng gõ cửa.

Trợ giáo mở cửa, nhìn thấy nam nhân mặc blouse trắng, sưng sốt một chút, hỏi. “Anh là? Tôi tại sao chưa từng gặp?”

Lăng Phong mỉm cười nói. “Tôi là bác sĩ vừa đến công tác ở Diêu Quang tinh, tới chỗ này tìm mấy tiêu bản bệnh lý.”

Trợ giáo sưng sốt một chút. “Diêu Quang tinh?”

Lăng Phong mỉm cười nói. “..... Cũng chính là Phá Quân tinh, xin lỗi, tôi đã quen cách gọi ở quê hương.” Lăng Phong dừng một chút, “Có thể để tôi vào lấy vài tiêu bản được không? Bên trong hình như có rất nhiều học sinh?”

Nam nhân trước mắt tác phong nhanh nhẹn, trên mặt mang theo tươi cười ôn nhu, thêm dáng người hẩn thon dài mà cân xứng, một thân áo khoác trắng chỉnh tề sạch sẽ giống như vừa được ủi qua, cho người khác ấn tượng đầu tiên vô cùng tốt.

Chỉ là lấy tiêu bản mà thôi, trợ giáo tất nhiên sẽ không làm khó hẩn, cười nói. “Học viên viện y học đúng lúc tham quan ở bên cạnh, không sao đâu, bọn họ tham quan tự do, anh theo tôi đi vào lấy đi.”

Lăng Phong mỉm cười nói. “Cảm ơn.”

Thời điểm đi vào trong phòng, đa phần các học viên đều đang nghiêm túc quan sát, chỉ có một số ít có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ ngẩng đầu liếc mắt nhìn hẩn.

Mà trong số đó có một người vẫn không chuyển mắt nhìn hẩn.

Cơ hồ là trong nháy mắt khi hắn nói ra mấy tiếng “Diêu Quang tinh” kia, học viên đó liền đột nhiên ngừng đầu lên.

Lăng Phong đối diện với đôi mắt của cậu, trái tim đột nhiên run lên.

Một đôi mắt màu lam trong veo tựa bầu trời, cực kỳ giống....

Udyr.

Thiếu niên dáng người mảnh khảnh cao ngất, mái tóc màu bạch kim mềm mại rũ ở bên tai, làn da trắng nõn khiến cho dung mạo của cậu có vẻ đặc biệt nhã nhặn, cặp mắt màu lam giống Udyr như đúc, đang mang theo cảm xúc khiếp sợ, không chuyển mắt nhìn chăm chú vào mình.

Snow....

Lăng Phong cơ hồ là ngay cái nhìn đầu tiên đã nhận ra con trai của mình.

Cố nén xúc động đi qua ôm cậu vào lòng, Lăng Phong ra vẻ bình tĩnh cầm mấy phần tiêu bản đi ra, mỉm cười nói lời từ biệt với trợ giáo. Trước khi đóng cửa rời khỏi phòng triển lãm tiêu bản, lại làm bộ lơ đãng ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Snow.

Snow đối diện với ánh mắt của hắn, không hề do dự đứng lên nói. “Thầy.”

Người trợ giảng nghi hoặc quay đầu hỏi. “Sao vậy, Snow?”

Snow biểu tình bình tĩnh nói. “Em có chút không thoải mái, đi toilet một chuyến.”

....

Thật lâu trước kia, bên trong toà thành dưới lòng đất tối tăm ẩm ướt.

Nam nhân ôm con trai của mình, ngữ khí ôn nhu giảng giải về những truyền thuyết lâu đời.

“Khi con người còn ở tại địa cầu, thường thông qua biến động của những ngôi sao trên bầu trời để phán đoán phương hướng và thời tiết. Thiên hà Đại Hùng Tinh có bảy tinh cầu, kết thành hình dạng như một cái thìa, được gọi là “Bắc Đẩu thất tinh”. Khi mà cán của chòm sao Bắc Đẩu chỉ về hướng bắc, chính là mùa xuân. Chỉ hướng nam, chính là mùa hạ. Chỉ hướng tây thì là mùa thu, chỉ hướng đông chính là mùa đông.”

“Bắc Đẩu thất tinh? Baba, bảy tinh cầu kia tên gọi là gì nha?”

“Thiên Khu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang.... Quên đi, nhiều quá con sẽ không nhớ được, con cứ nhớ Diêu Quang tinh là được rồi, bởi vì hiện tại chỉ có Diêu Quang tinh được khai phá thành căn cứ quân sự, cũng chính là Phá Quân tinh của chúng ta, những tinh cầu khác đều không có người ở.”

“Nga! Diêu Quang tinh, tên thật là dễ nghe! Baba, chờ con trưởng thành, có thể đến Diêu Quang tinh mà baba nói để học không? Con cũng muốn giống như baba, làm một bác sĩ thật tốt...”

Hết chương 62.

63. Quyển 3 - Chương 63: Thời Thơ Ấu

“Baba, chờ con trưởng thành, có thể đến Diêu Quang tinh mà baba nói để học không? Con cũng muốn giống như baba, làm một bác sĩ thật tốt...”

Thanh âm non nớt của hài đồng vang vọng bên tai, rõ ràng đến độ tưởng như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua.

Cậu lúc còn rất nhỏ, từng cùng baba sống trong “tử thành” một đoạn thời gian.

Cậu còn nhớ rõ, không khí trong tòa thành dưới lòng đất luôn mang theo một cỗ hơi thở ẩm ướt, bên trong căn cứ to như vậy chỉ có mấy vị lão nhân của tổ chức Mạch nước ngầm và hai cha con bọn họ, baba mỗi

ngày đều kể cho cậu nghe đủ loại truyền thuyết xa xưa, cái tên Diêu Quang tinh cậu vẫn luôn ghi tạc sâu trong đáy lòng — bởi vì cậu biết, baba từng học tại viện y học quân sự tốt nhất ở Diêu Quang tinh.

Việc mà trước đây Snow thích nhất, chính là ngồi ở trong lòng baba nghe ông kể các loại chuyện xưa.

Thanh âm của Lăng Phong vô cùng dịu dàng, kể chuyện xưa rất dễ nghe, Snow ngồi trong lòng ông, nghe ông kể các loại truyền thuyết lâu đời, cảm thấy trong lòng đặc biệt an ổn và hạnh phúc.

Trong suốt thời thơ ấu, cậu không hề có bất cứ người bạn nào, chỉ có một người thân là baba.

Đối với tiểu Snow mà nói, baba chính là bầu trời của cậu, là toàn bộ thế giới của cậu.

Những ngày an ổn thanh bình như vậy, kéo dài gần nửa năm.

Tòa thành Lạc Hà được xưng là “Tử thành” này ngăn cách với bên ngoài nhiều năm, rất nhiều thực phẩm lưu trữ trong đó đều đã quá hạn, hơn nữa không khí bên trong thành Lạc Hà không sạch sẽ, Snow vẫn chỉ là một đứa trẻ, sức chịu đựng không tốt, căn bản không thể nào sống ở trong này một thời gian dài. Lăng Phong bị bức đến bất đắc dĩ, đành phải mang theo con trai về tinh cầu Oman.

Có lẽ là trong lúc mang thai gặp phải nhiều khó khăn, Snow từ khi sinh ra đã có vấn đề về tim, không thể chữa được, cần phải tiến hành phẫu thuật cấy ghép tim. Lăng Phong mang theo con trai đến nhà người bạn tốt nhất khi còn học đại học – bác sĩ Ward. Ward có một phòng thí nghiệm độc lập ở tinh cầu Oman, Lăng Phong vừa lúc có thể thuận tiện chăm sóc con mình.

Ký ức thời thơ ấu của Snow, chính là những ký ức bên ba khắp nơi cùng baba.

Snow cùng baba sống nương tựa lẫn nhau, hơn nữa thân thể từ nhỏ đã không tốt, cho nên cậu tuy mới chỉ năm tuổi nhưng đã vô cùng hiểu chuyện, baba nói cái gì cậu liền nghe cái đó. So với mấy đứa bé cùng tuổi thích nghịch ngợm phá phách, Snow ngoan ngoãn đến độ quả thực không giống như một nam hài năm tuổi.

Cậu rất nghe lời. Cho nên, khi Lăng Phong đột nhiên đưa cậu đến phòng thí nghiệm bí mật của bác sĩ Ward, đặt cậu vào trong khoang đông lạnh muốn tiến hành trị liệu đông lạnh cho cậu, cậu cũng không hề nghi ngờ, thực nghe lời ngoan ngoãn nằm trong đó, còn an ủi baba đang mang vẻ mặt khổ sở. “Không sao đâu, baba, con coi như ngủ một giấc là được...”

Loại khoang trị liệu đông lạnh này thường dùng cho bệnh nhân bị suy kiệt chức năng cơ thể, có thể đem người ta tạm thời ướp lạnh, dựa vào dịch dinh dưỡng bên ngoài cơ thể để duy trì tính mệnh. Tim của Snow ngày càng suy kiệt, nhịp tim chậm đến đáng sợ, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng đập, nếu không tiến hành phẫu thuật thay tim thì cậu sẽ không thể sống nổi nữa.

Cho nên Lăng Phong mới nhẫn tâm ướp lạnh nhi tử, lấy tế bào từ trên người cậu bắt đầu nuôi cấy cơ quan.

Cách thức tạo ra loại cơ quan nhân bản phục chế này vô cùng phức tạp, nếu không cẩn thận, cơ quan được tạo ra sẽ vướng phải đủ loại khuyết điểm không thể cấy ghép được. Snow tuổi còn nhỏ cũng không rõ những điều này, cậu chỉ biết nghe lời ở trong khoang đông lạnh ngủ say, đối với hết thảy bên ngoài đều hoàn toàn không biết gì cả.

Đến khi bác sĩ Ward rốt cuộc làm xong phẫu thuật cấy ghép tim cho cậu, rồi đợi cậu tỉnh lại, thời gian đã yên lặng trôi qua ròng rã năm năm.

Khi Snow tỉnh lại thậm chí còn không biết chính mình đang ở đâu, bị ướp lạnh trong thời gian dài khiến cho toàn bộ cơ thể cậu đều sắp héo rút, gầy đến mức như da bọc xương. Thân thể cậu vẫn là đứa trẻ năm tuổi kia, nhưng tuổi thực của cậu lại là mười tuổi, thời gian năm năm giống như đã bị rút toàn bộ khỏi sinh mệnh của cậu, chỉ để lại một khoảng trống rỗng.

Cậu không còn gặp được baba nữa.

Theo bác sĩ Ward nói, trong khoảng thời gian mà cậu ngủ say đã xảy ra rất nhiều chuyện, tướng quân Lăng Vũ bị khai trừ quân tịch, bí mật của tổ chức Mạch nước ngầm bị phơi bày, Quân bộ tiến hành truy bắt trên diện rộng đối với thành viên Mạch nước ngầm, baba vì lán nạn nên phải tạm thời rời khỏi nơi này, không rõ tung tích.

Snow kinh ngạc ngồi nghe, đại não trì độn gian nan tiêu hóa những tin dữ khiến cậu không thể thừa nhận.

Có lẽ là do bị ướp lạnh đã lâu, nghe được tin baba không rõ tung tích, đến cả cảm giác rơi nước mắt cậu cũng sắp quên mất rồi.

Bắt đầu từ ngày đó, Ward liền nhận Snow làm con nuôi, nói với người bên ngoài Snow là cô nhi mất cha mẹ mà ông nhặt được, năm nay năm tuổi.

Ông âm thầm tiêm thuốc ức chế vào cho Snow, để Snow lấy thân phận Beta lớn lên.

Chỉ là, đứa trẻ năm tuổi kia càng ngày càng trở nên trầm mặc, cậu không thích kết bạn, không thích nói chuyện, tư thế ngủ luôn thành thói quen cuộn mình thành một đoàn, giống như khi còn nhỏ từng cuộn mình bên trong khoang đông lạnh kia.

Ba chữ “Điều Quang tinh” xuất hiện, giống như đã xé ra một khe hở lớn dưới đáy lòng Snow.

Những ký ức xa xôi thời thơ ấu giống như thủy triều nhảy mất mãnh liệt trào ra, cảm giác băng lãnh khi nằm bên trong khoang đông lạnh chậm rãi theo sóng lưng truyền lên trí óc, toàn bộ máu trong cơ thể tựa hồ đều bị đông lại.

Snow cứng ngắc đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân xa lạ kia.

Dung mạo của nam nhân vô cùng bình thường, nhưng lại có một đôi mắt rất đen, rất sáng, đối diện với ánh mắt của ông, đáy lòng Snow không khỏi khẽ run lên – ánh mắt này, đã từng xuất hiện vô số lần trong mộng, rất giống với nam nhân ôn nhu trong trí nhớ kia.

Tựa hồ như muốn chứng minh cho suy đoán của cậu, trước khi nam nhân rời khỏi phòng trưng bày tiêu bản, còn cố ý quay đầu nhìn cậu một cái.

Snow không hề do dự, lập tức đứng lên nói. “Thầy, em có chút không thoải mái, đi toilet một chuyến.”

Thầy giáo đi cùng hôm nay tính tình rất tốt, thấy sắc mặt Snow tái nhợt, vội vàng gật gù đầu, nói. “Mau đi đi, nếu nghiêm trọng thì nói cho tôi biết, tôi dẫn em đi khám bác sĩ.”

Snow gật gù đầu, bước nhanh ra khỏi phòng trưng bày.

Ra đến bên ngoài, quả nhiên thấy nam nhân kia đang đứng ở cuối hành lang chờ cậu.

Hai người cách hành lang thật dài đứng đối diện nhau, không ai mở miệng nói chuyện, nhưng loại cảm giác quen thuộc kia, vẫn khiến cho bọn họ ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra nhau.

Baba.....

Hốc mắt Snow lập tức đỏ lên, tiếng nói nghẹn trong cổ họng, lại không thể phát ra tiếng.

Ánh mắt Lăng Phong cũng có chút ướt át, lại chỉ có thể ra vẻ bình tĩnh xoay người đi về phía toilet.

Hành lang bên trong bệnh viện khắp nơi đều có camera theo dõi, Lăng Phong căn bản không dám ở trên hành lang nói chuyện với Snow.

Hai người một trước một sau đi vào toilet, đúng lúc bên trong không có ai, Snow lúc này mới đóng cửa lại, xoay người nhìn nam nhân trước mặt.

Nam nhân nhẹ giọng hỏi. “Là.... Snow sao...”

Snow cứng ngắc gật gù đầu.

Nam nhân đưa tay bóc ra tảng mặt nạ sinh vật đặc chế trên mặt, lộ ra dung mạo tuấn tú nhả nhận vốn có.

Snow. “.....”

Đã không ngừng nhớ nhung trong mộng hơn mười năm, nhưng khi khuôn mặt quen thuộc này xuất hiện ở trước mắt, Snow lại cứng ngắc không biết nên làm gì cho phải.

Cậu đã không còn là đứa bé ngây thơ thích ngồi trong lòng baba nghe chuyện xưa, đem baba trở thành toàn bộ thế giới của mình, cái gì cũng nghe baba nói.

Chia lìa hơn mười năm, khiến cho cậu thậm chí đã chấp nhận sự thực “baba có lẽ đã chết”.

Giờ phút này, Lăng Phong đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, suy nghĩ đầu tiên của Snow chính là mình có lẽ đang nằm mơ.

Lăng Phong tiến lên một bước, đưa tay muốn chạm vào tóc của con trai, đối diện với ánh mắt của Snow, lại cứng ngắc ngừng tay lại.

Nhìn thiếu niên trước mặt đã cao bằng mình, Lăng Phong chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt.

Ông vẫn còn nhớ rõ năm đó khi rời khỏi tỉnh cầu Oman, nhìn đứa bé đang cuộn mình thành một đoàn bên trong khoang đông lạnh kia, nhìn tiểu Snow năm tuổi sắc mặt tái nhợt cùng thân thể treo đầy các loại ống tiêm, ông đã đau lòng đến mức.... cơ hồ muốn chết đi.

Thế nhưng, con trai đang ở trong khoang đông lạnh chờ cấy ghép tim, ông không thể mang theo cậu đi, chỉ có thể ủy thác cho Ward tiếp tục hoàn thành thí nghiệm chế tạo, hi vọng rằng đứa trẻ này có thể sống sót.

Lúc cùng em trai Lăng Vũ vội vàng trốn đến thiên hà Isville, Lăng Phong thậm chí đã tuyệt vọng nghĩ, đứa nhỏ nhu thuận nghe lời kia, có lẽ sẽ không còn được gặp lại nó, vạn nhất thí nghiệm thất bại, nó cũng không có cách nào sống sót được.

Không nghĩ tới, giờ phút này, thiếu niên tên Snow cứ như vậy đứng ở trước mặt mình. Ngoại hình thanh tú nhã nhặn, dáng người thon dài cân xứng, một đôi mắt màu lam trong veo cùng mái tóc bạch kim mềm mại, đều cực kỳ giống cha ruột của cậu Udyr.

Cha con hai người cứ trầm mặc như vậy nhìn nhau thật lâu, Snow rốt cuộc hồi phục tinh thần, nhẹ giọng mở miệng nói. “..... Ba..... Ba?”

Tiếng baba này, Snow đã rất nhiều năm không gọi, thời điểm bật ra khỏi miệng bởi vì quá mức xa lạ, yết hầu vô cùng khô sấp, thanh âm mang theo nghẹn ngào khiến cho hai chữ đơn giản lại có vẻ mơ hồ không rõ.

Nhưng Lăng Phong lại lập tức nghe được, sống lưng đột nhiên cứng đờ, ngay sau đó liền vươn tay, dùng lực ôm con trai vào trong ngực.

“Tiểu Nặc....” (Tên phiên âm ra tiếng Trung của Snow là Tư Nặc đó ~)

Không còn là đứa nhỏ mềm mại trong trí nhớ kia, thiếu niên ôm vào trong lòng có dáng người thon dài mà mềm mại, cũng sấp cao bằng mình.

Lăng Phong dùng sức siết chặt tay, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể trên người thiếu niên, một góc trống rỗng dưới đáy lòng, tựa hồ bị thứ gì đó nhồi đầy.

Snow cũng vươn tay đến, gắt gao ôm lấy nam nhân trước mặt. Hương vị nhẹ nhàng khoan khoái cùng hơi thở ôn nhu trên người nam nhân, là thứ mà cậu thích nhất khi còn thơ ấu, hoài niệm nhất khi đã trưởng thành. Là phần máu mủ tình thâm của cha con, ôn nhu khó có thể dứt bỏ.

Snow chôn mặt sâu vào trong lòng Lăng Phong, ôn nhu quen thuộc xa cách đã lâu, làm cho Snow cơ hồ muốn rơi nước mắt.

Tuy rằng rất muốn nói chuyện thật nhiều với con trai, nhưng dù sao trong này cũng là nơi công cộng, vạn nhất có người đi vào trái lại sẽ mất nhiều hơn được, Lăng Phong làm việc luôn chú ý cẩn thận, ôm cậu trong chốc lát, lập tức buông tay ra, ôn nhu nói. “Đợi một lát ta đi ra ngoài trước, chiều nay sau khi con tan học, đến địa chỉ này gặp ta....” Lăng Phong nhét cho con trai một tờ giấy.

Snow gật gật đầu, nói. “Vâng.”

Sau khi Lăng Phong rời khỏi, Snow đợi khoảng năm phút đồng hồ, lúc này mới xoay người đi về phòng trưng bày tiêu bản.

Các học viên cho rằng sắc mặt của cậu không bình thường là do bụng không thoải mái, không hề nghi ngờ cậu, hơn nữa Snow bình thường tính cách lãnh đạm, ở trong ban không quen biết nhiều người, cũng không ai chủ động đến hỏi thăm cậu.

Một buổi chiều tham quan nhanh chóng kết thúc, hơn năm mươi học viên dưới sự hướng dẫn của giáo viên trở về trường học ăn cơm.

Snow không trở về trường, mà trực tiếp xoay người đi tới địa chỉ mà baba cho cậu.

Lăng Phong thuê một căn phòng trong một tiểu khu trên Diêu Quang tinh, cũng là dùng cái tên giả “Charlie” này. Sáng ngày hôm qua sau khi đến đây ông đã sửa sang lại phòng ở xong xuôi rồi mới tới bệnh viện phỏng vấn, trước kia thường xuyên chuyển nhà, cho nên Lăng Phong đối với việc sắp xếp lại phòng đã sớm cực kỳ thuần thục, không mất đến nửa ngày đã bố trí những thiết bị dụng cụ trong nhà thành bộ dáng mà mình thích, cũng dọn dẹp toàn bộ phòng ốc một lần.

Khi Snow đi đến nơi này, nhìn đến là một căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách sạch sẽ, ấm áp.

Baba rất thích sạch sẽ, Snow nhớ rõ trước đây cho dù là chuyển tới nơi nào, chỗ ở của hai người họ vẫn luôn sạch sẽ, chỉnh tề. Nhìn cửa sổ màu vàng nhạt cùng ghế sofa pha mềm mại quen thuộc trong phòng, đáy lòng Snow đột nhiên có loại cảm giác như vừa “về nhà”.

Giống như trong ký ức khi còn nhỏ của cậu, chỉ cần là nơi có baba, với cậu mà nói chính là gia đình ấm áp nhất.

Lăng Phong thấy con trai đang quan sát căn phòng, nhin không được mỉm cười một chút, ôn nhu nói. “Mau vào đi, đây là phòng ở ta thuê tạm.”

Snow đi vào trong phòng, ngay lập tức ngửi được một cỗ hương vị, Lăng Phong xoay người mang ra một cái nồi đá từ trong phòng bếp, bên trong là canh xương thơm nồng, trên bàn còn bày vài món ăn thanh đạm lót dạ, chỉ là nhìn một chút cũng đã khiến cho cảm giác thèm ăn tăng lên.

Lăng Phong kêu Snow ngồi xuống trước bàn ăn, cầm lấy đôi đũa đưa cho cậu, còn tự mình xới cho cậu một chén cơm, mỉm cười nói. “Tham quan cả buổi chiều, con đã đói bụng rồi đi?”

Snow gật gù đầu, nhận lấy bát đũa từ trong tay của baba, vui đầu ăn cơm.

Lúc hai người đang ăn, máy truyền tin của Snow đột nhiên kêu lên, Snow lấy ra nhìn thoáng qua, thấy tên của Brian, lập tức từ chối, nhấn lại vài dòng. “Tôi có chút việc, cậu cứ ăn cơm đi.”

Sau khi trở về từ thủ đô, Brian liền đặc biệt thích dán lấy Snow, mỗi ngày cơm trưa cơm chiều đều phải hẹn ăn cùng nhau, ân cần lấy cơm lấy đồ ăn cho Snow, quả thực chẳng khác nào bảo mẫu của Snow. Ngay cả rất nhiều học viên trong viện y học cũng đều quen biết Brian — đại soái ca giống như là thần giữ cửa mỗi ngày đều đứng trước viện y học chờ Snow, là bạn trai của Snow.

Lăng Phong thấy máy truyền tin của Snow vang lên, nhin không được hỏi. “Ai tìm con vậy? Có chuyện sao?”

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của baba, Snow vội vàng xấu hổ cắt máy truyền tin, nói. “Không có việc gì, bạn ký túc xá tìm con ăn cơm.”

Lăng Phong cũng không hỏi nhiều, mỉm cười gấp một ít đồ ăn vào trong bát của con trai.

Sau khi cơm nước xong, cha con hai người cùng nhau ngồi trên sofa, Lăng Phong gọt một đĩa hoa quả, nhưng Snow lại không có tâm tình ăn cái gì, nhin không được ngẩng đầu nhìn ông, nhẹ giọng hỏi. “Baba, mấy năm nay người ở đâu? Con vẫn không tra được bất cứ tin tức gì...”

Lăng Phong trầm mặc một lát, mới nói. “Năm đó Quân bộ tiến hành lùng bắt các thành viên của Mạch nước ngầm, ta chỉ có thể đem con phó thác cho Ward chăm sóc, tạm thời rời khỏi tinh cầu Oman. Sau này Lăng Vũ cũng xảy ra chuyện, chúng ta cùng nhau chạy trốn tới thiên hà Isville, tránh ở nơi đó rất nhiều năm.”

Nhìn sắc mặt tái nhợt của baba, Snow cũng không khỏi cảm thấy đau lòng. Là một trong mười đối tượng cấp cao của Mạch nước ngầm bị Quân bộ truy nã – giáo sư Sander, những năm qua baba vì che giấu tung tích, nhất định đã qua không dễ dàng.

Nghĩ đến đây, Snow nhin không được nhẹ nhàng cầm tay ông. “Vậy người hiện tại có an toàn không? Tại sao lại đột nhiên đến Diêu Quang tinh?”

Lăng Phong ngẩng đầu nhìn cậu, hỏi. “Có phải con đã quay về thành Lạc Hà tìm thuốc ức chế hay không?”

Snow kinh ngạc. “Sao người biết?”

Lăng Phong nói. “Ta đã từng nói với con, ta có một người em trai song sinh, con có nhớ rõ không? Người dùng thuốc mê đánh ngất con trong căn cứ dưới lòng đất, chính là Lăng Vũ.”

Snow trầm mặc trong chốc lát, mới không thể tin nổi nói. “Người đi giày quân đội màu lam kia sao? Cư nhiên lại là ông ấy?”

Lăng Phong gật gật đầu. “Ngày đó đúng lúc hắn có nhiệm vụ bí mật cần chấp hành, sợ con gặp phải bệ hạ, mới tạm thời gây mê con. Hắn đoán con là con cái của thành viên Mạch nước ngầm, tiện tay lấy của con mấy sợi tóc, sau khi trở về để ta làm xét nghiệm gen, ta mới biết được tung tích của con.” Lăng Phong nói tới đây, nhin không được gắt gao cầm lấy tay của Snow, “Mấy năm nay vẫn không có tin tức của con, ta còn nghĩ rằng con...”

Snow nhẹ giọng nói. “Giải phẫu năm đó rất thành công. Chỉ là, chưa được vài năm, chú Ward đã ngoài ý muốn qua đời, con đem căn phòng ông ấy để lại bán đi, chuyển khỏi nơi đó...”

Năm đó Ward vì muốn che giấu thân phận của Snow, tránh cho Quân bộ đến điều tra, ông đã đem Snow thành một cô nhi lên lút nuôi ở trong nhà, Snow không có hộ tịch chính thức ở tỉnh cầu Oman. Lăng Phong chỉ biết là Ward đã qua đời năm năm trước, ông cho rằng cuộc phẫu thuật năm đó của Snow thất bại, đã sớm không còn trên đời, bởi vậy trong lòng vẫn rất khổ sở...

Không nghĩ tới Snow cư nhiên bán phòng ở đi, rời khỏi nơi đó.

Snow nhẹ giọng giải thích. “Chú Ward không còn, con không có đủ sinh hoạt phí... Cho nên đã bán phòng ở, thuê một nơi rẻ hơn để sống.”

Lăng Phong đau lòng không biết nên nói gì.

Mấy năm nay, đứa nhỏ này đã sống một mình như thế nào? Cậu chịu bao nhiêu khổ, Lăng Phong thậm chí còn không dám tưởng tượng.

Trầm mặc thật lâu, Lăng Phong mới hỏi. “Vậy con.... Thi vào trường quân sự St. Romia như thế nào?”

Snow biểu tình bình tĩnh nói. “Con từ nhỏ đã muốn làm bác sĩ, muốn giống như người đến học tập ở Diêu Quang tinh.... Mười ba tuổi, con làm giả thẻ chứng minh thân phận, viết lên đó cha mẹ đều là Beta, đã hi sinh trên chiến trường, sau đó trà trộn vào trường học, nhà trường cũng lười đi tra chi tiết bối cảnh của con, cho nên đã cho phép con đến học...”

Một khắc kia, Lăng Phong rất muốn gắt gao ôm Snow vào trong lòng giống như trước đây.

Thế nhưng, nhìn thiếu niên vẻ mặt bình tĩnh, biểu tình đậm đặc, nghe cậu dùng ngữ khí trấn định nói ra những chuyện cũ đó... Lăng Phong biết, ôm ấp cùng an ủi như vậy, cậu đã không còn cần nữa.

Đứa nhỏ này, trong những năm đấu tranh gian khổ để sinh tồn, đã sớm xây lên một bức tường thành cứng rắn mà băng lãnh như đá tảng dưới đáy lòng.

Lăng Phong trầm mặc thật lâu.

Snow đã trưởng thành, không còn cần đến sự che chở của baba. Cậu có suy nghĩ và mục tiêu của mình. Cậu cũng nguyện ý vì lý tưởng của mình mà cố gắng. Thân là baba, ông có tư cách gì để ngăn cản?

Nói chuyện tới tận hơn mười một giờ tối, đến khi Snow không thể không rời đi, Lăng Phong rốt cuộc mở miệng nói. “Snow, con là Omega, tiếp tục ở lại trường học sẽ rất nguy hiểm... Nếu như con đồng ý, hãy cùng baba rời khỏi đây đi. Ta sẽ ở nơi này trong khoảng mười ngày, con trở về suy nghĩ cẩn thận một chút, đến lúc đó nhớ cho ta câu trả lời thuyết phục.”

Snow ngưng một chút, gục đầu xuống nói. “..... Con sẽ suy xét.”

Chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm trên Phá Quân tinh đặc biệt lớn, ban ngày vô cùng nóng bức, buổi tối lại rét lạnh thấu xương.

Sau khi rời khỏi chỗ ở của baba, Snow nhét tay vào túi áo, một mình một người đón gió đi trên phố khuya.

Cậu về mặt sinh lý là mười tám tuổi, trên thực tế lại được sinh ra từ hai mươi ba năm trước, khoảng thời gian năm năm đã bị rút khỏi sinh mệnh của cậu, trở thành một mảng ký ức hoàn toàn trống rỗng.

Trước năm bốn tuổi, cậu từng có một gia đình hạnh phúc, cha cùng baba đã mang theo cậu sống trên một tinh cầu lúc nào cũng có tuyết rơi, cậu không nhớ rõ lắm bộ dáng của cha, chỉ nhớ nam nhân kia luôn thích ôm cậu vào trong ngực, cụng trán vào trán cậu, ngữ khí ôn nhu nói. “Con trai bảo bối của ta, con sao lại lớn chậm như vậy? Nhanh lớn lên đi, lớn rồi ta sẽ dạy con chơi các loại cơ giáp.”

Thế nhưng không đợi cậu lớn lên, cha đã đột nhiên rời đi.

Baba mang theo cậu bắt đầu thời gian lưu vong suốt một năm trời, bọn họ đã đi qua tòa thành dưới lòng đất mù mịt, đi qua tinh cầu Ryan hoang vắng, sau này lại tìm một chỗ an thân ở tinh cầu Oman.

Cậu trước đây trái tim không tốt, bị baba bỏ vào khoang đông lạnh, ướp lạnh suốt năm năm trời, đến khi tỉnh lại, giải phẫu cấy ghép tim hoàn thành, baba cũng đã đi....

Có lẽ là do khi còn nhỏ đã trải qua quá nhiều chuyện, tính cách của Snow càng ngày càng lạnh, tình cảm cũng biến thành chết lặng, đối với người xa lạ sẽ không tự chủ được sản sinh ra cảm xúc dễ phòng.

Hôm nay lúc nhìn thấy baba, trong lòng có chút vui vẻ, nhưng cậu lại hoàn toàn không còn thứ cảm giác ỷ lại mãnh liệt đối với baba giống như trước đây nữa.

Buông bỏ tất cả rời khỏi nơi này với baba? Làm sao có thể?

Đáy lòng Snow kỳ thật đã có đáp án, nhưng đối diện với ánh mắt ôn nhu của Lăng Phong, cậu không muốn nói ra sự thật đã kích nam nhân ấy.

— Con của người đã sớm không cần đến sự bảo vệ của người. Trong những năm người rời đi, nó đã học được cách chăm sóc chính mình, nó cũng có thể nuôi sống chính mình, trái tim nó được đổi mới một lần, đã sớm trở nên vô cùng kiên cố.

Khi Snow trở lại ký túc xá đã là mười hai giờ, cơ hồ là sát ngay thời gian đóng cổng.

Vừa vào cửa, đã thấy Brian ngồi ở trên sofa trong phòng khách, vẻ mặt nôn nóng chờ đợi, thấy cậu đi vào, lập tức giống như một chú chó lớn thân thủ nhanh nhẹn nhào qua đây, vươn hai cánh tay hữu lực, gât gao ôm cậu vào trong ngực.

“Cậu rốt cuộc là đi đâu vậy? Máy truyền tin thì đóng, khuya như vậy còn không trở về, làm cho tôi rất lo lắng có biết hay không?”

Nam sinh đem cầm gác lên trên vai bắt đầu lải nhải, trong thanh âm trầm thấp lộ ra sự quan tâm rõ rệt.

Snow sững sốt một chút, có lẽ là do đã đi lâu trong gió lạnh, đột nhiên được Brian ôm vào lòng, cái loại ấm áp thấm vào ruột gan này, làm cho đáy lòng luôn luôn lạnh lẽo cứng rắn tựa hồ đột ngột nứt ra một kẽ hở rất nhỏ khó có thể nhìn thấy.

Snow lẳng lặng đứng ở nơi đó cho Brian ôm.

Cậu đã trải qua quá nhiều rét lạnh, cho nên đối với loại ấm áp này luôn có thứ áo giáp tựa như “sẽ biến mất bất cứ lúc nào”, cậu không dám mở rộng lòng đón nhận một người, cậu sợ hãi chính mình sẽ lại bị bỏ lại.

Một lần là cha, một lần là baba, một lần là chú Ward đã nuôi lớn cậu....

Mỗi lần bị bỏ lại, cậu đều bất lực, cậu tuổi còn nhỏ, thậm chí cũng không biết nên biểu đạt nỗi đau đớn của mình như thế nào.

Lúc cha đi cậu mới có bốn tuổi, đợi không được cha trở về, cậu thậm chí còn ngây thơ không biết nguyên nhân. Lúc baba rời đi, cậu mới đi ra từ khoang đông lạnh, sau khi biết tin baba không rõ tung tích, cậu đến cả nước mắt cũng không thể chảy ra. Lúc chú Ward qua đời, cậu đã trưởng thành, học được cách để che giấu nỗi đau, cũng học được làm thế nào để nuôi sống chính mình.

Còn Brian?

Mình có thể tin tưởng cái mà y gọi là vĩnh viễn không rời không?

Trầm mặc thật lâu, Snow mới nhẹ giọng hỏi. “Nếu tôi không trở lại, cậu sẽ làm gì bây giờ?”

Brian lập tức siết chặt tay, thấp giọng nói. “Đừng có đùa kiểu này... Cậu đi đâu thì tôi sẽ đi đến đó, dù sao thì tôi đã định là sẽ phải theo đuổi cậu rồi... Cậu nếu dám không trở lại, tôi cho dù lật tung cả vũ trụ lên cũng phải tìm được cậu...”

Brian dừng một chút, dùng ngữ khí vô cùng nghiêm túc nói. “Snow, cậu còn không rõ, cậu đối với tôi quan trọng đến nhường nào hay sao?”

Snow giật mình.

Tôi... đối với cậu.... rất quan trọng sao?

Từ nhỏ đến lớn, trong lòng Snow từng có ba người rất quan trọng, người cha mà cậu sùng bái nhất, baba mà cậu thích nhất, chú Ward mà cậu cảm kích nhất, những người này cuối cùng đều bởi vì đủ loại lý do mà rời khỏi cậu, để lại cậu một mình trên tinh cầu rét lạnh mà gian nan lớn lên.

Hôm nay, lần đầu tiên, Snow được hưởng loại đãi ngộ “được người ta đặt ở vị trí quan trọng”.

Cũng là lần đầu tiên, cậu cảm nhận được sự ấm áp khi “được người ta chờ đợi”.

Khe hở vỡ ra trên lớp vỏ ngoài lạnh lẽo dưới đáy lòng tựa hồ càng ngày càng lớn, thân thể cứng ngắc trong ôm ấp của Brian dần dần trở trên mềm mại.

Snow nhẹ giọng nói. “Brian...”

Brian lập tức đáp lại. “Làm sao? Cậu có phải là không thoải mái hay không? Sắc mặt khó coi như vậy, là sinh bệnh sao?”

Nam sinh dùng mu bàn tay thử độ ấm trên trán Snow, vẻ mặt khẩn trương, trong mắt cũng tràn đầy lo lắng.

Snow đối diện với ánh mắt của y, đáy lòng ấm áp, nhin không được dựa đầu vào ngực y, nhẹ nhàng mà ôm lại y.

— Brian, cảm ơn cậu, đã đặt tôi ở vị trí quan trọng như vậy.

— Cảm ơn cậu, ở trong đêm khuya rét lạnh như vậy, vẫn cố chấp, chờ tôi trở lại.

Hết chương 63.

64. Quyển 3 - Chương 64: Người Nhà

Trong ấn tượng của Brian, Snow lúc nào cũng lạnh lùng thản nhiên như vậy, độc lai độc vãng, không thích nói chuyện lại càng không thích cười, phảng phất như chuyện gì cậu cũng không để ý, người nào cậu cũng không để trong lòng. Thế nhưng giờ phút này, thiếu niên một mình trở về trong đêm khuya giá rét, trên người còn mang theo hơi lạnh của gió đêm, lại tựa như bắt lấy một sợi rơm cứu mạng, gắt gao dựa vào trong lòng mình.

Brian sâu sắc cảm nhận được đêm nay Snow có chút khác thường, sắc mặt của cậu tái nhợt, toàn thân lạnh lẽo, giống như vừa đi ra từ trong tủ lạnh, đến cả máu tựa hồ cũng sắp đông lại.

Nhìn bộ dáng thiếu niên đem mặt vùi vào trước ngực mình, Brian đau lòng muốn chết, lập tức cẩn thận vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cậu, ôn nhu hỏi. “Cậu làm sao vậy? Gặp phải khó khăn gì, có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp cậu nghĩ cách...”

Snow nhẹ nhàng lắc lắc đầu, siết chặt cánh tay, dựa toàn bộ thân mình vào lòng Brian, cảm nhận sự ấm áp truyền đến từ trước ngực y, lúc này mới thấp giọng nói. “Đừng nói gì, để tôi ôm một lát.”

Snow chủ động đưa ra yêu cầu “để tôi ôm một lát”, Brian thụ sủng nhược kinh, cứng ngắc tại chỗ, ngay cả tay chân cũng không biết nên thả chỗ nào.

Snow một đêm không trở lại, máy truyền tin cũng không kết nối được, Brian ngồi trong phòng khách đợi đến hơn nửa đêm, không nghĩ tới, chờ đến cư nhiên là Snow chủ động ôm....

Brian đứng ở chỗ đó, được Snow gắt gao ôm lấy, cảm giác chính mình thực sự là.... làm cái gì cũng đều đáng giá.

Loại xúc động muốn bảo vệ người này, nhất thời tràn ngập trong lồng ngực.

Brian không hề do dự, lập tức ôm chặt Snow, Snow yêu cầu “đừng nói”, Brian liền không nói, chỉ dùng hành động để biểu đạt sự đau lòng và quan tâm của mình.

Brian lấy ngón tay một lần lại một lần vuốt ve lưng cậu, dùng thân thể của mình, chậm rãi hâm nóng Snow đang lạnh như băng.

Cảm giác được vuốt ve thực thoải mái....

Snow nhin không được trầm tĩnh lại, nhẹ nhàng nhắm hai mắt.

Trước đây, cậu rất thích ngồi trong lòng baba, baba cũng luôn xoa đầu cậu, vỗ lưng cậu thế này, như vậy cậu mới có thể an tâm đi vào giấc ngủ. Sau này baba đi mất, cậu một mình trải qua rất nhiều năm, lúc ngủ luôn có thói quen cuộn người lên, gắt gao quấn chặt mình trong chăn. Không ngờ lúc này, cậu lại có thể cảm nhận được loại ấm áp đã lâu không thấy, sự ấm áp đến từ Brian.

Trước đây, cậu luôn ở nhà chờ cha, chờ baba, chờ chú Ward, thế nhưng bọn họ đều không từ mà biệt.

Chỉ có Brian sẽ chờ cậu trở về.

Bởi vì Brian cố chấp chờ cậu như vậy, cậu đột nhiên lại không nỡ ra đi.

Trước kia tuổi còn quá nhỏ, cậu luôn luôn bắt lực khi những người đó rời đi. Giờ đã trưởng thành, phần ấm áp khó có được này... Cậu muốn cố gắng quý trọng, muốn gắt gao nắm ở trong tay.

Udyr nằm mơ một giấc mộng rất dài.

Trong mộng là một mảnh tuyết lớn trắng xóa, toàn bộ thế giới chìm trong màu bạc tinh khiết, thời tiết cực kỳ rét lạnh, nhưng cũng vô cùng ấm áp.

Y nằm mơ thấy mình đang ở trong một ngôi biệt thự nhỏ, tựa hồ là nằm tại một tiểu trấn cách rất xa thành phố, cư dân xung quanh không nhiều, vô cùng yên tĩnh.

Trong mộng cảnh mơ hồ, có nam nhân đang đeo tạp dề ở trong bếp hầm canh, hương vị thơm nồng tràn ngập trong căn phòng, y thấy mình bước tới phía trước, nhẹ nhàng từ phía sau ôm lấy eo của nam nhân kia, đem cằm đặt lên vai người nọ, thấp giọng nói. “Đang làm món gì thế? Anh giúp em nhé...”

Người nọ mỉm cười đáp. “Đừng có không giúp được gì lại gây trở ngại, đi ra ngoài chờ.”

Udyr nhất quyết không tha ôm chặt lấy hắn, nụ hôn nóng rực hạ xuống cổ hắn.

Cần cổ nam nhân trắng nõn thon dài, phía sau có một dấu răng rõ ràng, trong mộng cảnh, cái ấn ký màu hồng nhạt kia vô cùng nổi bật. Udyr thấy chính mình há miệng, dùng răng nanh nhẹ nhàng mà cắn vào chỗ đó, nam nhân trong lòng đột nhiên run lên, thân thể lập tức căng thẳng. Udyr khẽ cười cười, một bàn tay xâu xa luồn vào trong áo ngủ rộng rãi của hắn.

“Ừm.... Đừng....” Thanh âm đê thấp của nam nhân nghe vào tai đặc biệt gợi cảm, mỗi một lời đều chọc đến khát vọng sâu nhất trong thân thể. Udyr nheo mắt, dứt khoát cởi quần của hắn xuống, đưa tay cầm lấy bộ vị mẫn cảm dưới hạ thân hắn.

Vừa muốn thân thiết một phen, bên tai đột nhiên vang lên thanh âm non nớt –

“Baba, con thực đói nha, canh của người còn chưa làm xong sao?”

“.....” Mặt nam nhân đột nhiên đỏ bừng, nồi đá đang nấu canh trực tiếp bị đẩy nghiêng, một lượng lớn nước canh nháy mắt bắn ra. Udyr nhanh tay lẹ mắt, dùng lực lôi kéo, lập tức đưa tay ôm hắn vào trong ngực, để nước canh nóng bỏng toàn bộ đều tưới lên cổ tay mình.

Udyr đột nhiên bừng tỉnh từ trong mộng.

Cảnh tượng trong mơ thật sự rất giống thật, y thậm chí còn có thể cảm nhận được rõ ràng cảm giác đau rất dữ dội khi cổ tay bị phỏng.

Trên thân nam nhân tản ra mùi hương nhàn nhạt của sữa tắm, trong đôi mắt đen láy kia tràn đầy lo lắng, thanh âm nhu hòa khẩn trương hỏi “Anh không sao chứ”, đứa nhỏ bị dọa trốn sau cánh cửa nhìn lên, cùng với mặt đất trong phòng bếp đổ đầy nước canh....

Loại khí tức “gia đình” như vậy, thậm chí khiến cho hốc mắt của Udyr nóng lên một trận.

Cúi đầu nhìn về phía tay trái của mình, trên cổ tay quả thật có một mảng dấu vết từng bị phỏng, có lẽ là từ rất lâu rồi, vết thương đã sớm mọc lớp da mới, chỉ để lại vết sẹo nhợt nhạt. Kỳ thật với kỹ thuật y học hiện giờ hoàn toàn có thể xử lý xóa bỏ vết sẹo này, nhưng Udyr lại không nỡ, với y mà nói, bất cứ dấu vết nào trên người, có lẽ đều đại biểu cho một đoạn ký ức trân quý đã mất đi....

Không nghĩ tới, ngày hôm qua bị sốt cao, cứ nhiên lại có thể ở trong mộng nhớ đến một ít chuyện cũ.

Gần đây thường xuyên mơ thấy đủ loại mộng kỳ quái, nhưng Udyr lại cảm thấy – có lẽ căn bản không phải mơ, mà là những ký ức đã từng tồn tại chân thật! Ký ức mà mình mất đi, đang dùng mộng cảnh để dần dần khôi phục!

Udyr lại nhận không được nhớ tới người bác sĩ tên Charlie chiều nay đã đến khám cho y.

Dung mạo của người bác sĩ ấy cực kỳ bình thường, nhưng lại có một đôi mắt rất đen rất sáng, giống người ở trong mộng kia như thế....

Udyr xoa xoa huyết thái dương đau nhức, ngồi dậy, lại cảm thấy khát nước, vừa quay đầu, thì phát hiện trên tủ đầu giường thực hiểu ý đặt một chén nước –

Là do vị bác sĩ kia để lại sao?

Loại cảm giác được chăm sóc này, nhiều năm sống trên đời như vậy mà y vẫn chưa từng được nhận qua.

Nam nhân ôn nhu trong mộng kia, làm cho y muốn ôm, muốn giữ lấy, muốn độc chiếm vĩnh viễn không buông... Bác sĩ tên Charlie ngày hôm nay, có liên quan tới nam nhân trong mộng kia sao? Tại sao khi nhìn thấy hắn, lại có loại cảm giác vô cùng quen thuộc?

Udyr nhú nhú mày, xỏ dép lê đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bóng đêm ngoài.

Khác với thủ đô phồn hoa, Phá Quân tinh là nơi được xây dựng riêng cho căn cứ quân sự, cho nên toàn bộ tinh cầu rất hoang vắng, mặt trăng nhân tạo treo cao trên không trung, chiếu xuống mặt đất rộng lớn một mảng ánh sáng màu trắng bạc, bình nguyên mênh mông vô bờ dưới ánh trăng có vẻ bao la mà hoang vắng.

Udyr như có chút đắm chiêu đứng trước cửa sổ trầm mặc thật lâu, rốt cuộc gọi vào số của thuộc hạ thân tín, lưu lại một mệnh lệnh đơn giản –

“Bác sĩ của bệnh viện tổng quân khu trên Phá Quân tinh, tên là Charlie. Ta muốn tư liệu chi tiết của hắn.”

“Vâng, tướng quân.”

Buổi tối ngày hôm ấy, Brian cuối cùng vẫn không hiểu được vì sao Snow lại khác thường như vậy, y đoán Snow có thể đã gặp phải khó khăn gì đó, Snow không nói, y cũng không dám hỏi nhiều, chỉ biết tự mình lo lắng suy nghĩ. May mà thân thể Snow không bị thương ở đâu, chỉ là tâm trạng có chút suy sụp, trấn an xong thì đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Nếu Snow mà mang theo một thân thương tích trở về, Brian đoán chừng mình sẽ nổi điên lên mất.

Sau khi chính thức khai giảng, thời gian lên lớp của viện y học, hệ kỹ thuật, hệ chỉ huy đều giống nhau, thời gian nghỉ ngơi của bốn người cũng được điều chỉnh về cùng một nhịp độ, bảy giờ sáng hôm sau, bốn người nghe được chuông báo thức đồng thời rời giường, ở trong phòng ngủ của mình rửa mặt.

Lúc Snow ra khỏi phòng ngủ vừa vặn gặp được Lâm Viễn đi ra từ phòng bên cạnh, Lâm Viễn bước lên phía trước, quan tâm hỏi. “Snow, tối qua cậu đi đâu vậy a? Khuya như vậy còn chưa về?”

Đối diện với đôi mắt sáng ngời trong suốt của Lâm Viễn, đáy lòng Snow nhịn không được ầm ập.

Trước đây cậu vẫn cùng baba sống nương tựa lẫn nhau, hai tiếng “bạn bè” này với cậu mà nói là vô cùng xa lạ, sau này trải qua quá nhiều khó khăn, đối với người khác rất cảnh giác, quen với cuộc sống độc lập một mình, chưa từng nghĩ tới việc đi kết bạn với ai.

Không nghĩ tới, trên phi thuyền vũ trụ lại tình cờ gặp Lâm Viễn, cư nhiên trở thành người bạn đầu tiên của cậu.

Có lẽ là loại tính cách đơn thuần sáng sủa này của Lâm Viễn rất dễ làm người khác buông bỏ phòng bị. Hơn nữa, đôi mắt đen của cậu có chút tương tự với baba trong ký ức, vì vậy Snow luôn có loại cảm giác thân thiết kỳ lạ đối với cậu.

Thấy Lâm Viễn vẻ mặt lo lắng, Snow liền thấp giọng giải thích. “Không có gì, về trễ chút thôi. Cùng đi ăn cơm đi, vừa đi vừa nói chuyện.”

“Được.” Lâm Viễn xoay người đi ra ngoài cùng Snow, khi đi ngang qua phòng ngủ của Caesar, thấy Caesar còn đang mặc áo khoác, Lâm Viễn liền nói. “Caesar tôi đi trước a, bye bye.”

Caesar. “Chờ....”

Còn chưa nói xong, đã thấy Lâm Viễn và Snow sóng vai nhau đi ra khỏi cửa, thuận tay đóng cửa lại.

Brian ở phòng ngủ bên cạnh rốt cuộc rửa mặt xong, sau khi đi ra liền tìm Snow khắp nơi. “Snow đâu? Tôi vừa rồi còn nghe thấy giọng của cậu ấy.”

Caesar thấp giọng nói. “Đừng tìm nữa, cậu ấy đi ra ngoài cùng Lâm Viễn rồi.”

Hai người liếc nhau, tỏ vẻ vô cùng bất đắc dĩ đối với tác phong như gió cuộn sấm rền của Omega của mình. Đành phải nhanh chóng sắp xếp đồ dùng, xoay người đuổi theo Snow và Lâm Viễn.

May mà bọn họ còn chưa đi xa, Caesar và Brian nhanh chóng đuổi kịp, lúc tới gần, tựa hồ nghe thấy Snow đang nói chuyện với Lâm Viễn. “Hôm nay sau khi tan học....”

Còn chưa kịp nghe rõ, Snow đã lập tức cảnh giác dừng đề tài.

Brian đi đến bên cạnh Snow, hiếu kỳ hỏi. “Sau khi tan học? Snow, cậu hôm nay sau khi tan học có việc gì sao?”

Snow bình tĩnh nói. “Không có việc gì.”

Caesar cũng nghi hoặc hỏi. “Tiểu Viễn, các cậu vừa rồi đang nói gì? Thần bí như vậy?”

Lâm Viễn cười đáp. “Không có gì a.”

Caesar. “.....”

Brian. “.....”

Hai Omega lén lút nói chuyện, còn không cho hai người bọn họ biết, Caesar và Brian nhất thời có loại cảm giác buồn bực “bị cách ly”.

Chuyện mà hai Omega đang lặng lẽ nói kỳ thật rất đơn giản, Snow hẹn Lâm Viễn sau khi tan học gặp mặt ngoài cổng trường, nói là muốn dẫn cậu đi gặp một người, Lâm Viễn cũng không hoài nghi, lập tức đáp ứng.

Kỳ thật đây là yêu cầu của Lăng Phong.

Lăng Phong dẫn Snow mang Lâm Viễn đến tìm ông, Snow trong lòng rất khó hiểu, không biết baba tại sao lại quen biết Lâm Viễn. Bất quá, cậu cũng không vội biết đáp án, dù sao sau khi gặp baba thì tự nhiên sẽ rõ.

Sau khi tan học, Snow và Lâm Viễn đúng giờ hẹn gặp ở cổng trường học.

Muốn đuổi đi hai cái đuôi là Caesar và Brian quả thực không dễ dàng, Snow nói mình có chuyện, Lâm Viễn cũng nói tối nay có việc, Caesar và Brian chạm trán nhau, liền biết Snow và Lâm Viễn tuyệt đối là đang “cùng nhau mưu đồ bí mật gì đó”, càng quá đáng hơn là còn không cho bọn họ biết.

Hai vị Alpha bị vứt bỏ rất là buồn bực, tổ đội đồng bệnh tương liên đến nhà ăn ăn cơm.

Snow và Lâm Viễn cùng nhau đi đến chỗ ở của Lăng Phong.

Nam nhân dung mạo nhã nhặn ra mở cửa, gương mặt có loại cảm giác quen thuộc rất kỳ quái, nhất là cặp mắt đen láy kia, lộ ra ý cười ôn nhu khiến người ta có cảm giác đặc biệt thân thiết....

Lâm Viễn sững sốt một chút. “Người là....?”

Lăng Phong mỉm cười nói. “Đi vào rồi nói, ta là baba của Snow.”

Lâm Viễn kinh ngạc quay đầu nhìn Snow. “Baba của cậu?”

Snow gật gật đầu.

Lâm Viễn nhớ rõ khi còn ở trên phi thuyền vũ trụ Snow đã từng nói với cậu, cha mẹ đều là bác sĩ, ngoại hình của nam nhân này tựa hồ cũng không giống Snow a?

Lăng Phong đối diện với ánh mắt hiếu kỳ của Lâm Viễn, nhin không được nở nụ cười.

Đứa nhỏ này thật là đáng yêu, một đôi mắt to lộ ra linh khí, khi cười lộ lên tựa như trải đầy ánh mặt trời trên mặt, cá tính sáng sủa, một chút cũng không giống với bộ dáng lãnh đạm quật cường của baba nó.

Lâm Viễn thấy nam nhân mỉm cười quan sát mình, có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu. “Người tìm con có việc sao?”

Lăng Phong nói. “Không vội, ăn cơm trước đã.”

Lăng Phong xoay người đi vào nhà bếp bưng đồ ăn đã nấu xong ra, bốn món ăn một món canh vô cùng phong phú.

Trù nghệ của ông vốn rất tốt, rất am hiểu về các loại nguyên liệu nấu ăn, Lâm Viễn và Snow học cả buổi chiều đã sớm bụng đói kêu vang, nhìn thấy mấy món ăn sắc hương vị đều đủ cả liền không khách khí, cầm lấy bát đũa chuyên chú ăn.

Lăng Phong múc cho hai đứa nhỏ hai chén canh, thấy bộ dáng bọn chúng vui đầu ăn cơm, càng xem càng thấy thích.

Hai thiếu niên có ngoại hình chênh lệch rất lớn, tính cách cũng hoàn toàn khác nhau, nhưng loại ràng buộc huyết thống đến từ tự nhiên kia, làm cho hình ảnh bọn họ cùng nhau ăn cơm có vẻ đặc biệt ấm áp.

Baba bọn họ là anh em song sinh, bọn họ cũng chính là anh em, là người thân gần gũi nhất trong số những bạn bè cùng lứa.

Sau khi ăn cơm xong, ba người cùng nhau ngồi trong phòng khách. Lăng Phong lúc này mới nói. “Tiểu Viễn, Chu Tước đang ở trong tay cháu phải không? Cháu hẳn đã biết baba của mình là ai?”

Đáy lòng Lâm Viễn đột nhiên cả kinh, đang không biết nên trả lời thế nào, đã thấy nam nhân trước mặt mỉm cười, ngữ khí ôn hòa nói. “Đừng sợ, những chuyện về cháu ta biết rất nhiều, ta là anh trai của baba cháu, tên ta là Lăng Phong.”

Lăng Phong vừa nói xong những lời này, Lâm Viễn và Snow nhất thời đều khiếp sợ mở to mắt.

Lăng Phong tiếp tục mỉm cười nói. “Snow, Tiểu Viễn chính là con trai của cậu Lăng Vũ, là em trai của con.”

Snow. “.....”

Lâm Viễn. “.....”

Hai người liếc nhau, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Em trai? Lâm Viễn cư nhiên lại là em trai?

Snow cảm thấy kinh hãi, đồng thời cũng có loại cảm giác “hóa ra là như vậy”.

Cậu luôn luôn tràn ngập cảnh giác đối với người khác, thế nhưng, lần đầu tiên gặp mặt Lâm Viễn trên phi thuyền vũ trụ, cậu chẳng hiểu sao lại thấy Lâm Viễn cho người ta một loại cảm giác vô cùng thân thiết, ngoại trừ tính cách sáng sủa của Lâm Viễn rất dễ dàng lây nhiễm sang người khác ra, còn có một nguyên nhân nữa, có lẽ chính là loại ràng buộc thần kỳ đến từ huyết thống này.

Baba bọn họ là anh em song sinh, trong cơ thể bọn họ chảy cùng một dòng máu, được di truyền bộ gen tương tự nhau. Nhất là Lâm Viễn, cặp mắt đen láy trong veo kia cực kỳ giống baba, bản thân mình nhìn Lâm Viễn sẽ cảm thấy thân thiết, cũng là rất bình thường đi?

Lâm Viễn nghe được tin này đương nhiên cũng kinh ngạc không kém!

Snow là anh trai, đây là việc mà cậu nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến. Về Lăng Phong, cậu cũng mới nghe được một chút ít manh mối từ chỗ Chu Tước, chỉ biết Lăng Phong là anh trai song sinh khác trứng của baba, hoàn toàn không nghĩ tới, Lăng Phong cư nhiên còn có con trai, lại còn là Snow.

Duyên phận thật thần kỳ, cư nhiên đem anh em bọn họ kéo đến gần nhau.

Lăng Phong lại đem chuyện Snow trước đây bị ướp lạnh vài năm giải thích với Lâm Viễn, Lâm Viễn quay đầu nhìn Snow, xưng hô “anh trai” này thật sự là gọi không nên lời. Chung quy trong suy nghĩ của cậu thì Snow vẫn mới chỉ có mười tám tuổi giống như mình...

Snow thấy Lâm Viễn vẻ mặt xấu hổ, liền chủ động mở miệng nói. “Không cần gọi anh, cứ giống như trước đây thì hơn.”

Lâm Viễn gãi gãi đầu nói. “Ừ...”

Sau đó quay đầu cười nói với Lăng Phong. “Cậu, con đã nghe nói về người từ chỗ của Chu Tước, không ngờ hôm nay cư nhiên có thể tự mình nhìn thấy.”

Lăng Phong mỉm cười nói. “Ta lần này đến, ngoại trừ muốn gặp Snow, baba con còn dặn ta kiểm tra chi tiết thân thể của hai đứa một chút, đây cũng là nguyên nhân hôm nay ta hẹn Tiểu Viễn đến.” Lăng Phong xoay người lấy mấy thiết bị kiểm tra đo lường linh tinh đặt lên bàn, hỏi, “Các con hiện tại là dùng loại thuốc ức chế nào? Thân thể có gì không thoải mái không?”

Hai người liếc nhau, đồng thời xấu hổ mà trầm mặc.

Bị đánh dấu....

Loại sự tình này ở trước mặt baba hay cậu thật sự rất khó nói ra.

Bởi vì đã bị Alpha đánh dấu, ba tháng này bọn họ không cần tiêm thuốc ức chế. Đáng tiếc, bị Alpha cắn nát tuyến thể đánh dấu tạm thời chỉ có tác dụng trong lần đầu tiên, ba tháng sau, bọn họ sẽ lại gặp phải kỳ phát tình, cần tiếp tục dùng thuốc để khống chế.

Đến lúc đó sẽ thế nào, có thể dùng thuốc áp chế hay không, cái này còn chưa chắc chắn.

Lăng Phong cầm ra một ống tiêm, rút máu của hai người làm phân tích xét nghiệm chi tiết, Snow và Lâm Viễn đều bất an cúi đầu.

Quả nhiên, Lăng Phong thân là bác sĩ rất nhanh liền phát hiện số liệu huyết thanh bất thường.

“Các con....” Sắc mặt Lăng Phong cứng ngắc quay đầu nhìn về phía hai thiếu niên, khó khăn hỏi, “Bị.... đánh dấu rồi?”

Snow. “.....”

Lâm Viễn. “.....”

Hai người cũng chưa từng nghĩ đến việc người kia là Omega, càng không ngờ đối phương cũng đã bị đánh dấu.

Quả thực là một đôi anh em cùng cảnh ngộ.

Người đánh dấu bọn họ là ai, tùy tiện đoán một chút là biết, Snow bên kia nhất định là Brian, Lâm Viễn bên này thì chắc chắn là Caesar.

Anh em hai người đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt càng thêm xấu hổ.

Trầm mặc một lát, Lâm Viễn mới đánh bạo nói. “Khi con đến thủ đô tham gia thi đấu, thuốc ức chế xảy ra chút vấn đề, một người bạn Alpha của con vì muốn trì hoãn lại kỳ phát tình, mới tạm thời đánh dấu con.”

Lâm Viễn nói là sự thật, đúng tình hợp lý, tuyệt không chột dạ.

Lăng Phong nghĩ nghĩ, nói. “Là vương tử Caesar sao?”

Lâm Viễn thản nhiên gật gù đầu. “Vâng.”

Tình huống của Lâm Viễn bên đó Lăng Phong trái lại tương đối yên tâm, bệ hạ cũng biết việc của Lâm Viễn, nếu người đánh dấu Lâm Viễn tạm thời là Caesar, cũng không cần lo lắng hẳn sẽ tiết lộ bí mật.

Nhưng Snow bên này....

Lăng Phong hơi nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Snow. “Còn con là làm sao?”

Snow khác với Lâm Viễn, Lâm Viễn bị đánh dấu khi cậu hoàn toàn không có ý thức, mà Snow lại là chủ động đưa tới để Brian cắn một ngụm, cắn xong mới phát hiện thuốc ức chế Berg cho mình, lúc ấy đã rất hối hận, hiện tại đối diện với ánh mắt của baba, Snow lại càng không biết nên giải thích thế nào, đành phải cúi đầu không nói.

Lăng Phong nhìn bộ dáng con trai cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, nhìn không được đau lòng một trận, vội vàng phóng nhẹ thanh âm nói. “Snow, con có phải là bị người ta đánh dấu trong tình trạng không muốn hay không? Người kia tin được không? Nếu như không đáng tin, baba giúp con xử lý.”

Snow. “.....”

Xử lý là có ý gì? Dùng dao cắt Brian thành lát sao?

Lưng Snow chợt lạnh, vội vã nói. “Không cần, con tin tưởng cậu ta, cậu ta biết con là Omega, nguyện ý giúp đỡ con.”

Lâm Viễn tuy rằng cảm thấy Snow và Brian cùng một chỗ giống như cho lợn rừng gốc ghếch ăn sơn hào hải vị, nhưng nhân phẩm của Brian thì trái lại cậu rất yên tâm, Brian là bạn tốt lớn lên từ nhỏ với Caesar, Caesar nghĩa khí như vậy, Brian nhất định cũng sẽ không kém đi? (chưa gì đã lấy chồng ẻm làm tiêu chuẩn rồi! =.,=)

Thấy Snow biểu tình xấu hổ, Lâm Viễn cũng cùng Snow nói giúp Brian. “Cậu à, bạn trai của Snow là người tốt, hơn nữa quan hệ giữa cậu ấy và Brian cũng rất thân thiết, hẳn là sẽ không bán đứng chúng con.”

Lăng Phong ngưng một chút. “Bạn trai? Con quen sao?”

Lâm Viễn nhận thấy mình hình như đang quá vội vã, rụt rụt cổ, không nói.

Snow đành phải thẳng thắn đáp. “Cậu ta là bạn cùng ký túc xá của con, tên Brian Birch, là.... con trai độc nhất của tướng quân Birch.”

Trong lòng Lăng Phong khẽ run lên.

Brian, đứa con độc nhất của tướng quân Birch.... Lại là đại gia tộc của Quân bộ.

Ký ức chôn sâu dưới đáy lòng đột nhiên tràn lên, Udyr năm đó, cũng là đứa cháu nội mà lão tướng quân Sarman yêu thương nhất, hai người từng yêu nhau như vậy, thế nhưng ngày vui thì chóng tàn, sức của bọn họ chung quy vẫn đâu không lại toàn bộ gia tộc Sarman, bọn họ dùng bốn năm hạnh phúc ngắn ngủi, đổi lại được là mười tám năm cốt nhục chia lìa.

Ngón tay Lăng Phong run rẩy siết chặt lại, làn da trên mu bàn tay gần như trong suốt, lộ ra cả những mạch máu màu xanh....

Snow biết ông suy nghĩ cái gì, nhin không được nhẹ nhàng cầm tay ông. “Baba....”

Lăng Phong thở sâu ổn định cảm xúc, quay đầu nhìn con trai của mình, từng câu từng chữ nói. “Con quên thái độ của Quân bộ đối với Mạch nước ngầm sao? Con dựa vào cái gì mà tin tưởng nó, người tên Brian kia, sẽ vì con, mà chống lại toàn bộ gia tộc Birch sao?”

Nghĩ đến cảnh tượng cha rời đi năm đó, đáy lòng Snow đột nhiên một mảnh lạnh lẽo.

Cậu biết những đại gia tộc của Quân bộ kia rất coi trọng việc di truyền huyết thống, cậu cũng biết cậu và Brian cùng một chỗ sẽ có bao nhiêu khó khăn, thế nhưng.... cậu không nỡ buông tay Brian.

Brian là người duy nhất, sẽ ở trong đêm khuya rét buốt chờ cậu trở về.

Brian luôn luôn cười tủm tỉm đi theo sau cậu, Brian mà những lúc cậu cần nhất sẽ lập tức nhào qua ôm lấy cậu, Brian luôn miệng nói, cậu đi đâu tôi sẽ đi đó, Brian giữa đêm khuya rét lạnh luôn cho cậu sự ấm áp vô bờ....

Cậu không nỡ buông tay.

Nghĩ đến đây, Snow rút cuộc ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của baba, nghiêm túc nói. “Baba, con muốn cho y một cơ hội, cũng cho mình một cơ hội.... Cho dù kết quả không giống như con mong muốn, con cũng sẽ không hối hận.”

.... Không hối hận.

Cũng từng có một người, ở bên tai ông liên tục lặp lại những lời này.

Yêu em, anh cho tới bây giờ đều không hối hận.

Thế nhưng, một đoạn tình yêu khi còn trẻ như thiêu thân lao vào lửa kia, lại đổi lấy gần hai mươi năm thống khổ.

Nếu hiện tại hỏi lại y, y còn có thể nói... không hối hận không?

Ánh mắt Lăng Phong nhin không được có chút chua xót, mà đúng vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng chuông thanh thúy.

Lăng Phong thở sâu, đi đến trước cửa, mở máy giám sát lên.

Bên trong màn hình trước mặt đột nhiên xuất hiện một gương mặt anh tuấn được phóng đại, nam nhân đang giương khoe miệng mỉm cười, nho nhã lịch sự, cực có phong độ hời. “Xin lỗi, bác sĩ Charlie có ở nhà không?”

Lăng Phong nháy mắt cứng ngắc tại chỗ.

— Nam nhân đứng ngoài cửa, chính là quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi, Udyr Sarman.

Hết chương 64.

65. Quyển 3 - Chương 65: Lăng Phong

Vị thân tín kia của Udyr là một cao thủ tình báo, sau khi nhận được mệnh lệnh của Udyr, chỉ trong ba giờ ngắn ngủi đã đem những tư liệu về người tên Charlie này tra ra toàn bộ — Cha mẹ mất từ năm mười tám tuổi, thi vào một viện y học rất bình thường ở tỉnh cầu Oman, thành tích bình bình, sau khi tốt nghiệp làm việc ở một bệnh viện tư nhân trên tỉnh cầu Oman vài năm, bệnh viện kia không lâu trước đây bởi vì kinh doanh không tốt nên đóng cửa, Charlie liền một mình đi đến Phá Quân tỉnh, trở thành bác sĩ nội khoa ở bệnh viện tổng quân khu.

Phần lý lịch này nhìn qua không có bất cứ vấn đề gì, chẳng qua chỉ là cuộc sống của một bác sĩ bình thường, nếu đối lại là người khác, tra được những điều này cũng sẽ không sinh ra nghi ngờ.

Nhưng Udyr luôn cảm thấy không quá thích hợp.

Y có một loại trực giác rất kỳ quái, cảm thấy nam nhân kia không nên tên là Charlie, không nên có bộ dáng như vậy, không nên bình thường như thế....

Nhìn tư liệu chi tiết mà thân tín gửi đến, Udyr hơi nhíu nhíu mày, hồi âm lại. “Tìm cho ta một ít ảnh chụp trực diện của Charlie.”

Hình ảnh trong tư liệu, ngoại trừ trên chứng nhận tốt nghiệp của Charlie, những cái khác đều là chụp trong sinh hoạt làm việc thường ngày, có rất nhiều cái còn mang khẩu trang, thậm chí không thấy rõ dung mạo.

Udyr ra mệnh lệnh này, không bao lâu sau, đối phương liền tìm được một tấm ảnh chụp rõ ràng ngay mặt của bác sĩ Charlie gửi qua.

— Nam nhân trong ảnh chụp dung mạo vô cùng bình thường, đi lẫn trong đoàn người hoàn toàn không có gì đặc biệt, một đôi mắt đen lầy mang theo ý cười, biểu tình trên mặt cũng rất nhẹ nhàng hiền hòa, vừa nhìn đã biết là loại người tính tình rất tốt.

Nhưng Udyr lại nhíu mày.

Ánh mắt này....

Tuy rằng ngày hôm qua y sốt cao, nhưng y nhớ rất rõ ràng ánh mắt của nam nhân kia.

Nam nhân kia có một đôi mắt đen lầy trong veo, trông mắt xinh đẹp tựa như bảo thạch thuần túy nhất, bị đôi mắt kia lẳng lặng nhìn chăm chú, thậm chí sẽ sinh ra loại xúc động muốn vươn tay chạm vào ánh mắt đó.

Mà bên trong tấm ảnh chụp trước mặt này, đôi mắt của nam nhân tuy rằng cũng là màu đen, nhưng lại hoàn toàn không có cảm giác rung động lòng người như thế.

Dung mạo của hai người quả thật rất giống nhau, nhưng ánh mắt lại khác nhau rất lớn.... Chính là đôi mắt kia đã bán đứng hắn.

Udyr hơi hơi giương lên khóe môi, gọi đến máy truyền tin của thân tín, thấp giọng nói. “Không cần tra nữa, hắn căn bản không phải Charlie.”

Khí chất khác nhau như thế, tư liệu lại không có sơ hở, cách giải thích duy nhất chính là “mạo danh thể thân”.

Người bác sĩ nam ngày hôm qua, rõ ràng chính là mạo danh Charlie đi đến nhậm chức ở Phá Quân tỉnh, Charlie thực sự đang ở chỗ nào, nam nhân kia là ai, căn bản không ai có thể biết. Một phần tư liệu này quả thật làm không chê vào đâu được, nếu không phải Udyr đột nhiên sinh ra cảm giác quen thuộc đối với hắn, việc ngụy trang đánh tráo như vậy đích thực là rất khó bị nhìn thấu.

Nhớ lại ánh mắt của nam nhân kia, động tác và thanh âm, cái loại cảm giác quen thuộc kỳ quái này lại một lần nữa xuất hiện dưới đáy lòng.

— Minh nhất định đã gặp qua hắn ở nơi nào đó, hắn nhất định có liên quan đến đoạn ký ức đã mất kia.

Udyr nhú nhú mày, không hề do dự, đem địa chỉ của “Charlie” trên Phá Quân tinh vừa điều tra được yên lặng ghi tạc dưới đáy lòng.

Ngày luyện binh đầu tiên của quân đoàn Sắc Vi rất thuận lợi kết thúc, Udyr để các binh lính sĩ quan trở về phòng của họ nghỉ ngơi, bản thân cũng một mình đến phòng khách VIP của quân khu.

Đến tận khi bóng đêm buông xuống, y mới triệu hồi cơ giáp Ngân Tuyết của mình, trực tiếp bay ra ngoài theo cửa sổ trên nóc nhà.

Những điểm đáng ngờ trong lòng ngày càng nhiều, bởi vậy cho nên y vội vã muốn tự mình đến gặp Charlie.

Đi tới chỗ ở tạm thời bác sĩ Charlie thuê, Udyr nhẹ nhàng ấn chuông cửa, nho nhã lễ độ mỉm cười, nói. “Xin hỏi, bác sĩ Charlie có ở nhà không?”

Lăng Phong hoàn toàn không ngờ Udyr lại đột nhiên tìm đến.

Một khắc nhìn thấy Udyr bên trong màn hình kia, đầu óc hắn trở nên trống rỗng, đứng cứng ngắc ở nơi đó, căn bản không biết nên làm gì cho phải.

Lâm Viễn và Snow thấy Lăng Phong toàn thân cứng ngắc đứng ở cửa, rốt cuộc cũng nhận ra điểm không bình thường. Hai người liếc nhau, Snow nhin không được mở miệng hỏi. “Baba, bên ngoài có người tìm ba sao?”

Lăng Phong lúc này mới hồi phục tinh thần, ra vẻ bình tĩnh mỉm cười một chút, nói. “.... Đồng nghiệp tìm ta có chút việc, các con lính đi trước đi.”

Hắn mang Lâm Viễn và Snow đến thư phòng, tìm mấy cuốn sách điện tử cho hai người, thuận tay đóng chặt cửa phòng, sau đó vội vàng thu dọn phòng khách một chút, đeo lại tầng mặt nạ kia, lúc này mới xoay người đi đến chỗ hành lang gần cửa ra vào, nhìn thoáng qua màn hình theo dõi –

Udyr vẫn như trước đứng ở bên ngoài, biểu tình trên mặt không chút hoang mang, rất có kiên nhẫn.

Tựa hồ nhận ra Lăng Phong tới gần, y rất có phong độ mỉm cười về phía vị trí máy ghi hình một chút, nói. “Tôi vừa rồi nghe được tiếng bước chân của cậu, căn hộ cậu thuê hiệu quả cách âm không được tốt lắm.... Không cần làm bộ trong nhà không có ai, mau mở cửa cho tôi đi, Charlie.”

Trong mắt nam nhân đang mỉm cười rõ ràng mang theo ý tứ trêu đùa như muốn “chọc thủng tâm tư đối phương”.

Lăng Phong nhin không được giật mình.

Hắn quả thật là muốn làm bộ trong nhà không có ai, nhưng hắn biết, làm như vậy căn bản không thể gạt được Udyr.

Năm đó khi mới quen biết, Udyr cũng giống như bây giờ mặt dày nghĩ đủ mọi cách đùa giỡn bám theo hắn, Lăng Phong bị quẩn lầy cực kỳ khó chịu, hận không thể đem cái tên nam nhân bên ngoài thì phong độ nội tâm lại ác liệt vô cùng này đóng bao quăng đi, thế nhưng Udyr lại hoàn toàn không có tự giác “bị ghét bỏ”, kiếm các loại cớ quẩn lầy Lăng Phong, tựa hồ rất thích biểu tình xấu hổ lại bất đắc dĩ của Lăng Phong.

Cách màn hình nhìn gương mặt anh tuấn quen thuộc của nam nhân kia, Lăng Phong phát hiện, bản thân cư nhiên vẫn còn rất khẩn trương.

Qua nhiều năm như vậy, vốn dĩ cho rằng đã sớm quên đi đoạn quá khứ kia, thế nhưng cuối cùng hắn lại đem chúng trở thành ký ức trân quý nhất chôn sâu dưới đáy lòng. Giờ phút này, cùng với sự xuất hiện của Udyr, những ký ức đó lại tuôn ra cuộn cuộn, lồng ngực nặng nề tựa như đang bị khối đá khổng lồ ép lên, đến cả việc hít thở đơn giản cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Trong phòng vẫn không có ai đáp lại, Udyr vô cùng kiên nhẫn ấn chuông cửa. “Bác sĩ Charlie, xin hãy mở cửa, tôi có việc tìm cậu.”

Lăng Phong rút cuộc bất chấp tất cả mở cửa ra, sắc mặt bình tĩnh nói. “Tướng quân, tìm tôi có chuyện gì?”

Nam nhân trước mắt sắc mặt có chút tái nhợt mất tự nhiên, ánh mắt lãnh đạm, ý tứ kháng cự cực kỳ rõ rệt. Udyr cẩn thận đánh giá hắn, loại xúc động muốn tới gần người này từ sâu dưới đáy lòng lại xuất hiện vô cùng mãnh liệt.

Khuôn mặt này cùng với “bác sĩ Charlie” bên trong tư liệu cực kỳ giống nhau, thế nhưng đôi mắt trong veo này, cùng với khí chất đặc biệt trên người hắn, lại hoàn toàn không giống với người trong ảnh chụp — hiển nhiên, hắn là đang mang mặt nạ giả trang để che giấu thân phận.

Udyr cũng chưa vội vạch trần, mỉm cười hỏi. “Đặc biệt đến để cảm tạ cậu, không mời tôi vào nhà ngồi sao?”

Nói xong còn đưa một hộp điểm tâm và một lẵng hoa quả được đóng gói cẩn thận đến trước mặt Lăng Phong, phảng phất như y thật sự chỉ đến nhà thăm hỏi. “Nghe nói cậu vừa tới Phá Quân tinh, tôi mang cho cậu một ít đặc sản, cảm ơn cậu ngày hôm qua đã chăm sóc cho tôi.”

Lăng Phong. “.....”

Bị Udyr mỉm cười nhìn chăm chú, da đầu Lăng Phong run lên một trận, đành phải dùng ngữ khí cứng ngắt nói. “Tướng quân, ngài quá khách khí rồi, là một bác sĩ, xem bệnh cho ngài là chức trách của tôi. Tôi còn có việc, mời...”

Lệnh đuổi khách của Lăng Phong còn chưa kịp nói xong, Udyr đã mặt dày vòng qua hắn đi vào trong phòng. “Mời vào phải không? Cảm ơn.”

Lăng Phong. “.....”

Udyr chưa mời đã vào hoàn toàn không có tự giác quấy rầy đến đối phương, chẳng khác nào chủ nhà, rất không khách khí ngồi xuống ghế sofa, nhẹ nhàng đặt đồ mình mang tới lên bàn, đánh giá kết cấu căn nhà một chút, ánh mắt thoảng dừng lại ba giây trước cánh cửa đóng chặt ở thư phòng.

Lăng Phong lập tức kéo căng sống lưng.

Trong thư phòng, Lâm Viễn và Snow đang dán ở sau cánh cửa nghe lén.

Lâm Viễn nghe trong chốc lát, cảm giác thanh âm của vị khách kia có chút quen tai, nhin không được nói. “Tại sao tôi lại cảm thấy thanh âm của người kia, rất giống.... rất giống Udyr tướng quân của quân đoàn Sắc Vi?”

Snow sắc mặt hơi đổi. “Cậu xác định?”

Lâm Viễn gãi gãi đầu, không chắc chắn nói. “Chắc chỉ là có chút giống thôi đi? Cách cửa nghe cũng không rõ ràng cho lắm.”

— Tướng quân Udyr của quân đoàn Sắc Vi làm sao có thể đến Phá Quân tinh? Còn tự mình chạy đến chỗ của cậu nữa?

Thế nhưng, nhớ tới cảnh tượng trước đây khi Udyr gọi mình đến hỏi về chiếc vòng cổ kia, đáy lòng Lâm Viễn lại có chút nghi hoặc. Udyr rõ ràng là quen biết Lăng Phong, nói không chừng người đến ngày hôm nay thật sự là Udyr.

Snow trầm mặc một lát, không hề do dự đi đến bên cửa sổ, mở ra, quay đầu nói với Lâm Viễn. “Chúng ta đi trước đi.”

Lâm Viễn thấy cậu muốn nhảy qua cửa sổ, nhất thời kinh ngạc mở to hai mắt. “..... Tôi còn chưa kịp hỏi cậu về tình hình của baba tôi, hơn nữa vừa rồi mới nói được có một nửa, chúng ta cứ đi như vậy có vẻ không tốt lắm thì phải?”

Snow biểu tình nghiêm túc nói. “Đi trước đi, sau này lại nói. Vạn nhất người vừa đến phát hiện ra chúng ta, trái lại có thể sẽ mang tới phiền phức không cần thiết.”

Lâm Viễn ngẩng lên thấy cũng đúng, hai người đều là Omega, lén gặp mặt Lăng Phong, nếu để ai biết thì quả thực rất khó giải thích rõ ràng.

Đi đến bên cửa sổ, thấy Snow tay chân lạnh lẽo nhảy ra ngoài, đáy lòng Lâm Viễn nhìn không được cảm thán: người anh này quả thật là một tay nhảy cửa sổ cừ khôi a, nhìn tư thế cậu ấy nhảy ra ngoài vô cùng thuần thực, rõ ràng không phải là lần đầu tiên.

Snow ở dưới lầu ngoắc ngoắc Lâm Viễn. “Xuống đi, tôi đón cậu.”

Lâm Viễn cười cười nói. “Không cần, tôi tự mình đi.”

Lâm Viễn trước đây cũng là một đứa trẻ bướng bỉnh, mấy chuyện như leo cây, trèo tường này đã làm không ít, lúc còn ở nhà thường xuyên lộn nhào ở trên giường, nên thân thể cũng mềm dẻo chẳng kém gì diễn viên tạp kỹ, lại thêm sau này học công phu với Chu Nghị, độ cao hai tầng như thế này chỉ như một bữa ăn sáng đối với cậu. Lâm Viễn nhảy từ cửa sổ ra ngoài, trượt hai ba cái men theo ống nước bên cạnh, giống như đại hầu tử vững vàng rơi xuống đất.

Hai người liếc nhau, đồng thời nở nụ cười.

Hai Omega nhảy cửa sổ nhảy đến thuần thực như vậy, nếu để mấy Alpha kia biết phỏng chừng sẽ kinh hãi đến rớt cằm.

Snow trực tiếp triệu hồi Dạ Tuyết ra, nói. “Dạ Tuyết, đi mau.”

“Vâng, chủ nhân.” Dạ Tuyết lập tức tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân, chở anh em hai người, nhanh chóng bay về phía trường học.

Bên trong phòng khách, tầm mắt của Udyr vẫn dừng lại ở thư phòng, sống lưng Lăng Phong liền cứng đờ một chút. Tuy rằng chỉ là một ít biến hóa cảm xúc rất nhỏ, cũng không thoát được khỏi ánh mắt của Udyr.

Udyr đứng lên khỏi sofa, đi vài bước ở trong phòng, mỉm cười nói. “Có thể tham quan nhà của cậu một chút được không? Cậu sống có một mình, nhưng trong phòng lại sắp xếp thật sạch sẽ a.”

Lăng Phong đứng dậy muốn ngăn cản ý, Udyr lại bước nhanh đến cửa thư phòng đang đóng chặt, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

“.....” Trái tim Lăng Phong trong nháy mắt cơ hồ muốn ngừng đập.

Trong thư phòng không có một bóng người, cửa sổ mở ra, gió đêm xuyên qua khung cửa thổi vào, hất tung tấm rèm màu trắng, mang lại cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng.

Udyr hơi hơi nheo mắt, đi đến cạnh cửa sổ nhìn thoáng qua bên ngoài, bóng đêm dày đặc, ánh đèn đường màu da cam đã sáng lên toàn bộ. Tiểu khu này tương đối hoang vu, người đi trên đường rất thưa thớt, thoát nhìn vô cùng im lặng.

— Đáng tiếc, không biết là ai lúc nhảy qua cửa sổ quá mức chủ quan, mồ hôi trong lòng bàn tay lưu lại một dấu tay nhợt nhạt trên tường.

Udyr nhìn dấu tay kia nhanh chóng bị gió thổi khô, nhìn không được cười một chút, quay đầu nói với Lăng Phong. “Nơi này điều kiện không tệ, không khí cũng rất tốt, là nhà cậu thuê?”

Lăng Phong phục hồi tinh thần, thấy bên trong thư phòng không có ai, lúc này mới hơi yên lòng một chút.

Snow mấy năm nay một mình độc lập lớn lên, luyện thành tính cảnh giác rất mạnh, có lẽ là nhận thấy người đến không ổn, nên lập tức mang theo Tiểu Viễn rời đi. May là không bị Udyr phát hiện, nếu không Lăng Phong cũng không biết nên giải thích như thế nào, dù sao cả tóc và mắt của Snow đều cực kỳ giống y.

Thế nhưng, Lăng Phong vừa nhẹ nhàng thở ra, còn chưa phục hồi tinh thần, Udyr đã đột nhiên tiến lên một bước, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên vai hắn, thấp giọng nói. “Charlie.”

“.....” Loại tư thế nửa ôm đối phương vào lòng này, khiến cho da đầu Lăng Phong run lên một trận, muốn giãy giụa, lại bị y nhanh chóng ấn lại.

Udyr nhìn nam nhân vẻ mặt bất an đối diện, ánh mắt dần dần trở nên ôn nhu. “Cậu không cần khẩn trương, tôi không có bất cứ ác ý gì với cậu. Tôi chỉ cảm thấy, chúng ta trước đây hình như có quen biết. Cậu luôn cho tôi một loại cảm giác rất quen thuộc.”

Lăng Phong đối diện với nam nhân đang ôn nhu mỉm cười, đáy lòng cơ hồ muốn sụp đổ.

Da mặt dày của Udyr, Lăng Phong từng lĩnh giáo qua vô số lần, y nếu như đã muốn quần lấy ai, người đó cho dù có lấy súng dí vào đầu y bắt y cút cũng không thể đuổi y đi được. Khả năng kiên nhẫn cùng vô sỉ của nam nhân này chính là số một số hai trên toàn đế quốc, bằng không, bản thân năm đó tâm lạnh như nước, cũng không thể nào bị y quần đến động tâm.

Giờ phút này, cùng là tình huống “tới cửa viếng thăm”, Lăng Phong lại cảm thấy đau đầu vô cùng.

Y đến cùng là tới đây làm gì?

Chẳng lẽ y thật sự nhận ra mình? Y không phải đã hoàn toàn mất trí nhớ rồi sao, tại sao lại có thể nhận ra được?

Cảm giác được ánh mắt ôn nhu của nam nhân đặt trên người mình, Lăng Phong nhất thời tâm loạn như ma, vội vàng ra vẻ bình tĩnh hất tay y, lui về phía sau một bước, thần sắc nghiêm túc nói. “Tướng quân, ngài nhận nhầm rồi, tôi chưa từng gặp ngài.”

Udyr nhìn Lăng Phong, trầm mặc thật lâu, mới đột nhiên đưa tay giơ vòng cổ trước ngực mình lên, hỏi. “Vòng cổ này cậu đã từng thấy bao giờ chưa?”

Bên trong tinh thạch màu xanh da trời trong suốt khắc một cái tên vô cùng quen thuộc, vòng cổ được chủ nhân lưu giữ rất hoàn hảo, cái tên kia dưới ánh sáng của ngọn đèn tỏa ra tia huỳnh quang nhàn nhạt.

Lăng Phong nhìn tên của mình, trái tim đau đớn trong giây lát.

Udyr nhìn hẩn, ngữ khí ôn nhu hỏi. “Thấy rồi sao?”

Lăng Phong đáp. “Không có.”

Udyr thấp giọng nói. “Tại sao lại tránh đi tầm mắt của tôi? Cậu đang nói dối sao?”

“.....” Lăng Phong xoay người muốn đi, lại đột nhiên bị Udyr kéo cổ tay. Udyr nghiêm túc nhìn chăm chú vào mắt nam nhân, từng câu từng chữ nói. “Cậu căn bản không phải Charlie. Cậu là Lăng Phong, có phải không?”

Lăng Phong. “.....”

Udyr tiếp tục hỏi. “Cậu vừa rồi khi nhìn thấy cái vòng cổ này, biểu tình trên mặt rất khó coi. Là cậu sao? Lăng Phong?”

Lăng Phong. “.....”

Lăng Phong kinh ngạc đứng ở nơi đó, không biết nên trả lời như thế nào.

Cặp mắt màu xanh da trời kia của Udyr, giống như thiên không trong suốt sáng rực sau cơn mưa, bị ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn chăm chú, trái tim phảng phất như bị một đôi tay dùng lực lôi kéo, không tự chủ được mà luân hãm vào vực sâu vô tận cơ hồ khiến người ta muốn chết chìm đó.

Bị y lẳng lặng nhìn chăm chăm như vậy, làm cho Lăng Phong cơ hồ không thể hô hấp được.

Udyr vươn tay, nhẹ nhàng nâng cằm nam nhân lên, tay còn lại đụng đến phía sau vành tai hẩn.

Quả nhiên, làn da phía sau vành tai có một chỗ gồ lên rất nhỏ, dùng sức gạt ra một chút, lớp da nhân tạo liền bị kéo lên, Udyr nắm lấy phần cuối của mặt nạ, tựa hồ là không muốn làm hẩn đau, động tác mềm nhẹ, chậm rãi lột ra.

Một tầng mặt nạ đắp lên mặt rốt cuộc bị kéo xuống hoàn toàn, lộ ra gương mặt nhả nhận tuần tú của nam nhân.

Gương mặt dưới tấm da kia trắng nõn, môi hồng nhuận, đường cong xinh đẹp nơi cằm cùng sống mũi thẳng tắp làm cho cả khuôn mặt có vẻ vô cùng ôn nhu, so với bộ dáng bình thường khi đeo mặt nạ vừa rồi quả thực là khác xa nhau.

Đây mới là diện mạo vốn có của hắn, đây mới là khí chất mà hắn nên có....

Udyr vươn tay nhẹ nhàng phủ lên gương mặt của nam nhân, xúc cảm nhẵn nhụi khi chạm tới làn da, khiến người ta nhận không được muốn hung hăng hôn lên.

Cặp mắt trong trẻo đen láy kia, giờ phút này tràn đầy bối rối luống cuống, nam nhân trong lòng chẳng khác nào động vật bị chấn kinh, đột nhiên kịch liệt giãy giụa.

“..... Buông tôi ra!” Lăng Phong muốn hất tay Udyr, Udyr lại bất chợt dùng sức siết chặt cầm hắn, tay còn lại thuận thế ôm sát vòng eo mềm dẻo của hắn.

“Lăng Phong.....” Udyr nhìn sâu vào đôi mắt của hắn, kiên định nói, “Em chính là Lăng Phong.”

Nếu nói trước kia chỉ là suy đoán cùng trực giác, thì hiện tại, nhìn thấy sự bối rối trong mắt nam nhân cùng với biểu tình luống cuống trên mặt, Udyr đã có thể khẳng định –

Hắn chính là Lăng Phong, chính là bóng dáng mơ hồ mà mình liên tục nhìn thấy trong mộng kia!

Nhìn nam nhân trong lòng sắc mặt tái nhợt, trái tim Udyr giống như bị một sợi cước mảnh mai gắt gao siết chặt, loại cảm giác đau lòng này theo dây thần kinh lan tràn tới khắp tứ chi, ký ức từ sâu trong trí óc bắt đầu cuộn cuộn điên cuồng, đầu đau đến độ muốn nứt ra, trước mắt cũng lóa lên từng đợt, ngón tay thậm chí còn hơi hơi phát run.

Chỉ cần nhắc tới cái tên này thôi đã khiến y đau lòng đến hít thở không thông, huống chi còn thấy được người thật....

Y chỉ có thể dựa vào bản năng dùng sức ôm lấy nam nhân trước mặt, cánh tay siết lại thật chặt, cơ hồ muốn làm cho sinh mệnh của hai người hòa vào với nhau.

Tuy rằng Udyr không nhớ rõ quá khứ giữa hai người, nhưng y biết, nam nhân trước mặt này, chính là ký ức quý giá nhất mà y thà chết cũng không muốn quên, chính là người mà y đời này muốn chiếm lấy nhất, muốn bảo vệ nhất – Lăng Phong.

Hết chương 65.

66. Quyển 3 - Chương 66: Tái Hiện Ký Ức

Nghe thanh âm khàn khàn của Udyr lặp lại tên mình, hốc mắt Lăng Phong nóng lên, cái ôm mạnh mẽ và đôi mắt ôn nhu của Udyr, khiến cho Lăng Phong căn bản không có cách nào quyết tâm đẩy y ra được, đành phải cứng ngắc mặc cho y ôm.

Hai người ôm nhau thật lâu, lâu đến độ bên tai chỉ còn lại có tiếng hít thở của người kia.

Độ ấm trên thân thể nam nhân tên Lăng Phong trong lòng, mùi thơm của sữa tắm, mái tóc mềm mại đen nhánh như mực, còn có cặp mắt trong veo kia — hết thảy mọi thứ đều vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức làm cho người ta muốn rơi lệ.

Sự xuất hiện của người này, làm cho khoảng trống dưới đáy lòng nhiều năm qua rốt cuộc cũng được lấp đầy.

Đáng tiếc, Udyr lại căn bản không thể nhớ nổi những ký ức kia –

Giữa bọn họ từng có những kỉ niệm như thế nào, y từng yêu thương hắn bao nhiêu....

Những ký ức quý giá đó, đã sớm bị người khác cố ý xóa đi.

Udyr buông Lăng Phong ra, có chút đau lòng nhẹ nhàng sờ tóc của nam nhân, ánh mắt ôn nhu nhìn hắn, thấp giọng hỏi. “Lăng Phong, tôi không nhớ rõ những việc trước kia, em có biết năm đó đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Lăng Phong ngưng một chút, dời tầm mắt, ra vẻ bình tĩnh nói. “Tôi chỉ biết, anh bị người khác làm phẫu thuật loại bỏ ký ức.”

Udyr khẽ nhủ mày. “Phẫu thuật loại bỏ ký ức?”

Lăng Phong gật gật đầu. “Loại phẫu thuật này có thể loại bỏ một phần ký ức trong đại não, mà không gây ra bất cứ tổn thương nào đối với nó.”

Udyr trở nên trầm mặc. Rõ ràng, cái gọi là “phẫu thuật loại bỏ ký ức” này không thể tránh khỏi có quan hệ với đám “trưởng bối” trong gia tộc Sarman kia. Những năm gần đây, lúc mình cự tuyệt Omega bọn họ giới thiệu, mỗi lần nhắc đến “người trong trí nhớ”, sắc mặt bọn họ đều sẽ trở nên vô cùng kỳ quái, có lẽ là do chột dạ đi?

Ánh mắt của Udyr hơi trầm xuống, cúi đầu nhìn Lăng Phong hỏi. “Tôi có thể tìm lại những ký ức kia được không?”

Lăng Phong quay đầu đi chỗ khác, không biết nên nói gì mới tốt.

Là có thể tìm về, thế nhưng sẽ phải mạo hiểm rất lớn. Lăng Phong biết chính mình không nên nói, thế nhưng, với tính cách của Udyr, cho dù mình không nói, y cũng nhất định có thể biết được thông qua con đường khác....

Udyr đặt tay trên vai Lăng Phong, nghiêm túc chăm chú nhìn vào hắn, ngữ khí ôn nhu lại kiên định nói. “Em biết không? Những năm gần đây tôi vẫn không thể ngủ yên, trong mộng luôn xuất hiện bóng hình của em, lại căn bản không thể thấy rõ bộ dáng.... Với tôi mà nói, đoạn ký ức kia vô cùng quan trọng, tôi không thể cứ như vậy mà vứt bỏ nó... tất cả những thứ thuộc về em, tôi đều không muốn quên.”

Ôn nhu và thâm tình trong ánh mắt của nam nhân, khiến cho trái tim Lăng Phong đột nhiên run lên.

Còn tưởng rằng Udyr đã hoàn toàn quên đi quá khứ, bắt đầu một cuộc sống mới, lại không nghĩ đến, những năm gần đây y cứ nhiên vẫn chưa từng buông tay. Cho dù bị người khác xóa bỏ ký ức, y vẫn cố chấp ở trong mộng cảnh tìm kiếm những kỉ niệm trân quý đã qua.

Chỉ bằng một cái vòng cổ có khắc tên, cùng một ít mộng cảnh mơ hồ, y cứ nhiên lại tìm kiếm nhiều năm như vậy....

Nam nhân này cố chấp muốn chết, thật sự là khiến người ta phải rung động, cũng thật đau lòng.

Udyr thấy biểu tình của Lăng Phong có chút dao động, vội vàng nhẹ giọng nói. “Nói cho tôi biết có được không? Nói cho tôi biết cách để khôi phục ký ức, tôi hy vọng có thể nghe được từ chính miệng em, tôi không muốn đi hỏi những bác sĩ khác.”

Lăng Phong trầm mặc thật lâu, mới nhẹ giọng nói. “Tôi... biết một phương pháp, thế nhưng.... phương pháp này phải mạo hiểm cực kỳ lớn.”

Udyr quyết đoán đáp. “Không sao, em cứ nói nghe thử một chút.”

Lăng Phong mở miệng nói. “Cần tìm chuyên gia khoa giải phẫu thần kinh làm phẫu thuật hộp sọ, tiến hành kích điện trực tiếp vào vỏ đại não. Việc này đòi hỏi bác sĩ phải cực kỳ có kinh nghiệm, nếu thao tác xuất hiện sai lệch, rất có thể sẽ tổn thương đến đại não, nghiêm trọng nhất, thậm chí sẽ khiến cho người nhận giải phẫu trực tiếp biến thành người thực vật.”

Udyr mỉm cười một chút. “Tôi biết rồi.”

Thấy Udyr xoay người rời đi, Lăng Phong vội vàng ngăn cản y. “Anh muốn đi làm giải phẫu này sao? Không được, việc đó rất mạo hiểm....”

Lăng Phong còn chưa nói xong, Udyr đã dừng bước, quay đầu nhìn thật sâu vào mắt hắn. “So với việc phải quên đi em, mạo hiểm như vậy, tôi hoàn toàn có thể chịu được. Lại nói, chỉ cần tìm một bác sĩ nhiều kinh

nghiệm, loại mạo hiểm này hoàn toàn có thể giảm tới mức thấp nhất, không phải sao?” Udyr nói xong liền cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán Lăng Phong, thấp giọng nói. “Chờ tôi trở lại.”

— Chờ Udyr của trước kia, hoàn hoàn chỉnh chỉnh trở lại bên cạnh em.

Udyr rời khỏi nơi ở của Lăng Phong, gọi bốn thuộc hạ đáng tin nhất đến canh chừng ở chỗ này, còn rất “sẵn sóc” thay bác sĩ Charlie xin bệnh viện quân khu hai ngày nghỉ.

Tuy rằng ngoài miệng nói là “chờ tôi trở lại”, nhưng Lăng Phong có thể chờ y trở về hay không, trong lòng y cũng không chắc chắn.

Y không thể để cho Lăng Phong lén lút chạy mất.

Thời điểm y nhớ lại toàn bộ, y hy vọng có thể thấy được Lăng Phong đầu tiên.

Udyr trở lại phòng dành cho khách của quân khu, lập tức liên hệ với một người bạn đáng tin, gọi hân chạy tới suốt đêm.

Bác sĩ Kent, chuyên gia khoa giải phẫu thần kinh của bệnh viện Trung ương đế quốc, sau khi nhận được tin nhắn khẩn cấp của Udyr thì lập tức xuất phát, điều khiển cơ giáp liên tục tiến hành hai lần chuyển tiếp không gian, đúng tám giờ sáng ngày hôm sau tới được Phá Quân tinh.

Udyr làm bộ do không hợp khí hậu nên sinh bệnh nặng, để phó chỉ huy quân đoàn tiếp tục giám sát luyện binh ngày hôm nay, bản thân thì một mình đến phòng giải phẫu của một bệnh viện tư nhân, bí mật gặp giáo sư Kent.

Sau khi Kent nhìn thấy y, nhin không được mỉm cười trêu chọc. “Udyr, mới đến Phá Quân tinh một ngày đã không hợp khí hậu mà sinh bệnh, thân thể của cậu có phải có chút quá yếu hay không?”

Udyr biểu tình nghiêm túc nói. “Tôi làm bộ sinh bệnh, chỉ là muốn giấu giếm tai mắt của mấy người do ông nội tôi bố trí mà thôi. Lần này gọi cậu tới đây, là muốn cậu bí mật làm một việc cho tôi, giúp tôi tìm lại ký ức đã mất.”

Kent kinh ngạc nói. “Tìm lại ký ức?”

Udyr gật gật đầu. “Trước kia đã từng tham khảo qua nhiều bác sĩ, bọn họ đều nói, ký ức bị xóa đi không thể tìm lại được, lúc ấy tôi cũng tin, hiện tại xem ra, những người đó hẳn là đã nhận được mệnh lệnh của ông nội tôi, mới cố ý nói dối tôi.” Udyr khẽ nhíu mày, ánh mắt cũng trở nên thâm trầm, “Kent, cậu nói thật cho tôi biết, loại ký ức bị người khác xóa bỏ này, đến cùng là có thể lấy lại được hay không?”

Kent do dự một lát, thấp giọng nói. “Theo lý thuyết mà nói, là có thể.”

Udyr lập tức ngừng đầu nhìn hân. “Nói thử xem.”

Kent cẩn thận giải thích. “Nguyên lý tạo ra ký ức của con người là do giữa các tế bào thần kinh có sự liên kết lẫn nhau, trung khu của ký ức cùng với một lượng lớn tế bào thần kinh tạo thành một mạng lưới thông tin, hồi hải mã(*) là trạm trung chuyển, vỏ đại não là kho hàng dự trữ. Giải phẫu loại bỏ ký ức thực chất là người khác chặn lại đường truyền của một phần tế bào thần kinh, làm cho thông tin về ký ức không thể lưu chuyển bình thường. Vỏ đại não của cậu – cũng chính là kho hàng lưu trữ ký ức – không hề chịu phải tổn thương nghiêm trọng nào, những ký ức kia cũng vẫn còn tồn tại, chỉ cần tiến hành kích thích vào vỏ đại não, hoàn toàn mở ra đường truyền thông tin, là có thể tái hiện lại những ký ức kia.”

(*)Hồi hải mã: hay hồi cá ngựa (hippocampus) là một phần của não trước, là một cấu trúc nằm bên trong thùy thái dương. Nó tạo thành một phần của hệ thống Limbic và có liên quan đến hoạt động lưu giữ thông tin và hình thành ký ức trong trí nhớ dài hạn và khả năng định hướng trong không gian. Con người và các loài động vật có vú khác có hai hồi hải mã, mỗi cái ở một bán cầu não.

Giáo sư Kent dừng một chút, ngừng đầu nhìn Udyr, thần sắc nghiêm túc nói. “Thế nhưng, việc này tính mạo hiểm tương đối cao, có thể làm tổn thương đến đại não của cậu, thậm chí còn khiến cho cậu biến thành người thực vật... Cậu xác định là muốn mạo hiểm như vậy?”

Udyr nghiêm túc nói. “Đúng vậy.”

Kent kinh ngạc. “Vì sao lại đột nhiên kiên quyết như vậy?”

Udyr trầm mặc một lát, mới khẽ cười cười, nói. “Bởi vì tôi gặp được Lăng Phong.”

Udyr xoay người nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ.

Khu vực xung quanh Phá Quân tinh chỉ có một mình hành tinh này là thích hợp cho người ở, sau này được đế quốc khai phá làm căn cứ quân sự, người sống trên tinh cầu này rất thừa thớt, bởi vậy bầu trời liền có vẻ đặc biệt rộng lớn. Hôm nay vừa lúc là ngày trời quang, trên bầu trời xanh thẳm điểm xuyết một ít mây trắng non, thoạt nhìn hết sức mỹ lệ.

Những ký ức bị mất kia, cũng giống như đám mây, tuy rằng đối với bầu trời mà nói chỉ là một chút điểm xuyết, nhưng nếu không có mây, bầu trời liền trở nên trống vắng và thê lương đến vô hạn.

Udyr không có những ký ức kia, đáy lòng cũng chỉ còn một mảnh hoang vắng.

Udyr giương khóe môi, thấp giọng nói. “Khoảnh khắc khi nhìn thấy cậu ấy, tôi mới biết được, quên mất cậu ấy, đối với tôi mà nói có nghĩa là thế nào.”

— Có nghĩa là bản thân đã quên đi người mà mình từng quý trọng như sinh mệnh.

— Có nghĩa là bản thân đã quên mất người mà mình muốn bảo vệ nhất, nâng niu nhất trên đời.

Mấy năm qua đi chẳng khác nào cái xác không hồn, đáy lòng bị đào rỗng một góc. Udyr vẫn không rõ, bản thân tại sao lại luôn trắng đêm miên man, trần trọc trần trở?

Cho đến ngày hôm nay, khi y gặp được Lăng Phong, y mới biết, khoảng trống dưới đáy lòng kia rốt cuộc là cái gì.

Y yêu người kia.

Yêu đến quá sâu, quá cố chấp, cho nên dù đã mất đi ký ức, trong tiềm thức của y vẫn không chịu buông tay, y vẫn gắt gao giữ lấy cái vòng cổ có khắc tên Lăng Phong kia, để thời thời khắc khắc nhắc nhở mình không được quên.

Udyr nhẹ nhàng sờ sờ vòng cổ trước ngực, quay đầu nói với Kent. “Mau chóng chuẩn bị giải phẫu, tôi muốn nhớ lại tất cả về cậu ấy.”

Quy trình giải phẫu vô cùng phức tạp, để tránh nguy cơ biến Udyr thành người thực vật, giải phẫu cần phải tiến hành trong trạng thái thanh tỉnh, cường độ điện kích thích vào vỏ đại não cũng phải được điều chỉnh liên tục bất cứ lúc nào.

May mà giáo sư Kent là chuyên gia về phương diện giải phẫu thần kinh, kinh nghiệm vô cùng phong phú, đây cũng là nguyên nhân Udyr khẩn cấp mời hắn tới.

Sau khi trải qua năm giờ phẫu thuật, đường dẫn thần kinh của Udyr rốt cuộc cũng được mở ra hoàn toàn, bởi vì một lượng lớn ký ức xuất hiện ồ ạt nên đã làm cho đại não quá tải, thần kinh thiếu chút nữa sụp đổ, giáo sư Kent lập tức tiêm thuốc an thần cho y, để y tiến vào trạng thái ngủ say.

Udyr người này vừa nhắm mắt, liền ngủ suốt hai mươi tư tiếng.

Giống như đã mơ một giấc mộng rất dài, rất dài.

Y mơ thấy mình nhiều năm về trước, trong một lần chấp hành quân vụ đã bị mảnh vỡ thủy tinh cắt bị thương cánh tay, máu chảy không dứt. Y không muốn kinh động đến cha mình, nên đã lên đến bệnh viện phụ cận xử lý vết thương. Lúc ấy đã là ba giờ đêm, khoa cấp cứu vô cùng im lặng, y đi thẳng tới trong văn phòng của bác sĩ, người bác sĩ trẻ tuổi đang trực ban kia ngẩng đầu lên nhìn y một cái, sau đó thực bình tĩnh bước tới đưa y vào phòng trị liệu.

Chiếc áo trắng của vị bác sĩ trẻ tuổi kia sạch sẽ đến không nhiễm một hạt bụi, áo sơ mi bên trong cũng chỉnh tề như mới được ủi qua, một đôi mắt đen láy trong suốt, ánh mắt mang theo ý cười nhân nhật, vừa

kiểm tra miệng vết thương, vừa dùng ngón tay ôn hòa nói đùa. “Vết thương của anh không tệ, chỉ kém một cm là cắt đến động mạch chủ.... Ai, đừng nhúc nhích.... Tôi tiêu độc giúp anh trước đã...”

Nam nhân gục đầu xuống nghiêm túc xử lý vết thương giúp y, biểu tình chăm chú, động tác mềm nhẹ, cần cổ thon dài trắng nõn cùng mái tóc đen như mực tạo nên những sắc thái đối lập, lông mi vừa dài vừa dày giống như chiếc bàn chải được làm từ lông vũ, dung mạo nhã nhặn, ngón tay thon dài, trên người hắt lộ ra một cỗ hơi thở của người có trí thức.

Hai người dựa vào rất gần, Udyr thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở của hắn nhẹ nhàng phả lên trên mặt, ấm áp.... khiến cho người ta ngứa ngáy khó nhịn.

Cùng vị bác sĩ này ở một chỗ, khoảnh khắc được hắn ôn nhu chăm sóc kia, Udyr đột nhiên cảm thấy đáy lòng thực yên bình.

Thậm chí còn nghĩ, nếu thời gian có thể dừng lại thì tốt biết bao....

Lúc rời đi, y cố ý liếc nhìn bảng chữ trước ngực bác sĩ kia một cái – khoa cấp cứu, Sander, số hiệu 71982.

Một loạt chữ nhỏ, từ đó vẫn nhớ mãi không quên.

Udyr rất nhanh đã tra được thông tin về bác sĩ Sander – cha mẹ đều đã mất, không thân thích, học ở viện y học quân sự St. Romia, sau khi tốt nghiệp đến làm bác sĩ ở khoa cấp cứu bệnh viện Trung ương đế quốc, quan trọng hơn là: Vẫn còn độc thân.

Udyr khẽ cười nhìn ảnh chụp trong tư liệu.

Thuận tiện lấy một phần bảng biểu sắp xếp ca làm trong bệnh viện của bọn họ, lưu vào bút ký điện tử luôn mang theo bên người.

Đêm khuya một tuần sau đó, Lăng Phong một lần nữa trực đêm, một bệnh nhân quen thuộc lại tìm đến khoa cấp cứu bệnh viện Trung ương, miệng vết thương trên cánh tay đã sớm khỏi, lý do lần này đến bệnh viện là: Nửa đêm đau đầu ngủ không yên.

Lăng Phong rất tần trách mà dẫn đồng chí “bệnh nhân” Udyr đi chụp CT đầu để xác định bệnh, kết quả lại phát hiện đầu của nam nhân này vô cùng bình thường, nguyên nhân đau đầu căn bản không tra được. Lăng Phong đành phải kê cho y một chút thuốc giảm đau, tạm thời đuổi y đi.

Qua thêm một tuần, vẫn là Lăng Phong trực đêm, khoa cấp cứu lại đón tiếp một bệnh nhân quen thuộc, bệnh đau đầu cũng đã ổn, lần này đổi thành đau bụng, nói là bụng đau như thắt lại, khiến cho y đang ngủ bị đau đến tỉnh.

Lăng Phong lại thực có trách nhiệm mà mang y đi làm kiểm tra bụng, kết quả vẫn là hoàn toàn bình thường.

Lại là một tuần sau, Lăng Phong trực đêm, Udyr một lần nữa mang về mặt thống khổ tìm tới cửa, lần này đổi thành đau dạ dày, nói là mấy ngày rồi đều ăn không ngon, ăn cái gì liền phun ra cái đó.

Nhìn bộ dáng cau mày biểu tình thống khổ của nam nhân anh tuần trước mặt, Lăng Phong nhìn không được nghiêm túc nói. “Udyr, theo như kết quả kiểm tra vừa rồi, dạ dày của anh hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì... Anh có thật là đau dạ dày không?”

Udyr dõi theo đôi mắt nghiêm túc của hắn, càng nhìn càng thấy thích.

Một lát sau, Udyr mới thấp giọng nói. “Kỳ thật là tôi cố ý giả bệnh, bởi vì tôi muốn gặp em.”

Lăng Phong. “.....”

Udyr mỉm cười một chút, đến gần một bước, áy náy nâng cằm hắn lên. “Bác sĩ Sander, tôi đã theo em bao nhiêu ngày, em còn chưa nhận ra là tôi đang theo đuổi em sao?”

Lăng Phong. “.....”

Lăng Phong thật sự không nhận ra Udyr đang theo đuổi hắn, là một bác sĩ, thấy loại người không có việc gì lại đi giả bệnh này, Lăng Phong kỳ thật vẫn cho rằng Udyr có “chứng bệnh ngờ vực” – chính là loại “bệnh nhân tâm thần” luôn hoài nghi thân thể của mình có bệnh.

Udyr bị trở thành “bệnh nhân tâm thần” chịu phải đả kích thật lớn, phần nộ rời khỏi bệnh viện.

Ngày hôm sau, khi Lăng Phong trở về từ ca đêm, Udyr trực tiếp chặn hấn trước cửa nhà, dùng sức, hôn hấn thật sâu.

Nhìn bộ dáng nam nhân khiếp sợ hai mắt mở to, Udyr mỉm cười dùng ngón cái xoa xoa đôi môi bị hôn đến ướt át của hấn, thấp giọng nói. “Em hiện giờ đã tin tôi đang theo đuổi em rồi chứ?”

Lăng Phong. “.....”

Udyr quần lấy Lăng Phong suốt nửa năm trời.

Y cực thích bộ dạng mỉm cười của Lăng Phong, cũng thích nhìn dáng vẻ nhú mào và biểu tình bất đắc dĩ của Lăng Phong, y muốn đem vị bác sĩ tao nhã kia hoàn toàn chiếm lấy làm của riêng, loại khát vọng mãnh liệt này khiến cho máu trong toàn thân Udyr cơ hồ đều muốn bốc cháy.

Ngày đó vừa vặn là sinh nhật Lăng Phong, Udyr đi đến phố bánh ngọt tìm thầy dạy bánh ngọt học tập mấy ngày, tự tay làm bánh sinh nhật, chuẩn bị một bữa tối dưới ánh nến, còn mua một khối tinh thạch vô giá – là khối tinh thạch tốt nhất lấy được trong hội đấu giá, màu lam trong suốt tựa như bầu trời, được mài thành mặt vòng hình thoi xinh đẹp, tặng cho Lăng Phong làm quà sinh nhật.

Lăng Phong nhìn Udyr, trong mắt toát ra một tia thần sắc phức tạp.

Nhiều năm như vậy chưa từng có người nào nhớ rõ sinh nhật hấn, với hấn mà nói, sinh nhật cũng chẳng có gì khác so với những ngày bình thường. Vậy mà, Udyr lại dụng tâm chuẩn bị bánh ngọt và quà tặng cho hấn như thế, Lăng Phong có chút cảm động.

Nhịn không được nghĩ: Nam nhân này là nghiêm túc thích mình sao?

Udyr thừa dịp hấn xuất thần trong nháy mắt, rất thông minh mà lợi dụng cơ hội ôm lấy hấn, trộm hôn một cái.

Hơn nữa còn thực vui sướng phát hiện, nam nhân luôn luôn ôn hòa lạnh nhạt, cư nhiên bị mình hôn đến.... đỏ mặt.

Những ngày hai người ở cùng một chỗ kia, hạnh phúc mà ngọt ngào chẳng khác nào những đôi tình nhân đang trong tình yêu cuồng nhiệt.

Thế nhưng ngày vui thì chóng tàn, cha và gia tộc chỉ định Udyr thành hôn với một Omega, Udyr tất nhiên không chịu, sự tồn tại của Lăng Phong rốt cuộc cũng bị lão tướng quân Sarman phát hiện.

Quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi lúc ấy – ông nội của Udyr, Christer Sarman, là một nam nhân có tính cách cực kỳ lãnh khốc và cường ngạnh, ông đối với việc kế thừa huyết thống lại càng là cố chấp đến gần như bị bệnh.

Hôn nhân của đám con cháu trong gia tộc Sarman đều phải kết nối tới lợi ích gia tộc, bạn đời cũng là do các trưởng bối tự mình lựa chọn, người mà bọn họ chọn cho Udyr là một vị thiên kim của gia tộc Olav, nghe nói mới vừa mười tám tuổi, chuẩn bị đến kỳ phát tình, ôn nhu xinh đẹp lại có tri thức, hiểu lễ nghĩa, Omega như vậy mới là người con dâu tốt nhất mà bọn họ cần.

Dưới con mắt của bọn họ, nam nhân mà Udyr thích kia chỉ là một Beta bình thường, lại là cô nhi không cha không mẹ, một nam nhân như vậy làm sao có thể được viết vào gia phả của gia tộc Sarman?

Christer bức Udyr chia tay với Lăng Phong, không ngờ Udyr lại nổi điên, cư nhiên lớn mật dẫn Lăng Phong trốn khỏi thủ đô.

Hai người đến sống tại một trấn nhỏ trên tỉnh cầu Oman hoang vu, nơi đó tuyết rơi quanh năm, tuyết trắng mù mịt trở thành phong cảnh duy nhất trong đôi mắt. Thế nhưng cho dù bên ngoài giá rét lạnh lẽo, nhưng hai người dựa sát vào nhau ở trong phòng, lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

Sau này, Lăng Phong rốt cuộc buông bỏ phòng bị dưới đáy lòng, nói cho Udyr biết việc mình là Omega.

Hấn chủ động ngừng dùng thuốc ức chế, khi kỳ phát tình đầu tiên đến, có chút bất an mở rộng thân thể, để Udyr đánh dấu hoàn toàn.

Bọn họ có con.

Tiểu anh hài sinh ra trong một đêm khuya tuyết lớn, Udyr đặt cho nó cái tên Snow, hai người ôm tiểu anh hài nhỏ bé vào ngực, nắm ngón tay mềm mềm của con, hạnh phúc đến quên cả tình cảnh khó khăn trong thời gian qua.

Một nhà ba người trải qua bốn năm gian khổ nhưng vô cùng ấm áp, cho đến khi bị gia tộc Sarman phát hiện ra nơi ẩn thân.

Udyr mãi mãi cũng không thể quên ngày ly biệt đó.

Trên trời hạ xuống một trận tuyết lớn, thức ăn dự trữ trong nhà sắp hết, y ra ngoài mua thức ăn, lúc gần đi còn ôm Lăng Phong, lưu luyến không rời hôn lên trán hắn.

Lăng Phong mỉm cười nói. “Về sớm một chút.”

Tiểu Snow đứng bên cạnh ngóng trông nhìn y, học theo baba, dùng thanh âm non nớt nói. “Về sớm một chút nga.”

Udyr nhịn không được nở nụ cười, xoa xoa khuôn mặt của con trai, thấp giọng nói. “Rất nhanh sẽ trở lại, mang thức ăn ngon cho con.”

Thế nhưng, khi y về tới nhà, nhìn đến lại là ông nội sắc mặt âm trầm cùng một đám binh lính mặc quân trang trắng tinh, xe huyền phù có in đồ án hình hoa sắc vi màu trắng đứng ở bên cạnh, giữa nền tuyết càng có vẻ chói mắt.

Trong nhà không một bóng người, Lăng Phong nhận thấy tình hình không ổn đã mang theo Snow bốn tuổi lên lút bỏ trốn.

Y giống như phát điên tìm Lăng Phong khắp nơi, lại bị người của quân đoàn Sắc Vi trực tiếp đánh ngất mang đi.

Từ đó về sau, y không còn gặp lại Lăng Phong nữa.

Y bị mang về nhà, dưới sự sắp xếp của lão tướng quân Christer, tiến hành giải phẫu loại bỏ ký ức. Khi tỉnh lại, trong tay của y còn gấu gao nắm chặt một cái vòng cổ — tinh thạch trong suốt màu xanh da trời, bên trong có khắc một cái tên: Lăng Phong.

Đó là quà sinh nhật y từng đưa cho Lăng Phong.

Bên trong cái vòng cổ kia vốn dĩ không có tên, chỉ là mấy ngày trước khi đi ngang qua một góc đường, vừa lúc thấy một cửa hàng chuyên gia công vòng cổ, y tháo chiếc vòng này xuống khỏi cổ Lăng Phong, dự tính hôm nay lúc đi mua đồ thì thuận tiện đến gia công một chút, đem cái tên “Lăng Phong” này khắc vào bên trong tinh thạch, kỉ niệm năm năm quen nhau.

Đáng tiếc, chiếc vòng cổ có khắc tên này, y còn chưa tặng được.

Y đã quên Lăng Phong là ai.

Lúc tỉnh lại nhìn vòng cổ trong tay, nơi ngực trái truyền đến một cảm giác đau đớn, lại hoàn toàn không thể nhớ rõ bất cứ thứ gì về cái tên này.

Hết chương 66.

67. Quyển 3 - Chương 67: Người Yêu Sâu Đậm

Năm đó, lão tướng quân Christer bị bệnh nặng, không thể tiếp tục dẫn dắt quân đoàn, quân đoàn Sắc Vi phải vội vàng tìm một người nối nghiệp, mà nhìn vào toàn thể gia tộc Sarman, Udyr không thể nghi ngờ chính là người có thiên phú cao nhất. Cơ giáp cấp S được chế tạo bởi những chuyên gia cơ giáp tại sở nghiên

cứu của gia tộc Sarman đã hoàn thành, trong toàn bộ gia tộc, người có giá trị tinh thần có thể không chế được cơ giáp cũng chỉ có Udyr.

Thế hệ sau của gia tộc rất hiếm nhân tài, là người đứng đầu lúc ấy, Christer buộc phải đưa ra quyết định.

Quyết định làm giải phẫu loại bỏ ký ức với Udyr, từng khiến cho các vị trưởng bối trong gia tộc Sarman nổ ra cuộc tranh luận không nhỏ. Người có chút mềm lòng cho rằng như vậy là quá mức tàn nhẫn đối với Udyr, cũng có người cho rằng cái gọi là tình yêu của người trẻ tuổi không có gì quan trọng so với lợi ích của gia tộc.

Christer tính tình cương quyết, rốt cuộc quyết định hi sinh đứa cháu trai mà mình yêu thương nhất.

Hoặc cũng có thể trong quan niệm của ông, đó căn bản không phải hy sinh.

— Mà là cứu vớt.

Udyr tuy rằng rất thông minh dẫn Lăng Phong ẩn cư tại một trấn nhỏ xa xôi, nhưng gia tộc Sarman có thể lực ngập trời, muốn tìm hai người kỳ thật cũng không khó, rất nhanh, Christer đã tìm đến vị trí ẩn cư của bọn họ, mang theo binh lính của đội cận vệ tự mình bắt Udyr trở về. Ông vốn định giết nam nhân tên Sander kia để chặt đứt hậu họa về sau, không ngờ, người kia cư nhiên nhận được tin tức, trước khi bọn họ tới đã bỏ chạy.

Christer mang theo Udyr quay về thủ đô, ngay ngày hôm đó liền tiến hành giải phẫu loại bỏ ký ức cho Udyr.

Đối với ông mà nói, so với chức vị quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi và gia tộc Sarman, cái gọi là tình yêu của Udyr quả thực không đáng để nhắc tới. Ông sẽ lựa chọn cho Udyr một Omega xinh đẹp nhất, Udyr rất nhanh sẽ quên đi nam nhân kia, từ nay về sau bắt đầu một cuộc sống mới.

Thế nhưng điều khiến ông sợ hãi là, trong tay Udyr vẫn gắt gao nắm cái vòng cổ có khắc tên kia, câu đầu tiên y nói sau khi tỉnh lại chính là: “Lăng Phong là ai?”

Y về mặt nghi hoặc hỏi “Lăng Phong là ai”, mấy vị trưởng bối cư nhiên không thể đáp lại, thậm chí còn chột dạ dời tầm mắt đi.

Cuối cùng, Christer tùy tiện bịa ra một cái cớ, nói Lăng Phong là chiến hữu của y, đã hi sinh ở trên chiến trường.

Udyr không nói gì, chỉ trầm mặc nhú mày.

Udyr bị xóa bỏ ký ức, một đoạn thời gian rất dài sau đó đều nhốt mình ở trong phòng, không chịu gặp bất cứ ai.

Y luôn cảm thấy bản thân dường như đã quên mất một đoạn ký ức không nên quên nhất, suy nghĩ như vậy khiến cho y thức trắng đêm miên man, bóng dáng ở dưới đáy lòng kia mơ hồ đến mức tựa như bất cứ lúc nào đều có thể tiêu tán, y liều mạng suy nghĩ, lại thế nào cũng nhớ không ra. Udyr cả ngày đầu đau muốn nứt ra, y thậm chí còn dùng sức đập đầu vào vách tường, chỉ vì muốn giảm bớt thống khổ kịch liệt ở trong trí não.

Bác sĩ chỉ có thể liên tục cho y uống thuốc an thần, để y rơi vào ngủ say, mà một khi y tỉnh dậy, y sẽ lại đau đầu đến ngủ không yên.

Bộ dáng suy sụp này của Udyr làm cho các trưởng bối trong gia tộc Sarman vô cùng bất an, bọn họ rơi vào đường cùng, đành phải tìm bác sĩ tâm lý và mẹ của Udyr đến khuyên bảo y.

Mẹ của Udyr, Lianne là một Omega nữ có tính cách vô cùng ôn nhu, bà vẫn không tán đồng với hành động của mấy vị trưởng bối trong gia tộc Sarman, đáng tiếc, Omega căn bản không có bất cứ quyền phát ngôn nào trong gia đình, bà chỉ có thể trở mặt nhìn con trai ruột của mình bị xóa đi ký ức, biến thành bộ dáng như cái xác không hồn này. Là một người mẹ, bà vô cùng đau lòng, lại không thể làm gì được.

Lianne mỗi ngày đưa cơm cho con trai, ngữ khí ôn nhu khuyên bảo y, chỉ là, về Lăng Phong, lại một chữ cũng không dám nhắc tới.

Qua thời gian nửa tháng, Udyr rốt cuộc khôi phục trở lại từ trạng thái cự tuyệt trao đổi với người khác này, giống như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, nho nhã lễ độ mỉm cười với các trưởng bối.

Y tiếp nhận chức vụ quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi, thành công không chế đài cơ giáp cấp S kia, cũng đặt tên cho cơ giáp của mình là Ngân Tuyết.

Trong mộng của y luôn xuất hiện một mảng tuyết mênh mông trắng xóa, y vẫn cảm thấy, chỗ đó mới là nhà của y.

Mà sở dĩ y có thể khôi phục nhanh chóng như thế, chỉ có một nguyên nhân.

— Y muốn tìm đến Lăng Phong, tìm đến hết thấy những thứ mà mình từng mất đi.

Vì thế y lựa chọn tạm thời thỏa hiệp, dựa theo ý nguyện của ông nội, thành người thừa kế quân đoàn Sắc Vi của gia tộc Sarman.

Kỳ thật so với Lăng Vũ, Udyr đã may mắn hơn rất nhiều. Sau khi y bị ông nội mang về đã trực tiếp được sắp xếp giải phẫu loại bỏ ký ức, lúc tỉnh lại tuy rằng khổ sở, nhưng cũng không nhớ được gì nữa.

Mà Lăng Phong lại nhớ rất rõ ràng, mỗi một chi tiết khi hai người còn chung sống.

Ngày đó Lăng Phong nhận được mật tin khẩn cấp do Berg gửi đến, nói gia tộc Sarman có dị động, lão tướng quân Sarman tựa hồ đang đến thiên hà Cezar, Lăng Phong lập tức cảnh giác đoán được chỗ mình ẩn thân chắc chắn đã bị phát hiện. Lúc ấy, Udyr đang ra ngoài mua đồ, Lăng Phong đành phải vội vàng thu thập một chút hành lý, gửi một tin nhắn hẹn Udyr gặp nhau tại một quán rượu nhỏ, hẩn mang theo tiểu Snow rời đi trước.

Hẩn chờ ở trong quán rượu kia thật lâu, Udyr vẫn chưa đến, lại đột nhiên nhìn thấy xe huyền phù của quân đoàn Sắc Vi bay qua trên đường.

Cách mặt kính cửa sổ, hẩn nhìn thấy nam nhân đang ngồi bên trong xe huyền phù, mái tóc bạch kim và đôi mắt màu xanh da trời quen thuộc, khuôn mặt anh tuấn không có bất cứ biểu tình gì.

Tiểu Snow ghé vào bên cửa sổ, nghi hoặc nói. “Baba, người kia hình như là...”

Ngón tay Lăng Phong run rẩy che miệng con trai, ôm lấy Snow, nhanh chóng xoay người rời khỏi quán rượu.

Udyr bị lão tướng quân Sarman mang đi, điều này cũng có nghĩa là, hạnh phúc của bọn họ rốt cuộc đã đi tới tận cùng.

Lăng Phong mãi mãi cũng không thể quên ngày đó, sau khi Udyr bị mang đi, hẩn ôm con trai bước trên con đường tuyết đỏ.

Cuồng phong hỗn loạn vấy từng bông hoa tuyết lên mặt hẩn, tầm mắt mơ hồ trong gió lớn, hẩn hoàn toàn không thấy rõ con đường trước mắt, chỉ có thể dựa vào bản năng, bước nhanh về phía trước.

Đứa nhỏ trong lòng tựa hồ đã nhận ra cảm xúc khác thường của baba, ôm cổ hẩn, ngoan ngoãn tựa vào trước ngực hẩn, không nói câu nào.

Hơi thở ấm áp của con trai phất trên ngực mình, hốc mắt Lăng Phong chưa xót đến độ muốn rơi lệ.

Lão tướng quân Sarman muốn đuổi tận giết tuyệt cha con hai người, tiến hành truy lùng gắt gao trên khắp tinh cầu, hai người đành phải thông qua sự trợ giúp của Berg, liên hệ với các thành viên Mạch nước ngầm trên tinh cầu Oman, dùng mặt nạ nguy trang ngoại hình, suốt đêm rời khỏi nơi này.

Rạng sáng mùa đông, băng đóng ba thước, gió lạnh thấu xương.

Nhưng thời tiết bên ngoài dù có giá rét, cũng không bằng sự lạnh lẽo dưới đáy lòng hẩn.

Lăng Phong mang theo Snow về tòa thành dưới lòng đất ở thủ đô, nơi nguy hiểm nhất mới là nơi an toàn nhất, lão tướng quân Sarman hoàn toàn không nghĩ tới, người mà mình tìm mấy năm vẫn không thấy cư nhiên lại trốn ở thủ đô.

Thời điểm đó, Lăng Phong còn chưa biết Udyr đã mất đi ký ức, hắn cho rằng Udyr chỉ là bị lão tướng quân cưỡng ép mang về gia tộc Sarman.

Qua một tháng, hắn nghe nói Udyr tiếp nhận chức vụ quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi. Lại nghe nói đầu của tướng quân Udyr bị thương, không nhớ rõ những chuyện xảy ra trong mấy năm nay.

Lăng Phong hoàn toàn không thể tin được Udyr mất trí nhớ.

Hắn vội vã muốn gặp mặt Udyr, Berg cũng vẫn âm thầm giúp hắn tìm kiếm cơ hội, nửa năm sau, cơ hội tốt cuộc cũng đến – Quân đoàn Sắc Vi đứng lúc dừng chân trên vùng đất phụ cận thành Lạc Hà một ngày, dưới sự trợ giúp bí mật của Berg, Lăng Phong giữa đêm khuya ngụy trang thành binh lính thuộc đội cận vệ, lén lút tiếp cận Udyr.

Udyr có một thói quen, rạng sáng luôn thích dậy uống nước, Lăng Phong sau khi sống cùng y, biết thói quen của y, cũng luôn sẵn sàng đặt một chén nước trên tủ đầu giường.

Ngày đó, Udyr quả nhiên tỉnh dậy vào rạng sáng 5h.

Y đi ra khỏi phòng nghỉ rót nước uống, sau đó liền nhìn thấy một binh lính đứng gác ở bên ngoài.

Binh lính kia dáng người thon dài, hai má nhìn qua có chút gầy, bởi vì quay lưng lại, nên thấy không rõ dung mạo, im lặng đứng ở nơi đó như đang chờ đợi cái gì.

Udyr nhíu nhíu mày, đi về phía hắn.

Nhìn Udyr từng bước tới gần mình, Lăng Phong khản trương đến độ siết chặt ngón tay, nhẹ giọng nói. “Tướng quân, có cần gì sao?”

Thế nhưng, Udyr chỉ là thản nhiên nhìn hắn một cái, sau đó vòng qua hắn, tự mình đi rót nước, lúc lướt ngang qua bên hắn, còn vỗ nhẹ lên vai của hắn, nói. “Vất vả rồi. Đêm nay không có việc gì, cậu trở về nghỉ ngơi đi.”

Lăng Phong cứng ngắc tại chỗ, nói không nên lời.

Udyr khẽ cười cười, nói. “Đi thôi, trời sắp sáng rồi.”

“..... Vâng, tướng quân.” Lăng Phong cúi đầu xoay người rời đi.

Hai chân của hắn nặng như đeo chì, mỗi một bước đi đều vô cùng gian nan, trái tim giống như bị một đôi tay dùng lực siết chặt, co rút đau đớn nhanh chóng lan ra toàn thân, trong nháy mắt xoay người rời đi kia, tựa hồ có nước mắt trong suốt trượt xuống theo khóe mi.

— Y thật sự quên.

— Y đã không còn nhận ra mình.

Cho dù là đêm khuya mờ mịt, nhìn không rõ mặt, thế nhưng, thanh âm quen thuộc như vậy, thanh âm của người bên gối đã nghe nhiều năm như vậy, y cứ nhiên cũng... không nhận ra được...

Khoảnh khắc kia, Lăng Phong cảm giác được một loại đau đớn của sinh lý tử biệt.

Có điều gì thống khổ hơn, so với việc người mà mình yêu nhất lại hoàn toàn không nhận ra mình?

Bầu trời bên ngoài hơi hửng lên, ánh sáng đậm bạc xuyên qua tầng tầng đám mây rơi xuống đất, chiếu ra hình dáng mờ mịt của cảnh vật xung quanh.

Sắc mặt Lăng Phong tái nhợt, từng bước nghiêng ngả lão đảo rời khỏi quân đoàn Sắc Vi, chẳng khác nào như đập lên kim nhọn, mỗi một bước đi, đều truyền đến đau đớn thấu tận tim gan.

Khoảng cách của hắn và Udyr ngày càng xa, cũng đem những hạnh phúc đã từng có bỏ lại ở phía sau.

Buổi tối hôm đó sau khi trở về, Lăng Phong không ngủ được, liền ngồi ở trên giường mà ngẩn người.

Lấy sức mạnh của hắn, hắn căn bản không thể chống lại toàn bộ gia tộc Sarman, huống chi, Udyr đã hoàn toàn không còn nhớ được hắn.

Duyên phận của bọn họ chỉ có thể dừng lại tại đây.

Trời cuối cùng cũng sáng, Snow vừa vận tỉnh lại, thấy baba một mình không nhúc nhích ngồi ở chỗ đó, Snow đã rất hiểu chuyện bò đến bên người hấn, nhẹ nhàng cầm tay hấn hỏi. “Baba... baba làm sao vậy?”

Lăng Phong giật mình, hồi phục tinh thần, sờ sờ đầu con trai, gắt gao ôm Snow vào trong ngực, hít một hơi thật sâu, lúc này mới thấp giọng nói. “Snow, về sau chỉ còn có hai chúng ta....”

Snow vươn đôi bàn tay nhỏ, giúp hấn xoa xoa nước mắt trên mặt, dùng thanh âm non nớt nói. “Baba... Đừng khổ sở...”

Lăng Phong cười cười nói. “Baba không sao. Ngoan, đứng lên rửa mặt đi, ba đi làm đồ ăn ngon cho con.”

Snow nghe lời rời giường rửa mặt, Lăng Phong liền làm bộ như không có việc gì đi vào phòng bếp, bắt đầu bận rộn.

Mặt trời lên cao, một ngày mới đến, hấn rốt cuộc đã hoàn toàn mất đi Udyr.

Những năm tháng gian khổ kia, đã trải qua như thế nào, Lăng Phong thậm chí còn không muốn nhớ lại.

Hấn và Snow sống nương tựa lẫn nhau, trốn ở trong tòa thành dưới lòng đất chưa được bao lâu thì tim của Snow đã xảy ra vấn đề, không thể tiếp tục ở đó, hấn buộc lòng phải mang theo Snow trở lại tỉnh cầu Oman, nhờ Ward giúp đỡ đóng băng Snow, chuẩn bị làm giải phẫu cấy ghép tim cho nó.

Thế nhưng, em trai Lăng Vũ lúc đó lại đột nhiên gặp chuyện không may, tổ chức Mạch nước ngầm bị phát hiện, Quân bộ bắt đầu lùng bắt thành viên Mạch nước ngầm khắp nơi.

Lăng Phong không thể không bỏ lại con trai, vội vàng rời đi với em trai Lăng Vũ.

Những năm gần đây không có chỗ ở ổn định, trong lòng Lăng Phong vẫn chưa từng có khái niệm về “gia đình”.

Những năm mang theo Snow còn nhỏ bốn ba chạy nạn, những năm cùng em trai Lăng Vũ né tránh sự đuổi bắt của Quân bộ, mỗi một chỗ bắt quách cũng chỉ là nơi tạm thời đặt chân, có đôi khi thậm chí còn phải lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường.

Chỉ là, mỗi khi đêm khuya thanh tĩnh, hấn vẫn sẽ không thể không chế nỗi mà nhớ tới –

Hấn cũng đã từng có một gia đình.

Đó là căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách trên một trấn nhỏ xa xôi ở tỉnh cầu Oman.

Phòng ở đã rất cũ, thoát nhìn cực kỳ cổ xưa, may mà đầy đủ đồ đạc, Udyr mới mua nó, tỉ mỉ trang hoàng một phen, tất cả đồ dùng trong nhà đều là do Lăng Phong tự mình chọn lựa, rèm cửa, sofa màu sắc ấm áp, khắp nơi đều tản ra hơi thở của gia đình.

Diện tích hai căn phòng không lớn, một gian để làm phòng ngủ của hai người, một gian khác làm thư phòng. Sau này khi tiểu Snow ra đời, thư phòng kia liền đổi thành phòng trẻ con.

Diện tích căn nhà rất nhỏ, nhưng khắp nơi đều lộ ra ấm áp.

Mỗi lần hấn nấu cơm ở trong bếp, mùi thơm nồng đậm sẽ tràn ngập cả căn nhà, làm cho tia ấm áp trong ngày tuyết rét lạnh càng thêm thấm vào ruột gan. Udyr lúc nào cũng giống như miếng kẹo cao su đứng trong phòng bếp ôm eo hấn, gác cằm lên vai hấn nhìn hấn nấu cơm. Tiểu Snow lại thích trốn ở cửa phòng bếp, ngóng trông nhìn baba xử lý các loại nguyên liệu nấu ăn.

Một con sâu ham ăn lớn cùng một con sâu ham ăn nhỏ, tựa hồ rất thích thức ăn Lăng Phong tự tay làm, mỗi một bữa cơm đều ăn đến không thừa một giọt.

Hình ảnh một nhà ba người vây quanh bàn cùng ăn cơm, nghĩ tới lại thấy ấm áp đến muốn rơi lệ.

Bốn năm ngắn ngủi kia, là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất mà cả đời này Lăng Phong cũng không thể quên.

Sau này, mỗi khi tỉnh lại một mình giữa đêm khuya, đối mặt với căn phòng trống trải, hẳn đều có thói quen nhớ tới những chuyện cũ đó....

Nhớ tới hẳn đã từng có một gia đình.

Nhớ tới hẳn từng hạnh phúc như vậy, như vậy.....

Sau khi Udyr đi, Lăng Phong vẫn vô cùng bất an.

Hắn sở dĩ nói cho Udyr phương pháp khôi phục ký ức này, thứ nhất là vì ánh mắt chăm chú cố chấp đó của Udyr khiến hắn căn bản không cách nào nói dối được; thứ hai là phương pháp này cũng không phải bí mật gì, chỉ cần tìm đến hỏi một chuyên gia giải phẫu thần kinh, cũng sẽ nhận được đáp án như mong muốn.

Lăng Phong nói cho y, chỉ là muốn cởi bỏ nghi vấn dưới đáy lòng y, chứ không hề muốn y thật sự đi làm thử.

Loại phẫu thuật này cần phải khoan một cái động rất nhỏ trên xương sọ, để cho kim thăm dò tiến vào trong vỏ đại não, theo dõi cẩn thận dưới kính hiển vi bội số lớn để có thể điều chỉnh cường độ điện kích thích bất cứ lúc nào, độ mạo hiểm của phẫu thuật này rất cao, người thực hiện phải là một bác sĩ giải phẫu thần kinh có kinh nghiệm phong phú, bằng không, một khi việc điều chỉnh cường độ xuất hiện sai lệch, rất có thể sẽ gây nên tổn thương nghiêm trọng tới đại não.

Nghĩ đến Udyr giờ phút này có lẽ đang làm phẫu thuật, Lăng Phong lại càng đứng ngồi không yên.

Đứng dậy mở cửa muốn đi ra ngoài, lại phát hiện hai vị sĩ quan trẻ tuổi mặc quân phục màu trắng đang đứng thẳng tắp canh giữ ngoài cửa, thấy Lăng Phong đi ra, lập tức quay đầu lễ phép nói. “Bác sĩ Charlie, tướng quân ra lệnh cho chúng tôi ở đây bảo vệ ngài, thỉnh ngài tạm thời không nên ra ngoài.”

Lăng Phong nhú nhú mày, xoay người trở lại phòng, mở cửa sổ ra, đã thấy dưới lầu cũng có hai binh lính trẻ tuổi đang đứng, tựa hồ cảm nhận được tầm mắt ở sau lưng, hai binh lính trẻ tuổi kia ngẩng đầu lên, lễ phép mỉm cười với Lăng Phong. “Bác sĩ Charlie, có cần gì sao?”

Lăng Phong. “...”

Không hổ là tác phong của Udyr, giam lỏng mà cũng có thể dùng loại từ ngữ đường hoàng như “bảo vệ” này.

Lăng Phong không thể một lần quật ngã được bốn vị quân nhân cao to như thế, đành phải xoay người trở lại phòng trong, nôn nóng chờ đợi.

Thời gian yên lặng trôi qua trong đợi chờ đặng đặng, mỗi một giây đều trở nên rất dài.

Lăng Phong ngồi trên sofa ở phòng khách đợi cả một đêm, rốt cuộc không thể chống đỡ nổi, hỗn loạn thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, tựa hồ vẫn là ban đêm, ánh trăng màu trắng bạc xuyên thấu qua cửa sổ rọi vào, Lăng Phong xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, trở mình muốn ngủ tiếp, lại có người đột nhiên cúi đến gần, động tác mềm nhẹ ôm lấy hắn, thấp giọng nói. “Đến phòng ngủ ngủ đi.”

Lăng Phong mơ mơ màng màng bị y ôm đến phòng ngủ, lúc này mới nhận thấy được không ổn –

Xúc cảm chân thật như vậy, tựa hồ không phải là mộng cảnh?

Lăng Phong cả kinh, lập tức tỉnh táo, bật dậy, đối diện với đôi mắt thâm thúy của nam nhân ngồi bên giường.

Trong phòng không bật đèn, giữa đêm khuya yên tĩnh, nương theo ánh trăng màu trắng bạc chiếu từ ngoài vào, có thể nhìn thấy rõ ràng gương mặt anh tuấn cùng đôi mắt màu xanh tựa như bầu trời của nam nhân.

Giờ phút này, đôi mắt kia đang nhìn chăm chú không rời vào mình, cảm xúc trong mắt phức tạp mà nặng nề.

Lăng Phong ngăn người, không xác định kêu lên. “Udyr?”

Udyr gật gật đầu, nhẹ nhàng sờ sờ tóc của Lăng Phong, ôn nhu nói. “Em tỉnh rồi?”

Thanh âm của y lộ ra một tia khàn khàn khổ sở, ngón tay đang vuốt ve tóc mình thậm chí còn hơi hơi phát run, trong đôi mắt kia là tình ý nói không nên lời, cùng với hồi hận và áy náy đan xen.

Lăng Phong chấn kinh thật lâu. “Anh.... Anh nhớ ra hết rồi?”

Udyr gật gật đầu, vươn hai tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Phong.

Ôm ấp như vậy, mềm nhẹ tới mức tựa như sợ làm người trước mặt đau, nam nhân đặt cằm lên hõm vai của Lăng Phong, thấp giọng nói bên tai hắn. “Lăng Phong.... Thật xin lỗi....”

Thanh âm khàn khàn lộ ra một tia nghẹn ngào. “Thật xin lỗi.... Đã để một mình em.... chịu đựng nhiều như vậy....”

Udyr mất đi ký ức không còn nhớ rõ nhưng chuyện trước đây, chỉ là một bóng dáng mơ hồ trong trí nhớ, đã khiến y trần trọc trần trở nhiều năm như vậy. Có thể thấy được, Lăng Phong hoàn toàn nhớ rõ tất cả, mấy năm nay, đã phải trải qua rất nhiều vất vả.

Udyr nghĩ đến đây, lại càng đau lòng ôm chặt Lăng Phong, thấp giọng nói. “Thật xin lỗi, anh không nên quên em.... anh yêu em... anh yêu em như vậy....”

Thân thể Lăng Phong đột nhiên trở nên cứng ngắt.

Xa cách nhiều năm, hắn chưa từng nghĩ đến một ngày nào đó lại có thể gặp được Udyr, càng không nghĩ đến Udyr sẽ nhớ ra tất cả. Trong suy nghĩ của hắn, duyên phận giữa bọn họ, đã hoàn toàn kết thúc trong cái đêm Udyr không nhận ra hắn ở bên ngoài thành Lạc Hà kia.

Mà giờ phút này, nam nhân quen thuộc nhất trong trí nhớ, lại run rẩy ôm chặt lấy mình, thanh âm nghẹn ngào nói: Anh yêu em.

Udyr trước kia cũng thường xuyên nói những lời này, anh yêu em, giờ phút này nghe vào trong tai, lại có loại cảm giác bị thương khi thể sự xoay vần, vật đổi sao dời.

Rất nhiều năm đã qua.... Hắn vẫn chưa từng quên đi Udyr.

Nghe Udyr thấp giọng ở bên tai nói anh yêu em, hốc mắt Lăng Phong đột nhiên có chút chua xót.

Vất vả, gian nan, thống khổ nhiều năm như vậy, đến khoảnh khắc nghe được những lời này, tựa hồ đều trở nên không còn quan trọng.

Giữa bọn họ, tuy rằng chưa từng có một hôn lễ thực sự, nhưng bọn họ đã nhận định người kia là ái nhân của mình, sau khi đánh đấu hoàn toàn xong, bọn họ đã từng hứa hẹn với nhau giữa mảnh tuyết mịn mừng kia –

Hứa hẹn chung thủy cả đời, một lòng không đổi.

Nghĩ đến những hạnh phúc ấm áp đã qua, Lăng Phong rốt cuộc cũng không nhịn được đau đớn dưới đáy lòng, nhẹ nhàng ôm chặt nam nhân trước mặt, không thể tin nhẹ giọng nói. “Udyr, anh thật sự đã nhớ ra tất cả....”

Cảm nhận được sự run rẩy của nam nhân trong lòng, Udyr đau lòng lấy tay liên tục vuốt ve sống lưng hắn, thấp giọng nói. “Đúng vậy, anh tìm một người bạn làm ở khoa giải phẫu thần kinh, phẫu thuật làm rất thành công, anh đã nhớ ra tất cả rồi.... Tên giả của em là Sander, chúng ta gặp nhau trong một đêm mùa đông, anh bị thương, là em băng bó vết thương cho anh... Ngày sinh nhật đó của em, anh đưa cho em một cái vòng cổ... Anh còn nhớ mỗi một truyền thuyết mà em từng kể, tinh cầu này còn có tên là tinh cầu Diêu Quang....”

Lăng Phong nghe y thông thả kể lại, những ký ức đã qua tựa hồ lại một lần nữa hiện lên rõ ràng trước mắt.

Đáy lòng một trận chua xót, tầm mắt cũng nhất thời trở nên mơ hồ, phảng phất như bọn họ lại một lần nữa trở về quá khứ.

Udyr đau lòng hôn lên đôi môi run rẩy của Lăng Phong, ôn nhu nói. “A Phong, anh đã không còn là Udyr năm đó, anh hiện tại có đầy đủ năng lực, anh có thể bảo vệ tốt cho em, còn có con trai của chúng ta, anh tuyệt đối sẽ không để cho hai người phải chịu bất cứ ủy khuất nào nữa...”

Udyr nghiêm túc nhìn Lăng Phong. “Cho nên... em có đồng ý.... cho anh một cơ hội nữa không?”

Lăng Phong đột nhiên ngưng.

Cho y một cơ hội nữa? Bọn họ đã chia lìa nhiều năm như vậy, còn có thể tiếp tục một lần nữa sao?

Udyr ôn nhu nói. “Anh yêu em, A Phong.... Trở về bên cạnh anh có được không?”

Cái xưng hô “A Phong” vô cùng buồn nôn này, là năm đó khi hai người ở cùng một chỗ, Udyr thích dùng nhất, giờ phút này nghe được xưng hô quen thuộc, trái tim Lăng Phong run lên, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt thâm tình của nam nhân, muốn đẩy y ra, lại bị nam nhân ôm càng chặt.

“Anh chỉ đánh dấu mình em, anh cũng chỉ thuộc về em...”

Thanh âm của nam nhân vang ở bên tai, tiếng nói khàn khàn tựa như một loại mê hoặc khiến người khác phải trầm luân.

“Trở về bên cạnh anh có được không.... Anh yêu em... Anh vẫn luôn yêu em...”

Udyr nhẹ nhàng xoay thân thể của Lăng Phong lại, vừa thấp giọng nói, vừa hôn lên cần cổ thon dài của hắn.

Nụ hôn mềm nhẹ một đường trượt xuống phía dưới, rất nhanh liền đến vị trí tuyến thể phía sau gáy của Omega. Bộ vị mẫn cảm bị đầu lưỡi liếm qua, thân thể Lăng Phong đột nhiên run rẩy, lại không có ý tứ phản kháng, ngược lại khấn trương siết chặt ngón tay.

Udyr được ngằm đồng ý, liền há miệng, nhắm ngay vị trí tuyến thể của Omega dùng lực cắn xuống.

“A....”

Xúc cảm mãnh liệt khiến cho Lăng Phong nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ gấp gáp.

Tuy rằng đã bị nam nhân này hoàn toàn đánh dấu, nhưng khi đánh dấu lần nữa sau nhiều năm xa cách, xúc cảm vẫn mãnh liệt như lúc ban đầu. Chất dẫn dụ của hai người bắt đầu điên cuồng giao hòa, giống như người đói khát đã lâu rốt cuộc tìm được dòng suối ngọt ngào, nơi sâu nhất trong thân thể nháy mắt nổi lên một đoàn hỏa diễm, máu bắt đầu nhanh chóng lưu động, nhịp tim càng lúc càng nhanh, từ vị trí tuyến thể truyền đến khoái cảm cường liệt giống như luồng điện chạy tới toàn thân.

Thân thể Lăng Phong hơi hơi phát run, trong mắt hiện lên một tầng sương mù.

Udyr hoàn thành đánh dấu tạm thời trên tuyến thể, nhìn lông mi của nam nhân trong lòng không ngừng run rẩy, khát vọng đối với hắn dưới đáy lòng, rốt cuộc giống như mãnh thú phá củi mà ra, không thể ngăn cản được nữa.

Muốn hắn, muốn hoàn toàn chiếm lấy hắn, muốn vĩnh viễn giữ hắn ở bên cạnh....

Trống vắng nhiều năm như vậy, làm cho Udyr nghĩ muốn nam nhân này đến sắp điên rồi.

Hôm nay, nam nhân mà mình nhớ nhung rất nhiều năm lại đang nằm trong lòng mình, một bộ dáng không hề phòng bị, khiến cho Udyr muốn vội vã dùng những động tác càng thêm thân mật, càng thêm xâm nhập để chứng minh quyền sở hữu độc nhất này.

— Em ấy là của mình!

Udyr không hề do dự, tay chân lạnh lẽo cởi bỏ cúc áo ngủ của Lăng Phong.

Áo ngủ rộng rãi nhanh chóng bị lột ra, để lộ làn da trắng nõn bóng loáng, xương quai xanh xinh đẹp gần ngay trước mắt, như muốn quyến rũ người ta cắn xuống.... Udyr nhịn không được cúi đầu dùng lực cắn lên, trên vị trí xương quai xanh lưu lại dấu vết rõ ràng thuộc về mình.

Lăng Phong thở dốc nằm ở chỗ đó, rốt cuộc hồi phục lại tinh thần từ dư âm sau khi bị đánh dấu, lại phát hiện mình cứ nhiên đã bị Udyr lột sạch toàn bộ.

Hai người tuy rằng đã làm rất nhiều lần, nhưng xa cách nhiều năm, cứ như vậy toàn thân trần trụi nằm trước mặt đối phương, Lăng Phong vẫn nhìn không được xấu hổ đỏ mặt, vươn tay muốn đẩy Udyr ra, lại bị Udyr nhanh tay lẹ mắt không chế được, bắt chéo hai tay ép lên đỉnh đầu.

Lăng Phong thấp giọng nói. “Không...”

Còn chưa nói xong, Udyr đã trực tiếp cắt ngang hẳn, vội vàng ngăn chặn bờ môi của hắn.

Đầu lưỡi Udyr cạy ra khớp hàm, tiến quân thần tốc, ôn nhu lướt qua niêm mạc miệng, nhẹ nhàng đảo quanh từng cái răng.... Nụ hôn đầy cẩn thận và quý trọng như vậy, khiến cho Lăng Phong nhất thời mềm lòng....

Chính là nam nhân này, từng hoàn toàn đánh dấu mình, từng cho mình hạnh phúc và ấm áp.

Qua bao nhiêu năm, hai người không hề quên nhau, lại vẫn yêu nhau như trước, trong giờ khắc xa cách gặp lại này, muốn có được đối phương không phải rất bình thường sao? Cần gì phải để ý những hỗn loạn bên ngoài kia?

Lăng Phong rốt cuộc ngừng chống cự, trầm tĩnh lại, nhẹ nhàng nhắm mắt.

Udyr được ngầm đồng ý, nụ hôn càng trở nên điên cuồng.

Nụ hôn dọc theo cổ một đường xuống phía dưới, trước ngực Lăng Phong, bụng, thậm chí là cả vị trí bí mật bên nội sườn giữa hai chân, tất cả đều lưu lại hôn ngân tràn ngập dục vọng chiếm hữu điên cuồng của nam nhân.

Lăng Phong bị hôn đến mặt đỏ bừng, tất xấu lúc nào cũng tìm mọi cách tra tấn người khác trên giường của nam nhân này quả thực là không thay đổi chút nào.

Tuy rằng không phải trong kỳ phát tình, nhưng dù sao cũng vừa bị đánh dấu, chất dẫn dụ trong cơ thể đã bắt đầu dung hợp với nhau, lại bị Alpha của mình hôn khắp toàn thân cả nửa ngày như vậy, thân thể Lăng Phong thực tự nhiên xuất hiện phản ứng, dục vọng dưới hạ thân lộ ra trạng thái nửa đứng thẳng mê người, mà cái nơi xấu hổ phía sau kia, thậm chí còn giống như chờ mong hơi hơi khép mở.

Udyr cảm nhận được hắn động tình, lập tức mỉm cười cúi người, ngậm lấy dục vọng của hắn, thuần thực phun nuốt.

“Ừm....” Lăng Phong cúi đầu rên rỉ, giống như một loại cổ vũ, khiến cho Udyr càng thêm ra sức phục vụ, dùng đầu lưỡi liếm lên lỗ nhỏ phía trước, thân thể Lăng Phong đột nhiên cứng đờ, dục vọng màu hồng nhạt ngay lập tức chảy ra chất lỏng trong suốt.

Lăng Phong đưa tay gắt gao nắm lấy bả vai Udyr, khoái cảm cường liệt khi được khoang miệng ấm áp bao lấy làm cho thân thể hắn nhìn không được từng đợt co rút, dưới kỹ thuật cao siêu của Udyr, Lăng Phong rốt cuộc tước vũ khí đầu hàng, bụng co rút, toàn bộ bắn ở trong miệng Udyr.

Udyr hoàn toàn không ngại, đem toàn bộ chất lỏng trong miệng nuốt xuống, còn vươn đầu lưỡi liếm liếm môi.

Nam nhân vốn có dung mạo anh tuấn, giờ phút này, cơ thịt rắn chắc xinh đẹp toàn thân đều hiện ra trước mắt, mồ hôi tựa hồ mạ lên người y một tầng ánh sáng nhu hòa, bộ dáng vươn đầu lưỡi liếm môi quả thực là gợi cảm muốn chết, huống chi, người này còn đang ôn nhu mà thâm tình nhìn chăm chú vào mình.

Lăng Phong nghe được tiếng trái tim nảy lên kịch liệt.

Đối diện với đôi mắt thâm thúy của y, nhìn chất lỏng màu trắng còn lưu lại bên miệng y, mặt Lăng Phong đột nhiên đỏ lên, ngượng ngùng quay đầu, nhắm hai mắt lại.

Hạ thân Udyr đã sớm cứng rắn đến phát đau, thấy Lăng Phong nhắm mắt lại ngầm đồng ý, lập tức không khách khí đưa tay tìm kiếm huyết khẩu phía sau hắn.

Omega không trong kỳ phát tình, lại thêm nhiều năm chưa từng bị người khác chạm qua, hậu huyết của Lăng Phong vô cùng chặt chẽ, Udyr không muốn làm hắn bị thương, liền kiên nhẫn dùng nước bọt bôi trơn.

Lăng Phong cảm giác được ngón tay của y ở trong thân thể không ngừng thăm dò, khuếch trương, càng thêm xấu hổ, toàn thân đều đỏ lên.

Cho đến khi chỗ đó rút cuộc mềm xuống, Udyr mới nâng hân lên, gác hai chân thon dài trên vai mình, vừa cúi người hôn trụ hân, phân tán lực chú ý của hân, vừa uốn thẳng phần eo, dùng lực chen vào.

“Ừm....” Tiếng rên rỉ của Lăng Phong bị chặn lại bên môi, thân thể căng lên trong giây lát.

Cảm giác khó chịu khi dị vật xâm nhập khiến cho Lăng Phong đau đớn nhú mào, cho dù là thể chất mềm dẻo của Omega, nhưng dù sao đã nhiều năm chưa có làm qua, Lăng Phong vẫn có chút không thích ứng.

Udyr đau lòng hân, cũng không vội vàng động, ở trong cơ thể hân dừng lại một lát, tiếp tục hôn đến khi hân lơ đãng thả lỏng thân thể, lúc này mới đỡ lấy eo hân, dùng lực đâm vào.

“A.... A.... Chậm.... Chậm một chút....”

Tiếng rên rỉ của Lăng Phong càng ngày càng dồn dập, động tác của Udyr cũng càng ngày càng điên cuồng.

“Anh yêu em.... Anh yêu em....”

Udyr thấp giọng ghé vào lỗ tai hân liên tục lặp lại.

Nụ hôn như mưa rơi xuống thân thể đối phương, dưới thân lại dùng sức xâm nhập, như muốn đem nam nhân này ăn cả vào trong bụng, hoàn toàn hòa cùng một thể với mình.

Lăng Phong bị ảnh hưởng bởi cảm xúc điên cuồng mà nồng nhiệt của Udyr, khoái cảm mãnh liệt khiến cho thân thể co rút từng đợt, ngay cả ngón chân cũng cuộn lên.

Hân có thể cảm nhận được xúc cảm nồng đậm của Udyr, giữ lấy nhau sau khi xa cách gặp lại như vậy, khiến cho góc nhỏ hoang vắng trống trải dưới đáy lòng, tựa hồ rút cuộc cũng được một loại ôn nhu quen thuộc lấp đầy.

Lăng Phong ôm chặt lưng nam nhân, ngón tay dùng lực quá mức, ở trên lưng y cào rách ra mấy vết hồng ngân.

Hơi hơi đau đớn như vậy ngược lại càng kích thích dục vọng của Udyr, một lần lại một lần xâm nhập càng sâu vào thân thể hân.

“A.... Ô, Udyr.... A.... Quá sâu....”

Nhìn biểu tình mê loạn của nam nhân dưới thân, nghe trong miệng hân mơ mơ hồ hồ gọi ra tên của mình, tâm tình Udyr trở nên kích động, sau vài lần dùng lực đâm vào, rút cuộc bắn ra.

Omega không trong kỳ phát tình thì tỷ lệ mang thai cũng không cao, Udyr thực yên tâm lớn mật bắn toàn bộ vào trong thân thể hân.

Lăng Phong bị chất lỏng nóng bỏng rót vào làm cho thân thể hơi co rút một chút, đợi sau khi Udyr rời khỏi, lập tức nghiêng người bọc chăn làm bộ buồn ngủ — hân đột nhiên nghĩ đến, ngày mai hân còn có hẹn với Snow và Tiểu Viễn bàn việc, vừa rồi bị Udyr cuốn lấy nên quên mất, phải ngủ sớm một chút mới được. (nghĩ hay quá ha =)))

Không ngờ, vừa nhắm mắt lại, Udyr đã kéo hân ra khỏi ổ chăn, vươn hai tay nhẹ nhàng ôm hân ngồi lên trên người mình.

Lăng Phong ngồi ở trên Udyr, lập tức cảm giác được vật cứng rắn nóng bỏng của nam nhân đặt bên dưới, Lăng Phong nhịn không được đỏ mặt, khiếp sợ nhìn y. “Anh.... Anh như thế nào....”

Đối với trình độ đói khát của nam nhân này, hân đã hoàn toàn không có cách nào đánh giá được.

Udyr thực vô tội cười cười, ôn nhu hôn hôn khóe môi nam nhân, thấp giọng nói. “Anh nghĩ muốn em nhiều năm như vậy, em sẽ không cho rằng, một lần là đủ chứ?”

Lăng Phong. “.....”

Udyr dùng tính khí thân mật cọ cọ bộ vị nửa cứng rắn của Lăng Phong, thấp giọng trêu chọc nói. “Hơn nữa, em hình như cũng chưa có thỏa mãn.... Không phải sao?”

Lăng Phong. “.....”

Thấy Lăng Phong xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, Udyr nhin không được nở nụ cười.

Lăng Phong của y bao giờ cũng trúc trắc như vậy, trên giường trước sau đều không có cách nào thả lỏng, mỗi lần muốn thử tư thế có độ khó cao, Lăng Phong liền vô cùng xấu hổ và giận dữ, mặt đỏ bừng, đáng tiếc nam nhân này lại mềm lòng muốn chết, chỉ cần mình nhõng nhẽo nài nỉ một trận, hẳn cuối cùng cũng sẽ bắt đắ dĩ mặc kệ mình làm.

Giờ phút này, nhìn nam nhân nghiêng đầu hơi hơi đỏ mặt, đáy lòng Udyr đột nhiên nổi lên một tia cảm xúc ôn nhu.

Đây chính là người mà y yêu...

Là bảo bối trân quý nhất mà trước kia y đánh mất nay lại có được.

Y vĩnh viễn sẽ không quên lần nữa, vĩnh viễn sẽ không buông tay lần nữa, cũng vĩnh viễn sẽ không phụ lòng hẳn thêm lần nào nữa.

Hết chương 67.

68. Quyển 3 - Chương 68: Đoàn Tụ

Ánh mắt của Udyr vô cùng ôn nhu, động tác lại hung ác bá đạo.

Nhiều năm chia lìa tựa hồ đã hoàn toàn kích thích khát vọng vô hạn dưới đáy lòng của nam nhân này, Lăng Phong bị y biến đổi tư thế muốn vài lần, toàn thân trên dưới bủn rủn không chịu nổi, về sau thể lực thật sự không chống đỡ nổi nữa, mệt đến thiếp đi.

Trận ân ái tràn ngập kích thích sau khi xa cách gặp lại, vẫn tiếp tục đến tận đêm khuya, Udyr dùng sự điên cuồng như thế để tuyên bố chủ quyền đối với nam nhân này, kỳ thật cũng chỉ vì.... lo sợ bị mất đi mà thôi.

Y đã mất đi một lần, không thể chịu nổi lần thứ hai.

Nhìn nam nhân mệt mỏi ngủ trong vòng tay của mình, trái tim Udyr truyền đến một tia đau đớn.

Trên khuôn mặt tuần tú của nam nhân còn mang theo chút ửng đỏ sau tình dục, dưới sống mũi thẳng thanh tú, đôi môi xinh đẹp bị hôn đến sưng đỏ lên, toàn thân trên dưới loang lổ những dấu hôn do mình vừa lưu lại, bên trong thân thể hẳn thậm chí còn rót đầy tinh dịch của mình.

— Nam nhân này, lại một lần nữa hoàn toàn thuộc về mình.

Suy nghĩ như vậy làm cho trái tim Udyr ngập tràn một loại xúc cảm ôn nhu nhàn nhạt.

Thế nhưng, cùng với thỏa mãn, tâm y cũng rất đau. Đau vì những năm gần đây đã để hẳn phải chịu hết thầy dày vò, hận không thể quay lại quá khứ gặt gao ôm hẳn vào lòng, hận chính mình không thể chưa từng quên hẳn, chưa từng buông tay hẳn.

Đáng tiếc, quá khứ căn bản không thể quay trở lại, bản thân chỉ có thể dùng một đời còn lại, đối xử với hẳn thật tốt, vĩnh viễn không phụ lòng hẳn.

Sau khi Lăng Phong ngủ, lông mày vẫn còn hơi hơi nhíu lại, tựa hồ đang mơ thấy một số chuyện không vui. Udyr biết, trải qua nhiều năm lần trốn đã khiến cho tiềm thức của hẳn luôn tràn ngập cảnh giác, cho dù giờ phút này đang ngủ trong lòng mình, hẳn cũng không hoàn toàn yên lòng.

Udyr nhẹ nhàng đưa tay vuốt lên lông mày của Lăng Phong, ấn lên môi hẳn một nụ hôn ôn nhu mà thành kính, dán vào môi hẳn, thấp giọng nói. “Lăng Phong, anh yêu em.”

Lăng Phong trong lúc ngủ có chút bất an trở mình, tựa như tìm kiếm một nguồn nhiệt, chủ động nhích vào trong lòng Udyr.

Đáy lòng Udyr mềm nhũn, động tác mềm nhẹ ôm hân lên.

Lăng Phong có tính ưa sạch sẽ, sau khi làm xong bắt buộc phải tắm rửa, để những chất lỏng kia lưu lại trong thân thể, hân cả một đêm đều sẽ ngủ không thoải mái.

Udyr ôm Lăng Phong đi tới phòng tắm, xả đầy một bồn nước ấm, đặt hân vào trong bồn tắm, ôn nhu giúp hân tẩy sạch thân thể, chất lỏng lưu lại bên trong hậu huyết cũng cẩn thận rửa sạch ra, thấy chỗ đó của hân chỉ hơi hơi sưng đỏ chứ không bị thương, Udyr lúc này mới yên lòng, dùng khăn tắm bọc hân lại, ôm hân trở lại phòng ngủ.

Một loạt động tác này, Udyr làm đến cực kỳ thuần thục cũng mềm nhẹ vô cùng, hoàn toàn không làm Lăng Phong tỉnh giấc.

Trên giường trong phòng ngủ là một mảnh hỗn độn, khăn trải giường nhăn lại thành một đoàn, bên trên loang lổ dấu vết của tinh dịch. Udyr ôm Lăng Phong đến sofa, lấy từ trong ngăn tủ một cái ra giường mới, lúc này mới đặt hân lên trên giường.

Lăng Phong có lẽ là quá mệt mỏi, vẫn ngủ rất say, Udyr ôm cả người hân vào trong lòng, hân liền chủ động cuộn người lại gần, đem mặt dán trước ngực Udyr.

Udyr mỉm cười, cúi đầu hôn hôn trán hân, ôn nhu nói. “Hảo hảo ngủ đi, ngủ ngon.”

— Ngủ ngon, người anh yêu.

— Mỗi buổi sáng sau này, em đều sẽ tỉnh lại trong vòng tay anh.

— Chúng ta sẽ không bao giờ tách xa nhau nữa.

Ngày đó sau khi Snow và Lâm Viễn trở về từ nhà của Lăng Phong, liền một mình đóng cửa ngồi trong phòng ngủ nói chuyện, thậm chí còn khóa cửa lại.

Brian và Caesar ngồi trong phòng khách xem TV, phim truyền hình vừa lúc chiếu đến tập cuối rất đặc sắc, nhưng tâm tư Brian lại không ở trên TV – đùa sao, so với Snow, mấy cái phim truyền hình kia hoàn toàn có thể bỏ qua.

Caesar lại càng không có chút hứng thú nào với phim truyền hình.

Hai người mở TV để che chắn, kỳ thật tâm tư lại hoàn toàn đặt trên người Omega của mình.

— Bọn họ hôm nay đi đâu vậy? Tại sao sau khi trở về thần sắc lại có vẻ không bình thường?

— Lại còn đóng cửa phòng mật đàm? Rốt cuộc là đang nói cái gì?

Hai người tâm phiền ý loạn, hoàn toàn bỏ qua âm thanh phát ra từ bộ phim.

Chỉ có Bạch Vũ đặc biệt vui vẻ biến thành lông vũ bay bay trong không khí, say sưa xem TV.

Đúng lúc bộ phim chiếu đến cảnh tỏ tình, Bạch Vũ hưng phấn bay đến trước mặt Brian nói. “Nữ nhân vật chính này quá ngu ngốc, rõ ràng nam thứ ôn nhu hơn, đúng không Bố Bố?”

Brian không kiên nhẫn đuổi nó đi. “Xem TV của người đi!”

Bạch Vũ. “..... Nga.”

Một lát sau, Bạch Vũ lại bay đến trước mặt Caesar, hưng phấn mà nói. “Chủ nhân chủ nhân, nam thứ kia thật đẹp trai, người có thấy thế không?”

Caesar nhún nhún mày. “Người im lặng một chút cho ta!”

Bạch Vũ. “..... Nga.”

Bạch Vũ bị chủ nhân và Brian đồng thời ghét bỏ, yên lặng bay đến một góc hẻo lánh, cô đơn mà xem phim truyền hình.

Trong phòng Snow, hai Omega tựa hồ còn đang tiến hành mật đàm, khóa trái cửa phòng cho thấy không muốn để người khác quấy rầy.

Brian và Caesar giống như hai đại cầu cầu bị vứt bỏ, ngồi trên sofa trong phòng khách, ánh mắt lại vẫn nhìn về phía phòng ngủ.

Brian rút cuộc nhịn không được, đến gần bên tai Caesar thấp giọng hỏi. “Cậu nói xem hai người bọn họ ngày hôm nay rốt cuộc đã làm gì?”

Ánh mắt Caesar thâm trầm. “Không biết. Biểu tình của Tiểu Viễn có vẻ hơi khác thường.”

Brian nói. “Snow nhìn qua cũng có chút khẩn trương.... Không phải thân phận Omega của bọn họ bị người khác phát hiện chứ?”

Nghĩ đến khả năng này, cả hai đồng thời cả kinh, đưa mắt nhìn nhau, lập tức ăn ý đứng lên đi đến trước cửa phòng Snow.

Brian nhẹ nhàng gõ cửa. “Snow, ăn khuya không?”

“Không cần.” Bên trong truyền đến thanh âm lạnh lùng thản nhiên của Snow.

Sau một lúc lâu, Caesar lại hỏi. “Tiểu Viễn, bài tập thầy giao cậu đã làm xong chưa?”

Lâm Viễn nói. “Không vội, ngày mốt mới phải nộp!”

Brian và Caesar xấu hổ đưa mắt nhìn nhau.

Tình cảnh của hai người lúc này, tại sao lại đặc biệt giống nam nhân bất hạnh bị vợ đuổi ra khỏi cửa chứ?

Caesar và Brian đành phải quay trở về phòng khách.

Trong phòng, Snow cảnh giác vểnh tai, nghe được tiếng bước chân hai người rời đi, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục đề tài vừa rồi. “Ba tôi trước đây đã nói qua với tôi, ông ấy lần này tới là muốn mang tôi đi, Omega học trong trường quân sự chung quy vẫn có những nguy hiểm nhất định. Tôi nghĩ, ông ấy hẹn chúng ta cuối tuần này cũng là để nói chuyện đó.... Nếu ông ấy thật sự muốn chúng ta đi cùng ông ấy, cậu tính thế nào?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ nói. “Cậu nhất định là biết tung tích của baba tôi, tôi rất muốn đi cùng ông ấy tới gặp baba một lần, nhưng mà.... Tôi sợ sau khi đi rồi sẽ không trở về được, hơn nữa, trường học cũng không cho phép tôi xin nghỉ lâu như vậy...”

Tâm tình Lâm Viễn cực kỳ mâu thuẫn.

Một mặt, cậu rất muốn đi cùng Lăng Phong đến gặp Lăng Vũ, thế nhưng là một học viên trường quân đội, kỷ luật của trường học vô cùng nghiêm khắc, cậu không thể xin nghỉ phép thời gian dài như vậy, bằng không sẽ bị trường học khai trừ.

Lựa chọn tiếp tục ở lại học, hay nên rời khỏi trường quân đội tới bên cạnh baba?

Lâm Viễn đương nhiên muốn tiếp tục ở lại học, cậu đã đáp ứng với Rawson sau khi tốt nghiệp sẽ đến quân đoàn Vinh Quang, nếu hiện tại từ bỏ, cậu sẽ không thể lấy được bằng tốt nghiệp.

Cũng không phải không muốn tới bên cạnh baba, chỉ là, Lâm Viễn cũng có ước mơ của mình, cũng có thứ mà mình muốn kiên trì đạt được.

Lúc này Lâm Viễn mới cảm giác được việc có một người anh em là Omega để trao đổi là chuyện tốt tới mức nào. Có rất nhiều việc cậu không thể nói với Caesar, lại càng không biết có nên nói với cha hay không, cùng Snow ra quyết định, so với một mình mình rồi đắn đo vẫn tốt hơn.

Snow thấy Lâm Viễn vốn luôn tươi cười giờ lại nhúu mày tự hỏi, đáy lòng nhịn không được mềm nhũn, ánh mắt cũng không tự chủ nóng lên một chút.

Có lẽ là do biết cậu ấy là em trai mình, đáy lòng Snow đột nhiên sinh ra một loại suy nghĩ muốn bảo vệ em trai của người làm anh, vươn tay vỗ nhẹ lên bả vai Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Đừng lo lắng, tôi sẽ ở lại cùng cậu.”

Lâm Viễn kinh ngạc mở to hai mắt. “Cậu cũng chọn ở lại sao?”

Snow gật gù đầu, bình tĩnh nói. “Nếu hiện tại rời đi, chúng ta kiên trì nhiều năm như vậy, chẳng phải là sẽ uổng phí sao?”

Hai mắt Lâm Viễn sáng lên, dùng sức gật đầu nói. “Cậu nói đúng!”

Tuy rằng là Omega mà lại đi học sẽ rất mạo hiểm, nhưng so với chút liều lĩnh ấy, bọn họ lại càng chán ghét cuộc sống vô vị bị giam cầm ở nhà sinh con hơn. Tựa như chim ưng bị bẻ gãy cánh, cả đời không thể tự do bay lượn, chỉ có thể làm một động vật trưng bày bị nhốt trong lồng.

Bọn họ cũng có giấc mộng của mình, có khát khao đối với tương lai tốt đẹp, cho dù chỉ là chút xúc động lúc tuổi trẻ, nghe con không sợ hổ cũng được, ít nhất, bọn họ cũng muốn vì mình mà dốc hết sức lực cố gắng một lần, chứ không chỉ đơn giản “phục tùng” và “nhận mệnh”.

Snow vẫn luôn muốn làm một bác sĩ, cậu ấy sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Lâm Viễn vẫn luôn mong trở thành một quân nhân, cậu lại càng không thể lùi bước giữa đường.

Hai người trao đổi với nhau một ánh mắt, lập tức như có thần giao cách cảm cùng mỉm cười –

Đúng vậy, hai anh em đều ở đây, về sau cho dù có gặp phải khó khăn tới đâu, bọn họ cũng không cô đơn.

Lúc hai Omega trao đổi xong đã là mười một giờ đêm, hai người ra ngoài ăn khuya.

Khi mới trở về thần sắc khẩn trương như gặp đại địch, kết quả sau khi hàn huyên trong chốc lát, tâm tình hai người đều vô cùng tốt, Lâm Viễn vốn dĩ thích cười, cười đến thực vui vẻ cũng không có gì lạ, nhưng kỳ quái là, đến cả Snow luôn luôn lãnh đạm, bên môi cũng mang theo nụ cười.

Hai người ngồi trong phòng ăn, vừa ăn vừa tùy ý trò chuyện, hình ảnh ấm áp kia giống như...

Giống như hai người bọn họ mới là một đôi!

Brian và Caesar ở trong phòng khách bị coi như không khí, Brian thầm mắng một câu trong lòng, đến gần bên tai Caesar, có chút ủy khuất nói. “Nếu không phải biết Lâm Viễn là Omega, tôi còn ghen tị đó.”

Caesar nhú mày, thần nhiên nhìn lướt qua bộ dáng mỉm cười sáng lạn của Lâm Viễn đối với Snow, khó chịu nói. “..... Cũng vậy.”

Hai Alpha ăn dầm tâm tình buồn bực lập tức mặt dày đi về phía phòng ăn.

Brian làm bộ lơ đãng kéo một cái ghế ở giữa ngồi vào bên cạnh Snow, dùng lưng ngăn cản tầm mắt Lâm Viễn, ôn nhu nói với Snow. “Hôm nay tôi đã mua bánh nếp cậu thích ăn để trong tủ lạnh, cậu có muốn ăn không? Nếu như không ăn để lại làm bữa sáng ngày mai cũng được.”

Snow nói. “Cảm ơn, ngày mai ăn đi.”

Lâm Viễn vốn đang muốn nói chuyện với Snow, Brian lại đột nhiên chen vào, Lâm Viễn nhìn cái ót của y hơi sưng sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng, Caesar đã kéo cậu đến, mỉm cười nói. “Bài tập thầy giao rất khó, đi thảo luận một chút đi.”

Lâm Viễn. “..... Tôi nhớ là ngày mốt mới nộp a?”

Caesar nói. “Làm xong trước cũng không có gì không tốt.”

Lâm Viễn. “..... Nga.”

Vì thế, hai Alpha chia nhau hành động, kéo Snow và Lâm Viễn tách nhau ra.

Brian và Snow ở trong phòng ăn ăn khuya, Lâm Viễn bị Caesar lôi đến phòng ngủ thảo luận về bài tập.

Hai người chia nhau một mình ở chung với Omega của mình.

Brian và Caesar đồng thời cảm thấy.... tâm tình buồn bực cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút.

Cuối tuần hai ngày sau, Snow và Lâm Viễn theo giao hẹn lúc trước, xuất phát đi đến nơi ở của Lăng Phong.

Để tránh cho Brian và Caesar làm ảnh hưởng đến kế hoạch của bọn họ, sáng sớm bảy giờ hai người đã rời giường, Snow lưu lại một tờ giấy trên bàn trong phòng ăn, viết “Tôi và Lâm Viễn có chuyện ra ngoài, chắc rất muộn mới về, không cần lo lắng.”

Rất nhanh đã đến nhà Lăng Phong, lo lắng tới quá sớm sẽ quấy rầy ông nghỉ ngơi, hai người cố ý đi dạo ở dưới lầu một lát, chờ đến tám giờ mới tới gõ cửa. Sau khi chuông cửa vang lên, cửa nhanh chóng mở ra, Snow và Lâm Viễn nháy mắt đứng cứng ngắc tại chỗ.

Nam nhân tới mở cửa có một đôi mắt màu xanh da trời thâm thúy, dáng người kiện mỷ, mặc một chiếc áo ngủ màu trắng, áo ngủ kia rõ ràng có chút chật so với y, chiều dài chỉ đến trên đầu gối, lộ ra cẳng chân rắn chắc và cơ thịt xinh đẹp.

Chiều dài này.... rõ ràng là quần áo của Lăng Phong.

Snow và Lâm Viễn cứng đờ tại chỗ, sau một lát, Snow lập tức nói. “Xin lỗi, đi nhầm.”

Dứt lời liền kéo Lâm Viễn xoay người rời đi, không ngờ cánh tay lại bị nam nhân nhẹ nhàng giữ chặt, tuy rằng không làm đau cậu, nhưng sức lực cường ngạnh kia lại khiến cậu căn bản không thể hất ra.

Phía sau truyền đến thanh âm trầm thấp của nam nhân. “Snow, vào trong nói chuyện, có được không?”

“.....” Sắc mặt Snow cứng đờ.

Lâm Viễn hiểu kỳ đánh giá Snow một chút, lại đánh giá tướng quân Udyr một chút, đột nhiên phát hiện – Ánh mắt của bọn họ hình như có chút giống? Tóc cũng có chút giống....

Không, là cực kỳ giống!

Chẳng lẽ Udyr chính là.... Alpha đã đánh dấu Lăng Phong? Cha ruột của Snow?

Liên tưởng đến chuyện trước đây Udyr hỏi cậu về cái vòng cổ bằng tinh thạch kia, lại thêm hôm nay Udyr mặc áo ngủ xuất hiện trong nhà Lăng Phong, đáp án cơ hồ đã được khẳng định.

Lâm Viễn lập tức thông minh nói. “Tôi quên mang mấy thứ, Snow, tôi đi một lát rồi quay lại a.”

Snow và cha cậu nói chuyện, Lâm Viễn quả thực không nên ở lại, Snow đành phải gật đầu, Lâm Viễn lập tức xoay người đi xuống lầu.

Snow biểu tình cứng ngắc bị Udyr mang vào trong phòng, nhìn thoáng qua cửa phòng ngủ đóng chặt, lạnh mặt hỏi. “Baba tôi đâu?”

Udyr ôn nhu nói. “Em ấy còn đang ngủ, không cần quấy rầy.... Snow, con ngồi xuống, ta có chuyện muốn nói với con.”

Snow nhú nhú mày, ngồi vào sô pha, thản nhiên nói. “Nói đi.”

Udyr nhìn thiếu niên trước mặt, trái tim một trận đau đớn, lại không biết nên nói từ đâu.

Kỳ thật ngày hôm qua sau khi khôi phục ký ức tỉnh lại, ông liền lập tức tra xét về Snow trong cơ sở dữ liệu Internet của toàn đế quốc, phát hiện viện y học quân sự trên Phá Quân tinh có một học viên tên Snow, mà không lâu trước đây, học viên viện y học cũng vừa lúc đến tham quan bệnh viện tổng quân khu, hiển nhiên, đây chính là lý do mà Lăng Phong đột nhiên tới Phá Quân tinh — hẳn là đến tìm con trai.

Nhìn thiếu niên có bộ dáng lạnh lùng trên ảnh chụp, tâm tình Udyr vô cùng phức tạp.

Thiếu niên di truyền từ baba cậu dung mạo thanh tú, lại di truyền màu tóc và màu mắt của mình, ngoại hình đặc biệt pha trộn giữa y và Lăng Phong như vậy, lại thêm biểu tình lạnh lùng của Snow, nhìn qua tựa

hồ không giống bất cứ ai trong bọn họ, nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, trên người đứa nhỏ này khắp nơi đều có bóng dáng của hai người.

Đây là con trai của hai người, là kết tinh tình yêu của bọn họ, là bảo bối mà bọn họ nên yêu thương, che chở nhất.

Thế nhưng, bởi vì nhiều loại nguyên nhân, đứa trẻ này cư nhiên lại phải một mình lưu lạc bên ngoài....

Nhìn “cha mẹ đã mất” trong tư liệu của Snow, trái tim Udyr nhin không được đau đớn kịch liệt.

— Đứa nhỏ này rốt cuộc đã phải trải qua bao nhiêu đau khổ, mới tạo thành cá tính lạnh lùng như vậy?

— Mấy năm nay, một mình nó đã phải chịu đựng như thế nào?

Udyr căn bản không dám tưởng tượng.

Giờ phút này, Snow cứ như vậy ngồi trước mặt, không còn là tiểu hài tử mềm mềm thích bổ nhào vào lòng y dính lấy y nghe kể chuyện xưa, Snow đã trưởng thành, một thiếu niên trưởng thành có dáng người thon dài, biểu tình trên mặt lạnh đạm mà xa cách.

Udyr muốn đưa tay xoa xoa tóc con trai, nhưng chống lại ánh mắt lạnh lùng của cậu, đành phải thu trở về.

Trầm mặc một lát, Udyr mới thấp giọng giải thích. “Snow, ta biết bây giờ cho dù giải thích thế nào cũng không thể bù đắp lại những vất vả mà con đã trải qua trong mấy năm gần đây, nhưng ta vẫn muốn nói cho con, năm đó bỏ lại hai người, cũng không phải là ý của ta. Sau khi ta bị ông nội bắt về gia tộc Sarman, đã bị cưỡng ép xóa bỏ ký ức, quên đi toàn bộ những gì đã trải qua trong mấy năm đó.”

Snow khiếp sợ ngẩng đầu lên. “Ông là nói.... ông bị người ta làm phẫu thuật loại bỏ ký ức?”

Udyr gật gật đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn con trai của mình. “Snow, ta yêu baba của con, còn có con. Hai người là những người quan trọng nhất đối với ta, nếu không phải bị cưỡng ép xóa đi ký ức, ta căn bản không thể nào bỏ lại hai người.”

“.....” Snow gục đầu xuống, nhẹ nhàng siết chặt nắm tay.

Udyr dừng một chút, thấp giọng nói. “Tuy rằng hiện giờ nói những điều đó đã là quá muộn, nhưng ta vẫn muốn nghiêm túc giải thích với con. Thật xin lỗi, con trai.... Là cha quá vô dụng, không thể bảo vệ tốt cho hai người... Thật xin lỗi.”

Nghe nam nhân dùng ngữ khí ôn nhu giải thích, hốc mắt Snow đột nhiên chua xót.

Trước đây, cậu vẫn trông ngóng cha có thể quay lại, thế nhưng, cậu không thể đợi được đến lúc cha về, mà đến cả baba cũng bỏ lại cậu rời đi.

Thời thơ ấu hạnh phúc trước năm bốn tuổi, những năm tháng gian nan sau năm năm tuổi, sự đối lập rõ ràng như vậy, tựa như là được sinh ra một lần nữa.

Sau này, khi chú Ward cũng ra đi, chỉ còn lại một mình cậu, cậu ở tỉnh cầu Oman rét lạnh kia thuê một gian phòng nhỏ mười mét vuông, căn nhà mười mét vuông kia đã ghi lại những gian nan của cậu trong thời gian trưởng thành.

Cậu đã học được cách nuôi sống mình, bảo vệ mình, một mình mặc dù có chút cô đơn, nhưng nếu không bận tâm đến chuyện của người khác, chỉ lo cho mình là được rồi.

Cậu cho rằng, cậu về sau sẽ vẫn cứ như vậy một mình sống qua kiếp này.

Thế nhưng nay, baba trở lại, cha cũng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt.

Nam nhân trong kí ức kia, luôn thích ôm cậu đặt trên đầu gối, thân mật cụng trán vào trán cậu, mỉm cười nói “Bảo bối, nhanh nhanh lớn lên”, qua nhiều năm như vậy, tựa hồ không thay đổi bao nhiêu.

Thời gian không lưu lại quá nhiều dấu vết trên người nam nhân này, Udyr vẫn anh tuấn cao ngất như trong trí nhớ.

Nam nhân cao lớn này, từng vì cậu mà chống đỡ cả bầu trời, từng cõng cậu trên lưng chơi đùa trong tuyết, từng ôn nhu gấp đồ ăn cho cậu, từng dạy cậu nói, dạy cậu đi, dạy cậu biết rất nhiều đạo lý.

Đây chính là cha của mình.

Người cha mình từng sùng bái nhất khi còn thơ ấu.

Những năm qua, Snow tuy rằng phải chịu rất nhiều gian khổ, nhưng chưa từng hận ông.

Khi Udyr rời đi, Snow còn quá nhỏ, cũng không biết nguyên nhân cha rời đi, chỉ là đáy lòng vô cùng buồn bã và mất mát.

Mà nay, nam nhân trước mặt rốt cuộc đã giải thích rõ ràng chân tướng năm đó, thậm chí còn buông bỏ kiêu ngạo dùng ngữ khí ôn nhu giải thích với mình, Snow phát hiện mình căn bản không thể nào trách cứ được người này.

Chung quy bị xóa đi ký ức cũng không phải do ông mong muốn, bị bắt buộc quên đi hai người quan trọng nhất, ông có lẽ cũng rất khổ sở.

Snow có chút xót xa nghĩ.

Người một nhà bọn họ cư nhiên có một ngày có thể gặp lại nhau, quả thật chẳng khác nào như đang nằm mơ.

Udyr thấy bộ dáng cúi đầu của con trai, đau lòng muốn chết, rốt cuộc nhịn không được vươn tay đến, nhẹ nhàng ôm Snow vào lòng, ôn nhu sờ sờ đầu của cậu, thấp giọng nói. “Thật xin lỗi, con trai...”

Nghe nam nhân liên tục giải thích bên tai, nhớ lại trước đây ông luôn đặt mình vào lòng bàn tay mà yêu thương che chở, Snow rốt cuộc mềm lòng, nhẹ giọng đáp lại. “Không hoàn toàn là lỗi của người, con cũng không trách người.”

Udyr ôm chặt Snow, từng câu từng chữ nói. “Về sau ta sẽ làm một người cha tốt, cho ta một cơ hội để bù đắp, có được không?”

Snow cứng ngắc trầm mặc, vòng tay quen thuộc của nam nhân vẫn ấm áp như trong trí nhớ, trong đôi mắt màu lam giống hệt mình tràn đầy cưng chiều và ôn nhu.... Mình về sau thật sự có thể có một người cha tốt, có một gia đình, không còn lẻ loi một mình nữa sao?

Snow cho tới bây giờ vẫn cảm thấy không quá chân thật.

Udyr ôn nhu nói. “Snow, tha thứ cho ta có được không? Chúng ta là người một nhà, hãy sống với nhau một lần nữa.”

Trầm mặc thật lâu, Snow mới nhẹ nhàng gật gật đầu, nói. “Được.”

Ánh mắt Udyr ôn nhu nhìn cậu, đưa tay sờ sờ mái tóc bạch kim của Snow, mỉm cười nói. “Con trai, tính cách của con quả thật là lãnh đạm hơn so với trước đây, hiện tại ta đối mặt với con, còn áp lực hơn khi đối mặt với baba con.”

Snow ngẩng đầu nghiêm túc hỏi. “Cha đối mặt với baba mà cũng có áp lực?”

Nhìn một mảnh màu lam trong veo như bầu trời trong đôi mắt thiếu niên, đáy lòng Udyr mềm nhũn, nhẹ giọng nói. “May mà baba con cũng giống con, đều rất mềm lòng, em ấy cho ta một cơ hội cuối cùng, ta lúc đầu còn lo lắng em ấy sẽ không tha thứ cho ta.”

Snow nhẹ giọng nói. “Mấy năm nay baba cũng rất vất vả, cha đừng để ông ấy thất vọng.”

Udyr khẽ cười cười, quyết đoán mà kiên định nói. “Yên tâm, tuyệt đối sẽ không.”

Bên trong phòng ngủ, Lăng Phong vừa rời giường muốn đi ra ngoài lại nghe được đoạn đối thoại của hai cha con, kinh ngạc dừng bước, tựa vào cửa phòng, để mặc cho nước mắt làm tâm thần trở nên mơ hồ.

Hạnh phúc tới quá đột ngột, tựa như một hồi mộng cảnh không hề chân thực.

Hai người đang nói chuyện ở bên ngoài, chính là nam nhân và con trai bảo bối mà hắn yêu thương nhất.

Hắn chưa từng nghĩ tới, một nhà ba người bọn họ, cứ nhiên sẽ có ngày đoàn tụ như vậy.
Hết chương 68.

69. Quyển 3 - Chương 69: Theo Dõi

Tám giờ sáng, Brian và Caesar tỉnh dậy, lúc đến phòng ăn thì chạm mặt nhau, nhìn thấy tờ giấy được đặt trên bàn, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi.

— Tôi và Lâm Viễn có việc ra ngoài, có thể sẽ về rất muộn, không cần lo lắng.

Một câu đơn giản rõ ràng, rất giống tác phong của Snow.

Thế nhưng một câu đơn giản, lại hoàn toàn khơi dậy lửa giận tích tụ đã mấy ngày của hai Alpha.

Brian nhú mày một chút, khó chịu nói. “Hai người bọn họ rốt cuộc là đang làm cái quỷ gì?”

Trong lòng Caesar cũng không thoải mái, Omega của mình lại có chuyện không nói với hắn, gạt hắn lên lút hành động, đối với dự vọng chiếm hữu và ý muốn bảo hộ cực kỳ mãnh liệt của Alpha mà nói, chuyện như vậy khiến cho hắn hoàn toàn không thể chịu đựng được.

Brian đương nhiên cũng có cùng cảm giác.

Tuy rằng tối hôm ấy, tư thế ỷ lại dựa vào lòng mình của Snow đã làm cho y hoan hỉ vài ngày, thậm chí ngay cả nằm mơ cũng hạnh phúc đến cười tỉnh, thế nhưng sau đó, Snow lại đột nhiên rất gần gũi với Lâm Viễn, thái độ với Lâm Viễn cũng đặc biệt tốt, lúc đối mặt với Brian lại vẫn giữ biểu tình bình tĩnh thản nhiên như trước, phẳng phai như buổi tối hôm đó tất cả đều là ảo giác của một mình Brian.

Brian căn bản không biết phải làm sao với thái độ của Snow, thậm chí bắt đầu ăn dấm chua của Lâm Viễn, nếu không phải Caesar ở đây. y đã muốn đóng gói cái tên Lâm Viễn thần kinh thô này ném ra khỏi ký túc xá.

Mất nhìn tờ giấy trước mặt, Brian rốt cuộc nhìn không được nói với công tắc không gian trên cổ tay. “Tiểu Lam, định vị tọa độ của Dạ Tuyết cho ta!”

Caesar cũng thấp giọng nói. “Bạch Vũ, lập tức cảm ứng vị trí của Chu Tước!”

Hai Alpha thần giao cách cảm, cơ hồ là đồng thời nói ra những lời này, sau khi nói xong, lại có chút xấu hổ đưa mắt nhìn nhau.

Hai người một là vương tử, một là đứa con độc nhất của tướng quân Birch, nay lại lưu lạc đến tình cảnh phải vụng trộm theo dõi Omega của mình, quả thực là bị kịch hết sức.

Tiểu Lam và Bạch Vũ ngược lại là nói gì nghe nấy đối với mệnh lệnh của chủ nhân.

Trên người Dạ Tuyết vốn đã bị Brian lắp đặt hệ thống truy tìm cơ giáp, mà Bạch Vũ và Chu Tước lại cùng là thành phẩm của Aston lão tiên sinh, có cảm ứng giữa các cơ giáp cấp S với nhau, hai đài cơ giáp chỉ dùng một ít thời gian đã báo ra tọa độ.

Tiểu Lam bình tĩnh nói. “Chủ nhân, tọa độ của Dạ Tuyết.... 7311670115 Phá Quân tinh.”

Bạch Vũ cực kỳ hưng phấn nói. “Chủ nhân chủ nhân! Chu Tước tiền bối đang ở tại 7311670110, chúng ta đuổi qua đó chứ?”

Tọa độ của hai đài cơ giáp rất gần nhau, điều này chứng minh khoảng cách giữa Snow và Lâm Viễn cũng cực kỳ gần.

Brian và Caesar liếc nhau, rất ăn ý điều khiển cơ giáp chạy qua điểm tọa độ kia.

Cùng lúc đó, Lăng Phong rút cuộc đã tỉnh táo lại, đi ra khỏi phòng ngủ.

Udyr thấy hắn đi ra ngoài, lập tức bước lên phía trước, nhẹ nhàng đưa tay ôm chặt eo hắn, bình tĩnh đỡ lấy hắn, ôn nhu hỏi. “Sao lại dậy sớm như vậy? Có muốn ngủ thêm lát nữa không?”

Snow ngẩng đầu nghi hoặc nhìn về phía Lăng Phong.

Lăng Phong xấu hổ, lỗ tai hơi hơi đỏ lên, tối hôm qua Udyr làm quá điên cuồng, hai chân hắn đến giờ vẫn còn đang phát run, đi đứng trước mặt con trai cũng có chút khó khăn, vạ nhất bị con nhìn ra....

Snow nhìn lướt qua dấu hôn như ấn như hiện trên cổ baba, lập tức hiểu rõ trong lòng, thản nhiên nói. “Baba, đi nghỉ ngơi đi.”

Udyr mỉm cười nói. “Nghe thấy chưa? Con cũng bảo em về nghỉ ngơi đấy.”

“.....” Lăng Phong liếc mắt nhìn Udyr, Udyr lập tức ngậm miệng.

Lăng Phong thở sâu đi đến phòng khách ngồi xuống, nhìn Snow nói. “Chuyện giải phẫu loại bỏ ký ức, hắn đã giải thích với con rồi?”

Snow gật gật đầu.

Udyr cũng ngồi lên sofa, nhẹ nhàng ôm bả vai Lăng Phong, ôn nhu nói. “Nếu mọi người đều ở đây, anh cũng thuận tiện nói với hai người tính toán của anh luôn.”

Bởi vì thanh âm của Udyr đột nhiên trở nên đứng đắn, hai người liền nghiêm túc lắng nghe.

Udyr nói. “Trong đội cận vệ của quân đoàn Sắc Vi, có binh lính có vợ sắp sinh, anh tính sẽ lên cho hắn nghỉ phép một năm, để hắn về nhà chăm sóc cho vợ con thật tốt, đó là thân tín đã theo anh mười mấy năm, có thể tin được.” Udyr quay đầu nhìn về phía Lăng Phong, “Nếu em đồng ý, có thể tạm thời đóng giả thành hắn đến bên cạnh anh. Như vậy thì chúng ta mỗi ngày đều có thể gặp mặt, anh cũng có thể bảo vệ em bất cứ lúc nào.”

Thấy Lăng Phong không đáp lại, Udyr tiếp tục nói. “Ông nội anh tuổi tác đã cao, hiện tại thực quyền của gia tộc Sarman đều nằm trong tay anh. Cho anh một chút thời gian, chờ anh xử lý tốt phía gia tộc bên kia, anh sẽ quang minh chính đại đón hai người trở về.... Em dùng thân phận Beta chính thức làm ái nhân của anh, Snow cũng dùng thân phận Beta tiếp tục đến trường, có được không?”

Lăng Phong trầm mặc một lát, mới nói. “Không cần đâu, em không để tâm đến việc có thể vào nhà anh hay không, hơn nữa em cũng không thể ở lại bên cạnh anh.”

Udyr giật mình. “Em muốn đi?”

Lăng Phong gật gật đầu. “Em lần này đến, vốn là vì muốn mang Snow đi.”

Udyr nhẹ giọng nói. “Coi như là vì anh, ở lại đi.... Đến bên cạnh anh.... Có được không?”

Ngữ khí của nam nhân mang theo khẩn cầu rõ rệt, khiến cho đáy lòng Lăng Phong không nhịn được khẽ run lên.

Udyr là người cao ngạo như thế, cư nhiên lại hạ mình giải thích với hắn, thậm chí còn khẩn cầu hắn ở lại....

Rõ ràng là nam nhân mình yêu, Lăng Phong làm sao có thể nhẫn tâm thẳng thắn cự tuyệt? Nhưng nếu như ở lại, Lăng Vũ sẽ phải làm sao bây giờ? Còn có Tiểu Viễn và Snow....

Lăng Phong đang do dự, đúng lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói thanh thanh lãnh lãnh của thiếu niên –

“Ở lại đi, baba.”

Lăng Phong kinh ngạc ngẩng đầu, chống lại ánh mắt bình tĩnh của Snow.

Snow nhìn ông, bình tĩnh nói. “Con và Tiểu Viễn đã thương lượng qua, chúng con sẽ không rời đi cùng người. Con còn muốn học tiếp, cậu ấy cũng vậy. Một mình người đi sẽ khiến mọi người lo lắng, cứ theo ý

kiến của cha tạm thời ở lại bên cạnh ông ấy đi. Ông ấy là đại tướng quân Quân bộ, có thể thu được tin tức của Quân bộ đầu tiên, người ở lại bên cạnh ông ấy là an toàn nhất.”

Udyr thật muốn hung hăng xoa đầu con trai, đứa nhỏ này thật sự là rất hiểu chuyện.

Thấy Lăng Phong rõ ràng có chút dao động, Udyr lập tức thừa thắng xông lên, ngữ khí ôn nhu nói. “Em yên tâm, em ở lại bên cạnh anh, Quân bộ nếu có bất cứ dị động gì, em đều có thể biết được đầu tiên, có anh ở đây, anh sẽ không để bất cứ kẻ nào động đến em.”

Lăng Phong. “.....”

Udyr dừng một chút, còn nói. “Hơn nữa, sau khi anh trở về cũng sẽ đệ trình lên Quân bộ, xin cho quân đoàn Sắc Vi chuyển đến khu vực Phá Quân tinh, Snow học ở nơi này, em về sau có thể nhìn thấy nó bất cứ lúc nào.”

Lăng Phong. “.....”

Quay đầu liếc mắt nhìn Snow, lại liếc mắt nhìn Udyr....

Cha con hai người một lớn một nhỏ liên hợp khuyên bảo, Lăng Phong thật sự không có cách nào để cự tuyệt. Huống hồ, nếu Udyr thật sự điều quân đoàn đến Phá Quân tinh, về sau mình có thể chăm sóc cho hai đứa trẻ Snow và Lâm Viễn này bất cứ lúc nào....

Trầm mặc một lát, Lăng Phong mới nói. “Để em suy nghĩ.”

Thấy Lăng Phong xoay người về phòng ngủ, rõ ràng là đã mềm lòng, Udyr nhin không được mỉm cười sờ sờ tóc con trai, tán thưởng nói. “Con trai, khá lắm, cư nhiên biết đứng về phía ta khuyên bảo baba con, ghi cho con một lần đại công.”

Snow biểu tình bình tĩnh nói. “Con chỉ nói sự thật mà thôi.”

Udyr. “.....”

Đột nhiên cảm thấy con trai lạnh lùng thản nhiên như vậy cũng rất đáng yêu. Tuy rằng không giống trước đây mềm mại dán vào mình, nhưng Snow sau khi lớn lên độc lập tự chủ, bình bình tĩnh tĩnh, lại là niềm tự hào của người cha như ông.

Udyr âm thầm thè dưới đáy lòng –

Từ hôm nay trở đi, con trai bảo bối của mình, tuyệt đối phải đặt trong lòng bàn tay mà yêu thương trân trọng.

Ai dám bắt nạt Snow, ông nhất định sẽ khiến cho kẻ đó muốn sống được, muốn chết cũng không xong.

Brian đang đuổi qua bên này đột nhiên hắt xì một cái thật lớn.

Sau khi Lăng Phong đến phòng ngủ, liền khóa trái cửa phòng, dùng mật mã kết nối tới máy truyền tin của Lăng Vũ.

Sĩ quan trẻ tuổi mang biểu tình lạnh lùng thản nhiên xuất hiện trên màn hình, sau khi nhìn thấy hắn, chỉ hơi hơi gật đầu, nói. “Anh, tình hình thế nào? Anh đã nhìn thấy Snow và Tiểu Viễn chưa?”

Lăng Phong thấp giọng nói. “Bọn nó đều không muốn theo anh rời đi, đều muốn tiếp tục ở lại trường học.... Anh còn gặp được Udyr.”

Lăng Vũ hỏi. “Là Udyr đã khôi phục ký ức, nhận ra anh?”

Giữa song bào thai có thần giao cách cảm, khiến cho Lăng Vũ lập tức đoán trúng nguyên do từ biểu tình trên mặt của anh trai.

Lăng Phong đành phải xấu hổ nói ra chân tướng. “Y đã nhớ lại tất cả, muốn anh ở lại bên cạnh y, nhưng mà....”

Lăng Vũ bình tĩnh ngắt lời anh trai. “Ồ lại đi. Em biết mấy năm nay anh chưa từng quên y. Huống hồ, anh căn bản không thích hợp ở nơi này với em, em đã sớm nghĩ nếu có cơ hội sẽ để bệ hạ điều anh về thiên hà Cepheus, hiện tại vừa lúc, anh cứ dứt khoát ở lại bên người Udyr đi.”

Lăng Phong giật mình, nhin không được nói. “Nếu anh ở lại đây, em không phải chỉ còn một mình thôi sao?”

Mấy năm nay, anh em bọn họ luôn sống nương tựa lẫn nhau, cùng nhau chống đỡ, Lăng Vũ là tướng quân, tuy rằng tính cách quyết đoán dứt khoát, mạnh mẽ kiên cường, nhưng cậu cũng có lúc mệt mỏi, cũng có lúc muốn tâm sự với người khác.

Lăng Phong vẫn luôn ở cùng người em trai này, dùng thân phận anh trai chăm sóc cho cậu, trong lúc cậu mệt mỏi có thể cho cậu một bờ vai để dựa vào.

Tuy rằng rất muốn một nhà đoàn tụ với Udyr và Snow, nhưng người em trai lạnh lùng cao ngạo lại vô cùng cô đơn kia, Lăng Phong không nỡ để một mình cậu ở lại trên thiên hà Isville.

Lăng Vũ hiển nhiên cũng đoán được ý của anh trai, khẽ cười cười, quyết đoán nói. “Anh, đi làm việc mà anh muốn làm đi, em không cần anh chăm sóc. Em là quân nhân, không hề thiếu các anh em vào sinh ra tử ở bên cạnh em, anh yên tâm, em không sao.”

Lăng Phong trầm mặc một lát. “Như vậy.... Tiểu Viễn thì sao?”

Lăng Vũ dừng một chút, mới bình tĩnh nói. “Em tin Tiểu Viễn có thể đưa ra quyết định tốt nhất. Nếu nó hỏi về em, cứ nói.... em rất tốt. Để nó không cần nghĩ nhiều, về sau có cơ hội sẽ gặp lại.”

Sau khi ngắt kết nối, Lăng Phong ngồi ở bên giường, thật lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

Hắn và Lăng Vũ mặc dù là anh em sinh đôi, nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược.

Anh trai Lăng Phong đối xử ôn hòa với mọi người lại cực kỳ mềm lòng, em trai Lăng Vũ lại lạnh lùng cao ngạo cư xử quyết đoán.

Thái độ của bọn họ đối với con cái cũng hoàn toàn khác nhau, Lăng Phong khi biết tung tích của Snow liền lập tức chạy tới gặp mặt con trai, mà Lăng Vũ lại mặc kệ con trai mình đưa ra lựa chọn. Nếu Snow vấp ngã, Lăng Phong sẽ đau lòng ôm lấy nó, mà nếu Tiểu Viễn vấp ngã, Lăng Vũ sẽ để nó tự mình nghĩ cách đứng lên.

Cách đối xử với con cái khác nhau, cũng không có nghĩa là Lăng Vũ không yêu thương Tiểu Viễn.

Lăng Phong biết, đứa em trai này trái tim cũng không lạnh lẽo như bên ngoài. Lúc Tiểu Viễn còn rất nhỏ, cậu cũng từng ôm con trai cho nó ăn bánh ngọt, trong cái đêm phải đưa Tiểu Viễn rời đi kia cũng sẽ trăng trắng trở, trắng đêm miên man.

Chỉ là, thân phận tướng quân của cậu khiến cho cậu không thể làm một người baba bình thường, những thứ cậu cần suy xét quá nhiều, sứ mệnh của bệ hạ, nhiệm vụ phải gánh vác, đoàn đội của cậu, chiến hữu của cậu... cuối cùng mới có thể tính đến lợi ích cá nhân.

Cậu đã quen với cách thức tư duy của một quân nhân.

Lăng Vũ biết Lăng Phong trước nay chưa từng quên Udyr, Lăng Phong cũng biết, em trai mình kỳ thực chưa từng quên đi Rawson.

Rawson đối với cậu là đặc biệt.

Đứa em trai vô cùng trì độn về phương diện yêu đương kia, có lẽ đã sớm nảy sinh tình cảm với nam nhân ấy, chỉ là trong những năm tháng chiến hỏa liên miên, cậu luôn vội vàng đánh nhau, mang theo quân đoàn bốn ba khắp nơi, hoàn toàn không có thời gian suy xét đến tình cảm cá nhân, sau đó lại bởi vì thân phận bị phơi bày mà vội vàng rời đi, cậu và Rawson thậm chí còn chưa từng một lần trao đổi thẳng thắn.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, Lăng Phong vô cùng bất đắc dĩ, lại cũng đau lòng thay cho em trai mình.

Người em trai kiêu ngạo này, thời khắc nào cũng đều duy trì bình tĩnh, đem thân phận quân nhân để quốc của mình đặt lên làm đầu, đem thắng lợi của quân đoàn để quốc trở thành vinh quang cao nhất.... Rốt cuộc là đến bao giờ, cậu mới có được hạnh phúc chân chính thuộc về mình đây?

Lúc Brian và Caesar đuổi tới gần vị trí tọa độ, vừa vặn gặp được Lâm Viễn đang đi ở dưới lầu.

Lâm Viễn nhét tay trong túi áo, cúi đầu như có chút dăm chiêu đi tới đi lui, giống như một con quay nhỏ đảo quanh tại chỗ.

Caesar lập tức bước lên phía trước, lo lắng hỏi. “Tiểu Viễn, cậu ở đây làm gì?”

Lâm Viễn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hai người. “Sao các cậu lại đến đây?”

Brian hai ba bước đi đến, ánh mắt đảo quanh bốn phía một chút, sốt ruột hỏi. “Snow đâu? Cậu ấy không đi chung với cậu sao?”

Lâm Viễn chỉ chỉ căn phòng trên tầng hai. “Cậu ấy ở trên tầng.”

Brian lập tức xoay người vọt vào, Lâm Viễn muốn gọi y lại đã không còn kịp nữa, nhớ tới vẻ mặt tươi cười của tướng quân Udyr cha Snow, đáy lòng Lâm Viễn nhịn không được lén lút vì Brian mà bi ai một chút.

Caesar nhìn Lâm Viễn hỏi. “Tiểu Viễn, mấy hôm nay cậu lúc nào cũng ra ngoài với Snow, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Viễn né tránh tầm mắt hắn, cúi đầu đá đá hòn sỏi bên cạnh, ra vẻ bình tĩnh đáp. “Không có gì, chỉ là đi dạo chút thôi.”

Caesar trầm mặc một lát, nhẹ nhàng dè vai cậu lại, thấp giọng hỏi. “Cậu không tin tôi sao?”

Lâm Viễn sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn Caesar.

Caesar đang lẳng lẳng nhìn chăm chú vào cậu, đôi con ngươi thâm trầm, ngữ khí ôn nhu, từng câu từng chữ rõ ràng nói. “Tôi chưa từng gạt cậu bất cứ việc gì, có chuyện cậu lại không thể nói cho tôi biết sao? Giữa chúng ta ngay cả sự tín nhiệm cơ bản nhất cũng không làm được sao?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ....

Cũng đúng, Caesar là người bạn tốt nhất của mình, hãn nghĩa khí như vậy, nhất định sẽ không để lộ bí mật.

Chỉ là, sự tồn tại của cậu là điều mà baba muốn giữ kín, Chu Tước cũng đã nói, việc Lăng Phong và Lăng Vũ là anh em sinh đôi, liên quan tới quá nhiều bí mật, ngay cả cha Rawson cũng không thể tiết lộ, Lâm Viễn thật sự không nói nên lời với Caesar.

Trầm mặc trong chốc lát, Lâm Viễn mới lấy cớ nói. “Kỳ thật là người nhà Snow đến đây thăm cậu ấy, mấy hôm nay tôi đi cạo vài bữa cơm với cậu ấy mà thôi.”

Caesar nghiêm túc nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Viễn. “Phải không?”

Lâm Viễn dời tầm mắt. “Ừ.”

Đây cũng không tính là mình nói dối đi? Chỉ là đối diện với ánh mắt thâm thúy của Caesar, vẫn có chút chột dạ.

Caesar nhìn Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Tiểu Viễn, kỳ thật tôi chỉ lo lắng cho cậu, thân phận của cậu rất đặc biệt, tôi sợ cậu sẽ gặp chuyện không may.... Nếu chuyện này không có gì nguy hiểm với cậu, mà cậu lại không muốn nói cho tôi biết, cậu có thể nói rõ với tôi.... Tôi không ngại cậu có bí mật của riêng mình, nhưng tôi không muốn cậu tìm cớ lừa tôi, cậu có hiểu không?”

Lâm Viễn sững sốt một chút, sau đó giống như học sinh phạm lỗi cúi gầm mặt xuống, nói. “Thật xin lỗi, Caesar, tôi không phải cố ý muốn lừa gạt cậu.... Chuyện này tôi thật sự không tiện nói với cậu.”

Caesar hiểu rõ mỉm cười một chút, nhìn bộ dáng cúi đầu của thiếu niên trước mặt, trong lòng mềm nhũn, nhìn không được đưa tay xoa xoa đầu cậu. “Được rồi, tôi cũng không tức giận, cậu làm gì mà phải bày ra dáng vẻ học sinh ngoan nhận lỗi như thế.”

Lâm Viễn gãi đầu, ngẩng mặt nhìn Caesar cười cười, nói đùa. “Luôn cảm thấy bộ dáng nghiêm túc giảng đạo lý vừa rồi của cậu, chẳng khác nào đang tiến hành phê bình giáo dục tôi a.”

Caesar bật cười.

Phê bình giáo dục Omega của mình? Hắn làm sao làm được.

Hắn chỉ không muốn giữa hai người nảy sinh ngăn cách và nghi kỵ, nói dối là chuyện làm người khác tổn thương nhất, thà rằng nói thẳng ra “chuyện này tôi không tiện nói cho cậu”, còn hơn là lấy cớ bịa đặt trăm ngàn kẻ hở.

Caesar khẽ cười cười, rút tay lại. “Cậu không tiện nói, tôi cũng sẽ không hỏi. Đi thôi, đi xem Snow bọn họ đang làm gì.” Caesar xoay người muốn đi lên lầu tìm Brian, Lâm Viễn lại đột nhiên ngăn cản hắn.

Caesar nghi hoặc quay đầu. “Sao thế?”

Lâm Viễn cười nói. “Snow phải xử lý việc riêng, chúng ta không thể can thiệp được. Tôi còn chưa có ăn cơm, cùng tôi đi ăn sáng đi.”

Lâm Viễn nói xong liền chủ động kéo tay Caesar, xoay người đi ra ngoài.

Caesar. “.....”

Caesar lần đầu tiên được Lâm Viễn chủ động kéo đi, tâm tình kích động, đã sớm đem người anh em “Brian” kia ném ra đằng sau.

Đôi mắt Caesar ôn nhu nhìn Omega của mình, nhẹ nhàng nắm lại tay cậu, cùng nhau đi dọc theo con đường sạch sẽ ra khỏi tiểu khu.

Đầu ngón tay truyền đến xúc cảm ấm áp, quả thực khiến cho người ta ngứa ngáy khó nhịn.

Lâm Viễn lại hoàn toàn không nhận ra được điều này, nắm tay Caesar đi trên đường, giống như đang kéo một sủng vật to xác.

Cho đến khi cậu tìm được một hàng bán bánh bao, Lâm Viễn bị đồ ăn hấp dẫn lập tức buông tay Caesar, nhanh chóng vọt vào trong cửa hàng, chọn mấy cái bánh bao quẹt thẻ trả tiền, xoay người ngồi xuống, cầm lấy bánh bao cắn một ngụm.

Hương vị không tồi, vô cùng thỏa mãn, lại ăn thêm một miếng.

Caesar. “.....”

Quả nhiên, trong đôi mắt đói khát của Lâm Viễn, Caesar hắn còn không bằng mấy cái bánh bao thịt kia!

Mà giờ phút này, Brian vọt lên tầng hai gõ cửa, lại bị người mở cửa làm cho cả kinh đến trợn mắt há hốc mồm.

Nam nhân mở cửa có một mái tóc bạch kim, đôi mắt hẹp dài thâm thúy màu xanh da trời, khóe miệng hơi hơi giương lên, như cười như không nhìn Brian, thần nhiên hỏi. “Brian? Cậu có chuyện gì sao?”

Brian. “.....”

Ai tới nói cho y biết, nghệ thuật gia biến thái nhất Quân bộ — tướng quân Udyr Sarman, tại sao lại ở trong này?

Hết chương 69.

70. Quyển 3 - Chương 70: Dạy Đỗ

Trong ấn tượng của Brian, tướng quân Udyr là kẻ kỳ quái nhất trong số các quân đoàn trưởng của Quân bộ.

Thân là tướng quân mà lại đi nghiên cứu các loại hoa hoa cỏ cỏ, thậm chí còn biến nơi ở thành một vườn cây, cả ngày đều mang bộ dạng biếng nhác như cười như không, hoàn toàn chẳng có một chút chính trực và nghiêm túc nào của quân nhân.

Bởi vì cha là tướng quân Drew cũng giữ chức ở Quân bộ, nên Brian từ nhỏ đến lớn đã từng gặp tướng quân Udyr rất nhiều lần trong những buổi thọ yến của các trưởng bối gia tộc Birch. Brian còn nhớ rõ năm y năm tuổi, y đang chơi trong hoa viên, đúng lúc đụng phải Udyr lười biếng ngồi uống trà ở đó, Brian lập tức xoay người chạy đi giống như gặp phải quái vật, lại đột nhiên bị Udyr kéo áo về.

Nam nhân mỉm cười nhìn Brian năm tuổi, thấp giọng hỏi. “Nhóc chính là con trai của Drew? Tại sao nhìn thấy ta lại chạy?”

Brian ghét bỏ nhìn ông một cái. “Buông tôi ra!”

Udyr tựa hồ cảm thấy đứa nhỏ này rất thú vị, túm áo nhấc Brian lên, kéo sát lại nhìn cẩn thận, nhìn nửa ngày, rốt cuộc vừa lòng xoa bóp mặt y, đưa ra kết luận. “Bộ dạng tầm tạm, giống baba Berg của nhóc nhiều hơn một chút.”

Brian bị niết mặt cực kỳ chán ghét nam nhân trước mắt, sửa sang lại quần áo một chút, trừng mắt nhìn ông một cái, xoay người đi.

Udyr có một tật xấu cực kỳ bại hoại, chính là rất thích bắt nạt trẻ con.

Có lẽ là vì ông không có con cái gì đi? Thấy đứa nhỏ bốn năm tuổi, ông liền muốn túm qua chơi đùa, từng dọa khóc rất nhiều trẻ con, bọn nhỏ trong nhà các tướng lĩnh Quân bộ đều rất sợ ông, đối với bọn trẻ đơn thuần mà nói, ông chú quái đản Udyr có dung mạo anh tuấn gương mặt mỉm cười này quả thực chính là nhân vật đại boss phản diện trong truyền thuyết.

Brian trái lại không sợ vị tướng quân nham hiểm này, chỉ đơn thuần là chán ghét tính cách kỳ quái kia, ở trong lòng Brian, nam nhân chính trực nghiêm túc giống như cha Drew mới phù hợp với định nghĩa “Quân nhân”, còn vị tướng quân trước mắt này lại giống một “nghệ thuật gia biến thái” hơn.

Trước đây mỗi lần thấy Udyr, Brian đều né tránh như ôn dịch, quay người bỏ chạy không thấy bóng dáng.

Không ngờ, hôm nay cứ nhiên lại gặp mặt ông ở đây.

Tuy rằng đã trưởng thành, Brian vẫn muốn trốn tránh nam nhân này như trước, nhưng vì tìm Snow cho nên đành phải bỏ qua, xuất phát từ lễ phép gật gật đầu với ông, nói. “Tướng quân, xin hỏi ngài có nhìn thấy một nam sinh có đôi mắt màu lam, tóc bạch kim, cao khoảng như vậy không?” Brian đo đo vị trí dưới mũi mình, chiều cao của Snow vừa vặn đến dưới mũi Brian, chênh lệch như vậy cực kỳ thích hợp để hôn.

“Đôi mắt màu lam, tóc bạch kim..... cao như vậy?” Udyr như có chút đắm chiêu suy xét một lát, quay đầu nói vọng vào trong phòng, “Snow, cậu ta đang nói con sao?”

Brian. “.....”

Snow đang nấu cơm trong bếp, nghe được tiếng gọi của cha, xoa xoa hai tay đi ra ngoài, thần nhiên hỏi. “Có người tìm con?”

Udyr nhìn bộ dáng con trai đeo tạp dề, càng nhìn càng thấy đáng yêu, nhin không được khẽ cười cười, nhẹ nhàng ôm bả vai con trai, ngữ khí ôn nhu nói. “Con quen người này sao? Cậu ta hình như đang tìm con.”

Snow ngẩng đầu liếc mắt nhìn Brian, nhất thời xấu hổ cứng ngắc tại chỗ.

— Brian? Cái tên ngu ngốc này, tại sao đột nhiên lại chạy tới chịu chết?

Mà Brian rõ ràng còn chưa hiểu rõ tình hình, khung cảnh Udyr ôm vai Snow ôn nhu mỉm cười này thật sự là rất ấm áp cũng chói mắt cực kỳ, nháy mắt làm trái tim Brian đau đốn, sự phẫn nộ mãnh liệt dưới đáy lòng tựa như được châm ngòi ầm ầm bùng nổ.

Đây là Omega của y, sao lại có thể bị nam nhân khác ôm vào lòng?

Brian nhìn tay Udyr đặt trên vai Snow, mắt cơ hồ muốn phun lửa.

Liên tưởng đến việc Snow gần đây mỗi ngày đều thần thần bí bí rất muộn mới trở về, có lẽ là ở cùng một chỗ với Udyr, hai người một là Alpha, một là Omega, Udyr còn là người đàn ông độc thân hoàng kim hàng đầu được diễn đàn đế quốc bình chọn..... Khiến người ta khó có thể chịu đựng hơn là, Snow đang mặc tạp dề, rõ ràng là muốn nấu cơm cho ông ta, còn bị ông ta thân mật ôm vào lòng.....

Mùi Brian đột nhiên có chút chua chua, Snow còn chưa bao giờ làm một bữa cơm cho y, cứ nhiên lại đeo tạp dề nấu cơm cho tên Udyr biến thái này? Quả thực là không thể nhận được nữa!

Brian giống như dã thú bị đoạt mất thức ăn, hung tợn trừng Udyr, nói. “Ông mau buông cậu ấy ra!”

Snow vội vàng ngắt đầu nói. “Brian.....”

Vừa muốn nói chuyện, lại bị Udyr thấp giọng cắt ngang. “Con về phòng bếp đi, chỗ này giao cho ta xử lý.”

Udyr đẩy con trai về phía phòng bếp, quay đầu nhìn Brian, một bàn tay đặt lên khung cửa bên cạnh ngăn cản tầm mắt của Brian, khẽ cười cười, rất có phong độ nói. “Cậu tìm Snow nhà ta có chuyện gì sao? Hôm nay là cuối tuần, nó sẽ ở lại chỗ này với ta.”

Snow, nhà, ta.....

Ba chữ này, quả thực chính là một chiêu tát sát.

Trong đầu đột ngột xuất hiện những suy đoán lung tung làm cho Brian cơ hồ sắp điên rồi.

Brian muốn vòng qua Udyr đi vào trong tìm Snow, Udyr lại đột nhiên đưa tay chụp lấy vai y.

Dù sao cũng là quân đoàn trưởng, tuy rằng dung mạo và tính cách có điểm giống một nhà nghệ thuật gia hơn, nhưng khí lực của nam nhân này lại lớn đến khủng bố, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy như vậy, Brian đã cảm thấy xương cốt trên vai sắp bị ông bóp nát.

Brian quay đầu cảm tức nhìn ông, không khách khí nói. “Tướng quân, tôi đã cùng một chỗ với Snow, hơn nữa tôi đã đánh dấu Snow rồi, hành động này của ngài có phải hơi quá đáng rồi không?”

Giữa các Alpha cũng có quy tắc riêng, sẽ không cưỡng ép tranh đoạt Omega đã bị đánh dấu, chung quy đối với Omega, bị đánh dấu lại là một chuyện cực kỳ đau đốn.

Udyr hơi hơi nheo mắt lại, đôi mắt lợi hại nhìn chằm chằm Brian. “Cậu nói... Cậu đã đánh dấu nó?”

Brian quyết đoán nói. “Đúng vậy, Snow đã là của tôi.”

Snow. “.....”

Snow quả thực hận không thể đóng gói cái tên ngu ngốc này ném ra ngoài cửa sổ, miễn cho y lại chạy tới trước mặt cha làm ra mấy chuyện xấu hổ.

Hơn nữa, y còn chủ động nhận tội....

Trời ạ.... Đánh dấu.... Cha vốn còn chưa biết....

Lăng Phong nghe được động tĩnh bên ngoài, rút cuộc nghỉ hoặc ra khỏi phòng ngủ, thấy sắc mặt con trai một trận đỏ, một trận trắng, nhìn không được đau lòng hỏi. “Sao thế?”

Snow. “.....”

Lăng Phong ngắt đầu nhìn về phía Udyr, Udyr đáp lại một ánh mắt an tâm cho ông.

Brian ngây ngẩn cả người.

— Tại sao ngoại trừ Udyr còn có một nam nhân khác ở đây? Hơn nữa bộ dáng nam nhân này nhìn qua có vẻ rất ôn nhu....

Brian còn chưa kịp phản ứng, bàn tay đang nắm vai y của Udyr đột nhiên dùng lực, dưới chân thuận thế đảo qua, Brian chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, sau đó, phịch một tiếng, lưng và sàn nhà thân mật tiếp xúc, Brian nhất thời kêu lên một tiếng “ngao” thảm thiết.

Một cú ném qua vai cực đẹp của Udyr, trực tiếp vật ngã y xuống đất.

Nhìn thiếu niên nằm chổng vó trên mặt đất, Udyr lạnh lùng bình luận. “Quá thiếu bình tĩnh, lỗ mãng bốc đồng, phản ứng trì hoãn, đánh nhau cũng không đạt tiêu chuẩn.”

Brian không phục nói. “Đánh lén! Ông vô sỉ!”

Udyr mỉm cười, dùng lực bẻ cánh tay Brian, Brian nhất thời đau đến nhe răng nhếch miệng.

Lăng Phong có chút không đành lòng dời tầm mắt.

Thấy Brian không rõ tình hình bị cha dạy dỗ, Snow nhịn không được mềm lòng, đi lên phía trước, sắc mặt xấu hổ nói. “Cha.... chuyện đánh dấu, là con tự nguyện.... Đừng gây khó dễ cho y.”

Tuy rằng Brian lỗ mãng nóng nảy xông vào, nhưng sở dĩ y mất đi bình tĩnh, cũng là vì Snow vô cùng quan trọng đối với y. Y không thể chịu đựng được bất cứ kẻ nào cướp mất Snow, cho nên lúc thấy Udyr kéo Snow vào lòng mới kích động như vậy.

Kích động đến mức ngay cả việc màu tóc và màu mắt của hai người cực kỳ giống nhau cũng không chú ý đến.

Snow xấu hổ muốn chết, bất quá, cậu mà còn không nói ra sự thật, lỡ như Brian và cha đánh nhau thì sẽ rất phiền toái.... Nghĩ đến đây, Snow vội vàng kéo Brian đứng lên khỏi mặt đất, thấp giọng nói. “Brian, cậu hiểu lầm rồi, mau giải thích với cha tôi.”

Udyr mỉm cười nhướn mày nhìn Brian, ánh mắt ôn nhu giống như đang nhìn mấy loài thực vật ông nuôi dưỡng.

“.....” Brian sửng sốt một chút, không thể tin được quay đầu nhìn Snow, “Cậu nói cái gì? Ông ấy là cha, cha.... cha cậu?”

Snow bất đắc dĩ gật gật đầu, lại chỉ chỉ Lăng Phong đang mỉm cười đứng một bên xem kịch vui, nói. “Còn có người này, là baba của tôi.”

“.....” Brian nhất thời cảm thấy trước mắt tối sầm.

Ai cũng nói tới cửa gặp cha vợ phải chuẩn bị đại lễ, thái độ cung kính, y đừng nói là mang lễ vật, còn nổi giận dưng dưng chạy vào cãi nhau với nhạc phụ đại nhân, suýt chút nữa còn đánh nhau.

..... Ấn tượng của nhạc phụ tương lai đối với y nhất định là cực kỳ kém.

Bất quá, việc đã đến nước này, chỉ có thể tận lực vớt vát một chút, không thì tương lai lúc muốn cưới Snow về nhà, nhạc phụ đại nhân lại phun một câu “không đạt tiêu chuẩn”, chẳng phải là sẽ khiến y khóc không ra nước mắt sao?

Brian hoàn toàn di truyền được da mặt dày của tướng quân Drew, không bị những khó khăn trước mặt quật ngã, lập tức chuyển nhân vật, bày ra khuôn mặt tươi cười cung kính chân thành nhất với ông chú quái dị Udyr trước đây mình rất ghét.

Brian nghiêm túc cúi mình chào Udyr, nói. “Tướng quân, thật xin lỗi, vừa rồi con cho rằng Snow gặp phải nguy hiểm, nhất thời xúc động, mong ngài tha lỗi! Rất xin lỗi!”

Nụ cười lấy lòng kia, cơ hồ muốn nhếch cả đuôi lên vậy vậy.

Udyr nhướn mi một chút, xoay người ngồi xuống sô pha.

Brian lại quay đầu lễ phép chào hỏi Lăng Phong. “Chú à, xin chào, con tên là Brian Birch.”

Lăng Phong mỉm cười một chút. “Cậu chính là con trai của Berg?”

Brian gật đầu. “Đúng vậy.”

Lăng Phong cẩn thận liếc mắt đánh giá thiếu niên trước mặt, thân hình thiếu niên cao lớn thon dài, dung mạo cũng rất anh tuấn, ngoại hình cực kỳ xứng đôi với Snow. Tuy rằng trên người còn mang theo chút trẻ con thuộc về thiếu niên, làm việc cũng hơi liều lĩnh, bất quá có thể thấy được y thật lòng quan tâm để ý tới Snow, đặt con trai mình ở vị trí rất quan trọng.... Đánh giá tổng thể thì: Có chút ngốc, thể nhưng cũng đáng tin.

Lăng Phong vốn đang đau lòng không thôi vì Snow bị đánh dấu, con trai trưởng thành lại bị đánh dấu và chiếm giữ, thân là baba tất nhiên sẽ rất luyến tiếc, bất quá, sau khi biết người đánh dấu cậu là con trai của Berg, Lăng Phong trái lại đã yên tâm hơn nhiều.

Berg thân là thủ lĩnh thứ hai của Mạch nước ngầm, phẩm hạnh của con trai ông tất nhiên là không cần lo lắng, đáy lòng Lăng Phong đã có chút tán thành với Brian.... Đương nhiên, đa phần cũng là nể mặt Berg, chung quy năm đó lúc mình khó khăn nhất vẫn là Berg âm thầm hỗ trợ.

Udyr lại ngược lại, càng nhìn càng thấy tên xú tiểu tử Brian này không vừa mắt.

Con trai của mình ưu tú như vậy, sao lại bị thằng nhóc Brian ngu xuẩn này đánh dấu? Về điểm này, suy nghĩ của Udyr rất nhất trí với Lâm Viễn –

Một bàn sơn hào hải vị thơm ngon như vậy, tại sao lại để lợn rừng gặm mất.

Brian có thể nhận thấy ác cảm rõ rệt của Udyr đối với mình, tuy rằng trên mặt mang theo nụ cười, nhưng ánh mắt lợi hại lại như muốn đục ra vài cái lỗ trên người y.

Nghĩ đến hình ảnh vừa rồi rỗng lên với ông “Buông Snow ra”, Brian ngượng ngùng gục đầu xuống, hối hận đến xanh cả ruột.

May mà ánh mắt của Lăng Phong tương đối ôn nhu, tính tình có vẻ rất tốt, hình như còn quen biết baba Berg của mình?

Brian rất thông minh chuyển mục tiêu sang lấy lòng Lăng Phong, mỉm cười nói. “Chú à, mọi người còn chưa ăn cơm trưa sao?”

Lăng Phong gật đầu. “Ừ, Snow đang làm.”

Brian vội vã đi đến trước mặt Snow, ôn nhu nói. “Đưa tạp dề cho tôi, cậu ngồi xuống nói chuyện với các baba đi, tôi đi nấu cơm.”

Snow có chút xấu hổ liếc mắt nhìn Udyr, Udyr nhướn nhướn mi, nói. “Để nó làm.”

Snow đành phải cởi tạp dề xuống, đưa Brian đến phòng bếp.

Trong phòng bếp chỉ còn hai người, Brian nhìn Snow, chán nản nói. “Thật xin lỗi.... Tôi rất lo lắng cho cậu, cho nên mới tìm tới đây... Hoàn toàn không nghĩ đến ông ấy là cha cậu....”

Thấy bộ dáng Brian gục đầu giống như đại cầu cầu bị chủ nhân vứt bỏ, Snow trong lòng mềm nhũn, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu y, thấp giọng an ủi. “Không sao đâu, cậu không cần nghĩ nhiều, tính tình baba tôi rất tốt, cha cũng không có ác ý với cậu.”

Brian lập tức vui sướng hẳn lên, những lời này của Snow rõ ràng là đã chấp nhận thân phận của y, chỉ cần Snow chấp nhận, cho dù có khó khăn đến đâu y cũng không sợ. Tướng quân Udyr không phải rất thích thực vật sao? Không sao, từ hôm nay trở đi y sẽ bắt đầu học tập “Kỹ thuật nuôi trồng hoa cỏ”, tương lai trồng ra một khu vườn thật lớn làm sinh lễ cho Snow.

Brian dùng lực ôm Snow một chút, mỉm cười nói. “Được rồi, cậu ra phòng khách đi, để tôi nấu cơm.”

Snow nói. “Không sao đâu, tôi giúp cậu, bọn họ chắc là có chuyện muốn nói với nhau.”

Snow nói xong liền cầm dao lên chuẩn bị thái rau, Brian vội vàng đoạt lại, kéo Snow sang bên cạnh, nói. “Cứ giao cho tôi là được rồi a, cậu đừng động tay vào.”

Brian đoạt lấy dao trong tay Snow, tay chân lạnh lẽo bắt đầu làm cơm trưa, Snow đành phải bắt đắc dĩ đứng bên cạnh quan sát.

Trong phòng khách, Lăng Phong đi đến ngồi xuống sofa, Udyr lập tức ôm vai hắn, thấp giọng hỏi. “Quyết định chưa?”

Lăng Phong nói. “Ừ, em sẽ ở lại.”

Udyr dùng lực ôm chặt hắn, thanh âm khàn khàn nói. “Sau này hãy ở lại bên cạnh anh, không bao giờ tách ra nữa.”

Lăng Phong nhẹ nhàng gật gật đầu, ôm lấy Udyr, nói. “Bất quá em có yêu cầu, em có thể giả trang thành binh lính đến quân đoàn Sắc Vi ở bên cạnh anh, nhưng em không muốn đến đội cận vệ, để em đến đội quân y đi, như vậy nếu có người bị thương sinh bệnh em cũng có thể giúp đỡ, chuyện ngành của em vốn là bác sĩ.”

Udyr lập tức gật đầu. “Được, đều nghe lời em hết.”

Lúc này Lăng Phong mới mỉm cười, đẩy Udyr ra, nhìn y nói. “Anh có phải không thích Brian hay không? Vừa rồi ra tay có hơi độc ác.” Cú ném qua vai mạnh mẽ vừa rồi, Lăng Phong nghe được tiếng vang kia, thậm chí còn cảm giác xương cốt của Brian chắc sắp bị ném vỡ.

Udyr cười một chút, nói. “Yên tâm, anh có chừng mực. Tên nhóc da dày kia, rất cường tráng.”

Tên nhóc da dày không chỉ rất cường tráng, tay chân cũng cực kỳ nhanh nhẹn, chẳng bao lâu đã cung kính bưng ra một bàn món ngon mỹ vị.

Tới cửa gặp cha vợ không mang theo lễ vật, trở một tay trù nghệ tự mình nấu ăn, chắc cũng có thể vớt vát được chút ấn tượng đi?

Brian nghĩ như vậy, động tác càng thêm ân cần, bận trong bận ngoài làm xong tám món ăn, bốn món mặn bốn món chay, nhìn qua cực kỳ tinh xảo ngon miệng, còn có một nồi canh xương lớn thơm nồng, thậm chí còn rất săn sóc làm một đĩa bánh nếp Snow thích ăn làm đồ ăn vặt.

Lăng Phong nhìn thấy một bàn đồ ăn phong phú, nhin không được mỉm cười hỏi. “Đều là cậu làm?”

Brian lập tức khiêm tốn nói. “Làm không được tốt, mong chú đừng chê!”

Lăng Phong ngồi xuống cạnh bàn, nói. “Không tồi, học được từ Berg sao?”

Brian gật gật đầu. “Đúng vậy.”

Lăng Phong mỉm cười một chút, quay đầu nói với Snow. “Gọi cả Tiểu Viễn tới, cùng nhau ăn cơm, ta có chút chuyện muốn nói với nó.”

Lúc này Lâm Viễn và Caesar đang đi dạo trên đường, Lâm Viễn muốn mua một đôi giày thể thao cho mình, mặc dù phần lớn thời gian ở trong trường đều mặc quân trang và giày quân đội, nhưng cuối tuần, ngày nghỉ cũng không thể đi giày khắp nơi được.

Caesar rất vui vẻ đi dạo phố với Lâm Viễn, sau khi đến cửa hàng, Lâm Viễn nhanh chóng chọn được một đôi giày thể thao màu trắng, ngồi xuống đi thử một chút, cảm thấy thích hợp liền dứt khoát mua về, Caesar cũng nhìn trúng đôi giày đó, cũng mua một đôi. Hai người mua cùng một kiểu giày, Caesar đi lớn hơn một cỡ so với Lâm Viễn, mang trên chân nhìn rất giống giày tình nhân.

Caesar cảm thấy mỹ mãn trong lòng, lại lôi Lâm Viễn đi mua một bộ quần áo thể thao.

Thay xong quần áo đứng trước gương, Lâm Viễn nhìn nam sinh bên cạnh cao hơn mình một cái đầu, ăn mặc giống mình, rất cuộc vô tâm vô phé đưa ra kết luận. “Caesar cậu đừng mua bộ này, giày giống nhau quần áo cũng giống nhau, nhìn qua chẳng khác nào anh em sinh đôi.”

Caesar. “.....”

Caesar muốn mua đồ tình nhân nhất thời bị đả kích đến thương tích đầy mình.

Đúng lúc này, Lâm Viễn đột nhiên nhận được tin nhắn của Snow, gọi cậu về ăn cơm, Lâm Viễn liếc mắt nhìn Caesar, luôn cảm thấy bỏ lại một mình Caesar thì rất không nghĩa khí, liền hỏi. “Tôi có thể mang theo Caesar không? Hắn đang đi cùng tôi.”

Snow trả lời. “Được.”

Bốn người đang chuẩn bị ăn cơm, không bao lâu liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Udyr còn ngồi trong phòng khách đứng dậy mở cửa, liền thấy Lâm Viễn mặc một thân thường phục và giày thể thao màu trắng mới mua, vẻ mặt sáng lạn tươi cười, phía sau còn có một người thân hình cao lớn mặc cùng một kiểu quần áo, đi cùng một kiểu giày.

Udyr cẩn thận nhìn nhìn, mới phát hiện — người này sao lại giống tiểu vương tử Caesar vậy?

Caesar thấy cảnh tượng trong phòng, cảm thấy không đúng lắm, lập tức quay đầu nhìn Brian bằng ánh mắt nghi hoặc, Brian dùng khẩu hình nói “Cha Snow”, lúc này Caesar mới hiểu được, thấy Lâm Viễn đi vào phòng, Caesar cũng mang biểu tình bình tĩnh đi theo, đặt hoa quả tiện đường mua đến lên bàn.

Caesar và Udyr có quen biết nhau, lễ phép chủ động chào hỏi. “Tướng quân.”

Udyr gật gật đầu, nói. “Ngồi đi, ăn cơm trước.”

Sáu người vây quanh bàn ăn ăn cơm, bàn không tính là lớn, Snow và Lâm Viễn rất tự nhiên ngồi cùng nhau, Udyr và Lăng Phong ngồi cùng nhau, Caesar liếc mắt nhìn Brian, đành phải đi qua ngồi xuống hai chỗ còn lại.

Hai Alpha đều cao ngất, chen chúc một chỗ nhìn sao cũng thấy không tự nhiên, lúc ăn cơm tay cũng đụng vào nhau.

Một bàn đồ ăn vô cùng phong phú, tuy rằng Brian và Caesar rất muốn gấp đồ ăn cho Omega nhà mình như mọi khi, nhưng bởi vì có trưởng bối ở đây, hơn nữa Omega nhà mình ngồi cách cả cái bàn cũng không tiện chăm sóc, hai người rất ăn ý không dám làm càn, yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Lâm Viễn vốn là tên ăn hàng, nhìn thấy nhiều đồ ăn ngon như vậy tự nhiên hai mắt sáng lên, vùi đầu miệng động không ngừng.

Snow cũng không nói lời nào, im lặng ăn cơm, thỉnh thoảng lại gấp đồ ăn cho Tiểu Viễn.

Udyr ném thử cái này, lại ném thử cái kia, biểu tình cực kỳ bình tĩnh thử hết một lần các món ăn, lại không hề đưa ra đánh giá “Ăn ngon” hay “Ăn không ngon” gì hết.

Brian nhất thời kinh hãi, sợ đồ ăn mình làm không hợp khẩu vị của nhạc phụ đại nhân.

Một bữa cơm kết thúc trong không khí quỷ dị, Brian lập tức chịu khó đứng lên thu dọn bàn ăn, Caesar cũng đứng dậy giúp y, hai người đến phòng bếp, lúc này Caesar mới hỏi. “Xảy ra chuyện gì? Một bàn đồ ăn này sao lại là cậu làm?”

Trù nghệ của Brian rất tốt, trước đây lúc Caesar đến nhà y cũng đã từng ném qua đồ y làm, vừa ăn đã nhận ra.

Brian chán nản kể khổ với bạn tốt. “Tôi không phải là lo lắng cho Snow sao? Tưởng rằng Snow xảy ra chuyện gì, nóng vội vọt lên lầu, sau khi cửa mở lại thấy tướng quân Udyr thật thân mật ôm Snow, tôi nhất thời cảm tức liền cãi nhau với ông ấy.” Brian xấu hổ sờ sờ mũi, “Kết quả, Snow nói, Udyr là cha cậu ấy...”

Caesar. “.....”

Nhớ lại cảnh tượng lúc trước mình nổi giận đùng đùng đuổi đến nhà nguyên soái, bị nguyên soái dạy dỗ một trận.....

Caesar nhất thời tràn ngập đồng tình với Brian.

Caesar đưa tay vỗ vỗ bả vai bạn tốt, thần sắc phức tạp nói. “Tôi hiểu mà.”

Hai Alpha liếc nhau, nhất thời có loại cảm giác vừa hoan hỉ vừa bi thương khi gặp được tri âm.

Loại chuyện ngu xuẩn tới cửa đánh ghen với nhạc phụ đại nhân này, lúc ấy rốt cuộc là vì sao bọn họ lại làm được?

Thật sự là một đôi bạn đồng cảnh ngộ.

Hết chương 70.

71. Quyển 3 - Chương 71: Thích

Sau khi ăn xong, Lăng Phong gọi Snow và Lâm Viễn vào phòng, bảo hai thiếu niên ngồi trên sô pha, ngữ khí ôn nhu nói. “Các con nếu đã quyết định ở lại học tiếp, sau này ở trường học nhất định phải cẩn thận hơn, biết không?”

Hai người nghiêm túc gật gật đầu nói. “Vâng.”

Lăng Phong khẽ cười cười, hỏi. “Vấn đề thuốc ức chế cũng giải quyết xong rồi chứ?”

Kỳ thật đây cũng là một trong những lý do Lăng Phong đến Diêu Quang tỉnh. Ông vốn định mang Snow và Lâm Viễn rời đi, nhưng vạn nhất hai đứa nhỏ không muốn đi cùng ông, ông cũng phải giải quyết xong vấn đề thuốc ức chế cho hai người, để tránh xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

Snow ngẩng đầu nói. “Baba, lúc trước con đã mang được phẩm từ căn cứ dưới lòng đất ra ngoài, phương pháp chế tạo thuốc ức chế cũng ở trong tay con, con có thể tiếp tục nghiên cứu chế tạo trong phòng thí nghiệm ở trường học.”

Lăng Phong nghĩ nghĩ nói. “Con cứ đem toàn bộ dược phẩm đến đây cho ta, ta sẽ làm thuốc ức chế cho các con, ở phòng thí nghiệm trong trường học vạn nhất bị người khác phát hiện sẽ rất nguy hiểm.”

Snow gật đầu nói. “Được, ngày mai con sẽ mang đến cho người.”

Lăng Phong lại quay đầu nhìn về phía Lâm Viễn, hỏi. “Tiểu Viễn thì sao?”

Lâm Viễn gãi gãi đầu nói. “Caesar đã mang một ít thuốc tiêm từ chỗ đại vương huynh của cậu ấy đến đây, hơn nữa, bác sĩ Fuente cũng gửi cho con rất nhiều thuốc ức chế dạng viên, hẳn là đủ dùng cho năm học này.”

Lăng Phong nói. “Thuốc ức chế con dùng không giống với những người khác, là sản phẩm đã được cải tiến sau này, dùng nhiều có thể biến thành Beta. Bất quá con đã bị đánh dấu, tuyến thể Omega trong cơ thể đã kích hoạt hoàn toàn, loại thuốc ức chế này cũng không còn nhiều tác dụng đối với con.”

Lâm Viễn nghi hoặc hỏi. “Nghĩa là thành phần dược phẩm không giống, con sau này không thể dùng loại thuốc ức chế này nữa sao?”

Lăng Phong giải thích. “Cũng không phải không thể dùng, chỉ là hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều, liều lượng cũng phải tăng gấp đôi.”

Lâm Viễn cái hiểu cái không gật gật đầu.

Lăng Phong dừng một chút, lại nói. “Như vậy đi, trước hết con cứ dùng thuốc tiêm Caesar mang đến, ta sẽ làm lại cho các con mấy lọ thuốc ức chế, thuốc viên bác sĩ Fuente gửi tới con không cần uống nữa, hai loại thuốc ức chế này thành phần không giống nhau, không thể dùng cùng nhau.”

Lâm Viễn mỉm cười nói. “Vâng, con biết rồi.”

Lăng Phong nhìn hai người, dặn dò. “Đánh dấu tạm thời chỉ có thể duy trì được ba tháng, sau ba tháng các con đã biết nên làm gì rồi chứ? Thuốc ức chế nhất định phải tiêm vào đúng hạn, đừng quên đó.”

Hai người liếc nhau, đều rất thận trọng gật gật đầu, Lăng Phong lúc này mới vừa lòng mỉm cười.

Trầm mặc một lát, Lâm Viễn rót cuộc vẫn hỏi ra vấn đề thắc mắc đã lâu. “Cậu, baba con hiện giờ thế nào?”

Lăng Phong ngưng một chút, thấp giọng nói. “Baba con bảo ta nói với con.... nó rất tốt. Sau này có cơ hội, hai người sẽ gặp mặt.”

Lăng Phong có chút không đành lòng, ôn nhu an ủi cậu. “Nó không tiện gặp mặt con, nó hiện giờ đang ở một thiên hà rất xa chấp hành nhiệm vụ bí mật, tín hiệu máy truyền tin của nó phải thông qua mật mã nghiêm chứng của rất nhiều trạm không gian, vạn nhất bị mạng lưới của Quân bộ phát hiện ra, sẽ rất nguy hiểm. Cho nên, phải tiếp xúc với bên ngoài càng ít càng tốt, mỗi lần liên lạc đều sẽ đổi mật mã mới.... Con cũng không cần lo lắng, tình hình của nó hiện giờ cũng không có gì nguy hiểm.”

Lâm Viễn đành phải cười cười, nói. “..... Vâng.”

Lăng Phong nhìn nụ cười của Tiểu Viễn, không khỏi cảm thấy đau lòng.

Cho đến tận bây giờ, ông vẫn còn nhớ rõ bộ dáng Tiểu Viễn khóc lóc túm chặt tay Lăng Vũ khi đưa nó đi ngày đó, đứa nhỏ này khóc đến khàn cả giọng, nước mắt giàn dụa đầy mặt, thanh âm non nớt liên tục lặp lại “Baba, đừng bỏ lại con.... Baba....”

Hình ảnh kia đến giờ nhớ lại vẫn khiến người ta cay cay sống mũi.

Trong nháy mắt, đứa nhỏ đó đã sắp trở thành một thiếu niên mười tám tuổi, lạc quan và kiên cường giống hệt như dự đoán của baba nó.

Chỉ là, đứa trẻ có bề ngoài kiên cường này, kỳ thật đáy lòng....

Nhất định rất nhớ baba nó đi?

Lăng Phong gọi Snow và Tiểu Viễn vào phòng nói chuyện, Udyr ngồi trên sofa thỏa mãn ăn hoa quả — đương nhiên là giỏ hoa quả Caesar mua đến kia. Brian và Caesar ở trong phòng khách mắt to trừng mắt nhỏ, đối mặt với vị tướng quân trước đây tránh còn không kịp, giờ phút này lại tiến thoái lưỡng nan.

Udyr ăn xong một quả, lúc này mới liếc mắt nhìn Brian, thản nhiên hỏi. “Cậu là bạn trai Snow nhà ta tự mình chọn?”

Snow nhà ta — bốn chữ này mới này còn khiến Brian cực kỳ phẫn nộ, giờ phút này nghe vào tai, lại hoàn toàn không dám có bất cứ ý kiến gì, Brian vội vàng cung kính đáp. “Đúng vậy, tướng quân, chúng con đã cùng một chỗ hơn một tháng....”

Udyr gật gật đầu, mỉm cười nói. “Hai đứa còn nhỏ, cùng một chỗ ta cũng không phản đối, dù sao cũng chưa kết hôn, chưa thể kết luận được gì... Sau này như thế nào, còn phải xem biểu hiện của cậu.”

Brian lập tức hành lễ với nhạc phụ đại nhân. “Rõ, tướng quân, con sẽ biểu hiện thật tốt!”

Udyr nhin không được nghĩ – xem ra con trai nhà mình thật sự đã chọn Brian làm Alpha của nó, Brian người này quả thực là nhìn đâu cũng thấy không thuận mắt, sau này nếu nó muốn đến cửa cầu hôn, phải làm khó nó như thế nào mới được đây?

Nó không phải học chế tạo cơ giáp sao? Tự tay làm một đài cơ giáp cấp S làm sinh lễ cho Snow?

Không, một đài cơ giáp cấp S làm sinh lễ, có vẻ vẫn còn chưa đủ.

.... Giờ vẫn còn sớm, phải ngấm lại cẩn thận một chút.

Udyr mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Brian càng trở nên ôn nhu.

Brian bị nhìn đến da đầu run lên. sau lưng bốc lên một tầng hàn ý, luôn cảm thấy nhạc phụ đại nhân cười tủm tỉm là đang nghĩ đến chủ ý xấu gì đó, chuẩn bị hung hăng chính đồn y, mà rốt cuộc sẽ chính y như thế nào y lại hoàn toàn không biết.... Loại cảm giác trái tim treo lơ lửng này cực kỳ khó chịu.

Brian và Caesar ngồi trong phòng khách với Udyr, cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu.

Bốn người ở lại chỗ của Lăng Phong, cho đến khi ăn xong cơm chiều mới trở về trường học.

Lúc đi bộ về đến trường học thì trời đã tối, những ngọn đèn vàng ấm áp bên đường đều đã sáng lên, ngọn đèn hình hoa sen cách nhau hai mét chiếu lên trường học sáng trưng, vài học viên tình cờ gặp được dọc đường đều mang vẻ vội vàng, có người đến trung tâm cơ giáp, có người đi về phía thư viện, mặc dù là cuối tuần, nhưng chương trình học của trường quân đội áp lực quá lớn, các học viên đang theo học đều đặc biệt chăm chỉ chịu khó.

Bình thường Snow và Lâm Viễn cũng rất thích ngâm mình ở thư viện đọc sách, hôm nay lại không muốn đi chút nào.

Hai người sóng vai đi đằng trước, Brian và Caesar theo phía sau, bốn người cũng không nói chuyện, một đường trầm mặc đi đến ký túc xá, Snow và Lâm Viễn liền trở về phòng ngủ của mình.

— Cảm xúc của hai Omega tiểu quái thú dường như có chút suy sụp?

Brian và Caesar đưa mắt nhìn nhau, rất ăn ý đi vào phòng ngủ của Caesar, khóa trái cửa.

Caesar thuận tiện kéo hết rèm lại, xử lý cách âm thật tốt, lúc này mới nghiêm túc hỏi. “Brian, nam nhân hôm nay ở cùng với tướng quân Udyr, cũng chính là baba của Snow, Snow có nói với cậu ông ấy là ai không?”

Brian cũng mang vẻ mặt nghiêm túc, xoay người ngồi xuống sofa, thấp giọng trả lời. “Tôi cũng mới biết chuyện Udyr tướng quân là cha Snow hôm nay, về phần baba của cậu ấy, tôi chưa gặp bao giờ, cũng không nghe Snow nhắc tới lần nào.”

Trên thực tế, tuy rằng hai người cùng một chỗ đã hơn một tháng, nhưng về thân thế của Snow, Brian vẫn còn trong trạng thái mê mang, Snow không muốn nói, y cũng không tiện đuổi theo hỏi. Tự mình đi thăm dò, tư liệu tra được lại là “Cha mẹ Beta đều đã chết” – đây rõ ràng là giả.

Hôm nay sau khi biết chân tướng, Brian quả thật cực kỳ khiếp sợ — Snow cư nhiên lại là con trai ruột của thượng tướng Udyr, quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi, cho dù y có nghĩ nát óc cũng sẽ không ngờ tới điều này.

Caesar như có chút đắm chiêu trầm mặc một lát, thấp giọng nói. “Nếu... tôi đoán không sai, người kia có lẽ tên là Lăng Phong.”

Brian giật mình. “Làm sao cậu biết?”

Caesar nói. “Tướng quân Udyr không lâu trước đây đã từng gọi một mình Lâm Viễn đến nhà của ông ấy hỏi thăm, Lâm Viễn nói Udyr tướng quân hỏi cậu ấy đã từng thấy một cái vòng cổ hay chưa, bên trong cái vòng cổ đó có khắc tên của Lăng Phong.” Caesar dừng một chút, quay đầu nhìn Brian, “Udyr tướng quân từng mất đi ký ức, vòng cổ ông ấy coi trọng như vậy, hẳn là có liên quan đến quá khứ của ông ấy.... Nếu là cậu, cậu sẽ khắc tên người nào lên vòng?”

Brian bừng tỉnh đại ngộ. “Nhất định là người cực kỳ quan trọng. Theo như suy đoán của cậu, Lăng Phong trong vòng cổ có lẽ chính là ái nhân của tướng quân Udyr, cái vòng cổ kia, nói không chừng là tín vật đính ước của bọn họ? Có ý nghĩa vô cùng đặc biệt lại cực kỳ quý giá đối với ông ấy.”

Caesar gật gật đầu. “Chính là như thế.”

Brian có chút nghi hoặc, biểu tình của Caesar trầm trọng như vậy, là vì cái tên Lăng Phong này có chỗ nào đặc biệt sao?

Caesar thấp giọng nói. “Baba Snow tên là Lăng Phong, mà baba của Tiểu Viễn... tên là Lăng Vũ.”

Brian ngẩn người, khiếp sợ nhìn Caesar, thật lâu sau, mới mở miệng hỏi. “Cậu là nói, vị kia.... quân đoàn trưởng quân đoàn Âm Dạ đã bị khai trừ quân tịch? Tướng quân Omega duy nhất trong lịch sử đế quốc? Thiếu tướng Lăng Vũ?”

Caesar nhíu mày nói. “Nếu như suy đoán của tôi không sai, Lăng Phong và Lăng Vũ, tên gọi giống nhau như vậy, nhất định là có quan hệ rất lớn, bọn họ có khả năng là anh em họ, thậm chí là anh em ruột. Điều này cũng có thể giải thích tại sao sau khi Snow và Lâm Viễn gặp Lăng Phong quan hệ lại đột nhiên trở nên tốt hơn, còn lên lút đóng cửa để thảo luận việc gì đó.”

Brian trầm mặc một lát, tán đồng nói. “Cậu nói thật sự rất có lý.”

Khả năng suy luận của Caesar luôn rất mạnh, hơn nữa, những cái tên đặc biệt như Lăng Phong, Lăng Vũ này, quả thực rất dễ khiến người khác liên tưởng đến quan hệ anh em, lại thêm vòng cổ của Udyr, kết quả suy đoán này của Caesar rõ ràng là rất sát với chân tướng.

Nói như vậy, Snow và Lâm Viễn coi như là anh em? Bởi vì biết là anh em của nhau, cho nên mấy ngày nay mới cùng ra cùng vào cực kỳ tốt đẹp, làm cho hai Alpha ăn không biết bao nhiêu dấm chua?

Hai người có lẽ là cùng lúc nghĩ tới điểm này, liếc nhau, sắc mặt đều có chút xấu hổ.

Không nghĩ tới, vào trường quân đội lợi dụng đặc quyền điều chỉnh ký túc xá, đã đổi hai Omega vào ký túc xá thì không nói, hai Omega kia cư nhiên còn là anh em....

Sự trùng hợp thần kỳ như vậy thật khiến người ta khó có thể tin được.

Nếu chuyện này lộ ra, Brian và Caesar đoán chừng sẽ bị tất cả Alpha trong đế quốc ghen tị đến chết.

Hai người trầm mặc một lát, Caesar mới tiếp tục nói. “Ban đầu, chuyện về thân thể của Tiểu Viễn, tôi không tính nói cho bất cứ ai biết. Bất quá tình huống hiện tại có chút thay đổi, chúng ta cần phải đứng về cùng một chiến tuyến.”

Sự tín nhiệm của Caesar đối với mình khiến cho Brian có chút cảm động, vội vàng nói. “Yên tâm, bí mật này tôi sẽ không nói cho bất cứ ai hết.”

Caesar gật gật đầu. “Thân phận của Tiểu Viễn và Snow rất đặc biệt, tôi nghĩ, baba bọn họ — đôi anh em Lăng Vũ và Lăng Phong này, nhất định vẫn còn trên danh sách truy nã cơ mật tối cao của Quân bộ. Có lẽ Lăng Phong đã sửa đổi tên họ, cho nên ngay cả tướng quân Udyr cũng không tra được đến ông ấy...”

Caesar dừng một chút. “Bất luận như thế nào, Tiểu Viễn và Snow hiện giờ không chỉ đơn giản là Omega tiêm thuốc ức chế trà trộn vào trường quân sự nữa, thân thể của bọn họ liên quan đến rất nhiều bí mật, một khi bất cứ ai trong bọn họ xảy ra vấn đề, Quân bộ mà tra xét được nguồn gốc, những người phía sau bọn họ có lẽ sẽ bị diệt toàn bộ.... Cậu có hiểu ý của tôi không?”

Brian thận trọng gật gật đầu.

Y đột nhiên nghĩ đến thái độ của Lăng Phong ngày hôm nay khi nhắc tới Berg, rõ ràng, ông ấy có quen với baba Berg. Có lẽ, baba cũng có liên quan tới chuyện này, thậm chí còn là đồng lõa của anh em Lăng Phong Lăng Vũ đào tẩu năm đó? Bằng không, tại sao baba lại có thể phát hiện ra Snow là Omega, hơn nữa còn lập tức đặt vé đưa hai người rời đi?

Nghĩ đến đây, đáy lòng Brian không khỏi cả kinh.

Sự nghi hoặc dồn nén đã nhiều ngày lúc này rốt cuộc cũng sáng tỏ.

Rõ ràng, lấy Snow và Lâm Viễn làm trung tâm, mấy người bọn họ hiện tại đã kết thành một cái lưới khổng lồ, chỉ cần bất cứ một mắt xích nào trong đó xảy ra vấn đề, toàn bộ mạng lưới sẽ ngay lập tức bị tê liệt.

Toàn quân bị diệt theo như lời Caesar nói cũng không phải chuyện đùa, vạn nhất Snow hoặc Lâm Viễn bị bắt, Quân bộ chỉ cần làm một chuyện –

Xét nghiệm gen.

Trong cơ sở dữ liệu cơ mật của Quân bộ có gen của tướng quân Lăng Vũ, chỉ cần xét nghiệm một lần, biết Lâm Viễn hoặc Snow có quan hệ ruột thịt gần gũi với ông ấy, như vậy, chân tướng năm đó sẽ có nguy cơ bị vạch trần, tất cả mạng lưới quan hệ phía sau này cũng sẽ bị tra xét xử lý toàn bộ.

Tới bây giờ Brian mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Bọn họ cơ hồ là đang đối nghịch với điều lệ của Quân bộ....

Những lợi ích có liên quan trong đó phức tạp chẳng khác nào mạng nhện, ngoại trừ Snow và Lâm Viễn, còn có cha và baba của bọn họ, mình và Caesar, thậm chí còn cả baba Berg mà mình yêu nhất.

Bọn họ hiện giờ đã đứng trên cùng một chiếc thuyền, nếu mặt trận không thống nhất được với nhau, kết quả chỉ có thể là tất cả đều bị thương.

Hai người trao đổi với nhau một ánh mắt.

Caesar chủ động vươn tay đến, Brian cũng đưa tay, không cần nói nhiều, tay của hai thiếu niên trước mặt gắt gao nắm chặt, cho nhau tín nhiệm, hứa hẹn giữa những người bạn, cùng với sự tin tưởng và sức mạnh kiên định bảo vệ Omega của mình.

Bọn họ mới mười tám tuổi, có lẽ vẫn còn quá mức ngây ngô, nhưng bọn họ không thể không nhanh chóng trưởng thành, gánh vác những trọng trách kia đối với một thiếu niên mười tám tuổi là quá mức nặng nề. Bởi vì bọn họ đã vô tình đi vào một con đường đen tối không có điểm dừng, cho nên bọn họ cần phải dùng hết sức lực, mang theo Omega của mình tìm đến ánh sáng nơi lối ra.

Buổi tối hôm đó, Lâm Viễn sau khi về phòng thì tâm phiền ý loạn, liền đội mũ giáp đăng nhập vào hệ thống Internet toàn tức đã lâu chưa vào.

Cậu cần một thứ gì đó để dời đi lực chú ý.

Để tiểu viên cầu của mình lang thang không mục tiêu dọc theo con đường trong thế giới hư cấu, bắt tri bắt giác lại đi tới phố thứ 1 khu C, cũng chính là khu vực trò chơi cơ giáp đối chiến.

Lâm Viễn nhìn đại sảnh quen thuộc trước mặt, sững sốt một chút, dứt khoát đi vào, tùy tiện lập một gian phòng chơi cơ giáp đối chiến.

Trước đây vì tham gia thi đấu cơ giáp đối chiến trong nội bộ trường, cậu đã dùng điểm tích lũy của sư phụ đổi lấy rất nhiều cơ giáp, cũng nắm được kỹ năng điều khiển tất cả các loại hình cơ giáp. Tên căn phòng Lâm Viễn đặt rất bình thường, gọi là “Đến chơi đi”, ID Viên Viên này nhìn qua cũng không có gì đặc biệt, lại thêm cơ giáp cậu điều khiển chỉ là một đài cơ giáp nhân hình phổ thông, rất nhiều đối thủ đều không thèm để cậu trong lòng....

Kết quả chính là bị ngược đến khóc không ra nước mắt.

Có người thua liền mười trận.

Thậm chí còn có người thua đến ba mươi trận.

Lâm Viễn thắng rất nhiều, nhưng tâm tình vẫn không tốt lên chút nào, ngược mấy hạng gà mờ như vậy hoàn toàn không sinh ra bất cứ cảm giác hưng phấn gì, vẫn là luận bàn cùng cao thủ thú vị hơn. Trình độ của mấy đối thủ trên mạng Internet kia không đồng đều nhau, còn chưa đủ để cậu dốc hết sức. Lâm Viễn đột nhiên rất nhớ sư phụ cao thủ của mình, từ sau khi bắt đầu thi đấu, đã lâu rồi chưa gặp sư phụ “lão nhân gia”, không biết sư phụ hiện giờ có khỏe không?

Giống như có thần giao cách cảm, đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên thông báo bạn tốt online, sư phụ Tiểu Vương Tử rất nhanh liền vào trong gian phòng Lâm Viễn lập, Lâm Viễn lập tức thêm cho phòng một chuỗi mật mã, đánh qua một hàng chữ. “Sư phụ, đến? Đấu một chút!”

Tiểu Vương Tử mỉm cười nói. “Đến đây đi.”

Hai người vác đao điện từ lên đánh với nhau một trận, Lâm Viễn rõ ràng có chút không yên, bắt nạt mấy cọng rau kia thì thật dễ dàng, thế nhưng khi gặp được cao thủ chân chính, không đến mười phút đã bại trận.

Liên tục thua ba trận, Lâm Viễn còn muốn đấu tiếp, Tiểu Vương Tử lại nói. “Không đánh nữa, cậu hôm nay hoàn toàn không tập trung, tâm tình không tốt sao?”

Lâm Viễn ngưng một chút, ngượng ngùng nói. “Sư phụ, cậu nhận ra sao?”

Tiểu Vương Tử mỉm cười hỏi. “Thao tác liên tục mắc lỗi, như vậy mà còn không nhìn ra cậu có tâm sự, tôi còn là sư phụ cậu nữa sao?”

Đáy lòng Lâm Viễn ảm áp, thu hồi cơ giáp, đi đến ngồi xuống bên cạnh sư phụ, nói. “Tâm tình của tôi quả thật không tốt.”

Tiểu Vương Tử nói. “Nói nghe một chút xem? Nói ra sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, dù sao cũng là trên mạng, lại không quen biết nhau, rất nhiều chuyện không thể nói với bạn bè trong hiện thực, nói với bạn trên mạng trái lại không có quá nhiều áp lực. Lâm Viễn liền đánh chữ. “Kỳ thật tôi từ nhỏ đã bị tách khỏi baba, đến nay cũng hơn mười năm rồi, tôi vẫn rất nhớ ông ấy, giờ rồi cuộc cũng biết được tung tích của ông ấy, thế nhưng, ông ấy dường như không muốn gặp tôi chút nào....”

Cuộc trò chuyện hôm nay với Lăng Phong làm cho đáy lòng Lâm Viễn có chút khó chịu.

Tuy rằng bề ngoài ra vẻ kiên cường làm bộ không để ý, thế nhưng, baba đối xử lạnh nhạt với cậu, vẫn làm cho cậu rất buồn.

Nhất là thấy hình ảnh một nhà Snow đoàn tụ, nghĩ đến cảnh tượng mình phải rời khỏi baba trước đây, nghĩ đến cha Rawson ở nhà lập nên cái bia mộ lạnh lẽo kia, nghĩ đến hoa anh thảo nở đầy bên cạnh mộ bia, cùng với sự đau khổ cố chấp chờ đợi của cha nhiều năm như vậy....

Sự đối lập mãnh liệt làm cho đáy lòng Lâm Viễn càng thêm khổ sở.

Cậu cũng rất muốn một nhà đoàn tụ, rất muốn ăn một bữa cơm đoàn viên với cha và baba.

Nhìn thấy hình ảnh ấm áp Snow cùng với baba và cha mình ngồi trên bàn ăn cơm, Lâm Viễn liền cảm thấy cực kỳ hâm mộ.

..... Thật sự rất nhớ người đó.

Dù cho lúc trước baba vì nguyên nhân bất đắc dĩ mà bỏ lại cậu, cậu cũng chưa từng quên ông ấy.

Baba và cậu Lăng Phong là anh em song sinh khác trứng, dung mạo và tính cách đều không giống nhau, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt mỉm cười của cậu Lăng Phong, Lâm Viễn luôn nhìn không được nhớ tới đôi mắt của nam nhân trong ký ức kia.

Nam nhân kia sẽ không mỉm cười ôn nhu như Lăng Phong, cho dù cười cũng là lãnh đạm.

Thế nhưng, lúc ông ấy vỗ về mình lại cực kỳ cẩn thận, ngón tay sạch sẽ thon dài, động tác nhẹ nhàng vuốt tóc mình vô cùng ôn nhu. Lâm Viễn trước đây rất thích ngồi trong lòng ông ấy, thời điểm được ông ấy xoa đầu sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái và ấm áp.

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn có chút khó chịu nói. “Tôi không biết bao giờ mới có thể gặp được ông ấy, cũng không biết hiện giờ ông ấy ra sao, tôi thật sự rất muốn gặp ông ấy một lần, cho dù chỉ là nhìn mặt thôi cũng được.”

Caesar nhìn từng hàng chữ nhỏ nhảy ra trên màn hình, cảm giác đau lòng lại xuất hiện một lần nữa.

Kỳ thật hắn đã sớm nhận ra Lâm Viễn bất thường, Lâm Viễn bề ngoài tỏ ra kiên cường, trên thực tế cảm xúc rất suy sụp, nhìn cậu một đường về trường đều không nói chuyện là biết. Người này tính tình thẳng thắn, không hề biết diễn trò, khi nói dối luôn ra vẻ bình tĩnh nhưng lại cúi đầu đá mấy hòn đá, lúc đau lòng luôn làm bộ mỉm cười nhưng lại nhìn không được rũ mắt xuống.... Những động tác nhỏ đó đã sớm bán đứng cậu.

Lúc đấy có Brian và Snow ở đó, Caesar cũng không tiện đến an ủi cậu, giờ phút này, cách Internet nhìn những hàng chữ nhỏ mà Viên Viên đánh ra, Caesar đột nhiên có loại xúc động mãnh liệt, muốn ôm tiểu quái thú luôn ra vẻ kiên cường này vào trong lòng.

Đến nước này, Caesar cũng không muốn giấu diếm nữa.

Caesar trầm mặc một lát, rồi cuộc hạ quyết tâm, đánh chữ nói. “Tiểu Viễn, cậu chưa từng nghi ngờ thân phận của sư phụ sao?”

Lâm Viễn ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng tại sao đối phương lại gọi ra xưng hô “Tiểu Viễn” này, đã thấy trên màn hình trước mặt đột nhiên bắn ra một hàng chữ. “Tôi là Caesar.”

Lâm Viễn. “.....”

Bởi vì quá mức khiếp sợ, Lâm Viễn không cẩn thận làm rớt mũ giáp, trực tiếp thoát ra khỏi kết nối Internet toàn tức.

Còn chưa kịp online lần nữa, đã nghe thấy một trận tiếng đập cửa, Lâm Viễn đành phải đứng dậy mở cửa. Caesar đang đứng bên ngoài, ánh mắt thâm trầm. “Tiểu Viễn, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“..... Vào đi.” Lâm Viễn để Caesar vào phòng, Caesar liền thuận tay đóng cửa lại.

Lâm Viễn lúc này mới nghi hoặc ngẩng đầu hỏi. “Tiểu Vương Tử.... Cậu thật sự là....”

Caesar gật gật đầu, “Không sai, tôi chính là sư phụ trên mạng Internet của cậu.”

Lâm Viễn kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, ngưng trong chốc lát, nhin không được nở nụ cười, gãi gãi đầu nói. “Sư phụ tôi cư nhiên lại chính là cậu a, tôi còn tưởng là cao thủ tiền bối nào chứ.”

Cái tên này thật sự đặt rất có kỹ thuật, cậu nghĩ đến nát óc cũng không ngờ đến “Tiểu Vương Tử” trên mạng lại là tiểu vương tử thật.

Thấy Caesar thần sắc phức tạp, Lâm Viễn vội vàng nói. “Đương nhiên, tôi không phải có ý trách cậu, khụ, cậu đã giúp tôi rất nhiều, trên mạng cũng vậy, mà thao tác thực tế cũng thế, nếu không phải có cậu luyện tập cùng tôi, tôi cũng sẽ không tiến bộ nhanh như vậy.... Tôi chỉ muốn nói, chúng ta là bạn cùng ký túc xá, tại sao cậu lại không trực tiếp nói với tôi?”

Caesar ánh mắt thâm trầm nhìn Lâm Viễn, thấp giọng hỏi. “Cậu thật sự muốn biết tại sao?”

Lâm Viễn cười nói. “Là vì cậu muốn đùa giỡn với tôi phải không? Cố tình không nói cho tôi biết, còn gạt tôi nhận cậu làm sư phụ....”

“Bởi vì tôi thích cậu.” Caesar thấp giọng cắt ngang lời Lâm Viễn, ánh mắt nhìn Lâm Viễn càng trở nên thâm trầm.

Lâm Viễn giật mình, có chút xấu hổ nói. “Caesar, đừng đùa kiểu này.... Ừm....”

Còn chưa nói xong, Caesar đã nhẹ tay kéo cậu vào lòng, môi thuận thế hôn xuống, quyết đoán cắt ngang lời Lâm Viễn.

Nhìn gương mặt anh tuấn của Caesar phóng đại trước mặt, Lâm Viễn khiếp sợ mở to hai mắt.

“Cậu.... Ừm....”

Lúc này mà mở miệng nói chuyện, không thể nghi ngờ chính là cho đối phương cơ hội.

Đầu lưỡi Caesar lập tức theo khuôn miệng mở ra của Lâm Viễn mà dò xét tiến vào, ở trong khoang miệng Lâm Viễn tùy ý càn quét một phen, cuốn lấy đầu lưỡi trúc trắc cứng đờ của Lâm Viễn nhẹ nhàng mút vào, lật quấy, bên tai truyền đến tiếng nước chắc chắc ái muội.

“Ừm.... Ừm....”

Lâm Viễn kinh nghiệm hôn môi cơ hồ là con số không hoàn toàn bị hôn đến trở tay không kịp, nước bọt chưa kịp nuốt chảy xuống theo khóe miệng, chất lỏng trong suốt khiến cho đôi môi càng trở nên hồng nhuận, trừ bỏ hai mắt mở to trừng Caesar, Lâm Viễn bởi vì quá mức khiếp sợ, thậm chí ngay cả phản kháng cũng quên mất.

Cho đến khi nụ hôn kết thúc, Caesar mới siết tay ôm chặt Lâm Viễn, dán lên môi Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Tôi thích cậu, Tiểu Viễn. Cậu cảm thấy tôi giống như đang nói đùa sao?”

Lâm Viễn. “.....”

Hết chương 71.

72. Quyển 3 - Chương 72: Bày Tổ

Caesar mang biểu tình vô cùng nghiêm túc, thấp giọng nói “Tôi thích cậu”, giống như muốn chứng minh tính chân thật của mấy lời này, hẳn còn sắp lại chủ động hôn Lâm Viễn, hơn nữa là còn chân chân thực thực.... hôn lưỡi.

Lâm Viễn khiếp sợ đứng tại chỗ, trong khoang miệng tràn đầy hương vị của Caesar, cảm giác xa lạ khi đầu lưỡi nam sinh ở trong miệng tùy ý lật quấy làm cho da đầu cậu run lên từng đợt, cho đến khi Caesar lui ra ngoài rồi vẫn chưa phục hồi được tinh thần.

Sau một lúc lâu, Lâm Viễn mới nhận ra được chuyện gì vừa xảy ra, vội vàng lấy tay xoa xoa miệng, xấu hổ nói. “Khụ, Caesar, tại sao cậu lại.... Ách.... Tôi vẫn coi cậu là... tốt nhất....”

Caesar thấp giọng cắt lời cậu. “Người bạn tốt nhất sao?”

Lâm Viễn. “.....”

Lâm Viễn nuốt nuốt nước miếng, tuy rằng không nói ra miệng, nhưng ánh mắt rõ ràng lại tỏ vẻ — không sai, trong suy nghĩ của tôi, cậu chính là bạn bè tốt rất có nghĩa khí.

Caesar có chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng đặt tay lên vai Lâm Viễn, nghiêm túc nói. “Nhưng tôi không phải, Tiểu Viễn, tôi chưa từng coi cậu là bạn bè đơn thuần, tôi đã sớm thích cậu rồi.”

Lâm Viễn. “.....”

Caesar thấp giọng nói. “Tất cả những chuyện tôi làm trước đây, cũng đều là vì tôi thích cậu. Cho dù là luyện tập cơ giáp với cậu cũng được, ở trên mạng thu cậu làm đồ đệ dạy cậu các loại kỹ thuật thao tác cũng thể.... Tôi muốn ở cùng một chỗ với cậu, muốn nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của cậu, lại lo lắng cậu sẽ bị áp lực, cho nên mới không nói ra.” Caesar dừng một chút, “Thực ra, tôi vẫn luôn ở bên cạnh cậu, không phải vì coi cậu là bạn bè đơn thuần, mà bởi vì.... Tôi thích cậu, tôi muốn ở cạnh cậu, cậu có hiểu không?”

Lâm Viễn. “.....”

Caesar hơi hơi cúi đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn thiếu niên trước mặt. “Tiểu Viễn, tôi là thật lòng thật dạ muốn cùng một chỗ với cậu. Cho tôi một cơ hội, để tôi làm Alpha của cậu, có được không?”

Lâm Viễn. “.....”

Cảm giác được người khác tỏ tình thật sự rất kỳ quái, lại còn là bạn cùng ký túc xá nam bày tỏ nữa?

Lâm Viễn từ khi hiểu chuyện đến nay, vẫn mong muốn được cưới một nữ Beta thiện lương mỹ lệ, xây dựng một gia đình hạnh phúc, sau đó đón mẹ và chị đến sống những ngày vui vẻ. Về sau lại đột nhiên biến thành Omega, tuy rằng cậu đã khó chịu thật lâu, nhưng cũng không đến mức không đón nhận được hiện thực.

Thế nhưng cho dù cậu biến thành Omega, với cậu mà nói, giấc mộng và tín niệm vẫn chưa từng thay đổi.

Cậu vẫn muốn lấy thân phận Beta tiếp tục học tập, muốn sau khi tốt nghiệp sẽ đón mẹ và chị đến sống những ngày an ổn yên bình.

Cậu cũng không bởi vì mình là Omega mà cam tâm tình nguyện phụ thuộc vào Alpha, bị nhốt trong nhà sinh con cho người khác, cho dù cậu không thể kết hôn với Beta nữ, cậu cũng không muốn cùng một nam nhân kết hôn sinh con.

Caesar là người rất tốt, nhưng đối với Lâm Viễn, hẳn là bạn bè, là bạn hữu, là anh em tốt có thể kể vai chiến đấu.

— Chỉ riêng người yêu là không thể.

Trầm mặc thật lâu, Lâm Viễn mới xấu hổ gỡ gỡ tóc, dời tầm mắt khỏi khuôn mặt Caesar.

Mình nên nói gì mới được đây? Đối mặt với lời bày tỏ của xá hữu Alpha này, nên đáp lại như thế nào?

Thật sự là lo chết đi được....

Bạn bè tốt đẹp thì không làm, lại nhất định muốn xoắn xuýt loại vấn đề nhàm chán thích với không thích này, không phải là tìm tội để chịu sao?

Lâm Viễn vẽ mặt đau khổ nhíu mày, suy xét thật lâu, mới ngẩng đầu nhìn Caesar, nói. “Caesar, cậu thật sự rất quan trọng đối với tôi, là người bạn vô cùng quý giá, chúng ta cứ như vậy tiếp tục làm bạn, không tốt sao...”

Caesar. “.....”

Đối diện với đôi mắt chờ mong của Lâm Viễn, Caesar quả thực là hết nói nổi.

Bạn bè? Sau gáy bị hấn cắn một ngụm, trên người còn mang dấu hiệu thuộc về hấn... Có bạn bè nào như vậy sao? Có phải muốn đợi đến lúc bị người ta ăn sạch sẽ mới nhận ra bạn bè không phải như vậy hay không?

Trong óc Omega tiểu quái thú này cả ngày đều là suy nghĩ về cơ giáp, lịch sử quân sự, hoàn toàn không có ý thức gì về tình cảm cả.

Người còn chưa thông suốt, đương nhiên không thể nói một chốc là thông được.

Thiếu niên ngây thơ trước mặt này hoàn toàn chưa biết cái gì là thích, cũng chưa từng động tâm với ai, nếu nói tình sử của cậu là một tờ giấy trắng, như vậy, Caesar đã đưa tay vẽ một nét thật dài trên tờ giấy đó. (đồ phá hoại =)))

Caesar tin chỉ cần mình tiếp tục cố gắng, Tiểu Viễn sớm muộn gì cũng sẽ nhận ra.

Nghĩ đến đây, Caesar liền không bức Lâm Viễn lập tức trả lời, nói sang chuyện khác. “Đừng lo, tôi sẽ không ép cậu.... Về việc của baba cậu, cậu cũng đừng buồn quá, có lẽ ông ấy không phải không muốn gặp cậu, mà là do hiện tại mang trọng trách trên người, cũng không tiện gặp cậu. Một nhà các cậu, về sau nhất định sẽ có cơ hội gặp nhau.”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Ừ.”

Lâm Viễn rõ ràng đã bị lời tỏ tình của Caesar làm hoảng sợ không nhẹ, đến giờ còn chưa trở lại bình thường.

Caesar thấy bộ dáng nhẩn mặt buồn rầu của cậu, đành phải bắt đắc dĩ nói. “Được rồi, vậy cậu ngủ sớm một chút, sáng mai còn phải dậy sớm.”

Lâm Viễn lập tức gật đầu, nói. “Ngủ ngon.”

Sau khi vội vã đuổi xá hữu Caesar ra khỏi cửa, Lâm Viễn xoay người lại, liền thấy một cục lông tròn tròn trắng trắng đang nằm sấp trên giường, một đôi mắt đen láy trong suốt sáng ngời nhìn cậu.

Lâm Viễn. “.....”

Tên nhóc Hobbit này cứ nhiên vẫn ngồi đó nghe lén?

Lâm Viễn bắt đắc dĩ liếc mắt nhìn nó, túm nó đặt vào trong ổ, chọc chọc lỗ tai của nó nói. “Mày mau ngủ đi.”

Hobbit thực vui vẻ cuộn thành một đoàn nằm ngủ.

Trong lòng lại nghĩ, mấy hôm trước ở trên phi thuyền chính mắt trông thấy toàn bộ quá trình Brian đánh dấu Snow, hôm nay lại ở trong phòng ngủ xem được toàn bộ quá trình Caesar điện hạ tỏ tình với chủ nhân.... Con người luôn xem nhẹ sự tồn tại của nó, nó thật sự không phải cố ý.

Buổi tối hôm đó, Lâm Viễn cả đêm đều ngủ không ngon.

Chuyện “được bạn tốt tỏ tình” này thật sự là kích thích quá lớn đối với cậu, tuy rằng trước đó không lâu đã biết mình là Omega, nhưng Lâm Viễn từ trước tới nay vẫn nghĩ mình là Beta, tâm lý của cậu vẫn là Beta, cậu hoàn toàn không cảm thấy được một Alpha tỏ tình là chuyện gì tốt, đặc biệt đối phương còn là người bạn mà cậu trước giờ vẫn luôn tín nhiệm.

Người bạn tốt nhất đột nhiên nói với cậu: Tôi thích cậu, tôi muốn cùng một chỗ với cậu.

Tâm tình Lâm Viễn quả thực chẳng khác nào bị sét bổ trúng.

Bởi vì Caesar đột nhiên bày tỏ, Lâm Viễn đã tạm thời đem cảm giác mất mát khi baba không muốn thấy mình đặt sang một bên, ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy cảnh tượng Caesar hôn cậu hôm nay –

Đầu lưỡi Caesar bá đạo vói vào trong, đảo qua từng tắc từng tắc niêm mạc mẫn cảm trong khoang miệng, quần lầy đầu lưỡi cậu liên tục duyên mát, Lâm Viễn chỉ cảm thấy đầu lưỡi bị hôn đến cơ hồ mất cả tri giác, từng đợt cảm xúc kỳ diệu dọc theo sống lưng vọt lên óc, bên tai vang vọng tiếng nước ả muối, nước bọt không kịp nuốt vào trượt xuống theo khoe miệng thấm ướt cả áo sơ mi....

Lâm Viễn đột nhiên bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Cái hôn tối hôm qua, lúc ấy bởi vì quá khiếp sợ mà không có nghĩ kỹ, thế nhưng ở trong mộng cảnh, cư nhiên lại tái hiện rất rõ ràng.

Mùi hương của Caesar, độ ẩm của Caesar, đôi môi nóng rực hôn lên môi mình của Caesar, cánh tay hữu lực ôm sát trên eo của Caesar, tất cả mọi thứ, giống như một cuộn phim, ở trong mộng liên tục phát lên. Nụ hôn hữu lực mà nhiệt tình như vậy, giống như muốn hoàn toàn đánh thức dã thú được chôn sâu trong cơ thể kia, khiến cho sống lưng Lâm Viễn run lên từng đợt.

Nhận thấy khí quan dưới hạ thân của mình hơi rục rịch, Lâm Viễn lập tức luống cuống tay chân chạy vào toilet xối nước lạnh.

Hình ảnh trong mộng thật sự là quá quái dị, được độ ẩm và hơi thở quen thuộc của Caesar bao lấy, khiến cho thân thể cậu sinh ra phản ứng ngây ngô mà kịch liệt – có lẽ là vì không lâu trước đây vừa bị Caesar đánh dấu, chất dẫn dụ Omega trong cơ thể của Lâm Viễn rất thích Caesar tới gần, nụ hôn của Caesar cùng với dấu hiệu sau gáy, làm cho chất dẫn dụ lại không an phận trở nên hỗn loạn.

Ở trong phòng tắm xối qua nước lạnh, khiến cho phản ứng cơ thể tạm thời chìm xuống, lúc này Lâm Viễn mới lau sạch thân thể, cẩn thận dùng cao sinh vật dán lên dấu hiệu sau cổ, thay quần trang ngay ngắn chỉnh tề, xoay người đi ra ngoài.

Tạm thời vẫn không nên gặp mặt Caesar thì tốt hơn....

Trong thời gian ba tháng dấu hiệu có hiệu lực, hai người gặp mặt sẽ khiến cho chất dẫn dụ sinh ra ảnh hưởng lẫn nhau, đối với cả hai đều không tốt.

Nhưng mà, Lâm Viễn nghĩ quá đơn giản, đã là bạn cùng ký túc xá thì làm sao có thể nói không gặp là không gặp?

Ông trời dường như cố ý muốn đối nghịch với cậu, Lâm Viễn sáng nay cố ý dậy sớm nửa giờ, lúc đi ra ngoài, cư nhiên lại vừa vặn gặp phải Caesar đang mở cửa phòng đối diện ra.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, nhớ tới tình cảnh bị hấn cưỡng hôn ở trong mộng, trái tim Lâm Viễn đột nhiên nhảy lên, lập tức ra vẻ bình tĩnh dời tầm mắt, xoay người gõ gõ cửa phòng Snow, hỏi. “Snow, đi ăn sáng không?”

Snow vừa rửa mặt chải đầu thay xong quần áo, nghe được tiếng gõ cửa, liền đi ra đáp. “Đi thôi, tôi cũng đang tính đi ra ngoài.”

Snow liếc mắt nhìn Lâm Viễn, phát hiện mặt cậu em trai đỏ bừng, tóc cũng hơi ẩm ướt, tựa hồ vừa mới tắm xong, Snow nhin không được hỏi. “Sao hôm nay cậu dậy sớm vậy?”

Lâm Viễn ra vẻ thoải mái cười cười, nói. “Tôi học theo cậu, ngủ sớm dậy sớm, duy trì thói quen nghỉ ngơi lành mạnh.”

Snow cũng không hỏi nhiều, hơi hơi giương lên khoe môi, cùng Lâm Viễn ra khỏi cửa.

Hai người sóng vai đi ra ngoài, lúc đi ngang qua trước mặt Caesar, Lâm Viễn lập tức cúi đầu xuống, làm bộ không nhìn thấy.

Caesar. “.....”

Vóc dáng to tổ chẳng như vậy đứng ở đó, cậu gục đầu xuống giả vờ không phát hiện, cậu cảm thấy sẽ có người tin sao?

Lâm Viễn rõ ràng đang cố ý trốn tránh Caesar, Caesar nghĩ cậu tạm thời không muốn đối mặt với mình, nên cũng không ngăn đón cậu.

Caesar xoay người lấy sữa và điểm tâm trong tủ lạnh — mấy thứ này là do chị của Lâm Viễn, Lâm Diêu chuyển phát nhanh từ tỉnh cầu Ryan tới, gửi đến một đồng túi chân không, Lâm Viễn lấy ra để trong tủ lạnh cho mấy xá hữu có thể tùy ý lấy, Caesar cũng không khách khí cầm mấy túi làm bữa sáng — thuận tiện ném thử tay nghề của chị vợ.

Thời điểm Brian đi ra liền thấy Caesar đang ngồi ăn sáng, cửa phòng Snow và Lâm Viễn mở ra, hiển nhiên là đã đi, Brian dứt khoát ngồi xuống trong phòng ăn, cầm mấy khối điểm tâm Caesar mang ra cắn một ngụm, nghi hoặc hỏi. “Caesar, hôm nay cậu không đến nhà ăn cùng với Lâm Viễn sao?”

Bình thường đều cùng ra cùng vào, hôm nay cứ nhiên một mình ở ký túc xá giải quyết bữa sáng, thật sự là rất không bình thường.

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Brian, Caesar tiếp tục bình tĩnh ăn luôn nửa khối bánh đậu phộng, uống mấy ngụm sữa nóng, lúc này mới bình tĩnh nói. “Tôi tỏ tình với Tiểu Viễn, cậu ấy đang trốn tránh tôi, thấy tôi sẽ giả vờ không phát hiện.”

“Phụt....” Brian phun một ngụm sữa ra bàn, chạt vật ho khan vài tiếng, lúc này mới buồn cười nói, “Cậu tỏ tình? Lâm Viễn trả lời thế nào? Để tôi đoán xem a, có phải là nói....”

Brian niết cổ học theo ngữ khí vô tội của Lâm Viễn. “Thực xin lỗi, Caesar, tôi chỉ coi cậu là bạn.”

Caesar. “.....”

Thấy biểu tình xấu hổ của Caesar, Brian không chút đồng cảm cười ha hả. “Ha ha, bị tôi đoán trúng rồi đi? Ài, cậu cũng thật bị kịch, thần kinh Lâm Viễn không phải thô bình thường a, đã bị cậu đánh dấu rồi, cứ nhiên còn coi cậu là bạn.”

Caesar cũng bất đắc dĩ mỉm cười một chút, thấp giọng nói. “Cậu ấy có chút trì độn.... Bất quá, cậu ấy cũng không trốn được lâu đâu.”

Caesar nói không sai, Lâm Viễn căn bản không trốn được lâu.

Hai người bọn họ đều là học viên hệ chỉ huy, lên lớp là cùng ban, số thứ tự của hai người lại liền nhau, chỗ ngồi cũng đặt cạnh nhau....

Như thế thì trốn làm sao?

Lâm Viễn tỏ vẻ, cậu có thể trốn tránh về tinh thần — thấy mà làm bộ không phát hiện, cậu ở bên cạnh tôi tôi coi cậu là không khí, vô thị đại pháp (không nhìn đại pháp =))) được Lâm Viễn phát huy cực kỳ xuất sắc.

Suốt bốn tiết học buổi sáng, Lâm Viễn vẫn thẳng tắp không chớp mắt nhìn chăm chăm bục giảng, chuyên tâm nghe giảng làm bút ký, bày ra tư thái học sinh ngoan, làm cho mấy giáo viên bị cậu nhìn chăm chú đến ngượng ngùng, không thể không gọi cậu đứng lên trả lời câu hỏi.

Bởi vì đặt hết tâm tư lên bài giảng, Lâm Viễn mỗi lần bị hỏi đến đều trả lời rất trôi chảy, được các giáo viên khen ngợi hết lời.

Vừa đến giờ tan học, Caesar còn chưa kịp sắp xếp xong vở ghi, Lâm Viễn lập tức đứng lên, cười đi tới vỗ vỗ vai Becker, nói. “Becker, đi ăn cơm trưa đi, tôi mời.”

Nam sinh tóc đỏ được đội trưởng đại nhân chủ động bắt chuyện lập tức thụ sủng nhược kinh, lắp bắp nói. “Lão, lão đại, sao đột nhiên lại muốn mời khách?”

Lâm Viễn cười nói. “Trước đây thi đấu cơ giáp trong trường không phải tôi đã nhận rất nhiều học bổng sao? Còn chưa mời cậu ăn cơm.”

Mĩ nữ Bosa cũng đi tới, mỉm cười nói. “Đội trưởng mời khách, tôi có phần không a?”

Carl cũng đứng dậy giúp vui. “Thuận tiện cho tôi đi với?”

Lâm Viễn hào sảng nói. “Không thành vấn đề, đi thôi!”

Một đám người chậm rãi đi về phía nhà ăn.

Caesar ở sau lưng Lâm Viễn hơi hơi giương lên khoe môi.

Lâm Viễn cố ý dùng phương thức như vậy để trốn tránh hắn, khiến cho hắn cảm thấy có chút ngây thơ. Tiểu quái thú muốn mượn vị giác để giấu đi lo lắng, cũng thật khó cho cậu.... Không biết cậu còn có thể nghĩ ra bao nhiêu cái cớ nữa?

Lâm Viễn hoàn toàn không biết, bản thân giờ phút này, ở trong mắt Caesar, chẳng khác nào mục tiêu đã bị người thợ săn xác định, là con mồi đã sớm bị nhìn trúng, đang nghĩ mọi cách để nhảy nhót khắp nơi – mà người thợ săn lại chỉ bàng quan đứng nhìn đầy hứng thú.

Dù sao trong cảm nhận của Caesar, Lâm Tiểu Viễn đồng học cảm xúc trì độn, xung quanh tiểu quái thú này cũng không có đối thủ cạnh tranh đáng gờm nào có thể cướp mất cậu, bản thân đã đánh dấu cậu, Lâm Tiểu Viễn sớm hay muộn cũng sẽ là của mình, không cần thiết phải nóng lòng.

Trước khi tỏ tình, Caesar không sốt ruột.

Sau khi tỏ tình, Caesar vẫn rất có kiên nhẫn.

Người mà hắn thích, hắn sẽ không ép buộc, sẽ không bám lấy, hắn chỉ cần thận trọng, làm cho đối phương hoàn toàn dỡ bỏ phòng bị, chân chính, cam tâm tình nguyện yêu hắn.

Bắt đầu từ ngày đó, Lâm Viễn liền dùng tất cả mọi cách tránh tiếp xúc trực tiếp với Caesar, lên lớp thì đặt toàn bộ sự chú ý vào bục giảng, tan học liền chủ động đến nhà ăn ăn cơm với Becker, quan hệ với Becker đồng học trái lại càng ngày càng tốt.

Becker là Beta, thần kinh so với Lâm Viễn còn thô hơn, y vẫn hâm mộ Lâm Viễn là Beta mà lại có sức chiến đấu kinh người, về mặt sủng ái theo sau Lâm Viễn chẳng khác nào siêu cấp tiểu lâu la, hai người trước kia vẫn là bạn bè, Lâm Viễn tìm y làm lá chắn, Caesar cũng không thể nói gì được.

Becker rất vui vẻ ở cùng với Lâm Viễn, chỉ là, ánh mắt ngẫu nhiên đảo qua của Caesar lại khiến y có chút hoang mang, vừa rồi lúc tan học, Lâm Viễn chẳng qua chỉ kéo tay y đi ra ngoài, Caesar liền lạnh lùng quét mắt nhìn y một cái.

Becker vô tội nghi hoặc gãi gãi đầu, thấp giọng hỏi Lâm Viễn. “Lão đại, cậu và Caesar có phải cãi nhau không a? Sao tôi cứ có cảm giác cậu gần đây đang trốn tránh hắn?” Dù thần kinh Becker có thô đến đâu cũng phát hiện có chút không đúng, Lâm Viễn trước đây luôn cùng ra cùng vào với Caesar như hình với bóng, gần đây lại một mình đến phòng học trước, lúc về cũng đi đầu tiên, không hề nói lời nào với Caesar hết.

Lâm Viễn cười nói. “Không a, cậu suy nghĩ nhiều rồi.... Nhanh đi ăn cơm đi.”

Lâm Viễn dứt lời liền nhanh chóng xoay người rời đi, Becker ngẩn người, vừa quay đầu lại, liền thấy Caesar đang đi về phía bên này.

— Đây còn không phải là cố ý muốn trốn sao?

Đối diện với ánh mắt lãnh đạm của Caesar, Becker đành phải xấu hổ cười cười, xoay người đuổi theo Lâm Viễn.

Lâm Viễn bước nhanh về phía nhà ăn, cảm nhận được tầm mắt của Caesar đang đuổi theo sau lưng mình, trái tim đột nhiên đập như trống.

Đây nhất định là vì cái dấu hiệu kia đi.....

Mấy ngày nay, mỗi lần Caesar vừa lại gần, cậu liền trở nên khấn trương, toàn thân đều nhịn không được nóng lên, chất dẫn dụ trong cơ thể sẽ không an phận rục rịch, tựa hồ đang mong chờ người này đến gần, trấn an, ôm.... thậm chí hôn môi.

Tuy rằng nụ hôn ngày đó làm cho Lâm Viễn khiếp sợ đến ngây ngẩn cả người, nhưng sau khi tỉnh táo, cậu lại càng thêm hoảng loạn phát hiện — cậu cư nhiên không hề chán ghét cái hôn kia chút nào, thậm chí còn khát vọng càng nhiều.

Đây chính là thiên tính hấp dẫn lẫn nhau của Alpha và Omega?

Đây chính là phản ứng mãnh liệt từ dấu hiệu kia?

Lâm Viễn có chút lo lắng đối với phản ứng xa lạ của thân thể.

Trước kia, cái gọi là Omega không thể tự điều khiển kỳ phát tình, đều chỉ là nghe nói mà thôi, Lâm Viễn cảm thấy mình là Beta cho nên những thứ đó hoàn toàn không liên quan đến mình. Thế nhưng hiện tại biến thành Omega, cậu mới thực sự cảm nhận được, cái gì là ảnh hưởng từ chất dẫn dụ của nhau, cái gì là không thể tự điều khiển thực sự.

Chỉ là Caesar tới gần thôi cũng đã khiến tim cậu đập như trống, khó có thể khống chế nổi, cậu căn bản không dám tưởng tượng, nếu Caesar lại hôn cậu một lần nữa, thuốc ức chế trong cơ thể cậu có khi nào trực tiếp mất đi hiệu lực hay không?

Để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lâm Viễn đành phải tiếp tục trốn tránh Caesar.

Kỳ quái là, Caesar dường như không có ý kiến gì đối với việc này? Hôm đó sau khi tỏ tình xong, Lâm Viễn vẫn cố ý trốn tránh hắn, hắn cũng không hề bức bách gì Lâm Viễn.

Cứ như vậy bình tĩnh qua hai tuần, Lâm Viễn đem tâm tư đều đặt hết lên việc học, ngày ngày trôi qua cũng vô cùng yên bình.

Ngay tại thời điểm Lâm Viễn đang nhẹ nhàng thở ra một chút...

Sáng sớm thứ bảy, huấn luyện viên Knox đột nhiên triệu tập khẩn cấp toàn bộ học viên đến cổng trường học, dùng xe huyền phù đưa mọi người đến cạnh rừng rậm Cologne cách trường rất xa.

Các học viên bị triệu tập khẩn cấp đều rất ngạc nhiên, huấn luyện viên Knox biểu tình nghiêm túc nói. “Cuối tuần này tiến hành huấn luyện dã ngoại sinh tồn, là một quân nhân, đây là kỹ năng các cậu cần phải nắm được. Nơi này là điểm bắt đầu, bên kia khu rừng là điểm cuối, thuận lợi tới điểm cuối mới tính là qua được khảo hạch, thời hạn là buổi chiều ngày mai, nói cách khác, đêm nay các cậu phải dã ngoại qua đêm.”

Các học viên hai mặt nhìn nhau, lại nhịn không được trở nên hưng phấn. Chương trình học lý luận về cuộc sống dã ngoại bọn họ đã học được một tháng, rất nhiều người đã sớm nóng lòng muốn thử thực chiến, chỉ là mọi người không nghĩ tới, huấn luyện viên Eileen cư nhiên không hề thông báo trước, sáng sớm cuối tuần lại dùng quân lệnh triệu tập khẩn cấp lôi mọi người ra khỏi ổ chăn.

Know lạnh lùng nhìn lướt qua đội ngũ, cảm ra một cái hộp, nói. “Hiện giờ, các bạn hãy đến rút thăm quyết định chia tổ, hai người một tổ. Bắt đầu từ bạn học có số thứ tự cuối cùng, Caesar, cậu lên trước.”

“Vâng, huấn luyện viên!” Caesar đưa tay vào trong chiếc hộp, tìm kiếm bên trong một lát, lúc này mới rút ra một tờ giấy có đánh số, mở ra vừa thấy, liền mỉm cười thì thầm. “59800049.”

— Đây là số thứ tự của Lâm Viễn.

Caesar trở lại đội ngũ, đứng trước mặt Lâm Viễn, lễ phép vươn tay với Lâm Viễn, nói. “Lâm Viễn, hợp tác vui vẻ.”

Nam sinh hơi hơi giương khóe môi, tựa hồ muốn nói – tôi xem cậu còn định trốn thế nào?

Lâm Viễn nhất thời cảm thấy trước mắt tối sầm.

Hết chương 72.

73. Quyển 3 - Chương 73: Tập Huấn Dã Ngoại(1)

Lúc này, trong đầu Caesar lại truyền đến thanh âm của cơ giáp Bạch Vũ đang liên kết tinh thần với hắn – “Chủ nhân chủ nhân, chúng ta làm chuyện gian trá như thế, thật sự được sao?”

Caesar biểu tình bình tĩnh, làm bộ không nghe thấy.

Có thể rút trúng số 49 của Lâm Viễn trong rất nhiều bạn học như thế, tất nhiên không chỉ đơn giản là trùng hợp.

Cánh tay Caesar đưa vào trong hộp giấy chính là tay phải đeo công tắc không gian, Bạch Vũ là cơ giáp cấp S, có thể kết nối tinh thần với chủ nhân bất cứ lúc nào, Caesar ra lệnh cho nó trong thời gian ngắn nhất xem xét toàn bộ chiếc hộp tìm ra số của Lâm Viễn, Bạch Vũ lập tức hưng phấn hoàn thành nhiệm vụ, đưa tờ giấy ghi số thứ tự của Lâm Viễn vào trong tay Caesar.

Vì thế, cảnh tượng các học viên nhìn thấy chính là Caesar đưa bàn tay vào, tùy tiện chọn bạn cùng đội, cư nhiên “vừa vặn” bốc trúng Lâm Viễn.

Becker đứng ở bên cạnh nhìn không được nói. “Lão đại, cậu và Caesar thật là có duyên a, đến cái này cũng có thể chọn trúng!”

Caesar quay đầu mỉm cười thân thiện với Lâm Viễn.

Lâm Viễn lại chỉ có thể cười khổ dưới đáy lòng.

Cậu tình nguyện tổ đội cùng với bất cứ ai trong số 48 bạn học khác trong lớp, cũng không muốn một mình tổ đội với Caesar!

Tập huấn dã ngoại sinh tồn là hạng mục truyền thống của học viện quân sự St. Romia, bình thường đều được tiến hành vào cuối tuần, sau khi chấm dứt khóa học lý luận, để cho hai học viên một đội trong thời gian hai ngày đi bộ xuyên qua rừng rậm Cologne.

Phương thức huấn luyện này vào thời đại địa cầu cổ là môn học bắt buộc trong trường quân sự, mặc dù đa phần quân đội hiện nay đều dùng cơ giáp để tác chiến, thế nhưng, nắm được kỹ năng sinh tồn ở nơi hoang dã vẫn là một tố chất cần thiết — vạn nhất gặp phải tình huống cơ giáp bị phá hủy, hao hết năng lượng, muốn thuận lợi sống sót, chỉ có thể dựa vào sức lực của chính mình.

Diện tích của rừng rậm Cologne tương đối lớn, nhìn từ trên cao, đây là một mảnh rừng cây có hình dạng hẹp dài, đường kính trái phải kéo ngang đến mấy vạn km, mà khoảng cách trước sau lại chỉ có hơn một trăm km. Đối với những học viên trường quân đội có tố chất thân thể rất tốt, nếu chỉ đơn giản là chạy dài, thì quãng đường hơn một trăm km này chỉ cần một ngày là có thể hoàn thành, nhưng địa hình trong rừng rậm lại phức tạp, thậm chí còn có đủ loại rắn bò khắp nơi, đường đi nhất định là khó khăn trùng trùng, cho nên huấn luyện viên mới có thể cho bọn họ thời gian hai ngày, thuận tiện để mọi người trải nghiệm một chút chuyện qua đêm trong rừng rậm.

Knox phát cho mỗi người một chiếc máy truyền tin loại nhỏ, cùng với một ít dụng cụ cần thiết cho dã ngoại.

Trong số những đồ vật được phát không có súng, vũ khí chủ yếu khi đi trong rừng rậm là một chiếc mã tấu vừa dài vừa sắc bén, ngoài ra còn có một chiếc lều trại néen chuyên dùng cho đóng quân dã ngoại ban đêm — đây coi như là một loại thể nghiệm mới, trong thời đại ngày nay, trong cơ giáp đều có phòng nghỉ, mấy thứ lều trại này cơ hồ đã bị mọi người quên lãng. Lần tập huấn này hiển nhiên hoàn toàn không có sự tồn tại của cơ giáp, các học viên phải trở lại thời đại cổ xưa, dùng chính sức mạnh của mình để tìm cách sinh tồn.

Knox phát xong dụng cụ, lúc này mới xoay người dẫn dò các học viên. “Nếu gặp phải khó khăn không thể tự giải quyết được, các cậu có thể dùng máy truyền tin yêu cầu hỗ trợ, đến năm giờ chiều ngày mai mà vẫn không thể ra khỏi rừng rậm, cũng có thể xin tổ cứu viện trên không trực tiếp mang các cậu ra ngoài.”

Để tránh cho các học viên trong quá trình tập huấn xảy ra thương vong, huấn luyện dã ngoại sinh tồn có bố trí một đội cứu viện trên không, khi nhận được tín hiệu xin giúp đỡ của học viên sẽ lập tức định vị tọa độ tiến hành cứu trợ. Dù vậy, cũng có rất ít người chưa ra khỏi rừng rậm mà lại xin đội cứu viện đưa mình ra ngoài, đối với các học viên trường quân sự St. Romia, đó chắc chắn là chuyện mất mặt nhất, chẳng khác nào binh sĩ đào ngũ trên chiến trường.

Thấy các học viên đều mang vẻ mặt nóng lòng muốn thử, Knox liền mở miệng nói. “Vì sự công bằng trong quá trình tập huấn, hiện giờ, những người có mang công tắc không gian cơ giáp hãy đặt toàn bộ lên đây.”

Những bạn học có cơ giáp riêng rất phối hợp giao công tắc không gian ra, Caesar vừa tháo chiếc đồng hồ mang công tắc không gian màu trắng trên cổ tay, Bạch Vũ liền không phục hét lên. “Chủ nhân chủ nhân, không cần giao ta ra, ta lên biến thành lá cây đi cùng người có được không? Sẽ không bị phát hiện! Làm cơ giáp cấp S, ta hẳn là phải tùy thời tùy chỗ đều bảo vệ chủ nhân!”

Đúng lúc này, Lâm Viễn bên cạnh cũng tháo công tắc không gian màu đỏ trước ngực, giao Chu Tước vào trong tay huấn luyện viên Knox.

Bạch Vũ lập tức sửa lời, nói. “Hay là thôi đi, ta biết chủ nhân có năng lực ưu việt nhất định sẽ bình an vô sự, ta vẫn nên ở lại bảo vệ Chu Tước tiên bối đi!” (==) ôi đáng yêu quá đi~~)

Caesar. “.....”

Caesar mặt không chút thay đổi để lại cái tên suốt ngày làm nhảm này cho huấn luyện viên Knox bảo quản.

Knox cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ, nói. “Hiện giờ là tám giờ ba mươi phút sáng, sau đây các cậu sẽ được đưa đến những khu vực khác nhau trong rừng rậm, trước năm giờ chiều ngày mai, tôi hi vọng tất cả các cậu đều có thể thuận lợi ra khỏi đầu kia của khu rừng.”

Mọi người lập tức chỉnh tề hành lễ với huấn luyện viên Knox. “Rõ! Huấn luyện viên!”

Knox khoát tay, cất cao giọng nói. “Xuất phát!”

Lâm Viễn và Caesar được xe huyền phù đưa đến một cửa vào của rừng rậm, sau khi hạ xuống đất nhìn quanh, đã hoàn toàn không nhìn thấy thân ảnh của những người khác.

Lần tập huấn dã ngoại này chủ yếu là khảo sát kiến thức lý luận của các học viên cùng với sự phối hợp và tín nhiệm trong tổ nhỏ hai người, 25 tổ nhỏ được phân ra đưa đến những lối vào khác nhau của rừng rậm Cologne, địa hình trong rừng rắc rối phức tạp, khoảng cách giữa các tổ khá xa, trừ khi lạc đường đi loạn, bằng không, các học viên ở các tổ khác nhau rất khó gặp được nhau trong rừng rậm.

— Nói cách khác, Lâm Viễn không thể không cùng Caesar ở một chỗ suốt hai ngày một đêm.

Hai người trầm mặc một lát, Lâm Viễn cúi đầu sắp xếp lại các dụng cụ được phát, treo vỏ bao của mã tấu sắc bén bên hông, vũng vàng khoác lều trại nén trên lưng, xắn tay áo, lúc này mới ngẩng đầu đi vào trong rừng rậm.

Cây cối trong rừng rậm Cologne cực kỳ cao lớn rậm rạp, lá cây khô vàng tựa như trải trên mặt đất một tầng thảm thật dày, dẫm lên trên sàn sạt rung động. Ánh sáng chiếu qua khe hở của tầng lá cây bị cắt thành những mảnh nhỏ loang lổ, nhẹ nhàng đung đưa theo gió, bên tai ngẫu nhiên truyền tên tiếng chim kêu thanh thúy, càng tôn thêm bầu không khí tĩnh lặng xung quanh.

Lâm Viễn cúi đầu đi phía trước, Caesar đi theo phía sau, tiếng bước chân sạt liên tiếp vang lên tựa như một bản hòa tấu cực kỳ ấn ý.

Cứ như vậy trầm mặc đi một đoạn, Caesar đột nhiên thấp giọng nói. “Cẩn thận!”

Cơ hồ trong chớp mắt, thân thể Lâm Viễn lập tức xoay chuyển, dùng tay phải rút mã tấu bên hông, chém mạnh về phía bên phải –

Chỉ nghe một tiếng “phốc”, một con rắn dài màu xanh thẫm bị một đao của Lâm Viễn chém thành hai nửa, góc độ ra tay của Lâm Viễn vừa nhanh vừa chuẩn, con rắn kia mới phun đầu lưỡi ra, đã bị Lâm Viễn một nhát chém chết.

Trên thân của con rắn xanh thẫm có hoa văn màu đen phức tạp mà mỹ lệ, đây là loại rắn độc thông thường nhất trong rừng rậm Cologne, bị cắn phải tuy rằng chưa đủ để mất mạng, những chấn chấn cũng sẽ khiến cho người bị thương hôn mê, làm chậm toàn bộ hành trình.

Caesar nhìn xác rắn bị chém làm đôi trên mặt đất, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

— Tiểu quái thú này chưa bao giờ là kẻ yếu đuối.

Chẳng qua, là một Alpha, sinh ra ý muốn bảo hộ đối với Omega của mình, đây là một loại bản năng trời sinh.

Vừa rồi lúc phát hiện ra con rắn kia, trái tim Caesar cơ hồ sắp nhảy lên tận cổ họng, may mà Lâm Viễn phát hiện đúng lúc, hơn nữa còn không chút do dự xử lý nó. Sợ Lâm Viễn bị thương, lòng bàn tay Caesar khẩn trương đến toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Tình huống ngoài ý muốn đầu tiên sau khi đi vào rừng rậm đã vượt qua an toàn, xung quanh lại trở nên im lặng.

Lâm Viễn nhét đao về bên hông, vừa muốn đi lên phía trước, Caesar đột nhiên dùng sức giữ chặt cánh tay Lâm Viễn, xoay người cậu lại đối mặt với mình, hai người mắt đối mắt, Lâm Viễn lập tức dời tầm nhìn, gục đầu xuống nhìn vào tay Caesar đang cầm tay mình, ý bảo hãy buông ra.

Caesar lại không chịu buông tay, mà thấp giọng cười hỏi. “Cậu định cả hai ngày này đều không để ý đến tôi sao?”

Lâm Viễn. “.....”

Trầm mặc một chút, lúc này Lâm Viễn mới xấu hổ liếc mắt nhìn Caesar, nghiêm túc nói. “Chúng ta không nên thân cận quá, cậu đã đánh dấu tôi, chất dẫn dụ của cậu sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với tôi, cậu vừa lại gần, cơ thể tôi sẽ rất không bình thường.” Dứt lời liền đẩy tay Caesar ra, thản nhiên đi về phía trước, nhỏ giọng bổ sung, “Vẫn nên duy trì khoảng cách nhất định đi, tôi đi trước.”

Nhìn thiếu niên cúi đầu đi về phía trước, Caesar không khỏi sửng sốt một chút –

Chất dẫn dụ sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với thân thể?

Lúc trước ở vương cung sau khi đánh dấu xong không phải đã tiêm thuốc ức chế rồi sao? Thuốc ức chế lại thêm đánh dấu tạm thời, ít nhất là trong ba tháng này chất dẫn dụ Omega của Lâm Viễn sẽ an an phận phận bị áp chế xuống mới phải chứ, hiện giờ mà kiểm tra nồng độ chất dẫn dụ trong máu cậu, hẳn là đã hạ thấp đến gần mức 0 rồi, tại sao lại đột nhiên tăng lên?

Đáp án tựa hồ đã hiện lên rõ ràng trước mắt, nhưng Caesar lại bối vì quá vui mừng mà không dám tin.

Bị tiêm thuốc ức chế mà thân thể còn không bình thường, thì chỉ có một khả năng –

Căn bản không phải do ảnh hưởng từ chất dẫn dụ gì hết, mà là người nào đó tự mình động tâm.

Sau khi tới gần thì tim đập nhanh hơn, cái này hoàn toàn không liên quan gì đến nồng độ chất dẫn dụ, mà là tự cậu.... khẩn trương đi?

Nhìn bóng dáng Lâm Viễn, Caesar rốt cuộc nhìn không được hơi hơi cong lên khóe môi.

Tiểu quái thú cậu rốt cuộc cũng thông suốt, chẳng qua, hướng thông suốt lại có chút vấn đề, rõ ràng đã động tâm, lại còn cố chấp cho rằng đó là ảnh hưởng từ chất dẫn dụ sau khi đánh dấu, cho nên mới cố ý trốn tránh Caesar, né suốt nửa tháng trời.

Bất quá, cũng không sao, Caesar có rất nhiều kiên nhẫn với Omega của mình.

Nếu trong lòng tên ngốc trì độn kia có hắc, một ngày nào đó, hẳn sẽ bắt Lâm Viễn phải chính miệng nói ra ba chữ “tôi thích cậu” này.

Caesar tâm tình rất tốt đuổi theo Lâm Viễn.

Hai người một trước một sau duy trì khoảng cách hai mét, nhưng Caesar lại cảm thấy, trái tim bọn họ dường như đang dần dần tới gần nhau hơn.

Khu vực Diêu Quang tinh được khai phá làm căn cứ quân sự này, điều kiện khí hậu kỳ thực cũng không tốt, nhiệt độ chênh lệch ngày đêm rất lớn, ban ngày giống như đang ở trong lò thiêu, đến ban đêm lại chẳng khác nào hầm băng.

Động vật hoang dã trên tinh cầu cũng không nhiều, rừng rậm Cologne mặc dù tương đối nguy hiểm, nhưng ngoại trừ một lượng rắn lớn có chứa kịch độc ra, những dã thú ăn thịt có tính công kích khác như hổ, sói, báo linh tinh đều không sinh sống ở trên tinh cầu này, lần tập huấn dã ngoại này, chỉ cần đối phó với rắn độc, tìm đúng phương hướng không lạc đường, thì sẽ không có khó khăn gì quá lớn đối với Caesar và Lâm Viễn.

Khứu giác và thính giác của Caesar đều cực kỳ linh mẫn, chỉ cần có rắn đến gần, tiếng ma sát với lá cây rất nhỏ cũng không thể thoát khỏi lỗ tai của hắn, lại thêm phản ứng của Lâm Viễn vô cùng nhanh nhẹn, rắn độc thông thường còn chưa kịp phun đầu lưỡi ra, đã bị cậu gọn gàng dứt khoát một đao chém đứt.

Hai người mặc dù không nói nhiều, nhưng lại phối hợp vô cùng ăn ý, một đường đi cũng không có gì nguy hiểm.

Omega tiểu quái thú Lâm Viễn đồng học luôn rất có thiên phú về phương diện đánh nhau, dưới sự chỉ dạy của người từng là đội trưởng đội cận vệ quân đoàn Âm Dạ – Chu Nghị, khả năng chiến đấu của Lâm Viễn cực kỳ xuất sắc, đi phía trước gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật, bộ dáng uy phong lẫm lẫm kia thoạt nhìn rất giống một chiến sĩ anh dũng.

Caesar rất thưởng thức Omega bạo lực nhà mình.

So với đơn phương bảo vệ, cảm giác có thể sống vai chiến đấu với người mình thích như thế này kỳ thật còn tốt hơn.

Hai người đi bộ suốt năm mươi km, ánh sáng trong rừng dần dần tối đi, đến lúc hoàng hôn, hai người rốt cuộc cũng xâm nhập vào sâu trong địa phận của rừng rậm.

Caesar đã sớm im lặng đuổi theo bước chân của Lâm Viễn, từ một trước một sau biến thành sóng vai cùng đi.

Alpha từng đánh dấu mình tới gần làm cho tim Lâm Viễn nhất thời đập như trống, nhưng dù sao ở trong rừng rậm, khoảng cách giữa đội hữu quá xa cũng không tiện phối hợp với nhau, mà ngoại trừ việc tìm đập nhanh hơn thì thân thể cậu cũng không có gì bất thường, Lâm Viễn đành phải tạm thời nhẫn nại.

Còn lại hai phần ba lộ trình, sắc trời bắt đầu tối sầm, bọn họ cần phải đẩy nhanh tốc độ, đề cao cảnh giác.

Lại đi thêm một đoạn, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nước chảy róc rách, hai người đi về phía trước vài bước, quả nhiên thấy một con sông.

Con sông rất rộng, nước trong veo, đứng ở bên bờ có thể nhìn thấy rất rõ các loại đá hình thù khác nhau ở dưới đáy sông, mà phần giữa sông lại sâu không thấy đáy, hai người đều không có cách nào tính toán chuẩn xác được độ sâu ở nơi đó.

Caesar mở miệng hỏi. “Cậu biết bơi chứ?”

Lâm Viễn mở miệng nói. “Bơi qua đó sao?”

Hai người như có thần giao cách cảm đồng thời lên tiếng, lại đồng thời ngậm miệng lại.

Caesar quay đầu, mỉm cười nhìn Lâm Viễn nói. “Tôi không thành vấn đề, cậu thì sao?”

Lâm Viễn tránh đi tầm mắt của hắn, nói. “Tôi cũng thế.”

Lâm Viễn dứt lời liền tay chân lạnh lẽo cởi bỏ áo khoác và giày, cuộn ống quần lên, Caesar nhặt hai nhánh cây ở bên cạnh, đưa cho Lâm Viễn một cây, thuận tay đón lấy ba lô trên lưng Lâm Viễn, đóng gói quần áo cậu cởi ra bỏ vào trong túi, khoác lên người mình, nói. “Tôi đi trước dò đường, cậu theo phía sau đi.”

“Được.” Lâm Viễn cũng không nhiều lời, thận trọng gật gật đầu với Caesar.

Caesar dùng nhánh cây dò xét đáy sông, chân trần dẫn đầu bước vào, Lâm Viễn lập tức đuổi theo hần.

Hiện giờ là đầu mùa xuân, nước sông lạnh lẽo đến thấu xương, Lâm Viễn bị lạnh run lên một chút, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại, cẩn thận tiếp tục đi về phía trước. Nước sông dần dần trở nên sâu hơn, nhanh chóng bao phủ đầu gối, cho đến khi vượt qua phần eo, Lâm Viễn mới bỏ nhánh cây đi, chuẩn bị bơi về phía trước.

Đúng lúc này, cẳng chân đột nhiên tê rần –

Cảm giác đau đớn kỳ quái lướt qua trong chớp mắt, giống như bị thứ gì đó cắn một ngụm, lại phẳng phất chỉ là ảo giác.

Lâm Viễn sửng sốt một chút, cúi đầu nhìn xuống, sắc trời đã tối dần, căn bản không thể nhìn rõ đáy sông, cũng không biết là bị cái gì cắn, Lâm Viễn mặc dù có chút bất an, nhưng lúc này cũng không kịp suy nghĩ, thấy Caesar đang bơi ở phía trước, Lâm Viễn đành phải mau chóng đi theo hần.

Con sông này vô cùng rộng lớn, Lâm Viễn và Caesar bơi gần hai mươi phút mới gian nan tới được bờ sông.

Quần áo đều ướt hết, bị gió thổi qua lạnh đến phát run, sắc trời cũng đã tối hẳn, trong rừng rậm nổi lên một tầng sương mù dày đặc, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, rõ ràng là không thể đi tiếp được nữa.

Caesar liền đề nghị. “Không bằng chúng ta nghỉ ngơi trước đi, cậu phụ trách nhóm lửa, tôi đi dựng lều trại.”

Lâm Viễn đành phải gật gật đầu đồng ý.

Caesar vừa rời trước lúc bơi đã đem lều trại và áo khoác của hai người đóng gói nhét trong ba lô, ba lô dựng lều trại là sản phẩm làm từ plastic, có thể chống nước, áo khoác không bị ướt, lát nữa có thể phủ thêm bên ngoài, cởi quần áo ướt ra hong khô.

Caesar nhanh chóng tìm một khoảng đất trống, chuẩn bị dựng lều.

Thấy trong túi có hai chiếc lều trại loại nhỏ, Caesar nghĩ nghĩ, lén lút đem một cái giấu đi ở nơi Lâm Viễn không nhìn thấy, làm bộ chỉ phát có một cái, biểu tình bình tĩnh nhanh chóng dựng xong lều trại.

Lúc xoay người trở về, trời đã hoàn toàn tối đen, Lâm Viễn ở bên cạnh đã đốt lửa xong, để tránh xảy ra hỏa hoạn, cậu còn rất cẩn thận dọn sạch đồng lá cây xung quanh.

Lúc này, thiếu niên đang ngồi bên cạnh đồng lửa, nhẹ nhàng xoa xoa tay sưởi ấm, dưới ánh lửa bập bùng, mặt cậu tựa hồ cũng bị nhuộm một tầng đỏ ửng, trong đôi mắt đen láy trong veo nổi lên hai ngọn lửa nhỏ, giống như ánh sao sáng ngời rực rỡ trên nền trời đen tối.

Rõ ràng là bên trong rừng rậm gió đêm lạnh thấu xương, thế nhưng, nhìn hình ảnh Omega của mình im lặng ngồi ở đó sưởi ấm, đáy lòng Caesar lại đột nhiên ấm áp hẳn lên.

Rõ ràng là điều kiện dã ngoại gian khổ, thế nhưng có Lâm Viễn bên cạnh, Caesar lại cảm thấy tâm tình thoải mái tựa như đang đi nghỉ phép với Omega của mình.

Caesar nhặt hai nhánh cây ở bên cạnh, lúc này mới đi đến bên người Lâm Viễn, đưa áo khoác quân trang khô ráo và nhánh cây cho cậu, thấp giọng nói. “Cởi hết quần áo ướt ra hong khô đi, cậu mặc như vậy sẽ bị cảm mất.”

Thấy Lâm Viễn có chút do dự, Caesar liền chủ động tránh ra, nói. “Tôi đi chuẩn bị chút đồ ăn.”

Caesar xắn ống quần xoay người đi đến bờ sông bắt cá, tuy rằng chưa có kinh nghiệm đối với dã ngoại sinh tồn, nhưng vào lúc này, cảm quan sâu sắc được phụ vương bồi dưỡng từ nhỏ đã giúp hần rất nhiều. Với thị giác, khứu giác, thính giác đều cực kỳ linh mẫn, Caesar nhanh chóng dùng mấy nhánh cây xiên vài con cá lớn béo mập đi lên, trở lại bên cạnh đồng lửa, xử lý đơn giản một chút, liền chuẩn bị nướng cá.

Hai người đi cả ngày, bụng cũng đã đói đến kẹp lép, cần phải ăn gì đó để khôi phục năng lượng.

Caesar xử lý xong bốn con cá, xiên trên nhánh cây chuẩn bị nướng, nghiêng đầu thì thấy, Lâm Viễn đã cởi hết áo sơ mi ướt đầm và quần xuống, vắt lên bên cạnh để hong khô. Cậu khoác quần trang dày nặng lên trên người, ôm đầu gối ngồi đó sưởi ấm, lồng ngực trắng nõn như ẩn như hiện dưới áo khoác quần trang, một phần cẳng chân cũng lộ ra ngoài....

Hình ảnh nửa che nửa đậy như vậy so với trần trụi hoàn toàn còn khiến người ta động tâm hơn.

Caesar nhìn thoáng qua hai chân thon dài của cậu, nhin không được nuốt nuốt nước miếng, lập tức dời tầm mắt.

Ngồi xuống phía bên kia đồng lửa, Caesar cũng cởi quần áo ướt sũng trên người ra treo lên nhánh cây hong khô, ngồi xếp bằng dưới đất, học bộ dáng Lâm Viễn khoác áo khoác quần trang giữ ấm.

Alpha mười tám tuổi đã phát dục tương đối, dáng người tinh tráng rắn chắc, lồng ngực rộng lớn, hai chân thon dài hữu lực, cơ bụng sáu múi chắc nịch lại xinh đẹp. Lâm Viễn ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, không biết vì sao, tim lại đột nhiên đập mạnh, cách đồng lửa nhìn thẳng vào nhau như vậy, trong mắt hai người tựa hồ đều nổi lên một ngọn lửa, không khí có vẻ càng thêm ái muội.

Hai người không nói chuyện, bên tai chỉ còn lại tiếng nhánh cây bị đốt kêu lên tanh tách.

Lâm Viễn ngồi lâu, cảm giác chân có chút tê, đổi tư thế duỗi đùi phải ra.

Đúng lúc này, Caesar đột nhiên đi đến, cầm lấy mắt cá chân Lâm Viễn, kéo toàn bộ đùi phải của cậu vào trong lòng mình, chỉ vào vị trí phía trên mắt cá chân, lo lắng hỏi. “Chân của cậu bị thương?”

Lâm Viễn cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy trên cẳng chân có một miệng vết thương nhỏ.

Lúc này, làn da xung quanh miệng vết thương đã sưng đỏ lên rõ rệt, dưới ánh sáng của ngọn lửa càng có vẻ dữ tợn.

Hết chương 73.

74. Quyển 3 - Chương 74: Tập Huấn Dã Ngoại(2)

Lúc Lâm Viễn qua sông quả thực có cảm thấy cẳng chân hơi hơi tê giống như bị cái gì cắn một phát, chỉ là, khi ấy trời quá tối không thấy rõ tình huống trong nước, loại cảm giác này lại rất nhỏ, miệng vết thương cũng không đau không ngứa, Lâm Viễn vội vã qua sông nên không để ý đến, không ngờ chỉ có một lát, miệng vết thương kia cứ nhiên lại sưng đỏ như vậy, làn da xung quanh sưng hết lên thành một bọc to, so sánh hai chân có vẻ hơi buồn cười.

Caesar liếc mắt nhìn miệng vết thương, nhanh chóng đưa ra kết luận. “Cậu bị rắn cắn đúng không?”

Lâm Viễn nói. “Lúc qua sông hình như có bị cắn một phát, miệng vết thương không đau nên tôi...”

Đối diện với ánh mắt trách móc của Caesar, Lâm Viễn đành phải ngậm miệng không nói gì nữa.

Đúng là cậu đã quá chủ quan, thấy miệng vết thương nhỏ lại không đau không ngứa, còn tưởng là bị cá nhỏ trong nước nhẹ nhàng cắn một ngụm, không nghĩ đến lại là rắn nước, trong nước sông ở rừng rậm Cologne quả thật có một loại rắn chỉ to bằng ngón tay người, tốc độ di chuyển cực nhanh, độc tố của loại rắn nước này có tác dụng rất mau, chỉ trong chốc lát cả cẳng chân sẽ sưng đỏ lên. Đáng mừng là, loại rắn độc này không tạo ra uy hiếp đối với tính mệnh con người, chẳng qua nếu không kịp thời xử lý miệng vết thương, có lẽ ngày mai chân sẽ sưng thành chân voi, cần bản không thể đi đường được nữa.

May mà huấn luyện viên đã phát cho một ít thuốc khẩn cấp, Caesar xoay người lấy mấy tuýp thuốc mỡ từ trong bao dụng cụ, đi đến trước mặt Lâm Viễn, quỳ một gối xuống, thật cẩn thận kéo chân cậu vào lòng.

Lâm Viễn vội vàng nói. “Tôi tự làm được.”

Lâm Viễn muốn rút chân, Caesar lại nắm chặt mắt cá chân của cậu, thấp giọng nói. “Đừng lộn xộn.”

Lâm Viễn. “.....”

Lâm Viễn đành phải cứng ngắc không dám lộn xộn.

Cẳng chân trần trụi đặt trong lòng Caesar, ngón chân vừa vịn để trên bụng hắn, mũi chân thậm chí còn cảm nhận được cơ thịt rắn chắc và nhiệt độ cơ thể nóng rực của hắn....

Tư thế như vậy làm cho Lâm Viễn vô cùng xấu hổ, cũng không biết có phải do lửa cháy quá to hay không, mà lỗ tai bị nung cũng có chút nóng lên.

Thái độ của Caesar trái lại rất tự nhiên, vẻ mặt nghiêm túc cúi đầu xử lý miệng vết thương cho Lâm Viễn.

Caesar nhẹ nhàng nặn hết mủ trên miệng vết thương, dùng tay bóp thuốc mỡ lên vết thương, động tác mềm nhẹ chậm rãi đều đặn, vì để tăng tốc độ hấp thu thuốc, hắn còn nhẹ nhàng mát xa trên cẳng chân Lâm Viễn.

Lâm Viễn chỉ thấy từ vị trí sưng đỏ trên cẳng chân truyền đến một cảm giác mát lạnh khoan khoái, trên mặt lại không tự chủ được nóng lên.

Hai người đều là nam, chân bị đối phương ôm vào ngực mát xa, thật sự là rất xấu hổ...

Caesar nhẹ nhàng xoa ấn trên cẳng chân Lâm Viễn thật lâu, cho đến khi thuốc mỡ hoàn toàn tan đi ở chỗ bị sưng, lúc này mới buông Lâm Viễn ra.

Lâm Viễn lập tức rút chân về, làm bộ bình tĩnh cúi đầu xuống.

Hai người cùng ngồi bên cạnh đồng lửa nướng cá, Lâm Viễn nhìn chăm chăm lên con cá trước mặt, ánh mắt Caesar lại vẫn chăm chú vào Lâm Viễn.

Những ngôi sao tựa như vụn kim cương tản khắp bầu trời lấp lánh tỏa sáng, ngọn lửa rừng rực cháy, nhảy lên từng đoàn hỏa diễm giống như phối hợp với nhịp đập trái tim, bên tai là tiếng vang tanh tách của cành cây bị đốt, ngẫu nhiên còn kèm theo tiếng kêu của côn trùng bên trong rừng rậm, trong không khí phảng phất mùi thịt nướng, hương cá nướng tươi ngon dễ chịu.

Trong đêm khuya yên tĩnh giữa vùng hoang dã, cứ im lặng như vậy cùng ngồi bên đồng lửa, tựa như toàn bộ thế giới chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Tín nhiệm lẫn nhau, dựa vào nhau.

Cho dù thật lâu sau này nhớ lại, khung cảnh kia, ở trong ký ức của Caesar vẫn ấm áp như gió xuân.

Cá nướng của Caesar rất nhanh đã chín, ngửi được mùi thơm của thịt nướng, bụng Lâm Viễn lập tức phối hợp kêu lên ọt ọt, đưa con cá lớn nhất cho cậu, Lâm Viễn liền vội vàng nói một tiếng cảm ơn, nhận lấy cá nướng ăn từng ngụm từng ngụm.

Cả ngày chưa ăn cơm, bụng cậu sắp đói đến dệp lại rồi.

Tuy rằng không hề có gia vị gì, nhưng thịt cá được nướng ở nơi hoang dã, ăn trong tình trạng đói khát cũng đặc biệt ngon miệng.

Lâm Viễn nhanh chóng ăn sạch một con cá lớn, nhịn không được ngẩng đầu nói với Caesar. “Rất ngon.”

Tiểu gia hỏa hai mắt tỏa sáng nhìn mấy con cá, chẳng khác nào một con mèo lớn xác đang vẫy vẫy đuôi.

Caesar mỉm cười một chút, lại đưa cho cậu một con cá,

Lâm Viễn lập tức không khách khí nhận lấy, vùi đầu ăn tiếp.

Ăn hết cả hai con cá lớn, rốt cục cũng lấp đầy được bụng. Lâm Viễn thỏa mãn xoa xoa miệng, nói. “Không còn sớm nữa, hay là chúng ta nghỉ ngơi trước đi? Ngày mai còn phải đi một quãng đường rất dài nữa.”

Giờ đã là mười giờ tối, mệt mỏi cả ngày, hai người cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức cho lộ trình ngày mai. Thấy Caesar không có ý kiến, Lâm Viễn liền mặc quần và áo sơ mi vừa hong khô vào, xoay người đi về phía lều trại.

Lúc Caesar mặc xong quần áo đi vào lều trại, Lâm Viễn đang ở bên trong sắp xếp lại chăn.

Thấy Caesar đi vào, Lâm Viễn có chút xấu hổ nói. “Lều trại này thật quá nhỏ....”

Lều trại nhỏ chiều ngang chỉ có một mét năm, hai nam sinh nằm xuống song song, khoảng cách giữa hai bên cơ hồ chẳng còn lại bao nhiêu.

Caesar không nói cho Lâm Viễn, trong túi đồ được phát kỳ thật có hai cái lều trại, hắn chỉ dựng lên một cái, tất nhiên là vì ban đêm rất lạnh, hai người ngủ cùng một cái lều nhỏ sẽ ấm áp hơn, có thể phối hợp với nhau, còn có thể thuận tiện tâm sự một chút gia tăng tình cảm.

Về phần lều trại quá nhỏ....

Khụ khụ, bởi vì cái này vốn dĩ là dành cho một người ngủ.

Caesar lén lút giấu một cái lều đi, bề ngoài lại vô cùng bình tĩnh nói. “Không sao, chen một chút thôi.”

Lâm Viễn cũng không tiện có ý kiến gì.

Dù sao cũng đang ở bên ngoài, làm gì có giường lớn rộng hơn hai mét có thể lăn qua lăn lại cho cậu ngủ? Có lều trại đã là không tồi rồi, ít nhất không cần ngủ bên ngoài hứng một đêm gió lạnh.

Lâm Viễn tìm một cái chăn đắp, nằm xuống bên trái lều trại.

Loại chăn quân dụng này rất nhỏ, chỉ che vừa thân thể. Dưới lều trại mặc dù đã có một tầng plastic chống nước, nhưng dù sao cũng nằm sát mặt đất, đất trong rừng có độ ẩm rất cao, vừa nằm xuống, cảm giác rét buốt liên tục tiếp rớt vào da, sau lưng một mảng lạnh lẽo, cũng chẳng khác gì so với trực tiếp ngủ trên đất cả. Lâm Viễn lạnh đến run rẩy, lập tức bọc kín chăn, chịu đựng cái rét thấu xương, gắt gao nhắm mắt lại.

Caesar nằm xuống bên cạnh cậu, hai người không hề nói chuyện, trong lều trại nhất thời yên tĩnh đến độ có thể nghe thấy cả tiếng hít thở của nhau.

Cũng không biết qua bao lâu, ngay khi Lâm Viễn đã lạnh đến răng đánh vào nhau, đột nhiên nghe thấy Caesar thấp giọng hỏi. “Cậu không lạnh sao?”

Lâm Viễn. “.....”

Thấy Lâm Viễn không có phản ứng, Caesar thản nhiên nói. “Trên đất rất lạnh, lót chăn ở dưới chắc sẽ ấm áp hơn nhiều.”

Caesar vừa dứt lời liền quyết đoán ngồi dậy, đưa tay mở đèn pin của chiếc máy truyền tin loại nhỏ mà huấn luyện viên phát cho, run run nhắc chăn của mình lên, nói. “Tiểu Viễn, cậu đứng lên một chút, ôm cả chăn của cậu lên.”

Lâm Viễn đành phải phối hợp đứng lên, ôm lấy chăn trên mặt đất.

Caesar cẩn thận trải ngang chăn của mình lên mặt đất, lúc này mới cười cười nói. “Được rồi, ngủ đi.”

Lâm Viễn nhìn không được hỏi. “Cậu dùng cái gì?”

Caesar nói. “Tôi đắp áo khoác là được rồi.”

Caesar tắt đèn pin của máy truyền tin đi, Lâm Viễn đành phải nằm xuống. Phía dưới được lót một tầng chăn mềm mại, rõ ràng ấm hơn rất nhiều so với trực tiếp ngủ trên đất. Chỉ là, cơ thể ấm áp, nhưng lòng lại không yên — Caesar đem chăn lót ở phía dưới, vậy hắn đắp cái gì? Chỉ có mỗi áo khoác quân trang chắc chắn sẽ rất lạnh đi? Hơn nữa, Caesar cao như vậy, áo khoác căn bản không che hết được.

Lâm Viễn trầm mặc một lát, rốt cuộc nhìn không được nói. “Nếu không, cùng nhau đắp cái chăn này đi? Xoay ngang chắc là đủ.”

— Trong bóng tối, Caesar hơi hơi nhếch lên khóe môi. (==)))

Hắn sẽ không ép buộc Lâm Viễn, hắn chỉ nghĩ cách làm cho Lâm Viễn buông bỏ phòng bị, khổ nhục kế là hiệu quả nhất đối với tên nhóc tâm địa thiện lương này.

Vì thế, tiểu vương tử Caesar đạt được âm mưu, ngoài miệng nói “Đắp chăn của cậu như vậy có vẻ không tốt lắm đâu”, sau đó khi Lâm Viễn nói ra hai chữ “Không sao”, lập tức nhanh chóng chen vào trong chăn của bạn học Lâm Viễn.

Lâm Viễn. “.....”

Trong ổ chăn đột nhiên nhiều thêm một người, hơn nữa còn là Alpha huyết thống tinh thuần, cảm giác tồn tại rất mạnh, điều này làm cho Lâm Viễn cực kỳ không quen.

Nhưng mà, điều kiện dã ngoại gian khổ, Caesar đã chủ động đem chăn của mình trải dưới đất, Lâm Viễn cũng không thể ích kỷ hưởng thụ sự đóng góp của hắn. Để hắn phải đắp quân trang, còn mình lại an tâm đắp chăn ngủ.... loại chuyện vô tâm với đội hữu như vậy, Lâm Viễn không thể làm được.

Ngày mai còn một quãng đường rất dài phải đi, buổi tối cần dưỡng sức thật tốt, lúc này không nên rối rắm nhiều chuyện làm gì. Lâm Viễn nghĩ nghĩ, liền dứt khoát đưa ra quyết định, xoay ngang chăn, chia một nửa cho Caesar đắp, lúc này mới nghiêng người nhắm mắt lại.

Sự thật chứng minh, có một số người da mặt rất dày, nhất định sẽ được một tác lại muốn tiến một thước.

Hai người nằm song song trong chốc lát, ổ chăn còn chưa nóng lên, Lâm Viễn lại đột nhiên cảm thấy một thân thể ấm áp sát đến từ sau lưng, một bàn tay đặt trên thắt lưng cậu, sau đó, cánh tay siết chặt, bản thân liền bị người nào đó ôm vào trong ngực.

“.....” Lâm Viễn sửng sốt một chút, lập tức giãy giụa, thấp giọng nói, “Caesar, buông ra....”

Caesar không buông ra, trái lại còn cúi đầu, đôi môi nóng rực chuẩn xác hôn lên dấu hiệu sau gáy Lâm Viễn.

Sống lưng Lâm Viễn đột nhiên cứng đờ, cắn chặt môi không dám phát ra thanh âm, cậu sợ vừa mở miệng, sẽ nhận không được rên rỉ thành tiếng.

Loại cảm giác này thật sự quá mãnh liệt, cả thân thể bị khí tức ấm áp mà quen thuộc của Alpha này bao lấy, dấu hiệu miễn cảm sau gáy bị hắn nhẹ nhàng liếm hôn, nụ hôn ấm áp dường như đọng lại ở đáy lòng, khiến cho trái tim Lâm Viễn đột nhiên run lên.

Không gian kín mít của lều trại vốn đã vô cùng nhỏ hẹp, hơi thở hai người giao hòa, trong bóng tối, thính giác tựa hồ trở nên đặc biệt nhạy cảm.

Là tim ai đập nhanh như trống?

Lâm Viễn thậm chí còn phân không rõ, rốt cuộc của là bản thân mình, hay là Caesar đang dán ở sau lưng mình.

Tiếng tim đập kịch liệt như vậy làm cho không khí bên trong lều trại dường như trở nên ấm hơn, cảm giác rét lạnh vừa rồi nhanh chóng rút đi, cả thân thể Lâm Viễn bắt đầu nóng dần, dấu hiệu dưới sự liếm hôn không ngừng của Caesar, khí quan nào đó ở hạ thân thậm chí còn rất mất mặt dựng thẳng lên.

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm trầm thấp của Caesar. “Tiểu Viễn, đừng trốn tránh tôi, có được không?”

Lâm Viễn. “.....”

Caesar nhẹ nhàng ôm chặt Lâm Viễn từ phía sau, một bàn tay đặt bên hông cậu, tay còn lại để ở trước ngực, ôm cả người Lâm Viễn vào trong lòng mình, lúc này mới thấp giọng nói. “Tôi biết, cậu làm Beta nhiều năm như vậy, về tâm lý nhất thời không thể chấp nhận việc cùng một chỗ với Alpha. Không sao cả, tôi sẵn lòng chờ cậu.... Cho tôi cơ hội chờ đợi cậu, có được không?”

Lâm Viễn. “.....”

Thanh âm Caesar phát ra càng trở nên ôn nhu. “Cậu cũng không chán ghét tôi, tại sao lại không muốn thử cùng một chỗ với tôi xem sao? Tôi không phải loại người theo chủ nghĩa Chauvin khinh thường Omega, trái lại, tôi sẽ tôn trọng tự do của cậu. Đối với tôi, chỉ cần cậu vui vẻ, cho dù cậu muốn làm gì tôi cũng sẽ ủng

hộ cậu.” Caesar dừng một chút, lại ôm chặt hơn, trong giọng nói trầm thấp lộ ra ý cười, “Cậu xem, tôi hiện tại không phải đã đứng cùng một chiến tuyến với cậu, ủng hộ cậu tiếp tục đi học hay sao?”

Lâm Viễn. “.....”

Hai người dựa vào quá gần, lúc hắn nói chuyện, Lâm Viễn thậm chí còn có thể cảm nhận được lồng ngực hắn hơi hơi rung động.

Trong đêm khuya tĩnh lặng nơi đây, tiếng nói trầm thấp dễ nghe của Caesar chậm rãi lướt qua màng tai, ngữ khí ôn nhu tựa như mang theo câu thần chú mê hoặc, Lâm Viễn bị hắn ôm vào trong lồng ngực ấm áp, nghe hắn nghiêm túc mà ôn nhu bày tỏ....

Một sợi dây nào đó dưới đáy lòng, dường như đột nhiên bị nhẹ nhàng xao động.

Trong khoảnh khắc, cậu thậm chí còn không thể thốt ra một chữ “không”.

— Đúng vậy, Caesar khác với những Alpha kia.

— Sau khi biết mình là Omega, thái độ của hắn với mình vẫn chẳng khác nào khi còn là Beta.

— Nên cho hắn một cơ hội sao? Bản thân mình thật sự muốn cùng một chỗ với một Alpha nam sao?

Ở trong lồng ngực ấm áp của Caesar, tín niệm mà Lâm Viễn vốn luôn kiên định đột nhiên bắt đầu dao động.

Đúng lúc này, Caesar đột nhiên nhẹ nhàng dùng lực, xoay thân thể Lâm Viễn lại, mặt đối mặt ôm Lâm Viễn, trầm giọng nói. “Tôi muốn hôn cậu.” Caesar vươn ngón cái ra, nhẹ nhàng sấp tới bờ môi mềm mại của Lâm Viễn, “Nếu không thích, cậu có thể đẩy tôi ra bất cứ lúc nào.”

Lâm Viễn. “.....”

Còn chưa kịp nói gì, môi đã bị hắn ôn nhu hôn trụ.

Caesar đầu tiên là ngậm lấy hai phiến môi của Lâm Viễn, kiên nhẫn liếm hôn một chút, làm cho môi Lâm Viễn trở nên ướt át, lúc này mới dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua kẽ môi, cạy mở khớp hàm, chậm rãi xâm nhập vào trong miệng.

Lâm Viễn có chút khản trương, cứng ngắc ở đó không nhúc nhích.

Đầu lưỡi Caesar tựa như trấn an, chậm rãi lướt qua niêm mạc trong khoang miệng, Lâm Viễn thậm chí có thể cảm nhận được rõ ràng chút tê dại mà ấm áp khi tựa lưỡi ma sát với niêm mạc miệng, đầu lưỡi cứng ngắc bị hắn nhẹ nhàng cuốn lấy, kiên nhẫn lật quấy, duyên mát, nước bọt của hai người giao hòa với nhau, một tia khoái cảm kỳ diệu theo xương sống chậm rãi truyền lên đại não, trái tim bắt đầu nhảy lên kịch liệt, cả thân thể cũng bắt đầu nóng lên.

Nụ hôn cẩn thận như vậy, không hề có chút ép buộc nào, trái lại còn tràn đầy ôn nhu và cưng chiều.

— Cảm giác được tôn trọng này thật tốt.

Cho dù không phải bản thân chủ động, nhưng Caesar hôn thật sự rất thoải mái, rất ấm áp, Lâm Viễn cư nhiên quên mất quyền lợi có thể đẩy hắn ra bất cứ lúc nào của mình.

Khi nụ hôn sâu kết thúc, tim hai người đều đập có chút mất tốc độ, tiếng tim đập bang bang trong lồng ngực yên tĩnh nghe vào tai đặc biệt rõ ràng.

Im lặng thở hỗn hển một lát, lúc này Caesar mới thấp giọng hỏi. “Cảm thấy thế nào?”

Lâm Viễn trầm mặc một chút, gãi gãi đầu, thành thực trả lời. “..... Không tồi.”

Caesar nhin không được mỉm cười, gắt gao ôm tiểu quái thú vừa thông suốt vào trong ngực, tựa như dụ dỗ trầm giọng nói. “Nếu không chán ghét, vậy thì cùng một chỗ với tôi thử xem sao, có được không?”

Lâm Viễn. “.....”

Tuy rằng cảm thấy việc cùng một chỗ với nam sinh thật sự rất khó có thể tưởng tượng được, thế nhưng, không thể phủ nhận, cậu không hề phản cảm với Caesar. Nếu như bị những người khác làm như vậy, có lẽ

Lâm Viễn đã sớm vung nắm đấm, nhưng khi bị Caesar hôn môi, Lâm Viễn lại có cảm giác rất khản trương, tim đập loạn nhịp.

Thậm chí còn cảm thấy, cùng Alpha hôn môi rất thoải mái, không có ghê tởm như trong tưởng tượng?

— Coi như là ảnh hưởng từ chất dẫn dụ đi nữa, dù sao, Caesar cũng rất đặc biệt đối với cậu.

— Nếu thật sự muốn tìm một Alpha để hẹn hò, Caesar chính là lựa chọn duy nhất của cậu.

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn cũng không rời rắm nữa, gật gật đầu, nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy Caesar.

Nhận thấy được Lâm Viễn đang trức trặc đáp lại, trái tim Caesar bỗng nhiên nảy lên, cổ nén tâm tình kích động, ra vẻ bình tĩnh hôn lên trán Lâm Viễn, bàn tay đang ôm eo cậu linh hoạt chuyển lên phía trước, ba một tiếng quyết đoán cởi bỏ thắt lưng trên quần Lâm Viễn, ngón tay thon dài trượt vào theo viền quần lót.

Lâm Viễn lập tức bắt lấy tay Caesar, hơi thở bất ổn hỏi. “Cậu làm gì?”

Caesar thò bàn tay vào, cầm lấy khí quan âm áp đã hoàn toàn đứng thẳng, thấp giọng mỉm cười nói. “Thân thể cậu có phản ứng, là Alpha của cậu, tôi đương nhiên phải vì cậu phục vụ, không phải sao?”

“.....” Mặt Lâm Viễn đột nhiên đỏ lên.

Bị Caesar hôn đến cứng rần, loại chuyện này đối với cậu mà nói, hoàn toàn là một trải nghiệm xa lạ.

Tính khí bị Caesar nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay, lưng Lâm Viễn nhất thời nổi lên một tầng da gà, nhưng kỳ quái là, cậu cũng không phản cảm, thậm chí cảm giác được Caesar nắm lấy thật sự..... rất thoải mái.

“Ừm....” Tiếng rên rỉ trức trặc tràn ra bên môi, động tác của Caesar càng trở nên ôn nhu.

Muốn từng bước một dỡ bỏ phòng tuyến của tiểu quái thú, Caesar rất có kiên nhẫn đối với Omega của mình.

Hắn cũng không phải chỉ đơn giản muốn đánh dấu trên thân thể, mà là muốn Lâm Viễn thực sự chấp nhận hắn, yêu hắn.

Trên thực tế, Caesar dùng tay phục vụ Lâm Viễn đã là lần thứ hai, chẳng qua đối với Lâm Viễn mà nói lại là kích thích mới mẻ lần đầu trải qua, trong lần đầu tiên tại vương cung, Lâm Viễn hoàn toàn mất đi lý trí, căn bản không nhớ rõ đã xảy ra cái gì, lúc này ở trong trạng thái cực kỳ tỉnh táo, nhưng lại là trong lều trại ở vùng dã ngoại hoang vu.

Trong đêm tối, thị giác bị hạn chế, nên xúc cảm càng trở nên rõ ràng.

Mỗi một động tác của Caesar đều khiến trái tim Lâm Viễn đập mất tốc độ, máu trong cơ thể cấp tốc dồn xuống hạ thân.

Ngón tay hắn thon dài mà hữu lực, chậm chậm trượt động theo tiết tấu, còn rất ôn nhu dùng một tay kia chăm sóc hai quả cầu thịt, khi niết khi ấn, đỉnh lỗ tính khí yếu ớt bị hắn dùng móng tay nhẹ nhàng chà qua, khoái cảm kịch liệt giống như thủy triều nháy mắt bao phủ toàn thân. Lâm Viễn cứng ngắc nằm ở đó, hơi thở dồn dập, mặc cho Caesar nắm lấy tính khí miễn cưỡng của mình liên tục đùa bỡn trong lòng bàn tay.

“A..... A.... Ca..Caesar.....”

Ngón tay Lâm Viễn dùng lực nắm lấy áo sơ mi của hắn, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tầng sương mù.

Caesar dán lên môi cậu, thấp giọng nói. “Thả lỏng, cố gắng hưởng thụ.”

Thanh âm khàn khàn trầm thấp vang vọng trong căn lều nhỏ hẹp, nghe vào tai đặc biệt gợi cảm mê người.

Trong bóng tối, cảm quan trở nên sâu sắc hơn, hô hấp của Alpha trước mặt phả ở trên môi, trong lồng ngực truyền đến tiếng tim đập kịch liệt, còn có xúc cảm rõ ràng mỗi lần ngón tay hắn chuyển động cao thấp.....

Lâm Viễn nhắm hai mắt lại, lông mi bắt đầu kịch liệt run rẩy.

“Ừm.... ừm a a.....”

Lâm Viễn trên phương diện này kinh nghiệm cơ hồ là số không, bị kỹ thuật cao siêu của Caesar làm cho liên tục thở gấp.

Thân thể tựa hồ đã hoàn toàn thoát khỏi sự điều khiển của lý trí, dục vọng ở sâu trong thân thể bị Caesar triệt để đánh thức, thân thể bị hấn thúc giục, trêu ghẹo, tính khí mất cảm dưới sự dẫn dắt của tay phải Caesar đạt được khoái cảm cực hạn.

Rốt cuộc, dưới một phen xoa nắn gia tốc của Caesar, Lâm Viễn liền cảm thấy đại não trống rỗng trong giây lát –

“A.....”

Theo tiếng rên rỉ ngẩn ngủ, bụng Lâm Viễn run rẩy một trận, một lượng lớn chất lỏng ấm áp bắn toàn bộ trong lòng bàn tay Caesar.

Trong lều trại không có đèn, bởi vậy, Caesar không nhìn thấy được, tiểu quái thú trong bóng đêm, gương mặt hồng như cua bị nấu chín.

Hết chương 74.

75. Quyển 3 - Chương 75: Tập Huấn Dã Ngoại(3)

Sau khi đạt cao trào, Lâm Viễn nằm trong vòng tay ấm áp của Caesar, giống như một chú mèo được thỏa mãn, toàn thân đều lười biếng không muốn động đậy. Dư vị khoái cảm mãnh liệt như thủy triều thông thả quét qua từng lỗ chân lông trên cơ thể, làm cho Lâm Viễn cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Có lẽ là vì từ nhỏ đến lớn đều tiêm thuốc ức chế, Lâm Viễn luôn rất lạnh nhạt với dục vọng, sau khi lớn lên cũng rất ít tự an ủi, hứng thú của cậu đều đặt hết ở thao tác cơ giáp và các loại lịch sử quân sự, vô cùng trức trặc về phương diện này. Mà hôm nay, khi Caesar dùng tay giúp cậu, mang đến cho cơ thể cậu một loại khoái cảm mãnh liệt mà xa lạ, đã mở ra trước mắt Lâm Viễn một cánh cửa bước vào thế giới mới.

— Loại trải nghiệm này thật mới mẻ, cũng thật kích thích.

Tim vẫn đập rất nhanh, Lâm Viễn thở sâu ổn định tâm tình, điều chỉnh tư thế một chút, đang định chuẩn bị ngủ, lại đột nhiên cảm thấy một thứ gì đó vừa nóng vừa cứng chọc vào bụng mình. Cách tầng quần trang, thứ cứng rắn kia giống như một con mãnh thú đang bị nhốt, cậu thậm chí còn có thể cảm nhận được nhịp đập kịch liệt ở mặt trên của nó.

Phía dưới Caesar đã sớm cứng rắn đến phát đau, cách quần quần trang chọc vào bụng Lâm Viễn, Caesar cố kìm nén xúc động muốn lập tức bỏ nhào vào người trước mặt này, nhẹ nhàng cầm tay Lâm Viễn, dẫn đường đặt tay cậu vào chỗ đó, thấp giọng nói. “Giúp tôi, có được không?”

Lâm Viễn. “.....”

Thanh âm trầm thấp của Caesar lộ ra một mặt khàn khàn kì quái, bên trong lều trại tĩnh lặng có vẻ càng thêm gợi cảm.

Lòng bàn tay cảm nhận được rõ ràng hình dạng của khí quan, Lâm Viễn do dự một lát, liền học động tác của Caesar, đưa tay nhẹ nhàng cởi bỏ thắt lưng của hắn.

Trong quan niệm của Lâm Viễn, cho dù là bạn bè hay người yêu, cũng phải luôn đối xử công bằng với nhau, Caesar vừa giúp cậu, cậu cũng có thể giúp Caesar một lần, hai người hỗ trợ lẫn nhau, không ai bị thiệt chút gì mới là tốt nhất.

Lâm Viễn hạ quyết tâm, cẩn thận cởi bỏ dây lưng của Caesar.

Lần đầu làm loại chuyện này, động tác của Lâm Viễn có hơi trức trặc, vụng về kéo quần lót của Caesar xuống, khí quan cứng rắn bên trong lập tức bật ra ngoài, nhiệt độ nóng bỏng cùng với kích thước dọa người

khiến cho da đầu Lâm Viễn run lên một trận, cố gắng kìm nén cảm giác khó chịu quỷ dị, nhẹ nhàng cầm tính khí của Caesar.

Cùng là khí quan, nhưng của Alpha lại lớn hơn rất nhiều so với Omega, một bàn tay của Lâm Viễn thiếu chút nữa thì cầm không được, mặt trên của khí quan nóng bỏng nổi đầy gân xanh và mạch máu, nhẩy lên kịch liệt trong lòng bàn tay, cầm bộ vị mẫn cảm của đối phương, loại cảm giác này vô cùng thần kỳ.

Lâm Viễn có chút tò mò nhẹ nhàng sờ sờ nó, sau đó học theo động tác của Caesar, bắt đầu chuyển động lên xuống.

— Cả thân thể Caesar đều cứng ngắc như pho tượng.

Không nghĩ tới, chỉ một câu “giúp tôi” tùy tiện như vậy, Lâm Viễn cư nhiên lại thật sự đến giúp...

Tư duy của Omega này rõ ràng rất khác so với người bình thường, trong quan niệm của cậu, có lẽ hoàn toàn không có thứ gọi là “ngượng ngùng”, bạn học Lâm Viễn vô cùng thẳng thắn, thẳng nhiên và mạnh bạo, cậu đơn giản qua loa mà đem chuyện này lý giải thành một loại “Nguyên tắc công bằng” — nếu cậu giúp tôi, tôi đây cũng sẽ đến giúp cậu, hỗ trợ lẫn nhau, không ai bị thiệt cả.

Cậu không hề biết, động tác như vậy là ngọt ngào và tra tấn cỡ nào đối với Caesar.

Tiếng hít thở của Caesar cơ hồ lập tức trở nên nặng nhọc.

Được Omega mà mình thích nhẹ nhàng cầm tính khí, chỉ là tưởng tượng đến hình ảnh kia thôi đã đủ làm cho Caesar kích động không thôi rồi, huống chi, Lâm Viễn còn rất có tinh thần học hỏi những động tác vừa rồi của Caesar, một chốc lại niết niết hai quả cầu thịt, một lát lại sờ sờ đỉnh phía trước, ngón tay thon dài cầm tính khí trượt động theo tiết tấu, rất nghiêm túc, rất kiên nhẫn lấy lòng Caesar.

— Caesar sắp điên rồi.

Khí quan nóng bỏng bị nắm trong lòng bàn tay hơi lạnh của Lâm Viễn, Caesar cảm thấy bản thân chẳng khác nào đang đứng ở ranh giới giữa thiên đường và địa ngục.

Vốn đã kìm nén rất vất vả, loại động tác giống như gãi không đúng chỗ ngứa này của Lâm Viễn, ngược lại làm cho Caesar càng thêm đói khát khó nhịn, ngay cả hô hấp cũng mang theo nhiệt độ nóng bỏng của tình dục.

Lâm Viễn lẩn qua lẩn lại nửa ngày, phát hiện Caesar hoàn toàn không có ý muốn bắn, thứ nào đó trong lòng bàn tay còn trướng lớn thêm một vòng, Lâm Viễn cơ hồ không cầm nổi nó nữa, cổ tay cũng đã mỏi nhừ, chỗ đó của Caesar lại rất không nể mặt càng ngày càng cứng rắn.

Ngay khi Lâm Viễn xấu hổ đến không biết nên làm thế nào, Caesar đột nhiên nhẹ nhàng cầm lấy tay Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Tiểu Viễn....”

Thanh âm cố ý dề thấp tựa như đang phải cực lực nhẫn nại điều gì đó.

Lâm Viễn muốn buông tay ra, lại bị hấn nắm thật chặt.

Caesar nắm tay Lâm Viễn, lập tức đẩy nhanh tốc độ, động tác vừa rồi của Lâm Viễn rất nhẹ, hoàn toàn là đang gãi ngứa, Caesar quả thực không thể chịu được nữa! Hấn tất nhiên là hiểu rất rõ thân thể của mình, cường độ và tần suất của động tác đều nắm cực kỳ thuần thực, chẳng qua, “tự an ủi” hôm nay khác biệt rất nhiều với lúc bình thường, tuy rằng động tác là do hấn chủ động, thế nhưng, giữa tay hấn và khí quan, còn cách một tầng tay của Lâm Viễn.

Tiếp xúc trực tiếp với tính khí, vẫn là tay của Lâm Viễn.

Được ngón tay thon dài của Lâm Viễn nắm vào, Caesar thích đến độ muốn lập tức bắn ra, thậm chí còn muốn trực tiếp áp đảo tên nhóc thân kinh thô này ăn sạch ngay tại chỗ. Nhưng mà, xét đến nhiệm vụ tập huấn vào ngày mai, Caesar rốt cuộc vẫn dùng sự tự chủ mạnh mẽ khắc chế cơn xúc động kia.

Caesar gắt gao nắm lấy tay Lâm Viễn mà chuyển động, làm cho ngón tay thon dài của thiếu niên một lần lại một lần sờ qua khí quan nóng bỏng của mình, cho đến khi lòng bàn tay Lâm Viễn bị ma sát kịch liệt cơ hồ sắp bốc cháy, Caesar mới đột nhiên uốn thẳng lưng, rốt cuộc cũng phóng thích ra ngoài.

Trong tay Lâm Viễn lập tức vẩy đầy chất lỏng dính nhớt, số lượng rất nhiều, cơ hồ làm bẩn cả bàn tay cậu, còn có một ít bắn ở trên bụng Lâm Viễn.

Caesar thở dốc một lát, lúc này mới buông tay ra, lấy máy truyền tin mở đèn lên, tìm một cái khăn mặt, kéo tay Lâm Viễn, cẩn thận đem những thứ mình lưu lại lau sạch sẽ.

Trong lều trại rất im lặng, im lặng đến độ có thể nghe thấy rõ tiếng gió và tiếng côn trùng kêu vang truyền đến từ bên ngoài.

Dưới ngọn đèn vàng ấm áp, nam sinh cúi đầu nghiêm túc mà cẩn thận chà lau ngón tay của mình, từng giọt mồ hôi chảy xuống theo đường cong kiên nghị trên mặt, có vẻ anh tuấn và gợi cảm.

Hình ảnh đó khiến đáy lòng Lâm Viễn đột nhiên hơi hơi rung động, giống như ma xui quỷ khiến, cậu vươn tay trái đang nhàn rãi ra, nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu Caesar, sau đó.... giống như đang sờ thú cưng, nhẹ nhàng xoa xoa tóc Caesar.

Caesar đột nhiên sững sốt, ngẩng đầu lên, liền đối diện với ánh mắt đen láy tỏa sáng của Lâm Viễn.

Trên mặt thiếu niên còn mang theo một mặt đỏ hồng sau tình dục, trong đôi mắt trong veo phản chiếu gương mặt hắn, lúc này, cậu đang nghiêm túc mà chuyên chú nhìn hắn, bên môi mang theo ý cười nhàn nhạt, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Caesar thấp giọng hỏi. “Đang nghĩ gì vậy?”

Lâm Viễn nghiêm túc nói. “Tôi thấy cậu chẳng giống vương tử chút nào.”

Vương tử diện hạ trong các truyền thuyết và phim truyền hình, người nào cũng đều cao cao tại thượng, uy phong lẫm liệt, mà Caesar lại khiêm tốn ôn trọng như thế, vừa rồi lúc chân mình bị thương, hắn còn quỳ một gối xuống đất giúp mình bôi thuốc; sau khi giải quyết vấn đề sinh lý xong, hắn lại cẩn thận tìm khăn mặt giúp mình lau tay. Nếu như để người khác thấy hình ảnh này, nhất định sẽ cho rằng Lâm Viễn mới là vương tử, còn Caesar chỉ là hộ vệ trung thành bên người cậu mà thôi.

Lòng người đều mọc ra từ thịt, Caesar đối xử với cậu như thế, Lâm Viễn sao có thể không cảm động?

Thấy bộ dáng cúi đầu của Caesar ở trước mặt, lúc này Lâm Viễn mới nhận không được đưa tay sờ sờ đầu của hắn, tựa như cổ vũ.

Loại động tác “vuốt lông” an ủi này, đã cổ vũ cho Caesar rất nhiều, Caesar bên ngoài ra vẻ bình tĩnh, trong lòng lại kích động không thôi.

Lâm Viễn rút cuộc cũng thông suốt, rút cuộc cũng học được cách đáp lại.

Cảm giác hạnh phúc khi “đợi vầng mây rẽ thấy trăng thanh”, có lẽ chính là như thế này đi?

Buổi tối hôm đó, hai người ở trong chiếc lều trại nhỏ ôm nhau mà ngủ, có lẽ là do thân thể sau cao trào vô cùng mệt mỏi, hai người đều ngủ rất sâu, một đêm không mộng mị, ngủ thẳng đến hừng đông.

Khi Lâm Viễn tỉnh lại, Caesar đã sớm thức dậy, xốc lều trại lên đi ra ngoài, liền thấy Caesar đang ở bên cạnh chuồng bị nhóm lửa nướng cá, thấy Lâm Viễn đứng đó, liền mỉm cười nói. “Nhanh đi rửa mặt, đến ăn bữa sáng.”

Một trận gió nhẹ phả vào mặt, không khí sáng sớm trong rừng rậm vô cùng tươi mát, tiếng kêu thanh thúy của những chú chim nhỏ xung quanh, thanh âm róc rách của dòng nước bên cạnh, tiếng xào xạc khi gió nhẹ thổi qua lá cây dung hòa với nhau, làm cho cả thế giới trở nên dạt dào sinh động.

Mà hình ảnh Caesar bận rộn trước đồng lửa, lại điểm thêm cho buổi sớm đầy sức sống này một tia ấm áp.

Lâm Viễn xoay người đi đến bờ sông, hít vào thật sâu một ngụm không khí tươi mới bên trong rừng rậm, lúc này mới ngồi xổm xuống dùng nước sông rửa mặt.

Nước lạnh tấp vào hai má, hết buồn ngủ, tinh thần nhất thời trở nên tỉnh táo. Trên đồng lửa bên cạnh truyền đến mùi thơm của cá nướng, tuy nói là tập huấn dã ngoại, nhưng sáng sớm như thế này, Lâm Viễn lại cảm thấy hết sức tốt đẹp.

Đi đến bên cạnh đồng lửa, Caesar đã nướng cá xong, theo thói quen đưa cho Lâm Viễn con lớn nhất.

Lâm Viễn ngồi xuống bên cạnh hắn, nhận lấy thịt cá hắn đưa cho xé xuống một miếng cho vào trong miệng — chẳng hiểu sao lại đột nhiên cảm thấy, cá Caesar tự tay nướng ở bên ngoài, so với các loại cá hấp, cá kho trong nhà ăn còn tươi ngon hơn?

Nhanh chóng lấp đầy bụng, hai người sắp xếp lại hành lý, tiếp tục lên đường.

Sóng vai đi về phía trước, đi chưa được mấy bước liền nghe thấy một trận âm thanh, giống như tiếng loài động vật nào đó đang chạy, thanh âm kia càng lúc càng lớn, đang nhanh chóng tới gần bên này, Lâm Viễn cảnh giác dừng chân, Caesar cũng đồng thời ngừng lại, hai người rất ăn ý dựa lưng vào nhau đứng tại chỗ, gắt gao nắm mã tấu trong tay.

Sau một lát, liền thấy một đám linh dương màu trắng xuất hiện trong tầm mắt, đàn linh dương kia dường như đang tiến hành hoạt động rèn luyện buổi sáng, lười liếc mắt nhìn hai người, trực tiếp chạy qua trước mặt, hoàn toàn không nhìn hai con người này.

Lâm Viễn. “.....”

Caesar. “.....”

Cho đến khi đàn linh dương biến mất trước mắt, hai người mới xấu hổ liếc nhau, lại nhin không được cùng nở nụ cười.

Lâm Viễn thu hồi mã tấu, cười nói. “Là chúng ta quá khẩn trương, đã sớm nghe nói trong khu rừng này nguy hiểm nhất chỉ có rắn độc, những loài động vật khác như tuần lộc, linh dương căn bản sẽ không tấn công con người.”

Caesar cũng mỉm cười nói. “Ừ, tiếp tục đi về phía trước, cẩn thận dưới đất.”

Lâm Viễn gật đầu. “Cậu cũng cẩn thận một chút, lá cây ở đây rất dày, nói không chừng sẽ có rắn ẩn ở dưới.”

Khác với sự nặng nề ngày hôm qua, bầu không khí hôm nay rõ ràng tốt hơn rất nhiều, Lâm Viễn cũng chủ động nói chuyện với Caesar. Hai người trải qua cuộc trao đổi tối hôm qua, tựa hồ càng thêm ăn ý, vài lần bị rắn độc tấn công trên đường, đều thuận lợi biến nguy thành an dưới sự phối hợp của cả hai.

Đến giữa trưa, Lâm Viễn và Caesar đã đi được 90% lộ trình, chỉ còn hơn mười km cuối cùng là có thể ra khỏi rừng.

Thời tiết lúc chính ngọ vô cùng nóng bức, Caesar đề nghị nghỉ ngơi một lát, hai người tìm một bóng cây đại thụ ngồi xuống. Sáng sớm Caesar đã thả một ít cá nướng vào túi chân không đặt trong ba lô, vừa vụn lấy ra làm cơm trưa.

Thức ăn khi đi dã ngoại thế này chỉ có thể tự cấp tự túc, ăn cá liên tục hai ngày, cảm giác ngon miệng khi ăn thịt cá lúc ban đầu đã dần dần biến thành tê nhạt vô vị, bất quá có thể lấp được bụng đã là tốt lắm rồi, Lâm Viễn cũng không kén ăn, nuốt mấy miếng thịt cá xuống để chống đỡ dạ dày đói khát.

Nghỉ ngơi nửa giờ, thể lực đã khôi phục tương đối, hai người liền đứng dậy tiếp tục lên đường.

Lâm Viễn đứng lên vỗ vỗ bùn đất trên quần, đột nhiên nghe được dưới chân vang lên một tiếng “đình”, giống như đã đạp phải thứ gì đó, Lâm Viễn nghi hoặc dùng nhánh cây đẩy đẩy tầng lá cây thật dày trên đất, liền thấy dưới lớp lá, có một đồ vật hình tròn bằng kim loại lẳng lẳng nằm đó.

Lâm Viễn ngồi xổm xuống nhìn kỹ, rốt cuộc nhận ra –

Là một chiếc huy hiệu của Quân bộ.

Mặt trái tất cả các huy hiệu của đế quốc đều có khắc dấu hiệu hình hùng ưng giương cánh, đó là tượng trưng cho Quân bộ. Mà hoa văn trên mặt phải huy hiệu ở các quân đoàn khác nhau lại không giống nhau,

tỷ như của quân đoàn Trường Xà có khắc đồ đằng hình rắn màu xanh thẫm, huy hiệu của quân đoàn Sắc Vi là hoa sắc vi màu trắng viền bạch kim, trên huy hiệu của quân đoàn Vinh Quang có đồ án mặt trời màu vàng.....

Lúc này, huy hiệu mà Lâm Viễn nhìn thấy, chính giữa là màu tím sẫm, có khắc dấu hiệu hình tia sét, xung quanh được mạ vàng, lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời. Huy hiệu được làm vô cùng tinh mỹ, cho dù đã thất lạc trong rừng rậm nhiều năm, lại vẫn sáng ngời như lúc đầu, không có chút dấu hiệu bị rỉ sét.

Huy hiệu màu tím..... Đây là dấu hiệu của quân đoàn Lôi Đình.

Nhưng huy hiệu của quân đoàn Lôi Đình tại sao lại xuất hiện trong khu rừng này?

Thấy Lâm Viễn ngồi xồm tại chỗ nhìn thứ gì đó, Caesar liền đi tới bên cạnh cậu, hỏi. “Sao vậy?”

Lâm Viễn đứng lên, thuận tay nhặt huy hiệu trên mặt đất đưa cho Caesar. “Tôi phát hiện thứ này trên mặt đất.”

Caesar nhận lấy nhìn nhìn, nghi hoặc hỏi. “Huy hiệu của quân đoàn Lôi Đình? Tại sao lại ở trong này?”

Lâm Viễn cũng nghi hoặc nói. “Tôi cũng thấy rất kỳ quái, tôi nhớ rõ quân đoàn Lôi Đình trước nay vẫn luôn đóng ở thủ đô, không phải sao?”

Caesar hơi nhíu nhíu mày.

Đế quốc có mấy thiên hà lớn trực thuộc, sáu đại quân đoàn đều có nhiệm vụ riêng, Rawson dẫn dắt quân đoàn Vinh Quang phụ trách chiến sự nơi tiền tuyến, thượng tướng August Olav của quân đoàn Lôi Đình, thượng tướng Udyr Sarman của quân đoàn Sắc Vi thì mang binh đóng tại thiên hà Cepheus, những quân đoàn khác bình thường cũng đều ở tại thiên hà của mình.

Mỗi quân nhân đế quốc sau khi chính thức gia nhập quân đoàn sẽ nhận được một chiếc huy hiệu, phải đeo trên quân phục để làm dấu hiệu cho quân đoàn mình gia nhập. Loại huy hiệu này đối với mỗi quân nhân đều có ý nghĩa vô cùng quan trọng, căn bản không thể tùy ý vứt bỏ.

Caesar nhìn huy hiệu trong tay, trầm mặc một lát, thấp giọng nói. “Chúng ta tìm ở xung quanh xem, nói không chừng sẽ phát hiện thêm cái khác.”

Lâm Viễn cũng đang có ý này, hai người liếc nhau, không nói lời nào vô nghĩa, rất ăn ý phân công nhau tìm kiếm.

Một lúc sau, Lâm Viễn phát hiện một chiếc huy hiệu bên trong bụi cỏ cách đó ba mét, mà Caesar cũng tìm thấy một chiếc dưới một thân cây.

Hai người tụ họp lần nữa, đặt ba chiếc huy hiệu cùng một chỗ, nhất thời đều trở nên trầm mặc.

— Ba chiếc huy hiệu này giống nhau như đúc, tất cả đều là biểu tượng của quân đoàn Lôi Đình. Chính giữa màu tím, xung quanh mạ vàng, sáng quắc rực rỡ dưới ánh nắng, bởi vì huy hiệu của quân đoàn không dễ gì thay đổi, nên chỉ nhìn từ huy hiệu căn bản không thể biết được thứ này thuộc về thời kỳ nào.

Caesar trầm mặc một lát, thấp giọng nói. “Có hai khả năng, thứ nhất, những binh sĩ của quân đoàn Lôi Đình lúc đi ngang qua nơi này không cẩn thận làm rớt huy hiệu của mình, thế nhưng có đến ba chiếc, xác suất ba người làm mất thật sự rất thấp.... Thứ hai, chủ nhân của huy hiệu này là cố ý, hoặc là dưới tình huống bất đắc dĩ mới bỏ nó lại ở chỗ này.”

Caesar dừng một chút. “Nếu là tình huống thứ hai, chủ nhân của huy hiệu này.... Có lẽ đã lành ít dữ nhiều.”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, cũng hiểu những suy đoán của Caesar rất có lý.

Xác suất cả ba người cùng làm mất huy hiệu thật sự quá nhỏ, trừ phi là nơi này từng xảy ra chuyện gì đó, tỷ như đánh nhau, hoặc một chuyện nguy hiểm, thậm chí là đe dọa đến tính mạng của bọn họ, cho nên bọn họ mới đồng thời để lại huy hiệu được coi là tín ngưỡng của quân nhân ở lại đây.”

Lâm Viễn nhìn về phía Caesar, hỏi. “Nhưng quân đoàn Lôi Đình vẫn luôn đóng ở thiên hà Cepheus, sao lại có người đến Phá Quân tinh?”

Caesar nhẹ nhàng xoay tròn một chiếc huy hiệu màu tím trong tay, hắn cũng đang tự hỏi vấn đề này, kỷ luật trong quân đoàn vô cùng nghiêm khắc, huy hiệu của quân đoàn Lôi Đình vốn trường kỳ đóng ở thủ đô, tại sao lại xuất hiện ở Phá Quân tinh?

Từ khi hắn hiểu chuyện đến nay, hắn chưa từng nghe nói đến việc quân đoàn Lôi Đình tới Phá Quân tinh bao giờ.

Phá Quân tinh làm căn cứ quân sự, vẫn do quân đoàn Trường Xà quản lý, mỗi lần diễn tập quân sự cũng đều là quân đoàn Trường Xà phụ trách, trước đó không lâu, Udyr đột nhiên mang theo quân đoàn Sắc Vi đến nơi này, như vậy, các quân đoàn khác hẳn là sẽ không xuất hiện ở Phá Quân tinh.

Chẳng lẽ là từ rất nhiều năm trước? Tỷ như.... trước khi mình sinh ra?

Trong mắt Caesar đột nhiên lóe lên một tia sắc bén lợi hại, ngón tay cầm huy hiệu hơi hơi siết chặt, quay đầu nhìn Lâm Viễn nói. “Mười chín năm trước, Chu Tước tự tiện trốn khỏi thiên hà Cepheus, phụ trách đuổi bắt nó, chính là hai đài cơ giáp cấp S của quân đoàn Lôi Đình và quân đoàn Áo Ảnh!”

Lâm Viễn giật mình, lập tức hiểu ra. “Không sai, Chu Tước đã từng nói qua với tôi, hai đài cơ giáp kia tên là Lưu Quang và Áo Ảnh, thuộc về thượng tướng August Olav của quân đoàn Lôi Đình và thượng tướng Evan Stoke của quân đoàn Áo Ảnh.”

Caesar gật gật đầu, nói. “Lúc ấy trong quá trình đuổi bắt, ngoại trừ cơ giáp cấp S của hai vị thượng tướng, còn có vô số quân hạm của hai quân đoàn đi theo tiếp ứng, cuối cùng Chu Tước dưới sự liên hợp truy kích của hai đài cơ giáp đã hao hết năng lượng, vị trí hạ xuống.... chính là Phá Quân tinh.”

“.....” Lâm Viễn nhất thời trở nên trầm mặc.

Tuy rằng Chu Tước chỉ băng qua nhẹ nhàng xem qua đoạn ký ức này, nhưng Lâm Viễn có thể đoán được, năm đó chủ nhân phạm phải cái gọi là “trọng tội”, nó cũng bị phán giam cầm chung thân, chạy trốn từ thiên hà Cepheus đến Phá Quân tinh, bị hai đài cơ giáp liên thủ truy kích dồn đến đường cùng chắc chắn đã rất tuyệt vọng.

Phá Quân tinh, chính là điểm cuối cùng nó lẩn tránh năm đó.

Sau khi Chu Tước bị bắt, để tránh phiền toái, hai vị thượng tướng liền trực tiếp đem tầng cao nhất của bảo tàng làm nhà tù của Chu Tước.

Lâm Viễn nhìn huy hiệu trong tay Caesar, thần sắc phức tạp nói. “Ý cậu là, chủ nhân của huy hiệu này, có thể có liên quan tới việc Chu Tước bị bắt năm đó?”

Caesar gật gật đầu, thấp giọng nói. “Đây chỉ là suy đoán của tôi. Trong ghi chép từ trước tới giờ, quân đoàn Lôi Đình chưa từng đến Phá Quân tinh, chỉ có lúc đuổi bắt Chu Tước bỏ trốn vào mười chín năm trước, mới có một ít binh lính và sĩ quan đến nơi này cùng thượng tướng Olav.”

Hai người đều trầm mặc một lát, Caesar nhẹ nhàng đặt tay lên vai Lâm Viễn, quay đầu nhìn cậu. “Đừng lo lắng, cậu trước hết cứ giữ lại mấy cái huy hiệu này, sau khi chúng ta trở về hỏi Chu Tước một chút. Nếu thật sự có liên quan đến nó, chuyện này, chúng ta sẽ nghĩ cách điều tra rõ.”

Lâm Viễn gật gật đầu, cẩn thận cất ba chiếc huy hiệu đi.

Cùng lúc đó, bên trong phòng hội nghị cơ mật tối cao của Quân bộ.

Bởi vì các đại tướng quân lúc này đều đang ở những khu vực khác nhau, bận rộn nhiều quân vụ, phải đi tới thủ đô để họp quả thật là rất phiền phức, nên lần hội nghị này liền dùng hình thức thông qua Internet đường dài, các vị quân đoàn trưởng sử dụng mật mã quyền hạn tối cao, trực tiếp đăng nhập vào phòng họp kín hử cầu trên Internet tiến hành thảo luận.

4h30' chiều, quân đoàn trưởng của sáu quân đoàn rốt cuộc cũng đến đông đủ.

Nội dung chủ yếu của lần hội nghị này có hai phần, thứ nhất là thượng tướng Udyr đệ trình yêu cầu điều động quân đoàn Sắc Vĩ đến Phá Quân tinh, thứ hai là đề án đoạt lại chủ quyền của thiên hà Isville được Rawson đưa ra sau buổi lễ kỷ niệm của đế quốc.

Thiên hà Isville có tài nguyên phong phú, các loại khoáng vật, nguyên liệu dự trữ thậm chí còn gấp hơn hai lần thiên hà Cezar.

Bởi vì thiên hà này là ranh giới giao nhau của đế quốc và liên bang, hai bên đều muốn tranh đoạt, mười chín năm trước, nguyên soái tiền nhiệm phái Lăng Vũ dẫn dắt quân đoàn Âm Dạ đến đánh lên tinh cầu Namics, nhưng không biết vì sao lại bị quân đội liên bang nghe được tin tức. Lăng Vũ dẫn quân đoàn Âm Dạ đi tới phụ cận tinh cầu Namics thì gặp phải mai phục, may mắn là Rawson có đề phòng trước, đến hiện trường đúng lúc cứu Lăng Vũ, tuy rằng Lăng Vũ bởi vì thuốc ức chế mất hiệu lực mà thiếu chút nữa mất đi lý trí, nhưng vẫn dựa vào chút bình tĩnh cuối cùng chỉ huy quân đoàn Âm Dạ rút lui thành công.

Từ đó về sau, thiên hà Isville liền bị quân đội liên bang chiếm lĩnh.

Mấy năm nay, Rawson vẫn muốn đoạt lại thiên hà Isville, lại vì nhiều loại nguyên nhân mà chậm trễ đến bây giờ, các quân đoàn trưởng khác ở Quân bộ thì mỗi người một ý, tranh luận không ngớt, bởi vậy đề án này vẫn chưa được thông qua.

Lúc này, sau buổi lễ kỷ niệm 600 năm đế quốc, Rawson lại đưa ra đề án xuất chinh đến thiên hà Isville.

Ngoại trừ việc chỗ đó có nguồn dự trữ năng lượng dồi dào, là nguồn tài phú cực lớn đối với đế quốc, còn có một nguyên nhân –

Nhiệm vụ xuất chinh tới thiên hà Isville, năm đó Lăng Vũ không hoàn thành được, đây là sự tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời quân nhân của Lăng Vũ.

— Em chưa hoàn thành được nhiệm vụ, vậy cứ giao cho tôi đến hoàn thành.

Ánh mắt Rawson chậm rãi đảo qua gương mặt của năm vị đồng nghiệp, bình tĩnh mở miệng nói. “Về đề án của tôi, hiện giờ bắt đầu biểu quyết.”

Hết chương 75.

76. Quyển 3 - Chương 76: Xuất Chinh

Rawson vừa nói những lời này, cả phòng họp đột nhiên trở nên im lặng.

Trong số các đại tướng quân Quân bộ, người cố chấp nhất đối với chủ quyền của thiên hà Isville cũng chỉ có Rawson.

Thiên hà này vốn dĩ là nơi không có người sinh sống, ở phụ cận biên giới đế quốc, trên tinh cầu chứa đựng nguồn năng lượng dự trữ có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với sự phát triển của đế quốc. Nguyên soái tiền nhiệm vẫn luôn muốn chiếm được thiên hà Isville, lại bởi vì các loại nguyên nhân khiến cho nhiệm vụ đánh lên năm đó thất bại, sĩ quan tổng chỉ huy Lăng Vũ bị khai trừ quân tịch, nguyên soái tiền nhiệm cũng mắc bệnh qua đời, chuyện này liền được gác lại.

Trong vài năm sau khi Rawson tiếp nhận chức vụ nguyên soái, đã từng nhiều lần đưa ra đề án lấy lại tinh cầu Namics, lại bị những vị quân đoàn trưởng khác bỏ phiếu phủ quyết.

Tinh cầu kia không những có thể cung cấp cho đế quốc nguồn năng lượng phong phú, mà vị trí địa lý cũng nằm ở nơi trọng yếu trong vũ trụ, là vùng giao tranh giữa hai quân đội. Quyết tâm muốn lấy lại tinh cầu Namics của Rawson vẫn vô cùng kiên định, nếu không phải Quân bộ có quy định “Những quyết định trọng đại cần phải thông qua các quân đoàn trưởng bỏ phiếu biểu quyết”, Rawson đã sớm mang quân đoàn Vinh Quang của mình đánh đến đó.

Qua hai năm, làm tốt công tác chuẩn bị, Rawson lại đem đề án từng bị phủ quyết này trình lên hội nghị một lần nữa.

Udyr vẫn mang vẻ mặt tươi cười như trước, ngồi trong đại hội cơ mật cấp cao của các quân đoàn trưởng Quân bộ, y lại bình tĩnh nhàn nhã chẳng khác nào đang ở trong phòng ăn bánh uống cà phê, đôi mắt màu lam liếc nhìn Rawson, xoay xoay bút điện tử dùng để bỏ phiếu trong tay, mỉm cười nói. “Nội dung đề án lần này của nguyên soái, cùng với lần bị phủ quyết hai năm trước, hình như không khác một chữ nào?”

Rawson gật gật đầu, bình tĩnh nói. “Lý do tôi đã viết rất rõ ràng trong đề án, tầm quan trọng của tình cầu Namics đối với đế quốc không cần nói cũng biết, chúng ta cần phải nhanh chóng chiếm lấy nó.”

Ánh mắt Rawson thần nhiên đảo qua gương mặt của năm vị tướng quân khác. “Đầu năm nay, phi thuyền chở khách Trân Châu số hiệu 731 đột nhiên bị quân liên bang uy hiếp, theo như kết quả điều tra của tôi, quân đoàn Tham Lang của liên bang đã chui qua trùng động(*) vũ trụ phụ cận tinh cầu Namics, trực tiếp thực hiện bước nhảy tới thiên hà Cezar của đế quốc — nếu còn tiếp tục như vậy, những thiên hà ở biên cảnh đế quốc, đến cả sự an toàn của người dân cũng không thể bảo đảm được!”

(*) Trùng động (lỗ sâu): là một không-thời gian được giả định là có cấu trúc tô pô đặc biệt tạo nên đường đi tắt trong không thời gian. Chúng nối thông từ một vùng không-thời gian này đến vùng kia và, đôi khi, vật chất đi từ vùng này sang vùng kia bằng cách chui qua hố này.

Xuất chinh đến tinh cầu Namics, ngoài việc muốn hoàn thành nhiệm vụ mà Lăng Vũ năm đó chưa hoàn thành ra, chuyện quân liên bang lợi dụng tinh cầu Namics làm bàn đạp, không ngừng gây rối dân chúng ở phía bên này mới là điều khiến cho Rawson không thể nhịn được nhất.

Thái độ của Rawson cực kỳ kiên quyết, thanh âm khi nói chuyện cũng vang vang hữu lực.

Vị chiến thần bất bại lãnh khốc nổi danh hậu thế này, từ khi tiếp nhận chức vụ nguyên soái tới nay chưa từng bị đánh bại một lần nào, hẳn rất có tự tin sẽ lấy được tinh cầu Namics, thế nhưng, quy tắc đã truyền thừa mấy trăm năm của Quân bộ, mỗi vị tướng quân khi đưa ra chương trình nghị sự cần phải thông qua sự bàn bạc và biểu quyết của năm vị tướng quân khác, hẳn không thể tự tiện làm chủ.

Mỗi đề án trước đây, đều là ba phiếu phản đối, một phiếu tán thành, một phiếu trung lập.... Tán thành là người duy nhất ở Quân bộ của Rawson, tướng quân Drew Birch của quân đoàn Trường Xà, người duy trì thái độ trung lập tất nhiên là vị đang đem phòng họp trở thành tiệc trà xã giao, Udyr Sarman.

Ba người khác đều nhất trí phản đối.

Ánh mắt Rawson chuyển đến trên mặt vị tướng quân đang ngồi bên phải mình.

— Quân đoàn trưởng quân đoàn Lôi Đình, người thừa kế gia tộc Olav, August.

Nam nhân này đã hơn một trăm tám mươi tuổi, là người lớn tuổi nhất trong số các vị tướng quân của Quân bộ hiện giờ. Thế nhưng, một trăm tám mươi tuổi trong thời đại này chỉ mới được coi là trung niên, tướng quân Olav vẫn cực kỳ có tinh thần, nam nhân có ngũ quan sâu sắc như được đeo gọt, cùng với một đôi mắt màu nâu lợi hại như chim ưng. Quân trang tím thẫm gần với màu đen khiến cho dáng vẻ của y càng thêm to lớn, bốn ngôi sao vàng song song trên vai lấp lánh tỏa sáng, chỉ là lẳng lẳng ngồi ở đó, cũng đã cho người ta một loại cảm giác áp bách cực kỳ mãnh liệt.

August quay đầu, đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Rawson, hiếm khi mỉm cười một chút, thấp giọng nói. “Xem ra, việc chiếm lấy tinh cầu Namics của nguyên soái là tình thế bất buộc? Một khi đã như vậy, tôi tin nguyên soái có thể tiếp tục duy trì chiến tích bất bại.”

Dứt lời, y liền ấn lên máy bỏ phiếu trong tay.

Trên màn hình lớn của phòng họp lập tức xuất hiện một ô vuông màu xanh lục, đại biểu một phiếu này là.... phiếu tán thành.

Rawson ngưng một chút, không nghĩ tới tướng quân Olav hôm nay cư nhiên sẽ bỏ phiếu tán thành.

Drew là bạn cùng ký túc xá với Rawson thời đại học, ở Quân bộ, những đề án Rawson đưa ra chỉ cần không vi phạm đến vấn đề nguyên tắc, Drew luôn luôn bỏ phiếu tán thành, lần này tất nhiên cũng không ngoại lệ,

rất dứt khoát gật đầu đồng ý.

Hai vị tướng quân của quân đoàn Tinh Thần và quân đoàn Áo Ảnh tiếp tục bỏ phiếu chống, lý do là mấy năm đế quốc và liên bang giao chiến, hao tổn của cải, Quân bộ đế quốc nên lấy phòng thủ làm trọng, không nên chủ động đi tấn công tinh cầu Namics.

Hai phiếu tán thành, hai phiếu phản đối, chỉ còn phụ thuộc vào một phiếu cuối cùng.

Rawson ném một ánh mắt về phía Udyr, Udyr mỉm cười sờ sờ cằm, nói. “Xem ra, tôi không thể tiếp tục trung lập được nữa?”

Khi số phiếu tán thành và số phiếu phản đối ngang bằng nhau, phiếu cuối cùng sẽ không được phép trung lập hoặc bỏ quyền, bằng không sẽ phải biểu quyết đề án lại lần nữa.

Udyr như có chút dăm chiêu cúi đầu, nhìn lại đề án trong máy điện tử, rốt cuộc, dưới ánh nhìn chăm chú lợi hại của Rawson, cười tủm tỉm ấn xuống nút tán thành.

Rawson rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra.

Tiếp theo là biểu quyết đề án của Udyr, đề án điều động quân đoàn Sắc Vi đến khu vực Phá Quân tinh được cả năm phiếu thông qua, các vị tướng quân đều không có ý kiến gì đối với việc này. Ngay sau đó, từng quân đoàn trưởng lại báo cáo sơ lược một chút về phương hướng của các đại quân đoàn trong khoảng thời gian này, hội nghị rất nhanh liền kết thúc.

Khi rời khỏi phòng họp, thượng tướng Byron Warwick của quân đoàn Tinh Thần đột nhiên đi đến trước mặt Rawson, biểu tình nghiêm túc nói. “Tuy rằng tôi vẫn không tán thành việc anh xuất chinh đến tinh cầu Namics, bất quá, nếu đề án đã được thông qua, hi vọng lần này anh dẫn dắt quân đoàn Vinh Quang xuất chinh, có thể chiến thắng rực rỡ.”

Rawson gật gật đầu, nói. “Cảm ơn lời chúc của anh.”

Sáu vị tướng quân nối tiếp nhau rời đi, bên trong phòng họp 3D hư cấu được thành lập qua Internet, rất nhanh đã không còn một bóng người.

Lúc này, Caesar và Lâm Viễn đã thu thập xong mấy chiếc huy hiệu, tiếp tục đi về phía trước, dọc đường đi nhiều lần hóa nguy thành an, rốt cuộc cũng thuận lợi ra khỏi rừng rậm Cologne vào bốn rưỡi chiều.

Điều làm cho Lâm Viễn không ngờ tới là, mấy người Becker, Carl, Bosa cư nhiên đã đi tới đích, cậu và Caesar coi như tương đối chậm.

Sau khi nhìn thấy Lâm Viễn, Becker đồng học rất hưng phấn đi tới nói. “Lão đại, tôi và Carl nhanh hơn các cậu mười phút, lấy được hạng nhất! Có phải cậu và Caesar gặp chuyện gì hay không? Với trình độ của hai người thì không nên chậm như vậy mới đúng.”

Lâm Viễn cười cười nói. “Ừ, gặp phải bầy rắn nên hơi chậm trễ một chút.”

Trên thực tế, cậu và Caesar đã tốn rất nhiều thời gian để tìm huy hiệu, nếu không thì bọn họ đã có thể ra ngoài từ trước bốn giờ. Bất quá, chuyện huy hiệu Lâm Viễn cũng không muốn nói với những người khác, đành phải lấy bầy rắn làm cớ.

Carl cũng đi đến trước mặt Lâm Viễn, mỉm cười nói. “Thế nào rồi? Hai ngày một đêm này vẫn thuận lợi chứ?”

Lâm Viễn quay đầu liếc mắt nhìn Caesar, vừa vặn Caesar cũng đang nhìn cậu, ánh mắt hai người giao nhau, Lâm Viễn đột nhiên nhớ tới đêm qua hai người nằm trong cùng một lều trại, đắp cùng một cái chăn, trong chăn cảm lấy bộ vị mẫn cảm của đối phương, dùng tay giúp nhau....

Nhớ đến những hình ảnh kia, cảm giác hai bên tai nóng lên, Lâm Viễn vội vàng dời tầm mắt khỏi gương mặt Caesar.

Caesar đi tới, giống như tuyên bố chủ quyền nhẹ nhàng ôm chặt bả vai Lâm Viễn, mỉm cười nói với Carl. “Hoàn hảo, rất thuận lợi.”

— Thuận lợi đến mức hai người còn chui vào trong một ổ chăn dùng tay giải quyết vấn đề sinh lý cho nhau. Lâm Viễn tựa hồ hiểu rõ ý tứ trong lời của hắn, lỗ tai hơi hơi đỏ lên.

Hai ngày tập huấn dã ngoại rốt cuộc cũng chấm dứt, cả 50 học viên của hệ chỉ huy đều thuận lợi hoàn thành khảo hạch, đám người dưới sự dẫn dắt của huấn luyện viên Knox lên xe huyền phù trở lại trường học. Lúc xuất phát thì tinh thần phấn chấn, khi về lại đồng loạt cúi đầu mất hết cả sức sống.

Hai ngày dã ngoại sinh tồn vừa mệt lại vừa đói, mọi người thật sự không còn hứng thú nói chuyện phiếm, đa phần đều ngủ ở trên xe.

Lâm Viễn không ngủ được, ngược lại đói bụng muốn chết, bụng cứ ọt ọt kêu vang.

Đối với dạ dày đại vương như cậu mà nói, phải ăn loại cá nướng hoang dã không có bất cứ gia vị gì suốt hai ngày, thật sự là không đủ nhét kê răng. Cậu gấp gáp nghĩ sau khi về trường học nhất định phải đến nhà ăn chén một bữa no đủ, không ngờ, vừa về đến trường đã đột nhiên nhận được tin của chủ nhiệm lớp, huấn luyện viên Eileen gửi đến, bảo cậu lập tức đến văn phòng của cô một chuyến.

Xe huyền phù đúng sáu giờ về tới học viện quân sự St. Romia, các bạn học khác vội vã đến nhà ăn ăn cơm — bởi vì thời gian cung cấp thức ăn của trường quân đội cực kỳ quy củ, bữa tối được bán từ 5 giờ đến 6 giờ, quá thời gian này chỉ có thể đợi đến 9 giờ ăn khuya, các học viên đang đói sắp chết tự nhiên phải dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới nhà ăn.

Bởi vì huấn luyện viên Eileen có chuyện tìm Lâm Viễn, cậu đành phải kìm nén sự đói khát trong bụng, một mình đi đến văn phòng của huấn luyện viên Eileen.

Gõ cửa, nghe được bên trong truyền đến thanh âm trong trẻo của nữ huấn luyện viên. “Vào đi!”

Lâm Viễn đẩy cửa đi vào, huấn luyện viên Eileen đang ngồi trước bàn làm việc sắp xếp lại văn kiện, vẫn mặc một thân quân trang như trước, Beta nữ dáng người cao gầy, anh tư hiên ngang.

Lâm Viễn luôn có loại cảm giác thân thiết rất kỳ lạ đối với vị nữ huấn luyện viên này và huấn luyện viên Knox chồng cô, có lẽ là bởi vì bọn họ đã từng phục vụ trong quân đoàn Âm Dạ.

Thấy Eileen ngẩng đầu lên, Lâm Viễn lập tức đứng nghiêm trước mặt cô, hành lễ nói. “Huấn luyện viên! Cô tìm em?”

Eileen mỉm cười một chút, nói. “Trường học muốn chọn một số học viên ưu tú, trao tặng bằng khen và học bổng, mỗi ban chỉ có thể chọn một người, để đảm bảo công bằng, sau khi cậu về hãy để cho các học viên tiến hành bỏ phiếu kín, tập hợp kết quả trước cuối tuần này rồi mang đến cho tôi.”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Vâng.”

Eileen tiếp tục đưa một phần văn kiện cho cậu. “Còn có cái này, đây là thông báo mới nhất của trường học, trường chúng ta xưa nay vẫn áp dụng chế độ năm học, từ năm nay bắt đầu tiến hành chương trình cải cách, đổi thành chế độ học kỳ, thời khóa biểu, thời gian thi và ngày nghỉ tương ứng đều được đăng trên mạng, sau khi cậu về hãy thông báo cho các học viên tải lịch học và lịch thi mới nhất của trường xuống.”

Lâm Viễn gật đầu nói. “Vâng, huấn luyện viên!”

Lúc ra khỏi văn phòng của huấn luyện viên Eileen, Lâm Viễn cúi đầu nhìn thông báo trong tay, đi về phía nhà ăn.

Trên công văn này có con dấu của khoa quản lý trường, là thông báo điều chỉnh chương trình học mới nhất. Trước kia trường quân sự St. Romia đều theo chế độ năm học, mỗi năm mười tháng, sau đó nghỉ hai tháng, tốt nghiệp sau ba năm học. Hiện giờ muốn đổi thành chế độ học kỳ, mỗi kỳ năm tháng, tiếp đó nghỉ một tháng, sau sáu tháng thì tốt nghiệp.

Bởi vì đổi thành chế độ học kỳ, rất nhiều chương trình học được phân ra làm nhiều kỳ khác nhau, ngoài ra cũng tăng thêm khá môn học tự chọn. So với việc phải học và thi nhiều môn liên tục trong mười tháng, loại cơ chế học kỳ kiểu này đã giúp giảm bớt không ít áp lực tâm lý cho các học viên.

Lâm Viễn có chút hưng phấn nghĩ, thay đổi như vậy, qua ba tháng nữa là cậu có thể về nhà rồi.

Lâm Viễn lập tức nói tin tốt này cho mẹ, Lâm phu nhân và Lâm Diêu đều có vẻ cực kỳ kích động, Lâm Diêu còn nói đợi sau khi em trai trở về sẽ làm cho cậu một loại điểm tâm mới được nghiên cứu....

Nghe chị nhắc tới điểm tâm, lúc này Lâm Viễn mới phát hiện, bụng cậu đã đói đến xẹp lép.

Tắt máy truyền tin bước nhanh đến cửa nhà ăn, Lâm Viễn nhất thời trợn tròn mắt — chỉ thấy bên trong nhà ăn trống tuếch, hiển nhiên, thời gian bữa tối đã qua, muốn ăn cái gì, chỉ có thể đợi đến bữa khuya lúc chín giờ.

Lâm Viễn xoa xoa bụng đói, ủ rũ gục đầu quay về ký túc xá.

Không ngờ, vừa mở cửa ra, đã ngửi thấy một trận hương thơm ngào ngạt, Lâm Viễn theo mùi thơm nhìn qua, liền thấy Caesar đang đeo tạp dề nấu cơm trong phòng bếp, Brian đứng bên cạnh hỗ trợ, vừa làm động tác chỉ trở gò cho Caesar.

Snow vẻ mặt bình tĩnh ngồi đọc sách trong phòng ăn, thấy Lâm Viễn đi vào, liền quay đầu nói. “Đến ngồi đi, sắp xong cơm chiều rồi.”

Lâm Viễn khiếp sợ ngồi xuống đối diện cậu, chỉ chỉ phòng bếp. “Hai người bọn họ đang tự nấu cơm?”

Snow thản nhiên nói. “Ừ. Caesar nói, hai ngày ăn cá nướng trong rừng rậm, giờ muốn cải thiện bữa ăn một chút, mua cả đồ thực phẩm về, Brian đang dạy hắn làm, sắp xong rồi, chỉ còn chờ cậu về ăn cơm.”

Lâm Viễn. “.....”

Biết cậu có việc nhất định là không kịp giờ ăn, cho nên Caesar mới cố ý mua đồ trở về ký túc xá làm cơm chiều. Cái gọi là cải thiện bữa ăn, rõ ràng chỉ muốn chờ tiểu quái thú đã đói muốn chết về ăn cơm mà thôi.

Lâm Viễn quay đầu lại, nhìn bộ dáng Caesar đeo tạp dề bận rộn trong bếp, cảm thấy hơi buồn cười, đồng thời đáy lòng cũng nhận không được có chút cảm động.

Giống như một dòng nước ấm áp đang chậm rãi chảy xuôi trong cơ thể, cảm giác nóng ấm dạt dào nhất thời tràn ngập cả trái tim.

Lúc đói bụng trở về ký túc xá, lại có người đang chuẩn bị cơm chiều cho mình....

Loại cảm giác này thật tốt.

Rất nhanh, Caesar và Brian đã mang ra một bàn đồ ăn phong phú, thấy Lâm Viễn đang nuốt nước miếng, Caesar liền đưa đôi đũa cho cậu, mỉm cười nói. “Nhanh ăn cơm đi.”

Lâm Viễn vội vàng thử mấy miếng, tán thưởng hỏi. “Mấy món này là cậu làm?”

Caesar gật gù đầu. “Ừ, lần đầu tiên nấu ăn, mùi vị có được không?”

Lâm Viễn vội vàng nói. “Ăn rất ngon!”

Caesar ánh mắt ôn nhu gấp đồ ăn cho cậu, Lâm Viễn đói bụng chỉ lo vui đầu ăn cơm, cái bát trước mặt bị Caesar đắp lên thật cao.

Brian nghi hoặc nhìn nhìn Caesar, lại nhìn nhìn Lâm Viễn, đột nhiên cảm thấy –

Không khí giữa hai người này có phải thân mật hơn so với trước kia hay không a?

Cái loại cảm giác “thế giới hai người không coi ai ra gì” này là sao đây? Những người khác dường như hoàn toàn không thể hòa nhập vào thứ ăn ý kỳ quái này giữa bọn họ.... Chẳng lẽ trong lúc tập huấn đã ngoại sinh tồn đã xảy ra “chuyện tốt” gì sao?

Sau khi cơm nước xong, Caesar và Brian đi vào phòng bếp sắp xếp lại mấy thứ rau dưa còn thừa, Lâm Viễn thì cầm văn kiện của huấn luyện viên Eileen đi thông báo đến từng ký túc xá, thuận tiện dặn mọi người gửi một cái mail giấu tên vào hòm thư của mình để bầu chọn học viên ưu tú.

Lúc thông báo xong tới tất cả các phòng thì đã là bảy giờ tối, Lâm Viễn trở lại ký túc xá, gõ cửa phòng ngủ của Caesar, Caesar vừa tắm rửa xong, mặc áo ngủ, ngọn tóc còn nhỏ nước, Lâm Viễn đưa thông báo đến trước mặt hắn, kiên nhẫn giải thích một chút, còn cẩn thận nói với hắn, phải lên trang web tải thời khóa biểu mới xuống.

Caesar thấy bộ dáng nghiêm túc của Lâm Viễn, nhin không được mỉm cười nói. “Được, tôi biết rồi, đội trưởng đại nhân.”

Lâm Viễn cũng biết mình nói chuyện công thức hóa như vậy với Caesar có hơi buồn cười, liền thu lại văn kiện, xoay người ngồi xuống sô pha trong phòng ngủ của Caesar, ngẩng đầu nói. “Đúng rồi Caesar, huy hiệu tìm thấy hôm nay, chúng ta có cần gọi Chu Tước ra xem không?”

Caesar cũng ngồi xuống bên cạnh cậu, quay đầu nói. “Cậu hỏi Chu Tước một chút, xem nó có nhớ hay không.”

Lâm Viễn gọi Chu Tước ra, Chu Tước nhìn thấy huy hiệu, vội vàng nói. “Chủ nhân, ta nhớ rõ, đây là huy hiệu của quân đoàn Lôi Đình.”

Caesar hỏi. “Năm đó người phụ trách đuổi bắt người là ai, người có ấn tượng gì không?”

Chu Tước nghĩ nghĩ nói. “Cơ giáp Lưu Quang của thượng tướng August Olav, cơ giáp Áo Ảnh của thượng tướng Evan Stoke, ngoại trừ hai đài cơ giáp đó, còn có một ít quân cận vệ đi theo bọn họ, những người đó ta không biết, cũng không nhận ra.”

Lâm Viễn và Caesar đưa mắt nhìn nhau, dựa theo suy đoán của Caesar, huy hiệu này hẳn là do các quân nhân của quân đoàn Lôi Đình lưu lại lúc đến Phá Quân tinh đuổi bắt Chu Tước năm đó, nhưng cụ thể là ai, hỏi Chu Tước cũng không thu hoạch được gì, chỉ biết rằng, có thể tham dự vào hành động đuổi bắt Chu Tước, những người đó nhất định là thân tín của thượng tướng Olav... Muốn tra ra có lẽ sẽ tương đối khó khăn.

Hai người cùng trầm mặc trong chốc lát, đúng lúc này, máy truyền tin của Lâm Viễn đột nhiên sáng lên.

— Là lời mời kết nối từ Rawson.

Lâm Viễn lập tức kết nối máy truyền tin, trên màn hình 3D trước mặt nhanh chóng xuất hiện gương mặt của nguyên soái Rawson, nam nhân mặc một thân quân trang màu đen mặt vẫn không chút thay đổi, sau khi nhìn thấy Lâm Viễn, ánh mắt của nam nhân rõ ràng trở nên ấm áp hơn.

Rawson nhìn con trai mình, thấp giọng nói. “Tiểu Viễn, ngày mai ta muốn mang theo quân đoàn Vinh Quang xuất chinh, không biết lúc nào mới trở về. Con ở trường phải chăm sóc mình thật tốt, có chuyện gì có thể trực tiếp liên hệ tới máy truyền tin của Hắc Long.”

Lâm Viễn sững sốt một chút. “..... Xuất chinh?”

Tuy rằng biết rõ là quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang, cha không thể không xông pha chiến trường, hơn nữa danh tiếng Chiến thần bất bại của ông cũng chứng minh quân đoàn Vinh Quang luôn bách chiến bách thắng, khó có thể bị đánh gục.....

Nhưng cảm giác bất an kỳ quái vừa đột ngột xuất hiện, lại khiến Lâm Viễn có chút lo lắng.

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn cha mình, nghiêm túc nói. “Cha, người nhất định phải cẩn thận, con chờ người trở về.”

Rawson mỉm cười. “Không cần lo lắng, lần xuất chinh này ta có phần thắng rất lớn.”

Caesar cũng đứng lên, cung kính nói. “Nguyên soái, xin hãy bảo trọng.”

Lâm Viễn vốn muốn nói chuyện huy hiệu cho cha mình, nhưng việc này chỉ là suy đoán của cậu và Caesar, không hề có căn cứ. Cha sắp xuất chinh, cũng không thể để mấy việc vặt vãnh đó làm ông phân tâm. Lâm Viễn đành phải tạm thời nhin xuống, nói. “Người cứ làm việc của mình đi, con sẽ cẩn thận. Thuốc ức chế tiêm vào đúng hạn, thân thể cũng đã kiểm tra qua, không có vấn đề gì.”

Rawson gật gù đầu với hai người, lúc này mới tắt máy truyền tin đi.

Trong phòng nhất thời trở nên an tĩnh, thấy sắc mặt Lâm Viễn có chút khó coi, Caesar thấp giọng hỏi. “Sao vậy?”

Lâm Viễn nhẹ giọng nói. “Tôi có một dự cảm không tốt... Luôn cảm thấy lần này cha sẽ xảy ra chuyện....”

Caesar vội vàng ôm nhẹ bả vai cậu, dịu dàng an ủi. “Đừng lo, nếu nguyên soái chủ động xuất chinh, nhất định là đã nắm chắc, chúng ta nên tin tưởng ông ấy. Năng lực chiến đấu của quân đoàn Vinh Quang là mạnh nhất đế quốc, ông ấy cũng chưa từng chịu thua.... Cậu đừng suy nghĩ linh tinh, ông ấy sẽ bình an trở về.”

Lâm Viễn trầm mặc một lát, rốt cuộc nhẹ nhàng gật gật đầu, nói. “Hy vọng mọi thứ sẽ thuận lợi.”

Cùng lúc đó, tại căn cứ quân sự dưới lòng đất ở tinh cầu Namics.

Máy truyền tin của Lăng Vũ đột nhiên sáng lên, một hàng ký tự mật mã phức tạp, trải qua nhiều lần chuyển giao giữa các trạm không gian thiên hà, rốt cuộc thuận lợi truyền đến trong tay hắn.

Phía sau hàng mật mã được phiên dịch, chỉ có một dòng chữ —

Rawson sắp dẫn quân đoàn Vinh Quang xuất chinh tới tinh cầu Namics, chuẩn bị che giấu cho tốt.

Lăng Vũ hơi hơi nhíu mày, xóa mật mã, xoay người đi về phòng chỉ huy.

Rất nhanh, một thanh âm lãnh đạm mà bình tĩnh đồng thời truyền đến tai của toàn bộ sĩ quan trong căn cứ dưới đất, từng câu từng chữ rõ ràng nói. “Sĩ quan cấp bậc trên thượng tá, trong ba phút lập tức tới tổng bộ chỉ huy! Căn cứ tiến vào trạng thái phòng ngự cấp một!”

Thời gian đếm ngược 10, 9, 8....

Căn cứ dưới lòng đất đột nhiên vang lên một tiếng kêu chói tai của cảnh báo cấp một.

Hết chương 76.

77. Quyển 3 - Chương 77: Chiến Tranh

Tám giờ sáng ngày hôm sau, Rawson dẫn theo quân đoàn Vinh Quang đúng giờ xuất phát, sau khi rời khỏi thiên hà Cepheus, Rawson lập tức hạ lệnh cho cả quân đoàn tiến hành bốn lần chuyển tiếp không gian — trực tiếp di chuyển tới phụ cận thiên hà Isville.

Khoảng cách giữa thiên hà Cepheus và thiên hà Isville vô cùng xa xôi, nếu chậm rãi di chuyển theo tuyến đường an toàn trong vũ trụ, phỏng chừng phải mất hơn nửa tháng mới có thể tới nơi, như vậy sẽ rất dễ khiến cho quân liên bang phòng bị.

Loại phương thức chuyển tiếp không gian này tuy rằng nguy hiểm, nhưng lại giúp rút ngắn hành trình đi rất nhiều.

Nhanh chóng chuyển tiếp tới mục tiêu, cũng có thể phát động đột kích, làm cho quân liên bang trở tay không kịp.

Trước khi xuất chinh, Rawson đã xem xét bản đồ vũ trụ rất nhiều lần, thương nghị cùng với những tướng lĩnh cấp cao để xác định lộ tuyến — điểm cuối cùng quân đoàn Vinh Quang chuyển tiếp đến vừa vặn là ở phụ cận trạm vũ trụ bên ngoài thiên hà Isville, đó là nơi nhất định phải đi qua nếu muốn tiến vào tinh cầu Namics, quan trọng giống như cổ họng của con người vậy.

Chỉ cần chiếm lĩnh cứ điểm quan trọng kia, quân đoàn Tham Lang không được cứu viện kịp thời, đối phó với chúng chẳng khác nào bắt ba ba trong rọ.

Những năm gần đây Rawson từng giao thủ mấy lần với quân liên bang, hiểu rõ như lòng bàn tay thói quen tác chiến và binh lực của bọn họ, là Chiến thần bất bại của đế quốc, trước nay Rawson chưa từng đánh trận nào mà không nắm chắc, kế hoạch tập kích tinh cầu Namics lần này, từ việc định ra chiến lược đến tính toán đường đi, mỗi một bước đều trải qua sự suy xét và nghiệm chứng liên tục của hắn, cơ hồ không có sơ hở nào, Rawson cực kỳ tin tưởng vào lần đột kích này.

Chín giờ tối, rất nhiều đội tiên phong của quân đoàn Vinh Quang đã thành công chuyển tiếp tới điểm cuối.

Bên trong phòng tổng chỉ huy của Rawson lập tức phát đến tin tức từ đội trinh sát tiên phong. “Nguyên soái! Đây là quân hạm số hiệu C-11 của đội trinh sát tiên phong, quân ta đã đến trạm không gian số 1 của thiên hà Isville, trong phạm vi 3 năm ánh sáng xung quanh đây không nhận thấy dị động nào, cũng không phát hiện được tung tích của quân liên bang, quân đội đóng tại trạm không gian dự kiến có khoảng ba tiểu đoàn!”

Rawson gật gật đầu, quyết đoán phát phát tay. “Hành động!”

Mệnh lệnh vừa ra, mẫu hạm chỉ huy của quân đoàn Vinh Quang và rất nhiều quân hạm khác liền chỉnh tề tiến hành chuyển tiếp, không gian vũ trụ xung quanh nhất thời bị xé toạc bóp méo, những hạt bụi trong vũ trụ bị cổ khí lưu này cuốn lên thành một trận gió xoáy mãnh liệt!

Hàng ngàn hàng vạn quân hạm màu đen tựa như một bầy ong dày đặc chen chúc lao tới, trên mẫu hạm Vinh Quang ở trung tâm, ngọn đèn màu đỏ nhanh chóng khuếch tán tỏa ra xung quanh, chiếu lên khắp bầu trời đêm của vũ trụ giống như một đoàn hỏa diễm chói mắt!

Oanh — !

Ba phát pháo quang năng của quân tiên phong kéo theo một vệt sáng thật dài màu trắng, lấy thế công nhanh như chớp lao về phía trạm không gian vũ trụ!

Ánh lửa bùng lên tựa như pháo hoa rực rỡ nổ rộ trong đêm tối, trạm không gian đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo chói tai, ngay sau đó, năm phát đạn gây nhiễu điện từ liên tiếp được bắn qua, toàn bộ đường dẫn thông tin của trạm không gian lập tức bị chặt đứt, xung quanh nhất thời bốc lên từng luồng khói nhẹ!

Trong màn trời đen kịt, quân hạm màu đen chỉnh tề tản ra xung quanh, lấy tốc độ nhanh nhất bao vây trạm không gian, ngọn đèn chỉ thị màu đỏ trên quân hạm giống như ánh mắt của thợ săn trong đêm tối tản ra quang mang khiếp người.

Quân đoàn Vinh Quang trong ba phút ngắn ngủi, chiếm lĩnh hoàn toàn trạm không gian số một của tinh cầu Namics.

Thế nhưng, đúng lúc này, phía sau quân đoàn đột nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, ba quân hạm trinh sát không người lái bất ngờ nổ tung! Ngay sau đó, rất nhiều quân hạm màu vàng giống như dòng lũ tuôn ra từ phía sau nơi quân đoàn Vinh Quang vừa chuyển tiếp, đồng thời, hàng ngàn quân hạm màu trắng bạc từ phía tinh cầu Namics cũng chỉnh tề bay lại đây!

— Quân đoàn Vinh Quang vốn dĩ đang vây quanh trạm không gian, nhất thời lại bị hai quân đoàn lớn vây lại!

— Quân đoàn Tham Lang lấy quân hạm màu bạc và đồ đẳng hình sói làm dấu hiệu, quân đoàn Liệp Ưng lấy quân hạm màu vàng và đồ án hình ưng làm dấu hiệu, hai đại quân đoàn của liên bang giống như đã sớm có chuẩn bị, một trước một sau, hình thành thế gọng kìm với quân đoàn Vinh Quang!

Rawson nhin không được hơi hơi nhú mày.

Hắn đột nhiên nhớ tới chiến dịch mười chín năm trước khi Lăng Vũ mang binh tập kích vào tinh cầu Namics, cũng là ngoài ý muốn trúng phải mai phục của quân đoàn Tham Lang, lúc đó dường như đối phương cũng thu được tin tức trước, đã sớm chuẩn bị tốt.

Lần này mình mang binh xuất chinh, không chỉ cực kỳ bí mật, hơn nữa còn là quyết định đột ngột, liên tục bốn lần chuyển tiếp không gian, trong vòng một ngày tới được tinh cầu Namics — tại sao đối phương lại vẫn có chuẩn bị giống hệt như trước đây?

Quân bộ có phản đồ.....?

Suy nghĩ này đột ngột nhoáng lên trong đầu, lại bị một mảnh cơ giáp bị nổ tung ở phía xa xa cắt đứt!

Đồng thời, mẫu hạm Vinh Quang nhận được yêu cầu kết nối từ liên bang.

Rawson cau mày mở máy truyền tin, liền thấy bên trong màn hình xuất hiện một gương mặt vô cùng quen thuộc – nam nhân dung mạo tuấn mỹ, đường cong gương mặt vô cùng nhu hòa, mặc một thân quân trang trắng tinh, khoe miệng mang theo một nụ cười ngả ngớn, đang nhàn nhã ngồi trên ghế chỉ huy, lễ phép mỉm cười nói với Rawson. “Rawson thân ái, chúng ta lại gặp mặt.”

— Quân đoàn trưởng quân đoàn Tham Lang của liên bang, được xưng tụng là thiên tài, thượng tướng Flamischer. Không lâu trước đây, khi gã uy hiếp phi thuyền Trân Châu, vừa vặn gặp qua Rawson một lần trong màn hình máy truyền tin, không ngờ nhanh như vậy lại thấy mặt.

Flamischer hơi hơi nâng cằm, ánh mắt lợi hại nhìn thẳng vào mắt Rawson, nói từng câu từng chữ. “Thật đáng tiếc, hôm nay chính là ngày chết của anh. Anh rất nhanh sẽ được chôn cùng với Omega của mình, suy nghĩ như vậy có phải sẽ thấy vui vẻ hơn một chút hay không?”

Rawson lạnh lùng nhìn gã. “Đừng vui mừng quá sớm.”

Đứt lời, liền quyết đoán ngắt bỏ máy truyền tin.

Rawson bình tĩnh quan sát tình thế xung quanh một chút, hạ mệnh lệnh vào microphone chuyên dụng của các sĩ quan chỉ huy. “Quân đoàn số sáu, quân đoàn số bảy thay đổi phương hướng, chia nhau công kích vào cánh phải và cánh trái của quân đoàn Liệp Ưng! Quân tiên phong chia làm hai đường phá vòng vây! Quân đoàn số chín theo phía sau ta, chính diện nghênh địch!”

Phó chỉ huy trung tướng Victor lập tức khuyên can. “Nguyên soái, chuyện này rất nguy hiểm, ngài không cần tự mình xuất chiến, không bằng...”

Rawson đưa tay cắt ngang lời khuyên của y, thấp giọng nói. “Lập tức mở cửa mẫu hạm ra – Hắc Long!”

“Vâng!” Nghe được chủ nhân triệu hồi, Hắc Long lập tức ra khỏi công tắc không gian, mang theo Rawson từ cửa mẫu hạm Vinh Quang bay lên trời!

Cơ giáp màu đen bên trong vũ trụ không bị trói buộc hoàn toàn mở rộng thân hình, đôi đồng tử màu vàng lấp lánh tỏa sáng, thể tích khổng lồ cho người ta một loại áp lực khủng bố, hệ thống công kích tối cao trong cơ thể cơ giáp lập tức khởi động, trong miệng đồng thời bắn ra ba phát đạn quang năng, lấy quỹ đạo hình cung xinh đẹp lao về phía quân đoàn Tham Lang –

Tinh cầu Namics, căn cứ quân sự dưới lòng đất, tổng bộ chỉ huy.

Lăng Vũ đứng trước đài chỉ huy, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm hình ảnh giám sát trong màn hình 3D, thần sắc trên mặt vị tướng quân trẻ tuổi cực kỳ lạnh lùng, tuy rằng biểu tình bình tĩnh, nhưng lòng bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt lại để lộ ra một tia bất an dưới đáy lòng cậu.

Bên trong màn hình, hình ảnh thu nhỏ chính là hình chiếu đầy đủ trong vũ trụ, những điểm nhỏ màu đen dày đặc là quân đoàn Vinh Quang của đế quốc, mà những điểm tròn màu vàng đột nhiên xuất hiện ở hậu phương, hiển nhiên là quân đoàn Liệp Ưng của liên bang.

Quân đoàn Liệp Ưng đột nhiên phát động tập kích, một lượng lớn cơ giáp trinh sát không người lái ở phía sau quân đoàn Vinh Quang bị nổ tung.

Nhìn ngọn lửa bùng nổ bốc lên trong màn hình, Lăng Vũ khẽ cau mày, nhẹ nhàng siết chặt nắm tay bắt mình phải duy trì bình tĩnh –

Rawson đang ở trong mẫu hạm Vinh Quang, tuy rằng đột nhiên gặp phải mai phục từ phía sau của quân đoàn Liệp Ưng, nhưng lấy trình độ chỉ huy của hắn, chống đỡ qua mười phút hắn là không thành vấn đề.

Đúng lúc này, trong phòng chỉ huy đột nhiên truyền đến giọng nói thanh thúy của một sĩ quan trẻ tuổi. “Tướng quân, tổ trinh sát báo cáo, phần lớn bộ đội của quân đoàn Tham Lang đã xuất phát đến trạm không gian!”

Hai mắt Lăng Vũ sáng lên, lập tức mở miệng nói. “Hỏa tiễn đối không số 1 chuẩn bị —”

Bên trong rừng rậm ở tỉnh cầu Namics, trên một mảnh đất hoang đột nhiên nứt ra một khe hở lớn, tiếng vang ầm ầm đình tai như óc như động đất, những khẩu đại pháo khổng lồ đông nghìn nghịt chậm rãi nổi lên, thân bí khó lường tựa như mọc ra từ lòng đất.

Lăng Vũ lạnh lùng nói. “Bắn!”

Oanh — !

Một viên hỏa tiễn bay theo quỹ đạo cực kỳ chuẩn xác, khi đến giữa trung tâm của quân đoàn Tham Lang thì lập tức nổ tung, quân đoàn Tham Lang bị hỏa tiễn tấn công từ mặt đất làm cho trở tay không kịp! Chỉ thấy một ngọn lửa hùng hực phóng lên cao, những mảnh nhỏ cơ giáp và xác quân hạm bắn ra xung quanh, bên ngoài không gian vũ trụ của tỉnh cầu Namics nhất thời biến thành một bãi tha ma bi thảm nhất!

Lăng Vũ dừng một chút, quyết đoán giơ tay lên. “Hỏa tiễn đối không số 2, chuẩn bị —”

Rawson đột nhiên sững sốt.

Hắn điều khiển Hắc Long dẫn dắt tiểu đoàn số chín của quân đoàn Vinh Quang đối kháng chính diện với quân đoàn Tham Lang, đôi bên đang giao chiến kịch liệt, không ngờ, phía sau quân đoàn Tham Lang đột nhiên bùng lên một ngọn lửa lớn, nổ “oanh” một tiếng, vô số quân hạm bị nổ thành tro bụi, hài cốt và những mảnh kim loại nhỏ trôi nổi trong vũ trụ bắn ra xung quanh, làm cho tầm nhìn tràn ngập khói thuốc súng!

Hỏa lực khủng bố như vậy, không phải đạn quang năng và pháo điện từ bình thường có thể tạo thành, mà là uy lực của những vũ khí hạt nhân khổng lồ lấy “tấn” làm đơn vị trọng lượng...

Là hỏa tiễn đối không bắn ra từ tỉnh cầu Namics?

Đáy lòng Rawson nhất thời tràn ngập nghi hoặc.

Trên tỉnh cầu Namics có quân đội của mình? Hay là trong quân đoàn Tham Lang phát sinh binh biến?

— Bất luận như thế nào, hiện giờ chính là thời cơ tốt nhất để phá vòng vây!

Rawson không hề do dự, nắm chắc thời cơ trận hình quân đoàn Tham Lang bị quấy nhiễu trong nháy mắt, lập tức hạ chỉ lệnh tối cao. “Quân tiên phong lập tức tập hợp, đi theo tiểu đoàn số chín đột kích chính diện!”

Quân đội tiên phong vốn dĩ tản ra bốn phía để thu hút hỏa lực của quân địch lập tức tập trung chính tề một chỗ chỉ trong nửa phút, hợp lại thành một lực lượng khủng bố, đi theo sự dẫn dắt của Hắc Long và tiểu đoàn số chín, trực tiếp xông vào phòng tuyến đang sụp đổ của quân đoàn Tham Lang!

Oanh — !

Lại là một tiếng nổ, phía sau quân đoàn Tham Lang tiếp tục bị hỏa tiễn đối không tập kích!

Tiếng nổ mạnh kịch liệt không dứt bên tai, toàn bộ quân đoàn Tham Lang bị bắn đến chia năm xẻ bảy, lại thêm Rawson dẫn dắt quân tiên phong và tiểu đoàn số chín của quân đoàn Vinh Quang chính diện phá vòng vây, quân đoàn Tham Lang cơ hồ là tan tác trong nháy mắt!

Chuyện xấu liên tục kéo đến, giờ phút này, bên trong khoang thuyền chỉ huy ở mẫu hạm quân đoàn Tham Lang đột nhiên vang lên một thanh âm run rẩy. “Tướng quân, căn cứ quân sự trên tỉnh cầu Namics của liên bang đột nhiên bị một đội quân không rõ danh tính đánh lén! Khẩn cấp xin trợ giúp! Khẩn cấp xin %##%.....”

Đường truyền thông tin bị gây nhiễu, tất cả những lời đang nói đều biến thành tạp âm chói tai.

Flamischer hơi hơi nheo mắt, đứng lên khỏi ghế chỉ huy.

Vốn định phối hợp với quân đoàn Liệp Ưng, diệt toàn quân của quân đoàn Vinh Quang ở nơi này, không ngờ, nơi mà mình đóng quân – tinh cầu Namics — đột nhiên bắt đầu phóng ra hỏa tiễn đối không, quấy rầy toàn bộ kế hoạch của quân đoàn Tham Lang, ngay cả căn cứ quân sự của mình cũng bị người khác chiếm đóng.

Rõ ràng, đây là kế hoạch mà “quân đội không rõ” kia đã vạch ra! Thừa dịp phần lớn quân đội của quân đoàn Tham Lang rời khỏi căn cứ đi tập kích quân đoàn Vinh Quang, bọn họ cư nhiên nhanh chóng chiếm lĩnh căn cứ quân sự ở tinh cầu Namics của liên bang.

— Quân đội không rõ đến từ tinh cầu Namics?

— Chẳng lẽ là lực lượng ngầm do đế quốc lén lút xếp vào?

— Sẽ là ai?

Chiến hỏa còn đang tiếp tục lan tràn, lại một quả tên lửa bắn qua đây, Flamischer không kịp suy nghĩ, lập tức hạ lệnh. “Toàn bộ quân đoàn Tham Lang, lập tức lùi lại! Trở về lãnh địa liên bang!”

Quân đoàn Liệp Ưng cũng rất ăn ý đồng thời lùi lại phía sau.

Rõ ràng, bọn họ vốn định đi săn, không ngờ lại trở thành còn mồi bị người khác tính kế.

Hai vị quân đoàn trưởng kết nối với máy truyền tin của nhau, cảm giác bị tính kế rất không dễ chịu, làm cho sắc mặt thượng tướng Chris của quân đoàn Liệp Ưng cực kỳ khó coi, lạnh lùng nói. “Flamischer, cậu bảo tôi đến hỗ trợ thu thập quân đoàn Vinh Quang, hiện giờ là xảy ra chuyện gì? Tinh cầu Namics bên kia sao lại đột nhiên phát động tập kích với chúng ta? Tinh cầu Namics không phải nơi đóng quân của cậu sao?”

Flamischer nhún vai, đáp. “Trên tinh cầu Namics hình như có một đội quân ở dưới lòng đất, mấy năm nay tôi vẫn luôn điều tra, nhưng không hề có kết quả, hiện tại xem ra.... Đó hẳn là thế lực của đế quốc, hơn nữa còn là thế lực thần bí ngay cả Quân bộ đế quốc cũng không biết — tạm thời không nói chuyện này, chúng ta cứ như vậy rút lui thì quá mất mặt, không bằng kéo theo một cái đệm lưng?”

Thượng tướng Chris nhíu mày hỏi. “Cậu muốn làm gì?”

Flamischer mỉm cười một chút. “Phía trước chính là cửa vào trùng động vũ trụ, nghe nói chỗ đó..... gần đây có vẻ không yên ổn.”

Chris tỏ vẻ đã hiểu gật đầu một cái.

Hai người rất ăn ý đồng thời triệu hồi cơ giáp cấp S của mình, một trái một phải tới gần Hắc Long!

Khoảng cách của ba đài cơ giáp thật sự rất gần, phạm vi oanh tạc của pháo quang năng lại quá lớn, bắn một quả pháo có thể sẽ làm cho cả ba đài cơ giáp đều nổ tung, để tránh làm bị thương tướng quân nhà mình, cả hai quân đoàn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ thấy ba đài cơ giáp vàng, bạc, đen đánh thành một đoàn trong vũ trụ, những nơi ba con cự long bay qua, một đồng mảnh vụn và hài cốt bị hất tung lên, giống như lốc xoáy vũ trụ khiến người ta nhìn mà thấy sợ.....

Tinh cầu Namics, phòng tổng chỉ huy căn cứ dưới lòng đất.

Thanh âm sang sảng của vị sĩ quan trẻ tuổi truyền đến qua máy truyền tin. “Báo cáo tướng quân, quân ta đã đánh chiếm thành công căn cứ quân sự của liên bang!”

Các sĩ quan trong phòng chỉ huy nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng, đến cả tướng quân Lăng Vũ thần sắc lãnh đạm rốt cuộc cũng hơi giương lên khóe môi, nói. “Vất vả rồi, cứ làm theo kế hoạch, không cần phá hỏng thiết bị của căn cứ.”

Vị sĩ quan trẻ tuổi ở nơi tướng quân không nhìn thấy kích động hành quân lễ. “Rõ ! Tướng quân!”

Đúng lúc này, trên màn hình giám sát trước mắt đột nhiên xuất hiện hai điểm lớn một vàng một trắng.

Lăng Vũ ngưng một chút, nhú mảy nói. “Đây là chuyện gì?”

Vị phó chỉ huy Ted đứng bên tay phải thấp giọng trả lời. “Tướng quân, đây là cơ giáp cấp S hai vị thượng tướng liên bang triệu hồi ra.... Bọn họ còn không chịu rút lui, là muốn làm gì đây?”

Căn cứ của quân đoàn Tham Lang bị chiếm lĩnh, trên tinh cầu Namics lại đang không ngừng phóng ra hỏa tiễn đối không, vô số quân hạm của quân đoàn Tham Lang và quân đoàn Liệp Ưng đã bị hao tổn, lấy trí thông minh của Flamischer, nhận ra bị trúng kế hẳn là sẽ mau chóng rút lui mới đúng, đột nhiên triệu hồi cơ giáp cấp S, dựa vào sức mạnh của hai đài cơ giáp cũng không thể ngăn được cơn sóng dữ —

Rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?

Lăng Vũ cau mày, cẩn thận nhìn chằm chằm màn hình trước mặt.

Đúng lúc này, cậu đột nhiên nhìn thấy giữa hai đài cơ giáp một vàng một bạc, tựa hồ còn có một chấm tròn màu đen.

— Là Rawson?

Phương hướng mà ba đài cơ giáp nhanh chóng di chuyển đến chính là....

Trùng động vũ trụ Isville!

Trái tim Lăng Vũ đột nhiên nảy lên. “Không tốt!”

Giống như có cảm ứng, công tác không gian cơ giáp mang trên cổ cũng đồng thời sáng lên.

Lăng Vũ lập tức mở cửa căn cứ dưới lòng đất ra, đồng thời ra lệnh. “Ted, ta phải đi tiếp ứng cho nguyên soái, công tác chỉ huy ở nơi này giao cho anh phụ trách! Dùng mật mã của Quân bộ để quốc kết nối với mẫu hạm chỉ huy quân đoàn Vinh Quang, mau chóng tiếp ứng đưa quân đoàn Vinh Quang đến tinh cầu Namics!”

Chuẩn tướng(*) Ted lập tức hành lễ đáp. “Rõ, tướng quân!”

(*)Chuẩn tướng: cấp bậc quân hàm, nhỏ hơn thiếu tướng, nhưng cao hơn cấp tá.

Lăng Vũ triệu hồi thể phục chế Hắc Long, trực tiếp lao ra khỏi tầng khí quyển của tinh cầu Namics, bay về phía trạm không gian đang chiến hỏa liên miên —

Trạm không gian vũ trụ bên ngoài thiên hà Isville.

Dưới sự giao chiến của hai bên, trạm không gian này đã sớm bị nổ tung chỉ còn là phế tích, một lượng lớn xác cơ giáp và quân hạm nổi lơ lửng trong vũ trụ. Sau khi quân đoàn Tham Lang và quân đoàn Liệp Ưng rút lui, quân đoàn Vinh Quang dưới sự chỉ huy của trung tướng Victor tiến hành chinh đồn.

Lăng Vũ điều khiển thể phục chế của Hắc Long trực tiếp bay qua trên đầu quân đoàn Vinh Quang.

Bên trong khoang chỉ huy của mẫu hạm Vinh Quang, mọi người nhìn thấy cự long màu đen cách đó không xa, đều ngây ngẩn cả người — rõ ràng nguyên soái vừa nảy còn đang giằng co với hai đài cơ giáp của liên bang, tại sao lại xuất hiện một đài cơ giáp giống Hắc Long y đúc như thế?

Victor cũng thấy vô cùng nghi hoặc, nhú mảy nhìn ra ngoài cửa sổ mạn tàu —

Cách đó không xa, ba đài cơ giáp vàng bạc đen đang kịch liệt giao chiến, Hắc Long lấy một địch hai, sớm bị rơi vào thế hạ phong, vết thương dày đặc trên người, lại căn bản không thể thoát khỏi gọng kìm của hai đài cơ giáp này, Rawson bị hai cơ giáp kìm chân, dần dần bị kéo về phía trùng động vũ trụ.

Khi sắp đến gần cửa vào trùng động, hai đài cơ giáp một vàng một bạc đột nhiên rất ăn ý thay đổi phương hướng, cái đuôi trực tiếp quấn lấy Hắc Long, đồng thời dùng lực, trực tiếp đẩy cơ giáp màu đen vào cửa trùng động vũ trụ Isville!

Lúc Lăng Vũ đuổi tới, liền nhìn thấy một hình ảnh chấn động lòng người như vậy —

Chỉ thấy đài cơ giáp màu đen kia bị lốc xoáy từ trùng động vũ trụ cắn nuốt từng chút, từng chút một, giống như một con côn trùng nhỏ rơi vào mạng nhện không còn sức phản kháng, đứng trước sức mạnh khủng khiếp của thiên nhiên, cơ giáp do con người chế tạo lại lộ ra vẻ nhỏ bé và hèn mọn đến thế.

“Rawson –“

Tiếng kêu của Lăng Vũ còn chưa kịp ra khỏi miệng, Hắc Long đã rơi vào bên trong cơn lốc xoáy khổng lồ, nháy mắt liền biến mất không còn bóng dáng.

Trái tim co rút lại trong giây lát, lốc xoáy vũ trụ đen ngòm trước mặt giống như bồn miệng máu mở to của dã thú ăn thịt người, trong không gian vũ trụ yên tĩnh lộ ra vẻ âm trầm khủng bố.

Cơ hồ là theo bản năng, Lăng Vũ ra chỉ lệnh với cơ giáp của mình. “Đuổi theo đi...”

Thể phục chế của Hắc Long trầm mặc một chút, bình tĩnh trả lời. “Chủ nhân, trong trùng động vũ trụ Isville, rất nhanh sẽ xuất hiện chấn động không gian trên cấp tám, năng lượng của vụ chấn động không gian vũ trụ này còn cao gấp mấy chục lần so với động đất trên địa cầu, lúc này mà tiến vào trùng động vũ trụ....”

— Chỉ có con đường chết.

Thể phục chế của Hắc Long không nói ra những lời này, nó tin chủ nhân có thể hiểu rõ.

Lăng Vũ trầm mặc một lát.

Flamischer trước khi rút lui lại triệu hồi cơ giáp đánh gong kìm với Rawson, mục đích rõ ràng chính là thể này – trùng động vũ trụ Isville gần đây không yên ổn, thường xuyên xảy ra chấn động không gian, năng lượng của loại chấn động không gian vũ trụ này có thể nháy mắt tiêu diệt một đài cơ giáp cấp S thành từng mảnh.

Gã không thể trực tiếp hủy diệt quân đoàn Vinh Quang, đành phải dùng loại thủ đoạn tiện nghi này, cưỡng ép đẩy Rawson vào trùng động, muốn mượn sức mạnh của trùng động vũ trụ, giết chết Rawson.....

Lăng Vũ gắt gao siết chặt nắm tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay cơ hồ muốn bật máu.

Lần chấn động không gian gần nhất là ba mươi phút trước, Lăng Vũ căn bản không biết lần tiếp theo sẽ là bao giờ.

Có thể đã xảy ra, cũng có thể là một phút sau, hoặc là mười phút sau....

Thế nhưng, cho dù thế nào, cậu cũng không thể lơ đãng nhìn Rawson chết ở trước mặt!

Một khắc kia, cậu đột nhiên nhớ tới Lâm Viễn, nhớ tới đứa nhỏ của cậu và Rawson.

Nếu hôm nay cậu thấy chết mà không cứu như vậy, tương lai, cậu nên lấy bộ mặt gì.... mà đối diện với đứa nhỏ kia đây?

Nghĩ đến đây, Lăng Vũ lập tức nắm chặt hai tay, quyết đoán nói. “Đuổi theo đi!”

Hắc Long đành phải tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân, chui vào trong cơn lốc xoáy vũ trụ khổng lồ —

Trong ký túc xá dành cho học viên của học viện quân sự St. Romia, Lâm Viễn đột nhiên bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Cậu lại mơ thấy những chuyện khi còn nhỏ, ngày mà baba mang cậu rời đi.

Nam nhân kia nhẹ nhàng vuốt ve tóc cậu, ngữ khí ôn nhu ghé vào tai cậu, nói. “Tiểu Viễn, thật xin lỗi, baba muốn đi một nơi rất xa, không tiện mang con theo. Sau này một mình con, nhất định phải kiên cường mà sống...”

Hết chương 77.

78. Quyển 3 - Chương 78: Gặp Lại

Khi Lâm Viễn bừng tỉnh từ giấc mộng đã là một giờ sáng, đáy lòng đột nhiên dâng lên một tia bất an mãnh liệt khiến cậu hoang mang.

Cảnh tượng trong mộng dường như là một loại ám chỉ không lành, cậu mơ thấy baba bỏ lại cậu đi xa, mà lúc này cha lại đang mang binh xuất chinh.... Loại mộng cảnh không tốt này khiến Lâm Viễn vô cùng khó chịu, thở sâu, ngồi dậy xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, Lâm Viễn lấy máy truyền tin của mình, gửi một tin nhắn cho Rawson –

“Cha, lần xuất chinh này vẫn thuận lợi chứ? Chờ người bình an trở về.”

Tin nhắn sau khi gửi đi, giống như đá chìm đáy biển, hoàn toàn không có bất cứ hồi âm nào.

— Có lẽ là vì ông ấy đang bận rộn, không có thời gian để ý tới đi? Có lẽ ngày mai sau khi nhìn thấy ông ấy sẽ trả lời?

Tự an ủi mình như vậy, lại nằm lên giường đắp chăn, nhưng Lâm Viễn không hề cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Một đêm này, đối với Lâm Viễn, thời gian trở nên thật dài....

Đối với một số người nào đó ở thiên hà Cepheus mà nói, một đêm này cũng trở nên vô cùng gian nan.

Bên trong phòng họp bí mật của Quân bộ, mấy vị sĩ quan thần sắc nghiêm túc ngồi ở đó giống như đang chờ đợi điều gì, máy thông tin hình cầu ở giữa bàn phát ra một tia sáng nhắc nhở nhận được tin nhắn, trải qua mật mã tối cao từ các trạm không gian vũ trụ của nhiều thiên hà, cuối cùng cũng thuận lợi truyền đến máy truyền tin này.

Bên trong màn hình 3D trước mặt dần dần hiện ra một chuỗi ký tự kỳ quái màu vàng, mật mã ký tự phức tạp chậm rãi bay trong không trung giống như từng dải xiềng xích. Qua một phút, sau khi thông qua phần mềm phiên dịch mật mã chuyên nghiệp mới rõ cuộc biến thành văn tự mà bọn họ có thể đọc hiểu –

“Tình cầu Namics xuất hiện lực lượng quân sự không rõ, đột nhiên phát động tập kích với quân đội liên bang, căn cứ quân sự của liên bang ở tỉnh cầu Namics bị công chiếm, quân đoàn Tham Lang và quân đoàn Liệp Ưng khẩn cấp rút lui, quân đoàn Vinh Quang đóng quân ở tỉnh cầu Namics, Rawson điều khiển Hắc Long tiến vào trùng động vũ trụ Isville, không rõ tung tích. Lực lượng thần bí trên tỉnh cầu Namics sau khi quân đoàn Vinh Quang đến đóng quân đã lập tức biến mất, không thể tra ra – K.”

Chữ K cuối cùng đại diện cho thân phận người gửi tin, một đoạn văn tự đã giản lược toàn bộ tình hình chiến đấu ngày hôm nay.

Bên trong phòng họp trầm mặc một lát, vị sĩ quan ngồi ở ghế chủ vị mới không vui nhàu mày, lạnh lùng nói. “Thật là một lũ phế vật!”

Một người bên cạnh dùng ngữ khí nghiêm túc nói. “Hợp tác với quân liên bang, vốn dĩ đã phải mạo hiểm rất lớn, bất quá, lần này chúng ta đem miếng thịt mỡ quân đoàn Vinh Quang này trực tiếp đưa đến bên miệng bọn họ, cơ hội tốt như vậy mà họ còn không nắm chắc được, quả thực là khiến người ta rất thất vọng — Rốt cuộc Flamischer đang làm gì? Nơi mình đóng quân có ẩn giấu một thế lực thần bí, gã cư nhiên lại không biết?”

Một người khác như có chút dăm chiêu nói. “Lực lượng thần bí kia, tôi lại cảm thấy rất hứng thú, thời khắc mấu chốt cư nhiên lại nhảy ra giúp Rawson, những người đó là ai được đây? Có thể có liên quan đến đế quốc không?”

Người đàn ông ngồi ở ghế chủ vị cười lạnh nói. “Bất luận là ai, chướng ngại vật chặn trên đường, cần phải thanh lý sạch sẽ hoàn toàn mới có thể yên tâm được.”

Nam nhân cầm lấy máy truyền tin, nhanh chóng đánh xuống một hàng ký tự mật mã gửi trở lại –

“Giám sát chặt chẽ hướng đi của quân đội thần bí trên tinh cầu Namics, nhanh chóng điều tra chi tiết về những người đó. Có tin tức của Rawson, lập tức báo lại.”

Sau khi gửi mật mã đi, người mới vừa nghi ngờ lai lịch của lực lượng thần bí hơi hơi nheo mắt lại, cười nói. “Rawson trước nay mạng lớn, bất quá lần này gặp phải chấn động không gian trong trùng động vũ trụ Isville, cho dù hắn có mười cái mạng cũng không đủ. Chúng ta có phải nên suy xét....”

“Không vội.” Nam nhân ngồi ở thủ vị nhẹ nhàng khoát tay, cắt ngang gã. “Ta không muốn gây thêm phiền toái, chờ tin tử vong của Rawson được chứng thực, chúng ta lại hành động.” Dừng một chút, lại quay đầu nói, “Mặt khác, Udyr đột nhiên chuyển đến Phá Quân tinh, người được cài vào quân đoàn Sắc Vi, có tra ra tin tức gì có giá trị không?”

Một người khác lập tức trả lời. “Có tin báo đến, đội quân y của quân đoàn Sắc Vi gần đây có tuyển một bác sĩ, tên là Charlie, tướng quân Udyr sau khi tới Phá Quân tinh vẫn không hợp khí hậu, phát sốt liên tục mấy ngày, là bác sĩ kia chăm sóc cho y, y liền cho vị bác sĩ đó vào quân đoàn. Trừ việc đó ra thì tất cả đều bình thường, Udyr vẫn mang theo quân đoàn ở trong rừng rậm cả ngày dùng thử cơ giáp mới, thời gian rảnh rỗi thì nghiên cứu mấy loại hoa hoa cỏ cỏ trên Phá Quân tinh.”

Trong phòng họp truyền đến một tiếng cười bị kìm nén.

Nam nhân nhíu mày nói. “Tư liệu về bác sĩ kia, đã tra chưa?”

Người kia trả lời. “Đã tra chi tiết, không có vấn đề gì. Là một bác sĩ tính tình ôn hòa, ở trong quân đoàn cũng rất khiêm tốn.”

Lúc này người đàn ông mới gật gật đầu, thấp giọng nói. “Dẫn nội ứng trong các quân đoàn lớn phải cẩn thận đề phòng, trước khi hành động, ngàn vạn lần không được để lộ dấu vết.... Được rồi, tan họp đi.”

Nam nhân ra lệnh một tiếng, trong phòng họp hư cấu trên Internet nhanh chóng không còn một bóng người.

Trong một ngôi nhà riêng nào đó ở thủ đô, vị sĩ quan trẻ tuổi tháo tai nghe kết nối tới phòng họp hư cấu, khóe môi hơi lộ ra nụ cười.

Huy hiệu Quân bộ màu xanh đen mới lạ, dưới ánh sáng của ngọn đèn bên trong phòng ngủ tỏa ra quang mang quý dị.

Diêu Quang tinh, nơi đóng quân của quân đoàn Sắc Vi.

Lăng Phong đang trần trọc trên giường, đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa, đứng dậy mở cửa, thì thấy thiếu tá Rem trong đội cận vệ quân đoàn Sắc Vi đang đứng bên ngoài, nhìn thấy hắn, lập tức hành quân lễ, vẻ mặt nghiêm túc nói. “Bác sĩ Charlie, xin lỗi đã quấy rầy ngài muộn như vậy, tướng quân đột nhiên bị đau bụng, mời ngài qua nhìn một cái.”

Lăng Phong ngưng một chút, vội vàng xoay người cầm hòm thuốc, mặc áo khoác trắng đi đến phòng nghỉ của tướng quân Udyr.

Bên trong phòng ngủ, Udyr đang nằm nghiêng trên giường, sắc mặt tái nhợt vô cùng, bộ dáng cau mày rất thống khổ, thấy Lăng Phong đến, y liền dùng thanh âm khàn khàn nói. “Được rồi, để bác sĩ Charlie ở lại đây chăm sóc là được, những người khác ra ngoài đi.”

“Vâng, tướng quân.” Một đám thuộc hạ đều lui hết ra ngoài.

Lúc này Lăng Phong mới bước đến bên giường, nhẹ nhàng đưa tay kiểm tra trán y, lo lắng hỏi. “Anh làm sao vậy? Không thoải mái?”

Ngón tay thon dài đột nhiên bị nắm lấy, nam nhân nằm trên giường bỗng dưng mở to mắt, đôi mắt màu lam xoay tròn, cười tủm tỉm nhìn hắn, dừng nói là sinh bệnh, khí sắc nam nhân nhìn qua rất tốt, xoay mình một cái liền áp đảo Lăng Phong trên giường, thuận thể hôn xuống,

Lăng Phong chặt vật né tránh nụ hôn của y, một bên bất đắc dĩ nói. “Udyr, anh lại giả bệnh.... Ừm... Ừm ư....”

Khớp hàm bị cạy ra, đầu lưỡi linh hoạt tiến quân thần tốc, Lăng Phong rất nhanh liền bị hôn đến thở hổn hển, hoàn toàn không nói ra lời.

Sau khi nụ hôn sâu chấm dứt, quần áo hai người trở nên hỗn độn, tim đập có chút mất tốc độ.

Lúc này Udyr mới buông Lăng Phong ra, liếm sạch nước miếng trong suốt lưu lại bên môi Lăng Phong, nhẹ nhàng sờ tóc Lăng Phong, ngữ khí ôn nhu hỏi. “Anh phát hiện em không ngủ, mới lấy cơ gọi em đến đây.... Em có vẻ rất bất an, xảy ra chuyện gì sao?”

Sau khi mang Lăng Phong đến quân đoàn Sắc Vi, Udyr liền cho hắn một cái công tắc không gian cơ giáp loại nhỏ, cơ giáp của hai người liên kết với nhau, như vậy Udyr có thể biết tình hình của Lăng Phong bất cứ lúc nào, bảo vệ tốt cho hắn.

Nhìn lông mi Lăng Phong nhẹ nhàng run rẩy, Udyr nhìn không được cúi người hôn lên mắt hắn, thấp giọng hỏi. “Rất cuộc là sao vậy? Không thể nói cho anh biết sao?”

Lăng Phong trầm mặc trong chốc lát, mới nói. “Không, không có gì....”

Sở dĩ Lăng Phong bất an, là do cảm ứng tâm linh giữa song bào thai trong thời điểm nguy cấp.

— Hắn có thể cảm giác được Lăng Vũ xảy ra chuyện.

Kết nối với máy truyền tin của Lăng Vũ bị cắt đứt, tin nhắn gửi đi như đá chìm đáy biển. Sâu trong thân thể lại truyền đến sự đau nhức kỳ lạ, đó nhất định là cảm giác đến từ chính Lăng Vũ.

Cảm ứng tâm linh ngẫu nhiên giữa anh em song sinh, có thể khiến cho Lăng Phong cảm nhận được em trai mình đang gặp nguy hiểm.

Lăng Phong vì quá lo lắng nên trần trọc trần trở, cả đêm khó ngủ.

Thế nhưng, chuyện của Lăng Vũ hắn không thể nói cho Udyr, cho dù Udyr là người yêu của hắn, là cha của Snow, hắn cũng không thể thần nhiên nói ra bí mật kinh người này — mấy năm nay Lăng Vũ vẫn trốn ở tỉnh cầu Namics, bí mật xây dựng căn cứ quân sự dưới lòng đất, chuyện này có liên quan đến kế hoạch của bộ hạ, vạn nhất lý lẽ của Udyr không hợp với bộ hạ, hậu quả của việc tiết lộ bí mật sẽ làm cho tính toán nhiều năm bị thất bại trong gang tấc.

Sâu trong thân thể lại truyền đến đau đớn tê tâm phế liệt, Lăng Phong đột nhiên run lên một chút, lập tức gắt gao cắn môi dưới.

— Rõ ràng, Lăng Vũ hiện giờ vô cùng nguy hiểm.

Loại đau đớn kỳ quái này truyền đến qua cảm ứng tâm linh giữa anh em song sinh, làm cho Lăng Phong cũng không nhịn nổi đau đớn.

Nhận thấy nam nhân trong lòng đang không ngừng run rẩy, Udyr đau lòng vội vàng ôm chặt hắn, không ngừng hôn môi hắn, trán, chóp mũi, môi, nụ hôn ôn nhu như lông vũ rơi trên mặt Lăng Phong, thanh âm trầm thấp cũng vang ở bên tai. “Đừng sợ.... Có anh ở đây, anh sẽ không để em gặp chuyện không may.... Tin tưởng anh có được không?”

Lăng Phong cắn chặt răng, thật lâu sau, mới thở gấp nói. “Udyr.... Em....”

Udyr sửng sốt một chút. “Cái gì?”

Mặt Lăng Phong hơi hơi đỏ lên, chủ động tách hai chân ra, đưa tay ôm cổ y, nhẹ giọng nói. “..... Ôm em.”

Rất cuộc nghe rõ những lời hắn nói, màu mắt Udyr sẫm lại, lập tức lạnh lẽo cởi hết quần áo của nam nhân, tách hai chân hắn quần lên thắt lưng mình, không chút khách khí.... tận tình giữ lấy hắn.

Bên trong phòng ngủ rất nhanh liền vang lên tiếng rên rỉ làm người ta đỏ mặt.

Thời điểm bị xâm nhập đến tê dại thất thần, Lăng Phong mới hốt hoảng nghĩ.... chỉ có làm như vậy, hắn mới có thể giảm bớt một ít bất an và đau đớn kỳ quái dưới đáy lòng, bị Udyr gắt gao ôm vào ngực, hắn mới không cảm thấy bản thân cô đơn và bất lực.

Nóng quá....

Nơi nóng đến như vậy, rốt cuộc là chỗ nào?

Em mình rốt cuộc đang làm gì? Cậu đã xảy ra chuyện gì?

Giống như cảm giác của Lăng Phong và giấc mộng của Lâm Viễn, Lăng Vũ thật sự xảy ra chuyện.

Trong nháy mắt điều khiển Hắc Long tiến vào trùng động vũ trụ, cậu liền cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn cùng với vô vàn mảnh vụn cơ giáp thổi quét về phía mình. Loại lốc xoáy vũ trụ khủng bố này, mang sức mạnh mãnh liệt thậm chí có thể bóp méo cả thời không. Đứng trước thiên nhiên, đừng nói là cơ giáp cấp S do con người chế tạo, ngay cả mẫu hạm chỉ huy khổng lồ của quân đoàn cũng không thể chịu nổi uy lực của chấn động không gian.

Tầm nhìn trước mắt trở nên mơ hồ, xuyên qua cửa sổ của cơ giáp, lọt vào tầm mắt đều là xác của các loại phi thuyền và quân hạm trong trùng động, một lượng lớn xác máy móc hỗn độn nhanh chóng xoay tròn bừa bãi giữa vũ trụ, cả trùng động biến thành một cơn lốc xoáy khổng lồ sâu không thấy đáy –

Cậu căn bản không thấy rõ phương hướng trong trùng động vũ trụ, chỉ có thể dựa vào trực giác, điều khiển Hắc Long từng chút một đi về phía trước.

Cũng may trình độ điều khiển cơ giáp và lực tinh thần của Lăng Vũ cực kỳ mạnh mẽ, nhờ vào kỹ thuật điều khiển cơ giáp để tránh thoát sự va chạm của vô số mảnh vụn, đổi lại là người khác, có lẽ đã sớm bị đâm đến tan xương nát thịt ở trong này.

Một cái xác phi thuyền lại xẹt qua sát bên người, nếu trực tiếp chạm vào nhau, tốc độ nhanh như vậy tuyệt đối sẽ đụng ngã cơ giáp.

Lăng Vũ không dám thả lỏng chút nào, lòng bàn tay chảy ra một tầng mồ hôi.

Lốc xoáy càng ngày càng mạnh, rõ ràng, chấn động không gian cấp tám sắp đến, cậu cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Thế nhưng....

Cậu không cam lòng!

Cậu không cam lòng buông tay Rawson như vậy!

Vừa nghĩ đến nam nhân kia và cơ giáp của hắn có lẽ đã bị đụng thành mảnh vụn, Lăng Vũ liền cảm thấy tim như bị dao cắt!

Lăng Vũ gắt gao siết chặt bản tay, buộc mình duy trì tỉnh táo và lý trí, kết nối tinh thần với thể phục chế Hắc Long đã đột phá độ phối hợp cao nhất 300%, cậu thậm chí còn có thể cảm nhận được hết thảy xúc cảm đến từ cơ giáp của mình.....

Những mảnh vụn và hài cốt trong trùng động không ngừng xẹt qua người cơ giáp, giống như những thanh đao cắt lên thân thể.... Đường truyền thần kinh của thể phục chế Hắc Long vẫn trong trạng thái báo nguy, đèn đỏ của hệ thống cân bằng cũng liên tiếp sáng lên!

Lăng Vũ cố nén đau đớn cắt qua thần kinh, cẩn thận quan sát hình ảnh trên màn hình –

Đáng tiếc những thứ nhìn thấy trên màn hình chỉ là một lượng lớn mảnh vụn và hài cốt, căn bản không có bóng dáng Rawson và cơ giáp của hắn.

Mất thấy áp suất trong trùng động càng ngày càng lớn, Lăng Vũ có chút nôn nóng nói. “Hắc Long, mở hệ thống trình sát cao nhất lên, mở rộng gấp đôi phạm vi cảm ứng! Nhanh!”

Hệ thống cân bằng dưới sự va chạm liên tục cơ hồ sắp vỡ nát, lúc này mở hệ thống trình sát tối cao ra, không thể nghi ngờ chính là gánh nặng khủng khiếp đối với cơ giáp! Thế nhưng, Hắc Long cảm nhận được cảm xúc của chủ nhân, không chút do dự tuân theo mệnh lệnh của cậu, hệ thống trình sát cấp cao nhất phát ra sóng điện từ với phạm vi hơn một trăm km xung quanh, sau một lát, Hắc Long thấp giọng nói. “Chủ nhân, vẫn không có phát hiện.”

— Một khắc kia, Lăng Vũ đột nhiên cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Cậu từng mang binh chinh chiến vô số lần, từng vô số lần đối mặt với sống chết, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng tuyệt vọng như lúc này.

Chẳng lẽ.... Rawson thật sự đã.....

Chết?

Nam nhân lạnh lùng mà cường ngạnh kia, nam nhân từng cùng cậu trải qua những năm tháng thanh xuân tươi đẹp.....

Thật sự chết sao?

Suy nghĩ như vậy, khiến đáy lòng Lăng Vũ đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, trái tim tựa như bị một đôi tay dùng sức xé toang ra một cái hốc khổng lồ, gió lạnh mãnh liệt tràn vào lồng ngực, cửa nát lục phủ ngũ tạng, cơ hồ muốn cắt tim cậu ra thành từng mảnh.

Rawson.....

Tiểu Viễn.....

Ngay khi cậu đang đau khổ, hốc mắt nóng lên từng đợt, thì hai mắt Hắc Long đột nhiên sáng lên. “Chủ nhân, phía trước phát hiện tung tích của cơ giáp cấp S!”

Lăng Vũ sững sốt một chút, lập tức hạ lệnh. “Lập tức tới gần mục tiêu!”

Thể phục chế cảm nhận được sự tồn tại của Hắc Long, thì Hắc Long ở phía trước cũng đồng thời cảm ứng được sự tồn tại của đài cơ giáp này.

Rawson nhận ra điều này, có chút kinh ngạc nhìn về phía màn hình giám sát –

Giữa cơn lốc xoáy được hình thành từ hải cốt và cát bụi trong trùng động vũ trụ, một đài cơ giáp màu đen, bất thành linh đột phá tầng tầng không gian vây quanh, vọt thẳng đến vị trí của mình!

Cực long màu đen, đồng tử màu vàng, dù cho đã bị vô số hải cốt và mảnh vụn va chạm đến thương tích đầy mình, nhưng vẫn khí thế như cũ!

— Là thể phục chế của Hắc Long?

Trong đầu Rawson đột nhiên trống rỗng, tên của người kia hiện lên sinh động trước mắt, thế nhưng hấn lại không dám tin....

Lăng Vũ.....

Là Lăng Vũ?

Mắt thấy đài cơ giáp màu đen kia đi đến bên cạnh mình, chấn động không gian sắp đến, khoảng không trong trùng động vũ trụ ngày càng hẹp lại, áp lực cực lớn tưởng như muốn ép tất cả thành mảnh vụn –

Chính là khoảnh khắc này!

Hai người giống như có thần giao cách cảm, hai đài cơ giáp cấp S đồng thời khởi động hệ thống công kích cấp cao nhất!

Oanh –!

Hai đài cơ giáp cấp S đồng thời phóng ra pháo quang năng khổng lồ, bắn toàn bộ hải cốt và mảnh vụn lưu lại trong trùng động văng ra xa, nương theo cổ xung động khủng khiếp này, hai đài cơ giáp lập tức tiến hành chuyển tiếp không gian, mạnh mẽ đột phá dòng khí áp của trùng động!

Trùng động vũ trụ bị xé ra một khe hở, áp lực cực lớn làm cho không gian xung quanh bắt đầu điên cuồng dồn nén đến méo mó!

“..... Cần thận!”

Trái tim Rawson siết chặt lại!

Hắn điều khiển Hắc Long thành công thoát khỏi trùng động, mà đài cơ giáp màu đen kia lại vẫn bị vây ở trung tâm trùng động, rõ ràng, hệ thống cân bằng của thể phục chế đã chịu ảnh hưởng nghiêm trọng, không thể tiến hành chuyển tiếp ra ngoài, hai đài cơ giáp mạnh mẽ đột phá trùng động vũ trụ đã tạo ra áp lực cực đại đủ để hủy diệt hết thảy, nó ở trong trùng động đến mười giây cũng không thể sống nổi!

Rawson gắt gao siết chặt nắm tay, hận không thể lập tức nhào qua cứu người kia!

Thế nhưng, ngay vào lúc này, một khoang thuyền dự phòng loại nhỏ đột nhiên bắn ra từ trùng động, giống như sao băng giữa vũ trụ mù mịt nhanh chóng rơi xuống! Rawson phản ứng lại, lập tức điều khiển Hắc Long xông đến chỗ khoang thuyền dự bị!

Hắc Long dùng tốc độ nhanh nhất cấp tốc lao xuống đuổi theo khoang thuyền, va chạm vào một mảnh xác quân hạm đang trôi nổi trong vũ trụ, mạo hiểm dùng đuôi quần lấy nó!

“.....”

Trái tim Rawson cơ hồ muốn ngừng đập, lòng bàn tay đã sớm chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, thấy Hắc Long cứu được khoang thuyền dự bị, lập tức ra lệnh. “Hắc Long, mau kiểm tra xem trong khoang thuyền có tồn tại dấu hiệu của sự sống không!”

Hắc Long tiến hành kiểm tra đơn giản cho khoang thuyền, trả lời. “Chủ nhân, người trong khoang thuyền đang ở trạng thái hôn mê, dưỡng khí bên trong còn có thể chống đỡ được nửa giờ.”

Lúc này Rawson mới nhẹ nhàng thở ra. “Mau tìm chỗ hạ xuống!”

“Vâng!”

Hắc Long tự động tìm kiếm những tinh cầu có thể hạ cánh ở xung quanh, một lát sau, trên màn hình trước mặt xuất hiện một hành tinh xa lạ, xung quanh tinh cầu kia tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt xanh biếc, giữa vũ trụ mờ mịt, nhìn qua xinh đẹp tựa như mã não màu xanh.

Rawson nghi hoặc hỏi. “Đây là chỗ nào?”

Hắc Long cẩn thận tìm kiếm một chút trong cơ sở dữ liệu, thấp giọng đáp. “Chủ nhân, chúng ta hình như đã bị trùng động vũ trụ Isville cuốn đến một thiên hà không biết tên, không thể định vị được tọa độ nơi này, trong bản đồ những thiên hà đã được đế quốc phát hiện, cũng không tồn tại bất cứ mô tả nào về tinh cầu này.”

Rawson. “.....”

Trầm mặc một lát, Rawson đưa mắt nhìn khoang thuyền bị bịt kín đang được Hắc Long dùng đuôi cuộn lên, thấp giọng nói. “Hạ xuống trước rồi nói.”

Hắc Long mang theo chủ nhân và khoang thuyền vừa cứu, đáp xuống trên tinh cầu không biết tên này.

Độ phủ xanh của tinh cầu này cực cao, nơi nơi đều là rừng cây rậm rạp, sông ngòi uốn lượn chằng chịt, mật độ dưỡng khí trong không khí cũng cao hơn rất nhiều so với thiên hà Cepheus.

Bởi vì không có người sinh sống, nơi này không có bất cứ kiến trúc nào của nhân loại, cả tinh cầu tuy rằng rừng cây dày đặc, nhưng lại có vẻ đặc biệt hoang vắng.

Đứng ở trên tinh cầu, có thể nhìn thấy một biển sao trời lơ lửng trong vũ trụ trên đầu, sao băng xinh đẹp lướt qua không trung, bầu trời sáng lấp lánh rực rỡ, khung cảnh thiên nhiên thuần khiết như thế này, có lẽ là cảnh tượng mỹ lệ mà rất nhiều người sống trên thủ đô muốn nhìn cũng không thể nhìn được.

Thế nhưng, Rawson lại căn bản không có tâm tình thưởng thức cái khung cảnh sao trời này.

Hắc Long vừa hạ xuống đất, hắn đã lập tức mở khoang điều khiển Hắc Long ra, bước nhanh tới khoang thuyền loại nhỏ kia.

Khoang thuyền dự bị trong cơ giáp, chỉ trong tình huống vạn bất đắc dĩ mới có thể sử dụng, nhất là cơ giáp cấp S....

Người điều khiển cơ giáp cấp S phải liên kết tinh thần với cơ giáp, đạt tới cảnh giới người máy hợp nhất, trong tình huống thông thường, chủ nhân sẽ không bỏ lại cơ giáp cấp S của mình, trừ khi là thời điểm bất đắc dĩ mới có thể sử dụng khoang thuyền dự bị để rời đi.

Có thể thấy được, lúc ấy cơ giáp đã bị áp lực khủng khiếp của trùng động đè nén khó khăn, bởi vì hệ thống cân bằng bị trục trặc, hoàn toàn không thể trốn thoát được nữa, có lẽ nó vì muốn bảo vệ chủ nhân, mới dùng phản lực phóng khoang thuyền dự bị này ra.....

Nói cách khác, đài cơ giáp kia đã.....

Nghĩ đến một màn mạo hiểm vừa rồi, Rawson chỉ cảm thấy tim đập nhanh một trận.

Kim loại đặc chế của khoang thuyền dự bị có thể chống đỡ được áp lực và nhiệt độ cực lớn trong một thời gian ngắn, lúc này, tầng kim loại bên ngoài khoang thuyền đã bị ép đến biến dạng, có thể thấy áp lực của trận chấn động lúc ấy đáng sợ đến mức nào, nếu ở đó thêm vài giây, có lẽ đã bị ép thành mảnh vụn....

Rawson thở sâu, đi đến phía trước, chỉ huy Hắc Long mở nắp khoang thuyền ra.

Trong nháy mắt kia, hắn thậm chí còn cảm thấy trái tim mình như đã ngừng đập –

Bên trong khoang thuyền bị đè nén, nam nhân dung mạo tuấn tú cuộn thành một đoàn gắt gao nhắm chặt mắt lại, lông mi vừa dài vừa dày hạ xuống gương mặt một cái bóng nhàn nhạt. Vừa rồi lúc cậu điều khiển cơ giáp đã cạn kiệt tinh thần, ra quá nhiều mồ hôi, quần áo toàn thân đều bị mồ hôi thấm ướt đầm, trên ngọn tóc đen còn đang không ngừng nhỏ nước, khuôn mặt thanh tú tái nhợt như tờ giấy, môi cũng hoàn toàn mất đi huyết sắc.

Cậu vẫn mặc một thân quân trang kia, quân trang màu lam sẫm khiến cho dáng người cậu có vẻ cân xứng mà thon dài, thắt lưng màu đen ôm lấy đường cong phần eo gầy gò hoàn mỹ, hai chân thẳng tắp gắt gao khép lại, cuộn mình lên.

Bộ dáng nam nhân nhắm mắt cuộn mình bất lực trong khoang thuyền, nháy mắt đã đánh tan bức tường cứng rắn dưới đáy lòng Rawson.

Huy hiệu màu lam thẫm trên ngực cậu, dấu hiệu hình trăng lưỡi liềm, quen thuộc đến độ khiến người ta phải rơi lệ.

Phảng phất như hết thấy đều chưa từng thay đổi....

Phảng phất như cậu vẫn là vị thiếu tướng lạnh lùng kiêu ngạo kia của quân đoàn Âm Dạ....

Ngón tay Rawson nhẹ nhàng run rẩy, chậm rãi xoa mặt người nọ, xúc cảm ấm áp truyền đến đầu ngón tay, rốt cuộc cũng khiến hắn xác nhận – đây không phải là một giấc mơ.

Hắn thật sự gặp được cậu....

Gặp lại sau mười chín năm xa cách, trên một tinh cầu xa lạ, người yêu đang hôn mê, vào lúc này, ngôn ngữ lại trở nên quá dư thừa.

Thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng lại chỉ hóa thành hai tiếng thì thầm –

“Lăng Vũ....”

Mười mấy năm qua, cái tên đã lặp lại vô số lần trong mộng, nay, rốt cuộc cũng có thể kêu lên trước mặt người kia.

Trong thanh âm khàn khàn bao hàm quá nhiều cảm xúc.

Đến cả chính Rawson cũng không rõ, người trước mặt này, mình rốt cuộc nên đối mặt như thế nào.

Chỉ là, nhìn bộ dáng cậu hôn mê, nỗi đau đớn mãnh liệt vẫn chiến thắng hết thảy.

Rawson cúi thấp xuống, bằng động tác thật ôn nhu, thật cẩn thận, nhẹ nhàng ôm nam nhân ra khỏi khoang thuyền.

Hết chương 78.

79. Quyển 3 - Chương 79: Tinh Cầu Không Người

Lăng Vũ mơ một giấc mộng rất dài.

Trong mộng mây đen dày đặc, đất trời một mảnh tối tăm, sấm sét liên tục xé toang bầu trời, giống như muốn hung hăng bổ vỡ cả mặt đất, tiếng sấm âm ầm đình tai nhức óc, mưa to đổ xuống tầm tã, nháy mắt đã làm quần áo cậu ướt đầm.

Cậu dường như lại trở về thời niên thiếu, trở về những năm tháng vô vị và đơn thuần sống ở tòa thành dưới lòng đất.

Thiếu niên trong mộng nắm dây kim loại, nhanh chóng đi qua phía trên thành Lạc Hà, mưa to tấp vào người, cậu lại không để ý chút nào, thả người nhảy qua nóc nhà, hai ba cái liền lưu loát nhảy xuống đất.

Giày da tiếp xúc với mặt đất, phát ra một tiếng “ba” nhỏ thanh thúy dễ nghe, thiếu niên tùy ý lấy tay lau nước mưa trên mặt, đẩy cánh cửa kim loại nặng nề của ngôi biệt thự ra, ngồi vào cầu thang lên xuống đi đến phòng ở tại tầng một dưới lòng đất.

Lăng Vũ cao giọng nói về phía phòng bếp. “Anh, em về rồi.”

Trong phòng bếp có người đang nấu cơm, cũng là một thiếu niên dáng người thon dài, nhưng vì là song sinh khác trứng, dung mạo cũng không giống nhau, trên người thiếu niên bao quanh tạp dề màu trắng, biểu tình vô cùng nhu hòa, quay đầu, mỉm cười nhìn em trai đã ướt sũng, tùy tay ném cho cậu một cái khăn mặt. “Nhanh lau đi, đừng để bị cảm.”

“Vâng.” Lăng Vũ nhận lấy khăn mặt lau khô tóc, xoay người đi ra ngồi ở phòng khách.

Lăng Phong nhanh chóng mang ra hai đĩa đồ ăn, củ cải xào cay và khoai tây sệt, đây là những món mà bọn họ bình thường hay ăn nhất, thực phẩm lưu trữ trong tòa thành dưới lòng đất có hạn, mấy loại thịt lại càng khan hiếm, thực đơn của anh em hai người luôn luôn đơn điệu như thế, may mà trù nghệ của Lăng Phong rất tốt, khoai tây và củ cải trắng đơn giản cũng có thể được hắn làm thành nhiều loại khẩu vị vô cùng đa dạng.

Lăng Phong đưa bát cơm tới trước mặt em trai, mỉm cười nói. “Hôm nay chú Sean nói với anh, thể thân phạm giả đã làm xong, em vẫn dùng tên thật của em, còn anh lúc đến trường sẽ đổi tên là Sander, như vậy sẽ không khiến người khác nghi ngờ.... Mùa đông sang năm, chúng ta hãy đi tham gia dự thi đi. Sau này, chỉ cần chúng ta tìm thuốc ức chế đúng hạn, là có thể lấy thân phận Beta để sống.”

Lăng Vũ nghe được thanh âm vui vẻ của chính mình nói. “Tốt quá, thật muốn nhanh đi xem thế giới bên ngoài.”

Lăng Phong cười hỏi. “Em có muốn học trường nào không?”

Lăng Vũ ngẩng đầu nói. “Em muốn thi vào học viện quân sự St. Romia, đó là trường quân đội tốt nhất để quốc.”

Sắc mặt Lăng Phong hơi đổi. “Em điên rồi sao? Em muốn vào quân đội? Vạ nhất bị phát hiện thì...”

Lăng Vũ bình tĩnh nói. “Anh, chúng ta từ nhỏ đã định là Omega, làm bác sĩ cũng được, làm giáo viên cũng thế, một khi bị phát hiện thì chính là tội lớn.... Nếu đã như vậy, sao em lại không thể làm chuyện mình thích làm?”

Thấy anh trai trầm mặc không đáp, Lăng Vũ tiếp tục nói. “Gần đây chiến sự giữa đế quốc và liên bang đang căng thẳng, tiền tuyến đã liên tục thua trận rất nhiều năm, em muốn đi làm quân nhân, muốn điều

khiến cơ giáp đến tiền tuyến đánh cho đám liên bang khốn kiếp kia phải chạy về với mẹ — đây là giấc mơ lớn nhất của em. Anh, anh đồng ý đi.”

Lăng Phong nhú mày nói. “Thế nhưng, trong trường quân sự có rất nhiều Alpha...”

Lăng Vũ nói. “Anh yên tâm, em sẽ cách bọn họ thật xa. Hơn nữa, thuốc ức chế chú Sean cho chúng ta rất an toàn, chỉ cần ba tháng tiêm vào một lần, sẽ không ai biết em là Omega.”

Lăng Phong nhìn em trai trầm mặc thật lâu, mới thấp giọng hỏi. “Ra chiến trường, em không sợ chết sao?”

Lăng Vũ mỉm cười nói. “Em tình nguyện chết trận trên chiến trường. Bị giam lỏng ở nhà giống những Omega khác, làm một cái máy sinh đẻ..... Anh không cảm thấy như vậy còn đáng sợ hơn sao?”

“Anh, chúng ta từ nhỏ đã không có cha mẹ, anh là người thân duy nhất trên đời của em... Nếu có một ngày, em thật sự xảy ra chuyện trên chiến trường, anh cũng đừng đau buồn.... Bởi vì, đối với Lăng Vũ, như vậy mới thật sự là cái chết có ý nghĩa.....”

“Anh.....”

Lăng Phong đột nhiên bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Hắn cũng mơ thấy những ngày niên thiếu kham khổ lúc còn sống với Lăng Vũ ở tòa thành dưới lòng đất.

Trận càn quét của virus SAV-II năm đó đã cướp đi sinh mệnh của cha bọn họ, mẹ cũng qua đời do thân thể suy yếu sau khi sinh ra anh em hai người, họ là do một tay giáo sư Sean thân là Beta nuôi lớn.

Từ nhỏ hắn và Lăng Vũ đã sống nương tựa vào nhau, coi người kia là người thân duy nhất của mình.

Bọn họ đã cùng nhau vượt qua mười tám năm đằng đẵng sống dưới lòng đất ngột ngạt tăm tối, sau này lại thi vào những chuyên ngành khác nhau để học tập, sau khi đến trường hai người rất ít khi liên lạc để tránh bị người khác phát hiện, thế nhưng, cảm ứng tâm linh kỳ diệu giữa bọn họ, lại chưa từng bị cắt đứt.

Cho dù cách nhau rất xa rất xa, hắn cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của người kia, cảm ứng được hơi thở sinh mệnh của người kia.

Thế nhưng giờ phút này.....

Loại cảm ứng đó đột nhiên bị cắt đứt.

Giống như người em trai sinh đôi ra đời cùng một ngày với mình kia, đột nhiên biến mất trên thế giới này.

Lăng Phong kinh ngạc ngồi trên giường, nước mắt không ngừng trượt xuống khóe mắt, bất tri bất giác, trên mặt đã sớm thành một mảnh lạnh lẽo.

Đột nhiên, một cánh tay hữu lực thò đến từ phía sau, gắt gao ôm lấy bờ vai hắn, đồng thời, một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng lướt qua hai má hắn, động tác ôn nhu thay hắn lau đi nước mắt đang không ngừng rơi trên khóe mi.

Bên tai vang lên thanh âm ôn nhu trầm thấp của Udyr. “Em làm sao vậy? Gặp phải ác mộng sao?”

Lăng Phong cúi đầu xuống, run rẩy ôm lấy Udyr, vùi mặt vào lồng ngực ấm áp của đối phương.

Hắn có thể cảm nhận được em trai đang gặp nguy hiểm rất lớn, thậm chí còn cảm thấy, dường như cậu đã không còn dấu hiệu sự sống....

Anh em sinh đôi sống nương tựa vào nhau nhiều năm, có thể cảm ứng được sự tồn tại của nhau, giờ loại cảm ứng này đột nhiên biến mất, phẳng phất như trái tim bị khoét đi một khối máu thịt, phẳng phất như nửa linh hồn đã bị người ta rút ra khỏi thân thể....

Lăng Phong chỉ cảm thấy đáy lòng vô cùng trống trải.

Em trai sinh đôi có thể đã mất, suy nghĩ như vậy, khiến hắn đau đớn đến cơ hồ muốn chết đi.

Udyr cảm nhận được nam nhân trong lòng đang không ngừng run rẩy, vội vàng đau lòng ôm chặt hắn, ngón tay thon dài liên tục vuốt ve mái tóc hắn, dịu dàng an ủi. “Được rồi, đừng đau lòng.... Anh ở đây.... Đừng đau lòng....”

Kiên nhẫn trấn an một lúc lâu, rốt cuộc cũng khiến cho cảm xúc của Lăng Phong thoáng bình tĩnh trở lại.

Đúng lúc này, máy truyền tin của Udyr đột nhiên sáng lên, là mệnh lệnh triệu tập hội nghị khẩn cấp đến từ Quân bộ.

Loại mệnh lệnh triệu tập khẩn cấp này, chỉ có những sĩ quan đã trên “thượng tướng cấp bốn sao” – cũng chính là quân đoàn trưởng của các đại quân đoàn mới có tư cách đưa ra, sau khi đưa ra, các quân đoàn trưởng khác cũng bắt buộc phải làm theo. Trong mật mã của lần triệu tập này có dấu hiệu huy chương hình tia sét màu tím, cho thấy người tuyên bố lệnh triệu tập khẩn cấp chính là quân đoàn trưởng quân đoàn Lôi Đình – thượng tướng August Olav.

Udyr hơi hơi nhú mồm, ôn nhu nói. “Quân bộ có hội nghị khẩn cấp, anh phải đi ra ngoài một chút.... Thời gian còn sớm, em ngủ tiếp một lát đi, đừng nghĩ nhiều....”

Udyr nhẹ nhàng đỡ Lăng Phong nằm xuống giường, đắp chăn cho hắn, lại an ủi cúi người hôn lên trán hắn, lúc này mới xoay người mang theo máy truyền tin đến phòng chỉ huy kín.

Khởi động quyền hạn cấp cao nhất, Udyr trực tiếp kết nối đến phòng họp hư cấu của tổng bộ.

Rất nhanh, các vị tướng quân khác cũng đến đông đủ trong vòng năm phút.

“Rốt cuộc là có việc gì gấp? Cần phải hơn nửa đêm tuyên bố mệnh lệnh triệu tập khẩn cấp sao?” Ánh mắt Drew đảo qua phòng họp, nghi hoặc nhìn về phía August, “Nguyên soái đâu?”

August nghiêm túc nói. “Đây cũng là nguyên nhân tôi triệu tập các vị, Quân bộ vừa nhận được tin tức từ tiền tuyến, nguyên soái Rawson dẫn dắt quân đoàn Vinh Quang, thành công chiếm lĩnh căn cứ quân sự của liên bang ở tỉnh cầu Namics.”

Udyr mỉm cười, quay đầu nhìn về phía gã. “Đó là một tin tốt, không phải sao?”

August nhú mồm nói. “Tuy rằng quân đoàn Vinh Quang đã chiếm lĩnh thành công tỉnh cầu Namics, thế nhưng, Rawson điều khiển Hắc Long bị hai vị thượng tướng liên bang cường ép đẩy vào trùng động vũ trụ Isville, chỗ đó gần đây thường xuyên xảy ra chấn động không gian trên cấp tám, trung tướng Victor dẫn theo đội cận vệ tìm kiếm cả đêm ở xung quanh thiên hà, nhưng vẫn không phát hiện được tung tích của Rawson, chỉ sợ Rawson đã....”

Bên trong phòng họp đột nhiên trở nên im lặng.

Một lát sau, Udyr mới thu lại tươi cười, thấp giọng nói. “Ý của anh là, Rawson đã táng sinh trong trùng động?”

August gật gật đầu. “Đây là khả năng lớn nhất.”

Drew lập tức nhú mồm nói. “Tôi không tin Rawson sẽ chết như vậy! Trước khi tìm thấy xác của Hắc Long, mọi chuyện đều chưa thể kết luận! Cho dù trong trùng động vũ trụ xảy ra chấn động không gian, lấy trình độ điều khiển cơ giáp của Rawson, cũng có thể sẽ đào thoát thành công.... không phải sao?”

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng Drew lại lo lắng siết chặt nắm tay.

Đối với người bạn quen biết từ hồi đại học kia, Drew cực kỳ rõ ràng trình độ điều khiển cơ giáp của Rawson. Nhưng dù sao uy lực của chấn động không gian cũng rất lớn, đừng nói cơ giáp cấp S, ngay cả mẫu hạm hàng không cũng không thể chịu được.

Nếu Rawson thật sự gặp phải chấn động không gian, kết quả chỉ có thể là cùng Hắc Long bị tiêu diệt thành mảnh vụn....

August trầm mặc một lát, mới nói. “Nguyên soái có uy vọng rất cao đối với dân chúng đế quốc, chuyện này không phải chuyện nhỏ. Tôi triệu tập các vị tướng quân, chính là muốn thương thảo một đối sách.... Các vị có đề nghị gì?”

Udyr nghĩ nghĩ, nói. “Tôi cho rằng, trước khi chuyện này có chứng cứ xác thực, tạm thời không nên công bố với bên ngoài, để tránh ảnh hưởng đến cảm xúc của dân chúng. Quân đoàn Vinh Quang tiếp tục đóng ở tỉnh cầu Namics, toàn lực tìm kiếm tung tích của nguyên soái Rawson. Sóng phải thấy người, chết phải thấy xác.”

August gật gật đầu. “Tôi đồng ý với ý kiến của tướng quân Udyr.”

Drew cũng gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Đúng lúc này, thượng tướng Evan Stoke, quân đoàn trưởng quân đoàn Áo Ảnh ngồi ở phía bên phải đột nhiên mở miệng nói. “Cần cứ quân sự ở tỉnh cầu Namics trước mắt do quân đoàn Vinh Quang đóng giữ, còn phải phải một lượng lớn nhân lực đi tìm tung tích nguyên soái, vạn nhất quân liên bang triệu tập viện binh đánh lên, quân đoàn Vinh Quang song quyền khó địch lại bốn tay, chẳng phải là thất bại trong gang tấc?”

Bên trong phòng họp lại trở nên trầm mặc.

Một lát sau, mới vang lên thanh âm trầm thấp ồm ồm của Drew. “Việc truy tìm tung tích nguyên soái, cứ giao cho quân đoàn Trường Xà phụ trách đi.” Drew ngồi thẳng người, quay đầu nhìn Evan, nói. “Gần đây tôi không bận rộn quân vụ, đúng lúc có thể đến tỉnh cầu Namics trợ giúp quân đoàn Vinh Quang.”

Evan gật gật đầu, mỉm cười nói. “Như vậy cũng tốt, nếu tỉnh cầu Namics đã bị quân đoàn Vinh Quang công chiếm, chúng ta cũng nên làm tốt công tác phòng thủ, để tránh cho công sức vất vả của nguyên soái bị lãng phí.”

Drew nói. “Sau khi tôi trở về sẽ chỉnh đốn quân đoàn một chút, ngày mai liền xuất phát.”

August nói. “Vậy hãy hạn định thời gian một tháng đi, nếu sau một tháng vẫn không có tung tích của nguyên soái, Quân bộ chỉ có thể tuyên bố tin tức nguyên soái Rawson đã hi sinh.... Các vị thấy thế nào?”

Tất cả mọi người gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Lúc này August mới thấp giọng nói. “Tan họp đi.”

Sau khi rời khỏi phòng họp, Udyr cúi đầu trầm tư một lát, lại lên liên lạc tới máy truyền tin của Drew.

Drew nhìn nam nhân mặc quân trang màu trắng xuất hiện trong màn hình, nghi hoặc hỏi. “Udyr? Có chuyện sao?”

Udyr thấp giọng nói. “Tôi nghi ngờ lần xuất chinh này của quân đoàn Vinh Quang cũng không đơn giản, nguyên soái không rõ tung tích, rất có thể là bị người khác ám toán.”

Drew ngưng một chút. “Bị người khác ám toán?”

Udyr gật gật đầu. “Hắc Long của nguyên soái có năng lực không chiến cực kỳ mạnh mẽ, cho dù đối đầu với bất kỳ một đài cơ giáp cấp S nào cũng có phần thắng rất lớn, hẳn bị buộc phải đi vào trùng động vũ trụ, hiển nhiên, quân địch phải có trên hai đài cơ giáp cấp S – nói cách khác, sau khi quân đoàn Vinh Quang đến tỉnh cầu Namics, đã ngoài ý muốn rơi vào vòng vây của trên hai quân đoàn, mà đúng lúc trùng động vũ trụ Isville gần đây thường xuyên xảy ra chấn động không gian, tin tức này không ai trong chúng ta biết được, rõ ràng, Rawson cũng không biết chuyện đó...”

Drew nhíu mày nói. “Ý của anh là, Rawson bị buộc phải vào trùng động – là kẻ sách mấy kẻ liên bang đó đã sớm tính sẵn?”

Udyr gật gật đầu. “Flamischer luôn luôn quỷ kế đa đoan, vẫn muốn dồn Rawson vào chỗ chết. Lần này anh mang quân đoàn Trường Xà đến tỉnh cầu Namics, cần phải thật cẩn thận, nếu phát hiện tung tích của nguyên soái Rawson, tạm thời không nên báo cáo với Quân bộ.”

Udyr dừng một chút, hơi hơi nheo mắt nói. “Tôi nghi ngờ, Quân bộ.... có nội quỷ.”

Trên tỉnh cầu không biết, sâu trong rừng rậm.

Lăng Vũ bị giấc mộng dài quấy nhiễu, cảnh tượng trong mộng trở nên vô cùng hỗn loạn, có đoạn thời gian trước đây sống nương tựa lẫn nhau với anh trai, có những ngày ở trường quân đội nghiêm túc học tập cùng Rawson, còn có năm tháng thanh xuân xung phong giết địch trên chiến trường....

Mộng cảnh cuối cùng lại trở về trùng động vũ trụ tối tăm kia.

Cậu điều khiển cơ giáp của mình, liều mạng tìm kiếm người kia, thế nhưng, xung quanh chỉ còn lại một mảnh tối đen đáng sợ, vô số mảnh vụn và hài cốt hình thành nên một cơn lốc xoáy cơ hồ muốn nuốt chửng cậu, thần kinh như bị dao cắt, trong đầu truyền đến từng đợt đau đớn bén nhọn....

Bên tai vang lên thanh âm quen thuộc của cơ giáp Hắc Long. “Chủ nhân, hệ thống cân bằng đã hỏng, ta không thể đột phá áp lực của trùng động vũ trụ, người mau sử dụng khoang thuyền dự bị rời khỏi đây đi!”

Lăng Vũ nhíu mày nói. “Ta....”

Ta không thể bỏ lại người....

Những lời này còn chưa nói xong, vô số tuyến thần kinh màu đen đã quấn quanh thân thể cậu, cưỡng ép đưa cậu vào khoang thuyền dự bị, cơ giáp Hắc Long lợi dụng một tia năng lượng cuối cùng và ý chí mạnh mẽ, bắn ngược khoang thuyền chạy trốn ra ngoài!

Oanh — !

Thanh âm chói tai đó, là thanh âm đài cơ giáp khổng lồ kia bị áp lực của chấn động không gian, ép thành mảnh vụn sao....?

“Không....” Lăng Vũ đột nhiên cúi đầu rên rỉ ra tiếng.

Sắc mặt của cậu càng trở nên tái nhợt, răng nanh cắn chặt môi dưới, lông mi dày rậm vẫn không ngừng run lên....

Khác với vị tướng quân bình tĩnh mà kiêu ngạo khi chỉ huy quân đoàn ngày thường kia, lúc này, Lăng Vũ cạn kiệt tinh thần sau khi bị giấc mộng quấy nhiễu, cuộn thân thể lên, nhẹ nhàng cau mày, thoát nhìn có loại yếu ớt khiến người ta đau lòng.

Rawson cúi đầu liếc mắt nhìn nam nhân trong lòng, nhẹ nhàng ôm cậu lên.

Hắc Long đột nhiên nói. “Chủ nhân, năng lượng trong cơ thể ta chỉ còn có 10%, có cần duy trì hình thái hiện tại hay không?”

Cơ giáp cấp S có thể tự do biến hình, lúc ở trong công tắc không gian tiêu hao ít nhất, sau khi biến hình thể tích càng lớn thì năng lượng dùng để duy trì hình thái cơ giáp tất nhiên cũng càng nhiều. Vừa rồi, khi Hắc Long chiến đấu đã biến hình thành thể tích lớn nhất, lại thêm lúc xuyên qua trùng động vũ trụ đã mở quá nhiều hệ thống, thân thể phải chịu những tổn thương khác nhau....

Năng lượng có sẵn trong thân thể cơ giáp đã tiêu hao gần hết, năng lượng dự trữ cũng chẳng còn bao nhiêu. 10%....

Rawson nhíu mày một chút, nhanh chóng bình tĩnh ra quyết định. “Trước hết người cứ về trong công tắc không gian, đóng kín các hệ thống khác, chỉ để lại hệ thống điều tra, khi nào cần ta sẽ gọi người ra.”

“Vâng.” Hắc Long trở lại trong công tắc không gian trên chiếc nhẫn của chủ nhân, chỉ mở hệ thống điều tra và đèn chiếu sáng trên chiếc nhẫn.

Rawson nương theo ngọn đèn của chiếc nhẫn, ôm Lăng Vũ đi về phía trước vài bước, ở cách đó không xa phát hiện một hang núi.

Trên tinh cầu thần bí này cây cối rậm rạp, bây giờ lại là đêm tối, để tránh xuất hiện những sinh vật ngoại tinh tập kích con người, Rawson bảo Hắc Long tiến hành dò xét đơn giản trong hang núi, biết được bên trong không có vật thể sống, lúc này mới thả lỏng ôm Lăng Vũ đi vào.

— Ngoài dự đoán là, cái hang này còn lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Trên vách tường xung quanh khảm nam vô số khối đá hình thù kỳ quái, trên mặt đá tản ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, đỏ, lam, xanh lơ, ánh sáng của các loại khoáng thạch kỳ dị chiếu sáng cả sơn động, giống như một tòa cung điện hoa mỹ.

Rawson nhẹ nhàng đặt nam nhân trong lòng xuống một tảng đá lớn, ngồi ở bên cạnh cậu, để cậu dựa vào lòng mình.

Cúi đầu nhìn khuôn mặt cậu có vẻ tái nhợt, Rawson nhất thời cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Bộ dáng nam nhân này kỳ thật rất dễ nhìn, ngũ quan vốn đã tinh xảo, lại thêm nhiều năm làm quân nhân, trên người cậu không có chút khí tức nhu nhược nào của Omega, bộ dáng mặc quân trang trái lại có vẻ anh khí bức người.

Lông mi thuôn dài, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng cùng với chiếc cằm mảnh khảnh, tất cả đều quen thuộc như vậy....

Rawson cẩn thận lấy tay lau mồ hôi chảy ra trên trán Lăng Vũ.

Khi còn niên thiếu đã thăm mền Lăng Vũ nhiều năm, sau này dưới tình huống ngoài ý muốn chiếm giữ và đánh dấu cậu, tiếp đó là mười chín năm đằng đẳng chia lìa. Nếu không phải Tiểu Viễn xuất hiện, Rawson căn bản không nghĩ tới, có một ngày mình cư nhiên còn gặp lại được Lăng Vũ.

Lúc này, nhìn nam nhân mình yêu thương nhiều năm mang thần sắc thống khổ tựa vào lòng mình, Rawson phát hiện, mình cư nhiên chỉ biết đau lòng cho cậu, lại căn bản không thể trách cứ cậu.

Thậm chí còn không thể hỏi cậu –

Tại sao trước đây lại muốn ra đi? Tại sao không nói cho tôi biết sự tồn tại của Tiểu Viễn?

Trong lòng em có từng thích tôi?

Cho dù là một chút cũng được?

Thế nhưng, mấy vấn đề này, Rawson căn bản không hỏi được.

Khi đối mặt với sinh tử, tất cả những điều này đều trở nên vô cùng nhỏ bé. Thành công trốn thoát khỏi trùng động vũ trụ, đã là ân huệ mà trời cao ban cho bọn họ.

Chỉ cần.... Cậu còn sống....

Bọn họ đều còn sống....

Giống như có cảm ứng, lông mi của nam nhân trong lòng nhẹ nhàng run lên, đột nhiên mở mắt.

Vẫn là đôi mắt đen lầy trong veo như trong ký ức.

Chỉ là lúc này, đôi mắt kia có chút mờ mịt, ánh mắt lảng lảng dừng trên mặt Rawson vài giây, sau đó mới phục hồi tinh thần. giống như bị điện giật đẩy mạnh vòng ôm của Rawson, đứng lên khỏi mặt đất.

Ánh mắt đề phòng của Lăng Vũ đảo qua xung quanh, phát hiện vị trí mình đang đứng là một sơn động sâu hút.

Trên vách của sơn động khảm nam các loại đá hình thù kỳ quái, tựa hồ là một loại khoáng thạch cực kỳ quý hiếm, tản ra ánh huỳnh quang có màu sắc khác nhau. Nương theo ánh sáng trong sơn động, có thể nhìn thấy, bên ngoài sơn động là một mảnh rừng rậm rạp không thấy điểm cuối, lúc này đang là đêm khuya, quần tinh lóng lánh trên đỉnh đầu, ngẫu nhiên còn có một ngôi sao băng lói theo cái đuôi màu trắng bạc lướt qua bầu trời, điểm xuyết vào màn đêm mỹ lệ và hùng vĩ.

— Nơi này không phải tinh cầu Namics, lại càng không phải bất cứ một tinh cầu đã biết nào của đế quốc.

Trong số những tinh cầu của đế quốc mà Lăng Vũ biết, không có nơi nào lại có nhiều khoáng thạch phát sáng kỳ quái như vậy.

Lăng Vũ đứng ở cửa sơn động, nhìn ra rừng rậm mênh mông vô bờ bên ngoài, tim đập loạn nhịp thật lâu, lúc này mới xoay người trở về, đi đến trước mặt Rawson, nghi hoặc hỏi. “Nguyên soái, vừa rồi tôi cạn kiệt tinh thần nên ngất đi, ngài có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không? Đây là nơi nào?”

Rawson hơi hơi nhíu mày. “Em gọi tôi là gì?”

Lăng Vũ do dự một chút, đưa tay hành quân lễ với Rawson, ra vẻ bình tĩnh nói. “Nguyên soái.”

— Cậu quả nhiên là một quân nhân ưu tú, đến tận lúc này, vẫn không quên mất điều lệ của Quân bộ. Là sĩ quan hạ cấp, nhìn thấy sĩ quan thượng cấp bắt buộc phải thực hiện quân lễ, ánh mắt cậu thần nhiên mà bình tĩnh, phẳng phất như giữa hai người, thật sự chỉ đơn giản là quan hệ cấp trên cấp dưới.

— Thế nhưng, sắc mặt Rawson lại vô cùng khó coi.

Đáy lòng đột nhiên dâng lên phần nộ, khiến Rawson cơ hồ muốn đánh mất lý trí, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào nam nhân trước mặt, giống như dã thú bị thương, trong mắt nổi đầy tơ máu.

“Mười chín năm..... Lăng Vũ.....”

“Câu đầu tiên sau khi em nhìn thấy tôi, chính là gọi tôi nguyên soái sao?”

Trong thanh âm cố ý đè thấp của Rawson mang theo một tia tức giận rõ rệt, Lăng Vũ sửng sốt một chút, còn chưa kịp trả lời, Rawson lại đột nhiên vươn tay, đem nam nhân đang nghiêm trang hành quân lễ với mình, gắt gao ôm vào trong ngực.

Vòng ôm của hắn dùng lực quá mức, hai tay còn không ngừng siết chặt, tựa như muốn vò nam nhân trong lòng thành từng mảnh, hòa vào một thể với hắn.

Lăng Vũ bị cánh tay hắn ghì đến khó thở, bàn tay còn đang hành quân lễ cứng ngắc giữa không trung không biết có nên thả xuống hay không, bị hắn gắt gao siết vào trong lòng, ngửi hương vị chất dẫn dụ quen thuộc trên người hắn, cả thân thể Lăng Vũ không khỏi trở nên cứng ngắc.

Đúng lúc này, cậu đột nhiên nghe được bên tai vang lên thanh âm trầm thấp, âm cuối khàn khàn thậm chí còn mang theo chút nghẹn ngào –

“Lăng Vũ.... Tôi rất nhớ em....”

Hết chương 79.

80. Quyển 3 - Chương 80: Thổ Lộ

“Lăng Vũ.... Tôi rất nhớ em....”

Bên tai vang lên thanh âm khàn khàn trầm thấp của Rawson, mỗi một câu đều truyền đến rõ ràng trong trí óc, vẫn duy trì tư thế quân lễ bị nam nhân gắt gao ôm vào lòng, cả thân thể Lăng Vũ cứng ngắc như pho tượng, hoàn toàn không biết nên đáp lại như thế nào.

Nam nhân này từng hoàn toàn đánh dấu cậu, hai người cũng đã làm qua chuyện thân mật nhất....

Nhưng đối với Lăng Vũ mà nói, một lần thân thể giao triền kia, chỉ là cách Rawson giúp cậu vượt qua cửa ải khó khăn trong thời khắc nguy nan mà thôi.

Lăng Vũ vẫn cho rằng, chuyện ngoài ý muốn năm đó, là kết quả ảnh hưởng của chất dẫn dụ giữa Alpha và Omega. Khi Omega phát tỉnh, mùi chất dẫn dụ nồng đậm đủ để có thể khiến bất cứ Alpha nào đánh mất lý trí, cho dù là Rawson cũng không thể tự điều khiển được.

Chất dẫn dụ của hai người ảnh hưởng lẫn nhau, cho nên mới làm ra những việc “vượt qua tình bạn” như vậy.

Ba ngày ba đêm trong mật thất, Lăng Vũ ý thức hỗn loạn, chỉ nhớ rõ Rawson giống như dã thú điên cuồng ôm cậu, sau đó cậu lại bắt đầu sốt cao, nằm ở bệnh viện suốt một tuần, ký ức về ba ngày đó dần dần trở nên mơ hồ không rõ, tựa như một hồi mộng cảnh hoang đường không chân thật.

Lăng Vũ cố ý bỏ qua rung động kỳ diệu dưới đáy lòng, đem ba ngày kia trở thành một kinh nghiệm từng trải đặc biệt khi nguy nan.

Sau này xảy ra quá nhiều chuyện, cậu còn không kịp làm rõ mọi chuyện, đã điều khiển thể phục chế của Hắc Long trốn khỏi thiên hà Cepheus dưới sự sắp xếp của bệ hạ.

Mấy năm nay xa cách, Lăng Vũ cũng thường nhớ tới nam nhân kia –

Người bạn tốt nhất từng cho cậu rất nhiều ấm áp và giúp đỡ thời niên thiếu, chiến hữu tin cậy đã bình tĩnh giúp cậu vượt qua kỳ phát tình giữa thời khắc nguy nan, thượng tướng thông minh đã lợi dụng lý do cậu mang thai thành công cứu cậu ra khỏi ngục –

Đôi mắt thâm thúy, ngũ quan anh tuấn, bộ dáng mỉm cười với mình của nam nhân kia, cũng sẽ thường xuyên xuất hiện trong mộng cảnh của cậu.....

Rawson là đặc biệt đối với cậu, là sự tồn tại đặc thù ẩn giấu ở một góc bí mật nào đó dưới đáy lòng.

Khi gặp lại, Lăng Vũ vẫn duy trì biểu tình trấn định, dựa theo lễ nghi của Quân bộ hành một quân lễ tiêu chuẩn với đối phương, thế nhưng, bàn tay còn lại chảy đầy mồ hôi đã sớm bán đứng cậu.

— Bán đứng sự khản trương và kích động kỳ lạ dưới đáy lòng cậu.

Không ngờ, Rawson cư nhiên lại trực tiếp ôm cậu vào lòng, thậm chí còn thấp giọng nói bên tai. “Tôi rất nhớ em....”

Trái tim Lăng Vũ đột nhiên rung động một trận.

Một câu đơn giản, cơ hồ nháy mắt đánh tan phòng tuyến cứng rắn và lạnh lẽo dưới đáy lòng cậu.

Bàn tay vốn định đẩy đối phương ra đột nhiên cứng ngắc trong không khí, Lăng Vũ lấy tư thế kỳ quái một tay hành quân lễ, một tay đặt trước ngực Rawson bị Rawson gắt gao ôm vào trong lòng, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, trong đôi mắt đen láy dần dần hiện lên một tia nghi hoặc và mờ mịt.

— Tôi rất nhớ em?

— Thân là nguyên soái của Quân bộ đế quốc, sao Rawson lại nói ra những lời này với cậu?

— Chẳng lẽ không cảm thấy giữa các đồng nghiệp trong Quân bộ lại nói ra loại lời này có hơi kỳ quái sao?

— Mà càng kỳ quái hơn là, nghe hẳn nói như vậy, tim mình tựa hồ cũng đập..... nhanh hơn?

Lăng Vũ cứng ngắc ở đó, có chút mờ mịt cảm nhận trái tim trong lồng ngực thịch thịch thịch kịch liệt nhảy lên, mặc cho Rawson không ngừng siết chặt vòng ôm, lại nói không ra một câu đáp lời.

Chiếc mũ quân đội chỉnh tề mang trên đầu bởi vì động tác này mà rơi xuống đất, lộ ra mái tóc đen như mực, tóc cậu đã sớm bị mồ hôi thấm ướt, dưới ánh sáng của đèn động tản ra một tia bóng loáng trơn mượt, Lăng Vũ lại căn bản không rảnh bận tâm đến mũ của mình, bị Rawson gắt gao ôm, trong đầu đã trở nên trống rỗng.

“Tôi rất nhớ em.... Em biết không?”

Ngón tay Rawson nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của Lăng Vũ, không ngừng ghé vào tai cậu thấp giọng nói.

Sợi tóc mềm mại lướt qua kẽ tay, loại xúc cảm quen thuộc này khiến Rawson cả đời khó quên.

Rawson gác cằm trên vai Lăng Vũ, hít vào một hơi thật sâu — loại hương vị nhẹ nhàng khoan khoái mà lành lạnh trên người Lăng Vũ, giống hệt như trong ký ức khiến hắn say mê, khiến hắn lưu luyến, khiến hắn hận không thể nhào nam nhân này tiến nhập vào thân thể mình, vĩnh viễn cũng không tách rời.

Rawson thấp giọng nói. “Lăng Vũ, mấy năm nay tôi vẫn luôn hối hận, hối hận vì mình đã không giữ em lại, thậm chí chưa từng nói rõ ràng với em... Lúc trước tôi đánh dấu em, cũng không phải là vì em rơi vào kỳ phát tình của Omega, mà bởi vì.... Em là Lăng Vũ.”

Rawson hơi hơi nói lỏng vòng ôm, hai tay đặt trên vai Lăng Vũ, nghiêm túc nhìn chăm chú vào mắt cậu, từng câu từng chữ nói. “Em đối với tôi, là đặc biệt, là duy nhất, em hiểu không?”

Lăng Vũ giật mình, dời tầm mắt khỏi khuôn mặt Rawson, ra vẻ bình tĩnh nói. “Chuyện năm đó đã qua rất lâu rồi, cậu không cần để ý, cũng không cần giải thích, tôi chưa từng có ý muốn trách cậu.”

Rawson. “.....”

Không thể nhìn được đưa tay nắm cầm cậu, dùng lực xoay mặt nam nhân lại, để cậu đối diện với ánh mắt của mình, Rawson gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt Lăng Vũ, nghiêm túc nói. “Em còn chưa hiểu sao? Ý của tôi là.... Tôi thích em.”

Lăng Vũ ngưng một chút, khiếp sợ nhìn hấn. “..... Cái gì?”

Rawson thấp giọng nói. “Nếu không phải vì tôi thích em, sao tôi lại có thể tự mình đánh dấu em? Chẳng lẽ em cho rằng, đối lại là Omega khác, tôi cũng sẽ làm như vậy sao?”

Lăng Vũ do dự một chút. “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Dừng một lát, lại nghi hoặc hỏi. “Đối lại là người khác, cậu sẽ không cứu?”

Rawson. “.....”

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của cậu, Rawson nhất thời cảm thấy một trận vô lực.

Quả nhiên, trong cái đầu gỗ của người kia chỉ tồn tại các loại lý luận quân sự, về phương diện tình cảm đã trì độn đến một cảnh giới nhất định!

Đối lại là người khác, sao tôi có thể tự mình đi đánh dấu?

Cậu nhất định đã cho rằng năm đó hấn đánh dấu cậu chỉ là “trượng nghĩa tương trợ giữa chiến hữu”, là “ảnh hưởng từ chất dẫn dụ không tự kìm hãm được”, thậm chí còn cảm thấy nếu đổi thành Omega khác hoặc Alpha khác thì cũng giống nhau.

Cậu đem ba ngày ba đêm ôn tồn, tổng kết đơn giản thành “phát ra từ bản năng trời sinh của Alpha và Omega”.

— Một loại bản năng sinh lý không liên quan đến tình cảm.

— Loại bản năng nguyên thủy nhất chẳng khác nào con người khi đói muốn ăn cơm, khi buồn ngủ muốn ngủ.

Chỉ trách bản thân mình năm đó còn trẻ, cũng quá ngu xuẩn, không nói rõ ràng mấy lời này với cậu đúng lúc, còn nghĩ về sau ở cùng một chỗ sẽ chậm rãi nói cũng không muộn.... Kết quả không như mong muốn, Lăng Vũ cá tính cao ngạo sau khi biết mình mang thai không muốn bị giam lỏng sinh con đẻ cái, lén lút điều khiển cơ giáp rời khỏi thiên hà Cepheus, khiến cho hai người phải chia lìa suốt mười chín năm.

Mấy năm nay Rawson vẫn rất hối hận. Hối hận vì mình không giữ được cậu, không nói cho cậu tâm ý của mình, thậm chí còn nghĩ, nếu có thể trở lại một lần, hấn nhất định sẽ nói rõ ràng với Lăng Vũ trước tiên.

Sau khi Tiểu Viễn xuất hiện, biết được Lăng Vũ còn sống, Rawson liền âm thầm hạ quyết tâm –

Nhất định phải tìm ra cậu, nhất định phải nói cho cậu hấn yêu thương cậu bao nhiêu.

Lúc này, thật vất vả sống sót sau kiếp nạn, gặp lại nhau, những lời ghen trong lòng hơn mười năm của Rawson, rốt cuộc nhìn không được nói ra tất cả —

“.... Kỳ thật từ lúc còn học ở trường, tôi đã thích em rồi.” Rawson nhìn nam nhân trước mặt khiếp sợ mở to hai mắt, nhớ lại lần đầu tiên động tâm khi còn niên thiếu, ánh mắt không khỏi trở nên ôn nhu.

“Khi đó em vẫn là Beta, cả ngày lạnh lùng không thích nói chuyện với người khác, tôi không biết suy nghĩ của em, cũng không dám tùy tiện bày tỏ với em, chỉ có thể lén lút giấu kín sự yêu thích này ở trong lòng....”

“Sau này em đến quân đoàn Âm Dạ, nhìn em liên tục lập chiến công, một đường lên tới quân hàm thiếu tướng, tôi kỳ thật rất vui mừng cho em.”

“Những năm đó, chiến sự giữa đế quốc và liên bang đang trong giai đoạn ác liệt, em vẫn ở tiền tuyến dẫn quân giao chiến với liên bang, tôi biết em không có thời gian suy xét đến chuyện tình cảm, lại sợ làm em phân tâm, cho nên không dám bày tỏ với em....”

“Tôi xin với Quân bộ, để quân đoàn Vinh Quang làm lực lượng viện trợ phía sau quân đoàn Âm Dạ, bởi vì.... tôi muốn trở thành hậu thuẫn lớn mạnh nhất của em, tôi muốn dùng phương thức này, để ở bên cạnh em.”

“Sau khi biết em là Omega, tôi quả thật rất kinh ngạc, nhưng tình cảm của tôi đối với em vẫn không vì thế mà thay đổi....”

“Omega khi phát tình không có khả năng chống đỡ bằng ý chí, nếu không bị đánh dấu, em sẽ chỉ biết điên cuồng làm mình bị thương. Tôi không thể dễ dàng chấp nhận để Alpha khác chạm vào em, cho nên mới tự mình đánh dấu em....”

“Lăng Vũ, em hiểu không? Tất cả những việc tôi làm, đều là bởi vì....”

“..... Tôi yêu em.”

Lăng Vũ khiếp sợ nhìn Rawson.

Kể từ khi cậu quen biết Rawson cho tới nay, đây là lần đầu tiên nghe được nam nhân này nói nhiều như vậy.

Trong ấn tượng của cậu, tính cách của Rawson ổn trọng nội liễm, trầm mặc ít lời, cho dù quan tâm giúp đỡ người khác, cũng luôn yên lặng lấy hành động thực tế để thể hiện. Nam nhân này cũng không am hiểu biểu đạt bằng ngôn ngữ, mà lúc này, hắn lại nghiêm túc nói một đoạn dài như vậy, thật giống như đã nghẹn rất lâu, giờ muốn phát tiết một lần.

Nghe hần thấp giọng nói “Tôi yêu em”, “Tình cảm của tôi đối với em vẫn không thay đổi”, Lăng Vũ chỉ cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, phảng phất như một góc bí mật ẩn giấu ở tận sâu dưới đáy lòng đột nhiên được rắc vào một mảnh dương quang ấm áp.

Hóa ra là như vậy.

Năm đó lúc còn học ở trường, Rawson chu đáo quan tâm giúp đỡ, là vì hần yêu cậu....

Năm đó khi tốt nghiệp, Rawson tiễn cậu đi, nghiêm túc nói bảo trọng, là vì hần yêu cậu....

Năm đó lúc ở quân đoàn Âm Dạ, Rawson vẫn làm lực lượng viện trợ phía sau, tác chiến cùng mình, mỗi lần thắng lợi hần đều gửi tin chúc mừng đầu tiên, là vì.... Hần yêu cậu....

Hần cư nhiên ở nơi mà mình không biết, yên lặng trả giá nhiều như vậy.

Ngẩng đầu đối diện với đôi mắt thâm thúy của Rawson, Lăng Vũ nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

Rawson cúi đầu xuống, ánh mắt ôn nhu nhìn Lăng Vũ, nhẹ giọng nói. “Tôi yêu em, mặc kệ em là Beta hay Omega, với tôi, em chính là Lăng Vũ, là người duy nhất tôi yêu.... Vị trí của em trong lòng tôi, mấy năm nay vẫn chưa từng thay đổi.... Em hiểu không?”

Lăng Vũ. “.....”

Rawson nắm chặt bả vai Lăng Vũ, thanh âm khàn khàn nói. “Trước đây nghĩ rằng em đã chết.... Em có biết tôi đau khổ thế nào hay không? Tôi lập mộ bia của em ở trong nhà.... Sau khi em đi, tôi thậm chí còn thề cả đời không cưới ai.... Bởi vì, trong trái tim của tôi, chỉ có em.... Chỉ có em Lăng Vũ, mới là người mà tôi muốn sống bên cạnh đến già.”

Lăng Vũ. “.....”

Đáy lòng Lăng Vũ giống như nổi lên phong ba bão táp. Khoảnh khắc nghe được Rawson nói lập bia mộ kia, hốc mắt của cậu nóng lên một trận.

— Hẳn cứ nhiên lại dựng bia mộ trong nhà?

Lúc trước khi rời đi, cho rằng hai người chỉ là tình chiến hữu, chưa từng nghĩ tới, Rawson cứ nhiên sẽ thương tâm khổ sở như vậy....

Cậu chưa từng nghĩ tới, nam nhân này cứ nhiên lại yêu cậu.

Nhiều năm như vậy, Rawson cứ nhiên vẫn yêu cậu, vẫn nhớ mãi không quên cậu.

Cho dù sau khi cậu giả chết, tất cả mọi người đều cho rằng Lăng Vũ cậu đã không còn tồn tại, Rawson lại vẫn chưa từng quên cậu, thậm chí còn vì cậu mà không cưới bất cứ một Omega nào.

Nam nhân này cố chấp như thế, thâm tình như thế..... khiến người ta rung động như thế.

Lăng Vũ luôn luôn kiêu ngạo, nghe nam nhân thấp giọng bày tỏ, trái tim băng lãnh dường như đột ngột dâng lên một dòng nước ấm.

Rawson vẫn luôn yêu cậu.... Hóa ra là như thế sao?

Cho tới bây giờ Lăng Vũ mới hiểu được, mấy năm nay bản thân mình đã bỏ lỡ điều gì.

Nhận thấy cảm xúc của Lăng Vũ thay đổi, Rawson lập tức vươn tay, một lần nữa ôm cậu vào trong ngực.

Lăng Vũ im lặng mặc cho hắn ôm, sâu trong đáy lòng thậm chí còn dâng lên một tia khát vọng với ôm ấp này..... Phảng phất như trong mộng cảnh, cậu cũng từng tựa vào lòng Rawson như vậy, cái loại cảm giác dựa vào nhau này, khiến cậu thấy đặc biệt an tâm.

Im lặng ôm trong chốc lát, lúc này Rawson mới nhẹ nhàng sờ sờ tóc Lăng Vũ, thấp giọng hỏi. “Mấy năm nay tôi vẫn rất nhớ em, em có nghĩ tới tôi hay không... Có không?”

Lăng Vũ. “.....”

Thường xuyên mơ thấy hắn, đây cũng xem như là một loại nhớ nhung sao? Hay chỉ là chấp niệm không bỏ xuống được?

Lăng Vũ trầm mặc một lát, có chút không đành lòng đả kích nam nhân này, đành phải nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng, coi như câu trả lời.

Mà một câu “Ừ” đáp lại này lại khiến sống lưng Rawson đột nhiên cứng đờ, không thể tin nhìn về phía Lăng Vũ.

— Cậu ấy đang nói gì? Cậu ấy cứ nhiên cũng nhớ đến mình? Trong lòng cậu ấy cũng có mình đúng không?

Rawson trong lòng mừng như điên, ngón tay kích động đến hơi hơi phát run, ánh mắt nhìn về phía Lăng Vũ càng trở nên ôn nhu.

Lăng Vũ bị Rawson nhìn đến xấu hổ vô cùng, lỗ tai hơi hơi đỏ lên, vội vàng quay đầu sang chỗ khác, dời tầm mắt đi, ra vẻ bình tĩnh nói qua chuyện khác. “Đúng rồi, nơi này rốt cuộc là chỗ nào, hình như không phải trong khu vực trực thuộc đế quốc....”

Còn chưa nói xong đã đột nhiên bị Rawson cắt ngang.

Rawson nâng cằm cậu lên, xoay mặt cậu lại, không chút do dự cúi đầu hôn xuống.

“Ừm....”

Lăng Vũ kinh ngạc mở to hai mắt, muốn mở miệng cự tuyệt, lại bị đối phương nhân cơ hội cạy khớp hàm xâm nhập vào miệng.

Đầu lưỡi Rawson tùy ý lật quấy trong khoang miệng, giống như cuồng phong điên cuồng nhấm nháp mỗi một góc bên trong, tựa hồ thế nào cũng không đủ, cuốn lấy đầu lưỡi Lăng Vũ liên tục dục luyện mút.

Bên trong khoang miệng của Lăng Vũ nhất thời tràn ngập hơi thở cuồng ngạnh của nam nhân này.

Cổ họng bị bắt nuốt vào nước miếng của đối phương, đầu lưỡi bị hôn đến mất đi tri giác, lưng hơi hơi run lên, tiếng vang chặc chặc khi nước bọt giao hòa phóng đại rõ ràng bên tai....

Lăng Vũ đứng cứng ngắc tại chỗ, cảm giác lồng ngực truyền đến tiếng tim đập kịch liệt, trong đầu nhất thời trống rỗng.

Cậu và nam nhân này từng có ba ngày ba đêm triền miên, lúc ấy bởi vì ý thức mơ hồ, những ký ức đó đã dần dần phai nhạt, Lăng Vũ về phương diện này vẫn vô cùng trức trắc, thân mật gắn bó dây dưa như thế, khiến cậu nhất thời có chút xấu hổ và cứng nhắc.

“Ừm..... ừm ừ..... ừm.....ừm.....”

Hôn sâu thật dài, cảm giác giống như sắp bị nam nhân điên cuồng này nuốt vào trong bụng khiến cho da đầu run lên từng đợt.

Rốt cuộc Lăng Vũ bởi vì hô hấp không thông, không thể nhịn được nữa dùng sức đẩy Rawson ra.

“..... Đủ!”

Dù sao cũng là tướng quân, Lăng Vũ thân thủ bất phạm, khí lực cũng không nhỏ, Rawson bị cậu dùng hết sức đẩy ra, thiếu chút nữa đã ngã nhào, cũng may ổn định thân thể kịp thời, bởi vì bị cắt ngang mà có chút buồn bực nhìn về phía Lăng Vũ.

Lăng Vũ nhú mày nói. “Rawson, cậu không cảm thấy chuyện hiện giờ chúng ta nên suy xét nhất, là làm thế nào để rời khỏi nơi này sao?!”

Nhìn cậu trên mặt ra vẻ bình tĩnh, lại mang bộ dáng tai đỏ hơi hơi thở gấp, Rawson tâm tình khoái trá giương lên khóe môi, sửa sang lại biểu tình một chút, nghiêm túc nói. “Nga, chuyện này tôi đã cẩn thận suy xét, trong vòng nửa tháng, chúng ta tạm thời không thể rời khỏi đây.”

Lăng Vũ sững sốt một chút. “..... Nửa tháng?”

Rawson gật gật đầu. “Hắc Long đã tiêu hao quá nhiều năng lượng trong trùng động vũ trụ, hiện giờ không thể tiến hành chuyển tiếp không gian. Trên người nó có hệ thống chuyển hóa quang năng, có thể chuyển hóa ánh sáng thành năng lượng bản thân. Muốn lưu trữ đầy đủ năng lượng, chí ít phải mất nửa tháng.... Hơn nữa nửa tháng này bắt buộc phải là ngày nắng. Đổi lại là ngày mưa, nhất định sẽ kéo dài lâu hơn.”

Lăng Vũ trầm mặc một lát, nhớ tới thể phục chế vì cứu mình mà táng sinh tại trùng động, đáy lòng nhin không được đau đớn.

Cơ giáp cấp S mở ra càng nhiều hệ thống, thể tích càng lớn, tiêu hao năng lượng cũng càng nhiều.

Lúc ấy, năng lượng của đài cơ giáp kia không còn bao nhiêu, hệ thống cân bằng lại bị hỏng nặng, vì cứu chủ nhân, nó dùng cạn một chút sức lực cuối cùng bắn khoang thuyền dự bị ra, còn chính nó lại bị chấn động không gian ép thành mảnh vụn.

Tuy rằng là thể phục chế, nhưng dù sao cũng đã ở bên cạnh hơn mười năm, giống như người bạn thân cận nhất....

Đài cơ giáp kia cứ như vậy táng sinh trong vũ trụ, vẫn khiến Lăng Vũ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thấy cảm xúc của Lăng Vũ có chút mất mát, Rawson nhin không được nhẹ nhàng ôm chặt bờ vai của cậu, thấp giọng nói. “Đừng buồn.”

Hai chữ đơn giản, tựa như thật sự có sức mạnh an ủi lòng người. Cảm giác được Alpha này thấp giọng an ủi, giống như có một cơn gió ấm áp thổi qua đáy lòng. Lăng Vũ nhin không được ngẩng đầu liếc nhìn Rawson, vừa vận đối diện với ánh mắt ôn nhu của Rawson.

Hai người nhìn nhau ba giây, lại đồng thời dời tầm mắt đi.

Lăng Vũ xoay người đi đến cửa sơn động, ngẩng đầu nhìn bầu trời, hỏi. “Cậu đã tra được chưa? Tình cầu này rốt cuộc là nơi nào?”

Rawson đi đến bên cạnh cậu, nói. “Lúc hạ xuống đã tra rồi, Hắc Long không thể định vị được tọa độ cụ thể của nơi này, tinh cầu này không thuộc bản đồ đế quốc, cũng không nằm trong khu vực trực thuộc liên bang, chúng ta có lẽ đã bị trùng động vũ trụ cuốn đến một tinh cầu không rõ.”

Lăng Vũ ngẩng đầu nhìn kỹ tinh tượng trên bầu trời.

Quần tinh lấp lánh trên màn trời vũ trụ bao la, giống như những ánh mắt sáng ngời chớp nháy, ngẫu nhiên còn có những cơn mưa sao băng theo thứ tự xẹt qua không trung, điểm xuyết vào khung cảnh mênh mông.

Thật lâu sau, Lăng Vũ mới bình tĩnh nói. “Nơi này hẳn là thiên hà Khổng Tước.”

Rawson nghi hoặc hỏi. “Em xác định thế nào?”

Lăng Vũ nghiêm túc nói. “Trong truyền thuyết, thiên hậu Hera phái một con quái trăm mắt đến trông coi một vị nữ tể ti bị hãm hại biến thành trâu trắng, quái trăm mắt lớn lên có 100 con mắt, cho dù khi ngủ vẫn mở 50 con mắt để giám sát động tĩnh của trâu trắng. Sau này, thần sử thổi khúc thoi miên khiến quái trăm mắt nhắm hết tất cả mắt lại, nhân cơ hội giết chết quái trăm mắt, cứu vị nữ tể ti kia ra, thiên hậu phẫn nộ, đào ra tất cả 100 con mắt của quái trăm mắt đặt ở trên cái đuôi của con khổng tước bên cạnh nàng – đây là nguyên nhân trên đuôi khổng tước có nhiều mắt như vậy.”

Lăng Vũ dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Rawson, nghiêm túc nói. “Trong vũ trụ, có một chòm sao, nơi đó có vô số hằng tinh nổi lên một chỗ, thoát nhìn giống như khổng tước đang ngẩng đầu xòe đuôi – đây chính là “thiên hà Khổng Tước” trong các chòm sao phía nam.”

Rawson ngẩng đầu nhìn kỹ bầu trời, một lúc lâu sau, gật gật đầu nói. “Em nói rất có lý.”

Lăng Vũ kinh ngạc hỏi. “Cậu tin lời tôi sao? Không phải cậu ghét nhất là mấy cái truyền thuyết kia sao? Tôi nói với cậu sao băng ở thời cổ đại diện cho sinh mệnh trôi qua, cậu còn nhất định muốn theo tôi trình bày về nguyên lý hình thành sao băng.”

Rawson trầm mặc một lát, quay đầu nhìn Lăng Vũ, khẽ cười cười, ánh mắt ôn nhu. “Đó là bởi vì năm đó tôi vẫn thầm mến em, em lại không để ý tới tôi, tôi là cố ý muốn tìm cách tiếp cận em – tôi thích nhìn bộ dáng em nghiêm túc theo tôi tranh luận.”

Lăng Vũ. “.....”

Lăng Vũ trầm mặc, kìm nén xúc động muốn đá cho Rawson một cước, xoay người trở về hang động.

Các loại khoáng thạch trên vách tường của sơn động tản ra ánh huỳnh quang màu sắc khác nhau, Lăng Vũ lại căn bản không có tâm tình thưởng thức.

Ngồi trên tảng đá lớn kia, Lăng Vũ có chút phiền lòng nhíu mày.

— Nếu nơi này thật sự là thiên hà Khổng Tước, vậy sẽ rất phiền toái.

Những thiên hà mà đế quốc sở hữu, bao gồm thiên hà Cepheus, Đại Hùng Tinh, thiên hà Tiên Nữ, chòm sao Thiên Cầm và thiên hà Cezar vân vân, đều là những chòm sao ở phía bắc, giữa các thiên hà phía bắc có rất nhiều trạm không gian, có thể tiến hành chuyển tiếp không gian giữa các thiên hà, hơn nữa còn có thể nhận được tín hiệu máy truyền tin.

Mà thiên hà Khổng Tước lại là chòm sao ở phía nam.

Khoảng cách từ bản đồ đế quốc đến chòm sao phía nam cực kỳ xa xôi, bọn họ căn bản không thể nhận được tín tức từ đế quốc, thậm chí còn không thể trực tiếp cho cơ giáp tiến hành chuyển tiếp không gian — bởi vì giữa các chòm sao phía nam, căn bản không có tuyến đường có thể chuyển tiếp.

Càng đáng chết hơn là, thể phục chế Hắc Long táng sinh trong trùng động, thuốc ức chế của mình lại đặt trong khoang dự trữ của đài cơ giáp kia....

Thuốc ức chế bắt buộc phải ba tháng tiêm vào một lần, lần cuối cùng tiêm vào là hơn hai tháng trước, nói cách khác –

Khoảng cách đến kỳ phát tình tiếp theo, chỉ còn lại có hơn mười ngày ngắn ngủi.

Hết chương 80.

81. Quyển 4 - Chương 81: Thiên Hà Khổng Tước

Cùng lúc đó, tại thủ đô của thiên hà Cepheus.

Khi Drew tham gia xong hội nghị bí mật của Quân bộ, quay lại phòng ngủ thì Berg đã tỉnh.

Drew đi đến ngồi xuống bên giường, cúi người hôn hôn trán ái nhân, thấp giọng nói bên tai hắn. “Ngày mai anh phải mang quân đoàn Trường Xà xuất chinh, em ở nhà chờ anh trở lại.”

Berg giật mình, nghi hoặc hỏi. “Xuất chinh? Muốn đi đâu?”

Thấy Drew hơi hơi nhúu mày, Berg liền dời tầm mắt, nhẹ giọng nói. “Nếu anh không tiện nói, thì không cần nói đâu.”

Drew. “...”

Từ sau khi biết Berg chính là thủ lĩnh đời thứ hai của Mạch Nước Ngầm, tuy rằng hai người nhiều lần thân mật trên thân thể, nhưng về tâm lý lại có chút ngăn cách, đối với Drew luôn chính trực nghiêm cẩn, vì ái nhân mà không quan tâm đến mệnh lệnh đuổi bắt Mạch Nước Ngầm của Quân bộ, đã làm y có cảm giác rất tội lỗi, y không thể lại nói bí mật của Quân bộ cho Berg.

Là tướng quân, y có nghĩa vụ bảo mật những quyết sách của Quân bộ, cho dù Berg là ái nhân của mình, y cũng không thể vi phạm nguyên tắc này.

Nhìn bộ dáng mất mát cúi đầu của Berg, Drew đau xót trong lòng, thấp giọng nói. “Thật xin lỗi, anh không thể nói cho em.”

Drew đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, đi hai bước, lại nghe phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của Berg. “Bình an trở về, nhớ rõ em đang đợi anh.”

Drew giật mình, quay đầu lại, đối diện với ánh mắt ôn nhu của Berg, đáy lòng Drew kích động một trận, lập tức hai ba bước trở lại bên giường, ôm chặt lấy Berg, hung hăng hôn hắn.

Nụ hôn từ biệt kéo dài tựa hồ có sức mạnh an ủi lòng người, cũng giảm bớt một cách rõ rệt không khí xấu hổ vừa rồi.

Drew nhẹ nhàng vuốt ve tóc ái nhân, ánh mắt ôn nhu nhìn hắn, thấp giọng nói. “Em yên tâm, anh nhất định sẽ bình an trở về.... Ở nhà chờ anh.”

Berg mỉm cười gật gật đầu, nói. “Em tin tưởng vào anh.”

Sau khi Drew đi, Berg trầm mặc một lát, lúc này mới đứng dậy khóa trái cửa phòng, kết nối tới máy truyền tin bí mật trong vương cung.

Rất nhanh, bệ hạ Trand liền xuất hiện trong màn hình, ông đang mặc chính trang của vương thất đế quốc, hiển nhiên là đã sớm rời giường. Nhìn thấy Berg, liền thấp giọng hỏi. “Berg, có chuyện gì?”

Berg nhẹ giọng nói. “Vương huynh, ngày mai Drew muốn dẫn quân đoàn Trường Xà xuất chinh, chuyện này người cũng biết?”

Trand gật gật đầu. “Bên Quân bộ vừa có người báo cho ta, Rawson không cẩn thận bị cuốn vào trùng động vũ trụ, đến bây giờ vẫn không rõ tung tích, Quân bộ quyết định tạm thời không công khai tin tức này, phái quân đoàn Trường Xà tới trợ giúp quân đoàn Vinh Quang, thuận tiện tìm kiếm tung tích Rawson.”

Berg hơi hơi nhúu mày. “Cứ như vậy, ở thủ đô không phải chỉ còn....”

Trand thấp giọng nói. “Em nói không sai, điều quân đoàn Vinh Quang và quân đoàn Trường Xà đi, không thể nghỉ ngơi chính là cơ hội tuyệt vời với bọn họ.... Để phòng vạn nhất, em lập tức nghĩ cách mang Cửu Vĩ Thiên Hồ đi.”

Berg thận trọng gật gật đầu. “Em biết nên làm thế nào.”

Sau khi ngắt máy truyền tin, Berg lập tức lấy một bộ quần áo nhẹ nhàng từ trong tủ quần áo ra thay, đi đến trước cửa kho cơ giáp cao năm tầng của gia tộc Birch, lách mình tiến vào trong hầm ngầm, dùng mặt mã mở cánh cửa ngầm của tầng hầm.

— Đó chính là cửa ngầm thông đến căn cứ dưới lòng đất của thành Lạc Hà.

Khi Berg đi đến căn cứ dưới lòng đất, Duve đang nằm sấp trên bàn ngủ,

Tóc của Omega lười biếng này vẫn hỗn độn như ăn mày, quần áo trên người cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, quả thật hẳn rất có thiên phú về phương diện chế tạo cơ giáp, nhưng tác phong sinh hoạt lại lười thối đến cực điểm.

Berg bắt đầu dĩ nhữu nhữu mày, nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn phía trước hắn.

Duve bị đánh thức, xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ nhìn nam nhân sắc lạnh đậm trước mặt trong chốc lát, một lúc sau, nhận ra đối phương là ai, lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế, cười hì hì nói. “Lão đại! Sao ngài lại đến đây?”

— Là thủ lĩnh đời thứ hai của Mạch Nước Ngầm, các thành viên của Mạch Nước Ngầm đều thân thiết gọi vương tử Berg là “lão đại”.

Berg dứt khoát nói. “Ta đến mang Cửu Vĩ Thiên Hồ đi, công tác còn lại bên này hoàn thành hết rồi chứ?”

Duve gỡ gỡ mái tóc lộn xộn như ổ chim, có chút hoang mang nói. “Đã sớm hoàn thành a, công tác không gian cũng làm xong rồi, không phải bộ hạ đã nói phải đợi hai người điều khiển đến đủ, mới khởi động lại đài cơ giáp này sao?”

Berg thấp giọng nói. “Không còn kịp nữa.”

Dứt lời liền xoay người đi đến mật thất chứa cơ giáp, Duve lập tức đuổi theo bước chân hắn.

Hai người mở cửa mật thất ra, quả nhiên thấy một đài cơ giáp mới tinh đang đứng sừng sững trong không gian rộng trên trăm mét vuông bên trong, thân thể cơ giáp có đường cong lưu loát, chín cái đuôi mềm mại rủ phía sau, kim loại bóng loáng dưới ánh sáng của ngọn đèn tản ra quang mang màu da cam đẹp mắt.

Berg nhin không được tán thưởng nói. “Quả nhiên là tác phẩm tốt nhất của cậu.”

Duve cười gỡ gỡ đầu, lấy chiếc nhẫn đặc chế mang công tác không gian ra, thu cơ giáp vào, lại giao công tác không gian vào tay Berg, nói. “Mật mã khởi động công tác không gian là ngày thành lập Mạch Nước Ngầm.”

Berg gật gật đầu, nhìn hắn nói. “Duve, cậu cũng không nên ở lại chỗ này, nơi này không an toàn.” Nghĩ nghĩ, lấy giấy viết lên một địa chỉ và một cái tên đưa cho hắn. “Đến tỉnh cầu Oman tìm người này, tạm thời tránh đi một chút.”

Duve gật gật đầu nói. “Đã biết, lão đại, tôi đi thu xếp một chút, ngày mai sẽ đi.”

Berg nhanh chóng đi qua thông đạo bí mật từ căn cứ dưới lòng đất trở về nhà Birch.

Đưa mắt nhìn xa xa, chỉ thấy căn nhà đèn đuốc sáng trưng, mấy vệ binh đứng ngoài cửa, là thuộc hạ thân tín nhất của Drew. Thư phòng sáng đèn, hiển nhiên Drew đang ở trong thư phòng sắp xếp lại vài tài liệu, mấy binh lính đội cận vệ có lẽ đang chờ tướng quân của bọn họ.

Berg đi đến trước mặt mấy người kia, mấy người đó lập tức hành lễ với hắn.

Berg gật gật đầu, mỉm cười nói với một người lính Beta dáng người không khác mình lắm. “Chỗ ta có một chút linh kiện cơ giáp muốn chuyển lên lầu, người máy trong nhà bị hỏng, cậu có thể qua đây giúp đỡ một chút không?”

Binh lính kia sững sốt một chút, lập tức cung kính hành lễ đáp. “Vâng, phu nhân!”

Mọi người trong quân đoàn Trường Xà đều biết tướng quân nhà mình coi trọng phu nhân bao nhiêu, hơn nữa phu nhân còn là em họ của bộ hạ, dưới ảnh hưởng của Drew, Berg trong cảm nhận của tất cả binh lính quân đoàn Trường Xà rất có uy nghiêm, không ai dám công khai vi phạm mệnh lệnh của tướng quân phu nhân.

Tướng quân phu nhân tìm hần hỗ trợ, quả thực là vinh hạnh của hần.

Beta trẻ tuổi mang tâm tình kích động đi theo Berg đến kho linh kiện, nhìn kho hàng tràn ngập linh kiện thì hơi sững sốt một chút, nghi hoặc hỏi. “Phu nhân, muốn mang linh kiện nào.....”

Người lính quay đầu, còn chưa phục hồi tinh thần từ cơn kích động khi “có thể làm việc giúp phu nhân tướng quân”, sau lưng lại đột nhiên tê dại, sau đó hai mắt tối sầm, không cam lòng ngã xuống đất.

Berg thu hồi kim tiêm gây mê trong tay, nhanh chóng thay quân trang của người lính kia lên người, chiếu theo bộ dáng của hần làm một tấm mặt nạ, cẩn thận dán lên trên mặt.

Khi trở lại cửa nhà Birch, một binh sĩ bên cạnh nhìn thoáng qua đồng đội đầu bị mũ quân trang che khuất hơn nửa bên mặt, có chút nghi hoặc hỏi. “Mike, cậu giúp phu nhân chuyển xong linh kiện nhanh như vậy sao?”

“Mike” gật gật đầu, hạ giọng nói. “Ừ, chuyển xong rồi.”

Đúng lúc này, Drew đi ra từ thư phòng, mặc một thân quân phục thượng tướng cấp bốn sao chỉnh tề, ánh mắt thản nhiên nhìn lướt qua thủ hạ trong đội cận vệ, thấp giọng nói. “Xuất phát đi.”

Một đám binh lính lập tức hành lễ nói. “Rõ! Tướng quân!”

Binh lính rất có trật tự đi lên xe huyền phù có khắc đồ đằng hình rắn của quân đoàn Trường Xà, xuất phát đến đại bản doanh của quân đoàn Trường Xà.

Không ai chú ý tới, một người binh sĩ trong đó bị mũ quân trang che kín mặt, hơi hơi giương lên một nụ cười.

Khi Rawson trở lại sơn động, liền thấy Lăng Vũ ngồi trên tảng đá lớn trong sơn động, trong tay cầm chiếc mũ quân trang nhặt lên từ mặt đất, ngón tay với những khớp xương rõ ràng trắng nõn thon dài, nhẹ nhàng ma sát bên viền mũ, tựa hồ đang có tâm sự gì đó.

Cá tính của Lăng Vũ hoàn toàn không ôn nhu giống như những Omega bình thường, cậu đã quen với thân phận thiếu tướng, quen đứng trên cao chỉ huy và ra lệnh cho quân đoàn của mình, lúc mặc quân trang vào luôn cho người ta một loại cảm giác kiêu ngạo băng lãnh cấm dục.

Nhưng về bản chất cậu vẫn là Omega, cơ thể ngoại hình có rất nhiều đặc thù thuộc về Omega — tỷ như dáng người gầy gò, hai chân thon dài thẳng tắp, phần eo tinh tế chỉ cần một cánh tay là có thể ôm trọn, cơ thể có độ mềm dẻo rất cao....

Nam nhân này rõ ràng là Omega có huyết thống thuần khiết, cá tính lại quật cường và mạnh mẽ hơn nhiều so với một vài Alpha.

Lúc này, cậu đang ngồi trên tảng đá nhú mây tự hồi, gương mặt được chiếu dưới ánh huỳnh quang trong sơn động càng trở nên trắng nõn tinh xảo.

Rawson đứng ở đó, lẳng lặng nhìn chăm chú vào cậu.

Trái tim nhanh chóng nhảy lên, nhìn con người quen thuộc trước mặt, phần rung động dưới đáy lòng vẫn hết như năm đó.

— Nam nhân này là đặc biệt như thế. Đặc biệt đến mức không ai có thể thay thế được.

— Đây là vị tướng quân Omega duy nhất của đế quốc, là người duy nhất Rawson yêu, là vật báu hãn đặt ở trong lòng.

Bộ dáng cau mày của Lăng Vũ cực kỳ băng lãnh và nghiêm túc, quanh thân thậm chí còn tản ra một cỗ hàn ý lãnh liệt “chớ đến gần”, nếu đổi lại là người khác, có lẽ căn bản không dám tiếp cận, nhưng đối với Rawson thì, bộ dáng khẽ nhíu mày của Lăng Vũ ngược lại rất dễ nhìn, hình ảnh nam nhân này im lặng ngồi đó, đối với Rawson mà nói chính là một cảnh đẹp quý giá.

Ánh mắt Rawson vẫn dừng ở trên người Lăng Vũ, tựa hồ nhìn thế nào cũng không đủ.

Nhận thấy được tầm mắt nóng cháy của đối phương, Lăng Vũ nghi hoặc quay đầu, nâng cằm nhìn về phía Rawson. “Chuyện gì?”

Rawson cười cười, đi đến bên cạnh cậu, cũng ngồi xuống dưới tảng đá kia, thấp giọng hỏi. “Em đang suy nghĩ gì thế? Xuất thần như vậy?”

Lăng Vũ. “.....”

Vấn đề này không thể trả lời.

Bởi vì cậu đang suy nghĩ đến chuyện “kỳ phát tình”.

Mấy năm nay, Lăng Vũ cứ cách ba tháng sẽ đúng hạn tiêm thuốc ức chế một lần, lần tiêm tiếp theo hẳn là vào ngày mừng 1 tháng sau, hôm nay đã là ngày 18, cách kỳ phát tình chỉ còn 12 ngày....

Muốn trong vòng 12 ngày rời khỏi nơi này trở lại tinh cầu Namics, thật sự là rất khó khăn.

Cậu không những cần tìm ra một hàng tuyến thiên hà có thể chuyển tiếp, còn phải để cơ giáp Hắc Long bổ sung đầy đủ năng lượng, không nói đến khoảng cách giữa thiên hà Khổng Tước đến những chòm sao phía bắc của đế quốc vô cùng xa xôi, đi đường trong vũ trụ phải tốn rất nhiều thời gian, chi riêng vấn đề năng lượng đã đủ để khiến Lăng Vũ đau đầu.

Năng lượng của Hắc Long chỉ còn lại có 10%, dựa vào chuyển hóa quang năng thì phải đến năm nào tháng nào mới lưu trữ được đủ?

Nếu 12 ngày sau còn chưa thể rời khỏi nơi này....

Lăng Vũ nhịn không được ngẩng đầu nhìn vào mắt Rawson.

May mà có Alpha ở bên cạnh, ít nhất mình sẽ không vì kỳ phát tình không ai đánh dấu mà phá vỡ tinh thần.

Đến lúc đó nếu thật sự rơi vào kỳ phát tình, để cho Rawson....

Nhớ tới hình ảnh xa xôi trong ký ức từng bị nam nhân này chiếm lấy thân thể, trái tim Lăng Vũ căng thẳng, lập tức dời tầm mắt đi.

Rawson bị nhìn đến chẳng hiểu ra làm sao.

Omega của hắn đột nhiên ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn một cái, sau đó lập tức dời tầm mắt đi, đây là ý gì? Tức giận sao?

Rawson nghi hoặc hỏi. “Sao vậy? Có phải vừa rồi bị thương trong trùng động vũ trụ không? Muốn Hắc Long kiểm tra một chút cho em không?”

Lăng Vũ thản nhiên nói. “Tôi không sao.”

Khoảng cách quá gần gũi với Rawson khiến tim cậu đột nhiên đập nhanh hơn, loại phản ứng xa lạ này khiến Lăng Vũ có chút nôn nóng, bất động thanh sắc nhích sang bên cạnh, duy trì cự ly một mét hữu hảo với Rawson.

Rawson liếc mắt nhìn kỹ cậu, phát hiện bộ dáng cậu không giống bị thương, lúc này mới yên lòng.

Đi đến bãi đất trống rộng rãi trong sơn động, Rawson gọi Hắc Long ra, mang giường tại phòng nghỉ ở khoang điều khiển của Hắc Long bày trong sơn động, sô pha cũng chuyển ra đặt bên cạnh, còn lấy một ít nước uống và đồ ăn từ trong kho dự trữ, thậm chí rất sẵn sôc bê một bàn ăn ra.

Lăng Vũ. “.....”

Rawson này thật sự là, không nghĩ cách nhanh chóng rời khỏi nơi này, lại còn tay chân lạnh lẽo trang trí cho sơn động. Sơn động trống trải rất nhanh liền được hấn thu dọn thành một phòng ở tạm thời, phẳng phất như hai người không phải bị trùng động vũ trụ cuốn đến một tinh cầu vô danh hoang vắng, mà là đến nghỉ phép dã ngoại.

Lăng Vũ nhìn giường lớn, sô pha, bàn ăn trước mặt thực không hợp với hoàn cảnh chung quanh....

Rốt cuộc nhện không được nhú mày nói. “Không nghĩ cách nhanh chóng rời khỏi đây đi, cậu tính ở lại trong này lâu dài sao?”

Rawson nghiêm túc giải thích. “Tôi cũng muốn mau chóng trở về, nhưng là điều kiện không cho phép.”

Lăng Vũ. “.....”

Lời nói thật như thế.

Rawson mỉm cười nói. “Hắc Long cần bổ sung đầy đủ năng lượng mới có thể tiến hành chuyển tiếp không gian, hơn nữa, khoảng cách từ thiên hà Khổng Tước đến đế quốc quá xa, cách lãnh địa liên bang lại rất gần, vạn nhất chúng ta vừa chuyển tiếp ra ngoài, liền gặp ngay quân liên bang, chẳng phải sẽ phí công chịu chết sao?”

Rawson đi đến trước mặt Lăng Vũ, cúi đầu nhìn chăm chú vào cậu, ngữ khí cũng ôn nhu hơn một chút. “Nếu nhất thời không có cách rời khỏi đây, thì hãy tạm thời ở chỗ này vài ngày đi.” Rawson chỉ chỉ chiếc giường phía sau, “Nếu mệt thì hãy ngủ một chút trước đi?”

Lăng Vũ. “.....”

Loại ngữ khí ôn nhu quan tâm người khác này của Rawson, khiến Lăng Vũ cảm thấy rất không tự nhiên.

Cậu là tướng quân, cho tới nay đều là nhân vật đưa ra quyết định, chưa bao giờ cần người khác chăm sóc. Ngữ khí của Rawson thật sự quá ôn nhu khiến da đầu cậu run lên.

Quay đầu đưa mắt nhìn, sơn động vốn trống trải lại bày giường và sô pha có vẻ chẳng ra thể thống gì hết, bất quá, Lăng Vũ cũng không để ý mấy chi tiết đó, sô pha mềm mại rõ ràng thoải mái hơn tảng đá cứng rắn nhiều, cậu không ngu ngốc đến mức có sô pha không ngồi lại tiếp tục ngồi trên tảng đá lạnh lẽo chịu tội.

Bỏ qua khác thường dưới đáy lòng, Lăng Vũ đi đến ngồi xuống sô pha, nhìn kỹ các loại khoáng thạch tản ra huỳnh quang trên vách sơn động — những khoáng thạch này có hình dạng khác nhau, thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp, chỉ là trước đây chưa từng thấy qua, Lăng Vũ cũng không thể xác định được mấy loại khoáng thạch này có tác dụng gì.

Nếu là loại đá mà cơ giáp có thể hấp thu năng lượng thì tốt rồi...

Trầm mặc trong chốc lát, Hắc Long đột nhiên nói. “Chủ nhân, máy truyền tin nhận được một tin nhắn, đến từ Lâm Viên.”

Lăng Vũ ngồi trên sô pha nghe được cái tên này, lưng đột nhiên cứng ngắc.

Rawson nhìn cậu một cái, quay đầu nói với Hắc Long. “Mở ra xem.”

Hắc Long trực tiếp chiếu tin nhắn lên không trung –

“Cha, lần xuất chinh này vẫn thuận lợi chứ? Chờ người bình an trở về.”

Một hàng thăm hỏi ân cần đơn giản, thời gian gửi đi là một giờ sáng, lúc này đã là rạng sáng bốn giờ.

Thiên hà Khổng Tước không có trạm trung chuyển tín hiệu, liên hệ với đế quốc đã hoàn toàn bị chặt đứt, tin nhắn này hẳn là thu được lúc còn trong trùng động, cho nên mới lùi lại vài giờ. Rawson cầm máy truyền tin gọi vào dãy số của Lâm Viên một lần, nhưng thế nào cũng không kết nối được.

Lăng Vũ ngồi trên sô pha, nhíu mày nhìn hàng chữ đơn giản Hắc Long chiếu ra, nhất là xưng hô “cha” này, khiến tâm tình cậu vô cùng phức tạp, nhin không được hỏi. “Tiểu Viễn nó.... Biết cậu là...”

Rawson khẽ cười cười, đi đến bên cạnh Lăng Vũ, sóng vai ngồi xuống sô pha, thấp giọng giải thích. “Tôi và Tiểu Viễn đã gặp nhau, Tiểu Viễn cũng biết tôi là cha nó, tôi còn mở quyền hạn kết nối thông tin tối cao giữa Hắc Long và Chu Tước, Tiểu Viễn có thể trực tiếp nhảy qua lưới phòng ngự của Quân bộ gửi tin nhắn cho tôi. Đúng rồi, Chu Tước hiện giờ đang trong tay Tiểu Viễn.”

Lăng Vũ. “.....”

Rawson quay đầu nhìn cậu, ôn nhu hỏi. “Có muốn xem xem con trai có bộ dáng gì không?”

Lăng Vũ ngoài mặt ra vẻ bình tĩnh, trong mắt lại toát lên một tia khát vọng.

Rawson mỉm cười một chút, khoát tay, ý bảo Hắc Long phát ra một đoạn phim.

Đó là khi Rawson đến tinh cầu Ryan chào hỏi Lâm phu nhân, nhìn thấy đoạn phim ghi lại Tiểu Viễn trước đây, sau khi được Lâm phu nhân đồng ý liền sao một phần bản chính lưu trong trung tâm tư liệu của Hắc Long.

Hắc Long rất hiểu ý làm một màn hình lớn trên vách sơn động, bắt đầu phát lên đoạn ghi hình Lâm Viễn trước đây.

Đứa nhỏ bốn tuổi vừa đến nhà Lâm phu nhân, ở trên giường trong phòng ngủ lăn qua lăn lại, từ đầu bên này đến đầu bên kia, chẳng biết mệt chút nào, một mình ở đó lộn đến lộn đi, nhìn qua thật sự rất vui vẻ....

Kỹ thuật 3D vô cùng chân thật khiến hình ảnh có vẻ đặc biệt rõ ràng, giống như đứa nhỏ kia đang thực sự ở trước mặt mình.

Lăng Vũ nhìn đứa nhỏ nghịch ngợm lăn trên giường, đáy lòng nhin không được cảm thấy đau đớn.

Năm đó khi cậu đưa con mình đi, đứa nhỏ kia mới vừa tròn bốn tuổi, cho dù kiên cường như Lăng Vũ, đối mặt với tình cảnh cốt nhục chia lìa đau khổ như thế cũng không thể nào nhẫn nại chấp nhận.... May mà lúc ấy có Lăng Phong ở bên cạnh cậu, mấy năm nay vẫn biết được tin tức của con trai từ chỗ Chu Nghị và Fuente, biết nó trưởng thành, thân thể khỏe mạnh, thành tích cũng rất tốt, còn đoạt được rất nhiều cúp...

Làm baba, đương nhiên rất vui mừng, đồng thời lại cảm thấy có chút mất mát.

Thân là một tướng quân, trên vai cậu phải gánh quá nhiều trách nhiệm, lại không thể hoàn thành trách nhiệm của một baba.

Cậu không thể cùng con trai trưởng thành, đây có lẽ là tiếc nuối lớn nhất đời cậu.

Lúc này, nhìn những đoạn sinh hoạt ngắn thời thơ ấu của đứa nhỏ kia trên màn hình, nhìn nó dần dần lớn lên, từ một viên cầu nhỏ béo đơ đơ biến thành thiếu niên đáng người thon dài, trong lòng Lăng Vũ nhất thời trở nên phức tạp, ngực rầu rĩ nói không nên lời.

Rawson nhìn biểu tình trên mặt Lăng Vũ, sớm đoán được suy nghĩ của cậu, nhin không được nhẹ nhàng ôm bả vai cậu, thấp giọng nói. “Chỗ tôi còn có một ít băng ghi hình Tiểu Viễn tham gia thi đấu, em muốn xem không?”

Lăng Vũ gật gật đầu.

Rawson để Hắc Long phát một đoạn ghi hình khác.

Đó là video thu lại trận thi đấu cơ giáp toàn quốc năm nay, một đài cơ giáp hình người màu đỏ ở trên sân xung phong giết địch, sức mạnh không thể chống đỡ, các loại động tác có độ khó cao được thực hiện vô cùng lưu loát, khán giả trên ghế liên tục vỗ tay nhiệt liệt.

Rawson chỉ vào đài cơ giáp kia, giọng nói mang chút kiêu ngạo. “Đài cơ giáp màu đỏ này chính là do con điều khiển, nó về phương diện điều khiển cơ giáp, hoàn toàn di truyền ưu thế của hai chúng ta, giá trị tinh thần của nó có lẽ còn cao hơn so với tôi và em.”

Lăng Vũ nhìn màn hình không chuyển mắt.

Bên trong đoạn phim, Lâm Viễn thông minh né tránh công kích của đối thủ, động tác gọn gàng lưu loát, nhất là động tác xoay tròn trên không kia làm đến cực kỳ đẹp mắt, thậm chí còn tranh thủ thời gian chém trả đối phương một đao.

Khóe môi Lăng Vũ nhin không được hơi hơi giương lên.

Kỹ thuật điều khiển cơ giáp của đứa nhỏ này quả thật không tệ, tuổi còn nhỏ đã có thể làm được đến nước này, không hổ là con trai của mình.

Video thi đấu qua đi, ngay sau đó là nghi thức trao giải cuối cùng, Lâm Viễn đại biểu cho trường học lên đài lĩnh thưởng, thiếu niên thực hiện một quân lễ với tư thế vô cùng tiêu chuẩn tới vị khách quý trao giải, thân thể thẳng tắp, tuy rằng mới mười tám tuổi nhìn qua có chút non nớt, nhưng trên người cậu cũng đã có phong phạm quân nhân chính khí lăng nhien giống như cha mình.

Sau phần nhận giải thưởng, Lâm Viễn mỉm cười với màn ảnh, nụ cười trên mặt sáng lạn mà rực rỡ, giống như ánh mặt trời chói mắt.

— Đó là đứa nhỏ của bọn họ, trong cơ thể mang huyết mạch của bọn họ.

Rawson nhìn bộ dáng Lăng Vũ nghiêm túc chăm chú vào màn hình, ngữ khí cũng không khỏi trở nên ôn nhu. “Bề ngoài của Tiểu Viễn rất giống em, lúc trước khi tôi gặp nó lần đầu tiên, liền cảm thấy vô cùng quen thuộc.”

Tựa hồ là vì thấy được con trai trên màn hình, biểu tình lạnh lùng của Lăng Vũ cũng thoáng mềm xuống, thậm chí còn hiếm thấy tiếp nhận mấy lời Rawson nói, thần nhiên đáp lại. “Sao tôi không cảm thấy nó giống tôi....”

Rawson thấp giọng nói. “Nó quả thật rất giống em, trì độn giống hệt em.”

Lăng Vũ không nghe rõ, hỏi lại. “Cậu nói cái gì?”

Rawson khẽ cười cười, nói sang chuyện khác. “Dung mạo của nó không quá giống em, nhưng đôi mắt lại rất giống.”

“Thật không?” Lăng Vũ quay đầu nhìn về phía Rawson, vừa lúc đối diện với mắt của Rawson.

..... Ánh mắt nghi hoặc này thật sự là cực kỳ giống.

Cha con hai người đều có một đôi mắt đen láy trong veo, tuy rằng trong mắt lớn luôn là lạnh lùng thần nhiên, trong mắt nhỏ lại luôn mang theo ý cười, nhưng cẩn thận nhìn kỹ, vẫn có thể nhìn ra loại huyết mạch di truyền trời sinh này.

Có lẽ chính Lăng Vũ cũng không nhận ra, nhưng đối với Rawson mà nói, khi nhìn thấy một đôi mắt như vậy, rung động dưới đáy lòng quả thực không lời nào có thể diễn tả được.

Rawson nghiêm túc nhìn chăm chú vào đôi mắt đen bóng của Lăng Vũ, thật lâu sau, mới vươn tay, nhẹ nhàng cầm mu bàn tay Lăng Vũ, thấp giọng nói. “Lăng Vũ, con của chúng ta..... Tiểu Viễn, nó thật ưu tú, đúng không?”

Con của chúng ta, những lời này nói ra tự nhiên vô cùng, giống như hai vợ chồng già đang bàn luận về con trai của mình.

Nhưng Lăng Vũ lại căn bản không thể phản bác được.

Không sai, đó thật sự là con bọn họ. Đứa nhỏ kia là cốt nhục thân sinh của bọn họ, trên người di truyền gen của hai người. Đứa con ưu tú là niềm kiêu hãnh của hai người cha, cũng là một loại tương quan huyết mạch không thể chặt đứt giữa hai người.

Bị Rawson nhẹ nhàng cầm tay, cảm giác được sự ảm áp truyền đến từ đầu ngón tay, nhìn bộ dáng con trai trong màn hình mỉm cười sáng lạn, Lăng Vũ cư nhiên nhất thời quên tránh đi tay của Rawson.

Hai người sống vai ngồi trên sofa, cùng nhau xem băng ghi hình thi đấu của con trai, chẳng hiểu sao, Lăng Vũ lại đột nhiên cảm thấy –

Tựa hồ có một loại ràng buộc kỳ quái, đang mang trái tim của bọn họ, gắt gao gắn vào với nhau.

Hết chương 81.

82. Quyển 4 - Chương 82: Phản Đồ

Đến khi toàn bộ đoạn ghi hình được phát xong, Lăng Vũ mới đột nhiên phản ứng được –

Cậu cư nhiên không nhận ra Rawson tới gần, thậm chí còn để Rawson nắm tay cậu?

Lăng Vũ cứng ngắc, cự ly gần như vậy khiến cậu cảm thấy rất không tự nhiên, lập tức bất động thanh sắc rút tay về, đứng dậy đi đến cạnh bàn ăn, ánh mắt quét một vòng lên đồ ăn trên bàn, tìm thấy một hộp bánh quy, liền xé lớp gói ra ăn.

Bên trong cơ giáp cấp S có phòng nghỉ và thực phẩm dự trữ, Rawson không chỉ chuyển tất cả giường và sofa trong phòng nghỉ đến sơn động, mà đến cả thức ăn và nước uống cũng đem ra, bình thường lúc ở mẫu hạm Vinh Quang đều ăn đồ ăn nhà bếp làm, thực phẩm trong kho dự trữ của Hắc Long hầu hết là bánh quy đựng trong túi chân không linh tinh, hai người nhiều nhất chỉ ăn được ba ngày.

Nói cách khác, bọn họ ở trên tinh cầu xa lạ này, không chỉ phải đau đầu về vấn đề năng lượng của Hắc Long, mà còn phải suy nghĩ về vấn đề lương thực của mình. Hai tướng quân thuận lợi trốn thoát từ chiến trường, kết quả lại bị đói chết thì cũng quá bi thảm rồi.

Lăng Vũ ăn luôn một hộp bánh quy, rõ ràng còn chưa no, lại mở tiếp một hộp.

— Giống hệt như Lâm Viễn, vị baba này cũng là một dạ dày đại vương. Chẳng qua, khác với Lâm Viễn dù ăn cái gì cũng luôn mang bộ dáng thỏa mãn mỉm cười, vị baba này ăn bất cứ thứ gì mặt vẫn không chút thay đổi, gió cuộn sấm rền hệt như đang hành quân tác chiến.

Trong ba phút ngắn ngủi, trên bàn cơm đã xuất hiện năm cái túi bánh quy rỗng tuếch.

Tướng quân Lăng Vũ giải quyết đồ ăn chẳng khác nào giải quyết kẻ địch, dũng mãnh khiến người ta phải sợ hãi.

Rawson nhin không được lại nghĩ đến Lâm Viễn háu ăn.

Quả nhiên, thiên tính di truyền là một thứ thật kỳ diệu, bộ dáng của cha con hai người rõ ràng không giống nhau, tính cách cũng cách nhau rất xa, nhưng lại luôn có thể tìm được một chút điểm tương đồng trên người bọn họ.

— Tỷ như trì độn giống nhau, lượng cơm ăn cực lớn giống nhau, là Omega, trong nội tâm đều kiêu ngạo giống nhau, cũng khát vọng tự do như nhau.

Nhìn Lăng Vũ, nhớ tới con trai, cảm giác huyết mạch tương liên khiến đáy lòng Rawson đột nhiên dâng lên một tia hạnh phúc ảm áp.

Lăng Vũ, Tiểu Viễn, hai người kia, chính là sự tồn tại mà hắc đời này muốn bảo vệ và quý trọng nhất. Hai người thuận lợi sống sót, tuy rằng rơi xuống một tinh cầu xa lạ, nhưng Rawson tin rằng, người một nhà bọn họ sẽ có ngày được đoàn tụ.

Sau khi Lăng Vũ ăn xong, thấy Rawson vẫn ngồi trên sofa nhìn mình, liền mở miệng hỏi. “Cậu không đói bụng sao?”

Nói xong liền tìm một hộp bánh quy trên bàn ném qua. “Cho cậu.”

Rawson đưa tay chuẩn xác tiếp lấy, nhìn thoáng qua, phát hiện là bánh quy nén vị hương thảo, kinh ngạc hỏi. “Em cư nhiên còn nhớ rõ tôi thích ăn vị này sao?”

“....” Lăng Vũ thản nhiên nói. “Tùy tiện lấy thôi.”

Rawson không phản bác cậu, khéo môi lại nhin không được hơi hơi giương lên.

Vị nguyên soái luôn luôn lạnh lùng mạnh mẽ, số lần mỉm cười trước mặt ái nhân cơ hồ có thể so được với một năm trong quá khứ, nhóm thuộc hạ trong quân đoàn Vinh Quang mà nhìn thấy bộ dáng nguyên soái nhà mình mỉm cười phỏng chừng sẽ bị dọa chết.

Nhưng cũng không có cách nào, nhìn người mình yêu mang biểu tình lãnh đạm đứng ở trước mặt, Rawson thật sự không nhin được tâm tình vui vẻ.

— Ngay cả hân thích ăn bánh quy gì cũng nhớ rõ, còn dám nói trong lòng không có hân?

60% thời gian đại não Lăng Vũ hoạt động đều để suy nghĩ đến các loại chiến lược quân sự, còn lại 40% thì đang nằm mơ hoặc ngủ đông, tình cảm riêng tư trong đầu cậu còn không chiếm nổi 1% không gian, ở trong quan niệm của cậu, quan hệ của cậu và những người khác chỉ có đơn giản vài loại — người qua đường, kẻ địch, người thân, chiến hữu. Rawson hiển nhiên là bị cậu đưa vào phạm trù “chiến hữu”.

— Tuyệt đối cần phải thảo luận với cậu một chút về chuyện xác định quan hệ giữa hai người bọn họ.

Bất quá, Rawson còn chưa kịp mở miệng, Lăng Vũ lại đột nhiên nói. “Chúng ta ở trên tinh cầu này, xem ra sẽ phải ở rất lâu, nếu cậu không có mặt.... quân đoàn Vinh Quang sẽ không sao chứ?”

Nói đến quân đoàn của mình, Rawson cũng không khỏi trở nên nghiêm túc. “Không sao, lúc tôi không ở đó, trung tướng Victor sẽ tạm thời thay tôi quản lý tốt quân đoàn, ngược lại là phía bên liên bang....” Rawson dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Lăng Vũ nói, “Tuy rằng lúc chúng ta rời đi quân đoàn Tham Lang và quân đoàn Liệp Ưng đã rút lui, nhưng khó đảm bảo Flamischer sẽ không ngóc đầu trở lại.”

Lăng Vũ cúi đầu nghĩ nghĩ, nói. “Flamischer trời sinh tính tình giảo hoạt đa nghi, nếu gã phát hiện trên tinh cầu Namics có căn cứ bí mật, hẳn sẽ không tùy tiện hành động. Trên thực tế, tài nguyên của liên bang rất nhiều, những loại đá năng lượng quý giá trên tinh cầu Namics mấy năm nay cũng đã bị gã khai thác tương đối nhiều, từ bỏ tinh cầu Namics cũng không gây ra tổn thất lớn đối với gã.... Tôi có cảm giác, gã sẽ trực tiếp dẫn quân đoàn trở lại tinh cầu trung ương của liên bang.”

Rawson trầm mặc một lát. “Căn cứ thần bí trên tinh cầu Namics mà em nói, chính là đội quân đã âm thầm hỗ trợ lúc đó khi tôi đang đánh nhau với quân đoàn Tham Lang? Trên tinh cầu Namics đột nhiên bắn tên lửa đối không vào phía sau quân đoàn Tham Lang, lúc ấy là em chỉ huy sao?”

Lăng Vũ gật gật đầu nói. “Đúng vậy.”

Rawson thần sắc phức tạp nhìn cậu, thật lâu sau, mới thấp giọng hỏi. “Lăng Vũ, mấy năm nay em âm thầm lẩn trốn, rốt cuộc là đang làm những gì? Đây đều là.... sắp xếp của bộ hạ sao?”

Lăng Vũ ngẩng đầu, đôi mắt đen láy nhìn Rawson. “Nếu tôi nói ra tất cả bí mật, cậu có thể khiến tôi tín nhiệm không? Cậu sẽ đứng về phía tôi và bộ hạ chứ?”

Rawson nghiêm túc nhìn Lăng Vũ, nói. “Tôi tin tưởng em và bộ hạ, cũng nguyện ý đứng về phía hai người. Nếu em và bộ hạ làm ra những chuyện thật sự khiến tôi không thể dễ dàng tha thứ, tôi tình nguyện chủ động từ bỏ chức vụ nguyên soái, cũng sẽ không đối địch với hai người....”

Rawson đứng lên khỏi sô pha, đi đến trước mặt Lăng Vũ, cúi đầu nhìn chăm chú vào cậu, ánh mắt ôn nhu, ngữ khí lại vô cùng kiên định. “Lăng Vũ, em là người mà tôi yêu nhất, bộ hạ lại là tri kỷ của tôi, Rawson tôi, vĩnh viễn sẽ không giơ vũ khí lên với hai người.”

Lăng Vũ. “.....”

Trong lòng Lăng Vũ mạnh mẽ run lên –

Tình nguyện từ bỏ chức vụ nguyên soái, cũng sẽ không giơ vũ khí lên với hai người?

Đây chính là sự trung thành và tín nhiệm của Rawson đối với cậu và bộ hạ?

Mà cậu và bộ hạ, lại không tin tưởng hoàn toàn vào người này.

Nếu lúc trước không phải vì mang thai mà muốn trốn tránh Rawson, nếu mình có đủ tín nhiệm với Rawson, nói toàn bộ chân tướng cho hắn biết, những năm gần đây nam nhân này cũng sẽ không khổ sở như vậy....

Vừa nghĩ đến việc hấn cư nhiên dựng mộ bia trong nhà, Lăng Vũ liền cảm thấy vô cùng lo lắng.

Ngẩng đầu đối diện với ánh mắt kiên định của Rawson, nơi đó luôn tràn đầy sức mạnh khiến người ta tin tưởng.

Lăng Vũ nghiêm túc nhìn hấn, nói. “Rawson, cảm ơn cậu.”

Rawson nhin không được mỉm cười — lần cuối cùng nhắc tới việc Quân bộ đã là hơn mười năm trước, buổi tối trước ngày Lăng Vũ dẫn quân đánh lên tỉnh cầu Namics, Rawson ở tổng bộ trên tỉnh cầu Ryan chỉ huy hành động cho cậu, hai người ngồi trong viện vừa thưởng thức cảnh tuyết vừa tùy ý trò chuyện.

Trên tỉnh cầu Ryan thường có tuyết rơi, ngày đó hiếm khi lại là ngày nắng, Rawson vĩnh viễn cũng không thể quên, buổi tối hôm đó, những ngôi sao lấp lánh rực rỡ trên bầu trời phản chiếu vào đôi mắt trong veo của người thiếu tướng trước mặt, bọn họ im lặng ngồi đối diện nhau, phẳng phất như cả thế giới chỉ còn lại hai người.

Hấn mỉm cười tiễn Lăng Vũ xuất chinh, không ngờ Lăng Vũ lại gặp chuyện không may trên chiến trường, thân phận Omega sáng tỏ, khi trở lại thiên hà Cezar đã mình đầy thương tích. Trong một tháng ngắn ngủi, Quân bộ thay đổi bất ngờ, sau đó, là mười chín năm chia lìa giữa bọn họ.

Qua nhiều năm như vậy, lúc này, hai người cư nhiên lại đứng cùng nhau.

..... Lăng Vũ, em căn bản không biết, còn có thể sống vai đứng cùng em, đối với Rawson mà nói, là hạnh phúc đến nhường nào.

Rawson thấp giọng nói. “Em và bộ hạ rất cuộc đang có kế hoạch gì? Nói rõ ràng với tôi, được không?”

Lăng Vũ cúi đầu tự hỏi một lát, mới mở miệng nói. “Bộ hạ vẫn hoài nghi Quân bộ có phản đồ, muốn tiến hành thanh lý Quân bộ, cậu còn nhớ đề án cải cách quyền lợi của Omega do đoàn nghiên cứu bệnh viện trung ương đưa ra năm đó không?”

Trong đề án kiến nghị sử dụng phương thức thụ tinh cấy ghép phôi thai bên ngoài cơ thể để nâng cao khả năng sinh sản của Beta, giải quyết vấn đề tăng trưởng dân số, cho phép Omega sử dụng thuốc để khống chế kỳ phát tình không kiểm soát, hơn nữa còn có thể làm việc tự do giống Alpha và Beta, các Omega trước năm 18 tuổi có thể tự lựa chọn trường học, sau 18 tuổi trưởng thành nếu không tự nguyện cũng không thể bị bắt buộc xác định hôn nhân.

Nhóm các nhà khoa học của bệnh viện trung ương đề quốc bày tỏ, chỉ như vậy mới có thể giải quyết hoàn toàn tai họa ngầm về tăng trưởng dân số, hơn nữa còn thực hiện được bình đẳng chân chính đối với ba loại giới tính ABO. Nếu như khống chế Omega quá mức có thể phản hiệu quả, rất nhiều Omega cho dù khả năng sinh sản cao, nhưng bởi vì áp lực tâm lý nên mắc phải chứng trầm cảm, Omega bởi vì trầm cảm sau sinh nên tình trạng thân thể ngày càng kém chỗ nào cũng có, thậm chí còn có Omega bởi vì trầm cảm sau sinh mà tự sát.

Đề án này đã tạo nên một cơn sóng lớn trong Quân bộ, đối với nhóm Alpha có huyết thống tối thượng kia mà nói, bọn họ đã quen coi Omega trở thành vật sở hữu riêng của mình, muốn cho Omega tiêm thuốc khống chế kỳ phát tình thậm chí là có được tự do, bọn họ đương nhiên không thể dễ dàng đồng ý.

Đề án này rất nhanh liền bị phủ quyết, lúc ấy hội trưởng hiệp hội bảo vệ Omega hợp tác với nhóm chuyên gia của bệnh viện trung ương đề quốc đưa ra đề án này thậm chí còn vì vậy mà mất chức.

Năm đó Rawson chỉ là thượng tá, hầy còn rất mới mẻ đối với những ký ức này. “Tôi nhớ rõ, đề án kia sau này bị Quân bộ phủ quyết.”

Lăng Vũ lạnh lùng nói. “Năm đó mấy vị nguyên lão cầm quyền kia đa phần đều là kẻ theo chủ nghĩa Chauvin huyết thống tối thượng, đề án này bị phủ quyết là chắc chắn rồi. Bất quá, có lẽ bọn họ không nghĩ tới, người ủng hộ sau lưng đề án này, kỳ thật là bộ hạ Trand.”

Rawson kinh ngạc nói. “Là bộ hạ?”

Lăng Vũ gật gật đầu. “Bộ hạ cho người đưa ra chương trình nghị sự này, chỉ là muốn thử thái độ của Quân bộ. Năm đó, vương hậu Anna sau khi sinh hạ đại vương tử đã mắc chứng trầm cảm sau sinh, lại thêm đại

vương tử cũng là Omega, bệ hạ muốn vì vợ con mình, cũng muốn vì nhóm Omega trong toàn đế quốc tranh thủ một chút quyền lợi và tự do, từ khi hắc kế thừa vương vị đến nay vẫn muốn cải cách loại chế độ vận vẹo này, nhưng hắc không thể trực tiếp đối địch với Quân bộ. Cho nên hắc mới bồi dưỡng thế lực riêng thuộc về mình.”

Năm đó Lăng Vũ là một Beta, tuy rằng liên tục lập chiến công nhưng vẫn chỉ là một trung tá nhỏ nhỏ, đề án trao tặng quân hàm cấp tướng cho cậu đã nhiều lần bị các Alpha trong Quân bộ phản đối, nếu không phải bệ hạ kiên trì cùng với áp lực dư luận từ dân chúng, đề án trao tặng quân hàm thiếu tướng cho Lăng Vũ căn bản sẽ không được thông qua. Rawson cũng vậy, bởi vì thế lực của gia tộc suy yếu, quá trình thăng chức của hắc trong Quân bộ cũng vô cùng gian nan.

Có thể nói, hắc và Lăng Vũ, đều là quân nhân do một tay bệ hạ đề bạt lên.

Lăng Vũ nói tiếp. “Sau này, thế lực của quân đoàn Vinh Quang và quân đoàn Âm Dạ càng lúc càng lớn, mấy vị đại tướng trong Quân bộ bắt đầu nhận ra nguy cơ, bọn họ muốn trừ bỏ tôi, nhưng không bắt được thóp của tôi, vì thế liền chọn một loại thủ đoạn hạ đẳng....”

Nhớ tới năm đó, ánh mắt Lăng Vũ nhất thời trở nên lợi hại. “Không ai biết tôi là Omega, thuốc ức chế của tôi cũng vẫn do Chu Tước bảo quản, căn bản không có khả năng phạm sai lầm. Cách giải thích duy nhất là, có người lén lút cho thêm thuốc vào thức ăn hoặc nước uống của tôi, làm cho thuốc ức chế đột nhiên mất đi hiệu lực, khiến tôi ngoài ý muốn tiến vào kỳ phát tình....”

Lăng Vũ nhẹ nhàng siết chặt ngón tay. “Ý định của bọn họ là muốn khiến tôi chết, lại không ngờ sẽ tạo ra loại hậu quả ngoài ý muốn này. Sau này cậu lại lợi dụng cái cơ tôi mang thai để cứu tôi khỏi ngục giam, bọn họ đã định ám sát cũng không thể để lại mạng của tôi. Cho nên, dưới sự trợ giúp của bệ hạ, tôi lén lút điều khiển thể phục chế của Hắc Long rời khỏi thiên hà Cepheus, hơn nữa còn để lại một lượng lớn mảnh vỡ cơ giáp trong phế tích các ngôi sao, khiến những người đó tưởng rằng tôi đã chết.... Chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể an tâm, tôi cũng có thể an toàn sống sót.”

Nghe Lăng Vũ bình tĩnh kể lại một đoạn ký ức kia, Rawson nhìn không được cảm thấy đau lòng.

Lăng Vũ thân là Omega lại phải trải qua quá nhiều gian nan và đau khổ.

Lúc trước để giữ mạng, Lăng Vũ không nói chân tướng cho bất cứ ai, cho dù là Rawson cũng không được.... Bởi vì cậu đã cùng đường, cho dù là một phần vận khả năng bị bán đứng cậu cũng không thể chịu nổi, cho nên dứt khoát không nói cho ai hết, điều này chỉ xuất phát từ bản năng bảo vệ chính mình.

Trái tim cậu đã hoàn toàn nguội lạnh đối với Quân bộ, cậu không thể tin nhiệm bất cứ kẻ nào trong Quân bộ.

Thấy Lăng Vũ nắm chặt hai tay, Rawson nhìn không được nhẹ nhàng đặt tay lên vai cậu, ôn nhu hỏi. “Vậy còn sau này? Em chạy đến nơi nào?”

Lăng Vũ thở sâu ổn định cảm xúc một chút, lược bỏ chuyện về anh trai Lăng Phong không kể, nói ngắn gọn. “..... Sau này, tôi lén lút hạ xuống tinh cầu Namics. Lúc ấy, tinh cầu Namics còn đang bị vây ở khu vực giao tranh giữa hai quốc gia, không bị quân đoàn Tham Lang chiếm lĩnh. Tôi mang theo một số thuộc hạ trung thành nhất, nhanh chóng thành lập căn cứ quân sự dưới lòng đất trên tinh cầu Namics. Bệ hạ hoài nghi, chuyện năm đó tôi tấn công tinh cầu Namics gặp phải mai phục của quân đoàn Tham Lang, là có người trong Quân bộ cố ý đưa tin cho phía liên bang, muốn mượn tay liên bang trừ khử tôi.... Tôi lén lút mai phục ở tinh cầu Namics, ngoại trừ bảo tồn thực lực của quân đoàn Âm Dạ, còn muốn giám sát động tĩnh của quân đoàn Tham Lang.”

Bàn tay Rawson đặt trên vai cậu nhẹ nhàng siết chặt, ánh mắt cũng không khỏi trở nên thâm thúy. “Nói như vậy, lần này quân đoàn Vinh Quang tấn công tinh cầu Namics gặp phải mai phục của hai quân đoàn liên bang, nhất định cũng là do có người trong Quân bộ báo tin cho liên bang.... Em nghĩ phản đồ của Quân bộ là ai?”

Lăng Vũ hơi hơi nhúm mày. “Tôi cũng không rõ. Tôi chỉ biết người kia có thế lực rất lớn ở Quân bộ, gã đã xếp nội ứng vào quân đoàn Âm Dạ của tôi, còn có cả quân đoàn Vinh Quang của cậu, đến giờ tôi vẫn không đoán được, năm đó người hạ độc tôi rốt cuộc là ai.”

Rawson trầm mặc một lát, dường như nghĩ đến cái gì, trong mắt đột nhiên lóe lên tia sắc bén –

“Có lẽ, tôi có thể đoán được kẻ phản bội em là ai.”

Lăng Vũ sững sốt một chút. “Là ai?”

Rawson nói. “Các sĩ quan năm đó ở cạnh em, có thể tiếp xúc với thức ăn của em, còn thân cận nhất với em có những ai?”

Lăng Vũ nghĩ nghĩ nói. “Knox, Eileen, Keli Man, Chu Nghị, Fuente.... Những người này đều là một tay tôi đề bạt lên, đi theo tôi nhiều năm.... Không thể là bọn họ.”

Rawson thấp giọng nói. “Sau khi em bị khai trừ quân tịch, trung tá Chu Nghị xuất ngũ, Knox và Eileen rời khỏi quân đội đến làm huấn luyện viên ở học viện quân sự St. Romia, Fuente ẩn cư ở tỉnh cầu Ryan, Keli Man.... theo lời mời của tôi đến quân đoàn Vinh Quang.”

Lăng Vũ kinh ngạc nói. “Ý của cậu là....”

Rawson gật gật đầu. “Sau khi quân đoàn Âm Dạ giải tán, tôi đã gửi lời mời đến các thuộc hạ của em, hi vọng bọn họ có thể đến quân đoàn Vinh Quang, hơn nữa còn hứa hẹn sẽ cho bọn họ đãi ngộ giống như ở quân đoàn Âm Dạ, nhưng kết quả thu được là tất cả đều cự tuyệt....Bởi vì rất nhiều sĩ quan trong quân đoàn Âm Dạ chỉ trung thành với em, trong lòng chỉ nhận một tướng quân là em.”

Lăng Vũ đột nhiên trở nên trầm mặc.

Những thuộc hạ một tay cậu dẫn dắt, quả thực không quá nguyện ý đến các quân đoàn khác nghe theo mệnh lệnh của các tướng quân khác. Huống hồ, năm đó sau khi Rawson đánh dấu cậu, rất nhiều người trong quân đoàn Âm Dạ kỳ thật cực kỳ bất mãn với Rawson, trung tá Keli Man cư nhiên đồng ý đến làm thủ hạ của Rawson?

Cẩn thận ngẫm lại, trước khi gặp chuyện không may cậu quả thật đã uống nước người kia đưa cho mình, cái chai được đóng kín, cậu cũng không để ý.

Keli Man là một tay Lăng Vũ đề bạt lên làm sĩ quan, cũng là thiếu niên Beta gia đình nghèo khổ, không hề có bối cảnh giống Lăng Vũ, tính cách ôn hòa có chút tương tự với Lăng Phong....

Lăng Vũ luôn cảm thấy rất thân thiết với gã, cũng cực kỳ tín nhiệm gã.

Không nghĩ tới....

Nếu thật sự là gã, lúc ấy gã đã làm thế nào để mỉm cười đưa bình nước cho cậu?

Rawson nói tiếp. “Keli Man hiện tại là một trong các sĩ quan chỉ huy của quân đoàn Vinh Quang, nể mặt em, mấy năm nay rồi vẫn luôn trọng dụng gã, quân hàm của gã cũng một đường lên tới thiếu tướng.... Lần này đánh lên tỉnh cầu Namics, con đường chuyển tiếp của mẩu hạm Vinh Quang không có nhiều người biết, em nói năm đó thuốc ức chế đột nhiên mất đi hiệu lực là do trong đồ ăn nước uống bị người bỏ độc vào, lấy sự cẩn thận của em, nếu không phải những thứ do người cực kỳ tín nhiệm đưa cho, em căn bản sẽ không ăn, người tiếp xúc với đồ ăn của em chắc chắn là thân tín bên cạnh em.... Rõ ràng, khả năng gã là nội gian cực kỳ lớn!”

Lăng Vũ hơi hơi nhú mày, lại không biết phải nói gì mới được.

Thủ hạ cậu tín nhiệm nhất cư nhiên đâm một dao sau lưng cậu, loại cảm giác mất mát và nguội lạnh này, thật sự không cách nào hình dung được.

Rawson nhẹ nhàng đề lấy bả vai Lăng Vũ, thấp giọng nói. “Yên tâm, mặc kệ là ai, người phản bội chúng ta, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua!”

Lăng Vũ trầm mặc một lát, gật gật đầu, nói. “Mặc kệ có phải gã hay không, tìm được chứng cứ rồi nói. Vấn đề mấu chốt hiện tại là, chúng ta nên rời khỏi đây như thế nào?”

Hợp tác cải cách với bộ hạ cũng được, xử lý nội gian trong quân đoàn và phản đồ của Quân bộ cũng thế, điều kiện tiên đề là bọn họ có thể thuận lợi sống sót trở lại tỉnh cầu Namics, giờ bị nhốt ở thiên hà Không Tước phía nam xa xôi, thủ đô hoàn toàn là ngoài tầm với của bọn họ.

Lăng Vũ xoay người đi đến cạnh sơn động, nhìn kỹ khoáng thạch trên vách tường, đưa tay sờ soạng một chút, một lát sau, mới nói. “Loại khoáng thạch này.... Hình như là loại đá năng lượng Berg từng đề cập với tôi, chẳng qua loại đá năng lượng này rất hiếm thấy ở đế quốc.... Hắc Long đâu? Cậu gọi nó ra xem thử xem, có thể lấy năng lượng từ khoáng thạch này hay không. Nếu như có thể, lấy năng lượng từ khoáng thạch sẽ nhanh hơn so với chuyển hóa quang năng đơn thuần nhiều.”

Rawson gật gật đầu, thấp giọng nói. “Hắc Long, đến xem thử xem.”

Hắc Long bình tĩnh nói. “Chủ nhân, tôi vừa hấp thu tất cả năng lượng có thể hấp thu trong sơn động, đang muốn báo cho ngài.”

Rawson. “.....”

Lăng Vũ. “.....”

Chẳng trách ánh sáng trong sơn động đột nhiên có vẻ tối tối, hóa ra là Hắc Long đang lén lút “kiếm ăn”. Thừa dịp hai người nghiêm túc nói chuyện, Hắc Long đã nhanh chóng hấp thu hết một lần năng lượng từ khoáng thạch trong sơn động.

Đài cơ giáp này nhiều lúc còn quyết đoán và dứt khoát hơn cả chủ nhân nữa.

Rawson nhin không được mỉm cười, nói. “Làm tốt lắm. Trong rừng rậm hắc là còn rất nhiều sơn động như vậy, chờ đến sau hừng đông, ta lại mang người đi tìm thử xem. Cứ như vậy, hi vọng rời khỏi thiên hà Khổng Tước của chúng ta lại gần thêm một bước.”

Hắc Long nói. “Đúng vậy, chủ nhân.”

Biểu tình của Lăng Vũ cũng hơi trầm tĩnh lại — những khoáng thạch đó cư nhiên thật sự là đá năng lượng, đúng là một bất ngờ ngoài ý muốn.

Nếu Hắc Long có thể lấy thêm một ít năng lượng từ khoáng thạch, mình lại nghĩ biện pháp tìm ra một con đường chuyển tiếp, có lẽ có thể trước khi đến kỳ phát tinh, rời khỏi thiên hà Khổng Tước cũng nên.

Lăng Vũ nghĩ đến đây, liền đi tới bãi đất trống trước sơn động, cầm một tảng đá vẽ vẽ trên mặt đất.

Rawson thấy cậu nghiêm túc vẽ lên mặt đất, nhin không được đi đến bên cạnh cậu, nghi hoặc hỏi. “Em đang vẽ gì vậy?”

Lăng Vũ nói. “Mô phỏng bản đồ các ngôi sao.”

Rawson nhìn kỹ, quả nhiên thấy cậu vẽ trên mặt đất rất nhiều chấm tròn nhỏ đại diện cho tinh cầu, giữa các viên tròn nối thành các đường dẫn phức tạp rắc rối, một lát sau, tinh đồ mô phỏng bước đầu đã hoàn thành, trên đất xuất hiện một con khổng tước ngẩng đầu xòe đuôi, hai người đang ở tại một vị trí được đánh dấu – chính là một hành tinh nhỏ ở thiên hà Khổng Tước.

Rawson kinh ngạc nói. “Em còn biết những thứ này?”

Lăng Vũ thản nhiên ừ một tiếng.

Lăng Vũ quả nhiên là đại biểu của phái học thuật, tri thức uyên bác, trước đây khi còn học ở trường cơ hồ mỗi ngày đều ngâm mình ở thư viện, không chỉ xem những loại sách về quân sự, mà còn cảm thấy cực kỳ hứng thú với các loại thiên văn, lịch sử và truyền thuyết thần thoại, có thể nói là xem hết mọi đầu sách.

Không nghĩ tới, cậu cư nhiên có thể dựa vào vị trí tinh tượng trên bầu trời tính toán ra toàn bộ tọa độ của thiên hà Khổng Tước.

Rawson nhất thời tràn ngập bội phục đối với vị Omega đặc biệt nhà mình.

Lăng Vũ vẽ xong bản đồ các ngôi sao, đứng lên nhìn vị trí dưới mặt đất, có chút đắm chiêu nói. “Khổng Tước nằm ở giữa chòm sao Indian và chòm sao Thiên Yến, nếu muốn Hắc Long thông qua chuyển tiếp thiên hà để trở lại đế quốc, con đường gần nhất chính là đi về chòm sao Thiên Yến, rồi đến chòm sao Nam Tam Giác, sau đó thông qua Nam Tam Giác đến trùng động vũ trụ Isville, trở lại tinh cầu Namics.”

Rawson bình tĩnh nói. “Nam Tầm Giác là nơi đóng quân của quân đoàn Liệp Ưng, chuyển tiếp đến địa giới liên bang, vạn nhất bị chặn lại, chúng ta sẽ rất nguy hiểm.”

“Đúng vậy.” Lăng Vũ trầm mặc một lát, “Để tôi cân nhắc lại, có lẽ còn có đường khác.”

Rawson thấy bộ dáng cúi đầu nghiêm túc tự hỏi của cậu, nhin không được nói. “Em không mệt sao?”

Lăng Vũ quay đầu hỏi. “Cái gì?”

Rawson mỉm cười. “Cá tính của em vẫn giống hệt trước kia, gặp vấn đề gì cũng phải tìm bằng được biện pháp giải quyết mới chịu nghỉ ngơi. Bất quá, hiện giờ đã là hơn bốn giờ sáng, em vẫn muốn tiếp tục nghỉ sao? Không bằng ngủ một chút trước đi, nghỉ ngơi cho khỏe ngày mai nghỉ tiếp cũng không muộn.”

Rawson vừa nói như vậy, Lăng Vũ quả thật cảm thấy một trận ử rũ ập tới.

Lúc cậu điều khiển cơ giáp bên trong trùng động, vốn dĩ đã cạn kiệt tinh thần, sau đó trong khi hôn mê lại gặp phải mấy giấc mộng phức tạp, tỉnh rồi thì phải dùng hết chút tinh thần còn lại suy xét các loại vấn đề, hoàn toàn không để ý đến thời gian.

Cư nhiên đã bốn giờ sáng....

Lăng Vũ xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, đi đến ngồi xuống cạnh xô pha, nhẹ giọng nói. “Tôi nghỉ ngơi một lát trước, dù sao cũng không gấp, ngày mai lại nghĩ cách...”

Cậu nói xong liền nhắm mắt, nghiêng đầu tựa vào xô pha, hô hấp đều đều rất nhanh đã ngủ.

Rawson bật cười.

Tính tình Lăng Vũ thật sự rất dứt khoát, nói muốn nghỉ ngơi, không cần đến một phút đã trực tiếp ngủ mất.

Nhìn bộ dáng cậu nhắm mắt im lặng ngủ say, lòng Rawson mềm xuống, đi đến phía trước nhẹ nhàng ôm cậu lên khỏi xô pha, cẩn thận cởi giày và áo khoác quân trang của cậu, lại ôm cậu đặt lên giường, lót một chiếc gối thoải mái dưới đầu cậu, cẩn thận đắp chăn giữ ấm cho cậu.

Đáy lòng Rawson nhin không được cảm thán: Tự mình chăm sóc Omega của mình, loại cảm giác này thật tốt.

Hết chương 82.

83. Quyển 4 - Chương 83: Bị Thương

Buổi tối hôm ấy, Lâm Viễn bởi vì lo lắng cha mình gặp chuyện không may, sau khi tỉnh lại vẫn không ngủ được, sáng sớm lúc rời giường mang theo một đôi mắt thâm quầng rõ rệt, bị Caesar vừa liếc mắt đã nhìn ra.

Trên đường đi đến phòng học, Caesar nhin không được hỏi. “Cậu sao vậy? Tối hôm qua ngủ không ngon?”

Lâm Viễn do dự một chút, nhẹ giọng nói. “Tối hôm qua tôi gặp ác mộng, nửa đêm tỉnh dậy, lo lắng cha sẽ xảy ra chuyện, nên gửi một tin nhắn cho ông ấy... Nhưng đến tận bây giờ, vẫn không nhận được tin trả lời nào.”

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn về phía Caesar, có chút lo lắng hỏi. “Máy truyền tin của ông ấy không thể kết nối được, có phải đã thật sự xảy ra chuyện gì không?”

Caesar ngưng một chút, thấy Lâm Viễn mang vẻ mặt bất an, đáy lòng cũng nổi lên một tia dự cảm không tốt.

Nhưng vào thời điểm này, Lâm Viễn đã đủ khản trương rồi, hần cần phải tính tảo. Nghĩ đến đây, Caesar liền nhẹ nhàng dè bả vai Lâm Viễn lại, thấp giọng nói. “Cậu đừng vội, lên lớp trước đã, giữa trưa sau khi

trở về tôi sẽ liên hệ với phụ vương một chút, hỏi ông ấy tình huống chi tiết. Có lẽ nguyên soái đang ở tiền tuyến giao chiến với liên bang, tín hiệu máy truyền tin bị ảnh hưởng cũng nên.”

Mắt thấy sắp lên lớp muộn, Lâm Viễn đành phải gật gật đầu, cùng Caesar đi tới phòng học.

Bốn tiết học buổi sáng, thời gian trở nên đặc biệt kéo dài.

Sự bất an mãnh liệt giống như mây đen trên bầu trời, nặng nề đặt trong lòng, không tài nào xua đi được.

Lâm Viễn mặc dù nghe giảng bài, nhưng lại căn bản không nghe rõ giáo viên đang nói về nội dung gì, trong đầu cậu liên tục xuất hiện cảnh tượng cha trò chuyện qua video với cậu trước khi xuất chinh, còn có bóng dáng baba rời bỏ cậu đi xa năm bốn tuổi...

Máu mủ ruột thịt lúc này đang không rõ sống chết, trái tim Lâm Viễn giống như bị một đôi tay dùng lực vặn chặt, cảm giác lo lắng và nôn nóng khiến cậu đứng ngồi không yên.

Giáo viên trên bục giảng phát hiện Lâm Viễn hơi khác thường, mấy lần gọi cậu đứng lên trả lời câu hỏi.

Lâm Viễn tâm phiền ý loạn, trả lời hồng hộc, làm đội trưởng ban 1 hệ chỉ huy, cậu luôn luôn là học viên cố gắng và nghiêm túc nhất trong cảm nhận của các giáo viên, thất thường như thế cũng là lần đầu.

Giữa trưa sau khi tan học, huấn luyện viên Eileen lo lắng gọi một mình Lâm Viễn vào văn phòng, nhìn thiếu niên trước mắt sắc mặt tái nhợt, ngữ khí ôn hòa hỏi. “Lâm Viễn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt cậu lại kém như vậy?”

Lâm Viễn ra vẻ thoải mái cười cười nói. “Không sao, tối qua em ngủ không ngon.”

Eileen thấy cậu không muốn nói nhiều, cũng không tiện ép hỏi, liền nói sang chuyện khác. “Về chuyện đề cử học viên ưu tú, lúc trước đã dặn cậu thu thập phiếu của các học viện, tiến độ thế nào?”

“Nga.... Đã thu thập xong.” Lâm Viễn cầm kết quả tập hợp từ trong túi áo đưa cho Eileen.

Là đội trưởng, Lâm Viễn làm việc luôn khiến Eileen yên tâm, trong thời gian một đêm đã hoàn thành nhiệm vụ cô giao.

Eileen mở bảng tập hợp ra, tính toán đơn giản một chút kết quả thống kê — phiếu bầu của 50 học viên trong ban, nhóm Beta cơ hồ đều bỏ phiếu cho Lâm Viễn, còn có một số Alpha cũng bầu Lâm Viễn, Lâm Viễn lấy ưu thế 37 phiếu đứng đầu bảng, còn nhiều hơn so với dự đoán của Eileen.

Xem ra, các học viên trong ban đã càng ngày càng tán thành thiếu niên Beta này làm đội trưởng của bọn họ.

Eileen mỉm cười một chút, nói. “Án theo kết quả bỏ phiếu, ban chúng ta đã đề cử cậu làm học viên ưu tú nhất, hiện giờ tôi sẽ đệ trình lên khoa, giấy chứng nhận và học bổng chắc sẽ được phát vào tháng sau.”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Cảm ơn huấn luyện viên.”

Khác với học bổng loại một hai ba được tính dựa trên thành tích học tập, loại bỏ phiếu bầu ra học viên ưu tú này mỗi ban chỉ có một suất, cực kỳ quý giá, vinh dự này không chỉ là sự khẳng định đối với thành tích của học viên, mà còn tính đến độ uy tín trong ban và các phương diện năng lực tổng hợp, có thể đạt được giải thưởng như vậy vốn dĩ là một chuyện vô cùng đáng mừng, nhưng Lâm Viễn lại gục đầu, trên mặt cũng không có chút vui vẻ nào.

Tin tốt như vậy cũng không thể khiến cậu trở nên vui vẻ.... Rốt cuộc cậu làm sao vậy?

Nhìn bóng dáng Lâm Viễn cúi đầu đi xa, Eileen nhìn không được đau lòng nghĩ: Không phải là trong nhà đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì đi?

Suy đoán của Eileen cũng không phải không có căn cứ, thành tích của Lâm Viễn luôn rất tốt, cá tính lại lạc quan sáng sủa, cũng chưa từng nghe nói chuyện tình cảm của cậu xảy ra vấn đề gì, cảm xúc của cậu suy sụp như thế, chỉ có một khả năng – đó chính là người nhà cậu.

Sở dĩ cảm xúc của Lâm Viễn suy sụp, đích xác cũng là vì cha cậu Rawson.

Lúc này, Caesar đang ở trong phòng ngủ, bí mật trò chuyện với bệ hạ Trand.

“..... Người nói, nguyên soái tiến vào trùng động vũ trụ Isville, không rõ tung tích?”

Caesar quả thật vô cùng khiếp sợ đối với tin tức này. Những năm gần đây nguyên soái thống lĩnh quân đoàn Vinh Quang bách chiến bách thắng, cơ hồ chưa từng phạm phải sai lầm gì, sao lần này lại có thể trúng cạm bẫy của quân liên bang, bị buộc đẩy vào trùng động vũ trụ?

Nghĩ đến bộ dáng Lâm Viễn cúi đầu mất mát, Caesar lại cảm thấy đau lòng – nếu nguyên soái thật sự xảy ra chuyện, làm sao Tiểu Viễn có thể chịu đựng được đây? Cha con bọn họ mới vừa nhận nhau chưa lâu, Tiểu Viễn lại kính trọng cha cậu như vậy....

Trand nhìn biểu tình nặng nề trên mặt con trai, thật lâu sau, mới nói. “Về phía Lâm Viễn, tạm thời con hãy giấu đi, chuyện Rawson không rõ tung tích Quân bộ còn chưa công bố, Drew đã dẫn theo quân đoàn Trường Xà xuất phát tới tinh cầu Namics, quân đoàn Vinh Quang cũng sẽ dốc toàn lực tìm kiếm Rawson, đợi mọi chuyện có kết quả, con lại nói với Lâm Viễn cũng không muộn.”

Caesar thận trọng gật gù đầu. “Con biết nên làm thế nào.”

Trand trầm mặc một lát, còn nói. “Trường các con cải cách chế độ học tập, qua hơn một tháng nữa sẽ nghỉ đúng không?”

Caesar nói. “Vâng, học kỳ một sẽ kết thúc vào tháng năm, lịch thi cũng đã có rồi.”

Trand nói. “Sau khi con nghỉ không cần trở lại thiên hà Cepheus, đưa Lâm Viễn đi chơi đi. mấy năm nay vẫn ở thủ đô, con cũng nên đi xung quanh một chút.”

Caesar hơi sững sốt, phụ vương đột nhiên nói vậy, khiến hắn cảm thấy có chút nghi hoặc.

Ngẩng đầu chống lại đôi mắt thâm thúy của Trand, Caesar vẫn gật gù đầu nói. “Vâng, phụ vương.”

Lúc này Trand mới vừa lòng mỉm cười một chút, ngắt máy truyền tin.

Đúng lúc này, Caesar đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, cất máy truyền tin xoay người mở cửa, liền thấy Brian vẻ mặt nghiêm túc đứng bên ngoài, Caesar hỏi. “Chuyện gì thế?”

Brian thần thần bí bí vòng qua hắn đi vào phòng, đưa tay đóng cửa lại, hạ giọng nói. “Máy truyền tin của cha tôi bị đóng không thể kết nối, baba cũng không liên hệ được.... Máy truyền tin trong nhà lại không có ai tiếp, cậu có nghe nói Quân bộ gần đây có động tĩnh gì hay không?”

Caesar hạ giọng đáp. “Tướng quân Drew sáng nay xuất phát đi tinh cầu Namics, về phần vương thúc Berg, tôi cũng không rõ lắm.”

Brian nghi hoặc nói. “Ba tôi rất ít đi xa nhà, thật kỳ quái, cứ nhiên vẫn không liên hệ được....”

Hai người đang trò chuyện, lại nghe thấy tiếng đập cửa.

Mở cửa, liền thấy Snow đứng ở đó, thần nhiên liếc mắt nhìn Brian, hỏi. “Brian, đồ của tôi đâu?”

Brian lập tức cười tủm tỉm đi đến trước mặt cậu, nói. “Để ở phòng ngủ, bây giờ đi lấy cho cậu, đừng gấp, đồ của cậu tôi nhất định sẽ không quên đi....”

Dứt lời liền mang Snow đến phòng ngủ của mình chuyển ra mấy thứ.

Snow dưới sự hỗ trợ của Brian mang về một bộ khung xương cơ thể người, viện y học của bọn họ gần đây đang học giải phẫu, mỗi người đều được phát cho một mô hình khung xương của người trưởng thành cao 1m7, để các học viện có thể phân biệt rõ mỗi loại xương trên cơ thể.

Mô hình khung xương cơ thể người được chế tác làm tư liệu tham khảo chuyên biệt vô cùng chân thật, mỗi một khối xương cốt đều giống hệt như lấy từ trên cơ thể con người xuống. Brian ôm cái bọc lớn màu đen kia mang vào phòng ngủ Snow, kéo khóa kéo ra liền vừa vặn đối diện với đầu lâu bên trên, Brian vội vàng lui về phía sau một bước, xấu hổ sờ sờ mũi, nói. “Khụ, Snow, cậu bây giờ có thể phân biệt được các loại xương trên cơ thể người rồi sao?”

Snow thần nhiên gật đầu nói. “Ừ.”

Sau lưng Brian nhất thời lạnh toát –

Omega nhà mình thật sự là khó lường, về sau nếu dám trêu cậu ấy, cậu ấy lấy dao lột da phân thây mình, thủ pháp tuyệt đối sẽ rất sạch sẽ lưu loát.

Brian lấy lòng lại gần, nhẹ nhàng kéo tay Snow đặt vào sau thắt lưng mình. “Cậu sờ xem, đây là xương gì?”

Snow tròn trắng mắt nhìn y. “Đó là thắt lưng.”

Brian mặt dày nghiêm túc hỏi. “Thắt lưng thứ mấy?” (xương sống chỗ thắt lưng á, có 5 đốt)

Snow nhú mi một chút, đi đến trước mặt Brian, ngón tay nghiêm túc đếm đếm trên lưng Brian, để xác nhận, còn nhẹ nhàng sờ sờ xương cột, lúc này mới khẳng định nói. “Là thắt lưng thứ ba....”

Ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt mỉm cười của Brian, nhận thấy bản thân mình cư nhiên chủ động “ôm” Brian, lỗ tai Snow nhất thời đỏ bừng, vội vàng đẩy cái tên không biết xấu hổ nào đó ra, trầm mặt nói. “Trở về phòng cậu đi, tôi muốn ngủ trưa.”

Brian vui sướng trở về, vừa đi còn vừa sờ sờ eo mình, tựa như chưa đủ mà cảm nhận xúc cảm tê dại vừa rồi khi ngón tay thon dài của Snow nhẹ nhàng vuốt ve lưng mình.

Khi Lâm Viễn trở lại ký túc xá, Caesar đang mở cửa chờ cậu, Lâm Viễn đi vào phòng ngủ của Caesar, đưa tay đóng cửa lại, vội vàng hỏi. “Caesar, cậu đã hỏi bộ hạ chưa?”

Caesar đi đến trước mặt Lâm Viễn, đặt tay lên vai cậu, mỉm cười nói. “Đừng lo lắng, tôi vừa hỏi qua phụ vương, quân đoàn Vinh Quang đã thành công chiếm lĩnh căn cứ quân sự của liên bang trên tinh cầu Namics, quân liên bang đã rút lui. Bởi vì lúc hai bên đánh nhau đã phá hủy trạm không gian của tinh cầu Namics, làm cho toàn bộ đường dẫn thông tin ở tinh cầu Namics bị hư hỏng, nguyên soái có lẽ còn chưa nhận được tin nhắn của cậu.”

.... Là vì đường dẫn thông tin ở trạm không gian bị phá hủy sao?

Đối diện với đôi mắt nghiêm túc của Caesar, lúc này Lâm Viễn mới an tâm một chút, mắt mát trên mặt cũng bị tươi cười thay thế. “Quân đoàn Vinh Quang thật sự đã thắng?”

Caesar khẳng định đáp. “Không sai, Quân bộ đã nhận được tin tức.”

Lâm Viễn nhanh chóng trở lại trạng thái tràn trề sức sống. “Tốt quá! Xem ra là tôi đa tâm, hóa ra là vì đường dẫn thông tin bị phá! Quân đoàn Vinh Quang chưa từng thua trận, lần xuất chinh này nhất định cũng sẽ thuận lợi. Đúng rồi, thông tin hẳn là rất nhanh sẽ được khôi phục đi?”

Caesar dừng một chút, nói. “Trạm không gian bị tổn hại quá nghiêm trọng, muốn tu sửa hoàn toàn, có thể phải mất một tháng.”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Vậy tôi sẽ chờ một tháng. Trạm không gian bị phá hủy hoàn toàn, tình hình chiến đấu lúc ấy nhất định rất kịch liệt, không biết cha có bị thương không...”

Caesar vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ tóc Lâm Viễn, ôn nhu nói. “Yên tâm, nguyên soái ông ấy không sao.”

Lâm Viễn nhin không được mỉm cười. “Không sao thì tốt rồi!”

Nhìn biểu tình trên mặt Lâm Viễn từ mất mát và uể oải lúc trước, giờ phút này chậm rãi biến thành hưng phấn và vui sướng....

Trên mặt Caesar mang theo mỉm cười, trong lòng lại vô cùng khó chịu.

Tiểu quái thú của hắn tin tưởng hắn như thế, hắn lại đi nói dối cậu. Bởi vì không đành lòng khiến cậu lo lắng đề phòng, không muốn nhìn thấy bộ dáng khổ sở của cậu, cho nên mới bịa ra lý do “đường dẫn thông tin bị phá hủy” này....

Một tháng....

Quân bộ cho quân đoàn Vinh Quang thời gian một tháng để tìm ra tung tích nguyên soái, chỉ có một tháng.

Caesar thật sự hi vọng, một tháng sau, nguyên soái có thể hoàn toàn chỉnh chỉnh mà đứng ở đó nói chuyện với Lâm Viễn, Lâm Viễn có thể vui vẻ mà gọi cho cha mình.

Hi vọng người thân quan trọng nhất trong cảm nhận của Lâm Viễn, cũng chính là vị tướng lãnh Quân bộ mình bội phục nhất, có thể bình an trở về.

Trên tinh cầu không biết thuộc thiên hà Khổng Tước, trong sơn động.

Khi luồng ánh sáng đầu tiên chiếu vào sơn động, đã là bốn giờ chiều.

Lăng Vũ bởi vì đêm qua mệt mỏi quá mức mà ngủ rất sâu, lúc bị ánh sáng chiếu vào mở mắt, lại phát hiện trong chăn còn có một người khác –

Rawson đang ngủ bên cạnh cậu, vì động tác xoay mình của cậu mà mở mắt.

Hai người liếc nhau, khoảng cách quá gần gũi, chớp mũi cũng cơ hồ sắp dán vào nhau, Lăng Vũ vội vàng xấu hổ ngồi dậy.

Chiếc giường này là giường đơn trong phòng nghỉ của Hắc Long, diện tích cũng không lớn, hai nam nhân song song nằm xuống, khoảng cách ở giữa chỉ còn có một cánh tay, chỉ cần hơi xoay mình là sẽ đụng đến cơ thể đối phương.

Lăng Vũ cảm thấy căng chân của mình và hấn đang dán vào nhau, quần bị cuốn lên, chân hai người cơ hồ là trần trụi kề sát, cơ thịt tràn ngập sức mạnh trên chân nam nhân truyền đến nhiệt độ thiêu đốt khiến lỗ tai Lăng Vũ hơi hơi nóng lên, trong ổ chăn ẩm áp còn có mùi chất dẫn dụ dễ chịu trên người Alpha bên cạnh này....

Có lẽ là vì kỳ phát tình sắp đến, Lăng Vũ đột nhiên trở nên cực kỳ miễn cảm đối với loại chất dẫn dụ Alpha này.

Lăng Vũ lập tức xoay người xuống khỏi giường, tìm giày quân đội của mình đi vào.

Đối với Rawson yên lặng chen lên giường đắp chung chăn với cậu, Lăng Vũ cũng không có cách nào chỉ trích được... Chung quy đây là giường của Rawson, hai người có thể sống sót ở bên ngoài thế này đã là vô cùng may mắn, cậu không có tâm tình đi so đo loại việc nhỏ này.

Lúc đi đến trước cửa sơn động, phát hiện Hắc Long đang bình tĩnh đứng ở đó phơi nắng “mặt trời”, hệ thống chuyển hóa quang năng trong cơ giáp cấp S có thể chuyển hóa các loại ánh sáng thành năng lượng cho cơ giáp, hiển nhiên, Hắc Long nhìn thấy bên ngoài có ánh sáng, lập tức rất có trách nhiệm tự mình chạy đến nuốt hết sạch.

Đài cơ giáp trí năng này của Rawson còn cố gắng chịu khó hơn cả chủ nhân.

Lăng Vũ liếc mắt nhìn Hắc Long, nhớ tới thể phục chế đã làm bạn với mình nhiều năm, trong lòng vẫn có chút buồn bã.

Hắc Long dường như nhìn ra tâm sự của cậu, đồng tử màu vàng chợt lóe lên, cư nhiên chủ động mở miệng nói. “Tướng quân, không cần đau buồn, đài cơ giáp kia trước khi bắn khoang thuyền chạy trốn ra đã gửi tin đến cho ta, ta có thể cảm ứng được suy nghĩ của nó, là thể phục chế của ta, nó có thể được người đánh thức hơn nữa còn ở bên cạnh người nhiều năm như vậy, đó là chuyện vô cùng vinh hạnh đối với nó.... Nó không ở đây, về sau, ta sẽ coi người là chủ nhân thứ hai của ta.”

Lăng Vũ. “.....”

Hắc Long là cơ giáp có năng lực không chiến mạnh nhất, cá tính cực kỳ bình tĩnh ổn trọng, cho dù là khi an ủi người khác thanh âm vẫn lạnh lùng thản nhiên giống như trả bài vậy. Nhưng trong lòng Lăng Vũ lại nhận không được cảm thấy ấm áp, quay đầu nhìn Hắc Long, nhẹ giọng nói. “Cảm ơn người đã an ủi. Tuy rằng nó là thể phục chế, nhưng đối với ta, nó lại là người bạn tốt nhất.... Ta biết nó ra đi được yên tâm, là đủ rồi.”

May mà cơ giáp không có cảm giác đau, cho dù bị chấn động không gian ép thành mảnh vụn, cũng không thấy bất cứ đau đớn gì, trí năng bị hủy diệt trong nháy mắt, trở về hư vô giữa vũ trụ mờ mịt. Khoảnh khắc bị hủy diệt kia, đài cơ giáp đó bởi vì đã cứu được Lăng Vũ, nên rất an tâm ra đi.

Hắc Long vươn tay đến, muốn học bộ dáng của chủ nhân võ võ bả vai tướng quân Lăng Vũ tỏ vẻ an ủi, sau khi vươn ra, lại phát hiện tay của mình có hơi lớn quá, lại bình tĩnh rút về, nói. “Không cần khách khí.” (moe quá a

)

Rawson. “.....”

Đứng ở phía sau nhìn một màn Lăng Vũ và Hắc Long nói chuyện phiếm, Rawson cũng nhin không được nhẹ nhàng giương lên khóe môi.

Hắc Long cư nhiên đã học được cách làm thân với Lăng Vũ, không hổ là cơ giáp trung thành nhất của mình.

Thu lại nụ cười đi đến cạnh Lăng Vũ, Rawson nhìn Hắc Long, hỏi. “Tình trạng năng lượng dự trữ trong cơ thể người thế nào rồi?”

Hắc Long trả lời. “Hấp thụ đá năng lượng lại thêm chuyển hóa quang năng, năng lượng dự trữ trong cơ thể ta đã khôi phục đến 30%.”

Rawson nghĩ nghĩ, quay đầu nói với Lăng Vũ. “Mỗi lần chuyển tiếp không gian giữa các thiên hà cần tiêu hao 5% năng lượng của cơ giáp, muốn về đến đế quốc, không biết sẽ phải chuyển tiếp bao nhiêu lần, cũng không biết trên đường sẽ gặp phải những nguy hiểm gì... Chúng ta tốt nhất là để Hắc Long dự trữ đủ 100% năng lượng rồi lại xuất phát, như vậy cho dù gặp phải nguy hiểm, cũng có đầy đủ năng lượng để ứng đối.”

Lăng Vũ gật gù đầu. “Được.”

Rawson đưa mắt nhìn khu rừng xanh mướt mênh mông vô bờ, nói. “Trong khu rừng này hẳn là còn một số sơn động như vậy nữa, tôi mang Hắc Long đi tìm xem có còn đá năng lượng hay không, em ở chỗ này chờ tôi.... Hay là cùng đi?”

Lăng Vũ nghĩ nghĩ, nói. “Cùng đi đi.”

Rawson mỉm cười. “Ăn gì đó trước đi, bổ sung thể lực một chút.”

Hai người lại quay về ngồi xuống cạnh bàn ăn, cầm ra mấy túi bánh quy nén.

Lăng Vũ vừa nhanh chóng cắn nuốt bánh quy, vừa ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài sơn động, chờ đến khi ăn xong, rốt cuộc mới nhin không được mở miệng hỏi. “Cậu có cảm thấy ánh sáng bên ngoài có chút kỳ quái hay không?”

Rawson theo ánh mắt cậu nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, gật gù đầu nói. “Quả thật rất kỳ quái. Ánh sáng trên thủ đô thiên hà Cepheus, rất giống ánh nắng trên địa cầu cổ, mà ánh sáng ở tinh cầu này lại hơi có màu xanh nhạt, lúc đầu tôi còn tưởng là do trong rừng có quá nhiều cây xanh, cẩn thận quan sát mới phát hiện, loại ánh sáng này có màu xanh lục tự nhiên.”

Lăng Vũ đứng dậy đi đến cửa sơn động, nhìn về phía xa xa, nói. “Loại ánh sáng này không giống như ánh sáng trắng hỗn hợp của bảy màu đỏ cam vàng lục lam chàm tím trên thủ đô, hẳn là một loại ánh sáng màu xanh đậm có bước sóng từ 560 đến 570 nanomet, là ánh sáng đơn sắc(*).”

(*) Ánh sáng đơn sắc là ánh sáng có 1 màu nhất định, có thể nhìn thấy được, bao gồm 7 màu cơ bản đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, trong đó đỏ có bước sóng lớn nhất, tím có bước sóng nhỏ nhất. Ánh sáng có bước sóng từ 560 – 570nm như trên là ánh sáng lục. Ánh sáng có bước sóng lớn hơn ánh sáng đơn sắc là tia hồng ngoại, nhỏ hơn là tia tử ngoại, đều ko nhìn thấy được. Ánh sáng do Mặt Trời tạo ra còn được gọi là ánh nắng (hay còn gọi là ánh sáng trắng) là tập hợp của vô số ánh sáng đơn sắc khác nhau biến thiên liên tục từ đỏ đến tím. Cái này trong vật lí lớp 12 á! :3

Lăng Vũ quay đầu nhìn Rawson, nghiêm túc nói. “Bị ánh sáng đơn sắc chiếu rọi lâu ngày, thực vật trên tinh cầu cũng phát sinh biến dị. Cậu có phát hiện, cây cối trong khu rừng này đều đặc biệt cao lớn rậm rạp không?”

Rawson đi đến bên cạnh cậu, thấp giọng nói. “Không sai, ánh sáng và thực vật ở nơi này đều rất kỳ quái, vừa rồi tôi ghi lại một chút thời gian, thời gian ánh sáng bên ngoài sơn động sáng lên là 4h chiều, từ lúc chúng ta hạ xuống đây vào một giờ sáng, suốt mười ba tiếng, trên tinh cầu này đều là đêm tối không có ánh sáng, thời gian ban ngày có ánh nắng cũng không biết sẽ kéo dài bao lâu.”

Lăng Vũ hơi hơi nhíu mày. “Sự luân chuyển giữa ngày và đêm hẳn là có liên quan đến các vệ tinh ở xung quanh tinh cầu, tốc độ tự quay của tinh cầu này trước mắt còn chưa xác định.... Bất luận thế nào, đây là một nơi hoàn toàn xa lạ, vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Lúc này Rawson mới nói. “Chúng ta mang Hắc Long cùng nhau hành động, không nên tách ra.”

Lăng Vũ thận trọng gật gật đầu.

Không nói đến những cái khác, trên phương diện phối hợp tác chiến, bọn họ luôn là chiến hữu ăn ý nhất.

Hai người mang theo Hắc Long ra khỏi sơn động, ngoại trừ tìm kiếm đá năng lượng, Rawson còn muốn tìm một ít quả dại có thể ăn được, bằng không qua hai ngày nữa, bọn họ đến cả thức ăn cũng sẽ ăn sạch.

Hắc Long mở hệ thống trinh sát, xem xét một lần trong phạm vi mấy ngàn mét phía trước, không phát hiện thấy bất cứ động vật hoang dã nào, lúc này Rawson và Lăng Vũ mới yên lòng, để Hắc Long đi trước mở đường, hai người theo sát phía sau, đi bộ tiến vào rừng rậm.

Giống như dự liệu của Lăng Vũ, cây cối trong rừng dị thường cao lớn rậm rạp, đi vào bên trong, những tán cây khổng lồ che đi phần lớn ánh sáng trên đỉnh đầu, chỉ chừa một chút ánh sáng theo khe hở giữa cành lá chiếu xuống dưới, từng tia từng tia, giống như sợi tơ xinh đẹp màu xanh lục.

Loại cây cối này bọn họ chưa từng thấy qua, lá cây hình tròn dưới ánh sáng đơn sắc hiện lên một màu xanh thẫm, thân cây trắng kiện cho dù bốn người trưởng thành nắm tay nhau cũng không thể vây quanh, trên thân cây rủ xuống một đồng dây leo rậm rạp như chòm râu của lão nhân, phía trên còn mang theo vô số gai sắc nhọn, những ngọn dây leo nhẹ nhàng đung đưa theo gió, tựa như xúc tu của một loài sinh vật biển nào đó đang giương nanh múa vuốt.

Mặt đất vô cùng ẩm ướt, cỏ dại diên cuồng sinh trưởng đủ để bao phủ cả mắt cá chân, giữa những phiến cỏ dại còn điểm xuyết một chút hoa cỏ xinh đẹp đến yêu diễm.

Lăng Vũ nhìn mấy khóm hoa dại đó, luôn cảm thấy trong lòng rất không thoải mái –

Thứ màu đỏ yêu diễm kia, giống như màu máu tươi của con người, khiến người ta không khỏi sợ hãi.

Đúng lúc này, dưới chân Lăng Vũ đột nhiên hơi thít chặt, còn chưa kịp phản ứng, thân thể liền bị một cổ sức mạnh khổng lồ trực tiếp kéo ngã xuống đất, hai chân nhanh chóng bị dây leo màu xanh thẫm cuốn lấy, Lăng Vũ lấy tư thế nằm ngửa trên đất, bị dây leo khổng lồ nhanh chóng tha đi xa!

“A....”

Từ hai chân truyền đến cảm giác đau đớn bén nhọn, phảng phất như chân mình đang bị cắt rời!

Thân thể bị kéo đi nhanh chóng trên mặt đất tựa như tha thi thể, sau lưng ma sát với đá toác ra từng vệt máu, trời đất đảo lộn ở trước mắt, trong dạ dày cũng bị xóc lật đến buồn nôn! Lăng Vũ chịu đựng đau đớn trên cơ thể, muốn tìm lấy con dao trong giày cắt đứt dây leo, không ngờ, tay cậu vừa động một chút, dây mây xung quanh tựa như có ý thức, lập tức cuốn lại đây!

Hai tay hai chân bị gắt gao cuốn lấy, dây leo trườn đến ngày càng nhiều, toàn thân Lăng Vũ rất nhanh liền bị dây leo dày đặc bao vây, siết chặt làm cho cậu cơ hồ hít thở không thông!

Bên trong rừng rậm tỏa ra một mùi hương kỳ quái khiến ý thức của cậu dần dần trở nên mơ hồ, trong hoảng hốt, bỗng nghe được một thanh âm quen thuộc, rỗng lớn bên tai –

“Lăng Vũ!”

Nhìn thấy một màn Lăng Vũ bị cuốn đi, khoe mắt Rawson gần như muốn nứt ra, cơ hồ là ngay lập tức điên cuồng đuổi theo!

Hắn không ngờ tới, thực vật im lặng trong rừng rậm, cư nhiên lại đột ngột phát động công kích với bọn họ!

Càng đáng sợ là, bên tai truyền đến tiếng vang rào rào quỷ dị khi dây leo rung động, thanh âm của ngàn vạn cây cối đông đưa quả thực có thể so với một cơn động đất! Màng nhĩ bị chấn động đến phát đau, những cơn gió thỉnh thoảng thổi qua rừng rậm còn mang theo một thứ mùi hoa kỳ dị....

Mắt thấy Lăng Vũ bị dây leo khổng lồ siết đến không thở nổi, mặt mày xanh tái, Rawson hét lớn một tiếng. “Hắc Long!”

Cơ giáp tiếp thu ý chí của chủ nhân, lập tức rút vũ khí ra, tay phải Rawson chớp lấy đao điện từ, thả người nhảy lên, một đao chém xuống, trực tiếp chém đứt đám dây mây thô to kia thành hai nửa!

Dây mây đang tha kéo Lăng Vũ bị chém đứt, nơi miệng vết thương cư nhiên ồ ạt chảy ra chất lỏng màu đỏ — tựa như máu tươi của con người!

Mấy dây mây nhỏ tựa như thoát lực chậm rãi buông ra, Rawson lập tức đi lên, hai ba cái kéo hết dây mây dày đặc trên người Lăng Vũ, nâng Lăng Vũ lên, kinh hãi hỏi. “Em.... Em không sao chứ?”

Lăng Vũ lắc lắc đầu, không đáp lại, chỉ dồn dập thở gấp.

Trong rừng rậm không ngừng truyền đến thanh âm rung động quỷ dị của cây cối, còn có tiếng sần sật của dây mây di chuyển trên mặt đất, Rawson vội vàng ôm lấy Lăng Vũ, đi về phía Hắc Long. “..... Đi!”

Hắc Long lập tức biến hình, mang hai người vào khoang điều khiển của mình, không tiếc tiêu hao một lượng lớn năng lượng dự trữ, dùng tốc độ nhanh nhất bay về sơn động!

Khoảnh khắc ngay khi cất cánh, Rawson nhìn lại bên ngoài cửa sổ —

Mấy cây dây leo bị chém đứt kia đang điên cuồng vũ động thân thể, vô số cây cối bên trong rừng rậm đột nhiên tung ra dây leo thô to, giương nanh múa vuốt quét về phía Hắc Long, phẳng phất như tất cả hoa cỏ cây cối đều có ý thức, kịch liệt đung đưa khắp khu rừng....

Nhớ tới một màn vừa rồi, lưng Rawson không khỏi rét run.

Nếu không phải quyết định thật nhanh lập tức mang theo Hắc Long rời đi, để dây mây giữ lại trong rừng rậm, hậu quả sẽ thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Nhanh chóng trở về trong sơn động, Rawson ôm Lăng Vũ lên giường, để cậu tựa vào lòng mình.

Tựa hồ là vì hít thở được không khí trong lành, thần trí Lăng Vũ dần dần khôi phục tỉnh táo. Cậu ngẩng đầu nhìn Rawson, nhẹ giọng nói. “Là tôi quá sơ suất, còn tưởng bên trong rừng không có động vật, là đã an toàn rồi.... Không nghĩ tới thực vật trong rừng cư nhiên lại chủ động công kích chúng ta, có lẽ thực vật trên tinh cầu này đã phát sinh biến dị, có ý thức tự chủ, theo bản năng bài xích những vật từ bên ngoài đến?”

Cậu còn có tâm tình đi suy xét mấy cái vấn đề này....

Rawson ngồi xổm xuống, thấp giọng hỏi. “Chân của em, không sao chứ?”

Ngón tay vừa đụng đến mắt cá chân của Lăng Vũ, Lăng Vũ lập tức đau đớn nhắm mi lại.

Rawson vội vàng dừng động tác, thật cẩn thận giúp cậu cởi giày, cuộn ống quần lên nhìn —

Chỉ thấy một đôi mắt cá chân của Lăng Vũ đã sớm bị gai dây leo đâm đến huyết nhục mơ hồ, làn da cơ hồ không có chỗ nào hoàn chỉnh....

Chỗ mắt cá chân còn đang không ngừng chảy xuống máu tươi, vết máu chói mắt khiến trái tim Rawson co rút lại! Bởi vì cực độ phấn nộ và đau lòng, trong mắt Rawson thậm chí còn hiện lên một tia đỏ sẫm như đã thối.

— Lăng Vũ của hắn, cư nhiên lại ở dưới tầm mắt hắn, bị thương nặng như vậy!

Hết chương 83.

84. Quyển 4 - Chương 84: Điềm Báo

Năm đó lúc Lăng Vũ vẫn còn là binh lính trong đội tiên phong, điều khiển cơ giáp xung phong giết địch ở tiền tuyến, từng vô số lần bị thương, bị thương đối với cậu mà nói đã sớm bình thường như cơm bữa, cậu từng phải chịu thương thể nghiêm trọng thiếu chút nữa vứt bỏ tính mạng trên chiến trường, vì vậy Lăng Vũ tuyệt không lo lắng đối với chút thương nhỏ như hôm nay, nhưng đối với Rawson mà nói, lại hoàn toàn không giống vậy –

Bởi vì, đây là lần đầu tiên, hắn tận mắt chứng kiến người mình yêu bị thương.

Những năm trong quá khứ kia, tuy rằng mỗi lần biết Lăng Vũ bị thương đều rất lo lắng, nhưng cũng chưa từng cảm thấy như lúc này, đau đớn đến gần như không thở nổi.

Nhìn thấy mấy cái gai đâm dày đặc trên chân Lăng Vũ, đâm đến độ làn da nơi mắt cá chân trở nên huyết nhục mơ hồ, trong lòng Rawson cũng phảng phất như bị gai nhọn hung hăng chọc phải, ý muốn bảo hộ ái nhân mãnh liệt từ trong xương tủy của Alpha khoanh khắc vọt lên tới đỉnh điểm, hắn chỉ hận không thể thay Lăng Vũ nhận hết những đau đớn này.

Rawson ngẩng đầu nhìn Lăng Vũ, thanh âm dè dặt vô cùng ôn nhu. “Đau không? Chân của em có thể động được không?”

Lăng Vũ nhẹ nhàng di chuyển mắt cá chân một chút, bình tĩnh ra phán đoán với thương thể của mình. “Có thể chuyển động. Hắn là không nghiêm trọng, không gãy xương, chỉ là bị thương chút da thịt.”

Rawson trầm mặc một lát, thấp giọng nói. “Tôi băng bó một chút cho em.”

Nói xong liền đứng dậy lấy hộp y tế trong phòng nghỉ của cơ giáp, đi qua ngòi xoắn trước mặt Lăng Vũ, tay trái nhẹ nhàng cầm chân cậu, tay phải lấy ra một cái nhíp, bắt đầu cẩn thận nhổ ra từng chiếc gai nhỏ còn lưu lại trong thịt.

Màu sắc của mấy cái gai kia đã biến đen, giống như rỉ sắt dử tợn đáng sợ, mấy chục chiếc ghim dày đặc trong da thịt, nhìn qua cũng khiến người ta phải kinh hãi, càng đáng sợ hơn là, trên mấy cái gai kia đều mang theo những cái móc ngược thật nhỏ.

Rawson tạm dừng tay một chút, dứt khoát dùng lực nhổ ra –

“.....” Thân thể Lăng Vũ đột nhiên run lên, lập tức gắt gao cắn môi dưới, để tránh bật ra âm thanh đau đớn.

Mắt cá chân vốn dĩ đã huyết nhục mơ hồ theo từng cái gai bị rút ra ồ ạt chảy máu, nháy mắt đã nhuộm đỏ cả mặt đất dưới chân.

Rawson ngẩng đầu nhìn Lăng Vũ, đau lòng hỏi. “Có phải rất đau không....?”

“.....” Lăng Vũ thở sâu, thấp giọng nói, “Tôi không sao.”

Rawson thấp giọng gọi. “Hắc Long, đến xét nghiệm một chút, xem thứ này có độc hay không.”

Hắc Long lập tức tiến hành xét nghiệm, nhanh chóng báo cáo kết quả. “Chủ nhân, không phát hiện thành phần độc hại.”

Lúc này Rawson mới hơi yên tâm, tận lực thả nhẹ động tác tay, cái đầu xuống, thật cẩn thận lấy từng cái gai trên chân ra giúp Lăng Vũ.

Thân thể Lăng Vũ cứng ngắc như pho tượng, mỗi lần lấy ra một cái gai, khoanh khắc bị móc câu móc ra da thịt, Lăng Vũ liền đau đến cả người phát run. Kiều ngạo như Lăng Vũ, cho tới bây giờ, vẫn chỉ cắn môi không nói được lời nào. Cậu chưa từng nói ra một chữ đau, chỉ là cắn răng nhẫn nại, nhưng Rawson vẫn biết Lăng Vũ đau đớn biết bao nhiêu....

Loại thực vật thô mà cứng rắn này, giường nanh múa vuốt móc ngược vào da thịt vô cùng vững chắc, mỗi lần cầm nhíp rút gai ra, liền phảng phất như đang tự tay xé mở máu thịt của cậu....

Khoảnh khắc khi máu tươi trào ra, Rawson cảm giác hô hấp của mình cũng trở nên gian nan....

Nhìn mắt cá chân và cẳng chân huyết nhục mơ hồ của cậu, Rawson đau lòng đến muốn điên lên, chỉ có thể liều mạng hít sâu duy trì bình tĩnh, tận lực khiến tay mình không run rẩy.

Gai đặt trên bàn ngày càng nhiều, bông băng thấm máu đỏ nhanh chóng bị nhuộm đậm....

Cũng không biết qua bao lâu, khi cái gai cuối cùng được rút ra thành công, lưng Rawson đã sớm ướt đầm mồ hôi, lòng bàn tay chảy ra một tầng mồ hôi lạnh dính nhớp.

Rawson tìm một miếng bông sạch giúp cậu cầm máu, thay Lăng Vũ xử lý tiêu độc miệng vết thương, lại cẩn thận bôi một tầng thuốc mỡ trên đó, tỉ mỉ dùng vải thưa băng bó hai chân cho cậu.

“..... Được rồi.” Rawson ngẩng đầu nhìn Lăng Vũ.

“Cảm ơn.” Sắc mặt Lăng Vũ có chút tái nhợt, môi dưới bị cắn ra một dấu răng thật sâu, trên trán còn đang không ngừng toát mồ hôi lạnh, rõ ràng là đau đớn đến cực điểm.... Rawson vội vàng xoay người rót nước, ngồi xuống bên cạnh Lăng Vũ, ôn nhu nói. “Nào, uống chút nước trước đi.”

Lăng Vũ nhận nước trong tay hắn uống mấy ngụm, chịu đựng đau đớn bứt rứt truyền đến từ mắt cá chân, ra vẻ bình tĩnh nói sang chuyện khác. “Đúng rồi, loài thực vật công kích tôi hôm nay, cậu có cảm thấy chúng hình như có ý thức riêng không?”

Rawson cũng rất nghi hoặc về vấn đề này, quay đầu nói với Lăng Vũ. “Thực vật chủ động công kích con người, tôi cũng mới gặp lần đầu tiên.”

Lăng Vũ như có chút đắm chiêu nói. “Trong truyền thuyết có một loài hoa ăn thịt người, có thể đem con người làm thức ăn của mình, tôi nghĩ, cái cây hôm nay chúng ta gặp phải cũng giống thế, chúng không chỉ chế tạo được chất dinh dưỡng từ quang hợp, mà còn có thể ăn thịt các loại động vật để lấy dinh dưỡng. Theo lý thuyết, trên tinh cầu đã có đầy đủ điều kiện sống, có thực vật thì cũng phải có động vật mới đúng, nhưng trong khu rừng lại không thấy bất cứ loài động vật nào, có lẽ là vì loại cây cối ăn thịt này tồn tại, nên những động vật khác căn bản không dám đến khu rừng này chăng?”

Suy nghĩ của Rawson vừa vặn không hện mà trùng với Lăng Vũ, gật đầu nói. “Đích xác là có khả năng này. Cây cối trong khu rừng này rậm rạp như thế, nếu loại cây này thật sự có thể dùng thịt sống làm thức ăn, nhóm động vật tất nhiên sẽ không dám tới gần.”

Nhớ tới vừa nãy lúc chém đứt dây leo, miệng vết thương ồ ạt chảy ra máu tươi, hai người liếc nhau, nhất thời kinh hãi.

Lăng Vũ hơi hơi nhíu mày. “Nếu nói như vậy, chúng ta không thể mạo hiểm vào trong rừng được nữa, bánh quy dự trữ cậu mang theo xem ra cũng chỉ duy trì chưa tới hai ngày.... Kế tiếp làm sao bây giờ?”

Rawson mỉm cười nói. “Không cần lo lắng, chúng ta còn có Hắc Long, mấy cái cây kia đã thích ăn thịt, chắc sẽ không thích ăn kim loại nữa chứ?”

Hắc Long bị điểm danh nhẹ nhàng lóe lóe đôi đồng tử màu vàng, đi lên phía trước, bình tĩnh nói. “Đúng vậy, chủ nhân, chúng nó tựa hồ hoàn toàn không có hứng thú ăn một thân kim loại này của ta.”

Rawson gật gù đầu, mỉm cười nói. “Vậy giao cho người một nhiệm vụ. Người đi một vòng trong rừng rậm, quét hình bản đồ mô phỏng 3D toàn cảnh khu rừng, ghi lại tư liệu chi tiết về mấy loài thực vật kia, thuận tiện cũng xem thử... có thức ăn hay không.”

Hắc Long thấp giọng đáp. “Vâng.”

Nhìn Hắc Long quyết đoán bay ra khỏi sơn động kiểm ăn thay hai người, Lăng Vũ nhất thời không còn lời nào để nói.

Đài cơ giáp trí năng này hoàn toàn không hề thua con người, chủ nhân không điều khiển nó, nó cứ nhiên còn có thể tự hành động?

Mấy ngày nay Lăng Phong vẫn ngủ không yên, dự cảm em trai gặp chuyện không may cùng với cảm ứng giữa song bào thai bị cắt đứt khiến hắn cảm thấy cực độ bất an. Từng có một loại truyền thuyết nói rằng, sinh mệnh của song bào thai tương hỗ và ảnh hưởng lẫn nhau, nếu một người chết thì người còn lại cũng không sống được lâu, Lăng Phong không biết loại truyền thuyết này có thật hay không. Hắn chỉ biết, từ sau khi cảm ứng với em trai bị cắt ngang, không có ngày nào là hắn không mơ thấy ác mộng.

Lại bình tĩnh từ giấc mộng, thời gian vẫn là đêm khuya.

Lăng Phong ngồi dậy khỏi giường, sau lưng toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Hắn mơ thấy một khung cảnh vô cùng đáng sợ — Lăng Vũ bị một loại dây leo kỳ quái cuốn đi, đồng dây leo đó giống như những xúc tu giường nanh múa vuốt điên cuồng lay động, gai nhọn dày đặc trên dây leo trực tiếp chui vào thân thể Lăng Vũ, đâm đến huyết nhục mơ hồ.

Máu tươi ồ ạt nhiễm đỏ mặt đất, cả thân thể Lăng Vũ bị dây leo gắt gao quấn quanh, bao bọc....

Cho đến khi hoàn toàn bị nuốt chửng.

“Không — !”

Lăng Phong lấy tay dè ngực lại, kịch liệt thở dốc.

Hình ảnh trong mộng quá mức chân thật, phẳng phất như chính mắt mình nhìn thấy và cảm nhận. Hắn luôn cảm thấy Lăng Vũ vẫn chưa chết, rất có thể đang lâm vào khốn cảnh đáng sợ. Bọn họ là anh em song sinh, cho dù dưới tình huống nào, làm anh trai, hắn không thể bỏ mặc Lăng Vũ được.

Lăng Phong hạ quyết tâm, lập tức đứng dậy thay một bộ quần áo, thu thập một chút hành lý đơn giản, lén lút rời khỏi chỗ ở.

Lúc này, Udyr đang ở thư phòng của thượng tướng bí mật nói chuyện với một người bạn —

Nam nhân vẻ mặt nghiêm túc trước mắt chính là chuyên gia khoa giải phẫu thần kinh của bệnh viện trung ương đế quốc — giáo sư Kent.

Lúc trước vì làm phẫu thuật khôi phục ký ức cho Udyr, giáo sư Kent đã đặc biệt từ thiên hà Cepheus chạy tới Phá Quân tinh, Udyr giao cho hắn hai nhánh tóc để hắn mang về làm xét nghiệm gen, hôm nay hắn liên hệ với Udyr, chính là vì đã có kết quả kiểm tra.

Kent nhìn Udyr, biểu tình nghiêm túc nói. “Tướng quân, hai nhánh tóc cậu giao cho tôi, tôi đã tiến hành kiểm tra, dựa theo kết quả gen, thì bọn họ tuy rằng không phải cha con ruột, nhưng lại có quan hệ rất gần gũi, bởi vì độ khớp gen vượt qua giá trị của người thân bình thường, tôi đoán, bố của hai đứa nhỏ, có thể là một đôi song sinh khác trứng.”

Udyr nhẹ nhàng sờ sờ cằm.

Song sinh? Sao y lại không đoán được chứ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Viễn, y đã cảm thấy thiếu niên đó vô cùng quen thuộc, cho nên mới một mình mời Lâm Viễn đến, hỏi về manh mối của chiếc vòng kia. Mấy hôm trước lại gặp được Lâm Viễn ở chỗ Lăng Phong, Udyr luôn cảm thấy cực kỳ hoang mang — không phải Lâm Viễn đã nói không biết cái tên trong vòng cổ sao? Tại sao còn chưa được vài ngày đã xuất hiện trong nhà Lăng Phong? Đây là có chuyện gì?

Dưới sự ngờ vực, Udyr lên góp nhặt tóc của Lâm Viễn và Lăng Phong đi làm xét nghiệm gen, cuối cùng lại cho ra kết quả như vậy —

Song sinh khác trứng.

Lăng Phong có anh em song sinh khác trứng, mà Lâm Viễn chính là con của người kia. Sở dĩ lúc đó Lăng Phong mai danh ẩn tích, đổi tên thành Sander, chẳng lẽ cũng có liên quan đến người anh em song sinh của hắn? Họ Lăng này cũng không thường gặp, anh em song sinh của hắn sẽ là.....

— Trong lòng đột nhiên thoáng qua một suy nghĩ đáng sợ!

Udyr nhăn mi lại, lập tức dùng quyền hạn cấp cao của Quân bộ bắt đầu đăng nhập vào cơ sở dữ liệu, đánh một từ khóa trong phần tìm kiếm trên màn hình trước mắt – Lăng Vũ.

Rất nhanh, một cặp văn kiện có đặt mật mã quyền hạn cấp cao liền chậm rãi hiện lên giữa vô số tư liệu.

Tài khoản thượng tướng của Udyr có thể mở ra những hồ sơ bí mật cấp ba sao của Quân bộ, ngón tay nhẹ nhàng điểm vào cặp văn kiện trên màn hình, cặp văn kiện quả nhiên thuận lợi mở ra – tư liệu bên trong cặp văn kiện rất nhiều, bao gồm những ghi chép chi tiết về cuộc đời của Lăng Vũ từ lúc học trong trường quân đội đến khi làm thiếu tướng quân đoàn Âm Dạ, toàn bộ quá trình Quân bộ xử phạt hắn, vô số ảnh chụp và tư liệu hình ảnh, cùng với mẫu gen và mẫu máu của hắn.

Ánh mắt thâm trầm của Udyr chậm rãi đảo qua tư liệu trong cặp văn kiện, lúc này mới ngẩng đầu nói. “Cảm ơn, Kent, thuận tiện phiền cậu gửi toàn bộ hai mẫu gen cho tôi.”

Kent gật đầu nói. “Được.”

Kết thúc trò chuyện với Kent, Udyr xoay người trở lại phòng ngủ, lấy ra mẫu gen của hai người kia, gọi cơ giáp cấp S của mình. “Ngân Tuyết, tiến hành đối chiếu hai phần gen này với cái trong cơ sở dữ liệu, nhanh cho ra kết quả chuẩn xác.”

“Vâng, chủ nhân.”

Ngân Tuyết nghiêm túc đối chiếu ba phần gen, cuối cùng đưa số liệu đã phân tích ra màn hình, nhẹ giọng báo cáo. “Mẫu số 1 và mẫu trong cơ sở dữ liệu là anh em song sinh khác trứng, mẫu số 2 và mẫu trong cơ sở dữ liệu, là cha con có độ khớp cao tới 99,9%...”

Udyr trầm mặc nhìn số liệu trước mặt, kết quả như vậy thật sự là ngoài dự kiến của y.

Y từng nghĩ Lăng Phong và Lăng Vũ có thể sẽ có quan hệ, chung quy tên của bọn họ rất giống nhau. Nhưng hoàn toàn không ngờ được, Lăng Phong và Lăng Vũ cư nhiên lại là một đôi anh em song sinh! Mà Lâm Viễn, cư nhiên chính là con trai ruột của Lăng Vũ – nói cách khác, năm đó Lăng Vũ vẫn chưa chết? Còn sinh ra đứa trẻ kia?

Udyr thân là thượng tướng Quân bộ, hiểu rõ mấy vị quân đoàn trưởng kia đều thống hận Lăng Vũ, Lăng Vũ là Omega, chưa nói trái với quân quy, còn liên tục lập chiến công trong Quân bộ, dẫn dắt quân đoàn Âm Dạ đánh vô số trận thắng đẹp mắt, quả thực như một cái tát giáng lên mấy vị tướng quân Alpha kia. Năm đó bởi vì Lăng Vũ mang thai được phòng thích khỏi ngục giam nên đã có người không cam lòng, cái tên Lăng Vũ này, thậm trí còn trở thành khối u ác tính dưới đáy lòng họ, cho đến khi tin tức tử vong của Lăng Vũ truyền đến, bọn họ mới chịu dừng tay.

Nếu bọn họ biết năm đó Lăng Vũ chưa chết, hậu quả tuyệt đối sẽ không thể tưởng tượng nổi!

Udyr sắc mặt khó coi cầm chiếc mũ quân đội màu trắng trên tay, xoay người, không chút do dự đi tới phòng của Lăng Phong.

Ngay lúc Lăng Phong lén lút chuồn ra khỏi cửa, liền thấy Udyr đang đứng bên ngoài, phảng phất như đã chờ rất lâu.

Udyr dùng ánh mắt thâm trầm nhìn Lăng Phong, thấp giọng hỏi. “Em chuẩn bị đi đâu?”

Lăng Phong vội vàng dời tầm mắt, nói. “Không ngủ được, ra ngoài đi dạo.”

Udyr nhú mày nói. “Đúng lúc thân thể anh không thoải mái, em qua đây xem cho anh.”

Y vừa dứt lời liền trực tiếp xoay người đi về phòng nghỉ của tướng quân, Lăng Phong lo lắng bị những người khác trong quân đoàn hoài nghi, đành phải về phòng lấy hòm thuốc, mặc áo khoác trắng, lập tức đuổi theo Udyr.

Hai người một trước một sau, trầm mặc đi đến phòng nghỉ, Udyr mở cửa, đứng bên cạnh mời Lăng Phong vào.

Lăng Phong vừa đi vào trong phòng, liền nghe thấy phía sau vang lên tiếng cửa bị khóa trái, thanh âm nặng nề kia khiến màng tai hắn khẽ run lên, đáy lòng nhất thời có chút bất an, quay đầu lại, ra vẻ bình tĩnh hỏi. “..... Udyr, anh tìm em đến, có chuyện sao?”

Udyr lẳng lẳng nhìn hắn, thật lâu sau, mới thấp giọng nói. “Em chuẩn bị đi đâu?”

Vấn đề vừa rồi đã hỏi, lại hỏi lại lần nữa, vô hình trung cho người ta một loại cảm giác áp bách kỳ quái.

Lăng Phong trầm mặc quay đầu đi chỗ khác, không biết nên trả lời thế nào.

Udyr đột nhiên đưa tay ôm ngang Lăng Phong lên, trong tiếng hô kinh ngạc của Lăng Phong, trực tiếp ném hắn lên giường, thân thể thuận thế áp lên, ngay sau đó là những nụ hôn điên cuồng ồ ạt kéo đến.

“Ừm.... Ô.... Udyr.... Ừm....”

Bị nam nhân ánh mắt đỏ ngầu hung hăng hôn môi, Lăng Phong muốn phản kháng, tay lại bị y không chế cố định trên đỉnh đầu, quần áo cũng nhanh chóng bị lột xuống tùy ý ném trên mặt đất.

Udyr hôn lên ngực Lăng Phong, lại lật người Lăng Phong lại, những nụ hôn dày đặc giống như muốn nuốt người vào bụng theo dấu hiệu sau cổ kéo dài một đường qua lưng, hôn đến vị trí dưới thắt lưng, thậm chí còn ác liệt cắn lên thịt non trên mông vài dấu răng rõ nét.

“Ừm....” Khi đầu lưỡi của y nhẹ nhàng đụng chạm đến bộ vị khó có thể mở miệng nào đó, toàn thân Lăng Phong cứng đờ, hai tay siết chặt gối đầu, khiếp sợ mở to hai mắt, “Không.... Udyr, không cần....”

Lăng Phong điên cuồng giãy dụa, rốt cuộc cũng khiến Udyr ngừng lại.

Udyr lật người Lăng Phong lại, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen láy ướt sũng của hắn, thật lâu sau, mới nhẹ giọng nói. “Lăng Phong, anh yêu em hơn hai mươi năm, cho đến hôm nay mới biết được, em cư nhiên.... có em trai song sinh....”

“.....” Lăng Phong không thể tin nhìn y, nhất thời tâm loạn như ma.

“Năm đó, anh không có năng lực bảo vệ em, khiến em và con bị gia tộc Sarman dồn vào đường cùng, anh vẫn luôn hối hận.... Bây giờ, anh có năng lực bảo vệ em, em lại không tin tưởng anh....”

Udyr nhìn Lăng Phong, nói từng câu từng từ. “Có rất nhiều bí mật em đều không muốn nói cho anh biết, em gặp khó khăn cũng chưa từng nhớ tới anh sẽ gánh vác cùng em.... Lăng Vũ, Lâm Viễn, là người thân quan trọng nhất đối với em.... Là người yêu em, nhưng đến hôm nay anh mới biết được sự tồn tại của họ.... Nếu không phải hôm nay anh phát hiện ra em bất thường, ra tay trước em, chắc em đã lên bờ trốn lần nữa phải không?”

Udyr dời tầm mắt, tự giễu cười cười. “Trong mắt em, Udyr anh, vẫn luôn là người không đáng tin cậy như vậy sao?”

Lăng Phong. “.....”

Nhìn nam nhân này hiếm khi lộ ra vẻ mặt mất mát và đau buồn, Lăng Phong nhất thời có chút mềm lòng.

Udyr yêu hắn như thế, hắn lại luôn lừa gạt đối phương, cái gì cũng không nói, sau khi Udyr biết khó chịu cũng là đúng.

Kỳ thật Quân bộ có tư liệu gen của Lăng Vũ, nếu Udyr hoài nghi, chỉ cần làm xét nghiệm gen là được, một ngày nào đó bí mật này sẽ không giấu được nữa....

Lăng Phong tâm tình phức tạp ngồi dậy, thân thể trần trụi, nhẹ nhàng ôm Udyr, tựa đầu lên vai y, ôn nhu ghé vào tai y nói. “Không phải em không tin anh, em chỉ sợ sau khi nói ra sẽ khiến anh khó xử.... Lăng Vũ là em ruột của em, nhưng dù sao nó cũng là cái đinh trong mắt rất nhiều người ở Quân bộ, anh là thượng tướng Quân bộ, nếu biết nó chưa chết, anh sẽ làm thế nào?”

Udyr trầm mặc một lát, nhẹ nhàng sờ sờ mái tóc đen mềm mại của người yêu trong lòng. “Lăng Vũ đã táng sinh trong phế tích các ngôi sao vào mười chín năm trước, cứ để bọn họ tiếp tục nghĩ thế là được rồi.... Em yên tâm, anh sẽ không nói chuyện này cho bất cứ ai.”

Udyr nâng cằm Lăng Phong lên, nghiêm túc nhìn hấn nói. “Hãy nhớ rằng anh yêu em, anh không chỉ là tướng quân Quân bộ, còn là Alpha của em, là cha của Snow.... Đừng có chuyện gì cũng giấu trong lòng, gặp phải khó khăn gì, để anh chia sẻ với em một chút, có được không?”

Lăng Phong giật mình, hốc mắt hơi hơi nóng lên, ôm chặt lấy eo Udyr, ở trong lòng y nhẹ nhàng gật gật đầu.

Lúc này Udyr mới nhẹ nhàng thở ra, khẽ cười cười, vuốt ve tấm lưng bóng loáng của Lăng Phong, ôn nhu hỏi. “Được rồi, vừa nãy là anh quá xúc động, anh nhận lỗi với em. Mấy hôm nay em vẫn ngủ không ngon, là vì Lăng Vũ đúng không?”

Lăng Phong do dự một chút, lại gật gật đầu.

Udyr nghĩ nghĩ nói. “Mấy ngày trước Rawson thống lĩnh quân đoàn Vinh Quang tấn công tinh cầu Namics, hấn điều khiển Hắc Long bị cuốn vào trùng động vũ trụ Isville, hôm nay anh đã liên hệ với trung tướng Victor của quân đoàn Vinh Quang, bọn họ vẫn chưa tìm được tung tích Rawson, dựa theo miêu tả của trung tướng Victor, lúc ấy, hình như còn có một Hắc Long khác cũng bị cuốn vào trùng động, rất nhiều người trong quân đoàn đều tưởng mình bị hoa mắt –“ Udyr dừng một chút, “Nếu anh đoán không sai, kia kỳ thật là thể phục chế của Hắc Long đi? Năm ấy Lăng Vũ chính là mang theo nó trốn khỏi thiên hà Cepheus.”

Lăng Phong kinh ngạc ngẩng đầu lên. “Trùng động vũ trụ? Anh nói, Lăng Vũ nó bị...”

Udyr gật gật đầu. “Hấn và Rawson cùng bị cuốn vào trùng động vũ trụ. Anh nghĩ, nếu hai người có thể tìm được nhau trong trùng động, xác suất bọn họ còn sống là rất lớn. Lăng Vũ và Rawson đều là tướng quân có trình độ điều khiển cơ giáp cao nhất đế quốc, một người ứng phó với trùng động quả thật rất khó, nhưng nếu hai đài cơ giáp cấp S phối hợp ăn ý, có thể lợi dụng phản xung lực khổng lồ của pháo quang năng cấp bậc cao nhất, đồng thời đột phá trùng động.”

Lăng Phong tâm tình phức tạp trầm mặc.

Là anh trai, Lăng Phong hiểu rất rõ mấy năm nay em mình chưa từng quên đi Rawson. Lần này cậu cư nhiên còn vì Rawson mà mạo hiểm lớn như vậy, cho dù là xuất phát từ cảm tình gì, thời khắc mấu chốt không tự chủ được, đã chứng minh hết thảy....

Hấn luôn cảm thấy Lăng Vũ chưa chết, nếu có thêm Rawson ở đó, khả năng hai người bình an sống sót hấn là rất lớn. Lời của Udyr khiến Lăng Phong hơi hơi yên lòng.

Thấy sắc mặt Lăng Phong có chút tái nhợt, Udyr liền cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi hấn, ôn nhu nói. “Đừng lo lắng, quân đoàn Trường Xà đã đến trợ giúp, Drew sẽ tìm được Rawson và Lăng Vũ.”

Udyr cõng quân phục, ôm Lăng Phong nằm xuống giường, nhẹ nhàng kéo hấn vào trong ngực. “An tâm ngủ một giấc đi, em đừng suy nghĩ miên man, chuyện này giao cho anh xử lý, có tin tức gì anh sẽ lập tức báo cho em.”

Lăng Phong trầm mặc trong chốc lát, rót cuộc dựa vào lồng ngực rắn chắc của nam nhân, an tâm nhắm mắt lại.

Hai ngày nay Hắc Long rất tận tụy làm “tiểu năng thủ(*) tìm đồ ăn” cho chủ nhân.

(*)Năng thủ: tay thiện nghệ, tay cừ khôi.

Thực vật bên trong rừng rậm luôn công kích con người, bởi vì chúng nó có thể dùng thịt sống làm thức ăn, đối với kim loại cứng rắn của cơ giáp lại hoàn toàn không có bất cứ hứng thú nào. Lúc đầu Hắc Long còn cẩn thận thử mấy cây dây leo kia một chút, đâm đâm, giẫm giẫm....

Có vài cây bị nó chọc đến phiền, phối hợp vung dây leo đến trói nó, hai tay hai chân, ngực đầu đều gắt gao quấn lại, muốn treo cổ loại sinh vật ngoại lai này, kết quả Hắc Long biến thân một cái, hình thể nháy mắt thu nhỏ một nửa, mấy cây dây leo kia lập tức cuốn phải khoảng không, sừng sốt trong chốc lát, lại siết chặt vào gắt gao trói Hắc Long, kết quả, Hắc Long tiếp tục thu nhỏ thêm một nửa.

Đám dây leo. “.....”

Hắc Long ở trong rừng rậm ứ hẹp đám dây leo, ứ hẹp đủ, xác định nhóm dây leo hoàn toàn không thể đối phó với cơ giáp có khả năng tùy thời biến hình, lúc này mới bình tĩnh khoát tay, trong lòng nghĩ không chơi cùng các người nữa, sau đó thoải mái đi lại trong rừng rậm, tìm được một ít nấm dại trong bụi cỏ, cùng với hoa quả thoát nhìn rất kỳ quái.

Khi Hắc Long trở lại sơn động, Rawson đang cầm đá ngồi xổm dưới đất kiên nhẫn vẽ cái gì đó, Lăng Vũ hai chân quấn vải thưa ngồi trên giường, tay chống cằm, nghiêng túc nhìn mặt đất.

Rawson nhẹ giọng hỏi. “Em nói, là nơi này?” Rawson chỉ chỉ một vị trí tọa độ trên bản đồ thiên hà Khổng Tước.

Lăng Vũ nói. “Dịch về bên trái một chút, chuyển tiếp từ chỗ đó hẳn là khoảng cách gần nhất.”

Rawson gật gù đầu, lại đánh dấu vào vị trí kia.

Hắc Long đứng ở cửa sơn động nhìn trong chốc lát, chủ nhân và Lăng Vũ hiển nhiên đang nghiên cứu con đường để chuyển tiếp, hai người đều vô cùng chuyên tâm, loại cảm giác ăn ý khăng khít này rất giống một đôi vợ chồng đã ở chung nhiều năm.

Ánh sáng bên ngoài chiếu vào sơn động, khiến biểu tình vốn luôn lạnh lùng trên mặt Lăng Vũ tựa hồ cũng trở nên nhu hòa hơn.

Hắc Long làm bộ không phát hiện, bình tĩnh đi đến bên cạnh, đặt thức ăn hôm này tìm được trên bàn cơm.

Lăng Vũ phát hiện ra nó, ngẩng đầu hỏi. “Hắc Long, hôm nay có vẽ thu hoạch không ít a?”

Hắc Long nói. “Đúng vậy, ta tìm được mấy loại quả dại này trong rừng, xét nghiệm một chút, hàm lượng đường và vitamin rất cao, không có độc tố, có thể ăn được, cũng không biết hương vị thế nào, chủ nhân, các người nếm thử đi.”

Rawson mỉm cười một chút, đứng lên nói. “Vất vả rồi.”

Đi đến cạnh bàn ăn cầm trái cây màu xanh đậm lên, bóc vỏ ra nếm một miếng, vị rất chua, may mà loại quả này rất giàu chất dinh dưỡng, bọn họ đã ăn sạch bánh quy, có thứ để ăn là tốt lắm rồi, làm gì còn tư cách bối mồm hương vị.

Rawson chọn vài quả đưa cho Lăng Vũ, Lăng Vũ ăn mấy trái, ăn no một mồi, liền trực tiếp nằm xuống nghỉ ngơi.

Chân cậu bị thương rất nặng, may mà lúc ấy Rawson xử lý đúng lúc, miệng vết thương được tiêu độc rất chu đáo, không bị nhiễm trùng.

Mấy hôm nay Rawson đều giúp cậu đổi thuốc trên miệng vết thương mỗi ngày, nơi đó đã bắt đầu mọc lên da non, cảm giác có chút ngứa.

Lăng Vũ cũng không để ý, nghiêng người đắp chăn ngủ.

Trong mơ, đột nhiên xuất hiện một hình ảnh khiến người ta mặt đỏ tim đập – cậu mơ thấy bên trong nhà tù bị phong kín rất nhiều năm về trước kia, Rawson ôm cậu ngồi trên người, liên tục xâm nhập vào thân thể cậu từ dưới lên trên, niềm dịch không ngừng chảy xuống từ hậu huyệt mẫn cảm, cơ thể bị mạnh mẽ mở ra, tính khí và tràng bách kịch liệt ma sát sinh ra khoái cảm, khiến cậu xấu hổ đến đỏ cả mặt.

“Ừm...”

Lăng Vũ nhin không được bật ra tiếng rên rỉ, xung quanh đột nhiên trở nên rất nóng, tựa như đang ở trong lồng hấp, làn da chảy xuống một tầng mồ hôi tinh mịn, sâu trong thân thể cảm thấy trống rỗng kỳ quái, khiến cậu bất an cuộn mình lên.

Sau một lát, Rawson bật dậy khỏi giường.

Một chút mùi vị của chất dẫn dụ Omega, bắt đầu từ từ khuếch tán trong không khí, cái loại hương thơm nồng đậm thoải mái này, chậm rãi lướt qua cánh mũi, giống như đang dụ người sa đọa, cơ hồ muốn bức người ta phát điên ...

Trong bóng đêm, đôi mắt thâm thúy của Rawson tràn ngập khiếp sợ cực độ.

Hắn không thể tin quay đầu, nhìn Lăng Vũ đang cuộn thân thể ngủ bên cạnh mình, hô hấp bất ổn gắt gao siết chặt tay.

— Hắn cư nhiên đến tận bây giờ mới ý thức được, kỳ phát tình của Omega bên người này, rất nhanh sẽ đến.

Hết chương 84.

85. Quyển 4 - Chương 85

Đây không thể nghi ngờ là một giấc mộng hoang đường.

Trong mộng lại trở về nhà tù bị phong kín mười chín năm trước kia, Lăng Vũ mơ thấy mình ngồi trên người Rawson, gắt gao ôm bả vai nam nhân, hai chân quấn quanh eo hắn, mặc cho nam nhân kia xâm nhập thân thể, từng cơn sóng mãnh liệt liên tục cọ qua đầu dây thần kinh mẫn cảm trên người, Lăng Vũ há to miệng kịch liệt thở gấp, hai người giống như dã thú dây dưa cùng một chỗ, chỉ nương theo bản năng điên cuồng tìm kiếm đối phương....

Những cảnh tượng mê loạn trong mộng kia khiến toàn thân Lăng Vũ đều nóng lên, sáng sớm khi tỉnh lại, quần áo đã bị mồ hôi thấm ướt đầm, áo sơ mi dính nhớp trên người, Lăng Vũ xấu hổ phát hiện thân thể của mình cư nhiên có phản ứng, phân thân nửa cứng rắn căng lên một hình dáng rõ rệt chỗ quần lót, đỉnh đầu còn tràn ra chất lỏng thấm ướt cả quần.

Lăng Vũ thở sâu, mạnh mẽ áp chế cổ xúc động trong thân thể.

Cậu cư nhiên lại mộng xuân.

Có lẽ là vì ảnh hưởng từ mộng cảnh, sâu trong thân thể đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác trống rỗng nôn nóng, dục vọng vừa được áp chế tựa hồ lại có xu thế ngẩng đầu, sống lưng Lăng Vũ cứng đờ — cậu đột nhiên nhận ra chất dẫn dụ trong cơ thể đang bắt đầu xao động bất an, loại mùi chất dẫn dụ Omega này nhất định sẽ khuếch tán trong không khí, như vậy, Rawson có thể đã nhận ra rồi hay không?

Lăng Vũ nhin không được quay đầu liếc mắt nhìn Rawson.

Rawson còn chưa tỉnh, bởi vì nghiêng người ngủ, gương mặt anh tuấn của nam nhân vừa vặn đối mặt với mình, hô hấp đều đều, lông mày giãn ra, một giấc ngủ nhìn qua rất thoải mái.

Lăng Vũ rất ít khi nhìn thấy biểu tình thả lỏng như thế trên mặt Rawson. Trong ấn tượng của cậu, Rawson thân là tướng lĩnh quân đoàn vẫn luôn lạnh lùng nghiêm túc, biểu tình trên mặt trước sau đều bình tĩnh không gợn sóng, giống như một tảng hàn băng trên mặt hồ. Thế nhưng giờ phút này, nguyên soái đế quốc nổi tiếng với cá tính lạnh lùng, bộ dáng yên lặng nằm ngủ bên người, vậy mà lại cho người một loại.... ảo giác ôn nhu.

Hình dáng gương mặt vốn cương nghị, bởi vì lông mày giãn ra cũng đột nhiên trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Dưới áo sơ mi mở rộng, lồng ngực với cơ bắp rõ ràng rắn chắc cùng làn da màu mật ong khỏe mạnh, toát ra mị lực đặc trưng của người đàn ông trưởng thành, hương vị chất dẫn dụ Alpha trên người tự nhiên mà thuần túy.

Lăng Vũ đột nhiên nghe được tiếng tim đập gia tốc của mình.

— Có nên nói cho hắn biết chân tướng hay không?

— Kỳ phát tình của tôi sắp đến, nếu tới lúc đó vẫn không có cách nào rời khỏi thiên hà Khổng Tước, thì xin cậu.... giúp tôi vượt qua?

Mấy lời xấu hổ như vậy, lấy sự kiêu ngạo của Lăng Vũ làm sao có thể nói ra khỏi miệng được?

Đáng buồn là, dưới tình trạng không có thuốc ức chế bên người, cầu Rawson hỗ trợ vượt qua kỳ phát tình, lại trở thành lựa chọn duy nhất trước mắt.

Lăng Vũ xoa xoa huyết thái dương đau nhức, xốc chăn lên đứng dậy xuống giường.

Chân cậu còn chưa hồi phục hoàn toàn, lúc đi đường mắt cá chân vẫn hơi hơi đau đớn, bất quá, đối với Lăng Vũ mà nói thì một chút đau đó hoàn toàn không cần chú ý. Lăng Vũ thần sắc tự nhiên đi đến cạnh bàn ăn, đơn giản rửa mặt chải đầu một chút, cầm một ít trái cây lên ăn, hoàn toàn không nhận ra được, khoảnh khắc khi cậu đứng dậy xuống giường, nam nhân đang nằm trên chiếc giường phía sau đột nhiên mở to mắt, có chút đăm chiêu nhìn bóng dáng cậu.

Hắc Long là cơ giáp cũng không cần ngủ, lúc chủ nhân ngủ thì nó canh giữ ở cửa sơn động, giống như hộ vệ trung thành nhất.

Lăng Vũ đi đến cạnh nó, nhẹ giọng hỏi. “Hắc Long, mấy hôm nay người ở trong rừng rậm, có phát hiện ra nguồn nước sạch nào không?” Bởi vì sợ hãi đánh thức Alpha đang ngủ trên giường, Lăng Vũ cố ý giảm thấp thanh âm, “Không cần là nước để uống, nước sông, nước hồ gì cũng được, ta muốn tìm chỗ tắm một chút.”

Hắc Long quay đầu nhìn cậu một cái, đồng tử màu vàng nhẹ nhàng lóe lên, rất nhanh liền xem xét một lần những hình ảnh mô phỏng 3D của rừng rậm lưu trữ mấy ngày nay trong cơ sở dữ liệu, phóng một hình ảnh đến trước mặt Lăng Vũ, nói. “Tướng quân, chỗ này có ao hồ thiên nhiên, hẳn là không có độc tố.... Cần ta mang người đi không?”

Trong mắt Lăng Vũ hiện lên một tia vui mừng. “Được, mang ta đến xem xem.”

Cậu đã liên tục một tuần không tắm rửa.

Giống như anh trai Lăng Phong, Lăng Vũ cũng là người thích sạch sẽ, quần áo trên người trước sau đều phải giữ cho gọn gàng, quần phục lại càng phẳng phiu như được ủi qua.

Trước kia lúc ở quân đoàn, dưới tình hình điều kiện đầy đủ cậu luôn tắm rửa mỗi ngày trước khi đi ngủ. Nhưng từ lúc hạ xuống tinh cầu xa lạ này, đừng nói là tắm rửa, đến cả thức ăn, nước uống cũng rất khó đảm bảo, bộ quần áo này cậu đã không thay vài ngày rồi, lại thêm tối hôm qua ra một thân mồ hôi, áo sơ mi sau khi bị mồ hôi thấm ướt dán sát vào người, còn không được tắm rửa, Lăng Vũ cảm thấy da thịt toàn thân đều khó chịu như bị kim châm.

May mà mấy hôm nay trong quá trình Hắc Long kiếm ăn đã đi khắp khu rừng một lần, cũng phát hiện ở sâu trong rừng rậm có một hồ nước. Lăng Vũ ăn mấy quả đại lấp đầy bụng, thuận tay mang theo hòm thuốc, nói với Hắc Long. “Chúng ta xuất phát đi.”

Hắc Long gật đầu nói. “Được.”

Dứt lời liền biến hình thành cơ giáp khổng lồ, hơn nữa còn thân thiện hạ khoang điều khiển xuống.

Lăng Vũ vừa định đi vào khoang điều khiển, phía sau đột nhiên vang lên thanh âm trầm thấp. “Em muốn đi ra ngoài sao?”

Rawson vẫn nằm nghe giả vờ bộ dáng vừa tỉnh ngủ, xoay người xuống giường, đi đến trước mặt Lăng Vũ, nghiêm túc nói. “Cây cối trong rừng đều là cây ăn thịt người, em ra ngoài sẽ gặp phiền toái, tìm thức ăn thì để Hắc Long đi là được rồi, chúng ta không cần tự mình làm.”

Lăng Vũ. “.....”

Đối diện với ánh mắt thâm trầm của Rawson, Lăng Vũ có chút mất tự nhiên dời tầm nhìn.

Sớm nhận ra chủ nhân đã tỉnh, bất quá, chủ nhân làm bộ như không biết, Hắc Long đành phải phối hợp diễn trò với Rawson, báo cáo. “Chủ nhân, tướng quân nói muốn tắm rửa, ta phát hiện một hồ nước trong rừng rậm, có thể trực tiếp dẫn ngài ấy bay qua.”

Rawson nhìn về phía Lăng Vũ. “Em muốn tắm rửa?”

Ở bên ngoài, hoàn cảnh gian khổ như thế, đến đồ để ăn cũng rất khó tìm, trong rừng rậm lại toàn là thực vật biến dị ăn thịt người, lúc này còn muốn ra ngoài tắm rửa quả thật có chút không cần thiết. Nhưng mặc bộ quần áo bẩn này, Lăng Vũ thực sự rất khó chịu, cái cảm giác bị mồ hôi dính nhớp bao lấy này cơ hồ sắp khiến cậu phát điên.

Lăng Vũ nghiêng đầu tránh tầm mắt của Rawson, thản nhiên nói. “Quần áo quá bẩn, tôi muốn đi tẩy một chút.”

Ánh mắt Rawson không khỏi trở nên ôn nhu. “Tôi hiểu.”

— Kỳ phát tình của Omega này sắp đến, trước kỳ phát tình cậu sẽ liên tục sốt nhẹ ra mồ hôi, tối hôm qua hiển nhiên là toát mồ hôi cả đêm, nếu không giữ vệ sinh thân thể và quần áo, cậu sẽ thấy vô cùng khó chịu.

Kỳ phát tình mười chín năm trước là do ảnh hưởng từ thuốc độc làm thuốc ức chế đột nhiên mất hiệu lực, kỳ phát tình lần đó tới quá mãnh liệt, Lăng Vũ thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã trực tiếp phá vỡ. Mà lần này lại khác, không thể tiêm thuốc ức chế vào dẫn đến phát tình tự nhiên, thân thể cậu sẽ sản sinh biến hóa theo tuần tự, tỷ như làn da trở nên đặc biệt mẫn cảm, thân thể xuất hiện sốt nhẹ, sẽ rất thích sạch sẽ vân vân.

Tuy rằng Lăng Vũ không nói, nhưng Rawson nhận ra được biến hóa của cậu, đã sớm hiểu rõ trong lòng.

Rawson mỉm cười một chút, thấp giọng nói. “Tôi đưa em đi, một mình em ra ngoài tôi không yên tâm.”

Lăng Vũ nhú nhú mày, mở miệng muốn nói gì đó, đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Rawson, lại đành ngậm miệng nhẩn nại –

Quên đi, dù sao lúc kỳ phát tình đến, cậu cũng không thể không làm nhiều chuyện thân mật hơn với nam nhân này. Hơn nữa Hắc Long là cơ giáp của Rawson, Lăng Vũ không thể trực tiếp điều khiển nó, vạn nhất thật sự gặp phải nguy hiểm, có Rawson ở đây cũng tiện phối hợp với nhau.

Nghĩ đến đây, Lăng Vũ liền dứt khoát gạt gặt đầu, nói. “Được rồi.”

Trong khoang điều khiển của Hắc Long, giường và sofa đều đã bị Rawson chuyển vào sơn động, nhìn qua có chút trống trải. Rawson ngồi trước đài điều khiển, Lăng Vũ ngồi ở vị trí điều khiển phụ bên cạnh, tuyến thần kinh trong cơ thể Hắc Long nhẹ nhàng quấn quanh cổ tay Rawson, đại não của chủ nhân và hệ thống trung ương cơ giáp lập tức hoàn thành phối hợp.

Rawson điều khiển Hắc Long nhiều năm, chủ nhân và cơ giáp đã sớm trở nên vô cùng ăn ý, Hắc Long có thể trực tiếp nhận được tin tức từ đại não của chủ nhân, Rawson căn bản không cần lên tiếng, nó đã quyết đoán bay về phía hồ sâu trong rừng rậm. Trên màn hình lớn trước mặt còn rất chu đáo phát ra toàn bộ bản đồ mô phỏng 3D mấy ngày nay tra xét được, hai người ngồi ở trong cơ giáp, nhìn hình chiếu của khu rừng tựa như du lịch ngắm cảnh.

..... Nếu không phải mấy loài thực vật kia ăn thịt người, cảnh sắc khu rừng này kỳ thật rất tốt.

Hắc Long nhanh chóng mang theo hai người bay đến vùng đất cạnh cái hồ kia.

Xung quanh hồ không có mấy loại thực vật mang dây leo ăn thịt người rậm rạp thường thấy như trong khu rừng, diện tích hồ rất lớn, mặt nước màu xanh trong veo thấy cả đáy, đáy hồ có rất nhiều đá cuội lớn nhỏ, màu sắc khác nhau, dưới ánh sáng chiếu xuống có vẻ đặc biệt xinh đẹp.

Bên hồ không có cây cối ăn thịt, lại mọc đầy một loại hoa đại kỳ quái, đóa hoa giống như những móng tay lớn nhỏ, màu lam, màu trắng, màu đỏ luân phiên xếp hàng, sáu cánh hoa làm thành một hình tròn. Sinh mệnh của loài hoa này thoát nhìn cực kỳ mạnh mẽ, mọc rất rậm rạp ở cạnh hồ nước, đưa mắt nhìn ra xa giống như một biển hoa lớn, mỗi khi gió nhẹ thổi qua còn truyền đến mùi hương nhàn nhạt thấm vào ruột gan.

Hoa đại ba màu đan nhau mọc lên rất xinh đẹp, nhưng khó đảm bảo sẽ không giống cây cối trong rừng rậm, sau khi biến dị liền coi con người trở thành thức ăn, Lăng Vũ không dám tùy tiện chạm vào, quay đầu hỏi Hắc Long. “Loại hoa này có vấn đề gì không?”

Hắc Long nghiêm túc nói. “Ta cũng chưa từng hạ xuống nơi này, để ta thử xem.”

Nói xong liền vươn cánh tay khổng lồ của cơ giáp, nhẹ nhàng chạm vào đám hoa trên đất.

Hoa bị nó đụng đến lập tức giống như thẹn thùng, đóa hoa nhanh chóng khép lại, biến thành một nụ hoa hình cầu.

Hắc Long. “.....”

Rawson đi đến cạnh Lăng Vũ, mỉm cười nói. “Không cần lo lắng, loại hoa này tên là hoa Tam Sắc, không có độc, sinh mệnh vô cùng ngoan cường. Cùng loại với cây xấu hổ, chạm một chút sẽ thu lại.”

Lăng Vũ chưa thấy qua loại hoa này, nhìn không được thò ngón tay nhẹ nhàng chọt một chút, bông hoa kia bị cậu chọt lập tức thẹn thùng khép cánh lại.

“.....” Lăng Vũ quay đầu nhìn Rawson, “Sao cậu lại biết được?”

Rawson bình tĩnh nói. “Tôi đã từng đến nhà tướng quân Udyr một lần, trong hoa viên của y có nuôi rất nhiều hoa Tam Sắc, bất quá loại y nuôi là ba màu trắng, vàng, cam đan xen, màu sắc khác nhau, nhưng hẳn là cùng loài. Ở đế quốc hoa Tam Sắc rất thưa thớt quý giá, tôi cũng mới chỉ thấy qua một lần ở nhà Udyr.”

Lăng Vũ gật gật đầu, cậu chưa từng có hứng thú với thực vật, thực vật quý giá chưa thấy qua cũng rất bình thường. Nếu đã biết loại hoa này không có hại, thì có thể yên tâm tắm rửa rồi.

Chân bị thương của cậu còn chưa khỏi hẳn, miệng vết thương không thể trực tiếp dính nước, may mà khi đi có thuận tay mang theo hòm thuốc, Lăng Vũ ngồi cạnh hồ cởi tất và giày, cởi bỏ vải thưa trên mắt cá chân, tìm một loại băng y dụng chống nước trong suốt cẩn thận dán lên.

Sau khi dán xong, Lăng Vũ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Rawson, bình tĩnh nói. “Tôi tắm rửa trong này, cậu có muốn mang Hắc Long đi tìm xung quanh đây xem có đá năng lượng hay không không?”

Rawson thấp giọng hỏi. “Một mình em ở đây không sao chứ?”

Lăng Vũ nói. “Không sao, trong khu rừng này không có động vật sống, xung quanh không có thực vật ăn thịt, loại hoa này cũng không nguy hiểm, cho tôi hai mươi phút, tắm qua một chút là được.”

Rawson biết với tính cách của Lăng Vũ không thể để hắn đứng xem cậu tắm rửa, trầm mặc một lát, đành phải gật gật đầu nói. “Tôi để máy truyền tin này lại cho em.”

Máy truyền tin bên trong Hắc Long có thể trực tiếp kết nối đến đầu mối trí năng, nếu Lăng Vũ gặp phải bất cứ nguy hiểm nào, chỉ cần ấn vào máy truyền tin, Hắc Long có thể ngay lập tức cảm ứng được.

Lăng Vũ nhận lấy máy truyền tin, nói. “Cảm ơn.”

Rawson mỉm cười một chút. “Tôi ở ngay xung quanh đây, tự mình cẩn thận một chút, có vấn đề gì thì gọi tôi.”

Dứt lời liền mang theo Hắc Long đến phụ cận tìm đá năng lượng.

Chờ sau khi bóng dáng hắn biến mất, lúc này Lăng Vũ mới quay đầu nhìn về phía mặt hồ — vô số hoa tươi bao xung quanh hồ, mặt nước tĩnh lặng tựa như được khảm lên một phiến gương xanh biếc, Lăng Vũ hít vào một hơi thật sâu không khí trong lành, ngồi ở bên hồ, nhanh chóng cởi quần áo.

Quần trang màu lam thẫm, áo sơ mi màu xanh nhạt, dây lưng, quần, quần lót....

Cởi ra từng kiện quần áo đặt trong bụi hoa bên cạnh, sau khi Lăng Vũ thoát hết lập tức khẩn cấp tiến vào hồ nước –

Khiến cậu kinh ngạc là, hồ nước cũng không lạnh lẽo như trong tưởng tượng của cậu, ngược lại còn mang theo chút ấm áp, có lẽ là do ánh sáng chiếu xạ. Giờ phút này, ánh sáng bên trong rừng rậm đang vào thời điểm mạnh nhất trong ngày, hồ nước tựa hồ trở thành một ôn tuyền lớn.

Được dòng nước ấm áp nhẹ nhàng cọ rửa làn da, Lăng Vũ nhìn không được phát ra một tiếng thở dài thoải mái.

Ổ trong nước thư thư phục phục ngâm một trận, lúc này Lăng Vũ mới lấy qua một cái khăn mặt sạch sẽ, cẩn thận chà lau thân thể.

Một thân mồ hôi dính nhớp bị nước hồ dội sạch, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái trên thân thể, rốt cuộc cũng khiến Lăng Vũ giãn mày ra.

Ngâm mình trong nước ấm, toàn thân đều lười biếng, thoải mái đến không muốn ra ngoài....

Rawson mang theo Hắc Long dạo qua một vòng xung quanh, không phát hiện được đá năng lượng, nhưng lại tìm thấy một loại thực vật mới lạ — quả dại màu đỏ thẫm ẩn trong bụi cỏ, kết quả kiểm tra của Hắc Long là, chứa nhiều anbumin và đường.

Rawson lau sạch sẽ cắn một ngụm, nước trái cây có màu như sữa, hương vị chua chua ngọt ngào, ăn loại quả này tựa như đang ăn sữa chua. Nhớ rõ trước đây Lăng Vũ cũng rất thích ăn dâu tây, mùi vị của loại quả này hẳn là rất hợp khẩu vị cậu....

Rawson tâm tình vui vẻ hái rất nhiều quả dại lưu trữ lại.

Mất thấy sắp đến hai mươi phút, lúc này mới điều khiển Hắc Long quay trở về hồ nước.

— Không ngờ, lúc trở lại bên hồ, Lăng Vũ cư nhiên còn chưa tắm xong.

Cậu đang ở giữa hồ vừa ngâm mình vừa bơi lội.

Phần eo gầy gò và hai chân thon dài khiến thân thể cậu có vẻ cực kỳ kiện mỹ, tuy rằng không có cơ bắp rắn chắc như Alpha, nhưng cánh tay và chân của Lăng Vũ nhìn qua lại rất có sức mạnh. Làm một quân nhân, chinh chiến liên miên đã lưu lại rất nhiều vết thương lớn nhỏ trên người cậu, mấy vết thương đó đại diện cho những huy hoàng và khổ cực mà cậu từng trải qua, lại cũng tăng thêm một phần phong tình và mị lực khác biệt cho nam nhân này.

Nước hồ trong veo khiến thân thể cậu bị nhìn không sót chút gì, thậm chí ngay cả vết sẹo thật nhỏ ở lưng và cơ thịt cong nảy trên hông đều có thể thấy được rõ ràng....

Tim Rawson bắt đầu nảy mạnh, nhất thời cảm thấy hô hấp trở nên vô cùng gian nan.

Lăng Vũ cảm nhận được phía sau có người, quay đầu, vừa vặn chạm phải ánh mắt Rawson.

Hai người cách hồ nước liếc nhau, đồng thời xấu hổ dời tầm mắt.

Lăng Vũ ra vẻ bình tĩnh xoay người bơi lại bên hồ, vừa bơi được một mét, trong cơ thể đột nhiên dâng lên một cảm giác trống rỗng quỷ dị, loại cảm giác này khiến đầu gối cậu bắt ngờ nhũn ra, hai chân và hai tay tựa như bị rút hết khí lực, dòng nước ấm áp nhẹ nhàng lướt qua làn da, cư nhiên gợi lên một trận run rẩy ở sâu trong thân thể....

Thân thể mất cảm tựa hồ khát vọng thêm nhiều tiếp xúc, khát vọng được người âu yếm, được người ôm, được người....

— Chẳng lẽ là kỳ phát tình tới sớm?!!!

Đích thật có khả năng này.

Bởi vì trước khi kỳ phát tình chính thức đến, rất nhiều nhân tố có thể đẩy nhanh tiến độ phát triển của chất dẫn dụ trong cơ thể Omega, làm cho kỳ phát tình đột nhiên tới sớm. Lúc trước khi bị thương đã mất rất nhiều máu, có lẽ chính là một loại kích thích trực tiếp nhất đối với chất dẫn dụ trong cơ thể!

Lăng Vũ nhất thời khiếp sợ luống cuống tay chân, thân thể một trận bủn rủn, hai tay hai chân căn bản không thể dùng lực, đừng nói là bơi, thân thể mất đi chống đỡ cơ hồ lập tức chìm xuống đáy hồ!

Rawson nghe được động tĩnh ở giữa hồ, nghi hoặc quay đầu, liền thấy Lăng Vũ giãy giụa chìm vào đáy nước.

“..... Lăng Vũ?”

Không phải kỹ năng bơi của cậu tốt lắm sao? Năm đó còn lấy được giải thưởng trong thi đấu bơi lội, chẳng lẽ chân đột nhiên bị chuột rút?

Rawson không rảnh bận tâm những chuyện khác, lập tức cởi áo khoác quân trang, trực tiếp nhảy vào hồ cứu người.

Hồ nước này còn sâu hơn rất nhiều so với tưởng tượng, may mà nước rất trong, Rawson nhanh chóng lặn xuống đáy nước, cánh tay chuẩn xác ôm lấy eo Lăng Vũ, mang theo cậu từ đáy nước đi lên, động tác cứu người rất dứt khoát gọn gàng, thậm chí còn chưa mất đến ba mươi giây.

Quả thật khả năng bơi của Lăng Vũ rất tốt, tuy rằng ngoài ý muốn rơi xuống nước, nhưng vẫn nín thở được ở dưới, không hề bị sặc. Sau khi được Rawson cứu lên, cậu lập tức há miệng, hít mấy ngụm không khí trong lành.

Thấy Lăng Vũ không có gì đáng ngại, lúc này Rawson mới yên tâm, thấp giọng hỏi. “Không sao chứ? Sao đột nhiên lại chìm xuống? Có phải là vì vết thương trên chân....”

Nói tới đây đột nhiên dừng lại.

Bởi vì Rawson bỗng nhiên nhận ra, nhiệt độ thân thể của nam nhân trong lòng có chút không bình thường, phần eo bị mình ôm cũng đang nhẹ nhàng phát run, bên mũi ngửi được một cỗ hương vị ngọt ngào nồng đậm của chất dẫn dụ Omega, mùi hương dụ người sa ngã khiến hô hấp của Rawson nhất thời trở nên hỗn loạn.

Kìm nén xúc động mãnh liệt trong cơ thể, Rawson nhanh chóng bơi tới bên hồ, ngồi lên tảng đá bóng loáng cạnh đó, cúi đầu nhìn nam nhân toàn thân trần trụi trong lòng, thanh âm khàn khàn hỏi. “Em sao rồi? Nhịn được không?”

Lăng Vũ mở to mắt nhìn về phía Rawson. “..... Cậu nói xem?”

Đôi mắt đen láy trong veo của nam nhân bị bịt kín bởi một tầng hơi nước đầy tình dục, ngẩng đầu nhìn mình, tư thái ra vẻ lãnh đạm bình tĩnh, lại bởi vì một rặng đỏ hiện lên trên mặt mà có vẻ đặc biệt quyến rũ.

Lăng Vũ nhẹ nhàng thở dốc, gương mặt nhìn Rawson hỏi. “Có phải cậu đã sớm phát hiện rồi không?”

Rawson bình tĩnh nói. “Phát hiện cái gì?”

Lăng Vũ trầm mặc trong chốc lát, dời tầm mắt khỏi khuôn mặt Rawson, lạnh lùng thốt lên. “Tôi không mang thuốc ức chế... Kỳ phát tình đã đến.... Nơi này chỉ có một Alpha là cậu... Chẳng lẽ còn muốn tôi dạy cậu phải làm thế nào?”

Rawson đưa tay nắm cầm Lăng Vũ, mạnh mẽ xoay mặt cậu lại, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chú vào cậu. “Cho nên, bây giờ em muốn tôi giúp em vượt qua kỳ phát tình? Chỉ là vì, bên cạnh em có mỗi một Alpha là tôi?”

Ngón tay nắm cầm nhẹ nhàng dùng lực, khiến Lăng Vũ nhú mày vì đau đớn.

Thanh âm dè dặt của Rawson mang theo một tia tức giận. “Nếu đổi lại là người khác, em cũng sẽ để người đó giúp em? Em cho rằng việc hỗ trợ qua kỳ phát tình cũng chỉ đơn giản giống như giúp em hoàn thành nhiệm vụ thôi sao? Rốt cuộc em có hiểu ý nghĩa của loại đánh dấu này không?”

Lăng Vũ không đáp lại, chỉ là đối diện với ánh mắt thâm trầm của Rawson, trái tim nhịn không được hơi run lên một chút.

— Đổi lại là người khác?

Cậu chưa từng nghĩ đến vấn đề này, bởi vì người đầu tiên đánh dấu cậu là Rawson, lúc này lại là Rawson, mấy năm nay không có bất cứ Alpha nào dám có ý đồ với cậu, Lăng Vũ cũng không nghĩ đến chuyện bản thân sẽ cùng một chỗ với Alpha khác.

Rawson đột nhiên đưa ra vấn đề này, tỉ mỉ nghĩ lại, nếu để một Alpha khác đánh dấu thì sẽ thế nào? Mình có thể chịu đựng được hay không? Vừa nghĩ đến phải mở rộng hai chân lấy tư thế si nhục bị đối phương xâm phạm thân thể, Lăng Vũ liền cảm thấy sợ hãi.

Chỉ sợ trước khi người kia đụng tới cậu, cậu đã ghê tởm một đao giải quyết đối phương.

Chỉ có Rawson, là cậu có thể dễ dàng tha thứ.

Cũng chỉ có Rawson, cho dù lấy tư thế sỉ nhục đánh dấu cậu, giữ lấy cậu, thậm chí hôn qua toàn thân cậu, cậu cũng không cảm thấy ghê tởm...

Trừ việc hai người là chiến hữu nhiều năm, có lẽ còn một điều gì khác nữa?

Loại cảm giác này không thể nói rõ, cậu chỉ biết rằng, Rawson là đặc biệt đối với cậu.

Cảm giác trống rỗng sâu trong thân thể ngày càng mãnh liệt, Rawson lại im lặng chờ một bên không hề động đậy, bày ra phong phạm quân tử ngồi trong lòng mà vẫn không loạn. (Cos Liễu Hạ Huệ =)))

Lăng Vũ dồn dập thở gấp một trận, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, xoay thân ngồi lên người Rawson, từ trên cao nhìn xuống hắn, ngón tay run rẩy tháo bỏ thắt lưng của nam nhân, có chút không kiên nhẫn nói. “Rawson.... Giúp tôi....”

Rawson bình tĩnh bắt lấy tay Lăng Vũ, thấp giọng hỏi. “Vấn đề vừa rồi, em suy nghĩ cẩn thận chưa?”

Lăng Vũ. “.....”

Rawson nghiêm túc nói. “Lăng Vũ, em là duy nhất đối với tôi, tôi đánh dấu em là vì tôi rất yêu em.... Còn em?”

Lăng Vũ. “.....”

Dục vọng kêu gào trong cơ thể khiến cậu sắp phát cuồng, mà Rawson lại cố tình muốn thảo luận vấn đề “duy nhất” gì đó vào lúc này, Lăng Vũ không kiên nhẫn trừng Rawson, một lát sau, rốt cuộc nghiêm mặt nói. “..... Cậu đối với tôi cũng là.... duy nhất.... Vừa lòng rồi chứ?”

Sắc mặt cậu nhìn qua có chút lãnh đạm, nhưng sau khi nói xong những lời này, lại rất không tự nhiên dời tầm mắt đi, đến cả lỗ tai cũng đỏ lên. Hiển nhiên, chính cậu cũng hiểu rõ loại tự thổ lộ này khiến người ta rất xấu hổ.

Rawson cẩn thận quan sát được vẻ mặt cậu, sau một lúc, mới hơi hơi giương lên khóe môi, thấp giọng nói. “Tôi rất vừa lòng.... Tôi yêu em, Lăng Vũ.”

Dứt lời, liền xoay người một cái đem Lăng Vũ đặt dưới thân, không chút khách khí hôn xuống.

Hết chương 85.

86. Quyển 4 - Chương 86

Rawson vừa rồi ngồi bên hồ, một cái xoay người này, vừa vặn đặt Lăng Vũ trên thảm cỏ.

Có lẽ là vì ánh sáng và nguồn nước ở nơi này vô cùng phong phú, nên cỏ mọc bên hồ cực kỳ rậm rạp và mềm mại, tựa như trải trên mặt đất một tầng thảm màu xanh thật dày, cả người Lăng Vũ nằm ngửa trên cỏ, da lưng mẫn cảm tiếp xúc với mặt cỏ bên dưới, cái loại nhiệt độ lạnh lẽo này và thân thể nóng rực hình thành sự đối lập rõ ràng, kích thích mạnh mẽ khiến Lăng Vũ không nhịn nổi rên rỉ thành tiếng.

“Ừm....”

Xung quanh hồ nước này không có cây cối cao lớn, bởi vậy có thể trực tiếp nhìn lên khoảng không rộng lớn trên đầu, bầu trời vạn dặm không mây hiện ra một loại màu sắc quý dị, ánh sáng nhu hòa không hề chói mắt rơi xuống, dưới thân là mặt cỏ mềm mại, trong không khí còn tràn ngập mùi thơm của hoa tươi, tất cả đều đang nhắc nhở Lăng Vũ một sự thực đáng sợ —

Bọn họ đang ở bên ngoài, còn là không che dầy ở bên ngoài.

Cho dù trên tinh cầu này không có con người sinh sống, cho dù trong khu rừng này cũng không có bất cứ động vật nào, nhưng thân thể trần trụi trực tiếp nằm trên mặt cỏ bị Rawson áp đảo kiểu này, vừa mở mắt ra là có thể thấy bầu trời trên đầu....

Cho dù thân thể Lăng Vũ đang trong tình trạng hư không đến cực điểm, đáy lòng vẫn nhịn không được thấy xấu hổ vô cùng.

Đối với vị tướng quân luôn nghiêm cẩn, tự ràng buộc mình mà nói, làm tình trong tình trạng lộ thiên, thật sự là phạm trù vượt quá khả năng tiếp nhận của cậu.

Xấu hổ mãnh liệt khiến Lăng Vũ nhịn không được cuộn ngón chân lên, thở gấp nhẹ giọng nói. “Rawson, không cần ở chỗ này....”

Còn chưa kịp nói xong, môi liền bị Rawson hung hăng hôn trụi.

“Ưm.... ưm ư....”

Nụ hôn này của Rawson điên cuồng lại nhiệt tình, giống như cảm xúc bị kìm nén suốt nhiều năm rốt cuộc hoàn toàn bùng nổ.

Những nụ hôn dày đặc cơ hồ muốn nuốt chửng cả Lăng Vũ, niêm mạc trong khoang miệng bị liếm đến run lên, xung quang vô cùng yên lặng, Lăng Vũ thậm chí có thể nghe được thanh âm trơn ướt khi đầu lưỡi Rawson dùng lực liếm qua khoang miệng....

Đầu lưỡi ở trong khoang miệng liên tục liếm hôn không nói, Rawson còn thỉnh thoảng dùng răng nanh thân mật cắn đầu lưỡi Lăng Vũ một chút, cảm giác hơi đau truyền đến từ đầu lưỡi khiến Lăng Vũ không thể duy trì bình tĩnh, xúc cảm tê dại nhanh chóng truyền xuống sống lưng, thân thể mẫn cảm rất nhanh liền bị hân hôn đến không ngừng run rẩy, phân thân cũng rất phối hợp dựng đứng lên.

“Ưm....”

Cảm giác xấu hổ dưới đáy lòng đan xem cùng khoái cảm mãnh liệt trên thân thể, đồng thời xông lên não.

Mặt Lăng Vũ đỏ lên, vươn tay muốn dùng sức đẩy Rawson ra, đáng tiếc, thể lực trong kỳ phát tình giảm sút khiến động tác chống đẩy lồng ngực đối phương này của cậu, ngược lại càng giống như dục cự còn ghênh. (muốn mà còn làm bộ =)))

Cổ áo sơ mi của Rawson mở rộng hai viên cúc áo, lộ ra một mảng da màu mạch, Lăng Vũ thò tay bắt lấy áo hân, vốn định đẩy hân ra, không ngờ vừa dùng lực, cư nhiên lại xé toạc toàn bộ áo sơ mi của Rawson –

Cúc áo màu đen lạch cạch rơi xuống tung tóe, lồng ngực rắn chắc của Rawson nhất thời hiện ra hoàn toàn trước mặt.

Lăng Vũ giật mình, xấu hổ đầm đẩm bả vai Rawson, ý bảo hân buông ra.

Đáng tiếc động tác gỡ bả vai này, trong mắt của Rawson, lại giống như một loại đánh yêu thân mật hơn.

Rawson mỉm cười, ngay lúc Lăng Vũ bị hôn đến khó thở, rốt cuộc lưu luyến không rời lui ra khỏi miệng cậu. Lăng Vũ lập tức há miệng thở dốc từng ngậm từng ngậm, chất lỏng trong suốt không kịp nuốt vào theo khóe môi chảy xuống mặt cổ.

Nam nhân thân thể trần trụi nằm trên cỏ, đang há miệng kịch liệt thở dốc, mặt cổ xanh mướt tôn lên làn da trắng nõn đến gần như trong suốt của cậu, một bộ hình ảnh này trong mắt Rawson quả thực là xinh đẹp đến cực hạn.

Hai chân Lăng Vũ thẳng tắp mà thon dài, lúc này đôi chân thon dài đang gắt gao khép lại, khí quan vốn ôn thuận giữa hai chân bởi vì nụ hôn này mà lộ ra trạng thái nửa cứng rắn, màu sắc phần hồng thoát nhìn đặc biệt câu nhân.

Rawson cúi gần xuống, nhẹ nhàng liếm liếm khóe môi Lăng Vũ, cẩn thận liếm sạch chất lỏng trong suốt lưu lại trên môi cậu, đồng thời đưa tay cầm bộ vị nửa cứng rắn của Lăng Vũ, đến gần bên tai cậu thấp giọng hỏi. “Muốn sao?”

“.....”

Lăng Vũ hoàn toàn không nghĩ tới Rawson luôn đứng đắn cư nhiên có thể nói ra những lời như vậy, nhất thời không khỏi sững sốt.

Xé mất quần áo Rawson cũng không phải chủ ý của cậu, vốn định đẩy đối phương ra đề nghị đổi nơi khác, không nên lộ thiên trên mặt cỏ mà....

Thế nhưng, Lăng Vũ lại căn bản không thể giải thích, ngón tay Rawson hơi dùng lực một chút, khoái cảm mãnh liệt truyền đến từ hạ thân nhất thời khiến mọi thanh âm đều biến thành tiếng rên rỉ khiến người ta run rẩy –

“..... A..... Ra, Rawson..... A.....”

Ngón tay thon dài của Rawson vuốt ve hạ thân Lăng Vũ, một bên lại không ngừng cúi người hôn lên thân thể cậu.

Nụ hôn ôn nhu dừng ở trên người, từ hai má hôn đến xương quai xanh, từ xương quai xanh hôn đến lồng ngực, lưu lại một chuỗi dấu vết ái muội. Khi hôn đến trước ngực, thấy hai điểm đỏ nơi đó, lập tức nhiệt tình há mồm ngậm lấy.

“Ừm...”

Đầu nhũ bên trái bị khoang miệng ấm áp của nam nhân bao lấy, ngậm vào miệng đùa giỡn, tựa lưỡi thô ráp ma sát đỉnh đầu mẫn cảm, ngực Lăng Vũ vừa đau vừa ngứa, đồng thời, lại có một loại khoái cảm quỷ dị tựa như dòng điện quét qua trí óc.

Ngực bên phải không được chú ý cư nhiên sinh ra một loại cảm giác.... trống rỗng mãnh liệt chờ mong được chăm sóc.

Lăng Vũ vừa thẹn vừa giận, loại cảm giác xa lạ này khiến cậu vô cùng nôn nóng và bất an.

Lần phát tình mười chín năm trước kia, bởi vì kéo dài quá lâu, lúc Rawson đuối đến cậu đã sắp mất đi lý trí, phản ứng thân thể như thế nào cậu đã quên mất từ lâu. Thế nhưng lúc này đây, lý trí của cậu vẫn còn, đầu óc cũng cực kỳ tỉnh táo, mỗi một phản ứng thân thể đều truyền đến rõ ràng trong trí não, cũng bởi vì thế, khiến cậu càng thêm xấu hổ và ảo não.

Khi Omega đang trong kỳ phát tình, thân thể hoàn toàn không nghe theo sự khống chế của chủ nhân.

Cậu cảm nhận rất rõ ràng thân thể của mình đang run rẩy dưới sự vỗ về của môi lưỡi Rawson, nghênh đón, thậm chí là khát vọng càng nhiều....

Cảm giác trống rỗng sâu trong thân thể, thậm chí khiến bộ vị khó nói ở phía sau bắt đầu không tự chủ được co rút lại, da lưng tiếp xúc với mặt cỏ lạnh lẽo, nụ hôn dừng trên người lại đặc biệt nóng bỏng, loại cảm giác băng hỏa đan xen này, khiến cậu cơ hồ muốn điên rồi.

Hai tay Lăng Vũ nắm chặt bắp vai Rawson, có chút không kiên nhẫn nói. “..... Cậu đừng cọ xát nữa được không?”

Rawson mỉm cười, sẵn sàng chuyển sang phía bên phải, đem điểm đỏ bên ngực phải kia ngậm vào miệng mà nhẹ nhàng mút lấy.

Thân thể Lăng Vũ run mạnh lên, trong cổ họng thậm chí còn phát ra tiếng rên rỉ thoải mái như chờ mong đã lâu.

“Ừm...”

“Sao vậy, không thích sao?” Sau khi Rawson liếm một chút, lập tức ngẩng đầu lên cẩn thận quan sát biểu tình của Lăng Vũ, trên mặt Lăng Vũ nào còn bất cứ bộ dáng bất mãn nào nữa, đã sớm há miệng dồn dập thở gấp, đôi mắt lạnh đậm cũng nổi lên một tầng hơi nước.

Rõ ràng cậu rất thích....

Chỉ là phản ứng xa lạ của thân thể trong kỳ phát tình khiến cậu có chút nôn nóng.

Rawson rất có kiên nhẫn đi trấn an Omega của mình.

Dem ngực cậu mút đến vừa sưng vừa đỏ, lúc này Rawson mới vừa lòng nhả nhũ châu ra, tiếp tục một đường từ ngực xuống phía dưới, lưu lại trên người cậu những dấu răng và dấu hôn liên tiếp.

Cảm giác bị hôn khắp toàn thân khiến Lăng Vũ nhin không được run rẩy, hạ thân ở trong tay Rawson nhanh chóng trưởng lớn, đỉnh đầu thậm chí còn tràn ra chất lỏng trong suốt, mắt thấy sắp đạt tới đỉnh, Rawson lại đột nhiên buông cậu ra.

Phân thân đang cứng rắn đứng thẳng bị buông ra, không được vỗ về an ủi, cảm giác trống rỗng trong cơ thể càng trở nên mãnh liệt... Lăng Vũ nôn nóng vịn vẹo phần eo, dùng hạ thân cọ xát Rawson, thậm chí vươn tay, chủ động cởi bỏ dây lưng của hắn.

Thanh âm “ba” của dây lưng bị mở ra vang lên rõ ràng bên tai, Lăng Vũ kéo quần Rawson xuống, nhìn hình dáng khí quan căng phồng rõ rệt chỗ quần lót, ngón tay run lên, căn bản không thể tiếp tục làm ra động tác cởi quần lót của hắn.

Cảm giác trống rỗng cực độ sâu trong thân thể tựa như bị kiến cắn khiến cậu phát điên, thế nhưng, vừa nghĩ đến Rawson muốn dùng tính khí thô to xâm nhập vào cơ thể của mình, Lăng Vũ liền nhin không được trở nên xấu hổ, trên mặt thậm chí còn hiện lên một tia đỏ ửng quần bách.

“Rawson.... Tôi.... Tôi....” Những lời này quá mức xấu hổ, Lăng Vũ căn bản là ngượng ngừng nói ra khỏi miệng.

“Tôi biết.” Rawson khẽ cười cười, thuận thế cởi sạch quần áo của mình, nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Vũ, xoay người đi đến cạnh hồ nước, vừa hôn cậu, vừa ôn nhu nói bên tai cậu. “Không để em bắn ra em sẽ cảm thấy rất khó chịu.... Nhưng kỳ phát tình phải liên tục ít nhất ba ngày, em cần giữ gìn thể lực... Đừng lo lắng, tôi sẽ khiến em thoải mái.”

Rawson ôm Lăng Vũ đi vào trong hồ, dòng nước ấm áp tựa như đang nhẹ nhàng vuốt ve làn da, quả nhiên thoải mái hơn ở trên cỏ.

Lăng Vũ ngâm mình trong nước, rốt cuộc thả lỏng thân thể.

Cá tính của cậu thiên về trực tiếp, nếu đã biết mình không thoát nổi kỳ phát tình lần này, không bằng cứ thoải mái hưởng thụ đi. Dù sao đối phương là Rawson, bọn họ cũng không phải lần đầu tiên.

Nghĩ như vậy, Lăng Vũ liền chủ động đưa tay ôm cổ Rawson, thậm chí còn hạ xuống một cái hôn cổ vũ trên cằm nam nhân.

..... Lăng Vũ cứ nhiên chủ động hôn hắn.

Rawson kìm nén kích động dưới đáy lòng, ôm Lăng Vũ đặt ở bên hồ, tách hai chân thon dài của cậu vòng quanh thắt lưng.

Bởi vì chân bị tách ra, dòng nước ấm áp chảy qua hậu huyệt, thậm chí còn theo sự co rút ở chỗ đó mà nhẹ nhàng tiến vào cửa động trơn mềm, thân thể Lăng Vũ nhất thời run lên một chút, hô hấp rõ ràng trở nên dồn dập.

Rawson một tay ôm eo cậu, tay còn lại không chút do dự đâm vào cửa động khiến người ta xấu hổ kia.

Chất dẫn dụ phát triển trong kỳ phát tình khiến hậu huyệt Lăng Vũ trở nên cực kỳ mềm mại, lại thêm nước ấm bôi trơn, Rawson rất dễ dàng đâm vào một ngón tay, niêm mạc trên tràng bích giống như khát vọng đã lâu lập tức bao lấy nó.

Rawson gia tăng lên hai ngón tay, ở trong cơ thể Lăng Vũ kiên nhẫn khuếch trương –

Cho dù Omega trong kỳ phát tình rất thích hợp bị người ta ôm, hắn cũng không muốn làm Lăng Vũ bị thương, cho dù là một chút thôi cũng không được.

Lăng Vũ có thể cảm nhận được sự săn sóc và cẩn thận của Rawson.

Mỗi lần ngón tay cong lại trong cơ thể, nước hồ ẩm áp sẽ theo khe hở mở ra dưới hậu huyết chậm rãi chảy vào thân thể, ngón tay Rawson nhẹ nhàng quấy đảo ở bên trong, kéo nước hồ phát ra tiếng vang ồm ồm ộp ộp ái muội...

Loại tiền hí kiên nhẫn và cẩn thận này, tuy rằng hết sức ôn nhu, nhưng đối với Lăng Vũ mà nói, lại là một loại ôn nhu tra tấn.

Mỗi khi ngón tay hần động một chút, Lăng Vũ liền cảm thấy sống lưng run lên một trận, niêm mạc trong cơ thể không biết xấu hổ điên cuồng bao lấy, thậm chí còn cơ khát bao hàm cả bốn ngón tay của Rawson....

Mà loại cảm giác trống rỗng làm người ta muốn điên lên này, lại căn bản không giải quyết được.

Rawson nhét cả bốn ngón tay vào làm khuếch trương, cảm giác xấu hổ khi bị ngón tay vuốt ve trong cơ thể khiến mặt Lăng Vũ đỏ lên, chôn mặt ở trước ngực Rawson, không thể nhìn được hung hăng cắn một ngụm lên cơ thịt trên ngực hần.

Rawson đột nhiên bị Omega của mình cắn một ngụm, hơi kinh ngạc, đồng thời lại nhìn không được mỉm cười.

“Sao vậy?” Dừng lại động tác, cúi đầu nhìn Lăng Vũ – chỉ thấy tướng quân luôn luôn bằng lãnh kiêu ngạo, giờ phút này gương mặt đã sớm mê loạn vì bị tình dục tra tấn, đôi mắt đen láy ướt át tựa như được rót một tầng nước, mặt cũng đỏ bừng, eo còn đang vặn vẹo khó nhìn.

Đối diện với đôi mắt thâm thúy của Rawson, Lăng Vũ vội vàng rời tầm mắt, trầm mặt nói. “..... Cậu không thể dứt khoát một chút sao?” (em chết =)))

Rawson rút ngón tay, hai tay nâng mông Lăng Vũ lên, đem chân cậu gắt gao vòng quanh hông mình, cúi người hôn lỗ tai của cậu, ngữ khí ôn nhu ghé vào tai cậu nói. “Bởi vì tôi không muốn làm em bị thương...”

Ngoài miệng nói như vậy, phần eo lại dứt khoát dùng lực uốn thẳng –

Tính khí thô đến đáng sợ hoàn toàn xâm nhập vào cơ thể, Lăng Vũ có cảm giác thân thể tựa như bị mạnh mẽ xé rách.

“A a –“

Tiếng kêu không thể khống chế bị nụ hôn của Rawson cắt ngang, nụ hôn cực độ ôn nhu, động tác trên eo lại càng ngày càng hung ác.

Tính khí thô to nóng bỏng khiến niêm mạc ở hậu huyết căng ra đến cực hạn, Lăng Vũ cho đến lúc này mới biết được nguyên nhân vừa rồi Rawson kiên nhẫn làm tiền hí – so với bộ vị chân chính vừa đi vào thân thể, bốn ngón tay quả thật không thể đánh đồng được. Chỗ kia của Alpha còn thô to hơn so với tưởng tượng của Lăng Vũ, cảm giác gân xanh và mạch máu ở mặt trên đập thành thịch thịch trong cơ thể khiến Lăng Vũ càng thêm sợ hãi.

Rawson bắt đầu dong đưa phần eo, thông thả trôi động trong cơ thể Lăng Vũ.

“A..... A.....”

Ma sát kịch liệt khiến thân thể cơ hồ muốn bốc hỏa, gắng sức đưa đẩy phảng phất như muốn đảo lộn toàn bộ lực phủ ngũ tạng của cậu, sâu trong thân thể hỗn loạn giữa đau nhức bị xé rách và khoái cảm mãnh liệt liên tục quét qua thần kinh, mỗi một lỗ chân lông cơ hồ đều muốn thét lên.

Tay Rawson bưng lấy mông Lăng Vũ, phối hợp với động tác đưa đẩy dưới thân, bàn tay thân mật xoa nắn cái mông có xúc cảm vô cùng tốt, hai chân Lăng Vũ nhìn không được hơi hơi phát run, ngón chân co rút cuộn lên, bàn tay bắt lấy bắp vai Rawson cũng dùng sức bầm vào trong cơ thịt của hần.

“A.... Rawson.... Quá.... Quá nhanh....”

Tiếng thở dốc và rên rỉ trở nên vỡ vụn dưới động tác điên cuồng của nam nhân, mặt hồ yên tĩnh nổi lên từng vòng gợn sóng kịch liệt, bọt nước ba ba vỗ vào bên bờ, dòng nước ẩm áp theo hần tiến vào lấp đầy thân thể.

Động tác của Rawson càng lúc càng nhanh, loại va chạm điên cuồng giống như muốn nghiền nát tất cả cây này, khiến Lăng Vũ chỉ có thể há to miệng liêu mạng thở dốc.

Dưỡng khí trong buồng phổi tựa hồ bị ép ra ngoài, ngửi vào mũi tất cả đều là hương vị dây dưa dung hợp của chất dẫn dụ Alpha và Omega nồng đậm, loại hương vị này khiến thân thể Lăng Vũ nhũn ra từng đợt, chất dẫn dụ phát triển trong cơ thể đối khát nghênh đón, niêm mạc tràng bích cơ hồ bị căng ra đến ứ máu gắt gao dây dưa không buông với tính khí của Rawson.

Hô hấp của Rawson càng trở nên nặng nề.

Trong cơ thể Lăng Vũ vừa nóng vừa mềm, cảm giác được gắt gao bao bọc khiến hắn thích như đang ở trên thiên đường.

Mỗi lần va chạm đều tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể, hung hăng cọ qua điểm mẫn cảm trong cơ thể cậu, Lăng Vũ bị làm đến thần trí mơ hồ, hai chân lại càng thoát lực rủ xuống, nếu không phải Rawson không chế mong cậu, cậu đã sớm mất mặt trượt vào trong nước.

“Um.... ư....”

Chạy nước rút kịch liệt khiến da đầu người ta run lên vẫn còn tiếp tục, vị trí tuyến tiền liệt trong cơ thể liên tục bị ma sát, Lăng Vũ rốt cục nhìn không được, bụng căng thẳng, chất lỏng trắng đục bắn toàn bộ lên bụng Rawson. Đồng thời, bởi vì cơ thể dùng lực co rút lại, sau một cú đỉnh nhập mãnh liệt, Rawson cũng bắn toàn bộ tinh hoa vào trong cơ thể Lăng Vũ.

Hai người ôm nhau thở dốc một lát, lúc này Rawson mới cúi người nhẹ nhàng hôn hôn khóe môi Lăng Vũ, thấp giọng hỏi. “Trở về lại tiếp tục?”

Lăng Vũ vừa qua cao trào có chút thất thần, đôi mắt đen láy mang theo một tia mờ mịt, nghe Rawson hỏi như vậy, Lăng Vũ còn chưa kịp tỉnh táo có chút nghi hoặc nói. “..... Cái gì?”

Rawson bắt đắc dĩ hôn lên trán cậu một cái. “Vừa nãy mới là bắt đầu, em cần bổ sung thể lực, chúng ta trở về lại tiếp tục.”

Hơn nữa, hắn cũng không hình thành kết trong thân thể Lăng Vũ để đánh dấu, cũng không mở ra con đường Omega trong cơ thể Lăng Vũ. Lo lắng hình thành kết đánh dấu quá sớm sẽ khiến Lăng Vũ ăn không tiêu, vừa rồi Rawson mới nhìn xuống.

Lăng Vũ khôi phục lý trí, cuối cùng cũng phản ứng lại ý tứ của Rawson.

Kỳ phát tình vừa mới bắt đầu, một lần vừa rồi chỉ có thể xem như món điểm tâm ngọt trước bữa ăn chính, nhưng đối với Lăng Vũ mà nói, đó đã là kịch liệt và kéo dài lắm rồi, toàn thân cậu như nhũn ra, cơ hồ không có khí lực, bọn họ cần phải bổ sung năng lượng mới có thể tiếp tục.

Còn có ba ngày....

Vừa nghĩ đến chuyện này, Lăng Vũ liền nhìn không được ảo não.

Quay đầu đi chỗ khác, dời tầm mắt khỏi gương mặt Rawson, hai tay cũng thả xuống khỏi bả vai hắn, thuận tiện thu hồi hai chân kẹp trên eo hắn, Lăng Vũ lạnh mặt, thản nhiên nói. “Tùy tiện đi, cậu quyết định là được.”

Phải chăng cậu đang thẹn thùng....

Rawson mỉm cười, đơn giản giúp Lăng Vũ tẩy rửa thân thể một chút, lúc này mới thấp giọng nói. “Hắc Long, cho ta một cái khăn tắm.”

“Vâng, chủ nhân.”

Vừa rồi Hắc Long không biết đi nơi nào, dù sao trong phạm vi một trăm mét hoàn toàn không thấy bóng dáng nó, mà Rawson vừa gọi, nó cứ nhiên đã xuất hiện ở trước mặt trong nháy mắt, Lăng Vũ hoài nghi đài cơ giáp trí năng cao này vừa rồi có phải đã biến thành hòn đá linh tinh gì đó trốn trong bụi cỏ rình xem hay không....

Bất quá, cơ giáp của Rawson, lúc phối hợp tinh thần với Rawson cũng sẽ có ký ức của Rawson...

Lăng Vũ nhắm mắt lại, không muốn so đo với một đài cơ giáp.

Hắc Long thực sẵn sóc lấy ra một cái khăn tắm lớn từ trong phòng nghỉ đưa cho chủ nhân, lúc này Rawson mới ôm Lăng Vũ ra khỏi hồ, lau sạch thân thể cậu, cẩn thận dùng khăn tắm bao lấy cậu.

Hắc Long phụ trách thu thập mớ quần áo hỗn độn hai vị chủ nhân để dưới đất, lúc này mới thả khoang điều khiển xuống, Rawson ôm Lăng Vũ đi vào khoang điều khiển, để Hắc Long nhanh chóng quay về đường cũ.

Đêm tối trên tinh cầu này sắp đến, ánh sáng trong sơn động đã có chút ảm đạm, Rawson ôm Lăng Vũ lên trên giường, để Hắc Long mở đèn chiếu sáng lên, lấy ra mấy quả đại đã tìm được hôm nay từ kho dự trữ, lau sạch mấy trái đưa đến bên môi Lăng Vũ.

Lăng Vũ nhắm mắt lại, toàn thân lười biếng hoàn toàn không muốn động, cảm giác thân thể bủn rủn thoát lực khiến cậu mệt đến muốn ngủ ngay lập tức.

Rawson đành phải cắn nát trái cây, dùng phương thức hôn môi đút thịt quả vào miệng Lăng Vũ.

“Um...”

Bị đút vào miệng thứ gì đó không rõ, hương vị chua ngọt rất ngon miệng. Lăng Vũ sau khi nuốt xuống khôi phục chút tinh thần, mở to mắt hỏi. “Đây là quả gì?”

Rawson đưa mấy quả đại qua cho cậu, nói. “Vừa phát hiện hôm nay, em ăn thêm vài trái đi, bổ sung chút thể lực.”

Cậu quả thật cần bổ sung thể lực, cho dù cậu không nguyện ý, nhưng kỳ phát tình kéo dài liên tục suốt ba ngày, cậu không thể làm một nửa liên ngắt xỉ được, như vậy không chỉ tổn thương đến thân thể, mà còn quá mất thể diện.

Lăng Vũ trầm mặc một lát, ngồi dậy cầm lấy vài trái quả, cúi đầu nhanh chóng ăn.

Rawson hái rất nhiều quả, hơn nữa, loại nước trái cây tựa như sữa này cư nhiên còn chứa rất nhiều anbumin, sau khi ăn vài trái thể lực quả thật đã tăng lên rất nhiều.

Cũng không biết có phải là vì ăn no hâm nóng dục vọng hay không, sau khi ăn xong, cảm giác trống rỗng quỷ dị trong cơ thể Lăng Vũ cư nhiên lại xông lên một lần nữa, hương vị chất dẫn dụ Omega trong sơn động dần trở nên nồng đậm, cũng nhắc nhở hai người –

Đợt phát tình thứ hai rất nhanh sẽ đến.

Lăng Vũ không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, thân thể qua cao trào vừa hòa hoãn lại, cảm giác trống rỗng tra tấn người trong cơ thể cư nhiên lập tức dâng trào.

— Chẳng lẽ là do chất dẫn dụ bị đè nén lâu quá, mới có thể đói khát như thế sao?

Lăng Vũ cực kỳ bất đắc dĩ với thân thể của mình.

Rawson nhận ra phản ứng của Lăng Vũ, lập tức sẵn sóc ngồi xuống bên Lăng Vũ, nhẹ nhàng hôn hôn trán cậu, ánh mắt ôn nhu nhìn cậu, đặt tay bên cạnh khăn tắm đang bao lấy cậu, thấp giọng dò hỏi. “..... Tiếp tục chứ?”

Lăng Vũ. “.....”

Nhẹ nhàng siết chặt nắm tay, Lăng Vũ không thể không dưới ánh mắt chăm chú ôn nhu của nam nhân, cứng ngắc gật gật đầu.

Rawson lập tức không khách khí kéo khăn tắm, vừa vuốt ve thân thể Lăng Vũ, vừa nhẹ nhàng áp đảo cậu trên giường.

Động tác hôn lên thân thể kéo dài thật lâu, cho đến khi dục vọng của Lăng Vũ lại bị châm lên, lúc này Rawson mới ngừng lại, xoay người Lăng Vũ, lấy tư thế quỳ sắp nâng cao mông của cậu, ôn nhu nói. “Tư thế như vậy em sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn.... Một thì ôm lấy gối đầu, lần này có thể sẽ lâu hơn.”

Lăng Vũ. “.....”

Hai tay Rawson đặt trên thắt lưng, cái mông bị nâng lên cơ hồ hoàn toàn bại lộ dưới tầm nhìn của hắn, loại tư thế quỳ sấp này khiến đáy lòng Lăng Vũ vô cùng xấu hổ, cảm giác như đang hoàn toàn mở ra thân thể để đối phương quan sát....

Hậu huyết bởi vì chủ nhân ngưỡng ngừng mà hơi hơi co rút lại, huyết khẩu vừa rồi bị mở rộng đến tận cùng có chút sưng đỏ, theo động tác co rút, mơ hồ có thể thấy được niêm mạc nộn hồng bên trong.

Rawson thở sâu, nhắm ngay cửa động kia dùng lực cắm vào.

“A.....”

Lăng Vũ dồn dập thở gấp, thân thể vừa rồi bị ôm qua một lần vô cùng mất cảm, chỗ đó rất nhanh liền tiếp nhận sự xâm nhập của Rawson. Bởi vì tư thế quỳ sấp, lúc này Rawson xâm nhập càng sâu hơn so với vừa rồi, tính khí đi vào hoàn toàn trong cơ thể, hai cái túi ở góc theo mỗi lần tiến vào hung hăng vỗ lên mông, truyền đến tiếng vang ba ba dâm dã....

“Ừm... Quá, quá sâu.... Rawson.... Dừng lại...”

Cảm giác nơi bí mật sâu trong thân thể bị đụng chạm khiến toàn thân Lăng Vũ đột nhiên co rút.

Vị trí xâm nhập ngay cả mình cũng không biết, bị nam nhân này liên tục va chạm, khoái cảm trong thân thể mãnh liệt đến cơ hồ muốn ngất đi, tựa như mãnh thú và nước lũ kích thích khiến đầu cậu trống rỗng từng đợt.

Động tác của Rawson nhiệt tình mà hung mãnh.

Mỗi một lần đâm vào đều cố ý cọ qua vị trí mất cảm ở sâu trong thân thể Lăng Vũ.... Lăng Vũ cơ hồ muốn sụp đổ, vị trí sâu trong thân thể ngay cả mình cũng không phát hiện ra bị người khác điên cuồng thăm dò, khiến cậu thậm chí có loại.... ảo giác khối thân thể này hoàn toàn không thuộc về mình.

“Lăng Vũ, tôi yêu em...” Theo động tác trên eo càng lúc càng nhanh, sáp nhập cũng càng ngày càng sâu, thanh âm trầm thấp của Rawson giống như mê hoặc vang lên bên tai. “Mở thân thể ra... Hoàn toàn tiếp nhận tôi, có được không?”

“.....” Đầu gối Lăng Vũ nhũn ra từng đợt, hai chân quỳ trên giường vẫn không ngừng run rẩy, hai tay hữu lực của Rawson gắt gao khống chế phần eo của cậu, khiến cậu căn bản không thể trốn thoát.

Lại một lần mạnh mẽ đâm vào, vị trí mất cảm rất khó chạm đến bị Rawson dùng lực xâm nhập, khoái cảm xa lạ mà cường liệt nhanh chóng lan tràn khắp cơ thể, tựa như roi da quất lên thần kinh, khiến thân thể Lăng Vũ nháy mắt co rút lại.

Cho đến lúc này, Lăng Vũ mới biết được, chiều sâu cực hạn Rawson có thể tiến vào rốt cuộc là gì....

Hắn cư nhiên muốn đánh dấu hoàn toàn....

Cảm nhận được tính khí của Rawson kẹt ngay ở cửa lối vào, thậm chí đang chậm rãi trưởng lớn, Lăng Vũ nhất thời khiếp sợ trừng lớn mắt, nắm chặt ra giường giấy dựa muốn trốn thoát. “Không, không được.... Rawson....”

Nhưng đến giờ phút này, cho dù Rawson muốn buông cậu ra, cũng không được nữa.

Kết Alpha sau khi trưởng lớn sẽ hoàn toàn gắn chặt ở lối vào, thân thể hai người chặt chẽ gắn kết không thể tách rời, trừ phi sau khi kết thúc bản tính chủ động rời khỏi, bằng không, không có bất cứ kẻ nào có thể tách bọn họ ra vào lúc này.

Rawson ôn nhu hôn thân thể cậu, đáng tiếc nụ hôn trấn an không thể khiến Lăng Vũ trầm tĩnh lại, cảm giác xa lạ bị mở ra trong thân thể khiến Lăng Vũ vẫn ở trạng thái khẩn trương căng thẳng.

Rawson liên tục hôn lên tấm lưng bóng loáng của cậu, cho đến khi kết trong cơ thể hoàn toàn trưởng lớn, lúc này mới thở sâu, dùng lực đưa đẩy phần eo –

“A a a –”

Tinh hoa nóng rực cơ hồ muốn làm bỏng người ta hoàn toàn bắn vào sâu trong thân thể, theo lượng lớn chất lỏng bắn vào, bụng Lăng Vũ thậm chí còn hơi hơi phồng lên. Cảm giác trong cơ thể tràn ngập tình địch, khiến cậu càng thêm xấu hổ và giận dữ.

Đánh dấu hoàn toàn....

Cậu cư nhiên lại bị Rawson, đánh dấu hoàn toàn.

Hết chương 86.

87. Quyển 4 - Chương 87: Đánh Dấu Hoàn Toàn

Quá trình đánh dấu hoàn toàn kéo dài thật lâu, kết của Rawson gắt gao kẹt ở lối vào bí ẩn sâu trong thân thể, từng cô tinh hoa nóng bỏng liên tục bắn vào, cơ thể Lăng Vũ rất nhanh liền tràn ngập chất lỏng có chứa chất dẫn dụ Alpha của Rawson, thể dịch của hai người một khắc kia đã đạt đến sự dung hợp hoàn mỹ, hai loại chất dẫn dụ tựa như khát vọng thật lâu điên cuồng giao hòa lẫn nhau.

Từ nay về sau, bọn họ sẽ hoàn toàn thuộc về nhau, chung thủy với nhau.... cho đến lúc chết.

Omega khi phát tình buộc phải bị Alpha đánh dấu, bằng không sẽ mất đi lý trí làm mình bị thương, Lăng Vũ hiểu rất rõ điều này, trong khoảnh khắc chủ động ngò vào lòng Rawson, cậu đã biết, mình tuyệt đối không thể trốn nổi vận mệnh bị đánh dấu lần nữa – nhưng đang ở trạng thái thần trí tỉnh táo hoàn toàn tiếp nhận Rawson, thật sự vẫn khiến Lăng Vũ cảm thấy rất không tự nhiên.

Con đường đặc biệt chặt chẽ và mẫn cảm sâu trong thân thể chỉ có thể mở ra trong kỳ phát tình, bị Rawson dùng lực xâm nhập, tạo nên khoái cảm ngập đầu khiến đại não cậu mất đi năng lực tự hồi.

Khoảnh khắc Rawson hình thành kết bắn vào, Lăng Vũ cũng bởi vì kích thích cực độ trong cơ thể mà phóng thích. Hai người đồng thời đạt tới cao trào, rốt cuộc kết thúc đánh dấu hoàn toàn....

Lăng Vũ ngửa cổ dồn dập thở gấp, có chút hoảng hốt nhìn vách tường trước mặt –

Lấy tư thế quỳ sấp mở ra hai chân, bị Rawson hung hăng xâm phạm từ phía sau, loại tư thế này vốn đã khiến Lăng Vũ thân là nam nhân cảm thấy vô cùng xấu hổ, huống chi đây còn là một tình cầu xa lạ, khoáng thạch kỳ dị trong sơn động giữa đêm khuya phát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, giống như từng đôi mắt đang nhìn bọn họ — loại liên tưởng quỷ dị này khiến cảm giác xấu hổ càng phóng đại lên gấp bội.

Chất lỏng nóng rực được bắn vào trong cơ thể khiến Lăng Vũ hơi hơi phát run, đầu gối nhũn ra cơ hồ không chống đỡ nổi sức nặng thân thể, Lăng Vũ hơi hơi nhíu mày một chút, không thoải mái động đậy phần eo bủn rủn, nhẹ giọng nói. “..... Đi ra ngoài.”

Sau khi kết thúc đánh dấu, kết của Rawson kẹt trong cơ thể cậu đã dần dần nhỏ lại, thấy Lăng Vũ không thoải mái vận vẹo phần eo, Rawson liền cúi thấp xuống, nhẹ nhàng hôn hôn lưng Lăng Vũ, hai tay đỡ eo cậu, chậm rãi lui ra ngoài.

Theo hần rời khỏi, một lượng lớn chất lỏng sền sệt màu trắng chảy ra từ tiểu huyết sung đỏ, dọc theo đùi trong trắng nõn nhỏ giọt xuống khăn trải giường, ra giường dưới thân Lăng Vũ cơ hồ ướt đầm trong nháy mắt, trong không khí nhất thời tràn ngập mùi xạ hương nồng đậm.

Rawson xoay người Lăng Vũ lại, ôm ngò trong lòng mình, cúi người hôn lên môi cậu.

Lăng Vũ đang há miệng hơi hơi thở dốc, dễ dàng để Rawson cạy khớp hàm chui vào trong miệng, nụ hôn thân mật này rõ ràng là đang trấn an cảm xúc đối phương, đầu lưỡi Rawson dùng động tác mềm nhẹ đảo qua niêm mạc mẫn cảm trong khoang miệng, săn sóc chú ý đến cảm thụ của Lăng Vũ, tay trái ôm eo Lăng Vũ, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve từ cổ cậu xuống dưới, một lần lại một lần ôn nhu vuốt qua lưng cậu, không ngại phiền lưu luyến vỗ về tấm lưng bóng loáng, mang đến từng đợt run rẩy tại mỗi nơi ngón tay đi qua.

“Ư....”

Rawson hôn môi rất ôn nhu, ngón tay đặt ở lưng cũng tựa như vuốt lông liên tục vỗ về an ủi cậu, loại phương thức này khiến tâm tình vốn rối rắm quần bách sau khi bị đánh dấu hoàn toàn của Lăng Vũ dần dần trở nên bình tĩnh.

Được sờ thực thoải mái, Lăng Vũ nhin không được neho mắt lại, lưỡi biếng tựa vào vai Rawson, nhẹ nhàng mà thở gấp.

Hơi thở hai người giao hòa một chỗ, tư thái bị ôm vào ngực như vậy có vẻ càng thân mật.

Dư vị sau cao trào rất lâu mới dần dần bình ổn, mùi xạ hương trong không khí cũng trở nên nhạt hơn.

Lăng Vũ rốt cuộc hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, mở to mắt nhìn về phía Rawson – giống như có thần giao cách cảm, đúng lúc này Rawson cũng vừa vặn cúi đầu nhìn cậu, ánh mắt hai người trực tiếp chạm nhau, đồng thời thấy được hình chiếu nho nhỏ của mình trong đồng tử của đối phương.

Loại cảm giác đối diện này thật kỳ diệu, trong nháy mắt hai tầm nhìn chạm nhau, một đạo phòng tuyến dưới đáy lòng tựa hồ đột nhiên bị đánh tan hoàn toàn, Lăng Vũ nhìn nam nhân đánh dấu mình, trong vài giây thoáng qua, cậu thậm chí còn nghĩ....

— Nếu Alpha kia là Rawson, kỳ phát tình bị đánh dấu, kỳ thật cũng không khó tiếp nhận như vậy.

Cảm giác phiền toái và sỉ nhục vốn có khi bị đánh dấu, bởi vì đối phương là Rawson, Lăng Vũ cư nhiên cũng không thấy thống khổ.

Cho dù trong lòng vẫn có chút không tự nhiên, nhưng không thể phủ nhận, dưới vuốt ve yêu thương của Rawson, thân thể cậu thật sự vô cùng thoải mái. Ngoại trừ tư thế quỳ sắp khiến cậu có chút xấu hổ, ngay cả quá trình đánh dấu hoàn toàn cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Mức độ dễ dàng tha thứ của mình đối với Rawson hình như càng ngày càng cao?

Lăng Vũ nhin không được ngẩng đầu, nhìn kỹ gương mặt Rawson, nam nhân này cá tính lạnh lùng mạnh mẽ, làm việc quyết đoán dứt khoát, năng lực hành động là số một, động tác hung ác đến cực điểm khi xâm nhập thân thể ban nãy thậm chí khiến Lăng Vũ cảm thấy eo mình sẽ bị hấn bẻ gãy, mỗi lần tiến lên lại tựa như một cơn gió bão quét qua, mang đến cho Lăng Vũ đau đớn và khoái cảm cực hạn....

Thế nhưng lúc này, đôi mắt đang chăm chú vào mình của hắn lại đặc biệt ôn nhu.

Đôi mắt đó nghiêm túc mà chuyên chú, phẳng phất như hắn đang nhìn trân bảo duy nhất trên đời.

Lăng Vũ bị ánh mắt chuyên chú kia nhìn đến da đầu run lên, không thoải mái dời tầm mắt.

Bọn họ quen biết nhau từ khi còn niên thiếu, Lăng Vũ vẫn nhớ rõ ngày gặp gỡ năm mười tám tuổi đó, cậu kéo vali hành lý đơn giản đến trường học báo danh, khoảnh khắc đẩy cửa kí túc xá ra, vừa liếc mắt liền nhìn thấy nam sinh Alpha thân hình cao lớn đó – trên người nam sinh mặc một chiếc áo sơ mi màu đen sạch sẽ đơn giản, hai chân thon dài được bao trong quần bò vừa vặn, để chân trần đi dép lê, đang đứng uống nước trước tủ lạnh.

Nam sinh kia có một đôi mắt nâu sáng ngời thâm thúy, tóc cắt ngắn, thoát nhìn rất có tinh thần, đường cong gương mặt lộ ra vẻ kiên cường lạnh nhạt, ngũ quan anh tuấn đến mức khiến người khác không thể dời mắt.

Hai người cùng trầm mặc một lát, Lăng Vũ bình tĩnh vươn tay, nói. “Chào cậu, tôi tên là Lăng Vũ, là tân sinh năm nhất của hệ chỉ huy khóa 570. Về sau chúng ta sẽ là bạn cùng kí túc xá, hi vọng trong ba năm học, chúng ta có thể ở chung vui vẻ.”

Nam sinh thần nhiên quét mắt nhìn cậu một chút, nói. “Chào cậu... Tên tôi là Rawson.”

Sau khi lễ phép chào hỏi, Lăng Vũ liền không để ý tới đối phương nữa, xoay người đi về phòng ngủ của mình. Khoảnh khắc qua sát bên người, bởi vì ảnh hưởng từ chất dẫn dụ của đối phương mà hơi nhú nhú mày.

— Đó là Alpha đầu tiên... cậu nhìn thấy từ nhỏ tới lớn.

Cuộc gặp gỡ ban đầu của bọn họ đơn giản bình thường đến không một tia gợn sóng, hai người chào hỏi nhau, sau đó gặp thoáng qua...

Lăng Vũ hoàn toàn không nghĩ đến, Rawson ở trong sinh mệnh cậu, cứ nhiên sẽ vẽ ra nhiều màu sắc đa dạng như vậy.

Bọn họ làm bạn học ba năm, làm chiến hữu rất nhiều năm.

Vốn dĩ là bạn bè tốt nhất, nhưng cậu lại trước sau hai lần bị Rawson đánh dấu hoàn toàn, thậm chí còn sinh ra Tiểu Viễn.

Nếu nói lần đầu tiên là vì tình huống khẩn cấp bất đắc dĩ, nhưng hôm nay, ngay lúc này, thần trí hai người đều rất tỉnh táo, Rawson thậm chí còn nói ra câu “Tôi yêu em”, sau khi bày tỏ lại hoàn toàn đánh dấu cậu một lần nữa, nếu vẫn dùng từ “chiến hữu” này để xác định quan hệ giữa hai người, rõ ràng quá mức miễn cưỡng.

— Sau này nên định nghĩa Rawson thế nào đây?

— Alpha của mình? Cha của Tiểu Viễn? Người đặc biệt và quan trọng nhất đối với mình?

— Định nghĩa như vậy.... hẳn là không có vấn đề gì đi?

Lăng Vũ nhú mày tự hỏi một phen, tư thế bị ôm ngồi trong lòng Rawson khiến cậu có chút quẫn bách, nhịn không được xê dịch thân thể về phía sau, không ngờ, theo hành động của cậu, tiểu huyết đột nhiên chảy ra một cổ chất lỏng màu trắng ấm áp, đó hiển nhiên là tinh dịch vừa rồi Rawson lưu lại trong cơ thể cậu.

Lăng Vũ. “.....”

Ở trước mặt Rawson mở chân ra, còn để đối phương thấy mặt sau chảy ra chất lỏng làm ướt khăn trải giường, có cái gì xấu hổ hơn cái này nữa sao?

Rawson thấy bộ dáng Lăng Vũ quẫn bách đến đỏ cả lỗ tai, nhịn không được mỉm cười một chút, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ mái tóc đen của cậu, thấp giọng nói. “Mấy thứ kia lưu lại trong thân thể, chắc sẽ không thoải mái, em cố nhịn một chút, chờ kỳ phát tình qua, tôi lại mang em đi tẩy rửa.”

Rawson tùy tiện quần một cái khăn tắm quanh eo xuống khỏi giường, đi đến cạnh bàn ăn, bưng qua một bàn trái cây màu xanh đậm, ngồi xuống giường nói. “Có đói bụng không? Ăn một chút đi?”

Nói xong liền bóc một quả ra, đưa đến bên môi Lăng Vũ.

Lăng Vũ cau mày, nhìn trái cây Rawson đưa đến bên miệng, trầm mặc thật lâu, mới mang gương mặt cứng ngắc há miệng ra.

Rawson lập tức dứt hoa quả đã bóc ra cho cậu.

Đôi môi đỏ hồng ăn trái cây màu xanh, thỉnh thoảng còn có nước quả giống như sữa lưu lại bên môi, quả thực là hình ảnh khiến người ta cực kỳ động tâm....

Dứt cho vị tướng quân Omega kiêu ngạo nhà mình ăn, đối với Rawson mà nói, quả thật là một loại thể nghiệm đặc biệt hạnh phúc.

Kỳ phát tình của Omega phải kéo dài ít nhất ba ngày.

Buổi tối hôm đó sau khi hoàn thành đánh dấu, bởi vì thể lực Lăng Vũ tiêu hao quá nhiều, rất nhanh liền mệt mỏi thiếp đi, thế nhưng, cậu chỉ ngủ trong chốc lát, cảm giác trống rỗng mãnh liệt sâu trong thân thể lại tựa như kiến cắn ừ ừ bò lên lưng, Lăng Vũ nôn nóng cuộn thân thể lên, lung tung cọ xát lên giường.

Lăng Vũ nghiêng người ngủ trên giường, bởi vì ra quá nhiều mồ hôi mà đá chăn ướt xuống đất, khát vọng mãnh liệt trong cơ thể khiến cậu ngứa ngáy khó nhịn, nhưng buồn ngủ và mệt nhọc lại làm cậu không muốn tỉnh lại.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên cảm giác mình được một người săn sóc ôm vào ngực từ phía sau, đôi hông bị tách ra, lồi vào ngứa ngáy khó nhịn bị tính khí thô to mà cứng rắn xâm nhập, cảm giác đau đớn

bén nhọn khi cơ thể bị hung hăng xuyên qua khiến Lăng Vũ đột nhiên tỉnh táo một lát, nhưng bởi vì buồn ngủ cực độ mà lại nhắm mắt lại.

Trong mộng cảnh mơ mơ màng màng, Lăng Vũ cảm thấy mình giống như con thuyền lênh đênh trên biển, chìm chìm nổi nổi dưới sự lôi kéo của Rawson, khoái cảm khiến người ta run rẩy từ lòng bàn chân lên trí óc, khiến cậu nhin không được há miệng dồn dập thở gấp.

“Ừm.... ừm ừ.... Rawson.... Chậm, chậm một chút.... ừ...”

Nghe Lăng Vũ đang mơ màng ngủ rên rĩ, đáy lòng Rawson khó nhin tựa như bị mèo cào. Trong thân thể Lăng Vũ vừa nóng vừa chặt, chôn phân thân ở bên trong, khoái cảm kịch liệt khi được niêm mạc tràng bích gắt gao bao bọc, khiến hô hấp của Rawson càng ngày càng nặng nề.

Không đành lòng đánh thức nam nhân đang mệt mỏi cực độ, nhưng kỳ phát tình lại không thể mặc kệ cậu, Rawson đành phải vươn tay ra ôm sát eo cậu, đặt nhẹ tay ở bụng của cậu, lấy tư thế nghiêng người nâng một chân của cậu, dùng lực xâm nhập.

“Ừm... ừ.... ừ...”

Trong cơn động rất nhanh liền truyền đến tiếng rên rĩ làm người ta phải mặt đỏ tim đập cú đầu.

Sáng sớm hôm sau, ánh sáng lại chiếu đến tinh cầu này.

Lăng Vũ rốt cuộc hoàn toàn tỉnh táo, lại xấu hổ phát hiện....

Rawson cư nhiên thật sự giống như trong mộng, ở trong cơ thể cậu liên tục đưa đẩy.

Trong khoảng thời gian Lăng Vũ mơ mơ màng màng ngủ, Rawson vẫn đang bám riết không tha an ủi cậu, vừa nghĩ đến chuyện này, Lăng Vũ liền xấu hổ đến toàn thân đều bùng lên màu đỏ —

Có lẽ là do bản năng đã bị đè nén quá lâu, lần phát tình này tựa hồ đặc biệt mãnh liệt, thân thể đói khát ngay cả nằm mơ cũng chờ mong được người ôm, quả thực khiến Lăng Vũ ngại ngùng đến xấu hổ cực kì.

Rawson phát hiện Omega của mình tỉnh lại, hung hăng tiến lên vài cái, qua loa phóng thích trong cơ thể cậu, lúc này mới lui ra, xoay thân thể Lăng Vũ lại, thấp giọng hỏi. “Có ổn không?”

Lăng Vũ. “.....”

Kỳ phát tình là một điều không may đối với Omega, đối với Alpha làm bạn cũng rất vất vả. Thời gian ba ngày ba đêm, hai người phải dây dưa cùng một chỗ, liên tục ôm, làm tình, quả thực còn mệt hơn so với đánh nhau.

Mới qua một ngày Lăng Vũ đã không muốn tiếp tục nữa, ngẫm đến hai ngày còn lại, Lăng Vũ liền cảm thấy trước mắt thật tối tăm.

Ngồi dậy khỏi giường, thở sâu, Lăng Vũ ra vẻ bình tĩnh nói. “Cậu cũng ăn chút gì đi, rồi nghỉ ngơi một lát.”

Tối qua cậu quá mệt mỏi nên ngủ, Rawson lại vẫn ra sức giúp cậu giải quyết dục vọng, so với Omega chỉ cần nằm hưởng thụ mà nói, Alpha phải vận động liên tục nhất định sẽ tiêu hao thể lực nhanh hơn.

Không nghĩ đến Lăng Vũ cư nhiên lại chủ động quan tâm mình, Rawson che giấu kích động và bất ngờ dưới đáy lòng, gật gật đầu xoay người đi đến cạnh bàn tìm đồ ăn, lại phát hiện, loại quả đại ngày hôm qua sắp ăn hết cư nhiên lại chất đầy cả bàn lớn.

Rawson mở miệng hỏi. “Hắc Long, là người hái về?”

Hắc Long đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, bình tĩnh nói. “Đúng vậy, chủ nhân.”

Mấy ngày nay hai vị chủ nhân không tiện hoạt động, là một đài cơ giáp cấp S có trí tuệ cao, giải quyết khó khăn của chủ nhân là chức trách của nó.

Hắc Long nghiêm trang nói. “Loại quả đại này còn rất nhiều bên hồ, hôm nay ta lại hái một ít về.”

Rawson vô cùng vừa lòng với cơ giáp trung thành và chu đáo của mình, gật gật đầu nói. “Vất vả rồi.”

Đồng tử màu vàng của Hắc Long lóe lên, lập tức xoay người bay ra ngoài, biến mất không còn bóng dáng.

Ba ngày kia, là ba ngày đặc biệt dài đối với Lăng Vũ.

Cậu và Rawson ở trong sơn động bí mật kia điên cuồng làm tình, bản năng tình dục của con người không bị đè nén hoàn toàn phóng thích, tựa như cả thế giới chỉ còn có hai người bọn họ.... Miệng lưỡi dây dưa, da thịt tương thiếp, thân mật khăng khít.

Không nhớ rõ đã đổi bao nhiêu tư thế, khăn trải giường bị vò thành một mảnh hỗn độn, bên trên dính đầy thể dịch của hai người, hương vị mồ hôi và tinh dịch hỗn độn tràn ngập trong không khí, hai loại mùi chất dẫn dụ Alpha và Omega dung hợp với nhau quanh quẩn bên thân, trong sơn động thỉnh thoảng vang lên tiếng rên rỉ ái muội, khoáng thạch dự trữ thiên nhiên trong sơn động yên tĩnh nhất thời cũng trở nên đậm mẽ.

Khi ba ngày phát tình rốt cuộc qua đi, hai người đều mệt như bị mất nước, ôm nhau trực tiếp ngã xuống giường.

Vừa nằm xuống liền ngủ suốt hai mươi bảy tiếng.

Khi Lăng Vũ tỉnh lại, phát hiện mình đang được nam nhân nhẹ nhàng ôm vào ngực, tay Rawson tự nhiên đặt trên thắt lưng cậu, đầu cậu thân mật gối lên trước ngực Rawson, hai người đắp một cái chăn, hai thân thể trần trụi kề sát trong ổ chăn....

Loại tư thế “dựa vào nhau” này, tựa hồ có vẻ đặc biệt ấm áp và thân mật.

Phảng phất như bọn họ trời sinh đã nên cùng một chỗ.

Rawson nằm bên cạnh mình, hai người gắt gao ôm nhau từ lúc ngủ đến khi tỉnh dậy... Không hiểu sao Lăng Vũ lại cảm thấy, chỗ trống nào đó dưới lòng, tựa hồ đột nhiên được nhồi đầy.

Hết chương 87.

88. Quyển 4 - Chương 88: Xác Cơ Giáp(1)

Hoàn cảnh ở thiên hà Khổng Tước khác rất nhiều so với thủ đô, thời điểm ánh sáng chiếu vào sơn động đã là 4h chiều.

Rawson thấy nam nhân trong lòng tỉnh lại, liền mỉm cười một chút, cúi người nhẹ nhàng hôn hôn trán cậu, thấp giọng nói. “Chào buổi sáng.”

Lăng Vũ trầm mặc thật lâu, mới xấu hổ đáp lại. “..... Chào.”

Rawson mỉm cười nói. “Tối qua ngủ có ngon không? Nếu vẫn mệt thì nằm xuống một lúc nữa đi?”

Rawson cúi đầu, trong thanh âm lộ ra một tia khàn khàn, nghe vào tai đặc biệt gợi cảm – Lăng Vũ nhìn không được nhớ tới ba ngày kỳ phát tình vừa rồi, khi Rawson ôm cậu hưng hăng xuyên qua, rất nhiều lần đều dùng loại thanh âm khàn khàn trầm thấp này nói ở bên tai....

Tôi yêu em, tôi yêu em....

Âm sắc của hắn vốn thiên về trầm ổn, rất có mị lực nam tính của Alpha, mỗi khi nghiêm túc nhìn chăm chú vào đối phương, thấp giọng nói “tôi yêu em”, liền có vẻ đặc biệt thâm tình.

Cho dù đã bình yên vượt qua kỳ phát tình ba ngày, nhưng những hình ảnh mê loạn trong ba ngày này lại khắc thật sâu trong đầu Lăng Vũ, bao gồm việc Rawson dùng các loại tư thế xấu hổ ôm cậu, giữ lấy cậu, bao gồm cả việc cậu ở dưới thân Rawson lăn qua lăn lại, liên tục rên rỉ như thế nào...

Cho nên hiện giờ Lăng Vũ thấy Rawson, trong lòng sẽ cực kỳ không tự nhiên.

Lăng Vũ vượt qua kỳ phát tình thể lực dư thừa, thần thanh khí sảng, thân thể được trấn an cũng cực kỳ thỏa mãn, bỏ qua rung động trong nháy mắt khi bị Rawson hôn lên trán, Lăng Vũ quay đầu đi chỗ khác, vừa mặc quần áo, vừa ra vẻ bình thản nói. “Tôi ngủ rất tốt, thể lực cũng khôi phục rồi, ba ngày này.... Cảm ơn cậu chăm sóc tôi.”

Lăng Vũ đứng dậy nhặt một chiếc áo tắm phủ lên người, vừa muốn xoay người đi rửa mặt, lại đột nhiên bị Rawson kéo vào lòng.

“.... Cậu làm gì?”

Lăng Vũ kinh ngạc quay đầu, bị Rawson cúi người chuẩn xác hôn lên lỗ tai.

Trong quá trình làm tình suốt ba ngày này, Rawson đã sớm phát hiện vành tai là bộ vị mẫn cảm của Lăng Vũ, ngâm vành tai mẫn cảm vào miệng dùng răng nanh cạo xát, sống lưng Lăng Vũ quả nhiên lập tức cứng đờ.

Rawson khẽ cười cười, dán vào lỗ tai cậu, thấp giọng nói. “Em vừa nói... cảm ơn tôi chăm sóc em? Nói chuyện với Alpha của mình, cần thiết phải khách khí thế nào? Kỳ phát tình qua rồi, em lại muốn tiếp tục phân rõ ranh giới với tôi sao?”

Lăng Vũ xấu hổ trở nên trầm mặc, một lát sau, mới cứng ngắc mặt mày nói. “Tôi.... không phải có ý muốn phân rõ ranh giới với cậu.”

Bàn tay đặt trên eo cậu của Rawson hơi hơi dùng lực, ôm cả người cậu vào lòng. “Vậy sao còn nói cảm ơn? Khách khí xa cách như vậy làm gì?”

Lăng Vũ. “.....”

Thân là tướng quân, cậu chưa từng bị người khác lấy tư thái kẻ yếu “chăm sóc” qua, cho dù là trước đây, cô nhi không cha không mẹ cũng đã sớm học được cách tự lập, anh trai Lăng Phong thân thể không tốt, lúc trước khi Lăng Phong sinh bệnh, cũng là người em này chăm sóc cho anh.

Thế nhưng, trong ba ngày phát tình này, đối với omega thể lực bị giảm sút nghiêm trọng, là ba ngày rất cần người khác “chăm sóc”.

Đây là bản năng sinh lý mà cá tính có mạnh mẽ thế nào cũng không thể thay đổi được.

— Không thể không nói, ba ngày vừa qua, Rawson chăm sóc cậu rất tốt – cẩn thận, săn sóc, ôn nhu, không chỉ để ý đến cảm thụ của cậu, mỗi lần tiến vào cũng làm đủ tiền hí, thỏa mãn lẫn nhau đồng thời không hề làm cậu bị thương chút nào.

— Nếu về sau lại gặp kỳ phát tình lần nữa, thì đem mình giao cho Rawson, tạm thời ỷ lại một chút vào Alpha của mình?

— Có lẽ cũng không khó tiếp nhận như trong tưởng tượng?

Lăng Vũ nghĩ đến đây, liền nhẹ nhàng gật gật đầu, nói. “..... Sau này nói tiếp, tôi muốn đi tắm trước đã.”

Khóe môi Rawson hơi hơi giương lên. “Cùng đi đi.”

Đến lúc này, Lăng Vũ cũng không có cách nào phản đối, đành phải để Hắc Long chở hai vị chủ nhân đến bên hồ tắm rửa.

Hắc Long tận tụy đảm đương phương tiện chuyên chở cho hai vị chủ nhân.

Lăng Vũ ngồi trên ghế điều khiển phụ, nhìn lên màn hình trước mặt, liền thấy số liệu biểu thị năng lượng dự trữ bên dưới góc phải màn hình điều khiển là 30%.

Mấy ngày nay tuy rằng Hắc Long vẫn cố gắng hấp thụ ánh sáng và chuyển hóa đá năng lượng thành năng lượng của mình, nhưng nó phải thay hai vị chủ nhân tìm kiếm thức ăn khắp nơi trong rừng rậm, tới tới lui lui mỗi ngày phải dùng đến rất nhiều năng lượng.... Cho nên, năng lượng dự trữ bên trong Hắc Long vẫn dao động quanh mức 30%, căn bản không thể lưu trữ được nhiều hơn.

Lăng Vũ nhìn đường chỉ thị năng lượng màu đỏ, nhẹ nhàng nhú nhú mảy, nói. “Năng lượng dự trữ mỗi ngày của Hắc Long chỉ có thể miễn cưỡng duy trì lượng tiêu hao hàng ngày của nó, tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng có lúc dùng hết... Chúng ta phải nhanh chóng tìm biện pháp khác mới được.”

Rawson gật gù đầu. “Đợi lát nữa chúng ta mang Hắc Long đến những khu vực khác trên tinh cầu này xem sao, tinh cầu này không thể đều là rừng rậm, loại sơn động như chúng ta tìm thấy, cũng không thể chỉ có một....”

Rawson hơi hơi dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Lăng Vũ, thấp giọng nói. “Tôi mất tích lâu như vậy, quân đoàn Vinh Quang nhất định sẽ phái người đến tìm kiếm và nghĩ cách cứu viện. Em đừng lo lắng, cuối cùng sẽ có biện pháp thôi.”

Lăng Vũ nhìn cảnh rừng nhanh chóng lướt qua trên màn hình toàn tức 3D trước mặt, trầm mặc không nói.

Đáy lòng cậu luôn có chút bất an, luôn cảm thấy lần này cậu và Rawson gặp chuyện không may ngoài ý muốn có thể sẽ gây nên hậu quả rất nghiêm trọng, vạn nhất phản đồ ở Quân bộ chui vào chỗ trống này, bên cạnh bệ hạ căn bản không có người nào có thể tin cậy, chẳng phải là....

Rawson dường như nhìn thấu suy nghĩ của cậu, nhẹ nhàng ôm bả vai Lăng Vũ, nói. “Mấy vị thượng tướng Quân bộ kia, đều là những người rất cẩn thận, cho dù phản đồ mà các em suy đoán là ai, trước khi nắm chắc hoàn toàn, tôi tin gã sẽ không dễ dàng động thủ.” Rawson dừng một chút, nhú mảy nói. “Hiện tại phiền toái nhất là, nơi này căn bản không có tín hiệu thông tin, tôi muốn liên hệ với Drew nhưng đều không kết nối được.... Chờ Hắc Long tồn trữ thêm một ít năng lượng, tôi lại điều khiển nó ra ngoài thiên hà Khổng Tước, xem xem có thể lưu lại một chút manh mối, để người của quân đoàn Vinh Quang đến tìm chúng ta hay không.”

Lăng Vũ nói. “Tôi đi cùng với cậu.”

Rawson đối diện với đôi mắt nghiêm túc của cậu, nhin không được mỉm cười. “Đương nhiên. Tinh cầu này kỳ quái như vậy, chúng ta tốt nhất nên hành động cùng nhau, thuận tiện phối hợp với nhau.”

Nếu là trước đây, Rawson nói như vậy, Lăng Vũ tuyệt đối sẽ không nghĩ nhiều. Thế nhưng lúc này, nam nhân dùng ánh mắt ôn hòa nhìn cậu, nói “hành động cùng nhau, phối hợp với nhau”, đáy lòng Lăng Vũ lại hiện lên một loại.... cảm giác ấm áp kì quái.

Thật giống như, có đối phương ở bên cạnh, khó khăn gì cũng không làm khó được bọn họ.

Hắc Long rất nhanh liền đến cạnh hồ nước, hai người ra khỏi khoang điều khiển, Lăng Vũ liền cởi áo tắm đi vào trong nước.

Rawson cũng cùng đi vào, Lăng Vũ nhận thấy Rawson tới gần, sống lưng hơi hơi cứng ngắc, cho đến khi tay hấn dán lên thân trên đặt vào phần eo đau nhức nhẹ nhàng mất xa, rốt cuộc mới chậm rãi thả lỏng tâm tình, tựa vào lòng Rawson.

Được Alpha của mình mát xa phần eo đau nhức vì các loại vấn đề tư thế cơ thể, Lăng Vũ đột nhiên cảm thấy.... loại cảm giác này cũng không tệ lắm.

Một lượng lớn tinh dịch lưu lại trong cơ thể, đã có chút dính vào tràng bách, Lăng Vũ cũng không thể không biết xấu hổ tự mình tẩy rửa mặt sau, nếu Rawson nguyện ý phục vụ, cậu liền làm bộ không có gì nhắm mắt lại, dứt khoát giao hết thân cho Rawson.

Rawson thực hưởng thụ quá trình tắm rửa cho Lăng Vũ, khó có dịp có thể chăm sóc cậu, tất nhiên muốn chăm sóc cho đủ.

Cùng lúc đó, mẫu hạm quân đoàn Trường Xà, bên trong phòng chỉ huy.

Drew nhìn hình chiếu mô phỏng khung cảnh vũ trụ trong màn hình 3D, mảy càng nhú càng chặt.

Trùng động vũ trụ Isville vào nửa tháng trước đã phát sinh một lần chấn động không gian, khiến cho toàn bộ phi thuyền, quân hạm và cơ giáp vào trong đó đều bị tiêu diệt thành mảnh vụn, lúc này, tuy rằng trùng động đã khôi phục sau chấn động, nhưng con đường trong trùng động vẫn phức tạp như mê cung, các loại

mảnh vỡ và xác máy móc lại càng nhiều đến không đếm xuể, Drew dẫn dắt quân đoàn Trường Xà tìm kiếm ở dọc đường, lại trước sau không có bất cứ thu hoạch gì.

Mất thấy sắp tìm đến gần khu vực trực thuộc liên bang, tiếp tục đi tới sẽ vô cùng nguy hiểm, Drew không thể không hạ lệnh trở về.

Đúng lúc này, một quân hàm trinh sát mini phía trước đột nhiên gửi đến tin tức. “Tướng quân, đây là quân hàm trinh sát D-1, ở phía trước không xa phát hiện rất nhiều xác cơ giáp màu đen, kết quả kiểm tra bước đầu cho thấy, chất liệu kim loại cùng loại với cơ giáp Hắc Long của nguyên soái!”

Tim Drew đột nhiên nảy lên, lập tức trầm giọng nói. “Lập tức truyền hình ảnh qua đây!”

Vài giây sau, hình chiếu trong màn hình trước mặt, hiển thị rõ ràng khu vực mà quân hàm trinh sát theo dõi được –

Chỉ thấy rất nhiều mảnh vỡ cơ giáp lớn màu đen thuần lơ lửng giữa trùng động vũ trụ, bị khí lưu trong trùng động lôi kéo chìm chìm nổi nổi. Trên mảnh kim loại vốn sáng bóng sạch sẽ đã sớm dính đầy cát bụi vũ trụ, ngay cả đồng tử màu vàng lẫn trong vô số mảnh vỡ cơ giáp màu đen hỗn loạn, cũng bởi vì dầu mỡ trí năng bị chặt đứt mà trở nên ảm đạm không ánh sáng.

Drew. “.....”

Đó quả thật là Hắc Long....

Cơ hồ là ngay cái nhìn đầu tiên Drew đã nhận ra những mảnh vỡ kim loại kia.

Hắc Long là cơ giáp cấp S cho chính tay Aston lão tiên sinh cha y chế tạo, chất liệu kim loại khác với những cơ giáp bình thường, Drew đã tận mắt nhìn thấy vô số lần, ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Cặp đồng tử màu vàng xinh đẹp kia, cũng là dấu hiệu của cơ giáp Hắc Long mà mọi người trong đế quốc đều biết.

Y còn nhớ năm đó khi Rawson khởi động Hắc Long, đồng tử màu vàng của cơ giáp kia lấp lánh quang mang chói mắt biết bao....

Thế nhưng giờ phút này, đôi mắt kia lại bị cắt rời, lơ lửng trong vũ trụ, mất đi ánh sáng vốn có, thân thể cơ giáp cũng bị sức mạnh của chấn động không gian cắt thành từng khối....

Hốc mắt Drew đột nhiên nóng lên.

Hắc Long bị hủy....

Thân thể cơ giáp bị cắt thành như vậy, hiển nhiên, dầu mỡ trí năng đã sớm không còn tồn tại, tinh thần của cơ giáp cấp S và chủ nhân gắn kết với nhau, dưới uy lực khổng lồ của chấn động không gian, Hắc Long bị phá hủy đến mức này, có thể thấy, chủ nhân điều khiển nó.... Rawson sớm đã....

Drew kinh ngạc nhìn hình chiếu trên màn hình trước mặt, y thậm chí không thể tin được – Rawson, người bạn đã quen biết nhiều năm như vậy, cứ như thế mà chết trong đồng phế tích hoang vu này.

Nhìn mảnh vỡ của cơ giáp màu đen trong màn hình, ngực truyền đến từng cơn đau nhức, khiến Drew nhất thời nói không nên lời.

Trầm mặc thật lâu, Drew mới thở sâu, thấp giọng ra lệnh. “Đem những mảnh vỡ cơ giáp kia, mang về hết.”

Mảnh vỡ cơ giáp được binh lính sắp xếp lại vận chuyển về, thả đầy một kho hàng.

Chờ đến khi quân đoàn Trường Xà trở lại tinh cầu Namics, đã là đêm khuya, Drew xoa xoa huyệt thái dương nhức quay về địa điểm dừng chân tạm thời của quân đoàn Trường Xà, chuẩn bị điều chỉnh lại cảm xúc một chút rồi báo cáo kết quả với Quân bộ.

Liên tục tìm kiếm nửa tháng không có kết quả, kỳ thật đáy lòng y đã sớm có dự cảm không lành, thế nhưng khi tận mắt nhìn thấy mảnh vỡ cơ giáp, Drew vẫn không thể thần nhiên tiếp nhận được – y và Rawson cùng ăn cùng ở trong một ký túc xá suốt ba năm, xem như là bạn tốt đã kết giao từ thời niên thiếu đơn

thuần nhất, khi còn học đại học y và Rawson thường cùng nhau đi đến trung tâm cơ giáp luyện tập, lúc này, Rawson cư nhiên lại táng sinh trong những mảnh phế tích kia....

Drew một mình đứng trong phòng chỉ huy, hồi tưởng lại những ký ức kia, chỉ thấy trái tim đau đớn từng cơn.

Y sờ lên chiếc huy hiệu có khắc đồ dạng hình rắn trước ngực – đó là dấu hiệu của quân đoàn Trường Xà bọn họ, từng là vinh quang và kiêu hãnh của y.

Thế nhưng, quân đoàn Trường Xà chỉ phụ trách các loại diễn luyện cơ giáp và công tác phòng hộ tại thiên hà Cepheus, hầu hết thời gian đều ở khu vực an toàn, rất ít khi ra tiền tuyến giao chiến với liên bang, Drew đã nhiều lần đệ trình xin làm quân viện trợ với Quân bộ nhưng đều bị bác bỏ, là người bạn có quan hệ cá nhân tốt nhất với Rawson, nhưng khi Rawson gặp chuyện không may y lại không thể giúp được gì, chỉ có thể mang theo thi thể Hắc Long trở lại thủ đô, báo cáo kết quả với Quân bộ....

— Này con mẹ nó là cái loại chiến hữu kiểu gì?

Drew hung hăng siết chặt nắm tay, dùng sức đâm một quyền vào vách tường!

Vách tường trong phòng chỉ huy cực kỳ cứng rắn vững chắc, y nện một quyền này qua, trên mu bàn tay nhất thời hiện lên một mảng máu đọng lớn.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng chỉ huy đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, trên màn hình đồng thời xuất hiện một hàng tin tức – trung tá Mike ở đội cận vệ có phát hiện ngoài ý muốn, khẩn cấp xin được tiếp kiến tướng quân.

Drew nhìn hình ảnh phát trên màn hình, vị sĩ quan trẻ tuổi đứng trước cửa kia có dáng người gầy gò, khuôn mặt được che dưới mũ căn bản không thấy rõ lắm, nhưng chẳng hiểu sao, Drew lại cảm thấy thân ảnh của người nọ rất quen thuộc...

Có chút nghi hoặc nhú nhú dậy, Drew mở cửa phòng chỉ huy để người đó đi vào, sau một lát, sĩ quan trẻ tuổi dáng người gầy gò thông qua kiểm tra an ninh đi vào phòng chỉ huy, đưa tay khóa cửa, cung kính hành quân lễ với Drew. “Tướng quân.”

Người nọ rót cuộc ngừng đầu lên, ngũ quan dưới mũ quân trang nghiêm chỉnh bình thường, là bộ dáng trung tá Mike ở đội cận vệ trong trí nhớ của Drew, một đôi con ngươi màu nâu trong veo sâu không thấy đáy, khoanh khắc chạm phải tầm mắt kia, lại quen thuộc đến độ khiến người ta kinh hãi....

“Cậu....” Drew khiếp sợ nhìn hấn. “Cậu không phải Mike?! Cậu là?”

Sĩ quan kia khẽ cười cười kéo mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra một gương mặt thanh tú tuấn mỹ.

Ánh mắt hấn thản nhiên quét qua Drew, nói. “Omega của mình ở bên cạnh suốt nửa tháng, anh cư nhiên lại không hề phát hiện, tướng quân Drew, nên khen ngợi anh rất chuyên chú vào quân vụ, hay là nên mắng anh quá mức trì độn đây?”

Drew trợn mắt há hốc mồm. “..... Be, Be..... Berg?”

Berg gật gật đầu, nhìn bộ dáng khiếp sợ trờng lớn hai mắt của Drew, cảm thấy hơi buồn cười, đồng thời còn có chút tức giận cái bộ óc trì độn của nam nhân thành thật này, ánh mắt di chuyển xuống dưới, phát hiện mu bàn tay y sưng lên rõ rệt, phía trên còn có một mảng tụ máu..... Berg lại nhin không được cảm thấy đau lòng.

Đủ loại cảm xúc phức tạp xen lẫn một chỗ, cuối cùng Berg chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, ngừng đầu nhìn Alpha của mình, nhẹ giọng nói từng câu từng chữ. “Drew, anh đừng vội đau buồn, Rawson còn chưa chết, đài cơ giáp kia... cũng không phải Hắc Long.”

Hết chương 88.

89. Quyển 4 - Chương 89: Xác Cơ Giáp(2)

— Rawson còn chưa chết, đài cơ giáp kia... cũng không phải Hắc Long.

Nghe Berg nói ra những lời này, Drew căn bản không thể tin nổi. Y và Rawson quen biết nhiều năm như vậy, Hắc Long lại là cơ giáp cấp S do cha Aston tự tay tạo ra, y đã thấy đài cơ giáp kia vô số lần, thậm chí chính mắt chứng kiến quá trình nó sinh ra, y không thể nhận nhầm.

Cho dù trong trùng động vũ trụ chỉ còn lại những mảnh vỡ cơ giáp, nhưng chất liệu kia, còn có đồng tử màu vàng đặc biệt, sao có thể không phải Hắc Long?

Drew nhú mày hỏi. “Sao em lại xác định đài cơ giáp kia không phải Hắc Long?”

Berg trầm mặc một lát, ngẩng đầu nhìn Drew, nói. “Đương nhiên em có thể xác định, bởi vì... đài cơ giáp kia, là thể phục chế em dựa theo bản vẽ thiết kế của Hắc Long, tự tay chế tạo.”

Drew. “.....”

Khiếp sợ trong lòng Drew, hoàn toàn không thua gì lúc trước khi biết Berg là thủ lĩnh của Mạch nước ngầm.

Berg tiếp tục dùng vẻ mặt bình tĩnh nói. “Có phải anh rất nghi ngờ, sao em lại muốn làm thể phục chế kia đúng không?”

Thấy Drew không nói lời nào, Berg liền mỉm cười nói. “Vì giúp Lăng Vũ rời khỏi thủ đô, em đã lấy thể phục chế trí năng của Hắc Long từ hiệp hội cơ giáp, dựa theo bản vẽ thiết kế gốc chế tạo một đài cơ giáp có độ tương tự cực cao với bản thể Hắc Long.... Mà sở dĩ em giúp Lăng Vũ, không chỉ vì cậu ấy là thành viên Mạch nước ngầm, mà còn vì... cậu ấy có thể làm được rất nhiều việc em không làm được, em thường thức cậu ấy, hơn nữa còn bội phục cậu ấy, em không muốn nhìn thấy sinh mệnh của cậu ấy bị phá hủy hoàn toàn.”

Tựa hồ nhớ lại chuyện cũ năm đó, biểu tình trên mặt Berg có chút mất mát. “Trước khi kết hôn với anh, em và Lăng Vũ đã quen biết nhau, em gia nhập Mạch nước ngầm cũng có liên quan đến cậu ấy. Từ nhỏ đến lớn, giấc mộng lớn nhất của em là có thể tự mình chế tạo một đài cơ giáp cấp S, nhưng em là Omega, trong quan niệm của rất nhiều người, giá trị tồn tại lớn nhất của Omega, chính là kế thừa huyết thống tinh thuần, và khả năng sinh sản tốt....”

Berg tự giấu cười một chút. “Mơ ước thì tính là gì? Ai sẽ quan tâm đến một Omega có ước mơ hay không? Cho dù là anh, Drew, anh cũng chưa từng quan tâm, điều em muốn nhất là gì.”

Drew đột nhiên trở nên trầm mặc.

Bởi vì y phát hiện, y cứ nhiên không thể đáp lại được gì.

Kết hôn với Berg nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới, khi còn niên thiếu Berg lại có nhiều ước mơ và nguyện vọng tốt đẹp như vậy, hẳn muốn làm một chuyên gia chế tạo cơ giáp, hẳn muốn tự mình chế tạo và điều khiển một đài cơ giáp cấp S....

Thế nhưng, bởi vì hắn là Omega, nên tài năng của hắn không ngừng bị mai một, giấc mơ của hắn cuối cùng lại trở thành hy vọng xa vời...

Mười tám tuổi năm ấy, ngay từ ánh mắt đầu tiên Drew nhìn thấy Berg trong vương cung đã lập tức thích vị vương tử có khí chất độc đáo này, sau đó, Drew nhanh chóng đi theo các trưởng bối của gia tộc Birch tới cầu hôn với bộ hạ, trong thời gian một tháng ngắn ngủi, hôn lễ long trọng giữa vương thất và gia tộc Birch đã được tổ chức ở thủ đô.

Hôn lễ ngày đó có rất nhiều thân bằng hảo hữu đến chúc mừng, đặc biệt náo nhiệt, Berg ngồi trên xe huyền phù chuyên dụng của vương thất đi ra từ vương cung, bay một vòng xung quanh thành phố trung tâm của thủ đô, cuối cùng dừng lại trước cửa nhà của gia tộc Birch.

Drew vĩnh viễn cũng không thể quên, đêm tân hôn ngày đó, khi y mang tâm tình đầy hưng phấn và vui sướng trở lại tân phòng bố trí cho hai người, liền nhìn thấy một hình ảnh – Berg ngồi bên giường vừa tắm rửa xong, mái tóc đen còn không ngừng nhỏ nước, cúi đầu nhìn chằm chằm sàn nhà trước mặt, biểu tình

trên mặt có loại bi thương không nói nên lời – phảng phất như điều hắc sấp đối mặt không phải đêm tân hôn động phòng hoa chúc đang chờ mong của vợ chồng, mà là một hình phạt thống khổ đến cực điểm.

Người ngồi trên giường mang sắc mặt tái nhợt và ánh mắt hơi hơi phiếm hồng, tựa như lưỡi dao sắc bén trực tiếp đâm vào tim Drew.

Cho đến khoảnh khắc ấy, y mới biết được, Berg, thật ra không muốn gả cho y.

Có điều gì làm người ta khổ sở hơn thế? Cực kỳ vui vẻ tiến bước tân khách trở lại tân phòng, lại phát hiện người mà mình hao hết tâm tư lấy về nhà, căn bản không muốn kết hôn với y.

Tuy rằng sau này hai người đều nhanh chóng che giấu cảm xúc, bởi vì sau hôn lễ chính là tuần trăng mật – cũng chính là kỳ phát tình của Omega, Drew không thể không hoàn thành đánh dấu với Berg, thế nhưng, trong ba ngày đánh dấu kia, Drew vẫn có thể cảm giác được khát vọng trên thân thể và kháng cự mãnh liệt trong tâm lý của Berg.... Loại kháng cự không tiếng động này, tựa như dây leo vô hình gắt gao quấn quanh trái tim, siết cho Drew cơ hồ không thở nổi.

Y rốt cuộc có được Berg, thế nhưng, y lại chưa từng thực sự hiểu Berg, thậm chí không thể tiến vào trái tim của nam nhân này.

Nếu nói trái tim không lạnh giá, thì chỉ là lừa gạt chính mình.

Đến bây giờ, Drew thậm chí còn cảm thấy, hai người đồng giường cộng chằm hai mươi năm, cứ nhiên còn xa lạ hơn người qua đường chỉ gặp thoáng qua.

Đối diện với đôi mắt bình tĩnh của Berg, thật lâu sau, Drew mới dời tầm mắt khỏi khuôn mặt Berg, thấp giọng nói. “Thủ lĩnh thứ hai của Mạch nước ngầm, lén lút chế tạo thể phục chế của Hắc Long, giúp Lăng Vũ trốn khỏi thủ đô.... Berg, rốt cuộc em còn bao nhiêu chuyện gạt anh nữa?”

Ngữ khí của Drew mỗi một nói không nên lời, tựa như khí lực toàn thân đều bị rút đi.

Berg trầm mặc một lát, mới nhẹ giọng nói. “Anh hẳn rất rõ ràng, tình cảnh của hoàng thất mấy năm gần đây bất tiện và nguy hiểm bao nhiêu... Lúc trước vương huynh để em kết hôn với anh, thật ra là muốn mượn sức của gia tộc Birch, hôn nhân giữa em và anh vốn dĩ là một cuộc hôn nhân chính trị... Trước khi em kết hôn với anh cũng đã tiếp nhận Mạch nước ngầm, em giúp Lăng Vũ, chuyện này cũng có sự tham dự của vương huynh...”

“Hóa ra là vậy....” Drew siết thật chặt nắm tay, “Kết hôn với anh, tiếp nhận Mạch nước ngầm, giúp Lăng Vũ.... Tất cả đều là vương huynh của em an bài.... Hai mươi năm, Berg, em vẫn luôn lợi dụng thân phận tướng quân của anh để làm lá chắn cho em, lúc trước đến hiệp hội cơ giáp xem thể phục chế trí năng của Hắc Long, cũng là vì em nói muốn nghiên cứu cơ giáp mới, anh mới mang em đến xem....”

Drew cúi đầu, sắc mặt hơi hơi vặn vẹo vì thống khổ —

Y yêu người này như vậy, mà tâm của người này trước sau vẫn luôn bình tĩnh và lạnh lùng như thế, thủy chung không có vị trí của y.

Năm đó, sau khi Berg sinh hạ Brian thân thể suy yếu, Drew đau lòng đến mức mấy ngày liên tục đều không ngủ, từ đó về sau, y không bao giờ muốn để Berg sinh con nữa, cho dù y rất khát vọng có một đứa con gái, hoặc là thêm nhiều con trai cũng được, nhưng so với sức khỏe của Berg, tất cả những thứ khác đều có thể bỏ qua....

Berg là Omega huyết thống thuần khiết như vậy, lại chỉ sinh độc nhất một đứa con trai, điều này tuyệt đối chỉ có một ở đế quốc.

Y yêu Berg, từ ngày đầu gặp mặt năm đó, y đã không thể kim lòng mà yêu vị vương tử khí chất độc đáo này, y thậm chí còn đặt Berg ở vị trí quan trọng nhất dưới đáy lòng, trở thành chí bảo trong sinh mệnh của mình, y không nỡ để Berg phải chịu một chút khổ cực nào....

Thế nhưng, Berg trả lại cho y cái gì?

Là một câu đơn giản “hôn nhân chính trị”.

Vương tử kiều ngạo này, sở dĩ lựa chọn y, hơn nữa còn an tâm ở bên cạnh y nhiều năm như vậy, chỉ đơn giản vì một lý do – Drew Birch, người có năng lực mạnh mẽ nhất trong thế hệ này của gia tộc Birch, người có khả năng trở thành quân đoàn trưởng quân đoàn Trường Xà nhất. Chỉ cần y thành tướng quân, y có thể giúp bệ hạ, giúp hoàng thất, cho nên năm đó Berg mới nghe theo lời của bệ hạ Trand kết hôn với y....

Chưa khi nào giống như khoảnh khắc kia, Drew cảm thấy thống khổ đến tuyệt vọng.

Phảng phất như bản thân dùng hai tay nâng trái tim đến trước mặt Berg, lại bị Berg ném xuống đất, hung hăng đập thành bùn nhão.

Drew thở sâu, dùng lực siết chặt ngón tay, thấp giọng nói. “Anh có thể bỏ qua việc em là thủ lĩnh thứ hai của Mạch nước ngầm, giả vờ không biết em gạt hiệp hội cơ giáp lên lút chế tạo phục chế của Hắc Long, việc em hỗ trợ Lăng Vũ đào tẩu anh cũng có thể làm như chưa từng nghe thấy....”

Nói tới đây, nam nhân luôn luôn trầm ổn, thanh âm tự nhiên có chút nghẹn ngào. “..... Em đi đi, Berg.... Anh.... không thể tiếp tục làm như không có chuyện gì mà đối diện với em.”

Berg giật mình. “Anh là muốn.... chia tay với em sao?”

Drew xoay người đi không nói lời nào.

Loại ngăn cách nảy sinh này khiến hắn cực kỳ khó chịu.

“..... Nghe em nói xong có được không?” Berg nhẹ nhàng cầm tay Drew, “Tuy rằng lúc trước lý do kết hôn với anh là vì đám cưới chính trị, trong suốt mấy năm đầu, em quả thực cũng không có cảm tình gì với anh, thế nhưng sau này.... sau này em đã yêu anh, anh không biết sao?”

Drew kinh ngạc quay đầu lại hỏi. “Em nói cái gì?”

Lỗ tai Berg hơi hơi đỏ lên, biểu tình trên mặt lại đặc biệt nghiêm túc, kiễng chân đến gần bên tai Drew, nhẹ nhàng cắn một phát lên lỗ tai y. “Lần trước không phải đã nói rồi sao, nhanh như vậy đã không nhớ rõ.... Em yêu anh.”

Động tác này khiến Drew lập tức nhớ lại.

Không sai, lần trước khi y phát hiện Berg là thủ lĩnh thứ hai của Mạch nước ngầm, Berg quả thật đã nói “Em yêu anh”, còn nằm trên giường nói “tùy anh xử phạt”, mấy ngày “xử phạt” Berg đó, không thể nghĩ ngờ là khoảng thời gian ngọt ngào khiến Drew cả đời khó quên, chỉ là lúc ấy tình huống đặc thù, Drew còn tưởng Berg nói như vậy là kế hoãn binh, không nghĩ tới hắn tự nhiên lại nghiêm túc...

Cảm nhận được đôi môi ấm áp chạm vào lỗ tai, nhớ tới những ngày Berg ôn nhu và dịu dàng kia, sống lưng Drew đột nhiên cứng đờ, không thể tin nhìn Berg. “Em, em vừa nói gì?”

“..... Còn muốn nhắc lại sao?” Berg nhin không được mỉm cười, “Em yêu anh.”

Drew một đầu nghiêm túc, mồm miệng cũng không hư hỏng, đôi khi còn có chút ngốc, trong số những đại tướng quân Quân bộ, Drew hẳn là người chính trực nhất, cũng thành thật nhất, ở bên cạnh y đặc biệt an tâm.

Berg cười nói. “Vừa rồi có phải anh lại suy nghĩ nhiều rồi hay không? Mấy thứ em làm kia đều là chuyện hơn mười năm trước, khi đó em quả thực lấy thân phận tướng quân của anh làm lá chắn, thậm chí còn từng lợi dụng anh.... Nhưng mà sau này, em đã thật sự yêu anh, những chuyện em làm hiện tại, không phải chỉ vì bản thân em, mà còn vì anh, vì con của chúng ta.”

Drew giật mình, suy nghĩ của y đột nhiên có chút không theo kịp, Berg nói vì anh, vì con là sao?

Thấy Drew trợn tròn mắt, Berg nhin không được nhớ tới đứa nhỏ Brian ngốc nghếch kia, hoàn toàn di truyền cá tính của cha Drew..... Không biết đứa nhỏ thứ hai sẽ như thế nào.... Nghĩ đến đây, ánh mắt Berg rõ ràng trở nên ôn nhu hơn.

“Drew, sự thực là vương huynh của em vẫn muốn hủy bỏ bộ luật bảo hộ quyền lợi liên quan đến Omega hiện giờ, thiết lập lại một dự luật bảo hộ chân chính, để các Omega có thể thực hiện được nguyện vọng của

mình, đến học ở trường mình thích, thậm chí có thể được tự do....” Berg mỉm cười nhìn về phía Drew, “Có phải cảm thấy hơi quen thuộc hay không?”

Drew xấu hổ sờ sờ mũi. “Đó không phải là đề án bảo hộ quyền lợi liên quan đến Omega năm đó bị Quân bộ phủ quyết sao?”

Berg gật gật đầu. “Không sai, bản thảo phần đề án này là do em soạn ra, sau đó thông qua sự chỉnh sửa của vương huynh, dưới sự bày mưu tính kế của anh ấy, mấy vị chuyên gia nghiên cứu trong bệnh viện trung ương để quốc mới liên hợp trình lên.”

Drew. “.....”

— Rốt cuộc y đã cưới một Omega thế nào?

— Thủ lĩnh Mạch nước ngầm? Thiên tài lén lút chế tạo cơ giáp? Còn phác thảo một phần đề án khiến các tướng quân Quân bộ kinh hãi đến rớt cằm?

Berg nghiêm túc nói. “Có người trong Quân bộ vẫn muốn hủy bỏ hoàn toàn chính quyền để quốc do hoàng tộc nắm giữ, mấy năm nay vương huynh vẫn cực kỳ cẩn thận, Lăng Vũ chính là lực lượng ngầm của anh ấy. Lần này Rawson gặp chuyện không may ở tỉnh cầu Namics, tuyệt đối là do Quân bộ có phản đồ báo tin tức của hắn cho liên bang.”

Trên thực tế, bắt đầu từ khi Udyr một mình liên hệ với y sau hội nghị Quân bộ, Drew vẫn luôn hoài nghi điểm này – Rawson gặp chuyện không may quá bất ngờ, quá trình đụng phải mai phục cũng mơ hồ có cảm giác không đúng, những lời Berg vừa nói lúc này, càng chứng minh thêm suy đoán dưới đáy lòng y....

Quân bộ quả nhiên có phản đồ, tin tức Rawson dẫn quân đến tỉnh cầu Namics đã bị tiết lộ trước.

Drew nhú nhú mày, nói. “Anh cũng đang nghi ngờ chuyện này, bất quá, chuyện Rawson còn sống hay không, sao em có thể xác định được?”

Berg nói. “Nếu các anh đã tìm thấy thể phục chế Hắc Long, chứng tỏ thời điểm xảy ra chấn động không gian Lăng Vũ cũng ở đó, em nghĩ, lấy năng lực của Lăng Vũ và Rawson, xác suất liên thủ thoát ra khỏi trùng động cực kỳ lớn, cho nên em mới có thể lớn mật suy đoán Rawson vẫn chưa chết.”

Berg nắm chặt tay Drew, lo lắng nói. “Em rời khỏi thiên hà Cepheus, ngoại trừ muốn nói mấy chuyện này cho anh, còn có một nguyên nhân.... Em sợ vạn nhất xảy ra binh biến, em ở lại thủ đô, trái lại sẽ biến thành con tin của bọn họ.... Em còn sợ anh sẽ giống Rawson, rơi vào bẫy, bị quân đoàn liên bang bao vây mai phục.... Em sợ bọn họ sẽ mượn tay liên bang trừ bỏ anh giống như đã trừ bỏ Rawson.”

Berg nói tới đây, nổi thống khổ ban đầu quanh quẩn dưới đáy lòng Drew mới rốt cuộc tan đi, nhìn về mặt lo lắng của Berg, trong lòng trái lại còn dâng lên một cỗ nhiệt lưu. “Em thật sự là vì, lo lắng cho anh nên mới....”

Berg nghiêm túc gật gật đầu. “Em vốn định lén lút rời khỏi thủ đô, nhưng lại lo anh gặp chuyện không may, mới thừa dịp anh ở nhà, lén lút quật ngã trung tá Mike, giả trang thành bộ dạng của cậu ta, cùng anh đi lên mẫu hạm Trường Xà....”

Berg dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Drew, nghiêm túc nói. “Drew, lúc trước em kết hôn với anh, từ bỏ giấc mộng của em, bởi vì là anh, em cũng không hối hận.... Thế nhưng, em hi vọng con của em, có thể có cuộc sống tự do vui vẻ, cho nên, vì con của chúng ta, em có thể thỉnh cầu anh, đứng về phía em được không?”

Berg nhẹ nhàng đem tay Drew đặt lên bụng của mình, ôn nhu nói. “Chúng ta rất nhanh sẽ có đứa nhỏ thứ hai, nếu đứa nhỏ này là Omega, dựa theo pháp quy trước kia, năm nó mười tám tuổi nhất định phải rời khỏi chúng ta, gả cho một người mà có lẽ nó còn chưa từng gặp mặt... Anh hẳn tâm nhìn con của mình phải chịu loại đối xử như vậy sao?”

Drew khiếp sợ nhìn Berg, tay đặt trên bụng hắn cứng ngắc không dám động. “..... Con? Ý của em là....”

Berg khẽ cười cười, ánh mắt trở nên nhu hòa. “Thằng nhóc Brian gốc ghêch nhà chúng ta, rất nhanh sẽ có em trai hoặc em gái, không cần lo lắng, cơ thể em đã điều dưỡng nhiều năm như vậy, lần này em sẽ bình an sinh hạ nó.”

Đoạn thời gian trước, cũng chính là mấy ngày Berg để ý tùy tiện trừng phạt, bởi vì Berg không trong kỳ phát tình, Drew cho rằng hắn sẽ không mang thai, nên không có cho Berg uống thuốc tránh thai.

Không nghĩ tới, cách nhiều năm như vậy, bọn họ cư nhiên lại có bảo bảo thứ hai.

Drew trầm mặc thật lâu, rốt cuộc kích động kéo Berg vào lòng, gắt gao, gắt gao ôm lấy.

Cùng lúc đó, học viện quân sự St. Romia.

Khi Caesar và Lâm Viễn trở lại ký túc xá, liền thấy Brian vẽ mặt đau khổ, cúi đầu ngồi bên bàn từng ngụm từng ngụm ăn quả ngũ tinh, biểu tình kia quả thực giống như chú chó Nhật bị vứt bỏ.

Lâm Viễn mỉm cười nói. “Sao thế, cãi nhau với Snow a?”

Brian nhướn mày nói. “Tình cảm của tôi và Snow rất tốt, bộ dáng sung sướng khi người gặp họa này của cậu là có ý gì?”

Đôi mắt đen láy của Lâm Viễn nhẹ nhàng đảo đảo, vẽ mặt vô tội nói. “Tôi có sung sướng khi người gặp họa sao?”

“..... Quên đi quên đi, cậu là quái thú, tôi nói không lại cậu.” Brian bắt đắc dĩ thở dài, quay đầu nói với Caesar. “Caesar, tôi đã nửa tháng không liên hệ được với baba rồi, không biết ông ấy đang làm gì, cậu có nghe được tin tức gì từ chỗ bệ hạ không?”

Caesar giật mình. “Vương thúc vẫn không liên hệ được sao?”

Brian biểu tình nặng nề gật gật đầu.

Lâm Viễn cũng nghi hoặc hỏi. “Ba cậu không phải ở thủ đô sao?”

Brian ủ rũ nói. “Không biết, trong nhà cũng không có ai, rốt cuộc đi đâu, cũng không để lại lời nhắn cho tôi...”

Lâm Viễn cảm thấy đồng cảm với sự nôn nóng của Brian, đáy lòng yên lặng nghĩ – tôi cũng thế, cha đến bây giờ vẫn không rõ tung tích, nghe nói trạm không gian ở tinh cầu Namics bị hỏng, không có tín hiệu nên căn bản không thể kết nối được máy truyền tin.

Không biết các baba đang làm gì? Vẫn an toàn chứ?

Hết chương 89.

90. Quyển 4 - Chương 90: Đưa Tiễn

Bởi vì lo lắng baba xảy ra chuyện, mấy ngày nay cảm xúc của Brian vẫn không được tốt, vài hôm đều ngủ không yên, thậm chí còn gặp ác mộng liên tục mấy đêm.

Từ nhỏ đến lớn, mặc dù tính cách của baba Berg có chút lạnh đạm, nhưng lại cực kỳ cưng chiều Brian. Ở trong lòng Brian, baba Berg chính là chỗ dựa vững chắc nhất của y, hơn nữa cha đối với baba luôn nói gì nghe nấy, cho nên baba Berg càng trở thành sự tồn tại giống như thần ở nhà.

Trước đây Brian có chút nghịch ngợm, mỗi lần làm sai, cha Drew luôn thở phì phì rống lên với Brian, thậm chí còn muốn dùng nắm tay để dạy dỗ đứa con trai này, đáng tiếc mỗi lần Drew nắm chặt nắm tay, chỉ cần ánh mắt Berg lạnh lùng đảo qua, Drew liền lập tức yên lặng, mặt dày cọ qua ôm bả vai Berg, bắt đắc dĩ nói. “Ai, em đừng tức giận, anh cũng là muốn tốt cho con nha..... Nó cứ như vậy làm sao trưởng thành được?”

Berg thần nhiên nói. “Con trai lúc nhỏ nghịch ngợm chút cũng không sao, sau này lớn lên sẽ hiểu chuyện. Đúng không? Brian?”

Tiểu Brian lập tức gật đầu như già tởm, thực thông minh ôm lấy đùi baba. “Đúng đúng đúng! Baba nói cực đúng!”

Berg mỉm cười, nhẹ nhàng xoa xoa đầu Brian. “Ngoan, bắt đầu từ ngày mai, baba sẽ dạy con cách lắp ráp linh kiện mới, con theo ta đến kho cơ giáp ở mấy tháng, cũng miễn cho con lại ra ngoài gây chuyện.”

Hai mắt Brian sáng lên, lập tức nắm chặt ống tay áo baba, tựa như một chú chó con, ngóng trông lẻo đẻo theo phía sau baba chẳng khác nào một cái đuôi nhỏ.

Drew càng nhìn thằng con càng thấy khó chịu, từ sau khi tiểu tử thối này sinh ra, lực chú ý của Berg liền đặt hết lên trên người thằng nhóc này....

Giấc mộng lớn nhất của Berg chính là làm một chuyên gia chế tạo cơ giáp, Brian có lẽ được di truyền điểm này, từ nhỏ đã đặc biệt hứng thú với cơ giáp, Berg rất vui sướng dạy cho con trai toàn bộ tri thức mà mình nắm được. Đối với Brian, khoảng thời gian ở trong kho cơ giáp cùng baba chiếm một phần rất lớn thời thơ ấu của y, cũng là hồi ức vui vẻ nhất trong thuở thiếu thời.

Cũng chính vì từ nhỏ đến lớn đặc biệt thích ở cùng một chỗ với Berg, trên phương diện cơ giáp lại có nhiều tiếng nói chung, tình cảm giữa Brian và Berg tự nhiên gần gũi hơn rất nhiều so với Drew. Drew ở trong lòng Brian là một người cha chính trực nghiêm túc, Brian đối với ông phần nhiều là kính trọng. Mà Berg lại là baba thân thiết nhất có thể cùng đàm luận ước mơ, thậm chí là đàm luận về người mình thích.

Brian biết được việc Drew thống lĩnh quân đoàn Trường Xà đến tinh cầu Namics từ trong miệng Caesar, không liên hệ được cho cha cũng rất bình thường, nhưng Berg rất ít đi xa nhà, suốt nửa tháng không thể liên lạc được với ông, điều này làm cho Brian vô cùng bất an.

Ngày hôm đó sau khi tan học, Brian và Snow cùng nhau ăn xong cơm chiều trở về ký túc xá, Brian luôn nói rất nhiều cư nhiên lại im lặng trầm mặc cả một đường.

Snow nhận ra y bất thường, sau khi trở về ký túc xá, liền chủ động mở miệng hỏi. “Sắp đến kỳ thi học kì rồi, lịch thi của hệ kỹ thuật cơ giáp các cậu đã có hết chưa?”

Brian cúi đầu nói. “Ừ, đã đăng ở trên mạng.”

Nói xong lời này, y cư nhiên lại trầm mặc.

Snow có chút lo lắng hỏi. “Cậu làm sao vậy?”

Brian giả bộ bình tĩnh cười cười nói. “Không có gì, chắc là mấy ngày nay ôn tập quá mệt mỏi thôi, tôi đi tắm rửa một chút.” Nói xong liền xoay người đi về phòng mình.

Snow hơi hơi nhíu mày, bắt lấy tay Brian, lạnh mặt hỏi. “Sao lại nói dối?”

Brian quay đầu, chống lại đôi mắt xanh thẳm như bầu trời của Snow –

Trong đôi mắt trong veo kia tràn đầy lo lắng và bất an, bộ dáng khẽ nhíu mày mang theo bất mãn rõ rệt.

Snow nhìn chằm chằm vào mắt Brian, nghiêm túc nói. “Dạ Tuyệt cậu cũng có thể tự tay chế tạo ra, lấy trình độ của cậu, lại phải lo lắng đến kì thi năm nhất của trường sao? Cho dù trực tiếp thông qua kì thi tốt nghiệp năm ba chắc cũng không vấn đề gì đi?” Nói tới đây, mày Snow không khỏi nhăn cẳng chặt, “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cậu phải tìm cơ nói dối như vậy sao?”

Brian nhìn bộ dáng cau mày bất mãn của Snow, đáy lòng khẽ động, nhịn không được cúi người hôn một cái lên môi cậu, dán vào môi cậu thấp giọng hỏi. “Snow, cậu đang quan tâm đến tôi sao?”

Snow. “.....”

Trình độ mặt dày của người nào đó quả thực có thể so được với tường thành của vương cung ở thủ đô.

Nhưng nghe y nói vậy, Snow cũng không thể phủ nhận, nhìn Brian luôn luôn nhiệt tình đột nhiên mang bộ dáng ủ rũ, Snow có chút không quen, cũng có chút lo lắng – rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến Brian uể oải như thế?

Snow trầm mặc một lát, ngưng ngừng dời tầm mắt, quay đầu đi chỗ khác lạnh lùng nói. “Biết tôi lo lắng mà cậu còn nói dối tôi?”

— Bộ dáng ra vẻ lạnh lùng này, ở trong mắt Brian đặc biệt khiến người ta động tâm.

Brian nhìn không được ôm chặt eo cậu, kê cằm lên vai cậu, thấp giọng nói. “Kỳ thật là trong nhà tôi có chút vấn đề.... Baba tôi hình như đột nhiên mất tích, suốt nửa tháng nay đều không liên hệ được, tôi rất lo lắng ông ấy sẽ gặp chuyện không may....”

Snow giật mình, cậu nhớ rõ baba Brian, là một nam nhân rất có khí chất, lúc trước mình có thể thành công trốn thoát khỏi thủ đô cũng là nhờ Berg âm thầm tương trợ, hơn nữa, Berg còn cho cậu một lọ thuốc ức chế, Snow vẫn rất cảm kích về chuyện này, cũng rất có thiện cảm với baba Brian.

Brian thở sâu, tiếp tục nói. “Ba tôi rất ít đi xa nhà, tình huống kiểu này nhất định không bình thường, vạn nhất ông ấy xảy ra chuyện gì, tôi... tôi thật sự rất lo lắng....”

Thanh âm Brian đột nhiên thấp xuống, cánh tay ôm lấy Snow càng dùng lực siết chặt, phảng phất như đang cố hấp thụ một chút ấm áp.

Snow có thể cảm nhận được sự khó chịu của y.

Bạn học Brian cả ngày mang theo tươi cười cứ nhiên lộ ra biểu tình mất mát như vậy, đáy lòng Snow đột nhiên dâng lên một tia đau lòng, nhìn không được vươn tay đến nhẹ nhàng sờ sờ đầu nam sinh cao lớn này, nhẹ giọng nói. “Cậu đừng buồn... Không liên lạc được cũng không nhất định là xảy ra chuyện, có lẽ baba cậu có chuyện rất quan trọng, tạm thời rời khỏi thủ đô thôi?”

Brian gật gật đầu. “.... Hy vọng là vậy.”

Khoảnh khắc kia, y đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc.... Khi Snow nhẹ nhàng sờ tóc y tựa như vuốt lông cho thú cưng, Brian cảm thấy trái tim phảng phất cũng nhận được một loại an ủi ấm áp.

Tuy rằng Snow bề ngoài cao ngạo lãnh đạm, nhưng Brian biết, che dấu dưới lớp vỏ băng sơn kia, Snow kỳ thật là một người rất ôn nhu, cậu ấy cũng quan tâm đến mình trong yên lặng, cũng nguyện ý buông bỏ kiêu ngạo tới an ủi mình....

Brian đã thấy thỏa mãn rồi.

Đây chính là Omega mà mình thích, Omega ở thời điểm mấu chốt có thể cho mình an ủi và sức mạnh.

Nhận thấy vòng ôm của Brian càng ngày càng chặt, Snow nhìn không được nhẹ giọng nói. “Cậu đừng nghĩ nhiều, ngày mai tôi về hỏi baba tôi một chút, bọn họ đều là thành viên Mạch nước ngầm, rất quen thuộc với nhau, có lẽ sẽ có phương thức liên hệ đặc biệt cũng nên.”

Brian gật gật đầu, lúc này mới buông Snow ra, khẽ cười cười, lại gần ôn nhu hôn cậu.

Không nghĩ tới, sau khi trở lại phòng ngủ, vừa tắm rửa xong đi ra, Brian cứ nhiên nhận được lời mời kết nối do Drew chủ động phát tới.

Brian không hề nghĩ ngợi lập tức chấp nhận lời mời, nhìn cha mặc một thân quân trang xuất hiện trước mặt, nhìn không được lớn tiếng hỏi. “Cha người đang ở đâu? Có biết trong nhà xảy ra chuyện gì hay không? Máy truyền tin vẫn không kết nối được, đã nửa tháng rồi con không liên lạc được với baba!”

Drew sờ sờ mũi, nhẹ nhàng khụ một tiếng, mới nói. “Con nhỏ giọng chút cho ta, baba con đang ở chỗ ta, ta lo em ấy quá mệt mỏi, vừa để em ấy đi ngủ trước....”

Nói xong liền đưa màn hình máy truyền tin quét về phía giường.

Trên giường quả nhiên có một nam nhân dung mạo tuấn tú đang nằm, lông mày giãn ra, hiển nhiên đã ngủ rất say.

Nhìn bộ dáng ngủ say của Berg, tâm tình treo ngược nửa tháng của Brian rốt cuộc cũng thả xuống, hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, nói. “Quân đoàn Trường Xà không phải đang ở tỉnh cầu Namics sao? Sao baba lại ở chỗ người a?”

“Em ấy theo ta đến đây.” Drew cười cười, đắc ý nói, “Tiểu tử thôi, nói cho con tin tốt, con sắp thành anh trai rồi.”

Brian sửng sốt một chút, nhất thời không kịp phản ứng lại. “Cái gì.... Anh trai?”

Drew nhướn mày nói. “Thật đúng là ngu ngốc! Baba con mang thai, con sắp có em trai hoặc em gái.” Drew tạm dừng một chút, nghiêm túc nói, “Về sau phải làm anh cho tốt, cố gắng chăm sóc em trai em gái của con, không được bắt nạt nó, hiểu chưa?”

Brian. “.....”

Một khắc kia, Brian thật sự cảm thấy dở khóc dở cười.

Y lo lắng nửa tháng, bất an đề phòng cho rằng baba xảy ra chuyện, kết quả trái lại rất tốt – baba cứ nhiên mang thai?!

Nhìn Drew mang bộ dáng hưng phấn, chỉ số thông minh đột nhiên hạ xuống dưới 100 điểm, Brian tỏ vẻ cực kỳ không biết nói gì.

Bất quá, nghĩ đến baba rất nhanh sẽ sinh hạ một đứa nhỏ mềm mềm khả ái, sẽ dùng thanh âm non nớt đi theo sau mông mình gọi “anh” “anh”, Brian cũng nhịn không được trở nên hưng phấn, hiếu kỳ hỏi. “Cha, lần này là con trai hay con gái? Alpha hay là Omega?”

Drew nhúu mày nói. “Còn chưa biết, ta hi vọng sẽ là một Omega nghe lời, dù sao không phải con trai Alpha là được.” Miễn cho lại giống Brian liếc mắt một cái liền nghịch ngợm gây chuyện, khiến người làm cha như ông đặc biệt muốn vung tay đánh người.

Brian cười tủm tỉm nói. “Omega cũng không tồi a, con nhất định sẽ hảo hảo chăm sóc nó, tận lực bồi dưỡng nó thành....”

— Bồi dưỡng thành người như Lâm Viễn và Snow, Omega tiểu quái thú không bị người khác ức hiếp.

— Đương nhiên, lời này Brian chỉ có thể nói ở trong lòng.

Drew chia sẻ tin tức tốt với con trai xong, thần sắc lại nghiêm túc nói. “Đúng rồi, qua mấy ngày nữa con bắt đầu thi rồi phải không?”

Brian tràn đầy tự tin nói. “Yên tâm, con trai người cho dù không thể đạt điểm tối đa, cũng tuyệt đối có thể giữ ba vị trí đầu.”

Drew gật gật đầu, nói. “Sau khi thi xong không cần về nhà, ông nội con đến chỗ chú họ con nghỉ ngơi, baba con ở chỗ của ta, mấy ngày nghỉ con tùy tiện đi đâu chơi đi.”

Hai mắt Brian sáng lên. “Thật sao?!”

Như vậy là y có thể cùng Snow trải qua một chuyến du lịch hai người lãng mạn.... Đi chỗ nào được đây? Đến thiên hà Tiên Nữ xem tinh vân màu tím trong truyền thuyết? Hay là đến tỉnh cầu Ryan xem tuyết rơi?

Brian đắm chìm trong ảo tưởng tốt đẹp, không hề phát hiện, khi Drew nói ra những lời này, trong mắt chợt lóe lên chút lo lắng.

— Không cần quay về thủ đô, bởi vì ở thủ đô có thể ẩn chứa nguy cơ rất lớn.

Drew thở sâu, nhìn con trai của mình, thấp giọng nói. “Nếu lại xảy ra tình trạng không liên lạc được với bọn ta, con cũng không cần nóng vội, trạm không gian ở tỉnh cầu Namics trước đó đã bị bắn hỏng, tín hiệu thông tin bên này không được tốt lắm.”

Brian gật gật đầu nói. “Con biết, hãy chăm sóc baba thật tốt.”

Drew nhúu mày nói. “Còn cần mày nói sao.”

Drew trắng mắt liếc con trai, tắt máy truyền tin đi, nhìn ái nhân ngủ say trên giường, tâm tình lập tức vui vẻ mỉm cười.

Tin vui Berg mang thai được Brian chia sẻ cho Caesar vào lúc đêm khuya, hai người chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, giữa bạn bè với nhau về cơ bản không có bí mật gì.

Caesar cũng rất kinh ngạc với chuyện này, hẳn biết từ sau khi vương thúc sinh hạ Brian, tướng quân Drew lo lắng thân thể ông suy yếu nên không để ông sinh con nữa, trên thực tế, tuổi thọ phổ biến của con người hiện nay đã đột phá 300 tuổi, Omega dưới 100 tuổi vẫn có khả năng sinh con, đa phần Omega huyết thống tinh thuần đều rất đông con cái, vương thúc Berg chỉ sinh một mình Brian, huyết mạch duy nhất của tướng quân Drew quả thật là quá ít ỏi.

Brian vô cùng hưng phấn vì bản thân sắp được làm anh, thậm chí còn muốn nghĩ tên giúp em trai em gái, đáng tiếc lấy trình độ đặt tên của y, tuyệt đối sẽ hại chết mấy đứa em mình.

Brian lại nhắc tới kế hoạch ngày nghỉ, nói là muốn cùng Snow trở về quê Snow xem thử, còn hỏi Caesar, có muốn thuận tiện đến quê Lâm Viễn xem cảnh tuyết hay không?

Caesar nhện không được nhú nhú mày –

Lại là trùng hợp sao? Tại sao tướng quân Drew lại để Brian ra ngoài chơi vào ngày nghỉ, phụ vương cũng dặn mình ngày nghỉ không cần về thủ đô? Thủ đô sắp xảy ra chuyện gì sao?

Trực giác mẫn cảm khiến đáy lòng Caesar đột nhiên dâng lên một tia bất an.

Vào ban đêm, Caesar liền liên hệ với đại vương huynh Cevi, Cevi cười nói. “Thủ đô không có chuyện gì, chắc là em suy nghĩ nhiều quá đi? Phụ vương đã bảo em ra ngoài học hỏi kinh nghiệm thì tự có đạo lý của ông ấy, em thân là một vương tử Alpha, những nơi đi qua còn không nhiều bằng anh.”

Caesar. “.....”

Đại vương huynh từ nhỏ đã là một người có thân thể Omega cá tính Alpha, hẳn thường xuyên lén trốn khỏi vương cung đi “du lịch” khắp nơi, đã đi khắp các thiên hà lớn ở đế quốc, Caesar cũng cực kỳ bội phục điều này.

Nếu Cevi đã nói như vậy, Caesar liền yên lòng, chuyên tâm chuẩn bị cho cuộc thi tháng sau.

Caesar cũng không biết, sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Cevi đột nhiên bị Trand gọi vào cung điện.

Lần đầu tiên bị phụ vương khẩn cấp triệu kiến vào ban đêm, Cevi có chút nghi hoặc hỏi. “Phụ vương, trẻ như vậy tìm con có chuyện gì sao?”

Trand biểu tình nặng nề nói. “Con đi một chuyến đến chòm sao Thiên Cầm, em gái Seattle của con bị bệnh rất nghiêm trọng, ta và mẫu hậu của con không tiện rời khỏi vương cung, con thay chúng ta đến thăm nó đi.”

Cevi kinh ngạc nói. “Nhã Nhã bị bệnh? Là bệnh gì mà nghiêm trọng như vậy?”

Trand khẽ thở dài. “Bác sĩ nói là vấn đề về tâm lý, nó vẫn mắc chứng u uất nhẹ, gần đây càng thêm nghiêm trọng, mấy hôm trước còn suýt tự sát.... Con từ nhỏ đã thân với nó, đến chăm sóc nó, khuyên bảo nó một chút đi.”

Công chúa Seattle chỉ nhỏ hơn Cevi một tuổi, năm mười tám tuổi sau khi được gả đi xa đến chòm sao Thiên Cầm, Cevi vẫn chưa gặp lại nó, chỉ thỉnh thoảng trò chuyện qua video mới biết được tình hình của nó.

Tuy rằng nó là công chúa, nhưng sinh ra làm Omega, vẫn cần phải làm bà chủ gia đình sinh con dưỡng cái.

Seattle trước đây rất có cá tính, thích chạy đến những nơi phong cảnh xinh đẹp ngồi vẽ, trong đầu không ngừng hiện lên các loại ý tưởng mới lạ, giờ cả ngày nhốt nó ở trong nhà, cũng khó trách nó lại mắc chứng u uất.

Cevi lập tức gật đầu nói. “Ngày mai con sẽ xuất phát, đến thăm nó...”

Em gái trước đây thật hoạt bát cứ nhiên lại mắc chứng u uất rồi tự sát, Cevi đau lòng không chịu nổi, hận không thể lập tức bay đến bên người nó.

Trand trầm mặc một lát, nghiêm túc nói. “Con là Omega, không thể công khai lộ diện, lần này rời khỏi thủ đô phải thật cẩn thận, ta sẽ phái người hộ tống con. Không cần chờ đến ngày mai, hiện giờ xuất phát luôn đi.”

Cevi giật mình, vội vàng nói. “Con biết, phụ vương, con trở về chuẩn bị.”

Đêm khuya hôm đó, Cevi rời khỏi thiên hà Cepheus dưới sự hộ tống của đội hộ vệ hoàng gia.

Hắn cũng không biết, trong vương cung, bộ hạ Trand và vương hậu Anna vẫn nhìn theo bóng dáng cơ giáp của hắn dần dần biến mất trong tầm nhìn.

Mắt vương hậu Anna ngẩn lệ, nhẹ giọng nói. “Cevi và Caesar, đều sẽ an toàn đúng không?”

Hai con gái đều gả cho người khác, ở tận chòm sao Thiên Cầm rất xa, vả lại tính uy hiếp của công chúa chung quy nhỏ hơn nhiều so với vương tử, phương diện an toàn cũng có thể đảm bảo. Anna không yên lòng nhất chính là đại vương tử Cevi vẫn không chịu kết hôn, còn có tiểu vương tử Caesar đang học ở trường quân đội.

Biểu tình của Trand vô cùng nặng nề, thật lâu sau, mới thấp giọng nói. “Sẽ, anh đã có sắp xếp, bọn chúng đều sẽ an toàn.”

Ngay khi dự cảm được khả năng xảy ra nguy hiểm, đưa con mình đi trước, đây là chuyện mà một người cha như ông phải làm. Cevi và Caesar còn nhỏ tuổi, ông không thể khiến bọn trẻ bị cuốn vào trận phân tranh này, cho dù hoàng thất thật sự hủy diệt, ông cũng phải cam đoan con mình bình an.

Trand nhẹ nhàng đặt tay lên vai vợ mình, quay đầu nhìn bà. “Em nên cùng đi với Cevi...”

“Không.” Vương hậu Anna mỉm cười cắt lời ông, ôn nhu nói. “Em là vương hậu của đế quốc, cũng là vợ anh, dưới bất cứ tình huống nào, em đều phải ở bên cạnh anh, cùng anh đối mặt với tất cả.”

Vương hậu Anna nhẹ nhàng cầm tay bộ hạ Trand, ánh mắt nghiêm túc mà kiên định.

Người phụ nữ thoát nhìn nhu nhược dịu dàng, một khắc kia, ánh sáng trong mắt bà còn rực rỡ hơn cả ngôi sao sáng nhất trên màn trời.

Hết chương 90.

91. Quyển 4 - Chương 91: Kỳ Nghỉ

Thời gian trôi qua rất nhanh, kỳ thi học kỳ đầu tiên sau khi cải cách chế độ giáo dục của học viện quân sự St. Romia chẳng mấy chốc đã đến.

Bởi vì bận rộn học tập, Lâm Viễn tạm thời đặt những chuyện khác sang một bên, chế độ thi cử nghiêm khắc của trường quân đội buộc cậu phải dốc hết sức ứng phó, Lâm Viễn đã nhận được bằng khen vinh dự cho học viện ưu tú hàng năm, là đội trưởng của ban một hệ chỉ huy, cậu không cho phép thành tích của mình phụ sự tín nhiệm của mọi người, nếu mọi người đã bỏ phiếu cho cậu, cậu phải làm thật tốt.

Mấy hôm nay, Lâm Viễn cơ hồ mỗi ngày đều ngâm mình ở thư viện, Snow cũng muốn chuẩn bị cho cuộc thi của viện y học, hai người không hẹn mà cùng nắm chặt từng giây từng phút để ôn tập, cơ hồ muốn đem thư viện thành nhà.

Hai Omega tiểu quái thú liều mạng đọc sách trong thư viện, Caesar và Brian tất nhiên cũng muốn ở cùng bọn họ.

Mỗi ngày sau giờ cơm chiều, bốn người cùng đến thư viện tựa hồ đã thành một loại ước định ăn ý.

Brian và Caesar cũng không cần nghiêm túc ôn tập như thế, không nói đến Brian từ nhỏ đã sớm học xong hết chương trình học dưới sự chỉ dạy của Berg, Caesar thân là vương tử cũng đã thuộc lòng hầu hết kiến thức lý luận của hệ chỉ huy từ lâu, nhưng mà, Lâm Viễn và Snow muốn đến thư viện, hai người bọn họ tất nhiên cũng muốn đến cùng, có Omega của mình ở bên cạnh, đến cả quá trình ôn tập vô vị cũng trở nên vui vẻ ấm áp.

Rất nhanh, kỳ thi đã đến.

Lý luận quân sự, lịch sử quân sự đế quốc, thao tác kỹ thuật máy bay chiến đấu, vũ trụ cơ học, đại cương về không gian văn bản, một môn tiếp một môn, chương trình học tám môn thi liên tục trong bốn ngày, thi đến độ các học viên đều muốn học mấu.

Lâm Viễn nhờ khổ công ôn tập suốt nửa tháng, trong cuộc thi ở trường làm bài rất tốt, sau khi thi xong tươi cười sáng lạn đầy mặt.

Trên đường trở lại ký túc xá, Lâm Viễn còn hưng phấn so đáp án với Caesar. “Caesar, câu cuối trong đề cậu chọn là gì?”

Đối diện với ánh mắt trong veo của Lâm Viễn, Caesar nhin không được mỉm cười nói. “Sao thế, cậu không tin tưởng đáp án mình chọn sao?”

Lâm Viễn rất thành thật nói. “Ừ, những câu khác tôi đều nắm chắc, chỉ có câu kia tôi không làm được, nên tùy tiện đoán bừa.”

Caesar nói. “Phải chọn là C, ngày 1 tháng 2 năm 327 lịch vũ trụ.”

“..... Nga, tôi chọn sai rồi.” Lâm Viễn cười nói, “Quả nhiên, không phải lúc nào cũng có thể đoán đúng đáp án a.”

Lúc trước khi cậu thi vào trường, trong bài thi lý luận có vài câu không làm được, tùy tiện chọn bừa cư nhiên lại chọn đúng, cũng bởi vậy mà lấy được thành tích 300 điểm tối đa vào trường, từ đó mới thu hút sự chú ý của Caesar.

Vận may không phải lần nào cũng đến thăm, lần này đoán sai, Lâm Viễn cũng không để tâm, dù sao cậu đã cố hết sức ôn tập, không thẹn với lương tâm là được rồi, sao có thể đạt điểm tối đa nhiều lần như vậy.

Lâm Viễn quay đầu nhìn Caesar, nói sang chuyện khác. “Đúng rồi, ngày nghỉ cậu có dự định gì a?”

Caesar mỉm cười nói. “Tôi muốn đến tỉnh cầu Ryan xem tuyết rơi.”

Lâm Viễn lập tức hưng phấn nói. “Được a, tôi làm hướng dẫn viên cho cậu! Cảnh tuyết ở chỗ tôi là đẹp nhất đế quốc đó, tỉnh cầu Ryan không nhiều cảnh đẹp, nhưng lại có các loại khắc băng nghệ thuật, chúng ta còn có thể đi trượt tuyết....”

Nhìn bộ dáng hưng phấn của Lâm Viễn, Caesar nhin không được bất đắc dĩ thở dài dưới đáy lòng.

Thần kinh Lâm Viễn thật sự thô đến mức khiến người ta không thể nhìn thẳng, hai người hiện giờ là quan hệ người yêu, Caesar nói muốn đến quê Lâm Viễn, đây rõ ràng là tình tiết gặp gia trưởng xác định quan hệ, Lâm Viễn cư nhiên còn mang vẻ mặt không hề gì nói.... tôi có thể làm hướng dẫn viên cho cậu!

Hiển nhiên, người này hoàn toàn không ý thức được, Caesar qua bên đó căn bản không phải vì “du lịch” và “xem cảnh tuyết”, mà là “tối của gặp gia trưởng”.

Giống như có thần giao cách cảm, khi Snow sắp xếp hành lý trong ký túc xá, Brian cũng đột nhiên mặt dày đi đến trước mặt Snow, hỏi. “Ngày nghỉ cậu về nhà sao?”

Snow chẳng hiểu ra sao nhìn y một cái. “Về a, làm sao?”

Brian cười tủm tỉm nói. “Mang tôi đi cùng đi.”

Snow. “.... Cậu đến đó làm gì?”

Brian mỉm cười nói. “Tôi muốn đến xem nơi cậu lớn lên. Lại nói, baba cậu vẫn ở bên này, cậu về nhà cũng chỉ có một mình, mang tôi theo sẽ tốt hơn.”

Trầm mặc một lát, Snow mới thản nhiên nói. “Thiên hà Cezar rất lạnh, cậu qua đó sẽ không quen.”

Brian vội đáp. “Sao như vậy được, từ nhỏ tôi đã muốn đến đó ngắm tuyết, nghe nói cảnh tuyết ở quê cậu rất đẹp.”

Snow. “.....”

Tên Alpha quần thân này khiến Snow cực kỳ bất đắc dĩ, nhất là khi đối diện với ánh mắt chờ mong mang theo ý cười của bạn học Brian, đôi mắt sáng ngời như vậy quả thực giống như chú chó to xác đòi chủ nhân đồ ăn....

Snow không thần kinh thô giống như Lâm Viễn, đã sớm nhìn ra suy nghĩ của Brian từ trong mắt y – ngày nghỉ đi du lịch hai người thật sự là phương án tốt nhất để bồi đắp tình cảm giữa người yêu, rất nhiều cặp tình nhân chính là trong quá trình du lịch kiểu này đã đạt được bước nhảy vọt trong quan hệ.... Hai người ở một phòng khách sạn, ngủ một cái giường, rất khó cam đoan sẽ xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa Brian tuyệt đối không phải loại chính nhân quân tử nhìn Omega của mình ở bên cạnh mà không hề động dục.

Người này bình thường luôn thích hôn trộm Snow, nếu hai người một mình đi nghỉ lễ với nhau, ai biết y có trực tiếp áp người ta ra đánh dấu hay không?

Snow do dự một lát, nói. “Tôi chỉ về tỉnh cầu Oman vài ngày rồi trở lại, cha đã mua một căn nhà ở gần trường học, bảo tôi chuyển hết đồ đến đây, về sau tôi sẽ ở chỗ đó.”

“Cậu đi chuyển nhà à?” Hai mắt Brian sáng lên. “Vậy vừa lúc, một mình cậu chuyển nhà sẽ rất mệt, tôi đến hỗ trợ cậu!”

Một đôi mắt tràn đầy chờ mong quả thật khiến người ta không thể cự tuyệt, mặt dày không nhẽ nài nỉ, chính là vũ khí tốt nhất để đối phó với Snow.

Dưới ánh mắt chăm chú chờ mong của Brian, Snow rút cuộc mềm lòng, cứng ngắc gật gật đầu nói. “..... Vậy.... Được rồi, cậu đến giúp tôi một tay. Cha đã đặt vé xong cho tôi rồi, là chuyến phi thuyền đêm số 6.”

Brian vội vàng nói. “Được, tôi đi đặt chuyển đó!”

Nhìn Brian vội vàng vàng chạy đi đặt vé, Snow nhin không được bất đắc dĩ nhíu nhíu mi –

Cậu chưa từng nghĩ đến sẽ có người thích dán lấy cậu như vậy, cả ngày nhìn thấy cậu cũng không ngại phiền. Nhưng kỳ quái hơn là, dù bị Brian kề cận, nhưng chính Snow cư nhiên cũng không thấy phiền?

Chẳng lẽ là vì thói quen?

Điểm thi lần này được công bố sau hai ngày, dùng hình thức bưu phẩm gửi đến hòm thư của mỗi người, chỉ đưa ra thành tích các môn học và thứ hạng của bản thân trong ban, thành tích của những người khác vì lý do riêng tư nên không thể biết được.

Bốn người đều thuận lợi qua cửa, không có ai nợ môn, Lâm Viễn cũng không phụ sự mong đợi của mọi người đạt thành tích thứ hai trong toàn ban, Lâm Viễn đoán vị trí thứ nhất hẳn là của Caesar, chạy đến phòng Caesar hỏi, quả nhiên Caesar lại đạt điểm tối đa.

Lâm Viễn nhin không được bội phục gờ ngón cái. “Cậu thật lợi hại.”

Caesar mỉm cười, thâm nghĩ: Không lợi hại một chút, sao có thể thu phục tiểu quái thú được Beta toàn trường coi là thần tượng như cậu?

Lâm Viễn đối diện với ánh mắt mang theo ý cười của Caesar, có chút nghi hoặc hỏi. “Cậu cười cái gì à?”

Caesar thu lại tươi cười, nghiêm túc nói. “Định lúc nào về nhà?”

Lâm Viễn nói. “Tối ngày mai, tướng quân Udyr đã đặt vé cho tôi và Snow, sáng mai chúng tôi còn phải đến gặp baba cậu ấy.”

Caesar hỏi. “Muốn tôi đi cùng không?”

Lâm Viễn vội vàng nói. “Không cần, tôi đi cùng Snow là được.”

Caesar cũng không nói thêm nữa, có người anh trai Snow này ở bên cạnh, hơn nữa trị an ở quân khu rất tốt, hẳn cũng không lo Lâm Viễn sẽ xảy ra chuyện gì, còn thời gian cả ngày mai, vừa lúc ngẫm lại xem nên mang lễ vật gì đến cho mẹ nuôi và chị gái của tiểu quái thú này, lần này nhất định không thể bị kịch giống như lúc gặp nguyên soái, chí ít cũng phải để lại ấn tượng tốt với mẹ nuôi và chị mới được.

Vào ban đêm, Lâm Viễn tắm rửa rất sớm, thuận tiện chơi mấy bàn cơ giáp đối chiến.

Từ lúc bị Caesar đánh dấu tạm thời ở thiên hà Cepheus đến giờ, đã sắp ba tháng, nói cách khác, mấy ngày kế tiếp. cậu buộc phải tiêm thuốc ức chế vào để áp chế kì phát tình.

Cũng không biết tại sao, ngủ thẳng đến nửa đêm, cậu đột nhiên lại bị một giấc mộng đáng sợ làm bừng tỉnh, tao động khác thường sâu trong thân thể khiến Lâm Viễn ra một thân mồ hôi, cảm giác trống rỗng kì quái tựa như bị trăm ngàn con kiến cắn cắn....

“Ưm a....”

Lâm Viễn đỏ mặt thò tay vào trong quần, cầm bộ vị kia qua loa giải quyết một phen, nhưng kỳ quái là, thân thể tựa hồ không biết thỏa mãn, ngược lại sau lần phát tiết đầu tiên, cái loại cảm giác trống rỗng quỷ dị này càng thêm mãnh liệt.

Lâm Viễn luống cuống tay chân chạy đến trước bàn, ngón tay run rẩy mở ngăn kéo bị khóa kia ra –

Trong ngăn kéo có một cái chai trong suốt, bên trong chứa đầy thuốc viên màu trắng, là thuốc ức chế bác sĩ Fuente gửi tới lúc trước, bởi vì bị Caesar tạm thời đánh dấu áp chế kì phát tình, ba tháng nay Lâm Viễn đều không phải uống thứ này, nhưng tình trạng tối hôm nay tựa hồ có chút không đúng, Lâm Viễn không hề do dự lấy một viên rót nước ấm nuốt vào, lúc này mới chạy vào phòng tắm xả nước lạnh.

Dục vọng xa lạ trong cơ thể chậm rãi bị ép xuống, Lâm Viễn ngồi trong bồn tắm, rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra.

Lại trở về trên giường, nhưng vẫn không cách nào ngủ được, Lâm Viễn luôn cảm thấy sâu trong thân thể tựa hồ có một con dã thú hung mãnh bị giam cầm, tuy rằng tạm thời an phận, nhưng sẽ có ngày phá cũi mà ra.... Cũng giống như mãnh thú bị cưỡng ép nhốt trong vườn bách thú, bị áp chế quá lâu, nộ khí tích lũy quá nhiều, một khi lồng sắt bị mở ra, hậu quả quả thực không thể tưởng tượng nổi....

Cậu Lăng Phong là bác sĩ chuyên nghiệp, thuốc ức chế ông ấy làm hẳn là sẽ hữu dụng đi? Lâm Viễn chỉ có thể nghĩ như vậy, cố xua tan bất an mãnh liệt đột nhiên dâng lên dưới đáy lòng.

Sáng sớm hôm sau, lúc Brian và Caesar rời giường, Snow và Lâm Viễn đã đi mất.

Vì thế, hai Alpha nhàm chán lập thành đoàn đi ra đường mua đồ, Caesar mua cho mẹ và chị của Lâm Viễn mỗi người một phần lễ gặp mặt, Brian thì tính toán mua mấy món ăn ngon làm đồ ăn vặt cho Snow trên phi thuyền, hai người đi dạo nửa ngày, rất nhanh hoàn thành nhiệm vụ, lúc trở lại ký túc xá hai vị Omega cư nhiên vẫn chưa trở về.

Brian nhin không được hỏi. “Cậu nói xem Snow mang Lâm Viễn về chỗ baba cậu ấy, thần thần bí bí là đang làm gì vậy?”

Caesar nói. “Hẳn là đi tiêm thuốc ức chế đi.... Đánh dấu cũng sắp được ba tháng rồi.”

Brian sững sốt, có chút buồn bực sờ sờ mũi.

— Loại dấu hiệu ba tháng là đã quá hạn này thật khiến người ta khó chịu, tựa như thời kì đảm bảo chất lượng của Alpha Brian này đã hết, Snow có thể mang y ném vào thùng rác được rồi, về sau chỉ cần có thuốc ức chế, Snow cần bản không cần dùng đến Brian.

Brian và Caesar liếc nhau....

Tại sao lại có cảm giác mấy Alpha bọn họ thật đáng thương?

Giá trị tồn tại của hai người bọn họ, dường như còn không bằng một lọ thuốc ức chế?

Trong cảm nhận của Lâm Viễn và Snow, hai Alpha này quả thật là thuốc ức chế tạm thời rất hữu hiệu.

Snow dù sao cũng dần buông lỏng tâm phòng bị với Brian, thậm chí là có chút động tâm, còn Lâm Viễn lại trì độn đến độ khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Cho dù đã trải qua hai ngày tập huấn dã ngoại kia, ở cùng lều trại với Caesar an ủi lẫn nhau một đêm, nhưng bạn học Lâm Viễn vô tâm vô phách rất nhanh đã quên mất sự kiện kia, đặt toàn bộ tinh lực vào việc học.

Hôm nay Lăng Phong cố ý đến căn nhà Udyr đã mua sắp xếp lại, lúc Lâm Viễn và Snow dựa theo địa chỉ tìm đến nơi, trong phòng đã được dọn dẹp cực kỳ sạch sẽ, rất có hương vị gia đình.

Lăng Phong đang đeo tạp dề nấu cơm cho Snow và Lâm Viễn, Udyr ở bên cạnh hỗ trợ, rất khó tưởng tượng, thượng tướng quân đoàn Sắc Vi luôn luôn có phong độ thân sĩ, cư nhiên lại xắn tay áo ở nhà bếp giúp thái rau, còn thái rất có hình có dạng.

Cơm trưa phong phú nhanh chóng được bưng lên bàn, bốn người vây quanh bàn ăn cùng ăn cơm.

Lâm Viễn nhìn Udyr mỉm cười gấp đồ ăn cho Lăng Phong và Snow, đáy lòng nhịn không được có chút chua xót –

Cảm giác người một nhà ở cùng nhau thật tốt.

Nhìn Snow ngồi cùng cha và baba, Lâm Viễn cảm thấy rất hâm mộ. Cha cậu thì không thể liên lạc được, baba lại không rõ ở nơi nào, Lâm Viễn thậm chí còn không biết bọn họ có bình an vô sự hay không, cái loại cảm giác trái tim bị treo lên như thế đặc biệt khó chịu....

Nhất là khi đối mặt với hình ảnh người một nhà Snow đoàn tụ ấm áp, một mình Lâm Viễn ngồi đó có vẻ rất cô độc và bất lực.

Thấy Lâm Viễn cúi đầu yên lặng dùng bữa, Lăng Phong nhịn không được chủ động gấp một miếng sườn vào bát cậu, ôn nhu nói. “Tiểu Viễn, ném thử xem, là ta tự tay làm....”

Lâm Viễn lập tức ngẩng đầu cười nói. “Cảm ơn cậu, con tự mình gấp được rồi.”

Lăng Phong nhìn Lâm Viễn, cũng không biết nên nói gì.

Cảm ứng giữa hắn và Lăng Vũ đã gián đoạn từ lâu, Udyr đã phân tích khả năng còn sống của Rawson và Lăng Vũ, nhưng sự bất an dưới đáy lòng Lăng Phong lại không giảm đi chút nào....

Vạn nhất Lăng Vũ xảy ra chuyện, Tiểu Viễn sẽ khổ sở biết bao?

Hắn thậm chí còn không dám tưởng tượng đến hậu quả này.

Nhìn bộ dáng thiếu niên luôn luôn sáng sủa hoạt bát lại cúi đầu mất mát, Lăng Phong cảm thấy vô cùng đau lòng.

Sau bữa cơm, Lăng Phong gọi Snow và Lâm Viễn vào phòng, cẩn thận kiểm tra tình huống thân thể của bọn họ, mật độ chất dẫn dụ trong máu của hai người đều có xu hướng về 0, hiển nhiên còn chưa tới kỳ phát tình. Lúc này Lăng Phong mới yên lòng, lấy thuốc ức chế ra, đưa cho hai người tiêm vào.

Chất lỏng trong suốt theo mạch máu chậm rãi chảy vào thân thể, Snow và Lâm Viễn rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Loại thuốc chích này có tác dụng hạn định trong thời gian ba tháng, nói cách khác, tiêm thuốc ức chế này vào, bọn họ sẽ không cần lo lắng ít nhất là ba tháng.

Trên đường trở về, Lâm Viễn vẫn nhét tay vào túi áo yên lặng cúi đầu bước đi, Snow nhận ra cảm xúc suy sụp của cậu, nhìn không được nhẹ giọng nói. “Tiểu Viễn, có phải cậu vẫn đang lo lắng cho nguyên soái Rawson không?”

Lâm Viễn trầm mặc một lát, thấp giọng nói. “Không biết ông ấy hiện giờ thế nào, tôi vẫn không liên hệ được với ông ấy.”

Snow vỗ nhẹ lên vai em trai, an ủi. “Đừng lo lắng, có lẽ ông ấy đang rất bận, nếu ông ấy xảy ra chuyện, trên bản tin đã sớm công bố rồi.”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Ừ.”

Snow nói sang chuyện khác. “Trở về nghỉ ngơi một lát, buổi tối còn phải đến trạm không gian lên phi thuyền. Đúng rồi, Brian nói muốn cùng đi với tôi, cũng mua vé tàu chuyến đó.”

Lâm Viễn kinh ngạc nói. “Brian và Caesar hẹn sẵn với nhau sao? Sao hai người bọn họ đều muốn đến thiên hà Cezar?”

Snow cũng kinh ngạc hỏi. “Caesar cũng đi?”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Đúng vậy, nói muốn theo tôi đến xem cảnh tuyết.....”

Hai người liếc nhau, đồng thời xấu hổ dờn tầm mắt.

— Hai tên Alpha bám đuôi to xác này, sao bọn họ đến chỗ nào cũng muốn theo cùng?

Lâm Viễn căn bản không dự đoán được, Caesar không chỉ muốn đi cùng cậu, còn muốn ở cùng cậu.

Sau khi thông qua cửa an ninh lên phi thuyền chở khách, Lâm Viễn dựa theo số vé tìm đến khoang thuyền của mình, lại phát hiện người ngồi ở vị trí đối diện kia căn bản không phải Snow, mà là một nam sinh thân hình cao lớn, bóng lưng nhìn qua cực kỳ quen thuộc.

Nam sinh kia nghe được động tĩnh, quay đầu, mỉm cười với cậu, tươi cười anh tuấn mà chói mắt.

Lâm Viễn nhất thời khiếp sợ cứng ngắc tại chỗ. “..... Ca, Caesar? Sao cậu lại ở trong này?”

Caesar rất thần nhiên nói. “Tôi đổi vé với Snow.”

Lâm Viễn. “.....”

Lý do Caesar đổi vé với Snow là, hắn và Lâm Viễn cùng một ban, kì thi lần này thầy giáo ra rất nhiều đề bài cực biến thái cực lắt léo, hai người ở cùng nhau, vừa lúc thảo luận một chút về cách giải quyết mấy đề bài không làm được kia.

Lúc Caesar nói rất thật lòng, rất nghiêm túc, giống như hắn đổi chỗ ngồi quả thật là vì muốn thảo luận bài tập cùng Lâm Viễn. Tuy rằng Snow biết hai người bọn họ ở cùng nhau không thể nào chỉ thảo luận mỗi bài tập, nhưng Caesar đã đề nghị đổi vé, Snow cũng không thể không biết xấu hổ trực tiếp cự tuyệt.

Dù sao hai khoang thuyền ở sát nhau, chờ qua một đêm, ngày hôm sau trời sáng mình lại đến tìm Lâm Viễn nói chuyện cũng không khác mấy.

Chẳng qua, nhìn bạn học Brian tươi cười đầy mặt từ trên giường đối diện chạy tới đề nghị giúp sắp xếp hành lý, Snow nhất thời có loại cảm giác “trúng kế”.

Phi thuyền vũ trụ lần này xuất phát từ Phá Quân tinh, đi qua chòm sao Thiên Cầm rồi đến thiên hà Cezar, nhanh hơn nhiều so với chuyến đi đến trường học của Lâm Viễn trước kia, toàn bộ hành trình chỉ mất có bốn ngày. Lượng khách trên phi thuyền cũng ít, có rất nhiều khoang thuyền VIP, khoang VIP cho hai người có thể so với phòng đôi ở khách sạn, giường rất lớn, ghế an toàn cũng mềm mại như sofa, thậm chí còn có phòng tắm riêng, bố trí cực kỳ sạch sẽ.

Điều kiện thoải mái như vậy, quả thật không làm thất vọng cái giá trên trời của vé VIP.

Nếu Caesar và Snow đã đổi vé, Lâm Viễn cũng không thể không biết xấu hổ nói “Tôi đi đổi lại”, đành phải ngồi xuống cái giường còn lại.

Một trận chấn động kịch liệt, phi thuyền rất nhanh liền bay lên, rời khỏi Phá Quân tinh thuận lợi tiến vào tuyến đường an toàn trong vũ trụ.

Đã hơn mười giờ tối, xuyên qua cửa sổ mạn tàu có thể nhìn thấy cảnh quan bên ngoài vũ trụ, Lâm Viễn lại căn bản không có tâm tình thưởng thức, vẫn cúi đầu ngủ gật.

Caesar thấy cậu gật gà gật gù rất mệt mỏi, liền thấp giọng nói. “Tiểu Viễn, nếu mệt thì ngủ sớm một chút đi.”

“Ừ.... Tôi đi ngủ trước.” Lâm Viễn ngáp dài xoa xoa khóe mắt, cởi áo khoác, nằm lên giường đắp chăn.

Không nghĩ tới, vừa rồi ngồi trên ghế an toàn còn mệt rã rời, sau khi nằm xuống lại không ngủ được.

Không biết vì sao, trong lòng cậu luôn có chút bất an, phản ứng thân thể tựa hồ trở nên kì quái, nhưng cụ thể là kì quái thế nào thì cậu không nói được, luôn cảm thấy sau khi tiêm thuốc ức chế vào cơ thể liền có chút khác thường.

Thấy Lâm Viễn nằm xuống, Caesar liền săn sóc tắt đèn trong phòng đi, khoang thuyền nhất thời rơi vào một mảnh tối tăm.

Lâm Viễn bực chán nhắm mắt lại, nhưng vẫn không cách nào ngủ được, Caesar bên cạnh lại nhanh chóng ngủ say, hô hấp đều đều.

Cũng không biết trải qua bao lâu, phi thuyền gặp phải luồng khí lưu động, đột nhiên rung lên một chút, cơ thể Lâm Viễn cũng theo đó bốc lên một cỗ nhiệt lưu kỳ quái, giống như báo tấp nhất thời thổi quét toàn thân!

Hạ thân rất nhanh liền cứng rắn, bộ vị khó có thể mở miệng ở phía sau thậm chí còn khó nhịn co rút lại, phảng phất như đang khát vọng điều gì, cảm giác trống rỗng trong cơ thể ngày càng mãnh liệt, một cỗ run rẩy quỷ dị từ sống lưng chậm rãi trào lên đỉnh đầu....

Lâm Viễn khiếp sợ mở to hai mắt – đây, đây là xảy ra chuyện gì?!

Hết chương 91.

92. Quyển 4 - Chương 92: Phi Thuyền Vũ Trụ

Phi thuyền vũ trụ gặp phải luồng khí dao động trong quá trình di chuyển là hiện tượng rất thông thường. Caesar ngủ không sâu, chấn động thỉnh thoảng xảy ra này cũng khiến hắn tỉnh dậy.

Chấn động kéo dài gần mười giây, phi thuyền rất nhanh liền ổn định trở lại.

Caesar xoay người đang định ngủ tiếp, cái mũi nhạy cảm lại đột nhiên ngửi thấy một cỗ hương vị kỳ quái – loại khí tức thơm ngọt quỷ dị này tựa như dụ người sa đọa, mùi chất dẫn dụ Omega thuần túy mà nồng đậm tràn ngập trong khoang thuyền kín mít, tựa như thủy triều mãnh liệt dâng lên quét qua mỗi một lỗ chân lông trên thân thể, khiến cơ thể Caesar nhất thời bùng lên một cỗ nhiệt lưu tình dục.

Caesar. “.....”

Còn tưởng đây chỉ là một hồi mộng xuân kỳ quái, Caesar hơi hơi nhú mào, đè nén xúc động đột ngột dâng lên trong cơ thể, xoay người quay lưng về phía Lâm Viễn, nhắm hai mắt lại.

“Ừm.... ừ....”

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng rên rỉ đè nén, tựa như đang cố kiềm chế điều gì đó rất thống khổ —

Đó là thanh âm của Lâm Viễn?!

Caesar ngưng một chút, lập tức nhận ra đây không phải mộng cảnh, dùng tốc độ nhanh nhất xoay người xuống giường, mở đèn trong phòng lên, bước nhanh đến bên giường Lâm Viễn – chỉ thấy Lâm Viễn bao mình thành một cái bánh chưng lớn trên giường, cả thân thể đều được bọc trong chăn.

Caesar nghi hoặc hỏi. “Tiểu Viễn, cậu làm sao vậy?”

Lâm Viễn không đáp lại, run rẩy kịch liệt ở trong chăn.

Caesar nhin không được đưa tay xốc chăn lên – chỉ thấy Lâm Viễn thò tay mình vào trong quần, động tác trúc trắc xoa nắn hạ thân, trong đôi mắt đen láy hiện lên một tầng hơi nước, trên mặt lại đỏ đến muốn chảy máu.

Caesar. “.....”

Đây, đây là tình huống gì?

Hương vị ngọt ngào của chất dẫn dụ Omega vì cự ly gần lại nên càng thêm nồng đậm, mùi chất dẫn dụ nồng đậm như vậy ngộ nhờ khuếch tán ra ngoài, một khi thu hút sự chú ý của các Alpha khác trên phi thuyền, hậu quả tuyệt đối sẽ không thể tưởng tượng nổi!

Caesar lập tức nhíu mày gọi. “Bạch Vũ!”

Bạch Vũ đang ngồi ngáp trong công tác không gian lập tức rùng mình, nhảy ra kinh hoảng nói. “Làm sao làm sao! Xảy ra chuyện gì?”

Caesar ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng nâng Lâm Viễn dậy, để cậu tựa vào lòng mình, một bên nói với Bạch Vũ. “Lập tức phong tỏa khoang thuyền, tinh lọc không khí!!”

“..... Nga!”

Bạch Vũ lập tức nghe theo, phong tỏa toàn bộ bên ngoài khoang thuyền, đồng thời mở hệ thống tinh lọc không khí lên.

Sau khi mùi chất dẫn dụ nồng đậm trong phòng được tinh lọc, không khí rõ ràng tươi mát hơn nhiều, nhưng hương vị chất dẫn dụ ngọt ngào trên người Lâm Viễn rất nhanh lại tràn ngập khoang thuyền.

Bạch Vũ khiếp sợ nói. “Chất dẫn dụ vẫn đang không ngừng sinh ra..... Tinh lọc như vậy căn bản không thể tiêu trừ hoàn toàn a?”

Màu mắt Caesar hơi trầm xuống, chất dẫn dụ vẫn không ngừng sinh ra, hệ thống tinh lọc không khí của cơ giáp không thể tiêu trừ sạch sẽ loại hương vị này.... Trầm mặc một lát, Caesar mới nói. “Kiểm tra khoang thuyền một chút, không được để lại bất cứ khe hở nào khiến mùi chất dẫn dụ lan ra ngoài!”

Trên phi thuyền này có rất nhiều Alpha, một khi mùi hương lan ra ngoài tuyệt đối sẽ gây nên hậu quả rất nghiêm trọng.

Bạch Vũ cũng cảm giác được tính nghiêm trọng của chuyện này thông qua dao động tinh thần của chủ nhân, lập tức xoay người cẩn thận tuần tra một lượt trong khoang thuyền, xác nhận không có bất cứ khe hở nào, lúc này mới trở lại trước mặt Caesar nói. “Chủ nhân, đã phong tỏa xong!”

Mất thấy hương vị chất dẫn dụ càng ngày càng đậm, tựa hồ có dấu hiệu tiến vào kỳ phát tình, Caesar vội vàng nói. “Mau xét nghiệm trị số chất dẫn dụ trong cơ thể cậu ấy.”

“Được!” Bạch Vũ lấy một giọt máu của Lâm Viễn tiến hành kiểm tra, rất nhanh liền cho ra kết quả, khiếp sợ nói, “Chủ, chủ nhân! Trị số chất dẫn dụ trong máu đã đạt tới 9.... Đây, đây là kỳ phát tình đến sao?!”

Sắc mặt Caesar đột nhiên cứng ngắc.

— Quả nhiên là vì kỳ phát tình, nên chất dẫn dụ mới có thể nồng đậm như thế sao?

— Nhưng sao Tiểu Viễn lại đột nhiên tiến vào kỳ phát tình?

— Trưa hôm nay không phải cậu ấy đến gặp Lăng Phong để tiêm thuốc ức chế sao?

Ba vấn đề này khiến đầy lòng Caesar vừa khiếp sợ, vừa nghi hoặc.

Trước khi kỳ phát tình của Omega đến, có thể dùng rất nhiều cách – tỷ như tạm thời đánh dấu hoặc tiêm thuốc ức chế – để ngăn cản kỳ phát tình, nhưng khi nồng độ chất dẫn dụ vượt qua 9.0, chính thức tiến vào kỳ phát tình, vậy thì chỉ có một con đường – đánh dấu hoàn toàn!

Omega chính thức tiến vào kỳ phát tình không thể dùng bất cứ phương thức nào để ngăn cản, chỉ biết tuân theo bản năng sinh lý, loại khát vọng muốn được ôm, muốn được đánh dấu xuất phát từ bản năng sinh lý này, hiệu quả còn mãnh liệt hơn cả xuân dược mạnh nhất trên thế giới.

Mà tương tự, kỳ phát tình của Omega cũng sẽ kích thích Alpha, khiến Alpha sinh ra bản năng sinh lý muốn giữ lấy đối phương...

Lâm Viễn lúc này đang dựa vào lòng mình, trên người tản ra mùi chất dẫn dụ thuần túy nhất, ngọt ngào nhất, từng chút từng chút quẩn quanh trong tim, tựa như dụ người sa đọa... May mà Caesar từng trải qua chương trình huấn luyện chống lại chất dẫn dụ Omega, dưới tình hình như vậy còn có thể duy trì một chút lý trí, nếu đổi lại là Alpha bình thường khác có lẽ đã sớm nhào lên rồi...

Caesar hung hăng bấm vào lòng bàn tay, giúp bản thân duy trì tỉnh táo, cố gắng bình tĩnh hỏi. “Tiểu Viễn, cậu có nghe thấy tôi nói không? Xảy ra chuyện gì vậy? Hôm nay cậu chưa tiêm thuốc ức chế với Snow sao?”

Lâm Viễn. “Tôi..... Tôi..... Ừm a....”

Lời vừa ra khỏi miệng, sâu trong thân thể đột nhiên dâng lên một cảm giác trống rỗng mãnh liệt, Lâm Viễn nhận không được há miệng dờn dập thở gấp.

Trong cơ thể tựa như nổi lên một ngọn lửa, cơ hồ muốn đốt cháy tất cả lục phủ ngũ tạng và lý trí của cậu.....

Lâm Viễn hung hăng cắn một phát vào môi, cảm giác đau đớn khi răng nanh cắn vào thịt khiến cậu tìm lại một chút lý trí, Lâm Viễn mở to mắt, nắm chặt tay Caesar, thở gấp nói. “Caesar, mau đưa máy truyền tin cho tôi, tôi hỏi cậu xem xảy ra chuyện gì....”

Trên thực tế, lúc này Lâm Viễn còn khiếp sợ và nghi hoặc hơn cả Caesar, bởi vì giữa trưa hôm nay, Lăng Phong rõ ràng đã giúp cậu kiểm tra thân thể, hơn nữa còn cho cậu tiêm vào thuốc ức chế mới nhất vừa nghiên cứu chế tạo ra – sao lại đột nhiên phát tình? Chẳng lẽ là thuốc ức chế mất đi hiệu lực?

Caesar thấy Lâm Viễn sắc mặt khó coi, vội vàng lấy máy truyền tin của cậu đến, kết nối tới máy liên lạc của Lăng Phong.

Khi phi thuyền đang bay trong vũ trụ, tín hiệu thông tin phải truyền qua rất nhiều trạm không gian của các thiên hà, bởi vậy sẽ bị chậm lại một lúc, đại khái là hơn nửa phút sau, trong màn hình trước mặt mới từ từ xuất hiện hình ảnh hư cấu 3D.

Lăng Phong dường như vừa tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ, mặc một thân áo ngủ màu trắng ngồi bên giường, thấy Caesar liền nghi hoặc hỏi. “Caesar, khuya rồi còn tìm ta, làm sao vậy?”

Caesar vội vàng nói. “Tình trạng thân thể Tiểu Viễn có chút bất ổn, hình như là đột nhiên tiến vào kỳ phát tình..... Không phải hôm nay cậu ấy đến chỗ ngài tiêm thuốc ức chế sao?”

Lăng Phong kinh ngạc nói. “Tiến vào kỳ phát tình? Điều này sao có thể?”

Lăng Phong dừng một chút, tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, ngẩng đầu lên nôn nóng hỏi. “Caesar, cậu mau hỏi Tiểu Viễn, nó có uống thuốc viên bác sĩ Fuente gửi tới hay không?!”

Tuy rằng thân thể Lâm Viễn rất khó chịu, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo, nghe được lời của Lăng Phong, vội vàng đáp. “Có uống một viên, đêm qua chất dẫn dụ trong cơ thể con hình như hơi bất ổn, nên con uống một viên, tạm thời áp chế....”

Lăng Phong giật mình, sắc mặt khó coi nói. “Tiểu Viễn, trước đây không phải ta đã dặn con không được uống tiếp loại thuốc này sao? Thuốc ức chế ta tiêm cho con được chế ra dựa trên công thức mới, hiệu quả của hai loại thuốc này có thể sẽ ảnh hưởng lẫn nhau....”

Trước đây Lăng Phong quả thật đã từng nói với Lâm Viễn, loại thuốc Fuente cho cậu bắt buộc phải dùng từ nhỏ đến lớn, tới năm 20 tuổi có thể hoàn toàn biến thành Beta, nhưng Lâm Viễn sau khi ngừng uống đã

bị Caesar đánh dấu ở thiên hà Cepheus, tuyến thể Omega của cậu đã bị kích hoạt hoàn toàn, loại thuốc này không còn tác dụng quá lớn đối với cậu.

Tuy rằng loại thuốc này có thể tạm thời áp chế dao động của chất dẫn dụ, nhưng lại sinh ra xung đột với thuốc ức chế Lăng Phong mới nghiên cứu chế tạo, làm cho thể cân bằng của chất dẫn dụ rất vất vả thành lập trong cơ thể đột nhiên bị đánh vỡ, toàn bộ thuốc ức chế cũng bị vô hiệu hóa.

Lâm Viễn hoàn toàn không nghĩ đến điểm này, vừa nghe cậu nói, không khỏi khiếp sợ mở to mắt nhìn –

Cư nhiên là do viên thuốc ức chế tối qua mình uống?

Trước kia rất nhiều lần thân thể bất ổn, Lâm Viễn đều uống thuốc ức chế của bác sĩ Fuente để áp chế, lại thêm tối qua tình huống khẩn cấp, cậu cũng không nghĩ nhiều, còn nghĩ thuốc viên và thuốc chích đều là thuốc ức chế, thành phần cũng tương tự nhau, chỉ là được hiệu có mạnh có yếu mà thôi....

Hoàn toàn không nghĩ tới, hai loại thuốc ức chế này sẽ ảnh hưởng lẫn nhau.

Lâm Viễn nhất thời có loại cảm giác tự nhắc đá đập vào chân mình, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hồi hận đến xanh cả ruột, lại căn bản không biết nên nói gì.

Lăng Phong lo lắng nói. “Tiểu Viễn, buổi sáng ngày mai sau khi các con đến chòm sao Thiên Cầm lập tức xuống phi thuyền, hiện giờ ta lập tức dùng bước nhảy không gian đến tiếp ứng cho các con!”

Lâm Viễn. “.....”

Lâm Viễn cắn chặt môi dưới không nói lời nào, cậu sợ mình vừa mở miệng sẽ không khống chế được mà rên rỉ thành tiếng.

Nhấn nại của cậu rõ ràng đã đến cực hạn, dã thú bị đè nén sâu trong thân thể nhiều năm, tựa hồ rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, hung mãnh thoát ra khỏi tầng tầng giam cầm, điên cuồng kêu gào bên trong cơ thể.... Cảm giác trống rỗng mãnh liệt theo đầu dây thần kinh lui khắp toàn thân, khát vọng muốn được người ôm, giống như mầm cây phá đất nhanh chóng lan tràn dưới đáy lòng.

Lăng Phong vẫn đang sốt ruột hỏi. “Tiểu Viễn? Tình hình hiện giờ của con rốt cuộc là thế nào? Đừng lo lắng, trước tiên để Chu Tước tiêm cho con một mũi thuốc ức chế, ta lập tức đến chòm sao Thiên Cầm đón con!”

Thuốc ức chế Lăng Phong chế tạo lần này có thể thông qua cửa khẩu kiểm tra cẩn mật, lúc Lâm Viễn xuất phát Lăng Phong có đưa cậu một ít thuốc tiêm đặt trong kho dự trữ của Chu Tước, để phòng ngừa tình huống bất ngờ.

“.....” Lâm Viễn gắt gao nắm khăn trải giường, thân thể vừa tê vừa ngứa khiến cậu rất khó chịu, căn bản không nói nên lời.

Caesar nhìn thiếu niên trong lòng sắc mặt đỏ bừng, quay đầu lại, thấp giọng nói với Lăng Phong. “..... Không còn kịp rồi.”

Lăng Phong giật mình, trong lòng nhất thời dâng lên một tia dự cảm không ổn. “Không kịp? Chẳng lẽ là.....”

Caesar dùng biểu tình nặng nề gật gật đầu. “Cháu vừa để Bạch Vũ kiểm tra nồng độ chất dẫn dụ trong cơ thể cậu ấy, đã vượt qua 9,0.”

Lăng Phong. “.....”

Trị số chất dẫn dụ trong máu một khi vượt qua 9,0, sẽ lập tức tiến vào kì phát tình, mà một khi Omega tiến vào kì phát tình, bất cứ loại thuốc nào cũng không thể khống chế, bọn họ chỉ biết thuận theo khát vọng bản năng của thân thể, khát vọng được người ôm, được người giữ lấy, bị người đánh dấu – mà nếu loại khát vọng này không được thỏa mãn, bọn họ sẽ giống như dã thú nổi điên, điên cuồng làm mình bị thương.

— Đây là thiên tính của Omega, thiên tính không ai có thể ngăn cản.

Lâm Viễn đã ngoài ý muốn tiến vào kỳ phát tình, cũng có nghĩa là, thuốc ức chế căn bản không hiệu nghiệm với cậu, cậu buộc phải tìm một Alpha đến đánh dấu cậu, vượt qua kỳ phát tình kéo dài liên tục ít nhất ba ngày ba đêm.

Nhìn Lâm Viễn trong màn hình cuộn mình thành một đoàn, Lăng Phong nhìn không được cảm thấy lo lắng

Tiểu Viễn mới mười tám tuổi, vẫn còn hoạt bát sáng sủa như vậy, nhưng trời cao dường như lại muốn trên cột cậu, một lần ngừng thuốc ngoài ý muốn đã hủy diệt hi vọng thành Beta của cậu, lúc này lại đột nhiên ngoài ý muốn khiến cậu rơi vào kì phát tình, không thể không ở trên phi thuyền vũ trụ này đối mặt với tất cả.

Lăng Phong căn bản không thể nói nên lời “để Alpha đến đánh dấu con”.

Caesar trầm mặc một lát, thấp giọng nói. “Người yên tâm, có cháu ở đây.... Cháu sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy.”

Lăng Phong ngẩn người, đối diện với ánh mắt kiên định của Caesar, thật lâu sau, mới thở dài, nhẹ giọng nói. “Nhờ cậu.”

Caesar nghiêm túc gật gù đầu, lúc này mới đóng máy truyền tin.

Sau khi ngắt thông tin, quay đầu nhìn người trong lòng, nhẩn nại của Lâm Viễn đã sớm đến cực hạn, một lượng lớn mồ hôi khiến áo sơ mi của cậu gất gao dán vào người, hiển hiện đường cong gầy gò mềm dẻo nơi eo.

Caesar nuốt nuốt nước miếng, ngón tay đưa về phía cổ áo sơ mi của Lâm Viễn, cởi một viên cúc áo ra.

Lâm Viễn phục hồi tinh thần, mở to mắt, lại phát hiện mình đang bị Caesar ôm vào ngực đặt nửa người trên giường, một tay Caesar gất gao ôm eo cậu, tay còn lại đang cởi cúc áo sơ mi của cậu....

Cúc áo đã bị cởi đến cái thứ tư, lộ ra một mảng lồng ngực trắng nõn.

Lâm Viễn vội vàng bắt lấy tay Caesar, thở gấp nói. “Caesar.... Đừng.... Đừng như vậy....”

Động tác của Caesar tạm dừng một chút, nhẹ nhàng cầm ngón tay đang run rẩy kịch liệt của Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Tiểu Viễn, kì phát tình lần này không thể dùng thuốc để khống chế, buộc phải tiến hành đánh dấu hoàn toàn.....”

Lâm Viễn ngưng một chút, nhìn Caesar hỏi. “Không có biện pháp khác sao?”

Đôi mắt đen lầy trong veo của thiếu niên tràn đầy chờ mong, tựa hồ trông ngóng Caesar nói ra có biện pháp khác.

Thế nhưng, Caesar lại cúi xuống nhẹ nhàng hôn hôn trán cậu, ôn nhu nói. “Chỉ có thể đánh dấu.... Giao cho tôi, được không?”

“.....” Lâm Viễn rối rắm nhíu mày.

Cậu quả thật đã từng nghe nói Omega sau khi phát tình không thể ngừng lại, chỉ có thể tiến hành đánh dấu, nhưng quá trình đánh dấu hoàn toàn rất cuộc phải làm như thế nào? Lâm Viễn hoàn toàn không có kinh nghiệm về phương diện này.

Hơn nữa, vừa nghĩ đến phải dùng cái chỗ phía sau kia tiếp nhận Caesar, Lâm Viễn liền cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng thẳng.

Tay Caesar vẫn gất gao ôm eo Lâm Viễn, ánh mắt thâm thúy nghiêm túc mà cố chấp nhìn chăm chú vào cậu, từng câu từng chữ nói. “Tiểu Viễn, tôi yêu cậu.... Để tôi đánh dấu cậu, có được không?”

Lâm Viễn. “.....”

Thanh âm trầm thấp của Caesar tựa như một loại ma chú, khi nghe hắn nói “Tôi yêu cậu”, thậm chí còn có cảm giác trái tim hơi tê dại.

Hương vị chất dẫn dụ Alpha tinh thuần mà cường thế trên người hắn từng chút từng chút bọc lấy toàn thân, cảm giác ấm áp cơ hồ khiến Lâm Viễn choáng váng, khát vọng mãnh liệt sâu trong thân thể, khiến Lâm Viễn căn bản không nói ra nổi một chữ “Không”.

Lâm Viễn trầm mặc trong chốc lát, có chút xấu hổ nói. “Nhưng tôi không biết đánh dấu hoàn toàn phải làm thế nào.... Cậu biết không?”

Caesar đương nhiên biết.

Tuy rằng thân thể Lâm Viễn là Omega, nhưng lại có đầu óc của một Beta, về chuyện đánh dấu hoàn toàn, cậu lười tìm hiểu kỹ càng, bởi vì cậu chưa từng nghĩ tới, bản thân cư nhiên lại có một ngày bị đánh dấu hoàn toàn.

Mà Caesar thân là một vương tử, trong khóa học sinh lý vào năm mười sáu tuổi đã có thầy giáo chuyên môn giảng giải chi tiết cho hắn trình tự đánh dấu hoàn toàn, cũng biết trong suốt ba ngày của kì phát tình, phải làm thế nào để duy trì thể lực đồng thời chăm sóc tốt cho Omega của mình.

Tuy rằng Caesar cũng không có kinh nghiệm, bất quá, lần đầu tiên của hắn và Tiểu Viễn, hắn sẽ cố gắng khiến Tiểu Viễn hài lòng.

Caesar khẽ cười cười, lại gần hôn lên đôi môi bị cắn đến bật máu của Lâm Viễn, cẩn thận liếm sạch vết máu trên môi cậu, lúc này mới thấp giọng nói. “Đừng lo, giao cho tôi là được.”

Một câu đơn giản, tựa hồ thật sự có sức mạnh trấn an lòng người, Lâm Viễn rốt cuộc không để ý gì nữa gật gật đầu.

Nhìn biểu tình bí ẩn tựa như sắp anh dũng hi sinh của cậu, Caesar nhin không được nở nụ cười, thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu nói. “Yên tâm đi, tôi sẽ làm cậu thoải mái.”

Bạch Vũ đang tiến hành tinh lọc không khí, nghe thấy vậy lập tức hưng phấn hỏi. “Chủ nhân chủ nhân, người thật sự muốn đánh dấu cậu ấy sao?”

“.....” Cơ giáp này lắm nhảm thật nhiều, Caesar nhíu mày nói, “Người đi trông cửa cho ta, không được để ai vào!”

“..... Nga!” Bạch Vũ lập tức vui vẻ bay đến cửa ra vào, trực tiếp khóa trái từ bên trong khoang thuyền, cẩn thận bịt kín tất cả các khe hở, còn sẵn sàng mở hệ thống tinh lọc không khí lên, tùy thời chuyển đổi mùi chất dẫn dụ trong phòng.

Tuy rằng Bạch Vũ bình thường hay lắm nhảm, nhưng lúc này, nó hiểu cảm miệng mới là lựa chọn tốt nhất của nó, bằng không chủ nhân khẳng định sẽ hủy nó luôn.

Làm một đài cơ giáp cấp S trí năng cao, Bạch Vũ quyết định tận trung với cương vị công tác, làm hộ vệ trông cửa tốt của chủ nhân.... Bất quá, có thể thuận tiện chứng kiến tận mắt quá trình chủ nhân đánh dấu Lâm Viễn, hình như cũng không tệ lắm? Coi như phúc lợi của cơ giáp trông cửa?

Chu Tước tiên bối thật là, nhìn cũng không thèm nhìn, cư nhiên trực tiếp tắt máy?

“Ưm...”

Bên tai truyền đến tiếng rên rỉ kìm nén của Lâm Viễn, Caesar ôm ngang Lâm Viễn lên, xoay người đi về phía phòng tắm. Ôm Lâm Viễn vào phòng tắm, xả đầy một bồn nước ấm, lúc này mới cởi hết áo sơ mi và quần cậu ra, nhẹ nhàng bỏ Lâm Viễn vào trong bồn tắm.

Omega trong kì phát tình đặc biệt thích sạch sẽ, Caesar thấu hiểu tắm một chút cho cả hai, như vậy Lâm Viễn sẽ thoải mái hơn một ít.

Phòng tắm trong khoang VIP của phi thuyền bố trí thoải mái như khách sạn, tắm lưng trần trụi của Lâm Viễn tiếp xúc với bồn tắm lạnh lẽo, sống lưng nhất thời nổi lên một cảm giác tê dại kỳ quái, còn chưa kịp phản ứng, Caesar đã trực tiếp áp xuống.

Nằm ngửa trong bồn tắm đối diện với ánh mắt của Caesar, loại tư thế này khiến Lâm Viễn có chút xấu hổ, đành phải quay đầu đi chỗ khác không nhìn hắn.

Nước trong bồn tắm ấm áp rất thoải mái, Caesar cũng cởi quần áo, hai người ngồi đối diện nhau, lại thêm trong phòng bật đèn, nhìn thấy nhau rất rõ ràng..... Lâm Viễn nhìn phía dưới Caesar một cái, chỗ kia của Alpha thô đến đáng sợ, khiến da đầu Lâm Viễn nhịn không được run lên một trận.

Ngón tay Caesar ôn nhu mơn trớn thân thể Lâm Viễn, dùng tốc độ nhanh nhất tẩy rửa một chút cho cả hai.

Thân thể Lâm Viễn vô cùng miễn cảm, phía dưới đã sớm đứng thẳng cao cao, cảm giác thoải mái khi được Alpha vuốt ve cơ hồ khiến cậu lập tức bắn ra.

Nhìn thân thể Lâm Viễn nhiệt tình lại thành thực, Caesar vốn định trực tiếp làm trong phòng tắm, nhưng lại lo lắng ngâm mình trong bồn tắm quá lâu sẽ khiến da mất nước, vì thế cố nén xúc động trên thân thể, dùng một cái khăn tắm lớn bọc Lâm Viễn đứng lên, xoay người ôm trở lại giường.

Lâm Viễn bị hắn ôm đến ôm đi, trong lòng rất không tự nhiên.

Trước đây đều dùng quan hệ bạn bè ở chung với Caesar, hai người cùng lên lớp cùng ăn cơm, ở chung đặc biệt hòa hợp. Trong lòng Lâm Viễn, Caesar là bạn tốt nhất của cậu, thậm chí còn gần gũi hơn cả bạn bè.

Thế nhưng hôm nay, một đại nam sinh như cậu cư nhiên bị Caesar ôm lên, còn là dùng tư thế ôm công chúa bế đến bế đi, chuyện này cũng quá xấu hổ đi?

Thấy Lâm Viễn nghiêng đầu không biết suy nghĩ cái gì, lỗ tai hồng hồng rất đáng yêu, Caesar đoán cậu đang thẹn thùng, liền không chút khách khí cúi người hôn cậu, thuận thế áp đảo cậu trên giường.

“Ừm..... ừm..... Ca, Caesar..... ừ.....”

Nụ hôn này ôn nhu đến tận cùng, mỗi một tắc trong khoang miệng đều được hắn cẩn thận chiếu cố, nội bích miễn cảm trong khoang miệng bị đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua, sống lưng nhất thời dâng lên một trận run rẩy.

Trong khoang thuyền vô cùng yên lặng, hô hấp của hai người bởi vì nụ hôn này mà trở nên dồn dập.

Nhận thấy ngón tay Caesar dò xét đến lối vào ngượng ngùng phía sau, da đầu Lâm Viễn nhất thời tê dại, xuất phát từ bản năng nhắc chân đạp Caesar – bình thường ít nhất còn có thể đánh ngang tay với Caesar, nhưng lúc này, thân thể Lâm Viễn bủn rủn vô lực, cảm giác trống rỗng trong cơ thể khiến đầu gối cậu nhũn ra từng đợt, vốn định đá vào chân Caesar nhưng chỉ đá đến một nửa đã không còn khí lực, ngược lại còn bị Caesar thuận tay bắt lấy.

Tiểu quái thú vì ngượng ngùng mà quyền đâm cước đá phản kháng, ở trong mắt Caesar, có vẻ càng thêm đáng yêu.

Caesar nhịn không được khẽ cười cười, thuận thế bắt lấy mắt cá chân Lâm Viễn, tách hai chân cậu ra, cúi người nhìn vào mắt cậu hỏi. “Sao thế? Không phải đã nói giao hết cho tôi sao?”

Lâm Viễn đỏ mặt nói. “..... Cảm giác rất xấu hổ.....”

Caesar đề nghị. “Vậy cậu nhắm mắt lại.”

Lâm Viễn trầm mặc một chút, đành phải nhắm mắt lại quay đầu đi chỗ khác.

Caesar bắt lấy mắt cá chân Lâm Viễn, cúi người hạ xuống một nụ hôn trên bàn chân trắng nõn của cậu.

Nụ hôn theo bàn chân đi lên ngón chân, làn da ở chân Lâm Viễn rất trắng, móng chân được cắt sạch sẽ chỉnh tề, bởi vì vừa tắm rửa xong, trên cẳng chân thon dài còn đọng lại vài giọt nước chưa khô, đầu ngón chân nhìn qua trắng trắng mềm mềm, khiến người ta nhịn không được muốn cắn một ngụm....

Caesar mỉm cười một chút, há miệng, ngậm đầu ngón chân Lâm Viễn trong miệng, nhẹ nhàng mút một chút.

“A a.... Ca, Caesar.....”

Lâm Viễn bỗng dưng mở to hai mắt, hô hấp nhất thời trở nên hỗn loạn.

— Caesar cứ nhiên đang hôn đầu ngón chân cậu? Hình ảnh đáng sợ như vậy khiến bộ óc đơn thuần của Lâm Viễn hoàn toàn không thể thần nhiên tiếp nhận!

Trên thực tế, ngón chân là điểm mẫn cảm của rất nhiều Omega, khi đang làm tình duyên mút ngón chân đối phương, sẽ khiến đối phương đặc biệt thoải mái.... Mấy tri thức này đều là Caesar học được từ khóa sinh lý năm mười sáu tuổi, lúc này, học sinh ngoan Caesar đương nhiên phải áp dụng chúng.

Không nghĩ tới Lâm Viễn cứ nhiên mẫn cảm như vậy, ngón chân bị mút một chút là toàn thân đã phát run, đầu ngón chân cũng lập tức phồng hồng cuộn lên, khí quan vốn đang đứng thẳng, đầu nhọn thậm chí còn chảy ra chất lỏng trong suốt.

Caesar bắt lấy mắt cá chân Lâm Viễn, tách hai chân cậu ra thật rộng, đầu lưỡi theo bàn chân liếm lên trên, cho đến khi nụ hôn dừng lại ở trung tâm dục vọng, Caesar mới khẽ cười cười, dứt khoát há miệng ngậm lấy chỗ đó.

Hết chương 92.

93. Quyển 4 - Chương 93: Phi Thuyền Vũ Trụ

Tuy rằng Lâm Viễn đang ở độ tuổi mười tám thanh xuân nhiệt huyết, nhưng cậu cũng không quá ham thích với phương diện tình dục, phim động 3D các nam sinh tuổi này thích xem nhất, một bộ cậu cũng chưa từng ngó qua, kinh nghiệm về mặt này lại càng trống rỗng. Đối với cậu, chỉ khi nào đã ổn định được tương lai cậu mới có thể suy xét đến chuyện tìm bạn gái, tới lúc đó rồi nghiên cứu cũng chưa muộn. Không nghĩ đến, bạn gái vẫn chưa tìm được, ngược lại còn bị Caesar đánh dấu.

Lần trước lúc tập huấn dã ngoại, cậu và Caesar ở trong lều lấy tay giải quyết cho nhau, đối với Lâm Viễn mà nói, đó đã là tiếp xúc cực hạn của cậu, cậu hoàn toàn không nghĩ tới, lần này Caesar còn tiến thêm một bước, cứ nhiên trực tiếp dùng miệng....

Khoảnh khắc bị ngậm vào, Lâm Viễn nhất thời khiếp sợ vô cùng, không dám tin cúi đầu, chỉ thấy đầu Caesar chôn ở giữa hai chân mình, miệng ngậm lấy bộ vị mẫn cảm nửa cứng rắn kia.

Nam sinh quỳ gối ở giữa hai chân mình, cúi người ngậm tính khí của mình, hình ảnh đó khiến mặt Lâm Viễn đột nhiên đỏ bừng, vội vàng vươn tay giữ lấy bắp vai Caesar, thở hổn hển nói. “Caesar, dừng.... dừng như vậy, cái kia.... cái kia....”

Chỗ kia sao có thể ngậm vào miệng? Hắn không sợ bẩn sao?

Lâm Viễn đỏ mặt, không cách nào nói ra được mấy lời đó.

Caesar hoàn toàn không thèm để ý vấn đề bẩn hay không bẩn, Tiểu Viễn vừa tắm rửa xong, toàn thân trên dưới mỗi chỗ đều tràn ngập lực hấp dẫn trí mạng đối với hắn, khiến hắn muốn chạm vào, muốn hôn lên, muốn lưu lại dấu vết thuộc về mình.

Caesar không chỉ ngậm thứ phần nộn kia vào miệng, còn dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lộn.

Bộ vị kia vốn đã là chỗ mẫn cảm nhất toàn thân, là trung tâm dục vọng, một xúc cảm rất nhỏ cũng có thể mang đến kích thích thật lớn cho thân thể, huống chi động tác của Caesar còn vô cùng ôn nhu, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm hôn theo hình dáng khí quan, khiến khí quan ngây ngô rất nhanh liền trưởng lớn một vòng.

Nơi mẫn cảm bị khoang miệng ấm áp bao lấy, toàn thân Lâm Viễn lập tức mềm nhũn, theo động tác liếm hôn của Caesar, sau lưng bốc lên một cảm giác tê dại mãnh liệt, theo xương sống trực tiếp lùi lên não.

Thân thể nóng đến sắp tan ra, đầu óc Lâm Viễn trống rỗng, bàn tay vốn muốn đẩy Caesar ra, lại không tự chủ được luồn vào mái tóc hắn, thậm chí xuất phát từ bản năng còn kéo Caesar về phía mình –

“Ừm.... Caesar....”

Rất dễ chịu, thoải mái đến độ khiến Lâm Viễn cơ hồ mất đi lý trí.

Caesar nhận thấy được Lâm Viễn động tình, mỉm cười một chút, phối hợp với động tác của Lâm Viễn nuốt sâu vào tận cổ họng.

“A..... ưm ưm....”

Khoái cảm kịch liệt nhấn chìm toàn thân, Lâm Viễn thở gấp ngày càng dồn dập, luồng nhiệt lưu trong cơ thể theo động tác nuốt vào điên cuồng của Caesar mà lao xuống dưới, khí quan mãn cảm cũng sưng cứng đến cực hạn, cơ hồ sắp nổ tung.

Caesar thấy thời cơ đã đến, liền há miệng dùng sức hút vào –

Lâm Viễn quả nhiên không chống đỡ nổi, bụng căng thẳng, lập tức tước vũ khí đầu hàng.

“A a.....”

Tiếng rên rỉ từ mơ hồ chuyển sang cao vút, bụng Lâm Viễn run rẩy một trận, chất lỏng ấm áp bắn toàn bộ vào miệng Caesar.

Lâm Viễn cảm thấy linh hồn của mình cơ hồ sắp bị Caesar nuốt ra khỏi cơ thể, toàn thân mềm nhũn mất hết khí lực, ngón tay nắm lấy tóc Caesar không khỏi hơi hơi siết chặt.

Khoái cảm mãnh liệt như vậy, còn mãnh liệt hơn rất nhiều so với khi dùng tay giải quyết lúc trước, khoảnh khắc đạt cao trào trong miệng Caesar, Lâm Viễn thậm chí còn có ảo giác thoải mái đến sắp chết....

Caesar nuốt xuống toàn bộ tinh hoa Lâm Viễn bắn ra, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lâm Viễn, vươn tay, tựa như an ủi nhẹ nhàng sờ sờ mái tóc ướt mồ hôi của Lâm Viễn.

Lâm Viễn đang há to miệng kịch liệt thở gấp.

Không khí tươi mới ulla vào buồng phổi, khiến thần trí cậu dần dần khôi phục tỉnh táo, thế nhưng, mùi chất dẫn dụ Alpha trên người Caesar hút vào buồng phổi, lại tựa như một loại thuốc kích tình cực mạnh, khiến cảm giác trống rỗng trong cơ thể cậu càng trở nên mãnh liệt hơn.

Một loại cảm giác tê dại quỷ dị theo xương sống chậm rãi tràn lên trên, rất nhanh liền lên tới não, đánh thức tế bào toàn thân, khát vọng muốn được người ôm tựa như một loại độc trí mạng thẩm thấu vào từng lỗ chân lông.

Cao trào vừa qua khiến toàn thân cậu như nhũn ra, không có khí lực, khát vọng sâu trong thân thể lại đang không ngừng kéo lên, Lâm Viễn chỉ có thể khó chịu cọ đến cọ đi trên giường.

Đúng lúc này, một cỗ chất lỏng ấm áp đột nhiên chậm rãi chảy ra từ bộ vị khó có thể mở miệng ở phía sau kia, giữa đùi nhất thời trở nên ấm áp.... Lâm Viễn ý thức được đó là cái gì, mặt lập tức đỏ lên, xấu hổ không biết nói gì.

Omega trong kỳ phát tình, niêm mạc tràng bích ở hậu huyết sẽ chủ động phân bố chất lỏng bôi trơn để chuẩn bị tiếp nhận Alpha, chất lỏng ướt át giữa hai chân trắng mịn kia rõ ràng đại biểu cho thân thể cậu đã làm tốt chuẩn bị, thậm chí cực kỳ đói khát chờ mong đối phương xâm nhập.

Hai chân bị tách ra thật rộng, phía sau ướt đầm một mảnh, trạng thái như vậy khiến tinh thần Lâm Viễn phải chịu đả kích thật lớn!

Cậu chưa từng nghĩ tới, có một ngày cậu lại toàn thân bủn rủn nằm trên giường như vậy, mở rộng hai chân tiếp nhận một nam nhân.... Lòng tự trọng mạnh mẽ khiến Lâm Viễn căn bản không thể chấp nhận sự thật này.

Thế nhưng, thân thể lại đi ngược ý chí.

Dù cho trong lòng không nguyện ý, nhưng thân thể lại hoàn toàn không nghe mệnh lệnh của đại não, mãnh thú đang bất mãn không được trấn an trong cơ thể lao thẳng về phía trước, chất dẫn dụ theo máu lan tràn khắp tứ chi, khiến loại khát vọng điên cuồng này nhảy mất lên tới đỉnh.

“Ừm....”

Lâm Viễn há miệng thở gấp, ngón tay nắm khăn trải giường dùng lực siết chặt.

Lâm Viễn đang mở hai chân, Caesar chen ở giữa, nhìn thấy rõ ràng hết thấy trên người cậu....

Loại tư thế này có vẻ càng xấu hổ.

Mắt thấy Caesar đưa bàn tay về phía huyết khẩu đằng sau, sắc mặt Lâm Viễn lập tức cứng ngắc dời tầm mắt, làm bộ chính mình cũng không để ý, nhưng lông mi nhẹ nhàng run rẩy lại biểu lộ sự bất an mãnh liệt của cậu –

Cho đến lúc này, Lâm Viễn mới biết được, Omega trong kỳ phát tình có bao nhiêu khổ sở.

Thân thể không chịu nổi chế, thật sự là hỏng bét!

Rõ ràng không muốn làm vậy, lại bởi vì ảnh hưởng của chất dẫn dụ mà không thể không thừa nhận sự khuất nhục này!

Rõ ràng không muốn làm một Omega, lại bởi vì kỳ phát tình đến mà không thể không bị người đánh dấu!

Lâm Viễn gắt gao nắm lấy khăn trải giường, quay đầu đi chỗ khác không hề phản kháng – dù sao Omega trong kỳ phát tình không có khí lực phản kháng, nếu cậu đã đồng ý để Caesar đánh dấu, hiện tại cũng không cần phải phản kháng.

Chỉ là, trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Lấy loại tư thái mất mặt, sỉ nhục này, mở rộng hai chân trước mặt Caesar, không hề giống chuyện Lâm Viễn sẽ làm, phẳng phất như một chút tôn nghiêm cuối cùng cũng mất hết.

Cảm giác được một ngón tay tham tiến vào phía sau, thân thể Lâm Viễn cứng ngắc, dứt khoát nhắm mắt lại không để ý đến – coi như là một cơn ác mộng đi, tỉnh mộng rồi thì tất cả sẽ qua.

Caesar rất nhanh liền nhận ra cảm xúc suy sụp và thân thể cứng ngắc của Lâm Viễn, ngẩng đầu thấy lông mi khẽ rung động của cậu, nhìn không được có chút đau lòng – tiểu quái thú bình thường dũng cảm lạc quan, luôn mang bộ dáng tự tin không sợ trời không sợ đất, lúc này lại bởi vì kỳ phát tình đến, toàn thân vô lực nằm trên giường để người khác chiếm tiện nghi, trong lòng cậu nhất định sẽ rất khó chịu đi?

Caesar nghĩ đến đây, liền tạm thời dừng động tác khuếch trương mặt sau, rút tay ra, cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Tiểu Viễn, đừng buồn.... Nhớ rõ tôi yêu cậu, tôi làm như vậy không phải là không tôn trọng cậu, cậu là người mà tôi muốn quý trọng nhất, tôi rất vui vì thời điểm cậu cần người chăm sóc có thể ở bên cạnh cậu.... Ba ngày này, để tôi vượt qua cùng cậu, có được không?”

Lâm Viễn ngưng một chút, kỳ thật Caesar căn bản không cần phải giải thích, Omega khi phát tình buộc phải bị một Alpha đánh dấu, bằng không sẽ không thể chịu đựng được qua kỳ phát tình, huống chi, vừa rồi Lâm Viễn đã đồng ý để hắn đánh dấu, cho dù hắn không để ý đến phản ứng của mình trực tiếp nhào qua đánh dấu mình, Lâm Viễn cũng không thể trách gì hắn.

Thế nhưng, sự tôn trọng và dịu dàng của Caesar, lại khiến cảm xúc khó chịu của Lâm Viễn dần dần tan thành mây khói.

— Alpha này là khác biệt, hắn yêu mình như thế, cho dù đến lúc này, hắn cũng không quên quan sát phản ứng của mình, cho dù hắn bởi vì ảnh hưởng từ chất dụ mà phải nhẫn nại đến cực hạn, nhưng khi nhận thấy cảm xúc suy sụp của mình, lại lập tức dừng động tác, dùng ngữ khí ôn nhu an ủi mình.

— Sự săn sóc và ôn nhu của Caesar, tựa như ánh mặt trời mùa đông ấm áp chiếu vào đáy lòng.

— Để một Alpha như vậy đánh dấu mình, còn có điều gì không hài lòng?

Lâm Viễn rốt cuộc thả lỏng thân thể, mở to mắt, chống lại ánh mắt thâm thúy của Caesar.

Khoảnh khắc đó, Lâm Viễn đột nhiên cảm thấy Caesar trước mắt đặc biệt anh tuấn, ngũ quan xinh đẹp dưới ánh đèn nồng đậm tựa như một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc tỉ mỉ, từng mồ hôi mỏng manh trên người bao phủ cơ thịt xinh đẹp, khiến hắn càng thêm gọi cảm –

Loại gọi cảm đặc biệt đan xen giữa thiếu niên ngây ngô và nam nhân trưởng thành này, khiến trái tim Lâm Viễn đột nhiên kịch liệt nảy lên.

Tiếng tim đập thịch thịch thịch, khiến nhiệt độ thân thể Lâm Viễn lại bùng lên, nhất là những nơi trần trụi kề sát với da của Caesar, càng nóng như muốn bốc hỏa.

Mình là lần đầu tiên, Caesar hẳn cũng là lần đầu tiên đi?

Qua kỳ phát tình lần này, hai người mới xem như thực sự trưởng thành....

Như vậy, kỳ phát tình lần này, coi như là nghi thức biến bọn họ từ một đứa trẻ thành nam nhân chân chính?

Nghĩ đến đây, tim Lâm Viễn đập càng nhanh, đối diện với đôi mắt của Caesar, cũng hoàn toàn không có cảm xúc thống khổ và phản cảm như vừa rồi, ngược lại còn có chút chờ mong.

Caesar thấy ánh mắt tiểu quái thú đột nhiên trong suốt sáng ngời rất giống đang nghĩ chủ ý xấu gì đó, nhin không được mỉm cười một chút, nhẹ nhàng xoa bóp mặt Lâm Viễn, thấp giọng hỏi. “Nghĩ gì vậy? Nguyên ý tiếp nhận tôi không?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ nói. “Bị cậu đặt trên giường, cảm giác rất xấu hổ.... Cái kia, lần đầu tiên, tôi có thể ở mặt trên không?”

Lâm Viễn chờ mong nhìn Caesar.

Caesar ngẩng người, nhin không được hơi hơi giương lên khóe môi – hóa ra người này vừa rồi đang đánh chủ ý này, bạn học Lâm Viễn cư nhiên thích tư thế kỵ mã, điều này làm Caesar vừa kinh ngạc lại vừa có chút buồn cười.

Ở mặt trên, cậu cho rằng tôi sẽ bỏ qua cho cậu sao?

Bất quá, Lâm Viễn hiếm khi đưa ra yêu cầu, Caesar tất nhiên rất vui lòng thỏa mãn cậu, thật dứt khoát ôm Lâm Viễn lên, bản thân thì xoay người nằm trên giường, sau đó để Lâm Viễn ngồi lên người mình, mỉm cười hỏi. “Là thế này sao?”

“..... Ừ.” Lâm Viễn đỏ mặt gật gật đầu.

Bị hắn tách hai chân đặt trên giường, sẽ khiến Lâm Viễn cảm thấy mình hoàn toàn bị vây trong vị thế yếu, phảng phất như cá nằm trên thớt mặc người đùa bỡn. Mà hiện tại, Lâm Viễn lại chủ động cưỡi trên người Caesar....

Nhìn Caesar bị mình đặt dưới thân, cảm giác quả nhiên dễ chịu hơn.

Loại tư thế kỵ mã này cũng có thể bù đắp một chút cảm giác xấu hổ “toàn thân vô lực bị Caesar áp đảo”.

Tâm tình Lâm Viễn chậm rãi chuyển tốt, tuy rằng mặt vẫn đỏ, nhưng trong đôi mắt đen láy lại có một tia sáng rõ.

Caesar nén cười hỏi. “Hóa ra cậu thích tư thế này.... Tôi có thể tiếp tục chưa?”

“..... Ừ.” Lâm Viễn điều chỉnh vị trí một chút, gật gật đầu.

Vừa cúi đầu, liền thấy bộ vị cao cao đứng thẳng của Caesar đã sớm sừng sững, trên khí quan thô to nổi đầy gân xanh, nhìn qua dữ tợn khủng bố tựa như dã thú hung mãnh, hai cái túi dưới gốc cũng hoàn toàn phồng lên....

Trên mặt Lâm Viễn nóng lên, lập tức dời tầm mắt, nhìn nhìn bên trái lại nhìn nhìn bên phải, cố gắng di dời lực chú ý của mình.

Thiết bị trong khoang thuyền VIP cực kỳ đầy đủ, chẳng khác nào phòng khách sạn ở thủ đô.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy cảnh quan rộng lớn hùng vĩ trong vũ trụ, phi thuyền đang im lặng bay trong tuyến đường an toàn, quần tinh lấp lánh ngoài cửa sổ, tựa như những viên kim cương rực rỡ chói mắt chiếu vào màn trời tằm tối. Thỉnh thoảng lại có tinh vân bay sát qua phi thuyền, phiến tinh vân màu trắng tựa như những sợi bông bị xé ra từng nhúm li ti, thậm chí còn có thể tinh tường nhìn được cơn mưa sao băng đồ sộ xung quanh thiên hà.

Hai người toàn thân trần trụi cứ như vậy ôm nhau trong phi thuyền vũ trụ, phẳng phất như hòa thành một thể với vũ trụ mênh mông.

Ngón tay sấp nhập phía sau của Caesar tăng lên ba ngón, cảm giác khó chịu khi tràng bách bị kéo căng rốt cuộc cũng khiến Lâm Viễn hồi phục tinh thần, cảm giác được ngón tay thăm dò quấy phá trong cơ thể, màu đỏ trên mặt Lâm Viễn nháy mắt lan tràn đến bên tai.

Cảm giác trong cơ thể bị người khác dùng ngón tay sờ soạng vô cùng kỳ quái, càng khiến người ta ngại ngùng là, thân thể Lâm Viễn tựa hồ rất thích ngón tay Caesar, niêm mạc phía sau ngay khoảnh khắc ngón tay hần tiến vào liền đói khát quần lấy, hậu huyệt khép mở không ngừng co rút lại, tựa hồ chờ mong được người ta đụng chạm.

Lâm Viễn có chút xấu hổ dịch thân thể một chút, lại vừa vặn đụng đến tính khí đã sớm cứng rắn đến phát đau của Caesar, bộ vị mẫn cảm của hai người trực tiếp đụng vào nhau. Caesar thở dốc vì kinh ngạc, Lâm Viễn cũng xấu hổ cứng ngắc thân thể, hai người liếc nhau, Lâm Viễn lập tức dời tầm mắt.

Lâm Viễn dùng hai tay chống đỡ thân thể, còn muốn dịch ra sau một chút, Caesar lại đột nhiên vươn tay, vỗ nhẹ nhẹ vào cái mông cong nảy chắc nịch của Lâm Viễn, thấp giọng cảnh cáo. “Đừng lộn xộn.”

Lâm Viễn. “.....”

Lâm Viễn bị đánh mông nhất thời ngây dại, một tiếng “ba” nhẹ nhàng kia, vang đến độ lỗ tai Lâm Viễn ong ong!

Caesar kỳ thật không có dùng sức, chỗ bị đánh tuyệt đối không đau, hành động đánh mông này ngược lại giống như một loại tình thú hơn.

Hoàn toàn không nghĩ tới da mông Lâm Viễn sẽ mẫn cảm như vậy, chỉ vỗ một cái nhẹ nhàng, trên làn da trắng nõn đã lưu lại một dấu tay nhàn nhạt, Caesar giống như phát hiện đại lục mới, nhìn nhìn dấu tay mình lưu lại.

Lâm Viễn tức giận trừng Caesar, Caesar lập tức lấy lòng xoa xoa cái mông bị đánh đến hồng hồng, ôn nhu hỏi. “Không đau chứ?”

Rõ ràng không dùng sức, vừa rồi đánh mông cậu chỉ để cảnh cáo, Lâm Viễn không chịu ngồi yên trên người còn lộn xộn, Caesar sắp mất hết kiên nhẫn, nhưng cũng không muốn trực tiếp tiến vào làm cậu bị thương, thật sự nhẫn nại rất vất vả.

Cơ thịt trên mông Lâm Viễn chắc nịch, làn da bóng loáng, xúc cảm tự nhiên cũng cực kỳ tốt, Caesar đặt tay ở chỗ đó nhẹ nhàng nhào nặn, xoa nhẹ trong chốc lát, Lâm Viễn rốt cuộc đỏ mặt, hô hấp dồn dập nói. “Được, được rồi.... Đừng.... Đừng sờ loạn!”

Caesar mỉm cười, ngón tay rời khỏi cái mông, lại theo rãnh mông trượt đến hậu huyệt.

Chỗ đó đã ướt thành một mảnh, dịch bôi trơn của thân thể trong kỳ phát tình khiến mặt sau trở nên cực kỳ mềm mại, lại qua tiền hí kiên nhẫn vừa rồi, đã có thể tiếp nhận đến bốn ngón tay.

Caesar duỗi ngón tay vào kiên nhẫn khuếch trương một chút, rút tay ra, hai tay đỡ lấy eo Lâm Viễn, để tính khí cứng rắn đến phát đau của mình nhấm thặng vào lối vào hơi hơi khép mở kia, thấp giọng nói. “Tiểu Viễn, thả lỏng, tôi muốn đi vào.”

Lâm Viễn. “.....”

Hắn không nói còn tốt, vừa nói như vậy, Lâm Viễn lại khẩn trương căng cứng thân thể.

Lo lắng lần đầu tiên sẽ làm cậu bị thương, eo Caesar liền chậm rãi thăm dò hơi tiến vào bên trong, Lâm Viễn có thể cảm nhận rõ ràng quá trình niêm mạc ở hậu huyệt bị tính khí cứng rắn nóng rực chậm rãi kéo căng ra.

Caesar chỉ mới tiến vào có một nửa, Lâm Viễn đã mồ hôi đầy đầu ngăn cản hẳn. “Không, không được..... Caesar.....!”

Cho dù hậu huyệt trong kỳ phát tình sẽ trở nên mềm mại, nhưng dù sao chỗ đó vẫn chưa từng bị người chạm qua, lại thêm Lâm Viễn khẩn trương căng cứng thân thể, Caesar bị kẹp đến khó chịu, lại lo lắng Lâm Viễn bị thương nên không dám dứt khoát chen vào trong.

Hai người đều là lần đầu tiên, không có kinh nghiệm gì, vào một nửa đã đồng thời cứng ngắt dừng lại.

Lâm Viễn há miệng kịch liệt thở gấp, ngón tay gắt gao nắm khấn trải giường, cơ hồ muốn vò nó thành một cục.

Caesar cố nén xúc động muốn hung hăng tiến vào cơ thể cậu, hô hấp cũng lập tức trở nên nặng nhọc. Hai loại hương vị chất dẫn dụ trong không khí giao hòa lẫn nhau, thân thể hai người càng ngày càng nóng, nhất là địa phương đang nối liền, cơ hồ nóng đến muốn tan ra.

Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, Lâm Viễn không thoải mái cứng ngắt ở đó, Caesar mới vào một nửa cũng khó chịu muốn chết, Caesar thở sâu, nắm chặt eo Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Tiểu Viễn.... Hít sâu, thả lỏng....”

Lâm Viễn làm theo cách Caesar nói hít sâu, cố gắng khiến mình thả lỏng, đúng lúc này, eo Caesar đột nhiên ưỡn thẳng –

“A a a a....”

Tính khí cứng rắn nóng bỏng cứ nhiên cứ như vậy xâm nhập toàn bộ, niêm mạc tràng bích nhất thời bị kéo căng đến cực hạn, thân thể thậm chí có loại ảo giác bị xé toạc thành hai nửa!

Lâm Viễn chống tay trước ngực Caesar, thở hổn hển từng ngậm từng ngậm, thế nhưng, Caesar lại không cho cậu cơ hội trốn tránh, đỡ lấy eo cậu, bắt đầu nhanh chóng trừu động.

“A..... Ca, Caesar.... Chậm.... Chậm một chút..... A.....”

Lâm Viễn bị đâm đến rên rỉ liên tục.

Động tác của Caesar càng lúc càng nhanh, thân thể Lâm Viễn rất mềm dẻo, vòng eo gầy gò ôm vào ngực miến bàn có bao nhiêu khiến người ta hưng phấn, hơn nữa trong thân thể cậu vừa nóng vừa chặt, được niêm mạc tràng bích gắt gao bao lấy, Caesar cảm thấy mình quả thực như đang trên thiên đường.

Tính khí chôn trong thân thể cậu, hoàn toàn không muốn đi ra, mỗi một lần đâm vào đều chạm đến chiều sâu cực hạn, hung mãnh bá đạo tựa như dã thú đang khai thác lãnh địa, tuyệt không cho đối phương bất cứ đường sống nào.

“..... Ừm..... Quá, quá sâu.... Ca, Caesar..... Mau đi ra..... A.....”

Lâm Viễn bị đâm đến cơ hồ sắp ngất đi!

Mỗi lần Caesar tiến vào đều đặc biệt dùng sức, lại thêm tư thế kiểu này khiến cậu căn bản không thể trốn thoát, thân thể bởi vì trọng tâm nên buộc phải ngồi xuống, nhưng động tác ngồi xuống này lại càng tiện cho Caesar xâm nhập sâu thêm.

Cũng không biết đọng phải vị trí nào, một cổ khoái cảm kịch liệt đột nhiên từ sống lưng chạy thẳng lên trí óc, thân thể Lâm Viễn đột nhiên run rẩy một trận, đầu gối nhất thời nhũn ra, thiếu chút nữa đã trực tiếp quỳ xuống giường.

May mà Caesar tinh mắt lập tức đưa tay đỡ lấy eo cậu, thấy ánh mắt ướt át của Lâm Viễn, thân thể còn không ngừng run rẩy, Caesar nhịn không được thấp giọng hỏi. “Chỗ này..... thoải mái sao?”

Nói xong còn cố ý hung hăng húc một chút vào vị trí kia.

Lâm Viễn. “.....”

Caesar tìm thấy điểm mẫn cảm trong cơ thể Lâm Viễn, sau đó liền liên tục đỉnh nhập cọ xát vào vị trí tuyến tiền liệt.

“A..... A.....”

Lâm Viễn rất nhanh liền nói không nổi, chỉ có thể há miệng kịch liệt thở dốc.

Sâu trong thân thể truyền đến từng đợt run rẩy khiến cậu hưng phấn đến độ ngón chân cũng cuộn lên, loại khoái cảm ngập đầu này xa lạ mà mãnh liệt, Lâm Viễn chưa từng nghĩ đến, bị người khác tiến vào thân thể cơ nhiên sẽ sinh ra khoái cảm đáng sợ như vậy!

— Thân thể mình cơ nhiên lại vui thích sao?

— Omega trong kỳ phát tình cơ nhiên không hề đau đớn, ngược lại còn có khoái cảm mãnh liệt, cơ hồ đốt cháy lý trí như vậy sao?

Lâm Viễn không thể tin mở to hai mắt, lại bị thể công của Caesar đâm đến rên rỉ liên tục, trong mắt cũng nhanh chóng hiện lên một tầng hơi nước.

“Ừm.... ừ.... Caesar.... ừm....”

Toàn thân Lâm Viễn đều bùng lên màu đỏ thoát nhìn đặc biệt mê người, đôi mắt đen láy trong veo lúc này đã sớm không còn tiêu cự, Caesar chỉ cảm thấy tim đập như trống, nhìn Lâm Viễn ngồi trên người mình, bị mình đâm đến ánh mắt mê ly, khoái cảm mãnh liệt trên thân thể đan xen với cảm giác thỏa mãn trong lòng, nhất thời tràn ngập cả trái tim.

“Tiểu Viễn, tôi yêu cậu....”

Cùng với những lời này, là một vòng tiến công điên cuồng mãnh liệt cơ hồ muốn đâm nát Lâm Viễn.

Lâm Viễn mở to hai mắt, ngay cả hô hấp cũng phải gắng gượng, chỉ cảm thấy hung khí trong cơ thể hung ác như muốn nghiền nát toàn bộ lực phủ ngũ tạng, vị trí mẫn cảm liên tục bị ma sát, khiến tinh khí đứng thẳng của cậu lại một lần nữa không nhận được bắn ra tinh hoa.

Theo cao trào của Lâm Viễn, hậu huyết đột nhiên bắt đầu co rút, Caesar rút cuộc cũng dùng sức đâm lên trên, bắn toàn bộ tinh hoa vào cơ thể Lâm Viễn.

Đầu gối Lâm Viễn hoàn toàn mất đi khí lực, thân thể khuỵu xuống, trực tiếp ngã lên người Caesar, thất thần chôn mặt trước ngực Caesar, thở phì phò từng ngụm.

Caesar dùng tay trái nhẹ nhàng bắt lấy tay Lâm Viễn, làm động tác mười ngón đan nhau thân mật, tay còn lại chậm rãi vuốt ve dọc theo sống lưng bóng loáng của cậu, tựa như vuốt ve một chú mèo đang nằm trên người mình.

Hai người thở dốc thật lâu, rốt cuộc cũng bình ổn sau dư vị cao trào.

Lâm Viễn lúc này mới phục hồi tinh thần, ngón tay chống xuống ra giường ngồi dậy, nhận thấy khí quan của Caesar cơ nhiên còn chôn trong thân thể, mặt Lâm Viễn đỏ bừng, không thoải mái giật giật thất lưng. “Đã xong rồi, cậu mau đi ra.....”

Vừa cử động, khí quan bên trong cơ nhiên lại chậm rãi trương lớn một vòng.

Lâm Viễn nhất thời trợn mắt há hốc mồm, không dám tin nhìn về phía Caesar.

Caesar mỉm cười ngồi dậy, ôm lấy eo Lâm Viễn, dán vào lỗ tai Lâm Viễn hung ác nói. “Còn chưa chấm dứt, đây mới là bắt đầu.”

Lâm Viễn. “.....”

Hậu quả của một đêm mê loạn chính là Lâm Viễn sau đó mơ mơ màng màng hoàn toàn không biết mình ngủ như thế nào.

Đợi đến khi mở mắt lần nữa, cậu đang nằm trên chiếc giường sạch sẽ kia đắp chăn ngủ, mà Caesar lại đang trong phòng chuẩn bị thức ăn.

Thân thể dường như đã được tẩy rửa qua, mặt sau rất nhẹ nhàng khoan khoái, Lâm Viễn đi vào toilet rửa mặt chải đầu một chút, lúc quay ra Caesar đã chuẩn bị sữa cho cậu, còn có bánh dâu tây cậu thích nhất và một ít quả ngũ tinh tươi ngon.

Lâm Viễn vận động cả đêm, quả thật rất đói bụng, lang thôn hổ yết ăn sạch một bàn đồ ăn.

Nhìn lại thời gian, đã là chín giờ sáng hôm sau, phi thuyền có lẽ sắp đến chòm sao Thiên Cầm.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Caesar ngẩng đầu hỏi. “Ai vậy?”

Bên tai vang lên thanh âm lạnh lùng thản nhiên. “Tôi là Snow. Lâm Viễn dậy chưa?”

Nghe được tiếng Snow, Lâm Viễn lập tức đứng lên muốn đi ra cửa, không ngờ vừa đi một bước, đầu gối đột nhiên mềm nhũn suýt té xuống đất, may mà Caesar luôn luôn chú ý động tác của cậu, lập tức đưa tay đỡ cậu.

Caesar nói vọng ra cửa. “Lâm Viễn còn chưa tỉnh, cậu ấy có hơi sốt nhẹ, vừa uống thuốc xong ngủ rồi.”

Snow quan tâm hỏi. “Cậu ấy sốt sao? Nghiêm trọng không?”

Lâm Viễn vội vàng ngẩng đầu nhìn Caesar, có chút trách cứ nói. “Caesar sao cậu phải nói dối, Snow có thể có chuyện tìm tôi...”

Caesar quay đầu nhìn Lâm Viễn, bất đắc dĩ xoa nhẹ tóc cậu. “Cậu quên rồi sao, cậu vẫn còn trong kỳ phát tình, chắc cậu không muốn để Snow thấy mình lúc này chứ?”

Toàn thân trên dưới khắp nơi đều là dấu hôn không nói, miệng cũng hơi hơi sưng lên, rõ ràng chính là bộ dáng vừa bị người ôm, vạ nhất bị Snow nhìn thấy, Caesar cảm thấy không biết chừng Snow sẽ trực tiếp rút dao phân thân mình....

Lâm Viễn giật mình, có chút nghi hoặc hỏi. “Kỳ phát tình? Tối qua không phải đã xong rồi sao?”

Tối hôm qua ngồi trên người Caesar, bị hấn muốn hai lần, Lâm Viễn cũng bắn hai lần, toàn thân bủn rủn vô lực nằm ngủ trên giường, sáng nay lúc tỉnh lại chỉ thấy cả người sưng phồng, thân thể cũng không có chỗ nào không ổn, Lâm Viễn còn tưởng kỳ phát tình của mình đã qua, đáy lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Caesar vô tình đánh vỡ ảo tưởng tốt đẹp của Lâm Viễn. “Kỳ phát tình ít nhất phải kéo dài ba ngày, tối hôm qua chỉ là vòng thứ nhất thôi.”

Lâm Viễn. “.....”

Một kỳ phát tình, cư nhiên còn có vòng thứ nhất, vòng thứ hai? Đây cũng quá đánh ghét đi!

Nghĩ đến hình ảnh tối qua bị Caesar liên tục xâm phạm, Lâm Viễn liền thấy sống lưng run lên một trận, mặt cũng không tự chủ đỏ lên.

Lâm Viễn không cam lòng hỏi. “Còn chưa chấm dứt sao? Nhưng hiện giờ thân thể tôi không cảm thấy có gì bất ổn...”

Thân thể dường như có ý muốn tạt vào mặt cậu, vừa nói xong những lời này, một cổ tê dại quỷ dị liền chậm rãi theo sống lưng trèo lên đỉnh đầu, nhiệt lưu quen thuộc trong cơ thể lại thức tỉnh, hai chân tiếp tục bủn rủn cơ hồ đứng không vững.

Lâm Viễn sắc mặt khó coi ngẩng đầu nhìn Caesar.

Caesar nhẹ nhàng sờ sờ tóc cậu an ủi, nói về phía cửa. “Snow, Tiểu Viễn bị bệnh, vừa uống thuốc xong ngủ rồi, chờ cậu ấy tỉnh lại tôi sẽ bảo cậu ấy đến tìm cậu, yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cậu ấy.”

Snow mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng Caesar không muốn mở cửa, cậu cũng không thể xông vào, chỉ có thể gật gật đầu nói. “Vậy được rồi.”

Sau khi lừa Snow đi, Caesar nhìn trên mặt Lâm Viễn tiểu quái thú hiện lên một tia đỏ hồng tình dục, đến gần tai cậu thấp giọng hỏi. “Xem ra chúng ta phải tiếp tục rồi.... Lần này, cậu muốn ném thử tư thế gì?”

Nắm tay của tiểu quái thú lập tức vung đến mặt Caesar.

Hết chương 93.

94. Quyển 4 - Chương 94: Phi Thuyền Vũ Trụ

Snow tìm Lâm Viễn từ sáng sớm, trừ việc muốn tán gẫu với Lâm Viễn, còn có một mục đích là né tránh Brian, dù sao một mình ở chung với Brian trong một khoang thuyền vẫn khiến cậu có chút xấu hổ.

Không nghĩ tới, đến gõ cửa khoang thuyền của Lâm Viễn, lại bị từ chối không cho vào.

Caesar nói Lâm Viễn phát sốt, thân thể Lâm Viễn bình thường rất tốt, chắc cậu chỉ bị cảm mạo thông thường thôi đi?

Snow vốn định đi vào nhìn một cái, lại phát hiện cửa khoang thuyền cứ nhiên bị khóa trái, nếu Caesar nói Lâm Viễn đang ngủ, cậu cũng không tiện quấy rầy, đành phải xoay người về khoang thuyền của mình.

Brian vừa ăn xong bữa sáng, đang xem bản vẽ thiết kế trong tay, nhìn qua còn rất nghiêm túc, thấy Snow đi vào, Brian vội vàng buông bản vẽ, mỉm cười nói. “Snow, trước đây lúc làm cơ giáp cho cậu có hơi gấp gáp, rất nhiều chi tiết còn chưa hoàn hảo, mấy ngày nghỉ lần này vừa vặn có thời gian, sau khi đến nhà cậu tôi sẽ cải tạo Dạ Tuyết một chút.”

Snow nói. “Không cần, Dạ Tuyết rất tốt.”

Brian đưa bản vẽ tới trước mặt Snow. “Đây là ý kiến cải tạo baba tôi đề xuất sau khi xem qua, dựa theo ý tưởng này chắc sẽ không thành vấn đề. Dạ Tuyết, ra ngoài cho ta xem.”

Công tắc không gian trên vòng cổ của Snow một lúc lâu không có phản ứng, cho đến khi Snow nhẹ giọng gọi. “Dạ Tuyết, xuất hiện đi.”

Lúc này Dạ Tuyết mới ra khỏi công tắc không gian, thản nhiên nói. “Chủ nhân, có chuyện gì?”

Snow nói. “Để Brian xem xem, cậu ấy nói có thể thăng cấp cho người.”

Dạ Tuyết thản nhiên đáp. “Vâng, chủ nhân.”

Brian quả thực dở khóc dở cười – cơ giáp y tự tay chế tạo, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của y, chỉ nghe lời Snow, quả nhiên là kế thừa chuẩn mực cơ giáp “trung thành với chủ nhân”.

Brian bắt đầu đối chiếu bản vẽ thiết kế trong sách điện tử, cẩn thận kiểm tra linh kiện trên người Dạ Tuyết.

Một lát sau, Brian đột nhiên hỏi. “Đúng rồi, cậu vừa ra ngoài làm gì vậy?”

Snow nói. “Tôi đi tìm Tiểu Viễn, Caesar nói cậu ấy sinh bệnh, vừa uống thuốc xong ngủ mất rồi.”

Brian nga một tiếng, không nói nhiều lời.

Theo sự hiểu biết của y thì Caesar nhất định đang nói dối – tiểu quái thú kia thể lực tràn đầy, tinh lực lại càng dồi dào, lúc thường khỏi nói có bao nhiêu khỏe mạnh, sao có thể tùy tiện liên sinh bệnh, lại còn uống thuốc ngủ?

Cách vách có phải đã xảy ra chuyện gì “không thể nói” hay không?

Brian có chút nghi hoặc. Bất quá nếu Caesar không chịu mở cửa, y cũng lười để ý đến hai cái bóng đèn bự chẳng kia, hiếm khi có thời gian ở một mình với Snow, Brian tất nhiên muốn nắm chắc từng phút từng giây.

Đúng lúc này, màn hình bên trong khoang thuyền đột nhiên sáng lên, một phụ nữ dáng người cao gầy mang theo nụ cười nói với mọi người. “Các vị hành khách, buổi sáng tốt lành, tôi là thuyền trưởng phi thuyền lần

này Lillian, hiện tại là 9 giờ 30 phút ngày 11 tháng 6 năm 799 lịch vũ trụ, phi thuyền của chúng ta sắp đến thiên hà Thiên Cầm....”

Brian lập tức xoay người đi đến ngồi xuống ghế an toàn, để Dạ Tuyết trở lại công tác không gian, nói với Snow. “Mau ngồi vào ghế an toàn đi, phi thuyền sắp hạ xuống rồi.”

Snow ừ một tiếng, xoay người ngồi xuống chiếc ghế an toàn mềm mại như sô pha, cài dây an toàn lên.

Trong khoang thuyền bên cạnh, sau khi trưng cầu ý kiến muốn sử dụng tư thế gì lại nhận được một đám của Lâm Viễn, Caesar liền quyết định tự mình làm chủ.

Lâm Viễn tựa hồ rất thích ở mặt trên, tối qua lấy tư thế kỵ mã làm hai lần, bộ dáng Lâm Viễn nhìn qua thật hài lòng. Caesar liền thỏa mãn chút đam mê ấy của cậu, lần này tiếp tục để cậu ở mặt trên.

Bất quá, lúc này Caesar lại ngồi ở bên giường, hai tay nâng mông cậu lên, mặt đối mặt ôm Lâm Viễn ngồi lên người mình.

Tối hôm qua sau khi làm xong, Caesar chỉ quần cho Lâm Viễn một cái khăn tắm lớn rồi để cậu ngủ, lúc này khăn tắm được tháo ra, bên trong Lâm Viễn chưa hề mặc gì, làn da trắng nõn và dấu hôn loang lổ trên người nhất thời lộ lộ trước mặt, khí quan ẩm ướt xinh đẹp giữa hai chân bởi vì đến đột phát tình thứ hai mà đã hơi hơi dựng đứng, cái loại gọi cảm ngây ngô này khiến yết hầu Caesar phát khô từng đợt.

Mà đối với Lâm Viễn, lúc này lại không xấu hổ và cứng ngắc như tối hôm qua, dù sao tối hôm qua cũng đã làm một lần, thân thể đã sớm tiếp nhận và quen thuộc với Caesar, chất dẫn dụ của hai người giao hòa, phảng phất như trời sinh đã nên ở cùng một chỗ, cậu chẳng những không có cảm giác bài xích với Caesar, trái lại còn rất thích Caesar tối gần và vuốt ve.

Lâm Viễn tách chân ra, toàn thân trần trụi ngồi trên người Caesar, mặt sau bị khuếch trương cả một đêm vô cùng mềm mại, Caesar ôm lấy eo Lâm Viễn, nhắm ngay cửa vào dùng lực thúc lên, hậu huyệt rất nhẹ nhàng tiếp nhận Caesar.

“Ưm ư...”

Lâm Viễn há mồm dần dập thở gấp, cảm giác thân thể bị lấp đầy khiến cậu thỏa mãn đến độ đầu ngón chân cũng cuộn lên.

So với đau nhức lần đầu tiếp nhận tối hôm qua, cảm giác đau đớn lần này đã yếu đi rõ rệt, khoái cảm lại tăng lên gấp bội, địa phương bị xâm nhập có thể cảm nhận rõ ràng nhịp đập của khí quan, trong cơ thể tựa như bùng lên một ngọn lửa, thiêu đốt khiến toàn thân Lâm Viễn nóng lên, mặt lại càng trường đến đỏ bừng.

Caesar dừng ở bên trong bất động, Lâm Viễn thật sự vô cùng khó chịu, đành phải dùng hai tay bắt lấy vai hắn, thử tự mình di động.

“Ưm..... ư.... ư....”

Khoái cảm mãnh liệt khi mặt sau bị nhẹ nhàng ma sát, giống như gãi không đúng chỗ ngứa, căn bản không thể khiến thân thể thỏa mãn được.

Caesar vẫn đứng im bất động, Lâm Viễn rốt cuộc không thể nhịn được nữa, vung một nắm lên ngực Caesar, thở hổn hển nói. “Cậu có còn muốn.... làm hay không?”

Caesar cầm lấy tay cậu, đặt bên miệng hôn một cái, mỉm cười nói. “Tôi thích bộ dáng chủ động của cậu.”

Tiểu Viễn nhiệt tình thật sự khiến người ta động tâm cực kỳ.

Caesar hiếm khi thấy cậu chủ động, tất nhiên không muốn bỏ qua cơ hội bắt Lâm Viễn chủ động như thế.

Lâm Viễn quả thực cũng muốn đoạt lại quyền chủ động, như vậy sẽ có loại cảm giác “là cậu đang giữ lấy Caesar”.

Thế nhưng, thể lực của Omega trong kỳ phát tình sụt giảm mãnh liệt, vừa rồi chủ động chống vào Caesar động vài cái, phần eo liền bủn rủn vô lực.

Lâm Viễn coi như đã là Omega cấp quái thú có thể năng cực kỳ mạnh mẽ trong số các Omega, tối qua làm cả một đêm, hôm nay còn có thể có tinh thần như vậy. Thế nhưng dưới tình huống đặc thù như kỳ phát tình, cậu muốn chủ động quả thật cũng là có lòng mà không có sức.

Thở nâng mông lên, eo lại bủn rủn căn bản không dùng lực được, Lâm Viễn đành phải dừng động tác, thở hổn hển nói. “..... Cậu tới đi.”

Lúc này Caesar mới ôm chặt eo Lâm Viễn, dùng sức thúc lên trên –

“A a.....”

Hắn cứ nhiên trực tiếp xâm nhập đến vị trí mẫn cảm sâu trong cơ thể, khoái cảm kịch liệt lan tràn theo sống lưng, khiến thân thể khó chịu thật lâu rồi cuộc đạt được thỏa mãn, Lâm Viễn kịch liệt thở hổn hển, vươn tay ôm sát cổ Caesar, thấp giọng oán thăm. “Chậm một chút....”

Caesar mỉm cười hỏi. “Không thích sao?”

Nói xong lại càng dùng lực đẩy nhanh tốc độ.

“A..... A ha....”

Lâm Viễn rất nhanh liền rên rỉ ra tiếng.

Tư thế mặt đối mặt tách chân ra ngồi trên người Caesar, khiến Lâm Viễn thực ngượng ngùng, không dám nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Caesar, đành phải xoay đi nhìn chăm chăm cửa sổ, xem phong cảnh vũ trụ bên ngoài.

Caesar có chút bất mãn nói. “Có gì hay mà xem.....”

Nói xong liền đưa tay nắm cầm Lâm Viễn, xoay mặt cậu lại, sắp đến nhẹ nhàng hôn cậu.

Loại tư thế mặt đối mặt này, rất tiện để hôn môi.

Nụ hôn của Caesar luôn rất ấm áp, Lâm Viễn bị hôn vô cùng thoải mái, nhịn không được vươn tay ôm cổ Caesar, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc Caesar – loại vuốt ve cổ vũ tinh thần này khiến Caesar càng thêm ra sức, hôn môi cũng ngày càng trở nên nhiệt tình và điên cuồng.

“Ư..... ưm ư.....”

Tiếng rên rỉ nhỏ vun tràn ra bên môi, tiếng “ba ba” khi túi thịt đập vào mông, tiếng nước ái muội của khí quan đang ra vào hậu huyết hỗn độn với nhau, cả khoang thuyền nhất thời xuân sắc khôn cùng.

“Ưm.....”

Caesar vừa dùng sức giữ lấy Lâm Viễn, vừa lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể cậu, ngón tay thon dài chạy dọc phía sau tấm lưng bóng loáng, thuận thế sờ qua đùi, sờ tiếp đến phía trước, cầm lấy dục vọng ngây ngô nửa cứng rắn của Lâm Viễn.

Lỗ mũi Lâm Viễn lập tức phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Hai người ôm lấy nhau, nhất thời hôn đến khó bỏ khó phân.....

Đúng lúc này, màn hình trong khoang thuyền đột nhiên sáng lên, bên tai đồng thời truyền đến thanh âm trong trẻo của một người phụ nữ —

“Các vị hành khách, buổi sáng tốt lành, tôi là thuyền trưởng phi thuyền lần này Lillian, hiện tại là 9 giờ 30 phút ngày 11 tháng 6 năm 799 lịch vũ trụ, phi thuyền của chúng ta sắp đến thiên hà Thiên Cẩm, xin các vị hành khách nhanh chóng ngồi vào ghế an toàn.”

“Trong quá trình phi thuyền hạ cánh sẽ sinh ra chấn động có biên độ tương đối lớn do ảnh hưởng từ khí lưu, đây là hiện tượng bình thường, xin các vị không cần lo lắng. Nếu ngài cảm thấy không khỏe, mặt nạ bảo

hộ trên ghế an toàn có cung cấp dưỡng khí với độ tinh khiết cao, khi ngài hạ cánh có thể mang mặt nạ bảo hộ dưỡng khí....”

“Lần này phi thuyền dừng tại trạm không gian Granville ở chòm sao Thiên Cầm khoảng một giờ, đúng mười rưỡi cất cánh, mong các vị hành khách tuân thủ trật tự ở trạm không gian, không nên tùy ý rời khỏi phi thuyền....”

Nữ thuyền trưởng nói xong, Lâm Viễn nhất thời sửng sốt một chút, sắc mặt xấu hổ nói. “Caesar, đến ghế an toàn....”

Tuy rằng phi thuyền vũ trụ rất ít khi xảy ra sự cố, nhưng trong quá trình hạ cánh hành khách buộc phải ngồi ở ghế an toàn, ghế an toàn có cảm ứng trí năng, một khi có người không ngồi lên đó, sau khi trung tâm điều khiển của phi thuyền phát hiện sẽ cử nhân viên phục vụ đến kiểm tra....

Caesar hiểu rõ quy tắc này, lập tức ôm Lâm Viễn lên, xoay người đi đến ghế an toàn.

Lâm Viễn nhất thời khiếp sợ mở to hai mắt. “Caesar.... Cậu, cậu mau dừng lại....”

Khí quan Caesar chôn trong thân thể Lâm Viễn còn chưa rút ra, theo động tác đứng dậy đi lại của hắn, tính khí nóng bỏng quấy đảo một trận mãnh liệt trong cơ thể Lâm Viễn, Lâm Viễn lập tức nắm chặt bả vai Caesar hét chói tai –

“A a a....”

Caesar dứt khoát hôn chặn bờ môi cậu, ngồi vào ghế an toàn, đóng dây an toàn trực tiếp móc hai người liền một chỗ.

— Cái này tựa như hai người đang bị dây an toàn gắt gao cột vào ghế.

Lâm Viễn khó chịu muốn tránh ra, Caesar lại thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu nói. “Đừng lộn xộn, nhìn một chút.... Phi thuyền sắp hạ xuống rồi....”

Caesar vừa dứt lời, phi thuyền quả nhiên tiến vào thiên hà Thiên Cầm, bắt đầu hạ xuống mục tiêu trạm không gian trên tinh cầu Granville.

Trong quá trình phi thuyền hạ xuống phải đột phá tầng tầng khí lưu vũ trụ, thân thuyền sẽ sinh ra chấn động kịch liệt.

Nơi đó của Caesar và Lâm Viễn vẫn đang gắn liền một chỗ, theo chấn động kịch liệt trong khoang thuyền khi hạ cánh, khí quan cứng rắn chôn trong cơ thể mạnh mẽ đâm đến một độ sâu khó tin –

“A –“

Lâm Viễn nắm chặt bả vai Caesar, bắt đầu điên cuồng giãy dụa.

Thế nhưng, dây an toàn lại trở thành xiềng xích trói chặt hai người, Lâm Viễn căn bản không có biện pháp tránh ra.

Chấn động trong khoang thuyền càng thêm kịch liệt, khí quan trong cơ thể bởi vì kích thích mãnh liệt này mà lại trướng lớn một vòng rõ rệt, thậm chí giống như mãnh thú điên cuồng chen vào thân thể.

Lâm Viễn sợ hãi mở to hai mắt, hai tay dùng lực đẩy Caesar, thở hổn hển nói. “Caesar.... Mau đi ra.... Không, không thể như vậy.... A a a a....”

Yết hầu Lâm Viễn kêu đến phát đau, thanh âm thậm chí mang theo một tia khàn khàn.

Phi thuyền chấn động kịch liệt tựa như một loại trợ lực nhân tạo, khiến thân thể Lâm Viễn không ngừng rơi xuống, mà bộ vị Caesar chôn trong thân thể lại theo chấn động này mà điên cuồng va chạm với nội bích mẫn cảm, tựa như một dã thú nổi điên mất đi lý trí.

“A..... A a..... Dừng, dừng lại....”

Lâm Viễn bị đâm đến sắp hỏng mắt, phi thuyền chấn động kịch liệt như vậy, khiến hai người cơ hồ sắp không thể hô hấp, thân thể dán cùng một chỗ nương theo sức mạnh của cỗ chấn động này, tựa như muốn triệt để đánh nát đối phương, lại hoàn toàn hòa thành một thể.

Lại là một lần chấn động mãnh liệt, Lâm Viễn bị thúc đến đầu vầng mắt hoa....

Đột nhiên, phốc một tiếng, Lâm Viễn cảm thấy bộ vị bí ẩn nào đó sâu trong thân thể tựa như bị mạnh mẽ xé ra, sau cảm giác đau đớn mỏng manh, lại là khoái cảm mãnh liệt đến tận cùng khi bộ vị bí ẩn kia bị đụng chạm, cơ hồ sắp khiến người ta mất đi lý trí.

Trong mắt Lâm Viễn đã hiện lên một tầng hơi nước, cảm giác xa lạ sâu trong thân thể bị mở ra này khiến cậu thấy sợ hãi, nhin không được nắm chặt bắp vai Caesar, bất an nói. “Quá sâu, Caesar, cậu mau đi ra....”

Nói xong liền muốn nâng eo lên, thế nhưng, phi thuyền dường như chuyên môn đối nghịch với bọn họ, bình tĩnh chưa đến ba giây, lại tiếp tục chấn động kịch liệt.

“Ừm....”

Lâm Viễn trốn tránh bất thành, trái lại còn nặng nề ngồi xuống.

Con đường bí ẩn sâu trong thân thể lại bị Caesar xâm nhập, loại cảm giác này khiến người ta muốn sờn tóc gáy!

Lâm Viễn bắt đầu điên cuồng giãy dụa, không ngờ, Caesar cứ nhiên thở sâu, mượn chấn động của khoang thuyền dùng sức đâm vào, triệt để mở rộng con đường kia, mà khí quan vốn đã thô cứng đến tận cùng của hắc cư nhiên lấy tốc độ khó tin nhanh chóng trưởng lớn.

Lâm Viễn. “.....”

Loại thể nghiệm quỷ dị này khiến Lâm Viễn vô cùng bất an, có chút khó chịu muốn tránh đi, Caesar lại kịp thời ôm eo cậu, ôn nhu nói. “Tiểu Viễn, thân thể của cậu đã mở ra.... Đừng sợ, hoàn toàn tiếp nhận tôi....”

Theo những lời này của Caesar, tính khí đâm sâu trong thân thể càng lúc càng lớn, rốt cuộc hình thành một cái kết, hoàn toàn kẹt ở cửa vào.

Lâm Viễn. “.....”

Cho tới lúc này, Lâm Viễn mới hiểu đó là cái gì.

Caesar hình thành kết trong cơ thể, đồng nghĩa với việc mình phải bị đánh dấu hoàn toàn, con đường sâu trong thân thể chỉ trong kỳ phát tình mới mở ra, lần này bởi vì chấn động kịch liệt khi phi thuyền hạ cánh, mà khiến Caesar đánh bại đánh bại xâm nhập vào.

Lâm Viễn cúi người, hung hăng cắn một ngụm lên vai Caesar.

Khốn kiếp....

Có kẻ nào như vậy sao? Phi thuyền sắp hạ cánh, hắc cư nhiên không lùi ra ngoài, chỗ đó của hai người còn dính liền một chỗ, hắc cư nhiên lại cài dây an toàn lên, khiến cái dây an toàn này trở thành xiềng xích trói cứng bọn họ....

Tên khốn kiếp này tuyệt đối là cố ý!

Lâm Viễn nghĩ đến đây, càng thêm dùng sức cắn.

Sở dĩ Lâm Viễn được xưng là tiểu quái thú, khí lực lớn cũng là một phương diện trong đó, tuy rằng kỳ phát tình khiến thể lực cậu giảm sút nghiêm trọng, nhưng dùng sức cắn như thế, vẫn khiến Caesar đau đến nhàu mày.

Bất quá, so với cảm giác hạnh phúc khi hình thành kết trong cơ thể Lâm Viễn, chút đau ấy tính là gì?

Chẳng là gì hết!

Cho dù Lâm Viễn tức giận cắn khắp cả người mình, Caesar cũng vẫn thấy vui vẻ!

Đúng lúc này, cảnh sắc bên ngoài cửa sổ đột nhiên bắt đầu biến đổi, từ cảnh quan vũ trụ mênh mông dần biến thành trời xanh mây trắng, hiển nhiên, phi thuyền đã tới tinh cầu Granville.

Theo một tiếng động kịch liệt, phi thuyền rốt cuộc an toàn hạ xuống trạm không gian.

Thế nhưng, chấn động kịch liệt đột nhiên rơi xuống này, lại khiến Caesar và Lâm Viễn đồng thời rên rỉ ra tiếng.

Kết chôn ở trong cơ thể, theo chấn động kịch liệt khi rơi xuống đất, thuận thế bắn tinh hoa vào bên trong.

“A a a a –“

Chất lỏng nóng bỏng toàn bộ đổ vào cơ thể, Lâm Viễn bị nóng đến thét chói tai.

Vô số chất lỏng rót vào khiến bụng nhanh chóng phồng lên, địa phương mẫn cảm dưới kích thích cực nóng cư nhiên sinh ra một loại khoái cảm quý dị, toàn thân Lâm Viễn run rẩy kịch liệt, dường như mỗi lỗ chân lông đều thoải mái mở ra.

Caesar cũng kịch liệt thở gấp, hình thành kết bắn tinh, đối với Alpha là một loại thể nghiệm cực khoái, khoảnh khắc bắn vào sâu trong thân thể Omega của mình, Caesar thậm chí có loại ảo giác muốn chết trên người cậu.

Khoái cảm mãnh liệt khiến đầu óc hai người trống rỗng, chỉ có thể ôm nhau há to miệng liều mạng hít thở không khí trong lành.

Quá trình bắn tinh rất dài, Lâm Viễn bị kết kim kẹp, hoàn toàn không thể động đậy, huống chi Caesar còn dùng sức ôm eo cậu, chỉ có thể bất an cảm nhận từng cổ từng cổ chất lỏng nóng bỏng rót vào trong thân thể.

Phi thuyền dừng lại một giờ ở trạm không gian.

Snow vì lo lắng tình trạng của Tiểu Viễn, liền nhân chút thời gian đó đi đến trước cửa khoang thuyền, nhẹ nhàng gõ cửa, thấp giọng hỏi. “Caesar, Tiểu Viễn cậu ấy tỉnh chưa?”

Lâm Viễn. “.....”

Lúc này Lâm Viễn đang tách hai chân ra, toàn thân trần trụi ngồi trên người Caesar, vạm nhất bị Snow phát hiện.... cậu biết để mặt mũi đi đâu?

Cảm giác xấu hổ khi nghe thấy tiếng Snow khiến Lâm Viễn nhẹn không được kéo căng thân thể, không tự chủ kẹp chặt hai chân, Caesar bị kẹp hít một ngụm khí lạnh, vội vàng ôm eo cậu trấn an, thấp giọng nói. “Đừng, đừng lộn xộn.... Tiểu Viễn, đánh dấu còn chưa xong....”

Lâm Viễn xấu hổ trừng mắt liếc hẩn. “Cậu không thể nhanh lên sao?”

Caesar. “.....”

Hẩn cũng muốn nhanh a, nhưng quá trình hình thành kết bắn tinh vốn đã rất dài, không phải hẩn muốn kết thúc là có thể kết thúc.

Snow lại gõ gõ cửa. “Caesar?”

Caesar ra vẻ bình tĩnh nói. “Tiểu Viễn cậu ấy có chút không thoải mái, có thể là bị cảm.” Nói xong liền liếc mắt nhìn Lâm Viễn, ý bảo Lâm Viễn nói vài câu, bằng không, với sự cẩn thận của Snow, Lâm Viễn ba ngày không xuất hiện nhất định cậu sẽ nghi ngờ.

Lâm Viễn hít vào một hơi thật sâu, thanh âm khàn khàn nói. “Snow, tôi.... tôi bị cảm, thân thể có chút khó chịu, tôi uống thuốc nghỉ ngơi một lát là được, cậu đừng vào đây, sẽ lây bệnh cho cậu....”

Snow nói. “Phát sốt không nhất định là bị cảm, cũng có thể là bệnh khác, để tôi vào xem qua cho cậu đi.”

Toàn thân Lâm Viễn nhất thời cứng đờ, lông tơ sau lưng dựng thẳng, cảm giác xấu hổ khi anh trai đang ở bên ngoài, khiến mặt cậu nhất thời trắng đến đỏ bừng, phần nộ trùng mắt liếc nhìn Caesar.

Cái liếc này trong mắt Caesar lại cực kỳ khiến người ta động tâm, tim khê nhảy lên, khí quan chôn trong cơ thể cũng theo đó nhịp nhàng rung động, một cổ chất lỏng nóng bỏng lại bắn vào lần nữa.

Lâm Viễn. “.....”

Caesar nhẹ thở ra một hơi, lúc này mới dùng ngữ khí bình tĩnh nói. “Snow, cậu không cần lo lắng, tôi đã để Bạch Vũ cẩn thận kiểm tra qua cho cậu ấy.”

Cơ giáp Bạch Vũ bị chủ nhân điểm danh lập tức mở miệng nói. “Đúng vậy đúng vậy! Lâm Viễn chính là bị cảm bình thường, đã uống thuốc rồi, nghỉ ngơi hai ngày là được, Snow người đừng lo lắng!”

Snow trầm mặc một lát, lúc này mới nói. “Vậy được rồi. Tiểu Viễn, nếu cậu không thoải mái thì gọi tôi qua.”

Lâm Viễn vội vàng nói. “Tôi biết rồi.”

Snow rút cuộc rời đi, Lâm Viễn và Caesar liếc nhau, đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Viễn không cam lòng lại dùng sức cắn một ngụm trên vai Caesar, thấp giọng mắng. “Khốn kiếp.....”

Caesar mỉm cười ôm chặt cậu.

Mình đúng là khốn kiếp thật, muốn ném thử một chút thuyền chấn, cho nên liền nhân cơ hội ôm Tiểu Viễn đến ghế an toàn, không nghĩ tới lần thử nghiệm này lại khiến người ta khó quên như thế, loại khoái cảm tê dại toàn thân này, quả thật là thực tủy biết vị.

Cũng không biết trải qua bao lâu, kết của Caesar chậm rãi thu nhỏ lại, quá trình đánh dấu hoàn toàn kết thúc, lúc này Caesar mới cởi bỏ dây an toàn, lui ra khỏi thân thể Lâm Viễn. Theo hắn rời đi, một cổ chất lỏng màu trắng chảy ra từ phía sau, nhỏ giọt lên đùi Caesar, còn có một ít bắn ra ghế an toàn.....

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn Caesar, Caesar cũng đang nhìn cậu, ánh mắt hai người chạm nhau, nhất thời trở nên xấu hổ.

Cư nhiên ở trong khoang thuyền trên phi thuyền vũ trụ tiến hành đánh dấu hoàn toàn, bọn họ thật sự quá to gan, cũng quá kích thích, vạn nhất chất dẫn dụ Omega bị truyền ra ngoài, hoặc là hình ảnh hai người làm tình bị người khác nhìn thấy, hậu quả quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng, tình huống khẩn cấp, cũng chỉ có thể chấp nhận như vậy.

Vốn dĩ trong tưởng tượng của Caesar, lần đầu tiên của hắn và Lâm Viễn, hắn là sẽ tiến hành trong tầm cung ở vương cung đế quốc, trên chiếc giường king-size mềm mại kia. Đến lúc đó, Tiểu Viễn hẳn đã là vương tử phi của hắn, đêm tân hôn tiến hành đánh dấu hoàn toàn, từ nay về sau nắm tay đến già.

Thế nhưng không nghĩ tới, Lâm Viễn trên phi thuyền vũ trụ lại ngoài ý muốn phát tình, mình cư nhiên lại ở chỗ này hoàn toàn giữ lấy cậu.

.... Thật sự là ủy khuất cho Tiểu Viễn nhà mình.

Caesar nhìn bộ dáng đỏ mặt của Lâm Viễn, nhin không được lại gần hôn cậu.

Nụ hôn này ôn nhu đến cực hạn, đầu tiên là nhẹ nhàng liếm qua môi trên, hôn đến môi cậu hoàn toàn ướt át, lúc này mới tham tiến vào khoang miệng cậu từ kẽ môi, đảo qua từng cái răng chỉnh tề, lướt qua niêm mạc miệng mẫn cảm, sau khi khoang miệng cậu hoàn toàn lưu lại khí tức thuộc về mình, mới nhẹ nhàng cuốn lấy đầu lưỡi trần trọc duyên dáng.

“Ưm.... ưm ư....”

Miệng Lâm Viễn bị cứng rắn ngăn chặn, chỉ có thể phát ra iếng rên rỉ mơ hồ từ trong cổ họng.

Được hôn thật là thoải mái, Lâm Viễn có chút say mê nghĩ, hình như mình càng ngày càng thích Caesar hôn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cảm thấy khoang miệng mình chết lặng cơ hồ mất đi tri giác, Lâm Viễn mới đập một chút vào bả vai Caesar ý bảo hắn buông ra, lúc này Caesar mới ý do vị tấn lui khỏi miệng Lâm Viễn.

Gắn bó giao triền một lúc lâu, một sợi chỉ bạc kéo dài theo Caesar rời đi, nối giữa môi hai người trở thành một đường ngân tuyến ái muội. Caesar vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi Lâm Viễn, liếm sạch đi chất lỏng lưu lại bên môi, lúc này mới cúi đầu nhìn về phía Lâm Viễn.

Ánh mắt hai người chạm nhau, trong không khí tựa hồ có một loại cảm tình ái muội gì đó dần dần lan tràn, mùi chất dẫn dụ giao hòa, hạ thân gắn kết, cùng với tiếng tim đập kịch liệt chẳng biết của mình hay của đối phương....

Hết thấy những thứ này, khiến cho không khí trong nháy mắt, tựa hồ đột nhiên trở nên yên lặng.

Một giây bị kéo dài như một thế kỷ, hai người ôm nhau, thân thể giao triền, nhìn hình chiếu của mình trong mắt đối phương, tựa như đến cả trái tim cũng thân mật dán một chỗ.

Đối diện nhau thật lâu, lâu đến khi Lâm Viễn rốt cuộc bởi vì xấu mà dời tầm mắt, Caesar mới vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ mái tóc ướt đầm mồ hôi của Lâm Viễn, mỉm cười nói. “Tiểu Viễn, từ giờ trở đi, tôi là của cậu.”

Lâm Viễn. “.....”

Đúng vậy, Caesar là của cậu, Caesar hình thành kết trong cơ thể cậu, bọn họ tiến hành đánh dấu hoàn toàn với nhau, bắt đầu từ giờ phút này trở đi, Caesar hoàn toàn thuộc về cậu.

Vậy cậu cũng.... hoàn toàn thuộc về Caesar sao?

Lâm Viễn quay đầu, chạm phải ánh mắt Caesar.

Trong đôi mắt nâu thẫm tựa hồ có loại sức mạnh dụ người dọa lạc, đối diện với nụ cười của hắn, trái tim Lâm Viễn đột nhiên rung động trong giây lát.

Loại cảm giác này khiến Lâm Viễn thấy xa lạ, lại vui sướng.

Tựa hồ có một người, trong khoảnh khắc chậm rãi đi vào lòng mình, tháo bỏ tất cả phòng bị, chiếm cứ một vị trí quan trọng dưới đáy lòng, an an ổn ổn cảm rõ thật sâu.

Người kia, chính là người trước mặt này, người vẫn luôn bị Lâm Viễn đối xử như bạn tốt –

Tiểu vương tử Caesar.

Hết chương 94.

95. Quyển 4 - Chương 95: Lựa Chọn

Sau khi Snow trở lại khoang thuyền, ngoài ý muốn cư nhiên nhận được lời mời kết nối từ baba Lăng Phong. Lăng Phong trong hình chiếu mang mặt nạ giả trang bác sĩ Charlie trên mặt, ngữ khí nôn nóng hỏi. “Snow, Tiểu Viễn hiện giờ thế nào?”

Snow ngẩn người, có chút kinh ngạc nói. “Baba, người cũng biết Tiểu Viễn bị cảm?”

Lăng Phong nhíu mày hỏi. “Nó nói nó bị cảm?”

Snow gật gật đầu. “Đúng vậy, con vừa xem qua, cậu ấy mới uống thuốc xong chuẩn bị nghỉ ngơi.”

Lăng Phong trầm mặc một lát, nói. “Phi thuyền đã hạ xuống rồi phải không? Hiện giờ con ra ngoài một chút, ta ở đại sảnh VIP số 8 trên trạm không gian Granville chờ con.”

Trong lòng Snow tuy hơi nghi ngờ, nhưng thấy ngữ khí baba nghiêm túc cũng không nhiều lời, xoay người đi ra ngoài.

Vừa lúc Brian đi ra từ toilet, thấy Snow cầm vé tàu chuẩn bị ra ngoài, vội vàng đuổi theo hỏi. “Snow, cậu muốn ra ngoài?”

Snow gật gật đầu. “Ừ, baba bảo tôi đến trạm không gian gặp ông ấy.”

Brian kinh ngạc nói. “Baba cậu? Sao ông ấy lại đột nhiên đến chòm sao Thiên Cầm?”

Snow nhú nhú mày. “Tôi cũng không rõ.”

Brian vội vàng tìm vé tàu của mình, nói. “Tôi đưa cậu đi.”

Hai người cùng nhau đi đến đại sảnh VIP số 8 trong trạm không gian, quả nhiên thấy một nam nhân mặc thường phục màu trắng đang ngồi đó chờ người.

Người được tiếp đãi trong đại sảnh VIP đều là hành khách mua vé VIP, khác với những đại sảnh khác ồn ào chen lấn, không khí nơi này cực kỳ im lặng thoải mái. Lăng Phong đang ngồi trên sofa uống nước, thần sắc nhìn ra rất nôn nóng.

Snow đi đến trước mặt ông, hỏi. “Baba? Sao vậy?”

Ngày hôm qua trước khi xuất phát, Lăng Phong còn làm một bàn đồ ăn phong phú để tiễn Snow và Lâm Viễn, không nghĩ tới trong nháy mắt, ông ấy cứ nhiên chạy suốt đêm đến trạm không gian Granville ở chòm sao Thiên Cầm.

Snow ngồi vào sofa bên cạnh ông, quay đầu nhìn về phía ông. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao người lại đột nhiên đến trạm không gian Granville?”

Lăng Phong nhìn Snow hỏi. “Con xác định tình trạng của Tiểu Viễn không nghiêm trọng chứ?”

Snow nghĩ nghĩ nói. “Nghe tiếng cậu ấy có chút khàn khàn, có lẽ là bị cảm. Lúc con đến tìm cậu ấy thì cửa khóa, Caesar nói Bạch Vũ đã cẩn thận kiểm tra cho Tiểu Viễn, xác nhận là cảm mạo bình thường.”

Lăng Phong. “.....”

Caesar lấy cớ Lâm Viễn sinh bệnh, hiển nhiên là hai người bọn họ không muốn cho Snow và Brian biết chuyện này. Có lẽ vì hai người đều là thiếu niên trẻ tuổi, lần đầu gặp kỳ phát tình nên ngượng ngùng nói ra miệng?

Lăng Phong trầm mặc một lát, cầm ra một hòm thuốc loại nhỏ trong túi áo, đưa tới trước mặt Snow. “Tình huống lần này của Tiểu Viễn có hơi đặc thù, con ở trên phi thuyền nên để ý nhiều một chút, hai ngày này không cần đến tìm nó, sau khi đến tinh cầu Oman nếu nó phát sốt, con đem mấy loại thuốc này cho nó, công dụng và cách dùng của từng loại ta đều có ghi chi tiết.”

Snow nhận lấy hòm thuốc nhỏ nhìn thoáng qua, bên trong có ba hộp thuốc, một hộp thuốc hạ sốt, một hộp kháng viêm, còn có một hộp màu đỏ đóng gói Snow cũng chưa thấy qua.

Ngàn dặm xa xôi đưa thuốc đến như vậy trái lại khiến Snow hơi hoảng sợ, giống như bệnh tình của Lâm Viễn rất nghiêm trọng.

Snow vội vàng đẩy chiếc hộp lại, nghiêm túc hỏi. “Ba, Tiểu Viễn rốt cuộc bị làm sao..... Không phải cảm mạo sao?”

Brian cũng nghi hoặc nhìn Lăng Phong. “Chú à, người đừng quá lo lắng, con thấy bình thường thân thể Lâm Viễn rất tốt, Caesar tự mình cho cậu ấy uống thuốc nghỉ ngơi, khẳng định không có bệnh gì nặng, nếu như nghiêm trọng Caesar đã sớm tìm bác sĩ.”

Lăng Phong xấu hổ sờ sờ mũi.

Đương nhiên không phải cảm mạo, đó là lần phát tình đầu tiên của Lâm Viễn....

Nếu Tiểu Viễn không muốn để Snow biết, Lăng Phong cũng không tiện nói rõ với Snow, chỉ có thể mơ hồ trả lời. “Mấy năm nay Tiểu Viễn vẫn tiêm thuốc ức chế, thân thể không quá ổn định, ta sợ nó bị cảm sẽ sốt cao.... Sau hai ngày nếu nó phát sốt nhớ đưa thuốc cho nó.”

Snow vội vàng nói. “Con biết rồi, baba.”

Lăng Phong đứng lên nói. “Được rồi, các con trở về đi, ta cũng muốn nhanh chóng quay lại Diêu Quang tinh.”

Snow lo lắng hỏi. “Một mình người có được không?”

Lăng Phong khẽ cười cười, vỗ vỗ vai con trai, ôn nhu nói. “Không cần lo lắng, cha con để Ngân Tuyết đưa ta tới, đường đi đã thiết lập hết rồi, trực tiếp chuyển tiếp không gian, chỉ cần mấy giờ là đến nơi.”

Brian vội vàng nói. “Chú, đi đường cẩn thận.”

Lăng Phong gật gật đầu với y, xoay người bước nhanh ra khỏi trạm không gian.

Brian nhìn bóng dáng Lăng Phong, có chút kinh ngạc vì Ngân Tuyết cứ nhiên tự mình đến đây – trong số những cơ giáp cấp S, Ngân Tuyết là đài thần bí nhất, nó là cơ giáp cấp S chuyên dụng của tướng quân Udyr, quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi, được Udyr trân trọng như bảo bối. Không nghĩ tới Udyr cứ nhiên lại để Ngân Tuyết tự mình hộ tống Lăng Phong, có thể thấy tầm quan trọng của Lăng Phong trong lòng ông ấy không cần nói cũng biết.

Cơ giáp của Udyr tên là Ngân Tuyết, Snow đặt tên cho cơ giáp của mình là Dạ Tuyết, cơ giáp của cha con hai người đều có chữ tuyết, hiển nhiên có liên quan đến tinh cầu tuyết rơi mà cả nhà ba người bọn họ đã từng sinh sống một thời gian.

— Đó rốt cuộc là tinh cầu như thế nào?

— Qua ba ngày nữa là có thể đến quê hương Snow, tới xem nơi Snow lớn lên, còn đến chỗ ở trước đây của cậu ấy ở mấy ngày, thuận tiện nói chuyện thời thơ ấu, đây rõ ràng là cơ hội cực tốt để gia tăng tình cảm!

Snow thấy Brian cười tủm tỉm như đang đánh chủ ý xấu gì đó, nhin không được hỏi. “Cậu cười cái gì?”

Brian sờ sờ mũi, nghiêm túc nói. “Không có gì.”

“.....” Snow không để ý đến y nữa, xoay người nói. “Phi thuyền sắp cất cánh, chúng ta mau trở về thôi.”

“Được.” Brian vội vàng đuổi theo Snow.

Hai ngày sau, Snow vì lo lắng cho tình trạng thân thể Lâm Viễn, nhiều lần đến thăm khoang thuyền bên cạnh, lại bị Caesar lấy đủ các loại lý do ngăn cản. Thanh âm Lâm Viễn ngày càng khản đặc, mỗi lần nói chuyện đều như đang cố nén thống khổ..... Ngoài điều đó ra trái lại cũng không có gì khác thường.

Trong lòng Snow tuy rất nghi hoặc, nhưng không tiện xông vào, chỉ có thể nhin xuống.

Đối với Lâm Viễn, ba ngày phát tình trên phi thuyền đủ để cậu cả đời khó quên.

Cậu và Caesar giống như dã thú điên cuồng đòi hỏi lẫn nhau, cả khoang thuyền bị bọn họ biến thành một mảnh hỗn độn, trong cơ thể bị Caesar triệt để mở ra, đánh dấu, hậu huyết bị kéo căng đến tận cùng, trong cơ thể ngập đầy tinh hoa Caesar rót vào, chất dẫn dụ của hai người hoàn toàn giao hòa với nhau, đến cả linh hồn dường như cũng hòa thành một thể.

Làm suốt ba ngày ba đêm, xương cốt toàn thân đều sắp rụng rời, hoàn toàn mất đi khí lực.

Đến cuối cùng, Lâm Viễn thậm chí nói cũng lười nói, ngã vật xuống giường, ôm chần liên vù vù ngủ say.

Tỉnh lại lần nữa đã là sáng sớm ngày thứ tư, phi thuyền vẫn đang ở đường bay vũ trụ, trong phòng mở ngọn đèn vàng ấm áp.

Lâm Viễn mơ mơ màng màng cảm thấy mình tựa hồ bị người khác ôm vào ngực, vòng ôm ấm áp của người kia rất thoải mái, Lâm Viễn nhin không được nhẹ nhàng cọ cọ đầu trong lòng hân, tìm một tư thế thoải mái hơn.

Omega nhà mình cọ cọ đầu trong ngực khiến Caesar hạnh phúc đến không thể hình dung nổi, cánh tay ôm Tiểu Viễn hơi hơi siết chặt một ít, thấp giọng cười nói. “Cậu tỉnh rồi?”

Nghe được thanh âm quen thuộc này, Lâm Viễn rốt cuộc tỉnh táo lại.

Mở to mắt nhìn lên, trước mặt là một mảng lông ngực màu mật ong, mặt trên còn lưu lại mấy dấu răng bị cậu cắn, Lâm Viễn phản ứng được mình đang nằm sấp trong lòng Caesar, lập tức đẩy Caesar ra xoay người ngồi dậy, ánh mắt dời khỏi gương mặt hắn, xấu hổ hỏi. “Mấy giờ rồi?”

Caesar mỉm cười nói. “8 giờ sáng. Qua ba tiếng nữa sẽ đến trạm cuối tỉnh cầu Oman.”

Lâm Viễn “nga” một tiếng, quần khăn tắm xuống giường, muốn vào phòng tắm tắm rửa một cái, không ngờ vừa đứng lên, một cổ chất lỏng màu trắng ấm áp liền chảy xuống theo đùi trong, Lâm Viễn nhất thời xấu hổ cứng ngắc tại chỗ, không biết nên làm thế nào.

Tối hôm qua Caesar vốn định giúp Lâm Viễn tẩy rửa, nhưng vận động liên tục ba ngày khiến thể năng của hắn cũng đến cực hạn, không thể mang Lâm Viễn đi tắm, đành phải ôm Lâm Viễn ngủ một giấc trước rồi tính tiếp.

An an ổn ổn ngủ một đêm, lúc này thể lực hai người đều khôi phục, Caesar duỗi tay ra, trực tiếp ôm ngang Lâm Viễn đứng dậy khỏi giường.

Lâm Viễn xấu hổ đỏ bừng mặt, sao Caesar cứ thích ôm công chúa như vậy? Không cảm thấy ôm một đại nam sinh như thế rất kỳ quái sao?

Lâm Viễn bởi vì trọng tâm không vững mà bắt lấy bắp vai Caesar, giãy dụa nói. “Bỏ tôi xuống...”

Caesar vỗ nhẹ một chút lên mông Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Đừng lộn xộn, tôi ôm cậu đi tắm rửa.”

Lâm Viễn. “.....”

Lâm Viễn bị Caesar đánh mông lại một lần nữa cảm thấy thế giới này thật tràn ngập xấu xa.

Lâm Viễn bị Caesar ôm đến phòng tắm, cởi bỏ áo tắm, toàn thân trần trụi đặt vào bồn tắm lớn, mấy dấu vết xanh tím ái muội trên người ngâm dưới nước ấm có vẻ càng rõ ràng, cả thân thể khắp nơi đều phủ đầy dấu hôn của Caesar, Lâm Viễn nhận không được đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác.

Caesar cũng dứt khoát thoát quần áo, chen vào bồn tắm cùng cậu, kiên nhẫn giúp cậu tẩy rửa.

Ba ngày nay đã làm vô số chuyện thân mật với Caesar, thế nhưng lúc này, sáng sớm tắm uyên ương vẫn khiến Lâm Viễn có chút xấu hổ. Nhất là khi ngón tay thon dài của Caesar thò đến mặt sau giúp cậu tẩy rửa trong cơ thể, Lâm Viễn xấu hổ đến cổ cũng đỏ lên.

Ngón tay hắn ở phía sau ra ra vào vào, khiến Lâm Viễn nhận không được nhớ tới lần thuyền chấn kích thích khủng bố hai ngày trước đó, cảm giác tê dại ở mặt sau nhắc nhở sự thực cậu đã bị Caesar đánh dấu hoàn toàn.....

Quá trình tắm rửa giày vò kéo dài suốt nửa giờ, Lâm Viễn đã quần bách đến toàn thân đều đỏ, lúc này Caesar mới bỏ qua cho cậu, đưa Lâm Viễn một bộ quần áo sạch sẽ để thay, còn săn sóc tự tay mặc xong quần áo cho tiểu quái thú nhà mình, cài nút áo lên.

— Lúc trước tự mình cởi nút áo của cậu, hiện giờ lại tự thân cài lên cho cậu, Caesar nhất thời cảm thấy bản thân thật viên mãn.

Lâm Viễn vượt qua kỳ phát tình thể năng dư thừa, tinh thần phấn chấn, ngay cả mặt mũi cũng tỏa sáng rực rỡ, ngồi ở cạnh bàn ăn từng ngụm từng ngụm, gia hỏa đói sắp chết rất nhanh liền đem một bàn đồ ăn trở thành hư không.

Bạch Vũ chu đáo tinh lọc toàn bộ không khí trong phòng một lần, Caesar cũng ném hết ra giường bẩn của hai người vào máy giặt trong phòng tắm để tẩy rửa, trong vòng mười phút ngắn ngủi, dấu vết hoan ái trong cả khoang thuyền liền bị Caesar dọn dẹp sạch sẽ.

Làm xong tất cả công tác khắc phục hậu quả, lúc này Caesar mới ngồi vào cạnh bàn, nhẹ nhàng sờ sờ tóc Lâm Viễn, thấp giọng hỏi. “Thân thể cậu cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Có một số Omega sau khi kỳ phát tình qua đi sẽ phát sốt, nhất là Omega đã tiêm thuốc ức chế.

Thuốc ức chế mất đi hiệu lực dẫn đến phát tình ngoài ý muốn kỳ thật là một gánh nặng rất lớn đối với thân thể Omega, Lâm Viễn thường xuyên dùng thuốc ức chế, lần phát tình ngoài ý muốn này có thể nói đã mạnh mẽ đánh vỡ cân bằng trong cơ thể, rất dễ khiến thân thể quá tải mà sinh bệnh.

— Đây cũng là nguyên nhân Lăng Phong vội vã đuổi đến trạm không gian.

Năm đó sau khi Lăng Vũ bị Rawson đánh dấu đã sốt cao suốt một tuần, hẳn sợ Lâm Viễn cũng sẽ phát sốt, mặc dù trên phi thuyền có bác sĩ, nhưng thân phận Omega của Lâm Viễn lại không thể để bất cứ ai biết, cho nên Lăng Phong mới vội vã chuẩn bị thuốc thang, từ Diêu Quang tinh chạy tới chòm sao Thiên Cầm.

Khi Caesar học trung học có học qua rất nhiều tri thức về kỳ phát tình của Omega, biết có một số Omega sau đó sẽ phát sốt, có chút lo lắng đưa tay kiểm tra trán Lâm Viễn, quả nhiên hơi hơi nóng lên.

Caesar vội vàng đau lòng nói. “Cậu sốt rồi, đi nằm một lát đi, tôi đi tìm thuốc cho cậu.”

Lâm Viễn vừa lấp đầy bụng, có vẻ rất có tinh thần, cười nói. “Sốt nhẹ thôi, không có việc gì.”

Cho dù là sốt nhẹ cũng không thể khinh thường, Caesar mạnh mẽ kéo Lâm Viễn lên giường nằm nghỉ ngơi, ra khỏi cửa muốn mua thuốc, không ngờ vừa đẩy cửa ra, lại thấy Snow và Brian đi ra từ cách vách.

Snow vừa thấy Caesar, vội hỏi. “Caesar, Tiểu Viễn tỉnh chưa?”

Caesar nói. “Tỉnh.”

Snow nói. “Tôi đi xem cậu ấy.”

Snow lập tức xoay người đi vào khoang thuyền cách vách, thuận tay đóng cửa lại.

Trong hành lang ngoài cửa, Caesar và Brian mắt to trừng mắt nhỏ. Một lát sau, Brian mới cười tủm tỉm hỏi. “Nói đi, mấy hôm nay các cậu đóng cửa làm chuyện xấu có phải hay không? Bằng không, tiểu quái thú bình thường chạy nhảy khỏe mạnh tung tăng hoạt bát sao lại đột nhiên bị cấm?”

Brian hình dung về Lâm Viễn chẳng khác nào hình dung một con khỉ. Đương nhiên, so với Lâm Viễn ví Brian như lợn rừng, cách nói này của Brian đã rất uyển chuyển rồi.

Caesar sờ sờ mũi, mỉm cười nói. “Tôi đi mua chút đồ, cậu vào nói chuyện với bọn họ trước đi.”

Loại thái độ bí hiểm này của Caesar, khiến Brian càng thêm xác định mấy ngày nay Caesar đang đóng cửa làm chuyện xấu, chẳng qua, Brian cho rằng Caesar nhiều nhất chỉ là hôn một chút, ôm một chút, không nghĩ tới Caesar cư nhiên thần tốc đến độ..... đánh dấu hoàn toàn.

Caesar nhanh chóng tìm đến quầy bán thuốc trên phi thuyền, mua một hộp thuốc hạ sốt. Do dự một chút, lại nói với bác sĩ. “Đúng rồi, bác sĩ, xin hỏi có bán thuốc..... hay không?”

Thanh âm thiếu niên tại từ mẩu chốt đột nhiên đè thấp xuống, tựa hồ thực ngưng ngừng.

Bác sĩ kia nghi hoặc hỏi. “Thuốc gì cơ?”

Caesar trực tiếp viết ra một cái tên thuốc, bác sĩ vẽ mặt kinh ngạc nhìn hắn, chỉ thấy Caesar sắc mặt xấu hổ cúi đầu, lúc này bác sĩ mới cười ha hả cầm ra một hộp thuốc từ trong quầy, ý vị thâm trường nói. “Cho cậu, có tác dụng trong vòng 3 ngày.”

Caesar vội vàng nhận lấy hộp thuốc nhét vào túi áo, thấp giọng nói. “Cảm ơn.”

Lúc trở lại khoang thuyền, ba người Lâm Viễn còn đang nói chuyện.

Snow ngồi ở cạnh giường vẽ mặt lo lắng nhìn Lâm Viễn. “Baba hôm qua đến trạm không gian tìm tôi, nói tình trạng thân thể của cậu hơi đặc thù, có thể sẽ phát sốt, hiện giờ cậu thấy thế nào? Để tôi đo nhiệt độ cơ thể cậu thử xem.”

Nói xong liền gọi Dạ Tuyết ra, để nó đo một chút nhiệt độ cơ thể Lâm Viễn. Kết quả kiểm tra là 38 độ, quả thật có hơi sốt, Snow vội vàng lấy hòm thuốc Lăng Phong đưa cho cậu ra, tìm hộp thuốc hạ sốt đưa cho Lâm Viễn. “Mau uống hai viên đi.”

Lâm Viễn gật gật đầu, liền lấy nước nuốt viên thuốc xuống.

Tầm mắt nhìn đến một chiếc hộp màu đỏ trong hòm thuốc, Lâm Viễn hiểu kỳ hỏi. “Đây là thuốc gì? Cũng là cậu đưa cho?”

Snow lấy hộp thuốc đưa cho Lâm Viễn. “Đúng vậy, ông ấy nói cậu có thể sẽ cần dùng, bên trong có hướng dẫn.”

Lâm Viễn cũng không nghĩ nhiều, liền cầm lấy chiếc hộp kia.

Rất nhanh, phi thuyền liền hạ xuống tỉnh cầu Oman.

Đến trạm cuối của lần bay này, bốn người cùng nhau xuống phi thuyền, nhà Snow ở tỉnh cầu Oman, sau khi nói lời từ biệt với Lâm Viễn và Caesar, Snow và Brian liền cùng nhau ra khỏi trạm không gian, mà nhà Lâm Viễn ở tỉnh cầu Ryan, là địa phương xa nhất trong thiên hà, phi thuyền loại lớn kiểu này chỉ đi ở tuyến giữa không tới chỗ đó, bọn họ buộc phải đổi sang phi thuyền chở khách loại nhỏ hơn.

Hai người chờ ở trạm không gian khoảng nửa giờ, lại lên một phi thuyền loại nhỏ đi về phía trạm không gian của tỉnh cầu Ryan.

May mà trên phi thuyền này cũng có khoang cho hai người, sau khi Caesar và Lâm Viễn sắp xếp xong trong khoang thuyền, Lâm Viễn dựa vào giường ngáp một cái, Caesar đột nhiên ngồi xuống cạnh cậu, nhẹ nhàng cầm tay cậu nói. “Tiểu Viễn, có chuyện này.... tôi muốn thương lượng với cậu.”

Lâm Viễn mở to mắt, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Caesar. “Chuyện gì a?”

Đối diện với đôi mắt đen láy trong veo của Lâm Viễn, trái tim Caesar đột nhiên run lên – hẳn thậm chí còn không đành lòng nói ra mấy lời tiếp theo, không đành lòng bắt Lâm Viễn phải thừa nhận mấy chuyện này quá sớm....

Thế nhưng, chuyện đã xảy ra, bọn họ cần phải đối mặt.

Thấy Caesar đột nhiên trở nên trầm mặc, Lâm Viễn càng thêm nghi hoặc. “Cậu làm sao vậy?”

Trầm mặc thật lâu, Caesar mới thở sâu, quay đầu đối diện với ánh mắt đơn thuần của Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Tôi muốn thương lượng với cậu một chút, vạn nhất lần này có đứa nhỏ.... Cậu định xử lý thế nào?”

Lâm Viễn đầu tiên là ngẩn người, sau khi phản ứng lập tức khiếp sợ mở to hai mắt, trên mặt tràn ngập không thể tin.

Đứa nhỏ? Cậu không nghe nhầm chứ?

Từ mang thai này nhoáng lên một cái trong đầu, nhất thời đánh cho lục phủ ngũ tạng của Lâm Viễn run rẩy một trận, đầu óc cũng trở nên trống rỗng –

Cậu sẽ mang thai? Điều này thật đáng sợ....

Cậu chưa từng nghĩ đến chuyện này, cho dù biết mình là Omega, cậu cũng không nghĩ đến việc sinh con cho một Alpha.

Cho dù cậu không thể tìm bạn gái, không thể sinh ra đời sau, cậu cũng không thể tự mình mang thai sinh con. Bị người khác lấy phương thức đó chiếm giữ thân thể đã là cực hạn mà Lâm Viễn có thể tiếp nhận, cậu không thể tưởng tượng bản thân sẽ mang thai, không thể tưởng tượng trong bụng sẽ có một bảo bảo....

Caesar hình thành kết trong cơ thể đồng thời đánh dấu hoàn toàn, xác suất Omega mang thai trong kỳ phát tình quả thật rất lớn.

Mình có lẽ đã có của hắn.....

Cảm giác sợ hãi lạnh lẽo theo lòng bàn chân dần dần lan tràn đi lên, trên mặt Lâm Viễn nhất thời mất đi huyết sắc.

Cậu mới mười tám tuổi, cậu còn chưa hoàn thành việc học, cậu còn có rất nhiều chuyện muốn làm, rất nhiều giấc mộng muốn thực hiện, cậu không thể giống như những Omega kia, trở thành công cụ sinh sản.

Lâm Viễn gắt gao siết chặt nắm tay, móng tay dùng sức bấm vào lòng bàn tay, cúi đầu không biết nên nói gì.

Caesar nhìn Lâm Viễn sắc mặt tái nhợt, cúi đầu xuống, trái tim lại hung hăng nhói lên – hẳn biết Tiểu Viễn không muốn đứa nhỏ, Tiểu Viễn mới 18 tuổi, vẫn còn là học viên năm nhất, nếu sinh con vào lúc này, cậu nhất định phải nghỉ học, đồng thời lấy thân phận vương tử phi vào ở trong vương cung đế quốc, từ nay về sau không được rời một tấc.

Hiện giờ hiển nhiên cũng không phải thời cơ thích hợp để sinh con, đứa nhỏ này căn bản đến không đúng lúc.

Thế nhưng, đó là cốt nhục của Caesar, là cốt nhục của hắn và Lâm Viễn.... Đứa nhỏ kia lớn lên có lẽ sẽ giống tiểu quái thú của hắn, có một đôi mắt đen láy trong veo và mái tóc đen như mực, gương mặt tròn tròn nhất định rất đáng yêu.

..... Sao hắn có thể bỏ được?

Tâm tình Caesar lúc này vô cùng mâu thuẫn, nếu Lâm Viễn là một Omega thông thường, một Omega mười tám tuổi được gả cho người ta sinh con là chuyện rất bình thường, Caesar cũng rất muốn làm Omega của mình mang thai đứa nhỏ trong kỳ phát tình đầu tiên.

— Nhưng Lâm Viễn không phải.

Lâm Viễn từ trước đến giờ không coi sinh sản đời sau là nhiệm vụ của Omega, cậu có mục tiêu của mình, cậu có mơ ước của mình.

Cậu tự do.

Sẽ không bị bắt cứ ai, bất cứ chuyện gì trôi buộc.

Caesar nhìn Lâm Viễn sắc mặt tái nhợt bên cạnh, rốt cuộc khe khẽ thở dài, đưa một hộp thuốc màu đỏ được đóng kín đến trước mặt Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Tiểu Viễn.... Nếu cậu không muốn.... Chúng ta cũng không cần đứa nhỏ này.”

Một câu, xoáy tận tim gan.

Caesar thậm chí cảm thấy, là chính mình tự tay giết chết anh nhi chưa thành hình kia.

Lâm Viễn nghe thấy thanh âm cố ý đè thấp bên tai của Caesar, giật mình, trên mặt đột nhiên hiện lên một tia kinh hãi. “Có thể chứ? Tôi thật sự không muốn đứa nhỏ, cũng chưa từng nghĩ tới....” Lâm Viễn mới phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ, nói đứt quãng, “Tôi, tôi bây giờ còn chưa tốt nghiệp, hơn nữa tôi đã đáp ứng cha, sau khi tốt nghiệp đến quân đoàn Vinh Quang của ông ấy....”

Caesar nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Viễn, sờ sờ tóc của cậu, ôn nhu cắt lời cậu. “Không cần giải thích, tôi hiểu.” Tôi hiểu.

Hai chữ, đủ để khiến Lâm Viễn buông bỏ chút lo lắng và băn khoăn trong lòng.

Đúng vậy, Caesar hiểu cậu.

Caesar tôn trọng ý nguyện của cậu, Caesar biết đứng ở góc độ của cậu để suy xét, Caesar sẽ không vì cậu là Omega mà cưỡng ép trôi buộc cậu, Caesar vẫn giúp cậu làm chuyện cậu thích nhất –

Caesar hiểu cậu, cho nên Caesar nguyện ý đứng ra vào thời điểm mấu chốt này, chủ động ra quyết định khổ sở “không cần đứa nhỏ”.

Cho đến giờ phút này, Lâm Viễn mới phát hiện Caesar khác biệt như thế.

Loại chu đáo sẵn sàng này khiến cậu cảm động nói không nên lời, chỉ có thể gắt gao ôm lấy Caesar, chôn đầu trong lòng hắn, nhẹ giọng nói. “Cảm ơn cậu, Caesar....”

Caesar khẽ cười cười, nhẹ nhàng đưa tay xoa rối tóc Lâm Viễn.

— Đồ ngốc, cảm ơn gì chứ?

— Bởi vì Caesar yêu cậu.

— Nếu cậu muốn bay trên bầu trời, Caesar của cậu, sao có thể nhả tâm bẻ gãy cánh của cậu được?
Hết chương 95.

96. Quyển 4 - Chương 96: Về Nhà

Khi nhận lấy hộp thuốc màu đỏ từ trong tay Caesar, Lâm Viễn đột nhiên cảm thấy gói thuốc này cực kỳ quen thuộc, hình như có chút giống thuốc cậu đưa cho mình? Nghi hoặc cầm chiếc hộp màu đỏ trong hòm thuốc ra đối chiếu một phen, quả nhiên là cùng một loại.

Lăng Phong còn viết một hàng chữ nhỏ trên bản hướng dẫn trong hộp thuốc –

“Tiểu Viễn, Omega trong kỳ phát tình tỷ lệ thụ thai rất cao, nếu con không muốn đưa nhỏ, trong vòng 3 ngày sau khi kỳ phát tình qua đi dùng loại thuốc này, có thể tránh mang thai. Hiện giờ con còn quá nhỏ tuổi, cần thận suy nghĩ một chút rồi hãy quyết định.”

Bởi vì rất nhiều kỳ phát tình của Omega đến bất ngờ, trước đó không thể chuẩn bị tốt phương pháp tránh thai, sau khi bị đánh dấu hoàn toàn trong kỳ phát tình thì tỷ lệ mang thai lại rất cao, nếu không tiến hành tránh thai, như vậy các Omega mỗi năm sẽ có thêm một đứa con, cứ tiếp tục như vậy thân thể nhất định sẽ không chịu nổi.

Các chuyên gia của bệnh viện trung ương đế quốc cố ý nghiên cứu chế tạo ra thuốc tránh thai sau khi làm loại chuyện này, có thể sử dụng sau kỳ phát tình, ngăn cản Omega mang thai. Trong nhà rất nhiều Alpha ở đế quốc đều có loại thuốc này, vạn nhất Omega của mình phát tình tại thời điểm không thích hợp, khi hai người không muốn sinh con thì dùng phương thức này để phòng ngừa Omega mang thai.

Lâm Viễn xem kỹ hướng dẫn sử dụng, lấy một viên thuốc màu đỏ trong hộp cho vào miệng, lấy nước ấm nuốt xuống.

Sau khi uống thuốc xong, lúc này Lâm Viễn mới ngẩng đầu nhìn về phía Caesar –

Trên mặt Caesar tuy rằng vẫn mang theo mỉm cười, thậm chí chủ động đưa ra quyết định “không cần đưa nhỏ”, nhưng Lâm Viễn lại có thể nhận thấy cảm xúc của Caesar rõ ràng có chút suy sụp.

Alpha không cần đưa nhỏ trong kỳ phát tình đầu tiên cực kỳ hiếm thấy ở đế quốc, nhất là các gia tộc vương thất chú trọng di truyền huyết thống. Cơ hồ mỗi vương tử của hoàng thất đều sẽ khiến Omega của mình mang thai con nối dõi trong lần đầu tiên đánh dấu, đứa nhỏ được sinh ra cho dù là vương tử hay công chúa, đều lấy thân phận đại vương tử đại công chúa viết vào gia phả Hoàng gia, được phụ vương tự mình đặt tên, thậm chí còn có thể tổ chức yến hội trong vương cung....

Thế nhưng, Caesar lại chủ động đưa ra: lần đầu tiên không cần đưa nhỏ.

Hắn có thể làm ra quyết định này, nhất định rất khó khăn đi?

Đổi lại là Omega khác, có lẽ đã sớm thanh thản ổn định trở thành vương tử phi của Caesar, ở trong vương cung sinh con dưỡng cái cho hắn.

Nhưng Lâm Viễn lại không làm được điều đó, cậu chưa từng tiếp nhận nền giáo dục tri thức của Omega, càng chưa từng chuẩn bị tốt tâm lý để có con, cậu không muốn bởi vì mang thai ngoài ý muốn mà xáo trộn tất cả kế hoạch.

Việc tránh thai sau khi làm chuyện đó chắc chắn là cách tốt nhất. Chỉ cần không mang thai, tất cả khó khăn sẽ đều được giải quyết hết.

Nhìn bộ dáng ra vẻ thoải mái của Caesar, Lâm Viễn nhin không được hỏi. “Caesar, có phải cậu không vui đúng không? Cậu..... muốn đưa nhỏ?”

Caesar mỉm cười sờ sờ tóc Lâm Viễn. “Không có. Cậu mới mười tám tuổi, con cái cũng không cần vội, đừng suy nghĩ nhiều, cứ làm những chuyện cậu thích đi.”

Lâm Viễn gục đầu xuống, nhẹ giọng nói. “Bây giờ tôi còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý, cho tôi một chút thời gian... được không?”

Caesar nói. “Được, tôi sẽ chờ cậu.”

Không nghĩ tới, Caesar cứ nhiên không chút do dự nói ra câu “tôi sẽ chờ cậu”, một câu đơn giản tràn ngập tín nhiệm và bao dung.

Hốc mắt Lâm Viễn đột nhiên nóng lên, bổ nhào vào lòng Caesar, gắt gao ôm lấy Caesar.

— Đây chính là Alpha của cậu.

— Nguyên ý chờ cậu vô điều kiện.

— Nguyên ý cho cậu tự do, bao dung, và giúp đỡ lớn nhất.

Sau khi Lâm Viễn uống xong thuốc tránh thai, lập tức gửi tin cho Lăng Phong nói ông không cần lo lắng.

Lăng Phong ở Diêu Quang tỉnh vẫn đứng ngồi không yên rốt cục cũng an tâm, Lăng Vũ không ở đây, Tiểu Viễn chẳng khác nào con ruột của hắn, hiện giờ Tiểu Viễn vẫn còn nhỏ tuổi, trạng thái thân thể căn bản không thích hợp mang thai, dùng biện pháp tránh thai coi như là cách giảm đến mức thấp nhất ảnh hưởng từ lần phát tình ngoài ý muốn này.

Mà Snow lại đang cả kinh mở to hai mắt nhìn tên thuốc xuất hiện trên trang web tìm kiếm –

Loại thuốc cậu chưa từng nghe nói đến, cứ nhiên là thuốc tránh thai?

Baba đặc biệt đuổi đến trạm không gian đưa thuốc, Lâm Viễn và Caesar ba ngày ba đêm không ra khỏi cửa, sau đó lại đột nhiên phát sốt, hóa ra là...

Kỳ phát tình?

Nghĩ đến em trai cứ nhiên đã bị Caesar đánh dấu, tâm tình Snow nhất thời có chút phức tạp.

Lâm Viễn và Caesar rốt cuộc tới được tinh cầu Ryan vào 8 giờ tối.

Mấy ngày nay tinh cầu Ryan đang có tuyết rơi, nhiệt độ không khí thấp đến âm mười tám độ, Lâm Viễn đã cố ý dặn dò mẹ và chị đừng tới trạm không gian đón cậu, hai người sau khi bị Lâm Viễn thuyết phục, liền quyết định ở nhà làm một bàn đồ ăn phong phú tẩy trần cho Lâm Viễn.

Tinh cầu Ryan ở sát biên giới thiên hà Cezar, trên tinh cầu có rất nhiều khoáng vật dự trữ, đa phần quân đội đóng ở đây đều là nhân viên khai thác khoáng vật của Quân bộ và công nhân công ty khoáng vật, dân cư sinh sống trên tinh cầu rất ít.

Trên tinh cầu hoang vắng này, không có loại xe huyền phù nhỏ cho thuê đón khách, hai người đành phải lên xe huyền phù công cộng đi từ trạm không gian đến thành phố cư trú, xuống xe ở cạnh công ty khai thác mỏ rồi đi bộ về.

Caesar nói mục đích lần này đến tinh cầu Ryan là để xem tuyết, nếu là tới du lịch, hẳn vốn dĩ nên đến khách sạn để ở. Nhưng Lâm Viễn hình như đã quên mất chuyện này, vẫn mang theo Caesar đi về nhà, Caesar tất nhiên sẽ không chủ động nhắc nhở cậu, mặt dày theo bên cạnh Lâm Viễn.

Tinh cầu Ryan rét lạnh cơ hồ bị tuyết trắng bao trùm, cây cối ở hai bên ngã tư đường cũng là những loại cây chịu rét cao ngất, liếc mắt nhìn lại có cảm giác thật thê lương.

So với thủ đô phồn hoa và ấm áp, nơi này quả thật giống như hai thế giới.

Người đi trên đường rất thưa thớt, ven đường có rất nhiều cửa hàng nhỏ đều đóng cửa vì thời tiết giá lạnh. Tám giờ hơn, trời đã tối, đèn đường cũng sáng hết lên, ánh đèn mờ nhạt chiếu xuống đất, hoa tuyết bay bay trong không khí tựa hồ nhuộm đầm một vầng sáng màu vàng kim.

Hai người sóng vai bước trên lối đi bộ, đạp lên bông tuyết dưới chân phát ra tiếng vang lộp bộp lộp bộp, nghênh đón từng cơn gió lạnh thấu xương thổi tới, những phiến tuyết lớn hỗn độn trút thẳng lên cổ.

Chưa từng đến nơi nào rét lạnh như thế, mũi Caesar luôn luôn mẫn cảm, không thích ứng được loại khí hậu này, nhện không được hắt xì một cái thật to.

Lâm Viễn lập tức quay đầu hỏi. “Caesar, có phải rất lạnh không?”

Giờ quá lớn, Caesar không nghe rõ cậu nói gì, liền cúi người đưa lỗ tai đến gần sát môi cậu, thấp giọng hỏi. “Cậu nói cái gì?”

Lâm Viễn nhìn lỗ tai của Caesar bị đông lạnh đến đỏ lên, màu sắc hồng hồng kia tựa như thịt đông được lấy ra từ tủ lạnh, hiển nhiên lỗ tai hắn dưới kích thích của không khí rét lạnh đã sắp mất đi tri giác.

Lâm Viễn nhện không được vươn một bàn tay được ủ ấm trong túi áo, nhẹ nhàng hâm nóng lỗ tai hắn, nói. “Nhà tôi ở đây, một năm bốn mùa đều đổ tuyết, không giống với thủ đô, lần đầu cậu đến nhất định chưa quen đi?”

Nói xong lại thò nốt bàn tay còn lại ra, hai tay che lỗ tai Caesar, nhẹ nhàng ủ ấm lỗ tai hắn trong lòng bàn tay.

“Lạnh lắm rồi đi? Nhìn lỗ tai cậu đỏ thành như vậy, sớm biết thế trước khi xuất phát đã mua mũ cho cậu.....”

Caesar ngẩn người, lúc này mới phản ứng được, Tiểu Viễn cư nhiên đang dùng hai tay sưởi ấm cho lỗ tai hắn.

Khiếp sợ và kích động dưới đáy lòng khiến Caesar mãi một lúc lâu vẫn không nói ra lời –

Omega của hắn là đang lo lắng cho hắn sao? Lo lắng hắn sẽ bị lạnh, cho nên lấy tay ủ ấm cho lỗ tai bị đông đến đỏ lên của hắn?

Ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay Lâm Viễn, theo lỗ tai nhanh chóng lui khắp toàn thân, khiến trong lòng Caesar nhất thời trở nên ấm áp dễ chịu – cảm giác được người mình thích quan tâm cư nhiên lại tốt như vậy.... Tiểu Viễn đang quan tâm hắn, thật sự là rất hạnh phúc.

Nhận thấy Caesar chủ động sáp lại, Lâm Viễn liền kiểm soát mũi chân, tiếp tục dùng hai tay ủ ấm cho lỗ tai đông lạnh hồng hồng của hắn, một bên còn đùa. “Cậu chưa từng đến tỉnh cầu Ryan, không giống tôi đã quen sống từ nhỏ đến lớn. Cậu chưa thích ứng được khí hậu bên này, rất dễ bị nhiễm lạnh. Lỗ tai lộ ra ngoài là dễ nứt da nhất, vạn nhất để vương tử điện hạ của chúng ta nứt da quay về, bệ hạ và vương hậu nhất định sẽ đau lòng chết thôi.”

Đôi mắt đầy ý cười của Lâm Viễn, cong thành một vầng trăng non xinh đẹp dưới ánh đèn đường, khiến trái tim người ta nhện không được kích động.

Caesar cố nén xúc động muốn hung hăng hôn cậu, hòa theo Lâm Viễn, tựa như nói đùa thấp giọng hỏi. “Nếu tôi bị nhiễm lạnh sinh bệnh, cậu sẽ không đau lòng sao?”

Lâm Viễn. “.....”

Trên mặt hơi hơi hồng lên, cũng không biết vì lạnh hay thẹn thùng, Lâm Viễn làm bộ bình tĩnh rút tay về, nói sang chuyện khác. “Bên ngoài rất lạnh, chúng ta đi nhanh đi, nhà tôi ở góc đường phía trước.”

Nói xong liền nhét tay vào túi áo ấm áp, xoay người đi về phía nhà mình.

Caesar mỉm cười, lập tức đuổi theo Lâm Viễn.

Lâm Viễn lớn lên tại tỉnh cầu Ryan từ nhỏ, đã sớm quen với loại khí hậu rét lạnh này, lúc phi thuyền hạ xuống cậu đã tìm áo khoác dày và mũ từ trong vali hành lý, mặc rất ấm áp nên cũng không cảm thấy lạnh. Caesar lại coi thường rét lạnh ở nơi này, tiểu vương tử không chuẩn bị giữ ấm tốt đi một đoạn đường trong

gió, lỗ tai bị đông cứng cơ hồ sắp rớt xuống, Lâm Viễn lo lắng hẳn sinh bệnh mới nhin không được ủ ấm lỗ tai hẳn.

Hiện giờ nhớ lại Lâm Viễn cũng cảm thấy kỳ quái – vì sao lúc này nhìn thấy Caesar bị đông lạnh lại cảm thấy đau lòng chứ?

Cư nhiên ngu ngốc đến độ kiêng chân dùng tay mình ủ lỗ tai cho hẳn....

Rất nhanh đã đến nhà, Lâm Viễn quay đầu nhìn một cái, vừa vịn chạm phải ánh mắt mỉm cười của Caesar.

Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, tim Lâm Viễn tựa hồ đột nhiên tạm ngừng nửa nhịp, vội vàng dời tầm mắt, ấn chuông cửa.

Một lát sau, cửa bị mở ra.

Đến mở cửa là Lâm Diêu, nữ Beta mặc một bộ quần áo ở nhà, buộc tóc đuôi ngựa xắn tay áo nhìn qua rất sạch sẽ gọn gàng, nhìn thấy Lâm Viễn, lập tức nhào qua cho Lâm Viễn một cái ôm thật to. “Tiểu Viễn, rốt cuộc cũng về rồi.”

Lâm Viễn tháo mũ xuống, mỉm cười nói. “Chị.”

Lâm Diêu xoa xoa đầu em trai, lúc này mới buông cậu ra, nhìn thoáng qua xung quanh, nghi hoặc hỏi. “Đúng rồi, Hobbit đâu? Không phải nó lén lút trốn trong vali của em đi cùng em sao? Không phải bị trường học phát hiện xử lý rồi chứ?”

Thấy bộ dáng lo lắng của chị mình, Lâm Viễn vội vàng giải thích. “Không có, Hobbit rất an toàn, em tạm thời để nó lại cho một bạn học chăm sóc.”

Trên thực tế, Lâm Diêu đặc biệt thích xoa đầu Hobbit, hơn nữa còn tết lông của nó thành các loại bím tóc... Hobbit thật sự bị cô ép đến sợ, bởi vậy, khi Lâm Viễn muốn về nhà thì Hobbit kiên quyết không đi cùng, lúc trước nó rất vất vả mới trốn thoát khỏi ma chướng của Lâm Diêu tỷ tỷ, lần này không thể trở về, vạn nhất chủ nhân để nó lại nhà cho Lâm Diêu tỷ tỷ chăm sóc, chẳng phải nó sẽ sống không bằng chết sao?

Thái độ của Hobbit cực kỳ kiên quyết, Lâm Viễn bị bức đến bất đắc dĩ, đành phải tạm thời để nó lại Phá Quân tinh.

May mà Bosa là con gái huấn luyện viên Eileen, nhà ở trong trường, tính cách ôn nhu cũng rất thích nuôi thú cưng, Lâm Viễn liền tạm thời giao Hobbit cho cô chăm sóc, tính sau khi hết ngày nghỉ trở lại trường sẽ mang cục lông kia về.

Nghe thấy “cầu cầu” kia không gặp nguy hiểm, Lâm Diêu cũng yên lòng, không hỏi nhiều nữa, ngẩng đầu nhìn nam sinh cao lớn đứng bên cạnh em trai, nghi hoặc hỏi. “Vị này là?” Lâm Diêu ngó ngó vali hành lý trong tay Caesar, “Bạn học về cùng em sao?”

Lâm Viễn và Caesar còn chưa kịp trả lời, trong phòng bếp liền truyền đến thanh âm ôn nhu của Lâm phu nhân. “Là Tiểu Viễn trở về sao? Sao không vào nhà nói chuyện? Bên ngoài lạnh như vậy, đứng ở cửa cần thận bị cảm.”

Lâm Diêu vội vàng nói. “Đúng rồi, đừng đứng ở đây, mau vào đi!”

Nói xong liền tay chân nhanh nhẹn tìm dép lê sạch sẽ cho hai người.

Hai người đổi xong giày ở cửa, cùng đi vào phòng trong, Lâm Viễn mang hành lý của hai người bỏ vào phòng ngủ của mình, Lâm Diêu vội vàng nhiệt tình bưng trà rót nước cho hai người.

Lâm phu nhân đi ra từ phòng bếp, thấy nam hài anh tuấn ngồi bên cạnh con trai, sững sốt một chút, mới hỏi. “Tiểu Viễn, vị này là?”

Lâm Viễn vốn định nói: Vị này là bạn cùng ký túc xá với con, đi qua tỉnh cầu Ryan đến xem cảnh tuyết.

Thế nhưng, khi đối diện với đôi mắt của Caesar, cậu đột nhiên có chút không nói nên lời.

Trước đó không lâu, hai người vừa tiến hành đánh dấu hoàn toàn với nhau, Lâm Viễn tinh tường nhớ rõ mỗi lần Caesar ôm cậu đều nghiêm túc nói tôi yêu cậu.... Sau đó, Caesar còn sẵn sóc nói không cần đưa nhỏ, chủ động mua thuốc tránh thai, hỗ trợ giải quyết tất cả hậu quả tại thời điểm mình chưa chuẩn bị tốt tâm lý, hơn nữa còn không chút do dự nói: Tôi sẽ chờ cậu.

— Một người như vậy, sao mình có thể tiếp tục dùng một từ “bạn bè” để định nghĩa thân phận của hắn?

— Hắn ngàn dặm xa xôi đến tinh cầu Ryan, sao mình có thể để hắn phải chịu loại ủy khuất này?

Lâm Viễn nghĩ đến đây, rốt cuộc không hề do dự, gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói. “Mẹ, cậu ấy là.... cậu ấy là Alpha của con, cậu ấy tên là Caesar.”

Caesar. “.....”

Mẹ. “.....”

Lâm Diêu. “.....”

Alpha của con, một câu ngắn ngủi ẩn chứa vô hạn thâm ý.

Dưới tình huống thông thường, chỉ có bạn lữ đánh dấu lẫn nhau mới có thể dùng loại hình dung “Alpha của con” này. Tiền tố “của con” này chứng minh đối phương thuộc về mình, mà phương thức tốt nhất để Alpha và Omega thuộc về lẫn nhau chính là đánh dấu hoàn toàn.

Lâm Viễn nhanh mồm nhanh miệng, không thềm nghĩ kỹ đã nói thẳng ra, Caesar khi đánh dấu hoàn toàn đã nói qua “tôi là của cậu”, lúc Lâm Viễn giới thiệu với người nhà, cũng tự nhiên mà dùng từ “của con”.

Không nghĩ tới, vừa nói xong lời này, ba người khác lại đột nhiên trầm mặc quỵ dị.

Lâm Viễn nhìn nhìn Caesar, nhìn nhìn mẹ, lại nhìn nhìn chị.... Ba người làm sao vậy? Chẳng lẽ con nói sai gì sao?

Hết chương 96.

97. Quyển 4 - Chương 97: Đáp Lại

Kỳ thực, Caesar đã sớm chuẩn bị nghe Lâm Viễn giới thiệu hắn với mẹ rằng “Đây là bạn học ở chung ký túc xá với con”, không ngờ, Lâm Viễn cư nhiên lại nói “Đây là Alpha của con”, Caesar khiếp sợ, đồng thời đáy lòng cũng nổi lên cảm giác mừng như điên —

Tiểu Viễn rốt cục cũng thừa nhận thân phận của hắn.

Ở trong lòng Tiểu Viễn, hắn rốt cục không còn là bạn bè nữa rồi, mà là “Alpha của tôi”!

Nếu không phải mẹ và chị Lâm Viễn đang dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Caesar, Caesar rất muốn lao ra ngoài chạy vòng vòng trong tuyết, để biểu đạt tâm tình kích động của mình —

Cái gọi là chân thành tới kiên định, bất quá cũng là như thế đi?

Trước ánh mắt kinh ngạc của Lâm phu nhân và Lâm tỷ tỷ, trên mặt Caesar lập tức nhanh nhẹn nở một nụ cười, cung kính nói: “Chào dì, chào chị, con là Caesar, là Alpha của Tiểu Viễn.”

— Những lời này nói ra miễn bàn có bao nhiêu thần thanh khí爽.

So với hồi đến chỗ nguyên soái bị giáo huấn đến không dám nói một lời, hôm nay quang minh chính đại lấy thân phận bạn trai gặp mẹ nuôi và chị gái của Lâm Viễn, tâm trạng trước sau của Caesar quả thực cách xa vạn dặm — đây chính là điểm khác biệt giữa đơn phương tình nguyện và lưỡng tình tương duyệt.

Tính cách của Lâm phu nhân luôn dịu dàng, nếu Lâm Viễn chủ động thừa nhận quan hệ của hai người, là mẹ của cậu bà cũng không có ý kiến gì, trái lại còn cảm thấy hài lòng khi Lâm Viễn dẫn Alpha đến nhà thăm hỏi —

Lúc thân phận Omega của Tiểu Viễn bị bại lộ, Lâm phu nhân kỳ thật rất kinh hoàng, sợ con trai vì thân phận thay đổi mà sa sút tinh thần, càng sợ Tiểu Viễn sẽ bị những Alpha khác quấy rầy. Nếu cậu có thể tìm được một Alpha mình thích, lại còn dẫn về nhà gặp mẹ, hơn nữa dung mạo, khí chất của đối phương thoát nhìn đều cực kỳ ưu tú, làm người cũng rất khiêm tốn lễ phép, Lâm phu nhân tất nhiên rất vui cho con mình.

Nhìn bộ dạng nho nhã lễ phép của Caesar, càng nhìn càng thuận mắt, Lâm phu nhân quay đầu nói với Lâm Viễn: “Tiểu Viễn con cũng thật là, không nói trước với mẹ một tiếng, con xem, mẹ còn chưa chuẩn bị gì cả... A Diêu, con nhanh đi làm thêm vài món ăn đi.”

“Vâng!” Lâm Diêu vui vẻ quay người chạy về phòng bếp.

Caesar vội vàng nói: “Không cần phiền phức như vậy đâu, con ăn uống cũng rất tùy tiện, mọi người đã chuẩn bị quá nhiều rồi.”

Lâm Viễn gật đầu phụ họa nói: “Đúng vậy, Caesar không kén ăn, sức ăn còn không bằng con, mỗi lần hai người làm đồ ăn đều bị thừa, giờ có cậu ấy ở đây, hẳn là vừa đủ ăn, chị đừng nấu thêm nữa.”

Lâm Diêu đang đi đến phòng bếp, đi đến nửa đường liền xoay người quay lại, cười hì hì nói với Lâm Viễn: “Tiểu Viễn, chưa gì đã cùng chiến tuyến với Caesar, tự giác nói giúp Caesar như vậy sao?”

Lâm Viễn: “...”

Mặt Lâm Viễn hơi ửng đỏ một chút, tránh ánh mắt trêu chọc của chị, thấp giọng nói: “Dù sao thì làm nhiều đồ ăn cũng lãng phí, em không muốn mỗi ngày đều ăn cơm thừa.”

Caesar thấy Lâm Viễn đỏ mặt, tâm tình càng thêm vui vẻ.

Loại tự giác nói giúp hần này của Lâm Viễn, nhìn thế nào cũng có cảm giác “Phu xướng phu tùy”, cho dù Lâm Viễn chỉ là vô tình, nhưng chính loại phản ứng tự nhiên xuất phát từ bản năng này, mới càng chứng minh — tiểu quái thú đã để hần ở trong lòng rồi.

Caesar chỉ chỉ mặt bàn bày đầy đồ ăn trong phòng ăn, mỉm cười nói: “Thực sự không cần, chị cũng đừng làm thêm nữa, từng này thức ăn chắc là đủ cho bốn người chúng ta rồi.” Caesar liếc mắt nhìn Lâm Viễn, nói thêm, “Đến cả bữa khuya cho Tiểu Viễn cũng đủ.”

Lâm Viễn: “...”

Cần phải ở trước mặt mẹ tôi nói tôi là dạ dày đại vương thích ăn khuya như vậy sao?

Lâm phu nhân nhìn phản ứng của con trai, nhin không được nở nụ cười: “Được rồi, quả thực đến bữa khuya cho Tiểu Viễn mẹ cũng chuẩn bị rồi, các con chắc đã đói, mau ăn cơm đi.”

Bốn người quây quần bên bàn ăn, mẹ và chị ngồi cùng nhau, Lâm Viễn và Caesar cũng tự nhiên ngồi xuống đối diện.

Đồ ăn cho Lâm Viễn tẩy trần kỳ thật vô cùng phong phú, bảy tám món ăn bày đầy bàn, còn có canh sườn hương vị thơm nồng, trên bàn có rất nhiều món Caesar chưa từng thấy qua, chắc là đặc sản của tỉnh cầu Ryan.

Vừa rồi Lâm Viễn bị chị mình trêu chọc còn có chút xấu hổ, sau lại thấy mẹ và chị gái tựa hồ đều rất thích Caesar, lúc này mới dần dần trầm tĩnh lại.

— Là chủ nhà, lần đầu tiên Caesar đến làm khách nhà mình, tất nhiên phải nhiệt tình chiêu đãi mới đúng.

Nghĩ như vậy, Lâm Viễn liền chủ động gấp một loại măng màu trắng vào bát Caesar, cười nói: “Nếm thử cái này đi, nhất định cậu chưa ăn qua. Đây là đặc sản của tỉnh cầu Ryan chúng tôi, tên là măng băng, mọc trong tuyết, phải đi đào dưới tuyết mới có thể tìm được.”

Caesar gấp lên nếm thử, không hổ là mọc trong tuyết, cảm giác lạnh lạnh tựa như ăn kem, đầu lưỡi lan tràn vị ngọt nhàn nhạt kích thích vị giác, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt, thấm vào ruột gan.

Một món ăn rất đơn giản, lại có thể vừa vụng hấp dẫn người khác đến ăn.

Điều khiến Caesar càng thêm ăn hơn là — Lâm Viễn cư nhiên lại tự gấp không ít đặc sản cho hắn, vừa gấp thức ăn vừa giới thiệu, nghiêm nhiên một bộ dáng chủ nhân, lại không biết, động tác thân mật như vậy trong mắt các trưởng bối lại giống tú ân tú ái hơn.

Lâm Viễn trì độ hoàn toàn không phát hiện ra nụ cười ý vị thâm trường của mẹ và chị, chỉ hưng phấn gấp đồ ăn giới thiệu đặc sản cho Caesar.

Rất nhanh, bát của Caesar liền bị Lâm Viễn gấp đầy.

Được Lâm Viễn nhiệt tình chăm sóc, Caesar thậm chí còn cảm thấy, đây là bữa cơm ngọt ngào nhất mà hắn được ăn từ nhỏ đến giờ.

Sau bữa cơm tối, Caesar lấy lễ vật đã chuẩn bị cho Lâm phu nhân và Lâm Diêu từ hành lý của mình, đi tới phòng khách đưa đến trước mặt hai người, mỉm cười nói: “Dì, chị, đây là một ít quà gặp mặt của con tặng hai người.”

Lâm phu nhân có thói quen tiết kiệm nhìn hộp quà được đóng gói tinh xảo Caesar đưa tới, xót hắn phung phí, vội vàng nói: “Tối nhà ta chơi là được rồi, còn mang lễ vật làm gì, rất tốn kém.”

Caesar cười nói. “Con cũng không biết người thích gì, nên chọn một món thực dụng, người mở ra xem xem?”

Lâm phu nhân mở chiếc hộp ra, phát hiện bên trong cư nhiên là máy mát xa trí năng loại mới nhất – loại dụng cụ mát xa này được thiết kế dựa trên vòng tuần hoàn máu của cơ thể con người, có thể tùy theo tình trạng thân thể của từng người mà tiến hành điều chỉnh tự động, không chỉ giúp thả lỏng cơ thịt, còn có thể trị được một số bệnh đau khớp linh tinh. Caesar biết thân thể Lâm phu nhân không tốt, cho nên mới mua cái này, tuy rằng giá cả đắt đỏ, thế nhưng cực kỳ hữu dụng.

Lâm phu nhân lập tức đẩy chiếc hộp lại, nói. “Sao cháu lại mua đồ đắt như vậy? Quá lãng phí.”

Caesar vội vàng nói. “Có thể sử dụng được là tốt rồi, dì à người cứ nhận đi.”

Lâm Viễn cũng nói. “Mẹ, nhận lấy đi, máy mát xa này con vốn định sau khi về sẽ mua cho người, không ngờ Caesar cũng mua.”

Kỳ thật Lâm Viễn vẫn muốn mua cho mẹ một cái máy mát xa, chỉ là gộp tất cả học bổng kỳ này của cậu thì vẫn còn thiếu một chút, vốn định đợi sang kỳ học sau rồi mua, không ngờ Caesar cư nhiên cũng mua.

Lâm Viễn quay đầu nhìn về phía Caesar, vừa lúc chạm phải ánh mắt mỉm cười của Caesar, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ nhiệt lưu – tuy rằng Lâm phu nhân không phải mẹ ruột của cậu, nhưng cũng đã nuôi dạy cậu mười bốn năm, địa vị trong lòng cậu chẳng khác nào mẹ ruột. Caesar có thể đối tốt với mẹ như vậy, còn cần thận nghĩ đến việc mua cho mẹ mấy thứ hữu dụng, điều này khiến Lâm Viễn vô cùng cảm động.

Thấy Lâm phu nhân còn có chút do dự, Caesar liền nói. “Dì, chuyện tiền nong người không cần lo lắng, con và Tiểu Viễn đều tham gia thi đấu cơ giáp toàn quốc, nhận được không ít học bổng. Ở trong trường bao ăn bao ở, căn bản tiêu không hết.”

Vừa nghe Caesar nói vậy, Lâm phu nhân liền an tâm nhận lấy, Alpha này không chỉ con người tốt, còn hiếu thuận với bà như thế, Tiểu Viễn có thể tìm được một Alpha như vậy, bà cũng không khỏi cảm thấy vui vẻ, mỉm cười nhìn Caesar nói. “Cảm ơn cháu a, Caesar.”

Caesar vội vàng nói. “Dì, người khách khí quá.”

Lâm Diêu cũng hiếu kỳ sáp lại. “Caesar, tôi cũng có quà sao?”

“Đương nhiên là có.” Caesar đưa cho cô một hộp quà, mở ra, cư nhiên là máy trò chơi có màn hình cảm ứng đang được hoan nghênh nhất để quốc, có chứa rất nhiều trò chơi 3D kinh điển, còn có thể tùy ý online tải trò mới từ trong kho trò chơi hoặc trực tiếp tiến hành đối chiến trên Internet.

Lâm Diêu ngẩn người, trên mặt nhất thời hiện lên một tia kinh hãi. “Tốt quá, tôi cực thích chơi cái này!” Nói xong liền vỗ vỗ bả vai Caesar, “Caesar, cậu thật đúng là tri kỷ!”

Kỳ thật phần lễ vật này Caesar cũng phải tốn một phen tâm tư, dù sao lấy sự hiểu biết sơ lược của hắn, cá tính Lâm Diêu rất thẳng thắn, hắn là thích chơi trò chơi mới đúng, loại máy trò chơi này là nổi tiếng nhất, cho dù cô không thích, chắc cũng sẽ không chán ghét, đưa loại lễ vật này chắc là tương đối ổn thỏa.

Không ngờ lại vừa vận dụng trúng sở thích của Lâm Diêu, trái lại còn vui vẻ ngoài ý muốn.

Nhận lấy quà tặng được chuẩn bị tỉ mỉ, thiện cảm của mẹ Lâm và Lâm tỷ tỷ đối với Caesar quả thực tăng theo cấp lũy thừa. Vừa lễ phép, lại chu đáo, bộ dạng còn đẹp trai, Alpha tốt như vậy, Tiểu Viễn của chúng ta thật sự là nhặt được bảo vật!

Lâm phu nhân lén lút kéo Lâm Diêu vào phòng, thấp giọng hỏi. “Xem ra Tiểu Viễn đã chấp nhận Alpha này rồi, con thấy Caesar thế nào?”

Lâm Diêu nghĩ nghĩ nói. “Bộ dạng rất đẹp trai, tính tình tốt, còn không làm cao, hắn là sẽ không ức hiếp Tiểu Viễn nhà ta. Nếu Tiểu Viễn thích, con cũng thấy rất tốt, có Caesar ở đó, vẫn tốt hơn so với để nó một mình lo lắng sợ hãi học trong trường.” Lâm Diêu dừng một chút, “Hơn nữa, hai người bọn họ chẳng phải đã đánh dấu nhau rồi sao, chúng ta phản đối thì cũng không có ý nghĩa gì.”

Lâm phu nhân giật mình, khẽ thở dài. “Đúng vậy, Tiểu Viễn đã là Omega của Caesar...”

Lâm Diêu ha ha cười nói. “Thật không thể tưởng tượng được, em ấy cư nhiên phóng túng như vậy, cư nhiên bị đánh dấu.”

Mẹ con hai người liếc nhau, đồng thời cảm thấy tư tưởng giác ngộ của tiểu quái thú nhà mình thật quá cao, mới vừa biến thành Omega không lâu, cư nhiên đã bị đánh dấu, còn mang Alpha của mình tới cửa gặp gia trưởng!

Sau khi Lâm Diêu trở lại phòng khách, Caesar đột nhiên thấp giọng hỏi. “Chị à, trong nhà có ảnh chụp hồi trước của cậu ấy không? Em muốn xem.”

Từ lúc Tiểu Viễn nói trước đây cậu rất thích lăn mình trên giường, Caesar vẫn luôn muốn nhìn một chút bộ dáng của cậu hồi nhỏ, Lâm Viễn tròn vo lúc bé nhất định rất đáng yêu.

Lâm Diêu cười nói. “Đương nhiên là có, chị đi lấy cho cậu!”

Thừa dịp Lâm Viễn đi tắm, Lâm Diêu liền lén lút đem băng ghi hình cậu hồi nhỏ chiếu cho Caesar xem, Caesar nhìn tiểu quái thú nho nhỏ bên trong màn hình lăn đến lăn đi trên giường, cảm thấy đáng yêu vô cùng, anh nhí tròn tròn khuôn mặt mập mập khiến người ta chỉ muốn niết một phen....

Rất nhanh, các loại băng ghi hình, ảnh chụp, các loại giấy khen giấy chứng nhận của Lâm Viễn lúc trước, đều bị Lâm Diêu lấy ra “chia sẻ” với Caesar, thậm chí ngay cả mấy chuyện lông gà vỏ tỏi của Lâm Viễn trước đây cũng bị Lâm Diêu kể hết với Caesar....

Lâm Viễn đang tắm rửa, hoàn toàn không ngờ, bản thân đã bị chị gái vô tâm vô phé triệt để bán đi.

Lúc tắm rửa xong đi ra, Lâm Diêu đang hi hi ha ha nói gì đó với Caesar, trên mặt Caesar cũng mang theo tươi cười.

Lâm Viễn nghi hoặc hỏi. “Hai người đang nói gì vậy?”

Thấy hai người cư nhiên rất ăn ý cười mà không nói, Lâm Viễn đành phải bắt đắc dĩ liếc mắt nhìn Caesar, nói. “Cậu đi tắm rửa đi, đồ dùng vệ sinh tôi đã chuẩn bị hết cho cậu rồi.”

Lâm Viễn đưa Caesar đến phòng tắm dẫn dò hết thấy, lúc này mới xoay người trở lại, đi đến trước mặt Lâm Diêu hỏi. “Chị, mẹ ngủ rồi?”

Lâm Diêu gật gật đầu. “Ừ, bà vừa dùng thử máy mát xa Caesar tặng, mệt mỏi nên ngủ trước rồi.”

Lâm Viễn hỏi. “Vậy đêm nay Caesar ngủ ở đâu?”

Nhà bọn không có dư phòng cho khách, Lâm Viễn có chút buồn bực không biết nên sắp xếp thế nào cho Caesar.

Lâm Diêu nghĩ nghĩ, sau đó tay chân lạnh lẽo trực tiếp ôm hai cái chăn sạch đến xếp lên chiếc giường đôi trong phòng Lâm Viễn, cười nói. “Tắm rửa xong thì đi ngủ sớm chút đi, chị về chơi trò chơi.”

Lâm Viễn khiếp sợ trợn to mắt. “Chị? Ý của chị là để Caesar ngủ cùng với em.....?”

Lâm Diêu đến gần bên tai Lâm Viễn, hạ giọng cười nói. “Không phải đã đánh dấu rồi sao? Có gì không được? Nga.... Chẳng lẽ em còn thẹn thùng?”

Lâm Viễn. “.....”

Biết em trai nhà mình bị đánh dấu, vậy mà Lâm Diêu lại vô cùng vui vẻ. Cô đã sớm biết được thân thể Tiểu Viễn từ chỗ của mẹ, cũng luôn lo lắng Tiểu Viễn là Omega ở trong trường học sẽ chịu ủy khuất, nếu Tiểu Viễn tìm được Alpha mình thích, hơn nữa còn nguyện ý để hắn đánh dấu, còn đưa Alpha này về nhà gặp người thân.... Làm chị, em trai tìm được chân ái, Lâm Diêu còn cảm thấy vui vẻ hơn so với bản thân gả ra ngoài.

Mặc dù lớn lên trên tinh cầu Ryan hoang vắng, nhưng quan niệm của Lâm Diêu vẫn cực kỳ cởi mở.

Trước đây Tiểu Viễn thường xuyên lăn qua lăn lại trên giường, giường của cậu cũng đủ lớn cho hai người nằm, hai người nếu đã đánh dấu lẫn nhau, tất nhiên phải ngủ cùng một phòng cùng một giường.

Lâm Diêu trải chăn xong, quay đầu vỗ nhẹ bả vai em mình, cười nói. “Các em nghỉ ngơi đi, chị đi đây, ngủ ngon!”

Lâm Viễn. “.....”

Lúc Caesar tắm rửa xong quay lại, liền phát hiện Lâm Viễn đang đứng trong phòng ngăn người, mà mẹ và chị đều đã đóng cửa đi ngủ.

Trên chiếc giường đôi trải hai cái chăn mới, hoa văn trên chăn giống nhau như đúc, nhìn rất giống đồ tình nhân.

Quả nhiên, mẹ và chị đã đoán được quan hệ của hai người, Lâm Viễn nhanh mồm nhanh miệng đã làm lộ tất cả.

Caesar nén cười đi đến trước mặt Tiểu Viễn, ra vẻ bình tĩnh nói. “Đêm nay tôi ngủ ở đâu?”

Lâm Viễn xấu hổ nhìn thoáng qua giường mình. “Ách, cứ ở.... cứ ở trong này đi, nhà tôi không có khách phòng.”

Caesar gật gật đầu, đi đến ngồi xuống bên giường, vẫy tay với Tiểu Viễn. “Mau nghỉ ngơi đi, cậu còn đứng đó làm gì?”

Lâm Viễn đành phải cúi đầu, chậm rì rì xê dịch đến bên kia giường, xốc chăn trèo lên giường, nghiêng người quay lưng về phía Caesar nằm xuống.

Nhận thấy Lâm Viễn có chút khấn trương căng cứng sống lưng, Caesar đột nhiên xốc chăn của cậu lên, mạnh mẽ chen vào ổ chăn của Lâm Viễn, vươn hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cậu từ sau lưng.

Lâm Viễn cứng ngắc một chút, hơi thở lập tức không ổn nói. “Cậu, cậu làm gì?”

Caesar xoay Lâm Viễn lại, mỉm cười hôn một cái lên trán cậu. “Khấn trương như vậy làm gì? Tôi đã là của cậu, Tiểu Viễn.”

Lâm Viễn ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo vẫn nhìn Caesar, một lát sau, cậu mới nhẹ nhàng ôm lấy Caesar, cọ đầu đến trước ngực Caesar, nghiêm túc nói. “Caesar.... Tôi không ngờ cậu lại mang quà đến cho mẹ và chị, lại còn chuẩn bị quà tốt như vậy.... Hai người họ tuy rằng không có quan hệ huyết thống với tôi, nhưng đối với tôi, họ là người thân quan trọng nhất, cảm ơn cậu.... đã tốt với hai người như vậy....”

Caesar mỉm cười xoa xoa cái đầu đang chôn trước ngực, ôn nhu nói. “Cảm ơn gì chứ? Cậu cũng nói, tôi là Alpha của cậu, người nhà của cậu tất nhiên cũng là người nhà của tôi.”

“.....” Lâm Viễn nghe thấy vậy, cánh tay ôm lấy Caesar không khỏi siết chặt thêm một chút, cả khuôn mặt đều chôn trong lòng Caesar.

— Bộ dạng tiểu quái thú hình như rất cảm động?

Caesar nhin không được hỏi. “Thật sự muốn cảm ơn tôi?”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Ừ.”

Caesar nói. “Vậy cậu chủ động hôn tôi một chút đi?”

Lâm Viễn ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt của Caesar, một lát sau, lỗ tai hơi hơi ửng hồng, chủ động đưa môi đến gần, hôn Caesar.

Xúc cảm mềm mại, ấm áp trên môi, khiến tim Caesar cơ hồ ngừng đập.

Lâm Viễn thử ngậm lấy môi Caesar, nhẹ nhàng liếm hôn một phen, sau khi làm môi Caesar trở nên ẩm ướt, mới nhẹ nhàng cạy khớp hàm hằn ra, đưa đầu lưỡi dò xét đi vào....

Lâm Viễn khuyết thiếu kinh nghiệm trên phương diện này, nụ hôn có thể nói là cực kỳ trúc trắc, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm bên trong khoang miệng ấm áp của Caesar, có loại ý tứ lấy lòng vụng về....

Caesar được hôn đến nhiệt huyết sôi trào, cảm giác được Lâm Viễn chủ động hôn môi thậm chí còn khiến người ta hưng phấn hơn cả khi ôm cậu.

Rõ ràng là nụ hôn trúc trắc, nhưng lại tràn đầy nghiêm túc, đầu lưỡi nhẹ nhàng hoạt động bên trong khoang miệng, Lâm Viễn tựa như đang làm một chuyện cực kỳ quan trọng, nhắm mắt lại, thật chuyên chú, thật nghiêm túc hôn Caesar.

Dù chỉ là hôn môi thuần túy không có bất cứ kỹ xảo nào, nhưng lại khiến Caesar say mê hơn tất cả hôn kĩ cao siêu.

Tiểu quái thú của hắn chính là như vậy, mặc dù có chút ngốc và trì độn về mặt tình cảm, chỉ khi nào nhận định một người, mới trở nên vô cùng nghiêm túc và chuyên chú – tựa như những năm gần đây cậu luôn nghiêm túc kiên trì với ước mơ của mình vậy.

Caesar thích bộ dạng Tiểu Viễn nghiêm túc và cố chấp, thích Tiểu Viễn vì ước mơ mà cố gắng. Cũng chính vì nghiêm túc và cố chấp như vậy, trong mắt Caesar mới càng thêm chói lọi.

Nếu chỉ muốn tìm một bạn lữ Omega sinh con dưỡng cái cho mình, hàng ngàn hàng vạn Omega huyết thống thuần khiết trong tư liệu đăng kí của hiệp hội Omega đều thỏa mãn yêu cầu này. Thế nhưng, Caesar lại chỉ thích Lâm Viễn –

Bởi vì Lâm Viễn không giống với những Omega bình thường khác, là tiểu quái thú cực kỳ độc lập, cũng là duy nhất không thể thay thế đối với Caesar hắn.

Lâm Viễn hôn Caesar nửa ngày, thấy Caesar vẫn không đáp lại, rốt cuộc ngượng ngùng lui khỏi miệng hắn.

Caesar đưa tay nhéo nhéo mặt Lâm Viễn, cười khê nói. “Kỹ thuật hôn vẫn không có tiến bộ, xem ra còn phải luyện tập thật nhiều.”

“.....” Mặt Lâm Viễn đột nhiên đỏ lên.

Trước đây lần nào cũng là Caesar hôn cậu, mỗi lần đều bị hôn đến đại não trống rỗng, căn bản không kịp phản ứng. Hôm nay là lần đầu tiên chủ động hôn Caesar, đương nhiên không có kỹ xảo gì đáng nói, chỉ là dựa vào ký ức mơ hồ học theo động tác của Caesar, lại rõ ràng không học được đến nơi đến chốn.

Caesar thấy bộ dạng đỏ mặt của cậu, trong lòng rung động, không hề do dự đưa tay ôm sát phần eo mềm dẻo của người trong lòng, đoạt lại quyền chủ động, hôn Lâm Viễn thật sâu.

“Ừm.... ừ....”

“Như vậy.... Tới đây.... Thử đáp lại tôi...”

Caesar vừa hôn cậu, vừa cổ vũ Tiểu Viễn chậm rãi đáp lại mình. Loại phương thức “dạy học trực tiếp” này, khiến mặt Lâm Viễn nhất thời đỏ bừng, lại bởi vì được hôn thật thoải mái mà nhịn không được thử đáp lại.

Nụ hôn nhiệt tình mà nồng nhiệt kéo dài thật lâu, hô hấp của hai người càng ngày càng dồn dập, giữa gần bó quần quýt phát ra tiếng nước ái muội, trong căn phòng im lặng bị phóng đại đến vô hạn.

Bởi vì có Lâm Viễn chủ động đáp lại, nụ hôn này so với hôn môi một phía trong quá khứ càng khiến người ta hưởng thụ hơn.

Đến sau đó, Lâm Viễn thậm chí còn say mê nhắm hai mắt lại, hai tay cũng chủ động học bộ dáng Caesar, nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn.

Caesar được Lâm Viễn vuốt lưng hôn càng thêm kích động.

Lâm Viễn cũng nhiệt tình dùng hai tay và đôi môi để biểu đạt tình cảm sục sôi kỳ lạ trong nội tâm mình.

Rất nhanh, trong ổ chăn liền trở thành một mảnh hỗn độn, áo ngủ mở rộng hơn phân nửa không nói, hạ thân thậm chí còn có phản ứng....

Biết Lâm Viễn vừa qua kỳ phát tình, thân thể không thích hợp làm loại chuyện này, Caesar lập tức dừng động tác lại, lui khỏi miệng Tiểu Viễn, thở sâu ngăn chặn xúc động trong cơ thể, xoa xoa đầu Lâm Viễn, mỉm cười hỏi. “Học được chưa?”

Lâm Viễn không phục liếc mắt nhìn Caesar.

Một lát sau, hai mắt Lâm Viễn sáng lên, tựa hồ đột nhiên nghĩ tới chủ ý xấu gì đó, xoay người áp đảo Caesar trên giường, hai mắt mỉm cười nhìn hắn, lại một lần nữa nghiêm túc hôn xuống.

Năng lực học tập của Lâm Viễn cực kỳ mạnh mẽ, rất nhanh liền dùng kinh nghiệm học được vừa rồi, lấy đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm niêm mạc miệng của Caesar, còn cẩn thận đảo qua răng hắn, quấn lấy lưỡi hắn thân mật liếm hôn.

Caesar bị hôn đến toàn thân nóng lên, lưng căng cứng, phía dưới lại càng cứng rắn đến sắp nổ tung.

Mà Lâm Viễn người này cứ nhiên còn đang nghiêm túc lấy lòng hôn hắn, tựa như muốn dùng cách này để chứng minh năng lực học tập của mình.

Caesar. “.....”

Tiểu quái thú này, đôi khi đúng là nhiệt tình như lửa.

Bất quá, cậu hôn Alpha của cậu như vậy, thật sự không sợ chơi với lửa có ngày chết cháy, nhóm lửa thiêu thân sao?

Hết chương 97.

98. Quyển 4 - Chương 98: Biến Cố(1)

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Viễn tỉnh lại liền phát hiện mình đang tựa vào lòng Caesar coi hắn như gối ôm, đối với chuyện “tỉnh lại trong lòng Caesar”, hình như cậu càng ngày càng quen nếp, nhìn bộ dáng giãn chân mày khi ngủ của Caesar, Lâm Viễn nhịn không được mỉm cười một chút, đưa tay vỗ vỗ mặt Caesar, nhẹ giọng nói. “Caesar, dậy đi.”

Kỳ thật Caesar đã sớm tỉnh, bất quá, được Tiểu Viễn gọi dậy thì vui vẻ hơn rất nhiều so với tự mình rời giường, hắn tất nhiên muốn làm bộ một chút.

Thấy Caesar vẫn khép chặt hai mắt, Lâm Viễn liền nắm lấy mũi hắn. “Mau đứng lên, sao cậu vẫn còn ngủ được?”

Caesar bị nắm mũi, hô hấp không thông, đành phải bất đắc dĩ mở mắt.

Kỳ thật hẳn chờ mong Lâm Viễn nhiệt tình giống đêm qua hôn hẳn tỉnh hơn.... Đương nhiên, Lâm Viễn còn chưa có loại giấc ngộ này.

Chống lại ánh mắt mỉm cười của Lâm Viễn, Caesar nhin không được hôn một cái lên trán cậu, thấp giọng nói. “Chào buổi sáng.”

Lâm Viễn nhìn Caesar, cũng học theo sáp lại hôn lên trán hắn một cái, cười nói. “Chào buổi sáng.”

Hai người ôm cùng một chỗ, ngủ trong cùng ổ chăn, cùng nhau chào đón ánh rạng đông đầu tiên vào sáng sớm, hôn lên trán đối phương nói chào buổi sáng....Loại cảm giác ấm áp này, thật giống như bọn họ đã cùng một chỗ thật lâu, là một đôi vợ chồng mười phần ăn ý.

Caesar còn muốn hôn cậu thêm một chút, Lâm Viễn lại xốc chăn lên ngồi dậy xuống giường, nói. “Nhanh đi đánh răng rửa mặt, bảy rưỡi sáng mỗi ngày nhà tôi đều phải ăn sáng đúng giờ.”

Ở trong nhà Lâm Viễn, Caesar tự nhiên không tiện làm càn, đành phải ngoan ngoãn theo Lâm Viễn ra ngoài.

Khi hai người cùng nhau ra khỏi phòng, liền đồng thời ngửi được một cỗ hương thơm nồng đậm, Lâm Diêu đang quần tạp dề đứng trong bếp nướng bánh, Lâm phu nhân đang hâm nóng sữa, nhìn thấy hai người, liền mỉm cười nói. “Các con dậy rồi? Đi rửa mặt một chút, chuẩn bị ăn bữa sáng đi.”

Mặt Lâm Viễn nhin không được có chút đỏ, cùng Caesar đi ra từ phòng mình, ngay trước tầm mắt của mẹ, loại cảm giác này thật xấu hổ. Đặc biệt là tối hôm qua bọn họ còn ở trong ổ chăn thân thiết thật lâu, môi bị hôn đến cơ hồ muốn sưng lên.

Lâm Viễn chống lại ánh mắt ôn nhu của mẹ, vội vàng dời tầm mắt, vội vã chạy vào toilet.

Nhà Lâm Viễn diện tích không lớn, chỉ có một toilet, rửa mặt buổi sáng tất nhiên phải xếp hàng. Lâm Viễn đi vào rửa mặt, Caesar liền đứng ở bên ngoài nói chuyện với Lâm phu nhân. “Dì, bình thường người đều dậy sớm như vậy sao?”

Lâm phu nhân nói. “Đúng vậy, thói quen đã nhiều năm rồi.”

Caesar hỏi. “Tiểu Viễn cũng thế sao?”

Lâm phu nhân mỉm cười nói. “Kỳ thật trước đây nó rất thích ngủ nướng, ôm chăn lăn qua lăn lại trên giường sống chết không chịu dậy, gọi nó ăn bữa sáng nó cũng không chịu, lúc lên tiểu học còn vì ngủ nướng mà đến muộn mấy lần. Sau này A Diêu nghĩ ra biện pháp, bảy rưỡi sáng mỗi ngày đều đúng giờ vo một quả cầu tuyết ném vào ổ chăn của nó, Tiểu Viễn bị dọa đến không dám ngủ nướng nữa.”

Caesar. “.....”

Lâm Diêu tỷ tỷ quả nhiên có biện pháp thu thập đứa em trai búng bình nhà mình.

Mặc dù Tiểu Viễn lớn lên trong gia đình đơn thân, từ nhỏ đã không nhận được tình yêu của cha, nhưng nhờ có người mẹ ôn nhu lương thiện và chị gái sáng sủa thẳng thắn như vậy, đã tạo nên tính cách lạc quan vui vẻ của cậu.

Có thể nói Tiểu Viễn được di truyền bộ gen ưu tú của nguyên soái Rawson và tướng quân Lăng Vũ, còn về mặt tính cách lại hoàn toàn chịu ảnh hưởng từ mẹ nuôi và chị gái.

Có mẹ và chị như vậy, thời thơ ấu của cậu nhất định rất vui vẻ, rất ấm áp đi?

Nghĩ đến đây, Caesar đột nhiên có chút bội phục người phụ nữ trước mặt này, chồng đã sớm hi sinh, một mình bà phải mang theo một đứa con gái lớn, còn dạy dỗ Lâm Viễn được tốt như vậy, quả thật là không dễ dàng.

Thấy Lâm phu nhân bưng mấy cốc sữa đến phòng bếp, Caesar vội vàng nói. “Dì, để con giúp người.”

Caesar tay chân lạnh lẽo bưng từng phần sữa và trứng rán đến bày lên bàn ăn, Lâm phu nhân nhìn bóng dáng cao lớn bận rộn của thiếu niên, trên mặt lại nhin không được hiện lên nụ cười — ở đế quốc, rất nhiều gia đình đều là do Omega phụ trách làm việc nhà và nuôi con dưỡng cái, Alpha làm việc ở bên ngoài, đa phần Alpha đều có chút chủ nghĩa đàn ông, những Alpha nguyện ý hỗ trợ làm việc nhà đã chẳng còn bao nhiêu.

Bà vẫn lo lắng Tiểu Viễn sau khi biến thành Omega sẽ chịu ủy khuất, nhưng cảm giác Caesar cho người ta lại là.... hần sẽ chăm sóc Tiểu Viễn, cưng chiều Tiểu Viễn thật tốt. Ngay cả Lâm phu nhân cũng có thể nhận ra, thiếu niên này, là thật lòng yêu con trai mình.

Lâm phu nhân trầm mặc một lát, rốt cuộc nhin không được hỏi ra một vấn đề muốn hỏi đã lâu.”Caesar, cháu và Tiểu Viễn... Nếu đã đánh dấu nhau rồi, chắc là cháu cũng biết thân thể của nó đi? Đối với tương lai của nó, cháu có tính toán gì không?”

Lâm phu nhân lấy thân phận trưởng bối hỏi suy nghĩ của Caesar về tương lai hai người, điều này cũng chứng minh trong lòng bà đã chấp nhận Caesar.

Caesar khẽ cười cười, quay đầu nhìn Lâm phu nhân, nghiêm túc nói. “Dì, người yên tâm, con biết rất rõ về Tiểu Viễn, cậu ấy muốn tiếp tục tiêm thuốc ức chế học trong trường quân đội, con sẽ tôn trọng quyết định của cậu ấy, hơn nữa còn giúp cậu ấy làm được chuyện mình thích....” Caesar dừng một chút, “Sau khi tốt nghiệp, nếu cậu ấy đồng ý, con sẽ chính thức kết hôn với cậu ấy. Nếu cậu ấy không muốn, con sẽ chờ cậu ấy thêm vài năm.”

Lâm Viễn đi ra từ toilet, lúc đi đến góc nhà ăn thì đột nhiên dừng lại.

“.... Nếu cậu ấy đồng ý, con sẽ chính thức kết hôn với cậu ấy. Nếu cậu ấy không muốn, con sẽ chờ cậu ấy thêm vài năm....”

Thanh âm trầm thấp của Caesar truyền đến rõ ràng bên tai, khiến hốc mắt Lâm Viễn đột nhiên hơi hơi chua xót.

Cậu không biết nên hình dung tâm tình mình lúc này thế nào, loại cảm giác được một người thấu hiểu, thông cảm, quý trọng và bao dung này, thật giống như trái tim được một đôi tay ấm áp, thực cẩn thận nâng niu.

— Caesar, cậu đối xử với tôi như thế, làm sao tôi có thể khiến cậu thất vọng?

Lâm Viễn hít vào một hơi thật sâu, áp chế hơi nóng hiện lên trong mắt, gắt gao siết chặt tay, lúc này mới vòng qua góc đi đến phòng ăn, tối trước mặt Caesar mỉm cười nói. “Cậu nhanh đi rửa mặt đi, rửa xong còn đến ăn sáng.”

Caesar gật gật đầu, xoay người đi đến toilet rửa mặt, nhìn khăn mặt và bàn chải sạch sẽ đặt trên bồn rửa tay, trên bàn chải thậm chí còn quệt sẵn kem đánh răng, trong chén cũng đổ sẵn nước ấm, hiển nhiên là Lâm Viễn vừa chuẩn bị....

Caesar khi còn ở vương cung luôn dùng bàn chải tự động, điều kiện gia đình Lâm Viễn không tốt, vẫn sử dụng loại bàn chải truyền thống này, nhưng thấy hình ảnh Lâm Viễn chu đáo chuẩn bị tất cả cho mình, trong lòng Caesar tựa như đột nhiên được chiếu vào một mảnh dương quang ấm áp.

Thời tiết ở tinh cầu Ryan đặc biệt rét lạnh, nhưng nhiệt tình của Lâm Viễn tối hôm qua, còn có chu đáo sáng hôm nay, lại khiến Caesar có loại ảo giác như đang đặt mình trong khí hậu nhiệt đới.

Tối hôm qua Caesar đột nhiên đến nhà không nấu thêm đồ ăn, nên bữa sáng hôm nay liền được chuẩn bị rất phong phú.

Ngoại trừ sữa nóng và trứng chiên vàng nhạt Lâm phu nhân tự tay làm, sáng nay Lâm Diêu cũng muốn trở một phen tài nghệ, làm rất nhiều bánh ngọt và điểm tâm, bày đầy một bàn.

Lâm Viễn rất thích ăn bánh ngọt chị mình làm, lập tức không khách khí, ăn từng miếng từng miếng đặc biệt ngon miệng.

Caesar vốn không có hứng thú với đồ ngọt, bắt quá đây là chị Lâm Viễn tự tay làm, hẳn cũng rất nể tình ăn vài miếng.

Sau bữa sáng, Lâm Diêu đến tiệm bánh ngọt của mình, Lâm phu nhân ở nhà xem TV, Lâm Viễn liền lôi kéo Caesar ra ngoài xem cảnh tuyết.

Sau khi hai người thay xong quần áo, đi ra ngoài, Lâm Viễn liền trực tiếp mang Caesar đến một trung tâm mua sắm, diện tích của trung tâm mua sắm trên tinh cầu Ryan rất nhỏ, nói là trung tâm mua sắm, kỳ thật giống như rất nhiều quán nhỏ tạo thành đường dành riêng cho người đi bộ hơn, vắng vắng vẻ vẻ chẳng có mấy người.

Caesar có chút nghi hoặc hỏi. “Đến trung tâm mua sắm làm gì? Cậu muốn mua gì sao?”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Ừ, đi xem.”

Caesar thật sự không rõ vì sao Lâm Viễn phải dẫn mình đi dạo ở trung tâm thương mại, tùy tiện tìm một trung tâm mua sắm trên thủ đô cũng lớn hơn nơi này gấp trăm lần.

Cho đến khi Lâm Viễn đưa Caesar đến một cửa hàng bán mũ nhỏ.

Dì chủ cửa hàng rõ ràng có quen biết Lâm Viễn, thấy Lâm Viễn liền cười tủm tỉm nói. “Tiểu Viễn về rồi a? Không phải cháu thi vào trường quân đội St..... St. gì đó học sao? Đang nghỉ sao?”

Lâm Viễn cười nói. “Vâng, cháu vừa được nghỉ.”

Chủ cửa hàng nghi hoặc liếc mắt nhìn nam sinh bên cạnh Lâm Viễn. “Vị này là?”

Lâm Viễn nói. “Nga, đây là bạn học của cháu, theo cháu về đây du lịch.”

Đối với người ngoài, Lâm Viễn tất nhiên không dám nói ra miệng chuyện “Caesar là Alpha của cháu”, cậu cảm thấy người nhà biết là đủ rồi, không cần chiêu cáo thiên hạ làm gì. Caesar đương nhiên cũng không có ý kiến gì về việc này, quan hệ của hắn và Lâm Viễn cũng không tiện lộ ra ngoài, hắn cũng rất tán thành cách xử lý khiêm tốn của Lâm Viễn.

Đối diện với ánh mắt của chủ cửa hàng, Caesar liền mỉm cười gật gật đầu với bà. “Chào dì.”

Chủ cửa hàng vội vàng nhiệt tình nói. “Nga, hóa ra là bạn học của Tiểu Viễn, mau vào đi, các cháu muốn mua cái gì, xem tự nhiên đi!”

Lâm Viễn dạo một vòng quanh cửa hàng, dường như đang nghiêm túc tìm kiếm gì đó.

Caesar có chút nghi hoặc hỏi. “Tiểu Viễn, cậu muốn mua cái gì?”

Đúng lúc này, hai mắt Lâm Viễn đột nhiên sáng lên, cầm lấy một cái mũ màu xám nhạt ở trong góc, xoay người đi đến trước mặt Caesar, kiễng chân, cẩn thận đội mũ cho Caesar, nhìn trái nhìn phải, lúc này mới vui vẻ nở nụ cười. “Cái này không tệ, cậu nhìn xem thế nào?”

Nói xong liền lấy một cái gương lớn để trước mặt Caesar.

Caesar giật mình, quay đầu nhìn mình trong gương – cái mũ màu xám nhạt được Tiểu Viễn đội lên đầu, kiểu dáng đơn giản phóng khoáng, thoạt nhìn cũng không dày, nhưng lại rất ấm, kéo xuống dưới, vừa vặn che khuất được lỗ tai.

Caesar. “.....”

Hắn rốt cuộc cũng hiểu ra nguyên nhân Lâm Viễn dẫn hắn đến trung tâm mua sắm.

Đơn giản là vì ngày đó trên đường từ trạm không gian về nhà, lỡ tai hắn không có mũ che bị gió lạnh thổi đến đỏ lên, Caesar cũng không để ý chuyện này, không ngờ Lâm Viễn lại ghi nhớ trong lòng, hôm nay đi ra ngoài, liền trước tiên dẫn hắn đến trung tâm thương mại mua mũ....

Caesar nhất thời có chút cảm động, mũ đội trên đầu cũng không nỡ bỏ xuống.

Lúc Tiểu Viễn muốn đối tốt với một người, loại biểu hiện thẳng thắn, nghiêm túc này, đơn giản và thuần túy, lại đánh thẳng vào đáy lòng.

Cảm giác được Tiểu Viễn quan tâm, khiến Caesar thấy ấm áp hơn.

Từ nhỏ đến lớn, hần chưa từng đội mũ, lúc này, mang trên đầu cái mũ đơn giản được Lâm Viễn tự mình lựa chọn, liền tựa như đứa trẻ lần đầu tiên nhận được quà, vui vẻ đến sắp nói không nên lời.

Lâm Viễn cẩn thận đánh giá Caesar một chút, nói. “Kỳ thật sau khi trở về cũng không có cơ hội đội mũ nữa, nhưng mấy ngày nay ở tỉnh cầu Ryan, đi ra ngoài mà không đội mũ thì lỗ tai sẽ bị nứt da.... Mùa này thế nào? Nếu cậu cảm thấy được thì chúng ta mua?”

Caesar vội vàng mỉm cười nói. “Rất tốt, tôi rất thích.”

Lúc này Lâm Viễn mới vui vẻ nở nụ cười, dứt khoát đi quẹt thẻ trả tiền.

Dù sao Caesar cũng là vương tử, những thứ mặc lên người nhất định không giống với người thường, đồ dùng bán trên tỉnh cầu Ryan dù là kiểu dáng hay chất lượng đều không thể bằng thủ đô, Lâm Viễn chọn rất lâu mới chọn được một cái thuận mắt. Caesar có thể tán thưởng ánh mắt cậu, cậu tất nhiên cực kỳ vui vẻ.

Hai người cùng nhau ra khỏi trung tâm mua sắm, Lâm Viễn nghiêng đầu liếc mắt nhìn Caesar, đột nhiên nói. “Cậu đội đã.”

Caesar quay đầu. “Sao vậy?”

Lâm Viễn kiễ mũi chân, đưa tay giúp Caesar kéo viền mũ, cẩn thận nhét hai lỗ tai hần vào trong mũ, lúc này mới cười nói. “Có phải cậu chưa từng đội mũ đúng không à? Cả nửa lỗ tai lộ ra ngoài mà cậu không thấy rét sao?”

Động tác tiểu quái thú giúp mình sửa sang lại mũ, khiến đáy lòng Caesar đột nhiên nóng lên, không tự chủ được vươn tay, thuận thế ôm lấy cậu.

Lâm Viễn hoảng sợ, khẩn trương nói. “Cậu làm gì...”

Caesar siết chặt cánh tay, thấp giọng nói. “Để tôi ôm một lát đi, dù sao cũng không ai thấy.”

Lâm Viễn nhìn trái nhìn phải, thời tiết hôm nay vẫn rất lạnh, sáng sớm trên đường quả thật không có ai, hơn nữa trên tỉnh cầu Ryan này, căn bản không có ai quen biết Caesar, chỉ cần không đụng phải người quen là được.

Nghĩ như vậy, Lâm Viễn đành phải dừng phản kháng, bị Caesar gắt gao ôm vào ngực.

Hôm nay tuyết rơi không lớn, nhiệt độ không khí cũng không rét lạnh như đêm qua, bông tuyết nhỏ vụn phát phối theo gió trên không trung, những tòa kiến trúc xa xa, góc đường gần đó, đều bị một tầng tuyết thật dày bao phủ, đập vào mắt nơi nơi đều là một mảnh tuyết trắng mờ mịt.

Lâm Viễn nắm tay Caesar đi trên đường, sợ hần bị lạnh, còn chu đáo kéo tay Caesar bỏ vào trong túi áo của mình.

Được Tiểu Viễn nắm tay đi đường, nghe cậu giới thiệu các loại cảnh sắc và phong tục của tỉnh cầu Ryan, tâm tình Caesar cực kỳ vui vẻ, nhìn cảnh tuyết trắng xóa ở nơi này cũng càng xem càng thuận mắt.

Kỳ thật, tỉnh cầu Ryan không có phân chia những cảnh khu riêng biệt, cả tỉnh cầu đều là một mảnh đất trời băng tuyết, tùy tiện đứng ở hướng nào cũng có thể thưởng thức cảnh tuyết đồ sộ.

Đương nhiên, muốn nhìn được toàn cảnh thành phố, còn có thể đến trạm phụ cận ngồi xe huyền phù ngắm cảnh.

Lâm Viễn mang theo Caesar ngồi trên xe huyền phù ngắm cảnh, xe huyền phù bị bật kín tựa như một thủy tinh thể hình cầu, bốn phương tám hướng đều có thể thưởng thức được phong cảnh bên ngoài.

Hai người đứng sóng vai, nhìn một mảnh tuyết nguyên mờ mịt dưới chân, Lâm Viễn hưng phấn giới thiệu. “Phía trước chính là băng nguyên Cốc Đảo, không có người ở, nghe nói tuyết đọng ở đó vô cùng sâu, dưới đất cũng kết một tầng băng thật dày.”

“Băng nguyên Cốc Đảo?” Caesar theo giới thiệu của Lâm Viễn nhìn xuống dưới chân, tuyết nguyên mờ mờ mịt vô cùng rộng lớn, căn bản không nhìn tới cuối, đây là mảnh băng nguyên lớn nhất ở đế quốc, diện tích thậm chí vượt qua cả rừng rậm Salman trên Phá Quân tinh.

Thấy bộ dáng hưng phấn của Lâm Viễn, Caesar nhin không được mỉm cười nói. “Cậu rất thích du lịch sao?”

Lâm Viễn gật gật đầu. “Đúng vậy.”

Caesar đột nhiên nhẹ nhàng cầm tay Lâm Viễn, mười ngón đan nhau, ôn nhu nói. “Về sau có cơ hội, mang cậu đến những thiên hà khác nhìn thử... Chúng ta cùng đi du lịch được không?”

Lâm Viễn quay đầu, chống lại ánh mắt thâm thúy của Caesar, trái tim khê nẩy, còn chưa kịp dời tầm mắt, liền bị Caesar nhẹ nhàng nắm cầm, ôn nhu hôn đến.

“Ừm....”

Lâm Viễn bị hôn trở tay không kịp, chỉ bối rối trong chớp mắt, lại rất nhanh trấn định trở lại, đỏ mặt trực trặc đáp lại.

Dưới chân là tuyết nguyên mờ mờ mịt vô tận, trên trời là hoa tuyết không ngừng nhảy múa, giữa đất trời tựa hồ chỉ còn lại một màu trắng thuần túy nhất, hai người ở trong xe huyền phù say sưa ôm nhau, hôn môi, tuyết nguyên mờ mờ mịt bên ngoài cứ nhiên trở thành bối cảnh tuyệt đẹp cho bọn họ.

“Ừm.... ừm ừ.... ừ....”

Hôn môi thuần túy không mang theo chút dục vọng nào, ôn nhu đến độ khiến người ta say lòng.

Lâm Viễn nhin không được vươn tay ôm cổ Caesar, há miệng phối hợp, mặc cho hắn hôn đủ.

Trong đất trời mịt mùng chỉ có mình hai người, tim Lâm Viễn đột nhiên đập như trống, thật giống như – có được Caesar, cậu liền có được cả thế giới.

Lâm Viễn mang theo Caesar đi ngắm tuyết một ngày, đến tận sáu rưỡi gần tới giờ cơm chiều, lúc này hai người mới tận hứng quay về.

Chơi suốt cả một ngày, lại không cảm thấy mệt chút nào, tâm tình vẫn bị vây trong trạng thái cực kỳ vui vẻ và hưng phấn, trên đường trở về, Lâm Viễn còn lên kế hoạch ngày mai mang Caesar đến bãi trượt tuyết để chơi, Caesar cũng tỏ vẻ vô cùng chờ mong với hoạt động này.

Lúc về đến nhà, Lâm phu nhân đang chuẩn bị cơm chiều, Caesar cởi áo khoác và mũ, chủ động đến phòng bếp trợ giúp, Lâm Viễn cũng muốn tới phụ cùng Caesar, kết quả lại bị Lâm Diêu đuổi ra. “Cái đồ mù bếp núc như em đừng đến cho thêm phiền, xem TV cùng Caesar đi!”

Trù nghệ của Lâm Viễn quả thật không tốt, thái rau thái đến xiêu xiêu vẹo vẹo, bị Lâm Diêu đẩy ra ngoài, đành phải bất đắc dĩ đi về phía Caesar nói. “Chúng ta ra phòng khách ngồi một lát đi!”

Lâm Viễn để Caesar ngồi xuống sofa, mở TV lên, xoay người đi rót cho hắn một ly nước ấm, lúc này mới ngồi vào cạnh hắn.

Hai người đều không có nhiều hứng thú với phim truyền hình, điện ảnh linh tinh, Lâm Viễn liền cầm điều khiển từ xa tùy ý đổi kênh, khi chuyển đến kênh quân sự đế quốc, trên màn hình đột nhiên xuất hiện một tấm di ảnh màu đen trắng, mà MC đang dùng ngữ khí nặng nề tuyên đọc một tin tức –

“Quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang, nguyên soái đế quốc Rawson Bessemer, trong chiến dịch thống lĩnh quân đoàn Vinh Quang xuất chinh tới tỉnh cầu Namics, gặp phải phục kích của liên bang, mất tích nhiều ngày không rõ tung tích, Tám giờ sáng hôm nay, phó đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang trung tướng Kaliman suất lĩnh thân vệ binh tìm được rất nhiều mảnh xác cơ giáp trong trùng động vũ trụ, thông qua kiểm chứng của hiệp hội cơ giáp, những mảnh vỡ kia đều đến từ cơ giáp chuyên biệt Hắc Long của nguyên soái Rawson....”

“Thông qua sự thăm dò cẩn thận của Quân bộ, đã chứng thực thể trí năng của Hắc Long không còn sống sót, mà nguyên soái điều khiển Hắc Long đã chết trong trùng động vũ trụ từ lâu, Quân bộ không thể không

tuyên bố tin dữ này tới toàn thể dân chúng đế quốc, hơn nữa quyết định đưa hài cốt của cơ giáp Hắc Long trở về thiên hà Cepheus, ba ngày sau sẽ chính thức cử hành nghi thức tế lễ của Quân bộ dành cho nguyên soái....”

Trong màn hình là hình ảnh hài cốt của Hắc Long, màn ảnh 3D quay chụp cực kỳ chân thật, trong vô số mảnh xác cơ giáp màu đen còn có một mặt vàng kim – đó là mắt của Hắc Long, đôi mắt màu vàng vốn xinh đẹp lại bởi vì nhiễm lên cát bụi vũ trụ mà có vẻ ảm đạm không ánh sáng.

Rất nhiều hài cốt cơ giáp được đưa vào xe vận chuyển khổ lớn, chở đến thiên hà Cepheus.

Các sĩ quan cấp cao của quân đoàn Vinh Quang đang ngay ngắn chỉnh tề đứng xếp hàng, hành quân lễ với hài cốt của Hắc Long, quân phục màu đen phẳng phiu khiến đáng người những quân nhân đó có vẻ cao lớn dị thường, mà trên mặt bọn họ, lại là biểu tình trầm trọng tới cực điểm.

Không khí áp lực ở hiện trường, thật giống như một lễ tang không tiếng động.

Lỗi tai Lâm Viễn ong ong, căn bản nghe không rõ MC rốt cuộc đang nói những gì, cứng ngắc ngồi trên sofa, điều khiển từ xa trong tay ba một tiếng rơi xuống mặt đất.

Caesar nhìn Tiểu Viễn sắc mặt tái nhợt, đau lòng đến độ sắp điên lên rồi.

Lúc trước hắn lừa gạt Tiểu Viễn nói không liên hệ được với nguyên soái là vì trạm không gian bị phá hủy ảnh hưởng đến tín hiệu, hắn cũng vẫn cho rằng nguyên soái chỉ tạm thời mất tích, quân đoàn Trường Xà nhất định sẽ tìm ra nguyên soái....

Sao nguyên soái có thể hi sinh được? Sao lại có kết cục như vậy?!

Nhìn di ảnh của nam nhân kia trong màn hình, cả trái tim Caesar đều co rút – hắn không biết nên đối mặt với Lâm Viễn thế nào, bộ dáng Lâm Viễn ngốc ngốc nhìn chằm chằm TV, càng khiến hắn đau lòng đến tột đỉnh.

Caesar thở sâu, rốt cuộc nhẹ nhàng cầm tay Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Tiểu Viễn....”

Còn chưa kịp nói ra một câu an ủi, tay Lâm Viễn khẽ run lên, quay đầu, đột nhiên bổ nhào vào lòng Caesar, vùi cả gương mặt vào trước ngực hắn.

Caesar lập tức siết chặt vòng tay, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cậu.

Nước mắt Lâm Viễn nhất thời ào ra mãnh liệt, tựa như mở chốt vòi nước, nước mắt nóng bỏng không ngừng trượt xuống theo hai má, rất nhanh liền thấm ướt cả áo lông trước ngực Caesar....

Nhìn tiểu quái thú luôn luôn lạc quan bổ nhào vào lòng mình khóc trong yên lặng, cảm nhận được cảm xúc đau khổ đến cực điểm và thân thể run rẩy kịch liệt của cậu, Caesar vô cùng đau lòng, nhưng tới một câu an ủi cũng không thể nói nên lời.

Hết chương 98.

99. Quyển 4 - Chương 99: Biến Cố(2)

Lâm Viễn không biết nên dùng phương thức nào để phát tiết khổ sở trong lòng mình, nhìn di ảnh đen trắng trên màn hình, nam nhân trong ảnh biểu tình nghiêm túc, ánh mắt lãnh đạm mà bình tĩnh, nhìn qua tựa hồ rất khó tiếp cận, chỉ có Lâm Viễn biết, đó là một người ấm áp cỡ nào.

— Rawson Bessemer, cha ruột của cậu.

Ông ấy từng ôm cậu nói: Con trai, cha sẽ bảo vệ con, sẽ không để con phải chịu bất cứ ủy khuất nào.

Ông ấy từng ôn nhu nhìn cậu nói: Tiểu Viễn, ta sẽ tìm baba con trở về, một nhà ba người chúng ta sẽ có ngày đoàn tụ.

Trước khi xuất chinh, ông ấy còn mỉm cười nói với cậu: Không cần lo lắng.

Người cha mạnh mẽ, ấm áp, khiến người ta an tâm như vậy, lúc này cứ nhiên lại táng sinh trong vũ trụ, thì cốt vô tồn, chỉ để lại vô vụn mảnh xác cơ giáp, bị Quân bộ vận chuyển về thủ đô an táng.

— Cha con hai người vừa nhận nhau không lâu, số lần mình gọi ông ấy là cha thậm chí còn chưa đến mười lần.

— Sao ông ấy có thể rời đi như vậy?

— Baba vẫn không rõ tung tích, cái gọi là ngày một nhà ba người đoàn tụ, cứ nhiên cứ như vậy biến thành bọt nước sao?

Lâm Viễn chôn mặt trong lòng Caesar, im lặng khóc nức nở.

Từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng chảy nhiều nước mắt như vậy, thế nhưng, cậu không nhịn được.

Nỗi thống khổ mất đi người thân quan trọng nhất, căn bản không thể dùng bất cứ từ ngữ cứng nhắc nào để hình dung, nước mắt tựa như nước sông vô tận điên cuồng tuôn ra ngoài, tầm mắt trở nên mơ mơ hồ hồ, yểu hâu giống như bị chặn lại nói không nên lời.

Chỉ có thể dùng nước mắt để phát tiết cảm xúc khổ sở đến tận cùng của mình.

Lâm Viễn rơi lệ trong lòng mình, Caesar liên tục nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cậu, thậm chí ngay cả lời an ủi “đừng khóc” cũng nói không ra – bởi vì hắn biết, lúc này Lâm Viễn cần một phương thức để phát tiết cảm xúc, mà rơi lệ chính là cách tốt nhất.

Thống khổ mất đi người thân, tuy rằng Caesar chưa từng trải qua, nhưng nếu người gặp chuyện không may là phụ vương hoặc mẫu hậu, Caesar tin rằng.... bản thân cũng chưa chắc có thể nén được nước mắt.

Huống chi là Tiểu Viễn.

Cậu từ nhỏ đã kính nể nguyên soái, vừa nhận nguyên soái chưa được bao lâu, tin dữ này đối với cậu, tựa như một thế giới mới vừa thành lập đã bị triệt để đánh sập.

Sau niềm vui cha con nhận nhau, là nỗi đau ly biệt mãnh liệt gấp trăm lần.

Vừa biết Rawson là cha mình, cha liền qua đời, cảm giác này còn khiến người ta đau đớn hơn so với chưa từng có cha.

Dưới sự kiên nhẫn trấn an của Caesar, lúc này cảm xúc của Lâm Viễn mới bình tĩnh một chút, nước mắt đã ngừng, chỉ là hốc mắt hồng hồng nhìn qua có chút đáng thương.

Caesar nhìn tiểu quái thú hai mắt đỏ hồng, nhịn không được đau lòng vươn tay, nhẹ nhàng giúp cậu lau nước mắt trên mặt, ôn nhu nói. “Tiểu Viễn, cậu lên phòng ngủ cho yên lặng một chút đi.... Tôi sẽ nói với mẹ cậu....”

Lâm Viễn gật gật đầu, cúi đầu đi về phòng ngủ.

Trạng thái hiện giờ của cậu rõ ràng là không có tâm tình ăn cơm, nếu bị Lâm phu nhân phát hiện sẽ càng thêm phiền toái.

Caesar đưa Lâm Viễn về phòng ngủ, lúc này mới xoay người đi đến phòng bếp, Lâm phu nhân vội vàng mỉm cười nói. “Caesar, hai đứa có phải đói lắm rồi không? Đồ ăn làm xong rồi, ăn cơm ngay đây.”

Caesar nói. “Dì, thân thể Tiểu Viễn không thoải mái, về phòng đi ngủ trước rồi, cậu ấy không ăn cơm chiều với chúng ta, dì để phần một chút thức ăn cho cậu ấy, lát nữa cháu mang lên cho.”

Lâm phu nhân ngăn người, lo lắng nói. “Không thoải mái, nó sao vậy?”

Caesar nói. “Hôm nay lúc ra ngoài chơi bị cảm lạnh, người yên tâm, cháu đã cho cậu ấy uống thuốc rồi.”

Thấy Caesar vẻ mặt nghiêm túc, lại thêm thân thể con trai luôn rất tốt, cảm lạnh cũng không phải bệnh nặng, Lâm phu nhân liền yên lòng, cùng Lâm Diêu bưng đồ ăn lên bàn, ba người cùng ngồi ăn cơm.

Bây giờ tối, tất cả các kênh tin tức của đế quốc, lại nặng nề đưa tin nguyên soái hi sinh.

Lâm phu nhân nhìn di ảnh trong màn hình, giật mình, nghi hoặc nói. “Sao nhìn người này có chút quen mắt?”

Lâm Diêu nói. “Mẹ quên rồi sao? Huấn luyện viên lần trước đến nhà chúng ta, bộ dạng có chút giống nguyên soái.” Dừng một chút, lại tiếc nuối nói. “Thật là đáng tiếc, đế quốc chúng ta lại thiếu đi một nguyên soái tốt như vậy.”

Lâm phu nhân cũng khẽ thở dài, nói. “Lên chiến trường chính là như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.”

Nghe mẹ con hai người bình luận, tâm tình Caesar càng thêm phức tạp – đối với dân chúng bình thường, nguyên soái hi sinh có lẽ mọi người sẽ cảm thấy tiếc nuối hoặc khổ sở, thế nhưng, người đau đớn nhất khi biết tin này lại chỉ có Lâm Viễn.

Bởi vì Rawson không chỉ là nguyên soái đế quốc, là thần tượng của dân chúng, mà còn là người cha ruột máu mủ tình thâm của cậu.

Biết Lâm Viễn muốn một mình yên lặng chốc lát, Caesar liền cho cậu đủ thời gian để điều chỉnh.

Cùng Lâm phu nhân và Lâm Diêu ăn xong cơm chiều, chờ mẹ con hai người trở về phòng mình nghỉ ngơi, Caesar liền bưng một ít đồ ăn cố ý để lại cho Lâm Viễn, xoay người đi đến phòng Lâm Viễn.

Lâm Viễn đang ngồi trên giường, cúi đầu nghiêm túc nhìn gì đó.

Caesar đi đến ngồi cạnh cậu, lúc này mới phát hiện – thứ Lâm Viễn cầm trong tay chính là bút ký điện tử lúc trước Rawson tự mình đưa cho cậu trong phòng huấn luyện cơ giáp – trong bút ký ghi lại rất nhiều kỹ xảo điều khiển cơ giáp, mỗi một dòng đều là Rawson tự mình viết ra, còn cẩn thận đánh dấu những chỗ quan trọng, nét chữ tựa như được in lên ngay ngắn chỉnh tề.

Cũng chính nhờ bút ký tự tay ghi lại này, mới khiến trình độ điều khiển cơ giáp của Lâm Viễn tăng lên rõ rệt, thậm trí bộc lộ tài năng trong thi đấu nội bộ trường, lấy được tư cách đại diện trường học tham gia thi đấu cơ giáp toàn quốc.

Cho đến bây giờ Lâm Viễn vẫn không thể tin được sự thật tàn nhẫn như vậy.

Cha đã qua đời, bút ký này là di vật duy nhất ông ấy lưu lại cho cậu.

Ngón tay cầm bút ký điện tử bởi vì dùng lực quá mức mà hơi tái nhợt, nghĩ đến không lâu trước đây, người kia ẩn mình trong khoang điều khiển của Hắc Long tự tay chỉ dạy cho mình, Lâm Viễn liền cảm thấy tim như bị dao cắt.

Caesar vừa nhìn thấy bản bút kí này, liền biết Lâm Viễn đang nghĩ gì.

Lúc trước ở trong phòng huấn luyện cơ giáp, cảnh tượng cha con hai người điều khiển cơ giáp đối chiến còn rõ ràng trước mắt, giờ nhớ đến lại phảng phất như cách cả thế hệ, Caesar làm người đứng xem, là người có thể hiểu rõ nhất sự đau đớn của Lâm Viễn.

Thấy bộ dáng Lâm Viễn cúi đầu mất mát, Caesar nhìn không được vươn tay, nhẹ nhàng cầm mu bàn tay Lâm Viễn, tay còn lại ôn nhu ôm cậu vào lòng, thấp giọng nói. “Khó chịu thì khóc ra đi, đừng chịu đựng...”

Lâm Viễn không khóc, mà buông bút kí trong tay ra, vươn tay gắt gao ôm lấy Caesar.

Trong thời khắc cậu đau khổ nhất, chỉ có vòng ôm của Caesar, mới có thể khiến cậu cảm nhận được một tia ấm áp.

Thật lâu sau, Lâm Viễn mới nhẹ giọng nói. “Tôi vừa lên mạng tra, trên trang mạng của Quân bộ đã giải thích rõ nguyên nhân cha qua đời, một tháng trước ông ấy bị cuốn vào trùng động vũ trụ, sức mạnh của chấn động không gian không ai có thể chịu được, ông ấy và Hắc Long đều đã.... đều đã bị chấn động không gian ép thành từng mảnh.....”

Nhận thấy Lâm Viễn run rẩy, Caesar chỉ có thể kiên nhẫn mà ôn nhu nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu.

Lâm Viễn thở sâu ổn định cảm xúc một chút, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Caesar, nghiêm túc nói. “Caesar, tôi muốn về thiên hà Cepheus, cho dù không thể lấy thân phận con trai đến tể bái ông ấy, nhưng ít nhất tôi cũng phải đến trước mộ ông ấy nhìn xem. Tôi không thể ngay cả nơi ông ấy an táng cũng không biết.....”

Caesar ngưng một chút, lập tức thấu hiểu gật gật đầu nói. “Được, tôi đi cùng cậu. Chuyện này tôi sẽ sắp xếp giúp cậu.”

Lâm Viễn gật gật đầu, lại ôm chặt Caesar.

Trong thời điểm đau khổ nhất, bất lực nhất, có Caesar ở bên cạnh, đã là chuyện may mắn nhất đối với cậu.

Buổi tối hôm đó, Lâm Viễn không ăn miếng cơm nào, đồ ăn Caesar đưa đến tuy rằng mỹ vị, nhưng cậu lại không có bất cứ khẩu vị gì.

Cảm xúc Lâm Viễn suy sụp, không hề buồn ngủ, Caesar liền nói chuyện với cậu, hai người cùng thức trắng đêm.

Rạng sáng, máy truyền tin của Caesar đột nhiên vang lên, một hàng mật mã số phức tạp màu bạch kim hợp thành hình ngũ giác đặc thù, đó là mật mã đến từ vương cung đế quốc.

Caesar lập tức khóa trái cửa, mở máy truyền tin –

Ngoài dự đoán của mọi người, xuất hiện trong màn hình cư nhiên là vương thúc Berg, Berg đang mặc một thân quân trang phẳng phiu màu lục, đội mũ quân đội che khuất hơn nửa khuôn mặt, nhưng Caesar vừa liếc mắt đã nhận ra ông, kinh ngạc nói. “Vương thúc?”

Berg gật gật đầu, đơn giản rõ ràng nói. “Caesar, lập tức mang Tiểu Viễn đến tỉnh cầu Oman hội hợp với Brian, sẽ có người ở bên đó tiếp ứng các con, còn có, nói cho Tiểu Viễn, cha nó vẫn chưa chết... Các con cùng nhau đến tỉnh cầu Namics gặp ta, nhanh lên!”

Lâm Viễn khiếp sợ trừng to mắt. “Tôi, cha tôi không chết?! Đây là xảy ra chuyện gì?”

Đối với cậu, tin tức này không thể nghi ngờ là chuyển biến từ địa ngục đến thiên đường. Cậu cũng không quen Berg, nhưng nếu Caesar gọi người này là vương thúc, lời của người này nhất định có phân lượng rất lớn!

Berg nói. “Tiểu Viễn, ta không có nhiều thời gian giải thích với cháu, lập tức cùng Caesar đến tỉnh cầu Oman tìm Brian hội hợp.”

Trong lòng Caesar tuy rằng cũng vô cùng khiếp sợ, nhưng từ nhỏ đã được bồi dưỡng làm người thừa kế vương vị khiến hắn lập tức bình tĩnh lại, gật gật đầu nói. “Cháu hiểu rồi, vương thúc, chúng cháu sẽ lập tức xuất phát.”

Berg gật gật đầu, thật dứt khoát ngắt máy truyền tin. Ông ấy hình như cũng đang trốn ở góc nào đó bí mật gọi sang, hiển nhiên tình thế tương đối nghiêm trọng. Tuy rằng Caesar không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác mãnh liệt khiến hắn cảm nhận được một loại nguy cơ rất lớn đang ẩn giấu.

Caesar thu hồi máy truyền tin, xoay người cầm tay Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Tôi đi nói với mẹ và chị cậu chúng ta phải về trường học, cậu mau thu dọn chút hành lý, mười phút sau chúng ta xuất phát.”

Lâm Viễn lập tức gật gật đầu. “Được.”

Lúc này, ở tỉnh cầu Oman.

Hai ngày nay Brian vẫn cùng Snow ở trong căn phòng nhỏ mà cậu thuê.

Diện tích căn phòng rất nhỏ, không gian nhỏ hẹp hơn hai mươi mét vuông bị chia ra thành một phòng ngủ, một buồng vệ sinh và một phòng bếp, Brian không thể tưởng tượng được, mấy năm gần đây Snow lại sống một mình ở nơi như thế này.

Không có cha mẹ, không có người thân, trong năm năm từ mười ba tuổi đến mười tám tuổi Snow buộc phải dựa vào sức mình để nuôi sống bản thân, cậu đã làm đủ loại công việc lật vật ở các cửa hàng, một đứa bé nhỏ xíu dựa vào số tiền tiết kiệm bác sĩ Ward để lại và đôi tay linh hoạt chịu khó mà gian nan lớn lên.

Huống chi cậu còn là Omega, ngoài duy trì kế sinh nhai còn phải thời thời khắc khắc lo lắng thân phận mình bị người khác phát hiện.

Nguyên nhân Snow lựa chọn thi vào học viện quân sự St. Romia cũng rất đơn giản – ngôi trường này tuy rằng điểm trúng tuyển rất cao, nhưng được miễn hoàn toàn học phí còn có trợ cấp sinh hoạt, đối với một cô nhi không có nổi tiền đóng học phí như cậu, chỉ có thi đến ngôi trường này, cậu mới có đường ra.

Vì thi đậu vào học viện y trong trường, Snow đã phải khổ công rất nhiều, căn phòng nhỏ nhỏ không có thư phòng, chỉ có thể dùng hộp giấy thủ công làm thành một giá sách đơn sơ ở đầu giường, trên giá đặt đầy các loại sách và tư liệu dự thi...

Brian nhìn giá sách đơn sơ kia, đau lòng đến không nói nên lời.

Lần đầu tiên nhìn thấy Snow, y đã bị dung mạo thanh tú và khí chất lạnh lùng kiêu ngạo trên người Snow hấp dẫn, còn tưởng Snow sở dĩ kiêu ngạo như vậy là vì điều kiện gia đình rất tốt không coi ai ra gì, nhưng đến tận lúc này Brian mới chính thức hiểu rõ, Snow sở dĩ lạnh lùng với người khác, là vì cậu đã quen dùng một lớp vỏ thật dày, thật băng lãnh để bảo vệ bản thân.

Cái gọi là lạnh lùng và cao ngạo, chỉ là để bảo vệ chính mình mà thôi....

Hôm nay cùng Snow đến thăm mộ bác sĩ Ward, nhận ra được cảm xúc suy sụp của Snow, Brian lại càng đau lòng không thôi.

Brian khó có thể tưởng tượng, sau khi bác sĩ Ward qua đời, Snow bé nhỏ một mình một người dựa vào hai bàn tay gian nan nuôi sống bản thân, rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu khổ cực....

Nhìn căn phòng đơn sơ và giá sách bằng hộp giấy nhồi đầy sách y của Snow, đáy lòng Brian đột nhiên bốc lên một cỗ niệm tưởng điên cuồng – muốn bảo vệ người này thật tốt, phải che chở cậu trong ngực, không bao giờ để cậu phải chịu chút thương tổn nào nữa.

Dục vọng chiếm hữu và ý muốn bảo hộ mãnh liệt trong thiên tính của Alpha giờ phút đã trào lên đỉnh điểm.

Nhìn thiếu niên trước mặt, đến cả máu trong thân thể phảng phất như cũng sôi lên hừng hực.

Trong lòng Snow kỳ thật cực kỳ không tự nhiên, căn phòng nhỏ này là bí mật cậu giấu ở đáy lòng, chứa đựng toàn bộ ước mơ và trải nghiệm thời niên thiếu của cậu, giờ mang theo Brian trở lại nơi này, thật giống như đang vạch trần toàn bộ những vết sẹo và nơi riêng tư sâu dưới đáy lòng cho Brian quan sát.

Snow cảm thấy Brian nhất định sẽ không quen, dù sao nơi này vừa nhỏ vừa lạnh, hoàn toàn không thể so với căn nhà rộng lớn của gia tộc Birch.

Vốn định để Brian đến ở khách sạn, không ngờ, Brian chẳng những không ghét bỏ nơi này, trái lại còn thật vui vẻ nhất quyết muốn ở lại đây, Brian tối hôm qua coi như quy củ, lúc này lại đột nhiên lấy lý do “rất lạnh”, quang minh chính đại gắt gao ôm Snow vào trong ngực.

Nhận thấy thiếu niên trong lòng nháy mắt trở nên cứng ngắc, Brian nhẹ nhàng sờ sờ lưng cậu, thấp giọng gọi cậu. “Snow.”

Snow xấu hổ đáp lại. “..... Chuyện gì?”

Brian siết chặt vòng tay, ngữ khí ôn nhu nói. “Tôi không ngờ, trước đây cậu phải trải qua nhiều khó khăn như vậy...”

Snow vội vàng cắt ngang lời y. “Tất cả đều là quá khứ, không cần thông cảm với tôi.”

Brian mỉm cười một chút, hôn hôn trán Snow, dán vào môi cậu nói. “Không phải thông cảm.... Tôi muốn nói, cho dù cậu trước kia trải qua những khó khăn gì – sau này, tôi sẽ luôn ở cạnh cậu.”

Snow. “.....”

Brian nói. “Tôi sẽ không rời khỏi cậu, cho dù cậu đuổi tôi đi, tôi cũng sẽ dính lấy cậu.”

Snow. “.....”

Ngẩng đầu nhìn Brian, nam sinh bình thường rất không đứng đắn, rất muốn ăn đòn này, hiện giờ ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc đến độ trái tim Snow đột nhiên run rẩy.

— Sau này, tôi sẽ luôn ở cạnh cậu.

— Tôi sẽ không rời khỏi cậu.

Hai câu đơn giản, cư nhiên khiến cậu cảm thấy ấm áp hơn cả “tôi yêu cậu”.

Đúng vậy, bên người còn có cái tên bám đuôi dai như kẹo kéo đuổi cũng không đi này, Snow không bao giờ phải lo lắng mình cô độc nữa.

Khi lạnh sẽ có một người như vậy ôm cậu.

Ban đêm giá rét về nhà muộn, sẽ có một người như vậy cố chấp bật đèn chờ cậu.

Còn có thứ gì quý giá hơn phần chân tâm này?

Snow trầm mặc thật lâu, rốt cuộc rũ mắt, nhẹ nhàng ôm lại Brian, tựa mặt vào trước ngực y, nhẹ giọng nói. “Ừ.”

Brian mừng rỡ cười nói. “Ừ là có ý gì? Là cậu quyết định tiếp nhận tôi sao? Đúng rồi, cậu hình như chưa từng nói thích tôi. Snow, kỳ thật trong lòng cậu cũng có tôi đúng không? Cậu chỉ đang thẹn thùng không chịu nói.... Ừm....”

Tránh cho Brian lại tiếp tục dong dài, Snow dứt khoát ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn lên môi y.

Brian bị nụ hôn cắt ngang, trên môi truyền đến cảm xúc lạnh lạnh, khiến lòng y nhất thời dấy lên một ngọn lửa hừng hực.

Snow hiển nhiên cũng không định hôn lâu, chỉ đơn giản hôn một cái lên môi Brian, sau đó liền lảo đảo lui lại, Brian tất nhiên không chịu bỏ qua cho cậu, đưa tay ôm eo cậu, thuận thể nhiệt tình hôn đáp trả.

Nếu không phải nơi này quá mức cũ nát và rét lạnh, lần đầu tiên của Snow lại không thể qua loa như vậy, Brian thật muốn đem Snow thẹn thùng chủ động này ăn sạch sẽ.... Đáng tiếc, hiện tại chỉ có thể hôn một chút, sờ một chút để giải khát.

Hôn môi ngày càng kịch liệt, tay Brian dò xét đi vào trong quần áo Snow, theo cái bụng bóng loáng đụng đến phía dưới, kéo quần lót ra tiến vào, nhẹ nhàng lấy tay cảm khí quan mẫn cảm ngay ngọ kia.

Thân thể Snow đột nhiên cứng đờ, lập tức đỏ mặt thở dốc. “Ừm.... Đừng, đừng chạm.... ừm....”

Brian vừa hôn cậu, vừa lấy tay sờ chỗ đó, cảm giác được khí quan mẫn cảm trong lòng bàn tay dần dần trưởng lớn, trên mặt Snow cũng hiện lên một tia đỏ ửng xinh đẹp, động tác của Brian càng thêm ra sức.

Nơi mẫn cảm chưa từng để người khác chạm qua, bị Brian kỹ xảo phong phú xoa nắn, cảm giác thân thể bị đùa bỡn khiến cậu cực kỳ xấu hổ, nhưng khoái cảm mãnh liệt bốc lên từ sống lưng lại cơ hồ sắp thiêu đốt thần trí cậu....

Căn phòng vốn rét lạnh dần dần nóng lên, lưng Snow chảy xuống một tầng mồ hôi.

Snow cứng ngắc bắt lấy tay Brian. “Brian.... Buông, buông tay.... Không nên cầm, ừm....”

Snow bình thường nhất định rất ít phát tiết, phản ứng thân thể mẫn cảm vô cùng, nhan sắc chỗ đó phản nộ đến độ khiến người ta hận không thể một ngụm ngậm vào, Brian nghĩ đến đây, dứt khoát buông tay ra, tiến vào trong chăn, trực tiếp dùng miệng ngậm lấy bộ vị đã đứng thẳng.

“A.....”

Tiếng thở dốc dồn dập nghe vào tai tựa như thiên âm.

Brian dùng miệng ngậm lấy tính khí của Snow, nhận thấy Snow không ngừng run rẩy, đáy lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc khiến y càng thêm ra sức, đầu lưỡi ôn nhu liếm qua theo hình dáng khí quan, đến cả lỗ nhọn mũi cảm cũng không bỏ qua, hai tay còn không quên xoa nắm hai túi thịt căng đầy dưới gốc.....

“A..... Ừm ừ..... Bri.... Brian.... A....”

Snow hoàn toàn không ngờ, chỉ là vì muốn y ngậm miệng mà chủ động hôn y, cư nhiên diễn biến thành hậu quả như vậy.

Cảm giác xấu hổ mãnh liệt khi được y dùng miệng lấy lòng, cùng khoái cảm xa lạ trên thân thể hỗn loạn một chỗ, liên tục bào mòn bức tường lý trí.

Khoảnh khắc Brian dùng sức hút một cái, trong đầu Snow đột nhiên trống rỗng, thân thể kịch liệt run rẩy, chất lỏng nóng rực phóng thích toàn bộ trong miệng Brian.

Đúng lúc này, bên tai đồng thời vang lên một tiếng động thật lớn –

Tầm ván giường đáng thương rốt cuộc không chịu nổi sức nặng của hai người, sau một trận vang kéo kẹt kéo kẹt, ầm một tiếng bị đè sập.

Snow. “.....”

Brian. “.....”

Hai người bị rơi xuống đất mất to trùng mắt nhỏ.

Phản ứng được là tầm ván giường bị đè sập, mặt Snow đột nhiên đỏ lên, xấu hổ đến không biết làm thế nào.

Brian lại cười hì hì liếm sạch chất lỏng màu trắng lưu lại bên môi, dán vào môi Snow nói. “Thật xin lỗi, làm sập giường của cậu.... Sau này tôi mua cái mới cho cậu.”

Snow. “.....”

Snow vì xấu hổ mà rầu rĩ nằm trong chăn, nhìn vào mắt Brian lại có loại khả ái khác biệt.

Vươn tay ôm cả chăn lên, Brian vui vẻ nói. “Tôi sẽ mua cho cậu một cái giường đôi thoải mái một chút.”

Đúng lúc này, máy truyền tin đột nhiên vang lên.

Brian nhìn Berg xuất hiện trong màn hình, ngẩn người. “Baba?”

Berg thần nhiên nhìn thoáng qua con trai, nói. “Brian, Caesar và Tiểu Viễn sắp đến đó hội hợp với các con, ta sẽ sắp xếp người tới tiếp ứng, cho con mười phút, lập tức đến địa chỉ mà ta nói...”

Berg đánh địa chỉ qua, sau đó liền dứt khoát cúp máy.

Brian nhìn địa chỉ, nhất thời trợn mắt há hốc mồm –

Ồ cùng Snow còn chưa đến hai ngày, baba đã đưa hai cái bóng đèn lớn siêu cấp Caesar và Lâm Viễn đến hội hợp?

Tuy rằng trong lòng có chút buồn bực, nhưng biểu tình nghiêm túc của Berg rõ ràng không phải đùa, Brian đành phải xốc chăn lên, kéo Snow đổ mặt dậy khỏi giường, tay chân lạnh lẽo tìm cho cậu một bộ quần áo sạch sẽ, nói. “Mau thay đi, Caesar và Lâm Viễn sắp đến đây, hình như là xảy ra chuyện, chúng ta mau chuẩn bị một chút đến hội hợp với bọn họ.”

Snow không nói nhiều, dùng tốc độ nhanh nhất thay xong quần áo.

Brian vừa muốn xoay người đi ra ngoài, Snow lại đột nhiên kéo y lại, thấp giọng nói. “Cậu....”

Brian nghi hoặc hỏi. “Tôi làm sao?”

Snow đỏ mặt chỉ chỉ khóe miệng Brian.

Brian hiểu ra, vươn đầu lưỡi liếm sạch chất lỏng màu trắng còn lưu lại bên môi, đến gần tai Snow nói. “Đây là hương vị của cậu....”

Mặt Snow đỏ lên, hung hăng đấm y một cú. “Đừng nói nữa!”

Để tránh Snow thẹn quá hóa giận, Brian lập tức thông minh ngậm miệng, cười tủm tỉm dắt tay Snow, mang theo cậu đi đến chỗ baba chỉ định.

Hết chương 99.

100. Quyển 4 - Chương 100: Hội Hợp

Lâm Viễn lấy cớ “có việc gấp phải về trường”, vội vàng tạm biệt mẹ và chị.

Một giờ sáng, không có phi thuyền chở khách lui tới giữa tỉnh cầu Ryan và tỉnh cầu Oman, Caesar dẫn theo Lâm Viễn đi vào khoang điều khiển của Bạch Vũ, hai người trực tiếp điều khiển Bạch Vũ tiến về phía tỉnh cầu Oman.

Cùng lúc đó, Snow và Brian sau khi nhận được tin tức của Berg, liền nhanh chóng xuất phát tới tọa độ Berg chỉ định.

Hai người nhìn căn nhà trước mặt, nhất thời giật mình –

Nơi này hoang tàn vắng vẻ, nhìn qua vô cùng bí ẩn và hoang vu, một tòa kiến trúc cao ba tầng nhiều năm chịu gió táp mưa sa đến độ không phân biệt nổi màu sắc, góc tường phủ đầy từng phiến mạng nhện, hiển nhiên là nơi này không có người cư ngụ.

Vì sao baba lại chọn địa điểm gặp mặt ở nơi này?

Brian nghi hoặc kiểm tra lại tọa độ Berg gửi đến một lần, xác nhận không nhầm, lúc này mới quay đầu nói với Snow. “Đây là chỗ nào? Snow, cậu biết không?”

Dù sao Snow cũng lớn lên ở tỉnh cầu Oman, Brian chỉ tùy tiện hỏi cậu một câu, không ngờ lời này vừa nói ra, sắc mặt Snow lập tức trở nên tái nhợt, thần sắc phức tạp tiến lên trước một bước, đi đến cánh cửa kim loại lớn đã bị oxy hóa rỉ sét, nhẹ nhàng đặt ngón trỏ tay phải ở máy cảm ứng vân tay –

Một màn khiến người ta khiếp sợ đột nhiên xảy ra –

Chỉ thấy cánh cửa kim loại nặng nề kia, cứ nhiên chậm rãi mở ra trước mặt Snow!

Cánh cửa rỉ sét mở ra vang lên tiếng ken két chói tai, theo đó, một hành lang yên tĩnh mà sâu thẳm hiện lên trước mắt hai người, trong hành lang không có bất cứ ánh sáng nào, tối đen giống như bồn miệng máu của dã thú, tựa hồ muốn cắn nuốt sạch sẽ hết tất cả sinh vật tiến vào trong đó không chút lưu tình.

Một cổ hàn ý âm trầm dày đặc nhất thời lủi lên lưng, Brian lập tức giữ chặt tay Snow, thấp giọng nói. “Trước đừng đi vào, bên trong không chừng sẽ có nguy hiểm!”

Snow trầm mặc một chút, mới nhẹ giọng nói. “..... Không sao, tôi biết chỗ này, nơi này là phòng thí nghiệm bí mật của chú Ward, tôi trước đây, ở nơi này.... bị ông ấy đóng băng suốt năm năm.”

Brian giật mình, nhìn Snow sắc mặt tái nhợt, lập tức đau lòng nắm chặt tay cậu. “Chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút.... Tôi đi phía trước, cậu theo tôi.”

Brian ra lệnh với công tắc không gian trên cổ tay. “Tiểu Lam, mở hệ thống điều tra lên, dẫn đường cho chúng ta!”

Tiểu Lam lập tức ngoan ngoãn đáp. “Rõ, chủ nhân!”

Một đạo ánh sáng màu lam phát ra từ công tắc không gian trên cổ tay Brian, nhất thời chiếu sáng hành lang tối đen.

Brian gắt gao nắm tay Snow, thật cẩn thận đi dọc theo hành lang rộng lớn.

Brian vừa đi, vừa thấp giọng hỏi Snow. “Trước đây cậu từng ở đây, phòng thí nghiệm này có cần chú ý cơ quan ẩn nào không?”

Nghe nói có vài phòng thí nghiệm một khi bị người ngoài xâm nhập, trung tâm phòng ngự trí năng sẽ tự động mở cơ quan ẩn lên, phóng thích khí độc hoặc là làm nổ phòng thí nghiệm, từ đó phá hủy các số liệu trong phòng thí nghiệm đồng thời tiêu diệt người xâm nhập.

Y chưa từng tới chỗ này, tất nhiên phải chú ý cẩn thận hơn chút mới được.

Snow thấy dáng vẻ khẩn trương của Brian, vội vàng nhẹ giọng nói. “Đừng lo lắng, nơi này là phòng thí nghiệm bí mật để chú Ward nghiên cứu cấy ghép cơ quan, sau khi ông ấy qua đời thì đã rất nhiều năm không ai đến.... Baba cậu chọn chỗ này để chúng ta hội họp, người đến tiếp ứng chúng ta hẳn là người của tổ chức Mạch nước ngầm. Chỗ này, ngoại trừ là phòng để chú Ward làm thí nghiệm, còn là cứ điểm của thành viên Mạch nước ngầm trên tinh cầu Oman.”

.... Cứ điểm của tổ chức Mạch nước ngầm? Baba quả nhiên thâm tàng bất lộ.

Lúc này Brian mới thả lỏng gật gật đầu, mang theo Snow tiếp tục đi về phía trước.

Trong không gian yên tĩnh, chỉ có một đạo ánh sáng cơ giáp phóng ra chiếu lên khu vực trước mặt, những nơi còn lại đều là một mảnh hắc ám, tiếng bước chân của hai người vang vọng rõ ràng bên tai, cùng tiếng tim đập liên tiếp hợp thành một giai điệu khẩn trương....

Đi dọc theo hành lang thật dài một lúc lâu, rốt cuộc đi đến cuối, Snow dùng vân tay mở cánh cửa kim loại trước mặt ra – ngoài dự đoán của mọi người, trong phòng thí nghiệm này cư nhiên sáng đèn, đèn chân không sáng sủa chiếu lên đồ vật trong phòng thí nghiệm đặc biệt rõ ràng, vô số dụng cụ thí nghiệm tản ra ánh sáng băng lãnh dưới ánh đèn, trong các tủ kính thủy tinh trong suốt xung quanh đặt một số mô hình cơ quan con người nhìn qua cực kỳ chân thật.

Dù là Brian có tố chất tâm lý rất tốt, nhìn những khí quan được nuôi cấy trong khay, đáy lòng cũng không khỏi sợ hãi.

Ở chính giữa phòng thí nghiệm, là một khoang đông lạnh trong suốt dài hơn một mét, trong khoang chứa đầy chất lỏng sền sệt màu lam.

Snow nhìn đến cái khoang đông lạnh kia, sống lưng cứng ngắc trong giây lát –

Ký ức thời thơ ấu bị đông lạnh đột nhiên hiện lên trong trí óc, một tia hàn ý băng lãnh từ lòng bàn chân dần dần lan tràn khắp toàn thân, phẳng phất như bản thân lại trở về năm năm tuổi, bị ngâm trong dịch dinh dưỡng lạnh lẽo hoàn toàn mất đi tri giác.

Nghĩ đến loại cảm giác không có hô hấp và nhịp tim, cả thân thể bị ngâm trong dịch dinh dưỡng này, mỗi một lỗ chân lông đều lộ ra ý lạnh....

Sống lưng Snow cứng ngắc, Brian nhận ra cậu bất thường, lập tức vươn hai tay, đau lòng nhẹ nhàng ôm chặt cậu, thấp giọng nói. “Đừng sợ, Snow.... Đã qua rồi.... Đừng nghĩ nữa....”

Snow chôn mặt trong lồng ngực ấm áp của Brian, thở sâu, lúc này mới bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu nói. “Không sao.... Trước đây tôi đã ở trong phòng thí nghiệm này năm năm, trở lại nơi này lần nữa, nhất thời có chút.... có chút không quen mà thôi.” Snow quay đầu nhìn lướt qua phòng thí nghiệm, ra vẻ bình tĩnh nói sang chuyện khác, “Nơi này bật đèn, hẳn là đã có người đến, liệu có phải người baba cậu phái tới tiếp ứng không?”

Đúng lúc này, cửa phòng thí nghiệm bên cạnh đột nhiên mở ra, một thanh niên đi ra từ đó –

Người nọ dáng người gầy gò, mái tóc lộn xộn tựa hồ rất lâu rồi chưa được xử lý, quần áo toàn thân cũng nhăn nhăn dúm dúm, bộ dáng lồi thoi lệch thếch nhìn qua rất sa sút. Thế nhưng, không cân xứng với vẻ ngoài lộn xộn của hắn, một đôi mắt đen lại đặc biệt trong veo và sáng ngời.

Càng khoa trương hơn, nam nhân này tựa hồ còn là Omega....

Tuy rằng bởi vì tiêm thuốc ức chế, mùi chất dẫn dụ trên người hắn rất giống Beta, nhưng cùng là Omega, Snow lại có thể mơ hồ cảm ứng được khí tức Omega trên người hắn.

Hơn nữa, tất cả thành viên Mạch nước ngầm đều là Omega, bằng vào điểm này, hai người hoàn toàn có thể phán đoán thân phận của đối phương.

Snow nhìn hẩn một cái, chủ động mở miệng nói. “Chào ngài, là chú Berg dặn ngài ở đây tiếp ứng chúng tôi sao?”

Thanh niên kia nhìn thấy hai người, đầu tiên là sửng sốt, rất nhanh liền phản ứng lại, cười ha hả nói. “Không sai, cháu là Snow con trai Lăng Phong đi? Trước đây cháu ở trong căn cứ dưới lòng đất một năm, ta đã gặp qua cháu.... Không ngờ đã lớn như vậy rồi.”

Snow ngừng một chút, nghi hoặc hỏi. “Chú là....”

Thanh niên gãi gãi mái tóc lộn xộn, cười nói. “Ta là Duve, cháu không nhớ sao?”

Lúc này Snow mới nghĩ đến, năm đó baba đưa cậu về sống trong căn cứ dưới lòng đất một năm, cậu quả thật đã gặp qua một Omega tên Duve, hình như là kỹ sư chế tạo cơ giáp, rất có thiên phú về phương diện này, nhưng tính cách có chút quái dị, nghiên cứu cơ giáp đến mất ăn mất ngủ, tóc cũng lười sửa sang lại, luôn cho người ta một loại ảo giác điên điên khùng khùng.

Snow nhìn nam nhân trước mặt vẫn một bộ dáng lờn thoi, nhin không được mỉm cười, nói. “Chú Duve, cháu nhớ chú mà.”

Duve thật vui vẻ đưa tay sờ sờ tóc Snow. “Hắc, tiểu Snow, lớn lên vẫn ngoan như vậy, baba cháu vẫn khỏe chứ?”

Snow gật gật đầu nói. “Ông ấy rất tốt.”

Hai người bắt đầu tán gẫu liền gạt Brian sang một bên.

Giữa Omega và Omega tựa hồ có loại cảm giác thân mật kỳ quái, khiến Brian thân là Alpha căn bản không chen miệng được, chỉ có thể khó chịu ở bên cạnh trầm mặc.

Sau một lúc lâu, ngoài cửa lại có động tĩnh, Caesar và Lâm Viễn cùng đi đến.

Brian thấy Caesar, vội vàng đi đến trước mặt hẩn nói. “Caesar, ba tôi đột nhiên triệu tập chúng ta, rốt cuộc là làm sao vậy?”

Caesar hạ giọng nói. “Cậu không thấy tin tức sao? Trong bản tin vừa công bố tin tức nguyên soái hi sinh, vương thúc lại nói với tôi nguyên soái vẫn chưa chết... Tình huống cụ thể thế nào tôi cũng không biết, ông ấy bảo chúng ta sau khi tập hợp lập tức tới tinh cầu Namics tìm ông ấy.”

Brian kinh ngạc quay đầu đưa mắt nhìn Snow, hai ngày nay y và Snow quả thật không xem tin tức, không ngờ chỉ hai ngày ngắn ngủi mà bên ngoài cư nhiên đã trời long đất lở.

Thấy Lâm Viễn cúi đầu mang bộ dáng mất mát, Snow vội vàng đi đến trước mặt cậu, đau lòng cầm tay cậu. “Tiểu Viễn....”

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn anh trai, cười cười nói. “Không sao, tôi tin cha nhất định còn sống.”

Snow vỗ nhẹ lên tay Lâm Viễn an ủi.

Caesar quay đầu nhìn vị thanh niên xa lạ kia. “Ngài chính là người vương thúc phái đến tiếp ứng chúng tôi?”

Duve gật đầu nói. “Đúng vậy tiểu vương tử, tôi tên là Duve, chờ người đến đủ chúng ta sẽ xuất phát.”

Lâm Viễn nghi hoặc hỏi. “Còn chờ ai nữa sao?”

Đúng lúc này, có hai nam nhân một trước một sau đi đến, một trong số đó dáng người hơi mập, trên mặt mang theo tươi cười ôn hòa, một người khác thần sắc có chút lười nhác, mặc một thân quân phục phẳng phiu màu lam thẫm.

Lâm Viễn nhìn thấy hai người, khiếp sợ trừng to mắt. “Sư phụ! Chú Fuente, sao hai người lại đến đây?”

Một trước một sau đi vào, chính là bác sĩ Fuente và trung tá Chu Nghị.

Chu Nghị nhìn thấy Lâm Viễn, vươn tay đến, hung hăng xoa xoa tóc tiểu đồ đệ, cười nói. “Ta và Fuente nhận được tin báo của Berg, tướng quân hiện giờ không rõ tung tích, chúng ta không thể tiếp tục trốn tránh được nữa.”

Lâm Viễn khiếp sợ nói. “Tướng quân....?”

Fuente mỉm cười giải thích. “Tiểu Viễn, kỳ thật ta và sư phụ Chu Nghị của con đều là quân nhân thuộc quân đoàn Âm Dạ, năm đó khi tướng quân rời đi, đã ủy thác chúng ta ở tỉnh cầu Ryan chăm sóc con, Chu Nghị nhận con làm đồ đệ, dạy con một thân công phu, tất cả đều là chỉ thị của tướng quân.”

Lâm Viễn. “.....”

Chẳng trách từ nhỏ đến lớn chú Fuente và sư phụ Chu Nghị đều đối tốt với cậu như vậy, quan tâm đầy đủ chẳng khác nào con ruột.

Hóa ra tất cả đều là sắp xếp của baba.

Nghĩ đến nam nhân từng ôm mình vào ngực ôn nhu dứt cơm ăn kia, mũi Lâm Viễn đột nhiên chua xót –

Baba thân là tướng quân, năm đó có lẽ vì nguyên nhân bất đắc dĩ nên phải bỏ lại cậu tuổi còn nhỏ, nhưng baba vẫn chưa từng quên cậu, thậm chí còn sắp xếp nhiều thuộc hạ thân tín bên người cậu như vậy, dốc lòng chỉ bảo cậu, chăm sóc cậu.

Lâm Viễn nhớ nhung baba nhiều năm như vậy, lại không hề nghĩ tới, baba cứ nhiên chưa từng thực sự rời bỏ mình.

Thấy cậu cảm động đến hai mắt ướt át, Chu Nghị nhin không được sang sắc cười, vỗ nhẹ lên đầu Lâm Viễn, nói. “Trước đừng vội cảm động, baba con hiện giờ không rõ tung tích, chúng ta phải nhanh chóng tìm được ngài ấy.”

Lâm Viễn ngăn người. “Không rõ tung tích? Giữa hai người và baba, không phải vẫn có liên hệ sao?”

Chu Nghị bất đắc dĩ nói. “Trước đó quả thật có liên hệ, nhưng hiện giờ đã bị gián đoạn, chúng ta cũng không biết tướng quân đi chỗ nào. Vương tử Berg đột nhiên gửi tin báo chúng ta đến đây hội hợp với con... Tình huống cụ thể ta cũng không rõ, nhìn thấy hấn rồi nói sau.”

Lâm Viễn vội vàng gật gật đầu, quay đầu nói với Dube. “Chúng ta có thể xuất phát chưa?”

Dube gãi gãi đầu nói. “Đủ người rồi, vậy xuất phát thôi!”

Dube trực tiếp triệu hồi một cơ giáp vận tải hạng lớn, đây cũng là tác phẩm hấn tự tay hoàn thành. Tuy rằng uy lực của hệ thống công kích so ra kém với cơ giáp cấp S, nhưng tốc độ bay của đài cơ giáp này lại không kém cơ giáp cấp S chút nào.

Mọi người đứng trong khoang điều khiển, trầm mặc một lát, Chu Nghị mới liếc mắt nhìn Caesar, hỏi Lâm Viễn. “Vị này là?”

Lâm Viễn vội vàng giới thiệu. “Sư phụ, cậu ấy là tiểu vương tử, Caesar.”

Chu Nghị nga một tiếng, tỏ vẻ không có hứng thú với tiểu vương tử.

Trán Caesar nhất thời chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh – may mà Tiểu Viễn thông minh, không trực tiếp giới thiệu “Đây là Alpha của con”, bằng không, với tính tình thẳng thắn và thân thủ lưu loát của vị sư phụ này, nói không chừng dưới cơn giận dữ sẽ trực tiếp bầm Caesar ra.

Trải qua nhiều lần chuyển tiếp không gian, mọi người rốt cuộc đến được thiên hà Isville vào 10 giờ tối ngày thứ hai.

Chiến loạn bên ngoài thiên hà Isville không lâu trước đây đã khiến toàn bộ trạm không gian của tỉnh cầu Namics bị nổ thành phế tích, lúc này, trạm không gian đang được tu sửa khẩn cấp. Bởi vì lo lắng quân liên

bang sẽ quay lại, quân đoàn Vinh Quang đã phái không ít quân đội qua lại tuần tra ở đây, cả trạm không gian được phòng thủ sâm nghiêm, đến một con ruồi cũng không bay vào được.

Duve để cơ giáp dừng lại ở bên ngoài thiên hà, dùng máy truyền tin riêng trực tiếp liên hệ với Berg.

Lúc này Berg đang ở căn cứ trên tinh cầu Namics của quân đoàn Trường Xà, vẫn nguy trang thành bộ dáng của binh lính Mike bên người, mặc một thân quân phục màu lục phẳng phiu, trên mặt cũng mang mặt nạ.

Nhìn thấy những người trong khoang điều khiển, lúc này Berg mới nhẹ nhàng thở ra, biểu tình nghiêm túc nói. “Duve, 1 giờ đêm nay nhân viên tuần tra ở trạm không gian trên tinh cầu Namics sẽ đổi ca, đến lúc đó, tôi sẽ nghĩ cách tạo ra náo loạn ở trạm không gian, các cậu nhân cơ hội chạy qua trạm gác, trực tiếp bay đến tọa độ tôi chỉ định.” Berg gửi một tọa độ cho Duve, hạ giọng nói. “Đây là căn cứ quân sự dưới lòng của quân đoàn Âm Dạ trên tinh cầu Namics, sau khi các cậu đến thì liên lạc lại với tôi.”

Duve vội vàng gật đầu nói. “Đã biết lão đại!”

Brian khẩn trương đi đến trước máy truyền tin, cũng muốn hỏi baba đã xảy ra chuyện gì, Berg liếc mắt nhìn con trai, thấp giọng nói. “Không cần hỏi nhiều, đến lúc đó ta sẽ giải thích chi tiết cho các con.”

Nói xong liền lập tức ngắt máy truyền tin.

Caesar nhin không được nhú nhú mây – xem ra tinh cầu Namics đã bị Quân bộ theo dõi từ bên trong, các tín hiệu thông tin đều phải trải qua sự kiểm tra của lưới phòng ngự Quân bộ, Berg và Duve dùng mật mã thông tin đặc thù bên trong Mạch nước ngầm, tránh được sự ngăn chặn của lưới phòng ngự, ông ấy không tiện nhiều lời, có lẽ là vì thông tin một lát nữa sẽ bị lưới phòng ngự Quân bộ phát hiện.

Quân đoàn Trường Xà và quân đoàn Vinh Quang đồng thời đóng quân tại tinh cầu Namics.... Nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đài cơ giáp Duve chế tạo có được hệ thống phản trình sát mạnh mẽ nhất, bởi vậy, nó không dễ bị hệ thống trình sát của Quân bộ phát hiện, mà lại có thể theo dõi được cảnh tượng trong trạm không gian, hơn nữa còn phát đầy đủ hình ảnh lên màn hình 3D trước mặt.

Mọi người cùng đợi ở bên ngoài thiên hà Isville tới một giờ sáng.

Bởi vì cảm xúc khẩn trương, mọi người cũng không nói chuyện, chỉ là trầm mặc nhìn chăm chăm vào cảnh tượng trên màn hình theo dõi.

Kim giờ rốt cuộc chỉ về số một, trạm không gian ở tinh cầu Namics đột nhiên bùng nổ một ánh lửa đẹp mắt

—

Chính là thời cơ này!

Duve lập tức điều khiển cơ giáp, trong nháy mắt trạm không gian nổ mạnh tiến hành chuyển tiếp không gian cự ly dài, ảnh hưởng mãnh liệt từ dòng khí khiến khoang điều khiển của cơ giáp đột nhiên chấn động mãnh liệt, người bên trong tất cả đều bị chấn đến đầu váng mắt hoa!

Đợi đến khi chấn động dừng lại, mọi người kinh ngạc phát hiện, cơ giáp cư nhiên đã xuyên thấu tầng khí quyển đáp xuống tinh cầu Namics, hơn nữa vị trí bọn họ hạ xuống, chính là tọa độ mà Berg đã gửi tới – không sai chút nào!

Brian khiếp sợ nhìn Duve, hoàn toàn không thể tin được, Omega lời thôi này lại có thiên phú về phương diện điều khiển cơ giáp như thế....

Đúng lúc này, nơi mặt đất hạ xuống đột nhiên nứt ra một khe hở lớn, tựa như dã thú bất ngờ mở miệng, nuốt sạch toàn bộ đài cơ giáp khổng lồ này – thời gian trước sau không vượt quá mười giây! Trong thời gian mười giây ngắn ngủi, mặt đất lập tức khép lại, rừng rậm xung quanh một mảnh im lặng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu của sói hoang, phẳng phai như chưa từng có gì xảy ra, không lưu lại một chút dấu vết!

Căn cứ quân sự dưới lòng đất ở tinh cầu Namics.

Cơ giáp của mọi người được vận chuyển trên cầu thang lên xuống loại lớn, an an ổn ổn hạ xuống mặt đất.

Cửa thang mở ra, liền thấy một loạt quân nhân mặc quân trang màu lam thẫm, ngay ngắn chỉnh tề xếp một loạt, ngay khoảnh khắc mọi người đi ra khỏi khoang điều khiển, một thanh âm thanh thúy lập tức cất cao giọng nói. “Hành lễ!”

Xoát một tiếng, quân lễ xoàn xoát chỉnh tề khiến mọi người hoảng sợ, đám người Lâm Viễn vội vàng dùng quân lễ nghiêm chỉnh nhất của học sinh trường quân đội đáp lại.

Chu Nghị cười đi qua, dùng lực ôm một quân nhân mặt mang mỉm cười, còn hung hăng dẫm lên bả vai đối phương một chút. “Aila, đã lâu không gặp a!”

Người nọ cũng cười nói. “Trung tá Chu Nghị, đã lâu không gặp.”

— Tiền đội trưởng đội cận vệ quân đoàn Âm Dạ, trung tá Chu Nghị, sau nhiều năm rời đi, rốt cuộc lại trở lại quân đoàn Âm Dạ của ông.

Quân đoàn Âm Dạ bây giờ, quy mô còn không bằng một phần mười năm đó, đội cận vệ lại càng ít đi rất nhiều, thế nhưng, mỗi một người ở lại, đều là thuộc hạ tinh anh nguyện sống chết cùng Lăng Vũ, là người Lăng Vũ coi như anh em, coi như tay chân.

Bọn họ ở trong này ngủ đông nhiều năm, rất nhanh lại có thể thấy được ánh mặt trời.

Người đang gắt gao bắt tay với Chu Nghị là trung tá Aila Lăng Vũ tín nhiệm nhất, từng là đội trưởng đội tiên phong của quân đoàn Âm Dạ.

Sau khi chào hỏi với vài người quen, lúc này Chu Nghị mới kéo Lâm Viễn đến giới thiệu với mọi người. “Đây là con trai tướng quân Tiểu Viễn.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt phóng lên người Lâm Viễn, Lâm Viễn nhất thời có chút khấn trương, Aila đi lên phía trước, mỉm cười nói. “Tiểu Viễn không cần khấn trương, rất nhiều người trong chúng ta đều đã gặp cháu, hồi cháu mới bốn tuổi, ta còn từng dứt cháu ăn điểm tâm.”

Một đám người cười ha hả. “Tiểu Viễn trước đây tròn vo, lớn lên sao lại gầy như vậy?”

Có người cảm thán nói. “Đôi mắt quả thật rất giống tướng quân của chúng ta.”

Có người nhướn mày nói. “Vô nghĩa, con trai tướng quân đương nhiên phải giống tướng quân.”

Lâm Viễn bị một đám người vây xem nhất thời đỏ mặt.

Các tướng lĩnh trong quân đoàn của baba đều tính tính ngay thẳng, không câu nệ tiểu tiết....

Đúng lúc này, Berg vội vàng đi ra từ một thông đạo khác ở bên cạnh.

Brian nhìn thấy ông, vội vàng đi qua nói. “Baba....”

Caesar cũng nghênh đón. “Vương thúc, đây rốt cuộc là?”

Berg mỉm cười nói. “Các con đi theo ta, ta sẽ giải thích chi tiết cho các con.”

Chu Nghị và Fuente đi ôn chuyện với mấy lão bằng hữu trong quân đoàn Âm Dạ, Duve đi kiểm tra cơ giáp, bốn thiếu niên được Berg đưa đến phòng hội nghị kín trong căn cứ dưới lòng đất.

Xoay người đóng cửa lại, Berg dứt khoát mở miệng nói. “Sở dĩ ta xác định nguyên soái Rawson chưa chết, là vì, những mảnh cơ giáp quân đoàn Trường Xà phát hiện trong trùng động vũ trụ không phải của Hắc Long, mà là của thể phục chế Hắc Long.”

Lâm Viễn khiếp sợ trừng lớn mắt, đáy lòng ảm ảm dâng lên một suy đoán đáng sợ. “Thể phục chế? Nói như vậy, năm đó khi baba trốn thoát khỏi thiên hà Cepheus, không phải điều khiển bản thể Hắc Long....?”

Berg gật gù đầu. “Không sai, cơ giáp năm đó baba cháu điều khiển rời đi là thể phục chế Hắc Long, là ta tự tay chế tạo cho hắn. Ta đã kiểm tra những mảnh cơ giáp tìm được trong trùng động vũ trụ, và bắt ngờ

có một phát hiện trọng đại.... Thể phục chế kia trước khi bị năng lượng từ chấn động không gian đập nát, đã bắn khoang thuyền chạy trốn ra, đây là di ngôn cuối cùng mà thể phục chế Hắc Long.... để lại cho ta.”

— Cũng là di ngôn chỉ có Aston tiên sinh và vương tử Berg tự tay chế tạo Hắc Long mới có thể nhìn ra.

— Trong số những mảnh cơ giáp tìm được, thiếu mất một mảnh kim loại mấu chốt tạo nên khoang thuyền chạy trốn.

— Nó dùng chút năng lượng cuối cùng bắn khoang thuyền chạy trốn ra, cứu chủ nhân.

Berg tiếp tục nói. “Dựa theo miêu tả của những người chứng kiến trong quân đoàn Vinh Quang, lúc ấy tựa hồ xuất hiện hai đài cơ giáp Hắc Long, hiển nhiên là baba cháu đã điều khiển thể phục chế Hắc Long đi cứu cha cháu, nếu suy đoán của ta không sai, Lăng Vũ muốn lợi dụng năng lượng mạnh mẽ của hai đài cơ giáp cấp S đồng thời chuyển tiếp đột phá trùng động vũ trụ, cũng chỉ có cách này, mới có thể giúp bọn họ sống sót trong chấn động không gian.”

“Thật đáng tiếc, thể phục chế kia không rõ vì nguyên nhân gì, lại không qua được áp lực của chấn động không gian, trước khi nó hư hao đã bắn khoang thuyền chạy trốn ra, nếu lúc ấy Hắc Long còn sống, như vậy, việc cứu khoang thuyền chạy trốn đối với Hắc Long là dễ như trở bàn tay –“

Berg nhìn Lâm Viễn, ngữ khí ôn nhu nói. “Chúng ta tốn thời gian một tháng, tìm khắp trùng động vũ trụ, cũng không tìm được bất cứ dấu vết tổn hại nào của Hắc Long – nói cách khác, Hắc Long còn sống, Rawson và Lăng Vũ, cũng chưa chết.”

Hết chương 100.

101. Quyển 5 - Chương 101: Xuất Phát

— Hắc Long còn sống, Rawson và Lăng Vũ, cũng chưa chết.

Những lời này của Berg, rốt cuộc cũng giải cứu Lâm Viễn ra khỏi địa ngục thống khổ.

Khổ sở không thể hình dung sau khi biết cha qua đời khiến trái tim Lâm Viễn vẫn ở trong trạng thái co rút đau đớn, mỗi lần hô hấp đều cảm thấy ngực nhói đau, thể nhưng, loại đau đớn này kéo dài chưa đến một ngày, liền bị niềm vui to lớn “cha chưa chết” thay thế.

Hơn nữa, baba Lăng Vũ cư nhiên cũng ở cùng một chỗ với cha!

Nhiều năm nay không biết tung tích của baba, lại vẫn luôn chờ mong ngày đoàn tụ với baba, lúc này biết baba cũng bình an không có chuyện gì, Lâm Viễn kích động đến mức không biết nên nói gì.

Caesar thấy tiểu quái thú kích động trợn to hai mắt, vội vàng nhẹ nhàng cầm lấy tay Lâm Viễn, ôn nhu nói. “Cậu đừng lo lắng, lấy năng lực của nguyên soái và tướng quân Lăng Vũ, chỉ cần Hắc Long còn sống, bọn họ điều khiển cơ giáp tìm nơi an toàn để đặt chân trong vũ trụ cũng không phải việc khó khăn.”

Berg cũng tán đồng gật gật đầu. “Caesar nói không sai, ta nghĩ, hiện giờ Rawson và Lăng Vũ nhất định đang tạm thời đặt chân trên một tinh cầu xa xôi nào đó, sợ dĩ bọn họ không trở lại tinh cầu Namics, rất có thể là vì năng lượng của cơ giáp Hắc Long tiêu hao quá độ, không đủ để tiến hành chuyển tiếp không gian và bay thời gian dài trong vũ trụ.”

Dù sao Berg cũng là người từng chế tạo thể phục chế của Hắc Long, nắm rất rõ lượng năng nguyên bên trong cơ giáp, trong chấn động không gian sắp phát sinh dao động khổng lồ, để duy trì cân bằng thì cơ giáp buộc phải hao phí rất nhiều năng lượng, lại thêm năng lượng tiêu hao khi đột phá trùng động vũ trụ, sau khi Hắc Long thoát ra năng lượng dự trữ còn lại hẳn là sẽ không quá 30%.

Lấy tính cách cẩn thận của Rawson và Lăng Vũ, dưới tình huống năng lượng cơ giáp không đủ 30% bọn họ sẽ không mạo hiểm quay lại tinh cầu Namics, vạn nhất trên đường gặp phải quân địch hoặc lại đụng trúng bão cát vũ trụ, điều khiển một cơ giáp không đủ năng lượng, chẳng khác nào chịu chết.

Cho nên, khả năng lớn nhất là –

Hai người tạm thời ở lại một chỗ an toàn nào đó, nghĩ biện pháp dự trữ năng lượng cho cơ giáp.

Bên trong cơ giáp Hắc Long có hệ thống chuyển hóa quang năng, còn có thể lấy năng lượng từ các loại khoáng thạch đặc thù, chỉ cần có đủ thời gian, để Hắc Long dự trữ đầy đủ năng lượng, bọn họ trở lại tinh cầu Namics chỉ còn là ngày một ngày hai.

Berg quay đầu nhìn Lâm Viễn nói. “Dựa theo tốc độ chuyển hóa quang năng của Hắc Long, nếu tất cả đều thuận lợi, qua khoảng xấp xỉ mười lăm ngày nữa, bọn họ hẳn sẽ có thể trở lại tinh cầu Namics.... Nhưng mà, hiện tại tình huống khẩn cấp, chúng ta căn bản không đợi được lâu như vậy.”

Nói tới đây, thần sắc trên mặt Berg càng trở nên nghiêm túc. “Trên thực tế, tin tức nguyên soái hi sinh, cũng không phải do quân đoàn Trường Xà truyền đi, một tuần trước Drew đã tìm thấy mảnh vỡ của thể phục chế Hắc Long trong trùng động vũ trụ, lúc đó ông ấy không có báo cáo chuyện này với Quân bộ, còn nghĩ biện pháp gạt Quân bộ, muốn tranh thủ nhiều thời gian hơn cho nguyên soái.”

Caesar giật mình, nhú mày nói. “Nói cách khác, bí mật phát hiện ra mảnh vỡ cơ giáp, là bị kẻ có tâm cố ý tiết lộ ra ngoài?”

Berg gật gù đầu. “Không sai, tuy rằng không biết là ai, nhưng có thể khẳng định, quân đoàn Trường Xà và quân đoàn Vinh Quang đều có tai mắt của Quân bộ, nếu Quân bộ đã nhanh chóng biết được tin tức chúng ta phát hiện mảnh vỡ cơ giáp, ta liền bảo Drew dứt khoát tương kế tựu kế, nói những mảnh vỡ này là thuộc về cơ giáp của nguyên soái, sau khi Quân bộ phái người của hiệp hội cơ giáp cẩn thận kiểm tra qua xác cơ giáp, liền tuyên bố tin tức nguyên soái hi sinh.”

Nguyên liệu dùng cho bản thể và thể phục chế Hắc Long cơ hồ giống nhau như đúc, ngoại trừ hai người chế tạo là Aston và Berg, nhưng người khác căn bản không thể phân biệt được. Nói dài cơ giáp này chính là Hắc Long của nguyên soái, cũng không có ai hoài nghi.

Caesar lại nhảy cảm nhận ra một tia khẩn trương trong lời nói của Berg, nhin không được hỏi. “Vương thúc, bọn họ vội vã tuyên bố tin tức nguyên soái hi sinh, chẳng lẽ là có âm mưu gì đó?”

Berg biểu tình nặng nề nói. “Không sai, quân đoàn Vinh Quang gặp phải mai phục vốn là mưu kế của bọn họ, có người trong Quân bộ thông đồng với quân liên bang, muốn mượn tay liên bang trừ khử Rawson, bởi vì, Rawson là chướng ngại lớn nhất của bọn chúng. Chỉ khi Rawson chết, bọn họ mới có thể thoải mái thực thi kế hoạch.”

— Thực thi kế hoạch? Chẳng lẽ Quân bộ thực sự có phản đồ?

Caesar đột nhiên nghĩ đến lúc trước khi tập huấn dã ngoại với Lâm Viễn, từng phát hiện mấy chiếc huy hiệu ở sâu trong rừng rậm Cologne, vội vàng quay đầu nói với Lâm Viễn. “Tiểu Viễn, mấy chiếc huy hiệu chúng phát hiện trong rừng rậm Cologne, cậu có mang theo không?”

Lâm Viễn vội vàng gật gù đầu, lấy mấy chiếc huy hiệu màu tím trong không gian lưu trữ của Chu Tước, đưa tới tay Caesar.

Caesar đưa huy hiệu tới trước mặt Berg, nói. “Vương thúc, người cũng biết, đây là huy hiệu của quân đoàn Lôi Đình, vì sao lại rơi xuống trong rừng rậm Cologne trên Phá Quân tinh?”

Caesar vẫn suy đoán những chiếc huy hiệu này được lưu lại vào lúc quân đoàn Lôi Đình truy kích Chu Tước vào mười chín năm trước, chỉ là khi đó hắn vẫn chưa sinh ra, suy đoán này cũng không có chứng cứ. Berg lại khác, toàn bộ quá trình truy bắt Chu Tước mười chín năm trước, hắn là thủ lĩnh Mạch nước ngầm, đều rõ ràng thấu đáo tất cả.

Nhìn huy hiệu Caesar đưa đến, Berg cúi đầu trầm mặc một lát, đột nhiên nói. “Đúng rồi, năm đó khi hai đài cơ giáp Lưu Quang và Áo Ảnh liên thủ truy đuổi Chu Tước, đến cùng bọn họ còn có vài thuộc hạ của quân đoàn Lôi Đình và quân đoàn Áo Ảnh, nhưng mà, khi trở lại thiên hà Cepheus, có ba vị sĩ quan không cùng trở về, nghe nói là hi sinh trên đường truy đuổi Chu Tước.”

“Hi sinh?” Caesar khẽ nhú mày nói. “Cách giải thích này có vẻ hơi gượng ép. Nếu thật sự là hi sinh trên đường truy đuổi Chu Tước, huy hiệu của họ sao lại rơi vào rừng rậm Cologne?”

Vừa nghe Caesar nói như vậy, Berg cũng nhin không được nhú mày.

Chu Tước là cơ giáp cấp S, uy lực của đạn quang năng khi mở ra hệ thống công kích đủ để phá hủy cả một thành phố, có ba vị sĩ quan trên đường truy đuổi Chu Tước bị lửa đạn công kích mà hi sinh, lý do này lúc ấy không khiến bất cứ ai hoài nghi.

Thế nhưng lúc này, nhìn ba chiếc huy hiệu trong tay Caesar, lưng Berg lại đột nhiên chảy ra một tầng mồ hôi lạnh –

Sự tình rõ ràng không đơn giản như vậy.

Ba vị sĩ quan kia, có lẽ cũng không phải hi sinh, mà là vì, bọn họ đã nhìn thấy một ít bí mật không nên nhìn thấy trên Phá Quân tinh, bị tướng quân của họ giết người diệt khẩu!

Nếu suy đoán này là thật, nói cách khác, nhóm người nào đó ở Quân bộ đã sớm chuẩn bị kế hoạch này từ mười chín năm trước!

Năm đó Lăng Vũ đột nhiên phát tình, quân đoàn Âm Dạ giải tán, nay Rawson lại ngoài ý muốn gặp phải mai phục, quân đoàn Trường Xà bị điều khỏi thiên hà Cepheus.... Một loạt âm mưu không chệ vào đâu được này, mũi nhọn đều hướng về cùng một chỗ — thiên hà Cepheus, thủ đô, vương cung đế quốc!

Có lẽ bộ hạ Trand đã sớm phát hiện ra, cho nên ngay khi biết tin nguyên soái mất tích đã lập tức bảo Berg mang cơ giáp rời đi. Là quốc vương của đế quốc, ông không thể tự tiện rời khỏi thủ đô, cho nên, khi nhận ra nguy cơ, ông chỉ có thể lập tức tiến bước những người quan trọng nhất bên cạnh, tìm cách để bảo vệ bọn họ.

Nghĩ đến bộ hạ Trand bị vây hãm trong vương cung bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng, hai mắt Berg đột nhiên chua xót.

..... Caesar, Cevi, còn có mình, đều bị bộ hạ Trand tiến bước đầu tiên, lúc này trong vương cung, chỉ còn lại bộ hạ và vương hậu, cùng đội hộ vệ hoàng gia đã thề sống chết bảo vệ vương tộc. Vạn nhất Quân bộ phát động binh biến, bộ hạ Trand có thể nói là không sức phản kháng.....

Berg liếc mắt nhìn Caesar, thấp giọng nói. “Caesar, về chuyện huy hiệu, Lăng Vũ và Rawson hẳn là biết rõ ràng hơn so với ta, hiện giờ quan trọng nhất là – chúng ta phải mau chóng tìm được bọn họ!”

Những lời này không hèn mà hợp với suy nghĩ của Lâm Viễn, lo lắng cho an nguy của hai người cha, Lâm Viễn lập tức khẩn trương mở miệng nói. “Chú Berg, cháu có thể tự mình đi tìm bọn họ không?”

Berg nhìn về phía Lâm Viễn, gật gật đầu nói. “Đây cũng là nguyên nhân ta gọi các cháu đến. Chỉ có cháu mới có thể tìm được bọn họ, bởi vì giữa Chu Tước và Hắc Long tồn tại cảm ứng của cơ giáp cấp S với nhau, loại cảm ứng này không chịu ảnh hưởng từ tín hiệu trạm không gian, cho dù trên tinh cầu kia không có tín hiệu thông tin, chỉ cần hai bên đều mở hệ thống trình sát, Chu Tước sẽ có thể cảm ứng được sự tồn tại của Hắc Long.”

— Hắc Long, Chu Tước, Bạch Vũ cùng với Sư Vương, giữa bốn đài cơ giáp cấp S do Aston tiên sinh tự mình chế tạo, tồn tại một loại hệ thống cảm ứng đặc thù vượt qua cả hệ thống truyền tín hiệu của trạm không gian.

Cho dù tinh cầu xa xôi kia hoàn toàn không thể phát ra tín hiệu với bên ngoài, thì giữa cơ giáp vẫn có thể thăm dò được sự tồn tại của đối phương.

Vũ trụ mờ mịt, muốn mau chóng tìm được Hắc Long, buộc phải sử dụng một trong ba đài cơ giáp Chu Tước, Bạch Vũ hoặc Sư Vương, lợi dụng hệ thống cảm ứng đặc thù giữa cơ giáp, định vị tọa độ cụ thể của Hắc long.

Cho nên Berg mới vội vã gọi Lâm Viễn và Caesar đến, muốn bọn họ mang theo cơ giáp dùng tốc độ nhanh nhất tìm được hai người Rawson Lăng Vũ.

Caesar nhanh chóng hiểu ra điểm này, nhẹ nhàng cầm tay Lâm Viễn nói. “Bạch Vũ cũng có thể cảm ứng được sự tồn tại của Hắc Long, tôi và cậu cùng đi tìm nguyên soái và tướng quân Lăng Vũ.”

Biết rõ tìm kiếm cha trong vũ trụ mờ mịt rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, Caesar thân là vương tử, căn bản không nên mạo hiểm như vậy. Thế nhưng, ám áp truyền đến trong lòng bàn tay, lại khiến Lâm Viễn không đành lòng nói ra bất cứ lời cự tuyệt nào.

Có chút cảm động quay đầu nhìn Caesar, nhẹ giọng nói. “Caesar, cậu cứ ở lại chỗ này đi, dù sao cậu cũng là người con Alpha duy nhất của bộ hạ, vạn nhất có nguy hiểm gì....”

“Nói gì mà ngốc vậy.” Caesar thấp giọng cắt ngang lời cậu, nhẹ nhàng siết chặt ngón tay, đến gần bên tai Lâm Viễn nói. “Đừng quên, tôi là Alpha của cậu, sao tôi có thể để Omega của mình một mình đi mạo hiểm?”

Lâm Viễn. “.....”

Thanh âm bên tai của Caesar đè tới rất thấp, âm lượng chỉ đủ để một mình Lâm Viễn có thể nghe được, hơi thở nóng rực của hắn phun ở bên tai, khiến lỗ tai Lâm Viễn lập tức đỏ lên.

Sau khi đánh dấu lẫn nhau, loại cảm giác bị trói định này, khiến người ta cảm thấy quẫn bách, đồng thời đáy lòng cũng không khỏi dâng lên một tia ám áp.

— Tôi là Alpha của cậu, sao tôi có thể để Omega của mình một mình đi mạo hiểm?

Một câu đơn giản, khiến Lâm Viễn nhất thời mất đi tất cả lý do phản đối.

Bởi vì đối lại là cậu, cũng sẽ suy nghĩ như vậy. Nếu Caesar gặp phải khó khăn gì, cậu cũng không bao giờ để Caesar một mình đi mạo hiểm, là Omega của Caesar, cậu cũng muốn ở bên cạnh Caesar không chỉ đồng cam, còn có thể cộng khổ.

Tại khoảnh khắc đánh dấu lẫn nhau kia, thuộc về đối phương, có lẽ không chỉ là thân thể.

Cảm giác ỷ lại trên tâm lý, trong quá trình ở chung sau khi đánh dấu, cũng càng trở nên sâu sắc hơn.

Berg nhìn hai thiếu niên ghé vào lặng lẽ nói chuyện với nhau, nhin không được mỉm cười, nói. “Được rồi, đừng cãi cọ, bốn người các con cùng đi đi, có hai đài cơ giáp Bạch Vũ và Chu Tước, an toàn của các con cũng có thể được đảm bảo.”

Brian không ngờ, Lâm Viễn tiểu quái thú đi tìm baba, mình cư nhiên cũng phải đi cùng, nhất thời có chút kinh ngạc nhìn về phía Berg. “Ba, con cũng phải đi sao?”

Berg nhìn con trai một cái, thần nhiên nói. “Lăng Phong vốn muốn tự đi tìm em trai hắn, Udyr lại không chịu thả người, Lăng Phong liền cố ý dận dò để Snow cùng đi với Tiểu Viễn, cũng thuận tiện tiếp ứng lẫn nhau. Đương nhiên, chuyện này không liên quan đến con, con không muốn đi cũng không sao.”

Brian. “.....”

Baba nhất định là cố ý, Snow phải đi, sao y có thể không liên quan được?

Brian lập tức lại gần nhéo nhéo bả vai baba, lấy lòng cười. “Ai nói không liên quan đến con, con rất cam tâm tình nguyện đi cùng. Ngộ nhớ trên đường cơ giáp của Lâm Viễn hoặc Caesar xuất hiện trục trặc gì đó, con còn có thể trực tiếp sửa chữa ngay? Ba, người để con đi cùng đi, về phương diện năng lượng cơ giáp, con biết nhiều hơn so với bọn họ.”

Berg trắng mắt liếc con trai, nói. “Trước giao cho con một nhiệm vụ, trong vòng một ngày hoàn thành công tác thăng cấp cho Chu Tước.”

Brian ngưng một chút, lập tức gật đầu nói. “Rõ!”

Lâm Viễn muốn dẫn Chu Tước đi tìm cha, buộc phải đem nó thăng lại lên cấp S để đối phó với các loại tình huống đột phát.

Lúc trước giáng Chu Tước thành cấp C là Brian tự mình hoàn thành, giờ muốn thăng cấp tất nhiên vẫn để y tự mình làm là tốt nhất.

Berg vẫn luôn tin tưởng con trai mình, có thể dưới tình huống không phá hỏng bất cứ hệ thống nào thành công giáng cấp cho Chu Tước, thiên phú về lĩnh vực chế tạo cơ giáp của Brian thậm chí còn hơn cả mình khi còn trẻ.

Một ngày sau đó, Brian ở bên trong căn phòng trống trải tại căn cứ dưới lòng đất tiến hành cải tạo Chu Tước.

Brian dựa theo ý tưởng cải tạo vốn có đem những linh kiện từng tháo xuống lắp trở lại, Duve và Berg hỗ trợ cho y, dưới sự hợp lực của ba người, trong một ngày ngắn ngủi đã thành công thăng cấp cho Chu Tước trở về cơ giáp cấp S không sai chút nào.

Nhìn cơ giáp khổng lồ màu đỏ trước mặt, đáy lòng Lâm Viễn nhin không được cảm thán – lúc trước khi nhìn thấy Chu Tước trong bảo tàng, cơ giáp bị vô số dây xích điện từ siết chặt im lặng đắm chìm dưới ánh sáng, tựa như một đoàn hỏa diễm hùng hực.

Lúc này dưới ánh sáng chiếu xuống, mỗi tác kim loại trên người Chu Tước đều lấp lánh đẹp mắt sáng bóng, một mặt màu đỏ mỹ lệ kia, sau khi trải qua nhiều năm lắng đọng, tựa như tắm trong biển lửa, khiến người khác không thể dời mắt.

— Đây chính là chiến thần cơ giáp từng khiến quân liên bang vừa nghe tin đã sợ mất mật, Chu Tước.

— Đây chính là cơ giáp cấp S chuyên dụng của thiếu tướng Omega Lăng Vũ truyền kỳ, Chu Tước.

Lâm Viễn kinh ngạc đứng trước mặt Chu Tước, ngẩng đầu nhìn phong thái xinh đẹp của đài cơ giáp cấp S này, hốc mắt nhin không được có chút nóng lên.

Nó từng cùng Lăng Vũ trải qua vô số gian nan và cực khổ, cũng từng cùng Lăng Vũ tạo nên vô số vinh quang và huy hoàng.

Bởi vì tội danh của chủ nhân Lăng Vũ, nó bị tàn nhẫn cầm tù mười chín năm, để tiếp tục sinh tồn, sau khi nó trốn thoát khỏi bảo tàng, lại không thể không giả chết, hơn nữa còn chủ động giáng xuống cơ giáp cấp C.....

Lúc này, nó rốt cuộc lại có thể nhìn thấy ánh mặt trời. Phong thái trên người, vẫn như năm đó!

Chu Tước thấy Lâm Viễn sững sờ nhìn mình, nhin không được nhẹ nhàng buông bàn tay, thò đến trước mặt Lâm Viễn, ngữ khí ôn nhu nói. “Chủ nhân.”

Lâm Viễn đưa tay mình vào lòng bàn tay rộng lớn của nó, ngẩng đầu nhìn Chu Tước, mỉm cười nói. “Chu Tước, ta vẫn cảm thấy, ta không có tư cách chân chính có được ngươi.... Ngươi là cơ giáp của baba, ngươi đi theo baba trải qua nhiều khó khăn như vậy, ta nghĩ, cảm tình của hai người đối với nhau đều là duy nhất..... Đợi sau khi tìm được baba, ngươi trở lại bên cạnh ông ấy, có được không?”

Đối với quyết định săn sóc và hào phóng như thế của thiếu niên, Chu Tước nhất thời cảm động nói không nên lời.

Lúc trước nó đi theo bên cạnh Lâm Viễn, quả thật là vì tìm kiếm chủ nhân, hơn nữa trên người Lâm Viễn có huyết mạch của chủ nhân, khiến nó cảm thấy vô cùng thân thiết – căn cứ vào mục đích bảo vệ con trai Lăng Vũ, tranh thủ cơ hội tìm kiếm Lăng Vũ, nó tạm thời nhận chủ lần nữa, trở thành cơ giáp của Lâm Viễn.

Thế nhưng, giống như lời Lâm Viễn nói, cảm tình của nó đối với Lăng Vũ là duy nhất.

Chủ nhân chân chính mà nó chấp nhận, cũng chỉ có một mình Lăng Vũ.

Dù sao, từ khi nó bắt đầu có được ký ức, thì vẫn luôn làm bạn bên cạnh Lăng Vũ, kẻ vai chiến đấu nhiều năm như vậy, trải qua vô số gió mưa, phần tình cảm này, cho dù là ai cũng không thể thay thế được.

Chu Tước nhẹ nhàng đặt bàn tay rộng lớn lên đỉnh đầu Lâm Viễn, làm ra một động tác “vuốt ve”, đáng tiếc bàn tay cơ giáp quá lớn, cả người Lâm Viễn đều bị bao phủ dưới bóng một mảnh màu đỏ kia. Chu Tước lo lắng mình sẽ làm Tiểu Viễn bị thương, lập tức ngừng tay lại.

Lâm Viễn nhin không được nở nụ cười, nhẹ nhàng đưa tay sờ sờ lòng bàn tay kim loại bóng loáng của Chu Tước, ngẩng đầu nhìn nó nói. “Không sao, người vốn là cơ giáp của baba, tuy rằng ta cũng rất thích người, nhưng ta biết, người có ý nghĩa đặc biệt với baba, ông ấy nhất định sẽ rất vui nếu người có thể trở lại bên cạnh ông ấy, ta cũng rất vui vì người có thể đoàn tụ với baba.”

Chu Tước trầm mặc một lát, mới nhẹ giọng nói. “Cảm ơn người, Tiểu Viễn.”

Lâm Viễn cười nói. “Không cần khách khí!”

— Nụ cười thẳng thắn mà trong sáng của thiếu niên, chói mắt tựa như ánh mặt trời.

Chu Tước đột nhiên nghĩ, dù sao mình cũng có quá nhiều ký ức và tình cảm đối với chủ nhân trước Lăng Vũ, không thể toàn tâm toàn ý với Lâm Viễn được. Đứa nhỏ nghiêm túc và cố gắng này, hẳn là nên có một đài cơ giáp chân chính thuộc về cậu mới phải.

Tựa hồ đã nhận ra tâm tư Chu Tước, nhìn Lâm Viễn vui vẻ quyết định xong quyền sở hữu Chu Tước, Berg nhin không được thấp giọng hỏi. “Tiểu Viễn, độ xứng đôi của cháu và Chu Tước, đã vượt qua 100%, đúng không?”

Lâm Viễn nghi hoặc quay đầu nói. “Đúng vậy, lần đầu tiên kết hợp hình như vượt qua 100%. Sao vậy ạ?”

Berg như có chút dăm chiêu nói. “Xem ra người mà vương huynh nói chính là cháu...”

Nghe không hiểu lời của Berg, Lâm Viễn không khỏi hoang mang gãi gãi đầu.

Berg mỉm cười nói. “Như vậy đi, đài cơ giáp mới kia ta và Dube còn phải tiến hành bước kiểm tra và điều chỉnh cuối cùng, chờ cháu và hai vị baba của cháu trở về, hãy thử không chế nó xem.”

Lâm Viễn kinh ngạc mở to hai mắt. “Cơ giáp mới? Đó là cái gì?”

Berg nghiêm túc nói. “Đó là một đài cơ giáp song cấp S mới nhất do Aston tiên sinh và học trò của ông Dube nghiên cứu chế tạo, yêu cầu cực cao đối với người điều khiển. Cháu di truyền thiên phú của hai người cha, giá trị tinh thần hẳn là có thể đạt tới trình độ không chế đài cơ giáp kia.”

Berg nhìn vào đôi mắt đen láy trong veo của Lâm Viễn, khẽ cười cười nói. “Nếu cháu có năng lực, nó sẽ hoàn toàn thuộc về cháu.”

Hết chương 101.

102. Quyển 5 - Chương 102: Xuất Phát

Nghe được Berg miêu tả về đài cơ giáp thần bí, Lâm Viễn cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, nhin không được xúc động muốn chính mắt nhìn một chút phong thái của đài cơ giáp song cấp S kia, thế nhưng làm Lâm Viễn thất vọng là, bởi vì trước mắt Dube đang tiến hành điều chỉnh và kiểm tra lần cuối cho đài cơ giáp kia, nên bây giờ còn chưa thể trực tiếp khởi động nó, Lâm Viễn đành phải kiềm chế sự hưng phấn, tạm lời đặt lực chú ý lên chuyện “nhanh chóng tìm kiếm hai vị phụ thân”.

Lúc trước Rawson và Lăng Vũ cùng bị quần vào trùng động vũ trụ Isville – đây là trùng động vũ trụ lớn nhất mà nhân loại biết đến cho tới lúc này, cả trùng động kéo dài qua mấy thiên hà, lốc xoáy hình thành trong đó tựa như một mê cung phức tạp, dưới tình trạng chưa chuẩn bị vẹn toàn, mạo muội xâm nhập, rất có thể sẽ bị bão cát vũ trụ cuốn đến tinh cầu xa xôi lạ lẫm nào đó mà lạc mất phương hướng.

Berg tất nhiên không thể để mấy đứa nhỏ phải mạo hiểm lớn như vậy.

Khi rời khỏi thiên hà Cepheus, Berg liền thuận tiện mang theo một phần bản đồ các thiên hà mà nhân loại biết cho đến lúc này – bản đồ mô phỏng 3D rất thật biểu thị chi tiết các thiên hà xung quanh trùng động vũ trụ Isville, mỗi một tinh cầu đều được dùng các điểm nhỏ màu sắc khác nhau để biểu thị, tựa như những viên kim cương rực rỡ rơi xuống màn vải tối đen.

Lâm Viễn nhìn bản đồ đồ sộ trước mặt, nhìn không được nghi hoặc hỏi. “Nhiều tinh cầu như vậy, chúng ta phải đến chỗ nào tìm họ?”

Kỳ thật đây cũng là vấn đề Berg đau đầu nhất. Trùng động vũ trụ Isville phức tạp hay thay đổi, có vô số cửa ra thông đến các thiên hà khác nhau, Rawson và Lăng Vũ rút cuộc đi tới thiên hà nào, không có cách nào xác định hoàn toàn, chẳng qua, từ vị trí phát hiện xác Hắc Long, cùng với tình trạng của các thiên hà phụ cận, có thể đại khái suy đoán ra phương hướng Rawson và Lăng Vũ tiến hành chuyển tiếp không gian sau khi đột phá trùng động.

Berg trầm tư một lát, lúc này mới phóng đại thiên hà được biểu thị bằng màu xanh nhạt trên bản đồ mô phỏng trước mặt –

Thiên hà không biết tên có rất nhiều hằng tinh xếp thành hàng như hình dạng một con khổng tước xòe đuôi, bên ngoài các hằng tinh lại có hàng trăm các tiểu hành tinh quay xung quanh, lấp lánh tỏa sáng trên bản đồ mô phỏng, tựa như dùng kim cương xanh biếc rải rác tạo thành, thoạt nhìn giống một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ được con người làm ra.

Berg chỉ chỉ một mảnh tinh vực trong đó, nói. “Dựa theo vị trí chúng ta phát hiện ra các mảnh vỡ cơ giáp, lúc ấy sau khi Rawson và Lăng Vũ đột phá trùng động, phương hướng chuyển tiếp hẳn chính là khu vực này –”

Caesar kinh ngạc hỏi. “Là thiên hà Khổng Tước?”

Berg gật gật đầu. “Không sai.”

Caesar về phương diện thiên văn học còn hiểu biết hơn so với ông, tất cả đều là kết quả do bộ hạ Trand bồi dưỡng từ nhỏ. Berg quay đầu nhìn Caesar, khẽ cười cười nói. “Có Caesar ở đây, ta nghĩ các con ít nhất cũng sẽ không lạc đường. Trở về nghỉ ngơi một lát, sáng sớm ngày mai xuất phát, bản đồ này các con cũng mang theo bên người, gặp phải bất cứ khó khăn gì thì liên lạc ngay với ta.”

Bốn người thận trọng gật gật đầu, xoay người trở lại phòng nghỉ đã được chuẩn bị sẵn.

Điều kiện của căn cứ quân sự dưới lòng đất cũng không quá tốt, phòng nghỉ rất đơn sơ, trong phòng nhỏ hẹp đặt hai chiếc giường đơn, giống như một khoang thuyền đơn giản trên phi thuyền vũ trụ.

Đêm khuya, Lâm Viễn mở to mắt nhìn trần nhà, trong lòng lại hỗn loạn không hề buồn ngủ.

Caesar thấy tiểu quái thú trên giường bên cạnh vẫn xoay qua xoay lại không ngủ, bộ dáng tựa hồ thực hưng phấn, nhìn không được đứng dậy đi đến bên giường cậu, chen vào ổ chăn của cậu, thò tay nhẹ nhàng ôm Lâm Viễn vào lòng, thấp giọng hỏi. “Suy nghĩ gì vậy? Còn chưa ngủ sao?”

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn Caesar, nghiêm túc nói. “Tôi nghĩ, xung quanh trùng động có nhiều thiên hà như vậy, sao các cậu lại có thể xác định bọn họ đến thiên hà Khổng Tước? Ngộ nhớ tìm lầm, chẳng phải sẽ lãng phí rất nhiều thời gian...”

Caesar mỉm cười xoa xoa đầu Lâm Viễn, kiên nhẫn giải thích. “Tôi và vương thúc Berg cũng không phải suy đoán vô căn cứ. Mảnh vỡ của thể phục chế Hắc Long được phát hiện ở phụ cận thiên hà Khổng Tước, tuy rằng xung quanh còn có các thiên hà khác, nhưng những thiên hà xung quanh thiên hà Khổng Tước đều không có tinh cầu thích hợp cho con người sinh sống. Đi về hướng nam chính là thiên hà Nam Tam Giác, đó là căn cứ của quân đoàn liên bang Liệt Ưng, lấy cá tính cẩn thận của nguyên soái và tướng quân Lăng Vũ, bọn họ sẽ không chuyển tiếp tới địa giới liên bang, cho nên khả năng lớn nhất vẫn là ở thiên hà Khổng Tước.... Chúng ta đến chỗ đó tìm thử xem.”

Lâm Viễn bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, nhìn không được nói. “Hình như cậu hiểu rất rõ về các thiên hà trong vũ trụ?”

Caesar nói. “Ừ, trước đây có học qua một ít thiên văn học.”

Lâm Viễn nhìn không được tán thưởng nói. “Cậu thật lợi hại, lúc trước đã học mấy cái này? Tôi trước đây chỉ biết lên mạng chơi cơ giáp.”

Được Tiểu Viễn khen tâm tình rất tốt, Caesar nhin không được nâng cằm cậu lên, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn trên môi cậu, ôn nhu nói. “Được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi, sáng mai còn phải gấp rút lên đường.”

Lâm Viễn gật gật đầu, cũng học động tác của Caesar, nhẹ nhàng hôn một cái lên môi hắn, mỉm cười nói. “Ngủ ngon.”

Dứt lời, cậu rất tự nhiên tìm một tư thế thoải mái trong lòng Caesar, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Có lẽ là vì có Caesar ở bên cạnh sẽ đặc biệt an tâm, Lâm Viễn rất nhanh đã ngủ.

Trong mộng lại về đến tinh cầu màu thủy lam kia, gió biển thổi rối tóc cậu, bên mũi tựa hồ có thể ngửi được hương vị mặn mặn của nước biển, Lâm Viễn mơ thấy mình nằm bốn tuổi nhặt vỏ sò chơi trên bờ cát, baba mặc quần áo thường ngày ngồi ở đó không xa mỉm cười nhìn cậu.

Ký ức thơ ấu khi ở cùng một chỗ với baba, khiến Lâm Viễn đang ngủ cũng nhin không được mỉm cười.

Caesar cúi đầu nhìn Lâm Viễn –

Thiếu niên cuộn vào trong ngực hô hấp đều đều, khoe miệng mang theo mỉm cười, trên người tản ra mùi sữa tắm dễ chịu. Gắt gao ôm cậu vào trong ngực, loại cảm giác ấm áp này, tựa như trong mùa đông khắc nghiệt ôm một cái bếp lò ấm áp, khiến người ta thư thái đến cực hạn.

— Lâm Viễn, cậu có biết không, có thể có được cậu, là chuyện hạnh phúc biết bao đối với tôi?

Sáng sớm ngày kế, sau khi bốn người tỉnh lại, Berg liền phái người đưa quân trang mới tinh được cắt may vừa vận tới cho bọn họ.

Quân trang màu xanh lá cây không giống với quân trang màu lam thẫm trong trường quân đội, thân là trang phục chính thức của quân nhân quân đoàn Trường Xà, không chỉ được cắt may và chế tác tinh xảo hơn vài lần so với quần áo trong trường quân đội, ngay cả cấp bậc cũng cao hơn mấy phần, ngôi sao màu vàng trên vai và huy chương được khắc đồ dạng hình rắn trên ngực lấp lánh tỏa sáng dưới ánh đèn, mỗi một chi tiết trên quân trang đều thể hiện rõ ràng phong thái ngay thẳng của quân nhân đế quốc.

Bốn thiếu niên mặc quân trang phẳng phiu trên người, nhất thời cho người ta một loại cảm giác rực rỡ hẳn lên.

So với trang phục đơn giản của học viên trường quân đội, loại quân phục sau khi chính thức gia nhập quân đoàn này, khiến bốn người tựa hồ đột nhiên trở nên thành thực hơn.

Berg nhìn bốn thiếu niên dáng người thon dài trước mặt, nhin không được khẽ cười cười, nói. “Buổi sáng hôm nay, Drew sẽ phái một chi hạm đội tiếp tục đến phụ cận trùng động vũ trụ Isville tuần tra, các con cải trang thành binh lính của quân đoàn Trường Xà, trà trộn vào hạm đội kia, chờ đến khi hạm đội rời khỏi khu vực bị giám thị trên tinh cầu Namics, các con lập tức đi dọc theo đường nhỏ trong trùng động bay về phía thiên hà Khổng Tước.”

Berg dừng một chút, lại bổ sung. “Chi hạm đội này, trên thực tế là do những sĩ quan thân tín nhất trong đội cận vệ ở bên cạnh Drew tạo thành, mỗi người bọn họ đều là tinh anh của quân đoàn Trường Xà, vạn nhất trên đường gặp phải nguy hiểm, bọn họ sẽ bảo vệ các con.”

Berg quay đầu nhìn về phía Lâm Viễn, đưa một huy hiệu tượng trưng cho thân phận hạm trưởng vào trong tay Lâm Viễn, nói. “Ta không thể đi cùng các cháu, phải nhanh một chút tìm thấy hai người cha của cháu, những người trong hạm đội này, từ giờ trở đi sẽ nghe theo mệnh lệnh của các cháu.”

Nhân số của hạm đội này tuy ít, nhưng đều là thuộc hạ thân tín trăm người chỉ có một do tướng quân Drew tự mình chọn lựa.

Đoàn đội tinh anh như vậy cư nhiên bị phái tới bảo vệ bọn họ, Lâm Viễn nhất thời thụ sủng nhược kinh. Hơn nữa, để cậu làm hạm trưởng, cậu cảm thấy bản thân căn bản không có đủ trình độ và uy tín để ra lệnh cho các sĩ quan tiền bối kia.

Nhìn huy hiệu Berg đưa tới, Lâm Viễn có chút do dự nói. “Điều này có vẻ không thích hợp lắm? Cháu cần bản chưa từng làm hạm trưởng bao giờ...”

Caesar quay đầu, nghiêm túc nhìn Lâm Viễn nói. “Cầm đi. Mục đích chủ yếu của lần xuất phát này là tìm cha của cậu, một hạm đội cần phải có một sĩ quan chỉ huy tối cao, cậu là người thích hợp nhất.”

Brian cũng ồn ào nói. “Đúng vậy đúng vậy, Lâm Viễn, cậu đâu sao cũng là học viên tới từ hệ chỉ huy, chẳng lẽ còn sợ sao? Yên tâm đi, có chuyện gì thì cũng còn Caesar gánh vác. Cha còn phải trung tá Ian đi theo, kinh nghiệm của ông ấy cũng vô cùng phong phú.”

Lâm Viễn không phải sợ hãi, chỉ là cảm thấy mình tuổi còn trẻ, lý lịch lại nông cạn, vẫn chưa có tư cách làm chỉ huy.

Bất quá, nếu Berg tin nhiệm cậu như vậy, Lâm Viễn cũng không thể tiếp tục từ chối.

Có chút cảm động nhận lấy huy hiệu từ trong tay Berg, đứng nghiêm, Lâm Viễn thực hiện một quân lễ tiêu chuẩn về phía Berg, ánh mắt kiên định nói. “Vương thúc, người yên tâm, cháu nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

— Không hổ là con ruột của Lăng Vũ, loại phong phạm quân nhân chính trực nghiêm cẩn khi nhận mệnh lệnh từ thượng cấp này, cũng cực kỳ giống Lăng Vũ thời niên thiếu.

Berg nhìn không được mỉm cười, gật gật đầu nói. “Đi đường cẩn thận, mong các cháu sẽ bình an trở về.”

Sau khi làm xong tất cả công tác chuẩn bị, Lâm Viễn, Caesar, Brian, Snow còn có trung tá Chu Nghị và trung tá Fuente của quân đoàn Âm Dạ, một đoàn sáu người thay quân trang của quân đoàn Trường Xà, dùng thân phận binh lính trong quân đoàn Trường Xà, trà trộn vào hạm đội tuần tra Drew phái ra.

Khi ánh nắng đầu tiên chiếu rọi lên tinh cầu Namics, mọi người rốt cuộc cũng rời khỏi tinh cầu màu thủy lam xinh đẹp này, xuất phát về hướng thiên hà Khổng Tước, mang theo cơ giáp cấp S Chu Tước và Bạch Vũ, đi tìm tung tích của nguyên soái Rawson và tướng quân Lăng Vũ.

Quân hạm kiểu mới đủ để chứa hơn trăm người, bên trong vô cùng rộng lớn, không chỉ có đại sảnh rộng rãi, phòng bếp, thiết bị tắm rửa, thậm chí còn có phòng nghỉ độc lập chuyên dụng của hạm trưởng.

Những quân nhân trong quân đoàn Trường Xà đều đang chỉnh tề tiến hành công tác của mình, Lâm Viễn là người được tạm thời bổ nhiệm làm hạm trưởng, lại càng không thể không biết xấu hổ trở về phòng hạm trưởng nghỉ ngơi, đành phải cùng Caesar đứng trong phòng chỉ huy, xuyên qua cửa sổ nhìn cảnh quan ngoài vũ trụ.

Đúng lúc này, trung tá Ian được Drew phái tới đột nhiên đi vào phòng chỉ huy, hành lễ với Lâm Viễn, nói. “Hạm trưởng, khí lưu ở phía trước xuất hiện dị tượng, có thể là trùng động vũ trụ Isville sắp xảy ra chấn động không gian, thỉnh chỉ thị lộ tuyến bay của quân hạm.”

Trên màn hình trước mặt lập tức phát ra đầy đủ hình ảnh do máy trinh sát thu được, xung quanh trùng động vũ trụ ở phía trước quả nhiên xuất hiện một luồng lốc xoáy mạnh mẽ, hơn nữa còn có xu thế dần dần khuếch tán, nhìn qua thể công đào đục, tựa như mãnh thú hồng thủy.

Lâm Viễn nhìn không được nhú nhú mày.

Chấn động không gian trên cấp sáu trong trùng động vũ trụ đã có lực sát thương hủy diệt, loại sức mạnh khổng lồ này có thể phá hủy các quân hạm và cơ giáp tiến vào trong, vạn nhất gặp phải loại năng lượng vũ trụ cường đại này, mọi người rất có thể sẽ bỏ mạng ở đây.

Tuy rằng cũng có rất nhiều tiền lệ thành công thoát khỏi trùng động, tuy rằng con đường này là lộ tuyến tốt nhất để đi thông đến thiên hà Khổng Tước, tuy rằng Lâm Viễn cũng rất sốt ruột muốn tìm đến cha mình....

Thế nhưng, chỉ vì tiết kiệm thời gian mà phải mạo hiểm, loại chuyện xúc động này Lâm Viễn không thể làm được.

Không nói đến cả quân hạm hơn trăm người đều đang nhìn cậu, bên cạnh cậu còn có người thừa kế vương vị duy nhất của đế quốc Caesar, còn có anh trai Snow, Brian, sư phụ, bác sĩ Fuente....

Tính mạng của những người này, có lẽ sẽ vì một quyết sách sai lầm mà vĩnh viễn bị chôn vùi.

Cho đến thời khắc này, Lâm Viễn mới cảm nhận được, áp lực tâm lý khi làm một sĩ quan chỉ huy một cuộc lớn đến thế nào. Chỉ đơn giản là thay đổi đường bay, đã phải suy xét vô số chi tiết, đừng nói đến là thay đổi trong nháy mắt trên chiến trường.

Nghĩ đến đây, không khỏi càng thêm bội phục hai người cha của mình.

Tuy rằng đã được bổ nhiệm tạm thời thành hạm trưởng của hạm đội nhỏ này, nhưng Lâm Viễn cũng không dám tự tiện ra quyết định. Dù sao cậu cũng không có kinh nghiệm, chỉ dựa vào những kiến thức lý luận học trong trường rất có thể sẽ xảy ra sai lầm.

Lâm Viễn nghiêm túc cẩn thận quan sát hướng đi của dòng khí một chút, lúc này mới chỉ chỉ một con đường trên bản đồ mô phỏng, quay đầu nói với trung tá Ian. “Con đường chuyển tiếp đến thiên hà Khổng Tước tổng cộng có ba hướng, đây là cái gần nhất, bất quá nếu phía trước xuất hiện dấu hiệu của chấn động không gian, chúng ta cũng không nên mạo hiểm làm gì. Còn hai con đường khác, cái bên trái cách thiên hà Nam Tam Giác tương đối gần, ngộ nhờ gặp phải quân liên bang, sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết. Tôi nghĩ, không bằng thay đổi tuyến đường đến thiên hà Thiên Yến bên kia, chọn dùng phương án tiến hành chuyển tiếp thứ ba, ngài thấy sao?”

Trung tá Ian sững sốt một chút – không ngờ thiếu niên này khiêm tốn và ổn trọng như thế, không hề vì tuổi còn trẻ đã được bổ nhiệm làm hạm trưởng mà làm việc xúc động không coi ai ra gì, tươi cười chân thành trên mặt, cũng cho người ta một loại cảm giác “được tôn trọng”.

Thân là trưởng bối, cảm giác khó chịu khi bị người trẻ tuổi chỉ huy và ra lệnh, rất nhanh liền tan thành mây khói, trung tá Ian ôn hòa mỉm cười, hành quân lễ với thiếu niên trước mặt, nói. “Hạm trưởng, ngài nói rất có lý, chúng ta lập tức chọn dùng phương án thứ ba, thay đổi tuyến đường đến thiên hà Thiên Yến.”

Lâm Viễn cũng lễ phép đáp lại quân lễ, nói. “Trung tá Ian, vất vả ngài rồi.”

Ian mỉm cười gật đầu, xoay người rời đi.

Cho đến khi trung tá Ian rời khỏi, lúc này Lâm Viễn mới quay đầu liếc mắt nhìn Caesar, có chút ngượng ngùng cười nói. “Được người khác gọi là hạm trưởng, cảm giác có chút là lạ.... Quyết định của tôi chắc là không sai chứ?”

— Bộ dạng tiểu gia hỏa vừa rồi nghiêm túc phân tích và hạ mệnh lệnh quả thực rất xuất sắc, tuy rằng mới mười tám tuổi thoát nhìn còn rất non nớt, nhưng trên người cậu lại mang theo khí chất đặc biệt trời sinh của tướng lĩnh Quân bộ — khí chất đến từ tận trong xương của hai người cha ruột.

Thái độ khiêm tốn của Lâm Viễn, ánh mắt lại vô cùng kiên định và thản nhiên, sẽ khiến người ta rất vui vẻ nhận mệnh lệnh của cậu.

Caesar kìm nén xúc động muốn hung hăng hôn tiểu quái thú nhà mình một chút, mỉm cười nói. “Cậu làm rất tốt, tin tưởng vào bản thân hơn một chút.... Đừng quên, cậu là con trai của nguyên soái và tướng quân Lăng Vũ.”

Lâm Viễn cười cười, phóng nhẹ thanh âm, đến gần bên tai Caesar nói. “Chính vì tôi là con trai bọn họ, cho nên tôi mới càng lo lắng.... Bọn họ đều rất ưu tú, tôi sợ sẽ khiến bọn họ mất mặt....”

Caesar nhin không được cầm tay cậu, ôn nhu nói. “Sẽ không.... Hai người cha là tồn tại siêu việt không thể vượt qua trong lòng cậu, mà cậu, cũng sẽ là niềm kiêu hãnh của bọn họ.”

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn Caesar, nghiêm túc hỏi. “Sẽ sao? Tôi còn sợ lúc baba nhìn thấy tôi, sẽ cảm thấy thất vọng....”

Đối diện với đôi mắt trong suốt sáng ngời của Lâm Viễn, Caesar nén cười nói. “Sao có thể? Baba cậu nhất định thích cậu còn không kịp.”

Một đứa con bảo bối hoạt bát sáng sủa như vậy, cho dù tướng quân Lăng Vũ cá tính có lãnh đạm và cao ngạo đến đâu, cũng sẽ rất thích đi?

— Sao lại thất vọng được chứ?

Thiên hà Khổng Tước, trên tinh cầu không biết tên.

Rawson mang theo Hắc Long đi tìm năng lượng, Lăng Vũ một mình đợi trong sơn động, tiếp tục vẽ bản đồ lộ tuyến chi tiết.

Mấy ngày nay, Rawson lại tìm được vài nơi có hang động chứa loại đá năng lượng kì dị này, sau khi Hắc Long không ngừng hấp thu năng lượng và chuyển hóa quang năng, năng lượng dự trữ bên trong cơ giáp đã đạt tới 60%.

Dựa theo tốc độ này, nhiều nhất là qua mười ngày, liền có thể rời khỏi nơi này.

Tuy rằng tiến độ đã cực kì đáng mừng, nhưng Lăng Vũ vẫn cảm thấy vô cùng bất an.

Lúc ấy cậu lao đến cứu Rawson, là phản ứng bản năng hoàn toàn không thông qua sự suy xét của đại não, sau khi nhìn thấy Rawson bị cuốn vào trùng động, theo bản năng liền điều khiển cơ giáp vọt qua.... Nếu cậu và Rawson thật sự vì vậy mà táng sinh trong vũ trụ, chẳng phải là đã phá hủy toàn bộ kế hoạch của bộ hạ?

Hiện giờ nghĩ lại, Lăng Vũ cũng hiểu được, bản thân lúc ấy thật sự quá xúc động, cũng quá điên cuồng.

Thế nhưng....

Nếu phải quay lại một lần nữa, cậu vẫn sẽ lựa chọn như vậy.

Tơ mắt nhìn Rawson gặp nguy hiểm, cậu căn bản không thể làm được.

Loại phản ứng phát ra từ bản năng này, cũng đang không ngừng nhắc nhở cậu, Rawson có vị trí đặc thù trong lòng cậu. Vị trí này nặng đến mức cậu thậm chí có thể giao phó cả sinh mệnh...

Lăng Vũ cúi người muốn vẽ thêm một điểm lên bản đồ, theo động tác cúi người này, dạ dày đột nhiên cuộn lên, Lăng Vũ lập tức đi vào sâu trong sơn động liều mạng nôn ra một trận.

Sáng sớm căn bản chưa ăn được bao nhiêu, nôn khan nửa ngày lại không phun ra nổi cái gì, cảm giác co rút trong dạ dày buộc cậu phải làm ra động tác nôn mửa, liên tục nôn vài ngày, quả thực là rất mệt mỏi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, loại cảm giác buồn nôn mãnh liệt này mới dần dần bình ổn.

Lăng Vũ sắc mặt tái nhợt đứng dậy, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua vùng bụng bằng phẳng, hơi hơi nhú mào.

Hết chương 102.

103. Quyển 5 - Chương 103: Mang Thai

Kỳ phát tình lần đó đột nhiên tới, chưa chuẩn bị bất cứ biện pháp tránh thai nào, trên tinh cầu hoang tàn vắng vẻ này, cũng căn bản không thể tìm được thuốc tránh thai, tất cả đều tự nhiên mà phát sinh như vậy, cậu cũng bị Rawson đánh dấu hoàn toàn. Omega trong kỳ phát tình có tỷ lệ thụ thai cực cao, hiển nhiên, đứa nhỏ của cậu và Rawson, trong bất tri bất giác, đã hình thành trong bụng Lăng Vũ....

Bởi vì các Omega có thể chất khác biệt, chẳng những khoảng cách giữa các kỳ phát tình không giống nhau, đến cả biểu hiện sau khi mang thai cũng sai lệch rất nhiều, tinh thần mệt mỏi và cảm giác buồn nôn mãnh liệt đều là dấu hiệu thường thấy nhất khi bắt đầu mang thai, năm đó lúc có Tiểu Viễn, trong thời kỳ đầu mang bầu Lăng Vũ hầu như không có bất cứ phản ứng nào, đến cả tin tức mang thai cũng là Rawson báo

cho cậu biết khi cứu cậu ra khỏi ngục giam Quân bộ, chính cậu không hề có cảm giác không thoải mái gì, không ngờ, lần này phản ứng cư nhiên lại trầm trọng như vậy, xuất hiện cũng sớm như vậy.

Có lẽ là do sau khi sinh hạ Tiểu Viễn vẫn tiêm thuốc ức chế liên tục mười tám năm, chất dẫn dụ trong cơ thể Lăng Vũ luôn bị được vật mạnh mẽ áp chế, giờ lại bị Rawson đánh dấu, tựa như mãnh thú ngủ say rất lâu đột nhiên bị người ta đánh thức ở trong thân thể điên cuồng xông lên.... Choáng đầu, buồn nôn, tinh thần mỏi mệt, không muốn ăn, một loạt bệnh trạng liên tiếp xuất hiện, khiến Lăng Vũ cá tính kiêu ngạo ảo não không thôi.

Là Omega, Lăng Vũ vẫn thích nhất chiến trường tràn ngập thuốc súng khói lửa liên miên kia, cậu chưa từng nghĩ tới việc ở nhà sinh con dưỡng cái cho người khác. Lúc trước có Tiểu Viễn là ngoài ý muốn, năm đó cậu thành công trốn khỏi thiên hà Cepheus, khi chạy trốn qua vũ trụ mệnh mông đến được tinh cầu Namics, thai nhi trong bụng đã sắp ba tháng, cậu không thể bỏ đứa nhỏ kia được, nên đành chấp nhận sinh hạ Tiểu Viễn dưới điều kiện gian khổ....

Hiện giờ, lần ngoài ý muốn thứ hai này, cậu rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Nếu có thể lựa chọn, cậu tuyệt đối sẽ không mang thai. Phản đồ Quân bộ rất nhanh sẽ có hành động, bệ hạ không chừng sẽ gặp nguy hiểm, mang thai lúc này quả thực chính là họa vô đơn chí...

Sắc mặt Lăng Vũ tái nhợt nhú chặt mày, nhẹ nhàng đặt ngón tay thon dài lên bụng, biết chỗ đó đã tồn tại một sinh mệnh nhỏ dung hợp giữa cốt nhục của cậu và Rawson, thiếu tướng Lăng Vũ vốn luôn bình tĩnh, trong nhất thời lại tâm loạn như ma.

Hôm nay Rawson thu hoạch không tồi, điều khiển Hắc Long đến một chỗ khác trên tinh cầu xa lạ này dạo một vòng, không chỉ tìm được sơn động có chứa vô số khoáng thạch năng lượng, còn hái được rất nhiều quả đại có thể ăn, mấy ngày nay hắn và Lăng Vũ vẫn dựa vào quả đại để sống qua ngày, tuy rằng thức ăn đơn điệu lại thiếu thốn, nhưng may mà loại quả đại này giàu anbumin và vitamin, có thể bù đắp tiêu hao hằng ngày của cơ thể con người, còn chưa đến mức đói khát.

Lo lắng Lăng Vũ một mình ở lại sơn động sẽ có nguy hiểm, Rawson sắp xếp lại đồng quả đại mới, lập tức điều khiển Hắc Long quay về.

Khi trở lại nơi hai người đặt chân, liếc mắt liền thấy được thân ảnh quen thuộc kia – Lăng Vũ mặc quân trang màu lam sẫm ngồi ở bên giường, cúi đầu tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, ngón tay thon dài đặt trên bụng, sắc mặt có chút tái nhợt mất tự nhiên.

Rawson đặt quả đại lên bàn, đi đến ngồi xuống bên cạnh Lăng Vũ, nâng đầu cậu lên, ánh mắt ôn nhu nhìn cậu, thấp giọng hỏi. “Em làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy, thân thể không thoải mái sao?”

Lăng Vũ dời tầm mắt, lạnh nhạt nói. “Tôi không sao.”

Tâm tình của cậu hôm nay hình như không tốt, Rawson liền không hỏi nhiều nữa, cầm mấy quả đại lau sạch sẽ, đi đến trước mặt Lăng Vũ đưa trái cây cho cậu, mỉm cười nói. “Hôm nay mang Hắc Long tìm được quả đại mới, hương vị không giống với mấy quả ăn lúc trước, có muốn nếm thử không?”

Lăng Vũ đưa mắt nhìn trái cây màu đỏ trong tay Rawson, dạ dày nhất thời một trận buồn nôn.

Mấy ngày nay cậu vẫn làm bộ không có chuyện gì mà ăn trước mặt Rawson, trên thực tế, cậu căn bản không hề có cảm giác thèm ăn, ăn cái gì cũng muốn ói ra.

Cổ nén cảm giác buồn nôn, Lăng Vũ xoay người đi, ngữ khí cứng ngắt nói. “Tôi không đói bụng, cậu cứ ăn đi.”

Tay Rawson cầm trái cây đặt trước mặt cậu, không nói gì, trong sơn động nhất thời trở nên xấu hổ trầm mặc.

Cá tính Rawson vốn vô cùng cứng rắn, ở trước mặt Lăng Vũ, hắn đã cố gắng tỏ thái độ mềm mỏng, cũng tận lực ôn hòa, nhưng Lăng Vũ cứ liên tục không nhìn hắn nhiều lần như vậy, vẫn khiến hắn nhin không được thấy bốc hỏa trong lòng –

Lăng Vũ lạnh lùng như băng rất khó lấy lòng cũng thôi đi, nhưng rõ ràng lúc trước khi đánh dấu hoàn toàn không khí giữa hai người vẫn còn rất tốt, Lăng Vũ thậm chí còn nói ra miệng “Cậu là duy nhất đối với tôi”, lúc ấy Rawson thực vui vẻ, cho rằng mình rốt cuộc cũng phá được vỏ bọc lạnh lùng của Lăng Vũ, tiến vào lòng cậu, không ngờ, kỳ phát tình vừa qua, Lăng Vũ liền trở mặt, tốc độ trở mặt quả thực còn nhanh hơn lật sách.

Có Omega bạc tình như vậy sao?

Omega bình thường sau khi bị đánh dấu hoàn toàn, không phải là nên sinh ra cảm giác ỷ lại và lòng trung thành với Alpha của mình sao? Tại sao Lăng Vũ nhìn thấy mình vẫn lạnh lùng thản nhiên chẳng khác gì thấy người lạ như vậy? Nhất là hôm nay, cư nhiên lộ ra biểu tình ghét bỏ không kiên nhẫn này?

Rawson tức giận trong lòng, nhin không được đưa tay gắt gao nắm cầm cậu, buộc cậu ngẩng đầu lên, hung hăng hôn xuống –

Nụ hôn này vô cùng bá đạo, đầu lưỡi không chút khách khí cạy ra khớp hàm trực tiếp tham nhập vào khoang miệng Lăng Vũ, tựa lưỡi thô ráp dùng lực đảo qua niêm mạc miệng, tựa như muốn dùng hương vị của mình triệt để nhuộm đắm nam nhân trước mặt.

Đầu lưỡi Rawson cường thế liếm qua mỗi một nơi có thể đến được bên trong khoang miệng, tại mỗi một góc đều lưu lại dấu vết thuộc về mình.

“..... Ừm.... Ừm ư....”

Môi Lăng Vũ bị ngăn chặn hoàn toàn, đầu lưỡi bị mút đến run lên, vốn đã phải đè nén cảm giác buồn nôn mãnh liệt, bị Rawson đột nhiên hôn sâu như vậy, Lăng Vũ cơ hồ sắp không thở nổi, sắc mặt khó coi dùng sức đẩy Rawson.

Lăng Vũ phản kháng giống như lửa cháy đổ thêm dầu, hoàn toàn khơi dậy dự vọng chiếm hữu mãnh liệt từ tận trong xương của Rawson.

Lăng Vũ càng đẩy hấn, hấn lại càng không buông tay, một bàn tay ôm chặt eo Lăng Vũ làm sâu sắc thêm nụ hôn, tay còn lại tham tiến vào quần phục của cậu, vén áo sơ mi lên, theo vùng bụng bằng phẳng nhẹ nhàng sờ lên trên.

Mấy ngày nay sau khi kỳ phát tình qua đi, Rawson lo lắng tình trạng thân thể của Lăng Vũ, lại thêm hai người đều muốn nhanh chóng trở lại tình cầu Namics, nên Rawson vẫn duy trì khoảng cách vừa phải với Lăng Vũ, người mình thích nằm bên cạnh lại không thể làm gì, Rawson kỳ thật đã phải nhẫn đến vô cùng vất vả, không ngờ Lăng Vũ cư nhiên trở mặt nhanh như vậy.

Rõ ràng ngày đó lúc hoan ái cậu cũng thực thoải mái, thực thích.....

Rawson có chút không cam lòng, tựa hồ muốn khơi lại ký ức ba ngày phát tình kia cho Lăng Vũ, tay hấn theo bụng một đường đụng đến trước ngực, chuẩn xác nắm lấy hạt nhũ bên phải, ái muội dùng đầu ngón tay xoa nắn.

Hô hấp Lăng Vũ đột nhiên cứng lại, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng mất tự nhiên.

“.... Ừm..... Cậu.... Buông, buông tay....”

Mắt thấy tay Rawson càng ngày càng hạnh kiểm xấu, mặt Lăng Vũ đỏ lên, dùng hết toàn lực hung hăng đẩy Rawson ra –

Dù sao cũng là một tướng quân, thân thủ không phải Omega bình thường có thể so được, một cú đẩy này, tránh khỏi trời buộc của Rawson không nói, còn thiếu chút nữa đẩy Rawson lui về phía sau một bước.

Hai người tựa như dã thú thở dốc đối diện nhau, một lát sau, Lăng Vũ rốt cuộc không nhẫn nại nổi, mạnh mẽ xoay người đi đến cửa sơn động, hạ thấp người che dạ dày, liều mạng nôn ra một trận.

Rawson giật mình, phản ứng đầu tiên là: nụ hôn của tôi có ghê tởm như vậy sao?

Thần sắc phức tạp quay đầu nhìn về phía Lăng Vũ, lại phát hiện sắc mặt Lăng Vũ cực kỳ khó coi, tuy rằng cậu vẫn đang nôn mửa, nhưng hoàn toàn không ói ra được thứ gì, thanh âm nôn khan tê tâm liệt phế cơ

hồ muốn ói hết cả dạ dày ra ngoài này, khiến trái tim Rawson đột nhiên đau xót – thân thể cậu là thật sự không thoải mái nên tâm tình mới không tốt sao?

Cơn tức vừa rồi bị coi nhẹ, bị vắng vẻ nhất thời tan thành mây khói, ngược lại bị đau lòng mãnh liệt thay thế, Rawson vội vàng hai ba bước đi đến bên cạnh Lăng Vũ, nhẹ nhàng vuốt lưng cậu, thấp giọng hỏi. “Sao rồi? Không có việc gì chứ?”

Lăng Vũ. “.....”

Tên ngu ngốc này, ngay cả Omega của mình mang thai cũng không nhìn ra? Còn muốn tôi chính miệng nói cho cậu sao?

Tâm tình Lăng Vũ vốn không tốt, chống lại ánh mắt thân thiết của Rawson lại càng tâm phiền ý loạn, nếu không phải nam nhân này, cậu cũng sẽ không mang thai lần nữa, không chỉ bị hấn lấy các loại tư thế xấu hổ chiếm giữ thân thể, còn phải vì nam nhân này hoài đứa nhỏ, loại cảm giác này thật sự quá tệ!

Thấy Lăng Vũ không vui nhứt mảy, Rawson lại càng lo lắng, lập tức gọi Hắc Long ra nói. “Hắc Long, mau kiểm cho em ấy một chút, nôn ác liệt như thế liệu có phải ăn cái gì hư bụng rồi không?”

Hắc Long. “.....”

Làm cơ giáp cấp S trí năng cao, Hắc Long cũng không thể không cảm thán, kinh nghiệm của chủ nhân ở phương diện nào đó quả thực là thiếu thốn đến đáng thương!

Kỳ thật cũng không thể trách Rawson được, hấn chỉ từng thích một Omega là Lăng Vũ, năm đó sau khi có được Lăng Vũ thì hai người liền chia lìa đến mười chín năm, lúc Lăng Vũ có mang Tiểu Viễn hấn không ở bên cạnh, đối với các loại phản ứng của Omega trong thời gian mang thai cũng hoàn toàn không quen thuộc, thấy Lăng Vũ nôn mửa, hấn liền lập tức nghĩ là ăn đồ hỏng này nọ, mà không phải.... Lăng Vũ lại có bảo bảo.

Hắc Long cẩn thận xem xét thân thể Lăng Vũ một lần, rất nhanh liền đưa kết quả kiểm tra đến trước mặt Rawson, dùng thanh âm bình tĩnh thân nhiên nói. “Chủ nhân, tướng quân Lăng Vũ mang thai, các hạng mục chỉ tiêu thân thể đều trong phạm vi bình thường.”

Rawson. “.....”

Tuy rằng tỷ lệ thụ thai của Omega trong kỳ phát tình lên tới hơn 90%, nhưng vẫn có 10% xác suất sẽ không mang thai, Lăng Vũ tiêm thuốc ức chế trong thời gian dài, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến khả năng sinh dục, Rawson còn tưởng lần này không có đứa nhỏ, không ngờ cư nhiên lại có bảo bảo?

Kinh ngạc qua đi, nổi gót tới là kinh hỉ cực đại!

Nhìn bộ dáng Lăng Vũ sắc mặt tái nhợt, đau lòng mãnh liệt hỗn loạn với vui sướng cực độ, tựa như gió bão quét qua khiến đại não Rawson nháy mắt trống rỗng.

Sau khi khiếp sợ trầm mặc ba giây, Rawson mới phản ứng lại được, trên mặt lập tức hiện lên tươi cười, tay đặt trên lưng Lăng Vũ tiếp tục mềm nhẹ vuốt lưng cậu, ngữ khí cũng càng trở nên ôn nhu. “Em, em mang thai, là thật sao?”

Lăng Vũ. “.....”

Rawson bởi vì kinh hỉ quá mức mà nói năng có chút lộn xộn. “Tốt quá, chúng ta lại có thêm một đứa nhỏ, Tiểu Viễn sắp được làm anh, nó nhất định sẽ rất vui vẻ... Đúng rồi, lần này tôi muốn ở bên cạnh em chăm sóc em thật tốt, cùng nhau chờ con chúng ta ra đời.... Xin lỗi, vừa rồi tôi không biết em mang thai, còn tưởng em không để ý tới tôi, là muốn trở mặt không chịu thừa nhận...”

Thấy Lăng Vũ chậm rãi dừng nôn khan, Rawson liền vươn hai tay, ôn nhu đỡ cậu đứng lên, xoay người nhẹ nhàng ôm Omega của mình lên giường, thật cẩn thận đặt xuống.

Động tác cẩn thận nhỏ nhặt này, thật giống như hấn đang ôm trong lòng trân bảo độc nhất vô nhị.

Lăng Vũ được hấn ôm lên trên giường, đối diện với ánh mắt vui sướng tới cực điểm của Rawson, có chút không tự nhiên dời tầm mắt.

Trên thực tế, ngay khoảnh khắc khi biết mình mang thai, phản ứng đầu tiên của Lăng Vũ là muốn bỏ đứa nhỏ này, dù sao hiện giờ thời cơ căn bản không thích hợp để sinh con, mà cậu quả thực cũng không muốn sinh.

Thế nhưng.....

Khi Rawson biết được cậu mang thai, loại vui sướng mãnh liệt khó có thể che giấu này, khiến Lăng Vũ đột nhiên có chút không đành lòng dả kích hấn.

Rawson ân cần rót một chén nước cho Lăng Vũ, đưa tới trước mặt cậu, thấp giọng nói. “Đến, uống miếng nước đi.”

Lăng Vũ nhận lấy chén nước, uống xuống mấy ngụm, cảm giác buồn nôn bình ổn một chút, sắc mặt cũng dần dần tốt lên, vừa định mở miệng nói về vấn đề bỏ đi hay để lại đứa nhỏ, lại nghe Rawson thân thiết hỏi. “Thân thể cảm thấy thế nào? Có phải rất vất vả hay không?”

Lăng Vũ xấu hổ nói. “..... Không sao.”

Rawson nghiêng đầu nhìn Lăng Vũ, phát hiện sắc mặt cậu cực kỳ tái nhợt, biểu tình trên mặt không thấy một tia vui sướng nào....

Cậu không hề vui vẻ, không giống mình chờ mong đứa nhỏ này đến....

Đáy lòng bỗng nhiên đau xót, Rawson siết chặt nắm tay, vui sướng trên mặt dần dần rút đi, trầm mặc thật lâu, mới thấp giọng hỏi. “Có phải em.... không hi vọng mình mang thai đúng không? Em.... không muốn đứa nhỏ này sao?”

Lăng Vũ trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói. “Đúng vậy.”

Hai chữ này, tựa như búa tạ hung hăng nện vào lòng Rawson!

Tâm tình vui sướng khi biết ái nhân mang thai, lại bị một chậu nước lạnh tạt thẳng vào một mảnh lạnh lẽo.

Lăng Vũ quay đầu nhìn Rawson, giải thích. “Hiện tại không phải là thời điểm để sinh con, tôi hoài nghi Quân bộ gần đây sẽ phát sinh thay đổi, bộ hạ cũng rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, tôi phải mang theo quân đoàn Âm Dạ....”

Rawson thấp giọng cắt ngang cậu. “Những điều em nói tôi đều biết.”

Xét về lý trí, Rawson tất nhiên rất rõ ràng, hiện tại căn bản không phải thời cơ thích hợp để sinh con. Để quốc rất có thể sẽ xảy ra chính biến, hấn và Lăng Vũ thân là tướng lĩnh Quân bộ, trên người có rất nhiều trách nhiệm nặng nề không thể không gánh vác.

Thế nhưng, xét về mặt tình cảm, hấn căn bản không thể bình tĩnh để Lăng Vũ bỏ đứa nhỏ kia đi!

Đó là cốt nhục thân sinh của hấn và Lăng Vũ, sinh mệnh nhỏ kia di truyền toàn bộ gen của hấn và Lăng Vũ, đang im lặng trưởng thành trong bụng Lăng Vũ, chuẩn bị đến với thế giới này, lấy thân phận con của Rawson và Lăng Vũ bắt đầu cuộc sống mới của nó.

Cứ như vậy bóp chết sự tồn tại của đứa nhỏ kia, thật giống như khoét đi một khối máu thịt ở nơi mềm mại nhất trong trái tim.

Sao hấn có thể vứt bỏ sinh mệnh nhỏ bé kia được?

Hai người đồng thời trở nên trầm mặc, không khí cứng ngắc trong sơn động thật khiến người ta hít thở không thông.

Lăng Vũ cũng không biết vì sao, vốn dĩ muốn bỏ đứa nhỏ này đi, nhưng khi thấy biểu tình mất mát của Rawson, đối diện với ánh mắt thất vọng của hấn, đáy lòng Lăng Vũ đột nhiên sinh ra một loại đau đớn co rút mãnh liệt –

Rõ ràng hấn là phải lý trí một chút, sớm bỏ đi đứa nhỏ mới đúng, nhưng đứa nhỏ trong bụng lại có huyết mạch tương liên với bọn họ, thật sự phải giết chết cái phôi thai kia, cậu đột nhiên lại không thể tàn nhẫn xuống tay được.

Nhất là, nghĩ đến biểu tình kinh hỉ phát ra từ nội tâm trong khoảnh khắc Rawson biết được cậu mang thai, Lăng Vũ liền cảm thấy tâm như bị đao cắt.

Ý tưởng muốn từ bỏ đứa nhỏ, cứ nhiên bắt đầu dễ dàng dao động....

Thật lâu sau, Rawson mới thấp giọng nói. “Tuy rằng.... Tôi thực hi vọng em có thể sinh hạ đứa nhỏ này, nhưng tôi cũng biết hiện giờ thời cơ không thích hợp, nếu em.... nếu em không muốn đứa nhỏ này, tôi sẽ tôn trọng quyết định của em.”

Thanh âm hần trầm thấp, mang theo một tia khăn khăn, một câu nói đến vô cùng gian nan, tựa như cố gắng kìm nén thống khổ không thể nói nên lời.

Rawson nhẹ nhàng cầm tay Lăng Vũ, quay đầu nhìn Lăng Vũ, nhẹ giọng nói. “Thật xin lỗi, Lăng Vũ, tôi không nên làm cho em mang thai.... Nếu không phải trên tình cầu này không thể tìm được thuốc tránh thai, chúng ta lúc ấy nên ngăn chặn loại khả năng mang thai này.... Em không muốn đứa nhỏ, tôi sẽ tôn trọng quyết định của em.... Nhưng vừa nghĩ đến bề ngoài của đứa nhỏ kia có lẽ sẽ rất giống em, tôi liền không thể tàn nhẫn xuống tay được, sẽ nhịn không được khổ sở...”

Đáy lòng Lăng Vũ mạnh mẽ run lên, tay bị Rawson cầm cứng ngắc đặt trên đầu gối, không biết làm thế nào cho phải.

Vừa nghĩ đến bề ngoài của đứa nhỏ kia có lẽ sẽ rất giống em, tôi liền không thể tàn nhẫn xuống tay được, sẽ nhịn không được khổ sở?

Từng câu từng từ Rawson nói đập vào trong lòng, dù sao Lăng Vũ cũng không phải ý chí sắt đá, cảm xúc khổ sở của Rawson tựa hồ cũng lây nhiễm sang cậu, khiến cậu nhịn không được nhớ lại bộ dáng Tiểu Viễn vui vẻ gọi cậu là baba trước đây.

Vừa nghĩ đến thai nhi trong bụng sẽ giống như Tiểu Viễn, là một sinh mệnh tươi sống, đáy lòng Lăng Vũ cũng đau nhói.

“Tôi.... tôi cũng không phải chán ghét đứa nhỏ này, chỉ là, hiện giờ thời cơ quả thật có chút không hợp....”

Lăng Vũ sắc mặt tái nhợt siết chặt ngón tay, thở sâu, quay đầu nhìn Rawson nói. “Chuyện này cũng không cần vội ra quyết định, chờ chúng ta trở lại tình cầu Namics rồi nói sau, có lẽ sự tình không tệ như tôi nghĩ.”

Rawson không khỏi khiếp sợ nhìn về phía cậu – Lăng Vũ cứ nhiên phân vân?

Nói cách khác, cậu cũng muốn lưu lại đứa nhỏ này?

Niềm vui thật lớn khiến Rawson nói không nên lời, chỉ có thể dùng hành động để biểu lộ cảm xúc kích động của mình. Rawson vươn hai tay, ôm Lăng Vũ vào lòng, dùng lực siết chặt –

Loại ôm ấp mạnh mẽ này, tựa như muốn đem hai người hòa thành một thể, chặt đến độ phát đau.

Lăng Vũ bị Rawson ôm, cảm nhận sức mạnh từ cánh tay hần và ấm áp trong lòng, cứ nhiên sinh ra một cảm giác an tâm.

Rawson rõ ràng rất muốn đứa nhỏ này, nhưng không thể không nhịn đau vứt bỏ, tôn trọng quyết định của mình.

Người như vậy, sao mình có thể nhẫn tâm nhìn hần chán nản và khổ sở?

Có nam nhân này ở bên cạnh, cho dù mang thai, có lẽ cũng có thể xử lý được tốt mọi chuyện đi?

Cá tính Lăng Vũ vốn quyết đoán kiên định, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cậu do dự về việc gì đó, thậm chí còn thay đổi chủ ý.

Đứa nhỏ của hai người đang trưởng thành trong bụng cậu, mới một tháng mà thôi, căn bản chưa thể nhận ra sự tồn tại của nó, nhưng Lăng Vũ lại cảm thấy, dường như có một sức mạnh thần kỳ nào đó, đang lan sang trái tim cậu và Rawson, gặt gao nối liền linh hồn bọn họ với nhau.

Hết chương 103.

104. Quyển 5 - Chương 104: Gặp Lại

Bảy giờ tối, Lâm Viễn và Caesar đang đứng trong phòng chỉ huy xem xét lộ tuyến bay, Snow và Brian cũng đi tới, Brian đi đến trước mặt Lâm Viễn, cười nói. “Nhìn tư thế của cậu này, còn rất ra hình ra dạng à? Thế nào? Cảm giác làm hạm trưởng có phải rất uy phong không?”

Lâm Viễn nghiêm túc nói. “Không có, trái lại còn cảm thấy áp lực rất lớn.”

Brian khoát tay nói. “Cậu cũng không cần lo lắng, có trung tá Ian ở đây, sẽ không có vấn đề gì. Hơn nữa, lần này cha phải ra quân hạm mới nhất do quân đoàn Trường Xà nghiên cứu chế tạo, thiết bị trong hạm đội đều là tiên tiến nhất thế quốc, vừa rồi tôi cũng kiểm tra qua hệ thống một lần, không có bất cứ vấn đề gì.”

Lâm Viễn nghi hoặc hỏi. “Hóa ra cậu đi kiểm tra hệ thống sao?”

Brian cười nói. “Không thì đi đâu? Cậu nghĩ vừa rồi tôi làm gì chứ?”

Lâm Viễn. “.....”

Cậu còn tưởng là Brian nhàn hạ trốn vào góc nào đó ngủ, không ngờ, Brian cư nhiên lại rất có trách nhiệm cùng trung tá Ian đi kiểm tra hệ thống thiết bị bên trong quân hạm. Bởi vì quan hệ với Snow, Lâm Viễn vẫn thấy Brian không quá thuận mắt, bắt quá vào thời khắc quan trọng Brian vẫn rất đáng tin, trong thời gian một ngày ngắn ngủi đã hoàn thành công tác thăng cấp cho Chu Tước, trong lòng Lâm Viễn kỳ thật cũng có chút thưởng thức năng lực của Brian.

Đối diện với tươi cười của Brian, Lâm Viễn cũng thân thiện cười cười nói. “Hi vọng dọc đường đi có thể bình an vô sự. Nếu hết thấy đều thuận lợi, buổi chiều ngày mai có thể tới thiên hà Khổng Tước.”

Caesar mỉm cười đùa bả vai Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Đừng lo lắng, tôi có dự cảm, rất nhanh là có thể tìm được baba của cậu.”

Nghe Caesar nói như vậy, Lâm Viễn cũng không khỏi trở nên vui vẻ.

Snow đột nhiên đi đến trước mặt Lâm Viễn nói. “Tiểu Viễn, tôi có lời muốn hỏi riêng cậu.”

Lâm Viễn có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn Snow, thấy thần sắc nghiêm túc của Snow, liền quay đầu nói với Caesar. “Tôi và Snow đến phòng nghỉ, cậu giúp tôi theo dõi đường bay một chút, có vấn đề thì gọi tôi.”

Caesar gật đầu nói. “Có tôi ở đây, cậu cứ đi đi.”

Lúc này Lâm Viễn mới yên tâm mang theo Snow, xoay người đi về phía phòng nghỉ của mình.

Nhìn bóng dáng hai Omega xoay người đi xa, Brian có chút bất đắc dĩ nhún vai, hỏi. “Ai, hai anh em nhà này lại muốn nói chuyện riêng.... Sao lần nào tôi cũng có cảm giác chúng ta rất dư thừa?”

Caesar cười nói. “Có lẽ bọn họ có vài việc không tiện cho chúng ta biết.”

Caesar đoán không sai, vấn đề Snow muốn hỏi Lâm Viễn quả thật không tiện để hai Alpha biết.

Sau khi cùng Lâm Viễn đi vào phòng nghỉ, Snow liền trực tiếp hỏi. “Tiểu Viễn, cậu bị Caesar đánh dấu hoàn toàn rồi, đúng không?”

Lâm Viễn. “.....”

Chạm phải ánh mắt bình tĩnh của Snow, lỗ tai Lâm Viễn hơi hơi đỏ lên, không biết nên nói gì.

Này cũng quá trực tiếp đi, cư nhiên vừa mở miệng đã hỏi loại vấn đề này, mấy người học y tư tưởng đều thoáng thế sao?

Snow thấy em trai đỏ mặt, trong lòng liền càng thêm xác định suy đoán trước đó. “Sau khi bị đánh dấu thân thể thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không? Có phát sốt hay không?”

Lâm Viễn. “.....”

Hoàn toàn là một bộ giọng điệu bác sĩ khám bệnh cho bệnh nhân.

Ba ngày trên phi thuyền Bạch Vũ vẫn canh ở cửa, ngăn cách tất cả không khí và thanh âm ở bên trong, công tác bảo mật phải rất tốt mới đúng, Snow cũng tin lý do sinh bệnh của mình, sao lại đột nhiên hỏi loại vấn đề này?

Lâm Viễn lắc lắc đầu, có chút nghi hoặc hỏi. “Sao cậu lại biết?”

Snow đáp. “Trong số thuốc mà baba mang đến cho cậu có một loại là thuốc tránh thai, cho nên tôi đoán vậy.”

Hóa ra là như thế....

Lâm Viễn có chút xấu hổ giải thích. “Kỳ thật một ngày trước khi cậu tiêm thuốc ức chế cho tôi, bởi vì thân thể tôi đột nhiên xuất hiện phản ứng, cho nên mới uống thuốc viên bác sĩ Fuente cho tôi để tạm thời áp chế. Hoàn toàn không ngờ, thành phần hai loại thuốc này lại ảnh hưởng đến nhau. Ở trên phi thuyền, thuốc ức chế của tôi đột nhiên mất đi hiệu lực, cho nên mới để Caesar đánh dấu.”

Nhớ tới quá trình bị đánh dấu, mặt Lâm Viễn càng đỏ hơn, thậm chí còn cảm thấy có chút không nâng nổi đầu trước mặt anh trai mình.

Có đôi khi Snow quả thật cảm thấy đứa em này thần kinh thô đến hết thuốc chữa, thân là Omega, lại hoàn toàn không có tự giác của một Omega. Là huynh trưởng lại xuất thân học y, Snow cảm thấy mình cần phải phổ cập một chút tri thức khoa học liên quan đến Omega cho người này.

Trầm mặc một lát, Snow mới hỏi. “Thuốc tránh thai baba đưa cho cậu, cậu có dùng đúng hạn không?”

Lâm Viễn vội vàng nói. “Có.”

Lúc này Snow mới nhẹ nhàng thở ra, nói. “Vây là tốt rồi. Tôi chỉ sợ cậu nhất thời sơ ý không uống thuốc tránh thai, đến lúc đó ngộ nhỡ mang thai, cậu không chỉ bị trường học khai trừ, mà thân phận Omega một khi sáng tỏ cũng có thể đưa tới rất nhiều phiền toái. Cậu hiện giờ cần bản không thích hợp mang thai.”

Lâm Viễn nói. “Tôi biết.”

Snow còn nói. “Cậu đã tiêm thuốc ức chế một thời gian dài, chất dẫn dụ trong cơ thể vốn đã không ổn định, đột nhiên bị đánh dấu, đối với thân thể là một gánh nặng rất lớn, trong khoảng thời gian này, nếu cậu có gì không thoải mái, nhất định phải lập tức nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp cậu nghĩ cách xử trí.”

Lâm Viễn nghiêm túc gật gật đầu. “Được.”

Snow nói. “Dạ Tuyết, đến kiểm tra chi tiết thân thể Lâm Viễn một chút.”

“Vâng, chủ nhân.”

Cơ giáp màu bạc rất nhanh liền nghe lời chủ nhân ra khỏi công tắc không gian, biến thành một đài cơ giáp nhân hình khéo léo, dùng kim tiêm rút một chút máu của Lâm Viễn nhanh chóng tiến hành xét nghiệm.

Sau một lát, Dạ Tuyết đưa kết quả xét nghiệm đến trước mặt Snow. Snow cẩn thận xem xét một phen, rốt cuộc yên lòng, cười cười nói. “Cũng may, kỳ phát tình lần này coi như cậu đã vượt qua bình an, cũng không bị sốt, hiện tại chất dẫn dụ cũng vẫn ổn định. Ba tháng sau lại tiêm thuốc ức chế lần nữa, rất nhiều Omega có khoảng cách giữa hai kỳ phát tình không quá ổn định, cậu vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.”

Lâm Viễn vội vàng nói. “Tôi biết.”

Snow gọi một mình em trai ra ngoài chủ yếu là vì lo lắng cho tình trạng thân thể cậu, kết quả kiểm tra không có vấn đề gì, lúc này mới yên lòng. Nghĩ nghĩ, Snow lại đưa máy đọc điện tử của mình cho Lâm Viễn, thấp giọng dặn dò. “Chỗ này có một cuốn sách, cậu hãy xem cẩn thận. Dù sao chiều mai mới tới được thiên hà Cepheus, khoảng thời gian này đủ để cậu đọc xong nó, có chỗ nào không hiểu, cứ việc hỏi tôi.”

“Sách gì vậy?” Lâm Viễn nghi hoặc mở máy ra, chỉ thấy trên màn hình xuất hiện một bộ sách điện tử được chế tác tinh mỹ —

[Sổ tay thông dụng các tri thức sinh lý cho Omega]

Hiếu kỳ mở mục lục ra, Lâm Viễn nhất thời trợn mắt há hốc mồm – cấu tạo sinh lý của Omega, tri thức căn bản về kỳ phát tình của Omega, chi tiết quá trình và các hạng mục cần chú ý trong kỳ phát tình của Omega, trình tự đánh dấu hoàn toàn Omega, phản ứng thời kỳ mang thai của Omega, các hạng mục cần chú ý trong thời kỳ mang thai, phương pháp điều dưỡng sau khi sinh con....

Quyển sách này miêu tả vô cùng chi tiết các tri thức liên quan đến sinh lý của Omega, Lâm Viễn tùy tiện lật một tờ, liền lật đến chương đánh dấu hoàn toàn kia, bên trong cực kỳ nghiêm túc, rất khoa học về các tư thế đánh dấu hoàn toàn của Alpha và Omega.

Khí quan sinh lý vẽ trong tranh – bao gồm tính khí của Alpha và tròng đạo của Omega đều được vẽ cực kỳ chân thật, vị trí tuyến tiền liệt và con đường Omega sâu bên trong cũng được đánh dấu chi tiết, thậm chí còn khoa học miêu tả nguyên lý hình thành đờm nhớt sau khi đánh dấu hoàn toàn....

Lâm Viễn cảm thấy toàn bộ thế giới quan của mình đều bị đảo lộn.

Sao Snow có thể dùng vẽ mặt bình tĩnh cho mình xem loại sách này được chứ? Quả nhiên người học y đều trực tiếp như vậy sao?

Trên thực tế, quyển sách Snow đưa Lâm Viễn là bộ sách mà hầu hết Omega trong đế quốc đều xem, đây là bác sĩ Ward để lại cho Snow, Snow mười tuổi cũng rất nghiêm túc nghiên cứu.

So với Lâm Viễn ngây thơ, Snow làm anh trai tựa hồ trưởng thành có chút quá sớm?

Hạm đội của quân đoàn Trường Xà rốt cuộc cũng tới được thiên hà phụ cận thiên hà Khổng Tước vào 4 giờ chiều hai ngày sau.

Sau khi chọn dùng con đường thứ ba, tuy rằng thời gian chậm hơn so với dự tính cả một ngày, nhưng may mà dọc đường gió êm sóng lặng, không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn.

Quân hạm tạm thời dừng lại ở bên ngoài thiên hà Khổng Tước, Lâm Viễn và mấy người khác cẩn thận xem xét bản đồ mô phỏng của thiên hà Khổng Tước.

— Trong thiên hà lớn này, ngoại trừ các hành tinh con người không thể sinh sống, còn có rất nhiều các hành tinh không biết tên, tựa như những con mắt trên cái đuôi khổng tước trải rộng toàn bộ tinh vực, trong nhiều tinh cầu như vậy muốn chuẩn xác tìm được vị trí của Rawson và Lăng Vũ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lâm Viễn cúi đầu trầm tư một lát, nhìn về phía mọi người nói. “Nhiều tinh cầu như vậy mà phải hạ xuống tìm thì quá lãng phí thời gian, không bằng tôi mang theo Chu Tước tự mình đi điều tra, tốc độ bay của cơ giáp cấp S nhanh hơn rất nhiều so với quân hạm, hơn nữa, Chu Tước và Hắc Long có thể cảm ứng được nhau trong một khoảng cách nhất định....” Lâm Viễn dứt lời liền quay đầu nhìn về phía mọi người hỏi. “Mọi người thấy sao?”

Chu Nghị nhíu mày nói. “Con đi một mình? Không được, ta không yên tâm!”

Lâm Viễn nghiêm túc nói. “Sư phụ, nếu để hạm đội đi tìm khắp các tinh cầu, mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc đã tìm được hết.”

Caesar vội vàng nói. “Tôi đi cùng cậu, có Bạch Vũ ở đó, cũng tiện phối hợp với nhau, không phải sao?”

Bạch Vũ cũng lập tức ồ ồ. “Đúng vậy đúng vậy! Ta và Hắc Long tiền bối cũng có cảm ứng!”

Trong lòng Chu Nghị không khỏi nghĩ: Tiểu vương tử này sao lại đối tốt với đồ đệ như vậy?

Nhìn không được liếc mắt nhìn Caesar, Caesar mỉm cười nói với Chu Nghị. “Khoảng cách từ thiên hà Khổng Tước đến địa giới liên bang rất xa, hẳn là sẽ không gặp phải quân liên bang. Hơn nữa còn có hai đài cơ giáp cấp S Chu Tước và Bạch Vũ cùng đi, cho dù gặp phải nguy hiểm gì cũng không cần quá lo lắng.”

Lâm Viễn phụ họa nói. “Không sai, con và Caesar điều khiển cơ giáp cấp S đi trước dò đường, hạm đội theo sau tiếp ứng, sư phụ người xem như vậy có được không?”

Cách mà Lâm Viễn nói cũng là cách nhanh nhất, lợi dụng tốc độ chuyển tiếp mạnh mẽ và năng lực tác chiến của cơ giáp cấp S, cậu và Caesar đi trước một bước lên tinh cầu dò đường, quân hạm thể tích khổng lồ mà tốc độ bay lại chậm chạp đi theo phía sau tiếp ứng và bảo vệ, chỉ cần không vượt quá một cự ly nhất định, giữa cơ giáp và quân hạm có thể tùy thời duy trì liên lạc.

Chu Nghị trầm mặc một lát, rốt cuộc gật gật đầu. Thấy mọi người không có dị nghị gì đối với việc này, Lâm Viễn và Caesar liền chuẩn bị xuất phát, triệu hồi cơ giáp mở cửa quân hạm ra.

Snow đột nhiên đề nghị. “Bên trong Chu Tước không phải còn có ghế phó lái sao? Tôi đi cùng với cậu.”

Cậu vẫn không quá yên tâm về tình trạng thân thể của em mình, muốn ở bên cạnh Lâm Viễn, Lâm Viễn cũng không có lý do để cự tuyệt.

Snow muốn đi, Brian tất nhiên cũng cùng Caesar tiến vào khoang điều khiển của Bạch Vũ.

Bốn người điều khiển cơ giáp cấp S xuất phát trước, Bạch Vũ và Chu Tước dùng tốc độ nhanh nhất chuyển tiếp đến một hành tinh nhỏ gần đó, mở hệ thống trinh sát bay vòng quanh tinh cầu, cảm ứng xem trên tinh cầu có dấu vết của Hắc Long hay không.

Cho dù tốc độ bay của cơ giáp cấp S cực nhanh, nhưng lượn một vòng quanh hành tinh này cũng phải tiêu phí mất gần nửa giờ, kết quả lại khiến người ta uể oải – trên tinh cầu này không phát hiện được dấu vết của Hắc Long, ngược lại có rất nhiều thực vật kỳ quái sinh trưởng.

Lâm Viễn bề ngoài tỏ ra thoải mái, kỳ thật trong lòng rất sốt ruột, hận không thể lập tức tìm đến vị trí của hai người cha, nháy mắt bay tới bên cạnh bọn họ, nhưng cậu cũng biết tìm người không thể gấp gáp, cậu phải bình tĩnh và kiên nhẫn.

Thở sâu điều chỉnh lại cảm xúc, Lâm Viễn chủ động kết nối đến máy truyền tin của Bạch Vũ, cười cười nói. “Nơi này không có phát hiện, tiếp tục tìm đến tinh cầu thứ hai đi.” Nói xong liền dùng ngón giữa định ra một mục tiêu trên bản đồ các tinh cầu phát sang cho Caesar, “Đến đây tìm thử xem.”

Số tinh cầu trên thiên hà Khổng Tước nhiều vô cùng, cứ tiếp tục tìm từng nơi từng nơi như vậy, mãi cho đến 10 giờ tối, tìm liên tục bảy tám tinh cầu, vẫn không có bất cứ phát hiện nào.

Đáy lòng Lâm Viễn dần dần có chút bất an....

Dù sao việc hai người cha ở thiên hà Khổng Tước, cũng chỉ là suy đoán trên lý thuyết của Caesar và Berg, không ai có thể hoàn toàn xác định được.

Ngộ nhớ lúc ấy có tình huống đột phát, cha lại điều khiển Hắc Long đến thiên hà khác thì sao?

Hoặc là hai người không cẩn thận gặp phải quân liên bang trên đường, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao?

Chỉ cần tồn tại một khả năng nào đó, có lẽ bọn họ sẽ không ở thiên hà Khổng Tước nữa. Lâm Viễn nhìn chằm chằm bản đồ vũ trụ trước mặt, ngón tay đặt trên đài điều khiển không khỏi dùng lực siết chặt.

Snow quay đầu nhìn cậu nói. “Không cần lo lắng, còn lại hai hành tinh nữa, nếu thật sự không tìm thấy, chúng ta lại đến thiên hà Thiên Yển ở bên cạnh cẩn thận tìm thử xem.”

Chu Tước nhận ra cảm xúc suy sụp của chủ nhân, cũng ôn nhu an ủi. “Chủ nhân, chỉ cần Hắc Long còn sống, nó nhất định sẽ bảo vệ tốt nguyên soái, ta tin nguyên soái và tướng quân đều sẽ không có việc gì.”

Lâm Viễn thấp giọng nói. “Ta cũng hi vọng bọn họ không có việc gì, chỉ là.... có chút sốt ruột, muốn mau chóng tìm được bọn họ....”

Snow đặt tay lên vai em mình, nhẹ giọng nói. “Tôi hiểu mà.”

Lâm Viễn và baba chia cắt nhiều năm, tâm tình muốn nhanh chóng nhìn thấy baba Snow cực kỳ thấu hiểu, năm đó lúc cậu và baba chia lìa, mỗi ngày mỗi đêm cậu cũng đều nhớ ông ấy....

Snow chỉ chỉ một tinh cầu nhỏ ở xa nhất trên bản đồ nói. “Tiếp tục đến chỗ này tìm xem đi, có lẽ sẽ có phát hiện.”

Lâm Viễn gật gật đầu, thông qua đường dẫn thần kinh màu đỏ quần trên ngón tay ra lệnh cho Chu Tước.
“Chu Tước, xuất phát đi.”

Không ngờ Snow cứ nhiên lại thực sự nói trúng, trên tinh cầu cuối cùng của thiên hà Khổng Tước, quả nhiên có phát hiện ngoài ý muốn.

Trên phần lớn các tinh cầu đi ngang qua lúc trước đều phát hiện cực ít thực vật và động vật sống, mà trên tinh cầu này lại có những khu rừng vô cùng rậm rạp, lúc này đã là 10 giờ tối, nhưng kỳ quái là, ở tinh cầu này cứ nhiên vẫn là ban ngày, cả tinh cầu được một loại ánh sáng màu tím xinh đẹp bao phủ, tầm nhìn trước mắt cực kỳ rõ ràng, cây cối kỳ quái bên trong khu rừng cao lớn mà rậm rạp, hàm lượng dưỡng khí trong không khí còn cao hơn so với thủ đô của thiên hà Cepheus.

Trái tim Lâm Viễn đột nhiên nảy lên kịch liệt, nhìn khu rừng lớn dưới chân, kích động nói. “Tinh cầu này thích hợp cho con người sinh sống, có lẽ baba bọn họ đang ở nơi này! Chu Tước, mau –”

Chu Tước lập tức mở rộng đôi cánh màu hỏa hồng, tăng tốc độ bay, bên trong đồng tử màu đỏ cũng lóe ra quang mang đẹp mắt.

Bạch Vũ hưng phấn theo sau Chu Tước, nói với Caesar. “Chủ nhân chủ nhân, tinh cầu này thật xinh đẹp, đợi lát nữa lúc bay quanh đây ta sẽ thuận tiện quét một bức ảnh toàn cảnh tinh cầu! Ánh sáng nơi này cũng dễ nhìn hơn ánh sáng trắng ở thiên hà Cepheus nhiều, bộ dáng thực vật trong rừng rậm cũng rất thú vị, mấy cái dây leo trên cây kia nhìn giống hệt tóc, bay tới bay lui rất đáng yêu! Người thấy sao?”

Caesar bất đắc dĩ nói. “..... Đừng có chú ý đến mấy chuyện lung tung đó nữa, đặt lực chú ý của người lên hệ thống cảm ứng đi!”

Bạch Vũ. “..... Nga!”

Trầm mặc một lát, Bạch Vũ lại nhin không được nói. “Chủ nhân, ta không cảm ứng được sự tồn tại của Hắc Long tiền bối, có thể nào nó tắt máy rồi không?”

Trên thực tế, lời này Bạch Vũ cũng chỉ là thuận miệng nói, bởi vì Chu Tước tiền bối thường xuyên chịu không nổi nó nói nhảm mà tắt máy. Không ngờ, những lời này lại giống như tát nước lên đầu nháy mắt nhắc nhở Caesar –

Không sai, cơ giáp cấp S chỉ sau khi mở hệ thống trình sát lên mới có thể cảm ứng được nhau, trong tình huống thông thường, cơ giáp cấp S đều sẽ mở hệ thống trình sát, cho nên bọn họ không ai nghĩ đến điểm này, nhưng ngộ nhỡ đúng lúc Hắc Long đóng hệ thống trình sát thì sao? Hoặc là giống như lời Bạch Vũ nói, đúng lúc Hắc Long tắt máy thì sao?

Nếu là trong tình huống đó, như vậy, Chu Tước và Bạch Vũ sẽ hoàn toàn không thể cảm ứng được sự tồn tại của Hắc Long!

Nghĩ đến đây, Caesar lập tức kết nối tới máy truyền tin của Chu Tước nói. “Tiểu Viễn, có khả năng Hắc Long không mở hệ thống trình sát lên, cứ như vậy chúng ta căn bản không thể cảm ứng được sự tồn tại của nó!”

Lâm Viễn giật mình, bình tĩnh đại ngộ nói. “Không sai, thiếu chút nữa đã quên mất điểm này, chúng ta vẫn luôn ở bên ngoài tinh cầu dựa vào hệ thống cảm ứng để tìm bọn họ, nhưng ngộ nhỡ Hắc Long không hề mở hệ thống trình sát lên, loại biện pháp này căn bản vô dụng!”

Caesar đề nghị. “Tinh cầu này rất thích hợp cho con người sinh sống, có lẽ bọn họ đang ở nơi này, không bằng chúng ta bay xuống thấp một chút, để Chu Tước và Bạch Vũ cẩn thận xem xét và tìm kiếm trên mặt đất.”

Lâm Viễn lập tức gật đầu nói. “Được, Chu Tước, mau hạ xuống.”

Chu Tước vâng theo mệnh lệnh của chủ nhân, mạnh mẽ lao xuống phía dưới, hạ xuống tầng trời thấp cách mặt đất một trăm mét, Bạch Vũ cũng theo sát phía sau, hai đài cơ giáp cấp S khổng lồ bay song đôi, bắt đầu cẩn thận xem xét từng tấc từng tấc dọc theo khu rừng rậm rạp.

Trong sơn động, Rawson và Lăng Vũ đang chuẩn bị ăn bữa sáng.

Dựa theo thời gian ở đế quốc, lúc này đã là 10 giờ tối, nhưng trên tinh cầu này lại vừa mới hừng đông, ngày đêm ở nơi này thay đổi cực kỳ nhanh, ban đêm 6 tiếng, ban ngày 6 tiếng, làm cho đồng hồ sinh học của Rawson và Lăng Vũ cũng bị khuấy đảo hoàn toàn.

Rawson rửa sạch hoa quả hái được, đặt trong đĩa đưa tới trước mặt Lăng Vũ.

Lăng Vũ vẫn không hề có cảm giác thèm ăn, nhú nhú mày, cầm lên một quả rồi lại bỏ xuống.

Rawson đưa hoa quả vào trong tay cậu, thấp giọng nói. “Khẩu vị không tốt cũng phải ăn gì đó chứ, hiện giờ em đang cần dinh dưỡng..... Loại quả này tôi vừa tìm được ngày hôm qua, tuy rằng hình dạng kỳ quái, nhưng hương vị cũng không tệ lắm, em nếm thử xem?”

Rawson sẵn sàng bóc một quả giúp Lăng Vũ, đưa thịt quả trắng nõn bên trong đến bên môi Lăng Vũ.

Lăng Vũ đành phải há miệng, Rawson lập tức dứt thịt quả cho Lăng Vũ, khiến người ta kinh ngạc là, loại quả này chua chua, hương vị quả thật không tồi, hơn nữa vị chua của loại quả này tựa hồ có thể giảm bớt cảm giác buồn nôn trong dạ dày.

Thấy Lăng Vũ nuốt hoa quả xuống, trong lòng Rawson vui sướng, nhin không được lại lột một quả tự mình cho cậu ăn.

Lăng Vũ có chút xấu hổ nói. “Để tôi tự ăn....”

Bị người ta coi là tiểu hài tử dứt ăn này nọ, hình ảnh này nếu là trước kia Lăng Vũ nghĩ cũng không dám nghĩ đến, nhưng mà vừa rồi, cậu cư nhiên lại rất tự giác há miệng, ăn luôn đồ ăn Rawson đưa tới?

.... Định lực đối với nam nhân này, tựa hồ càng ngày càng thấp.

Đúng lúc này, Hắc Long đang đứng ở cửa cổ gắng hấp thu ánh sáng, đồng tử màu vàng đột nhiên lóe lên –

Chỉ thấy trên không trung cách đó không xa, hai đài cơ giáp một đỏ một trắng đang mở rộng cánh của chúng, thông thả bay phía trên rừng rậm, ngọn đèn màu trắng và màu đỏ phía trước cơ giáp tỏa ra một khoảng ánh sáng lớn, chứng minh chúng nó đang cẩn thận tiến hành kiểm tra và xem xét trong phạm vi phía dưới.

Mắt thấy hai đài cơ giáp đang xoay quanh phía trên rừng rậm, Hắc Long lập tức bình tĩnh mở hệ thống trinh sát lên –

Cùng lúc đó, bên trong khoang điều khiển của Chu Tước, trên màn hình theo dõi đột nhiên xuất hiện một chấm tròn màu đen không ngừng lấp lóe, tựa như một loại tín hiệu chỉ thị, Chu Tước lập tức báo cáo. “Chủ nhân, phía trước phát hiện cơ giáp Hắc Long, vị trí mục tiêu 173. 97. 1086....”

Lâm Viễn kinh hỉ trợn to hai mắt, nhìn chấm tròn màu đen kia. “Chu Tước, mau đi về phía mục tiêu!”

Kỳ thật không cần Lâm Viễn ra lệnh, trong nháy mắt khi Chu Tước phát hiện ra vị trí mục tiêu kia, nó liền lập tức bay về phía đó.

Bạch Vũ đang nhàn nhã xem xét phong cảnh tinh cầu, thấy Chu Tước tiền bối đột nhiên bay thẳng qua nơi nào đó, nhìn kỹ qua hệ thống trinh sát, quả nhiên phát hiện ra vị trí Hắc Long, lập tức hưng phấn theo sau Chu Tước.

Trong sơn động, Hắc Long bình tĩnh đi vào bên trong, báo cáo với Rawson. “ Chủ nhân, Bạch Vũ và Chu Tước đều đến đây.”

Rawson giật mình, Lăng Vũ lại càng kinh ngạc ngẩng đầu lên, hai người còn chưa kịp phản ứng được gì, liền nghe thấy một thanh âm sáng sủa hoạt bát mang theo cảm xúc kích động rõ rệt. “Cha!”

Rawson. “.....”

Rawson đang định dứt hoa quả cho Lăng Vũ, trái cây đã bóc xong trong tay ba một tiếng rớt xuống đất.

Hết chương 104.

105. Quyển 5 - Chương 105: Đoàn Viên

“Cha!”

Thanh âm này thật quen thuộc, người gọi hẳn là cha cũng chỉ có một mình Lâm Viễn – nhưng làm sao Tiểu Viễn lại tới nơi này được?

Rawson ngẩn người, còn chưa kịp trả lời, đã thấy một thiếu niên đột nhiên xông vào sơn động, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía hắn.

Rawson. “.....”

Đứa nhỏ bổ nhào vào lòng, thần tình trên mặt rõ ràng vô cùng kích động, một đôi mắt sáng ngời trong suốt, ngẩng đầu nhìn Rawson, thật vui vẻ nói. “Rốt cuộc cũng tìm được! Thật may là người không sao...”

Nói tới đây, thanh âm không khỏi trở nên nghẹn ngào, Lâm Viễn chôn thân mình trong vòng tay ấm áp của cha, gắt gao ôm lấy Rawson.

Rawson ngưng một lát, cảm nhận được thiếu niên trong lòng kích động đến hơi hơi phát run, nhin không được mềm lòng nhẹ nhàng sờ sờ tóc con mình, thấp giọng hỏi. “Tiểu Viễn, sao con lại tìm đến chỗ này?”

Lâm Viễn rầu rĩ nói. “Quân bộ tuyên bố tin tức cha hi sinh, còn nói muốn cử hành lễ tang vào ba ngày sau, con còn tưởng rằng...”

Đáy lòng Rawson càng thêm kinh ngạc – hẳn quả thật đã mất tích hơn một tháng, nhưng quân đoàn Vinh Quang chẳng lẽ không đi tìm hắn? Lấy cả tính cẩn thận của trung tướng Victor, trước khi tìm được thi thể của hắn thì không có khả năng dễ dàng tuyên bố tin tức nguyên soái hi sinh với bên ngoài.... Đúng rồi, chẳng lẽ bọn họ tìm được xác thể phục chế Hắc Long, tưởng nhầm đó là cơ giáp của mình?

Rawson rất nhanh liền hiểu rõ nguyên nhân, nhin không được đau lòng ôm chặt con mình, sờ sờ cái đầu xù xù đang chôn trong lòng, ôn nhu an ủi. “Ta không sao, đừng buồn.”

Lâm Viễn thở sâu, điều chỉnh lại cảm xúc, vui vẻ nói. “Vâng, không sao là tốt rồi! Là vương thúc Berg nhận ra đài cơ giáp kia không phải Hắc Long, suy đoán rằng người vẫn chưa chết, con mới đến đây tìm!”

Rawson nhíu mày nói. “Một mình con tìm đến đây?”

Lâm Viễn vội vàng nói. “Không phải, tướng quân Drew phái một hạm đội bảo vệ con, còn có Caesar, Brian, Snow bọn họ cũng ở đây, sư phụ và bác sĩ Fuente cũng cùng đến. Con vừa liên lạc với hạm đội, bọn họ sẽ nhanh chóng hạ xuống tinh cầu này.”

Rawson hỏi. “Trên đường không gặp phải nguy hiểm gì chứ?”

Lâm Viễn lắc đầu nói. “Cả đường đều rất thuận lợi.”

Rawson khẽ cười cười, lúc này mới yên lòng. Tiểu Viễn đột nhiên chạy đến tìm hắn, hẳn cảm thấy cực kỳ bất ngờ và kinh ngạc, bất quá, nếu có Berg và Drew ở phía sau chống đỡ, đây trái lại cũng là tin tốt, hắn và Lăng Vũ có thể trở lại tinh cầu Namics.

Rawson quay đầu liếc mắt nhìn Lăng Vũ, lại phát hiện sắc mặt Lăng Vũ có chút cứng ngắc mất tự nhiên.

Tâm tình Lăng Vũ lúc này phức tạp đến khó có thể hình dung, mặc dù cậu đã từng thấy bộ dáng Lâm Viễn khi lớn lên qua hình ảnh Chu Nghị gửi tới, nhưng khi tận mắt thấy đứa nhỏ này đứng trước mặt, cảm giác lại hoàn toàn không giống với khi xem băng ghi hình.

Tiểu Viễn đã lớn như vậy...

Thiếu niên dáng người thon dài, một đôi mắt trong veo mà sáng ngời, gương mặt vẫn giống như trước đây, có chút phính phính trẻ con, khi cười lộ lên cho người ta một cảm giác đặc biệt rạng rỡ hoạt bát.

Hình ảnh Tiểu Viễn nhào vào lòng Rawson, Rawson ôm nó ôn nhu an ủi vừa rồi, đã tấn công thật mạnh vào thần kinh Lăng Vũ – cậu hoàn toàn không ngờ, Rawson và Tiểu Viễn mới nhận nhau có mấy tháng, mà cảm tình của hai người đã tốt như vậy.

Hình ảnh hai cha con ôm ấp khiến đáy lòng Lăng Vũ đột nhiên rung động khó nói nên lời.

Cốt nhục thân tình, máu mủ tình thâm, tại thời khắc chia xa gặp lại được biểu lộ vô cùng rõ rệt – đứa nhỏ lo lắng và nhớ mong, người cha từ ái và ôn hòa, hội tụ cùng nhau, tự nhiên như vậy, cũng ấm áp như vậy.

Đây chính là huyết mạch truyền thừa, cốt nhục tương liên....

Lăng Vũ kinh ngạc nhìn một màn kia, nói không nên lời.

Năm đó vì thi hành kế hoạch của bộ hạ, thành lập căn cứ quân sự dưới lòng đất ở tỉnh cầu Namics, biết đứa trẻ tuổi còn nhỏ không thích hợp sinh sống cùng mình ở nơi tiền tuyến đầy hiểm nguy trên tỉnh cầu Namics, cho nên mới nhịn đau đưa Tiểu Viễn đến một nơi an toàn, dặn dò Chu Nghị và Fuente chiếu cố nhiều hơn.

Đảo mắt đã qua mười bốn năm, đứa nhóc tròn vo lúc trước đã lớn lên thành một thiếu niên dáng người thon dài....

Năm đó khi Tiểu Viễn rời khỏi mình vẫn còn là một tiểu hài đồng bốn tuổi, ngây thơ mờ mịt đối với thế giới này, hơn nữa Lăng Phong còn làm giải phẫu loại bỏ ký ức cho nó, về người baba này, nó hẳn là hoàn toàn không có bất cứ ký ức nào....

Nhìn cậu và Rawson thân mật như vậy, trong lòng Lăng Vũ đột nhiên nổi lên một tia mất mát – Tiểu Viễn không nhận ra cậu, lại khá thân thiết với Rawson, đây là phản ứng rất bình thường, nhưng cảm giác mất mát kỳ quái lại tựa như một đôi tay vô hình gắt gao siết lấy trái tim, khiến đáy lòng Lăng Vũ đột nhiên co rút đau đớn.

Cậu thậm chí còn nhịn không được nhớ tới đứa nhỏ trước đây, cả ngày kề cận bên mình, vừa nhìn thấy mình liền cười tủm tỉm vươn hai tay, dùng đồng âm non nớt gọi baba, bản thân mình mềm lòng sẽ ôm nó lên, tìm đồ ăn ngon cho nó.

Thế nhưng lúc này, nó lại không nhận ra mình....

Rawson nhanh chóng nhận ra cảm xúc biến hóa của Lăng Vũ, cũng phát hiện cha con hai người đối thoại một lúc cư nhiên đã bỏ quên Lăng Vũ, Rawson lập tức thông minh buông Tiểu Viễn ra, thấp giọng nói. “Mau đến gặp baba con đi.”

Nói xong liền đẩy Tiểu Viễn đến trước mặt Lăng Vũ, mỉm cười nói. “Đây là baba con, Lăng Vũ.”

Tiểu Viễn có chút tò mò nhìn về phía nam nhân đứng bên cạnh Rawson – người đó vẫn mặc một thân quân trang màu lam thẫm, quân trang sạch sẽ chỉnh tề càng làm tôn thêm dáng người thon dài cao ngất của ông, trên gương mặt tinh xảo là lạnh lùng thản nhiên, môi cũng gắt gao mím lại, thoạt nhìn không có biểu tình gì. Nhưng trong khoảnh khắc nam nhân ấy ngẩng đầu lên, Lâm Viễn lại chạm phải một đôi mắt đen trong veo giống hệt mình.

Loại cảm giác đối diện này thật kỳ diệu....

Những chỗ khác trên người Lâm Viễn cũng không giống hai người cha của cậu, chỉ có đôi mắt, là hoàn toàn di truyền đặc điểm của baba Lăng Vũ. Khoảnh khắc chạm phải đôi mắt của nam nhân kia, Lâm Viễn cũng lập tức nhận ra ông –

Ông chính là Lăng Vũ, là baba của mình.

Ký ức khi còn nhỏ đột nhiên lóe lên trong đầu, nam nhân này từng dạy cậu nói chuyện, dạy cậu nhận chữ, còn mang cậu ra biển đi trên bờ cát chơi đùa, nướng bánh ngọt thơm ngon cho cậu, khoảnh khắc tiễn cậu đi, còn ôn nhu dặn dò cậu: sau này nhất định phải kiên cường mà sống....

Giờ đã trưởng thành, Lâm Viễn có thể thông cảm cho nguyên nhân lúc trước ông rời bỏ mình – thân là một tướng quân, mang theo một đứa bé tuổi còn nhỏ lên chiến trường, đối với cả hai đều không có lợi, ông ấy đưa mình đến một nơi an toàn phải thuộc hạ bảo vệ, quả thật là quyết định tốt nhất.

Ông ấy cũng không phải không cần mình....

Mà là nhịn đau lựa chọn cho con trai một nơi trưởng thành thích hợp hơn....

Lâm Viễn chưa từng oán hận baba bỏ rơi mình, lúc này lại gặp lại ông, đáy lòng cũng không có một tia bất mãn nào, trái lại còn tràn ngập vui sướng và cảm động khi đoàn tụ.

Qua nhiều năm như vậy, dường như baba vẫn không thay đổi chút nào?

Vẫn trẻ tuổi dễ nhìn như vậy, bề ngoài thì lạnh lùng thần nhiên, nhưng Lâm Viễn biết baba kỳ thật rất mềm lòng, trong trí nhớ mơ hồ của cậu, trước đây cậu rất hay nghịch ngợm gây chuyện, chọc phải không ít phiền toái, baba cũng chưa từng nổi đánh cậu một cái....

Ly biệt suốt mười bốn năm, khiến tình cảm giữa hai cha con vốn thân mật lại trở nên xa lạ, thế nhưng, khoảnh khắc khi gặp lại, cốt nhục thân tình từ sâu trong máu tủy, vẫn lập tức kéo hai người lại gần nhau.

Trong mắt Lâm Viễn hiện lên một tầng hơi nước, bước từng bước đến trước mặt Lăng Vũ, nghẹn ngào kêu lên. “Baba...”

Sau khi gọi xong, Lâm Viễn cũng rất tự nhiên, thật cảm động nhào vào lòng Lăng Vũ, ôm chặt lấy baba thân sinh của mình, lại giống như trước đây, vùi đầu vào lòng ông.

Lăng Vũ. “.....”

Hoàn toàn không ngờ Lâm Viễn cư nhiên không sợ người lạ một chút nào, xa cách nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gặp lại đã trực tiếp nhào vào lòng.

Gương mặt Lăng Vũ cứng ngắc, lại cứng ngắc, nhất thời bị con trai ôm khiến tay chân luống cuống hết cả lên.

Đứa nhỏ trong lòng thân thể mềm mại, cảm giác được cậu gắt gao ôm cực kỳ thoải mái, cái đầu xù xù chôn trước ngực, mọi ý lại, tín nhiệm, nhớ nhung đối với baba, đều xuyên thấu qua cái ôm này truyền vào trái tim, cơ hồ trong nháy mắt đã đánh tan hết thấy phòng bị của Lăng Vũ.

Lăng Vũ xấu hổ trầm mặc tại chỗ, Rawson đứng bên cạnh nhìn đến cực kỳ thỏa mãn – hẳn đã sớm biết, Tiểu Viễn là hạt dễ cười, cho dù cá tính Lăng Vũ có lạnh lùng, ở trước mặt đứa nhỏ nhiệt tình hoạt bát này cũng không thể không đỡ xuống võ ngoài bằng sơn kia.

Tiểu Viễn quả nhiên không khiến hắn thất vọng, chẳng những không có một chút ngăn cách nào với Lăng Vũ, mà vừa thấy mặt đã kích động nhào vào lòng baba, khiến người baba tính tình ngạo mạn như Lăng Vũ cũng luống cuống chân tay cứng đờ thành tượng đá.

Thấy Lăng Vũ bị nhiệt tình của con trai làm cho cứng ngắc cả người, tâm tình Rawson lại càng ngày càng tốt, quả nhiên, có một đứa con hoạt bát có khác, người một nhà bọn họ rất cuộc cũng không thể tách rời được nữa.

Bị con trai ôm cứng như bạch tuộc, Lăng Vũ vốn đã hô hấp không thông, mà tên nhóc trong bụng kia lại giống như cổ tinh muốn khoe khoang sự tồn tại của mình, khiến dạ dày Lăng Vũ nhất thời đảo lộn một trận, thiếu chút nữa nhằm mặt Lâm Viễn mà nôn ra.

Lăng Vũ lập tức đẩy Lâm Viễn ra, sắc mặt tái nhợt xoay người đến trước bàn ăn, cầm một chén nước uống xuống.

Rawson nhận ra cậu không ổn, vội vàng kéo Tiểu Viễn qua, giải thích. “Baba con thân thể không thoải mái, đừng ôm như vậy.”

Lâm Viễn nga một tiếng, lo lắng nhìn về phía Lăng Vũ. “Baba sinh bệnh sao?”

Lăng Vũ. “.....”

Lăng Vũ thân là tướng quân, cho dù là thời điểm bị địch nhân vây trên chiến trường, cũng chưa từng chật vật như giờ phút này.

Đứa con lớn đứng ở trước mặt, vẻ mặt thân thiết nghiêm túc hỏi có phải baba sinh bệnh hay không, mà cái đứa nhóc nhỏ xíu kia, còn ở thời khắc này cố ý chứng minh sự tồn tại của mình, khiến dạ dày cậu buồn nôn không ngừng – Lăng Vũ căn bản không biết nên giải thích thế nào.

Mọi người đều cho rằng cậu và Rawson gặp nguy hiểm, kết quả, cậu và Rawson cứ nhiên lại ở trên tinh cầu xa lạ này oxxx suốt ba ngày, thậm chí trong tình hình nguy cấp như thế còn có đứa nhỏ?

Nếu tin tức này bị truyền ra ngoài, để mấy người trong Quân bộ biết nhất định sẽ bị cười chết.

Thấy Lăng Vũ sắc mặt tái nhợt, Rawson thật chu đáo thay cậu giải vây, giải thích với Lâm Viễn. “Baba con ăn phải đồ hỏng, thân thể không thoải mái thôi, không có chuyện gì lớn.”

Lăng Vũ xoay người trở lại giường, lạnh lùng quét mắt nhìn Rawson, Rawson lại trả cho cậu một nụ cười vô tội.

Lăng Vũ nhìn về phía Tiểu Viễn, phát hiện đứa nhỏ ngốc nghếch này đã hoàn toàn tin lời giải thích của cha, mỉm cười nói. “Nga, vậy baba nghỉ ngơi trước đi, đợi lát nữa con sẽ tìm chút thuốc chống nôn cho người, ngày mai chúng ta trở về cũng được.”

Lăng Vũ. “.....”

Một lớn một nhỏ này quả thật là khắc tinh của cậu.

Lăng Vũ từ sau khi nhìn thấy Tiểu Viễn vẫn chưa nói được một câu, Lâm Viễn biết tính baba mình xưa nay đã vậy, cũng không để ý, thực vui vẻ tháo vòng cổ chứa công tắc không gian màu đỏ trên cổ xuống, đưa đến trước mặt Lăng Vũ nói. “Baba, đây là Chu Tước, cũng nên trả lại cho người.”

Chu Tước ra khỏi công tắc không gian, biến thành cơ giáp nhân hình, đứng trước mặt Lăng Vũ, nhẹ giọng nói. “Chủ nhân, ta đã trở về.”

Lăng Vũ. “.....”

Ta đã trở về.

Bốn từ ngắn ngủi còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.

Ta đã trở về, ta rút cuộc cũng trở về bên cạnh người, những năm gần đây, ta vẫn chưa từng quên, chủ nhân của ta là tướng quân Omega duy nhất trong lịch sử đế quốc, ta nguyện ý trả giá hết thảy để bảo vệ người – chủ nhân của ta, Lăng Vũ.

Nhìn một mặt đỏ rực quen thuộc trước mặt kia, nghe thanh âm quen thuộc bên tai.... gương mặt vốn lãnh đạm của Lăng Vũ đột nhiên hiện lên một tia cảm động, hai mắt đen láy cũng trở nên ướt át.

Đài cơ giáp này từng cùng cậu vào sinh ra tử, cùng cậu đi qua vô số tháng năm chiến hỏa liên miên, cậu thậm chí còn đem cả tính mạng giao cho Chu Tước, Chu Tước là chiến hữu cậu tin tưởng nhất, cũng là người bạn tri kỷ nhất của cậu.

Không ngờ, chia cách mười chín năm, cậu và Chu Tước cứ nhiên còn có thể gặp lại.

Càng không ngờ rằng, Chu Tước cứ nhiên có thể hoàn hảo không chút hao tổn.

Chu Tước chủ động đưa tay đến trước mặt Lăng Vũ, khóe môi Lăng Vũ rút cuộc cũng lộ ra một tia mỉm cười, nhẹ nhàng đặt ngón tay thon dài vào lòng bàn tay bằng kim loại màu đỏ bóng loáng của nó, thấp giọng nói. “Chu Tước, hoan nghênh trở về.”

Chu Tước nghiêm túc gật gật đầu, đồng tử màu đỏ lóe lên một chút thể hiện tâm tình vui sướng của mình.

Sự ăn ý giữa chủ nhân và cơ giáp, không cần quá nhiều ngôn từ, Lăng Vũ thu hồi công tắc không gian, Chu Tước lập tức an tâm vào bên trong, thu lại một tia quang mang đỏ rực đẹp mắt.

Lúc này Lăng Vũ mới ngẩng đầu nhìn con trai, thấp giọng nói. “... Tiểu Viễn, con lại đây.”

Lâm Viễn đi đến ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh baba. “Sao vậy, baba?”

Lăng Vũ quay đầu nhìn cậu, ngữ khí nghiêm túc hỏi. “Là con cứu Chu Tước ra?”

Theo cậu biết, Chu Tước hiện giờ đáng lẽ phải bị cầm tù trong bảo tàng, lúc này cư nhiên lại được Lâm Viễn đưa đến thiên hà Không Tước, Lăng Vũ có chút không rõ.

Chống lại ánh mắt nghi hoặc của baba, Lâm Viễn liền thành thành thật thật đem quá trình Chu Tước trốn khỏi bảo tàng, cùng với việc Caesar và Brian lừa dối hạ Chu Tước xuống cấp C, lại đánh tráo với phần thưởng thi đấu cơ giáp, cuối cùng giấu diếm được hiệp hội cơ giáp, để mình tạm thời thành chủ nhân của Chu Tước, tỉ mỉ thuật lại một lần cho baba.

Lăng Vũ nghe xong nhú mày, nhin không được nói. “Con cũng quá to gan, ngộ nhờ bị người khác phát hiện thì sao?”

Cảm giác được baba lo lắng rất tốt, Lâm Viễn vui vẻ cười nói. “Sẽ không, trình độ của Brian rất cao, quá trình cải tạo không để lại chút dấu vết nào, hơn nữa lần này trước khi bọn con xuất phát, Chu Tước cũng đã thăng lại cấp S. Trừ mấy người chúng con ra, cũng chẳng có ai ngờ, phần thưởng mà con nhận được trong thi đấu cơ giáp lại sẽ bị đánh tráo thành Chu Tước.

Lăng Vũ nghe con trai kể chuyện liên tục lặp lại cái tên “Caesar”, liền hỏi. “Người mà con nói.... bạn cùng kí túc xá nghĩ cách tráo Chu Tước, chính là con của bộ hạ, tiểu vương tử Caesar?”

Lâm Viễn gật gật đầu nói. “Đúng vậy, cậu ấy đã giúp con không ít chuyện.”

Lăng Vũ hỏi. “Hắc Long vừa rồi nói Bạch Vũ cũng đến đây, lần này là Caesar cùng đến với con sao?”

Lâm Viễn đáp. “Đúng vậy, bọn họ hình như ở bên ngoài....”

Lăng Vũ nói. “Bảo bọn họ vào đi.”

Lúc này Lâm Viễn mới chạy đến cửa sơn động, nói với mấy người bên ngoài. “Các cậu vào đi!”

Trên thực tế, Caesar và Brian chờ ở ngoài sơn động, cũng không phải không dám tiến vào, mà là muốn cho Lâm Viễn một chút thời gian và không gian, Lâm Viễn gặp lại hai người cha, nhất định có rất nhiều lời muốn nói, một đám người ngoài như bọn họ không tiện ở đó.

Thấy Lâm Viễn đi ra gọi bọn họ, lúc này ba người mới xoay người đi vào sơn động.

Brian và Lâm Viễn chỉ là bạn bè, nhìn thấy hai người cha của Lâm Viễn cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ là có chút tò mò đối với vị tướng quân Omega trong truyền thuyết kia, nhin không được liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh nguyên soái nhiều một chút, đáy lòng âm thầm kinh thán vị tướng quân Omega này khí chất thật độc đáo.

Snow cũng không quen thuộc với nguyên soái, cũng là lần đầu gặp mặt Lăng Vũ, bất quá, Lăng Vũ là em trai song sinh khác trứng của baba, nhìn thấy Lăng Vũ trái lại có cảm giác rất thân thiết. Snow là hậu bối, tất nhiên phải chào hỏi ông, chống lại cặp đồng tử màu đen cực giống baba kia, Snow chủ động đi đến trước mặt Lăng Vũ, lễ phép mỉm cười nói. “Người chính là cậu Lăng Vũ sao? Con là Snow.”

Lăng Vũ đã từng gặp Snow một lần trong tòa thành dưới lòng đất, chỉ là lúc ấy quá khẩn cấp, trực tiếp dùng thuốc mê đánh ngất cậu, cũng không thấy rõ bộ dáng của cậu, lúc này nhìn kỹ, mới phát hiện, bộ dạng Snow cũng không giống anh trai Lăng Phong, ngược lại di truyền mái tóc bạch kim và đôi mắt màu xanh da trời của Udyr, phối hợp với làn da trắng nõn và thân hình thon dài, có vẻ vô cùng thanh tú nhã nhặn.

Lăng Vũ nhin không được mỉm cười một chút, gật gật đầu nói. “Baba cháu hiện giờ vẫn tốt chứ? Có phải anh ấy đang ở cùng Udyr không?”

Snow gật gật đầu nói. “Đúng vậy, ông ấy đóng giả làm một bác sĩ, ở trong quân đoàn Sắc Vi cùng cha, lần này trước khi xuất phát, ông ấy còn cố ý dặn con nói với người, xin người không cần lo lắng, ông ấy hiện giờ rất an toàn.... Còn có, đường dẫn thông tin của quân đoàn Sắc Vi bị lưới phòng ngự Quân bộ theo dõi nghiêm mật, đến lúc đó, nếu cần quân đoàn Sắc Vi viện trợ, người có thể trực tiếp liên lạc đến máy truyền tin của baba.”

Không ngờ con trai Lăng Phong lại hiểu chuyện như thế, Lăng Vũ cũng cảm thấy rất vui mừng, ánh mắt nhìn Snow không khỏi trở nên ôn hòa, gật gật đầu nói. “Ta biết, sau khi trở về ta sẽ liên lạc với baba cháu.”

Lăng Vũ lại dời mắt về phía một thiếu niên cao lớn đứng ở cuối, thiếu niên kia nhìn qua cực kỳ bình tĩnh ổn trọng, sau khi vào sơn động vẫn trầm mặc không nói, biểu tình trên mặt cũng vô cùng trấn định, có lẽ chính là con trai của bộ hạ Trand?

Quả nhiên, nhìn thấy ánh mắt của Lăng Vũ, thiếu niên lập tức cung kính nói. “Tướng quân, chào ngài, cháu là Caesar.”

Lăng Vũ gật gật đầu. “Nghe Tiểu Viễn nói, cậu ở trong trường đã giúp nó không ít chuyện? Cứu Chu Tước ra cũng là chủ ý của cậu?”

Caesar vội vàng nói. “Cháu chỉ giúp một chút chuyện nhỏ thôi, chủ yếu vẫn là Tiểu Viễn thực lực xuất sắc, đại diện cho trường học giành được quán quân thi đấu toàn quốc, cho chúng cháu có cơ hội giấu diếm hiệp hội cơ giáp, đánh tráo Chu Tước.”

Lăng Vũ thần nhiên nói. “Không cần khiêm tốn, cảm ơn cậu ở trong trường đã chiếu cố Tiểu Viễn.”

Caesar. “.....”

Quả thực là khiến người ta thụ sủng nhược kinh a!

Tuy rằng bề ngoài vẫn duy trì trấn định, nhưng bàn tay trong lòng Caesar đã sớm lau lau mồ hôi lạnh, cảnh tượng bị nguyên soái dạy dỗ trước đó còn rõ ràng trước mắt, nghe nói tướng quân Lăng Vũ tính cách còn lạnh lùng cao ngạo hơn, Caesar vốn đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý bị ông hung hăng dạy cho một trận.

Không ngờ, tướng quân Lăng Vũ tuy rằng khi nói chuyện có hơi lạnh lùng, nhưng hình như cũng không có chút bất mãn nào với hắn? Thậm chí còn chủ động nói cảm ơn cậu đã chiếu cố Tiểu Viễn? Chẳng lẽ ông ấy đã chấp nhận sự tồn tại của “con rết” mình rồi sao?

Trên thực tế, Caesar đã suy nghĩ quá nhiều – Lâm Viễn căn bản không có nói cho baba mình đã bị Caesar đánh dấu, Lăng Vũ vẫn tưởng Caesar chỉ là một “người bạn tốt” có nghĩa khí, muốn lễ phép tỏ vẻ biết ơn đối với hắn mà thôi.

Lâm Viễn thần kinh thô, nhìn thấy được baba thì quá kích động, hoàn toàn quên nói cho ông biết Caesar là Alpha của mình, đánh bại đánh bại lại giúp Caesar tránh được một kiếp.

Hết chương 105.

106. Quyển 5 - Chương 106: Trở Về

Rất nhanh, hạm đội của quân đoàn Trường Xà đi theo phía sau cũng nhận được tín hiệu của Lâm Viễn hạ xuống tinh cầu xa lạ này, đi ra trước nhất tất nhiên là trung tá Chu Nghị và bác sĩ Fuente tâm tình đang vô cùng kích động, hai người vừa nhìn thấy Lăng Vũ ở trong sơn động, lập tức đứng thẳng tắp nghiêm trang, hành một quân lễ tiêu chuẩn hướng đến Lăng Vũ. “Tướng quân!”

Năm đó sau khi quân đoàn Âm Dạ giải tán, bọn họ và Lăng Vũ chỉ còn liên lạc với nhau thông qua bưu kiện, lúc này, rốt cuộc tận mắt gặp được tướng quân Lăng Vũ, Chu Nghị và Fuente kích động đến muốn rơi nước mắt.

Lăng Vũ thấy hai vị tướng quân thân tín, tâm tình cũng kích động vô cùng, bắt quá biểu tình trên mặt cậu lại rất bình tĩnh, mỉm cười gật gật đầu với hai người.

Chu Nghị lập tức đi đến trước mặt Lăng Vũ, quan tâm hỏi. “Tướng quân ngài không sao chứ? Nghe nói ngài mất tích hơn một tháng, tôi còn hoảng sợ, tưởng rằng ngài đã gặp chuyện không may.”

Lăng Vũ bình tĩnh nói. “Ta không sao.”

Trên thực tế, cậu cũng không phải hoàn toàn “không có việc gì”, trong một tháng ở đây cậu chẳng những bị Rawson đánh dấu hoàn toàn, còn mang thai đứa nhỏ thứ hai. Đương nhiên, lấy cá tính kiêu ngạo của Lăng Vũ thì không thể nào nói mấy chuyện này cho thuộc hạ biết, chỉ có thể đơn giản tóm gọn là “không có việc gì”.

Fuente lo lắng nói. “Tướng quân, khí sắc của ngài thoát nhìn không ổn lắm, hay là để tôi kiểm tra cẩn thận một chút cho ngài?”

Từng làm đội trưởng đội quân y của quân đoàn Âm Dạ, lúc trước mỗi lần Lăng Vũ sinh bệnh đều là do Fuente tự mình chăm sóc, sắc mặt Lăng Vũ nhìn qua quả thật có chút tái nhợt mất tự nhiên, Fuente muốn kiểm tra chi tiết cho cậu, Chu Nghị và Lâm Viễn tất nhiên vô cùng tán đồng.

Chu Nghị vội vàng phụ họa. “Đúng vậy tướng quân, để Fuente kiểm tra một chút xem.”

Lâm Viễn cũng trông mong nhìn cậu nói. “Baba, không phải người không thoải mái sao?”

Lăng Vũ phát phát tay nói. “Không cần.... Trong lòng ta tự biết. Chúng ta vẫn nên mau chóng trở về đi.”

Fuente còn muốn tiếp tục nói gì đó, lại bị Lăng Vũ dùng ánh mắt ngăn lại, đành phải thôi.

Rawson nhìn không được liếc mắt nhìn Lăng Vũ, chỉ có hần mới biết nguyên nhân chân chính khiến khí sắc Lăng Vũ không tốt – phản ứng nghiêm trọng thời kỳ mang thai, nôn liên tục hai ngày, sao khí sắc có thể tốt được? Nhưng rõ ràng là Lăng Vũ không muốn để người khác biết chuyện cậu mang thai, ngoài lý do không thích mang việc riêng ra nói, còn có một nguyên nhân, thời cơ hiện giờ không thích hợp cho cậu mang thai, nếu bị ai biết trái lại sẽ rước thêm nhiều phiền toái.

Lăng Vũ không muốn nói, Rawson tất nhiên sẽ phối hợp diễn trò với cậu.

Tuy trong lòng lo lắng muốn chết, nhưng bề ngoài Rawson vẫn tỏ ra thoải mái nói. “Không sao, ta và tướng quân Lăng Vũ ở trong này phải ăn quả đại qua ngày, hôm qua cậu ấy ăn phải quả hồng, khí sắc không tốt lắm.”

Fuente liếc mắt nhìn tướng quân nhà mình, thấy Lăng Vũ biểu tình bình tĩnh, cuối cùng cũng yên lòng.

Trong lòng Lăng Vũ lại có chút bất an – từ khi Tiểu Viễn nói ra tin “Quân bộ công bố tin tức Rawson hi sinh, ba ngày sau cử hành tang lễ”, loại bất an này liên giống như dây leo điên cuồng sinh trưởng dưới đáy lòng.

Dựa theo thời gian mà tính, Tiểu Viễn nhìn thấy tin tức trên TV hẳn là vào ba ngày trước, nói cách khác, Quân bộ rất nhanh sẽ cử hành lễ tang cho nguyên soái Rawson ở thiên hà Cepheus.

Nếu bọn họ không nhanh chóng trở về, nói không chừng sẽ khiến sự tình càng trở nên nghiêm trọng.

Lăng Vũ trầm tư một lát, mới bình tĩnh nói. “Ta điều khiển Chu Tước trực tiếp xuyên qua trùng động vũ trụ Isville, như vậy có thể tới được tinh cầu Namics trong vòng tám tiếng. Thời gian cấp bách, chúng ta lập tức trở về.”

Rawson nhú mày phản đối. “Tôi biết em vội vã trở về, nhưng chuyện này quá liều lĩnh, tôi không thể để em mạo hiểm như vậy.”

Lăng Vũ quay đầu nhìn hần, nghiêm túc nói. “Lễ tang cho nguyên soái đế quốc sẽ nhanh chóng bắt đầu, chúng ta cần phải giành giật từng giây, chẳng lẽ cậu muốn nhìn thấy quân đoàn Vinh Quang đổi chủ? Muốn nhìn thấy di ảnh của mình được treo trong khu mộ liệt sĩ ở thủ đô?”

Rawson. “.....”

Nếu không phải Tiểu Viễn đột nhiên tìm đến, bọn họ cũng không dự đoán được Quân bộ cư nhiên sẽ làm như thế. Dù sao trong tình huống nguyên soái đế quốc sống chết không rõ chưa tìm được thì thế thì không nên dễ dàng có kết luận như vậy. Cho dù tìm thấy được mảnh vỡ cơ giáp cũng phải trải qua sự kiểm chứng kỹ lưỡng, tổ chuyên gia phải phân tích chi tiết thành phần kết cấu của các mảnh xác, xây dựng nó thành một bản vẽ mô phỏng 3D, phân tích các khả năng chủ nhân có thể trốn thoát vân vân.... Thời gian kiểm chứng cẩn thận như vậy ít nhất cũng phải mất nửa tháng.

Thế nhưng, Quân bộ dường như rất khẩn cấp muốn tuyên bố tin tức nguyên soái hi sinh, sự tình rõ ràng không hề đơn giản.

Tuy rằng Rawson rất lo lắng Lăng Vũ đang mang thai lại mạo hiểm như vậy sẽ tổn hại đến thân thể, nhưng là một thống soái Quân bộ, vào thời khắc quan trọng đương nhiên phải lấy đại cục làm trọng. Cúi đầu suy xét một lúc, Rawson rốt cuộc đưa ra quyết định, nhìn Lăng Vũ, thấp giọng nói. “Được rồi, tôi sẽ cùng em mang Hắc Long và Chu Tước quay trở về trước, trực tiếp xuyên qua trùng động vũ trụ, tranh thủ dùng thời gian ngắn nhất về tới tinh cầu Namics.”

Lúc này Lăng Vũ mới mỉm cười một chút, gật gật đầu với Rawson.

— Tôi không phải kẻ yếu cần cậu lo lắng và bảo vệ, cho dù có mang thai, tôi cũng sẽ dùng hết khả năng của mình để bảo vệ tốt đứa nhỏ kia, chứ không phải vĩnh viễn đứng ở phía sau cậu.

— Có thể sống vai đi cùng cậu, mới là điều Lăng Vũ tôi thích làm nhất, chẳng lẽ đến giờ cậu mới hiểu được sao Rawson?

Rawson nhìn thấu suy nghĩ từ trong ánh mắt kiên định của cậu, đáy lòng vừa rung động cũng vừa cảm thấy vô cùng vui mừng.

— Đúng vậy, Lăng Vũ không cần được người khác bảo vệ, thân là một tướng quân, Lăng Vũ cũng có năng lực để bảo vệ tốt cho chính mình.

— Mà làm Alpha của Lăng Vũ, điều nên làm nhất, cũng không phải thời thời khắc khắc đều nghĩ làm cách nào bảo vệ Lăng Vũ, mà là thấu hiểu cậu, ủng hộ cậu, cho cậu đầy đủ tin nhiệm và tự do.

Năm đó khi Rawson cứu Lăng Vũ ra ngoài đã không nghĩ được điều này, hắn chỉ muốn bảo vệ thật tốt cho Lăng Vũ, muốn để Lăng Vũ an tâm ở trong nhà sinh hạ đứa nhỏ, quyết định này rõ ràng đã chạm phải vảy ngược của Lăng Vũ, mới khiến Lăng Vũ kiên quyết lựa chọn rời đi.

Cho đến lúc này, Rawson mới hiểu được năm đó mình ngu xuẩn biết bao nhiêu.

Đã qua nhiều năm như vậy, lúc này, chỉ đơn giản là một lần đối diện, Rawson rốt cuộc đã hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Lăng Vũ. Từ trong đôi mắt Lăng Vũ, thứ Rawson nhìn thấy không phải là một Omega mang thai yếu ớt bất lực, mà là một tướng lĩnh Quân bộ kiên định và cố chấp.

Lăng Vũ vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Cậu vẫn là thiếu tướng quân đoàn Âm Dạ của đế quốc khiến thuộc hạ khăng khăng một lòng, khiến kẻ địch vừa nghe tin đã sợ mất mật năm đó!

Có được chiến hữu như vậy, có được ái nhân như thế, Rawson còn có gì không bằng lòng?

Một ánh mắt đơn giản giữa bọn họ, lại tìm thấy được sự ăn ý khi kề vai chiến đấu năm xưa.

Rawson chống lại ánh mắt Lăng Vũ, khóe môi rốt cuộc cũng lộ ra mỉm cười.

Hai người đồng lòng liếc nhau, sau đó lại như có thần giao cách cảm dời tầm mắt, Rawson quay đầu nhìn mọi người nói. “Trước đó hạm đội của quân đoàn Trường Xà là do ai chỉ huy?”

Trung tá Ian của quân đoàn Trường Xà lập tức hành lễ nói. “Thưa nguyên soái, tướng quân tạm thời bổ nhiệm Lâm Viễn làm hạm trưởng, dẫn dắt chúng tôi đến thiên hà Khổng Tước tìm kiếm tung tích của ngài.”

Rawson kinh ngạc nhìn về phía Lâm Viễn.

Lâm Viễn ngượng ngùng cười cười nói với cha. “Bởi vì con mang theo Chu Tước, thuận tiện hơn cho việc tìm kiếm Hắc Long, cho nên tướng quân Drew mới để con tạm thời chỉ huy hạm đội đi tới đây.... Chứ thực ra, trên đường còn phải nhờ vào sự hỗ trợ của trung tá Ian, con hoàn toàn không có kinh nghiệm chỉ huy hạm đội.”

Con trai khiến tổn nghiêm túc khiến Rawson nhin không được nở nụ cười, gọi Lâm Viễn đến bên cạnh, thấp giọng hỏi. “Trên đường trở về, con muốn tiếp tục làm hạm trưởng không?”

Lâm Viễn hạ giọng nói. “..... Con muốn ở cùng với baba, có được không?”

Dứt lời, ánh mắt trong suốt sáng ngời nhìn về nam nhân sắc mặt lãnh đạm đứng ở bên cạnh.

Tuy rằng sắc mặt Lăng Vũ vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng Lâm Viễn vẫn cảm thấy đặc biệt thân thiết với ông.

Khoảnh khắc nhìn thấy nam nhân kia, ký ức hồi nhỏ đột nhiên ào ào xuất hiện trong đầu, Lâm Viễn vẫn nhớ rõ, baba kỳ thực rất mềm lòng, đối xử với cậu cũng rất tốt.... Không biết tại sao, cậu lại luôn không nhận được muốn thân cận với baba một chút.

Lăng Vũ. “.....”

Đối diện với đôi mắt đen láy ngóng trông của con trai, thật sự không thể nói ra lời cự tuyệt.

Trầm mặc một lát, Lăng Vũ liền nói. “Được rồi, vậy con đi cùng ta.”

Lâm Viễn lập tức hưng phấn nói. “Tốt quá, con và hai người cùng nhau trở về, hạm đội thì giao cho trung tá Ian là được rồi, kinh nghiệm của ông ấy phong phú, nhất định sẽ không có vấn đề gì.”

Rawson gật gù đầu, nói với trung tá Ian. “Cứ quyết định như thế đi. Ta và tướng quân Lăng Vũ trở về tỉnh cầu Namics trước. Chúng ta sẽ điều khiển cơ giáp cấp S trực tiếp xuyên qua trùng động vũ trụ, hạm đội tùy anh phụ trách, cứ đi theo hành trình bình thường ngoài trùng động, có vấn đề gì thì liên lạc.”

Trung tá Ian lập tức hành lễ nói. “Rõ! Nguyên soái!”

Đoàn người không tiếp tục ở lại nữa, sau khi xác định rõ lộ tuyến liền lập tức xuất phát trở về tỉnh cầu Namics.

Hắc Long và Chu Tước mang theo chủ nhân đi trước, những người còn lại thì ở cùng hạm đội đi phía sau tiếp ứng.

Trong khoảng thời gian này Lăng Vũ ở trong sơn động đã sớm xác định được con đường trở về ngắn nhất, rất nhanh liền thiết lập xong hàng tuyến, để Chu Tước trực tiếp tiến hành chuyển tiếp đến mục tiêu. Hắc Long và Chu Tước cũng là chiến hữu nhiều năm, rất ăn ý theo phía sau Chu Tước, thời gian chuyển tiếp thậm chí không lệch đến 1 giây.

Rất nhanh, hai đài cơ giáp một đen một đỏ liền biến mất trong vũ trụ mờ mịt.

Hạm đội quân đoàn Trường Xà, trong phòng chỉ huy, Brian nhìn hai điểm nhỏ một đỏ một đen biến mất phía xa xa, rất cuộc nhìn không được hỏi. “Bọn họ đi xuyên qua trùng động như vậy, tuy rằng là phương pháp nhanh nhất, nhưng tôi vẫn thấy hơi quá mạo hiểm?”

Snow bình tĩnh nói. “Trong lòng bọn họ hẳn đều biết rõ. Nếu trước đây có thể điều khiển cơ giáp trốn thoát khỏi chấn động không gian cấp sáu, trùng động vũ trụ này hẳn là bọn họ đã cẩn thận nghiên cứu qua rồi... Nhất định không làm khó được bọn họ.”

Đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Snow, Brian lập tức tán đồng nói. “Phải phải, cậu nói rất có lý.”

Snow. “.....”

Mấy lời Brian và Snow nói, Caesar không hề nghe được, lúc này hắn còn đang lo lắng cau mày.

Trên thực tế, hắn rất muốn ở bên cạnh Tiểu Viễn, nhưng Tiểu Viễn muốn đi cùng với baba, Caesar cũng không thể mặt dày đi theo Tiểu Viễn cùng chen chúc trong khoang điều khiển của Chu Tước. Vốn định điều khiển Bạch Vũ theo yểm hộ phía sau, đáng tiếc Bạch Vũ từ khi nhìn thấy Hắc Long đã bắt đầu bị vây trong trạng thái hưng phấn, nhỏ giọng nói. “Sao Hắc Long tiền bối lại ghét nói chuyện vậy nhỉ? Sao lại buồn tẻ như thế a, ta chào hỏi nó như thế nào nó cũng không để ý tới ta? Chẳng lẽ không nhìn thấy ta?”

.... Chu Tước cùng một chỗ với mi, cả ngày bị phiền đến độ phải tắt máy, mi còn hi vọng Hắc Long tiền bối có thể mỉm cười chào hỏi mi sao? Mi nhảy nhót lú lú trước mặt nó, Hắc Long chưa một phát đập bay mi đi, coi như nó còn nhẫn nại.

Caesar quả thật không biết nên nói gì với đài cơ giáp lăm mồm này của mình nữa.

Tốt nhất là không nên mang nó đến quấy rối đi? Quấy rối ở trước mặt nguyên soái và tướng quân Lăng Vũ, sẽ tạo nên ấn tượng xấu a.....

Vì thế, Caesar chỉ có thể kìm nén khó chịu dưới đáy lòng, mang theo Bạch Vũ cùng Brian chờ trong hạm đội của quân đoàn Trường Xà, trơ mắt nhìn Omega của mình cùng hai vị phụ thân lợi hại của cậu điều khiển cơ giáp biến mất giữa vũ trụ mờ mịt.

Trong khoang điều khiển của Chu Tước. Dây thần kinh màu đỏ nhẹ nhàng quấn quanh tay Lăng Vũ, Chu Tước và Lăng Vũ sau nhiều năm xa cách lại hoàn thành phối hợp tinh thần, độ phối hợp dễ dàng vượt qua 300%.

Thấy Lâm Viễn ngồi trên ghế phó lái hiếu kỳ lại kinh ngạc nhìn về phía mình, Lăng Vũ nhin không được mỉm cười một chút, thấp giọng hỏi. “Con cũng từng điều khiển qua Chu Tước rồi đi? Độ phối hợp đạt tới bao nhiêu?”

Lâm Viễn ngượng ngùng nói. “Chỉ có 100%....”

Lăng Vũ nói. “Lần đầu tiên điều khiển có thể đạt tới 100%, đã là không tệ rồi. Dù sao Chu Tước cũng không phải cơ giáp mới chế tạo, đầu mối trí năng của nó lưu lại quá nhiều ký ức, con có thể tiến hành phối hợp với một cơ giáp như vậy, giá trị tinh thần của con hẳn là rất cao.”

Lâm Viễn hiếu kỳ hỏi. “Đúng rồi baba, con nghe nói trong số các tướng quân sở hữu cơ giáp cấp S tính cho đến nay, baba là người có giá trị tinh thần cao nhất, đây là thật sao?”

Lăng Vũ lắc đầu nói. “Không phải, cha con mới là cao nhất.”

Lâm Viễn sững sốt một chút. “Cha cao nhất sao?”

Lăng Vũ nói. “Ừ, Aston tiên sinh đã lên làm thí nghiệm cho chúng ta, giá trị tinh thần của Rawson cao hơn 10 điểm so với ta... Trên thực tế, một người điều khiển cơ giáp ưu tú, cũng không phải chỉ hoàn toàn dựa trên giá trị tinh thần cao thấp để phán đoán, còn phải nhìn vào mức độ dung hòa của bản và cơ giáp. Hắc Long thiên về ổn trọng, Chu Tước tương đối linh hoạt, giá trị tinh thần của ta tuy thấp hơn so với Rawson, nhưng nếu thật sự đánh nhau, phần thắng vẫn là 5:5.”

Lâm Viễn nghiêng đầu tưởng tượng hình ảnh Hắc Long và Chu Tước đánh nhau.... Ách, thật sự là không thể tưởng tượng được.

Lâm Viễn nhin không được cười nói. “Con cảm thấy, nếu hai người thật sự đánh nhau, phần thắng hẳn là 0:10, baba nhất định sẽ thắng.”

Lăng Vũ giật mình. “Sao lại nói vậy?”

Lâm Viễn nghiêm túc nói. “Cha chắc chắn sẽ không nỡ xuống tay với baba, sẽ nhường baba a.”

Lăng Vũ. “.....”

Bị con trai đối mặt nói như vậy, Lăng Vũ cũng không khỏi xấu hổ. Nếu thật sự đánh nhau, Lăng Vũ quả thật sẽ toàn lực ứng phó, bất quá lấy tính tình của Rawson, có lẽ sẽ thật sự phát tác chủ nghĩa đàn ông, nhường Omega của mình không biết chừng?

Kỳ thật Lâm Viễn là muốn kéo gần khoảng cách với baba, cho nên mới đùa chút mà thôi, bất quá, vui đùa chạy đến trên người baba lạnh như băng, hình như hiệu quả không lớn lắm thì phải? Chẳng lẽ ông ấy và cha còn chưa hòa thuận sao? Có phải đã đùa hơi quá rồi không?

Baba không nói, Lâm Viễn cũng chỉ có thể im lặng cúi đầu.

Không khí trong khoang điều khiển nhất thời có chút xấu hổ.

Lăng Vũ trầm mặc trong chốc lát, mới sờ sờ mũi, ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác. “Berg đã nói với con về chuyện Cửu Vĩ Thiên Hồ chưa?”

Lâm Viễn ngoan ngoãn đáp. “Cửu Vĩ Thiên Hồ, là đài cơ giáp song cấp S kia sao?”

“Ừ.” Lăng Vũ quay đầu nhìn con trai, “Con đã có kinh nghiệm điều khiển qua cơ giáp cấp S chưa?”

Lâm Viễn vội vàng nói. “Không có. Lần trước sau khi phối hợp với Chu Tước xong áp lực tinh thần của con quá lớn, trực tiếp ngất đi.... Sau này Chu Tước lại bị hạ thành cấp C, con chưa từng điều khiển qua.”

Lăng Vũ nghĩ nghĩ nói. “Để ta dạy con.”

Hai mắt Lâm Viễn lập tức sáng lên. “Có thể chứ?”

Đứa nhỏ này, ánh mắt trong suốt sáng ngời, đáng yêu giống hệt như lúc trước mình dứt nó ăn đồ ăn ngon vậy....

Lăng Vũ nhin không được mỉm cười nói. “Không sao, đường bay đã thiết lập xong, còn mấy tiếng nữa mới đến tinh cầu Namics, trên đường đi cũng không có việc gì làm, ta thuận tiện dạy con một ít kỹ năng điều khiển cơ giáp cấp S.”

Lâm Viễn vội vàng ngồi thẳng người, đưa tay đặt lên tuyến thần kinh của Chu Tước. “Tốt quá!”

Lăng Vũ để Chu Tước đưa một phần đường dẫn thần kinh nổi lên tay Lâm Viễn, tiếp nhận suy nghĩ trong đầu Lâm Viễn, nhẹ giọng ra lệnh cho Chu Tước. “Chu Tước, không cần tiến hành ghép đôi với Tiểu Viễn, người tạm thời chuyển quyền điều khiển cho Tiểu Viễn, nghe theo mệnh lệnh của nó.”

Chu Tước ôn nhu nói. “Đã hiểu, chủ nhân.”

Lăng Vũ nhìn về phía con trai vẻ mặt hưng phấn, nói. “Tiểu Viễn, cơ giáp cấp S khác với những cơ giáp cấp C trước đây con từng điều khiển, không cần dùng phím ẩn để khống chế, từ giờ trở đi, con phải quên hết tất cả các chỉ lệnh trên phím ẩn đi.”

Lâm Viễn nghi hoặc hỏi. “Quên hết tất cả sao?”

Lăng Vũ nói. “Không sai, chỉ lệnh điều khiển cơ giáp cấp C không giống với cấp S, những chỉ lệnh kia sẽ làm ảnh hưởng đến phán đoán của con, vào thời điểm con điều khiển cơ giáp cấp S, con phải quên hết tất cả những chỉ lệnh điều khiển cơ giáp cấp C đã từng học qua trong đầu.”

“.... Con hiểu rồi.” Lâm Viễn nhắm mắt lại, thở sâu, bắt đầu làm công tác chuẩn bị.

Lăng Vũ tiếp tục nói. “Cơ giáp cấp S sẽ trực tiếp thu nhận suy nghĩ của chủ nhân, con nghĩ đến cái gì, cơ giáp sẽ chấp hành mệnh lệnh đó, cho nên trong lúc đang điều khiển cơ giáp cấp S, tinh thần của con cần phải duy trì tập trung cao độ....”

Thấy tinh thần Lâm Viễn bắt đầu tập trung, làm tốt công tác chuẩn bị, Lăng Vũ liền nói. “Sắp rời khỏi thiên hà Khổng Tước, hiện giờ con thử tập trung lực chú ý, ra lệnh cho cơ giáp thực hiện động tác tiếp theo.”

Lâm Viễn cẩn thận nhìn chằm chằm bản đồ mô phỏng trước mặt, thiên hà Khổng Tước rộng lớn quả nhiên đang xa dần trên màn hình, dựa theo kế hoạch lúc trước, bọn họ sẽ phải đi xuyên qua con đường gần nhất trong trùng động này, Lâm Viễn nghĩ rằng, hiện tại có lẽ nên chuyển tiếp tiến vào trùng động đi?

Chu Tước chuyển tiếp đi.... Tọa độ này là được rồi.

Không ngờ, cậu vừa nghĩ như vậy, ngón tay còn chưa kịp chỉ vào tọa độ, cơ giáp hỏa hồng liền đột nhiên tăng tốc, lao với tốc độ cực hạn về phía trước –

Dòng khí xung quanh dùng tốc độ nhanh nhất không ngừng đè nén, không gian tựa như bị vặn vẹo thành một tờ giấy trắng mỏng manh, sau đó, ba một tiếng, cơ giáp trực tiếp xuyên thấu qua tầng không gian che chắn này, tiến vào trùng động vũ trụ Isville, đến tọa độ mà Lâm Viễn nghĩ trong đầu.

Lâm Viễn. “.....”

Cả trùng động ảm đạm không một tia sáng, cảnh quan bên ngoài cửa sổ ngập tràn vô số cát bụi vũ trụ và xác phi thuyền....

Lâm Viễn hưng phấn nở nụ cười. “Chuyển tiếp thành công! Baba, nơi này chính là trùng động vũ trụ Isville đi? Thật thần kỳ, con vừa xác định lộ tuyến chuyển tiếp, Chu Tước liền trực tiếp hoàn thành chỉ lệnh!”

Thấy đứa nhỏ hưng phấn đến sắp nhảy dựng lên, Lăng Vũ nhin không được hơi hơi giương lên khóe môi, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu cậu, ngữ khí nhu hòa nói. “Con làm không tồi, tuyến đường chuyển tiếp cũng lựa chọn rất chuẩn xác.”

Lâm Viễn đột nhiên sững sốt, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Lăng Vũ....

Hai cha con chia lìa suốt mười bốn năm, có chút xa lạ là rất bình thường, thế nhưng lúc này, cảm giác được nam nhân luôn luôn lạnh lùng này nhẹ nhàng xoa đầu, khiến Lâm Viễn vui vẻ đến phân không rõ phương hướng. Nhin không được nhớ tới hình ảnh trước đây ngồi trong lòng ông ăn, càng nghĩ càng cảm thấy ảm áp...

Kỳ thật, baba Lăng Vũ cũng không phải không thích cậu, chỉ là không biết cách biểu đạt, tính cách baba chính là không tự nhiên như vậy.

Lâm Viễn tỏ vẻ thấu hiểu cười cười.

Lăng Vũ thấy con trai cười đến cực kỳ vui vẻ, còn tưởng là do cảm xúc kích động vì lần đầu tiên cậu được điều khiển cơ giáp cấp S.

Vì thế, Lăng Vũ cố ý chỉ bảo cho con trai, liền đem quyền điều khiển Chu Tước giao hoàn toàn cho con mình, bản thân thì ngồi bên cạnh giám sát, để Lâm Viễn điều khiển Chu Tước xuyên qua trùng động.

Rawson đi theo phía sau, trái tim quả thật nhảy lên tận cổ họng –

Ông trời của ta, Chu Tước đây là bị sao vậy? Lượn lách bữa bãi trong trùng động vũ trụ! Máy lần đều hại tim Rawson suýt thì ngừng đập! May mà cuối cùng đã an toàn ổn định! Bằng không, Rawson cảm thấy bản thân chắc phát điên lên mất....

Đừng đùa chứ, ngồi trong khoang điều khiển kia, chính là hai người hấn coi trọng nhất đó.... À không, ba người.

Lăng Vũ em đang mang thai đó, có thể đừng kích thích tâm lý của tôi như vậy được không?

Thấy Chu Tước lại một lần nữa nguy hiểm xẹt qua bên cạnh xác phi thuyền khổng lồ, Rawson rốt cuộc không thể nhin được nữa kết nối tới máy truyền tin của Chu Tước, thấp giọng hỏi. “Lăng Vũ, em làm sao thế? Vừa rồi Chu Tước suýt chút nữa đụng vào xác phi thuyền... Có chuyện gì vậy?”

Lấy trình độ điều khiển của Lăng Vũ, không nên xuất hiện lỗi sai cấp thấp như vậy mới đúng, vừa rồi Chu Tước chẳng khác nào say rượu đảo sang, lại ngay khoảnh khắc sắp đụng vào liền đột nhiên nghiêng người lướt qua mảnh vỡ.... Quả thực là ngàn cân treo sợi tóc.

Rawson khản trương muốn chết, Lăng Vũ lại rất bình tĩnh nói. “Nga, tôi đang dạy Tiểu Viễn điều khiển cơ giáp cấp S.”

Lâm Viễn thật vui vẻ gật gật đầu. “Đúng vậy, baba đang tự mình dạy con, vừa rồi là con không cẩn thận tính sai phương hướng.”

Lăng Vũ mỉm cười một chút, tiếp tục chỉ đạo Lâm Viễn, điều khiển Chu Tước trình diễn “thời khắc mạo hiểm”.

Rawson. “.....”

Đại quái thú dạy tiểu quái thú chơi cơ giáp, Rawson ở phía sau lo lắng đề phòng.... Đây là đang muốn bức điên kẻ làm cha như hấn sao?

Hết chương 106.

107. Quyển 5 - Chương 107: Tinh Cầu Namics Bị Phong Tỏa

Không thể phủ nhận, Lâm Viễn được di truyền bộ gen ưu tú của hai người cha Rawson và Lăng Vũ, cực có thiên phú về phương diện điều khiển cơ giáp, Lăng Vũ chẳng qua chỉ ở bên cạnh chỉ đạo một chút, Lâm Viễn đã nhanh chóng quen thuộc với hình thức điều khiển cơ giáp cấp S, chuyên tâm điều khiển Chu Tước xuyên qua trùng động vũ trụ.

Chu Tước dưới sự chỉ dẫn tinh thần của cậu, tựa như một chú chim nhỏ linh hoạt phó thác linh hồn.

Có vài lần, Lăng Vũ đã cho rằng đứa nhỏ này không thể thuận lợi vượt qua chướng ngại, nhưng ngay tại thời điểm cậu muốn tự mình điều khiển Chu Tước, Lâm Viễn cư nhiên lại dựa vào phản ứng nhanh nhẹn mà an toàn vượt qua.

Nhìn bộ dáng con trai nghiêm túc và hưng phấn, đáy lòng Lăng Vũ cũng vô cùng vui mừng.

Thấy Chu Tước rất nhanh đã đi qua khu vực thiên hà Khổng Tước, Lăng Vũ liền thấp giọng nói. “Tiểu Viễn, để ta điều khiển đi.”

Lâm Viễn ngăn người, có chút tiếc nuối trả quyền điều khiển cho baba.

Lăng Vũ thấy cậu mang vẻ mặt không cam lòng, nhịn không được mỉm cười nói. “Không cần gấp gáp, về sau còn có rất nhiều cơ hội, đến lúc đó baba lại tự mình dạy con.... Đoạn đường tiếp theo sẽ rất nguy hiểm, cứ để ta điều khiển thì tốt hơn.”

Lâm Viễn lập tức nghiêm túc gật gật đầu. “Con hiểu, baba!”

Đoạn đường lúc trước là phần yên ổn nhất trong trùng động vũ trụ, đây cũng là nguyên nhân Lăng Vũ dám thả tay để dạy Lâm Viễn điều khiển, nhưng đoạn kế tiếp lại khác, con đường từ nơi này đến tinh cầu Namics sẽ cực kỳ hung hiểm, tuy rằng rất muốn tự tay dạy con trai, nhưng Lăng Vũ vẫn bình tĩnh nhận lại quyền điều khiển, để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tựa như có thần giao cách cảm, lúc này Rawson cũng lập tức kết nối tới máy truyền tin của Chu Tước, nghiêm túc nói. “Lăng Vũ, hay là em tự mình điều khiển đi, về sau còn rất nhiều cơ hội để dạy Tiểu Viễn, đừng mạo hiểm ở trong trùng động!”

Đại quái thú ngồi cạnh chỉ đạo, tiểu quái thú điều khiển Chu Tước lạng lách lung tung trong trùng động vũ trụ....

Rawson đi phía sau nhìn, cơ hồ sắp phát bệnh tim, nếu còn tiếp tục như vậy, chắc Rawson sẽ không chịu nổi loại kích thích tâm lý này nữa.

Cha và baba thật sự là có thần giao cách cảm, Lâm Viễn cười nói. “Baba đã lấy lại quyền điều khiển rồi.”

Lăng Vũ gật gật đầu, nói với Rawson. “Yên tâm.”

Rawson vẫn không yên tâm được, nhú nhú mày, đưa ra quyết định. “Tôi đi phía trước, hai người theo sau.”

Dứt lời, Hắc Long liền lập tức tăng tốc, trực tiếp vọt lên phía trước Chu Tước.

Có Hắc Long ở phía trước mở đường, Lăng Vũ cơ hồ không phí chút sức nào, trực tiếp để Chu Tước đi theo sau Hắc Long là được.

Kỳ thật chỉ cần không xảy ra chấn động không gian quy mô lớn, mấy chướng ngại vật trôi nổi trong trùng động vũ trụ kia, căn bản không đủ để gây ra uy hiếp gì đối với những người điều khiển cơ giáp có trình độ cỡ Rawson và Lăng Vũ. Cái này cũng giống như xe cộ chạy theo quy luật trên đường cao tốc, chỉ cần vượt qua là sẽ cực kỳ an toàn.

Chỉ khi nào xảy ra chấn động không gian, những chướng ngại vật khổng lồ kia sẽ chịu ảnh hưởng từ dòng khí dao động mà di chuyển hỗn loạn trong trùng động, giống như trên đường cao tốc xảy ra tai nạn giao thông quy mô lớn, đi xuyên qua hiện trường tai nạn giao thông tất nhiên sẽ hung hiểm vô cùng.

May mà vận khí của bọn họ không tồi, trải qua sự thăm dò cẩn thận, trùng động vũ trụ Isville gần đây không có dấu hiệu xảy ra chấn động không gian, Hắc Long và Chu Tước cực kỳ vững vàng bay thẳng một đường.

Bên trong khoang điều khiển, Lăng Vũ nhìn bộ dáng hưng phấn của con trai, nhin không được hỏi. “Tiểu Viễn, con có còn ấn tượng gì với những chuyện trước đây không?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ nói. “Con chỉ nhớ rõ trước năm bốn tuổi đã từng sống với ba ở một tỉnh cầu ẩm áp, chỗ đó có một bờ biển rất rộng.... Sau năm bốn tuổi liền bị đưa đến tỉnh cầu Ryan, những chuyện khác nhớ không rõ lắm.”

Lăng Vũ trầm mặc một lát. “Con không có gì muốn hỏi về chuyện năm đó sao? Không trách baba đưa con đi sao?”

Lâm Viễn cười nói. “Không sao, con biết baba đưa con đi nhất định là có nguyên nhân bất đắc dĩ, người là tướng quân, cần suy xét đến rất nhiều chuyện, con nghe nói năm đó khi baba trốn khỏi thiên hà Cepheus đã phải trải qua không ít khó khăn, Quân bộ cũng luôn truy nã người.... Người sinh hạ con dưới điều kiện gian khổ như vậy, cho con sinh mệnh này, con có lý do gì để trách baba chứ?”

Lâm Viễn quay đầu nhìn về phía Lăng Vũ, nghiêm túc nói. “Nếu ngay cả con cũng không hiểu cho baba, thì còn ai có thể hiểu baba nữa đây?”

Lăng Vũ. “.....”

Lâm Viễn cười cười nói. “Baba không cần để ý, trước nay con chưa từng trách người.”

Lăng Vũ trầm mặc thật lâu, rốt cuộc đặt tay lên đầu con trai, nhẹ nhàng sờ sờ, đáy lòng thậm chí có chút cảm động –

Đứa nhỏ tốt, đây mới là con trai của Lăng Vũ hửn!

Thân là một Omega, hẳn đã biết Omega ở đế quốc có bao nhiêu khó khăn, hưởng chi, Lăng Vũ đã trở thành tướng lãnh Quân bộ, quân đoàn trưởng quân đoàn Ấm Dạ, trên người ông phải gánh vác quá nhiều trách nhiệm và sứ mệnh.

Nếu Lâm Viễn lại bởi vậy mà trách cứ baba, chẳng phải sẽ phí hoài một phen khổ tâm của Lăng Vũ sao?

Dưới tình cảnh gian nan năm đó, Lăng Vũ có một vận lý do để bỏ đi thai nhi trong bụng, nhưng ông lại trải qua gian khổ sinh ra con mình, cho Lâm Viễn một sinh mệnh sống. Sau đó lại đưa đứa nhỏ bốn tuổi đến tỉnh cầu Ryan, phái thuộc hạ thân tín quản lý và chăm sóc, để Lâm Viễn bình bình an an lớn lên.

Baba như vậy, đáy lòng Lâm Viễn chỉ có kính nể và tôn trọng, tuyệt không có bất cứ oán hận nào.

Là con trai của tướng quân Omega duy nhất ở đế quốc – Lăng Vũ – Lâm Viễn cảm thấy vô cùng kiêu ngạo.

Đối diện với đôi mắt đen nghiêm túc của con trai, Lăng Vũ nhin không được khẽ cười cười, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng.

Lúc trước cậu nhất thời mềm lòng, không bỏ đi thai nhi trong bụng, Tiểu Viễn ra đời trong điều kiện gian khổ, mấy năm nay nhìn đứa nhỏ kia lớn lên từng chút một, cậu chưa từng cảm thấy hối hận vì quyết định năm đó.

Lúc này đây, tuy rằng thời cơ không thích hợp để mang thai, nhưng nhìn đứa con lớn tri kỷ trước mặt, Lăng Vũ rốt cuộc vẫn luyện tiếc bỏ đi tiểu bảo bảo trong bụng kia....

Lâm Viễn là một đứa con tốt lại hiểu chuyện, nhất định cũng sẽ là một người anh tốt.

Về sau có đứa nhỏ làm bạn với Lâm Viễn.... có lẽ cũng không tệ?

Rawson điều khiển Hắc Long ở phía trước, hoàn toàn không ngờ tới, một phen trò chuyện thân mật này của Lâm Viễn, đã khiến Lăng Vũ hoàn toàn thay đổi chủ ý.

Hắc Long và Chu Tước bay trong trùng động vũ trụ suốt sáu tiếng.

Lâm Viễn ngồi bên cạnh nhìn hai vị phụ thân điều khiển cơ giáp vượt qua mấy mảnh xác kim loại khổng lồ, quả thực giống như tận mắt tới phim trường xem một bộ phim 3D mạo hiểm và kích thích.

Có mấy lần, Lâm Viễn đã cảm thấy Chu Tước sắp va chạm với mảnh vỡ, nhin không được siết chặt nắm tay đỡ một thân mồ hôi lạnh, chuẩn bị tâm lý đi đời nhà ma.... Kết quả, mỗi một lần, đều được hóa nguy thành an dưới sự chỉ huy bình tĩnh của Lăng Vũ.

Chu Tước dường như có được cả linh hồn của chủ nhân, khôn ngoan lướt qua mấy con quái vật lớn kia.

Hai đài cơ giáp một đen một đỏ lấy tốc độ ánh sáng bay nhanh trong trùng động, tựa như những chú cá tự do lướt đi giữa đại dương.

Lâm Viễn nhìn thao tác thần kì của baba Lăng Vũ, dần dần trở nên bình tĩnh.

Dù sao mặc kệ là tình huống nguy hiểm cỡ nào, baba đều có thể phản ứng trong nháy mắt....

Trình độ điều khiển cơ giáp của baba quả thật khiến người xem không thể không ca ngợi.

Lúc sau, dừng nói là lo lắng kinh hoàng, Lâm Viễn thậm chí còn ngủ thiếp đi.

Vì tìm kiếm cha và baba, cậu đã không ngủ suốt hai ngày, thật sự có chút không chống đỡ được....

Nhìn đứa nhỏ ghé vào đài điều khiển hô hấp đều đều phát ra tiếng khò khè nho nhỏ, Lăng Vũ nhin không được khẽ cười cười, cởi áo khoác quân trang của mình, cẩn thận đắp lên cho con trai.

Hắc Long và Chu Tước rất nhanh đã đến được bên ngoài thiên hà Isville.

Lúc này Lăng Vũ mới nhẹ nhàng sờ sờ đầu con trai nói. “Tiểu Viễn, tỉnh dậy đi.”

Lâm Viễn ngẩng đầu lên, xoa xoa đôi mắt mơ hồ, hỏi. “Nhanh như vậy đã đến sao?”

Lăng Vũ quay đầu nói. “Ừ.... Con mệt lắm sao?”

Lâm Viễn đương nhiên sẽ không nói ra sự thực bản thân hai ngày không ngủ. Đối diện với ánh mắt lo lắng của baba, Lâm Viễn tỏ vẻ không sao cười cười, gãi gãi đầu nói. “Con không sao, vừa rồi nhất thời mệt quá nên mới ngủ.”

Lăng Vũ cũng không hỏi nhiều, kết nối tới máy truyền tin của Hắc Long, nói. “Rawson, trước dừng nên tới gần phạm vi điều tra của trạm không gian, liên hệ với Drew hỏi thử chút tình huống xem sao đã.”

Rawson gật đầu nói. “Được.”

Lúc trước khi tác chiến, trạm không gian Isville bị phá hủy hoàn toàn đã được tu sửa xong.

Kỳ quái là, chỗ đó thỉnh thoảng lại có đội tuần tra đi ngang qua, canh phòng nghiêm ngặt, giống như đã xảy ra chuyện lớn gì đó. Càng khiến người ta kinh ngạc hơn, là Rawson kết nối tới tín hiệu thông tin của quân đoàn Trường Xà, nhưng lại bị lưới phòng ngự trực tiếp chặn lại.

Rawson nhíu nhíu mày, thấp giọng nói. “Tôi không liên hệ được với Drew, em thử một chút xem có thể liên lạc với Berg không?”

Lăng Vũ lập tức thử dùng mật mã của Mạch nước ngầm kết nối tới máy truyền tin tư nhân của Berg, qua thật lâu sau, máy truyền tin mới được kết nối, Berg nhìn Lăng Vũ xuất hiện trên màn hình trước mặt, kinh ngạc nói. “Lăng Vũ? Các cậu đã trở lại rồi?”

Lăng Vũ gật gật đầu, hỏi. “Tình cầu Namics bị làm sao vậy? Sao tín hiệu thông tin lại bị chặn lại hết?”

Berg đi đến góc phòng vắng vẻ, hạ giọng nói. “Quân bộ lúc trước khi phái người đến mang xác thể phục chế Hắc Long đi, đã ở bên ngoài thiên hà Isville, thiết lập lưới cản tín hiệu quyền hạn cao nhất, nói là lo lắng quân liên bang đánh cắp tin tình báo.... Trên thực tế, tất cả thông tin giữa tinh cầu Namics và bên ngoài đều sẽ bị lưới phòng ngự này ngăn chặn và loại bỏ, rất nhiều nội dung thông tin thậm chí sẽ bị Quân bộ nghe lén.”

Ánh mắt Lăng Vũ lạnh lùng. “Lo lắng quân liên bang đánh cắp tin tình báo? Đây hoàn toàn là lời nói vô căn cứ! Giám sát tình hình của quân đoàn Vinh Quang và quân đoàn Trường Xà, mới là mục đích chân chính của bọn họ đi?”

Berg gật gù đầu nói. “Không sai. Nhưng lúc ấy hai vị tướng quân cùng đến đây, lại còn đưa ra lý do quang minh chính đại như vậy, Drew cũng không tiện công khai phản đối, chỉ có thể để bọn họ đặt lưới phòng ngự bên ngoài.”

Lăng Vũ nhú nhú mày. “Xem ra, một khi chúng ta hạ xuống tinh cầu Namics, phía Quân bộ cũng sẽ lập tức nhận được tin.”

Berg cúi đầu nghĩ nghĩ nói. “Hiện giờ tôi cũng không có cách nào tìm ra lỗ hổng của đội tuần tra để các cậu hạ xuống tinh cầu Namics, lúc trước phái một hạm đội của quân đoàn Trường Xà ra, hạm đội biến mất suốt hai ngày đã khiến Quân bộ hoài nghi, hiện giờ cả tinh cầu Namics đều bị Quân bộ theo dõi nghiêm mật từ bên trong, thời gian tôi trò chuyện với cậu cũng không thể vượt quá 1 phút, nếu không sẽ rất dễ bị người khác phát hiện.”

Máy truyền tin bên trong tổ chức Mạch nước ngầm là do Berg tự mình thiết kế chế tạo, có thể trong thời gian ngắn tránh được sự kiểm tra từ lưới phòng ngự Quân bộ, nhưng lưới phòng ngự dù sao cũng không phải thùng rỗng kêu to, một khi trò chuyện quá 1 phút đồng hồ, vẫn sẽ bị phát hiện nơi phát ra tín hiệu khả nghi.

Lăng Vũ nói. “Tôi và Rawson hạ xuống một chỗ khác trước, nghĩ ra cách thì sẽ liên hệ với cậu.”

Berg nói. “Được.”

Lăng Vũ quyết đoán ngắt máy truyền tin, liếc mắt nghiên cứu bản đồ vũ trụ — bọn họ không thể điều khiển cơ giáp dừng lại ở đây, nếu không sẽ rất nhanh bị đội tuần tra trên tinh cầu Namics phát hiện, phải mau chóng tìm một chỗ hạ xuống, giữa thiên hà Isville ở đế quốc và liên bang, hướng bắc là địa giới đế quốc, hướng nam lại là một nơi không người ai ai cũng biết, bọn họ không thể vòng qua chỗ này quay lại đế quốc, cho nên....

Rawson nói. “Trước hạ xuống khu không người, rồi tính tiếp?”

Lăng Vũ gật gù đầu nói. “Được.”

Hai người không hề nói lời vô nghĩa, rất ăn ý điều khiển Hắc Long và Chu Tước thay đổi phương hướng, trực tiếp phá tan tầng khí quyển, lấy tốc độ nhanh nhất hạ xuống khu không người ở bên ngoài thiên hà Isville – tinh vực Hilt.

Tinh vực này sở dĩ được gọi là khu không người, là vì trên các tinh cầu này không có bất cứ một sinh vật nào tồn tại.

Không có tài nguyên, không có sinh vật, không có dưỡng khí, năm tinh cầu lớn tạo thành một mảnh tinh vực hoang vắng, cho dù là phi thuyền chở khách hay hạm đội Quân bộ đi qua nơi này, cơ hồ chưa từng có ai hạ xuống đây. Lại thêm không có trạm không gian, nơi đây cũng hoàn toàn không có cách nào kết nối tín hiệu với bên ngoài, bởi vậy khu không người này chẳng khác nào một bãi tha ma hoang vắng trong vũ trụ.

Sau khi Hắc Long và Chu Tước cùng nhau hạ xuống tinh cầu, liền đồng thời mở đèn chiếu sáng lên.

Hai ngọn đèn một vàng một đỏ chiếu sáng tinh cầu vắng vẻ hoang tàn, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy rất rõ ràng, bề mặt tinh cầu này gồ gề, nhấp nhô, hàm lượng dưỡng khí cực nhỏ, không có bất cứ vật sống nào, mặt đất mênh mông vô bờ khiến đáy lòng mọi người không khỏi nổi lên ý lạnh.

May mà bên trong khoang điều khiển có đầy đủ dưỡng khí, chỉ cần không ra khỏi khoang điều khiển, bọn họ còn có thể kiên trì vài ngày.

Lâm Viễn nhìn cảnh tượng hoang vắng ngoài cửa sổ, nhin không được hỏi. “Baba, nơi này chính là khu không người ở tinh vực Hilt sao?”

Lăng Vũ kinh ngạc nói. “Sao con biết được?”

Lâm Viễn nghiêm túc nói. “Trong sách giáo khoa năm nhất của bọn con có đề cập đến.”

Bởi vì Chu Tước và Hắc Long vẫn kết nối thông tin, đoạn đối thoại của cha con hai người Rawson cũng có thể nghe được, thấy hai người ở chung hòa hợp như thế, Rawson cũng cảm thấy rất vui mừng.

Trầm mặc một lát, Rawson mới hỏi. “Nếu không có cách nào hạ xuống tinh cầu Namics, tiếp theo em có tính toán gì không?”

Lăng Vũ nghĩ nghĩ nói. “Trước khi hạ xuống tôi đã gửi tin cho bọn Chu Nghị, chờ hạm đội đến, chúng ta sẽ giả trang thành binh lính quân đoàn Trường Xà, trà trộn đi vào cùng bọn họ.”

Rawson gật gù đầu. “Tôi cũng nghĩ như vậy. Nếu Quân bộ đã phong tỏa tinh cầu Namics, bao vây quân đoàn Trường Xà và quân đoàn Vinh Quang, tôi đoán bên phía thủ đô sẽ rất nhanh có hành động, chúng ta phải mau chóng liên hệ với bộ hạ.”

Vừa nghe Rawson nói như vậy, Lăng Vũ liền nhin không được nhử mày.

Cậu cũng đang lo lắng quân đoàn ở thủ đô sẽ có biến cố, cho nên mới lợi dụng năng lực chuyển tiếp không gian của cơ giáp cấp S dùng tốc độ nhanh nhất trở lại tinh cầu Namics, không ngờ, tinh cầu Namics cứ nhiên lại bị theo dõi, cậu và Rawson cho dù có đến cũng không cách nào hạ xuống.

Phải đợi quân hạm của quân đoàn Trường Xà đến, bọn họ mới có cơ hội giả trang thành binh lính trà trộn vào. Nhưng tốc độ của hạm đội phải chậm trễ hơn cơ giáp đến mấy tiếng, càng chờ lại càng dễ đánh mất thời cơ.... Còn nếu tùy tiện hạ xuống, để bên kia thu được tin tức Hắc Long và Chu Tước trở về, đám người ở thủ đô khó đảm bảo sẽ không gây chuyện bất lợi cho bộ hạ....

Lăng Vũ quả thực là lòng nóng như lửa đốt.

Lại cố tình vào lúc này, dạ dày đột nhiên nổi lên một trận buồn nôn, cảm giác buồn nôn ghê tởm khiến sắc mặt Lăng Vũ đột nhiên trở nên tái nhợt, lập tức xoay người bước nhanh đến bồn rửa tay, che miệng nôn ra một trận.

Lâm Viễn hoảng sợ, vội vàng chạy đến bồn rửa tay cùng baba, lo lắng hỏi. “Baba, ba làm sao vậy?”

Lăng Vũ khoát tay, làm động tác không có chuyện gì, nhưng thanh âm nôn mửa tê tâm liệt phế cơ hồ muốn ói ra cả dạ dày kia, thông qua máy truyền tin, vẫn trực tiếp truyền đến bên tai Rawson.

Nhìn cảnh tượng Lăng Vũ ghé vào bồn rửa tay nôn mửa, Rawson đau lòng đến muốn điên lên!

Lăng Vũ có bầu, đang trong giai đoạn phản ứng mãnh liệt nhất, nếu Quân bộ binh biến, cậu làm tướng quân nhất định sẽ muốn mang quân đoàn Âm Dạ lên chiến trường, thân thể căn bản không thể nào chịu nổi....

Ngộ nhỡ cậu và đứa nhỏ xảy ra chuyện gì, tuyệt đối sẽ khiến Rawson hối hận không kịp.

Lăng Vũ nôn quá mãnh liệt, Lâm Viễn cũng bị dọa sợ đến mặt trắng bệch, không ngừng đưa tay vỗ lưng baba, luống cuống tay chân không biết phải làm thế nào, nhin không được nhìn về phía cha xin giúp đỡ.

Ái nhân đang chịu khổ, Rawson lại chỉ có thể ngồi trong khoang điều khiển Hắc Long mà nhìn, không thể làm được gì....

Móng tay hung hăng bấm vào lòng bàn tay, Rawson hít vào một hơi thật sâu, rốt cuộc đưa ra một quyết định thống khổ.

Ba phút sau, phản ứng thân thể rốt cuộc bình ổn lại, Lâm Viễn vội vàng đưa một chén nước qua cho baba.

Lăng Vũ sắc mặt tái nhợt uống chén nước, áp chế cảm giác khó chịu trong dạ dày, lúc này mới xoay người trở lại trước đài điều khiển.

Chạm phải ánh mắt đau lòng tới cực điểm của Rawson trong màn hình, Lăng Vũ khụ một tiếng, xấu hổ nói. “..... Không có chuyện gì, đừng lo lắng.”

Rawson đột nhiên bình tĩnh nói. “Không cần giữ lại đứa nhỏ.”

Lăng Vũ kinh ngạc nói. “Cái gì?”

Rawson nhìn vào mắt Lăng Vũ, nói từng câu từng chữ. “Đứa nhỏ này tới không đúng lúc, tôi không muốn nhìn em vất vả như vậy... Hiện giờ bỏ nó đi, sẽ hạn chế tới đa ảnh hưởng tới thân thể em... Không cần giữ...”

Rawson không biết mình đã làm thế nào để nói ra những lời này, mỗi một từ phát ra khỏi miệng, đều giống như lưỡi dao đâm vào trái tim hắn.

Hắn không thể nhìn Lăng Vũ chịu khổ như thế, hiện giờ bỏ đứa nhỏ đi chính là lựa chọn tốt nhất....

Nhưng vừa nghĩ đến đứa nhỏ kia lớn lên sẽ giống Lăng Vũ, hoặc là giống mình, nghĩ đến đứa nhỏ kia sẽ di truyền toàn bộ gen của hai người, lúc này lại không thể không chấm dứt sinh mệnh của nó... Trái tim Rawson đau đớn, tựa như bị cứng rắn khoét đi một khối máu thịt.

Thế nhưng, là một Alpha, so với mất đi cốt nhục còn chưa sinh ra, điều khiến hắn không thể dễ dàng tha thứ hơn chính là khiến Omega của mình phải vất vả như thế, lại còn trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy.

Thời khắc quan trọng như vậy, một khi không cẩn thận, nói không chừng sẽ một xác hai mạng.

Đến lúc đó, sao hắn có thể thừa nhận được?

Lăng Vũ sắc mặt tái nhợt trầm mặc một lát, mới thấp giọng nói. “Tôi hiểu sự băn khoăn của cậu, tôi sẽ giữ lại nó.”

Lăng Vũ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Rawson. “Không phải chỉ vì, nó là con chúng ta.... Mà còn vì nó là một sinh mệnh, nó rất chờ mong đến được thế giới này, không phải sao?”

Rawson. “.....”

Hắn vẫn cho rằng Lăng Vũ không muốn đứa nhỏ này, hoàn toàn không ngờ, Lăng Vũ cư nhiên sẽ phản đối đề nghị của hắn.

Mà sở dĩ Lăng Vũ thay đổi chủ ý, kỳ thật có quan hệ rất lớn với Lâm Viễn.

— Người đã cho con sinh mệnh trong điều kiện gian khổ như vậy, con có lý do gì mà trách baba?

— Nếu ngay cả con cũng không thể hiểu người, thì còn ai có thể hiểu nữa?

Những lời Lâm Viễn vừa nói, đơn giản mà thẳng thắn, lại giống như búa tạ đánh thẳng vào trái tim Lăng Vũ.

Không sai, là cậu cho Tiểu Viễn sinh mệnh, Tiểu Viễn lớn lên có thể hoàn toàn tín nhiệm và thấu hiểu baba của nó.

Như vậy, cho dù có gian nan, sinh mệnh của đứa nhỏ thứ hai này, cậu cũng sẽ không cướp đoạt.

Cậu thậm chí có thể tưởng tượng, đứa nhỏ thứ hai sau khi lớn lên, cũng sẽ hiểu chuyện giống như Tiểu Viễn, giống Tiểu Viễn thấu hiểu cậu, ủng hộ cậu, sao cậu có thể bóp chết sinh mệnh nhỏ này được chứ?

Lăng Vũ đặt tay ở bụng, mỉm cười nói. “Rawson, cậu yên tâm, quân đoàn Âm Dạ cũng không phải quân đoàn của một mình tôi, còn có Chu Nghị, Aila, có rất nhiều thuộc hạ đủ để tín nhiệm. Tôi sẽ bảo vệ tốt bản thân....” Lăng Vũ dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Rawson. “Hơn nữa, không phải còn có cậu sao? Alpha của tôi?”

Rawson. “.....”

— Không phải còn có cậu sao? Alpha của tôi?

Đơn giản một câu, ảnh hưởng đối với Rawson, lại cơ hồ so được với Lăng Vũ giáp mặt nói “tôi yêu cậu”.

Hoàn toàn tín nhiệm giao an nguy của bản thân cho một người, so với mấy lời tuyên ngôn tình yêu phù phiếm kia, còn khiến trái tim phát sốt hơn.

Rawson ôn nhu nhìn Lăng Vũ, thật lâu sau, mới thận trọng gật gật đầu nói. “Được rồi, tôi đã hiểu.”

— Tôi sẽ bảo vệ tốt cho em bằng mọi giá.... còn cả con chúng ta nữa.

— Giữ lại đứa nhỏ, chúng ta cùng nhau cố gắng hóa giải nguy cơ lần này.

Hai người liếc nhau, đồng thời hiểu được tâm ý lẫn nhau từ trong mắt đối phương, tựa như chiến hữu ăn ý, lại càng giống như người yêu ăn ý.

Lâm Viễn ở bên cạnh nhìn nhìn cha, lại nhìn nhìn baba, mới đầu còn không hiểu bọn họ đang nói cái gì, sau khi nghe ra được, mắt Lâm Viễn càng trợn càng lớn, cuối cùng, rốt cuộc khiếp sợ há to miệng.

Nếu lúc này, bất cứ ai trong Lăng Vũ và Rawson quay đầu liếc mắt nhìn đứa con lớn nhà mình, thì sẽ phát hiện, con trai bọn họ đã khiếp sợ đến mức có thể nhét cả quả trứng gà vào miệng.

Đáng tiếc, hai người đang ăn ý mà thâm tình nhìn nhau, hoàn toàn xem nhẹ đứa con lớn kinh ngạc đến phát gốc bên cạnh....

Hết chương 107.

108. Quyển 5 - Chương 108: Trung Tướng Keliman

Khi nhận được tin nhắn khẩn cấp Lăng Vũ gửi tới, hạm đội của quân đoàn Trường Xà đang trên đường đi tới tỉnh cầu Namics, cả hành trình cần ít nhất tám giờ, thấy chuyện quá khẩn cấp, trung tá Ian lập tức thay đổi đường bay, trực tiếp chuyển tiếp vào trùng động vũ trụ, dùng tốc độ nhanh nhất bay về tỉnh cầu Namics.

Mà lúc này, Chu Tước và Hắc Long đang dừng lại trên khu vũ trụ không người ở tỉnh vực Hilt.

Cuộc đối thoại giữa Rawson và Lăng Vũ khiến Lâm Viễn khiếp sợ đến ngây dại – Lăng Vũ cư nhiên có bầu, nói cách khác, trong khoảng thời gian hai người mất tích, baba lại bị đánh dấu hoàn toàn một lần nữa? Chẳng lẽ là do không có thuốc ức chế nên phát tình ngoài ý muốn?

Cho dù nguyên nhân là gì, kết quả hiện giờ là – baba có đứa nhỏ thứ hai, mà mình cũng sắp được làm anh!

Lâm Viễn ngẩn ngơ, rốt cuộc phục hồi tinh thần, hưng phấn nhìn Lăng Vũ. “Baba, con sẽ có em sao??”

Cuối cùng Lăng Vũ cũng nhận ra đứa con lớn vẫn đang ngồi cạnh khiếp sợ nhìn mình, sắc mặt không khỏi trở nên xấu hổ, không biết nên trả lời thế nào.

Rawson khẽ cười cười, trả lời thay Lăng Vũ. “Đúng vậy, Tiểu Viễn, con sắp làm anh rồi.”

Lâm Viễn hưng phấn nói. “Tốt quá, không biết là Alpha hay Omega.... Con sẽ chăm sóc nó thật tốt.”

Nghĩ đến sẽ có một đứa nhóc mềm mềm đi theo sau móng mình ngoan ngoãn gọi ca ca, tâm tình Lâm Viễn liền trở nên cực tốt. Ân, chờ em trai trưởng thành rồi, có thể dạy nó chơi cơ giáp, dẫn nó đi ăn các loại đặc sản....

Lâm Viễn bắt đầu cân nhắc xem làm thế nào để trở thành một người anh tốt.

Rawson thấp giọng nói. “Tiểu Viễn, con trước hết để Chu Tước kiểm tra thân thể baba con một chút đi, hiện giờ baba con không thoải mái lắm.”

Lâm Viễn vội vàng nói. “Con biết!”

Lăng Vũ vốn định cự tuyệt, nhưng hai cha con nhà này cực kỳ cố chấp, Lăng Vũ đành phải bắt đắc dĩ bị con trai đưa đến ngồi xuống sofa, nhận lấy cốc nước ấm cậu đưa tới uống mấy ngụm, lại để Chu Tước lấy máu tiến hành xét nghiệm cẩn thận.

Chu Tước rất nhanh liền tính ra kết quả, ngữ khí ôn nhu nói. “Thân thể chủ nhân về cơ bản là khỏe mạnh, chẳng qua, hàm lượng vitamin trong cơ thể có hơi thấp hơn so với bình thường, có thể là do dinh dưỡng không đủ.”

Rawson gật gật đầu nói. “Lúc trước ở thiên hà Khổng Tước quả thật chưa ăn được gì nhiều, sau khi trở về phải bồi bổ mới được.”

Lâm Viễn phụ họa nói. “Đúng thế, hiện giờ baba đang trong thời điểm cần bổ sung dinh dưỡng, phương diện ăn uống cũng không thể tùy tiện.”

Lăng Vũ. “.....”

Bị biến thành động vật quý hiếm cần chăm sóc, làm cho Lăng Vũ thân là tướng quân vô cùng xấu hổ.

Thế nhưng, không thể phủ nhận, cảm giác được hai cha con quan tâm và chăm sóc, lại khiến trong lòng cậu đột nhiên nổi lên một tia ấm áp.

Lúc trước khi sinh hạ Tiểu Viễn, trên đường chạy trốn điều kiện gian khổ, cái gì cũng phải dựa vào chính mình. Hiện giờ tuy rằng không thích hợp để mang thai, nhưng khó có được là, Alpha của mình lại ở bên cạnh, còn có cả đứa nhỏ tri kỷ này, cảm giác người một nhà ở cùng nhau, hoàn toàn không giống với trước kia, một mình một người thống khổ và bất lực đối mặt với tất cả.

Cho dù phản ứng thân thể nghiêm trọng hơn trước nhiều, nhưng trong lòng lại vô cùng thoải mái.

Nhìn ánh mắt chờ mong của Lâm Viễn, chống lại đôi mắt lo lắng của Rawson, Lăng Vũ biết... lần này quyết định giữ lại đứa nhỏ, không hề sai lầm.

Lăng Vũ dưới sự liên thủ khuyến bảo của Rawson và Lâm Viễn, rốt cuộc bắt đắc dĩ trở lại phòng nghỉ ngủ một giấc.

Dù sao hạm đội của quân đoàn Trường Xà sáng ngày mai mới có thể tới nơi, bọn họ lại không có cách nào hạ xuống tinh cầu Namics, Chu Tước và Hắc Long tạm thời dừng lại ở tinh vực Hilt, chuyện có thể làm cũng chỉ là chờ đợi.

— Lăng Vũ cần nghỉ ngơi, đây là suy nghĩ cực kỳ ăn ý của hai cha con.

Sau khi khuyến can mãi Lăng Vũ cố chấp trở về ngủ, lúc này Lâm Viễn mới quay lại đài điều khiển.

Rawson nhìn Tiểu Viễn hiểu chuyện, đáy lòng cũng thấy vô cùng vui mừng, nhịn không được nói. “Tiểu Viễn, kế tiếp có thể sẽ có một hồi ác chiến, sau khi trở về, con và sư phụ Chu Nghị hãy cùng nhau ở bên cạnh baba con, học một ít tri thức, cũng thuận tiện tùy thời chiếu cố baba con.”

Rawson cố ý kéo gần khoảng cách giữa Lâm Viễn và Lăng Vũ, bởi vì hắn nhìn ra được, loại tính cách sáng sủa hoạt bát này của Lâm Viễn chính là điểm yếu của Lăng Vũ, rất dễ dàng khiến Lăng Vũ kiêu ngạo buông bỏ phòng bị. Từ sau khi đoàn tụ với Tiểu Viễn, vỏ bọc lạnh lùng băng sơn của Lăng Vũ đã tan đi không ít....

Hai người bọn họ gần gũi với nhau, cũng khiến Rawson rất vui mừng.

Lâm Viễn ước gì có thể ở bên cạnh baba, vừa nghe Rawson nói như vậy, lập tức gật đầu đáp ứng. “Con biết rồi.”

Rawson khẽ cười cười. “Chờ đến khi tất cả trở nên yên ổn, ta sẽ mang hai người về nhà.”

Lâm Viễn cười nói. “Vâng!”

Rawson nhịn không được nghĩ: Phải đưa vợ con về nhà, căn hộ ở thủ đô, có phải cũng nên sửa chữa một chút hay không?

7 giờ sáng ngày hôm sau, hạm đội của quân đoàn Trường Xà rốt cuộc cũng về tới khu không người Hilt.

Hắc Long và Chu Tước dò xét được vị trí của bọn họ, nhanh chóng điều chỉnh lại ngoại hình cất cánh bay về phía quân hạm, trung tá lan thấy hai điểm sáng một đen một đỏ xuất hiện trên màn hình theo dõi, rất đúng lúc mở cửa quân hạm, để Hắc Long và Chu Tước bay vào.

Sau khi hai đài cơ giáp hạ cánh ổn định trong khoang thuyền, Chu Tước và Hắc Long liền đồng thời hạ khoang điều khiển xuống.

Rawson và Lăng Vũ đi ra từ hai khoang điều khiển, trung tá Ian và nhóm binh lính của quân đoàn Trường Xà chỉnh tề hành lễ với hai người.

Rawson đáp lại quân lễ, bình tĩnh nói. “Trung tá Ian, phiền anh tìm cho chúng ta hai bộ quân phục của quân đoàn Trường Xà, chúng ta cần giả trang thành binh lính quân đoàn Trường Xà, nhanh chóng trà trộn vào tinh cầu Namics.”

Trung tá Ian lập tức gật đầu nói. “Rõ, nguyên soái!”

Trước khi bọn họ xuất phát, Berg cũng đã chuẩn bị sẵn mấy bộ quân trang mới tinh, phòng trường hợp ngoài ý muốn.

Bọn Lâm Viễn lúc trước đã mặc quân trang của quân đoàn Trường Xà xuất phát, chỉ có Rawson và Lăng Vũ cần cải trang, hai người chia nhau cầm một bộ quân trang vừa mình thay vào, sợ bị người khác nhận ra, còn cố ý đè thấp vành nón.

Đoàn người chuẩn bị xong xuôi, thu toàn bộ cơ giáp vào công tắc không gian, lúc này trung tá Ian mới chỉ huy quân hạm chuẩn bị hạ xuống.

Quân hạm nhanh chóng đi tới tinh cầu Namics, như mọi người dự liệu, ở một địa phương cách trạm không gian không xa đã bị lưới phòng ngự Quân bộ chặn lại.

Trung tá Ian kết nối tới phòng chỉ huy, nói. “Đây là quân hạm số hiệu C701 của quân đoàn Trường Xà, hoàn thành nhiệm vụ trở về địa điểm xuất phát, xin được hạ xuống.”

Trong phòng chỉ huy của trạm không gian rất nhanh liền truyền đến tiếng trả lời. “Dựa theo mệnh lệnh của cấp trên, cần tiến hành kiểm tra thông thường bên trong quân hạm, mời tất cả nhân viên trên quân hạm đi đến đại sảnh.”

Ian gật gù đầu nói. “Chuẩn bị hoàn tất, mời kiểm duyệt!”

Tia laser phân hình do trạm không gian phát ra bao phủ toàn bộ quân hạm, có thể tưởng tượng, bên trong màn hình 3D ở phòng chỉ huy, cảnh tượng trên quân hạm sẽ được tái hiện hoàn toàn, một khi phát hiện điều gì không đúng, nhẹ thì từ chối cho hạ xuống, nặng thì có thể sẽ trực tiếp phát động công kích đối với quân hạm.

Tất cả mọi người bên trong quân hạm đều khẩn trương ngừng thở, ra vẻ bình tĩnh để laser đảo qua người.

Tất cả mọi người đều mặc quân trang của quân đoàn Trường Xà, có mấy người vành nón đè xuống rất thấp, hơn nữa quân trang nghìn người một kiểu rất khó phân biệt rõ ràng dung mạo mỗi người, lại thêm đối phương là thủ hạ của tướng quân Drew, vốn dĩ chỉ cần kiểm tra đơn giản một phen là có thể cho đi.

Không ngờ, trung tướng Keliman của quân đoàn Vinh Quang sáng hôm nay đúng lúc đến tuần tra trạm không gian, đội tuần tra phụ trách an toàn của trạm không gian tự nhiên muốn biểu hiện một phen trước mặt trưởng quan, bởi vậy, lúc này kiểm tra cũng trở nên đặc biệt nghiêm túc.

Tia laser màu đỏ giống như mạng nhện chậm rãi đảo qua bên trong quân hạm, tựa như móng mèo nhẹ nhàng cào cào trái tim mọi người, một đám người nhất thời khẩn trương đến lưng cứng ngắc.

Đem tư liệu bên trong quân hạm đơn giản so sánh với tư liệu lần trước một phen, một lát sau, sĩ quan phụ trách kiểm duyệt đột nhiên nghi hoặc nói. “Quân hạm số hiệu C701 khi xuất phát, toàn bộ nhân viên công tác đi theo quân hạm được thống kê là 102 người.... Tại sao lại thừa ra hai người nữa?”

Lưng mọi người đột nhiên cứng đờ, bên trong quân hạm nhất thời lặng ngắt như tờ.

— Tại sao lại thừa ra hai người nữa?

Không sai! Quân bộ vì muốn thống kê danh sách nhân viên bị thương và hi sinh trong chiến đấu, mỗi một quân hạm khi rời khỏi tinh cầu đều sẽ phải đăng ký chi tiết tư liệu và nhân số, khi trở về lại tiến hành kiểm tra so sánh, từ đó có thể xác định chính xác nhân số thương vong!

Số hiệu C701 của quân đoàn Trường Xà khi rời khỏi tinh cầu Namics từng đăng ký nhân số, lúc trở lại đột nhiên nhiều thêm hai người, tất nhiên sẽ khiến người khác hoài nghi.

Nghe được mấy lời đó, trung tá Keliman đang tuần tra ở trạm không gian đột nhiên quay đầu, ánh mắt lợi hại quét về phía hình ảnh trong màn hình giám sát –

Bên trong quân hạm đầy người đều là những binh lính mặc quân trang màu xanh lá, liếc mắt nhìn qua tựa hồ không có gì khác thường, nhưng kỳ quái là, gã luôn cảm thấy có một thân ảnh nhìn vô cùng quen thuộc....

Đúng lúc này, bên trong quân hạm vang lên thanh âm mang theo ý cười. “Báo cáo trưởng quan, là như vậy, tôi là Brian, con trai tướng quân Drew Birch của quân đoàn Trường Xà, đây là bạn học của tôi Snow.”

Brian thực tự nhiên kéo Snow qua, ôm chặt bờ vai của cậu, cười tủm tỉm nói. “Trường chúng tôi được nghỉ, tôi và bạn học đến đây du lịch, trên đường đúng lúc gặp được hạm đội của quân đoàn Trường Xà, vậy mới biết cha cũng đang ở tỉnh cầu Namics, tôi muốn đến gặp ông ấy....”

Brian phản ứng cực nhanh, Snow cũng chỉ đành ngoan ngoãn đứng bên cạnh y phối hợp diễn trò.

Brian tiếp tục mỉm cười nói. “Trung tá Ian nhận ra tôi, liền tiện đường mang theo tôi một đoạn.”

Cái cớ này lấy rất thỏa đáng, hạm đội của quân đoàn Trường Xà đúng lúc gặp được con trai tướng quân, thuận tiện dẫn bọn họ một đoạn đường, tuy rằng không hợp với quy củ Quân bộ, nhưng mọi người đều biết, con trai của tướng quân Drew là thằng nhóc không làm việc theo lẽ thường, mà quả thực cũng không tìm ra lỗ hổng trong lời nói của y.

Nhưng vẫn có cảm giác kỳ quái.... Rốt cuộc là quái ở chỗ nào?

Trung tướng Keliman đi đến trước màn hình, trực tiếp kết nối với bên trong quân hạm, cau mày nói. “Người đứng ở phía bên trái cuối hàng thứ ba..... phiền cậu ngẩng đầu lên.”

Lưng Rawson đột nhiên cứng đờ, ngón tay gắt gao bấm vào lòng bàn tay – chẳng lẽ gã nhận ra Lăng Vũ?

Keliman khi còn phục vụ trong quân đoàn Âm Dạ, cũng giống như Knox, Eileen, là phó quan mà Lăng Vũ tín nhiệm nhất. Sau khi quân đoàn Âm Dạ giải tán, Rawson mới gã đến quân đoàn Vinh Quang giao cho trọng trách, cho dù gã dựa vào hình dáng mà nhận ra, cũng nên nhận ra mình trước mới đúng.... Tại sao lại hoài nghi Lăng Vũ đầu tiên?

Trên thực tế, khi mặc vào quân trang, đề thấp vành mũ, đa phần binh lính thoát nhìn đều không khác nhau lắm, nhưng khí chất của Lăng Vũ lại rất độc đáo – bởi vì cậu là Omega, thân hình không cao lớn cường tráng giống như Alpha bình thường, ngoại hình gầy gò thon dài đứng ở giữa đám binh lính sẽ trở nên nổi bật hơn.

Tuy rằng Lâm Viễn cũng giống thế, nhưng diện mạo cậu xa lạ, trên mặt lại mang theo chút trẻ con, Keliman chỉ nghĩ cậu là tân binh quân đoàn Trường Xà mới tuyển vào hôm nay, cũng không để ý đến.

Nhưng Lăng Vũ lại khác....

Cái loại cảm giác quen thuộc này, thật sự rất giống với người trong ký ức kia.....

Cứng ngắc trầm mặc giằng co ba giây, tất cả mọi người siết chặt nắm tay, lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Nhất là Rawson, trái tim hần cơ hồ sắp nhảy lên tận cổ họng –

Những người khác có lẽ không biết quan hệ của Keliman và Lăng Vũ, nhưng Rawson lại rất rõ ràng! Nếu phỏng đoán của hắn không sai, kẻ lúc trước hại Lăng Vũ ngoài ý muốn rơi vào kỳ phát tình chính là phó quan Keliman của quân đoàn Âm Dạ năm đó, nay là trung tướng Keliman!

Thời gian ba giây tựa hồ kéo dài đến vô tận, áp khí bên trong quân hạm khiến người ta hít thở không thông.

Lâm Viễn khẩn trương liếc mắt nhìn baba, đã thấy Lăng Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên, biểu tình bình tĩnh hành một quân lễ tiêu chuẩn với vị sĩ quan trong màn hình, thản nhiên nói. “Tướng quân.”

Keliman. “.....”

Đôi mắt đen láy trong veo, tựa như một lưỡi kiếm sắc bén trực tiếp ghim vào trái tim.

Thế nhưng khuôn mặt kia, lại không có phong thái của người trong trí nhớ, người lính này có một khuôn mặt đại chúng đứng giữa đám đông hoàn toàn không thể phân biệt, trên mặt thậm chí còn có vài nốt ruồi đen khó coi.

Keliman đối diện với Lăng Vũ, trầm mặc thật lâu, rốt cuộc khoát tay nói. “Không có gì, cho đi.”

Lúc này mọi người mới nhẹ nhàng thở ra, nhất là Rawson và Lâm Viễn xen lẫn trong đám người, vừa rồi thiếu chút nữa đã bị dọa đến phát bệnh tim. Không ngờ bản thân Lăng Vũ ngược lại vô cùng bình tĩnh, sau khi hành lễ, còn rất lễ phép mỉm cười một chút với Keliman....

Trung tá Ian chỉ huy quân hạm thành công hạ xuống trạm không gian số sáu.

Rất nhanh, Drew liền phái người đến tiếp ứng bọn họ, tuy rằng phụ trách đóng tại tinh cầu Namics, nhưng việc quân vụ trong nội bộ quân đoàn Trường Xà, Keliman cũng không tiện can thiệp, chỉ có thể nhìn quân hạm có khắc đồ dạng hình rắn dưới sự hộ tống của một hạm đội loại nhỏ thuộc quân đoàn Trường Xà cùng nhau đi về tinh cầu Namics.

Một vị thân tín đứng bên cạnh thấy Keliman vẫn cau mày, nhin không được hỏi. “Tướng quân, ngài sao vậy?”

Keliman không trả lời, như có chút đắm chiêu nhìn về phía quân hạm của quân đoàn Trường Xà biến mất. Là ảo giác sao?

Tại sao vừa rồi lại có ảo giác như nhìn thấy “người kia”?

Bất quá, gã rất nhanh sẽ trở thành quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang, người kia đã qua đời đến mười chín năm, còn có gì phải lo lắng?

Nghĩ đến đây, Keliman rất có phong độ khẽ cười cười, nói. “Không có gì, trở về đi.”

Bên trong quân hạm, Rawson rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, kéo Lăng Vũ đến một bên, nhìn cậu biến mất mình thành bộ dáng kỳ quái này, nhin không được cười nói. “Vừa rồi thật đúng là dọa chết tôi, cứ tưởng gã sẽ nhận ra em.”

Lăng Vũ thực bình tĩnh liếc mắt nhìn Rawson, nói. “Cậu nghĩ nhiều rồi. Làm mặt nạ, đây là kỹ xảo cơ bản của thành viên Mạch nước ngầm.”

Rawson. “.....”

Trong phòng chỉ huy, Lâm Viễn nhin không được vỗ vỗ bả vai Brian, nói. “Không ngờ đó, vừa rồi cậu phản ứng rất nhanh a!”

Vừa rồi Brian lâm nguy không sợ, lấy thân phận con trai tướng quân Drew đứng ra hóa giải nguy cơ, Lâm Viễn cũng nhin không được có chút bội phục.

Lúc ấy bọn họ vội vã hạ xuống, cứ tưởng trạm không gian sẽ không tiến hành kiểm tra nghiêm khắc như thế với hạm đội của quân đoàn Trường Xà, không ngờ xui xẻo, đúng lúc bị sĩ quan tuần tra bắt gặp.

Nếu không phải Brian phản ứng thần tốc, thừa ra hai người quả thật là không biết giải thích thế nào.

Brian được khen vô cùng khoái trá, sờ sờ cằm, đắc ý nói. “Chứ sao, cậu cũng không nhìn xem tôi là ai. Ày, chẳng có cách nào, sự thông minh và cơ trí của tôi hoàn toàn là do trời sinh a.”

Lâm Viễn. “.....”

Có một số người quả nhiên không thể khen, vừa khen một cái là đuôi đã nhếch lên tận trời rồi.

Lâm Viễn và Snow liếc nhau, đồng thời xoay mặt đi, làm bộ không thấy bạn học Brian đang dương dương tự đắc.

Hạm đội rất cuộc cũng an toàn hạ xuống tinh cầu Namics, Drew tự mình tiếp đón mọi người, đưa bọn họ đến căn cứ của quân đoàn Trường Xà.

Mang Rawson đến phòng ngủ độc lập của mình, chờ Rawson và Lăng Vũ đều kéo mặt nạ xuống, lúc này Drew mới cầm tay Rawson, kích động nói. “Rawson, quả nhiên cậu không chết!”

Rawson mỉm cười một chút. “Cũng mệt cho cậu phải phải người đến tiếp ứng.”

Drew sờ sờ mũi, nói. “Kỳ thật, khi nhìn thấy xác thể phục chế Hắc Long, tôi còn tưởng cậu đã chết... Là Berg nhìn ra đó không phải Hắc Long, gọi đám Tiểu Viễn đi tìm cậu cũng là chủ ý của Berg.”

Berg thân là thủ lĩnh tổ chức Mạch nước ngầm, Drew thường xuyên cảm thấy, vị Omega kia nhà mình quả thực tồn tại giống như đại boss.

Lăng Vũ nhin không được hỏi. “Hiện giờ Berg đang ở đâu?”

Drew trả lời. “Em ấy ở căn cứ dưới lòng đất, đang hỗ trợ điều chỉnh cơ giáp mới.”

Sau khi trả lời xong, ánh mắt dừng lại trên người nam nhân biểu tình lãnh đạm, Drew. “.....”

Drew thần sắc phức tạp nhìn đối phương, qua một lúc lâu vẫn không nói nên lời, Rawson nhin không được phá vỡ trầm mặc. “Drew, đây là Lăng Vũ, không phải là cậu không biết chứ?”

Drew xấu hổ nói. “Khụ, biết.”

Dù sao cũng đã ở cùng ký túc xá ba năm, sao có thể không biết được?

Chẳng qua, năm đó khi còn học ở trường, tuy rằng ở cùng ký túc xá, nhưng Lăng Vũ cá tính cao ngạo lãnh đạm, ngoại trừ Rawson còn có thể ngẫu nhiên trò chuyện hai ba câu ra, đối với những Alpha như Drew cậu đều trực tiếp không nhìn, có thể trốn xa bao nhiêu liền trốn xa bấy nhiêu.

Drew và Lăng Vũ suốt ba năm học cũng chưa nói với nhau được mấy câu, luôn cảm thấy Lăng Vũ cao cao tại thượng rất khó tiếp cận...

Sau này nghe nói cậu là Omega, cảm Drew suýt thì rớt ra.

Lúc này, nhìn người bạn học cũ “đã chết nhiều năm” về mặt bình tĩnh đứng trước mắt, Drew quả thật không nói nổi một câu.

Thật sự không thể có tiếng nói chung với Lăng Vũ, Drew đành phải quay sang chuyện khác nói với Rawson. “Sáng nay Udyr phát mật tin đến cho tôi, nói Quân bộ sẽ chính thức cử hành lễ tang cho nguyên soái vào hôm nay, đồng thời, quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang cũng phải đổi người, cụ thể là ai còn chưa rõ.”

Rawson cười một thoáng. “Là Keliman.”

Drew giật mình. “Sao cậu lại xác định như thế?”

Rawson nói. “Nhìn gã tích cực tuần tra trạm không gian như vậy, nhất định là sắp xảy ra đại sự gì đó, tôi hiểu rất rõ tính gã.” Rawson quay đầu hỏi Lăng Vũ. “Hiện giờ em phải trở lại căn cứ dưới lòng đất sao?”

Lăng Vũ gật gật đầu. “Ừ, tôi muốn đến gặp Berg.”

Rawson nói. “Tôi đi với em.”

Lăng Vũ quay đầu nhìn hấn. “Cậu không trở về quân đoàn Vinh Quang sao?”

Rawson mỉm cười nói. “Còn chưa đến lúc, Keliman sẽ nhanh chóng trở thành quân đoàn trưởng tiếp theo của quân đoàn Vinh Quang, vị đội trưởng tiền nhiệm đã “hi sinh vẻ vang” như tôi muốn trở về, sao có thể không chuẩn bị chút quà mừng cho gã?”

Nhìn trong mắt Rawson chợt lóe lên tia sắc bén, Lăng Vũ biết Keliman khẳng định sắp xui xẻo rồi, nhin không được tâm tình khoái trá nói. “Quà mừng cũng mang theo một phần của tôi nữa.”

Drew. “.....”

Đường như lại quay lại thời đại học rồi? Hai người bọn họ một khi nói chuyện với nhau, liền hoàn toàn coi người bên cạnh như không khí!

Lâm Viễn, Caesar chờ người của Drew sắp xếp chỗ ở trong căn cứ quân đoàn Trường Xà, Lăng Vũ và Rawson thì bí mật trở lại căn cứ dưới lòng đất.

Trong nháy mắt người của quân đoàn Âm Dạ nhìn thấy Lăng Vũ, liền ngay ngắn chỉnh tề đứng nghiêm, xoát một tiếng hành lễ với Lăng Vũ, “Tướng quân!”

Động tác nhịp nhàng giống như một trình tự được thiết lập sẵn, không chỉ đại biểu quân đoàn này được huấn luyện rất có kỷ luật, mà còn cho thấy lòng kính trọng phát ra từ đáy lòng của các sĩ quan đối với vị tướng quân này, cùng với tâm tình vui sướng khi tướng quân rút cuộc cũng trở về.

— Nơi này hoàn toàn là vương quốc thuộc về Lăng Vũ.

Lăng Vũ khẽ cười, hành quân lễ đáp lại đám thuộc hạ đứng ở trung tâm, lúc này mới mang Rawson đi tìm Berg.

Berg và Duve đang điều chỉnh Cửu Vĩ Thiên Hồ, thấy Lăng Vũ, Duve lập tức kích động chạy tới nói. “Lăng Vũ cậu trở lại rồi? Tôi đã biết cậu là tiểu cường (aka gián =))) đánh không chết mà, tuyệt đối không dễ rụng như vậy.”

Lăng Vũ hoàn toàn không nói được gì với cách so sánh này, nhìn thoáng qua mái tóc lộn xộn trước nay không thêm sửa sang của Duve, có chút bất đắc dĩ dời tầm mắt, quay đầu nói với Berg. “Các cậu còn đang điều chỉnh cơ giáp? Là cơ giáp có trục trặc gì sao?”

Berg mỉm cười nói. “Không có trục trặc gì. Chẳng qua, cơ giáp song cấp S dù sao cũng là độc nhất từ trước đến nay trong đế quốc, cần phải làm thật cẩn thận không chút sơ sót, ngộ nhờ hệ thống cơ giáp xuất hiện bất cứ vấn đề gì, đều có thể dẫn đến hậu quả cơ hủy nhân vong.”

Lăng Vũ hiểu rõ gật gật đầu. “Khoảng lúc nào thì có thể xong?”

Berg nói. “Chắc là đêm nay có thể hoàn thành.”

Lăng Vũ liếc mắt nhìn Rawson, Rawson gật gật đầu với cậu.

Hai người cũng không am hiểu về phương diện chế tạo cơ giáp, đứng ở đó cũng không giúp được gì, đành phải xoay người đi về phòng nghỉ của mình.

Rawson và Lăng Vũ cùng đi vào phòng ngủ, Lăng Vũ vừa mới ngồi lên giường, Rawson đã đột nhiên cúi thấp người xuống cầm chân cậu.

Lăng Vũ giật mình. “Cậu làm gì...”

Rawson cẩn thận cởi giày trên chân cậu, ngẩng đầu nhìn Lăng Vũ, ôn nhu nói. “Em mang bầu, đi giày thời gian dài, chân sẽ sưng lên. Dù sao buổi tối mới có hành động, trước dùng nước ấm rửa chân, nghỉ ngơi một lát.”

Dứt lời Rawson liền xoay người đi xả một chậu nước ấm, cởi đôi tất trắng tinh của Lăng Vũ, nhẹ nhàng ngâm hai chân cậu vào trong nước.

Nhìn nam nhân thân là nguyên soái lại ngồi xổm bên giường động tác mềm nhẹ giúp mình rửa chân, Lăng Vũ cứng ngắc ở đó, không biết nên làm thế nào.

Trầm mặc một lát, thấy Rawson sẵn sàng bắt đầu giúp cậu mát xa hai chân, Lăng Vũ vội vã xấu hổ nói. “Cậu... Cậu không cần như vậy...”

Rawson không hề buông mắt cá chân trắng nõn đang nắm trong tay ra, cẩn thận mát xa lòng bàn chân cậu, ngẩng đầu nhìn Lăng Vũ, cười cười nói. “Chăm sóc Omega của mình, chính là chuyện tôi luôn muốn làm, em muốn cướp đoạt quyền lợi này của tôi sao?”

Lăng Vũ. “.....”

Ánh mắt ôn nhu của nam nhân, khiến trái tim Lăng Vũ đột nhiên run lên, căn bản nói không ra lời cự tuyệt.

Hai chân bị hấn nắm trong tay nhẹ nhàng mát xa, cảm giác ấm áp thoải mái từ lòng bàn chân chậm rãi truyền khắp toàn thân, bắp thịt cương cứng trên hai chân và cẳng chân tựa hồ dần dần trầm tĩnh lại, mỗi mệt đã nhiều ngày tan thành mây khói, đến cả phản ứng không thoải mái trong dạ dày cũng bị ngăn chặn hoàn toàn.

Thật lâu sau, nhận thấy cơ thịt của Lăng Vũ đã hoàn toàn thả lỏng, Rawson buông Lăng Vũ ra, lấy khăn đến giúp cậu lau sạch hai chân, xoay người đi đổ nước, lúc này mới trở lại ngồi xuống bên cạnh Lăng Vũ, nhìn hỏi. “Lăng Vũ, có phải rất vất vả không?”

Lăng Vũ lắc đầu nói. “Không sao.”

Rawson nhẹ nhàng ôm lấy cậu, vuốt ve mái tóc đen mềm mại của cậu, thấp giọng nói. “Sau khi sinh đứa nhỏ này ra, liền lấy họ của em đi.”

Lăng Vũ. “.....”

Lăng Vũ mở to hai mắt, không thể tin nhìn Rawson.

Ở đế quốc mà Alpha có chủ nghĩa Chauvin nghiêm trọng này, chưa từng có đứa trẻ nào theo họ của baba Omega.

Họ Lăng này, đến đời của Lăng Vũ, bởi vì cậu và anh trai Lăng Phong đều là Omega, vốn đã định sẽ đứt đoạn.... Không ngờ, Rawson cứ nhiên nguyện ý phá vỡ quy luật thông thường, để đứa nhỏ cùng họ với Lăng Vũ.

— Không hổ là Alpha mình lựa chọn, hành động như vậy, khiến Lăng Vũ cảm động đến không nói nên lời.

Đối diện với đôi mắt nghiêm túc Rawson, Lăng Vũ trầm mặc thật lâu, rốt cuộc vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy hấn. Dán mặt trên lồng ngực ấm áp của hấn, ngửi hương vị quen thuộc trên người hấn, khóe môi Lăng Vũ ở một nơi Rawson không nhìn thấy được, hơi hơi giương lên.

Rawson bề ngoài ra vẻ bình tĩnh, trên thực tế lại kích động đến nỗi trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực –

Bởi vì, đây là lần đầu tiên Lăng Vũ ôm lại hấn.

Hết chương 108.

109. Quyển 5 - Chương 109: Binh Biến

Buổi chiều hôm nay, các kênh truyền hình ở đế quốc Lacey đồng thời truyền hình trực tiếp lễ tang được cử hành tại thủ đô thiên hà Cepheus.

Nhóm binh lính thuộc quân đoàn Vinh Quang dưới sự dẫn đầu của trung tướng Victor, hộ tống chiếc xe vận tải chứa đầy mảnh vỡ cơ giáp “Hắc Long”, thông thả bước dọc theo các ngã tư thành thị ở trung tâm thủ đô, chỉnh tề đi về hướng mộ viên dành cho liệt sĩ của đế quốc, giữa hai hàng xe huyền phù quân dụng chỉnh tề có đặt vòng hoa với viền đen trắng, bên trong là di ảnh của nguyên soái Rawson.

Nam nhân trong di ảnh dung mạo anh tuấn, ánh mắt bình tĩnh, ảnh chụp rất chân thật tựa như đích thân nguyên soái tới đây vậy.

Rất nhiều dân chúng ở thủ đô đều nhớ rõ phong thái của tướng quân mỗi lần khải hoàn trở về suất lĩnh quân đoàn Vinh Quang đi qua khu vực trung tâm, thế mà nay, vẫn là quân đoàn Vinh Quang, vẫn là cảnh sắc này, nhưng rốt cuộc không còn niềm vui khi chiến thắng trở về, thay vào đó là những mảnh xác cơ giáp nhìn mà đau thương cùng di ảnh đen trắng bên trong, binh lính biểu tình nặng nề, trên cánh tay trái của quân trang màu đen phẳng phiu đều quần lên một miếng vải đen chói mắt.

Bản nhạc tiến đưa buồn bã vang vọng trong không trung, không khí lễ tang vô cùng áp lực, rất nhiều dân chúng còn không nhận được mà rơi nước mắt.

Lúc này, Lăng Vũ và Rawson cũng đang ở căn cứ dưới lòng đất trên tinh cầu Namics xem trực tiếp trên TV.

Mắt Lăng Vũ nhìn vào di ảnh đen trắng trong màn hình, lại liếc qua nam nhân thần sắc bình tĩnh bên cạnh, khẽ cười cười nói. “Nguyên soái, trong cảm nhận của dân chúng đế quốc, anh đã là người chết rồi.”

Rawson cũng không để ý di ảnh của mình xuất hiện trong TV, nhìn tấm ảnh chụp đen trắng kia, còn rất có tâm tình nói đùa. “Nếu trong lễ tang tôi đột nhiên xác chết vùng dậy, biểu tình của đám August bọn họ nhất định sẽ thực phần khích.”

Lăng Vũ như có chút đắm chiêu. “August Orlando, quân đoàn trưởng quân đoàn Lôi Đình – anh cảm thấy phản đồ của Quân bộ là gã sao?”

Rawson trầm mặc một lát, mới nói. “Có lẽ, không chỉ là gã.”

Sau khi hai người trở về không lâu, Lâm Viễn đã đem mấy chiếc huy hiệu nhật được trong rừng rậm Cologne trên Phá Quân tinh lúc trước đưa cho hai người xem xét.

Rawson khẳng định. “Nếu ba chiếc huy hiệu này thật sự bị đánh rơi mười chín năm, như vậy, chất liệu kim loại làm huy hiệu sẽ không giống với mấy năm gần đây.”

Tuy rằng bề ngoài nhìn qua không hề khác biệt, nhưng những huy hiệu từ hơn mười năm trước trong quá trình chế tác luôn có thói quen trộn vào một loại kim loại hiếm đặc thù.

Lăng Vũ để thuộc hạ cầm huy hiệu đi cẩn thận kiểm tra phân tích thành phần, quả nhiên xác định được niên đại chế tác ra huy hiệu chính là mười chín năm trước.

Kết hợp với tình cảnh Chu Tước bị đuổi bắt năm đó, có thể khẳng định, ba chiếc huy hiệu này chính là do các quân nhân của quân đoàn Lôi Đình phụ trách truy đuổi lúc ấy đánh rơi bên trong rừng rậm Cologne trên Phá Quân tinh, về phần nguyên nhân đánh rơi thì còn phải chờ kiểm chứng.

Bởi vậy, Lăng Vũ và Rawson mới có thể cho rằng, thượng tướng August của quân đoàn Lôi Đình chính là tên phản đồ muốn trừ bỏ Lăng Vũ năm đó.

August thân là quân đoàn trưởng quân đoàn Lôi Đình, lại là người thừa kế gia tộc Orlando có thể lực lớn nhất đế quốc, sức ảnh hưởng tất nhiên không cần nói cũng biết, Lăng Vũ cũng không ngờ phản đồ Quân bộ cư nhiên lại là một thượng tướng cấp bậc tối cao.

Mà Rawson lại nói: Không chỉ là gã?

Lăng Vũ nhú mày nói. “Ý của anh là, August còn có đồng lõa?”

Rawson gật gù đầu. “Quân đoàn Trường Xà bị điều đến tinh cầu Namics, hiện giờ xung quanh thủ đô còn có ba quân đoàn, chỉ dựa vào sức của một mình August, gã sẽ không tự tin như vậy.... Cho nên tôi đoán rằng, nhất định gã còn có đồng bọn.”

Một trong năm vị thượng tướng đế quốc August nếu như có đồng bọn, đối phương rất có thể cũng là nhân vật lớn thuộc cấp bậc quân đoàn trưởng.

Ngoại trừ Drew và Udyr, còn lại quân đoàn Tinh Thần và quân đoàn Ảo Ảnh đều có khả năng.

Nếu có hai quân đoàn lớn liên thủ phong tỏa các cứ điểm không gian của thiên hà Cepheus, như vậy, cho dù dựa vào sức mạnh của cậu và Rawson lại thêm Drew, muốn đánh vào thiên hà Cepheus cũng sẽ khó khăn trùng trùng – thiên hà Cepheus là đầu mối kinh tế, chính trị trọng yếu nhất của đế quốc, lực phòng ngự quân sự cực kỳ vững chắc, địa hình lại dễ thủ khó công, các cứ điểm không gian hình ngũ giác xung quanh thiên hà Cepheus còn nguy hiểm hơn cả trùng động vũ trụ, không thông qua được tầng tầng kiểm tra, căn bản là không thể tiến vào.

Nhất là thủ đô, luôn được lưới phòng ngự và lực lượng vũ trang của Quân bộ bao vây như một thành lũy kiên cố.

Lăng Vũ và Rawson liếc nhau, đồng thời nhìn thấy sự lo lắng nặng nề trong mắt đối phương.

Thủ đô, mộ viên liệt sĩ.

Trung tướng Victor của quân đoàn Vinh Quang rút cuộc cũng đưa di ảnh của nguyên soái đến trước mộ bia, bởi vì tìm không thấy hài cốt của nguyên soái, trong huyết chỉ mai táng huy hiệu và quân phục tượng trưng cho thân phận nguyên soái, cùng với một phần mảnh vỡ của cơ giáp Hắc Long.

Dem di ảnh an trí trên mộ bia, khúc nhạc buồn lại vang lên, không khí tại hiện trường càng trở nên áp lực.

Thượng tướng August đã 180 tuổi lại vẫn vô cùng cao lớn, mặc một thân quân phục thượng tướng màu tím sẫm, xoay người đối mặt với mọi người, hiển nhiên, gã muốn đại diện Quân bộ bày tỏ chút thương tiếc đối với cái chết của Rawson –

“Hôm nay, chúng ta trang trọng tụ họp ở nơi này, mang theo tâm tình nặng nề và bi thương, thương tiếc cho nguyên soái đời thứ bảy của đế quốc, quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang – Rawson Bessemer.”

“Rawson ra đời vào ngày 1 tháng 12 năm 742 lịch vũ trụ, sinh ra trong một gia đình bình thường ở thủ đô thiên hà Cepheus. Vào năm 770 theo lịch vũ trụ, Rawson lấy thành tích tối đa trong cả ba môn thi xuất sắc đổ vào học viện quân sự St. Romia, bắt đầu kiếp sống của một quân nhân đế quốc.”

“Ngày 1 tháng 7 năm 773, Rawson lấy thành tích đứng đầu toàn trường thuận lợi tốt nghiệp, dựa trên biểu hiện xuất sắc khi còn trong trường, Quân bộ đã trao tặng quân hàm thiếu tá, phân tới sư đoàn số mười của quân đoàn Vinh Quang, trong ba năm ngắn ngủi, Rawson đã thể hiện được tài chỉ huy ưu tú và thiên phú bẩm sinh, đi theo quân đoàn trưởng tiền nhiệm nhiều lần lập chiến công, vào ba năm sau đã thăng lên làm đại tá, cũng được điều đến đội tiên phong của quân đoàn Vinh Quang, nhận chức chỉ huy trưởng của đội tiên phong...”

Lễ tang lặng ngắt như tờ, chỉ có thanh âm trầm thấp của thượng tướng August thông qua micro phóng đại lên, liên tục vang vọng trong mộ viên yên tĩnh....

Đoạn diễn văn này đã thuật lại chi tiết cuộc đời của Rawson, dùng ngữ khí nặng nề đều đặn, kể ra tất cả những điều Rawson đã trải qua trong mấy năm nay.

Kỳ quái là, trong đoạn diễn văn của gã lại cố ý xóa đi tất cả chiến sự được ghi lại sau khi Rawson đảm nhiệm chức quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang, cùng hợp tác với quân đoàn Âm Dạ của Lăng Vũ, thậm chí hoàn toàn gạt bỏ sự tồn tại của quân đoàn Âm Dạ, quy toàn bộ công lao cho Rawson –

Ngay cả chiến dịch Lăng Vũ lấy ít thắng nhiều đánh cho sư đoàn số bảy của quân đoàn Tham Lang toàn quân bị diệt ở khu không người Hilt nổi tiếng năm đó, cũng không hề đề cập chút nào đến tên của quân đoàn Âm Dạ, hoàn toàn biến thành công lao của Rawson.

Rawson nhin không được hơi hơi nhú mày –

Diễn văn trong lễ tang tận lực nói tốt về cuộc đời người đã chết là chuyện bình thường, nhưng bài diễn thuyết của August cũng quá khoa trương chuyện này, thậm chí nâng Rawson đến vị thế gần như thần thánh. Nghe cách nói của gã, giống như Rawson là một kỳ tài chỉ huy quân sự trăm năm khó gặp, bách chiến bách thắng, không có gì là không hạ gục được, thậm chí thành trụ cột tinh thần của Quân bộ đế quốc?

Nhóm dân chúng cũng không biết rõ chuyện cũ năm xưa, lại thêm August trước sau biểu tình đều rất nghiêm túc, ngữ khí nặng nề, nhóm dân chúng đều nhin không được tin vào lời của gã, cảm xúc cũng hoàn toàn bị bài diễn văn xúc động lòng người này lôi kéo, nhin không được tiếc hận và đau xót vì nguyên soái đế quốc hi sinh, thậm chí có người còn rơi lệ trong TV.

Lăng Vũ nghe đoạn diễn văn khoa trương này, nhin không được nói. “Vì sao August lại muốn khen anh như vậy trong lễ tang?”

Rawson cũng vô cùng khó hiểu, hắn còn nhớ rõ lúc ấy khi thống lĩnh quân đoàn xuất chinh đến tỉnh cầu Namics, August vẫn phản đối đột nhiên bỏ phiếu tán thành, biểu tình bình tĩnh nói. “Ta tin nguyên soái có thể duy trì thành tích bất bại.”

Kết quả chính là, Rawson ở thiên hà Isville gặp phải mai phục của hai quân đoàn lớn liên bang.

.... Người đàn ông này quả thực tâm cơ thâm trầm đến đáng sợ.

Rawson bình tĩnh nhìn về phía màn hình TV, biểu tình của August vẫn bình tĩnh như trước, vừa nói xong chiến dịch trên tinh cầu Namics, đang thừa nhận chiến công vĩ đại hi sinh tính mạng để lấy lại tinh cầu Namics của nguyên soái, hiển nhiên, bài diễn văn trong lễ tang đã nhanh chóng đi đến hồi kết.

Đúng lúc này, August đột nhiên tạm dừng vài giây, ánh mắt sắc bén trực tiếp nhìn chăm chú về phía máy ghi hình, bình tĩnh nói. “Cuộc đời nguyên soái Rawson coi trọng nhất chính là dân chúng đế quốc, muốn nhìn thấy nhất, chính là đế quốc có thể thực hiện dân chủ tự do chân chính! Trong thời đại khoa học kỹ thuật phát triển như hiện nay, đế quốc lại vẫn áp dụng chế độ quân chủ lập hiến cổ xưa, điều này hoàn toàn không có lợi cho sự phát triển của đế quốc.”

Lăng Vũ quay đầu nhìn về phía Rawson, mày Rawson nhăn lại càng chặt. “Bọn họ muốn làm gì?”

Lăng Vũ lạnh lùng thốt lên. “Cuối cùng tôi cũng hiểu được mục đích Quân bộ tổ chức lễ tang công khai!”

Quả nhiên, August cất cao thanh âm, ngữ khí kiên định nói. “Những năm gần đây vương thất vẫn tầm thường không có chí tiến thủ, khi nguyên soái ở tiền tuyến liều chết giết địch, bệ hạ và vương hậu lại ở trong cung nhàn nhã qua ngày, vương cung xa hoa mỗi ngày đều tiêu dùng số tiền vượt quá một năm thu nhập của dân chúng bình thường! Vương thất như vậy, căn bản không có tư cách đại diện cho ý nguyện của dân chúng đế quốc! Hôm nay, ngay tại đây, ta hi vọng tất cả quân nhân đế quốc, có thể kế thừa di nguyện của nguyên soái, hủy bỏ vương thất, chiến đấu vì nền dân chủ chân chính!”

Ánh mắt lạnh lùng của August đảo qua mọi người, cất cao giọng nói. “—Hành lễ!”

Một tiếng ra lệnh, hàng vạn quân nhân đế quốc đồng thời đặt bàn tay đeo găng màu trắng lên cạnh vành mũ.

Cùng với bản nhạc tang lễ buồn bã vang lên, còn có lửa đạn chiến tranh do Quân bộ khai hỏa!

Bang bang bang bang –

Mấy trăm quả pháo mini đồng thời phóng lên cao, trên bầu trời thủ đô tràn ra từng đoàn từng đoàn pháo hoa đẹp mắt!

Ngày 9 tháng 7 năm 799 lịch vũ trụ, tháng thứ tư sau buổi lễ kỷ niệm 600 năm đế quốc Lacey, trong lễ tang của nguyên soái Rawson, thượng tướng August công khai tuyên bố hủy bỏ vương thất, khai hỏa cuộc nội chiến giữa Quân bộ và vương tộc.

Một chính quyền trung ương mới được thành lập, đế quốc đổi tên thành nước cộng hòa, do August làm tổng thống lâm thời.

Quân đoàn Lôi Đình bao vây vương cung đế quốc Lacey, đội hộ vệ hoàng gia tử thương nặng nề, bệ hạ Trand và vương hậu Anna đóng cửa không ra, vương cung vốn hoa lệ tinh xảo, dưới sự oanh kích của lửa đạn, nháy mắt biến thành một mảnh phế tích.

Lúc ấy Caesar đang cùng bọn Lâm Viễn xem trực tiếp trên TV, khi thượng tướng August tuyên bố hủy bỏ vương thất, Lâm Viễn và Caesar đều khiếp sợ mở to hai mắt, hoàn toàn không thể tin nổi biến cố bất ngờ này!

— Hóa ra là như vậy!

Quân bộ tổ chức lễ tang công khai, vin vào lực ảnh hưởng của nguyên soái Rawson đối với dân chúng đế quốc, lấy cớ là nguyện vọng của nguyên soái Rawson, nhân cơ hội tuyên chiến với vương thất!

Cái gọi là di nguyện của nguyên soái, cái gọi là vì dân chủ thực sự — căn bản chỉ là cái cớ bọn họ bịa đặt ra!

Thế nhưng, ai sẽ quản chuyện này chứ?

Bọn họ chẳng qua chỉ cần một cái cớ, mượn danh nghĩa một người có tiếng nói mà thôi!

Sau bài diễn thuyết của August, nội chiến chính thức khai hỏa, đài truyền hình cũng ngừng trực tiếp, về phần tình huống ở vương cung như thế nào, không có bất cứ ai biết. Caesar liên tục gọi vào máy truyền tin trong vương cung, nhưng lại hoàn toàn không thể kết nối được.

Cho đến lúc này, hẳn mới hiểu nguyên nhân phụ vương dặn hẳn ngày nghỉ không cần trở lại thủ đô –

Bởi vì phụ vương đã sớm dự liệu Quân bộ sẽ phát sinh binh biến, là bệ hạ, Trand không thể rời khỏi vương cung, cho nên ngay khi nhận thấy được nguy hiểm, ông chỉ có thể lập tức đưa con mình đi, để tránh Caesar cũng lâm vào khốn cảnh....

Mặc dù đội hộ vệ hoàng gia có rất nhiều bộ hạ tinh anh trung thành với vương tộc, nhưng nếu so với toàn bộ binh lực của quân đoàn Lôi Đình, thì căn bản không thể đánh đồng. Tình cảnh của phụ vương mẫu hậu lúc này nhất định vô cùng nguy hiểm, thậm chí có khả năng đã bị Quân bộ bắt đi...

Móng tay Caesar gắt gao bám vào lòng bàn tay, hốc mắt trong giây lát nóng lên!

Thân là tiểu vương tử bệ hạ thương yêu nhất, nhưng hẳn không thể làm được gì cả! Chỉ có thể trở mắt nhìn phụ vương và mẫu hậu lâm vào nguy nan!

Caesar sắc mặt khó coi xoay người ra khỏi phòng, Brian muốn đuổi theo an ủi hẳn, Snow lại nhẹ nhàng kéo Brian lại, chỉ chỉ bóng dáng Lâm Viễn, lắc lắc đầu.

Brian ngăn người, quay đầu, chỉ thấy Lâm Viễn cũng vội vã theo ra ngoài.

Brian trầm mặc một lát, mới thấp giọng nói. “Không ngờ sẽ trở thành như vậy, hiện giờ trong lòng Caesar nhất định rất khó chịu, còn có baba tôi, ba tôi cũng là vương tử, là em trai của bệ hạ, hiện giờ trong lòng ông nhất định không dễ chịu...”

Snow nhẹ giọng nói. “Cậu trước hết đừng nóng lòng, có nguyên soái bọn họ ở đây, rồi sẽ nghĩ được cách thôi, chúng ta đi tìm baba cậu trước đi?”

Brian gật đầu nói. “Được.”

Khi Lâm Viễn ra khỏi phòng thì đã không thấy Caesar đâu, Lâm Viễn sốt ruột tìm thật lâu, cuối cùng tìm được hẳn trong một góc phòng quan sát.

Phòng quan sát này dùng để theo dõi động thái trên mặt đất tinh cầu Namics, bởi vậy có cả kính viễn vọng cao cấp và thiết bị điều tra có thể quan sát được tình cảnh bên ngoài cửa sổ.

Lúc này đang là hoàng hôn, hoàng hôn trên tinh cầu Namics sẽ được đến hai vệ tinh chiếu sáng, xuyên qua tầng cửa sổ có thể nhìn thấy, khắp nơi trên mặt đất đều bị ánh sáng kỳ dị chiếu thành một màu vàng óng ánh, những đám mây trên bầu trời cũng được mạ lên một quãng sáng rực rỡ viền vàng.

Caesar đứng ở đó quay lưng về phía cửa, bóng lưng thẳng tắp có vẻ cứng ngắc, ngón tay gắt gao siết lại, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay, thể hiện rõ áp lực cực độ và bi thương phần nộ trong lòng hẳn.

Hắn nhất định đang rất lo lắng cho phụ vương và mẫu hậu của mình....

Tiểu vương tử luôn luôn ôn hòa bình tĩnh, bóng dáng lúc này lại có vẻ vô cùng cô độc và bất lực, đầu ngón tay hơi hơi phát run để lộ nội tâm bất an mãnh liệt của chủ nhân, Lâm Viễn nhìn Caesar như vậy, trái tim giống như bị hung hăng siết lại, đau lòng đến không nói nên lời.

Trầm mặc thật lâu, Lâm Viễn mới thở sâu, đi ra phía trước, nhẹ nhàng tách ngón tay đang siết chặt của Caesar ra, đặt tay mình vào lòng bàn tay hẳn, mười ngón giao nhau.

Caesar cứng ngắc một chút, dùng sức nắm chặt tay Lâm Viễn.

Lâm Viễn nhẹ giọng nói. “Caesar, đừng buồn...”

Thấy Caesar vẫn không nói lời nào, Lâm Viễn liền tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy hẳn, một bàn tay nắm chặt ngón tay hẳn, tay còn lại không ngừng vuốt ve sống lưng cứng đờ của Alpha nhà mình.

Caesar thở sâu, dùng sức ôm chặt Lâm Viễn, kê cằm lên vai cậu, thanh âm khàn khàn nói. “Tôi rất lo cho phụ vương và mẫu hậu, đội hộ vệ hoàng gia căn bản không phải đối thủ của quân đoàn Lôi Đình, phụ thân bọn họ có lẽ đã...”

Lâm Viễn đau lòng sờ tóc của hắn, nhẹ giọng nói. “Cậu đừng nghĩ tới hướng xấu, có lẽ bệ hạ đã sớm nghĩ ra đường lui thì sao? Hơn nữa.... hơn nữa cậu còn có tôi, mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, tôi sẽ vĩnh viễn đứng về phía cậu.”

Caesar đột nhiên ngẩng ra, không dám tin cúi đầu nhìn về phía Lâm Viễn, lại chạm phải đôi mắt nghiêm túc của tiểu quái thú.

Trong ánh mắt đen lầy trong veo, là tràn đầy kiên định và tín nhiệm, Lâm Viễn cứ nghiêm túc nhìn Caesar như vậy, từng câu từng chữ nói. “Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, tôi sẽ vĩnh viễn đứng về phía cậu.”

Một câu, lại nặng tựa ngàn cân, khiến Caesar cảm động đến không biết trả lời thế nào.

Trong thời khắc nguy nan cận kề sinh tử, khi mỗi người đều suy xét đến lợi ích của mình mà lựa chọn lập trường, August phát động binh biến, vương thất đế quốc vốn đã không còn bao nhiêu thực quyền, căn bản không thể chống lại Quân bộ, rất có thể từ nay về sau, vương tộc đế quốc sẽ vĩnh viễn diệt vong.

Là người thừa kế vương vị đế quốc, nhưng Caesar mới chỉ 18 tuổi, ngoại trừ thân phận vương tử, thì không có bất cứ quyền lực gì trong tay, cũng không có bất cứ sức mạnh gì có thể chống lại.

Dưới loại tình huống nguy nan này, Lâm Viễn lại không chút do dự nói: Tôi sẽ đứng bên cạnh cậu!

Tuy rằng tiểu quái thú của hắn có chút trì độn, nhưng một câu trong thời khắc quan trọng này, lại khiến trong lòng Caesar nhất thời tràn đầy sức mạnh.

Không sai, hắn không phải một vương tử tứ cố vô thân, hắn còn có Lâm Viễn.

Có thể đồng cam với hắn, cũng nguyện ý cộng khổ cùng hắn –

Omega của hắn, Lâm Viễn.

Đứng đối diện với nhau thật lâu, Caesar rốt cuộc điều chỉnh tốt cảm xúc, nhẹ nhàng sờ sờ tóc Lâm Viễn, thấp giọng nói. “Cảm ơn cậu.”

Cảm ơn cậu đã nguyện ý đứng bên cạnh tôi không chút do dự, trong thời khắc quan trọng này cho tôi ấm áp và sức mạnh lớn như vậy.

Lâm Viễn khẽ cười cười, ánh mắt nhìn Caesar vẫn nghiêm túc như cũ. “Cậu đừng lo lắng, bệ hạ có ơn cứu mạng với baba tôi, baba nhất định cũng sẽ ủng hộ bệ hạ... Cái lão già August kia, cứ nhiên dám lên làm tổng thống, chúng ta đánh đến đó phế lão đi là xong!”

Lâm Viễn nói những lời này đơn giản mà thẳng thắn, lại khiến tâm tình Caesar không khỏi trở nên tốt hơn.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của tiểu quái thú nhà mình, tâm tình vốn khổ sở và tuyệt vọng cũng dần bình ổn trở lại, Caesar rốt cuộc khôi phục lại bình tĩnh, nhẹ nhàng nắm tay Lâm Viễn nói. “Trở về đi, baba cậu có lẽ đang đi tìm cậu.”

Lúc này, Lăng Vũ quả thật đang đi tìm Tiểu Viễn, bởi vì ông muốn nói cho con trai một tin tức quan trọng.

— Cơ giáp song cấp S “Cửu Vĩ Thiên Hồ” rốt cuộc cũng hoàn thành, đang chờ chủ nhân ghép đôi lần đầu tiên với nó.

Hết chương 109.

110. Quyển 5 - Chương 110: Cửu Vĩ Thiên Hồ

Tin tức Cửu Vĩ Thiên Hồ đã hoàn thành là Berg thông báo cho Lăng Vũ, lúc ấy hắn không xem TV trực tiếp, cũng không biết chuyện thượng tướng August ngang nhiên tuyên bố hủy bỏ vương thất trong lễ tang của nguyên soái, khi Berg ở trong phòng Lăng Vũ nhìn đến màn hình TV, trên bản tin đã bắt đầu đưa tin thành lập chính phủ mới, thượng tướng August đảm nhiệm chức vụ tổng thống lâm thời.

Berg kinh ngạc nhìn màn hình, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, một lúc lâu sau vẫn không nói gì.

Lăng Vũ lo lắng đi đến trước mặt hắn, thấp giọng nói. “Berg, tôi và Rawson đã thử kết nối đến máy truyền tin cá nhân của bộ hạ, đáng tiếc tín hiệu thông tin bên phía thủ đô hình như đã bị giám sát toàn diện, căn bản không thể liên lạc được....”

Trên thực tế, ngay khi bọn họ trở lại tinh cầu Namics đã liên lạc với bộ hạ trước tiên, nhưng vẫn không thể kết nối được, lúc ấy còn tưởng là do lưới phòng ngự trên tinh cầu Namics đã cản trở thông tin giữa tinh cầu với bên ngoài, hiện giờ xem ra, không chỉ là tinh cầu Namics, tín hiệu thông tin bên phía thủ đô cũng đã bị Quân bộ theo dõi nghiêm mật từ lâu – rõ ràng, mấy người August đã sớm trù tính tất cả rồi.

Lăng Vũ nhẹ nhàng nhún mày nói. “Cũng không biết tình hình bộ hạ và vương hậu hiện giờ thế nào?”

Berg thở sâu, quay đầu nhìn Lăng Vũ, tận lực bình tĩnh nói. “Lúc trước vương huynh bảo tôi mang Cửu Vĩ Thiên Hồ rời khỏi thủ đô, còn đưa Cevi đi trước, rõ ràng anh ấy đã dự đoán được Quân bộ sẽ làm phản, lấy tính cách của anh ấy, hẳn đã sớm bố trí xong cách ứng phó....”

Cùng lúc đó, ở thủ đô.

August sắc mặt âm trầm, ba một tiếng trực tiếp ném văn kiện trong tay lên bàn, lạnh mặt nhìn thuộc hạ. “Cậu nói cái gì? Không tìm được bộ hạ và vương hậu? Vương cung cũng chỉ lớn có từng đó, chẳng lẽ Trand và Anna còn có thể tan vào không khí hay sao?”

Thuộc hạ nơm nớp lo sợ nói. “Tướng quân, chúng tôi, chúng tôi đã cẩn thận tìm kiếm khắp vương cung, cũng đã nghĩ cách mở được tường phòng ngự bên ngoài cung điện bộ hạ, thế nhưng.... bên trong cung điện lại.... không có một bóng người.”

Không có một bóng người?!

Sắc mặt August càng trở nên khó coi!

Trước khi chuẩn bị lễ tang, gã đã phái binh bao vây vương cung đế quốc, lúc ấy bộ hạ Trand trực tiếp mở hệ thống cách ly khẩn cấp trong vương cung, hệ thống tối cao này đã dựng một lớp tường phòng ngự hình cầu bao bên ngoài cung điện, lớp phòng ngự này được chế tạo từ nguyên liệu đặc thù, có thể chịu được lửa đạn oanh tạc rất mạnh mà không hề tổn hại, tạm thời đảm bảo được an toàn bên trong cung điện.

Lúc ấy August không hề để ý, dù sao bộ hạ cũng trốn ở trong cung điện, bắt ba ba trong rọ, tóm được lão bắt quá cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Không ngờ, sau khi lễ tang kết thúc, đội thân vệ của quân đoàn Lôi Đình rút cuộc cũng nghĩ được cách phá giải mật mã mở lồng phòng ngự ra, nhưng nghênh đón bọn họ lại là một cung điện trống trơn – bộ hạ và vương hậu cư nhiên không rõ tung tích!

August nhìn thuộc hạ chiếu ra toàn bộ cảnh tượng trong vương cung, gắt gao cau mày, không nói được lời nào.

Nam nhân mặc quân trang màu xanh thẫm ngồi bên cạnh lúc này đột nhiên đi tới, ngẩng đầu nhìn vào màn hình theo dõi, nhẹ nhàng sờ sờ cằm, nghiền ngẫm nói. “Xem ra, lão hồ ly Trand này, còn狡 hoạt hơn nhiều so với tướng tượng của tôi và anh, có lẽ lão đã sớm nhận ra điều gì đó, trong vương cung chắc chắn còn có hầm ngầm.” Dứt lời liền nhắm mắt, chỉ vào tòa cung điện hoa lệ kia, thần nhiên nói, “Kiểm tra cẩn thận tòa cung điện này, chú ý xem bên trong có cơ quan gì hay không, nếu tìm không được cơ quan, thì phá hủy toàn bộ vương cung, cẩn thận tìm dưới đất!”

Thuộc hạ lập tức hành lễ nói. “Rõ! Tướng quân!”

Chờ sau khi thuộc hạ rời khỏi, lúc này August mới quay đầu, nhìn về phía nam nhân đang mỉm cười, thấp giọng nói. “Evan, bên phía quân đoàn Tinh Thần có động tĩnh gì không?”

Quân đoàn trưởng quân đoàn Áo Ảnh — thượng tướng Evan Stoke khẽ cười cười nói. “Cái gã Byron kia, thấy vương cung bị chúng ta bao vây, gã cũng không dám có bất cứ ý kiến gì, giống như rùa đen rút đầu ở trong nhà không chịu đi ra.”

“Xem ra gã không có gan đối địch với chúng ta đâu.” August dừng một chút, nói tiếp, “Còn Udyr và Drew? Người cậu phải đi có báo tin gì không?”

Evan nhếch nhếch khóe miệng, cười nói. “Drew bị nhốt ở tinh cầu Namics, căn bản ra không nổi. Về phần Udyr, nghe nói lại mua chút cây cỏ kỳ quái, ở Phá Quân tinh chuyên tâm dưỡng hoa. Yên tâm đi, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta.”

August gật gù đầu nói. “Vậy là tốt rồi.”

— Bọn họ trăm phương ngàn kế chuẩn bị lâu như vậy, khai trừ quân tịch của Lăng Vũ, giải tán quân đoàn Âm Dạ có sức uy hiếp lớn nhất, lại thiết kế bắt giết chết Rawson, điều quân đoàn Trường Xà đi, tất cả lực lượng có thể tin nhiệm bên cạnh bệ hạ đều bị bọn họ nhổ sạch hết.... sao có đạo lý không thắng được?

Hai người liếc nhau, đồng thời mỉm cười, tựa hồ đều thấy được ánh sáng thắng lợi từ trong mắt đối phương.

Tuy rằng Lăng Vũ và Rawson rất lo lắng bệ hạ sẽ xảy ra chuyện, nhưng Berg lại càng hiểu tính tình của vương huynh hơn, nếu hắn nói bệ hạ đã sớm phát hiện, lấy tính cách của bệ hạ, chắc chắn sẽ không ngồi chờ chết, có lẽ đã sớm lên kế hoạch trốn thoát khỏi vương cung.

Nói không chừng lúc này bệ hạ và vương hậu đang trốn ở một nơi an toàn nào đó.

Nghĩ như vậy, hai người mới hơi yên lòng một chút.

Rawson quay đầu nhìn Lăng Vũ, nói. “Đêm nay tôi trở về không chế lại quân đoàn Vinh Quang! Người của tôi trong quân đoàn Vinh Quang nhiều hơn vô số lần so với tay sai của Keliman, Keliman muốn làm quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang, cũng quá không biết tự lượng sức mình!”

Lăng Vũ nói. “Tôi mang quân đoàn Âm Dạ đến trợ giúp cậu.”

Rawson nhẹ nhàng ôm chặt bả vai Lăng Vũ, thấp giọng nói. “Có em ở đó, tất nhiên là tốt nhất.”

Lăng Vũ cong khóe môi. “Keliman cũng coi như là thủ hạ cũ của tôi, giờ gã leo lên được vị trí quân đoàn trưởng, tôi tất nhiên cũng phải gửi cho gã một phần quà.”

Mỗi lần Lăng Vũ muốn đùa chết một người, đều sẽ hơi cong khóe môi lộ ra ý cười lãnh đạm.

Rawson nhìn nụ cười lạnh lùng của cậu, nhìn không được ôm sát vai cậu, tâm tình có chút phức tạp – cậu đang có bầu, còn cả ngày ngồi nghĩ mưu kế làm sao giết chết một người, đứa nhỏ trong bụng có khi nào bị ảnh hưởng hay không?

Lăng Vũ bị Rawson nhìn đến vô cùng khó hiểu, quay đầu hỏi. “Sao vậy?”

Rawson cười một chút. “Không có gì.”

Chỉ là cảm thấy vị tướng quân này nhà mình đang mang bầu còn muốn mang binh đánh nhau có hơi trâu bò quá mức thôi.

Berg liếc mắt nhìn hai người, nói. “Keliman sẽ chính thức tiếp nhận chức vụ quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang vào 8 giờ tối nay, còn có hai tiếng để chuẩn bị, không bằng mang Tiểu Viễn và Caesar đến hoàn thành ghép đôi với Cửu Vĩ Thiên Hồ trước đi? Đai cơ giáp này về sau chắc chắn sẽ có chỗ dùng.”

Lăng Vũ vội vàng nói. “Được, tôi cũng đang có ý này, hi vọng Tiểu Viễn có thể không chế Cửu Vĩ Thiên Hồ.”

Vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vang lên một trận tiếng gõ cửa, Rawson xoay người mở cửa, liền thấy Lâm Viễn và Caesar đang sóng vai đứng ở ngoài.

Lăng Vũ đi tới cửa, nhìn con trai nói. “Tiểu Viễn con tới vừa đúng lúc, ta mang hai đứa đi xem cơ giáp.”

Mọi người dưới sự dẫn dắt của Berg, cùng đi đến nơi để Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Đó là một không gian vô cùng rộng lớn, chiều dài và chiều rộng đều vượt quá năm mươi mét, ở chính giữa phòng đặt một đài cơ giáp khổng lồ, kim loại màu cam dưới ánh sáng tựa như được mạ lên một tầng mặt trời ấm áp, phản chiếu ra tia sáng xinh đẹp mà rực rỡ. Đường cong thân máy lưu loát phác thảo ra ngoại hình giống hồ ly như đúc, cơ giáp hình hồ đang ngồi đó vận sức chờ phát động, chín cái đuôi lớn mềm mại buông sau người, cơ giáp khổng lồ nhìn qua tựa như một tác phẩm nghệ thuật được tạo hình tỉ mỉ.

Lâm Viễn trực tiếp ngây người!

Đài cơ giáp này, còn xinh đẹp hơn tất cả những đài cơ giáp mà cậu đã từng gặp....

Màu cam ấm áp, hình dáng hồ ly, chín cái đuôi lớn buông ở sau người, hoàn toàn đối mới nhận thức của Lâm Viễn về cơ giáp, lần đầu tiên cậu biết, cơ giáp cơ bản có thể làm thành như vậy....

Bởi vì đặc tính nhẹ nhàng, linh hoạt của hồ ly, rất nhiều chuyên gia chế tạo cơ giáp trong đế quốc đều đã từng thử chế tạo cơ giáp hình hồ, nhưng những cơ giáp hình hồ trước đây Lâm Viễn gặp qua đều chỉ có một cái đuôi, chưa từng xuất hiện con hồ ly nào có đến chín cái đuôi!

Muốn chế tạo cửu vĩ hồ, cần phải có kỹ thuật lắp ráp linh kiện cao siêu, đầu mối trí năng muốn khổng chế được chín cái đuôi, đường dẫn thần kinh bên trong cũng phải phức tạp hơn rất nhiều so với cơ giáp bình thường, đài cơ giáp này rõ ràng đại diện cho tiêu chuẩn cao nhất của chuyên gia chế tạo cơ giáp trong toàn đế quốc!

Quả thật là một đài siêu cấp cơ giáp độc nhất vô nhị!

Lăng Vũ nhìn bộ dáng hưng phấn của con trai, nhin không được đưa tay sờ sờ đầu cậu, thấp giọng hỏi. “Thích nó không?”

Lâm Viễn lập tức gật đầu như già tởi. “Thích, đài cơ giáp này rất đẹp!”

Lăng Vũ mỉm cười một chút. “Thích thì thử khổng chế nó đi, nếu hoàn thành ghép đôi, nó sẽ thuộc về con.”

Lâm Viễn ngẩn người, không dám tin quay đầu nhìn về phía baba. “Con... có thể chứ?”

Mình bắt quả chỉ là một học viên 18 tuổi mà thôi, thật sự có thể có được nó sao?

Thấy con trai lộ ra thần sắc nghi hoặc, Lăng Vũ nhin không được cổ vũ cậu. “Tin vào bản thân, giá trị tinh thần của con cũng không thấp hơn baba đâu.”

Lâm Viễn được baba cổ vũ lập tức trở nên hưng phấn, đi đến trước mặt Cửu Vĩ Thiên Hồ, chào hỏi nó. “Xin chào, ta tên là Lâm Viễn.”

Cơ giáp không để ý đến cậu, Lâm Viễn sững sốt một chút, quay đầu nhìn về phía baba.

Lăng Vũ nói. “Cơ giáp còn chưa hoàn thành ghép đôi, cũng không có tên chính thức, hiện giờ con đối thoại với nó nó sẽ không để ý đến con. Nếu không có vấn đề gì, các con có thể đi vào khoang điều khiển của nó thử một chút độ xứng đôi, sau khi hoàn thành sẽ do chủ nhân đặt tên, lúc đó nó sẽ nghe lời con nói.”

Lâm Viễn ngẩn người. “..... Chúng con? Còn có những người khác?”

Duve vẫn đứng bên cạnh vò tóc cười ha hả giải thích. “Đây là một đài cơ giáp song cấp S, tốt nhất là do hai người điều khiển. Bởi vì tốc độ phản ứng của cơ giáp cực kỳ nhanh nhạy, chỉ lệnh điều khiển cũng rất nhiều, một người sẽ luống cuống tay chân không kịp thao tác, vốn dĩ đài cơ giáp này được thiết lập để cho hai người điều khiển khác nhau phân chia không chế hai nửa trái phải của cơ giáp.”

Berg cũng quay đầu nhìn về phía Caesar nói. “Caesar, con và Tiểu Viễn là hai người điều khiển bộ hạ đã chọn, ở đây cũng chỉ có con và Tiểu Viễn là thích hợp điều khiển đài cơ giáp này nhất, bắt quá, khi cơ giáp

tiến hành ghép đôi với hai người, đại não trái phải của các con sẽ liên thông với nhau, phải trao đổi một phần ký ức với đối phương.... Có vấn đề gì không?”

Caesar nghĩ nghĩ nói. “Con không có vấn đề gì.”

Dứt lời liền nhìn về phía Lâm Viễn.

Lâm Viễn trầm mặc một lát, cũng gật gật đầu nói. “Cháu cũng không thành vấn đề.”

— Cậu và Caesar đến cả chuyện thân mật nhất cũng đã làm rồi, tin cậy lẫn nhau, Lâm Viễn cũng không có bí mật gì không thể nói cho Caesar, trao đổi một phần ký ức với đối phương, tất nhiên không có vấn đề.

Hai người liếc nhau, đều nhìn thấy sự tín nhiệm tràn đầy trong mắt đối phương, nhin không được mỉm cười với nhau.

Lăng Vũ thấy con trai mỉm cười với Caesar, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút không đúng... Muốn trao đổi ký ức, sao Tiểu Viễn lại không có chút do dự nào thế? Nó tín nhiệm Caesar như thế sao? Chẳng lẽ bởi vì hai đứa là bạn tốt nhất?

Lăng Vũ có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn con trai, Lâm Viễn lại hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt của baba, vẫn chuyên chú nhìn Caesar, hưng phấn nói. “Hiện giờ chúng ta thử xem đi?”

Caesar gật gật đầu. “Được.”

Duve khởi động hệ thống ghép đôi của cơ giáp, khoang điều khiển được mở ra, Lâm Viễn và Caesar sóng vai đi vào.

Bên trong khoang điều khiển, tuyến thần kinh màu cam nhẹ nhàng vòng quanh trước mặt hai người, vô ngoài mang theo vàng sáng xinh đẹp, dây thần kinh mảnh khảnh như tơ nhện chia ra nối lên cổ tay cả hai, màn hình trước mặt cũng bắt đầu chính thức khởi động....

Caesar và Lâm Viễn đồng thời nhắm hai mắt lại.

Khi cơ giáp cấp S tiến hành ghép đôi, người điều khiển cần phải hết sức chuyên chú, không thể phân tâm, nhất là cơ giáp song cấp S còn phải suy xét đến cảm thụ của một người khác, nếu không chuyên tâm chắc chắn sẽ ghép đôi thất bại.

Dưới sự tập trung tinh thần cao độ của hai người, con số trên màn hình từ 1% bắt đầu nhanh chóng tăng lên, càng về sau lại tăng càng chậm, thời điểm đạt tới 90% liền đột nhiên ngừng lại.

Trong đầu Lâm Viễn đột nhiên xuất hiện từng đoạn từng đoạn hình ảnh kỳ dị —

Trong hình ảnh là vương cung hoa lệ của đế quốc, một tiểu nam hài khả ái đáng muốn chạy ra khỏi vương cung, lại không cẩn thận chạm phải hệ thống cảnh báo trên cửa, bị đội hộ vệ hoàng gia chop đến trước mặt bệ hạ.

Tiểu nam hài ủy khuất cúi đầu, nhỏ giọng kêu lên. “Phụ vương....”

Bệ hạ Trand mỉm cười nói. “Caesar con rất nhàn phải không, vậy mang bài tập thầy giáo giao cho sao chép một trăm bản đi.... Đương nhiên, nếu con nói ra người xúi giục con là ai, phụ vương có thể giảm bớt hình phạt.... Hơn nữa, đứa nhỏ thành thật sẽ có phần thưởng.”

Tiểu Caesar lập tức thành thực nói. “Là đại vương huynh!”

Cevi. “.....”

Cevi xoay người muốn chạy, Trand lại kéo áo hấn lại, nói. “Dám xúi giục em trai lén lút chạy khỏi vương cung, Cevi con đúng là ngày càng kỳ cục! Đêm nay mang sổ tay lễ nghi vương thất ra chép một trăm bản cho ta xem!”

Tiểu Caesar bán đứng đại vương huynh, đến nửa đêm liền bị đại vương tử bạo lực đánh mông một trận, còn bị đại vương tử cưỡng ép đi giúp chép sách.

Tiểu Caesar tâm tình buồn bực ghé vào bàn giúp đại vương huynh chép sách, hơn nữa còn hạ quyết tâm, về sau sẽ không nghe lời đại vương huynh nói nữa.

Hình ảnh sau đó lại đổi thành thời trung học, Caesar và Brian cùng tiến vào chương trình huấn luyện cách chiến đấu, huấn luyện viên yêu cầu rất nghiêm khắc, Caesar đã là thiếu niên nghiêm túc học tập kỹ xảo chiến đấu, bị sư phụ đánh đến mặt mũi bầm dập.

Bị đấm một quyền đến nội tạng co rút, Caesar run rẩy khoe miệng nói. “Sư phụ, người xuống tay nhẹ chút...”

Sư phụ hung hăng vỗ vỗ vết bầm trên cánh tay Caesar, nói. “Đàn ông con trai lại sợ chút đau đấy sao? Thân là vương tử phải biết tự bảo vệ mình biết chưa?”

Mất thấy sư phụ lại chuẩn bị nện xuống một quyền, Caesar vội vàng nói. “Con biết rồi!”

Vì thế, Caesar thời niên thiếu luyện thành một thân võ thuật siêu đẳng dưới sự đánh đập tàn bạo của sư phụ

Hình ảnh trong quá khứ của Caesar khiến Lâm Viễn nhin không được hơi hơi cong khoe môi, nhất là tiểu Caesar thời thơ ấu, khi mặc lễ phục của tiểu vương tử nghiêm trang tham gia yến hội, tiểu vương tử bản Q kia nhìn qua miễn bàn có bao nhiêu đáng yêu a.

Đương nhiên, đồng thời xuất hiện trong đầu Caesar, cũng là thời thơ ấu của tiểu Viên Viên, chú mèo nhỏ tham ăn đi theo sau mông tỷ tỷ ngóng trông muốn ăn bánh ngọt, còn có nhóc con nhảm chán lộn nhào trên giường, đều đáng yêu đến mức khiến người ta hận không thể hung hăng nắn nắn mặt cậu.

Hai người không thể tự kiềm chế đắm chìm trong ký ức của đối phương.

Mà mọi người đang chờ trên mặt đất lại hai mặt nhìn nhau.

Duve tính tình thẳng thắn rốt cuộc nhin không được mở miệng nói. “Độ phối hợp dừng lại ở 90%, không thể tăng lên là sao vậy?”

Berg như có chút đắm chiêu nhìn vào con số 90% màu đỏ trên màn hình theo dõi, sau một lúc, mới nói. “Có lẽ ký ức của hai người đã ảnh hưởng lẫn nhau, lực tinh thần của bọn họ không thể dung hợp hơn được nữa.”

Muốn điều khiển cơ giáp, cần phải hoàn toàn dung hợp được với cơ giáp, tuy rằng Lâm Viễn và Caesar tín nhiệm lẫn nhau, nguyện ý trao đổi ký ức của nhau, thế nhưng, khi đại não phải tiếp nhận ký ức của người khác, sẽ sinh ra ảnh hưởng với phán đoán của bản thân, mức độ ảnh hưởng sẽ khác biệt với từng nội dung ký ức.

Đây cũng là nguyên nhân Lăng Vũ không chịu cùng Rawson điều khiển Cửu Vĩ Hồ, giá trị tinh thần riêng của bọn họ tuy rằng đều rất mạnh, nhưng người có giá trị tinh thần càng cao, lại càng không thể tiếp nhận sự xâm nhập của người khác vào đại não của mình, cũng giống như một núi không thể có hai hổ —

Cậu và Rawson cùng điều khiển Cửu Vĩ Thiên Hồ, có lẽ đến cả 80% độ phối hợp cũng không đạt được.

Nội dung ký ức của Lâm Viễn và Caesar đều tương đối ảm áp, sẽ không tạo thành chấn động quá lớn với tinh thần của đối phương, nhưng mặc dù ký ức ôn hòa như thế, khi trao đổi vào đầu đối phương, cũng sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn đến lực tinh thần của đối phương.

90%..... 90%.....

Con số ghép đôi đã hoàn toàn dừng lại, hiển nhiên hai người đều đã tới cực hạn.

Trầm mặc thật lâu, Duve mới gãi gãi đầu, có chút tiếc nuối nói. “Xem ra, hai người điều khiển chỉ là khái niệm trên lý thuyết, trên đời này muốn tìm hai người có giá trị tinh thần rất cao lại hoàn toàn không bị đối phương ảnh hưởng, căn bản là không thể.”

Berg nói. “Chắc chỉ có song sinh mới có thể làm được, cũng chỉ có sự bài xích giữa song bào thai đối với nhau mới là yếu nhất.”

Duve thở dài nói. “Đi đâu mới tìm được một đôi song sinh có giá trị tinh thần đều vượt qua 300 bây giờ?”

Berg cũng nhú mày không nói.

Vốn dĩ, bọn họ đều cho rằng Caesar và Lâm Viễn có thể cùng nhau điều khiển Cửu Vĩ Thiên Hồ, nhưng bọn họ đã quên mất, cho dù có tín nhiệm lẫn nhau đến mức nào cũng không thể chia sẻ hết thấy với đối phương không hề giữ lại chút gì được, trao đổi ký ức cũng giống như trong đại não đột nhiên nhiều ra thêm một người, loại cảm giác đại não bị xâm nhập này có rất nhiều người sẽ không thể thừa nhận được.

Dù cho giá trị tinh thần của Lâm Viễn và Caesar đều rất cao, nhưng khi cùng ghép đôi với Cửu Vĩ Thiên Hồ, độ xứng đôi cũng chỉ có thể đạt tới 90%.

Lại qua ba phút, con số 90% vẫn không chút thay đổi, Berg rút cuộc mở miệng nói. “Coi như hết, xem ra để bọn chúng cùng nhau điều khiển cơ giáp cũng có chút khó xử cho chúng.... Hơn nữa, Caesar đã có Bạch Vũ, nó và Bạch Vũ đã hoàn thành ghép đôi từ mấy năm trước rồi, cơ giáp cấp S và chủ nhân cũng có liên hệ với nhau, có lẽ trong này cũng có ảnh hưởng từ Bạch Vũ.”

Lăng Vũ gật gật đầu nói. “Quả thật là như thế, hệ thống trí năng của Cửu Vĩ Hồ và Bạch Vũ hoàn toàn khác nhau, Caesar phải đồng thời khống chế hai đài cơ giáp vốn đã vô cùng khó khăn...” Lăng Vũ dừng một chút, quay đầu nói với Duve. “Đài cơ giáp này cũng không nhất định cần có hai người điều khiển chứ? Để Tiểu Viễn một mình thử xem sao, thế nào?”

Duve trả lời. “Một mình điều khiển đương nhiên cũng có thể, bất quá, năng lực phản ứng của người điều khiển muốn sánh bằng tốc độ phản ứng của cơ giáp thì có chút khó khăn.... Tương đương với hai nửa đại não đều phải đồng thời khởi động, một người gánh phần của hai người.”

Cái này cũng giống như dùng tay trái và tay phải đồng thời vẽ ra một hình vẽ phức tạp, muốn đạt tới trình độ khống chế được cả hai bên đại não sẽ cực kỳ khó khăn.

Duve nghĩ nghĩ, dùng nút điều khiển mở khoang điều khiển của cơ giáp ra, cười nói. “Cứ thử xem đi! Trong lịch sử quả thật cũng có một số kỳ tài có thể hoàn toàn phối hợp cả hai bên đại não!”

Khoang điều khiển hạ xuống dưới, Lâm Viễn và Caesar còn đang đắm chìm trong trí nhớ của đối phương, đột nhiên bị cắt ngang, hai người nhất thời đều có chút mờ mịt.

Berg đi lên phía trước nói. “Hai người các con không thể đồng thời hoàn thành ghép đôi với cơ giáp, để Tiểu Viễn một mình thử xem sao đi.”

Caesar gật gật đầu, đi ra khỏi khoang điều khiển. Tuy rằng Lâm Viễn vô cùng kinh ngạc, nhưng đối diện với ánh mắt cổ vũ của cha và baba, đành phải đưa tay trái của mình qua, để tuyên thệ kinh đồng thời kết nối tới hai bên đại não của cậu.

Caesar đứng trên mặt đất ngẩng đầu nhìn đài cơ giáp màu cam trước mặt, trong đầu đột nhiên vang lên thanh âm ủy khuất của Bạch Vũ. “Chủ nhân, đài cơ giáp này có phải lợi hại hơn ta đúng không? Có phải ta đã kìm chân người không a?”

Caesar nhú mày nói. “Nói cái gì mà ngốc thế? Người cũng là cơ giáp cấp S, sao lại kìm chân ta được?”

Bạch Vũ khổ sở đến sắp òa khóc. “Nhưng bọn họ nói đây là song cấp S, song S còn nhiều hơn ta một cái S a, nghe vào tai cũng lợi hại hơn ta rất nhiều.... Chủ nhân, có phải người sau khi ghép đôi với nó sẽ không muốn ta nữa không..... Ô ô ô...”

Caesar nhất thời cảm thấy đau đầu.

Bình thường quả thật không chịu nổi cái tên dong dài này, nhưng lúc này nghe nó khóc đến thương tâm như vậy, Caesar lại có chút không đành lòng, thấp giọng an ủi nói. “Cơ giáp sau khi hoàn thành ghép đôi với chủ nhân sẽ lập tức xác định quan hệ sở hữu, sao ta lại không cần người được? Người đừng nghĩ linh tinh...”

“..... Thật sao?” Thanh âm ủy khuất lập tức trở nên hoạt bát, “Vậy là tốt rồi! Ta biết ngay trong lòng chủ nhân ra là duy nhất, là giỏi nhất, là không thể thay thế được, là %&#%&.....”

Caesar bắt đầu dĩ nhiên. “Được rồi, Bạch Vũ, người là tốt nhất có được chưa?”

Lúc này Bạch Vũ mới sung sướng ngừng lại.

Đúng lúc này, trong mắt Cửu Vĩ Hồ đột nhiên bắn ra một tia sáng trắng, con số ghép đôi trên màn hình theo dõi bắt đầu vù vù tăng lên –

99%, 100%, 150%, 200%..... 300%!

Tất cả mọi người khiếp sợ mở to hai mắt, đến cả Lăng Vũ luôn luôn bình tĩnh cũng kinh ngạc nhìn về phía Rawson, người chế tạo cơ giáp Duve thậm chí còn há to miệng không thể tin nổi!

300%, lần đầu ghép đôi với cơ giáp đã đạt được độ xứng đôi 300%, trong cả lịch sử của đế quốc cũng không vượt quá 10 người! Huống chi đây là một đài cơ giáp song cấp S yêu cầu còn cao hơn so với cơ giáp cấp S!!

Hoàn toàn không ngờ, Lâm Viễn và Cửu Vĩ Hồ cư nhiên có thể đạt tới độ xứng đôi siêu cấp 300%!

Mọi người kinh ngạc như thế, cũng chính vì bọn họ căn bản không biết, Lâm Viễn tiểu quái thú từ khi còn rất nhỏ, vẫn luôn nhàm chán nghịch tuyệt, cậu đã sớm có thể dùng hai tay đồng thời vẽ ra hình vẽ phức tạp, tay trái tay phải cùng lúc đắp nên một đôi tuyệt diệu giống nhau như đúc....

Ngay khoảnh khắc con số dừng lại ở 300%, Cửu Vĩ Hồ cũng lập tức nhận chủ!

Hệ thống trí năng khởi động toàn diện, trong đồng tử bắn ra bạch quang rực rỡ chói mắt, chín cái đuôi phía sau xoạt một tiếng mở ra, chiếc đuôi khổng lồ ngạo nghễ dựng thẳng lên, dưới ánh sáng chiếu xuống tựa như hỏa diễm nóng cháy hừng hực thiêu đốt!

Đây mới là phong thái chân chính của Cửu Vĩ Hồ!

Bên trong khoang điều khiển, Lâm Viễn vui sướng mở mắt.

Bên tai đồng thời vang lên một âm thanh độc đáo, thấp giọng nói. “Chủ nhân, xin chào.”

Thanh âm kia rất êm tai, tựa như một chú mèo vừa ngủ dậy, mang theo một chút biếng nhác hài lòng.

Lâm Viễn hưng phấn nói. “Xin chào, ta tên là Lâm Viễn, còn người?”

Cơ giáp miễn cưỡng nói. “Chủ nhân đặt tên cho ta đi, muốn gọi thế nào thì gọi như thế.”

Lâm Viễn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, một lát sau nói. “Vậy gọi người là.... Linh Hồ.... Có được không?”

Kỳ thật Lâm Viễn cũng không biết đặt tên, bất quá, so với Tiểu Lam Tiểu Bạch Tiểu Cam của Brian, đã xem như tiến bộ rất lớn rồi.

Cơ giáp cũng không có ý kiến gì, mỉm cười nói. “Được a.”

Lâm Viễn vui vẻ sờ sờ đài điều khiển, trên đài điều khiển không có các phím ấn như cơ giáp cấp C, nhưng xúc cảm từ kim loại vẫn khiến Lâm Viễn yêu thích không buông tay – đây là cơ giáp chân chính thuộc về cậu, tuy rằng nghe thanh âm có chút lười biếng, bất quá Lâm Viễn tin, đài cơ giáp này về sau nhất định sẽ ở bên cạnh cậu, giống như Chu Tước và baba, trở thành người bạn thân cận nhất của cậu.

Hết chương 110.

111. Quyển 5 - Chương 111: Nguyên Soái Trở Về

Khi Lâm Viễn xuống khỏi khoang điều khiển, tất cả mọi người đều dừng vẻ mặt kinh ngạc nhìn cậu, giống như mặt cậu có vẽ cái gì, Lâm Viễn gãi gãi đầu, có chút nghi hoặc đi đến trước mặt baba, nhỏ giọng hỏi. “Baba.... Sao vậy?”

Lăng Vũ hơi hơi cong khóe môi, đưa tay vỗ vỗ vai con trai, nói. “Con làm rất tốt, còn tốt hơn cả dự kiến của mọi người.”

Lâm Viễn không khỏi ngẩn người, hiểu biết của cậu về cơ giáp cấp S cũng không nhiều, bởi vậy cũng không biết, cậu và Cửu Vĩ Hồ đạt được 300% độ xứng đôi có ý nghĩa gì – lực tinh thần cường đại và sự phối hợp

hoàn mỹ giữa hai bên đại não như thế, trong lịch sử đế quốc trước nay chưa từng có, lần đầu tiên ghép đôi với cơ giáp cấp S đã đột phá 300% độ xứng đôi, gần như có thể viết vào kỉ lục của hiệp hội cơ giáp.

Lâm Viễn không biết cậu đã thật sự biến thành một con tiểu quái vật trong mắt mọi người.

Ánh mắt tán thưởng của baba khiến tâm tình cậu rất tốt, nhịn không được cười nói. “Baba, con đặt tên cho Cửu Vĩ Hồ là Linh Hồ, “Linh” và “Lăng” đồng âm, gọi lên giống như là cùng họ vậy.”

Lăng Vũ có chút cảm động nhẹ nhàng sờ sờ đầu con trai, nói. “Tuy rằng con và Linh Hồ đã đạt được độ xứng đôi hoàn mỹ, nhưng hệ thống cơ giáp có rất nhiều công năng con vẫn chưa hiểu được, mấy ngày nay dành ra một chút thời gian, ta tự mình dạy con.”

Lâm Viễn lập tức hưng phấn nói. “Vâng!”

Duve rút cuộc cũng khép được cái miệng đang kinh ngạc mở lớn lại, nuốt nuốt nước miếng, lấy một cái nhẫn đính bảo thạch màu cam ra, đi đến trước mặt Lâm Viễn, cười ha hả nói. “Không ngờ a! Một mình cháu cư nhiên cũng có thể điều khiển Cửu Vĩ Hồ, thật đúng là ngoài ý muốn! Không hổ là con trai Lăng Vũ! Đúng rồi, từ giờ trở đi Cửu Vĩ Hồ chính là của cháu, đây là công tắc không gian của nó, nhớ giữ cho tốt!”

“Cảm ơn chú!” Lâm Viễn nhận lấy công tắc không gian từ trong tay Duve, nói với cơ giáp trước mặt. “Linh Hồ, vào công tắc không gian trước đi!”

Cơ giáp màu cam chớp mắt, bên tai mọi người đồng thời vang lên thanh âm lười biếng. “Vâng, chủ nhân.”

Sau đó, cơ giáp màu cam khổng lồ liền thu nhỏ lại thành một chùm sáng màu cam, tiến vào công tắc không gian trên chiếc nhẫn trong lòng bàn tay Lâm Viễn.

Mọi người xoay người trở lại phòng nghỉ trong căn cứ, trên đường trở về, Berg đột nhiên giữ chặt Lăng Vũ, nhẹ giọng nói. “Không ngờ giá trị tinh thần của Tiểu Viễn lại cao như vậy, xem ra, thiên phú về điều khiển cơ giáp của cậu và Rawson đều được di truyền hết cho nó.”

Lăng Vũ cũng cực kỳ vừa lòng với biểu hiện vừa rồi của con trai, mỉm cười nói. “Năng lực của Tiểu Viễn cũng khiến tôi rất bất ngờ, bất quá, nó có thể một mình khống chế được Cửu Vĩ Hồ cũng coi như chuyện tốt, lúc trước tôi còn lo lắng nó và Caesar trong lúc phối hợp sẽ sinh ra bất đồng, Tiểu Viễn một mình điều khiển Cửu Vĩ Hồ, trái lại sẽ an toàn hơn.”

Berg gật đầu nói. “Không sai, dù sao suy nghĩ của hai người không thể nào thống nhất hoàn toàn được, trong thời khắc mấu chốt mà xảy ra bất đồng cũng đủ để mất mạng. Có thể một mình điều khiển tất nhiên là tốt nhất.... Chẳng qua, muốn Tiểu Viễn một mình hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này, sẽ mạo hiểm rất lớn.” Berg dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Lăng Vũ, “Nó là con cậu, phái nó đi mạo hiểm như vậy, cậu yên tâm sao?”

Lăng Vũ trầm mặc một lát, mắt nhìn về thiếu niên phía trước, mỉm cười. “Tôi tin tưởng, nó sẽ không khiến chúng ta thất vọng.”

Lâm Viễn và Caesar đi ở phía trước, cũng không biết baba và Berg đứng lại chỗ đó thảo luận những gì, vừa lấy được Cửu Vĩ Hồ, Lâm Viễn vẫn còn hưng phấn yêu thích không buông thưởng thức công tắc không gian trong tay kia.

Sau khi hai người trở lại phòng ngủ, công tắc không gian trên cổ tay Caesar đột nhiên sáng lên, bên tai đồng thời vang lên thanh âm sôi nổi của Bạch Vũ. “Này này, hồ ly nhà bên, xin chào a, rất vui được quen biết người! Ta tên là Bạch Vũ, là cơ giáp của vương tử Caesar, chủ nhân nhà ta với chủ nhân nhà người là một đôi, về sau chắc chắn chúng ta sẽ thường xuyên ở cùng nhau, trước làm quen một chút có được không?”

Linh Hồ nói. “Nga, ta tên là Linh Hồ.”

Tiểu Bạch Vũ hiển nhiên đã sắp nghẹn chết, vừa rồi nhiều người ở đó như vậy, nó ngượng ngùng không dám chào hỏi hồ ly, giờ trong phòng chỉ còn lại có hai vị chủ nhân và hai đài cơ giáp, tất nhiên muốn lôi kéo làm quen với vị bằng hữu mới này, tạo dựng quan hệ, làm tốt bước đệm cho cuộc sống hạnh phúc về sau của các chủ nhân.

Bạch Vũ tiếp tục nói. “Người là cơ giáp song cấp S a, vừa nghe đã thấy rất lợi hại! Màu sắc thân máy cũng rất xinh đẹp, nhất là lúc mở cả chín cái đuôi ra quả thực là đẹp cực kỳ luôn!”

Nghe mọi người nói, lần đầu tiên gặp mặt nói nhiều lời hay một chút sẽ dễ dàng để lại ấn tượng tốt với đối phương?

Bạch Vũ tìm tòi đủ các loại từ ngữ ca ngợi trong đầu mỗi trí năng, đem tất cả các phương diện của hồ ly đều phóng đại một lần, đáng tiếc Cửu Vĩ Hồ lại lười biếng không thích nói chuyện, chờ sau khi Bạch Vũ đang liến thoắng liên mồm dừng lại, Linh Hồ mới hỏi. “Người nói xong chưa?”

Bạch Vũ. “Nói xong rồi!”

Linh Hồ ngáp một cái. “Nga, vậy ta đi ngủ trước một chút đây.”

Bạch Vũ. “.....”

Chu Tước tiên bối hồi trước luôn tắt máy, căn bản không có cơ hội tìm nó nói chuyện, hiện giờ lại tới hồ ly nữa, vốn tưởng rằng có thể trở thành bạn với nó, mỗi ngày cùng tán gẫu, giải giải buồn, chủ nhân hài hòa tình thương mến thương cùng một chỗ, cơ giáp cũng nên vui vẻ chơi đùa không phải sao?

Nhưng tại sao hồ ly lại muốn ngủ?!

Cơ giáp thì ngủ cái gì? Cũng không có mệt mà!

Hồ ly rất nhanh liền ngủ say, Bạch Vũ bị vứt qua một bên vô cùng buồn bực, ủy khuất nhỏ giọng cáo trạng với Caesar. “Chủ nhân, hồ ly này không để ý đến ta, có phải nó cũng giống Chu Tước tiên bối chán ghét ta hay không?”

Caesar. “.....”

Có một đài cơ giáp thời thời khắc khắc nói nhảm kéo tụt chỉ số IQ của chủ nhân, mấy năm gần đây Caesar đã sớm quen rồi.

Sợ Bạch Vũ tiếp tục luyên thuyên, Caesar vội vàng an ủi nó. “Linh Hồ không phải không để ý đến người, dù sao các người bây giờ còn chưa thân quen, nó không biết phải nói chuyện gì với người.”

Bạch Vũ bưng tỉnh đại ngộ. “Nga! Về sau mỗi ngày ta đây đều tìm nó nói chuyện, như vậy chúng ta sẽ thân quen phải không?”

“.....” Caesar vì Linh Hồ lau nước mắt đồng tình một phen, ra vẻ đứng đắn nói. “Đúng vậy.”

Trong lòng lại nhịn không được nghĩ: Về sau để Bạch Vũ đi tìm hồ ly gây phiền, chủ nhân là mình cuối cùng cũng có thể thanh tịnh một chút đi.

Từ đó về sau, Bạch Vũ quả nhiên mỗi ngày đều ân cần và nhiệt tình đi theo tiểu đồng bọn Cửu Vĩ Hồ nói chuyện, tìm đủ các loại đề tài, thậm chí còn kéo nó cùng xem các loại video.

Không ngờ, định lực và khả năng thích ứng của Cửu Vĩ Hồ đều vô cùng cường hãn, thậm chí còn vượt xa tưởng tượng của Bạch Vũ!

Chu Tước tiên bối mỗi lần chịu không nổi nó sẽ lựa chọn tắt máy, mà Cửu Vĩ Hồ cứ nhiên ở dưới sự oanh tạc của Bạch Vũ cả ngày bô bô nói nhảm, còn có thể bình tĩnh ngáp dài, lười biếng nằm ngủ trong công tắc không gian!

Nó đã hoàn toàn coi mấy lời lảm nhảm của Bạch Vũ trở thành một khúc hát ru hiệu quả nhất.

Vào 7 giờ tối, Quân bộ rút cuộc cũng công khai tuyên bố tin tức vị trí quân đoàn trưởng kế nhiệm của quân đoàn Vinh Quang do trung tướng Keliman tiếp nhận trên bản tin, đồng thời thăng Keliman lên quân hàm thượng tướng tối cao, được đeo lên huy hiệu và quân hàm bốn sao của quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang.

Quân phục thượng tướng cao cấp mới tinh vừa vận đã được gấp gáp hoàn thành, Keliman thay quân trang, nhìn thân hình cao ngất của bản thân trong gương –

Từ một binh lính Beta bình thường, đến phó quan của quân đoàn Âm Dạ, tới bây giờ là quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang, thượng tướng đế quốc.... Hơn hai mươi năm, bò lên đỉnh núi tràn ngập chông gai, tuy rằng hai tay đã dính đầy máu tanh, nhưng so với kết quả được đứng trên đỉnh núi, những khó khăn trong suốt quá trình kia hoàn toàn có thể bỏ qua.

— Thắng làm vua thua làm giặc, gã chắc chắn là người chiến thắng cuối cùng.

Từ trước đến nay Keliman chưa từng hối hận về lựa chọn của mình lúc trước, nếu không phải lựa chọn ngọn núi cao August này, gã vĩnh viễn vẫn chỉ là một phó quan nho nhỏ ở quân đoàn Âm Dạ, theo đuôi Lăng Vũ mà thôi, với gia thế bối cảnh và thân phận Beta của gã, căn bản không thể trở nên nổi bật trong Quân bộ.

Tìm đúng một ngọn núi vững chắc mạnh mẽ trợ giúp mình đi lên địa vị cao, đây vốn chính là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng thi thoảng cũng sẽ cảm thấy bất an....

Năm đó, cảnh tượng Lăng Vũ nhận lấy bình nước kia từ tay gã, uống không chút do dự, mấy năm gần đây vẫn liên tục xuất hiện trong giấc mơ của gã, đôi mắt đen láy mà trong veo của vị tướng quân Omega kia không có chút hoài nghi, sau khi uống xong còn nói với gã một tiếng: Cảm ơn.

Cho dù là sau này, vào khoảnh khắc bị khai trừ quân tịch, bị phán quyết chung thân ở tòa án quân sự, sống lưng nam nhân kia vẫn thẳng tắp, ánh mắt đen láy cũng sáng rực y như thuở ban đầu.

Đôi mắt kia của Lăng Vũ, vẫn tựa như cây kim nhọn hoắt chôn dưới đáy lòng, lúc nào cũng đâm vào lòng gã.

Thế nên giữa trưa hôm nay khi nhìn thấy một dáng người có chút tương tự Lăng Vũ ở trạm không gian, chạm phải cặp con ngươi đen kia, gã thiếu chút nữa đã lầm tưởng đó là Lăng Vũ tái thế...

Keliman nhú nhú mày, đuổi đi những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, đội mũ quân trang lên, sửa sang lại quân phục một chút, rút cuộc nhìn vào bản thân trong gương lộ ra một nụ cười nhẹ.

Thuộc hạ đang chờ ở ngoài cửa, thấy gã đi ra, lập tức cung kính hành lễ nói. “Tướng quân, nghi thức nhậm chức sẽ nhanh chóng được bắt đầu!”

Keliman gật gật đầu, mỉm cười nói. “Đi thôi.”

Trong vòng vây của một đám binh lính đội cận vệ, trung tướng Keliman rút cuộc đi vào trong đại sảnh trung ương chỉ huy trên mẫu hạm của quân đoàn Vinh Quang.

Mẫu hạm Vinh Quang được chế tạo từ hơn hai mươi năm trước, toàn thân màu đen, trải qua thời gian lắng đọng, tầng kim loại bên ngoài mẫu hạm đã sớm không còn sáng bóng như lúc trước, một số bộ phận bên ngoài thậm chí còn lưu lại dấu vết tổn hại do chiến tranh, đại biểu cho những huy hoàng mà nó từng trải qua.

Huy hiệu hình mặt trời màu vàng tượng trưng cho quân đoàn Vinh Quang trên mẫu hạm kia, luôn khiến dân chúng đế quốc tràn ngập tín nhiệm, cũng khiến quân liên bang vừa nghe tin đã sợ mất mặt! Đèn chỉ thị quanh thân mẫu hạm phát ra ánh sáng u ám màu đỏ, tựa như những thanh kiếm sắc bén đâm thủng bầu trời đêm, đem toàn bộ màn trời chiếu đến sáng rực!

Đại sảnh phòng chỉ huy đủ để chứa trên vạn người, toàn bộ sĩ quan cao cấp của mười sư đoàn trong quân đoàn Vinh Quang tụ tập cùng một chỗ, các nam nhân thân hình cao lớn mặc quân phục màu đen phẳng phiu thống nhất, làm cho cảnh tượng có vẻ càng thêm trang nghiêm túc mục.

Trên hạm kiều trải thảm đỏ, hai bên còn có dàn nhạc lễ nghi, có thể thấy nghi thức chuyển giao quân đoàn trưởng của Quân bộ đế quốc vô cùng nề nếp.

Keliman và mấy người tùy tùng cùng nhau chậm chậm đi qua hạm kiều, lên đến đài cao đặt huy hiệu của quân đoàn Vinh Quang ở trung tâm mẫu hạm, nếu dựa theo nghi thức chuyển giao bình thường, hẳn là do quân đoàn trưởng tiền nhiệm tự mình giao con dấu đại biểu cho chức vị quân đoàn trưởng cho gã, thế

nhưng, bởi vì quân đoàn trưởng tiền nhiệm đã “bỏ mình”, lần chuyển giao này liền do đại biểu Quân bộ phái tới hoàn thành.

Sau khi tuyên đọc xong công văn bổ nhiệm Keliman làm quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang, ngay sau đó liền bắt đầu nghi thức chuyển giao, dàn nhạc lễ nghi tấu lên một khúc nhạc hào hùng mà mọi quân nhân đế quốc đều quen thuộc, Keliman tiến lên một bước, máy truyền tin chuyên dụng và con dấu của quân đoàn trưởng được để trong chiếc khay đặt trên mặt bàn tinh xảo, lóe ra ánh sáng nhu hòa dưới sự phụ trợ của tấm vải đỏ và ngọn đèn.

Đại diện Quân bộ dáng người hơi gầy đứng bên cạnh cầm lấy khay, xoay người về phía Keliman.

Keliman vừa muốn đưa tay nhận lấy, đại diện Quân bộ đang bưng khay đột nhiên mở miệng nói. “Tướng quân Keliman, chúc mừng a.”

.... Thanh âm sao lại quen thuộc như thế?

Keliman sửng sốt, kinh ngạc ngẩng đầu lên, chạm phải một đôi mắt đen láy trong veo.

Người nọ từng dùng cặp mắt sáng ngời kia nghiêm túc nhìn gã, nói: Keliman, tài năng của cậu không nên bị mai một, đến làm phó quan bên cạnh ta, thế nào?

Người nọ từng dùng đôi mắt kia tín nhiệm nhìn gã, nói: Keliman, cảm ơn cậu.

Đôi mắt kia đã từng vô số lần xuất hiện trong đầu gã, trong mộng cảnh, khiến gã mất ăn mất ngủ.

— Là Lăng Vũ.

Quân đoàn trưởng quân đoàn Âm Dạ, tướng quân Omega duy nhất trong lịch sử đế quốc, từng là cấp trên của mình – Lăng Vũ!

Ánh mắt không đổi, dáng người không đổi, cho dù đã qua nhiều năm như vậy, cũng vẫn trẻ tuổi như trước, phong thái như trước!

Lưng Keliman bỗng nhiên cứng đờ, giống như thấy quỷ trợn tròn hai mắt! Gã hung hăng nhéo nhéo lòng bàn tay, muốn bản thân thoát ra khỏi thứ ảo giác khủng bố này, thế nhưng, ánh mắt lạnh lùng thản nhiên kia, lại như hình với bóng, khiến gã không còn chỗ lẫn trốn....

Không phải Lăng Vũ đã sớm chết rồi sao? Sao lại xuất hiện trong này?

Mình đang gặp ác mộng sao? Nhưng tại sao ác mộng lại chân thật như thế?

Toàn bộ đại sảnh trên mẫu hạm Vinh Quang yên tĩnh như phần mộ, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Cặp mắt đen kia thản nhiên theo dõi gã, từng câu từng chữ nói. “Tướng quân, mau nhận lấy đi, chúc mừng ngài đã trở thành quân đoàn trưởng thứ tám của quân đoàn Vinh Quang, linh hồn nguyên soái ở trên trời, nhất định cũng rất tự hào về ngài.”

Keliman. “.....”

Thanh âm quen thuộc, từng câu từng chữ phóng đại rõ ràng bên tai, vang vọng trong đại sảnh chỉ huy yên tĩnh, chấn động đến mức màng tai từng đợt đau đớn.

Keliman tựa như đang ngâm trong hầm băng, máu toàn thân đều đông lại, đối diện với hai tròng mắt bình tĩnh của Lăng Vũ, cổ họng nghẹn ứ, lại không nói nổi một câu.

— Nam nhân này từng là cấp trên của mình, vì mình hãm hại mà bị Quân bộ khai trừ quân tịch, sau đó táng sinh trong phế tích vũ trụ, lúc này cư nhiên lại sống động xuất hiện ở trước mặt, chính miệng nói với gã: Chúc mừng.

Tựa như hắt cho gã một chậu nước lạnh, đánh cho gã một cái tát vang dội!

Tại khoảnh khắc gã rút cuộc bò được lên đỉnh núi, lòng tràn đầy vui sướng muốn chúc mừng, Lăng Vũ lại một cước đá gã xuống núi....

Mỗi lần Lăng Vũ trở nên ngoan độc, đều quyết đoán như thế, vô tình như thế!

Rawson đứng trong đám người nhìn bộ dáng Keliman cứng ngắc toàn thân, có chút bất đắc dĩ nghĩ – Omega nhà mình đúng là lợi hại, cứ nhiên bắt cóc đại biểu Quân bộ phái tới đi, nghĩ ra cách này.... Nên nói cậu cơ trí, hay nên nói cậu rất xấu xa đây?

Vào thời điểm Keliman vui vẻ nhất tự mình đưa huy hiệu cho gã, có khác gì làm bẽ mặt gã đâu?

Hai người giảng co khiến rất nhiều sĩ quan đang đứng trong đại sảnh chờ đợi nghi thức chuyển giao đều không hiểu ra sao, cũng có một số lão sĩ quan từng trải nhiều, đã theo Rawson hơn hai mươi năm vừa liếc mắt liền nhận ra nam nhân mà nguyên soái nhà mình ái mộ nhiều năm – Lăng Vũ!

Mấy người liếc nhau, đồng thời khiếp sợ, trong lòng lại dâng lên kinh hãi cực đại!

Tướng quân Lăng Vũ cứ nhiên không chết, hôm nay lại còn tự mình ra mặt, phải chăng có nghĩa là, nguyên soái cũng còn sống?

Trong không khí trầm mặc khiến người ta hít thở không thông, bên kia hạm kiều, rốt cuộc vang lên một thanh âm bình tĩnh mà quen thuộc –

“Keliman, nếu cậu không dám nhận, vậy nghi thức liền ngừng lại tại đây đi.”

Mọi người tìm theo tiếng nói quay đầu lại, chỉ thấy người nọ mặc một thân quân phục phẳng phiu màu đen, dáng người cao ngất, năm ngôi sao vàng trên vai lấp lánh tỏa sáng dưới ngọn đèn, hắc lăng lăng đứng ở nơi đó, loại khí thế cường đại tựa như vương giả trở về này khiến tâm tư mọi người không khỏi sinh ra tôn kính.

“..... Nguyên soái?”

“Là nguyên soái!”

“Nguyên soái không chết! Ông trời, nguyên soái thật sự không chết...”

Các sĩ quan trong đại sảnh khiếp sợ nhìn về phía Rawson, một số lão tướng vào khoảnh khắc Rawson xuất hiện đã sớm rơi lệ đầy mặt, các sĩ quan trẻ tuổi về mặt cũng đầy kinh hãi.

Rawson biểu tình bình tĩnh đứng trên hạm kiều, xa xa nhìn Keliman, tựa như xem một tên hề nhảy nhót.

Ba giây sau, Rawson rốt cuộc nâng tay lên –

Cả đại sảnh trong nháy mắt trở nên im lặng, tất cả sĩ quan giống như tiếp nhận chỉ thị của nguyên soái tự giác mà ăn ý đứng nghiêm chỉnh.

Rawson phất bàn tay đeo găng trắng một chút, đơn giản dứt khoát nói. “Bắt lấy!”

Đoàn quân đi theo hắn đến đây, bộ đội tinh anh của quân đoàn Âm Dạ, Rawson vừa ra lệnh một tiếng, một đám người lập tức tiến lên, hai ba cái liền chế phục Keliman và tay sai của gã, hành động quyết đoán, thân thủ vừa nhanh vừa mạnh, tựa như một trận gió xoáy bỗng nhiên thổi qua trước mặt!

Sau một trận giãy dụa, phản kháng, trong đại sảnh liền hoàn toàn yên tĩnh trở lại, trừ những người trung thành ủng hộ Keliman về mặt khiếp sợ không dám tin ra, các sĩ quan khác của quân đoàn Vinh Quang lại mang sắc mặt vui mừng.

— Quân đoàn trưởng chân chính bọn họ kính trọng và phục tùng, trước sau vẫn chỉ có một mình Rawson!

Keliman nhìn Rawson, lại nhìn Lăng Vũ, rốt cuộc cúi đầu xuống siết chặt nắm tay, mặt xám như tro tàn.

Rawson chậm chậm đi qua hạm kiều, trực tiếp không nhìn Keliman, đi đến trước mặt Lăng Vũ, thần nhiên chống lại ánh mắt Lăng Vũ.

Khóe miệng Lăng Vũ hơi cong lên, đưa cái khay cầm trong tay về phía Rawson, Rawson cũng mỉm cười một chút, nhận lấy con dấu quân đoàn trưởng và máy truyền tin thuộc về hắn từ tay Omega nhà mình, xoay người đối mặt với các sĩ quan quân đoàn Vinh Quang, thần sắc bình tĩnh nói. “Ta đã trở về.”

Hết chương 111.

112. Quyển 5 - Chương 112: Hành Trình Mới

Keliman và những kẻ ủng hộ gã bị bộ đội tinh anh mà Rawson và Lăng Vũ mang đến bắt đi, giam vào ngục giam lâm thời trong căn cứ dưới lòng đất ở tỉnh cầu Namics, không gian tối tăm bị phong kín sẽ tạo thành cảm giác áp bách rất mạnh đối với tâm lý tù nhân, Keliman một mình ở trong ngục giam đứng ngồi không yên – Lăng Vũ có thể dùng hình với gã hay không? Có thể hỏi vì sao trước đây gã phản bội lại mình hay không?

Nôn nóng bất an lại tạm thời bị giam trong ngục suốt một giờ, Keliman rốt cuộc chờ được Lăng Vũ đến.

Lăng Vũ thay quân phục màu xanh thẫm của quân đoàn Âm Dạ, quân trang vừa vặn khiến dáng người cậu càng thêm cao ngất thon dài, tuy rằng không cường tráng như Alpha, nhưng lại có một loại khí chất độc đáo khiến người khác khó quên.

Vị tướng quân lạnh lùng cao ngạo lại rất có thiên phú trong trí nhớ kia, qua nhiều năm như vậy tựa hồ không thay đổi chút nào, vẫn trẻ trung như vậy, kiêu ngạo như vậy....

Lăng Vũ biểu tình bình tĩnh nhìn Keliman, trong mắt không có phần nộ, không có oán hận, thậm chí ngay cả một tia gợn sóng cũng không có, tựa như đang nhìn một người qua đường không quan trọng.

Keliman bị loại ánh mắt này nhìn đến xấu hổ vô cùng, nhin không được cúi đầu xuống.

Lăng Vũ nhìn nam nhân cúi đầu trước mặt, thản nhiên nói. “Keliman, dựa theo quy định của Quân bộ, ta và Rawson không có quyền sử dụng hình phạt riêng đối với anh, chờ sau khi trở lại thiên hà Cepheus, chúng ta sẽ giao anh cho tòa án quân sự công khai phán quyết.”

Lăng Vũ xoay người rời đi, tựa hồ lười nói nhiều với Keliman.

Keliman há miệng thở dốc, cổ họng giống như bị chặn ngang. Một lát sau, gã mới ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng cao ngất kia, thanh âm khàn khàn nói. “Cậu.... Cậu không hỏi tôi.... Vì sao trước kia lại làm như vậy sao?”

Lăng Vũ dừng bước, lạnh lùng nói. “Có gì mà phải hỏi? Mặc kệ là xuất phát từ lý do gì, chung quy vẫn là anh phản bội ta.” Lăng Vũ dừng một chút, nhìn Keliman. “Năm đó khi đưa ra lựa chọn kia, không phải anh nên sớm dự đoán được ngày hôm nay rồi sao?”

Keliman. “.....”

Không sai, năm đó khi gã lựa chọn chỗ dựa August kia, lựa chọn phản bội Lăng Vũ, đã sớm dự đoán được kết cục ngày hôm nay – Không phải gã đi lên địa vị quân đoàn trưởng, từ nay về sau vinh quang một đời, thì là Lăng Vũ và Rawson phát hiện âm mưu của gã, khiến gã không còn đất chôn thân.

Hai kết cục chọn một, đã sớm định sẵn không phải người chết thì chính ta mất mạng, còn có gì phải giải thích nữa?

Thế nhưng, khoảng cách tới thành công chỉ còn thiếu một bước cuối cùng! Rõ ràng gã đã bò được đến đỉnh núi!

Keliman chống lại ánh mắt Lăng Vũ, không cam lòng nói. “Tướng quân, tôi....”

Lăng Vũ khoát tay. “Đừng gọi ta là tướng quân, ta căm ghét kẻ phản bội, sẽ không cho anh thêm bất cứ cơ hội sửa đổi nào.”

Keliman. “.....”

Lăng Vũ dưới cái nhìn chăm chú của Keliman quyết đoán xoay người rời đi.

Khi đi qua hành lang thật dài trong căn cứ dưới lòng đất, cậu đột nhiên nhớ tới, năm đó khi Keliman mới tới quân đoàn Âm Dạ vẫn còn là một thiếu niên, bởi vì có xuất thân nghèo khổ giống nhau, lại thêm Keliman thân là Beta nhưng vẫn rất cố gắng, Lăng Vũ đối với gã ưu ái có thừa, điều gã đến bên cạnh mình làm một phó quan, cũng mang rất nhiều thứ mình học được dạy hết cho gã.....

Hoàn toàn không ngờ tới, một người do chính tay mình đề bạt đi lên như vậy, trong thời khắc mấu chốt lại bán đứng mình.

Lăng Vũ biết Keliman vẫn ở phía nhau nhìn mình, nhưng cũng không quay đầu lại.

Nói cậu tàn nhẫn cũng được, đối với kẻ phản bội, cậu chưa từng thừa thãi chút khoan dung nào! Những cực khổ phải chịu mấy năm nay hoàn toàn là do Keliman ban tặng, Lăng Vũ chỉ biết ăn miếng trả miếng, chờ đợi Keliman, chính là ngục giam đen tối đằng đằng một đời dưới lòng đất ở thủ đô!

Khi Lăng Vũ trở lại phòng chỉ huy, Rawson, Drew và Berg cũng đang ở đó, ba người ngồi xung quanh bàn hội nghị, tựa hồ đang chờ cậu.

Thấy Lăng Vũ ngồi xuống ghế, Drew liền thấp giọng mở miệng nói. “Tuy rằng hôm nay các cậu thành công ngăn trở Keliman, bắt được đại diện Quân bộ phái tới, nhưng tôi cảm thấy trong quân đoàn Vinh Quang rất có thể vẫn còn tai mắt của August, bên phía thủ đô chắc sẽ nhanh chóng nhận được tin tức.”

Lăng Vũ cong cong khóe miệng. “Để gã biết thì làm sao? Dù gì sớm hay muộn cũng phải khai chiến không phải sao?”

Cá tính của Lăng Vũ luôn luôn quyết đoán “Muốn đánh thì đánh, lười vô nghĩa với người” như vậy, thấy Drew và Rawson biểu tình phức tạp nhìn mình, Lăng Vũ nhin không được nói. “Đến lúc này rồi, không chính diện tuyên chiến với bọn họ, chẳng lẽ các cậu còn muốn cầu hòa?”

Drew. “.....”

Cậu có thể có một chút tự giác của Omega hay không a? Cậu trâu bò như vậy không biết sẽ dọa đến nhóm Alpha sao?

Đối mặt với vị xá hữu này, Drew vẫn luôn cảm thấy trong lòng có chút không tự nhiên.

Rawson trái lại đã sớm quen với Omega lợi hại nhà mình, mỉm cười liếc mắt nhìn Lăng Vũ, nói. “Không sai, chính diện khai chiến là cần thiết, bất quá chúng ta cũng nên cẩn thận bố trí một chút mới được. Mấu chốt là bên phía bộ hạ hoàn toàn không có tin tức gì, tôi sợ August sẽ đem bộ hạ ra làm con tin kìm hãm hành động của chúng ta.”

Lăng Vũ gật gật đầu. “Chuyện này đúng là phiền toái, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách tìm được bộ hạ.”

Rawson tiếp tục nói. “Còn có, August vừa diễn trò hay ho như vậy trước mặt dân chúng đế quốc, trưng bằng hiệu dân chủ tự do, thành lập chính quyền mới, chúng ta muốn khai chiến với gã dù sao cũng phải tìm lý do thích hợp.”

Lăng Vũ nghĩ nghĩ nói. “August ngoài miệng nói rất hay, bản thân làm tổng thống lâm thời, nghị viện mới thành lập hơn phân nửa đều là người gia tộc Orlando bọn họ, khinh mọi người đều là người mù sao? Không bằng để Caesar công khai ra mặt phát biểu tuyên ngôn, phục hưng vương tộc, thuận tiện đưa ra phương án cải cách sau khi vương thất phục hưng. Có mấy đại quân đoàn chúng ta hậu thuẫn, tôi tin dân chúng đế quốc không phải là lũ ngốc.”

Berg đột nhiên nói. “Thuận tiện tuyên bố quy chế bảo hộ mới liên quan đến ABO, thực hiện bình đẳng cho Omega, thực hiện tự do hòa bình chân chính.” Berg quay đầu nhìn về phía Lăng Vũ, khẽ cười cười. “Tôi tin, chỉ cần điều lệnh này được công bố, chúng ta có thể lấy được sự ủng hộ của hầu hết Omega và Beta, bộ phận này có thể là lực lượng trung kiên trong dân chúng đế quốc, August sẽ gặp phải áp lực dư luận tương đối lớn.”

Lăng Vũ đối diện với ánh mắt của Berg, tán đồng nói. “Không sai. Chương trình nghị sự được mấy nhà khoa học đưa ra năm đó đã bị Quân bộ toàn phiếu phủ quyết, hiện giờ chính là thời điểm tuyên bố dự thảo này lần nữa!”

Berg mỉm cười nói. “Để gia tăng tính thuyết phục cho lần tuyên cáo công khai này, bên phía vương tộc còn có thể có một người khác gia nhập liên minh.”

Lăng Vũ kinh ngạc hỏi. “Một người khác?”

Berg gật gù đầu, nói. “Tôi đã phái người đến chòm sao Thiên Cầm đón đại vương tử, rất nhanh, Cevi cũng sẽ đến đây.”

Lăng Vũ rất kinh ngạc, cũng không khỏi bội phục vị lão đại Mạch nước ngầm tâm cơ thâm sâu này. “Có Cevi là Omega ở đây, nhất định sẽ càng có sức thuyết phục! Tinh cầu Namics chính là căn cứ hậu phương cho lần khai chiến này của chúng ta!”

Hai người cùng nhìn nhau mỉm cười.

Rawson và Drew đưa mắt nhìn nhau, nhin không được nghĩ: Hai Omega này một là thủ lĩnh Mạch nước ngầm, một là quân đoàn trưởng quân đoàn Âm Dạ, sức mạnh có thể so với Boss cuối, thân là Alpha của bọn họ thật sự là rất áp lực.

Hai người bọn họ thảo luận đến sôi nổi, còn ý kiến của hai Alpha này thì sao? Chẳng lẽ hai người không muốn nghe một chút sao?

Dường như Berg cuối cùng cũng nhận ra sự tồn tại của tướng quân Drew bị quăng sang một bên, quay đầu lại hỏi. “Drew, anh cảm thấy thế nào?”

Drew lập tức gật đầu nói. “Anh đồng ý với ý kiến của hai người.”

Berg. “.....”

Lăng Vũ quay đầu nhìn về phía Rawson, Rawson cũng phụ họa nói. “Ừ, chọn thời gian thích hợp, để hai vị vương tử đại diện cho vương thất công khai tuyên cáo, về phía truyền thông để tôi sắp xếp.”

Lăng Vũ. “.....”

Đêm đó, cả tinh cầu Namics đèn đuốc sáng trưng, các quân nhân thuộc quân đoàn Âm Dạ đều chúc mừng nguyên soái trở về, quân đoàn Âm Dạ mai phục ở căn cứ dưới lòng đất rốt cuộc cũng có thể công khai hoạt động trên mặt đất, gương mặt các binh lính đều mang vẻ vui mừng.

Mà không khí trong phủ tổng thống ở thủ đô lại vô cùng ngưng trọng, rất có xu thế nổi lên giông bão.

August ngồi ở ghế tổng thống, đấm một quyền lên mặt bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Tại sao Rawson lại không chết?! Người của hiệp hội phái đến kiểm tra cơ giáp đâu? Rốt cuộc có phải Hắc Long hay không cũng không tra ra được sao?”

Evan luôn luôn bình tĩnh cũng thu lại tươi cười, xoay xoay huy hiệu màu xanh thẫm của quân đoàn Ảo Ảnh trong tay, lạnh lùng nói. “Anh có cảm thấy hay không, chúng ta hình như đang rơi vào một cạm bẫy không lồ?”

August nhíu mày nói. “Cậu là nói..... Trand?”

Evan biểu tình nghiêm túc gật gù đầu. “Lão bệ hạ này, bình thường nhìn qua ôn hòa thân thiết, giả một bộ yếu đuối vô năng, nhưng lại âm thầm lên kế hoạch không biết bao lâu..... Mười chín năm trước Lăng Vũ trốn thoát khỏi thiên hà Cepheus, khẳng định là có liên quan đến lão, lần này chúng ta đã sớm bao vây vương cung, nhưng vẫn để lão chạy thoát, hiển nhiên là đã bố trí xong hết rồi! Còn có, nhà của Drew ta cũng đã phái người lục soát, không thấy Berg, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp!”

“Berg cũng không thấy?” Mày August nhăn càng chặt. “Cậu là nói, những người được phái đi kiểm tra cơ giáp đó, tính ra kết quả sai lầm, là do Berg giả trò quỷ?”

Evan lạnh lùng nói. “Đừng quên Berg là thiên tài chế tạo cơ giáp, đánh tráo vài miếng nguyên liệu, với hắn quả thực rất dễ dàng!”

August đứng lên khỏi chỗ ngồi, lạnh mặt nói. “Xem ra chúng ta phải thực hiện phương án hai rồi.”

Evan cũng đứng lên, hơi hơi cong khóe môi. “Tôi lập tức đi chuẩn bị. Bọn họ nhất định không ngờ tới, chúng ta còn có thể có một chiêu này.”

Phá Quân tinh, căn cứ quân đoàn Sắc Vi.

Udyr nhìn ba đường cong năng lượng dị thường bên trong màn hình theo dõi, hơi hơi nhíu mày, mở máy truyền tin nói với bên ngoài. “Thân thể ta không thoải mái, đi mời bác sĩ Charlie đến đây.”

Một lát sau, Lăng Phong mặc một thân áo trắng xách hòm thuốc vội vã chạy lại, lo lắng hỏi. “Tướng quân, sao vậy?”

Udyr nhìn lướt qua thuốc hạ đi theo phía sau Lăng Phong, nói. “Các cậu đều ra ngoài đi.”

Chờ sau khi thuốc hạ rời khỏi, Udyr mới nhẹ nhàng giữ chặt tay Lăng Phong, thấp giọng nói. “Qua đây xem, anh phát hiện một hiện tượng không tốt, nếu anh đoán không sai.... tình cầu Namics có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Lăng Phong kinh ngạc nói. “Tình cầu Namics? Quân đoàn Vinh Quang và quân đoàn Trường Xà đều ở nơi đó.”

Udyr gật gật đầu, nam nhân luôn luôn mỉm cười lúc này biểu tình lại nghiêm túc hiếm thấy, y cúi đầu nhìn Lăng Phong, nghiêm túc nói. “Anh đã thử kết nối với Drew, nhưng tín hiệu thông tin bên kia đã bị ngăn chặn toàn diện.”

Lăng Phong lấy máy truyền tin ra muốn kết nối với Lăng Vũ, lại phát hiện không có tín hiệu.

Lăng Phong nôn nóng nói. “Giữa trưa hôm nay Lăng Vũ còn liên lạc với em, nói nó và Rawson đã an toàn quay về tình cầu Namics, sao hiện giờ lại không kết nối được... Có phải bên kia đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Udyr trầm mặc một lát, nói. “Xem ra chỉ có một biện pháp, để em tự mình đến thông báo cho bọn họ.”

Udyr lấy một máy quang điện nhanh chóng viết xuống mấy hàng chữ, hơn nữa còn thiết lập mật mã cấp bậc tối cao, Lăng Phong nhìn y viết chữ, càng xem lại càng kinh hãi....

Udyr giao máy quang điện vào tay Lăng Phong, nhẹ giọng nói. “Tuy rằng anh không muốn để em rời đi một khắc nào, nhưng thời điểm này, cũng chỉ có em là người anh hoàn toàn tin được. Hơn nữa, em dùng thân phận bác sĩ một mình rời đi, sẽ không khiến Quân bộ chú ý.”

Lăng Phong gật gật đầu. “Em hiểu.”

Udyr nhẹ nhàng ôm lấy hần, thấp giọng nói. “Anh để Ngân Tuyết đưa em đi, thấy nguy hiểm lập tức bỏ trốn, trăm ngàn lần không được xảy ra chuyện, biết không?”

Nghe thanh âm khàn khàn nồng đậm lưu luyến của nam nhân, Lăng Phong nhịn không được mỉm cười một chút, vỗ vỗ vai y nói. “Yên tâm, kỹ năng chạy trốn em thông thạo hơn anh nhiều, không có việc gì.”

Udyr buông hần ra. “Em phải giành giật từng giây, trong vòng một tiếng tới tình cầu Namics, mau xuất phát đi.”

Lăng Phong gật gật đầu, lập tức xoay người rời đi.

Lúc đi tới cửa, cổ tay đột nhiên bị nam nhân giữ chặt, Lăng Phong quay đầu, Udyr cúi người hôn hôn môi hần, ánh mắt nhìn về phía Lăng Phong đặc biệt chuyên chú và ôn nhu. “Lăng Phong, đừng để anh phải hối hận về quyết định này.... Bình an trở về, nhớ rõ anh đang đợi em.”

Hốc mắt Lăng Phong hơi hơi ướt át, dưới cái nhìn dịu dàng của nam nhân dùng sức gật gật đầu.

Năm đó hần và Udyr bởi vì nhân tố bên ngoài mà phải chia lìa nhiều năm, thật vất vả gặp lại, lúc này, lại là Udyr chủ động đưa hần rời đi – Thời điểm khẩn cấp đưa Omega của mình đi truyền tin, hần biết Udyr phải cần rất nhiều dũng khí mới có thể đưa ra quyết định này.

Cho nên, hần nhất định sẽ bảo vệ tốt bản thân, không để Udyr khổ sở và hối hận.

Lăng Phong lộ ra tươi cười với Udyr, nghiêm túc nói. “Yên tâm, em hiểu mà.”

Lúc này Udyr mới mỉm cười một chút, nhẹ nhàng sờ sờ mái tóc đen mềm mại của Lăng Phong, thấp giọng nói. “Đi thôi, Ngân Tuyết sẽ bảo vệ em.”

Căn cứ quân sự ở tỉnh cầu Namics.

Rawson nói với Caesar quyết định vừa rồi mới thương nghị, Caesar lập tức hiểu rõ trách nhiệm mình cần gánh vác. Phụ vương không rõ tung tích, phục hưng vương tộc để quốc tự nhiên dừng ở trên đầu hắn, cho dù mới chỉ 18 tuổi, hắn cũng buộc phải đứng ra đảm nhiệm gánh nặng này.

Caesar không hề do dự, rất nhanh liền soạn thảo một phần bản nháp tuyên ngôn để Rawson xem qua, sau khi Rawson đọc kỹ, nhin không được tán thưởng. “Không tệ, để vương thúc Berg của cậu hỗ trợ sửa chữa chi tiết, đến lúc đó chờ đại vương tử tới đây, các cậu lại kiểm tra một lần.”

Caesar gật gật đầu. “Cháu biết rồi.”

Lâm Viễn hiểu kỳ đi tới hỏi. “Cha, có phải muốn khai chiến với thiên hà Cepheus không? Mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng rồi sao?”

Rawson cười cười, vỗ vỗ bả vai con trai nói. “Thiên hà Cepheus dễ thủ khó công, nếu muốn đấu võ thì cũng chỉ có nửa phần thắng, chúng ta còn phải bố trí chi tiết một chút.... Con không cần bận tâm chuyện này, trước cứ luyện cho tốt cơ giáp của con rồi lại nói.”

Lâm Viễn vội vàng nói. “Con biết rồi, baba bảo ngày mai lại tự mình dạy con!”

Rawson gật đầu nói. “Được rồi, vậy đi ngủ sớm một chút đi.”

Dứt lời lại liếc mắt nhìn Caesar, tựa hồ không quá vừa lòng vì Caesar khuya như vậy vẫn ở lại phòng của Tiểu Viễn.

Caesar lập tức đứng dậy nói. “Tiểu Viễn cậu đi ngủ sớm chút đi, tôi về phòng.”

Sau đó về mặt chính trực theo cha vợ cùng ra khỏi phòng Lâm Viễn.

Ngoài cửa, Rawson nhìn Caesar, thấp giọng hỏi. “Cậu và Tiểu Viễn gần đây hình như rất thân thiết?”

Đâu chỉ có thân thiết, quả thực là như hình với bóng.

Mỗi lần tìm Caesar thì đều phải tìm đến phòng con trai, điều này khiến Rawson thân là cha rất mất hứng.

Caesar tất nhiên không dám nói cho Rawson hắn đã đánh dấu Lâm Viễn, tìm cơ giải thích. “Phụ vương không rõ tung tích, Tiểu Viễn lo lắng cháu sẽ đau buồn, gọi cháu qua nói chuyện phiếm thôi.”

Rawson hoài nghi liếc mắt nhìn Caesar, một lát sau, mới nói. “Mặc kệ là thế nào, hiện giờ tình hình nguy cấp, tình cảm cá nhân trước cứ dẹp qua một bên. Nhớ kỹ cậu là vương tử, đừng để phụ vương cậu thất vọng.”

Caesar thận trọng nói. “Vâng, nguyên soái, cháu biết nên làm như thế nào.”

Lúc này Rawson mới vừa lòng gật gật đầu. “Đi về nghỉ ngơi đi, chuẩn bị một chút, ngày mai chờ vương huynh cậu đến, sau đó tuyên cáo công khai. Sáng sớm mai, ở trước máy quay phim không được luống cuống.”

Caesar mỉm cười nói. “Cháu biết.”

Phá Quân tỉnh, căn cứ quân đoàn Sắc Vi.

Bác sĩ Charlie mặc một thân quần áo trắng xách hòm thuốc vội vã rời khỏi căn cứ, binh lính phụ trách trông coi căn cứ lập tức cản hắn lại, thấp giọng nói. “Anh là người nào? Trễ như vậy cấm ra ngoài!”

Charlie lấy danh thiếp của mình ra, thần sắc nôn nóng nói. “Tôi là bác sĩ Charlie tổ quân y, tướng quân ngài ấy bệnh tình nghiêm trọng, căn cứ lại đúng lúc thiếu một loại thuốc, tôi muốn đến hiệu thuốc ở bệnh viện tổng quân khu lấy thuốc.”

Binh lính còn có chút nghi hoặc, đã thấy một vị phó đội trưởng đội cận vệ đi đến cùng bác sĩ Charlie, phó đội trưởng nhú nhú mày, lạnh lùng nói với mấy người. “Còn không cho đi? Chậm trễ bệnh tình của tướng quân các cậu phụ trách được sao?”

“..... Rõ!” Một đám người lập tức nhường ra một con đường.

Lăng Phong dưới sự hộ tống của phó đội trưởng đội cận vệ Udyr phải tới thuận lợi rời khỏi căn cứ quân đoàn Sắc Vi, xoay người đi về phía bệnh viện tổng quân khu, một đường trực tiếp đi thang máy lên sân thượng.

Đứng ở trên nóc nhà nhìn đèn đuốc huy hoàng dưới chân, Lăng Phong hít vào một hơi thật sâu, nhẹ giọng nói với công tắc không gian trên vòng cổ có khắc hai chữ “Lăng Phong”. “Ngân Tuyết, xuất phát đi!”

Cơ giáp màu trắng bạc lập tức ra khỏi công tắc không gian, đưa Lăng Phong vào khoang điều khiển của mình. Cơ giáp khổng lồ mở rộng hai cánh, dùng tốc độ ánh sáng bay về phía màn trời tối đen –

Từ mặt đất nhìn lên thì giống như trên mái nhà bệnh viện tổng quân khu đột nhiên vút lên một chùm tia sáng màu trắng bạc, thẳng hướng bầu trời đêm.

Binh lính quân đoàn Sắc Vi trên mặt đất đều kinh ngạc mở to hai mắt –

Đó là Ngân Tuyết sao? Không phải là hoa mắt chứ?

Tướng quân còn đang trong phòng nghỉ, sao Ngân Tuyết lại có thể một mình rời đi? Nhất định là hoa mắt đi!

Không ai ngờ tới, ngoại trừ Udyr, còn có một người có giá trị tinh thần đủ để khống chế được Ngân Tuyết. Huống chi, là chủ nhân Udyr này, tự mình chuyển giao tạm thời quyền điều khiển của Ngân Tuyết cho ái nhân của mình.

Ngân Tuyết sẽ trung thành với Lăng Phong, cũng giống như trung thành với chính bản thân Udyr.

Trong phòng nghỉ.

Udyr đứng bên cửa sổ nhìn một chùm tia sáng màu trắng bạc vút lên từ nóc nhà cách đó không xa, rốt cuộc hơi hơi cong khóe môi.

— August, mi thiên tính vạn tính, có phải đã để sót một người hay không?

— Thật sự nghĩ rằng quân đoàn trưởng Udyr của quân đoàn Sắc Vi này, chỉ biết dưỡng hoa cỏ thôi sao?

Hết chương 112.

113. Quyển 5 - Chương 113: Nội Chiến Bùng Nổ

Lăng Phong điều khiển Ngân Tuyết liên tục tiến hành nhiều lần chuyển tiếp không gian, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới tinh cầu Namics.

Lúc ấy đang là rạng sáng 2 giờ, binh lính quân đoàn Vinh Quang đang tuần tra ở trạm không gian tinh cầu Namics, thấy đài cơ giáp xa lạ màu trắng bạc này, lập tức khởi động lưới phòng ngự chặn Ngân Tuyết lại.

Lăng Phong ngữ khí nôn nóng nói. “Xin hãy nói với nguyên soái các anh, quân đoàn trưởng Udyr của quân đoàn Sắc Vi có việc muốn báo cho hần!”

Lăng Phong cầm trong tay một huy hiệu hoa sắc vi màu trắng tượng trưng cho quân đoàn Sắc Vi nâng lên để mọi người xem, mấy người trong trạm không gian nhất thời hai mắt nhìn nhau.

May mà đội trưởng đội tuần tra mới thay ca là thuộc hạ Rawson rất tín nhiệm, thấy Lăng Phong cầm huy hiệu của quân đoàn Sắc Vi, hần không nói hai lời, lập tức kết nối tới máy truyền tin cá nhân của Rawson.

Lúc ấy Rawson đang ở trong phòng Lăng Vũ nghỉ ngơi. Trên thực tế, hấn lo lắng thân thể Lăng Vũ không khỏe, buổi tối muốn ở bên cạnh chăm sóc cho Lăng Vũ, Lăng Vũ không có biện pháp với hấn, đành phải để Rawson cùng ngủ trong phòng của mình.

Sau khi nhận được cuộc gọi, Rawson lo sẽ đánh thức Lăng Vũ, liền rón rén tay chân xuống giường đi đến thư phòng bên ngoài, mở máy truyền tin, hạ giọng hỏi. “Chuyện gì?”

Đội trưởng đội tuần tra hành lễ với hấn, nghiêm túc nói. “Nguyên soái, quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi Udyr phái người đến tỉnh cầu Namics, nói có chuyện gấp muốn báo với ngài, người kia điều khiển cơ giáp chuyên dụng Ngân Tuyết của tướng quân Udyr, đang chờ bên ngoài trạm không gian.”

Rawson có chút kinh ngạc. “Ngân Tuyết tự mình đến đây?”

Đội phương lập tức gật đầu nói. “Đúng vậy, đã xác nhận rồi, đúng là cơ giáp cấp S Ngân Tuyết!”

— Udyr cư nhiên giao cơ giáp của mình cho người khác điều khiển? Có thể thấy y có bao nhiêu tín nhiệm và coi trọng đối với người này.

Rawson nghĩ nghĩ nói. “Bảo hấn chờ, ta lập tức đến đó.”

Rawson rất nhanh liền điều khiển Hắc Long đi tới trạm không gian của tỉnh cầu Namics, mở lưới phòng ngự để Ngân Tuyết hạ xuống bãi đất trống.

Một nam nhân đi ra từ khoang điều khiển, mặc một thân quần áo màu trắng, dung mạo tuấn mỹ, khí chất ôn hòa, thế nhưng, trong nháy mắt chạm phải ánh mắt của hấn, Rawson lại đột nhiên cứng đờ tại chỗ — cặp mắt trắng đen rõ ràng kia vì sao lại giống Lăng Vũ như thế? Chẳng lẽ hấn và Lăng Vũ có quan hệ gì sao?

Quả nhiên, câu đầu tiên Lăng Phong nói là. “Lăng Vũ đâu? Không ở cùng với cậu?”

Rawson giải thích. “Hấn đang ngủ. Udyr phái anh tới, có chuyện gì?”

Lăng Phong nhíu mày nói. “Lăng Vũ còn đang ngủ? Mau gọi nó tỉnh lại! Chậm trễ sẽ không kịp mất!”

Dứt lời, Lăng Phong liền trực tiếp bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của Rawson, điều khiển Ngân Tuyết bay về phía căn cứ quân sự dưới lòng đất trên tỉnh cầu Namics, còn quen thuộc hơn so với về nhà mình.

Rawson khiếp sợ nhìn một màn này, ba giây sau rốt cuộc hồi phục tinh thần, dặn dò thuộc hạ vài câu, liền lập tức xoay người đuổi theo Ngân Tuyết.

Lăng Phong đã sinh sống ở đây cùng Lăng Vũ nhiều năm, tất nhiên vô cùng quen thuộc với nơi này. Hấn trực tiếp điều khiển Ngân Tuyết hạ xuống cửa vào căn cứ, thông qua mật mã nghiệm chứng, đi xuyên hành lang quen thuộc tới phòng nghỉ của Lăng Vũ.

Lăng Vũ đang nghiêng người ngủ, bởi vì sự tồn tại đứa nhóc trong bụng mà không thoải mái cau mày, trong mộng một tiểu bảo bảo đang túm tay cậu kêu baba, cậu đang muốn trả lời, lại đột nhiên bị người khác xốc chân bắt đứng lên.

Lăng Vũ bị đánh thức không vui nhíu mày nói. “Rawson, chuyện gì?”

Lăng Phong liếc mắt nhìn em trai. “Mau đứng lên, anh không phải Rawson!”

Mở to mắt, chạm phải khuôn mặt quen thuộc, Lăng Vũ rốt cuộc hoàn toàn tỉnh táo lại, kinh ngạc nói. “Anh? Sao anh lại tới đây?”

Lăng Phong. “.....”

Rawson vội vã theo vào phòng ngủ liền thấy được một màn như thế, vốn định mắng Lăng Phong không biết lễ phép tự tiện xông vào phòng ngủ của người khác, nghe Lăng Vũ gọi người ta là anh, Rawson lập tức dứt khoát nuốt mấy lời định nói trở lại, tính tình tốt mím cười nói với Lăng Phong. “Khụ khụ, anh chính là anh trai Lăng Vũ? Lăng Phong?”

Lăng Phong liếc mắt nhìn Rawson, lười vô nghĩa với hấn, trực tiếp lấy màn hình điện tử Udyr giao cho hấn ra, nghiêm túc nói. “Lăng Vũ, toàn bộ đường dẫn thông tin của tỉnh cầu Namics với bên ngoài đã bị chặn

đứt, Udyr bảo anh tự mình đến đây truyền tin cho các em! Em mau nhìn một chút, tình huống khẩn cấp, chúng ta có thể phải lập tức rút khỏi đây!”

Thấy anh mình biểu tình nghiêm túc, Lăng Vũ cũng lập tức ngồi dậy khỏi giường, tùy tay phủ một chiếc áo khoác, nhận lấy màn hình mở mặt mã.

Udyr dùng vài câu đơn giản miêu tả phát hiện của y –

Y luôn cảm thấy khu vực Phá Quân tinh không hề đơn giản như bề ngoài, cho nên sau khi quân đoàn Sắc Vi đóng ở Phá Quân tinh, Udyr liền âm thầm lắp đặt các máy trinh sát ẩn hình, theo dõi xem căn cứ quân sự lớn nhất để quốc này liệu có hành động dị thường nào không.

Vùng theo dõi trọng điểm Udyr chọn là mấy cánh rừng rậm diện tích khổng lồ và vực sâu trên Phá Quân tinh, đáng tiếc liên tục một tháng mà vẫn không tìm được điểm khác thường rõ rệt nào, thế nhưng, vào rạng sáng ngày hôm nay, máy trinh sát mini không người lái Udyr phải đi lại đột nhiên gửi về một báo cáo khác thường – máy trinh sát phát hiện sâu trong rừng rậm Cologne có một căn cứ quân sự khổng lồ!

Sở dĩ có thể bắt được hình ảnh kia trong nháy mắt, chính là vì căn cứ quân sự dưới lòng đất kia đang chuẩn bị khởi động!

Căn cứ dưới lòng đất này được che giấu rất cẩn thận, giữa rừng núi rậm rạp tạo ra một mảnh đất trống khổng lồ, dùng mặt cỏ nhân tạo che bên trên, nếu không cẩn thận thăm dò, căn bản không thể phát hiện ra được!

Vũ khí hạt nhân được giấu trong căn cứ dưới đất có lực sát thương vô cùng khủng bố — mà tên lửa hạt nhân có thể xuyên qua cả thiên hà này, phương hướng nhắm đến một bên là thủ đô của thiên hà Cepheus, bên còn lại chính là tinh cầu Namics!

— Hành động hung tàn như thế, khiến Rawson và Lăng Vũ hoàn toàn không kịp chuẩn bị.

Tên lửa thiên hà có lực sát thương cực kỳ mạnh mẽ, hệ thống định vị cao cấp này có thể thông qua chuyển tiếp không gian mà bay chính xác tới tọa độ đã định, một khi phóng ra thành công, là có thể trực tiếp phá hủy một tinh cầu loại nhỏ, hướng chỉ còn là một tinh cầu thuần tài nguyên lực phòng ngự quân sự không cao như tinh cầu Namics.

Ngay từ thời sơ khai của đế quốc, vị quốc vương đầu tiên đã hạ lệnh cấm chế tạo loại vũ khí hạt nhân này, để tránh phá hủy nghiêm trọng cảnh quan vũ trụ. Không ngờ, August cư nhiên là bí mật xây dựng căn cứ quân sự trong rừng rậm Cologne ở Phá Quân tinh, nghiên cứu loại vũ khí khủng bố này....

Lăng Vũ và Rawson liếc nhau, đồng thời nghĩ tới mấy chiếc huy hiệu Tiểu Viễn phát hiện bên trong rừng rậm Cologne.

Rõ ràng, kể từ hai mươi năm về trước, August đã bắt đầu chuẩn bị hết thảy rồi, có lẽ ba vị sĩ quan của quân đoàn Lôi Đình chính là vì phát hiện bí mật không nên biết này, cho nên mới dẫn tới họa sát thân, đánh rơi huy hiệu trong rừng rậm Cologne, dưới tình huống ngoài ý muốn bị Lâm Viễn phát hiện.

Đáp án rõ ràng cũng rõ ràng, lại khiến mọi người không nhận được lạnh sống lưng.

August đa mưu túc trí, đã sớm tính toán xong hết thảy! Điều quân đoàn Trường Xà và quân đoàn Vinh Quang đến tinh cầu Namics, một khi nơi này xảy ra biến cố, liền lập tức khởi động vũ khí hạt nhân thiên hà, phá hủy toàn bộ tinh cầu Namics!

Lăng Vũ biến sắc, kim nén dạ dày đang không khỏe, lập tức xoay người đứng lên thay quần áo, quay đầu nói với Rawson. “Tôi đi triệu tập người quân đoàn Âm Dạ, anh nhanh đi thông báo cho Drew, chúng ta lập tức rút lui!”

“Được!” Rawson gật gật đầu, xoay người đi tìm Drew.

Lăng Vũ bình tĩnh nói. “Anh, bọn Tiểu Viễn và Snow ở gian phòng 7-10 bên trái, đợi lát nữa chắc em sẽ không thể để ý đến bọn chúng được, phải phiên anh chiếu cố mấy đứa.”

Lăng Phong vội vàng nói. “Yên tâm, để anh đi đón bọn chúng!”

Một phút sau, máy truyền tin tùy thân của tất cả binh lính thuộc quân đoàn Vinh Quang, quân đoàn Trường Xà, quân đoàn Âm Dạ, đồng thời vang lên tiếng cảnh báo chói tai, tiếng vang bén nhọn cắt qua bầu trời đêm, lập tức đánh vỡ sự an bình vốn có vào rạng sáng 2 giờ —

Lâm Viễn đang ngủ say, đột nhiên nghe được tiếng cảnh báo chói tai, thiên tính của quân nhân khiến cậu lập tức phản ứng được căn cứ xảy ra chuyện lớn, dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo đi ra ngoài, liền thấy Caesar, Brian, Snow ở cách vách cũng gần như đồng thời ra khỏi cửa.

Tiếng cảnh báo chói tai vẫn không ngừng vang lên trong căn cứ, mấy thiếu niên liếc nhau, đang không biết nên làm thế nào, liền thấy một nam nhân thần sắc vội vàng đi về phía bên này.

Snow kinh ngạc mở to hai mắt. “Baba? Sao ba lại ở đây?”

Lăng Phong đi đến trước mặt bốn người, vỗ vỗ bả vai Snow. “Đội lát nữa sẽ giải thích cho các con, Lăng Vũ và Rawson phải chỉnh đốn quân đoàn của mình, không có thời gian để ý đến các con. Mấy đứa các con mau đi cùng ta!”

Tuy rằng bốn người cực kỳ khó hiểu, nhưng nhìn thấy thần sắc nghiêm túc của Lăng Phong, cũng không tiện hỏi nhiều, xoay người đuổi theo hắn.

Khi đi ra khỏi căn cứ dưới lòng đất, tất cả mọi người đều bị một màn trước mắt làm sợ ngây người —

Trên bãi đất trống bên ngoài căn cứ, đứng đầy những quân nhân mặc đồ giống nhau, các quân hạm dừng trên không trung lại càng nhiều đến không đếm xuể, hai cánh mở rộng gần như che khuất cả ánh sao trên bầu trời, chỉ còn lại dấu hiệu mặt trời vàng trên quân hạm màu đen là đang lấp lánh tỏa sáng.

“Sư đoàn thứ nhất của quân đoàn Vinh Quang tập hợp xong!”

“Bộ đội không chiến bắt đầu rút lui!”

“Sư đoàn thứ hai tập hợp xong!”

“.....”

Rạng sáng 2 giờ, cho dù là dưới tình huống khẩn cấp như thế, ba đại quân đoàn vẫn rút lui vô cùng chỉnh tề trật tự, không hề hỗn loạn chút nào!

Lăng Vũ cực kỳ am hiểu về tình cầu Namics đảm nhiệm vị trí tổng chỉ huy hành động rút lui lần này, cậu phân ra ba khu vực rộng lớn, để Âm Dạ, Vinh Quang, Trường Xà, ba đại quân đoàn chia ra tập hợp, dựa trên lộ tuyến khác nhau theo thứ tự rút lui.

Đưa mắt nhìn ra xa, tựa như từng đàn từng đàn chim đồng thời rời khỏi tinh cầu Namics bay về phương xa....

Lâm Viễn ngồi trong khoang điều khiển của Ngân Tuyết, xa xa nhìn khung cảnh này, đáy lòng vô cùng rung động!

Cậu bội phục năng lực chỉ huy của baba, lại càng rung động hơn trước năng lực hành động chính tề nhanh chóng cùng với sự tập trung như sắt thép của ba quân đoàn lớn để quốc!

Không đến nửa giờ, ba đại quân đoàn dừng chân trên tinh cầu Namics, trên trăm vạn người, cư nhiên hoàn toàn rút lui sạch sẽ!

Khu không người Hilt bên ngoài thiên hà Isville, trở thành điểm dừng chân tạm thời của ba quân đoàn.

Sau khi tuần tự hạ xuống khu không người, ngoại trừ các cơ giáp trên cấp B đã được lắp đặt sẵn thiết bị cung cấp dưỡng khí ra, các quân nhân trên những quân hạm còn lại đều đeo mặt nạ dưỡng khí.

Bởi vì thường xuyên phải tiến hành tác chiến trong vũ trụ, lượng dưỡng khí dự trữ trong quân đoàn đủ để có thể chống đỡ một thời gian.

Lăng Vũ, Rawson và Drew chia nhau điều khiển cơ giáp của mình dừng lại ở một chỗ, ba người kết nối đến máy truyền tin của nhau thượng lượng đối sách tiếp theo, Drew nhận không được nói. “Không ngờ lòng dạ Udyr lại sâu như vậy, lúc trước tôi còn cho rằng y chuyển đến Phá Quân tinh là vì muốn nhàn hạ.”

Drew trước giờ không quen nhìn khí chất văn nghệ và đam mê dưỡng hoa dưỡng cỏ kỳ quái của Udyr, bất quá lần này, Udyr thông báo kịp thời vẫn khiến Drew sinh ra một tia thiện cảm đối với vị tướng quân tính tình quỷ dị kia.

Rawson cười cười nói. “Udyr không đơn giản như chúng ta tưởng, nếu không, sao y có thể ở dưới áp lực của đám cổ hủ gia tộc Sarman, lại còn an an ổn ổn làm quân đoàn trưởng nhiều năm như vậy?”

Nhắc tới đám cổ hủ gia tộc Sarman, Lăng Vũ không khỏi nhú mày.

Những chuyện anh mình gặp phải năm đó, chính là vì ông của Udyr cố chấp kiên trì với lý luận huyết thống tối thượng, không cho phép Udyr sống cùng với một người không rõ thân phận. Lần này, August phát động binh biến, có một bộ phận người trong gia tộc Sarman duy trì thể trung lập, một bộ phận khác lại tỏ thái độ tán đồng.

Udyr không công khai tỏ thái độ, thế nhưng, nếu y đã để Lăng Phong đến đây thông báo tin tức quan trọng như thế, hiển nhiên, y cũng không tán đồng hành động của August.

Chỉ cần quân đoàn Sắc Vi không đứng ở vị trí đối địch, Lăng Vũ đã cảm thấy tin tưởng hơn nhiều vào kế hoạch trực diện giao chiến kế tiếp.

Lăng Vũ mở miệng nói. “Chờ thời gian phát xạ của tên lửa kết thúc, chúng ta hãy dời trận địa đi.”

Rawson ở trong màn hình nhìn về phía Lăng Vũ. “Em cảm thấy lấy nơi nào làm cứ điểm thì thích hợp?”

Lăng Vũ chỉ chỉ vào một tinh vực tỏa ra quang mang sáng lạn có hình dáng tựa tựa như đàn hạc trong Hy Lạp cổ, nói. “Đến chòm sao Thiên Cầm.”

Ý tưởng này vừa vặn không hện mà hợp với Berg.

Berg ngồi trong cơ giáp của Drew gật đầu nói. “Khoảng cách từ chòm sao Thiên Cầm đến thủ đô rất xa, cho dù August có muốn nhắm vào chúng ta cũng không với tới được. Quan trọng hơn là, nhị công chúa Settle giả đến chòm sao Thiên Cầm, chồng của con bé rất nổi tiếng ở chỗ đó, đại vương tử Cevi hiện giờ cũng ở đó, chúng ta đến bên ấy sẽ tương đối an toàn.”

Trên thực tế, Rawson và Drew cũng đã nghĩ tới chòm sao Thiên Cầm.

Trong số những thiên hà thuộc sở hữu đế quốc, đa phần đều đã bị quân đoàn Lôi Đình và quân đoàn Áo Ảnh khống chế, khu vực Phá Quân tinh lại có căn cứ dưới lòng đất của bọn họ, chỉ có chòm sao Thiên Cầm trước mắt vẫn chưa bị bọn họ nắm trong tay.

Hơn nữa, bên ngoài chòm sao Thiên Cầm có một tinh cầu, cũng là tinh cầu tài nguyên giống với tinh cầu Namics, không có người ở, chỉ có một ít quân đội phụ trách khai thác khoáng vật đóng ở đó.

Nhân số của ba quân đoàn lớn rất đông, lựa chọn hạ xuống một tinh cầu như vậy là tốt nhất.

Tuy rằng trong lòng hai người đã sớm có tính toán, nhưng Rawson lại rất vui vẻ để Omega nhà mình nói ra kết quả này, Rawson và Drew liếc nhau, thật ăn ý mà đồng tình với ý kiến của Omega nhà mình.

Hai Omega này thật sự là quá thông minh....

Thân là Alpha của bọn họ, Rawson và Drew mặc dù có chút áp lực, nhưng cũng cảm thấy vô cùng tự hào.

Khu không người Hilt vốn dĩ hoang tàn vắng vẻ, trên khắp vùng đất đai cằn cỗi mà rộng lớn đều là những tảng đá khổng lồ hình thù kỳ quái, xung quanh không có hằng tinh, khiến cho nơi này không nhận được bất cứ ánh sáng nào, tối tăm tựa như địa ngục.

Ba quân đoàn lớn hạ xuống nơi này, tâm tình của rất nhiều binh lính đều là lo sợ bất an.

Thân là quân nhân đế quốc, bọn họ chỉ biết phục tùng quân lệnh, quân đoàn trưởng phát ra một hiệu lệnh cảnh báo triệu tập khẩn cấp quân đoàn, tuy rằng bọn họ phối hợp theo mệnh lệnh cấp trên rút lui toàn bộ, nhưng vẫn ở trong tình trạng mờ mịt không hiểu ra làm sao, căn bản không biết nguyên nhân rút lui là gì –

Cho đến nửa giờ sau.

Vào hơn 3 giờ sáng, một luồng ánh sáng chói mắt đột nhiên lướt qua bên ngoài thiên hà Isville, đột phá tầng khí quyển, kéo theo cái đuôi thật dài trực tiếp bay về phía tinh cầu Namics!

— Oanh!

Tiếng vang khổng lồ kinh thiên động địa, tựa như cả không gian vũ trụ đều đang rung động!

Xuyên thấu qua màn hình theo dõi có thể nhìn thấy, tinh cầu loại nhỏ màu thủy lam kia, vốn dĩ giống như một viên bảo thạch màu lam xinh đẹp, thế nhưng lúc này, khối bảo thạch đó lại tựa như đột ngột bị đập vỡ, cả một tinh cầu bị đạn hạt nhân liên tiếp oanh tạc tàn phá đến không chống đỡ nổi!

Khói thuốc súng tràn ngập, bụi đất bay mù trời!

Bầu trời ở xa xa tựa như bị một cỗ sức mạnh khổng lồ vụn vụn thành một bãi tha ma đáng sợ!

Các binh lính nhất thời trợn mắt há hốc mồm, nếu bọn họ không rút lui trước một bước, lúc này chắc đã sớm bị nổ thành tro bụi, chết không chỗ chôn thân!

Lâm Viễn nhìn một màn kia, đáy lòng nhất thời cảm thấy khó chịu –

Trước năm bốn tuổi cậu vẫn cùng baba sinh sống trên tinh cầu này, cậu vẫn nhớ rõ nơi đó có một bờ cát màu vàng xinh đẹp và đại dương xanh biếc mênh mông vô bờ. Thế nhưng, tinh cầu mỹ lệ có tên là Namics này, từ hôm nay trở đi sẽ không còn tồn tại trên đời, cậu vẫn luôn muốn được cùng baba trở lại bờ cát kia, nhưng nguyện vọng còn chưa kịp thực hiện, tinh cầu này đã hoàn toàn bị phá hủy.

Khói thuốc súng tràn ngập nơi phương xa, khói đặc bốc lên khiến tầm nhìn trở nên mơ hồ, tinh cầu mỹ lệ rất nhanh liền bị nổ thành từng mảnh.

Chiến tranh còn tàn khốc hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cậu....

Lâm Viễn đứng ở trước cửa sổ, gắt gao siết chặt nắm tay nhìn hình ảnh xuất hiện trên màn hình theo dõi.

Caesar thấy tiểu quái thú tâm tình không tốt, vội vàng đi đến cạnh cậu, nhẹ nhàng cầm tay cậu.

Lâm Viễn quay đầu, hai người liếc nhau, không cần nói gì, lại có thể hiểu rõ tâm ý của đối phương, loại cảm giác này thật sự rất tốt.

Lâm Viễn nhịn không được mỉm cười, cậu biết, về sau, mặc kệ có bao nhiêu gian nan, cậu và Caesar vẫn sẽ nắm chặt tay nhau như vậy, cùng đứng sừng sững –

Bọn họ sẽ cùng nhau vượt qua bóng đêm, cũng sẽ cùng nhau nghênh đón ánh sáng.

3 giờ 10 phút rạng sáng ngày 10 tháng 7 năm 799 lịch vũ trụ, căn cứ quân sự bí mật ẩn náu trên Phá Quân tinh đột nhiên phóng tên lửa hạt nhân vượt thiên hà đến tinh cầu Namics.... Thế nhưng, quân đoàn Âm Dạ, quân đoàn Vinh Quang, quân đoàn Trường Xà dưới sự chỉ huy của ba vị quân đoàn trưởng, nửa giờ trước đó đã rút lui đến khu không người Hilt, tránh được lần ném bom trên diện rộng đủ để phá hủy toàn bộ tinh cầu này.

Sáng sớm hôm sau, quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang Rawson Bessemer, quân đoàn trưởng quân đoàn Trường Xà Drew Birch, cùng với quân đoàn trưởng quân đoàn Âm Dạ Lăng Vũ đã mất tích nhiều năm, ba người đồng thời công khai lộ diện trên đài truyền hình trực tiếp, tuyên bố thành lập Đế quốc đồng minh, ủng hộ vương tử Caesar, phục hưng vương thất.

Cuộc nội chiến có quy mô lớn nhất trong lịch sử đế quốc, rốt cuộc hoàn toàn khai hỏa.

Hết chương 113.

114. Quyển 5 - Chương 114: Nhiệm Vụ Gian Khổ

Ba quân đoàn lớn xuất phát suốt đêm đi tới chòm sao Thiên Cầm, rồi cuộc vào 7 giờ 10 phút sáng ngày thứ hai cũng tới được tỉnh cầu Bonn thuộc chòm sao Thiên Cầm.

Lúc đó, đại vương tử Cevi và nhị công chúa Settle, sau khi nhận được tin nhắn của vương thúc Berg, đã tới chờ tại căn cứ trên tỉnh cầu Bonn trước, cùng đến còn có thành viên của đội hộ vệ hoàng gia hộ tống Cevi, cùng với một đám vệ sĩ tinh anh do chồng Settle phái tới bảo vệ cô.

Sau khi công chúa Settle kết hôn vào năm 18 tuổi, Caesar và người chị gái này đã không gặp nhau rất nhiều năm rồi.

Ở đế quốc, tự do của Omega phải chịu rất nhiều hạn chế, sau khi xuất giá rất ít có cơ hội về thăm người thân, cho dù Settle là công chúa, nhưng tình cảnh cũng giống hết các Omega khác, cả ngày phải ở trong nhà giúp chồng dạy con. May mà chồng của cô đối xử với cô rất tốt, so với mấy Omega mắc chứng u uất kia, cô đã may mắn hơn rất nhiều rồi.

Gặp lại chị hai đã xa cách nhiều năm, Caesar nhìn cô gái tóc dài mi lệ trước mặt, nhất thời có chút không dám nhận.

Settle liếc nhìn Caesar, lại đưa mắt sang Lâm Viễn vẻ mặt hoang mang đang đứng bên cạnh, mỉm cười nói. “Sao thế, Caesar, đến cả chị mà em cũng không nhận ra sao?”

Caesar cũng cười một chút, nói. “Chị hai, đã lâu không gặp.”

Settle gật gù đầu. “Ừ, chuyện của em chị cũng đã nghe đại vương huynh nói.... Vị này chính là Viên Viên phải không?”

Settle mỉm cười nhìn về phía Lâm Viễn, đại vương tử đã quen dùng ID “Viên Viên” trên mạng để gọi Lâm Viễn, lúc giới thiệu với Settle cũng dùng cái tên thân mật Viên Viên này. Lâm Viễn nhất thời không kịp phản ứng là cô đang gọi ai, có chút nghi hoặc nhìn cô.

Cho đến khi Caesar cầm tay Lâm Viễn, thấp giọng giới thiệu. “Tiểu Viễn, đây là chị hai của tôi.”

Lúc này Lâm Viễn mới hồi phục tinh thần, lễ phép nói. “Chào chị hai!”

Settle nhìn không được nở nụ cười, Viên Viên này quả đúng là trực tiếp, còn chưa có gả qua đây, mà đã gọi chị hai thật thuận miệng!

Đại vương tử cũng có chút kinh ngạc, Viên Viên không khách khí như vậy sao? Gọi chị hai đến thật thuận miệng như thế, có phải cũng nên gọi mình một tiếng đại vương huynh.....

Quả nhiên, giống như có thần giao cách cảm, Lâm Viễn nhìn hần chào hỏi. “Đại vương huynh.”

Cevi. “.....”

Caesar. “.....”

Đối với hành động Lâm Viễn trực tiếp gọi anh gọi chị theo hần, Caesar tỏ vẻ cực kỳ vừa lòng.

Kỳ thật Lâm Viễn căn bản không hề nghĩ nhiều, Caesar giới thiệu đây là chị hai của hần, đầu Lâm Viễn còn chưa kịp xoay chuyển, liền thuận miệng kêu theo. Thấy nụ cười bên môi công chúa Settle càng thêm tươi rói, Cevi cũng đang mỉm cười, Lâm Viễn không hiểu anh chị em bọn họ đang cười cái gì, có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, nghi hoặc nhìn về phía Caesar.

Caesar nhẹ nhàng cầm tay cậu, ném cho cậu ánh mắt “không có chuyện gì”.

Đại vương tử cười xong, lúc này mới lo lắng nói. “Đúng rồi Caesar, trên đường đi anh và Settle có nhìn thấy bản tin buổi sáng, mới biết August cư nhiên phát động tập kích với tỉnh cầu Namics, các em đều không sao chứ?”

Caesar nói. “Không sao, chúng em đã rút lui từ trước, không có thương vong gì.”

Lúc này Cevi mới thả lỏng mà gật gật đầu. “Vây là tốt rồi.” Dừng một chút, còn nói. “Chúng ta đi tìm vương thúc đi.”

Cevi đi về phía trước một bước, lại quay đầu, cau mày nhìn lướt qua hai Alpha thân hình cao lớn vẫn đi theo phía sau hẳn, nói. “Mấy người đừng theo ta nữa có được không?”

Một người trong đó nghiêm túc nói. “Đại vương tử, bệ hạ đã phân phó chúng tôi phải thời thời khắc khắc bảo vệ ngài.”

Người kia cũng mỉm cười nói. “Chúng tôi phải bảo đảm sự an toàn cho ngài.”

Khóe miệng Cevi run rẩy một chút. “Nhắc lại lần nữa, cấm có theo ta!”

Cevi hung hăng trừng mắt liếc nhìn hai người, trừng đến mức hai người kia phải bắt đắ dĩ dừng bước, lúc này mới xoay người đi đến gặp vương thúc Berg.

Caesar nghi hoặc liếc mắt nhìn hai gương mặt xa lạ kia, thấy Settle ái muội nháy nháy mắt với hẳn, trong lòng cũng hiểu rõ, lộ ra nụ cười sáng tỏ về phía bóng lưng có vẻ cứng nhắc của đại vương huynh.

Sáng sớm, không khí đặc biệt tươi mát, hừng tinh nhô lên từ phía chân trời rải xuống mặt đất một mảnh ánh sáng màu bạch kim nhu hòa. trên đám cỏ đại xanh biếc đọng đầy sương sớm, giọt nước trong suốt lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Trên tinh cầu tài nguyên này không cần cứ quân sự chính thức, sau khi ba quân đoàn lớn hạ xuống chỉ có thể dựng lên căn cứ tạm thời.

Dưới sự chỉ huy của các sĩ quan thuộc ba đại quân đoàn, binh lính bắt đầu ngay ngắn trật tự thực hiện công việc. Bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng khẩu lệnh dễ nghe, nhóm quân nhân trẻ tuổi đáng người cao ngất, dưới ánh sáng rực rỡ buổi sớm phát ra một loại khí thế oai hùng bồng bồng phấn chấn.

Mọi người dẫm lên cỏ đại đi đến một nơi yên lặng, Berg và Lăng Vũ đang nghỉ ngơi ở đó chờ đợi.

Settle hành lễ với Berg, nói. “Vương thúc.”

Berg gật gật đầu, mỉm cười nói. “Settle, sau khi con được gả đi chúng ta vẫn chưa gặp lại nhau, tính ra cũng được sáu năm rồi phải không?”

Settle cười cười nói. “Đúng vậy.”

Cô nhóc nghịch ngợm trong trí nhớ nay đã làm mẹ, khi cười rộ lên vẫn giống như trước đây, khóe miệng có hai chiếc lúm đáng yêu, tuy rằng cô là công chúa, nhưng lại bởi vì thân phận Omega mà không thể không rời xa người thân, đến khi gặp lại, giữa những người thân gần gũi nhất, lại không biết nên nói gì mới phải.

Berg điều chỉnh lại cảm xúc một chút, hỏi. “Cevi, Settle, lúc trước bệ hạ có dặn gì các con không?”

Cevi nói. “Lúc ấy phụ vương lừa con nói Settle bị bệnh nặng, con lo lắng em ấy gặp chuyện không may, cho nên lập tức chạy đến chòm sao Thiên Cầm.”

Settle gật đầu nói. “Đúng vậy, phụ vương bảo con làm bộ bị bệnh, nghĩ cách giữ đại vương huynh lại chòm sao Thiên Cầm, những chuyện khác, ông ấy không có nói nhiều với con.”

Berg cúi đầu nghĩ nghĩ nói. “Nếu ta đoán không sai, bệ hạ và vương hậu hẳn đã rời khỏi vương cung, trốn xuống thành ngầm rồi.”

Lăng Vũ cũng đi tới, gật gật đầu nói. “Khả năng này là rất lớn, thành ngầm có một cửa vào trực tiếp nối liền với cung điện trong vương cung, trước mắt chỗ đó cũng là nơi an toàn nhất. Nếu bệ hạ đã đoán trước được chuyện Quân bộ làm phản, quả thật có thể sẽ tránh đến thành Lạc Hà.”

Rawson và Drew ở bên cạnh đưa mắt nhìn nhau.

Thân là tướng lĩnh Quân bộ, bọn họ tất nhiên biết thành ngầm đại biểu cho thứ gì – đó là tổng bộ của tổ chức Mạch nước ngầm. Quân bộ chỉ biết có nơi này tồn tại, nhưng lại không biết địa điểm cụ thể của tòa thành này rốt cuộc ở chỗ nào.

Rawson nhíu mày nói. “Trốn đến thành ngầm, dù sao cũng không phải kế lâu dài, chỉ cần August tìm được cửa vào trong vương cung, chỗ ẩn thân của bộ hạ sẽ bị phát hiện.... Chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách cứu bộ hạ ra.”

Drew thấp giọng nói. “Thủ đô dễ thủ khó công, người ta vừa phái đi điều tra báo tin về nói, toàn bộ năm căn cứ không gian quan trọng trên thủ đô đã bị quân đoàn Lôi Đình và quân đoàn Áo Ảnh chiếm đóng, đến một con muỗi cũng bay không lọt, muốn qua mặt bọn họ vào cứu bộ hạ căn bản là không thể.”

Tất cả mọi người trầm mặc, nhất là Cevi, Settle và Caesar, biểu tình trên mặt đều có chút khó coi.

Bọn họ cũng biết, thủ đô là đầu mối kinh tế chính trị quan trọng nhất của đế quốc, lực phòng ngự dĩ nhiên cũng mạnh mẽ nhất trong tất cả các tỉnh cầu thuộc phạm vi đế quốc, bên ngoài tầng khí quyển của thủ đô có lưới phòng ngự điện từ bao phủ cả tỉnh cầu, hơn nữa còn bố trí năm cánh cửa không gian khổng lồ làm con đường cho phi thuyền và cơ giáp lui tới, dùng mật mã phức tạp liên tục thay đổi để làm chìa khóa mở cửa không gian ra.

Nếu không thể thông qua kiểm tra, các phi thuyền và cơ giáp bên ngoài muốn tiến vào thủ đô quả thực là khó như lên trời.

Càng tệ hơn là, phi thuyền chở khách giữa các thiên hà đã tạm thời ngừng hoạt động từ tuyên bố ngày hôm qua, muốn nguy trang thành hành khách trà trộn vào thủ đô cũng căn bản không thể làm được....

Lông mày Lăng Vũ gắt gao nhíu lại, Rawson nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng dè dặt vai Lăng Vũ lại, thấp giọng nói. “Không nên gấp gáp, rồi sẽ có cách thôi.”

Trên thực tế, Lăng Vũ và Berg đã sớm nghĩ ra biện pháp cứu viện cho bộ hạ, chỉ là trước mặt nhiều người như vậy, Lăng Vũ thật sự rất khó nói ra miệng – đúng vậy, chìa khóa để mở ra cục diện bế tắc chính là CỬU VĨ THIÊN HỒ!

Chỉ có CỬU VĨ THIÊN HỒ mới có hi vọng lên vào được thủ đô! Đây cũng là chỗ đặc biệt nhất của đài cơ giáp song cấp S này!

Thế nhưng, nhiệm vụ này nguy hiểm như thế, tuy rằng Lăng Vũ tin tưởng năng lực điều khiển cơ giáp của con trai, nhưng hắn cũng lo Lăng Vũ sẽ xảy ra chuyện....

Thân là một tướng quân, hắn hắn nên lựa chọn phương án thích hợp nhất này.

Thế nhưng là một người cha, hắn lại không thể quyết đoán đưa một mình con trai vào đầm rồng hang hổ được.

Tâm tình mâu thuẫn khiến Lăng Vũ cả ngày đều đứng ngồi không yên, cho đến giữa trưa, Berg thừa dịp không có ai đi đến cạnh hắn, thấp giọng nói. “Lăng Vũ, tôi biết cậu rất khó xử, phái Tiểu Viễn đi chấp hành nhiệm vụ này thật quá mạo hiểm, không bằng chúng ta cân nhắc lại biện pháp khác?”

Lăng Vũ nhíu mày nói. “Cửa không gian của thủ đô bị phong tỏa toàn diện, chúng ta đều biết, trừ CỬU VĨ HỒ ra, căn bản không có bất cứ cơ giáp nào có thể thông qua tầng lưới phòng ngự kia.... Năm đó lúc Aston tiên sinh và Dube cùng nhau nghiên cứu chế tạo CỬU VĨ HỒ, đã đặt rất nhiều tâm huyết chế tạo hệ thống ẩn hình phản trình sát này, không phải là vì muốn trong lúc nguy cấp nó có thể phát huy tác dụng sao?”

— Cảm hứng nghiên cứu chế tạo CỬU VĨ HỒ, chính là đến từ cơ giáp “Áo Ảnh”.

Lúc trước trong quá trình đuổi bắt Chu Tước, thượng tướng Evan đã điều khiển cơ giáp Áo Ảnh, chính là nhờ có năng lực ẩn hình xuất sắc, dưới tình huống Chu Tước không phát hiện ra liên hợp với Lưu Quang bắt Chu Tước.

Bắt đầu từ năm ấy, Aston tiên sinh liền cùng đồ đệ ông thích nhất Dube nghiên cứu chế tạo cơ giáp song cấp S CỬU VĨ THIÊN HỒ, năng lực ẩn hình phản trình sát của đài cơ giáp này còn xuất sắc hơn vô số lần

so với Áo Ảnh năm đó, nó có thể mở ra hệ thống phản trình sát, tránh được gần như tất cả các lưới phòng ngự của đế quốc, đài cơ giáp này có thể hoành hành không gặp trở ngại, qua lại tự nhiên trong toàn bộ thủ đô đế quốc!

Thế nhưng, nó cũng yêu cầu cực cao đối với năng lực phản ứng của người điều khiển, một khi không cẩn thận, rất có thể sẽ làm chính mình bại lộ, lọt vào công kích mãnh liệt của quân địch....

Thật lâu sau, Lăng Vũ rốt cuộc thở sâu, gọi Lâm Viễn vào phòng mình.

Lâm Viễn nghi hoặc hỏi. “Baba, tìm con có chuyện gì không?”

Lăng Vũ nhìn con trai, nghiêm túc nói. “Tiểu Viễn, nếu baba giao cho con một nhiệm vụ vô cùng quan trọng, lại rất nguy hiểm, con có đồng ý nhận không?”

Lâm Viễn nghiêm túc gật gù đầu nói. “Chỉ cần có thể giúp cho mọi người, bảo con làm gì cũng được!”

Lăng Vũ trầm mặc một lát, vỗ nhẹ lên bả vai con trai, thấp giọng nói. “Kỳ thật, điểm mạnh nhất của Cửu Vĩ Hồ, ngoại trừ việc nó có được hỏa lực công kích lợi hại hơn so với cơ giáp cấp S ra, còn có năng lực ẩn hình của nó..... Con từng nghe nói đến một loại chiến hạm trình sát ẩn hình chưa?”

Lâm Viễn nói. “Con biết, loại chiến hạm trình sát ẩn hình không người lái này là chiến hạm trình sát tiên tiến nhất của đế quốc chúng ta, nó có được hệ thống phản trình sát, có thể tránh được sự kiểm tra của quân địch, lợi dụng năng lực ẩn hình xuất sắc lấy được những tin tình báo hữu dụng.”

Lăng Vũ gật đầu nói. “Đúng vậy, Cửu Vĩ Hồ có được hệ thống phản trình sát còn xuất sắc hơn cả chiến hạm trình sát ẩn hình, nó có thể tránh được hầu hết lưới phòng ngự trong đế quốc, hơn nữa, Cửu Vĩ Hồ có độ biến hình thể tích tương đối cao, khi thu nhỏ tới đa rất khó bị người khác phát hiện, cho nên....” Lăng Vũ nhìn con trai, từng câu từng chữ nói. “Để con điều khiển Cửu Vĩ Hồ đi cứu bệ hạ ra, là biện pháp tốt nhất, cũng là duy nhất trước mắt.”

Lâm Viễn đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Cậu hoàn toàn không ngờ, nhiệm vụ gian khổ như thế cứ nhiên sẽ đặt lên vai của mình.

Thế nhưng, thân là một quân nhân, mặc kệ là nhiệm vụ nguy hiểm cỡ nào đều không được có suy nghĩ cự tuyệt, huống chi, người phải cứu ra không chỉ là bệ hạ đế quốc, cha của Caesar, mà còn là vị trưởng bối có ân với cậu.

Lúc trước khi thân phận Omega của cậu bị bại lộ, bệ hạ đã khoan dung cho cậu, ủng hộ cậu tiếp tục đi học, còn nói với cậu. “Ta hi vọng có một ngày, cháu có thể trở thành một tướng quân vĩ đại giống như Lăng Vũ.”

Hiện giờ, bệ hạ đang trong hiểm cảnh, sao cậu có thể bỏ mặc không để ý?

Lâm Viễn rất nhanh liền đưa ra quyết định, ngẩng đầu nhìn Lăng Vũ, kiên định nói. “Baba, con đồng ý nhận nhiệm vụ này!”

Lăng Vũ nghiêm túc hỏi. “Con đã nghĩ kĩ chưa? Thủ đô hiện giờ nguy hiểm trùng trùng, con không sợ mình có đi mà không có về sao?”

Lâm Viễn mỉm cười nói. “Nếu như mỗi quân nhân đều sợ chết, vậy thì chẳng cần đánh nhau nữa, trực tiếp đầu hàng chẳng phải là tốt hơn sao? Con không sợ chết, con chỉ sợ không thể hoàn thành nhiệm vụ sẽ khiến mọi người thất vọng!”

Lăng Vũ. “.....”

Lâm Viễn dừng một chút, nghiêm túc nói. “Baba, ba giao một nhiệm vụ quan trọng như vậy cho con, nhất định là có phần thắng đúng không? Như vậy, con sẽ cố gắng làm thật tốt, tận lực đẩy phần thắng này lên cao nhất!”

Lăng Vũ. “.....”

Đối diện với đôi mắt đen trong veo của con trai, Lăng Vũ rốt cuộc vui mừng gật gù đầu –

Không hổ là con trai của Lăng Vũ hấn! Tự tin như thế, kiên quyết như thế, vào thời khắc quan trọng tuyệt không dây dưa lằng nhằng!

Tuy rằng Tiểu Viễn tuổi còn nhỏ, nhưng trên người cũng đã có phong phạm mà một vị quân nhân đế quốc nên có!

Lăng Vũ mỉm cười sờ sờ tóc con trai, thấp giọng nói. “Được! Như vậy, baba giao nhiệm vụ gian khổ này cho con, đừng khiến baba thất vọng!”

Lâm Viễn thận trọng gật đầu nói. “Vâng!”

Lăng Vũ đưa con trai đến trước một bản đồ mô phỏng vị trí các ngôi sao, chỉ về phía tinh cầu sáng nhất, nói. “Đây chính là thủ đô, bên ngoài thủ đô có năm cánh cửa không gian khổng lồ cực kỳ quan trọng, dùng cho các phi thuyền lui tới ra vào, hiện giờ, mấy cánh cửa không gian này đã bị August phái binh chiếm đóng, căn bản không thể tiến vào, cho nên, chúng ta phải lựa chọn một nơi khác để hạ xuống...”

Lăng Vũ phóng đại bản đồ mô phỏng 3D của thủ đô trước mặt, vươn ngón trỏ chỉ về phía một tọa độ. “Vị trí này, là góc chết của khu vực giám sát lưới phòng ngự, lực phòng ngự trên không ở chỗ này là yếu nhất, điều con phải làm là tìm cơ hội xuyên qua lưới phòng ngự, trực tiếp hạ xuống từ nơi này. Sau khi hạ xuống thủ đô xong, con phải cẩn thận tránh đi đội tuần tra trên mặt đất, dọc theo con đường này, dùng tốc độ nhanh nhất lên vào thành Lạc Hà, cứu bệ hạ và vương hậu ra...”

Lâm Viễn nhìn baba miêu tả lộ tuyến, nghiêm túc gật gật đầu.

Quá trình này cần phải cực kỳ cẩn thận, chỉ cần một giai đoạn trong đó xảy ra sai lầm, bị lưới phòng ngự quét được, hoặc là bị đội tuần tra trên mặt đất phát hiện, cậu đều có thể thất bại trong gang tấc. Chẳng những bản thân gặp nguy hiểm, bệ hạ cũng có thể sẽ bị cậu liên lụy!

Lâm Viễn cẩn thận nhớ kỹ mấy tọa độ baba chỉ cho, gắt gao siết chặt nắm tay, nói. “Con hiểu rồi! Bao giờ thì hành động?”

Đúng lúc này, Berg vẫn trầm mặc đột nhiên nói. “Tiểu Viễn một mình đi thì quá nguy hiểm, để người khác đi cùng nó đi.”

Berg vừa dứt lời, liền nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Brian đẩy cửa đi vào, mỉm cười nói. “Ba, việc thăng cấp cho Tiểu Lam đã hoàn thành, người có cần kiểm tra lại không?”

Berg nói. “Con tới rất đúng lúc, đợi lát nữa ta sẽ theo con đi kiểm tra cơ giáp, con lại đây xem trước đi.”

Brian đi tới, Berg chỉ về một vị trí cửa không gian trong đó, nói. “Đến lúc đó con hãy đi qua nơi này, lôi kéo đội tuần ra đi chỗ khác, để Tiểu Viễn có thể tranh thủ được thời gian.”

Lâm Viễn kinh ngạc quay đầu nói. “Brian cũng cùng đi?”

Brian nhún vai, mỉm cười nói. “Làm gì mà kinh ngạc như vậy? Tôi và cậu cùng chấp hành nhiệm vụ, cậu không bằng lòng sao?”

Lâm Viễn. “.....”

Lâm Viễn chỉ là có chút kinh ngạc, trong ấn tượng của cậu, Brian lúc nào cũng mang bộ dáng không đứng đắn, rất không đáng tin.

Brian cười nói. “Đừng coi thường tôi có được không? Tuy rằng hứng thú lớn nhất của tôi là chế tạo cơ giáp, nhưng trình độ điều khiển cơ giáp của tôi cũng không kém cậu đâu, Tiểu Lam là tác phẩm năm 13 tuổi của tôi, mấy năm nay vẫn muốn thăng cấp cho nó, may mà gần đây cuối cùng cũng tìm được bí quyết, đã tăng tốc độ của nó lên gấp ba lần.”

Lâm Viễn. “.....”

Brian mặt dày tự biên tự diễn, Lâm Viễn có chút vô ngữ nhìn y.

Lăng Vũ quay đầu về phía Berg, Berg cười cười nói. “Phương án lúc trước chúng ta chọn ra tuy rằng rất khả thi, nhưng để một mình Tiểu Viễn đi thì quá mạo hiểm, cho nên, tôi nghĩ nên để Brian ở bên cạnh hỗ

trợ. Cơ giáp Tiểu Lam của Brian tuy rằng không có năng lực công kích mạnh mẽ, nhưng lại có được tốc độ cao nhất trong tất cả các cơ giáp ở đế quốc, rất thích hợp để nhiễu loạn trận tuyến của bọn chúng.”

Brian mỉm cười nói. “Đúng vậy, tôi dùng Tiểu Lam dẫn dắt sự chú ý của bọn họ, Lâm Viễn cậu thừa dịp nhiễu loạn lên vào thủ đô, tôi lại điều khiển Tiểu Lam chạy trốn, không có mấy người có thể đuổi được tôi đâu.”

Berg gật gù nói. “Cứ quyết định như vậy đi, các con trở về chuẩn bị một chút, hai giờ chiều xuất phát, tới được thủ đô có lẽ cũng phải rạng sáng rồi, đến lúc đó thì tùy cơ hành sự.”

Lâm Viễn và Brian đưa mắt nhìn nhau, đồng thời gật gù đầu. “Con biết rồi!”

Hai giờ chiều, Brian trước khi xuất phát lôi kéo Snow hôn thật lâu, Snow đỏ mặt đẩy Brian ra, Brian lại mặt dày mày dạn ôm cậu không buông, nói. “Snow, cậu chưa từng nói thích tôi bao giờ.... Nói một chút cho tôi nghe, có được không?”

Snow sắc mặt cứng ngắc nói. “Cậu rốt cuộc bị sao vậy? Tôi còn có chuyện phải làm, cậu buông ra trước đi.”

Brian trầm mặc một lát, dùng sức ôm ôm Snow, nhẹ nhàng hôn hôn trán cậu, thấp giọng nói. “Snow, tôi yêu cậu.”

Snow ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng ra làm sao, đã thấy thiếu niên tóc vàng xoay người rời đi, bóng dáng cao ngất thon dài dưới ánh mặt trời tựa hồ được mạ lên một tầng vàng óng nhu hòa....

Hình ảnh đó trong rất nhiều năm về sau, vẫn luôn lặp lại liên tục trong giấc mộng của Snow.

Nếu lúc ấy cậu biết Brian muốn đi làm gì, cậu nhất định sẽ giữ chặt y, nói với y ba chữ mà y rất muốn nghe, như vậy, cậu sẽ không hối hận như thế...

Lâm Viễn không kịp chào tạm biệt Caesar, bởi vì lúc ấy, Caesar và Cevi đang phải đến đài truyền hình của chòm sao Thiên Cầm công khai phát biểu tuyên ngôn phục hưng vương thất, là vương tử, bọn họ không thể có chút qua loa nào được.

Vội vàng sắp xếp lại một phen, Lâm Viễn liền cùng Brian điều khiển cơ giáp rời khỏi chòm sao Thiên Cầm.

Ở trên không trung, xuyên qua cửa sổ nhìn xuống tinh cầu mỹ lệ dưới chân kia, Lâm Viễn nhin không được nhẹ nhàng siết chặt nắm tay –

Con không sợ chết, con chỉ sợ không thể hoàn thành nhiệm vụ sẽ khiến mọi người thất vọng. Con chỉ sợ lỡ như con chết sẽ khiến mọi người đau lòng.

Cho nên, con nhất định sẽ dùng hết khả năng, hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này!

Caesar, chờ tôi trở lại, mang theo phụ vương của cậu cùng trở về!

Lâm Viễn nắm tay cổ vũ cho mình, sau đó đưa tay, chỉ vào một điểm sáng trên bản đồ của cơ giáp, mỉm cười nói với cơ giáp của mình. “Hồ ly, tăng tốc, đến thủ đô!!”

Hết chương 114.

115. Quyển 5 - Chương 115: Tuyên Ngôn

Thủ đô, bên trong thành ngầm Lạc Hà.

Bệ hạ Trand và vương hậu Anna ngồi trong căn phòng Duvé chế tạo Cửu Vĩ Hồ lúc trước, trong phòng chất đầy các loại linh kiện cơ giáp, màn hình lớn được khảm trong vách tường trước mặt đang chiếu trực tiếp buổi phát biểu công khai của người thừa kế vương vị, vương tử Caesar.

Hôm nay Caesar mặc một bộ chính trang lễ nghi vương thất, dưới sự phụ trợ của bộ chính trang hoa lệ lấy đen và vàng làm màu chủ đạo, vương tử Caesar mười tám tuổi có vẻ càng thêm cao ngất, gương mặt anh tuấn thiếu đi vẻ trẻ con mà thiếu niên nên có, ngược lại thêm vài phần trầm ổn.

“Tổng thống August vẫn luôn tuyên truyền về dân chủ tự do của chính quyền mới, như vậy ta muốn hỏi một câu, rốt cuộc cái gì mới là dân chủ tự do chân chính?” Caesar dừng một chút, nói tiếp. “Là do gia tộc Orlando và gia tộc Stoke thống trị toàn bộ đế quốc? Hay là do quân đoàn Lôi Đình và quân đoàn Áo Ảnh khống chế cả Quân bộ? Các người chẳng qua chỉ là mượn cờ hiệu dân chủ, thực hiện chế độ độc tài của mình mà thôi!”

Caesar khê cười cười, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía máy quay, bình tĩnh nói. “Từ việc các người không để ý đến cấm lệnh của tổ tiên thành lập căn cứ quân sự dưới lòng đất ở Phá Quân tinh, không để ý đến sinh mệnh của mấy trăm vạn đồng bào, trực tiếp phá hủy tinh cầu Namics.... Là có thể thấy, cái gọi là dân chủ tự do của các người, rốt cuộc có bao nhiêu đáng cười!”

Lời này vừa nói ra, phóng viên ở hiện trường nhất thời sôi trào!

Thủ đô, phủ tổng thống.

August sắc mặt khó coi nhìn màn hình TV, nắm tay vốn siết chặt rốt cuộc không thể nhịn được nữa, “Rầm” một tiếng đập lên mặt bàn làm việc. “Là đài truyền hình nào dám truyền bá đoạn phim này?!”

Thuộc hạ đứng một bên kinh hồn táng đảm gục đầu xuống, không biết trả lời thế nào.

Evan hơi hơi nhíu mày, thấp giọng nói. “Hẳn là đài truyền hình vệ tinh ở chòm sao Thiên Cầm, chòm sao Thiên Cầm cách nơi này quá xa, chúng ta không thể khống chế được, hơn nữa, chồng của công chúa Settle là phú thương rất có danh vọng ở đó, chuyện mua chuộc đài truyền hình phát trực tiếp cái này nhất định có liên quan đến hắn!”

August sắc mặt âm trầm, ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm vào thiếu niên trong màn hình, hận không thể kéo vương tử Caesar đang mỉm cười trong màn hình ra ăn sống nuốt tươi, xé thành từng mảnh!

Thế nhưng, chính thiếu niên luôn luôn bị bọn họ bỏ qua, “cái gì cũng không hiểu” này, hiện giờ, lại thần nhiên đứng trước mặt công chúng và truyền thông, tự nhiên bình tĩnh phát biểu một đoạn tuyên ngôn làm chấn động cả thủ đô đế quốc –

“Phụ vương ta từng đưa ra một chương trình nghị sự, lại bị Quân bộ toàn phiếu phủ quyết. Hôm nay, ta đứng ở chỗ này, đại diện cho vương thất, một lần nữa đưa ra chương trình nghị sự tượng trưng cho dân chủ và tự do chân chính này –“

“Thứ nhất, thành lập quốc hội mới, làm cơ quan quyền lực cao nhất của đế quốc, tất cả thành viên quốc hội sẽ do cư dân của các thiên hà lớn công khai bầu cử, bao gồm đại biểu của các ngành các nghề, được phân phối dựa theo tỉ lệ Alpha, Beta, Omega, sau này mỗi một nghị quyết quan trọng của đế quốc, đều sẽ do toàn thể nghị viên của quốc hội bỏ phiếu biểu quyết!”

“Thứ hai, phê chuẩn quy định sử dụng thuốc ức chế chất dẫn dụ Omega, để Omega có thể có được tự do giống như các Alpha và Beta, tất cả các Omega trước năm 18 tuổi có thể chủ động lựa chọn trường học, sau 18 tuổi trưởng thành, tự nguyện lựa chọn hôn nhân...”

“Thứ ba, trong tiêu chuẩn đánh giá thăng chức cho công nhân viên các ngành nghề, loại bỏ ảnh hưởng từ giới tính, bất luận là Alpha, Beta hay Omega, hoàn toàn dựa vào năng lực bản thân mà quyết định thăng chức....”

“Thân là một Alpha, ta vẫn luôn cho rằng, trời cao ban cho chúng ta thể chất cường kiện và bộ gen ưu tú, không phải là để áp bách người khác, khống chế người khác, mà là vì bảo vệ người mà chúng ta muốn bảo vệ!”

“Thân là một vương tử, ta cũng luôn cho rằng, đế quốc Lacey, không phải là đế quốc thuộc về vương thất chúng ta, cũng không phải là đế quốc phục vụ cho đặc quyền Quân bộ, mà là đế quốc của toàn bộ quần chúng trong cả nước!”

Một bài diễn thuyết này của Caesar, khiến dưới đài nhất thời vang lên tiếng vỗ tay và hoan hô đình tãi nhưc ớc, tiếng vỗ tay nhiệt liệt cơ hồ muốn bay cả nóc nhà, rất nhiều phóng viên Beta thậm chí còn rưng rưng nước mắt, chương trình nghị sự vừa đưa ra, đối với các Beta và Omega, chẳng khác gì một ánh rạng đồng rực rỡ phía chân trời cắt qua màn đêm đen tối!

Không chỉ có phóng viên ở hiện trường kích động vô cùng, nhóm dân chúng ngồi xem trực tiếp trước màn hình TV cũng đang kinh ngạc, rất lâu vẫn không thể thốt nên lời.

— Các Omega có thể có được tự do? Có thể lựa chọn trường mình thích? Có thể tự chủ quyết định hôn nhân?

— Các Beta không còn phải lo lắng bởi vì thân phận của mình mà không thể thăng chức, cả đời đều tầm thường vô vị?

— Thành viên quốc hội được phân phối dựa trên tỉ lệ ba giới ABO? Nói cách khác, Omega cũng có cơ hội tiến vào quốc hội? Quốc hội về sau sẽ do nhóm Beta có nhân số lớn nhất nắm một nửa quyền?

— Quả thực là không thể tin nổi!!

Cải cách kinh người như vậy, có thể nói, đã hoàn toàn phá vỡ tất cả các điều lệ đặt ra suốt mấy trăm năm của đế quốc! Đây không chỉ là sửa chữa lại căn nhà một lần, mà là trực tiếp phá hủy nền móng, ở trên đó xây dựng lại một tòa cung điện mới tinh!

Sau khi đế quốc thực hiện lần cải cách này, tất cả đều trở nên rực rỡ hẳn lên!

Tinh cầu Ryan, Lâm gia.

Lâm Diêu sững sờ nhìn màn hình TV, thật lâu sau, mới khiếp sợ nói. “Mẹ, đây.... thật là Caesar sao?”

Lâm phu nhân kích động nói. “Đúng vậy, đúng là Caesar, chúng ta không nhận nhầm đâu, hơn nữa, trên màn hình không phải có hiện tên của nó sao? Caesar Watson, nó là tứ hoàng tử của đế quốc....”

Lâm Diêu nhìn cái tên dưới góc phải màn hình, hưng phấn nói. “Đúng rồi! Hoàn toàn không nhận ra cậu ấy là vương tử a! Trời ơi! Mấy ngày ở nhà chúng ta cậu ấy còn vào bếp hỗ trợ con đó! Ông trời! Nói như vậy, Tiểu Viễn nhà ta chẳng phải sẽ là vương tử phi sao?!”

Lâm phu nhân cũng có chút không thể tin được, kinh ngạc nhìn thiếu niên thành thực bên trong màn hình TV, nhất thời lại rưng rưng nước mắt.

Tại hiện trường trực tiếp, sau khi phát biểu xong, tiếng vỗ tay nhiệt liệt kéo dài thật lâu mới yên tĩnh lại.

Ngoại trừ Caesar, hôm nay, đại vương tử Cevi và nhị công chúa Settle cũng công khai lộ diện trước truyền thông, đây là lần đầu tiên trong lịch sử đế quốc ngoại trừ vương hậu, có thể nhìn thấy Omega lộ diện trước mặt công chúng.

Có phóng viên hỏi. “Đại vương tử, về chuyện Omega có thể hoàn toàn đạt được tự do, thân là một Omega ngài có ý kiến gì không?”

Cevi mỉm cười nói. “Ta nghĩ, có rất nhiều Omega cũng giống ta đều khát vọng tự do bình đẳng, không cam tâm phải trở thành công cụ sinh đẻ. Nếu con của anh là Omega, anh có nhẫn tâm vào năm 13 tuổi phải đưa nó đến trường học chuyên môn cho Omega, năm 18 tuổi gả nó cho một người hoàn toàn không quen do hệ thống định đoạt, từ này về sau phải chia lìa, cuối cùng không thể gặp lại không?”

Cevi dừng một chút, ánh mắt thản nhiên nhìn người phóng viên vừa hỏi vấn đề kia, nói. “Ta không muốn con ta tương lai sẽ bị đối xử như vậy, nếu con ta là Omega, ta hi vọng nó có thể được làm những gì nó muốn, có thể có cuộc sống tự do vui vẻ.”

Công chúa Settle cũng mỉm cười nói. “Con gái ta mới sinh ra cũng là Omega, vì tương lai của bọn nhỏ, hôm nay, cho dù chúng ta phải trả giá bao nhiêu, cũng rất đáng....”

Thủ đô, bên trong thành ngầm.

Vương hậu Anna nhìn con trai và con gái trong màn hình, tầm mắt đã sớm mờ vì nước mắt.

Trand mỉm cười nói. “Mấy đứa nhỏ này đều đã trưởng thành, cuối cùng cũng không phụ một phen khổ tâm của chúng ta.”

Anna nghẹn ngào nói. “Mấy năm nay Cevi vẫn không muốn kết hôn, nhiều lần từ chối sự sắp xếp của hiệp hội Omega khiến em khó xử, trước em vẫn luôn khuyên nó nên sớm gả cho người khác một chút, tới tận bây giờ, em mới hiểu được suy nghĩ của nó, em....”

Trand nhẹ nhàng ôm vai vợ mình, thấp giọng nói. “Cevi sẽ không để ý. Về sau, nếu nó vẫn không muốn kết hôn, chúng ta cũng không cần ép buộc nó nữa, cứ để nó ở lại trong vương cung cả đời đi.... được không?”

Anna cũng mỉm cười, dùng lực gật gật đầu, nói. “Được.”

Sau khi Caesar công khai bày tỏ thái độ, Rawson, Drew và Lăng Vũ cũng đứng dậy, tuyên bố quân đoàn Vinh Quang, quân đoàn Trường Xà và quân đoàn Âm Dạ mất tích nhiều năm liên hợp thành lập đế quốc đồng minh, ủng hộ Caesar đưa ra phương án cải cách, phục hưng vương thất.

Chiến tranh hết sức căng thẳng, thế nhưng, dân chúng đế quốc lại không hề cảm thấy khủng hoảng khi sắp đối mặt với chiến loạn, ngược lại bởi vì chương trình nghị sự vừa đưa ra mà tràn ngập chờ mong đối với cải cách sau này!

Tuyên ngôn lần này của Caesar đã khơi lên sóng to gió lớn trong toàn đế quốc, các diễn đàn lớn ở đế quốc trong khoảng thời gian ngắn đều náo nhiệt từng bừng, mọi người đều kịch liệt thảo luận, lượng bình luận trong các diễn đàn trong những ngày đó lũ lượt tăng cao, thậm chí còn phá vỡ kỉ lục số lượng trả lời trong buổi lễ kỉ niệm 600 năm đế quốc.

Trong các bài viết có tỉ lệ người xem cao nhất, có một bài viết thu hút rất nhiều người chú ý –

Đó là một tấm ảnh chụp, là ảnh chụp chung của một người mẹ Omega ôn nhu xinh đẹp và con gái của mình, cô bé mới chỉ có bốn năm tuổi, cười đến vô cùng vui vẻ về phía màn ảnh, hai chiếc lúm nhàn nhật bên khoe miệng nhìn cực kỳ đáng yêu. Người mẹ kia chỉ nói một câu trong bài viết: Tôi muốn con gái của tôi, sau này khi lớn lên, cũng có thể có được nụ cười như vậy.

Bài viết trong một khoảng thời gian ngắn đã giành được rất nhiều sự đồng cảm từ các Omega, trực tiếp được đẩy lên đứng đầu trong diễn đàn dân chúng đế quốc!

Tuy rằng nhóm Omega bị hạn chế tự do, nhưng trong thời đại Internet đầy đủ như hiện nay, mỗi nhà đều có quang điện não kết nối tới hệ thống mạng trung ương của đế quốc, không ai có thể hạn chế mấy Omega đó lên tiếng trên mạng Internet!

Huống chi, rất nhiều Alpha cũng luyến tiếc phải để con mình rời khỏi nhà quá sớm gả cho một người xa lạ, vì thế, ngày càng có nhiều Alpha cũng đứng về phía vợ con, ủng hộ cải cách.

Mới đầu, người phụ trách quản lý Internet còn muốn cố gắng cắt bỏ những “ngôn luận phản động”, thế nhưng, vô số bài post ủng hộ phục hưng vương thất cứ như măng mọc sau mưa ùn ùn kéo đến, càng xóa càng nhiều, căn bản là xóa không nổi, tất cả rơi vào đường cùng chỉ có thể phong tỏa diễn đàn trung tâm của thiên hà Cepheus, thế nhưng, áp lực dư luận truyền đến từ phía chòm sao Thiên Cầm lại càng lúc càng lớn.....

August nhìn thuộc hạ báo cáo, tâm tình khó chịu kéo kéo caravat –

Gã hoàn toàn không ngờ tới, kế hoạch phá hủy tinh cầu Namics cư nhiên lại thất bại, để đám người Rawson thuận lợi đào thoát!

Càng không ngờ tới là, Trand cư nhiên đã đưa Caesar và Cevi đi trước, cái thằng nhãi Caesar mới mười tám tuổi kia, cư nhiên lại đứng ra trong thời khắc quan trọng, cho gã một kích trí mạng!

Lúc này, ngôn luận từ công chúng gã đã không thể áp chế nổi, chỉ có thể gắt gao bảo vệ thiên hà Cepheus!

May mà toàn bộ thiên hà Cepheus đều nằm dưới sự khống chế của gã, chỉ cần đánh bại quân đồng minh đế quốc, thắng làm vua, thua làm giặc, tuyên ngôn cải cách mà bọn họ đưa ra chẳng qua cũng chỉ là nói suông! Đế quốc cuối cùng cũng sẽ nằm trong tay gã thôi!

So với Trand, gã càng có tư cách, càng có khí phách, cũng càng có công lao hơn.... Dựa vào cái gì lại phải giao đế quốc vào trong tay cái tên hoàng đế vô năng kia?

Cả ngày, August vẫn luôn chau mày, bên trong phủ tổng thống tràn ngập một cỗ áp suất thấp khiến tim người ta đập nhanh.

Cho đến rạng sáng, một tin tức truyền đến từ vương cung, rốt cuộc khiến sắc mặt âm trầm của August đột nhiên lộ ra một nụ cười nhẹ —

Dưới lòng đất của vương cung phát hiện một thông đạo bí mật, rất có thể chính là con đường bệ hạ Trand đào tẩu!

August và Evan đưa mắt nhìn nhau, Evan lập tức đứng dậy, khoe miệng giương lên nụ cười lạnh, thản nhiên nói. “Đây đúng là cơ hội trời ban! Lần này tôi tự mình đến đó, chỉ cần bắt được Trand, để tôi xem tiểu vương tử Caesar này có còn kiêu ngạo như vậy được nữa không!”

Chòm sao Thiên Cầm, tỉnh cầu Bonn.

Sau khi trở lại từ đài truyền hình, Lăng Vũ vẫn đứng ngồi không yên thông thả bước trong phòng, Rawson thấy sắc mặt cậu tái nhợt, nhìn không được lo lắng hỏi. “Em làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái không?”

Lăng Vũ lắc đầu nói. “Không phải, Rawson.... Tôi, tôi chỉ là rất lo cho Tiểu Viễn....”

Rawson kinh ngạc hỏi. “Tiểu Viễn? Tiểu Viễn nó làm sao?”

Lăng Vũ trầm mặc một lát, mới thấp giọng nói. “Tôi phái nó đi chấp hành nhiệm vụ, nó mang theo Cửu Vĩ Hồ đi cứu bệ hạ....”

Sắc mặt Rawson đột nhiên thay đổi, không thể tin nhìn cậu. “Lăng Vũ, em đang nói cái gì? Em phái Tiểu Viễn đi chấp hành nhiệm vụ? Nó mới 18 tuổi! Vậy mà em lại phái nó đến chỗ nguy hiểm như vậy sao?”

Lăng Vũ thấp giọng giải thích. “Rawson, cậu nghe tôi nói hết đã, đài cơ giáp song cấp S Cửu Vĩ Hồ kia có được năng lực ẩn hình phản trình sát mạnh mẽ nhất, đây cũng là hi vọng duy nhất để cứu được bệ hạ.... Tôi vốn định tự đi, thế nhưng, chỉ có Tiểu Viễn mới có thể khống chế Cửu Vĩ Hồ, tôi chỉ có thể phái nó đi....”

Lăng Vũ sắc mặt tái nhợt siết chặt ngón tay, Tiểu Viễn hình như đã xảy ra chuyện, loại dự cảm không tốt và bất an mãnh liệt này, khiến cậu nhất thời mất đi bình tĩnh, cơn buồn nôn bốc lên trong dạ dày lại càng khiến thân thể vốn không được nghỉ ngơi tốt trở nên suy yếu.

Lăng Vũ chống vào bồn rửa tay kịch liệt nôn ra một trận, thống khổ cau mày, cơ hồ muốn nôn hết cả dạ dày ra.

Tiếng nôn khan tê tâm liệt phế như vậy, khiến trái tim Rawson cũng rút lại, sắc mặt Rawson thay đổi mấy bận, thấy Lăng Vũ khó chịu như thế, khiếp sợ và phần nộ cũng dần dần bình ổn trở lại, Rawson thở sâu tìm lại lý trí, đi đến bên cạnh Lăng Vũ, vừa đỡ cậu lên, vừa đưa một ly nước ấm qua cho cậu, lo lắng nói. “Không sao chứ?”

Lăng Vũ lắc lắc đầu, nhận lấy nước Rawson đưa súc miệng, nói. “Không sao, có thể là vì tối qua không nghỉ ngơi tốt....”

Rawson trầm mặc một lát, nhẹ nhàng kéo cậu vào lòng, thấp giọng nói. “Vừa rồi không phải là tôi trách cứ em, tôi biết em nhất định cũng rất khó khăn khi đưa ra quyết định này, thế nhưng.... dù sao Tiểu Viễn cũng là con tôi, ít nhất em cũng nên bàn với tôi một tiếng....”

Lăng Vũ cứng ngắc mặc cho hắn ôm, một lát sau, rốt cuộc trầm tĩnh lại, nhẹ nhàng dựa thân thể vào lồng ngực ấm áp của Rawson, thấp giọng giải thích. “Không phải tôi cố ý muốn gạt cậu, lúc ấy cậu đang cùng

Drew chuẩn bị chuyện tuyên bố tín tức, thời gian quý giá, nếu tôi đến khu vực trung ương thông báo cho cậu, nhất định sẽ làm trễ thời cơ cứu bệ hạ ra.... Cho nên tôi để Tiểu Viễn nhanh chóng hành động...”

Lời giải thích của Lăng Vũ khiến tâm tình Rawson hơi tốt lên một chút, trầm mặc một lát sau, Rawson mới thấp giọng hỏi. “Em để Tiểu Viễn đi chấp hành nhiệm vụ, có được mấy phần thắng?”

Lăng Vũ trả lời. “Hệ thống ẩn hình mới nhất của Cửu Vĩ Hồ, gần như có thể tránh được tất cả các loại lưới phòng ngự. Hơn nữa còn có Brian ở bên cạnh hỗ trợ, chỉ cần Tiểu Viễn không tạo ra sai lầm gì rõ rệt, hẳn sẽ nắm chắc được trên tám phần.”

Hành quân đánh giặc, nhiều khi cũng giống như đánh bạc, có đôi lúc một phần thắng cũng phải liều mạng vật lộn mới có được, tám phần đã là không thấp.

Thế nhưng, chấp hành nhiệm vụ là con ruột của cậu, Lăng Vũ vẫn không nhịn được lo lắng, hơi hơi cau mày, nhẹ giọng nói. “Tôi không dám liên hệ với Tiểu Viễn, sợ khiến nó phân tâm... Nếu tất cả đều thuận lợi, có lẽ nó đã đến ngoài thiên hà Cepheus rồi.”

Rawson gật gù đầu, nhẹ nhàng siết chặt vòng ôm, ôm cả người Lăng Vũ vào lòng. “Đừng quá lo lắng, độ xứng đôi của Tiểu Viễn và Cửu Vĩ Hồ đã vượt qua 300%, kỹ thuật điều khiển lại là em tự mình dạy, nhất định không có vấn đề gì đâu..... Tin tưởng vào con trai chúng ta.”

Lăng Vũ trầm mặc một lát, rồi cuộc ôm lấy Rawson, nhẹ nhàng gật gù đầu trong lòng hắn.

Tuy rằng ngoài miệng Rawson an ủi Omega của mình như vậy, nhưng trên thực tế, trong lòng Rawson cũng lo lắng muốn chết!

— Tiểu Viễn, con trai bọn họ, là một thiên tài điều khiển cơ giáp khiến hai người cha bọn họ đều kêu ngạo.

— Thế nhưng, Tiểu Viễn chỉ mới mười tám tuổi, chưa từng trải qua chiến trường hung hiểm, cậu có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ gian khổ như thế sao?

Lúc này, Lâm Viễn và Brian đã tới bên ngoài thiên hà Cepheus.

Lâm Viễn mở hệ thống phản trình sát lên, để Linh Hồ điều tra tình hình phía trước, căn cứ không gian ở thủ đô quả thật có rất nhiều bộ đội tuần tra đóng giữ, rất khó có thể đi qua chỗ đó, mà những nơi khác lại trải rộng lưới phòng ngự điện từ, nếu tùy tiện xâm nhập, cho dù là cơ giáp cấp S cũng có thể bị lưới điện cường độ cao cắt thành từng mảnh.

May mà Linh Hồ có khả năng lao qua tầng lưới phòng ngự kia, chẳng qua trước hết cần phải rời đi sự chú ý của bộ đội tuần tra ở xung quanh, bằng không khi cơ giáp lướt qua lưới phòng ngự sẽ sinh ra dao động, rất có thể sẽ khiến đội tuần tra phát hiện.

Brian và Lâm Viễn kết nối đến máy truyền tin của nhau, Lâm Viễn truyền hình ảnh kiểm tra của Linh Hồ qua đó.

Brian nhìn kỹ màn hình, một lát sau, mới mỉm cười nói. “Đợi lát nữa tôi đánh lạc hướng bọn họ, cậu tìm cơ hội mau chóng hạ xuống!”

Lâm Viễn gật gù đầu, nói. “Được, cẩn thận một chút!”

Brian lộ ra khuôn mặt tươi cười anh tuấn về phía Lâm Viễn. “Yên tâm, không ai có thể đuổi được tiểu Lâm nhà tôi!” Dừng một chút, lại dựng thẳng ngón cái với Lâm Viễn, nói. “Lâm Viễn, bệ hạ phải dựa vào cậu, cố gắng lên!”

Lâm Viễn còn chưa kịp trả lời, đã thấy Brian điều khiển đài cơ giáp màu lam kia, nhanh chóng bay về phía cửa không gian gần nhất –

Bộ đội tuần tra ở căn cứ không gian thủ đô vừa thay ca xong, nhóm binh lính trực đêm còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một mặt lam sắc đột nhiên cắt ngang bầu trời đêm, tựa như sao băng lướt qua màn trời tối đen.

Theo điểm sáng màu lam càng ngày càng gần, hai viên đạn quang năng kéo theo cái đuôi ánh sáng thật dài một trước một sau bắn thẳng đến trạm không gian!

“..... Cửa không gian số 4 gặp phải tập kích không rõ, lập tức chặn lại! Lập tức chặn lại!”

Trạm không gian nhất thời vang lên tiếng cảnh báo chói tai!

Hai viên đạn quang năng bị lưới phòng ngự thành công chặn lại, ở cự ly cách trạm không gian không xa nổ tung thành một ngọn lửa hoa mỹ!

Thế nhưng dường như đối phương vẫn không cam tâm, chỉ thấy đài cơ giáp màu lam kia mở rộng hai cánh khổng lồ, lao xuống trạm không gian, đồng thời thả tiếp hai viên đạn quang năng! Bên trong một mảnh khói lửa tán loạn, cơ giáp màu lam ở bên ngoài lưới phòng ngự của trạm không gian, linh hoạt xoay người một cái, trực tiếp lướt qua pháo đài ở trạm không gian bay về phương xa!

Gần như là cùng lúc đó, một đám binh lính quân đoàn Lôi Đình được huấn luyện bài bản, lập tức điều khiển quân hạm truy kích của mình, bay lên trời, theo sát ngay phía sau –

Chỉ thấy một đài cơ giáp màu lam tựa như chú cá linh hoạt tự do xuyên qua biển sao trời vũ trụ, ráo riết theo sau là hơn mười chiếc quân hạm truy kích, thỉnh thoảng còn có pháo điện từ chói mắt bắn về phía cơ giáp màu lam trước mắt, lại bị đài cơ giáp kia linh hoạt tránh đi!

Lâm Viễn thấy Brian thuận lợi kéo bộ đội tuần tra đi, lập tức điều khiển Linh Hồ đột phá lưới phòng ngự, trực tiếp hạ xuống thủ đô –

Điểm sáng màu cam lướt qua lóe lên trong màn trời tối đen, lưới phòng ngự không phát ra bất cứ cảnh báo nào, nhóm binh lính canh giữ trạm không gian chớp mắt, còn tưởng bản thân nhất thời sinh ra ảo giác!

Hết chương 115.

116. Quyển 5 - Chương 116: Thời Khắc Sinh Tử

Thủ đô, vương cung đế quốc.

Rất nhiều binh lính quân đoàn Áo Ảnh mặc quân trang màu xanh thẫm thống nhất chỉnh tề, dưới sự chỉ huy của thượng tướng Evan tiến vào thông đạo dưới lòng đất vừa phát hiện trước đó không lâu. Khiến Evan không ngờ là, diện tích của tòa thành ngầm này còn lớn hơn so với tưởng tượng của gã, bên trong có tầng tầng cơ quan, thông đạo phức tạp rắc rối tựa như một mê cung khổng lồ, muốn tìm được bệ hạ ở một nơi như vậy cũng không dễ dàng.

May mà gã có mang đến một vị chuyên gia phá giải mật mã, tuy rằng phải tốn một chút thời gian, nhưng vẫn thuận lợi mở ra từng tầng từng tầng cơ quan nghiệm chứng vân tay.

Một đám người dùng tốc độ nhanh nhất đi vào sâu trong thành ngầm....

Cùng lúc đó, Lâm Viễn rút cuộc thuận lợi hạ xuống được thủ đô.

Con đường mà cậu lựa chọn chính là rừng cây mà lần trước Snow đi qua khi lên vào thành Lạc Hà, dọc theo đường đi hoàn toàn không nhìn thấy nhà ở, trái lại bên trong cánh rừng hoang tàn vắng vẻ có rất nhiều động vật hoang dã, ngọn đèn thăm dò trên không trung thỉnh thoảng lại càn quét qua lại trên mặt đất, đều bị Lâm Viễn linh hoạt tránh đi....

Rất nhanh, tòa thành Lạc Hà trong truyền thuyết kia đã xuất hiện trước mắt.

Giữa đêm khuya, cánh rừng hoang tàn vắng vẻ im lặng đến độ có thể nghe thấy tiếng kim rơi, ánh trăng nhu hòa rơi xuống mặt đất, tựa như bao phủ một tầng lụa mỏng đạm bạc phía trên tòa thành, lá cây rụng đưa hạ xuống mặt đất những bóng đen loang lổ, khiến tòa tử thành không người cư ngụ này càng thêm âm trầm đáng sợ.

Lâm Viễn hít sâu một hơi, nắm chặt đường dẫn thần kinh đang kết nối tới đầu mối trí năng của cơ giáp – Linh Hồ cảm nhận được suy nghĩ của chủ nhân lập tức thả người nhảy lên, trực tiếp nhảy qua tường cao trước mặt, nhảy vào bên trong trong thành!

Lâm Viễn đi đến trước cửa biệt thự kia, dựa theo phương pháp Lăng Vũ đã dẫn dò từ trước mở cửa lớn ra, ngồi cầu thang máy đi vào trong thành ngầm, bước nhanh qua hành lang rộng lớn mà trống vắng, dưới sự chỉ dẫn của Cửu Vĩ Hồ đi về phía phòng nghiên cứu chế tạo cơ giáp của Duve.

Tích một tiếng, cánh cửa kim loại nặng nề chậm rãi mở ra trước mặt, phản chiếu vào mi mắt là vô số máy móc thể tích khổng lồ, lúc này, mấy loại máy móc to lớn dùng để gia công cơ giáp đã sớm dừng hoạt động, một đồng máy móc kim loại đen ngòm đặt song song trong không gian rộng lớn, dưới ánh sáng ngọn đèn phỉếm lên một tia sáng bóng kỳ dị.

Lâm Viễn khẩn trương siết chặt nắm tay, đẩy cửa phòng ra –

Trong phòng trống tuếch, các loại linh kiện cơ giáp chất đống ở góc, trên bàn có đặt một chiếc quang điện não, trong thùng giấy bên cạnh nhét đầy bản vẽ thiết kế hổng, hiển nhiên, đây đúng là nơi làm việc của Duve.

Lâm Viễn nhìn quanh bốn phía, không có phát hiện tung tích của bộ hạ, cúi đầu nhìn xuống, liền thấy trên bàn đặt một cái chén, bên trong còn nửa chén nước, nước kia đã sớm lạnh, cũng không biết là người ở nơi này để lại lúc rời đi, hay là bộ hạ và vương hậu vẫn chưa kịp uống?

Nếu bộ hạ ẩn náu ở đây, nhất định sẽ vô cùng cẩn thận, một khắc khi mình tiến vào thành ngầm, nói không chừng ông ấy đã phát hiện ra, cho nên mới tìm nơi trốn đi?

Lâm Viễn đi qua đồng linh kiện chất chồng trên đất, thật cẩn thận đi vào trong phòng, nhẹ giọng nói với chiếc nhẫn không gian trên ngón tay. “Hồ ly, người thử xem có thể kết nối đến Sư Vương hay không? Nhất định bộ hạ có mang theo cơ giáp của mình.”

Thanh âm Linh Hồ đồng thời vang lên trong đầu. “Chủ nhân, đã kết nối thành công.”

Hai mắt Lâm Viễn sáng lên. “Tốt quá!”

Vừa dứt lời, một bên vách tường đột nhiên bắt đầu xoay tròn, bộ hạ Trand và vương hậu Anna cùng nhau đi ra từ sau bức tường. Lâm Viễn khiếp sợ mở to hai mắt, phòng làm việc này nhìn qua rất bình thường, không ngờ, một bên vách tường kia cư nhiên còn có giấu một phòng nữa!

Bộ hạ quả thật là cực kỳ thận trọng....

Thấy Trand đi về phía mình, Lâm Viễn lập tức đưa tay đặt trước ngực, khom mình hành lễ, nói. “Bộ hạ.”

Trand nhìn thiếu niên tóc đen mắt đen trước mặt, trong mắt không khỏi lộ ra một tia tán thưởng. “Không ngờ, một mình cháu cũng có thể khống chế Cửu Vĩ Hồ... Trước đừng nói nhiều nữa, cửa vào bên vương cung cũng có người tiến vào thành ngầm, chúng ta mau rời khỏi đây đi.”

Lâm Viễn gật đầu nói. “Vâng, bộ hạ!”

Evan mang theo người của quân đoàn Ảo Ảnh rốt cuộc cũng mở ra được cánh cửa cuối cùng, đi tới trung tâm của thành ngầm – nhà máy chế tạo cơ giáp.

Nhìn hàng loạt máy móc khổng lồ đã ngừng hoạt động trước mặt, Evan cũng không nhận được kinh hãi, không ngờ bộ hạ Trand cư nhiên lại xây dựng một nhà máy nghiên cứu chế tạo cơ giáp như vậy dưới lòng đất của thủ đô....

Rốt cuộc hẳn đã chế tạo ra được loại cơ giáp gì rồi? Đài cơ giáp kia sẽ có bao nhiêu uy lực?

Đáy lòng Evan đột nhiên có chút bất an, cau mày nhìn lướt qua máy móc trước mặt, ánh mắt dừng trên cánh cửa phòng làm việc, thấp giọng nói. “Vào xem!”

“Vâng!”

Một đám thuộc hạ lập tức cầm lấy súng, một cước đá văng cửa phòng làm việc –

Khiến người ta không ngờ là, trong phòng rộng tuếch, hoàn toàn không có bóng dáng của bộ hạ, linh kiện cơ giáp chất đồng nhìn qua vô cùng hỗn loạn. Thế nhưng, Evan lại có cảm giác rất khó hiểu, giống như trong phòng này vừa rồi vẫn còn có người, loại hơi thở kỳ quái này là....

Evan ánh mắt lạnh lùng. “Bộ hạ vừa ở nơi này, đuổi theo cho ta!”

Thế nhưng, khi Evan mang theo thuộc hạ đuổi đến ngoài tòa thành, lại thấy một màn khiến mọi người khiếp sợ — chỉ thấy một đài cơ giáp màu cam đột nhiên mở ra hai cánh khổng lồ, nhảy lên, bay về phía trời cao, tốc độ cực nhanh tựa như một trận gió xoáy!

Evan cả kinh, lập tức triệu hồi cơ giáp Áo Ảnh của mình, bám sát đuổi theo phía sau!

“Cửa không gian số 4 chú ý, có cơ giáp sắp rời khỏi thủ đô, lập tức chuẩn bị chặn lại!”

Evan một bên điều khiển Áo Ảnh nhanh chóng đuổi theo, một bên ra lệnh cho trạm không gian, rất nhiều bộ đội tuần tra ở trạm không gian lập tức tụ tập đứng lên chờ xuất phát. Ngoài dự đoán của mọi người là, đài cơ giáp màu cam kia căn bản không sợ dòng điện cường độ cao từ lưới điện từ, cứ nhiên trực tiếp vượt qua lưới phòng ngự trước mắt bao nhiêu người!

Mọi người giật mình, vội vàng điều khiển quân hạm đuổi theo, Evan điều khiển cơ giáp cấp S Áo Ảnh xông lên trước nhất, đồng thời mở hệ thống phản trình sát lên, lách đến bên cạnh Cửu Vĩ Hồ, muốn mượn năng lực ẩn hình cho đối phương một kích trí mạng!

Thế nhưng, khi gã liên tục bắn ba quả pháo điện từ cộng thêm một viên đạn quang năng loại lớn về phía cơ giáp đằng trước, một màn khiến người ta khiếp sợ lại xảy ra –

Chỉ thấy phía sau đài cơ giáp kia đột nhiên dựng lên chín cái đuôi thật lớn, chín cái đuôi mở rộng hoàn toàn, dùng lực quét một cái về hướng ngược lại –

Đạn pháo vốn được bắn về phía cơ giáp, cứ nhiên bị luồng khí khổng lồ này mạnh mẽ bẻ ngoặt đường bay!

Oanh – Oanh –

Tiếng nổ mạnh liên tiếp truyền đến từ đám binh lính đang truy kích Cửu Vĩ Hồ phía sau! Mấy quả pháo này của Evan chẳng những không may thương tổn tới Cửu Vĩ Hồ, ngược lại còn bị Cửu Vĩ Hồ dùng một cái quét trực tiếp đập về phía bộ đội truy kích phía sau!

Bộ đội truy kích bị phá vỡ trận hình, nhất thời luống cuống tay chân!

Lâm Viễn khẽ cười cười, kết nối tới máy truyền tin trong cơ giáp của Evan, nghiêm túc nói. “Thượng tướng Evan, quên nói cho ngài, đài cơ giáp này của tôi cũng giống như Áo Ảnh, cũng có được hệ thống phản trình sát và năng lực ẩn hình.... Hẹn gặp lại.”

Vừa dứt lời, liền thấy cơ giáp mà mọi người đang truy đuổi đột nhiên chột lóe ánh cam, cứ như vậy biến mất tăm hơi trong màn hình theo dõi của mọi người!

Sắc mặt Evan vận vẹo khó coi.

Năng lực ẩn hình?!

Hóa ra, vừa rồi khi gã điều khiển Áo Ảnh tiếp cận đài cơ giáp kia muốn đánh lén đối phương, đối phương đã sớm phát hiện ra ý đồ của gã! Đều có được hệ thống phản trình sát như nhau, nhưng cơ giáp của đối phương so ra rõ ràng cao hơn Áo Ảnh một bậc. Lúc trước Evan chính là dùng loại thủ đoạn ngoài dự đoán của mọi người này để chế phục Chu Tước, vậy mà hôm nay, Lâm Viễn điều khiển Cửu Vĩ Hồ, lại giáp mặt quảng cho Evan một cái tát vang dội!

Cơ giáp màu cam tựa như sao băng xẹt qua khoảng không vũ trụ, bộ đội truy kích gần như trong nháy mắt đã mất đi mục tiêu.

Evan lạnh lùng nhìn điểm sáng biến mất trong màn hình kia, gắt sao siết chặt nắm tay.

Khi Lâm Viễn mang theo bệ hạ và vương hậu thuận lợi chuyển tiếp đến chòm sao Thiên Cầm, đã là 7 giờ sáng.

Trải qua một ngày khẩn cấp chuẩn bị, căn cứ quân sự trên tinh cầu Bonn ở chòm sao Thiên Cầm đã được dựng xong, tuy rằng thời gian gấp gáp nhưng dưới sự đồng tâm hiệp lực của các đại quân đoàn, cả căn cứ quân sự đều rành mạch trật tự, hoàn toàn không giống như được dựng tạm thời, trái lại còn cực kỳ chính quy.

Nhận được tin nhắn Lâm Viễn gửi tới, đám người Lăng Vũ đã sớm đứng chờ ở căn cứ, vừa thấy một mặt màu cam quen thuộc xuất hiện trên bầu trời, trái tim đang treo lơ lửng của Lăng Vũ rốt cuộc cũng rơi xuống, Rawson cũng thở ra một hơi.

Hai người liếc nhau, nhin không được lộ ra mỉm cười.

Cơ giáp màu cam nhanh chóng hạ xuống trên bãi đất trống, Linh Hồ mở khoang điều khiển ra, đưa chủ nhân cùng bệ hạ và vương hậu xuống mặt đất, một đám người lập tức đi lên trước hành lễ với bọn họ. “Bệ hạ, vương hậu.”

Caesar và Cevi lại càng kích động đi đến trước mặt hai người, Caesar lo lắng hỏi. “Phụ vương, người không sao chứ?” Cevi cũng kéo tay vương hậu Anna hỏi. “Mẫu hậu, người có bị thương không?”

Anna mỉm cười nói. “Đừng lo lắng, chúng ta đều không sao.”

Trand liếc mắt nhìn Lâm Viễn ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh, tán thưởng nói. “Cũng là nhờ Lâm Viễn phản ứng nhanh chóng, nhiều loạn trận tuyến của bộ đội truy kích, giúp chúng ta thuận lợi trốn thoát.”

Caesar quay đầu nhìn về phía Lâm Viễn, Lâm Viễn ngưỡng chừng gãi gãi đầu, nói. “Là do baba lên kế hoạch chu toàn, tôi chỉ dựa theo lộ tuyến định trước mà hoàn thành nhiệm vụ thôi.”

Lăng Vũ nhìn con trai, khỏe môi nhin không được lộ ra nụ cười thản nhiên.

Đúng lúc này, Berg đột nhiên hỏi. “Đúng rồi, Brian đâu?”

Snow vừa nghe những lời này, có chút kinh ngạc nhìn về phía Berg, lúc ấy mới biết Brian cũng đi chấp hành nhiệm vụ cùng Lâm Viễn.

Lâm Viễn đối diện với ánh mắt của Berg, sững sốt một chút, nói. “Brian cậu ấy.... còn chưa trở về sao?”

Lời kia vừa thốt ra, hiện trường đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Lâm Viễn thấy sắc mặt Berg nháy mắt trở nên tái nhợt, đáy lòng cũng có chút bất an, nhỏ giọng giải thích. “Trước khi hành động, cháu đã bàn bạc xong với Brian, cậu ấy phụ trách dẫn dắt người của trạm không gian rời đi để cháu thuận lợi hạ xuống, sau đó cậu ấy sẽ trở lại chòm sao Thiên Cầm trước, để tránh chuyện ngoài ý muốn...”

Sở dĩ ước định như vậy, là vì Lâm Viễn sợ nhất là không thể thuận lợi lên vào thủ đô, ngộ nhỡ trong quá trình lên vào bị phát hiện, cậu sẽ không có cơ hội cứu bệ hạ ra, cho nên cơ hội dẫn dắt đội tuần tra rời đi Brian tạo ra trước đó liền có vẻ vô cùng quan trọng. Chỉ khi nào cậu thuận lợi cứu được bệ hạ, dựa vào năng lực ẩn hình cùng tốc độ của Cửu Vĩ Hồ, chuyện rời khỏi thủ đô cũng không phải việc khó.

Mà sau khi Brian hoàn thành nhiệm vụ, ở lại khu vực xung quanh thủ đô khó tránh khỏi sẽ bị người khác phát hiện, quay về trước cũng là lựa chọn tốt nhất.

Lâm Viễn không ngờ, Brian căn bản không hề quay lại.

Rốt cuộc là y ở lại chỗ đó, hay là.... hay là đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc lại bất an của Lâm Viễn, Berg rốt cuộc thở sâu, sắc mặt tái nhợt cầm máy truyền tin, muốn kết nối với tiểu Lam, bên tai vang lên tiếng hồi âm máy móc khiến người ta tuyệt vọng.... Đó là tiếng máy truyền tin không thể kết nối được.

Berg chưa từ bỏ ý định liên tục gọi hơn mười lần, thế nhưng, buổi sớm yên tĩnh, lại chỉ còn có tiếng hồi âm tích.... tích.... kia, tựa như tiếng chuông báo tử, liên tục vang vọng bên tai mọi người.

Ánh rạng đông đầu tiên của buổi sáng chiếu xuống mặt đất, phủ lên một tầng quang mang màu bạch kim cho tình cầu mỹ lệ này.

Thế nhưng, lại có một thiếu niên tuổi còn trẻ mà tràn đầy sức sống, trong buổi sớm như vậy, rốt cuộc không thể truyền đến một câu hồi âm.

Berg gắt gao nắm máy truyền tin trong tay, rốt cuộc không chống đỡ nổi, hai mắt tối sầm, ngã xuống mặt đất.

Snow tựa như cái xác không hồn nghiêng ngả lão đảo trở lại phòng, dọc theo đường đi, đại não của cậu vẫn bị vây trong trạng thái trống rỗng, thậm chí cho tới bây giờ, cậu vẫn chưa dám tin sự thực Brian đi theo Lâm Viễn cùng đến cứu bệ hạ, nhưng lại không trở về....

Rõ ràng ngày hôm qua người kia còn mặt dày ôm cậu nói. “Cậu chưa từng nói thích tôi bao giờ, nói nghe một chút đi, có được không?”

Cậu còn nhớ rõ nụ hôn khắc trên trán của Brian, mềm nhẹ và ấm áp như vậy.....

Cậu cũng nhớ rõ câu nói Brian thấp giọng nói ra bên tai kia, Snow, tôi yêu cậu....

Cậu thậm chí còn nhớ rõ bóng dáng cao ngất khi Brian xoay người rời đi, dưới ánh mặt trời chiếu rọi tựa như được mạ lên một tầng vàng kim nhu hòa.

Không ngờ, Brian cứ nhiên lại ra đi không trở lại như vậy!

Snow gắt gao siết chặt nắm tay, nước mắt dâng lên trên viền mi nháy mắt khiến tầm nhìn trở nên mơ hồ.

Từng có lúc, cậu cho rằng Brian đối với cậu chỉ là một sự lựa chọn, là Alpha có thể giúp cậu vượt qua cửa ải khó khăn.... Alpha kia đối xử với cậu rất tốt, mặt dày mày dạn chủ động theo đuổi, vì thế Snow thuận theo tự nhiên, đáp ứng kết giao với y. Snow chưa từng nói ra tôi thích cậu, bởi vì từ nhỏ đến lớn cậu đã bị người ta bỏ rơi rất nhiều lần, bởi vậy cậu không dám dễ dàng thích bất cứ ai.

Sau này, sự sẵn sàng và ôn nhu của Brian dần dần khiến cậu buông bỏ phòng bị, khi trở lại ký túc xá trong đêm tối lạnh lẽo kia, Brian bật đèn chờ đợi cậu, khiến Snow rốt cuộc lấy lại được chút ấm áp và tin nhiệm vẫn luôn kiếm tìm.

Cho đến bây giờ, cậu mới phát hiện, Brian quan trọng với mình biết bao....

Brian là người duy nhất sau nhiều năm như vậy, nguyện ý vô điều kiện đứng bên cạnh cậu, ở cùng cậu, chờ đợi cậu.

Brian tự mình làm cơ giáp đặt trong công tắc không gian đưa cho cậu, nói với cơ giáp phải nghe theo lời Snow....

Brian sẽ mặt dày chọc cậu cười mỗi khi cậu không vui, cũng sẽ cho cậu một vòng ôm dịu dàng mỗi khi cậu đau khổ....

Snow siết chặt công tắc không gian đặt cơ giáp Dạ Tuyết trong tay, nước mắt không ngừng trượt xuống theo hai má, cậu lại hoàn toàn không phát hiện ra, vừa nghĩ đến bản thân sẽ không còn được gặp lại khuôn mặt tươi cười anh tuấn kia nữa, Snow liền cảm thấy cả trái tim tựa hồ đều bị khoét sạch máu thịt.

Lăng Phong thấy con trai yên lặng rơi lệ, đau lòng ôm bờ vai của cậu, thấp giọng nói. “Snow..... Đừng vội đau buồn, có lẽ Brian vẫn chưa chết, bệ hạ đang phái người đi tìm nó, nói không chừng có thể tìm thấy nó...”

Snow trầm mặc một lát, rốt cuộc nhẹ giọng nói. “Baba, để con yên tĩnh một mình có được không?”

Lăng Phong nhẹ nhàng sờ sờ tóc con trai, xoay người rời khỏi phòng.

Snow nhìn baba xoay người rời đi, rốt cuộc không thể kìm nén khóc lên, cậu đã từng trải qua rất nhiều lần ly biệt, năm ấy khi cha rời đi, năm ấy khi tỉnh lại từ khoảng đông lạnh không nhìn thấy baba, năm ấy chú Ward đã nuôi cậu khôn lớn qua đời....

Vốn tưởng rằng trái tim đã đủ kiên cố, sẽ không bao giờ đau khổ vì bất cứ ai nữa, thế nhưng hôm nay, Snow lại phát hiện, cậu thậm chí còn thống khổ và đau đớn hơn bất cứ lần nào trong quá khứ.

Brian..... Sao cậu lại có thể rời bỏ tôi?

Tôi còn chưa từng nói với cậu, tôi yêu cậu, tôi cũng yêu cậu....

Trong gian phòng cách vách, Berg hôn mê bất tỉnh, Drew sắc mặt khó coi canh giữ bên giường hắn, những người khác đều chờ ở một bên, cho đến khi bác sĩ nói Berg không có vấn đề gì lớn, chỉ là gặp phải kích thích quá lớn nên mới ngất xỉu, lúc này mọi người mới yên tâm.

Drew ở lại chăm sóc Berg, những người khác thì lui ra ngoài.

Lăng Vũ sắp xếp người hộ tống bộ hạ và vương hậu đi nghỉ ngơi, hắn và Rawson còn Caesar, Lâm Viễn cùng nhau đi tới phòng mình.

Lâm Viễn hai mắt hồng hồng, nghẹn ngào nói. “Baba, lúc ấy con thấy đội tuần tra truy kích Brian, con.... con chỉ cố tìm cơ hội hạ xuống, con cho rằng cậu ấy có thể tránh đi.... Con....”

Lăng Vũ nhẹ giọng nói. “Không cần tự trách, con đã hoàn thành nhiệm vụ, không ai muốn Brian gặp chuyện không may cả.”

Rawson nhú nhú mày, nói. “Tình huống lúc ấy rốt cuộc là như thế nào? Tiểu Viễn, con có nhìn thấy cơ giáp của Brian rơi xuống không?”

Lâm Viễn lắc đầu. “Không có, lúc ấy con vội vã hạ xuống, chỉ nhìn thấy một đám quân hạm truy kích đuổi theo Brian đi xa, bọn họ khai hỏa về phía Brian, bị Brian tránh được....”

Lúc ấy Lâm Viễn còn cảm thán trình độ điều khiển cơ giáp của Brian thật không tệ, hiện giờ nghĩ lại, tuy rằng cơ giáp của Brian có được tốc độ nhanh nhất, không sợ quân hạm bình thường truy kích, thế nhưng, hệ thống phòng ngự của nó căn bản không thể chống đỡ được uy lực của đạn quang năng, một viên đạn pháo có thể lợi dụng kỹ thuật điều khiển cao siêu tránh đi, thế nhưng, năm quả, mười quả thì sao?

Nếu những người đó lòng dạ đủ độc ác, bắn tất cả pháo quang năng về phía cơ giáp, cho dù Brian có ba đầu sáu tay, cũng hoàn toàn không thể tránh được hết....

Nhớ tới hình ảnh người thiếu niên kia trước khi bay về phía trạm không gian, mỉm cười gượng ngón tay cái với mình nói: “Lâm Viễn, cố lên!”, Lâm Viễn liền cảm thấy tim như bị dao cắt!

Caesar thấy Lâm Viễn hai mắt đỏ hồng, bộ dáng vô cùng khổ sở, nhìn không được vỗ nhẹ vai cậu, thấp giọng nói. “Tôi và Brian cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tôi rất hiểu cậu ấy, trình độ điều khiển cơ giáp của cậu ấy cũng không kém gì cậu, hơn nữa cậu ấy và tiểu Lam có độ xứng đôi rất cao, nói không chừng sẽ có cách trốn thoát.... Trước khi tìm được thi thể của cậu ấy, chúng ta không nên dễ dàng kết luận.”

Tuy rằng bạn tốt không rõ sống chết, Caesar cũng vô cùng khổ sở, nhưng hắn vẫn tận lực duy trì lý trí.

Có lẽ là vì ngày hôm qua sau khi công khai phát biểu tuyên ngôn, Caesar đột nhiên cảm thấy trên vai mình phải gánh vác quá nhiều trách nhiệm, thiếu niên 18 tuổi này, trong một thời gian ngắn đã nhanh chóng trưởng thành.

Rawson liếc mắt nhìn Caesar, tán đồng gật gù đầu, nói. “Ta sẽ phái người đi tìm nó.”

Mãi cho đến buổi chiều Berg mới tỉnh lại, thân thể trong thời kỳ mang thai vốn đã không khỏe, lại thêm tin tức con mình hi sinh khiến khả năng chịu đựng của hắn đạt đến cực hạn, lúc tỉnh lại sắc mặt vẫn tái nhợt như tờ giấy.

Drew rót cho hắn một ly nước ấm, Berg nắm cái chén, đầu ngón tay lại vẫn run rẩy không ngừng.

“Là em phái nó đi chấp hành nhiệm vụ....” Berg thấp giọng nói. “Vốn dĩ là do em tự mình đi, em vốn đã lên kế hoạch xong xuôi, nhưng ngày hôm đó, sau khi Brian nhìn thấy, lại nói....”

Ngày đó, thiếu niên mười tám tuổi vươn hai tay nhẹ nhàng xoa bả vai baba, mỉm cười nói. “Baba, sao ba lại có thể tự mình đi được? Hiện giờ đáng lẽ ba phải chăm sóc thân thể cho thật tốt chứ, chuyện này cứ để con trai ba xử lý thay ba đi....”

Berg cũng không yên tâm để Brian chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm như thế, Brian lại vỗ ngực nói. “Baba, cho con một cơ hội thể hiện đi.... Cứ tin tưởng vào con ba, có được không?”

Mỗi khi Brian cười lộ lên đều cho người ta một loại cảm giác mặt dày muốn ăn đòn, thế nhưng ngày đó, nụ cười của y lại vô cùng chân thành và ấm áp.

Berg đang ở thời kỳ mang thai, quả thật không thích hợp chấp hành loại nhiệm vụ cần tập trung cao độ như thế, lại thêm trình độ điều khiển cơ giáp của Brian đích thực rất cao, cuối cùng, hấn đành phải đồng ý để Brian thay mình đi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm này, hơn nữa còn liên tục dặn dò con trai những điều cần chú ý.

Không ngờ.... Brian lại có đi không có về.

Berg buông cái chén trong tay, đưa tay dùng lực đặt ở vị trí trái tim.... Chỗ đó đau như vậy, đau đến mức tựa như bị một con dao liên tục cứa qua..... Tiểu nam hài đi theo sau hấn gọi hấn là baba, hấn đã nhìn đứa trẻ đó lớn lên từng chút từng chút, nhìn nó trở thành một thiếu niên hoạt bát nhanh nhẹn, hấn còn muốn nhìn nó thành gia lập nghiệp, còn muốn nghe bảo bảo thứ hai gọi nó một tiếng ca ca....

Thế nhưng, rốt cuộc cũng không còn cơ hội như vậy....

Drew biểu tình nặng nề bắt lấy tay Berg, ôm Berg sắc mặt tái nhợt vào trong ngực, hai người gắt gao ôm lấy nhau, giờ phút này, cũng chỉ có những người cha như bọn họ, mới có thể cảm nhận được nỗi thống khổ và bi thương khó nói nên lời dưới đáy lòng.

Hết chương 116.

117. Quyển 5 - Chương 117: Hoa Anh Thảo

Người Rawson và Drew phái đi tìm kiếm Brian không đưa về được bất cứ tin tức nào, Brian hi sinh dần dần trở thành nhận thức chung mà mọi người không dám nói ra khỏi miệng..... Tuy rằng vẫn tiếp tục tìm kiếm, nhưng bọn họ đều biết, hi vọng Brian sống sót vô cùng xa vời. Thiếu niên mười tám tuổi kia, cứ như vậy biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, thậm chí còn chưa kịp để lại một câu từ biệt.

Sau khi bệ hạ Trand và vương hậu Anna được cứu ra, trận nội chiến có quy mô lớn nhất trong lịch sử đế quốc rốt cuộc cũng hoàn toàn bùng nổ.

Rạng sáng ngày 17 tháng 7 năm 799, quân đồng minh đế quốc do quân đoàn Vinh Quang, quân đoàn Trường Xà, quân đoàn Âm Dạ, dưới sự chỉ huy của nguyên soái Rawson tập thể xuất phát đến thiên hà Cepheus, dùng thời gian ngắn nhất nhanh chóng vây quanh năm căn cứ không gian của thiên hà Cepheus. Hắc Long, Chu Trúc, Lôi Xà, Cửu Vĩ Thiên Hồ, tất cả cơ giáp cấp S đều được điều động đến, cửa không gian số 1 của thiên hà Cepheus gần như trong nháy mắt đã bị công phá!

Trung tướng Victor, phó đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang vốn vẫn lưu lại thiên hà Cepheus, dẫn dắt đội thân vệ binh của quân đoàn Vinh Quang lúc trước đã hộ tống mãnh võ Hắc Long, nhanh chóng chiếm lĩnh vương cung đế quốc.

Cùng lúc đó, quân đoàn Tinh Thần vùng lên làm phản, dưới sự dẫn dắt của thượng tướng Byron bao vây phủ tổng thống.

Thế cục thay đổi trong nháy mắt, khắp thủ đô vang lên tiếng cảnh báo chói tai.

Dưới thế cục hỗn loạn như thế, lại có dân chúng đế quốc tự phát tổ chức biểu tình trên đường, đứng trước cửa phủ tổng thống la lên ủng hộ phục hưng vương thất, ủng hộ cải cách quốc hội, nghênh đón bộ hạ trở về....

Tiếng khẩu hiệu đình tai nhức óc vang vọng lên tận trời, khiến August trốn trong phủ tổng thống sắc mặt ngày càng khó coi.

Rốt cuộc, bị ép vào đường cùng, August kết nối tới máy truyền tin trong quân hàm chỉ huy của Rawson, về mặt bình tĩnh nói. “Rawson, hiện giờ chúng mày lập tức lui binh vẫn còn kịp đấy! Chẳng lẽ mày muốn tao khởi động vũ khí hạt nhân, đồng quy vu tận với dân chúng ở thủ đô sao?”

Rawson lạnh lùng nhìn gã. “Anh có thể thử xem.”

Hình ảnh trong màn hình đột nhiên chuyển đến trong rừng rậm Cologne ở Pháp Quân tinh, căn cứ quân sự bí mật giấu dưới lòng đất đang bị các binh lính mặc một thân quân trang màu trắng chiếm lĩnh, mẫu hàm màu trắng bạc dừng ở căn cứ trên không có điêu khắc một đóa hoa sắc vi tinh xảo, xung quanh đóa hoa tản mát ra ánh bạch kim chiếu sáng rực rỡ cả bầu trời đêm.

Nam nhân dung mạo anh tuấn bên trong màn hình mặc một thân quân trang màu trắng, khỏe miệng mang theo nụ cười phong độ, nhìn August, ngữ điệu mang chút thương hại nói. “August, anh thiên tính vạn tính, sao lại có thể để sót một người vậy?”

August. “.....”

— Quân đoàn Sắc Vi, Udyr!

Rawson ngắt hình ảnh, bên trong màn hình 3D ở phủ tổng thống lại xuất hiện khuôn mặt lạnh lùng mà nghiêm túc của Rawson, lúc này, nguyên soái đế quốc luôn luôn băng lãnh trên mặt cứ nhiên lại hiện lên vẻ tươi cười, hân nhin August ở trước mặt, chỉ để lại ba chữ đơn giản. “Anh thua rồi.”

August. “.....”

Không sai, gã thua.

Thiên tính vạn tính, cho rằng hết thảy đều nằm trong tầm kiểm soát của mình, lại không ngờ rằng, tướng quân Udyr sẽ phát hiện ra căn cứ bí mật kia, không ngờ kế hoạch của Trand còn lâu dài hơn so với gã, cho dù là vương tử Caesar mới mười tám tuổi, cũng cho gã một phần “kinh hỉ” chết người vào thời khắc quan trọng nhất.

Tâm huyết nhiều năm phó mặc cho dòng nước cuốn trôi, chống lại đôi mắt bình tĩnh của Rawson, là tiền bối lớn tuổi nhất Quân bộ, vậy mà ở trước mặt vị nguyên soái trẻ tuổi này, August cứ nhiên không còn lời nào để nói.

Sáng ngày 17 tháng 7, quân đồng minh đế quốc thể như chẻ tre dẹp xong toàn bộ vệ tinh thủ hộ thiên hà Cepheus chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, phá vỡ căn cứ không gian, bên ngoài thiên hà Cepheus do quân đoàn Trường Xà khống chế, quân đoàn Vinh Quang và quân đoàn Âm Dạ thuận lợi hạ xuống khu vực trung tâm thủ đô.

Bộ hạ Trand và vương hậu Anna mang theo hai vị vương tử Cevi và Caesar quay về vương cung đế quốc, Rawson dẫn dắt quân đoàn Vinh Quang theo sau hộ tống, dọc theo đường đi, tiếng vỗ tay của quần chúng như sấm dậy, tựa như nghênh đón anh hùng đế quốc, rốt cuộc khải hoàn trở về.

Ngày 18 tháng 7 năm 799 lịch vũ trụ, bộ hạ Trand dựa theo tuyên ngôn mà vương tử Caesar phát biểu trước đó, công bố lại phương án cải cách quốc hội chính thức, các thiên hà lớn trong đế quốc hưởng ứng lời kêu gọi, bắt đầu chuẩn bị bầu cử thành viên cho quốc hội mới.

Kỳ hạn bầu cử công khai là một tháng, ngoại trừ Alpha, còn có rất nhiều Beta và Omega cũng tham dự lần tranh cử này, đế quốc trong khoảng thời gian ngắn tưng bừng náo nhiệt, dân chúng khắp nơi tinh thần phấn chấn, giống như tuổi già lúc xế chiều đột nhiên có được cuộc sống mới.

Một tuần sau, tòa án quân sự để quốc công khai tiến hành xét xử tội ác của đám người August. August, Evan, Keliman bị phán tội phản quốc, khai trừ quân tịch, tịch thu toàn bộ tài sản cá nhân, giam cầm chung thân trong ngục giam dưới lòng đất của thủ đô.

Buổi chiều hôm đó, Lăng Vũ tự mình đến tòa án quân sự, ngồi xem quá trình xét xử lần này.

Nhìn hình ảnh mấy người đó bị áp giải vào xe tù, Lăng Vũ không khỏi nhớ lại bản thân năm đó –

Cậu năm đó, chính là tại tòa án quân sự này bị khai trừ quân tịch, tước đoạt tự do. Lúc này, nhìn những tên đầu sỏ từng hãm hại cậu bước qua con đường mình từng đi, đáy lòng Lăng Vũ không hề có sự sáng khoái khi thù lớn được báo, ngược lại có loại thoải mái khi “tất cả đều đã qua”.

Có lẽ là vì mang thai, hiện giờ cậu căn bản lười để ý đến mấy người này, luôn cảm thấy suy nghĩ đến những hành vi xấu xa của bọn chúng sẽ khiến đứa nhỏ trong bụng bị ảnh hưởng không tốt.

Giúp bệ hạ trở về thiên hà Cepheus, cậu đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Những chuyện sau đó, đều có thể thả lỏng mà giao cho Rawson.

Lăng Vũ thở sâu, chậm chậm đi ra khỏi tòa án quân sự — lúc này đây, đáy lòng cậu không hề có thống khổ và mất mát, bóng dáng cậu cũng không còn cứng nhắc và lạnh lùng. Khoảnh khắc khi bước chân ra khỏi tòa án quân sự, nghênh đón ánh mặt trời sáng lạn trên đỉnh đầu, biểu tình trên mặt Lăng Vũ vô cùng bình tĩnh và lạnh nhạt, sau khi nhìn thấy nam nhân đến đón cậu cách đó không xa, lại kìm không được hơi hơi cong khóe môi.

Hôm nay Rawson vốn định cùng đến với Lăng Vũ, thế nhưng thân là nguyên soái, hẳn nhất định phải tự mình kiểm duyệt điều lệ quy định mới của Quân bộ, hơn nữa rất nhiều binh lính vô tội của quân đoàn Lôi Đình và quân đoàn Áo Ảnh còn đang ở Quân bộ chờ sắp xếp, gần đây Rawson thật sự bận đến sứt đầu mẻ trán.

Vừa mới họp xong, Rawson lập tức bớt thời gian chạy đến tòa án quân sự, xa xa liền thấy Lăng Vũ thần sắc bình tĩnh đi ra.

Rawson vội vàng nghênh đón, thấp giọng nói. “Xem trực tiếp là được rồi, tự mình đến đây làm gì chứ?”

Lăng Vũ thản nhiên nói. “Đã lâu không tới rồi, muốn nhìn xem nơi tuyên án năm đó có gì khác không.” Lăng Vũ quay đầu nhìn thoáng qua cửa lớn của tòa án quân sự, cười cười nói. “Nơi này cư nhiên hoàn toàn không thay đổi.”

Rawson biết cậu nhớ tới chuyện cũ năm đó, không nhịn được đau lòng cầm tay Lăng Vũ, nhẹ giọng nói. “Đừng nghĩ nhiều, mấy chuyện đó đều đã qua.... Em có đói bụng không? Để anh bảo người chuẩn bị cơm chiều, đi ăn cơm trước đi.”

Lăng Vũ hỏi. “Đúng rồi, Tiểu Viễn đâu?”

Rawson bắt đắc dĩ nói. “Nó nghe nói có đồ ăn ngon, đã sớm chạy qua rồi.”

Nghĩ đến đứa nhỏ tham ăn kia, Lăng Vũ cũng không nhịn được mỉm cười, cùng Rawson đi lên xe huyền phù.

Không ngờ, Rawson cư nhiên trực tiếp mang cậu đi đến nhà của Rawson ở thủ đô.

Lăng Vũ nhin không được nói. “Tôi còn tưởng anh đã đặt chỗ ở nhà hàng.”

Rawson mỉm cười nói. “Đồ ăn ở nhà hàng có gì ngon chứ? Nhà mình vẫn tốt hơn, em thấy đúng không?”

Lăng Vũ. “.....”

Nếu đã được mời đến tận cửa, Lăng Vũ cũng không thể không đi vào, đành phải bắt đắc dĩ theo phía sau Rawson.

Trên đường từ ngoài cổng đến cửa nhà có rất nhiều người làm nhà Rawson, quản gia Valde đứng ở phía trước, tự tay mở cửa giúp hai người, cười tủm tỉm nói. “Nguyên soái, tướng quân, hai người đã trở lại.”

— Loại tư thế giống như nghênh đón chủ nhà thế này, khiến Lăng Vũ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Về mặt Rawson lại rất thản nhiên, gật gật đầu với Valde, nhẹ nhàng cầm tay Lăng Vũ, kéo cậu cùng vào nhà.

Trong phòng ăn đã sớm chuẩn bị xong một bàn đồ ăn phong phú, hương thơm hấp dẫn.

Thế nhưng, ngoài dự kiến của Lăng Vũ, ngoài trừ Tiểu Viễn, cạnh bàn ăn còn có một ông lão đang ngồi, bộ dáng đại khái khoảng hai trăm tuổi, tóc hoa râm, thoát nhìn rất có tinh thần, đang cười tùm tùm nhìn mình.

Lăng Vũ nghi hoặc nhìn về phía Rawson, Rawson thấp giọng giới thiệu. “Người này là bác của anh.”

Lăng Vũ có chút kinh ngạc, cậu chưa từng cẩn thận tìm hiểu về bối cảnh gia đình của Rawson, cũng không biết Rawson có còn người thân gì không. Lần đầu tiên đối mặt với trưởng bối nhà Rawson, đáy lòng Lăng Vũ không khỏi có chút xấu hổ, thấy Tiểu Viễn và Rawson về mặt chờ mong nhìn mình, Lăng Vũ đành phải kiên trì nói. “..... Bác..... chào bác.”

Ông lão rất vui vẻ nở nụ cười, Rawson và Lâm Viễn cũng đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Rawson giúp Lăng Vũ kéo ghế ra, bốn người cùng nhau ăn cơm, ông lão tựa hồ rất thích Lăng Vũ, trên mặt luôn treo nụ cười tùm tùm, còn chủ động gấp các loại đồ ăn giàu dinh dưỡng vào bát Lăng Vũ. “Đến đây đến đây, ăn nhiều một chút, hiện giờ là thời kỳ cháu cần dinh dưỡng nhất.”

Lăng Vũ. “.....”

Sau khi mang thai luôn bị người ta chăm sóc như động vật quý hiếm, Lăng Vũ rất không thích ứng loại không khí ấm áp người một nhà ngồi cùng nhau này, được bác của Rawson nhiệt tình gấp đồ ăn, nhất thời chân tay luống cuống, vội vàng nói. “Bác à, để cháu tự gấp được rồi.”

Ông lão cười tùm tùm lại gấp đồ ăn cho Lâm Viễn, Lâm Viễn cũng ân cần xới cơm cho ông, miệng còn gọi “ông” rất thuận miệng.

Rawson nhìn một màn này, nhin không được khẽ cười cười, chọn chút đồ ăn Lăng Vũ thích ăn gấp vào trong bát cậu, thấp giọng giải thích. “Anh vẫn chưa nói tình hình trong nhà mình với em bao giờ, kỳ thật cha mẹ anh đã qua đời từ khi anh còn rất nhỏ, là bác đã nuôi anh lớn. Trong số các trưởng bối của gia tộc Bessemer, quan hệ giữa anh và bác là thân nhất. Ông ấy ở chòm sao Thiên Cầm, lần này đến thiên hà Cepheus thăm một người bạn, anh thuận tiện mang em tới gặp ông ấy.”

Lăng Vũ. “.....”

Loại cảm giác mang vợ về gặp trưởng bối này là sao chứ?

Lăng Vũ bị ánh mắt ôn hòa của ông lão nhìn đến càng thêm xấu hổ.

Sau khi ăn cơm xong, ông lão mới cười tùm tùm nói. “Ta là trưởng bối lớn tuổi nhất của gia tộc Bessemer, cũng coi như một nửa phụ thân của Rawson, chuyện Tiểu Viễn nhập vào gia phả nhà ta cứ để ta làm chủ đi. Tiểu Viễn phải sửa lại tên, các cháu có đề nghị gì không?”

Tuy rằng gia tộc Bessemer không quyền thế ngấp trời bằng năm đại gia tộc của đế quốc, nhưng cũng từng là danh môn vọng tộc, dù cho đã sớm cạn kiệt nhân tài không được như năm đó, nhưng vẫn vô cùng coi trọng việc biên soạn gia phả và điều lệ của gia tộc.

Nếu Lâm Viễn là con của Rawson, tất nhiên nên được nhập vào gia phả, đây coi như là cho Lâm Viễn một bằng chứng chứng minh thân thế.

Lâm Viễn nghi hoặc nói. “Con phải đổi tên sao?”

Rawson mỉm cười nói. “Con đã quen gọi là Tiểu Viễn, tên không cần sửa, nhưng họ nhất định phải sửa. Ta nghĩ, không bằng để Tiểu Viễn cùng họ Lăng với baba, gọi là Lăng Viễn, phía sau lại thêm họ Bessemer, tên đầy đủ cứ gọi là – Lăng Viễn Bessemer, mọi người thấy thế nào?”

Lăng Vũ có chút kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Rawson, cái tên như vậy vừa nghe là biết kết hợp giữa hai họ, chẳng những bảo tồn được họ của Lăng Vũ, còn có thể khiến Tiểu Viễn chính thức nhập vào gia phả gia tộc Bessemer, có thể nói là vẹn cả đôi đường.

Lúc trước Rawson nói “đứa nhỏ cùng họ với em” hóa ra cũng không phải nói giỡn, hẳn đã sớm có tính toán, dùng cách này để khiến họ “Lăng” có thể kéo dài vĩnh viễn....

Lâm Viễn nhắm lại tên mình một chút. “Lăng Viễn Bessemer?”

Cái tên mới có chút là lạ, bất quá, kết hợp được họ của cha và họ của baba, lại giữ được chữ “Viễn” cậu thích, Lâm Viễn cũng không có ý kiến gì với cái tên này, nhin không được nhìn về phía baba. “Baba, ba thấy sao?”

Lăng Vũ dưới ánh mắt mong chờ của hai người, rốt cuộc gật đầu nói. “Không tệ, cứ như vậy đi.”

Lâm Viễn thật vui vẻ nở nụ cười, có thể chính thức nhập vào gia phả gia tộc của cha, thừa nhận thân phận của cậu, là chuyện mà trước kia cậu nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Hiện giờ, không chỉ đoàn tụ với cha và baba, thân thể của mình lại có thể được chứng minh, hơn nữa, tiểu bảo bảo còn sắp được sinh ra, người một nhà bọn họ, về sau sẽ không phải tách ra nữa.

Cơm chiều qua đi, Rawson đưa bác đến khách phòng nghỉ ngơi, Tiểu Viễn cũng chạy đến phòng mình ở trên tầng, Lăng Vũ vốn định đứng dậy trở về, lại đột nhiên bị Rawson kéo tay lại.

Rawson thấp giọng hỏi. “Lăng Vũ, chuyển qua đây ở, có được không?”

Lăng Vũ. “.....”

Rawson nói. “Em ở bên ngoài sẽ không tiện, anh đã chuẩn bị phòng cho em rồi. Hơn nữa, Tiểu Viễn cũng chuyển đến đây, người một nhà chúng ta khó khăn lắm mới có cơ hội ở cùng một chỗ.”

Lăng Vũ. “.....”

Rawson khẽ cười cười, nghiêm túc nhìn Lăng Vũ nói. “Kỳ thật lần này anh mời bác đến đây, ngoài việc muốn chính thức sửa tên cho Tiểu Viễn nhập vào gia phả ra, còn muốn sắp xếp tổ chức một hôn lễ với em....”

Thấy Rawson muốn lập tức quỳ một gối xuống cầu hôn, Lăng Vũ sắc mặt cứng ngắc vội vàng ngăn cản hẳn, lỗ tai vì xấu hổ mà hơi đỏ lên. “Được rồi... Không cần phiền toái như vậy.... Hôn lễ cũng không cần làm. Tìm thời gian đi đăng ký đi.”

Rawson kinh ngạc nhìn cậu. “Em đồng ý?”

Lăng Vũ. “.....”

Đứa lớn cũng đã mười tám tuổi, đứa nhỏ còn đang giày vò ở trong bụng, đến lúc này rồi, cậu còn có thể không đồng ý sao?

Lần đánh dấu năm đó quá mức vội vàng, sau lại chia lìa đến hơn mười năm, cậu và Rawson vẫn chưa chính thức đăng ký kết hôn, nhưng trên thực tế, sự ăn ý giữa hai người, đã chẳng khác gì một đôi phu phu rồi.

Rawson thấy Lăng Vũ xấu hổ đỏ mặt, tâm tình cực tốt, lập tức vươn tay ôm cả người Lăng Vũ lại, một đường ôm đến phòng ngủ trên tầng, mở cửa, chỉ vào phòng ngủ vừa được bố trí theo phong cách Lăng Vũ thích, mỉm cười nói. “Về sau, nơi này chính là nhà của chúng ta.”

Vào ban đêm, Rawson cùng Lăng Vũ tản bộ xung quanh khu nhà, muốn cho cậu thuận tiện làm quen hoàn cảnh nơi này một chút. Khi hai người sống vai đi đến hậu hoa viên, Lăng Vũ đột nhiên bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ dừng bước.

— Chỉ thấy trong hậu hoa viên lập một khối mộ bia, xung quanh mộ bia nở đầy hoa tươi, muôn ngàn đóa hoa đầy màu sắc bao phủ cả khu mộ, trên mộ bia lạnh lẽo có một hàng chữ lớn, rõ ràng là bút tích Rawson tự mình khắc lên.

— Quân đoàn Âm Dạ đế quốc, thiếu tướng Lăng Vũ chỉ mộ.

Nhìn tên mình được khắc trên mộ bia, Lăng Vũ giật mình đứng tại chỗ, thật lâu sau cũng không nói được gì.

— Nam nhân này, trong mấy năm khi mình không ở đây, vẫn trông coi ngôi mộ này sao?

— Năm đó hắn đã thống khổ biết bao nhiêu, mới có thể dựng mộ bia ở trong hậu hoa viên, tự mình khắc xuống một hàng chữ kia?

Hốc mắt Lăng Vũ hơi hơi chua xót, mộ bia và hoa tươi trong tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ không rõ, đối với nam nhân nhiều năm qua vẫn luôn yêu mình này, Lăng Vũ đột nhiên cảm thấy, bản thân đã bỏ lỡ hắn quá lâu, quá lâu.

Rawson đặt tay trên thất lưng của Lăng Vũ, nhẹ nhàng ôm lấy cậu, thấp giọng nói. “Em có biết, loại hoa này tên là gì không?”

Lăng Vũ lắc lắc đầu. “Có ý nghĩa gì đặc biệt sao?”

Rawson khẽ cười cười, siết chặt hai tay nhẹ nhàng ôm sát cậu, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào người trước mặt, từng câu từng chữ nói. “Loại hoa này tên là hoa anh thảo, ý nghĩa của nó là.... Ngoại trừ em, anh sẽ không yêu ai khác.”

— Lần đầu rung động khi niên thiếu, cố chấp chờ đợi mấy năm nay, cuối cùng đều dừng lại ở hình ảnh tấm mộ bia bị hoa tươi bao phủ xung quanh này, chỉ liếc mắt nhìn, đã khắc cốt ghi tâm, cả đời khó quên.

Ngẩng đầu đối diện với đôi mắt thâm thúy của hắn, Lăng Vũ rút cuộc vươn hai tay ra, gắt gao ôm lại hắn, dán mặt trước lồng ngực ấm áp của hắn, thấp giọng nói. “Rawson..... Cảm ơn anh.”

Rawson nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng của nam nhân trong lòng, ôn nhu nói. “Năm đó nghĩ rằng em đã chết, dựng mộ bia ở trong này làm kỷ niệm, giờ em đã trở lại, ngày mai anh sẽ cho người đến mang nó đi.”

Lăng Vũ gật gật đầu, nói. “Mang bia mộ đi, hoa có thể nuôi tiếp... Loại hoa này, rất đẹp.”

Rawson mỉm cười một chút, thật lâu sau, rút cuộc hiểu ra ý tứ của Lăng Vũ.

Lăng Vũ cá tính kiêu ngạo, không giỏi giao tiếp, chưa từng bày tỏ một câu với Rawson.

Thế nhưng, những lời này, lại là lời bày tỏ đẹp nhất đối với Rawson.

— Ngoại trừ em, anh sẽ không yêu ai khác.

— Rawson, em đối với anh, cũng là như thế.

Hết chương 117.

118. Quyển 5 - Chương 118: Chờ Cậu Trở Về

Cuộc tuyển cử quốc hội mới lần đầu tiên của đế quốc Lacey cuối cùng cũng thuận lợi chấm dứt vào một tháng sau, dựa theo tỷ lệ nhân khẩu của Alpha, Beta, Omega mà chọn ra nghị viên quốc hội, thống nhất tập hợp tại đại sảnh nghị chính ở thiên hà Cepheus, ban bố dự luật bảo hộ ABO mới. Đoàn nghiên cứu của bệnh viện trung ương đế quốc cũng đưa ra phương án nuôi dưỡng phôi thai bên ngoài cơ thể để cải thiện tỷ lệ sinh đẻ của Beta, nhận được sự nhất trí hoan nghênh của nhóm Beta.

Đồng thời, đại hội còn thành lập một hiệp hội bảo hộ Omega mới, do Berg làm hội trưởng hiệp hội, hai anh em Lăng Phong và Lăng Vũ làm hội phó, tất cả các Omega đều tự động gia nhập làm hội viên của hiệp hội, nhóm Omega chỉ chiếm có 5% nhân khẩu, tỷ lệ chết non cực cao mà thể chất lại đặc thù, rút cuộc cũng nghênh đón được mùa xuân chân chính.

Từ nay về sau, hiệp hội Omega sẽ trở thành hậu thuẫn kiên cố và vững mạnh nhất của bọn họ, tuyệt đối bảo vệ quyền lợi và lợi ích của bọn họ — mà không phải trở thành lồng giam cường ép trói buộc bọn họ.

Hội trưởng hiệp hội cơ giáp do Aston lão tiên sinh danh vọng cực cao đảm nhiệm, tiêu chuẩn xét duyệt cấp bậc cơ giáp mấy trăm năm không thay đổi của đế quốc cũng được tiến hành một lần đại cải cách. Quốc hội đồng thời thành lập một cơ cấu giáo dục mới, thống nhất quản chế toàn bộ trường học trong đế quốc, hơn nữa còn đổi mới nội quy trường học của học viện Sao Paulo – học viện chuyên biệt dành cho Omega.

Năm 799 lịch vũ trụ, cũng trở thành một bước ngoặt quan trọng nhất trong lịch sử đế quốc.

Tháng chín mùa thu vàng năm đó, các học viên của đế quốc bởi vì chiến sự mà nghỉ dài đến bốn tháng, rốt cuộc cũng nghênh đón học kỳ đầu tiên sau khi bình định nội chiến.

Học viện quân sự St. Romia cũng gửi thư kiện thông báo đến toàn thể thầy trò trong trường, chọn ngày 10 tháng 9 là ngày khai giảng.

Sáng sớm ngày 9 tháng 9 hôm đó, Lăng Viễn và Caesar cùng nhau ngồi phi thuyền vũ trụ đi đến Phá Quân tinh, lúc tới trường học đã là hơn 9h tối, bầu trời tối đen, đèn đường màu vàng tựa như từng vòng xích, giăng khắp nơi trên sân trường, chiếu cho cả trường học sáng như ban ngày.

Cứ cách vài bước, lại có thể đụng phải mấy học viên cũng đang kéo hành lý trở lại trường, trong nhà ăn ồn ào tiếng người, hiển nhiên, các học viên trở lại trường đã bắt đầu thời gian ăn khuya của bọn họ.

Qua một kỳ nghỉ, trở lại trường học lần nữa lại phẳng phất như đã cách cả thế hệ.

Lăng Viễn dừng bước trước cửa nhà ăn, trong cơn hoảng hốt, tựa hồ lại có thể thấy được hình ảnh bốn người trong ký túc xá bọn họ cùng nhau tụ tập ở nơi đó ăn khuya, thiếu niên tên Brian kia lúc nào cũng tươi cười giúp Snow lấy đồ ăn, mỗi lần đều sẽ lấy bánh nếp mà Snow thích, vẻ mặt còn ghét bỏ nói: Lâm Viễn là dạ dày đại vương ăn không biết no....

Những cảnh tượng đó còn rõ ràng trước mắt, thế nhưng, người kia rốt cuộc cũng không trở về nữa.

Caesar thấy biểu tình mất mát của cậu, đoán được cậu đang suy nghĩ cái gì, nhớ lại những tháng ngày vui vẻ khi Brian còn ở đây, đáy lòng cũng không nhịn được một trận đau đớn. Trầm mặc thật lâu, Caesar mới nhẹ nhàng cầm tay Lăng Viễn, thấp giọng nói. “Đi thôi.”

Lăng Viễn gật gật đầu, cùng Caesar trở về ký túc xá.

Lúc mở cửa ra, đèn sáng, trong nháy mắt kia, Lăng Viễn thậm chí còn tưởng rằng Brian đã trở lại, thế nhưng, mở cửa, lại chỉ thấy Snow mặt không cảm xúc đang ở trong phòng sắp xếp đồ đạc.

Từ sau khi chiến sự kết thúc, Snow liền cùng Lăng Phong quay trở về Phá Quân tinh, ở lại trong nhà mà cha Udyr mua.

Lăng Viễn và Snow đã hơn một tháng không nhìn thấy nhau, lúc này gặp lại cậu, phát hiện cả người cậu đều gầy đi, tóc dài ra rất nhiều, trên mặt cũng khôi phục biểu tình lạnh tới cực điểm khi mới gặp nhau.

Lăng Viễn thấy cậu như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu, lại không biết nên an ủi như thế nào....

Từ ngày đó khi tin tức Brian gặp chuyện không may truyền đến, khoảnh khắc khi thấy Snow rơi lệ, cậu đã biết Brian có bao nhiêu quan trọng đối với Snow. Một người quan trọng như vậy rời bỏ cậu mà đi, bất cứ lời an ủi nào cũng đều trở nên dư thừa.

Anh em hai người đối diện nhau, không có ai nói chuyện, không khí trong phòng nhất thời có chút xấu hổ.

Gian phòng vốn có bốn người đột nhiên thiếu một người, còn lại ba người tương đối ít nói, trong lòng luôn cảm thấy có loại trống rỗng kỳ quái. Nếu lúc này Brian ở đây, nhất định sẽ mặt dày nói vài câu chê cười, hoàn toàn đánh vỡ bầu không khí xấu hổ này.

Caesar khẽ thở dài dưới đáy lòng, thấp giọng nói. “Thời gian không còn sớm, đi ngủ sớm một chút đi, sáng ngày mai còn phải tập hợp.”

Snow gật gật đầu, xoay người đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Sáng sớm hôm sau, toàn thể học viên tập hợp, hiệu trưởng tuyên đọc một lần những cải cách trong nội quy trường học của học viện quân sự St. Romia, sau đó, các học viên chuyên nghiệp liền tách ra đi lên lớp.

vì các Chương trình học kỳ này được vẫn được xếp kín mít, Lăng Viễn rất nhanh liền chú tâm vui đầu vào học tập, trái lại là Caesar, bởi vì trước đó đã công khai phát biểu trên đài truyền hình, rất nhiều bạn học đều biết hắn là vương tử, có người lân la nịnh hót, có người cố ý xa lánh, cũng có người đầu thiếu gân như bạn học Becker, chạy tới giờ ngón cái với Caesar. “Đoạn phát biểu trên đài truyền hình kia, thật là đẹp trai nha!”

Caesar đáp lại hắn một nụ cười nhẹ, trong lòng lại nhin không được nghĩ: Nếu cậu biết được đội trưởng cậu hâm mộ nhất cư nhiên là Omega, hơn nữa còn sắp trở thành vương tử phi của tôi, phỏng chừng cảm cậu sẽ rớt xuống đất mất.

Caesar trước giờ luôn luôn khiêm tốn, hiện giờ thân phận vương tử bị công khai, lại càng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, bởi vậy, ngoại trừ mấy người bạn tương đối thân thiết ra, phần lớn thời gian hắn ở trong ban đều bảo trì trầm mặc, chỉ để ý nghiêm túc nghe giảng đọc sách.

Mà Snow lại hoàn toàn đặt hết tinh lực vào việc học, mỗi ngày ăn xong cơm chiều liền đến thư viện đọc sách, cho đến rất muộn mới trở về. Cậu muốn dùng sự bận rộn đó để giảm bớt thời gian nhớ tới người kia, thế nhưng vẫn không khống chế được ở trong mộng mơ thấy nụ cười của Brian.

Rất nhiều lần, mỗi khi tỉnh lại vào sáng sớm, gối đầu đều bị nước mắt thấm ướt, Snow chưa bao giờ cảm thấy bản thân là một người không chịu nổi đả kích, từ nhỏ đến lớn cậu đã trải qua rất nhiều lần ly biệt, mỗi lần đều có thể thuận lợi chống chọi, thế nhưng lần này, đã qua thời gian dài như vậy, cậu vẫn rất khó chịu, cậu không có cách nào thuyết phục bản thân tiếp nhận sự thực tàn nhẫn như vậy.

Cậu luôn cảm thấy Brian vẫn chưa rời đi, luôn cảm thấy bên trong ký túc xá bốn người này khắp nơi đều có hơi thở của Brian, luôn cảm thấy buổi tối mỗi lần trở về Brian sẽ mở đèn chờ cậu....

Thế nhưng, mỗi buổi tối khi cậu tự học về muộn, chờ đợi cậu lại là một mảnh tối tăm.

Không còn tia sáng ấm áp kia nữa.

Phòng ngủ của Brian vẫn duy trì bộ dáng lúc trước khi bốn người rời đi, một chiếc áo khoác tùy ý vắt bên giường, trên bàn bày mô hình cơ giáp tự tay y làm, ở mặt bàn còn có một bản vẽ thiết kế đang dở y mới vẽ một nửa....

Giữa trưa hôm đó, Snow đang ngồi ở một góc vắng vẻ trong căn tin ăn cơm, đột nhiên có một mỹ nữ tóc xoắn quen thuộc đến ngồi xuống trước mặt cậu, mỉm cười chào hỏi. “Hi, Snow, gần đây đang bận gì vậy? Đã lâu không gặp cậu.”

— Là học tỷ Cheryl, một đầu tóc xoắn dài, nụ cười vẫn tự nhiên hào phóng như vậy.

Snow lễ phép gật gật đầu với cô, nói. “Học tỷ, thực nghiệm của chị hoàn thành rồi sao?”

Bởi vì toàn bộ thủ đô để quốc nghỉ học, đám học viên năm ba như Cheryl lần này, thời gian tốt nghiệp cũng bị hoãn lại đến chín tháng, Snow lúc trước vẫn hỗ trợ trong phòng thí nghiệm của vị học tỷ này, sau khi giải thì không đến nữa.

Cheryl cười cười nói. “Đã sớm hoàn thành, cuối tháng này sẽ bảo vệ luận văn, trước đây cảm ơn cậu đã giúp chị a.”

Snow lễ phép nói. “Học tỷ khách khí quá. Chị mượn phòng thí nghiệm cho em, phải là em cảm ơn mới đúng.”

Mắt Cheryl đảo xung quanh Snow, vui đùa nói. “Đúng rồi, thằng nhóc Brian cả ngày đi cùng cậu đâu?”

Tay Snow đột nhiên run lên, không cẩn thận làm nghiêng bát trên bàn, nước canh nóng bỏng bắn lên tay, làn da trên mu bàn tay bị nóng đến đỏ bừng, loại cảm giác đau đớn như thiêu đốt này tựa hồ trong nháy mắt đã truyền đến đáy lòng.

Cheryl lo lắng hỏi. “Không sao chứ? Snow?”

Sắc mặt Snow tái nhợt khiến Cheryl hoảng sợ, không dám hỏi nhiều nữa, vội vàng đưa cho cậu một chiếc khăn ướt sạch sẽ.

Nước canh vừa bùng đến là canh mới ra lò, cầm trên tay muốn thổi nguội một chút rồi uống, không ngờ làm nghiêng bát, nước canh nóng hổi khiến làn da trắng nõn trên mu bàn tay bị bỏng đến đỏ bừng. Snow nhìn vết bỏng ghê người kia, bình tĩnh dùng khăn tay lau sạch sẽ, đứng dậy nói. “Không sao, học tử, em đi về trước.”

Cheryl chỉ có thể kinh ngạc nhìn bóng dáng cậu biến mất ở cửa nhà ăn....

Là ảo giác của cô sao? Đàn em vốn dĩ cá tính lạnh lùng này, sau khi khai giảng xong, hình như lại một lần nữa, dùng một lớp vỏ càng thêm băng lãnh và cứng rắn, gắt gao bao bọc bản thân mình.

Trên đường Snow trở về ký túc xá, ánh mặt trời chói mắt khiến đại não cậu có chút choáng váng, bước chân nhẹ hẫng, hai chân vô lực tựa như đạp lên bông gòn. Vừa nãy, một câu vui đùa vô tâm của học tử Cheryl, lại giống như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào tim cậu –

Thằng nhóc Brian cả ngày đi cùng cậu đâu?

Đúng vậy, Brian trước kia vẫn luôn đi theo bên cạnh mình, đuổi thể nào cũng không chịu đi.... Brian trước kia mỗi lần ăn cơm đều sẽ ân cần chạy tới lấy bánh nếp cho mình.... Brian trước kia luôn chạy đến thư viện ngồi bên cạnh mình cùng đọc sách y học....

Hiện giờ đã đi nơi nào?

Brian..... Cậu trở về đi có được không?

Tôi muốn chính miệng nói cho cậu, tôi cũng thích cậu....

Cuối tuần này, Snow và Lăng Viễn lại bị Lăng Phong gọi đến chỗ ở. Ngoại trừ cùng nhau ăn một bữa cơm, Lăng Phong còn muốn tiêm thuốc ức chế cho bọn họ, phòng ngừa xảy ra tình huống ngoài ý muốn.

Kéo tay Snow, liếc mắt nhìn thấy trên mu bàn tay cậu có một vết bỏng rõ rệt, Lăng Phong đau lòng hỏi. “Đây là làm sao vậy?”

Snow bình tĩnh nói. “Không sao, lúc ăn cơm không cẩn thận bị bỏng.”

Lăng Phong thấy cậu bị thương không quá nghiêm trọng, cũng không hỏi thêm nữa, cầm chút thuốc mỡ nhẹ nhàng bôi lên vết thương, lại đổi tay còn lại, tiêm thuốc ức chế vào mạch máu trên cánh tay.

Cơm trưa xong, ba người đang ngồi trên sofa nói chuyện phiếm, tướng quân Udyr đột nhiên trở lại, y nhìn ba người trầm mặc một lát, lúc này mới đi đến ngồi cạnh Snow, nhẹ nhàng ôm bả vai con trai, thấp giọng nói. “Snow, ta có tin tức muốn nói cho con...”

Snow nghi hoặc quay đầu nhìn về phía cha. “Tin gì ạ?”

Udyr nói. “Người quân đoàn Trường Xà phái đi tìm kiếm Brian, buổi sáng hôm nay có phát hiện...”

Ánh mắt Snow bỗng nhiên trợn to, khiếp sợ đến ngón tay cũng run lên. “Phát hiện, phát hiện cái gì?”

Udyr trầm mặc một lát, hạ giọng nói. “Bọn họ phát hiện ra cơ giáp của Brian trên một tinh cầu phụ cận chòm sao Thiên Cầm, mặt ngoài của cơ giáp đã bị hủy hoại hoàn toàn, may mà còn lưu lại một phần hệ thống trí năng. Brian bị thương rất nghiêm trọng, vào trước khi hôn mê, nó đã để cơ giáp mở ra hệ thống đông lạnh, tạm thời đóng băng mình lại....”

Snow giật mình, lập tức đứng lên khỏi sofa, kích động nói. “Hiện giờ cậu ấy ở chỗ nào? Con muốn đến xem cậu ấy....”

Udyr ấn Snow trở lại sô pha, thấp giọng ngắt lời cậu. “Snow, bình tĩnh một chút. Nhiều cơ quan trong cơ thể Brian đã bị hao tổn, đã được đưa đến bệnh viện trung ương ở thiên hà Cepheus tạm thời đóng băng. Cần phải nuôi dưỡng khí quan tiến hành giải phẫu cấy ghép, bệ hạ đã tự mình hạ lệnh để một nhóm chuyên gia thành lập đội chữa trị, phòng bệnh của nó đã bị cách ly toàn diện, hiện giờ con chạy qua cũng không thấy được nó...”

Tâm tình vốn kích động giống như bị xối cho một chậu nước lạnh, Snow sắc mặt khó coi siết chặt ngón tay, nói không nên lời.

Cấy ghép khí quan.....

Đó là cuộc giải phẫu cậu từng trải qua năm năm tuổi.

Ở đế quốc với khoa học kỹ thuật phát triển, loại giải phẫu này đã trở nên rất bình thường, xác suất thành công cũng cực cao, quan trọng là ở việc nuôi dưỡng khí quan mới, muốn bồi dưỡng ra một khí quan hoàn toàn phù hợp không tốn hao gì với chủ thể tương đối khó khăn, giải phẫu cấy ghép tim của Snow lúc trước đã phải mất đến năm năm, lần này Brian bị thương nghiêm trọng, lại cần cấy ghép nhiều khí quan liên tục, quá trình nuôi dưỡng có lẽ sẽ còn dài hơn....

Không biết phải đợi bao lâu, mới có thể nhìn thấy thiếu niên kia mỉm cười xuất hiện trước mặt lần nữa.....

Thế nhưng, chỉ cần y còn sống, mình sẽ có hi vọng đợi đến khi y tỉnh lại.

So với tâm tình tuyệt vọng vì nghĩ y đã chết, chỉ cần có một chút hi vọng y có thể sống sót, cũng đã đủ để trái tim lạnh lẽo thấu xương của Snow, rơi xuống một ánh mặt trời ấm áp.

Sắc mặt Snow tái nhợt trầm mặc thật lâu, rốt cuộc dưới cái nhìn lo lắng của cha, baba và Tiểu Viễn, nhẹ nhàng gật gật đầu, nói. “Con hiểu rồi.... Con sẽ chờ cậu ấy trở về.”

Thời gian trôi qua thật nhanh, thấm thoát đã đến kỳ thi cuối kỳ, sau đợt ôn tập khẩn trương, tất cả mọi người đều thuận lợi thông qua khảo hạch cuối học kỳ.

Udyr quyết định thừa dịp ngày nghỉ mang Lăng Phong và Snow đến thủ đô một chuyến, Snow cũng đang muốn tới bệnh viện trung ương xem Brian, vì thế, Snow và Caesar, Lăng Viễn cùng nhau quay lại thiên hà Cepheus, dưới sự sắp xếp của Udyr đi đến bệnh viện trung ương.

Nói đến cũng khéo, ngày đó bọn họ đến bệnh viện, Berg cư nhiên sinh non, đúng lúc sinh ra em trai của Brian, mọi người vốn định đi thăm Brian nghe được tin này, lại tiện đường đến thăm đứa nhỏ mới sinh kia một chút.

Khi ba người đến phòng bệnh, thì thấy tiểu anh nhi mới sinh ra không lâu kia được đặt trong nôi để cạnh giường, nghe nói là một nam hài Omega, rất ngoan, không khóc cũng không nháo, miệng cắn ngón tay của mình, ngủ đến ngọt ngào, đứa nhỏ trắng trắng mềm mềm nhìn cực kỳ đáng yêu.

Berg sau khi sinh xong, tâm tình tốt lên trông thấy, nhìn thấy ba thiếu niên, cũng hiếm khi lộ ra mỉm cười, nói. “Các cháu đến xem Brian sao?”

Caesar gật gật đầu, hỏi. “Vương thúc, tình hình của cậu ấy hiện giờ thế nào?”

Berg cười cười nói. “Bác sĩ nói với ta, cuống rốn của đứa nhỏ mới sinh này rất lợi cho việc nuôi dưỡng khí quan, mấy bác sĩ trong tổ chuyên gia đang họp, nếu như thuận lợi, thời gian nuôi dưỡng khí quan có thể sẽ ngắn lại được một nửa.”

Lúc trước nhìn thấy cơ giáp cũ nát và thiếu niên bị đóng băng trong khoang điều khiển trở về từ chòm sao Thiên Cầm, Berg thậm chí còn cảm thấy máu toàn thân lạnh lẽo tựa như đông cứng lại.

Thế nhưng thời gian dài, hắn cũng dần dần tiếp nhận sự thật này – so với Brian hi sinh, tạm thời đóng băng chờ đợi giải phẫu cấy ghép dài đằng đẵng, đã là ân huệ mà trời cao ban cho hắn.

Hắn không dám cầu mong Brian có thể lập tức tỉnh lại gọi hắn là baba, hắn chỉ cầu con trai mình có thể sống sót.... Thuận lợi sống sót....

Nhìn về phía tiểu bảo bảo đang ngủ trong nôi, ánh mắt Berg không khỏi trở nên ôn nhu.

Đứa nhỏ này đặt tên là Bled(*), chữ “Đạt” trong “Đạt được”, hẳn hi vọng đứa nhỏ này về sau có thể đạt được cuộc sống mà mình mong muốn, có thể cả đời bình an hạnh phúc, cũng hy vọng đứa nhỏ này sinh ra có thể mang đến cho anh trai nó một phần may mắn.

(*)Bled phiên âm tiếng Trung là Bồ Lai Đắc – , chữ “đắc” () có nghĩa là đạt, được.

Sau khi Brian tỉnh lại, nhất định sẽ giống như hứa hẹn lúc trước chiều cổ thật tốt cậu em Omega này, mà làm em trai, Bled cũng sẽ vì mình có một người anh dũng cảm như Brian mà cảm thấy kiêu ngạo.... Đúng không?

Berg vươn tay, nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ nhắn mềm mềm của tiểu bảo bảo trong nôi, đứa nhỏ kia theo phản xạ nắm chặt ngón tay baba, hình ảnh cha con hai người nắm tay trước giường bệnh, ấm áp đến mức khiến tướng quân Drew vừa chạy từ Quân bộ tới thiếu chút nữa rơi lệ.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh của Berg, ba người dưới sự chỉ dẫn của bác sĩ đi tới phòng cách ly đặc biệt ở tầng cao nhất của bệnh viện trung ương.

Giữa phòng bệnh đặt một khoang đông lạnh trong suốt, Brian đang ngâm mình trong chất lỏng màu lam rét buốt kia, trên người cảm vô số ống dẫn, sắc mặt y bởi vì bị đóng băng mà thoát nhìn tái nhợt giống như người chết....

Hốc mắt Lăng Viễn đỏ lên, nhìn Brian bị đóng băng bên trong khoang đông lạnh, cổ họng nghẹn ngào không nói nên lời.

Caesar bước lên phía trước, thấp giọng nói. “Brian, tôi biết cậu có thể chống chọi được, cố lên, chúng tôi đều đang đợi cậu tỉnh lại.”

Cho dù Caesar biết rõ Brian sẽ không nghe được, nhưng hẳn lại cảm thấy Brian có thể cảm nhận được.

Trầm mặc trong chốc lát, Caesar liền mang Lăng Viễn xoay người rời đi, để lại cho Snow thời gian một mình.

Snow đi đến trước khoang đông lạnh trong suốt, nhìn thiếu niên quen thuộc nằm bên trong kia, tầm mắt nhất thời trở nên mơ hồ.

Cậu từng trải qua khoảng thời gian đông lạnh, biết cảm giác bị đóng băng này thống khổ bao nhiêu, hiện giờ tuy rằng Brian không có ý thức, nhưng sau khi tỉnh lại y sẽ nhớ ra tất cả, sẽ phản xạ có điều kiện sợ lạnh, nhiệt độ cơ thể cũng thấp hơn người bình thường....

Đây là di chứng mà tất cả những người đã từng trải qua thời gian đóng băng đều phải chịu.

Snow nhìn thiếu niên nằm trong chất lỏng lạnh lẽo màu lam, nhẹ giọng nói. “Brian, em của cậu được sinh ra hôm nay, là một nam hài Omega, rất khỏe mạnh, cũng rất đáng yêu, cậu nhất định rất mong nó gọi cậu là ca ca đúng không? Cho nên, cậu phải tỉnh lại nhanh lên...”

“..... Còn có, lời cậu muốn nghe, trước kia tôi vẫn luôn không chịu nói, chờ cậu tỉnh lại, tôi sẽ nói cho cậu nghe....”

Snow lẩm bẩm, thanh âm mềm nhẹ vang vọng trong căn phòng trống trải, người bị đông lạnh lại căn bản không thể trả lời được gì.

Thật lâu sau, Snow mới cúi thấp xuống, ở vị trí lỗ tai của Brian, dùng thanh âm rất nhẹ, rất nhẹ nói. “Brian, tôi vẫn đợi cậu trở về..... đừng để tôi chờ quá lâu, được không?”

Người bên trong khoang đông lạnh không có chút phản ứng, Snow vẫn không dời mắt nhìn y, tựa hồ cứ nhìn như thế, sẽ có thể khiến Brian tỉnh lại. Cũng không biết qua bao lâu, cho đến khi bác sĩ đứng ngoài cửa lên tiếng thúc giục, Snow mới lưu luyến rời khỏi chỗ đó.

Hết chương 118.

119. Quyển 5 - Chương 119: Kỷ Nguyên Mới

Tháng ba hai năm sau, đất trời vào xuân, là mùa vạn vật hồi sinh.

Một học kỳ mới lại đến, nhóm học viên năm ba bắt đầu giai đoạn sút đầu mẻ trán chuẩn bị cho cuộc bảo vệ luận án và sát hạch tốt nghiệp vô cùng nghiêm khắc của học viện quân sự St. Romia, trong thư viện gần như mỗi ngày đều kín hết chỗ.

Hiện giờ Quân bộ đã sớm không còn giống năm đó, học viên tốt nghiệp trường quân đội có quyền báo danh vào quân đoàn mà mình thích, nếu quân số của quân đoàn nào đó vượt quá giới hạn tuyển nhận tân binh, thì sẽ dựa theo thành tích mà chọn người trúng tuyển, bởi vậy, thành tích thi tốt nghiệp rất quan trọng đối với mọi người.

Quân đoàn Vinh Quang là nơi cạnh tranh kịch liệt nhất, mặc dù có cha làm hậu thuẫn, nhưng Lâm Viễn vẫn muốn dựa vào năng lực của chính mình để đạt được tư cách gia nhập quân đoàn Vinh Quang, bởi vậy, mấy ngày nay cậu liều mạng lao vào ôn tập, hoàn toàn mở ra hình thức tiểu quái thú.

Snow cũng như vậy, cậu không có hứng thú với quân đội, từ chối đề nghị gia nhập quân đoàn Sắc Vi của cha, con trai luôn luôn độc lập tự chủ, Udyr tất nhiên sẽ không miễn cưỡng cậu, trái lại còn hết sức ủng hộ cậu đi làm việc mình thích. Snow muốn thi vào bệnh viện trung ương để quốc làm một bác sĩ, đó là bệnh viện tốt nhất trong đế quốc, yêu cầu thành tích tất nhiên không thấp.

Hai vị xá hữu Omega đều liều mạng ôn tập, Caesar đương nhiên cũng không chịu thua kém. Là vương tử, hẳn cần cho phụ vương, cũng là cho mình một bài thi tốt nghiệp thật hài lòng.

Ngày 7 tháng 3 năm 781 lịch vũ trụ, Snow vĩnh viễn cũng không thể quên ngày đó.

Buổi tối hôm đó, khi cậu trở về từ thư viện đã là 1 giờ sáng, Caesar và Lâm Viễn trở về phòng của mình, trong phòng một mảnh tối đen.

Khi Snow đi ngang qua phòng Brian, đột nhiên lại dừng bước, đẩy cửa phòng mở đèn bên trong lên –

Trong phòng vẫn trống rỗng như cũ, cũng vẫn duy trì bộ dạng khi Brian rời đi hai năm trước, Snow đi vào trong phòng, ngồi lên chiếc ghế Brian từng ngồi, cầm lấy mô hình cơ giáp y tự tay làm, thần thờ ngẩn người.

Ôn tập cả ngày khiến tinh thần cậu mệt mỏi, mỗi buổi tối, vào thời điểm im lặng nhất trong ngày, cậu thích ngồi ở phòng Brian trong chốc lát, sắp xếp lại một chút suy nghĩ hỗn loạn.

Bày trí quen thuộc trong phòng, khiến cậu cảm thấy dường như người kia vẫn còn ở bên cạnh.

Thỉnh thoảng cậu cũng sẽ nhớ tới một ít chuyện cũ trong quá khứ, nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt hôm đó, mình không chút khách khí đấm cho y một đấm, để lại cho y một quãng thâm mất thật lớn....

Rõ ràng lúc ấy chán ghét y như vậy, thấy bộ dáng cợt nhả không đứng đắn của y thật phiền, tại sao sau này lại lún sâu như thế?

Snow nghĩ nghĩ, thật sự là mệt không chịu nổi, liền ghé lên bàn thiếp đi.

Trong mơ màng, cậu hình như đã mơ một giấc mơ rất đẹp, bên tai vang lên tiếng bước chân, còn có âm thanh hành lý lê trên mặt đất, ngay sau đó, cửa được mở ra, một gương mặt quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt.

Snow tựa như mê sảng, nhẹ giọng nói. “Brian, cậu trở lại rồi....”

Brian là người phi thuyền vũ trụ tới Phá Quân tinh, rạng sáng mới đến được trạm không gian, vốn tưởng rằng buổi sáng ngày hôm sau mình đột nhiên xuất hiện sẽ cho ba vị xá hữu một kinh hỉ, không ngờ, khi mang theo hành lý trở lại phòng, cứ nhiên lại thấy được hình ảnh này –

Snow ghé vào bàn ngủ thật sự không yên, sắc mặt thoát nhìn vô cùng mệt mỏi, bóng dáng đơn bạc đến độ khiến người ta đau lòng.

Brian, cậu trở lại rồi....

Tiếng của cậu mơ hồ tựa như nói mơ, một câu kia vừa thốt lên, lại khiến đáy lòng Brian đau đớn.

Snow của y, Snow y luôn coi như bảo bối mà bảo vệ trong lòng, chỉ hai năm ngắn ngủi, cứ nhiên gãy đi nhiều như vậy, thậm chí ở trong mộng cũng kêu tên của y, ngóng trông y sớm trở về....

Phịch một tiếng, tiếng vali hành lý rơi xuống đất khiến Snow bừng tỉnh khỏi giấc mộng, còn chưa hiểu ra chuyện gì, lại đột ngột bị nam sinh nhào tới dùng lực ôm vào trong lòng.

Snow sững sờ tại chỗ, không hiểu là tình huống gì, cho đến khi bên tai vang lên thanh âm quen thuộc của người kia –

“Tôi đã trở về, Snow.... Tôi đã trở về.... Tôi rất nhớ cậu....”

Động tác vuốt ve tóc cậu vẫn ôn như trong trí nhớ, Brian theo thói quen đặt cằm lên vai Snow cọ cọ, chẳng khác nào một con sủng vật to xác lấy lòng chủ nhân.

Xúc cảm chân thật trên bề vai, hương vị quen thuộc trên người y, còn có thanh âm vang lên bên tai....

Snow rút cuộc nhận ra bản thân không phải nằm mơ, mũi đột nhiên chua xót, dùng sức ôm chặt Brian, chôn mặt ở trước ngực y, thanh âm cũng trở nên nghẹn ngào. “Thật sự là cậu....”

Brian dùng sức gật gật đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn Snow, nhẹ nhàng cầm tay cậu, thấp giọng nói. “Thật xin lỗi, để cậu đợi lâu như vậy. Tôi cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện, lúc ấy vốn dĩ đã trốn thoát, nhưng lại gặp phải một đám bộ đội tuần tra đúng lúc trở lại thiên hà Cepheus, là tôi quá sơ suất.... Thật xin lỗi....”

Snow vội vàng lắc đầu nói. “Không sao..... Trở về là tốt rồi.”

Hai năm chia lìa, khiến hai người nhất thời cũng không biết nên nói gì, ôm siết lấy nhau cảm nhận nhiệt độ cơ thể của đối phương, ngược lại cảm thấy lúc này vô thanh thắng hữu thanh.

Trầm mặc thật lâu, cảm xúc rối cuộc bình tĩnh trở lại, Snow mới nhẹ giọng nói. “Đúng rồi, trước đây không phải cậu vẫn muốn nghe tôi nói một câu sao....” Snow ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Brian, nghiêm túc, từng câu từng chữ nói. “Brian.... Tôi yêu cậu.”

Brian hoàn toàn không ngờ tới Snow sẽ nói ra những lời này.

Niềm vui to lớn khiến y nhất thời giật mình tại chỗ, đối diện với đôi mắt màu lam trong veo như bầu trời kia, thật lâu sau, Brian mới vui vẻ cười cười, dùng sức hôn một cái lên trán Snow, thấp giọng nói. “Tôi cũng yêu cậu....”

Hai người gắt gao ôm lấy nhau, phẳng phất như không còn bất cứ sức mạnh nào có thể chia lìa bọn họ được nữa.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Viễn rời giường đến phòng ăn cầm lấy một ly sữa, vừa uống một ngụm, đã thấy một thiếu niên quen thuộc đột nhiên đi ra từ phòng bên cạnh, cười tủm tỉm chào cậu. “Hi, Tiểu Viễn, sớm a!”

“Phụt.....”

Lăng Viễn khiếp sợ trừng to mắt, phun hết sữa lên trên bàn, còn bị sặc một hơi, nhất thời khụ khụ không ngừng.

Caesar đi ra từ phòng ngủ bên cạnh hình như đã sớm dự liệu được một màn này, mỉm cười liếc mắt nhìn Brian, đi đến trước mặt y, hai người ôm nhau một chút, Caesar vỗ vỗ vai y nói. “Hoan nghênh trở về.”

Lăng Viễn quay đầu nhìn Brian, vừa ho khan vừa lắp bắp nói. “Bri, Brian, cậu, cậu....”

Brian nói. “Không sai, là tôi đã trở lại.”

Caesar cười giúp Lăng Viễn vỗ lưng, Lăng Viễn xoa xoa miệng, nhìn Brian nói. “Tôi, tôi....”

Brian lại cắt ngang lời cậu. “Này, cậu trăm ngàn lần đừng có nói mấy lời tâm tình gì mà..... Thật xin lỗi Brian, sớm biết thế thì lúc trước nên ở lại cứu cậu linh tinh. Nghe nói cậu vẫn luôn tự trách, tôi lần đó là ngoài ý muốn, kỳ thật do bản thân rất xui xẻo, không liên quan gì đến cậu.”

Lăng Viễn dừng một chút, rốt cuộc cũng thuận khí, nghiêm túc nói. “Không phải, Brian, tôi muốn nói.....” Dừng thẳng ngón cái với Brian, giống như lúc trước Brian đã từng làm khi chấp hành nhiệm vụ, Lăng Viễn khẽ cười cười. “Cậu thật lợi hại!”

Brian sửng sốt một chút, sau đó đắc ý nói. “Đó là đương nhiên.”

Brian bị đông lạnh hai năm, cá tính trái lại không thay đổi chút nào, da mặt hình như còn dày hơn cả năm đó.

Lăng Viễn lại không hề cảm thấy Brian mặt dày khiến người ta phản cảm, trái lại còn thấy hình ảnh quen thuộc như vậy trùng khớp với trí nhớ, có vẻ càng thêm ấm áp và tự nhiên.

Sau một lát, Snow cũng đi ra khỏi phòng, Lăng Viễn còn muốn xem bộ dạng anh mình bị dọa ngốc, không ngờ, Snow cư nhiên còn bình tĩnh hơn Caesar, cùng Brian đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười một chút, liền thân nhiên đi đến phòng ăn tìm thức ăn.

Lăng Viễn. “.....”

Lăng Viễn sửng sờ tại chỗ, nhìn nhìn Snow, lại nhìn nhìn Brian, một lát sau, rốt cuộc không nhịn được nói. “Snow, Brian trở lại rồi!”

Snow nói. “Ừ.”

Lăng Viễn. “.....”

Buổi tối hôm đó, bốn người cùng nhau liên hoan trong ký túc xá.

Caesar mỉm cười giơ chén rượu lên. “Chúc mừng Brian trở về, còn có, tôi vừa nghe nói sau khi hai người các cậu tốt nghiệp sẽ được Quân bộ ký một phần khen thưởng đặc biệt, trao tặng huy chương danh dự. Trước tiên chúc mừng các cậu!”

Bốn người cùng giơ chén rượu lên. “Cụng ly!”

Sau đó Lăng Viễn biết được Caesar đã sớm nhận được tin tức, mà Snow cũng đã gặp mặt Brian vào tối qua, sáng nay người bị dọa hoảng sợ chỉ có một mình cậu, vì thế, Lăng Viễn hóa bị phần thành sức ăn, cần quét sạch trơn một bàn thức ăn ngon.

Caesar mỉm cười vỗ vỗ lưng cậu. “Cậu ăn từ từ, cẩn thận nghẹn....”

Brian ân cần tự tay bưng trà rót nước cho Snow. “Snow, đến ăn cái này, cái này, còn có cái này....”

Trên mặt Snow lại thủy chung mang theo ý cười nhàn nhạt

Bốn người rốt cuộc cũng tụ họp cùng một chỗ, tựa như tất cả đều trở lại lúc ban đầu.

Mặc dù Brian trong thời gian trị liệu đã chậm trễ hai năm học, nhưng trên thực tế từ khi còn ở trung học y đã sớm học hết chương trình chế tạo cơ giáp chuyên nghiệp dưới sự dạy dỗ của Berg, năng lực chế tạo cơ giáp từ lâu cũng đã vượt xa trình độ của sinh viên bình thường.

Sau khi Brian trở lại trường, cũng xin trường học cho thi lại tất cả những bài thi trong hai năm này, hơn nữa còn cùng đám Snow tham gia dự thi tốt nghiệp.

Ngày 1 tháng 6, cuộc thi tốt nghiệp của học viện quân sự St. Romia chính thức bắt đầu, cường độ thi cử cao liên tục vài ngày khiến tất cả mọi người đều cạn kiệt năng lượng, sau khi thi xong liền lập tức ngã ra ngủ say, ngủ thẳng một giấc đến giữa trưa hôm sau.

Thành tích cũng nhanh chóng được công bố, cả bốn người đều thuận lợi qua cửa, điểm số cũng rất tốt, Brian thậm chí còn trực tiếp thông qua cuộc thi lấy tư cách trở thành chuyên gia chế tạo cơ giáp cao cấp của đế quốc, sắp lấy được cả giấy chứng nhận nhà chế tạo cơ giáp.

Lăng Viễn dựa theo ước định với cha lúc trước diền nguyện vọng vào quân đoàn Vinh Quang, Caesar phải trở về vương cung giúp bề hạ xử lý chính vụ, Snow như nguyện giành được suất trúng tuyển vào bệnh viện trung ương đế quốc, mà Brian lại lựa chọn vào hiệp hội cơ giáp.

Bốn người vì duyên phận kỳ diệu mà tụ hợp cùng một chỗ, sau khi tốt nghiệp lại lựa chọn những con đường khác nhau, thế nhưng, trong lòng bọn họ sẽ mãi mãi nhớ rõ những người bạn thân đã từng quen biết trong ký túc xá A13 của học viện quân sự St. Romia vào năm mười tám tuổi khi ấy.

Mãi mãi nhớ rõ ngày gặp mặt hôm đó, hình ảnh Snow để lại cho Brian một quãng thâm mất, cùng với Lâm Viễn vào nhâm phòng tắm của Caesar.

Nhớ rõ thần sủng Hobbit luôn luôn tạo ra những chuyện ngoài ý muốn cho các chủ nhân, dưới sự lãnh đạo của vị chủ nhân Lăng Viễn này, ăn đến phì cả một vòng, hiện giờ đã biến thành một viên cầu nhỏ trắng trắng tròn vo, có thể trực tiếp lăn trên đường.

Nhớ rõ bọn họ đã từng cùng nhau trải qua sinh tử, chiến tranh, chờ đợi, còn có tình yêu, rốt cuộc cũng nghênh đón ánh mặt trời hoàn toàn mới.

Ngày 1 tháng 7 năm 781, đại lễ tốt nghiệp của học viên khóa 598 của học viện quân sự St. Romia chính thức được cử hành.

Trong điển lễ tốt nghiệp, hiệu trưởng của trường, trung tướng Belfas đặc biệt khen ngợi biểu hiện xuất sắc của các học viên khi còn học trong trường, hơn nữa còn mong học viên sau khi rời khỏi trường cũng có thể nhớ kỹ khẩu hiệu của trường, tuân thủ quân quy, trở thành một quân nhân xuất sắc của đế quốc!

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt đình tai nhức óc, hiệu trưởng tuyên bố — toàn thể học viên khóa 598 lấy tỷ lệ 100% thông qua được phép tốt nghiệp!

Mọi người dưới đài đồng loạt thực hiện một quân lễ tiêu chuẩn về phía hiệu trưởng.

Đi ra khỏi cánh cổng trường, chẳng qua chỉ là chấm dứt cuộc đời học sinh của bọn họ, vẫn còn một cuộc đời mới đang bắt đầu chờ đợi bọn họ ở phía trước.

Brian thừa dịp sau khi tốt nghiệp có một tháng nghỉ ngơi, lôi kéo Snow chạy đi du lịch, lần trước mới đi chơi được có hai ngày đã bị baba khẩn cấp gọi về, y vẫn chờ mong có thể trải qua một đoạn thời gian hai người lãng mạn với Snow. Snow vốn định đến thủ đô trước để chuẩn bị nhận vị trí bác sĩ, bất quá lại bị Brian quán quýt quấy rối, cuối cùng chỉ đành mềm lòng đáp ứng, bị Brian tha đến thế giới ngọt ngào của hai người.

Lăng Viễn và Caesar rời đi chậm hơn một ngày so với bọn họ, thu thập xong hành lý, nhìn con số A13 trên cửa phòng, hai người nhin không được nhìn nhau mỉm cười. Sau khi bọn họ đi, sẽ có một lớp học viên mới vào ở trong phòng này, không ai biết, ký túc xá A13 này, trong tình cờ, cứ nhiên lại tạo hành hai đoạn nhân duyên tốt đẹp.

Buổi tối cuối cùng ở trường học, Caesar và Lâm Viễn tay nắm tay tản bộ trong vườn trường, con đường mòn quen thuộc, toà giảng đường quen thuộc, thư viện, phòng huấn luyện cơ giáp..... mỗi khi đến một chỗ, đều sẽ gọi lên rất nhiều rất nhiều kỷ ức tốt đẹp trong ba năm đã qua.

Hai người đi dạo khắp sân trường, đến khi trời sắp sáng, Caesar đột nhiên mang Lâm Viễn lên sân thượng của thư viện, ngồi ở đó đón gió lạnh thổi tới, nhìn cảnh đêm mờ lệ dưới chân trường học, bọn họ nhất thời cảm thấy vô cùng xúc động.

Xung quanh thật im lặng, thậm chí còn có thể nghe được tiếng thở của người bên cạnh.

Bầu trời đột nhiên xẹt qua một ngôi sao băng, ngay sau đó, sao băng liên tiếp rơi xuống, hình thành một cơn mưa sao băng thật lớn.

Lăng Viễn hoàn toàn không ngờ đêm nay lại có mưa sao băng đồ sộ như vậy, vô số sao băng điểm xuyết cho bầu trời trở nên rực rỡ, Lăng Viễn ngẩng đầu hưng phấn mà nhìn cảnh tượng mỹ lệ trước mắt. Đúng lúc này, Caesar đột nhiên kéo tay cậu, đưa một hộp nhẫn đã chuẩn bị từ lâu vào tay Lăng Viễn, ánh mắt ôn nhu nhìn cậu, nghiêm túc nói. “Tiểu Viễn, kết hôn với tôi, được không?”

Lăng Viễn. “.....”

Lăng Viễn ngẩn người, Caesar cầu hôn khiến cậu trở tay không kịp, thế nhưng, tiểu vương tử ngồi giữa cơn mưa sao băng, biểu tình trên mặt nghiêm túc mà ôn nhu, trong mắt hàm chứa chờ mong, ở đây, dưới cảnh tượng này, Lăng Viễn thật sự không nỡ cự tuyệt hẳn.

Chỉ là, mình còn chưa chuẩn bị xong tâm lý kết hôn.....

Caesar thấy tiểu quái thú trực tiếp ngây dại, nhịn không được mỉm cười một chút, nhẹ nhàng sờ sờ đầu cậu, ôn nhu nói. “Đừng lo, tôi sẽ không ép cậu lập tức kết hôn với tôi, trước cứ nhận lấy nhẫn, xác định quan hệ của chúng ta cái đã.... Đợi đến khi cậu đồng ý suy xét đến chuyện hôn nhân, tôi sẽ mang sính lễ, chính thức đến nhà nguyên soái cầu hôn.”

Lăng Viễn. “.....”

Caesar lại bổ sung. “Chúng ta đã đánh dấu nhau rồi, cũng đã sớm thuộc về nhau, không phải sao?”

Lăng Viễn. “.....”

Lỗ tai tiểu quái thú hơi hơi đỏ lên, nhìn chiếc nhẫn trước mặt, nhận cũng không được, không nhận cũng không xong.

Caesar dứt khoát nhét nhẫn vào tay cậu, lại nhẹ nhàng cầm lấy tay cậu, mỉm cười nói. “Tôi coi như cậu đã đồng ý.”

Lăng Viễn. “.....”

Tiểu quái thú dùng một tay còn lại gỡ gỡ đầu, đỏ mặt ngượng ngừng cười. “Được....”

Dừng một chút, lại mở miệng giải thích. “Chúng ta mới có 20 tuổi thôi, hơn nữa, tôi muốn đến quân đoàn Vinh Quang của cha học tập chút kinh nghiệm, baba nhất định cũng sẽ không đồng ý cho tôi kết hôn sớm như vậy.... Cho nên, qua mấy năm nữa rồi nói tiếp, có được không?”

Caesar gật gật đầu. “Không sao, cậu quên lời tôi từng nói rồi sao?” Caesar nhìn Omega của mình, ánh mắt ôn nhu. “Tiểu Viễn, tôi sẽ chờ cậu, cho dù là bao lâu đi nữa.”

— Tôi sẽ chờ cậu, cho dù là bao lâu đi nữa.

Lần đầu tiên Caesar tỏ tình với cậu trong lều trại khi đang huấn luyện dã ngoại, đã nói ra những lời này. Qua lâu như vậy, lời hứa của hắn trước sau vẫn không hề thay đổi, hắn vẫn giống như lúc trước, nguyện ý tôn trọng Lăng Viễn, chờ đợi Lăng Viễn, cho Lăng Viễn sự tự do lớn nhất.

Đối diện với ánh mắt ôn nhu của Caesar, Lăng Viễn rốt cuộc mỉm cười.

— Có được người này, còn cầu gì nữa?

Sau này, Lăng Viễn Bessemer được ghi tên vào sử sách của vương thất, lấy thân phận vương hậu thứ tám trong lịch sử đế quốc.

Những câu chuyện về vị vương hậu này luôn tràn ngập sắc thái truyền kỳ.

Thiếu niên Beta lớn lên tại tinh cầu Ryan hoang vắng căn cõi, lấy thành tích nổi trội xuất sắc thi vào trường quân sự tốt nhất đế quốc, quen biết với vương tử Caesar vào lúc ấy, yêu nhau, bởi vì năng lực xuất chúng mà được xưng là Beta tiểu quái thú....

Sau này mới biết, cậu cư nhiên là Omega.

Ngày hôn lễ của Caesar, nhóm bạn học thấy được chân diện mục của vương tử phi trên màn hình trực tiếp, không ít người đã kinh ngạc đến rớt cằm.

Vương hậu Lăng Viễn có một người cha là nguyên soái vô cùng lợi hại, còn có baba là tướng quân Omega liên tục lập chiến công, cậu được di truyền hoàn toàn bộ gen ưu tú của hai người cha, trên phương diện điều khiển cơ giáp không ai có thể theo kịp. Cậu từng tự mình điều khiển đài cơ giáp song cấp S đầu tiên của đế quốc Linh Hồ, lên vào thủ đô cứu được bệ hạ Trand, hơn nữa còn gia nhập quân đoàn Vinh Quang sau khi tốt nghiệp, được Quân bộ trao tặng huân chương khen thưởng hạng nhất.

Lăng Viễn và Caesar vô cùng ân ái, sau khi trở thành vương hậu đế quốc, cậu vẫn giúp hiệp hội Omega duy trì quyền lợi của các Omega, hơn nữa còn trợ giúp Caesar và quốc hội hoàn thành cải cách nâng cao cho đế quốc.

Trong lịch sử, thời đại mới mà bọn họ cố gắng sáng tạo ra, được xưng tụng là “Kỷ nguyên mới của đế quốc”.

Hết

120. Quyển 5 - Chương 120: Lời Tác Giả

Tác giả có lời muốn nói: Đinh đinh đinh đinh! Khoảnh khắc đánh ra ba chữ [Chính văn hoàn] kia thật cuộc cũng chảy xuống nước mắt cảm động, có viên mãn hay không? Hơn một vạn năm ngàn chữ, liên tục ba chương xem thật thích đi!!! Tối hôm qua tôi viết đến 5 giờ sáng, cho nên để lại một ít lời cổ vũ đi nha TAT.....

Mở đầu là khai giảng trường quân đội, kết thúc là diễn lễ tốt nghiệp, tôi rất thích kết cục như vậy! Hi vọng mọi người cũng sẽ thích

Những chi tiết mọi người muốn xem không viết trong chính văn, viết thêm nữa sẽ kéo dài toàn bộ tiết tấu của chuyện – em trai Brian, em trai Tiểu Viễn, đêm động phòng hoa chúc của Brian và Snow, hôn lễ của Caesar và Viên Viên, cuộc sống sau hôn nhân của Rawson và Lăng Vũ vân vân, tất cả đều sẽ xuất hiện trong phiên ngoại!

Hồ của đại vương tử mở vào tháng sau, có hứng thú xin vào chuyên mục tác giả, đầu tháng 4 vào sẽ có kinh hỉ —

Cuối cùng: Truy văn vất vả, cảm ơn mọi người đã theo cùng bốn thiếu niên! Yêu mọi người !!!!!

YanYan: *tung bông* cuối cùng cũng hoàn được chính văn rồi! T_T thật là con đường đầy mồ hôi và nước mắt! Từ giờ sẽ vừa post phiên ngoại vừa beta lại dần dần! Nghỉ thôi đã thấy ớn! :(Điệp tỷ cũng thiệc tình, kêu mở hồ đại vương tử mà ko có thấy gì hết! Chắc 3P nên dính phải lần đại càn quét của bác Tập Cận Bình! =))))))

Phiên ngoại nào ngắn sẽ được post trước nhe~ Bắt đầu từ phiên ngoại của Udyr vs Lăng Phong, có mỗi 1 chương! Mờ mn muốn post từng chương một hay là edit xong cả 1 phiên ngoại rồi post luôn thể a? :3

121. Quyển 5 - Chương 121: Ngoại Truyện (1)

Lần đầu tiên Drew gặp Berg, là vào mùa thu năm 25 tuổi.

Sau khi tốt nghiệp từ học viện quân sự St. Romia, Drew được phân làm đội trưởng đội tiên phong của quân đoàn Trường Xà do gia tộc Birch thống lĩnh, dù sao cũng là người thế kế được điều động nội bộ từ gia tộc Birch, Quân bộ đương nhiên sẽ bật đèn xanh đối với con đường thăng chức của y, lại thêm bản thân Drew cũng cực kỳ xuất sắc, ở quân đoàn Trường Xà biểu hiện nổi trội, liên tục lập chiến công, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã một đường thăng chức, 25 tuổi liền thành công lấy được quân hàm chuẩn tướng.

Ở đế quốc, đa phần Alpha vào năm 21 tuổi sau khi tốt nghiệp đại học sẽ kết hôn, do hiệp hội bảo vệ Omega tiến hành lựa chọn Omega có gen phù hợp nhất qua hệ thống ghép đôi, mà bình thường nhóm Omega cũng sẽ lựa chọn Alpha của mình vào trước kỳ phát tình đầu tiên năm 18 tuổi, trước khi kết hôn, hiệp hội Omega sẽ sắp xếp cho bọn họ gặp mặt, nếu không có vấn đề gì thì trực tiếp chọn ngày kết hôn.

Đương nhiên, đối với người thừa kế của đại gia tộc Quân bộ, lựa chọn Omega không nhất định phải do hiệp hội sắp xếp, nếu có nguyện vọng, con cháu hai nhà có thể bỏ qua hiệp hội Omega, trực tiếp kết thông gia.

Drew xem như là một người kết hôn muộn.

So với nhóm Alpha 21 tuổi liền cưới vợ, Drew 25 tuổi vẫn còn độc thân có vẻ rất khác biệt. Tính cách y trung hậu, lại không thích nói chuyện, trong số những người cùng thế hệ ở Quân bộ cũng không phải đặc biệt xuất sắc, rất nhiều người thậm chí còn ngầm gọi y là đầu gỗ.

Bác của Drew là tướng quân Barnard từng nhiều lần đề cập đến chuyện hôn lễ với y, tỷ như vị thiếu niên Omega tính tình ôn nhu của gia tộc Sarman, hoặc là vị thiếu nữ Omega tính cách nhã nhặn của gia tộc Orlando.... Chỉ cần Drew đồng ý, cha sẽ rất vui vẻ gửi lời cầu hôn tới nhà đối phương.

Nhưng Drew nhất định không muốn.

Y hoàn toàn không có hứng thú đối với mấy Omega bác nhắc đến, vừa nghĩ đến mình phải buộc định cùng bọn họ cả đời thì cả người liền khó chịu. Y muốn tìm Omega mà mình thích.... Bất quá, Omega mình thích sẽ là dạng gì đây?

Drew chưa gặp được nhiều Omega cũng hoàn toàn không có khái niệm gì đối với chuyện này.

Cho đến khi y gặp Berg.

Ngày đó thời tiết rất tốt, trời xanh vạn dặm, mùa thu ở thủ đô đế quốc, khi hậu vẫn ấm áp dễ chịu như trước.

Ngày 9 tháng 9 năm đó, bệ hạ Trand tổ chức yến hội vương thất mỗi năm một lần theo thường lệ ở vương cung đế quốc, mời rất nhiều nhân sĩ Quân bộ và quý tộc vương thất, Drew là người thừa kế của gia tộc Birch tất nhiên cũng nằm trong hàng ngũ được mời, cùng bác đi tới vương cung.

Lần đầu tiên y đến vương cung, còn rất xa lạ đối với nơi này, cùng bác đi về phía trước, khi đến một quảng trường, đột nhiên nhìn thấy một đài cơ giáp màu trắng đứng im trên bãi đất trống, một người con trai đang ngồi bên cạnh, cầm cuốn tập trong tay nhanh chóng viết chữ.

Chàng trai kia có làn da trắng nõn, dung mạo tuấn tú, trên người có loại khí chất lạnh nhạt mà ôn hòa, biểu tình thoải mái ngồi ở đó cúi đầu viết chữ, phảng phất như hòa thành một thể với bức tranh phong cảnh thanh lịch mà sạch sẽ của vương cung đế quốc.

Drew dừng chân, kinh ngạc nhìn người kia. Đối phương tựa hồ đã nhận ra tầm mắt của y, ngẩng đầu lên, trong khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, Drew đột nhiên cảm thấy như trái tim bị thứ gì đập trúng.

— Đôi mắt trong veo như vậy, giống như lập tức có thể nhìn thấu tâm can y.

Drew vừa định tiến lên một bước chào hỏi hần, người nọ lại đứng lên, thu hồi cơ giáp của mình nhanh chóng xoay người rời đi, lúc này Drew mới chú ý tới, bên cạnh hần còn có một đứa nhỏ khoảng năm tuổi, thanh âm non nớt nói. “Vương thúc, sao vậy? Chơi thêm một lát đi!”

Người nọ nhẹ giọng nói. “Cevi, chúng ta đi về trước, buổi tối hôm nay có yến hội vương cung, sẽ có rất nhiều tân khách đến đây, hai Omega chúng ta không thể ở trong này.”

Cevi dường như thực khó chịu. “Omega thì làm sao? Vương thúc con muốn đến xem yến hội, nghe có vẻ rất thú vị!”

Người nọ nhẹ nhàng sờ sờ đầu đứa nhỏ, mỉm cười nói. “Đừng nháo.”

Bóng dáng hai người rất nhanh liền biến mất trong tầm nhìn, Drew vẫn còn ngốc ngốc đứng ở đó, ánh mắt đuổi theo thân ảnh người nọ.

Cho đến khi tướng quân Barnard phát hiện y biến mất, xoay người lại tìm y. “Drew? Cháu đang nhìn gì vậy?”

Drew đột nhiên hồi phục tinh thần, ngượng ngùng sờ sờ mũi, vội vàng đuổi theo bác mình.

7 giờ tối, yến hội vương cung bắt đầu, tân khách được mời đến tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ trò chuyện, cảnh tượng náo nhiệt vô cùng. Drew và bác xuyên qua đám người, thỉnh thoảng kính rượu hàn huyên với các nhân vật trọng yếu trong Quân bộ và vương tộc.

Y vốn không giỏi giao tiếp, lại càng không thích loại tiệc tùng náo nhiệt này, sau khi kính rượu xong liền một mình đứng ở góc hẻo lánh, đáy lòng lại nhịn không được nhớ đến người tình cờ gặp trong vương cung chiều nay.

Bộ dạng người kia thật đẹp mắt.... Làn ra thực trắng, ánh mắt trong veo sáng ngời, bị ánh mắt hẩn nhìn chăm chú vào, tựa hồ sẽ khiến tim người ta đập nhanh hơn?

Đại vương tử Cevi gọi hẩn là vương thúc, chắc hẩn hẩn chính là vị vương tử vẫn chưa kết hôn trong truyền thuyết kia đi? Những người ở trong vương thất này, Drew đại khái cũng biết chút ít, Omega trước mắt còn chưa kết hôn mà lưu lại trong vương cung, đích xác chỉ có một mình vương tử Berg.

Drew suy nghĩ lung tung tiếp tục thất thần trong suốt yến hội, buổi tối sau khi về đến nhà, tắm rửa xong nằm ở trên giường, vẫn nhịn không được hồi tưởng lại hình ảnh thấy được lúc ban ngày – chàng trai kia dáng người thon dài, dung mạo nhã nhặn, bộ dáng mỉm cười lên cho người ta một loại cảm giác rất ôn hòa, rất thoải mái, thanh âm cũng rất êm tai....

Berg.... Hẩn chính là vương tử Berg sao....

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Drew ném trái hương vị mất ngủ.

Bắt đầu từ ngày đó, Drew liền nghĩ đủ mọi cách để tìm cơ hội chạy đến vương cung, chờ mong có thể tiếp tục tình cờ gặp phải vương tử Berg.

Quân đoàn trưởng quân đoàn Trường Xà Barnard Birch là bác của Drew, vợ của Barnard liên tục sinh bốn Omega, sau đó bởi vì thân thể không tốt nên không thể sinh tiếp nữa, bản thân Barnard vẫn không có hậu đại Alpha, luôn xem đứa cháu lớn Drew như người thừa kế để bồi dưỡng.

Trong thế hệ này của gia tộc Birch, chỉ có Drew là ưu tú nhất, làm người nghiêm túc, trong ba năm học tập ở trường St. Romia cũng luôn duy trì thành tích xuất sắc nằm trong top 3 của hệ chỉ huy, Barnard có ý muốn giao quân đoàn Trường Xà cho Drew phụ trách, cũng được các trưởng bối trong gia tộc Birch nhất trí tán thành.

Bởi vì thân phận “Người thừa kế” này, cơ hội Drew đến vương cung tự nhiên càng ngày càng nhiều. Rất nhiều lúc, những chuyện có thể trực tiếp đối thoại qua máy truyền tin với bộ hạ Trand là xong, y cũng thật chịu khó tự mình chạy đến vương cung mật đàm cùng bộ hạ.

Barnard rất vừa lòng đối với đứa cháu trai chăm chỉ này, bộ hạ Trand cũng nhiều lần khen Drew tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Chỉ có một mình Drew biết, y khẩn cấp chạy đến vương cung, chỉ là vì muốn gặp một người mà thôi.

Từ sau khi gặp vương tử Berg vào lần yến hội đó, bóng dáng Berg vẫn luôn lúc ẩn lúc hiện trong lòng y không xua đi được, y không biết đây có tính là nhất kiến chung tình hay không, chỉ biết là, loại cảm giác gấp gáp muốn gặp một người như vậy, y chưa từng được ném trái qua.

Y muốn gặp hẩn, muốn đến sắp phát điên, Hơn nữa, người y muốn gặp còn là Omega.

..... Đây có lẽ chính là thích đi?

Drew bèn bỏ kiên trì chạy đến vương cung, sau mười bảy lần liên tục ra vào vương cung, rốt cuộc cũng được đền đáp xứng đáng, lại gặp được vương tử Berg ngày đêm mong nhớ kia.

Lần thứ hai gặp mặt, Berg vẫn đang ở cùng với Cevi.

Cevi năm tuổi dường như cảm thấy hứng thú với cơ giáp, quần lấy vôi Berg cho bé một đài cơ giáp, thậm chí còn ồn ào muốn đích thân điều khiển, Berg rất bất đắc dĩ nói. “Con mới năm tuổi, điều khiển cơ giáp rất nguy hiểm, chờ đến khi con mười lăm tuổi rồi nói sau.”

Về mặt Cevi không cam tâm. “Vương thúc, để con thử xem đi, chỉ thử một lần thôi có được không a vương thúc! Một lần thôi mà!”

Berg mỉm cười vỗ vỗ đầu đại vương tử. “Không được.”

Drew kinh ngạc đứng đó nhìn hẩn.

Hình ảnh Berg đứng chung với đứa nhỏ kia thoát nhìn thật ảm áp, vì vậy Drew xem đến gốc ra, hoàn toàn bất động đứng ở chỗ đó.

Cho đến khi đại vương tử phát hiện ra y, hiếu kỳ nhìn y một cái, chỉ chỉ về phía này nói. “Vương thúc, người kia là ai a?”

Berg thu lại tươi cười, quay đầu nhìn về phía Berg, trong mắt dường như cũng có chút nghi hoặc.

Drew đối diện với tầm mắt hẩn, trong lòng nhảy mạnh lên, bị cặp mắt trong veo kia nhìn chăm chú vào, tâm tình tự nhiên lại có chút khẩn trương, siết chặt nắm tay bảo trì bình tĩnh, Drew thu hết dũng khí vừa định tiến lên chào hỏi đối phương, không ngờ Berg lại đột nhiên xoay đi, nói với Cevi. “Là người của Quân bộ, chắc là đến tìm bề hạ, chúng ta đi thôi.”

Drew. “.....”

Người của Quân bộ? Đây chính là ấn tượng của cậu ấy đối với mình?

Nhìn bóng dáng Berg xoay người đi xa dần, Drew cuống quýt tiến lên hai bước, thấp giọng nói. “Cái kia.... Vương tử Berg, xin chào, tôi tên là Drew.”

Phương thức chào hỏi này quả thực rất ngu xuẩn.

Cho dù rất lâu sau này nhớ lại, Drew vẫn cảm thấy, bản thân lúc ấy trong mắt Berg nhất định gốc muốn chết.

Mà lúc ấy y thật sự quá khẩn trương, mỗi tình đầu thời non trẻ, đối mặt với người ngày nhớ đêm mong, Drew vốn đã không giỏi ăn nói hoàn toàn nói không ra được bất cứ lời chất lượng cao nào.

— Chỉ là gấp gáp muốn cho đối phương biết đến sự tồn tại của mình.

— Tôi tên là Drew.... Chứ không phải người của Quân bộ gì hết.

— Không không không, tuy rằng tôi là người Quân bộ, thế nhưng em nên biết tên tôi, tôi tên là Drew.

Trong đầu Drew loạn như ma, ở trước mặt Berg thậm chí còn có chút luống cuống tay chân.

Berg nghe nói như thế, quả nhiên dừng chân, quay đầu thản nhiên liếc nhìn Drew, lễ phép nói. “Cung điện của vương huynh ở bên kia, anh đi lầm đường rồi, có cần gọi hộ vệ đưa anh qua không?”

Drew vội vàng nói. “Không, không, không cần.”

Berg gật gù đầu, mang theo Cevi xoay người rời đi.

Drew đứng cứng ngắc tại chỗ, xấu hổ sờ sờ mũi – làm một Alpha, chủ động đứng ra chào hỏi Omega như vậy thật sự có chút thất lễ, hơn nữa hiện giờ đang ở vương cung, tuy rằng trong khoảng thời gian này y thường xuyên chạy tới vương cung, mấy người đội hộ vệ đã rất quen thuộc với y, nhưng y lén đi lại như vậy quả thật không hợp quy củ, cứ thế đi đến hướng ngược lại với vương cung của bề hạ, thật sự rất liều lĩnh....

Thế nhưng, rất muốn gặp em ấy.... rất muốn nói nhiều thêm vài câu với Berg....

Thật vất vả mới gặp được, vậy mà Drew cứ nhiên lại chỉ nói ra một câu. “Xin chào, tôi tên là Drew.”

— Minh thật quá ngu ngốc, Drew có chút ảo não nghĩ.

Hết phần 1.

122. Quyển 5 - Chương 122: Ngoại Truyện (2)

Nửa tháng sau, tướng quân Barnard phụng mệnh dẫn dắt quân đoàn Trường Xà đến Phá Quân tinh chấp hành nhiệm vụ, Drew tất nhiên cũng phải đi theo.

Vừa đến Phá Quân tinh lại đột nhiên nghe được một tin tức kinh người – bộ hạ đang chuẩn bị tuyển chọn người thích hợp để kết hôn với vương tử Berg!

Nghe nói kỳ phát tình của vương tử Berg bị trễ hơn vài năm so với Omega bình thường, hiện giờ hắn đã 21 tuổi, căn cứ vào kết quả kiểm tra của bác sĩ, kỳ phát tình đầu tiên của hắn rất nhanh sẽ đến. Trước khi kỳ phát tình đầu tiên đến tìm một Alpha phù hợp để kết hôn vốn là truyền thống của đế quốc, cho nên hiện giờ bộ hạ công bố chuyện này, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Đám cưới giữa hậu đại của vương tộc và Quân bộ là hiện tượng rất thông thường, vừa nghe bộ hạ nhắc tới chuyện này, rất nhiều Alpha chưa lập gia đình đều bày tỏ mong muốn được kết hôn với Berg, nghe nói, bộ hạ Trand đang suy xét chọn người.

Drew vừa nghe thấy tin này lập tức đứng ngồi không yên, vẻ mặt nôn nóng vọt vào phòng tướng quân Barnard nói. “Bác, cháu muốn kết hôn với vương tử Berg...”

Tuy Barnard không phải cha của Drew, nhưng là đại gia trưởng của gia tộc Birch, lại có quân quyền trong tay, Drew muốn kết hôn với ai bắt buộc phải có sự đồng ý của ông.

Drew nhìn về phía bác mình, nghiêm túc nói. “Bác, bác có thể đại diện gia tộc Birch đến chỗ bộ hạ cầu hôn không?”

Barnard kinh ngạc nhìn y.

Ông nhìn Drew lớn lên từ nhỏ, đã sớm coi Drew như chính con trai của mình, mấy năm nay, ông cũng đưa rất nhiều tư liệu về các Omega cho đứa cháu thành thật chất phác này, muốn chọn cho y một người vợ phù hợp.

Đáng tiếc Drew hoàn toàn không thông suốt, cũng không có hứng thú với chuyện kết hôn này, bỏ qua vô số cuộc hẹn gặp mặt với Omega.

Không ngờ, lúc này y cứ nhiên lại khẩn cấp vọt vào, nói y.... muốn kết hôn với Berg?

Barnard rất là nghi hoặc hỏi. “Sao đột nhiên cháu lại muốn kết hôn với vương tử Berg? Đám cưới với vương thất không phải chuyện đùa, tuổi cháu không còn nhỏ nữa, hôn nhân đại sự không thể tùy tiện.”

Drew thấp giọng nói. “Không phải tùy tiện, bác à, cháu muốn hết hôn với Berg, ngoại trừ em ấy, những Omega khác cháu đều không cần.”

Ánh mắt người thanh niên vô cùng kiên định, hiển nhiên không phải nhất thời xúc động.

Barnard như có chút dăm chiêu sờ sờ cằm. “Cháu gặp qua Berg rồi sao?”

Drew hơi hơi đỏ mặt, cúi đầu nói. “Vâng, đã gặp.... Cháu, cháu rất thích em ấy.”

Barnard trầm mặc một lát, mới nói. “Cháu không nên gấp gáp, chuyện này chờ ta thương nghị với mấy vị trưởng bối đã rồi quyết định sau.”

Drew gật gật đầu, xoay người rời đi, lúc đi đến cửa lại quay đầu, có chút ngượng ngùng nói. “Bác à, cháu.... cháu rất muốn kết hôn với em ấy, em ấy chính là Omega cháu vẫn muốn, người có thể cố gắng giúp cháu tranh thủ cơ hội lần này được không?”

Dù sao đề cập đến hôn nhân giữa gia tộc và vương thất, Drew cũng không thể nhất thời xúc động tự mình làm chủ, còn phải qua cửa của các trưởng bối trong nhà và bộ hạ, Drew cúi người hành lễ với bác mình, nghiêm túc nói. “Xin nhờ bác, bác à, cháu thật sự thích em ấy.”

Nhìn bộ dáng Drew vừa ngượng ngùng lại vừa cố chấp kiên định, Barnard sáng tỏ cười cười, nói. “Ừ, yên tâm, ta sẽ truyền đạt ý nguyện của cháu cho bọn họ.”

Cưới một vương tử về nhà đối với gia tộc Birch hoàn toàn là có lợi mà không hại, lại thêm thái độ kiên định của Drew, mấy vị trưởng bối của gia tộc Birch mở cuộc họp suốt đêm, cuối cùng đồng ý với thỉnh cầu của Drew.

Ngày hôm sau, tướng quân Barnard liền thần tốc truyền đạt ý nguyện muốn cầu hôn với Berg đến vương cung đế quốc, hơn nữa còn đưa một phần sinh lễ thiết lớn cho bộ hạ.

Đêm hôm đó, Trand gọi Berg vào cung điện của mình, đưa tư liệu về mấy Alpha có ý muốn kết hôn với Berg cho hắn, thấp giọng nói. “Em xem trước xem, mấy Alpha này đều là hậu đại của Quân bộ, tuổi trẻ đầy hứa hẹn.”

Berg hoàn toàn không có bất cứ hứng thú gì với tư liệu của mấy Alpha kia, căn bản xem cũng không thèm xem một chút, liền bình tĩnh ngắt đầu hỏi. “Vương huynh, trong lòng anh, không phải đã có đáp án rồi sao?”

Trand trầm mặc một lát, sắc mặt nặng nề. “Berg, em cũng biết tình huống hiện giờ của vương thất...”

Berg thấp giọng cắt ngang lời hắn. “Em biết, vương huynh anh cứ nói thẳng đi, trong cảm nhận của anh người nào là được nhất?”

Trand nói. “Người thừa kế của gia tộc Birch, Drew.”

Berg không nói gì, chỉ cúi đầu, hung hăng siết chặt ngón tay.

Trand nhẹ giọng giải thích. “Thẳng thắn mà nói, đây là một đám cưới chính trị, hiện giờ trong tay vương thất không có thực quyền, nếu tương lai Quân bộ nổi dậy làm phản, gia tộc Birch chắc chắn sẽ là trợ lực lớn nhất của vương thất.... Giữa gia tộc Sarman và gia tộc Orlando có mối liên quan sâu sắc, nhất định sẽ cùng tiến cùng lùi, gia tộc Stoke trước mắt cũng không có Alpha ở độ tuổi thích hợp, chỉ có Drew của gia tộc Birch, là người tốt nhất để kết hôn.”

Berg gật gật đầu. “Được, vậy cứ chọn y đi.”

Trand trầm mặc trong chốc lát, phóng đại tư liệu chi tiết về Drew trong màn hình trước mặt, thấp giọng nói. “Ta cũng đã quan sát y một thời gian rồi, không hề nói quá, Drew là một chàng trai thành thật trung hậu, lớn hơn em 4 tuổi, biểu hiện ở trường quân đội rất ưu tú, sau khi tốt nghiệp vẫn rất cố gắng, là người nổi nghiệp của quân đoàn Trường Xà do gia tộc Birch lựa chọn. Đây là tư liệu chi tiết của y, em có thể xem xem....”

Berg cười cười, trực tiếp tắt màn hình trước mặt đi, nói. “Không cần thiết, dù sao kết hôn với ai cũng chẳng khác gì nhau... Vương huynh, nếu không có chuyện gì khác, em đi về trước chuẩn bị hôn lễ, em đã ngừng dùng thuốc ức chế, ngày hết hôn định vào tháng sau đi.”

Berg nói xong liền xoay người rời đi, đột nhiên nghe được thanh âm trầm thấp của bộ hạ Trand truyền đến từ phía sau. “Berg, là vương huynh có lỗi với em.”

Berg mỉm cười. “Không sao đâu, em đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý rồi.”

Xoay người rời khỏi cung điện của bộ hạ, Berg một mình trở về chỗ ở của mình.

Hắn và Trand cũng không phải anh em ruột, mà là anh em họ. Bởi vì cha mẹ hắn đã qua đời từ khi hắn còn rất nhỏ, cho nên Berg vẫn sống ở trong cung. Trand luôn luôn chăm sóc hắn như em trai ruột, đối với hắn yêu thương có thừa, cái gọi là huynh trưởng như cha, đối với Berg mà nói, đệ hạ Trand là người thân mà hắn tôn kính nhất.

Mấy trăm năm thành lập đế quốc, các đại gia tộc chia cắt quân quyền, vương tộc dần dần xuống dốc, thân là đệ hạ, Trand tất nhiên phải suy xét rất nhiều, cân bằng thế lực khắp nơi, đám cưới là thủ đoạn thường dùng nhất. Mấy vị công chúa thế hệ này của vương thất đã lần lượt được gả cho người khác, Berg cũng sớm biết bản thân sẽ trở thành công cụ cho đám cưới chính trị, kết hôn với hậu đại của Quân bộ để củng cố địa vị vương thất....

Nhưng khi ngày này thật sự đến, trong lòng vẫn thấy rất khó chịu.

Cơ giáp hắn vẫn luôn nghiên cứu chế tạo còn chưa hoàn thành, giấc mộng làm một chuyên gia chế tạo cơ giáp của hắn cũng không thực hiện được....

Thế nhưng hắn là Omega, Omega trước khi đến kỳ phát tình phải kết hôn với người khác là truyền thống mấy trăm năm của đế quốc, hắn đã dùng thuốc ức chế để kéo dài hôn kỳ của mình suốt ba năm, cuối cùng vẫn không thể trì hoãn mãi.

Các Omega trong đế quốc không phải đều trực tiếp kết hôn như thế sao?

Bản thân bất quá chỉ là một trong số đó mà thôi, có gì mà phải để ý chứ?

Berg siết chặt màn hình điện tử trong tay, ngón tay ấn vào phím xóa thậm chí còn hơi hơi run rẩy – chỗ đó có rất nhiều bản vẽ thiết kế, đều là mô hình cơ giáp mà hắn chưa hoàn thành, là tâm huyết trong những năm gần đây của hắn.

Thế nhưng, từ hôm nay trở đi, những bản vẽ kia không còn cần thiết nữa.

Hôn kỳ đã chỉ định, vừa nghĩ đến bản thân sẽ bị một Alpha xa lạ đánh dấu hoàn toàn, bị đối phương xâm phạm thân thể, thậm chí phải sinh con dưỡng cái cho người đó.... Berg liền cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Dù cho có là vương tử, hắn cũng hoàn toàn không được lựa chọn.

Một tuần sau, đệ hạ Trand mời mấy Alpha có ý định kết hôn với vương tử Berg lần lượt đến vương cung gặp mặt Berg.

Tuy rằng hôn nhân của đa số Omega đều do hệ thống trực tiếp ghép đôi mà thành, nhưng đối với hậu đại của Quân bộ và vương tộc, rất nhiều lúc sẽ xuất hiện tình huống vài Alpha nhìn trúng một Omega, hoặc là vài Omega có ý với một Alpha, mỗi lần như vậy, tất nhiên cũng phải tham khảo ý kiến của chính đương sự, tiến hành cái gọi là cạnh tranh công bằng.

Không ai biết, Alpha Berg sẽ chọn kỳ thật đã sớm được quyết định rồi, cuộc gặp mặt này chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi.

Drew hoàn toàn không biết bản thân đã sớm được lựa chọn, nghe đến tin này còn lo lắng muốn chết, sợ rằng Berg sẽ coi trọng người khác.

Ngày gặp mặt Berg hôm đó, tâm tình Drew vô cùng khẩn trương, vì muốn lưu lại ấn tượng tốt với đối phương, còn cố ý chỉnh trang lại bản thân một phen, mặc vào một thân quân trang mới tinh, tóc cũng được chải chuốt ngay ngắn chỉnh tề.

Ngày gặp mặt Berg trong vương cung, thời tiết vẫn vô cùng sáng sủa. Địa điểm gặp mặt được định ở bên cạnh hoa viên trong vương cung, lúc Drew đến nơi, Berg đang ngồi ở đó, ngón tay thon dài đặt lên bàn nhẹ nhàng nắm chặt, cúi đầu như có chút dăm chiêu không biết suy nghĩ cái gì.

.... Sườn mặt an tĩnh như vậy, thoạt nhìn cực kỳ khiến người ta động tâm.

Drew thở sâu, ổn định lại nhịp tim mất tốc độ, chậm chậm đi đến trước mặt Berg, lễ phép khom người đặt tay phải ở vị trí trái tim, thực hiện lễ nghi vương thất với Berg.

“Vương tử Berg, chào em, tôi là.... Drew Birch.”

Berg ngẩng đầu liếc mắt nhìn y, bình tĩnh nói. “Ừm, mau ngồi đi.”

Tình cảnh gần giống như hẹn hò này khiến Drew thật khấn trương, đi đến ngồi xuống bên cạnh hắn, thấp giọng nói. “Tôi, tôi đã nhờ bác đến cầu hôn với bề hạ, sau khi kết hôn với em, tôi nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt... Hi vọng em sẽ cho tôi cơ hội này.”

Đoạn thổ lộ này y đã luyện vô số lần, nhưng khi thật sự nói ra, lại bởi vì khấn trương mà có vẻ hơi lắp bắp.

Berg nhìn chàng trai trước mặt, khẽ cười cười nói. “Ồ? Vì sao anh lại muốn kết hôn với tôi?”

Sở dĩ hỏi như vậy, là vì hắn đột nhiên cảm thấy Alpha trước mặt này cực kỳ đối trá. Nói cái gì mà rất muốn kết hôn với em, trên thực tế, chất dẫn dụ của Alpha và Omega ảnh hưởng lẫn nhau, kết hợp với nhau, đám cưới gia tộc cũng là chuyện rất bình thường, hoàn toàn không cần phải nói mấy lời đó.

— Vì sao lại muốn kết hôn với tôi?

Vấn đề này khiến hai tai Drew hơi hơi đỏ lên, y ngẩng đầu nhìn Berg, có chút ngại ngùng, lại cũng rất nghiêm túc nói. “Bởi vì.... bởi vì tôi thích em.”

Berg giật mình, ngẩng đầu chống lại đôi mắt thâm thúy của Drew.

Trong đôi mắt kia không có chút hư tình và giả ý, không có chút ứng phó và có lệ, chỉ tràn đầy nghiêm túc và ôn nhu.

Ánh mắt nghiêm túc như vậy, trong khoảng thời gian ngắn thậm chí còn khiến Berg tìm không nổi một lời phản bác.

— Bởi vì tôi thích em?

— Thích? Đó là cảm giác gì?

Thấy Berg không phản ứng, Drew tiếp tục nói. “Tôi rất nghiêm túc, tôi, tôi thực sự thích em, kỳ thật, từ lần đầu tiên thấy em, tôi đã không quên được em rồi.... Berg, em... làm Omega của tôi có được không?”

Berg. “.....”

Trầm mặc thật lâu, thật lâu sau, Berg mới nghe chính mình nhẹ giọng nói. “Được.”

Thanh âm của hắn rất nhẹ, gần như có thể bị cơn gió thổi tới phá tung, mà Drew lại lập tức bắt được từ mấu chốt nhất này, kích động đứng lên. “Quá, quá tốt! Giờ tôi lập tức trở về chuẩn bị hôn lễ.... Chờ tôi.”

Nói xong liền đi tới trước mặt Berg, nhẹ nhàng cúi người, ấn xuống một nụ hôn trên trán hắn.

Sau đó liền đỏ mặt xoay người tránh ra.

Berg. “.....”

Nhìn bóng dáng Alpha kia vội vã đi xa, Berg cứng ngắc mặt mày vươn tay, sờ sờ cái trán đột nhiên bị y hôn một cái.

— Ướt át, ẩm áp, nụ hôn vừa chạm đã tách ra.

Đó là lần đầu tiên Berg tiếp xúc thân mật như thế với một Alpha.

Bởi vì.... thích sao?

Berg lúc ấy, hoàn toàn không biết thích một người là cảm giác gì, chỉ là, nhìn bộ dáng vui vẻ và kích động của Drew, mâu thuẫn trong lòng đối với Alpha và ác cảm đối với hôn nhân chính trị của hắn, cứ nhiên dần dần lắng xuống.

Thậm chí còn nghĩ....

Vương huynh lựa chọn người này, hình như cũng không tệ?

Hết phần 2.

123. Quyển 5 - Chương 123: Ngoại Truyện (3)

Hôn lễ của Berg và Drew được cử hành vào đúng nửa tháng sau.

Lễ cưới của hậu duệ vương thất và hậu duệ Quân bộ lần này đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, khung cảnh hôn lễ tất nhiên cũng hết sức xa hoa. Hơn trăm đài cơ giáp phi hành màu trắng tạo hình thống nhất được nhà máy cơ giáp của gia tộc Birch tự mình nghiên cứu chế tạo xếp thành hàng dài, ngay ngắn chỉnh tề đến vương cung đế quốc đón dâu, khung cảnh đồ sộ làm oanh động toàn bộ dân chúng ở thủ đô.

Nghi thức hôn lễ của vương thất cực kỳ dài dòng và phiền phức, phải bay hết một vòng quanh thủ đô từ vương cung đế quốc, nhưng Drew lại hoàn toàn không thấy mệt, có thể lấy được Berg, y vui vẻ còn không kịp, làm sao lại ghét bỏ nghi thức hôn lễ quá rườm rà được?

Tiệc cưới được tổ chức tại khách sạn Hoàng Gia, có rất nhiều người đến kính rượu chúc mừng Drew, y cũng không hề từ chối uống một hơi cạn sạch.

Bởi vì y rất vui!

Drew tính tình ngay thẳng, tất cả vui sướng đều viết hết trên mặt, thân bằng hảo hữu tất nhiên không chịu bỏ qua cho y, liên tục nối tiếp nhau đến kính rượu chúc mừng, lại không ngờ tửu lượng của Drew thật sự quá trâu bò, uống nhiều như vậy mà mặt vẫn không đỏ sẫm.

Cho đến khi tiệc cưới buổi tối chấm dứt, lúc này Drew mới mang theo Berg cùng trở về biệt thự tư nhân của y – đó là một căn biệt thự mới tinh được các trưởng bối trong gia tộc Birch đặc biệt chuẩn bị, làm phòng tân hôn cho y và Berg.

Xe huyền phù cỡ lớn chở hai người đến trước cửa biệt thự, diện tích của căn biệt thự rất rộng, khung cảnh cũng vô cùng xinh đẹp, ngọn đèn đường có tạo hình khác lạ lấp lánh vàng sáng vàng âm áp, chiếu vào gương mặt Berg, khiến dung mạo của hắn càng có vẻ tuấn mỹ động nhân, nhất là hôm nay, vương tử Berg mặc lễ phục chính thức của hoàng thất, loại khí chất lạnh lùng mà cao quý trên người khiến Drew hoàn toàn không rời mắt được.

Drew kinh ngạc nhìn chàng trai bên cạnh, sau khi nhìn thật lâu, mới ý thức được người này đã trở thành vợ của y, rốt cuộc vui vẻ cầm tay Berg, kích động nói. “Berg, đến, đến nhà rồi.”

Berg thần nhiên “Ừ” một tiếng, biểu tình bình tĩnh, hoàn toàn không nhìn ra vui buồn.

Drew thần kinh thô không cảm nhận được Berg khác thường, cuối cùng cũng cưới được người mình thích, khiến y vui vẻ đến độ không biết làm sao để biểu đạt tâm tình mình. Đứng sóng vai với Berg ở ngoài cửa trong chốc lát, Drew mới sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười cười, vươn hai tay ra ôm Berg lên, nhẹ giọng nói. “Anh ôm em đi vào thôi.”

Thân thể Berg đột nhiên cứng đờ —

Trong nháy mắt bị người đàn ông này ôm lên, móng tay hung hăng cắm vào lòng bàn tay, nếu không phải cố gắng nhẫn nhịn, thậm chí hắn còn muốn trực tiếp đẩy Alpha đã có quan hệ hôn nhân với hắn ra.

Ôm Berg vào trong lòng, Drew thật khấn trương, lại cũng rất vui vẻ. Dù sao lớn như vậy rồi mới lần đầu tiên thích một người, lại đã kết hôn với đối phương, Drew không biết nên ở chung với Berg như thế nào, lại càng không biết nên đối xử với hắn như thế nào mới tốt....

Bởi vì khấn trương, động tác Drew ôm Berg liền có chút vụng về, nhịp tim đập nhanh vô cùng, hô hấp cũng hơi dồn dập, nhưng cánh tay ôm Omega của mình lại rất vững vàng, ít nhất không xảy ra chuyện đánh rơi người ta xuống đất.

Tân phòng là do Drew tự mình trang trí, sạch sẽ đơn giản, vách tường được quét sơn màu trắng ngà giống như vương cung đế quốc, trên mặt đất trải một tấm thảm màu xanh sẫm, toàn bộ đồ dùng đều sử dụng tông màu nóng, trong phòng cắm hoa tươi màu trắng, vừa vào cửa là có thể ngửi được hương hoa nhàn nhạt

– cách trang trí không có chút xa hoa, trái lại rất đơn giản lịch sự tao nhã, y đoán Berg sẽ thích, y muốn cho Berg một cảm giác “gia đình” giống như ở vương cung.

Ôm Omega của mình vào trong phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt ở trên giường, Drew ngồi xuống bên cạnh hắn, có chút lo lắng nói. “Phòng ngủ này.... là anh tự mình trang trí, không biết em có thích không....”

Berg không có phản ứng.

Drew nghi hoặc quay đầu, đã thấy sắc mặt hắn cực kỳ nhợt nhạt, ngón tay cũng gắt gao siết lại.

Drew lo lắng hỏi. “Em làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Berg trầm mặc một lát, thấp giọng nói. “Tôi có chút mệt, muốn nghỉ ngơi trước.... Anh có thể đi ra phòng khách ngủ được không?”

Drew sửng sốt một chút – đêm tân hôn bị đuổi ra ngoài, thậm chí có thể xem như sỉ nhục đối với rất nhiều Alpha, may mà Drew không có chủ nghĩa đại nam tử muốn không chế tất cả giống như nhiều Alpha, thấy sắc mặt Berg tái nhợt, y đau lòng còn không kịp, chứ đừng nói là trách cứ.

Drew có chút lo lắng nhìn hắn một cái, nói. “Thật sự không có việc gì chứ? Có cần gọi bác sĩ không?”

Berg lắc đầu nói. “Không sao.... Chỉ hơi mệt chút thôi.”

Drew cũng biết nghi thức hôn lễ phức tạp, làm tiệc cưới cả ngày quả thật sẽ khiến tinh thần người ta mệt mỏi. Thấy sắc mặt Berg tái nhợt, Drew liền đứng dậy, cười gãi gãi đầu nói. “Vậy em ngủ sớm một chút đi, trong phòng tắm có đồ rửa mặt mới, còn có áo ngủ.... đã chuẩn bị hết cho em rồi. Ách, anh sẽ ở bên ngoài, không thoải mái thì nhớ gọi anh.”

Berg gật gật đầu.

Cho đến khi Drew xoay người rời đi, Berg mới cứng ngắc thả lỏng nắm tay, thở ra một hơi thật dài.

Đêm tân hôn, đuổi Alpha của mình ra ngoài thật sự không hợp quy củ, thế nhưng, cho dù đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi đối mặt với một Alpha xa lạ không có bất cứ tình cảm nào, Berg vẫn không thể thản nhiên ở chung với y được, càng không thể đồng giường cộng chăn với y.

Vừa nghĩ đến chuyện phải ngủ trên một cái giường với người đàn ông xa lạ này, Berg liền cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì phải kết hôn nên ngừng dùng thuốc ức chế, kỳ phát tình của Berg rất nhanh sẽ đến. Mùi chất dẫn dụ Alpha trên người Drew khiến hắn vô cùng khó chịu, theo phản xạ muốn trốn tránh, đồng giường cộng chăn với Drew quả thực là một loại tra tấn đối với hắn.

Buổi tối hôm đó, Berg một mình trần trọc trên chiếc giường đôi rộng rãi.

Nếu đã quyết định muốn dùng hôn nhân chính trị, theo lý thuyết thì hiện giờ hắn nên sớm bỏ qua khúc mắc, an tâm sấm tốt nhân vật của mình mới phải, hi sinh bản thân để đổi lấy một phần trợ lực cho vương thất, là một vương tử hắn vốn không thể từ chối.

Thế nhưng, cho dù duy trì được bình tĩnh ở mặt ngoài, trong lòng hắn vẫn không nhận được sinh ra cảm xúc mâu thuẫn.

Qua vài ngày nữa, kỳ phát tình của hắn sẽ đến. Ít nhất trong mấy ngày còn lại này, để bản thân tự do một chút đi.... Bởi vì đây chính là sự tự do cuối cùng của hắn.

Mà Drew ở phòng ngoài lúc này đang mang vẻ mặt tươi cười, bởi vì không yên tâm về Berg, y không đến khách phòng ở bên cạnh, mà trực tiếp ngủ trên sofa phòng khách. Nam nhân thân hình cao lớn cuộn người trên sofa, tư thế nhìn qua rất không thoải mái, nhưng đáy lòng y lại tràn ngập hạnh phúc.

Y đã cười được người mình thích, tốt biết bao nhiêu a....

Drew nghĩ như vậy, hoàn toàn không biết, đối với Berg, y chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Đêm tân hôn, hai người đồng thời mất ngủ, Berg trong phòng nằn lòng thoái trí, Drew ngoài phòng lại vô cùng mệt mỏi.

Mấy ngày đầu mới kết hôn, Drew vẫn ngủ trên sofa phòng khách, Drew hoàn toàn không có kinh nghiệm cũng không biết hình thức ở chung giữa vợ chồng mới cưới như vậy là quái lạ cỡ nào. Y còn tưởng rằng thân thể Berg thật sự không thoải mái, tuy rất lo lắng, nhưng lại không tiện quấy rầy.

Tướng quân Barnard cho Drew một tháng nghỉ phép sau hôn lễ, để y có thể tận hưởng tuần trăng mật với Berg, Drew vốn định dẫn Berg đi du lịch ở chòm sao Thiên Cầm, thuận tiện bao một sơn trang cảnh sắc xinh đẹp, muốn cùng Berg thả lỏng một chút – đây là chủ ý anh họ y gợi ý trước khi kết hôn, nói kỳ phát tình đầu tiên của Omega nhất định phải chăm sóc chu đáo, hoàn cảnh tốt một chút sẽ khiến tâm tình đối phương thả lỏng hơn.

Drew vui vẻ phần chần đặt phòng khách sạn, không ngờ sau khi kết hôn Berg vẫn không thoải mái, sắc mặt cũng rất nhợt nhạt, Drew đành phải hủy bỏ kế hoạch, mặc dù có chút tiếc nuối không thể đi hưởng tuần trăng mật, nhưng mỗi ngày đều có thể ở nhà với Berg, y vẫn rất vui vẻ.

Mấy ngày đó tinh thần Berg rõ ràng không tốt lắm, luôn luôn hỗn loạn, mỗi ngày đều ngủ thẳng đến giữa trưa mới dậy, Drew chuẩn bị cơm trưa phong phú cho hắn, hắn lại chẳng có khẩu vị, thường thường cầm đĩa chưa ăn được mấy miếng đã buông.

“Berg, ăn thêm một chút đi? Đây là đồ anh tự tay làm, em nếm thử chút xem?”

“Không cần, tôi no rồi.”

“Berg.... Vậy, anh đi ra ngoài ngủ.... Nếu em mệt thì nghỉ ngơi sớm một chút....”

“Ừ, ngủ ngon.”

Những cuộc đối thoại ngắn ngủi như thế là sự giao lưu duy nhất giữa hai người trong một tháng tân hôn. Thái độ của Berg luôn bình bình thản thản như vậy, Drew tưởng rằng tính cách của hắn vốn đã như thế, cũng không để ý, vẫn nhiệt tình chăm sóc Omega của mình.

Kỳ phát tình đầu tiên của Berg tới vào đúng một tuần sau.

Ngày đó sau khi ăn cơm chiều, Berg đi vào phòng tắm tắm rửa, rửa thật lâu mới đi ra, theo hắn ra ngoài, một cỗ mùi chất dẫn dụ Omega mê người nhanh chóng tản ra ở trong phòng.

Mấy ngày nay tinh thần của Berg không tốt, nhiệt độ cơ thể lên cao, rõ ràng chính là điềm báo của kỳ phát tình, buổi tối hôm nay mùi chất dẫn dụ trong phòng đột nhiên trở nên nồng đậm, hiển nhiên là kỳ phát tình cũng sắp tới.

Berg vẻ mặt bình tĩnh đi đến ngồi xuống giường, cầm lấy khăn mặt chà lau tóc, giọt nước trong suốt đọng trên tóc đen chảy xuống theo hai má, lướt qua cổ thon dài trắng nõn, cuối cùng biến mất trong lớp áo ngủ, dưới cổ áo ngủ rộng mở lộ ra một khúc xương quai xanh tinh xảo....

Drew sững sờ nhìn hắn, thậm chí nghe được cả tiếng tim đập bang bang dồn dập của mình.

Nhìn Berg yên lặng ngồi trên giường, yết hầu y nhịn không được có chút khô khốc, mùi chất dẫn dụ mãnh liệt khiến thân thể y nhanh chóng sinh ra một loại xúc động bất nguồn từ bản năng, phía dưới lập tức trở nên cứng rắn.

Thế nhưng.... y không thể xúc động đi giữ lấy Berg như vậy.

Berg là người mà y rất vất vả mới cưới về được, nhìn qua bình thản, kỳ thực rất kiêu ngạo, kỳ phát tình đầu tiên của Berg, bản thân phải thật ôn nhu, chiều cố hắn thật tốt mới đúng, không thể làm hắn bị thương.

Drew đè nén xúc động trong nội tâm, đến phòng tắm bên cạnh tỉ mỉ tắm rửa một cái, khiến bản thân tỉnh táo lại, còn kiên nhẫn chuẩn bị tốt dầu bôi trơn, lúc này mới đỏ mặt quay về phòng ngủ.

Khi trở lại phòng ngủ, Berg đã nằm xuống giường, quay lưng về phía cửa, gắt gao bọc chặn lại, sống lưng có vẻ cứng ngắc, thân thể cũng run lên nhẹ nhẹ, rõ ràng là đang cực lực kìm nén cái gì đó.

Trái tim Drew nảy mạnh lên, hai ba bước đi về phía trước –

Chỉ thấy Berg đang dùng sức cắn môi dưới, răng nanh cắt sâu vào thịt, môi dưới đã bị hấn cắn đến bật máu, mà trên mặt hấn cũng hiện lên một mặt ửng hồng tình dục.

Nam nhân hô hấp dồn dập, cho dù đang gắt gao bọc chắn, cũng không thể che giấu mùi chất dẫn dụ mãnh liệt phát ra từ người hấn.

Drew vội vàng ngồi xuống bên giường nâng Berg dậy, kéo chắn ra, lắp bắp nói. “Berg, em, em đừng sợ.... Vừa bắt đầu kỳ phát tình sẽ có chút khó chịu, nhịn một chút là tốt rồi.... Anh, anh đến giúp em.”

Nói tới đây cả lỗ tai cũng đỏ.

Kỳ thật Drew ngoài miệng an ủi Berg, trong lòng lại khẩn trương muốn chết, đối với việc kết hợp cùng Omega trong kỳ phát tình thế nào, y mới chỉ biết một ít kiến thức lý thuyết, đến cả phim động cũng chưa từng xem, chỉ sợ bản thân làm không tốt sẽ khiến Berg khó chịu.

Drew thở sâu, xốc chắn lên, ngón tay run rẩy cởi áo ngủ của Berg....

Nhìn thân thể trần trụi thon dài xinh đẹp của nam nhân trước mặt, tim Drew gần như ngừng đập. Có chút ngưỡng ngưỡng dời tầm mắt, lại nhịn không được quay đầu nhìn hấn, cuối cùng, rốt cuộc đánh bạo cúi người hôn lên môi Berg, liếm sạch tất cả vết máu trên môi hấn.

Berg. “.....”

Thân thể Berg cứng đờ, nhưng cũng không đẩy Drew ra.

Drew hôn một đường từ môi xuống phía dưới, hôn qua cần cổ thon dài, hôn đến xương quai xanh tinh xảo, sau đó đi tới hai điểm đỏ mê người trước ngực, thử thăm dò nhẹ nhàng ngậm hai viên thịt kia vào miệng.

Không ngờ, lưng Berg đột nhiên cứng đờ, thân thể kịch liệt run lên một chút, ngón tay cũng gắt gao nắm lấy khăn trải giường.

Drew rõ ràng rất muốn quan tâm cảm thụ của Berg nhiều hơn một chút, cho dù phía dưới của mình đã sớm cứng rắn đến phát đau, y cũng không trực tiếp giữ lấy Berg, mà thật kiên nhẫn hôn môi hấn, hai tay cũng vỗ về thân thể đối phương, muốn cho Berg trầm tĩnh lại.

Không ngờ, sau khi bị hai tay Drew sờ khắp toàn thân xong, Berg chẳng những không hề trầm tĩnh, trái lại càng thêm cứng ngắc, cả thân thể hấn cứng đờ giống như một pho tượng đồng lạnh lẽo, những nơi ngón tay Drew chạm vào lại càng khó chịu căng lên.

Cho dù Drew có trì hoãn, lúc này cũng phát hiện Berg không ổn.

— Dường như hấn không hề thích đụng chạm của mình?

Cho dù thân thể Omega trong kỳ phát tình không bị khống chế, nhưng về mặt cảm xúc, tự nguyện kết hợp với đối phương và bất đắc dĩ kết hợp với đối phương, vẫn có những khác biệt rõ rệt. Loại phản kháng phát ra từ nội tâm này, vẫn có thể lộ ra qua phản ứng trực quan của thân thể.

Theo lý thuyết, Omega trong kỳ phát tình đáng lẽ phải rất thuận theo Alpha, thậm chí là rất nhiệt tình mới đúng.

Nhưng Berg lại cứng ngắc, cái loại cứng ngắc khác thường này biểu hiện rõ ràng cảm xúc mâu thuẫn mãnh liệt dưới đáy lòng hấn.

Drew rốt cuộc dừng động tác, thấp giọng hỏi. “Có phải là em.... không thích anh chạm vào em đúng không?”

Berg không nói gì.

Khoảnh khắc đó, dường như hấn đã nhìn thấy một tia bi hương trong mắt nam nhân trước mặt. Thanh âm cố ý đè thấp của y cũng trở nên khàn khàn, nghe vào tai thậm chí có chút ủy khuất.

Ngọn lửa thiêu đốt trong cơ thể gần như muốn thiêu hủy lý trí của hấn, cho dù trong lòng Berg không tình nguyện, những cũng biết Omega sau khi bắt đầu kỳ phát tình căn bản không thể ngưng lại được, nam nhân

trước mặt là Alpha đã đăng ký kết hôn với hắn, vào thời điểm này, cho dù mình có kiêu ngạo thế nào, cũng chỉ có thể dựa vào sự chăm sóc của Alpha này vượt qua ba ngày gian nan.

Berg trầm mặc một lát, lý trí rất nhanh đã khiến hắn tỉnh táo trở lại, hắn thở sâu, cố gắng che giấu bài xích dưới đáy lòng mình, thò tay bắt lấy bả vai Drew, bình tĩnh nói. “.... Tôi chỉ có chút không quen mà thôi.... Anh tiếp tục đi....”

Dứt lời liền nhắm hai mắt lại.

Drew sững sốt một chút, trên mặt lập tức hiện lên tươi cười vì được cổ vũ, đáp lại một tiếng “Được”, liền vui vẻ đưa tay ôm chặt Berg, một bên hôn hắn, một bên đổ đầy tinh dầu ra ngón tay tìm kiếm phía sau hắn.

Hoàn toàn không hề phát hiện, lông mi của Berg đang kịch liệt run rẩy.

Trên thực tế, Omega trong kỳ phát tình sẽ tự phân bổ chất lỏng bôi trơn mặt sau để tiện cho Alpha tiến vào, nhưng Drew vẫn rất cẩn thận đưa ngón tay vào khuếch trương thật lâu, cho đến khi chỗ đó trở nên mềm mại, Drew mới rút ngón tay ra, cẩn thận tách hai chân của Berg, đỡ eo hắn, nhắm ngay lối vào ngưỡng ngừng kia, chậm rãi chen vào.

“Ừm....”

Cảm giác đau đớn khi thân thể bị xé rách đan xen với khoái cảm mãnh liệt khi thân thể giao hòa, vào khoảnh khắc đó, Berg thậm chí có cảm giác đại não trống rỗng như bị điện giật, hai tay nhịn không được hung hăng siết chặt bả vai Drew, cào ra một vết máu chói mắt ở sau lưng y.

Hô hấp của Berg trở nên dồn dập hơn, trên trán cũng chảy ra mồ hôi tinh mịn, Drew vừa cẩn thận hôn hắn, vừa lo lắng hỏi. “Rất đau sao? Em, em nhắm một chút.... Thả lỏng.... Anh sẽ cẩn thận....”

Dưới sự trấn an kiên nhẫn của Drew, Berg rốt cuộc thả lỏng thân thể, nhắm mắt lại hoàn toàn ngừng phản kháng.

Động tác của Drew dần dần trở nên mãnh liệt hơn, hôn môi cũng ngày càng nhiệt tình.

Khăn trải giường dưới thân nhanh chóng bị vò thành một cục, điểm mẫn cảm trong cơ thể liên tục bị tập kích, khiến Berg nhịn không được rên rỉ thành tiếng.

“Ừm.... ừm a....”

Trong hoảng hốt, Berg chỉ cảm thấy thân thể của mình bị người đàn ông đó liên tục xuyên qua, chất dẫn dụ của hai người điên cuồng giao hòa với nhau, loại cảm giác toàn thân thoải mái giống như từng lỗ chân lông đều mở ra này, khiến đại não của Berg dần dần mất đi năng lực tự hỏi, chỉ theo bản năng ôm chặt nam nhân trước mặt, hoàn toàn giao bản thân cho Alpha này.

Rõ ràng phải phản cảm mới đúng, thế nhưng thật kỳ quái, Berg lại phát hiện bản thân vậy mà cũng không chán ghét nam nhân này, thậm chí vào khoảnh khắc bị đối phương hoàn toàn giữ lấy kia, cũng không sinh ra một chút cảm giác chán ghét nào.

Có lẽ là vì, nam nhân này vẫn luôn kiên nhẫn. Dù cho trong lòng Berg không quá tình nguyện kết hợp với đối phương, nhưng không thể không thừa nhận, trong ba ngày đó, dưới sự chăm sóc của Drew, thân thể hắn đã đạt được sự hưởng thụ lớn nhất.

Lần đầu tiên làm tình, Drew rõ ràng không có kinh nghiệm gì.

Động tác của nam nhân đó mặc dù có chút ngốc.... nhưng rất săn sóc, cũng thực ôn nhu.

Hết phần 3.

124. Quyển 5 - Chương 124: Ngoại Truyện (4)

Ba ngày đó quả thực giống như một giấc mộng tốt đẹp đối với Drew, y hoàn thành đánh dấu hoàn toàn với Berg, không chỉ cắn xuống một dấu ấn rõ ràng sau cổ Berg, còn hình thành kết bần tinh ở sâu trong thân thể hắn. Giữa Omega và Alpha, loại đánh dấu này giống như một nghi thức thần thánh, tượng trưng cho việc bọn họ rút cuộc thuộc về nhau –

Berg thuộc về y, mà y cũng thuộc về Berg, hai người bọn họ từ nay về sau sẽ luôn thương yêu nhau, vĩnh viễn không rời.

Thế nhưng, ảo tưởng tốt đẹp về tương lai của Drew, lại hoàn toàn vỡ vụn khi Berg tỉnh lại vào sáng sớm ngày hôm sau.

Omega tỉnh lại trong lòng mình chẳng những không lộ ra mỉm cười với Drew, mà ngược lại khi Drew đến gần muốn hôn môi hắn, còn mang vẻ mặt bình tĩnh xoay người đi, né tránh nụ hôn này.

Drew đột nhiên hôn hụt, có chút nghi hoặc nhìn về phía Berg, lại chạm phải ánh mắt lãnh đạm của hắn.

Ánh mắt xa lạ mà cách biệt như vậy, giống như người hắn đối mặt không phải Alpha vừa đánh dấu hắn, mà là một người xa lạ.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Drew, hắn thản nhiên đứng dậy mặc quần áo đi vào phòng tắm rửa mặt, Drew đứng dậy đỡ lấy hắn, muốn giúp hắn tẩy rửa, lại bị Berg nhẹ nhàng đẩy ra.

“Tôi tự làm được.” Berg thản nhiên nói.

Sau đó, Berg liền xoay người đi vào phòng tắm, khóa trái cửa từ bên trong.

Nghe thấy tiếng nước ào ào trong phòng tắm, Drew kinh ngạc đứng trong phòng ngủ, tựa như bị vứt bỏ.

Trong ba ngày phát tình này, Berg cũng không phải quá nhiệt tình, hơn nữa bởi vì là lần đầu tiên nên thân thể có chút mất tự nhiên cứng ngắc, thế nhưng hắn vẫn nhắm mắt lại, ngẫm đồng ý tất cả hành động của Drew. Thế nhưng, kỳ phát tình vừa qua, Berg khôi phục lý trí lại biến thành bộ dạng lãnh đạm mà bình tĩnh lúc trước, thái độ nhìn như không thấy, thờ ơ đối với Drew như vậy, khiến trái tim Drew dần trở nên lạnh lẽo.

Cho đến giờ khắc này, Drew mới sâu sắc cảm nhận được – Berg không thích y.

Nếu thích một người, cho dù cá tính có đậm mực, cũng sẽ không thể sau khi vừa hoàn thành đánh dấu thân mật như thế, lại nhìn như không thấy đối phương, lạnh lùng giống như đang gặp một người xa lạ.

Liên tưởng đến đủ loại biểu hiện của Berg sau khi kết hôn, Drew càng thêm xác định suy nghĩ này.

— Berg không hề mong chờ hôn lễ này giống như y.

— Berg thậm chí hoàn toàn không cảm thấy kết hôn với y là một điều hạnh phúc.

— Đối với Berg, ba ngày kỳ phát tình này lại càng không hề ngọt ngào, chỉ là nhu cầu sinh lý không thể không chế được mà thôi.

Rốt cuộc ý thức được điều này, trong lòng Drew đột nhiên rất đau xót. Y thích Berg như vậy, coi chuyện cưới được Berg là điều may mắn nhất trong cả cuộc đời mình, thế nhưng trong mắt Berg, y lại chỉ là một Alpha xa lạ?

Tuy rằng vẫn biết số lần gặp mặt của y và Berg không nhiều, hiện giờ Berg không thích y là chuyện rất bình thường....

Nhưng Drew vẫn không nhịn được mất mát.

Rõ ràng đã đánh dấu hoàn toàn, rõ ràng đã triệt để có được nam nhân này, nhưng Drew lại phát hiện, kỳ thật Berg cách y rất xa.

Sau ngày đó, Berg lại khôi phục bộ dáng đậm mạc như trong quá khứ, hắn chưa từng lộ ra một chút cảm xúc chán ghét nào với Drew, nhưng trước sau lại vẫn duy trì khoảng cách với Drew. Mỗi lần Drew muốn hôn môi hắn, hắn đều sẽ thần nhiên tránh đi. Lần đầu tiên yêu một người, da mặt Drew vốn rất mỏng, ở trước mặt Berg không thể không biết xấu hổ, chuyện Berg không muốn làm y cũng không cách nào bắt buộc Berg được.

Vì thế, sau khi nhận ra Berg đang cố ý trốn tránh, vào ban đêm, Drew liền rất tự giác sang ngủ ở khách phòng bên cạnh.

Vợ chồng mới cưới vừa hoàn thành đánh dấu lẫn nhau, vốn nên là giai đoạn ngọt ngào nhất, nhưng Drew và Berg lại lập tức phân phòng ngủ, quan hệ hôn nhân không được tự nhiên như vậy cực kỳ hiếm thấy ở thủ đô đế quốc, Drew cũng không dám oán giận, cho dù trong lòng rất mất mát, y cũng không thể đi trách cứ Berg.

Berg không thích nói chuyện với Drew, biểu tình trên mặt luôn luôn lạnh lùng, hắn thích một mình nằm tựa vào trên ghế, ngồi dưới bóng cây đọc sách. Từng mảnh mặt trời màu trắng xuyên thấu qua kẽ lá chiếu vào trên người hắn, nam nhân mặc áo sơ mi trắng đơn giản, tựa như vương tử bước ra từ câu chuyện cổ tích.

Khung cảnh tĩnh lặng yên bình kia, rơi vào trong mắt lại không chân thật chút nào, nam nhân im lặng dựa vào ghế nằm đọc sách, xa xôi đến mức tựa như có thể rời đi, có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Không thể bắt lấy, không thể đến gần, cho dù thân thể đã từng tiếp xúc thân mật, hắn cũng vẫn không thuộc về mình....

Drew chỉ có thể ngắm nhìn hắn từ phía xa.

Mỗi khi hắn ngủ, cẩn thận đi qua đắp cho hắn một tấm chăn bạc.

Mấy ngày đó, mỗi lần Berg tỉnh lại đều sẽ phát hiện trên người mình nhiều thêm một cái chăn, trên bàn nhỏ bên cạnh cũng luôn đặt sẵn hoa quả tươi ngon và đồ ăn thơm ngào ngạt, trên chăn lông tựa hồ còn lưu lại nhiệt độ cơ thể và mùi của Alpha kia, mà Drew lại không có trong tầm mắt, hiển nhiên đã rất thức thời tự mình tránh đi.

Berg kinh ngạc cầm lấy chăn lông đắp trên người, ngón tay nhẹ nhàng siết chặt.

Liên tục vài ngày như vậy, trong lòng Berg hơi mơ hồ, cư nhiên lại có chút bất an....

Tuy rằng đây là một đám cưới chính trị, nhưng nam nhân tên Drew kia lại là vô tội. Nếu không phải cá tính của mình quá kiêu ngạo, nếu không phải bản thân không chịu bỏ xuống tự tôn, cho dù là đám cưới chính trị, nhưng hôn nhân của bọn họ vốn dĩ vẫn có thể trở nên hoàn mỹ — dù sao sau khi Alpha và Omega đánh dấu lẫn nhau, trên thân thể và tâm lý đều sẽ sinh ra lòng trung thành mãnh liệt với đối phương.

Thế nhưng, bắt hắn phải giống như Omega bình thường ý lại và thần phục Alpha của mình, bắt hắn mỗi ngày phải đồng giường cộng chằm với nam nhân này, còn phải tiếp nhận nhu cầu của đối phương đối với thân thể hắn, trước mắt Berg vẫn chưa thể thuyết phục bản thân làm được như vậy.

Hắn không thể buông bỏ sự kiêu ngạo từ trong cốt tủy kia, càng không thể bắt bản thân phải vứt bỏ một chút tôn nghiêm cuối cùng.

Thế nhưng, vừa nghĩ đến cảnh tượng trong hoa viên vương cung trước khi kết hôn, Drew đỏ mặt nói “Bởi vì tôi thích em”, Berg liền cảm thấy trái tim từng đợt co rút.

Vốn tưởng rằng Drew chỉ là thuận miệng nói ra, nhưng sau khi kết hôn ở chung mấy ngày, hắn có thể cảm nhận được lời Drew nói không phải là giả.

Drew rõ ràng đã nhận ra hắn lãnh đạm, cho nên mới thật cẩn thận duy trì khoảng cách với hắn, có thể nhìn ra được, nam nhân kia kỳ thật rất để ý đến mình, bởi vì đối với Alpha mà nói, dựa vào thể năng và sức hút từ chất dẫn dụ để chinh phục Omega là một chuyện rất dễ dàng, cho dù Drew cưỡng ép, Berg vẫn sẽ vì tác động bản năng mà không thể phản kháng y đến gần.

Thế nhưng, Drew lại không làm như vậy.

Chuyện Berg không thích, y chưa bao giờ cưỡng ép cả. Trong thời kỳ tân hôn lại phân phòng ngủ, có lẽ là một chuyện không thể chịu đựng được đối với rất nhiều Alpha, đặc biệt là một Alpha mới hơn hai mươi tuổi huyết khí phương cương.... Nhưng Drew lại không nói hai lời liền làm theo.

Nam nhân thành thật chính trực, không có bao nhiêu tâm cơ, y không muốn cưỡng ép chinh phục Omega của mình, lại không hiểu được nên lấy lòng Omega của mình như thế nào.... Y chỉ có thể dùng phương thức vừa ngọt ngào vừa trực tiếp này, cẩn thận quan tâm Berg.

Mỗi ngày khi Berg tỉnh lại, bữa sáng đều đã được bày trên bàn. Mỗi ngày khi Berg muốn vào trong sân đọc sách, ghế nằm cũng đã được dọn ra dưới bóng cây. Khi Berg mệt mỏi thiếp đi dưới tàng cây, trên người luôn luôn nhiều thêm một tấm chăn ấm áp. Vào lúc Berg cảm thấy đói, nam nhân kia sẽ lén lút bưng tới một đĩa đồ ăn đã chuẩn bị từ sớm đặt cạnh tay hắn....

Drew không nói lời ngon tiếng ngọt, ngoại trừ câu nói ngây ngô “Tôi thích em” trước khi kết hôn ra, sau khi kết hôn đến một câu tình cảm y cũng chưa từng nói ra, thế nhưng, loại chăm sóc chu đáo này, lại khiến Berg có thể thời thời khắc khắc cảm nhận được sự cẩn thận và ôn nhu của y.

Cảm xúc áy náy trong lòng Berg bắt tri bất giác ngày càng lan rộng.

Hôn nhân của hai người liên quan đến quá nhiều lợi ích của gia tộc, Quân bộ và vương thất, nghiêm túc mà nói hai người bọn họ đều là vật hi sinh vô tội. Huống chi, Drew là người bề hạ tự tay chọn, y cũng vô tội, bản thân vốn không nên giận chó đánh mèo lây cả sang nam nhân thành thật này....

Cho nên.... Đối xử với y tốt một chút đi?

Sau khi hạ quyết tâm, Berg liền bưng món ăn Drew đã chuẩn bị lên, xoay người đi tới phòng ăn.

Drew đang ngồi ở cạnh bàn ăn cơm, miệng chuyển động ăn rất chuyên tâm, bộ dạng cúi đầu yên lặng ăn cơm nhìn qua tựa hồ có chút đáng thương....

Tim Berg chẳng hiểu sao lại mềm xuống một chút, đi đến ngồi đối diện y, nhẹ giọng nói. “Cùng nhau ăn đi.”

Drew khiếp sợ ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn Berg, ánh mắt mang theo vui sướng trực tiếp như vậy, khiến trái tim vốn bình tĩnh của Berg đột nhiên run rẩy. Berg vội vàng cứng ngắc xoay mặt đi, né tránh tầm mắt y, cúi đầu thản nhiên ăn cơm.

Drew cười cười nói. “..... Bông này đủ ăn không? Trong bếp vẫn còn, không đủ thì anh lại đi lấy.”

Berg nhẹ giọng nói. “Đủ rồi.”

Hai người đều không nói tiếp, mặt đối mặt ngồi ăn cơm, một bữa cơm ăn đến cực kỳ không tự nhiên.

Nhưng đối với Drew mà nói, hôm đó lại là một ngày rất đáng kỉ niệm.

Sau khi ba ngày phát tình trôi qua, lần đầu tiên Berg chủ động nói chuyện với y, hơn nữa còn cùng y ăn bữa tối.

Quan hệ bé tắc giữa hai người dường như lại có xu hướng ấm lại.

Tâm tình Drew tất nhiên vô cùng vui vẻ, y biết hiện giờ Berg vẫn không thích y, bất quá cũng không sao, y thích Berg, cái gọi là lâu ngày sinh tình, hiện giờ Berg không có cảm giác với y, nhưng một ngày nào đó.... một ngày nào đó sẽ thích y thôi, không phải sao?

Drew rất lạc quan nghĩ vậy.

Berg chủ động ngồi vào bàn ăn, hoàn toàn không phát hiện rằng, bản thân mình đối với nam nhân này, đang dần dần buông bỏ phòng bị dưới đáy lòng.

Kỳ nghỉ một tháng nhanh chóng kết thúc, Drew đúng hạn trở về quân đoàn Trường Xà. Nam nhân vừa kết hôn cảnh xuân đầy mặt, mấy chiến hữu thân thiết với y đều bắt đầu trêu đùa y, còn có người cố ý hỏi y đề

tài giữa các Alpha “Đã đánh dấu chưa?”, nhớ tới bộ dáng khiêu gợi của Berg trong ba ngày kia, Drew liền không nhịn được đỏ bừng mặt, bị đám anh em họ hung hăng giễu cợt một phen.

Ban ngày đi làm ở Quân bộ, buổi tối tất nhiên phải về nhà, chuẩn bị cơm tối đợi Alpha của mình trở về vốn là chuyện rất nhiều Omega nên làm, nhưng Drew lại không nỡ bắt Berg phải làm việc bếp núc, mấy chuyện nấu cơm giặt giũ linh tinh y giao hết cho người làm, còn mua mấy người máy trí năng cho Berg sử dụng, y biết Berg là vương tử sống an nhàn sung sướng từ nhỏ, bởi vậy y không muốn Berg phải chịu bất cứ thiệt thòi nào.

Mỗi ngày sau khi về nhà, đồ ăn đều đã chuẩn bị xong, Berg cũng sẽ chờ trong phòng ăn cùng y ăn cơm, Drew thực thỏa mãn. Tuy rằng vẫn phân phòng ngủ, phương diện sinh hoạt tính dục.... không quá hài hòa, thế nhưng, Berg ở trong này, y vẫn sẽ có loại cảm giác “gia đình”.

Cứ như vậy bình thản trải qua một tháng, quân đoàn Trường Xà đột nhiên nhận được mệnh lệnh từ Quân bộ, đến tiền tuyến trợ giúp quân đoàn Vinh Quang, Drew là phó chỉ huy hành động lần này, bắt buộc phải xuất chinh cùng quân đoàn.

Buổi tối hôm đó lúc ăn cơm, khẩu vị của Berg rõ ràng không tốt, ăn hai miếng liền buông đũa.

Drew lo lắng hỏi. “Sao em ăn ít thế.... Thân thể không thoải mái sao?”

Berg nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói. “Không có gì, khẩu vị không tốt lắm.”

Drew gật gật đầu, do dự một lát, rốt cuộc mở miệng nói. “Ngày mai anh phải xuất chinh đến tiền tuyến với bác.... Lần này có thể sẽ phải rời nhà tương đối lâu, anh cũng không xác định được....”

Berg ngưng một chút, ngẩng đầu nhìn y. “Đến tiền tuyến?”

Drew nói. “Ừ.”

Berg không trả lời.

Drew nhẹ nhàng cầm tay hắn nói. “Đừng lo lắng, chỉ là đến trợ giúp quân đoàn Vinh Quang thôi, chờ bọn anh đuổi được đám liên bang kia đi, anh sẽ trở về.”

Berg trầm mặc một lát, mới nhẹ giọng nói. “Nhớ cẩn thận.”

Drew thật vui vẻ nắm chặt tay Berg, kiên định hứa hẹn. “Yên tâm đi, hai đại quân đoàn liên thủ, nhất định sẽ chiến thắng trở về. Hơn nữa.... Có em đang đợi anh trở về, anh sẽ không khiến bản thân gặp nguy hiểm.”

Đối diện với ánh mắt nghiêm túc thâm tình của Drew, Berg cứng ngắc dời tầm mắt, có chút xấu hổ rút tay về.

Drew thu tay lại, ngược ngùng sờ sờ mũi, nói. “Sau khi anh đi, một mình em ở nhà có lẽ sẽ rất nhàm chán. Không bằng, em quay về vương cung ở một thời gian được không?”

Berg kinh ngạc quay đầu nhìn y. “Có thể chứ?”

Drew nói. “Đương nhiên có thể, em muốn về thì cứ về đi, một mình em ở nhà anh cũng không yên tâm. Trở về vương cung có bề hạ và vương hậu chiếu cố em, hơn nữa, so với nơi này, chắc là em thích trở về hơn phải không?”

Drew che giấu sự mất mát trong giọng nói, cười cười nói. “Chờ anh trở lại, anh sẽ đến vương cung đón em.”

Berg. “....”

Ở đế quốc, sau khi kết hôn rất nhiều Alpha sẽ nảy sinh vọng độc chiếm mãnh liệt đối với Omega của mình, hầu hết Alpha sẽ coi Omega giống như vật sở hữu thời thời khắc khắc đặt bên cạnh, người tình nguyện thả Omega của mình đi rất hiếm hoi.

Vậy mà Drew lại chịu để mình trở về sống trong vương cung?

Trong lòng Berg có chút kinh ngạc, cũng có chút cảm động không thể che giấu.

Nam nhân này thật khác biệt, so với rất nhiều Alpha trong ấn tượng của hắn đều khác biệt.

Nhìn nam nhân trước mặt, Berg trầm mặc thật lâu sau, mới nhẹ giọng nói. “..... Cảm ơn anh.”

Drew ngượng ngùng sờ mũi. “Cảm ơn gì chứ? Chúng ta đã kết hôn, không cần khách khí với anh như vậy....”

Ngày hôm sau, từ sáng sớm Drew đã tự mình đưa Berg về vương cung, sau đó mới trở lại căn cứ của quân đoàn Trường Xà, xuất chinh cùng tướng quân Barnard. Cũng từ hôm đó, danh hiệu người đàn ông yêu vợ của Drew cũng bắt đầu truyền khắp Quân bộ.

Bên trong vương cung đế quốc.

Trở lại nơi mình lớn lên từ nhỏ, từng gốc cây ngọn cỏ thoát nhìn đều đặc biệt thân thiết. Tâm tình Berg nhẹ nhõm hơn không ít, mới vừa nghỉ ngơi trong cung điện một lát, bệ hạ và vương hậu đã đến thăm hần.

Ba người cùng nhau ăn cơm trưa, lúc ăn đến một nửa, Berg đột nhiên buông đũa, đi đến toilet khó chịu nôn mửa, nôn đến khi dạ dày trống rỗng, lúc này mới sắc mặt tái nhợt súc miệng, xoay người quay lại bàn ăn.

Bệ hạ Trand và vương hậu Anna rất ăn ý đồng thời quay đầu nhìn hần.

Berg nhẹ giọng giải thích. “Em có hơi khó chịu.”

Vương hậu Anna sáng tỏ mỉm cười nói. “Thời kỳ đầu mang thai luôn như vậy.”

Berg. “.....”

Trand hỏi. “Có gọi bác sĩ đến kiểm tra chưa? Drew có biết em mang thai không?”

Berg xấu hổ không biết nên làm thế nào. Đúng vậy, hần mang thai..... Chính là trong ba ngày phát tình kia, khi Drew đánh dấu hoàn toàn hần, sinh mệnh nhỏ này liền hình thành trong bụng hần. Kỳ thật Berg đã phát hiện từ sớm, nhưng hần vẫn cố chấp không chịu tin, bản thân lại phải sinh con cho nam nhân kia, cảm giác này thật sự rất kỳ quái.

Vương hậu Anna đã từng sinh ba đứa nhỏ trái lại rất bình tĩnh, mỉm cười nhìn Berg. “Xem ra em còn chưa nói với Drew đúng không? Có muốn nói cho y biết không? Nhất định y sẽ rất vui.”

Berg vội vàng nói. “Trước không cần nói cho y. Y ở tiền tuyến chắc sẽ bận rất nhiều việc, không nên bị phân tâm vì chuyện này.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng Berg lại thấy giật mình, đây là sao vậy? Bản thân vậy mà lại lo lắng cho nam nhân kia sao?

Đối diện với ánh mắt mỉm cười của vương hậu Anna, Berg tự thấy không thể giải thích được, dứt khoát ngậm miệng.

Trand mỉm cười nói. “Xem ra sau khi kết hôn hai người ở chung cũng không tệ lắm nhỉ?”

Berg. “.... Vâng.”

Trand nói. “Thật trùng hợp, Anna cũng có bầu, ngày sinh dự tính là mùa hè sang năm, đứa nhỏ này có lẽ sẽ sinh gần ngày với đứa nhỏ của em, ta nghĩ, bọn chúng nhất định sẽ trở thành anh em tốt.”

Berg cứng ngắc gật gật đầu, hoàn toàn không nghe lọt vương huynh đang nói những gì.

Sinh hạ một đứa con cho Drew..... Đến bây giờ hần vẫn cảm thấy bản thân như đang nằm mơ.

Ba tháng sau, quân đoàn Trường Xà chiến thắng trở về.

Lần này trong quá trình chỉ huy tác chiến trợ giúp quân đoàn Vinh Quang Drew đã biểu hiện rất xuất sắc, Quân bộ cũng đặc biệt khen ngợi y, thăng cấp quân hàm của y lên bậc chuẩn tướng, tướng quân Barnard cũng thuận theo đó giao hai sư đoàn trong quân đoàn Trường Xà cho y trực tiếp quản chế, rõ ràng là có ý dần dần chuyển giao chức vị quân đoàn trưởng. Drew tuổi còn trẻ đã thăng làm sĩ quan cấp tướng, ở Quân bộ có thể nói là cực kỳ thuận lợi.

Drew được Quân bộ khen ngợi, sau khi tham gia buổi tiệc chúc mừng của Quân bộ, vào ban đêm liền khẩn cấp đến vương cung đón Berg về.

Berg nghe nói y trở về, đã thu thập xong hành lý từ lâu, sau khi Drew và bộ hạ chào hỏi đơn giản, liền mang Omega của mình trở về nhà riêng.

Mấy tháng không gặp, người ngày nhớ đêm mong đứng ngay trước mắt, Drew rất muốn hung hăng hôn hân, nhưng thái độ của Berg vẫn đậm mạc như trước, Drew đành phải kìm nén xúc động của mình, nhẹ nhàng kéo tay hân, thấp giọng nói. “Berg, anh, anh rất nhớ em.”

Berg. “.....”

Trái tim đột nhiên giống như bị cái gì đó đánh trúng.

Một câu đơn giản mà trực tiếp như vậy, Berg lại không biết nên trả lời thế nào. Bàn tay bị bàn tay rộng lớn của nam nhân nhẹ nhàng nắm lấy, nhịp tim dường như cũng trở nên dồn dập.

Drew ôn nhu đánh giá nam nhân bên cạnh, thật lâu sau, mới cười cười nói. “Ai, hình như em có béo lên một chút? Bất quá như vậy càng tốt, trước kia gầy quá.... Xem ra em ở vương cung rất tốt. Đúng rồi, anh có quà cho em đây.” Drew vừa kéo Berg đi về phía trước, vừa lăm bầm lăm bầm.

Berg. “.....”

Tên gốc này, chẳng lẽ không ý thức được Omega của mình đang mang thai sao?

Kéo Berg qua cửa nhà, Drew không vội vã đi về phía biệt thự ba tầng nhỏ, mà vòng qua vườn hoa đi đến một tòa kiến trúc mới tinh, dùng thiết bị âm thanh mở hết đèn lên, lúc này mới nói. “Berg, đây là quà cho em.”

Berg kinh ngạc nhìn tòa nhà cao ba tầng được ngọn đèn chiếu sáng trước mặt. “Đây là cái gì?”

Drew cười nói. “Nhân lúc em không ở nhà mấy tháng, anh đã mời người đến xây một tòa nhà để làm kho cơ giáp. Trong nhà kho tầng một có rất nhiều linh kiện cơ giáp, là anh đi mua dựa theo danh sách linh kiện của cha, từ cấp một đến cấp mười đều có hết.... Kho cơ giáp này, tặng cho em đó, em có thể tùy ý sử dụng các thiết bị và linh kiện bên trong.”

Berg quả thực không thể tin nổi.

Quả thật hân thích nhất là nghiên cứu cơ giáp, trở thành một chuyên gia chế tạo cơ giáp nổi danh là ước mơ lớn nhất của hân thời niên thiếu, nhưng vì cuộc hôn nhân này, hân hoàn toàn không thể thực hiện ước mơ được nữa, hân cho rằng đời này bản thân cũng sẽ không có cơ hội chạm vào những linh kiện cơ giáp kia.

Thế nhưng lúc này, nam nhân kia lại tặng cho hân một kho cơ giáp thật lớn....

Berg tâm tình phức tạp quay đầu nhìn về phía Drew. “Chuyện tôi thích cơ giáp, làm sao anh biết được?”

Drew sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng nói. “Mỗi ngày em đều xem sách về chế tạo cơ giáp, anh có chú ý đến.... Hơn nữa, anh cũng đã tìm bộ hạ hỏi thăm, trước kia lúc em ở vương cung, còn tự mình làm ra một đài cơ giáp....”

Drew dừng một lát, có chút thấp thỏm hỏi. “Món quà này, em có thích không?”

Hốc mắt Berg cũng có chút nóng lên, trong lòng xúc động đến không nói nên lời, đây là món quà ý nghĩa nhất hân nhận được từ nhỏ đến lớn.

Thật lâu sau, Berg mới quay đầu nhìn Drew, nhẹ giọng nói. “Tôi rất thích.... Cảm ơn anh, Drew.”

Drew vui vẻ nói. “Khách khí gì chứ, em thích là được rồi!”

Loại thần sắc vui sướng vì “nỗ lực của mình được thừa nhận” này, trực tiếp mà thẳng thắn biểu hiện trên mặt y, một nam nhân đã hơn hai mươi tuổi, đã là sĩ quan cấp bậc chuẩn tướng rồi, thế nhưng ở trước mặt ái nhân, lại vẫn trút trác và ngây thơ như thế.

Trầm mặc trong chốc lát, Berg rốt cuộc mở miệng nói. “Đúng rồi, Drew, tôi cũng có tin này muốn nói cho anh....”

Drew nghi hoặc nhìn hấn. “Tin gì vậy?”

Berg nói. “..... Anh sắp được làm cha rồi.”

Drew ngẩn người, sau khi hiểu được ý tứ của hấn, biểu tình trên mặt lập tức từ kinh ngạc chuyển thành sung sướng, sau đó, liền kích động trực tiếp ôm lấy Berg. “Em nói thật sao? Em mang thai rồi?!”

Thanh âm của nam nhân hơi hơi run rẩy vì kích động, trong mắt cũng tràn đầy vui sướng.

Khóe môi Berg nhin không được cong lên nụ cười, nhẹ nhàng sờ sờ tóc của y, nói. “Là thật, anh thả tôi xuống trước đã.”

Drew vội vàng bỏ Berg xuống, thật cẩn thận nhẹ nhàng đặt tay lên bụng hấn, sờ sờ vùng bụng hơi hơi nhô lên, đứa nhỏ trong bụng hình như cũng cảm nhận được cha mình tới gần, rất nể tình giờ chân đá một cái chào hỏi cha.

Lòng bàn tay bị đá trúng một phát, cảm nhận được rõ ràng sinh mệnh nhỏ hoạt bát trong bụng Berg, Drew lập tức kích động gắt gao ôm Berg vào lòng, nói năng lộn xộn. “Quá.... Quá tốt..... Là đứa nhỏ của hai chúng ta.... Thật sự quá tốt....”

Nhìn bộ dáng vui vẻ kích động của y, trái tim Berg cũng đột nhiên trở nên mềm mại.

Màu sắc ngọn đèn trong biệt thự vốn đã ấm áp, giữa buổi đêm im lặng, cùng nam nhân này ôm lấy nhau, Berg tự thả lỏng bản thân dựa vào trong lòng y, ngửi mùi chất dẫn dụ quen thuộc trên người đối phương, nghe nhịp tim hữu lực truyền đến từ trong ngực, đẩy lòng hấn đột nhiên sinh ra một loại cảm giác “an tâm”....

Khoảnh khắc đó, làn gió đêm dịu nhẹ, tựa như cũng vì ôm ấp của hai người mà nhiễm lên một tầng ấm áp say mê.

Hết phần 4.

125. Quyển 5 - Chương 125: Ngoại Truyện (5)

Drew tặng cho Berg một tòa nhà làm kho cơ giáp, vốn cũng chỉ muốn thử lấy lòng bà xã nhà mình, không ngờ hành động này lại bất ngờ khiến Berg cảm động.

Từ kỳ phát tình đầu tiên hai người đánh dấu lẫn nhau cho tới nay, Drew và Berg luôn ở trong trạng thái “Duy trì khoảng cách hữu nghị”, bình thường ngay cả tay Berg Drew cũng không nắm được, sau khi ăn xong cơm chiều luôn bị Berg lạnh lùng đuổi sang ngủ ở thư phòng bên cạnh, dần dà, ngủ ở thư phòng đã trở thành thói quen của Drew.

Lần này cửu biệt thắng tân hôn, sau khi tặng quà xong thái độ của Berg rõ ràng có chút dao động, Drew cúi đầu nhìn sườn mặt trắng nõn của người đang tựa vào lòng mình, trái tim bang bang nhảy lên, gió đêm thổi đến lòng người cũng say.

Tuy rằng muốn tiếp tục ôm Berg như vậy lâu thêm một chút, nhưng lại sợ hấn trúng gió bị cảm, vì thế liền dứt khoát ôm hấn lên, xoay người quay về phòng ngủ.

Berg không giãy giụa, chỉ là khi bị Drew ôm đến trên giường, biểu tình trên mặt không quá tự nhiên, lỗ tai có chút đỏ lên.

Mắt thấy sắp tới thời gian ngủ, Berg lật mình, nghiêng người nằm xuống quay lưng về phía Drew, nhẹ giọng nói. “Thời gian không còn sớm.... Nghỉ ngơi đi.”

Tuy rằng những lời này chỉ kém mấy chữ so với “Tôi muốn nghỉ ngơi, anh đi ra ngoài đi”, nhưng hàm ý lại khác hoàn toàn.

Drew sững sốt một chút, lập tức hiểu ra là đêm nay Berg cho y ở lại phòng, tâm tình kích động hai ba cái cởi bỏ quần áo, thay đồ ngủ, thật cẩn thận bò lên giường chui vào ổ chăn, nhẹ nhàng ôm lấy Berg từ sau lưng.

Thân thể Berg rõ ràng cứng đờ một chút, nam nhân phía sau lại cố chấp ôm hân, không cho hân bất cứ cơ hội trốn thoát nào.

Lỗ tai mẫn cảm bị nam nhân ngậm trong miệng, Berg đang muốn trốn, lại nghe thấy thanh âm trầm thấp của đối phương truyền đến bên tai. “Anh rất nhớ em.....”

Berg. “.....”

Tim Berg đột nhiên mềm xuống.

Nam nhân này rất ngốc, nói chuyện luôn thẳng đuồn đuột không có ẩn ý gì, thế nhưng chính cách biểu đạt thẳng thắn như vậy, lại luôn có thể lập tức đánh trúng phần mềm mại nhất của Berg.

Vương tử Berg vốn kiêu ngạo đăm đăm, trước giờ chưa từng nghĩ tới, có một ngày bản thân sẽ mềm lòng với người đàn ông mình cưới chỉ vì hôn nhân chính trị, thậm chí còn bởi vì một câu đơn giản của nam nhân thành thật này mà tim đập không thôi.

Drew cũng không biết lúc này đáy lòng Berg đang dao động, thấy Berg không để ý tới mình, y liền thần nhiên nói tiếp. “Rời khỏi thủ đô suốt ba tháng, mỗi ngày anh đều nghĩ đến em, buổi tối còn thường xuyên mơ thấy em.... Những điều anh nói đều là thật, anh rất nhớ em.....”

Berg. “.....”

Mấy câu buồn nôn mà Drew nghiêm túc nói ra, lại có vẻ cực kỳ thành khẩn.

Trái tim Berg trở nên mềm mại, lại không thể không biết xấu hổ mở miệng đáp lại lời bày tỏ của Drew. “Mấy tháng tách ra này, kỳ thật đôi khi hân cũng sẽ nhớ tới người đàn ông này, lo lắng Drew ở tiền tuyến liệu có gặp phải nguy hiểm gì không..... Chẳng qua, cá tính Berg kiêu ngạo, chắc chắn không thể nói mấy lời này ra miệng, chỉ thả lỏng thân thể nhẹ nhàng nhích vào lòng y, tìm tư thế thoải mái nhắm mắt lại.”

Drew cảm nhận được Berg thả lỏng, cánh tay vắt ngang trước ngực siết lại càng nhanh, gắt gao ôm Berg vào trong lòng, sắp lại sau gáy Berg hít hít một hơi thật sâu, hưởng thụ hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái trên người hân, cảm thấy trong lòng vừa thỏa mãn vừa yên bình.

— Đây là Omega của y, là người y thích, bọn họ sẽ nhanh chóng nghênh đón đứa nhỏ dung hòa máu thịt của hai người, còn điều gì hạnh phúc hơn nữa chứ?

Drew sắp được làm cha tâm tình rất kích động, hai tay lại cực kỳ cẩn thận, tay trái ôm Berg, tay phải di chuyển đến vùng bụng mềm mại của hân, nhẹ nhàng áp lòng bàn tay ấm áp lên, cảm nhận sinh mệnh nhỏ đang dần hình thành ở nơi đó.

Lần này rời đi quá lâu, lúc trở về đứa nhỏ đã hơn bốn tháng, Berg đã sớm qua giai đoạn mang thai sơ kỳ nôn đến thiên hôn địa ám, hiện giờ tất cả đã ổn định, thân hình hân vốn rất gầy, nhìn bên ngoài không nhận ra được gì, sau khi cởi quần áo mới phát hiện bụng đã nhô lên rất rõ rệt, Drew dán tay lên trên, thì thoảng còn có thể cảm giác được đứa nhỏ hoạt bát trong bụng đá tới đá đi giống như muốn chào hỏi cha nó.

Drew cảm thấy rất thần kỳ, tay còn lại cũng dịch xuống dưới, hai tay nhẹ nhàng mát xa phần eo của Berg, một bên thấp giọng nghiêm túc hỏi. “Berg, có phải mang thai rất vất vả đúng không?”

Berg. “.....”

Drew nói. “Mấy tháng nay không thể ở cạnh chăm sóc em, sau này sẽ không như vậy nữa. Anh sẽ xin Quân bộ cho lưu lại thủ đô, ở cùng em, chờ con chúng ta ra đời.”

Berg. “.....”

Drew nhẹ nhàng xoa ấn phần eo của Berg, mỉm cười nói. “Anh có quen một bác sĩ rất tốt, ngày mai cùng em đến bệnh viện kiểm tra một chút có được không?”

Berg. “.....”

Tay Drew lại xô dịch đến vùng bụng nhô lên, nhẹ nhàng sờ sờ. “Đúng rồi, em đoán lần này là con trai hay con gái?Ồn ào như vậy, chắc là con trai ha?”

Berg. “.....”

Drew nói. “Mặc kệ là con trai hay con gái, lớn lên giống em là tốt rồi... Chúng ta đặt tên cho đứa nhỏ đi, Brad? Blades? Hay là Brian? Em thấy tên nào hay?”

Berg. “.....”

Berg vẫn không có phản ứng, Drew cúi đầu nhìn, lại phát hiện nam nhân trong lòng đã sớm nhắm mắt ngủ say.

Không còn dạm mẶc và xa cách ngày thường, bộ dáng Berg khi ngủ thoạt nhìn vừa yên lặng vừa ôn nhu.

Bộ dạng hẮn vốn rất dễ nhìn, lúc này, dưới ngọn đèn vàng ảm Ắp, sườn mặt trắng nõn lại càng giống như ngọc thạch thượng hạng. Hàng mi dày đổ xuống mí mắt một bóng đen nhàn nhạt, hô hấp đều đều, môi nhẹ mím, vẻ mặt thả lỏng tựa vào lòng Drew, ngủ rất thoải mái dưới mát xa của Drew, đến lông mày cũng giãn ra.

Drew kinh ngạc nhìn hẮn, thật lâu sau, mới dời tay khỏi bụng hẮn, giúp hẮn đắp lại chăn, sau đó cúi người ôn nhu Ần xuống vàng trÁN hẮn một nụ hôn chúc ngủ ngon.

“Berg, anh yêu em.....”

“Anh yêu em.....”

Lời tỏ tình khe khẽ không hề được Ắp lại, Nhưng nhìn thần thái thả lỏng của nam nhân ngủ trong lòng, Drew lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc và thỏa mẶn.

— Giống như có được nam nhân này, là y đã có được cả thế giới.

Mùa hè một năm sau, trong phòng bệnh VIP của bệnh viện trung ương đế quốc, một cậu nhóc khỏe mạnh hoạt bát thuận lợi ra đời trong sự chờ mong của mọi người, bệ hạ Trand và vương hậu Anna sau khi liên tục sinh ba Omega, rốt cuộc nghênh đón một vị vương tử Alpha – đặt tên là Caesar.

Caesar ra đời khiến cả vương thất đều tràn trề không khí hân hoan, dù sao vương hậu liên tục sinh ba Omega cũng khiến mọi người trong vương thất vô cùng đau đầu, rốt cuộc có một vương tử Alpha, ít nhất không cần lo lắng về người kế thừa vương vị nữa.

Tình cảm của Berg và bệ hạ Trand sâu sắc như anh em ruột, bệ hạ hân hoan đón tiểu vương tử, tất nhiên hẮn cũng vô cùng vui vẻ, sau khi Caesar ra đời, ngày hôm sau Berg thân là vương thúc liền chuẩn bị một ít lễ vật, tự mình trở về vương cung thăm.

Berg mang thai muộn hơn vương hậu Anna một tháng, theo lý thuyết, con của hẮn và Drew cũng phải sinh muộn một tháng so với Caesar mới phải, thế nhưng, ngày đó khi Berg đến vương cung thăm Caesar, đột nhiên đau bụng khó chịu, ngoài ý muốn sinh non. Tiểu vương tử còn chưa nhìn thấy, bệ hạ Trand đã trực tiếp đưa Berg đến bệnh viện.

Sau khi Drew nhận được tin tức, lập tức chạy như điên đến bệnh viện trung ương, lúc đó, Berg đã nằm trên giường gẮt gao nhắm mắt, đang được bác sĩ đẩy vào phòng giải phẫu.

Y chỉ kịp liếc mắt nhìn Berg một cái, cửa phòng giải phẫu đã ngăn cản tầm mắt y.

Thế nhưng, chính cái liếc mắt kia, đã đủ khiến Drew đau lòng muốn điên lên – trÁN Berg đỏ mề hôi như mưa, toàn thân đau đến co rút, lại liều mạng chịu đựng không nói lời nào, môi cũng bị cắn đến bật máu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, suy yếu giống như có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Bác sĩ nói, Berg vốn có thể chất đặc thù, lần khó sinh này sẽ tương đối nguy hiểm, xin người nhà hãy chuẩn bị tốt tâm lý.

Drew nghe được lời này cũng sắp phát điên rồi!

Thân là người thừa kế của gia tộc Birch, từ nhỏ đến lớn Drew cũng coi như là một quân nhĩ đại sống an nhàn sung sướng, chưa từng cảm thấy sợ hãi điều gì, thế nhưng giờ khắc này, y đột nhiên phát hiện, y thật sự rất sợ mất đi người này.....

Y sợ sẽ mất đi Berg, cực kỳ sợ hãi.

Trong ba loại giới tính ABO, Omega có tỷ lệ mang thai cao nhất, sinh ra đời sau cũng dễ dàng nhất, nhưng cũng có một số Omega bởi vì vấn đề thể chất, một khi rơi vào tình trạng khó sinh, rất có khả năng sẽ bỏ mạng...

Ngộ nhỡ..... Ngộ nhỡ Berg gặp chuyện không may.....

Drew hoàn toàn không dám nghĩ tới khả năng đó.

Y cứng ngắc đứng ngoài phòng giải phẫu, nỗi sợ hãi mãnh liệt khiến máu toàn thân y đều trở nên lạnh lẽo, y chỉ có thể gắt gao siết chặt nắm tay, cắm móng tay thật sâu vào lòng bàn tay. Trái tim tựa như rơi vào hầm băng, chết lặng đến mất cả tri giác.

Khi các trưởng bối trong gia tộc Birch nghe tin chạy đến, đều bị biểu tình của Drew dọa sợ — bọn họ chưa từng thấy thần sắc đau đớn như vậy xuất hiện trên mặt Drew. Nam nhân này tuy còn trẻ nhưng tính cách trầm ổn, con người thành thật trung hậu, khiến các trưởng bối rất thích, cho dù là lúc tác chiến ở tiền tuyến, biểu tình trên mặt nam nhân này vẫn luôn luôn bình tĩnh.

Thế nhưng giờ khắc này, y lại giống như dã thú bị thương, khóe mắt nhìn chằm chằm ánh đèn trên phòng giải phẫu như muốn nứt ra, trong mắt phủ đầy tơ máu, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể nổi điên.....

Drew giống như một pho tượng yên lặng đứng ngoài cửa phòng suốt cả một đêm.

Mỗi giây trôi qua đều dài như một thế kỷ, y nhìn các hộ sĩ về mặt vội vã ra ra vào vào, nhìn những túi máu không ngừng được đưa vào phòng giải phẫu, y thậm chí..... còn không dám tiến lên hỏi tình hình của Berg.

Đến gần rạng sáng, tướng quân Barnard, quân đoàn trưởng quân đoàn Trường Xà cũng nghe tin chạy đến đây, vỗ nhẹ lên bả vai cháu mình, an ủi nói. “Cháu cũng đừng lo lắng quá, hiện giờ trình độ y học phát triển như vậy, Berg sẽ không sao đâu.”

Drew trầm mặc một lát, mới thấp giọng nói. “Cho dù lần này là trai hay gái, sau này.... cháu cũng không muốn có thêm con nữa.”

Barnard kinh ngạc nhìn về phía Berg, ông có thể thấy được một loại thần sắc kiên định trong mắt đứa cháu này, kiên định giống như khi y nói “Bác à, cháu muốn cưới Berg, cháu thích em ấy” lúc đó.

Ở đế quốc, nhất là trong những thế gia Quân bộ như gia tộc Berg, Alpha đều phải vì bản thân, vì gia tộc mà lưu lại rất nhiều con cháu, từ đó chọn lựa một người thừa kế thích hợp nhất. Mà Drew lại nói, y không muốn có thêm con nữa.....

Barnard nhíu nhíu mày, hạ giọng nói. “Cháu là người nối nghiệp quân đoàn Trường Xà, không được hành động theo cảm tính! Gia tộc Birch chúng ta nào có chuyện chỉ sinh một con?”

Drew thấp giọng nói. “Bác à, bác không hiểu.....”

— Bác không hiểu cảm giác trở mặt bất lực nhìn người mình yêu chịu khổ là thế nào, bác không hiểu mất đi hẳn đối với cháu là đau đớn cỡ nào..... Cháu sẽ không để hẳn phải chịu loại cực khổ này nữa, cháu không thể mang tính mạng hẳn ra đánh cược được.

Drew gắt gao siết chặt nắm tay, nghiêm túc mà kiên định nói. “Không cần khuyên cháu, cháu đã quyết định rồi. Chờ khi đứa nhỏ này thuận lợi ra đời, nó sẽ là đứa con độc nhất của cháu.”

Tướng quân Barnard còn muốn nói thêm, nhưng đúng lúc này, bác sĩ đột nhiên đi ra, trong tay hộ sĩ bên cạnh có một đứa trẻ, bác sĩ tháo khẩu trang xuống, đi đến trước mặt Drew, khẽ cười cười nói. “Yên tâm, cha con đều bình an.”

Một câu, khiến Drew nháy mắt bay từ địa ngục lên thiên đường.

Bác sĩ nói. “Con trai, kết quả kiểm tra gen là Alpha, nặng tám cân (4 kg), rất khỏe mạnh.”

Nói xong liền bảo hộ sĩ đưa đứa nhỏ cho y nhìn. Drew run rẩy giờ hai tay nhận lấy thằng nhóc nhỏ xíu kia từ trong tay hộ sĩ, đứa trẻ đang bĩu môi lớn tiếng khóc thét, tiếng khóc vô cùng vang dội, thoát nhìn rất khỏe mạnh.

Drew run giọng hỏi. “Berg đâu?”

Bác sĩ nói. “Đã đưa vào phòng bệnh VIP. Thân thể còn rất suy yếu, may mà bảo vệ được tính mạng.”

Drew gật gật đầu, liếc mắt nhìn thằng nhóc đang khóc thét trong lòng, lập tức xoay người đi đến phòng bệnh thăm Berg.

Berg vừa được chuyển đến phòng bệnh VIP, quả nhiên giống lời bác sĩ nói, cực kỳ suy yếu, tựa như vừa lâm phải bệnh nặng, sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, cơ thể còn gắn một ống dụng cụ theo dõi, trên mu bàn tay còn treo một chai dịch dinh dưỡng,

Drew đi đến ngồi xuống cạnh giường hắn, run rẩy nắm lấy ngón tay hắn, đặt ở bên môi không ngừng hôn lên, thanh âm nghẹn ngào nói. “Em không sao là tốt rồi..... Không sao..... Không sao là tốt rồi.....”

Chất lỏng ấm áp nhanh chóng thấm ướt mu bàn tay.

Berg giật mình, ngẩng đầu lên, phát hiện nam nhân này thế mà lại..... khóc.

Trong nháy mắt đó, trái tim Berg đột nhiên run lên giống như bị búa tạ gõ vào – hắn chưa từng nghĩ rằng sẽ có một người rơi lệ vì hắn, hơn nữa người đó còn là Alpha.

Nước mắt rơi trên mu bàn tay, nhiệt độ nóng hổi tựa như muốn thiêu đốt lòng người.

Cho đến lúc này, Berg mới cảm nhận được, người đàn ông này yêu hắn đến mức nào.

Quá trình sinh con đau đớn suốt chút nữa đã lấy mạng hắn, thế nhưng khoảnh khắc kia, Berg lại đột nhiên cảm thấy rất ấm áp.

Khoảnh khắc y giống như phát điên ôm đứa con mới sinh lao vào phòng bệnh, khoảnh khắc y ngồi bên giường nắm tay hắn rơi lệ, khoảnh khắc y liên tục nói “Em không sao là tốt rồi”.....

Trong lòng đột nhiên, vô cùng ấm áp.

Tựa như trước đây khi cha mẹ qua đời, một mình hắn bơ vơ không nơi nương tựa ở trong biệt viện tại thủ đô, bộ hạ Trand vừa đăng cơ không lâu đã đưa hắn đến vương cung rồi nói, Berg, đừng lo lắng, có vương huynh ở đây, về sau nơi này chính là nhà của em.

Khi đó, Berg cho rằng, vương cung đế quốc sẽ là nhà của hắn cả đời. Bộ hạ Trand sẽ mãi là người thân gần gũi nhất của hắn.

Ngày đó khi rời khỏi vương cung kết hôn với Drew, đáy lòng hắn vô cùng lạnh lẽo, bởi vì, từ nay về sau hắn chỉ còn lẻ loi một mình.

Thế nhưng hiện tại, hắn đột nhiên phát hiện, dường như hắn đã tìm được một người khác có thể khiến hắn cảm thấy ấm áp và an tâm.

— Đó chính là Drew.

— Một Drew luôn yêu hắn, có thể vì hắn mà rơi lệ.

Nước mắt của Drew thấm ướt cả mu bàn tay Berg, đứa nhóc trong lòng y khóc thét đến mệt, liền im lặng, mở to đôi mắt màu lam hiếm khi xoay đầu nhìn hai vị phụ thân.

Drew cuối cùng cũng tỉnh táo lại, lung tung lau mặt một phen, thở sâu, ôm con trai đến trước mặt Berg, thấp giọng ôn nhu nói. “Berg, em xem, con trai chúng ta rất khỏe mạnh, bác sĩ nói nó nặng đến tám cân. Đôi mắt giống anh, những chỗ khác đều giống em.....”

Berg nhìn thoáng qua đứa nhóc trong lòng Drew, kỳ thật trẻ con nhỏ như vậy hoàn toàn không nhìn ra được ngũ quan giống ai, bất quá đôi mắt màu lam quả thật được di truyền từ Drew, nhìn qua giống như Drew bản thu nhỏ.

Berg nhin không được lấy ngón tay chọc chọc khuôn mặt đầy thịt của đứa nhỏ, thẳng nhóc bị chọc đến mắt húng, oa một tiếng lại khóc, Berg khẽ cười cười, sờ sờ đầu con trai, nhẹ giọng nói. “Anh ôm nó đến phòng sơ sinh trước đi, em mệt quá, muốn ngủ một lát.”

Drew vội vàng đứng lên, xoay người ôm con trai đến phòng sơ sinh giao cho hộ sĩ, lúc này mới quay về ngồi xuống cạnh giường, nhẹ nhàng cầm tay Berg nói. “Em ngủ đi, anh ở đây với em.”

Berg nói. “Không cần, anh trở về ngủ đi.”

Drew lại nắm chặt tay Berg, cố chấp nói. “Anh ở đây với em.”

Đối diện với ánh mắt kiên quyết của y, Berg đành phải bất đắc dĩ cười cười, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Kỳ quái là, có nam nhân này ở bên cạnh, đêm nay hẳn ngủ vô cùng an ổn.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại vào giữa trưa, Berg vừa cúi đầu liền nhìn thấy một cái đầu xù xù gác cạnh tay, Drew cứ nhiên cứ thế ghé vào bên giường ngủ, nam nhân vóc dáng cao to cuộn thành một nhúm gục lên giường nhìn qua có chút khổ sở, Berg nhin không được vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu y, tóc của nam nhân này vừa ngắn vừa cứng, giống hệt như tính tình thẳng thắn và trực tiếp của y vậy.

Nghẹn tóc cứng cứng đâm vào tay, nhưng trái tim lại vô cùng mềm mại.

Berg thực kiên nhẫn giúp y vuốt thẳng mấy ngọn tóc lộn xộn, vừa sửa sang được một nửa, Drew đã tỉnh lại, ngẩng đầu chạm phải tầm mắt Berg, nhin không được cười cười nói. “Em tỉnh rồi sao? Ngủ ngon không?”

Berg. “..... Ừm.”

Cũng không biết tại sao, chỉ đơn giản đối diện như vậy, Berg lại cảm thấy cực kỳ an tâm và bình tĩnh.

Ánh mặt trời buổi sớm chiếu xuyên qua màn cửa sổ, người thanh niên trẻ tuổi vừa trở thành cha, nụ cười trên mặt anh tuần mà chói mắt, y cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán vợ mình, thấp giọng nói. “Chờ một lát, anh đi ôm con trai đến cho em xem.”

Một lát sau, Drew đẩy chiếc xe nôi trẻ em vào phòng bệnh của Berg.

Đứa nhỏ mới sáng sớm đã tỉnh, được hộ sĩ cho ăn, cực kỳ có tinh thần, quay đầu nhìn trái nhìn phải, Drew đẩy nó đến bên giường Berg, nâng Berg dậy, thuận tay lót một tấm đệm sau lưng hắn.

Berg ôm con trai lên, cầm lấy bàn tay nho nhỏ, nhẹ giọng hỏi Drew. “Đã đặt tên chưa?”

Drew nói. “Cha và bác của anh tối qua đều đến đây, các trưởng bối đã thương lượng rồi, cũng chọn được mấy cái tên dựa theo truyền thống của gia tộc Birch, cụ thể dùng cái nào thì vẫn chưa xác định, anh nói với bọn họ chờ em tỉnh lại rồi quyết định.”

Drew đưa mấy cái tên được chọn cho Berg xem, Berg nhìn thoáng qua, nghĩ nghĩ nói. “Vậy đặt là Brian đi.”

Drew lập tức gật đầu. “Được, vậy thì đặt là Brian.”

Thấy Berg đang chơi đùa với đứa nhỏ, Drew mỉm cười nói. “Anh đi mua cơm trưa cho em, muốn ăn cái gì?”

Berg nói. “Gì cũng được.”

Drew sắp lại gần hôn một cái lên trán Berg, lại nhéo nhéo mặt con trai, lúc này mới xoay người chạy đi mua cơm trưa.

Berg ngẩng đầu nhìn bóng dáng cao lớn của y, lại cúi đầu nhìn đôi mắt màu lam trong suốt sáng ngời của đứa trẻ trong lòng, khóe môi nhin không được cong lên một nụ cười nhàn nhạt.

Hắn biết, bắt đầu từ giờ phút này, sẽ có tên của hai người, dần dần khắc thật sâu vào lòng hắn.

Bọn họ, một tên là Drew, một tên là Brian.

Bọn họ chính là sinh mệnh của Berg, là người thân – quan trọng nhất.

Hết phần 5.

126. Quyển 5 - Chương 126: Ngoại Truyện (6)

Sau khi Brian ra đời, Berg và Drew bắt đầu trở nên hòa hợp hơn trước rất nhiều, Berg không tiếp tục đuổi Drew đến ngủ thư phòng, Drew cũng yên tâm thoải mái ở lại bên cạnh chăm sóc Berg.

Đoạn thời gian đó thân thể Berg không tốt lắm, Drew liền dốc sức gánh vác trách nhiệm chăm sóc con trai.

Brian khi còn nhỏ cực kỳ thích khóc, cứ tới nửa đêm là lại khóc đến kinh thiên động địa, Berg luôn bị nó đánh thức, mỗi lần như vậy, Drew liền khẩn trương đắp chăn lại cho Berg để hắn tiếp tục ngủ, một bên ôm con trai đến phòng bên cạnh dỗ dành, Berg đang mơ mơ màng màng còn có thể nghe thấy thanh âm cố ý đè thấp của y. “Ngoan, đừng khóc, sẽ làm phiền baba con..... Đừng khóc.....”

Drew tay chân vụng về dỗ con trai, người cha trẻ tuổi đương nhiên không có kinh nghiệm dỗ trẻ con, ôm Brian khóc thét gấp đến độ xoay vòng vòng ở bên ngoài, Berg nhìn một màn kia, khóe môi nhịn không được cong lên – nam nhân này, là một Alpha rất tốt, cũng sẽ là người cha tốt nhất của Brian.

Berg nhìn không nổi, liền đứng dậy nhận lấy con trai từ trong tay y. Nói đến cũng kỳ quái, Brian hình như rất thích baba Berg, lúc bị Drew ôm thì không ngừng khóc, nhưng vừa được Berg ôn nhu sờ sờ đầu, lại dễ dàng một chút, sẽ lập tức ngừng khóc, mở to hai mắt cười hì hì nghịch ngón tay baba.

Drew thật sự hết cách với thằng nhóc từ nhỏ đã bắt công thích baba hơn cha, thế nhưng, nhìn Berg biểu tình ôn nhu dỗ con trai, trong lòng Drew lại tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Chỉ có những lúc đó, Drew mới cảm thấy – có lẽ Berg cũng thích y!

— Ít nhất, Berg cũng thích con trai của bọn họ.

— Cho nên yêu ai yêu cả đường đi, là cha của con trai hắn, ở trong lòng Berg chắc cũng có chút phân lượng đúng không?

So với chiến tranh lạnh ở riêng hồi tân hôn, hiện giờ bọn họ, đã giống như một đôi vợ chồng bình thường rồi.

Chẳng qua, Berg vẫn không cho y chạm vào.

Mỗi lần y muốn, sắc mặt Berg vẫn cứng đờ, lại thêm thằng nhóc Brian hoạt bát này đã hấp dẫn 99% lực chú ý của Berg, cho đến năm Brian một tuổi, Drew và Berg tuy rằng ngủ cùng giường, nhưng giữa hai người vẫn chỉ dừng lại ở ôm mà thôi.

Drew đang trong thời kỳ tuổi trẻ khí thịnh, nhu cầu về phương diện này tất nhiên cũng vô cùng mãnh liệt, ôm người mình thích trong lòng, nhìn được lại ăn không được, Drew sắp nghẹn thành bệnh luôn rồi.

Từ lần đầu tiên trong kỳ phát tình đến khi Brian một tuổi, gần như nhằn nại suốt hai năm, đổi lại là những Alpha đã kết hôn khác, thật sự hoàn toàn không thể tưởng tượng được tình trạng bi thảm này.

Thế nhưng Drew lại vẫn chịu đựng..... nhằn nại một ngày lại một ngày.....

Bởi Berg không thích, y lại không muốn cậy mạnh ép buộc Berg, cho nên chỉ có thể ủy khuất bản thân, dùng tay phải giải quyết tất cả vấn đề.

Trên thực tế, Berg vẫn biết nam nhân này đang cố kìm nén, rất nhiều lần khi Drew ôm mình hắn đều cảm giác được phản ứng của Drew.

Thế nhưng, Berg da mặt mỏng, đối phương có phản ứng, Berg lại ngại chủ động, càng không thể buông bỏ tự tôn chủ động mở miệng nói ra chuyện này, mỗi lần đều mang con trai ra để lấy cớ nói sang chuyện khác, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.....

Từng ngày từng ngày trôi đi, Drew vẫn săn sóc với hắn như trước, Berg lại dần dần có chút dao động.

Kỳ phát tình Omega chia đều mỗi năm chỉ có một lần, nếu chỉ đến kỳ phát tình mới làm, một năm làm một lần quả thực là một loại khổ hình đối với nam nhân tuổi trẻ khí thịnh. Bản thân thanh tâm quả dục cũng không sao, nhưng nếu đã kết hôn, cũng không thể cứ lãnh đạm với Drew như thế?

Không bằng buông bỏ khúc mắc dưới đáy lòng, thỏa mãn Drew?

Chỉ là, nên mở miệng nói với y chuyện này như thế nào mới được đây?

Drew thật sự quá thành thật, mỗi lần Berg biểu hiện ra một chút không muốn, y liền lập tức dừng tay, quả thực là chính nhân quân tử tiêu chuẩn. Kỳ thật chỉ cần y kiên trì thêm một chút thôi.....

Nghĩ đến đây, Berg không khỏi nhú nhú mày, lỗ tai có chút đỏ lên.

May mà sau ngày sinh nhật một tuổi của Brian không lâu, kỳ phát tình thứ hai của Berg đã đến, kỳ phát tình tự nhiên có thể hoàn toàn xé nát tấm mặt nạ kiêu ngạo và tôn nghiêm, Berg liền nhân cơ hội đó phóng túng bản thân, thuận tiện cho phép Drew muốn làm gì thì làm.

Drew bị nghẹn thật lâu, lập tức giống như hổ đói vô mồi, nhiệt tình lại ôn nhu “chăm sóc” Berg suốt ba ngày ba đêm.

Berg bị y làm cho toàn thân run rẩy, đến cuối cùng khi hình thành kết đánh dấu, thậm chí bởi vì cảm giác xấu hổ mãnh liệt mà đỏ mặt, hoàn toàn mềm nhũn trong lòng Drew.

Drew bùng nổ một lần, ăn đến cực kỳ thỏa mãn, sau đó giúp Berg tẩy rửa sạch sẽ, ôm bà xã mỹ mãn ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, Berg xoa xoa thắt lưng cơ hồ sắp gãy tỉnh lại trong lòng y, ngoài ý muốn là, sau khi Drew hôn lên trán hắn, cư nhiên lấy đến một ly nước ấm và một viên thuốc đã chuẩn bị sẵn, thấp giọng nói. “Berg, đây là thuốc tránh thai, em uống vào đi.....”

Berg kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y.

Omega trong kỳ phát tình có tỷ lệ mang thai tương đối cao, rất nhiều cặp vợ chồng sau khi cưới sẽ nhân lúc còn trẻ sinh thêm vài đứa nhỏ, tuy rằng Berg không muốn sinh con, thế nhưng thân là Omega, tỷ lệ mang thai cao như thế hắn cũng thấy rất bất đắc dĩ. Kỳ thật trong kỳ phát tình lần này hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý mang thai..... Nhưng hắn không ngờ, Drew lại lấy thuốc tránh thai cho hắn.

Drew thấp giọng giải thích. “Thân thể em không tốt, chúng ta tạm thời đừng sinh con, có Brian là đủ rồi.” Nói xong liền nhẹ nhàng cầm tay Berg, đặt viên thuốc vào trong tay hắn, cười cười nói. “Không sao đâu, em không cần thấy áp lực, anh đã nói với các trưởng bối trong nhà, bọn họ đều không có ý kiến gì..... Yên tâm đi.”

Berg cứng ngắc đưa viên thuốc vào miệng, đáy lòng nhất thời rất phức tạp.

Trong các thế gia Quân bộ thường coi trọng huyết thống, loại Alpha bởi vì đau lòng Omega của mình mà không cần đứa nhỏ như Drew tuyệt đối rất khác người, thế nhưng đối với Berg, Alpha như vậy lại khiến hắn cảm thấy rất an tâm.

Có Drew ở đây, hắn có thể thỏa thích đi làm những chuyện mình thích.

Có Drew ở đây, hắn có thể không chút cố kỵ uống một viên thuốc tránh thai khi không muốn có con, không cần mạo hiểm lưu lại đời sau cho đối phương, lại càng không cần cảm thấy áp lực về chuyện sinh con.....

Nam nhân này yêu hắn như thế.

Nam nhân này nguyện ý bao dung cho tất cả tùy hứng của hắn.

Ở bên cạnh nam nhân này, hắn có thể thỏa thích trở lại làm Berg tự do thoải mái như trước kia.

Nhận lấy chén nước từ trong tay y, nuốt xuống ngụm nước độ ấm vừa phải, Berg đặt cái chén ở đầu giường, nhẹ nhàng cầm tay Drew, khẽ cười cười nói. “Cảm ơn anh, Drew.”

Drew nhẹ nhàng ôm lấy hắn, thấp giọng nói. “Cảm ơn cái gì..... Anh không muốn phải lo lắng sợ hãi trong bệnh viện nữa, em không biết đâu, ngày đó khi Brian ra đời, anh đứng ở ngoài phòng giải phẫu, lo lắng cho em biết bao nhiêu..... Anh cũng sắp.....”

Drew đang nói đột nhiên ngừng lại, bởi vì, Berg đột nhiên chủ động lại gần nhẹ nhàng hôn lên khóe môi y. Nụ hôn kia nhẹ như lông vũ, vừa chạm đã tách ra, cảm xúc mềm mại ấm áp lưu lại trên môi, thật giống như ảo giác chợt lóe lên trong đầu.

Drew giật mình sửng sốt, ngây ngốc nhìn Berg.

Berg hơi hơi đỏ lỗ tai, dờn tầm mắt nói. “Em đói bụng, chuẩn bị ăn cơm đi..... Còn có, em định thuê bảo mẫu giúp chăm sóc Brian, anh cứ nghỉ phép như thế cũng không tốt, lúc nào cần về Quân bộ làm việc thì vẫn nên về đi.”

Drew sửng sốt thật lâu sau, mới giống như tên ngốc “Ừ” một tiếng.

Sau khi tự nói “Ừ” xong, Berg đã đỡ eo đi vào phòng tắm tắm rửa.

Drew sờ sờ môi, mỉm cười nhìn theo bóng dáng Berg.....

Ngày 7 tháng 7 năm 781 lịch vũ trụ, ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ. Buổi sáng hôm đó, kể từ khi kết hôn tới nay, lần đầu tiên Berg chủ động hôn y.

Những ngày sau đó vẫn trôi qua rất yên bình, sau khi thuê bảo mẫu về chăm sóc Brian, Berg dành được rất nhiều thời gian ở trong kho cơ giáp nghiên cứu các loại linh kiện, còn tự mình thiết kế rất nhiều mô hình cơ giáp, đùa giỡn với con trai, chơi cơ giáp, mỗi ngày Berg đều cảm thấy thật sự dễ chịu, thậm chí thư thái hơn lúc còn ở vương cung rất nhiều.

Drew lại đúng hạn đến Quân bộ làm việc, bởi vì phải dần dần tiếp nhận quân đoàn Trường Xà, đoạn thời gian đó y bận rộn đến suốt đầu mẻ trán, luôn đi sớm về muộn, chỉ đến cuối tuần mới có cơ hội về nhà.

Ngày cuối tuần về nhà, Berg để bảo mẫu ôm Brian đến phòng bên cạnh, sau khi hai người ở phòng ngủ lần lượt tắm rửa, Drew rốt cuộc không nhịn được, bỏ nhào đến ấn Berg xuống giường.....

Thân thể Berg vẫn cứng đờ, thế nhưng lần này, hắn lại không hề giãy giụa, ngược lại khi Drew hôn xuống còn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại coi như ngâm đồng ý.

Trong lòng Drew mừng như điên, đánh bạo lột áo ngủ của Berg, tận lực ôn nhu muốn hắn.

Không có tác dụng của chất dẫn dụ trong kỳ phát tình, bình thường khi làm loại chuyện này, thân thể Omega sẽ không mềm mại giống như kỳ phát tình, lúc tiến vào có chút khó khăn, tuy rằng động tác của Drew rất ôn nhu, nhưng Berg vẫn bị đau đến nhíu mày.

May mà sau đó cơ thể dần dần thích ứng, Berg cũng điều chỉnh lại hô hấp, nhẹ nhàng thở gấp.

Buổi tối hôm đó, Berg từ đầu đến cuối đều rất bị động, nhưng Drew lại vô cùng thỏa mãn – rốt cuộc Berg cũng tiếp nhận y, không phải vì ảnh hưởng từ chất dẫn dụ, lại càng không phải vì kỳ phát tình mà bắt buộc dĩ đánh dấu nhau, mà là trong một đêm bình thường đến không thể bình thường hơn, hoàn toàn tiếp nhận y.

Bắt đầu từ ngày đó, Drew rốt cuộc không cần bí ẩn trốn trong phòng tắm dùng tay phải, sinh hoạt giữa hai người cũng dần trở nên bình thường hơn. Chỉ cần Drew muốn, Berg cũng sẽ không cự tuyệt, giống như bọn họ thật sự là một đôi vợ chồng bình thường.

Điều tiếc nuối duy nhất là, Berg vẫn luôn lạnh nhạt như vậy.

Có lẽ là do tính cách, bởi thế hắn luôn luôn không tự nhiên, thân thể cũng không thả lỏng được, chỉ bị động chấp nhận bị Drew ôm. Có đôi khi Drew thậm chí còn nghĩ – rốt cuộc là Berg có thích y một chút nào hay không?

Từ khi kết hôn tới nay, Berg chưa từng nói ra một câu thích với y.

Drew đã từng tỏ tình rất nhiều lần, nhưng Berg chưa bao giờ đáp lại một câu.

Vấn đề này dường như đã trở thành cấm kỵ giữa hai người, Berg không thể chủ động đề cập đến, mà Drew lại hoàn toàn không dám đi hỏi.

Y sợ mình vừa hỏi ra miệng, sẽ nhận được đáp án khiến y càng thêm khổ sở.

Thời gian trôi qua rất mau, Brian lớn nhanh như bay, trong nháy mắt đã trở thành một thiếu niên nhanh nhẹn hoạt bát, mái tóc màu vàng, đồng tử màu lam, dáng người cao lớn, tất cả đặc thù đều được di truyền từ Drew, nhưng tính tình lại chẳng trùng hậu chính trực giống cha mình chút nào, cả ngày cợt nhả, vo ve quần lấy baba Berg, giống như một con sủng vật to xác.

Drew cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ với đứa con trai này, bình thường y rống nó một câu, nó móc móc lỗ tai, sau đó liền chạy ra phía sau Berg, kéo Berg ra làm lá chắn.

Cổ tình một chiều này lần nào cũng chuẩn, cho dù Drew tức giận đến đâu, chạm phải ánh mắt Berg, cũng không thể nói ra một câu nặng lời.

Dần dần, địa vị của Drew trong nhà bị rút xuống tầng chót, Brian ở tầng giữa, đỉnh kim tự tháp đương nhiên là Berg.

Trong gia đình, mặc kệ là việc lớn việc nhỏ, ý kiến của Berg trên cơ bản không có ai phản đối. Brian là không dám làm trái ý baba, Drew lại không nỡ khiến Berg thất vọng, kết hôn nhiều năm như vậy, Drew tình nguyện sủng Berg trong lòng bàn tay – Cho dù hiện giờ y đã là quân đoàn trưởng quân đoàn Trường Xà được vô số binh sĩ tôn sùng.

Lại sau này, Brian thi đậu vào học viện quân sự St. Romia, cùng Caesar đến Phá Quân tinh xa xôi học tập.

Không có thăng nhóc cả ngày đảo quanh bên người, Berg lập tức nhàn nhã hơn không ít, tiếp tục đặt tinh lực vào việc nghiên cứu cơ giáp, thuận tiện phối hợp với kế hoạch của bộ hạ, kiến tạo một nhà máy bí mật dưới lòng đất của thủ đô, cùng Duve nghiên cứu chế tạo Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Không ngờ, một buổi tối trong kỳ nghỉ lễ kỉ niệm 600 năm đế quốc, Brian lại mang về một thiếu niên xa lạ.

Thiếu niên kia tên là Snow, mặc một bộ đồ màu đen bó sát người, chân đi giày da, dáng người thon gầy, dung mạo nhã nhặn, đôi mắt màu lam nhạt giống như bầu trời được sau cơn mưa, sợi tóc bạch kim mềm mại rủ xuống má, thần sắc trên mặt kiêu ngạo mà lạnh lùng.

Drew phát hiện ra cậu trong thành ngầm, Brian nói đó là bạn học của mình, là bạn trai của mình.....

Hai cha con ngang nhiên cãi nhau trong phòng khách.

Berg nhìn thiếu niên kia, đáy lòng vô cùng khiếp sợ — thiếu niên biết cửa vào của thành ngầm, hiển nhiên là có liên quan tới nhân viên của tổ chức Mạch nước ngầm, nếu hần đoán không sai, cậu bé chắc hẳn là một Omega tiềm vào thuốc ức chế. Dựa theo tính tình thẳng thắn của Drew, nhất định sẽ mang cậu bé đến Quân bộ thẩm vấn, mà một khi đứa nhỏ này bị mang đến Quân bộ, có lẽ sẽ bị nhốt vào ngục giam dưới lòng đất vĩnh viễn không thể ra ngoài.....

Sau khi đưa Brian và Snow đến phòng ngủ, Berg quay trở lại phòng khách, ngẩng đầu nhìn Drew. “Anh định xử lý thế nào?”

“Dựa theo quy củ hẳn là nên giao cho tòa án quân sự.” Quả nhiên Drew sẽ không nể tình riêng, sờ sờ mũi, nghiêm túc nói. “Anh là thượng tướng Quân bộ, gặp phải người công khai vi phạm luật lệ Quân bộ, vốn phải xử trí theo pháp luật.....”

Berg cắt lời y. “Nếu anh thật sự xử trí nó theo luật, con tuyệt đối sẽ trở mặt với anh.”

Berg nhìn ra được con trai thật sự thích thiếu niên kia, vừa rồi còn gương nanh múa vuốt về mặt đề phòng bảo vệ thiếu niên, bộ dạng giống hệt một con dã thú bị chạm vào vảy ngược, hoàn toàn mất đi bình tĩnh thường ngày.

Berg thấp giọng hỏi. “Ở trong lòng anh, quy củ Quân bộ vĩnh viễn là thứ quan trọng nhất sao?”

Drew sắc mặt cứng ngắc nói. “Anh là một quân nhân, không thể bởi vì nhất thời mềm lòng mà vi phạm nguyên tắc làm việc được.”

Berg bình tĩnh nói. “Drew, anh có nghĩ tới hay không, năm đó Quân bộ muốn một lưới tiêu diệt toàn bộ Mạch nước ngầm, kế hoạch rõ ràng vô cùng cẩn mật, vì sao lại có thể có nhiều Omega trốn thoát như vậy?”

Drew đột nhiên quay đầu. “..... Em nói cái gì?”

Berg nói. “Là em đã mật báo cho bọn họ.”

Drew. “.....”

Berg tiến lên một bước, mỉm cười một chút, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Drew, ngữ khí ôn hòa nói. “Em chính là người Quân bộ đã tìm kiếm nhiều năm, thủ lĩnh thứ hai của tổ chức Mạch Nước Ngầm, chỉ đứng sau giáo sư Sean.”

Drew khiếp sợ mở to hai mắt!

Chỉ trong nháy mắt kia, vùng da trên mặt đột nhiên hơi hơi tê dại, thân thể giống như bị rút hết sức lực, yếu ớt ngã xuống đất!

..... Thuốc mê thần kinh.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, Drew tựa hồ nghe được thanh âm của Berg nhẹ giọng nói bên tai. “Thực xin lỗi.”

— Thủ lĩnh Mạch Nước Ngầm.

Trước khi Berg kết hôn với Drew, hắn đã tiếp nhận chức vụ thủ lĩnh của tổ chức Mạch Nước Ngầm, phối hợp với bộ hạ Trand tiến hành một loạt kế hoạch, ngoại trừ bởi vì hắn thân là thành viên vương thất cần phải giúp vương huynh ra, tận đáy lòng Berg kỳ thật cũng có dã tâm, có giấc mộng, hắn khát vọng tự do và bình đẳng, hắn muốn giúp tất cả Omega đều có thể có được tự do và bình đẳng.

Kết hôn với Drew, chỉ là một bước mấu chốt trong ván cờ của bộ hạ mà thôi.....

Drew là công cụ hôn nhân chính trị của Berg, là lá chắn cho thân phận bí mật của Berg, rất nhiều cơ mật Quân bộ Berg thu được, hầu như đều lấy được từ chỗ Drew.

Thế nhưng, khi chính miệng nói ra những lời này, đối diện với ánh mắt của Drew, Berg đột nhiên cảm thấy đau đớn vô cùng.

— Nam nhân này không hề biết gì cả, không biết người bên gối là thủ lĩnh Mạch Nước Ngầm mà Quân bộ vẫn luôn tìm kiếm, không biết người mình yêu lại đang lợi dụng thân phận thượng tướng của y để thu thập bí mật Quân bộ.....

— Mà giờ khắc này khi chân tướng bại lộ, Berg mới phát hiện bản thân thì ra sẽ đau lòng như vậy.

— Bởi vì lừa gạt nam nhân này mà cảm thấy áy náy và đau lòng.

— Có phải bản thân đã sớm bắt tri bắt giác yêu y rồi không? Cho nên mới cảm thấy khó chịu như vậy?

Berg nâng Drew đang hôn mê về phòng ngủ, bình tĩnh mua vé tàu tiễn bước Brian và Snow.

Sau khi trở lại phòng ngủ, nhìn Drew nằm trên giường, Berg ngồi xuống bên cạnh, ngón tay nhẹ nhàng sờ trớn gương mặt anh tuấn của y – Nhiều năm như vậy, nam nhân này luôn chu đáo quan tâm hắn, sự săn sóc, ôn nhu của y, đã sớm khiến hắn mềm lòng.

Tuy rằng chưa từng nói ra miệng, nhưng trong lòng Berg đã sớm không bỏ xuống được.

Địa vị của nam nhân này trong lòng hắn, đã sớm trở thành người yêu, cũng là người thân quan trọng nhất.

Khi Drew tỉnh lại, phát hiện Berg cứ như vậy ngồi bên giường lẳng lặng nhìn y.

Xoa xoa huyết thái dương đau nhức, nhớ tới việc bị đánh lén trước đó, Drew lập tức trở mình ngồi dậy, nhanh nhẹn dứt khoát chế ngự hai tay của Berg, rút thắt lưng bên hông ra, trực tiếp trói hai tay hắn cột vào đầu giường. “Em thật sự là thủ lĩnh của Mạch nước ngầm?”

Berg gật gật đầu, nhẹ giọng giải thích. “Không phải em cố ý lừa gạt anh. Từ rất lâu trước khi kết hôn với anh em đã gia nhập Mạch nước ngầm, Mạch nước ngầm cũng không phải tổ chức phản nghịch gì như lời Quân bộ nói, chẳng qua là vài Omega tập hợp cùng một chỗ, bí mật chế tạo thuốc ức chế mà thôi. Bọn họ không hề muốn hại người, chỉ mong vì bản thân mà mưu cầu một chút không gian sinh tồn, như vậy là tội ác tày trời sao?”

Drew. “.....”

Berg nhẹ giọng khẩn cầu nói. “Hiện giờ, coi như là nể mặt con trai, bỏ qua cho Snow, được không?”

Drew. “.....”

Mỗi khi Berg nhẹ nhàng mềm mại khẩn cầu như vậy, Drew hoàn toàn không có cách nào cự tuyệt.

Hai người nhìn nhau thật lâu, Berg lại đột nhiên nói. “Drew, anh lại đây.”

Drew do dự một chút, nhìn thoáng qua hai tay bị trói ở đầu giường của hắn, lúc này mới thả lỏng mà ghé qua, hỏi. “Làm sao?”

Berg nhẹ nhàng hôn lên lỗ tai kề sát của y, thấp giọng nói. “Em yêu anh.”

Drew kinh ngạc trừng to hai mắt.

Berg mỉm cười một chút, nhẹ giọng nói. “Lần này bỏ qua cho em, về sau tùy anh xử trí, có được không?”

Drew. “.....”

Hết phần 6.

YanYan: Ấy, cuối cùng cũng edit xong kịp tới nay! Mau qua đời đeo hoa tuyên dương ta đùy ~ =)))

___oOo___

7.

Em yêu anh.....

Kết hôn nhiều năm như vậy, Berg chưa từng nói ra những lời này.

Sau khi kết hôn thì ở riêng suốt một thời gian dài, cho đến khi Brian một tuổi mới bắt đầu sinh hoạt vợ chồng bình thường, nhiều năm như vậy, mỗi lần âu yếm thân thể Berg đều cứng đờ, tuy là vợ chồng thân mật, nhưng Drew lại cảm thấy..... Berg không hề thương y.

Thế nhưng lúc này, vị vương tử kiêu ngạo lạnh lùng, vậy mà lại chủ động nói ra những lời mà Drew nằm mơ cũng muốn nghe thấy –

Em yêu anh.....

Thanh âm mềm nhẹ tựa như ảo giác.

Mà đúng lúc này, Berg lại lớn mật sáp đến gần hôn lên lỗ tai Drew, nhẹ giọng nói. “..... Tùy anh xử trí, có được không?”

— Nam nhân bình thường đều không thể cự tuyệt lời mời như vậy.

Hướng chi, giờ phút này hai tay Berg bị trói lên đỉnh đầu, áo ngủ màu trắng hỗn độn treo trên người, lỗ tai phỉm một mặt đỏ hồng, ánh mắt nhìn về phía Drew ôn nhu như nước.

Bộ dáng “Tùy anh xử trí” như vậy, quả thực dụ người đến cực hạn.

Drew không thể tin nhìn về phía Berg, cho đến khi chạm phải đôi mắt trong veo của hắn.....

Đây không phải là vui đùa, hắn rất nghiêm túc!

Đối diện giằng co ba giây, Drew rốt cuộc không thể nhìn được nữa, hai ba phát lật bỏ áo ngủ của hắn, cúi đầu hung hăng hôn lên môi Berg.

“Um..... A.....”

Tiếng thở gấp tràn ra bên môi giống như một loại cổ vũ trực tiếp nhất, khiến động tác của Drew càng thêm phóng túng.

Bên trong phòng ngủ rất nhanh liền vang lên thanh âm khiến người ta mặt đỏ tim đập.

.....

Buổi tối hôm đó, Berg hoàn toàn khác hẳn với vương tử Berg kiêu ngạo lãnh đạm thường ngày kia.

Hắn chẳng những chủ động ôm chặt Drew, thả lỏng thân thể hoàn toàn giao mình cho nam nhân này, mà thậm chí còn đỏ mặt ngằm đồng ý cho Drew dùng tư thế xấu hổ bình thường không dám ném thử ôm hắn.....

Tướng quân Drew nhấn nài thật lâu, sức bật tự nhiên vô cùng kinh người, Berg run rẩy toàn thân bị y muốn vài lần, quỳ gối trên giường bị y liên tục tiến vào từ phía sau, thân thể giống như đang trôi nổi trên biển, đầu gối cũng nhũn ra từng đợt.

Càng về sau, thanh âm của Berg đã khàn đến không giống của mình, toàn thân trên dưới cũng không có một chỗ nào nguyên vẹn, khắp nơi đều là dấu vết thuộc về Drew mà y lưu lại.

Hoàn toàn mở ra thân thể, để đối phương muốn làm gì thì làm, nếu là trước kia Berg hoàn toàn không thể tưởng tượng được bản thân sẽ làm ra chuyện này.....

Thế nhưng buổi tối hôm đó, tất cả lại diễn ra rất tự nhiên.

Không có bất cứ cảm xúc bài xích nào, ba phần ngưỡng ngừng, bốn phần phóng túng, hơn nữa còn có một phần áy náy dưới đáy lòng với nam nhân này, Berg hoàn toàn giao bản thân cho Alpha này, thuận theo và ôn nhu như vậy, khiến Drew cảm thấy như đang bay trên thiên đường.

Càng hiếm thấy là, liên tục vài ngày, Berg vẫn ôn nhu như vậy, có đôi khi Drew còn cảm thấy bản thân như đang rơi vào một giấc mộng hoàn toàn không chân thật, làm vợ chồng đã lâu như vậy, thế mà còn ngọt ngào hơn cả đám trẻ mới bắt đầu nói chuyện yêu đương, phảng phất như mấy ngày nay mới là tuần trăng mật thật sự của bọn họ.....

Mấy ngày nghỉ ở nhà hiếm hoi này, Drew quả thực trải qua như thần tiên.

Bởi vì không phải trong kỳ phát tình, tỷ lệ mang thai của Omega cũng không cao, Drew cũng thực yên tâm lớn mật đem..... lưu lại trong thân thể Berg, vậy mà Berg cũng không có ý kiến gì, chỉ là mỗi lần tẩy rửa sẽ vì ngưỡng ngừng mà đỏ mặt.

Sau khi mấy ngày “xử phạt” trôi đi, chuyện của Snow liền được cho qua. Vốn dĩ Snow cũng không phạm phải sai lầm gì, lại là người con trai thích, hơn nữa Berg còn dốc sức che chở..... Drew cũng chẳng tội gì phải vất óc tóm Snow vào ngục giam.

Chỉ là, Berg lừa gạt y suốt mười tám năm, thậm chí lợi dụng thân phận đặc thù của y ở Quân bộ để thu thập tình báo, đối với Drew mà nói, chuyện này đã trở thành một cái gai sắc nhọn dưới đáy lòng.

Mỗi khi đối mặt với Berg, y sẽ nhìn không được nhớ đến chuyện Berg đã từng lợi dụng mình như thế nào.....

Nhớ tới Berg thả Lăng Vũ đi sau lưng y, gạt y chế tạo Hắc Long, suốt mười tám năm yên lặng lấy thân phận thủ lĩnh Mạch nước ngầm ở bên cạnh y, mỗi lần tỉnh lại giữa đêm khuya, nhìn sườn mặt tĩnh lặng của người ngủ trong lòng, có đôi khi Drew cảm thấy trái tim thật lạnh lẽo.

— Berg, anh yêu em như vậy, sao em có thể lừa gạt anh suốt mười tám năm?

— Lời em nói yêu anh, là thật tâm.... hay là vì muốn thả thành viên của Mạch nước ngầm đi, dưới tình thế cấp bách mới bám trụ lấy anh?

Trong tình huống như vậy nói ra câu em yêu anh, rốt cuộc có thể đáng tin đến đâu, Drew hoàn toàn không dám nghĩ nhiều. Y vẫn yêu Berg, vẫn không nỡ làm Berg tổn thương, thế nhưng, y đối với Berg, rốt cuộc không thể hoàn toàn tin nhiệm như trước được nữa.

Yêu hẳn, nhưng không thể không đề phòng hẳn.

Khoảng cách không thể vượt qua giữa hai người, khiến tim Drew như bị dao cắt.

Ngày ngày trôi qua vẫn sóng yên gió lặng như vẻ bề ngoài, Drew vẫn là vị thượng tướng chính trực kia, Berg vẫn cả ngày ở nhà nghiên cứu cơ giáp của hẳn, mỗi khi gặp mặt sẽ mỉm cười với nhau giống như trước kia..... Chỉ là hai người đều biết, quan hệ giữa bọn họ, đã thay đổi hoàn toàn.

Berg muốn tìm một cơ hội nói chuyện rõ ràng với Drew, nhưng thời gian đó lại đúng vào lúc Quân bộ đang không ngừng thay đổi, quân đoàn Sắc Vi bị phái đến khu vực Phá Quân tinh, quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang Rawson mất tích ngoài ý muốn, Drew chủ động xin mang theo quân đoàn Trường Xà đi tới vũ trụ mở mìn truy tìm tung tích nguyên soái.

Sau khi biết tin này, bộ hạ cũng dẫn Berg mau chóng mang theo Cửu Vĩ Thiên Hồ rời đi, Berg không chút do dự giả trang thành binh lính quân đoàn Trường Xà, đi theo bên cạnh Drew.....

Ngoại trừ chấp hành nhiệm vụ bộ hạ giao cho, càng quan trọng hơn là, hẳn lo lắng cho nam nhân này.

Sợ Drew sẽ bị người khác ám toán, sợ nam nhân tính tình ngay thẳng này sẽ gặp nguy hiểm..... Thứ cảm xúc lo lắng này, là điều mà mấy chục năm qua hẳn chưa từng cảm nhận.

Bởi vì lo lắng cho an nguy của một người mà ăn không ngon ngủ không yên, Berg trước nay luôn lạnh nhạt thậm chí mất đi bình tĩnh, chỉ biết bản thân nhất định phải đi theo bên cạnh Drew, cho dù Drew thật sự gặp nguy hiểm, cũng có thể cùng chết với y không phải sao?

Suy nghĩ đáng sợ như vậy, khiến Berg cảm thấy vô cùng xa lạ —

Không ngờ sẽ có một ngày, hẳn lại tình nguyện đồng sinh cộng tử với một Alpha?

Người đó tên là Drew, tính cách trung hậu, tính tình ngay thẳng, lại vô cùng tốt với hẳn, mười tám năm trời vẫn luôn sẵn sàng và ôn nhu.

Đó là cha của con hẳn, là bạn đời hợp pháp của hẳn, là đối tượng hôn nhân hẳn từng chán ghét, bài xích, nhưng cũng là người hiện giờ hẳn tình nguyện đồng sinh cộng tử.....

Yêu nam nhân này, là điều Berg không hề chuẩn bị trước, nhưng như vậy thì sao?

Nếu đã lún sâu, Berg tình nguyện thân nhiên đón nhận..... Bởi vì sự dễ ợt và lo lắng đối với nam nhân kia dưới đáy lòng, đã nghiêm trọng đến không thể lừa gạt bản thân được nữa.

Khi Drew tìm được mảnh vỡ của thể phục chế Hắc Long, Berg rốt cuộc cũng xé đi lớp mặt nạ.

Drew nhìn Omega nhà mình đột nhiên mặc quân trang xuất hiện trước mắt, biểu tình trên mặt vô cùng khiếp sợ.

Berg mỉm cười đi đến trước mặt y, quyết tâm lần này nhất định phải nói rõ ràng với y, hoàn toàn xóa bỏ khoảng cách giữa hai người, thế nhưng, khi Berg nói ra câu “Hôn nhân giữa em và anh vốn dĩ chỉ là một đám cưới chính trị”, lại không ngờ Drew sẽ mang vẻ mặt đau đớn, thậm chí còn muốn chia tay với Berg, Berg nhẹn không được đau lòng cầm lấy tay y, ôn nhu nói. “..... Nghe em nói hết có được không?”

Berg tiến lên một bước đứng trước mặt y, ngẩng đầu lên nhìn y. “Tuy rằng trước đây em kết hôn với anh là vì đám cưới chính trị, khi mới bắt đầu quả thực em cũng không có cảm tình gì với anh, thế nhưng sau này..... sau này em đã yêu anh, anh không hiểu sao?”

Drew kinh ngạc ngẩng đầu. “Em nói cái gì?”

Lỗ tai Berg hơi hơi đỏ lên, đối diện với ánh mắt của Drew, biểu tình trên mặt lại đặc biệt nghiêm túc, hấn kiếng chân ghé vào bên tai Drew, nhẹ nhàng hôn lên lỗ tai y. “..... Em yêu anh.”

Cảm giác ấm áp khi cánh môi chạm vào vành tai, liên tưởng đến mấy ngày Berg dịu dàng và nhu thuận, sống lưng Drew cứng ngắc, không thể tin nhìn Berg. “Em, em, em vừa nói cái gì?”

“..... Còn muốn nhắc lại nữa sao?” Berg nhin không được mỉm cười. “Em yêu anh.”

— Em yêu anh.

— Một câu ngắn ngủi, đủ để Drew buông xuống tất cả khúc mắc.

Drew không dám tin nhìn Berg, cho đến khi chạm phải ánh mắt đầy nghiêm túc của Berg, đáy lòng liền vui sướng như trúng độc đắc, Drew kích động vạn phần nhìn Berg, thậm chí còn ghen ngào đến không nói nên lời.

— May mắn biết bao, người y yêu nhất, rốt cuộc cũng động tâm với y.

— Mười tám năm chờ đợi, rốt cuộc cũng có ngày mây tan trăng sáng.

Berg khẽ cười cười, cầm tay Drew đặt lên bụng mình, ôn nhu nói. “Còn có tin này muốn nói cho anh..... Thằng nhóc Brian gốc nghiệt nhà chúng ta, rất nhanh sẽ có em trai hoặc em gái, không cần lo lắng, lần này em sẽ bình an sinh hạ nó.”

Drew. “.....”

Đoạn thời gian trước, cũng chính là mấy ngày Berg để y tùy tiện trừng phạt, bởi vì Berg không ở trong kỳ phát tình, Drew cho rằng hấn sẽ không mang thai nên không cho hấn uống thuốc tránh thai. Không ngờ sau nhiều năm như vậy, bọn họ lại có bảo bảo thứ hai.

Drew kéo Berg vào trong lòng, găt gao, găt gao ôm lấy.

Berg cũng dùng sức ôm lại y, vùi mặt thật sâu vào lồng ngực ấm áp của nam nhân này.

Không trong kỳ phát tình lại mang thai đứa nhỏ thứ hai, thật sự là ân huệ trời cao ban cho bọn họ. Bảo bảo thứ hai đến thật đúng lúc, khiến hai vị phụ thân có thể cởi bỏ tất cả khúc mắc, thật sự yêu nhau, mang theo tâm tình hạnh phúc chờ mong bảo bảo này đến.

Thế nhưng, tâm tình hạnh phúc còn chưa kéo dài bao lâu, con trai bọn họ Brian đã xảy ra chuyện.

Không rõ tung tích, cũng không tìm được thi thể.....

Khoảnh khắc nghe được tin tức kia, Berg gần như sụp đổ, lão đảo trở lại phòng ngủ, ôm lấy Drew khóc suốt một đêm.....

Cho đến khi chiến sự bình ổn lại, bọn họ thuận lợi tìm được Brian đã đóng băng bản thân, khẩn cấp đưa đến khoang động lạnh ở bệnh viện trung ương chuẩn bị giải phẫu cấy ghép khí quan..... Sau đó là quãng thời gian đợi chờ đằng đằng, chờ bảo bảo ra đời, chờ Brian tỉnh lại.....

Đoạn thời gian đó trôi qua rất gian nan, may mà vẫn có Drew ở bên cạnh, bằng không, Berg cũng không biết bản thân có thể chống đỡ được hay không.

Tháng chín, Berg lại sinh non, lần này không nguy hiểm đến suýt bỏ mạng như khi sinh hạ Brian, bảo bảo thứ hai ra đời rất thuận lợi, đưa vào phòng giải phẫu không đến nửa giờ đã thuận lợi sinh ra, là nam hài Omega.

Khi Drew đến phòng bệnh thăm, liền thấy Berg đang ôm con trai dỗ dành. So với ca ca Brian mỗi lần gào khóc là muốn thổi văng cả nóc nhà, đứa con nhỏ này thật sự rất ngoan, không khóc cũng không nháo, miệng cắn ngón tay của mình, ngủ đến ngọt ngào trong lòng baba, trắng trắng mềm mềm nhìn cực kỳ đáng yêu.

Drew đi đến bên giường Berg, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai hấn.

Berg mỉm cười sờ đầu con trai, nói. “Hôm qua bác sĩ nói với em, cuống rốn của đứa nhỏ mới ra đời sẽ trợ giúp rất nhiều cho quá trình nuôi dưỡng khí quan, nếu như thuận lợi, giải phẫu cấy ghép khí quan của Brian có lẽ sẽ được tiến hành sớm hơn.”

Drew gật gật đầu, cầm tay Berg, ôn nhu nói. “Yên tâm, chuyện này giao cho anh là được rồi, em cứ nghỉ ngơi đi.”

Nói xong liền ôm lấy đứa nhỏ trong lòng hắn, cúi người hôn lên trán hắn, nói. “Ngủ đi, có anh ở đây.”

Nghe được những lời của y, Berg liền an tâm nhắm hai mắt lại.

Đúng vậy, có y ở đây.

Cho dù là ở thời điểm gian nan nhất, Berg cũng chưa từng cảm thấy bất lực, bởi vì nam nhân này, sẽ vĩnh viễn đứng ở bên cạnh hắn.

Khi Brian thuận lời làm xong giải phẫu tỉnh lại, cậu con nhỏ Bled đã một tuổi rưỡi, đứa nhỏ này rất thông minh, y y nha nha học nói chuyện, đã biết nói những câu đơn đơn giản, mỗi ngày ngồi trong lòng Berg, không ngừng gọi baba.....

Điểm duy nhất giống với Brian là, đứa nhỏ này cũng đặc biệt gần gũi với baba Berg, mỗi lần khóc, chỉ cần Berg ôm bé một cái, bé liền im lặng..... Drew cảm thấy nhất định là vì khí chất ôn nhu trên người Berg hấp dẫn trẻ con hơn y.

Đương nhiên, con trai bất công đánh baba, Drew không có bất cứ ý kiến gì, trái lại còn đau lòng Berg cả ngày phải chăm sóc con sẽ rất mệt.

Brian sau khi phẫu thuật thì hồi phục rất nhanh, miệng vết thương cũng mau chóng lên da non, công năng của khí quan cấy ghép cũng tốt, các chỉ tiêu cơ thể cực kỳ ổn định, không đến một tháng, liền trở lại là Brian sinh long hoạt hổ như trước kia, cả ngày ồn ào muốn ra viện.

Ngày đó khi y xuất viện, Berg và Drew cùng nhau mang Bled đến đón y.

Bởi vì trước đó vẫn ở trong phòng giám hộ vô khuẩn, Bled vẫn chưa gặp qua vị ca ca trong truyền thuyết này, hôm nay rốt cuộc gặp được, bé con hình như rất ngạc nhiên, mở một đôi mắt to, nghiêng đầu nhìn Brian.

Brian bị thằng nhóc trong lòng baba nhìn đến không nhịn được cười, vươn tay xoa rối tóc của bé. “Đây là ai nhỉ? Cũng không biết gọi ca ca sao? Có lẽ phép hay không đây?”

Bled bị xoa đến choáng đầu hoa mắt, ủy khuất gọi y. “..... Ca ca.....”

Brian rất vừa lòng, nhẹ nhàng vuốt lại tóc cho bé, lại thò tay xoa bóp gương mặt bầu bĩnh của bé. “Ngoan! Về sau có anh bảo vệ, sẽ không có đứa nào dám bắt nạt em!”

Bled lẳng lẳng gật gật đầu. “Vâng.....”

Brian dụ dỗ bé. “Gọi một tiếng ca ca nữa xem nào?”

Bled ngoan ngoãn kêu lên. “Ca ca.....”

Đứa nhỏ này thật sự rất ngoan, Brian nhất thời cảm thấy có em trai thật tốt, vì thế lại thò tay nhéo nhéo khuôn mặt mềm mềm của bé, nói. “Thật ngoan nha, lát nữa ca ca mua đồ ăn ngon cho em!”

Brian đi đến trước mặt hai vị phụ thân, lại thêm cả em trai, nhẹ nhàng mà ôm ba người bọn họ vào lòng.

“Ba..... Con đã trở về.....”

Berg vỗ nhẹ lên bả vai con trai, Drew luôn luôn bình tĩnh thậm chí còn rưng rưng nước mắt.

Con trai lớn thuận lợi vượt qua cửa ải khó khăn, con trai nhỏ nhu thuận nghe lời, một nhà bốn người bọn họ, rốt cuộc cũng có ngày được đoàn tụ.

Brian thấp thỏm không yên ở lại nhà một ngày, vào ban đêm liền chạy đến phòng Berg nói. “Ba, con muốn ngày mai trở lại trường học..... Dù sao hiện giờ thân thể cũng không có vấn đề gì nữa, học chậm mất hai năm, còn không trở về chắc con không tốt nghiệp được mất.”

Berg nhìn thần sắc nôn nóng của y, nhin không được nói. “Con muốn gặp Snow chứ gì?”

Bị baba đâm trúng tim đen, Brian cũng không ngượng ngùng, mặt dày cười cười, rất trực tiếp nói. “Đúng vậy, con rất nhớ cậu ấy, đã hai năm không gặp, cũng không biết cậu ấy thế nào rồi, có gầy hay không.....”

Berg bắt đắc dĩ nói. “Yên tâm, nó rất tốt. Nó vẫn đợi con, còn thường xuyên đến bệnh viện thăm con.”

Brian cảm động nói. “Thật không? Xem ra cậu ấy thật sự đã một lòng say mê con trai ba rồi a?”

Berg cười vỗ vỗ bả vai Brian. “Coi con đắc ý kia..... Vé tàu sáng mai ta đã đặt giúp con rồi, còn không mau lăn về phòng thu dọn hành lý đi?”

Brian lập tức sáp lại ôm chặt lấy Berg. “Ba, ba thật là chu đáo!”

Nhìn Brian nhanh như chớp chạy đi thu dọn hành lý, Berg nhin không được cong khóe môi, bắt đắc dĩ lắc đầu.

Bled nắm lấy tay Berg, thanh âm non nớt hỏi. “Baba, ca ca muốn đi đâu vậy?”

Berg ôm lấy cậu con nhỏ nói. “Ca ca con muốn đến trường.”

Bled nói. “Con cũng muốn đi.....”

Bled sờ sờ đầu bé. “Chờ con lớn lên một chút, baba sẽ đưa con đến trường học, hiện giờ đi ngủ thôi, ngoan.”

Bled ngoan ngoãn gật đầu. “Vâng, con biết rồi.”

Vì thế Berg liền ôm con trai đến giường nhỏ bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ lưng bé dỗ bé ngủ.

Khi Drew đi vào, liền nhìn thấy cảnh tượng Berg dỗ con đi ngủ, trong nháy mắt đó, đáy lòng bỗng tràn trề ảm áp khiến Drew thậm chí dừng chân lại, không nỡ phá hư khoảnh khắc ảm áp này.

Bled nhanh chóng ngủ say, Berg ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt của Drew, khẽ cười cười nói. “Về rồi sao?”

Nói xong liền nhận lấy áo khoác quân phục phẳng phiu trong tay Drew. “Họp đến tận bây giờ sao?”

Giữa hai người đã sớm không còn khúc mắc, Drew thỉnh thoảng cũng sẽ nói với Berg một số chuyện không cần bảo mật của Quân bộ. “Sau khi Brian và Lâm Viễn tốt nghiệp, Quân bộ sẽ trao tặng cho bọn chúng huân chương chiến công hạng nhất, hôm nay họp là để xác định chuyện này.”

Berg gật gù đầu. “Brian chắc không để ý đến chiến công gì đó đâu, sau khi tốt nghiệp có lẽ nó sẽ đến hiệp hội cơ giáp..... Anh thấy thế nào?”

Drew cười cười. “Cũng không sao, cứ để nó lựa chọn chuyện mình thích làm đi, nó được di truyền thiên phú về chế tạo cơ giáp từ em, anh cũng rất mừng nếu nó có thể đạt được thành tựu trong lĩnh vực này..... Anh biết trước đây ước mơ lớn nhất của em là làm một chuyên gia chế tạo cơ giáp, không phải sao?”

Drew nói xong liền vươn tay ra, ôm lấy Berg.

Berg khẽ cười cười, nhẹ nhàng dựa vào lòng Drew, nói. “Anh có thể hiểu thì thật tốt..... Tuy rằng giữa chúng ta không cần thiết phải khách khí, nhưng em vẫn muốn nói.....”

Berg ngẩng đầu lên nhìn Drew, nghiêm túc nói từng câu từng chữ. “Cảm ơn anh, Drew.”

Drew không trả lời, gắt gao cầm tay hắn, mười ngón giao nhau.

— Cảm ơn anh, Drew.

— Con trai lớn trưởng thành, có sự nghiệp và tình yêu của chính nó, con trai thứ còn quá nhỏ, cần chúng ta cùng nhau chăm lo và quản lý, em biết cho dù là lúc nào, anh cũng sẽ ở bên cạnh em, cùng em trải qua tất cả gian nan và vất vả, cũng cùng em hưởng thụ hết thấy niềm vui và hạnh phúc.

— Trong vô vàn sóng gió em trải qua trong cuộc đời, điều may mắn nhất chính là gặp được anh. Cảm ơn anh vẫn đi cùng em, không bao giờ xa rời, cho đến chúng ta khi già đi.

Hoàn phiên ngoại Berg.

127. Quyển 5 - Chương 127: Ngoại Truyện Chi Lăng Phong Thiên

Từ sau khi chiến sự kết thúc, Quân bộ đế quốc bắt đầu tiến hành cải cách lại tổ chức, một đám tướng lĩnh Quân bộ đều bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, thế nhưng Udyr lại ngược lại, mang theo quân đoàn Sắc Vi an tâm đóng ở Diêu Quang tinh, so với những quân đoàn trưởng khác, vị tướng quân này có vẻ đặc biệt nhàn nhã – cả ngày dưỡng hoa, dưỡng cỏ, mỗi ngày đều cực kỳ thoải mái.

Lăng Phong vẫn dùng thân phận bác sĩ Charlie ở lại tổ quân y của quân đoàn Sắc Vi, thường hay bị tướng quân Udyr “đau đầu” “đau dạ dày” gọi tới vào đêm khuya, vừa xem bệnh là xem hết cả một đêm. Udyr mặt dày mượn đủ các loại bệnh để giữ bác sĩ Lăng Phong lại chăm sóc trong phòng ngủ, Lăng Phong da mặt mỏng, lại mềm lòng, không thể nhẫn tâm nổi với nam nhân này, chỉ có thể bất đắc dĩ ở lại bên cạnh y, làm gối ôm hình người cho y.

Hai người chia cách nhiều năm, Udyr đã nhìn lâu như vậy, đương nhiên sẽ không làm cái gì mà chính nhân quân tử, buổi tối mỗi ngày đều ôm Lăng Phong vào trong ngực, ôm ôm một lúc liền dễ dàng xảy ra chuyện

Y cũng biết chắc là Lăng Phong rất mềm lòng, cho dù không ở kỳ phát tình, nhưng chỉ cần y muốn, Lăng Phong cũng sẽ không gạt bỏ hứng thú của y.

Vì thế, trong phòng ngủ của tướng quân Udyr quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi, vừa đến đêm sẽ vang lên một ít thanh âm ái muội.

Binh lính Beta mới vào đội cận vệ của quân đoàn Sắc Vi thật lo lắng hỏi. “Sao tướng quân của chúng ta cứ đến buổi tối là thân thể lại không thoải mái vậy? Lần nào cũng gọi bác sĩ Charlie đến xem bệnh, dị ứng khí hậu nghiêm trọng vậy a....”

Sĩ quan đã theo Udyr nhiều năm ha ha cười, vỗ vỗ bả vai tân binh, ý vị thâm trường. “Cậu thì biết cái gì.”

Tân binh gãi gãi đầu. “A....”

Vì thế, tân binh không hiểu gì vẫn mang theo lòng hiếu kỳ mãnh liệt, buổi tối mỗi ngày đều cùng cấp trên đi mời bác sĩ Charlie đến xem bệnh cho tướng quân, thấy tướng quân nhà mình ở trước mặt mọi người sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đáy lòng không khỏi lo lắng – tướng quân Udyr bị bệnh nặng như vậy, còn cả ngày làm bạn với thực vật.... Không phải là mắc bệnh nan y không trị được gì đó chứ?

Cho đến rạng sáng một ngày nào đó, cậu thấy vị bác sĩ trẻ tuổi kia đột nhiên đi ra từ phòng của tướng quân, tử khí trầm trầm không giống với mọi ngày, trên gương mặt thanh tú xinh đẹp lại mang theo một mặt ửng hồng kỳ quái, trên cổ còn có một mảng lớn dấu hôn xanh tím đầy ái muội....

Tân binh nhất thời trợn tròn mắt.

Còn chưa kịp chạy lên hỏi, lại thấy cánh cửa phía sau đột nhiên mở ra, tướng quân Udyr mặc áo ngủ vội vã đuổi theo, giữ chặt lấy cổ tay vị bác sĩ kia, thấp giọng hỏi. “.... Giận sao?”

Thanh âm mang theo chút khàn khàn kỳ quái nghe vào tai vô cùng gợi cảm, Udyr nhìn vị bác sĩ kia, khoe môi đầy ý cười ôn nhu.

Vị bác sĩ kia nhìn lướt qua phía binh lính đang canh gác, sắc mặt hơi hơi đỏ lên, dùng sức giãy khỏi tay tướng quân Udyr. “Đủ rồi....”

Udyr ngẩng đầu liếc mắt nhìn phía hành lang bên này, binh lính đang đứng gác lập tức co thành con tôm, gần như muốn dùng hai tay giơ lên cái biển “Tôi không tồn tại”, “Tôi không nhìn thấy cái gì hết”.

Udyr mỉm cười một chút, kéo vị bác sĩ kia vào trong phòng.

Trong nháy mắt khi cửa phòng đóng lại, tân binh hình như còn nghe thấy được một tiếng thở gấp kịch liệt đang cố gắng kìm nén.

Tân binh Beta ngây ngốc tại chỗ qua thật lâu mới hồi phục tinh thần, tiền bối bên cạnh cùng trực đêm với cậu cười ha ha vỗ vỗ bả vai cậu. “..... Đã hiểu chưa?”

Tân binh gật đầu như già tởm, vẻ mặt khiếp sợ nói. “Hiểu, đã hiểu! Không ngờ tướng quân gọi hần tới xem bệnh, cư nhiên là..... Ách....”

Tiền bối cười cười nói. “Đừng nói lung tung, người kia..... chính là người tướng quân chúng ta coi trọng nhất đó.”

Tân binh kinh ngạc quay đầu nhìn về phía phòng ngủ của Udyr.

— Người coi trọng nhất sao?

Nghe nói tướng quân Udyr quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi đã độc thân suốt mười ba năm, trở thành người đàn ông độc thân hoàng kim rất được hoan nghênh trên các diễn đàn bình chọn của Omega đế quốc, hiệp hội Omega nghĩ mọi cách giới thiệu cho y đủ các loại hình Omega, y đều bắt vi sở động, sau lại có lời đồn đại nói, y vẫn độc thân, là vì y đang đợi một người trở về.

— Chờ người duy nhất mà y yêu trở về.

Hiện giờ, vị tướng quân tính cách kỳ quái này, có phải đã thật sự đợi được người kia rồi phải không?

Trong phòng, Lăng Phong sắc mặt ửng hồng, bị hôn kịch liệt đến không thở nổi.... Cánh tay Udyr ôm hần dùng sức đến gần như muốn bẻ gãy cả eo hần, thân thể hai người dính sát vào nhau không một khe hở.

Một nụ hôn chấm dứt, Udyr dán lên môi hần, ôn nhu nói. “Đừng nóng giận, theo anh về thủ đô được không? Chúng ta chính thức đi đăng ký.... Em không thể cứ che giấu tung tích ở bên cạnh anh như vậy được.”

Lăng Phong lắc đầu nói. “Em không ngại....”

Udyr thấp giọng cắt ngang lời hần. “Anh để ý. Anh muốn em có thể đường đường chính chính trở thành Omega của anh, quang minh chính đại ở cùng với anh, anh muốn Snow của chúng ta có một gia đình hoàn chỉnh, có thể kế thừa hợp pháp tất cả tài sản của chúng ta..... Em có hiểu không?”

Đến con trai Udyr cũng đã lòi ra, Lăng Phong cũng không có bất cứ lý do gì cự tuyệt nữa.

Sau khi suy xét hồi lâu, Lăng Phong đành phải gật gật đầu nói. “Vậy.... Được rồi.”

Udyr hôn hôn trán hần, cầm lấy chiếc nhẫn đã được chuẩn bị từ sớm, nhẹ nhàng kéo tay Lăng Phong, cẩn thận đeo vào giúp hần – cái nhẫn kia cũng giống như công tắc không gian chứa cơ giáp Ngân Tuyết trước ngực y, mặt trên được khảm lam tinh thạch vô giá cực kỳ trân quý và thuần khiết.

Tinh thạch màu thủy lam càng làm nổi bật ngón tay trắng nõn thon dài của Lăng Phong, Udyr vừa lòng mỉm cười một chút, kéo tay Lăng Phong đến bên môi, từng ngón từng ngón hôn qua tay hần, ánh mắt nghiêm túc nhìn Lăng Phong, thấp giọng nói. “Lăng Phong, anh yêu em.”

Lăng Phong bị y làm buồn nôn đến ngượng ngùng, vội vàng rút tay lại. “Được rồi, anh nói mấy câu đó cũng không thấy chán sao.....”

Udyr cười ôm hần, ngữ khí ôn nhu. “Sao lại chán được?”

— Anh yêu em.

— Nói cả đời cũng sẽ không chán.

Nửa tháng sau, đúng dịp mừng thọ một trăm tuổi của cha Udyr, Udyr mang theo Lăng Phong và Snow về nhà tham gia bữa tiệc, xem như ở trước mặt các trưởng bối của gia tộc Sarman, công khai thừa nhận thân phận của Lăng Phong.

Udyr vốn định tổ chức một hôn lễ với Lăng Phong, nhưng Lăng Phong lại không đồng ý, hẳn cảm thấy hai người ở cùng nhau xác định được tâm ý đã là đủ rồi, không cần thiết phải đi mời một đồng lớn thân bằng hảo hữu ầm ầm chiêu cáo thiên hạ.

— Lại nói, con trai của hai người đã lớn như vậy, còn tổ chức hôn lễ thì thật có chút chẳng ra gì cả.

Vì thế, Udyr liền mang Lăng Phong và Snow về nhà ăn một bữa cơm với cha mẹ và gia đình, chính thức tuyên bố đã cùng Lăng Phong đăng ký kết hôn, hơn nữa còn viết tên Snow vào gia phả của gia tộc Sarman.

Lăng Phong và Snow kỳ thật không có nhiều thiện cảm với người của gia tộc Sarman, lúc trước chính Christer lão tướng quân đã cưỡng ép chia rẽ bọn họ, khiến một nhà ba người vốn hòa thuận ầm áp phải chia lìa nhiều năm như vậy, cũng khiến thời thơ ấu và niên thiếu của Snow tràn ngập gian khổ.

Thế nhưng hiện giờ tất cả đều đã qua, Christer mang theo bạn già ẩn cư, gia tộc Sarman do Udyr làm chủ, Lăng Phong tất nhiên cũng không tính toán chi li mấy chuyện từ nhiều năm trước làm gì để khiến Udyr phải khó xử.

Lấy cái tính cách ngoan cố của Christer, căn bản không thể nhận lỗi với đám con cháu hậu bối được, biết Udyr mang theo Lăng Phong về nhà, ông chủ động đưa bạn già tránh đi, ngược lại cũng là một chuyện tốt với Udyr.

Tượng trưng ăn xong cơm chiều với các trưởng bối, mẹ của Udyr Lianne chủ động giữ Lăng Phong lại, ngữ khí ôn nhu nói. “Lăng Phong, ta muốn nói với con một chuyện.... Năm đó, ông nội của Udyr cưỡng ép xóa ký ức của nó đi, sau khi Udyr mất đi ký ức thì đầu đau muốn nứt ra, vì muốn nhớ lại quá khứ, nó đã nhốt mình trong phòng suốt một tháng, suýt chút nữa đã phát điên rồi...”

Trái tim Lăng Phong bỗng nhiên siết chặt.

Nhớ tới đoạn ký ức kia, Lianne cũng không khỏi sợ hãi trong lòng. “Nếu không phải ta và bác sĩ tâm lý vẫn liên tục khuyên giải nó, có lẽ nó cũng không thể hồi phục nhanh như vậy.... Sau này tuy rằng nó tiếp nhận chức vụ quân đoàn trưởng, nhưng là mẹ của nó, ta biết, trong lòng nó kỳ thật chưa bao giờ buông tay với đoạn quá khứ kia, cái vòng cổ có khắc tên con, mấy năm gần đây nó vẫn mang theo bên người...”

Lăng Phong không ngờ mẹ của Udyr sẽ nói những chuyện đó với hắn, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Lianne mỉm cười nói. “Ta nói mấy chuyện này, cũng không phải vì muốn bào chữa cho con ta, ta chỉ muốn cho con biết rõ, nó vẫn luôn.... rất yêu con.”

Lăng Phong trầm mặc một lát, mới nhẹ giọng nói. “..... Con biết.”

Cho dù mẹ Udyr không nói ra đoạn chuyện cũ kia, Lăng Phong cũng có thể cảm nhận được nam nhân kia thương hắn biết bao nhiêu.

Chỉ là hắn không ngờ tới, Udyr đã từng phải chịu nhiều tra tấn như vậy, thậm chí còn hành hạ bản thân đến gần như phát điên....

Tưởng tượng đến cảnh nam nhân luôn kiêu ngạo ưu nhã kia lại nhốt mình trong căn phòng tối tăm, thống khổ ôm đầu hồi tưởng lại quá khứ — Lăng Phong cư nhiên lại cảm thấy đau lòng.

Buổi tối, Udyr điều khiển Ngân Tuyết đưa Lăng Phong và Snow về biệt thự của y ở thủ đô.

Biệt thự riêng ở thủ đô của mấy vị tướng lĩnh Quân bộ đều được thiết kế theo những phong cách khác nhau, bên cạnh biệt thự của tướng quân Drew quân đoàn Trường Xà có một tòa nhà cao ba tầng để làm nhà kho tạm thời cho Berg, thiết kế biệt thự của nguyên soái Rawson quân đoàn Vinh Quang đi theo phong cách cực kỳ quý củ giống hệt tính cách lãnh đạo của hắn, chỉ là trong hậu hoa viên có lập một khối mộ bia, xung quanh có đủ loại hoa anh thảo màu sắc rực rỡ....

Chỉ có biệt thự của Udyr, phong cách thiết kế vô cùng kỳ quái, bị mọi người trong Quân bộ gọi đùa là: Vườn cây của Udyr.

Ngay cả Lăng Phong kiến thức rộng rãi cũng vô cùng giật mình, căn biệt thự có diện tích gần bằng với một công viên lớn, bên trong được phân cách thành nhiều ô vuông nhỏ, nuôi trồng đủ loại hoa hoa cỏ cỏ, trong đó còn có một căn nhà kính rất rộng, cùng với con đường mòn được rải đá và các bồn hoa tươi đủ màu sắc.

Quả nhiên là nơi ở của Udyr cuồng trồng hoa yêu nghệ thuật, chẳng kém chút nào so với vườn cây chân chính của thủ đô.

Udyr mang theo vợ con đi vào vườn hoa, trên mặt mang theo nụ cười phong độ. “Ừm, loại hoa hồng màu lam này cực kỳ hiếm đó, là anh rất vất vả mới mua được.... Loại hoa bên trái này tên là phong tín tử.... Còn có bên kia là tứ điệp thảo (cỏ bốn lá), đại biểu cho may mắn....”

Lăng Phong. “.....”

Snow. “.....”

Cùng Udyr đi xem một vòng các loại hoa, xem đến hoa cả mắt không phân nổi phương hướng, rốt cuộc mới đến được chỗ ở, Lăng Phong và Snow lại kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau – biệt thự cao ba tầng tạo hình lịch sự tao nhã, giống như tòa thành trong cổ tích, trước cửa biệt thự còn có suối phun thật to.

Đi vào trong phòng, chỉ thấy trên vách tường được trang trí rất nhiều bức họa vô giá, dưới đất trải thảm thật dày, đồ dùng theo phong cách châu Âu đơn giản, cả căn nhà quả nhiên chẳng khác gì nơi ở của một nghệ thuật gia.

— Người này quả thật rất biết hưởng thụ cuộc sống.

Lăng Phong và Snow đồng thời đưa ra kết luận này.

Udyr đưa Snow đến phòng đã chuẩn bị sẵn, ôm vai của cậu, mỉm cười nói. “Con trai, về sau con hãy ở chỗ này đi, buổi sáng lái xe đến bệnh viện làm việc cũng tiện.”

Snow nhìn thoáng qua một mảng hoa phong tín tử kiểu diêm ướt át nở rộ ngoài cửa sổ.... Về mặt bình tĩnh gặt gặt đầu.

Phòng ngủ rộng rãi được sắp xếp ngay ngắn trật tự, rất hợp ý Snow, mở cửa sổ ra là có thể ngửi được mùi hoa tươi mát, cuộc sống phong cách và tỉ mỉ của phụ thân đại nhân thật sự khiến Snow vô cùng bội phục.

Udyr sắp xếp cho con trai xong, lại quay đầu kéo Lăng Phong lên phòng ngủ trên tầng, Lăng Phong đứng trước cửa sổ, xuyên thấu qua khung cửa sổ nhìn ra ngoài, nhin không được nói. “Sống ở chỗ này, cảm giác giống như đang ở trong vườn hoa vậy.... Không ngờ anh lại thích trồng hoa như thế?”

Năm đó khi mới quen biết, nam nhân này quả thật rất có hứng thú với các loại thực vật, không ngờ qua nhiều năm như vậy, đã phát triển đến trình độ điên cuồng thế này.

Udyr đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Phong từ sau lưng, gác cằm lên vai hắn, khẽ cười cười nói. “Mấy năm em không ở đây, luôn cảm thấy trong lòng rất trống trải, muốn tìm chút chuyện để phân tán sự chú ý.... Nhàn rồi nhàn chán mới dưỡng hoa, chứ em cho là thế nào?”

Lăng Phong run lên một chút....

Đột nhiên nghĩ đến năm đó Udyr nhốt mình trong phòng tối suốt thì phát điên, nghĩ đến Udyr mỗi khi thấy những đứa trẻ bốn năm tuổi là nhin không được gọi đến trên đùa một phen.... Nam nhân này bị cưỡng ép xóa đi trí nhớ, nhưng trước sau vẫn cố gắng bảo tồn những ký ức khắc cốt ghi tâm kia ở sâu trong lòng, không để nó bởi vì một cuộc giải phẫu loại bỏ ký ức mà hoàn toàn biến mất.

Y mơ hồ nhớ rõ trong lòng có một người mình rất yêu rất yêu....

Cũng mơ hồ nhớ rõ bên cạnh mình có một đứa trẻ đáng yêu tầm bốn năm tuổi....

Cho nên mới dùng cách cực đoan như thế, dưỡng thành sở thích cổ quái cuồng nuôi hoa nuôi cỏ — nghe nói rất nhiều hoa ở nơi này đều là y tự mình trồng lấy, mấy năm nay.... kỳ thật y rất cô đơn đi?

Trong lòng Lăng Phong chua chua, nhịn không được nhẹ nhàng cầm tay Udyr, thấp giọng nói. “Em sẽ không rời khỏi anh nữa.”

Udyr hơi hơi siết chặt vòng ôm, hôn lên ấn ký sau cổ của nam nhân trong lòng, ôn nhu nói. “Cho dù em có muốn, anh cũng không bao giờ thả em đi.... Em phải ở lại nơi này, sống cùng anh đến tận lúc già.”

Lăng Phong cười cười, có chút bất đắc dĩ, lại nghiêm túc gật gật đầu. “Được.”

Vì thế, Udyr không khách khí ôm Lăng Phong đến trên giường, ở nhà mới, phòng mới, trên giường mới của hai người, dịu dàng ôm hân....

Sau khi làm xong, Lăng Phong thở dốc nằm trên giường, trên mặt còn mang theo một tia đỏ ửng, hân cúi đầu xuống, ra vẻ bình tĩnh nói. “Đúng rồi, mấy hôm trước em có nhìn thấy đứa nhỏ nhà Berg, rất đáng yêu.... Anh còn muốn có con không?”

“Sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?” Udyr mỉm cười lại gần hôn hôn trán hân. “Có một đứa con bảo bối như Snow là đủ rồi, em thấy sao?”

Lăng Phong giật mình.

“Để Snow trở thành con trai duy nhất của chúng ta, được không?” Udyr nhẹ nhàng ôm lấy hân, cầm tay hân, mười ngón giao nhau, nhẹ giọng nói. “Lăng Phong, anh đã có lỗi với cha con em quá nhiều, thật vất vả mới có thể cùng một chỗ với em, anh không muốn sau này lại có thêm một đứa nhỏ quấy rầy thế giới hai người của chúng ta..... Anh muốn dành tất cả cưng chiều cho em và Snow. Có hai người, đối với anh đã là quá đủ rồi.”

Lăng Phong. “.....”

Cái ôm của nam nhân, ấm áp đến mức khiến người ta muốn rơi lệ.

Lăng Phong hiểu được cảm giác này, Snow từ nhỏ đã không nơi nương tựa, tuổi còn nhỏ đã phải tự nuôi sống chính mình, thân là baba, hân đã thiếu Snow rất nhiều, lúc này gặp được ái nhân và con trai, tạm thời hân cũng không có tâm tình nuôi dạy một đứa nhỏ khác.

Udyr sẵn sàng nói không cần đứa nhỏ, không thể nghĩ ngờ là đã giảm bớt một gánh nặng cho Lăng Phong.

Bọn họ đã chia lìa rất lâu, thật vất vả mới có thể ở cùng một chỗ, mỗi phút mỗi giây đều trở nên vô cùng quý giá.

Con trai bảo bối của bọn họ Snow, từ năm năm tuổi đến năm mười tám tuổi đã phải một mình trải qua quá nhiều cực khổ, hiện giờ tuy đã trở thành một người độc lập và kiên cường, nhưng những nỗi đau để lại trong quá khứ kia, không thể nào biến mất hoàn toàn được.

Snow đáng giá có được nhiều quý trọng hơn.

Đó là đứa nhỏ hân thương yêu nhất, Lăng Phong không muốn phân chia tình yêu của mình cho một đứa nhỏ khác.

— Udyr, Lăng Phong, Snow, người một nhà, ba cái tên, đã đủ viên mãn rồi.

— Không cần người khác nữa.

— Bởi vì, có được hai người, đối với em mà nói, đã là quá đủ rồi.

128. Quyển 5 - Chương 128: Ngoại Truyện Chi Snow Thiên (1)

Snow một mình trốn trong phòng thí nghiệm bí mật, ngọn đèn trên nóc nhà chiếu xuống cả căn phòng một mảnh trắng bạch, bác sĩ Ward nhẹ nhàng sờ đầu cậu, vừa ho khan vừa nói. “Snow.... Cách chế tạo thuốc ức chế chú đã lưu trong máy tính rồi, cháu phải nhớ thật kỹ, sau đó nhanh chóng xóa nó đi.... Thuốc chú để

lại đủ để cháu dùng đến năm mười tám tuổi, trong thẻ vẫn còn chút tiền, mặt mã là sinh nhật của cháu, về sau phải cố gắng chăm sóc bản thân....”

Tay người đàn ông rũ xuống, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhiệt độ cơ thể cũng dần trở nên lạnh lẽo.

Snow nắm chặt tay người nọ, nhẹ giọng gọi hắn. “Chú.....”

Thế nhưng người đó cũng không trả lời.

Năm ấy Snow vẫn còn rất nhỏ, cậu cũng không nhớ rõ bản thân rốt cuộc bao nhiêu tuổi, suốt năm năm phải sống trong khoang đông lạnh, khiến quan niệm của cậu về thời gian trở nên vô cùng mơ hồ, khi tỉnh lại từ khoang đông lạnh, cả thế giới tựa như đều tách rời khỏi cậu, nếu không phải bác sĩ Ward vẫn cẩn thận chăm sóc cậu, thân thể cậu không thể hồi phục lại nhanh như vậy.

Vốn tưởng rằng, cha và baba đều không muốn cậu, sau này cậu sẽ cùng chú Ward sống nương tựa vào nhau. Thế nhưng chưa được bao lâu, bác sĩ Ward đã qua đời, chỉ để lại rất nhiều thuốc ức chế và một tấm thẻ, còn có phòng thí nghiệm lạnh như băng này.

Chỗ dựa duy nhất đã không còn, Snow hoàn toàn không biết nên làm gì nữa.

Cậu còn quá nhỏ, bề ngoài nhìn qua cũng lắm chỉ là đứa trẻ tám tuổi, cho dù có tiền cũng không thể mua được đất mộ, đến cả an táng bác sĩ Ward cậu cũng không làm được, chỉ có thể ngơ ngẩn ngồi cạnh di thể người đó trong phòng thí nghiệm mà khóc suốt một ngày.

Cứ để di thể lại chỗ này cũng không phải cách, sau này, Snow rốt cuộc nghĩ ra một ý, cậu lén lút kéo di thể chú Ward ra bên ngoài dùng lửa thiêu cháy, sau đó dùng tay bốc một ít tro cốt cất vào một cái hộp, tìm nơi chôn xuống, ở trước mộ phần thả một ít hoa trắng, tạm thời làm mộ cho Ward.

Snow cả đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau, cậu liền khóa cửa phòng thí nghiệm lại, đi bộ đến trấn nhỏ bên cạnh.

Mùa đông ở tỉnh cầu Oman cực kỳ lạnh, tuyết rơi đầy trời, gió lạnh thấu xương, Snow một mình đi ở trên đường, nhớ tới mùa đông vào rất nhiều năm trước, khi đó cậu mới năm tuổi, baba cứ như vậy ôm cậu bỏ trốn giữa trời tuyết rơi, bọn họ cùng rời khỏi tỉnh cầu này, từ đó về sau Snow không còn gặp lại cha mình nữa.

Thế nhưng khi đó, tuy rằng trong lòng cậu có chút buồn bã vì không gặp được cha, nhưng ít nhất còn có baba ở bên cạnh, vào buổi đêm tuyết đổ sẽ dùng chiếc áo ấm áp bọc thân thể nho nhỏ của cậu vào trong ngực, mỗi khi cậu không ngủ được sẽ ôn nhu vuốt ve lưng cậu, kể cho cậu những truyền thuyết xa xôi về các chòm sao....

Thế nhưng lúc này, cậu chỉ còn có một mình.

Bác sĩ Ward vì muốn giữ bí mật, xây phòng thí nghiệm ở vùng ngoại thành vô cùng hoang vắng, xung quanh không có lấy một bóng người. Snow đã không ăn gì suốt hai ngày, đứa trẻ bụng đói kêu vang chỉ có thể mạo hiểm giữa trời tuyết một mình đi tìm thức ăn.

Snow chôn mặt trong khăn quàng cổ thật dày, bước đi thật nhanh giữa trấn nhỏ. Đi rất lâu, rốt cuộc cũng tìm được một cửa hàng bán đồ ăn, đi vào lật chút tiền lẻ còn sót lại trong túi áo mua một bát mì.

Chủ cửa hàng bừng mị đi ra, tiểu Snow đã đói sắp chết lập tức nâng bát lên uống, đôi môi lạnh cóng suýt chút nữa cũng bị bỏng.

Chủ cửa hàng nhin không được khuyên cậu. “Cậu bé này, cháu ăn từ từ thôi, ai, nhìn cháu có phải đã đói lắm rồi không....”

Snow không nói lời nào, chỉ một mực vui đầu xuống ăn, một chén mì rất nhanh đã ăn hết, nhưng bụng đói liên tục hai ngày, chút mì đó căn bản không thể lấp đầy được.

Chủ cửa hàng thấy đứa nhỏ hai mắt đỏ hồng như vừa mới khóc vô cùng đáng thương, liền tốt bụng lấy cho cậu một bát nữa, sờ sờ đầu cậu nói. “Ăn chưa no phải không?”

Snow vội vàng nói. “Cháu, cháu không có tiền....”

Chủ cửa hàng cười nói. “Không sao, phần này tặng miễn phí cho cháu.”

Snow cảm kích nhìn hẳn. “Cảm ơn.”

Chủ cửa hàng cười nói. “Đừng khách khí. Có phải cháu cãi nhau với cha mẹ hay không? Trời lạnh như thế, ăn xong thì mau về nhà đi, một đứa trẻ chạy loạn như vậy, cha mẹ cháu sẽ lo lắng đó.”

Snow không trả lời, trầm mặc cúi đầu ăn mì.

Cậu không có cha mẹ, cũng không có nhà, từ nay về sau, cậu chỉ còn lẻ loi một mình.

Sau khi ăn cơm xong, Snow tự mình đến ngân hàng kiểm tra số dư trong thẻ, tiền bác sĩ Ward gửi trong thẻ ngân hàng cao tới sáu con số, Snow biết giá hàng hóa ở tỉnh cầu Oman, trấn nhỏ này tương đối hoang vu, mức sinh hoạt không cao, số tiền này cũng đủ để cậu sống trong bảy tám năm, nhưng ngộ nhỡ sinh bệnh hoặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, số tiền này nhất định sẽ có một ngày dùng hết, cho nên từ giờ trở đi cậu phải học cách tiêu xài tiết kiệm.

Vị trí của phòng thí nghiệm rất hẻo lánh, khoảng cách đến trấn nhỏ này phải đến vài km, chỗ đó gần như là một nơi tách biệt với xung quanh, Snow không thể tiếp tục ở lại đó, hơn nữa cậu còn muốn đi học....

Vì thế, Snow đi đến trung tâm thuê nhà, muốn tìm phòng ở trong trấn nhỏ này.

Cậu nhìn qua vẫn còn nhỏ như thế, mấy chủ nhà tất nhiên không thể giao phòng ở cho một đứa trẻ, Snow nhiều lần năm nỉ cũng không có tác dụng, có người cho rằng cậu bỏ nhà trốn đi, suýt nữa đã giao cậu cho cảnh sát, may mà tính cảnh giác của Snow rất mạnh, trước khi cảnh sát tìm đến đã lén lút chạy mất – cậu không thể để cảnh sát đưa đi, một khi cảnh sát biết cậu không cha không mẹ, nhất định sẽ mang cậu đến viện phúc lợi, mà tất cả trẻ con khi tới viện phúc lợi đều phải đăng kí kiểm tra gen, thân phận Omega của cậu sẽ không giấu được nữa....

Omega không cha không mẹ sẽ có kết cục gì?

Nếu như tốt một chút, sẽ được chính phủ bảo hộ cho ăn ngon mặc đẹp, nuôi đến năm mười tám tuổi, sau đó đưa cho một Alpha xa lạ tiến hành kết hôn sinh con. Mà nếu gặp phải người có ý xấu, nói không chừng sẽ nuôi cậu ở trong nhà..... Dù sao tỷ lệ dân cư ở đế quốc rất mất cân đối, có nhiều người cả đời cũng chưa từng gặp được Omega, Omega nhỏ tuổi như vậy, lại không có bất cứ chỗ dựa nào, còn không phải là con cá mặc người ta ăn thịt hay sao?

Tuy rằng Snow còn nhỏ, nhưng lại hiểu rất rõ, cậu không thể để người khác phát hiện....

Cậu chỉ có thể giống như một chú chuột nhỏ trong kho thóc, lén lút chui vào kẽ hở, tìm kiếm một không gian sinh tồn.

Sau này, có một ông lão sống một mình qua đời, Snow nhiều lần cầu xin nhờ vả vị chủ hàng đồ ăn tốt bụng kia, mua được căn phòng nhỏ đó từ trong tay con gái ông lão. Phòng ở kia chỉ có mười mấy mét vuông, dùng tấm chắn ngăn cách ra toilet, phòng ngủ và phòng bếp, tuy rằng chật hẹp, nhưng cũng đã đủ với Snow rồi.

Snow cẩn thận sắp xếp lại chỗ đó, dùng một tấm ván gỗ dựng một giá sách cạnh giường, đặt rất nhiều sách giá rẻ mua được vào đó, bắt đầu lén lút học tập.

May mà lúc cậu còn rất nhỏ cha đã dạy cậu nhận chữ, lại thêm Snow từ nhỏ đã rất thông minh, bắt đầu tự học chương trình lớp một đơn giản, cũng không có áp lực gì đối với cậu....

Cứ như vậy qua vài năm, đứa trẻ chậm rãi trưởng thành, sau khi tròn mười sáu tuổi, là có thể ra ngoài làm công.

Snow lấy thân phận Beta làm qua rất nhiều công việc vụn vặt, giao hàng ở khách sạn, lắp ráp linh kiện trong nhà máy cơ giáp, hoặc là làm công ở bệnh viện.... Ban ngày bận rộn làm việc kiếm chút tiền, buổi tối

trở về căn phòng nhỏ tự học, có đôi khi cậu còn có thể mang theo sách điện tử trên người, giữa trưa lúc người khác đang ngủ cậu liền lấy sách ra lén lút xem một chút....

Sở dĩ phải chăm chỉ như thế, là vì cậu biết, không có giáo viên giảng giải, chỉ dựa vào tự học thì căn bản của cậu sẽ không được như các học sinh khác. Mà các học viện lớn trong đế quốc thi tuyển công khai phải cạnh tranh vô cùng ác liệt, cậu hoàn toàn không thể vào được trường học tốt....

— Huống chi còn là “học viện quân sự St. Romia”, trường học ưu tú nhất đế quốc.

Trước đây, baba thường xuyên ôm cậu, kể cho cậu về chuyện xưa của Diêu Quang tỉnh, học viện quân sự St. Romia là trường học tốt nhất ở Diêu Quang tỉnh, nghe nói cha đã tốt nghiệp từ trường này, mà nơi đó cũng bồi dưỡng ra rất nhiều tướng lĩnh ưu tú của Quân bộ đế quốc.

Giấc mộng lớn nhất của Snow, chính là có thể tự mình đến trường học đó nhìn một chút.

Trường học nổi tiếng nhất đế quốc, số lượng tuyển sinh hàng năm ở một nơi hoang vắng như thiên hà Cezar còn không tới mười người, cậu cần phải cố gắng gấp bội, mới có thể bộc lộ tài năng giữa ngàn vạn thí sinh như thế, lấy được thư báo trúng tuyển quý giá này.

Vào năm mười tám tuổi, Snow tìm người làm giả thẻ chứng minh thân phận, ngừng tất cả những công việc đang làm, chuyên tâm ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới.

Sống một mình qua nhiều năm, không có người thân, cũng không có bạn bè, tuy rằng tuổi cậu còn nhỏ, nhưng tính cách lại ngày càng lạnh nhạt, luôn không tự chủ được sinh ra tâm lý đề phòng đối với những người xung quanh – tất cả cũng chỉ xuất phát từ bản năng bảo vệ chính mình.

Kỳ thi tuyển sinh công khai của Quân bộ đế quốc rất nhanh đã đến, Snow biểu hiện không tệ, rốt cuộc cũng thành công lấy được thư thông báo trúng tuyển của học viện quân sự St. Romia.

Ngày nhận được lá thư thông báo với chất giấy tinh xảo ấy, tâm tình Snow vô cùng kích động, thế nhưng cậu không thể chia sẻ niềm vui sướng này với bất cứ ai, đành phải mang theo một bó hoa đến mộ của chú Ward – vào hai năm trước cậu đã dùng số tiền mình kiếm được mua một ngôi mộ cho chú Ward, chuyển hũ tro cốt từ rừng núi hoang vắng đến trong mộ viên.

Snow đứng trước mộ bia, nhẹ giọng nói. “Chú, cháu đã thi đậu vào trường học tốt nhất đế quốc rồi, sẽ nhanh chóng nhập học.... Về sau, cháu sẽ giống như chú và baba, làm một bác sĩ.”

Trên mộ bia không có di ảnh, chỉ khắc một loạt chữ nhỏ màu vàng mang tên bác sĩ Ward, đó là chữ viết do chính Snow khắc lên.

Snow ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đặt hoa tươi ở trước mộ bia. “Cháu sẽ chăm sóc mình thật tốt, chú hãy yên tâm.”

Tháng một năm ấy, Snow lén lút trở lại phòng thí nghiệm cũ, dựa theo công thức trong trí nhớ chế ra rất nhiều viên thuốc ức chế Omega, dùng lọ thuốc bình thường ngụy trang giấu trong vali hành lý, sau đó lên phi thuyền Trân Châu số hiệu 731 đi từ thiên hà Cezar đến Phá Quân tỉnh.

Khi đang ngồi trong khoang thuyền vũ trụ sắp xếp lại hành lý, một thiếu niên đột nhiên đi đến.

— Thiếu niên kia có một đôi mắt đen láy trong veo, gương mặt có chút trẻ con thoạt nhìn rất đáng yêu, trên mặt cậu ta mang theo nụ cười sáng lạn rực rỡ, vươn tay đến chủ động chào hỏi Snow. “Chào cậu, tôi tên là Lâm Viễn.”

Hoàn cảnh sống từ nhỏ của Snow đã tạo cho cậu tâm lý đề phòng mãnh liệt đối với người xa lạ, khiến cậu không thể nào thân thiện ở chung với người khác như Lâm Viễn, đối với thiếu niên này, cậu không có bao nhiêu thiện cảm, chỉ có lệ đáp lại. “Tôi tên là Snow.”

Không ngờ Lâm Viễn cư nhiên cười nói. “Snow? Tên này thật là dễ nghe... Snow, nghĩa là tuyết đó sao?”

Snow giật mình, tên của cậu quả thật có nghĩa là tuyết, là cha đã đặt cho cậu. Bởi vì cậu sinh ra trên một tinh cầu quanh năm tuyết rơi, người một nhà bọn họ từng có một đoạn thời gian hạnh phúc ấm áp gần gũi ở nơi đó....

Sau đó, phi thuyền vũ trụ bị quân liên bang uy hiếp, trong thời khắc sinh tử được nguyên soái Rawson, quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang đến cứu viện.

Snow cũng không biết tại sao, cậu trước nay không thích giao tiếp với người khác, vậy mà lại hàn huyên rất nhiều chuyện với Lâm Viễn, có lẽ là vì nụ cười của thiếu niên kia quá mức thuần khiết, cho nên cậu không thể sinh ra cảm giác chán ghét với Lâm Viễn được.

Thậm chí, khi đối diện với khuôn mặt tươi cười của Lâm Viễn, cư nhiên sẽ có loại.... cảm giác thật thân thiết.

Cho đến thật lâu thật lâu sau, Snow mới biết được, loại cảm giác thân thiết kỳ quái này, đến từ chính tương quan huyết thống của bọn họ.

— Baba của bọn họ là một đôi anh em sinh đôi tình cảm vô cùng tốt, trong máu bọn họ, cũng có rất nhiều gen tương tự.

Lại sau đó, phi thuyền Trân Châu số hiệu 731 thuận lợi hạ xuống Phá Quân tinh, Snow rốt cuộc cũng tới được học viện St. Romia mơ ước đã lâu.

Khiến cậu không ngờ là, cậu và Lâm Viễn cư nhiên được phân đến cùng ký túc xá, mà trong ký túc xá này ngoại trừ bọn họ, còn có hai nam sinh Alpha khác – trong đó có một người bình tĩnh trầm ổn, vừa nhìn đã biết là quý tộc gia giáo thực nghiêm, một người khác lại luôn mang theo nụ cười không đứng đắn, mái tóc màu vàng chói mắt, thậm chí vừa thấy mặt đã không biết xấu hổ ôm bả vai Snow, cười hì hì nói. “Bạn học chào cậu a tôi là người sống cùng ký túc xá với cậu tôi tên là Brian....”

Sự khó chịu khi bị Alpha tiếp xúc thân thể, khiến Snow gần như ngay lập tức theo phản xạ siết chặt nắm tay dùng sức vùng qua!

Brian bị đánh ngã xuống đất, che quàng thâm mắt, vẻ mặt ủy khuất nhìn cậu.

“Sao cậu, cậu lại đánh tôi?”

Snow không để ý đến ý, trực tiếp kéo vali hành lý xoay người đi vào phòng ngủ, trong nháy mắt khi cửa đóng lại, cậu mang sắc mặt khó coi dựa vào tường hít vào một hơi thật sâu – đụng chạm thân thể với Brian khiến đáy lòng Snow sợ hãi, áp chế chất dẫn dụ đang xuất hiện phản ứng kịch liệt, Snow vội vàng lấy thuốc ức chế trong vali hành lý nuốt xuống.

Về sau phải sống chung một nhà với hai Alpha này sao....

Đáy lòng Snow trong khoảnh khắc ấy đột nhiên sinh ra một loại dự cảm không tốt.

Cậu không có nhiều cảm giác đối với Caesar, nhưng lại tràn ngập chán ghét đối với người tên Brian vừa gặp chưa lâu đã dựa sát vào mình đó.

Thế nhưng cậu lại không ngờ được, cậu sẽ yêu nam sinh kia.

Thật lâu sau, trong đoạn thời gian Brian chấp hành nhiệm vụ không rõ tin tức, Snow luôn nhớ lại những khó khăn và chua xót phải chịu trong những năm gần đây – từ nhỏ đến lớn cậu đã trải qua vô số cực khổ, mỗi lần đều có thể cắn răng vượt qua, còn tưởng rằng cả đời này cậu sẽ luôn kiên cường độc lập như vậy, yên lặng đi con đường của mình, lại chưa từng nghĩ tới, cậu cũng sẽ yêu một người, cũng sẽ vì một người mà hạnh phúc, vui vẻ, đau thấu tâm can.

Cho đến khi Brian trở về, Snow rốt cuộc mới buông bỏ sự kiêu ngạo của mình.

Cậu ôm người kia, nghiêm túc nói. “Tôi yêu cậu....”

— Tôi thừa nhận tôi yêu cậu, cho nên, Brian, ở lại bên cạnh tôi, đừng rời bỏ tôi nữa được không?

— Rất nhiều người đã từng rời bỏ tôi, tôi không thể chịu nổi phải mất đi một lần nữa.

— Chỉ có cậu, trong đêm khuya sẽ cố chấp chờ tôi trở lại. Cậu biết không? Sự chờ đợi của cậu đối với tôi, chính là chút ấm áp duy nhất còn sót lại trong đêm đông rét lạnh.

Ngày 1 tháng 7 năm 781, vào ban đêm, Brian và Snow tay nắm tay cùng nhau đi dạo trong trường, khi đến dưới khu ký túc xá, Brian đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Snow. “Đúng rồi, tháng sau cậu mới đến bệnh viện trung ương nhậm chức đúng không?”

Snow gật đầu. “Ừ.”

Brian mỉm cười. “Như vậy, tháng này, chúng ta lại đi du lịch hai người được không?”

Snow nghĩ nghĩ nói. “Tôi muốn đến thủ đô sớm một chút, chuẩn bị cho công việc sắp tới....”

Brian vỗ vỗ ngực cắt ngang lời cậu. “Có gì mà phải chuẩn bị? Ăn, ở, mặc, đi lại tất cả đều giao hết cho tôi.” Nói xong liền giữ chặt tay Snow lắc lắc, giống như sủng vật to xác lấy lòng chủ nhân. “Snow, cùng đi du lịch đi có được không?”

Snow. “.....”

Brian mặt dày nói. “Lúc trước về tỉnh cầu Oman với cậu, mới được có hai ngày đã bị ba tôi gọi đi, chuyến du lịch đó bị cắt ngang nửa đường, chẳng lẽ cậu không cảm thấy tiếc nuối gì sao?”

Snow. “.....”

Brian tiếp tục lấy lòng lắc lắc tay cậu. “Có được không? Cậu đồng ý đi?”

Snow bất đắc dĩ gật đầu. “Được rồi.”

Brian vừa lòng ôm lấy cậu, hung hăng hôn một cái. “Tôi đã đặt xong vé tàu rồi, sáng ngày mai sẽ xuất phát. Lần này không có ai quấy rầy, hai người chúng ta, sẽ tận hưởng chuyến du lịch tốt nghiệp thật vui vẻ.”

Ánh sao rực rỡ trên đỉnh đầu, từng ngôi sao lấp lánh tựa như vụn kim cương vẩy lên màn trời, đèn đường trong vườn trường tựa như từng vòng xích vàng óng, gió nhẹ ban đêm thổi rối tóc hai người, thiếu niên mặt mang mỉm cười, cái ôm ấm áp như lúc ban đầu.

Snow đối diện với ánh mắt của y, trong lòng rung động, đột nhiên kiễng mũi chân, nhẹ nhàng hôn lên mắt Brian.

Brian giật mình, sờ sờ bên mắt vừa được hôn, có chút kinh ngạc nhìn Snow.

Snow đỏ mặt, thấp giọng nói. “..... Tôi..... Tôi chỉ là đột nhiên nghĩ đến, lần đầu tiên gặp cậu.....”

Lần đầu tiên gặp y, Snow từng đắm một quyền vào mắt Brian, để lại cho y một quảng thâm mắt thật lớn. Khi đó căm ghét người này bao nhiêu, thì giờ lại thích người này bấy nhiêu.

Một nụ hôn nhẹ nhàng, đã biểu hiện đầy đủ tất cả.

Brian tâm tình sung sướng cười cười, gắt gao ôm thiếu niên đang đỏ mặt vào lòng, ôn nhu nói. “Kỳ thật lần đầu tiên gặp cậu, tôi đã rất có thiện cảm với cậu, rất muốn chủ động tiếp cận cậu, không ngờ lúc ấy cậu lại không nói hai lời trực tiếp đánh tôi....”

Nghe thanh âm ra vẻ tủi thân của y, Snow nhin không được hơi hơi cong khóe môi. “Sau này sẽ không đánh cậu nữa.”

Brian đột nhiên đổi thành ngữ khí nghiêm túc nói. “Snow, về sau, chúng ta không bao giờ tách ra nữa, có được không?”

Snow giật mình, dưới cái nhìn chăm chú của y, nhẹ giọng đáp. “.... Được.”

Một chữ đơn giản, thế nhưng khi nói ra miệng lại có chút nghẹn ngào.

— Người thiếu niên phiêu bạt mười năm, trải qua khó khăn, dùng vỏ ngoài lạnh lẽo gao bảo vệ bản thân mình, rốt cuộc có một ngày, cậu cũng tìm được chàng trai thuộc về riêng mình, người kia nguyện ý cho cậu một phần đời chờ ấm áp, khiến cậu không bao giờ phải lo lắng đối mặt với đêm tối và cô độc.

— Brian, có cậu ở bên cạnh, thật tốt.

Hết phần 1.

129. Quyển 5 - Chương 129: Ngoại Truyện Chi Snow Thiên (2)

Thói quen nghỉ ngơi của Snow vẫn rất quy củ, sáng sớm hôm sau, lúc Brian rời giường rửa mặt, Snow đã xếp xong hành lý ngồi ở phòng ăn ăn bữa sáng, còn rất chu đáo giúp Brian chuẩn bị bánh mì và sữa, Brian rửa mặt xong đi đến phòng ăn, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết bữa sáng, lúc này mới mỉm cười nắm tay Snow, cùng nhau đi ra cổng trường.

Sau khi diễn lễ tốt nghiệp kết thúc, học viên khóa 598 đã bắt đầu lục tục rời khỏi trường, trên đường có không ít người kéo vali hành lý đi ra cổng trường, Brian nhất thời có chút cảm khái, đứng ở ngoài cổng, quay đầu nhìn tượng chim ưng tượng trưng cho trường học, nhin không được thấp giọng nói. “Nhanh như vậy đã tốt nghiệp, cảm thấy thật không chân thật.... Sau này có cơ hội nhất định phải quay lại trường học, mời hiệu trưởng ăn bữa cơm.”

Snow nghi hoặc. “Sao lại muốn mời hiệu trưởng ăn cơm?”

Brian nhìn về phía Snow, mỉm cười nói. “Bởi vì ký túc xá của cậu và Lâm Viễn vốn cũng không phải ở phòng 13, khi ấy tôi và Caesar vì muốn ở cùng với nhau, lúc nhập học đã tìm hiệu trưởng xin đổi ký túc xá, hiệu trưởng lại chuyển cậu đến đây. Hai chúng ta coi như là nhờ có hiệu trưởng gián tiếp thúc đẩy....”

Snow sửng sốt một chút, rất nhanh đã hiểu rõ – một học viên viện y học như cậu tại sao lại ở cùng một phòng với hệ chỉ huy, hệ kỹ thuật? Vốn tưởng là trùng hợp, hiện giờ mới biết được, hóa ra là kiệt tác của hiệu trưởng đại nhân.

Snow thần nhiên liếc mắt nhìn Brian. “Có đặc quyền giai cấp làm việc đúng là tiện a?”

Nói xong liền xách hành lý thần nhiên đi về phía trước, Brian tưởng cậu tức giận, lập tức vội vã chạy theo, lầy lòng cười nói. “Không phải giận rồi chứ? Nếu không phải có đặc quyền giai cấp được tự tiện điều chỉnh ký túc xá, chúng ta cũng sẽ không quen nhau a.... Cậu nói có đúng không? Đừng tức giận mà.”

Đuổi theo nhìn kỹ, phát hiện Snow căn bản không tức giận, ngược lại còn hơi hơi cong khóe môi, một bộ như cười như không.

Brian cảm giận niết lòng bàn tay Snow. “Muốn hù tôi sao?”

Snow cười cười, thần nhiên nói. “Tôi không dễ giận như vậy đâu, ngược lại xem cậu đó, có tật giật mình, khản trương quá rồi chứ gì?”

Brian rất thích bộ dáng kiêu ngạo lạnh lùng này của cậu, động tác nghiêng mắt nhìn về phía mình lại càng khiến tim Brian đập nhanh vô cùng, nếu không phải xung quanh có quá nhiều bạn học, y chỉ hận không thể lập tức nhào qua, hung hăng trừng phạt cậu một chút.

— Loại ý niệm này vẫn bị kìm nén đến khi đi lên phi thuyền vũ trụ.

Lần này vé Brian đặt là vé khoang VIP hai người, loại trừ tất cả khả năng bị người ngoài quấy rầy. Mắt thấy bên trong khoang thuyền rộng lớn chỉ còn có hai người, Brian rốt cuộc không nhịn nổi, xoay người khóa cửa lại, đặt Snow lên tường rồi hôn xuống.

Snow bị y hôn đến tâm hoảng ý loạn, nụ hôn cẩn thận mà ôn nhu như vậy, chiếu cố đến từng góc ngách trong khoang miệng, khi đầu lưỡi chuyển động tạo ra tiếng nước ái muội, khiến Snow nhin không được đỏ mặt lên.

“Ừm....” Bị hôn đến hô hấp không thông, Snow dùng sức đẩy Brian ra, thở dốc nói. “..... Đủ rồi, đủ rồi....”

Brian cười hôn hôn hai má phiem hồng của cậu, dán vào môi cậu thấp giọng nói. “Như vậy đã thẹn thùng rồi sao? Sau này đến lúc tôi đánh dấu cậu thì làm sao giờ....”

Snow không chút do dự vung một đấm qua. “.... Cả đầu cậu chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi hả? Lần này rủ tôi một mình đi du lịch, không phải là cậu....” Snow nhướn lông mày một chút, lạnh lùng nhìn y. “Không phải là cậu muốn làm chuyện xấu gì đó trên đường đi du lịch đấy chứ?”

Brian che phần ngực bị đánh về mặt vô tội. “Không không không, suy nghĩ của tôi tuyệt đối thuần khiết, tôi cũng tuyệt đối tôn trọng cậu.... Lần này đi du lịch thật sự chỉ là du lịch đơn thuần mà thôi, tôi không có bất cứ tâm tư bất lương nào, thật đó, tiểu Lam có thể làm chứng!”

Tiểu Lam đang ngủ trong công tắc không gian đột nhiên bị chủ nhân gọi tên, tinh thần lập tức tăng lên gấp trăm, ngoan ngoãn đáp. “Đúng vậy, ta có thể làm chứng cho chủ nhân!..... Chủ nhân người muốn chứng minh cái gì vậy?”

Brian. “.....”

Snow. “.....”

Snow không thèm để ý đến Brian và cơ giáp ngóc ngách của y nữa, thản nhiên trở về vị trí của mình, lấy sách điện tử tùy ý ngồi xem.

Brian vẫy đuôi đi qua, ngồi bên cạnh cậu, không biết xấu hổ tựa đầu vào vai cậu, cọ a cọ.

Snow kìm nén cảm giác quý dị như bị sủng vật lấy lòng, chuyên tâm đặt lực chú ý vào quyển sách trên tay.

Sau một lát, con sủng vật to xác trên vai đột nhiên không còn động tĩnh, Snow quay đầu nhìn thoáng qua, lại phát hiện Brian cứ nhiên đã dựa vào cậu ngủ mất....

Bộ dáng lúc ngủ của người này vô cùng thoải mái, khóe môi cong lên mang theo một mạt ý cười, mái tóc màu vàng theo hô hấp của y nhẹ nhàng phồng phồng phát qua cổ mình, loại cảm giác mềm mại áp áp dựa sát vào nhau này, khiến Snow không nở đẩy ra, nhìn gương mặt anh tuấn của Brian, ánh mắt cũng không khỏi dần dần trở nên ôn nhu.

Tiểu Lam bị đánh thức lập tức phát huy công năng của tiểu áo bông tri kỷ, chủ động bắt chuyện với Snow hơn nữa còn tẩy trắng giúp chủ nhân. “Snow Snow, chủ nhân nhà ta đêm qua 3h sáng mới ngủ đó....”

Snow nhẹ giọng hỏi. “Sao y lại thức khuya như vậy?”

Tiểu Lam nói. “Đương nhiên là nghiên cứu về chuyến du lịch rồi, y đã xem qua một lượt tất cả những món ăn ngon, những chỗ chơi vui ở mấy nơi lần này đi đó.... Còn chọn khẩu vị người thích, đặt trước rất nhiều nhà hàng nữa.”

Snow giật mình, quay đầu nhìn Brian đang tựa vào vai ngủ say, trong lòng nhất thời dâng lên một tia ngọt ngào.

Thời gian nhận chức ở các cơ quan lớn của đế quốc Lacey gần như đều định vào tháng 9, hai tháng từ tháng 7 đến tháng 8 nhàn rỗi là thời gian điều chỉnh sau tốt nghiệp, rất nhiều người tốt nghiệp ra trường đều sẽ nhàn mấy ngày nghỉ hiếm có này mà lên kế hoạch đi du lịch tốt nghiệp, cùng người nhà, cùng bạn bè, hoặc là cùng người yêu đi xung quanh dạo chơi một phen, coi như là thời khắc thoải mái cuối cùng trước khi chính thức đi làm.

Trong mùa du lịch đắt hàng như vậy, các khách sạn và nhà hàng lớn một chút gần như đều chật ních, rất nhiều nhà hàng nổi tiếng nếu muốn vào ăn còn phải xếp hàng. Đương nhiên hiện giờ Internet rất phát triển, nhà hàng lớn đều có trang web riêng phục vụ khách hàng của mình, rất nhiều người sẽ lựa chọn đặt trước thời gian và chỗ ngồi ở trên mạng....

Bình thường Brian nhìn qua cột nhả rất không đứng đắn, nhưng trong những chuyện quan trọng vẫn rất đáng tin, luôn khiến người khác an tâm.

Alpha này, cẩn thận lại chu đáo. Nếu đã nói là đi du lịch, y sẽ ở nơi mà Snow không nhìn thấy, chu đáo sắp xếp xong toàn bộ hành trình, giải quyết tất cả những lo lắng của Snow.

Nghĩ đến đây, Snow nhin không được lại gần định hôn thưởng cho y một chút....

Thấy Brian ngủ rất say, Snow liền đánh bạo chủ động hôn lên môi y, lén lút thò đầu lưỡi vào trong miệng y, hôn trong chốc lát, lại bị Brian trong lúc ngủ mơ nhiệt tình cuốn lấy....

Mắt thấy không thể cứu vãn được nữa, Snow vội vàng đỏ mặt lui ra ngoài, ra vẻ bình tĩnh nhìn vào sách của mình.

Tiểu Lam. “.....”

Dạ Tuyết. “.....”

Bọn tui là cơ giáp, bọn tui thực thuần khiết, bọn tui không có thấy cái gì hết.

Kế hoạch du lịch lần này của Brian vô cùng tỉ mỉ, ngoại trừ Phá Quân tinh và thiên hà Cepheus, lộ tuyến du lịch lần này gần như bao quát hết các thiên hà khác trong bản đồ đế quốc.

Trong thời gian hai tháng đi dạo khắp các thắng cảnh nổi tiếng đế quốc, kế hoạch du lịch như vậy nhìn qua rất điên cuồng, thế nhưng, tháng 9 Snow sẽ phải đến bệnh viện trung ương làm bác sĩ, Brian cũng phải tới hiệp hội cơ giáp chính thức làm việc, về sau không biết bao giờ mới có thể dành thời gian đi du lịch hai người như vậy nữa, lần này đương nhiên muốn nắm chắc cơ hội mà chơi cho đủ.

Lúc Brian tỉnh lại đã là mười giờ đêm hôm đó.

Mơ mơ màng màng mở to mắt, phát hiện một bóng dáng quen thuộc ngồi bên giường, người nọ mặc áo sơ mi chỉnh tề, dưới cổ áo lộ ra một đoạn cổ trắng nõn thon dài, trong tay cầm quang điện não, đang cúi đầu im lặng đọc sách, dưới ánh sáng của ngọn đèn, làn da của cậu trắng đến gần như trong suốt.... Trong mơ hồ, Brian thậm chí còn cảm thấy thiếu niên trước mặt tựa như được làm từ băng tuyết.... Tinh xảo, lạnh lẽo, trong màn đêm im ắng, chẳng hiểu sao lại lộ ra một tia yếu ớt khiến người ta đau lòng.

Brian đột nhiên ngồi dậy, gắt gao ôm cậu từ phía sau.

Đột nhiên bị sủng vật cỡ lớn ôm vào lòng, Snow run lên một chút, cũng không biết Brian phát thần kinh cái gì, quay đầu nghi hoặc nhìn y một cái. “Tỉnh rồi? Sắp đến trạm không gian rồi, mau chuẩn bị xuống phi thuyền đi.”

Brian thấp giọng nói. “Vừa rồi tôi mơ thấy cậu chủ động hôn tôi.”

Tại Snow hơi hơi đỏ lên, trên mặt lại không có biểu hiện gì, thần nhiên nói. “Ồ, phải không....”

Brian dùng cằm cọ cọ bả vai Snow, ôn nhu nói. “Cậu ăn cơm chiều chưa?”

Snow lắc lắc đầu. “Chưa.”

Brian nói. “Chắc là sắp đến trạm không gian rồi, bằng không chúng ta trực tiếp về khách sạn ăn khuya luôn đi.”

Snow cũng không có ý kiến gì, đứng dậy nhanh chóng sắp xếp lại hành lý.

Lúc này, bên trong khoang thuyền quả nhiên truyền đến tiếng nhắc nhở phi thuyền sắp hạ xuống trạm không gian Bonn ở chòm sao Thiên Cầm, hai người xách hành lý cùng nhau xuống phi thuyền, dọc theo đường đi Brian vẫn nắm tay Snow, mười ngón gắt gao đan vào nhau.

Brian điều khiển tiểu Lam cùng Snow đi về khách sạn, bởi vì đã đặt phòng từ trước, sau khi hai người đến trước bàn đăng ký liền được người máy phục vụ trực tiếp dẫn đến chỗ ở.

Khách sạn này nằm ở trung tâm thành phố, ra vào rất tiện, điều kiện trong khách sạn cũng khá tốt, phòng Brian đặt là phòng VIP tình nhân, các loại đồ vật trong phòng đều phỉm hơi thở ấm áp ngọt ngào, gối đầu, chén trà đều bày theo đôi, bên trên in hình vẽ tượng trưng cho tình yêu, Snow nhìn chiếc giường đôi cực lớn trong phòng cùng với tấm chăn mềm mại kia, nhịp tim không khỏi nhanh hơn....

Người này cứ nhiên lại đặt phòng tình nhân, chẳng lẽ cả chuyến du lịch này đều phải ngủ trên cùng một cái giường với y?

Snow liếc mắt nhìn Brian, Brian lại bày ra một bộ biểu tình tôi rất thuần khiết tôi rất vô tội, mỉm cười nói. “Đói bụng rồi chứ? Để tôi gọi điện cho tổng đài kêu chút thức ăn lên ăn khuya.”

Bữa ăn khuya rất nhanh đã được đưa đến, điểm tâm tinh xảo vừa thấy đã khiến người ta phát thèm, ngoại trừ một số đặc sản của chòm sao Thiên Cầm, còn có bánh nếp và cháo thịt Snow thích nhất, bánh nếp vừa cho vào miệng đã tan ra, cháo thịt cũng được nấu rất nhừ, xem lẫn hành lá màu xanh thẫm, mùi thơm hấp dẫn.

Snow đói bụng cả ngày, rất nhanh đã giải quyết hết thức ăn trước mặt, Brian mở TV bắt đầu xem phim truyền hình cầu huyết, Snow nhìn không nổi liền xoay người đi tắm rửa.

Lúc tắm rửa xong đi ra, máy truyền tin đúng lúc sáng lên, Snow vừa cầm đến xem, liền thấy là tên của baba Lăng Phong.

Snow cầm máy truyền tin đến bên cửa sổ, trước mặt xuất hiện gương mặt của Lăng Phong, lúc này hẳn đang ở trong phòng ngủ của tướng quân Udyr, mặc áo ngủ ngồi bên giường, trên mặt mang theo mỉm cười hỏi. “Snow, con và Brian đến chòm sao Thiên Cầm sao?”

Snow gật đầu nói. “Vâng.”

Chuyến du lịch lần này Snow đã báo cho baba trước khi đi, Lăng Phong lo lắng cho con trai, tính toán tốt thời gian lập tức gọi đến máy truyền tin hỏi. “Khách sạn đã đặt được chưa? Ta có người quen ở chòm sao Thiên Cầm, có chuyện gì có thể tìm chú ấy hỗ trợ.”

Snow vội vàng nói. “Brian đã đặt xong rồi.”

Lúc này Lăng Phong mới thả lỏng mà cười cười, sau đó hạ giọng nói. “Hai người các con một mình đi ra ngoài du lịch, đều là người trẻ tuổi, có một số việc phải thật chú ý..... Con hiểu ý baba chứ?”

Dù sao con trai cũng đã trưởng thành, Lăng Phong cũng không thể không biết xấu hổ nói trắng ra được.

Snow cũng là xuất thân học y, lập tức hiểu được ý của baba. Mấy năm nay vẫn tiêm thuốc ức chế, kỳ phát tình đầu tiên của cậu còn chưa có đến, nếu trước khi kỳ phát tình đến lại cùng người khác....., rất có thể sẽ khiến chất dẫn dụ trong cơ thể cậu hoàn toàn hỗn loạn.

Dù sao hai người cũng là thanh niên, còn có cảm tình, Brian lại huyết khí phương cương, một mình ở chung suốt hai tháng, cọ súng ra lửa cũng là chuyện rất bình thường, cho nên Lăng Phong mới cố ý nhắc nhở như thế.

Đối diện với ánh mắt lo lắng của baba, mặt Snow hơi hơi hồng lên, vội vàng thấp giọng nói. “Con biết mà, baba, con sẽ có chừng mực.”

Lăng Phong mỉm cười nói. “Ừ, con có chừng mực là tốt rồi.”

Đáy lòng lại nhịn không được nói: Nhưng đừng giống em trai Lâm Viễn của con, trì độn đến mức bị người ta đánh dấu hoàn toàn rồi mà vẫn còn mơ mơ hồ hồ....

Đúng lúc này, Udyr cũng tắm rửa xong đi ra, thấy Lăng Phong đang nói chuyện với Snow, liền đi đến, mỉm cười nói. “Con trai, nghe nói con đi du lịch với Brian?”

Snow. “..... Vâng.”

Udyr nhú mày nói. “Cái thằng nhóc Brian kia, không bắt nạt con chứ?”

Brian ở bên cạnh giả vờ xem TV nhưng thực ra lại vênh tai nghe bên này nói chuyện đột nhiên lạnh sống lưng, mồ hôi lạnh nháy mắt liền chảy xuống.

Snow xấu hổ nói. “.... Không có.”

Udyr gật gật đầu. “Ừ, con gọi Brian đến đây.”

Snow quay đầu nhìn Brian, Brian lập tức đi tới, vẻ mặt cung kính tươi cười sáng lạn vô cùng, gần như muốn vênh cái đuôi vẫy vẫy với tướng quân Udyr trong màn hình. “Hi hi, chú à, chào chú....”

Udyr thản nhiên nói. “Tôi lớn hơn cha cậu vài tuổi, cậu nên gọi tôi là bác.”

Sau lưng Brian ứa ra mồ hôi lạnh, lập tức sửa lời nói. “Dạ dạ! Bác!”

Udyr nói. “Ừ, hai tháng này nhờ cậu chiếu cố con trai tôi.”

Brian vội vàng ân cần gật đầu. “Chắc chắn rồi! Chắc chắn rồi!”

Udyr liền đổi giọng, cười tủm tỉm nói. “Nếu nó thiếu một sợi tóc....”

Âm cuối cổ ý kéo dài, ý tứ uy hiếp vô cùng rõ rệt.

Lòng bàn tay Brian đã ướt đầm mồ hôi lạnh. “Không, sẽ không, con nhất định sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt, không để cậu ấy thiếu một sợi tóc nào.”

Lúc này Udyr mới vừa lòng. “Nhớ rõ, trước ngày 31 tháng 8, phải mang con tôi hoàn chỉnh trở về thủ đô.”

Brian lập tức gật đầu như già tởi. “Vâng vâng vâng! Con nhớ rồi!”

Sau khi ngắt máy truyền tin, Brian có chút ủy khuất ôm lấy Snow, dùng cằm cọ cọ bả vai cậu. “Cha cậu thật là hung dữ....”

Snow an ủi sờ sờ đầu con sủng vật to xác kia. “Không cần để ý, cha đang hù dọa cậu thôi.”

Brian thật sự khóc không ra nước mắt – đây mà là hù dọa cái gì a? Vị cha vợ khó chơi kia đặt Snow trong lòng bàn tay mà cưng chiều, thủ đoạn vô cùng cay nghiệt, một cú ném qua vai quật ngã y xuống đất lần đó đến giờ Brian vẫn còn nhớ như in. Tâm tư của vị này không ai biết, ngộ nhỡ tương lai lúc y và Snow kết hôn ông ấy lại phát thần kinh gì đó rồi không đáp ứng, chẳng phải Brian sẽ thành kẻ cầm ăn hoàng liên có khổ cũng không nói nên lời sao?

Cho nên, nhạc phụ đại nhân là người tuyệt đối không thể đắc tội.

Brian đã sớm hiểu thấu chân lý này, vì thế, vào ban đêm, sau khi Snow ngủ, Brian bởi vì ban ngày đã ngủ một giấc nên cực kỳ có tinh thần, suốt đêm đổi tất cả phòng tình nhân đã đặt thành phòng hai người bình thường tiêu chuẩn, thể hiện quyết tâm bản thân “sẽ không nhân cơ hội chiếm tiện nghi của Snow”, “sẽ không để Snow thiếu một sợi tóc”.

Kỳ thật, Brian cũng không nghĩ đến chuyện sẽ phát sinh quan hệ trước khi kết hôn với Snow, y tôn trọng Snow, cũng muốn để dành khoảng khắc thiêng liêng kia cho đêm động phòng của hai người, sở dĩ đặt phòng tình nhân, mục đích thật sự rất đơn thuần rất đơn thuần – y chỉ muốn thân mật hơn một chút với Snow thôi, tình cảm hai người tốt như vậy, tay cầm tay nằm cùng một giường cũng rất bình thường không phải sao?

Đáng tiếc nói ra mấy lời này sẽ không có ai tin, nhất là tướng quân Udyr....

Vì phòng ngừa lưu lại ấn tượng “Sắc ma” không tốt trong cảm nhận của cha vợ, Brian thật thông minh lập tức đổi hết phòng tình nhân đi.

Buổi tối sau khi nằm lên giường đôi, Brian cũng rất quy củ, không hề chiếm tiện nghi của Snow, mà lại thật đơn thuần ôm Snow vào trong ngực – nhiệt độ cơ thể của thiếu niên trong lòng có hơi thấp, trên người còn mang theo mùi sữa tắm thơm mát, ôm thân thể mềm mại vào trong ngực, khiến Brian cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Đến nửa đêm, hình như Snow đột nhiên gặp ác mộng, có lẽ là mơ đến mấy ký ức không tốt trước đây, toàn thân cậu phát run, tay chân lạnh ngắt, miệng lại không ngừng nhẹ giọng kêu. “Baba.... Baba....”

Brian đau lòng cầm bàn tay lạnh lẽo của Snow, ôm cả người cậu vào lòng, giống như trấn an động vật nhỏ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu. “Đừng sợ.... Không có việc gì.... Đừng sợ....”

Snow tỉnh lại từ trong mộng, phát hiện cả thân thể mình đều được Brian ôm vào ngực, nhiệt độ cơ thể truyền đến từ trên người y, khiến Snow đột nhiên cảm thấy thật an tâm, cảm giác cô đơn, rét lạnh, bất lực vừa rồi trong mộng cảnh, vào khoảnh khắc này, hoàn toàn tan thành mây khói.

Snow xê dịch thân thể, nhẹ nhàng vùi mặt vào trước ngực Brian.

Brian phát hiện cậu tỉnh, đưa tay ôn nhu sờ sờ tóc cậu, thấp giọng hỏi. “Có phải mơ thấy ác mộng không?”

Snow nhẹ nhàng gật gật đầu trong lòng y.

Brian siết chặt vòng tay, đau lòng nói. “Đừng sợ, ác mộng mà thôi, mấy chuyện kia đều qua rồi.... Cho dù trước kia cậu có trải qua cái gì, về sau có tôi ở đây, tôi vĩnh viễn sẽ không rời bỏ cậu.”

Snow không đáp lại, chỉ ôm chặt Brian, ở trong lòng y hơi hơi cong lên khoe môi.

— Đúng vậy, còn có Brian nữa.

— Nửa đêm khi tỉnh lại, có một người ở bên cạnh, mỗi lần cậu gặp ác mộng sẽ gắt gao ôm cậu vào lòng, trước kia Snow chưa từng được trải nghiệm loại cảm giác này, phẳng phất như sinh mệnh của hai người gắt gao gắn chặt với nhau, phẳng phất như người này chính là nửa kia còn thiếu trong tim mình, có người này bên cạnh, cho dù là gì cũng không sợ nữa.

— Cậu có thể thả lỏng mà dựa vào y, tin nhiệm y, thương y.

Snow dưới sự trấn an và vòng tay ấm áp của Brian nhắm hai mắt lại.

Lần này không còn mơ thấy ác mộng kỳ quái nữa, khoảng thời gian khốn khổ cực nhọc trước đây cũng không còn hiện lên trong mơ, Snow ngủ cực kỳ an ổn, trong mộng cảnh cũng là một mảnh an bình, quanh thân được thứ gì đó mềm mại ấm áp bao lấy, tựa như nằm trong bông gòn dưới ánh mặt trời nóng ấm.

Brian nhìn thiếu niên ngủ say trong ngực, nhịn không được lại gần nhẹ nhàng hôn hôn trán cậu, thấp giọng nói bên tai cậu. “Cứ ngủ thật ngon đi, tôi sẽ ở bên cậu.”

Cũng không biết Snow có nghe được những lời này hay không, mà cậu ở trong mộng cảnh, khoe miệng dần dần cong lên vẻ tươi cười.

Hết phần 2.

130. Quyển 5 - Chương 130: Ngoại Truyện Chi Snow Thiên (3)

Trạm đầu tiên trong chuyến du lịch lần này của Brian và Snow là tỉnh cầu Bonn ở chòm sao Thiên Cầm, tỉnh cầu này nằm ở biên cảnh đế quốc, cách khu vực trung tâm thiên hà Cepheus vô cùng xa xôi, cư dân trên tỉnh cầu không nhiều, lại có vô số nông trường và trang viên, rất nhiều thực vật ở các thiên hà khác đều đến từ chòm sao Thiên Cầm, khí hậu nơi này ấm áp dễ chịu, rất thích hợp cho các loại cây nông nghiệp và hoa quả rau xanh phát triển.

Hai người thức dậy từ sáng sớm, thay một bộ thường phục, xuất phát tới nông trường lớn nhất của chòm sao Thiên Cầm.

Brian đã sớm tìm hiểu hết đường đi, trực tiếp biến cơ giáp tiểu Lam thành hình dáng xe mui trần, xuôi theo đường mòn thoải mái phóng xe đi, vùng ngoại ô ít người, cảm giác phóng xe đi trên đường quốc lộ quả thực là thích đến cực điểm, dọc theo đường đi gió mát quạt vào mặt, bên đường là những mảnh ruộng lúa mạch vàng óng rực rỡ, xa xa ngẫu nhiên lại có những kiến trúc tạo hình khác lạ, khi đi ngang qua thảo nguyên còn có thể thấy được từng bầy cừu trắng non.

Sống lâu ở thủ đô, cảnh sinh thái thiên nhiên như vậy sẽ khiến tâm tình người ta không tự chủ được trầm tĩnh lại.

Brian còn vui vẻ ngâm nga một bài hát, tay trái điều khiển đường đi, tay phải lại lén lút nắm lấy tay Snow, Snow đang nhìn cảnh sắc xa xa, bị y nắm chặt, nhin không được mỉm cười một chút, quay đầu. “Sao vậy?”

Brian cười tủm tỉm nói. “Cảm thấy nơi này thế nào?”

Snow trả lời. “Rất tốt.”

Brian nghiêm túc nói. “Chòm sao Thiên Cầm là nơi rất thích hợp để dưỡng lão, chờ sau này chúng ta già đi, liền đến nơi này mở một nông trường, trồng cây, dưỡng hoa, cậu thấy sao?”

Tuổi thọ trung bình của con người hiện nay đã vượt quá 300 tuổi, hai người bọn họ bây giờ còn chưa đến 30 tuổi....

Snow nghiêng mắt nhìn y. “Kế hoạch của cậu cũng quá dài rồi đi?”

“Đó là vì tôi rất muốn cùng cậu trải qua một đời a...” Brian quay đầu nhìn về phía Snow, mỉm cười nói. “Tôi muốn ở bên cạnh cậu, mãi cho đến khi tóc hai chúng ta đều bạc hết.... Đến lúc đó hãy cùng nhau đến chòm sao Thiên Cầm có được không? Cậu xem chỗ này thật đẹp....”

Snow theo ánh mắt y nhìn ra xa xa, đúng lúc chiếc xe đi qua một mảnh nông trường, trên vùng đất rộng đến vài km hai bên quốc lộ có trồng đủ loại hoa hướng dương màu vàng, theo gió nhẹ thổi qua, hàng ngàn hàng vạn đóa hoa nhẹ nhàng lay động, tựa như từng đợt sóng gợn lên hết đợt này đến đợt khác, con đường quốc lộ chạy xuyên qua đồng hoa hướng dương, những bông hoa hướng về phía mặt trời nở bung từng đóa, giống như những khuôn mặt tươi cười xếp thành hàng hoan nghênh các vị khách đến thăm.

Snow nhẹ giọng nói. “Được, nếu thực sự có một ngày như vậy, chúng ta hãy cùng nhau tới nơi này mở một nông trường.”

Tưởng tượng đến hình ảnh hai ông lão tóc hoa râm cùng nhau sống nhàn nhã qua ngày trong nông trường, Snow nhin không được nở nụ cười –

Cùng một người chậm rãi già đi là cảm giác gì? Nhìn người đó từ thanh xuân niên thiếu đến thành thực ổn trọng, lại đến tuổi già cần cõ tóc hoa râm, hai người sớm chiều ở chung, cùng nhau nuôi lớn những đứa con thuộc về hai người, nhìn bọn nhỏ đều có cuộc sống của riêng mình, sau đó hai người sẽ nắm tay an tâm ẩn cư ở nơi này....

Cuộc đời một người so với thời gian vũ trụ đằng đằng bất quá chỉ ngắn ngủi có mấy trăm năm, thế nhưng, trong cuộc đời ngắn ngủi đó, có một người luôn thủy chung làm bạn bên cạnh, đã là chuyện may mắn nhất đối với Snow rồi.

Snow chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ ở bên cạnh một người đến già, nhưng cậu biết, loại tình yêu tế thủy trường lưu(*) này, từ giờ trở đi, cậu sẽ cùng Brian, mỗi ngày qua đi, chậm rãi trải nghiệm.

(*)Tế thủy trường lưu: nghĩa là dòng suối nhỏ nhưng chảy dài. Ý nói một tình yêu không thuộc dạng chớp nhoáng, cả thềm chóng chán mà dần nảy nở theo thời gian từng chút từng chút âm thầm đến khắc cốt ghi tâm.

80% diện tích tỉnh cầu Bonn ở chòm sao Thiên Cầm đều bị khai phá thành đất nuôi trồng các loại cây nông nghiệp, mà vòng quanh đường quốc lộ cao tốc của tỉnh cầu, ba tầng thượng trung hạ, đan xen những cảnh vật khác nhau, đồng thời cũng là con đường tự do ngắm cảnh. Du khách lái xe chỉ cần quẹt thẻ đăng ký ở lối vào quốc lộ, sau đó liền có thể tùy ý lái xe đi trên đường, cuối cùng sẽ nộp phí ở cửa ra.

Brian mang theo Snow đi qua mấy nơi nổi tiếng, ruộng hoa hướng dương, nông trường chăn nuôi, vườn hoa hồng, căn cứ gây trồng tứ diệp thảo, Dọc theo đường đi vừa nói chuyện phiếm với Snow vừa ngắm cảnh, điều quan trọng nhất là, tự lái xe dạo chơi sẽ không có bất cứ ai quấy rầy, loại cảm giác cả đất trời chỉ còn lại có hai người thật sự là vô cùng dễ chịu.

Đến gần giữa trưa, Brian dựa theo bảng hướng dẫn trên đường quốc lộ, sau khi nộp lệ phí hạ xuống phía dưới, lại đi dọc theo đường bộ khoảng năm phút đồng hồ, liền tới trước một căn nhà kính có diện tích rất lớn.

Thu tiểu Lam vào công tắc không gian, Brian dẫn theo Snow cùng đi vào phòng ăn bên cạnh khu nhà.

Phòng ăn này là do chủ nông trường mở, phong cách bố trí rất gần với thiên nhiên, vách tường được quét thành màu tương tự như cỏ xanh, bên trên còn điểm xuyết các loại hoa tươi, bàn và ghế đều được chế tạo từ gỗ đàn tinh khiết, bát đĩa cũng được làm từ gỗ, phục vụ sinh trong phòng ăn thống nhất mặc tạp dề màu trắng, tươi cười nhiệt tình mà thân thiện.

Ngoài dự kiến của Snow là, trong phòng ăn có rất đông người, liếc mắt nhìn qua gần như không còn bàn trống, có rất nhiều người tuổi vẫn còn trẻ như Brian và Snow, hiển nhiên cũng là nhân dịp tốt nghiệp ra ngoài du ngoạn.

Brian đi đến trước đài, nói với phục vụ sinh một dãy số, phục vụ sinh nhập dãy số vào máy tính, mỉm cười nói. “Birch tiên sinh, ngài đã đặt bàn số 17 tầng 3, mời đi bên này.”

Brian bị người ta gọi là Birch tiên sinh, Snow nhất thời có chút không quen, bắt quá người này lúc đi ra ngoài ngược lại cũng rất có phong độ, loại cẩn thận và tỉ mỉ đặt trước chỗ ngồi này khiến tim Snow không khỏi trở nên ảm áp.

Hai người vừa ngồi xuống vị trí trên lầu ba, phục vụ sinh gần như ngay lập tức đã đưa đồ ăn lên, nhìn một bàn đồ ăn thơm ngào ngạt liên tiếp được bưng lên bàn, Snow không khỏi kinh ngạc nói. “Cậu đã chọn xong đồ ăn rồi sao?”

Brian mỉm cười nói. “Ừ. Nhà hàng này rất nổi tiếng ở đây, nhà kính bên cạnh là ruộng nuôi trồng rau lớn nhất tỉnh cầu Bonn, rau xào ở nhà hàng này đều là rau tươi hái được từ nhà kính.... Mấy món tôi chọn đều là những món được đánh giá rất cao trên mạng.” Brian gấp một miếng măng đặt vào bát Snow. “Cậu nếm thử xem?”

Snow nếm một miếng, quả nhiên rất đặc biệt, cậu chưa từng ăn qua loại măng nào tươi như vậy, ăn vào cực kỳ ngon miệng, lại thêm trình độ nấu ăn của đầu bếp vô cùng cao siêu, chỉ là một món măng xào đơn giản lại có thể khiến Snow ăn cực ngon miệng.

Lượng thức ăn trên bàn cũng không nhiều, mỗi một món đều cực kỳ tinh xảo, Snow lần lượt thử qua từng đĩa, sau khi nhấp nháp hết một lần, rốt cuộc nhịn không được ngẩng đầu bình luận. “Đều ăn rất ngon.”

Brian đối diện với đôi mắt nghiêm túc của cậu, đáy lòng cũng nổi lên một loại cảm xúc mềm mại.

Buổi tối hôm đó thức đến hơn 3h sáng, từng bước từng bước sắp xếp chuyến du lịch này, chẳng qua là muốn có thể chuẩn bị trước tất cả, khiến Snow an tâm, vui vẻ trải qua kỳ nghỉ này. Lúc đặt đồ ăn cũng suy xét đến khẩu vị của Snow, bỏ qua tất cả những món ăn quá nhạt hoặc quá mặn, tất cả đều chọn theo khẩu vị thanh đạm bình thường Snow thích ăn....

Chỉ cần Snow thích, Brian cũng sẽ vui vẻ.

Brian nhin không được gấp đồ ăn vào trong bát Snow. “Ăn nhiều một chút, cả buổi sáng chưa ăn gì chắc cậu đói lắm rồi đi?”

Snow cũng gấp một ít vào trong bát Brian, nhẹ giọng nói. “Cậu cũng ăn nhiều một chút đi, cả buổi sáng cứ lăm nhăm nói chuyện, cần bổ sung thêm năng lượng.”

Brian dùng chiếc đũa nhẹ nhàng gõ gõ bát. “Cậu là đang ghét bỏ tôi rất phiền sao?”

Snow mỉm cười. “Không có...”

Sao lại ghét bỏ được? Có ý ở bên cạnh lăm nhăm làm hướng dẫn viên du lịch, chuyến du lịch này mới trở nên thú vị như thế.

Hai người gấp đồ ăn cho nhau, rất nhanh liền ăn hết một bàn đồ ăn đặc sắc, phục vụ sinh lại đưa lên một bát canh ngô, bắp ngô cũng là cắt được từ nhà kính, rất tươi ngon, vị ngọt nhàn nhạt kích thích đầu lưỡi. Sau bữa cơm uống một chén canh ngô, dạ dày đói khát một buổi sáng rốt cuộc thỏa mãn, Snow còn nhẹ nhàng mà ợ một cái.

Khi ăn cơm xong đi ra ngoài, hai người đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc ngoài cửa, nữ sinh tóc xoăn dài vẫy tay với Snow. “Hi, Snow.” Ánh mắt nữ sinh quét qua con sủng vật to xác phía sau Snow, trong mắt không khỏi hiện lên một chút ý cười. “Đây là đang du lịch tốt nghiệp sao?”

Mĩ nữ tóc dài khí chất ưu nhã chính là học tỷ Cheryl ở viện y học, khi Snow ở trong trường vị học tỷ này vẫn luôn chiều cổ đến cậu, Snow cũng không ngờ trên đường du lịch lại có thể gặp được người quen, nhất thời có chút kinh ngạc. “Học tỷ? Chị cũng đến đây du lịch sao?”

Cheryl mỉm cười nói. “Đúng vậy, du lịch tân hôn.”

Snow vội vàng nói. “Chúc mừng học tỷ, chị kết hôn từ bao giờ a?”

Cheryl nói. “Cuối tuần trước, sau khi kết hôn chị liền xin nghỉ ra ngoài chơi. Hôn lễ được tổ chức ở thủ đô, lúc ấy cậu đang bận chuẩn bị tốt nghiệp, nên chị không thông báo với cậu.”

Đúng lúc này có một người đàn ông đi ra từ nhà hàng đến bên cạnh Cheryl, Cheryl cười giới thiệu. “Đây là chồng chị Kyle, tốt nghiệp khóa 593 viện y học học viện St. Roma, tính ra cũng là học trưởng của cậu. Anh ấy cũng làm trong bệnh viện trung ương với chị.... Nghe nói cậu cũng thi vào bệnh viện trung ương? Về sau chúng ta sẽ là đồng nghiệp đó.”

Chồng của học tỷ Cheryl – Kyle là Beta, dung mạo đoan chính, khí chất ôn hòa, vươn tay về phía Snow, mỉm cười nói. “Xin chào, Snow, vẫn thường nghe Cheryl nhắc đến cậu.”

Snow vội vàng cầm lấy tay hắn, có chút ngại ngùng mỉm cười nói. “Chào học trưởng, chúc mừng hai người.... Chờ đến khi em đến thủ đô sẽ mời hai người đi ăn cơm, chúc hai người tân hôn vui vẻ.”

Cheryl hào phóng cười nói. “Được a, bữa cơm này chị sẽ nhớ kỹ.”

Ánh mắt lại nhìn về phía con sủng vật cỡ lớn đang thành thành thật thật đứng phía sau Snow, nhin không được nói. “Brian, đã lâu không gặp a.”

Brian sờ sờ mũi....

Lúc trước coi học tỷ Cheryl là tình địch giả tưởng, Brian cũng chưa từng cho cô một nét mặt hòa nhã, khụ khụ, đối diện với nụ cười ý vị thâm trường của cô, Brian mặt dày cười nói. “Học tỷ, tân hôn vui vẻ.”

Kyle nghi hoặc hỏi vợ. “Người này cũng là đàn em viện y học sao?”

Brian giải thích. “Không không, em tốt nghiệp hệ kỹ thuật.” Nói xong liền giữ chặt bả vai Snow, nhẹ nhàng ôm Snow vào ngực, mỉm cười bổ sung một câu quan trọng. “..... Em là bạn trai của Snow.”

Snow. “.....”

Dục vọng chiếm hữu rõ rệt như vậy, khiến lỗ tai Snow nhin không được hơi hơi phiếm hồng.

Cheryl liếc mắt nhìn Brian. “Đến lúc kết hôn cũng đừng quên gửi thiệp mời cho chị.”

Brian cười. “Nhất định nhất định!”

Cheryl và Kyle cùng nhau rời đi, Snow đập móng vuốt của Brian đang khoác trên vai ra, quay đầu nhìn y một cái, xoay người đi.

Brian lập tức ngoan ngoãn đi theo.

Xa xa, Cheryl nhìn một màn này, nhin không được cảm khái. “.... May mà Brian bình an trở lại, hai năm cậu ta không ở đây, Snow cả ngày đều giống như cái xác không hồn.... Nếu cậu ta không trở lại, em cũng không biết Snow có thể chống đỡ được nữa hay không.”

Kyle nói. “Đó chính là người em từng nói với anh.... đàn em tính cách rất quái gở?”

Cheryl gật gật đầu. “Có lẽ là trước đây từng gặp phải chuyện gì đó, cậu ấy có chút bài xích với người khác.... May mà có tên nhóc Brian mặt dày kẻ cặn cậu ấy, hiện giờ hai người một mình đi du lịch, xem ra tên nhóc theo đuôi kia rốt cuộc cũng được Snow chấp nhận rồi.”

Cheryl khẽ cười cười, xoay người nói. “Chúng ta đi thôi.”

Kyle gật gật đầu, cùng vợ mình xoay người đi vài bước, lại hiếu kỳ quay đầu nhìn thoáng qua về phía Snow, đúng lúc nhìn thấy Brian đang cẩn thận giúp Snow đội mũ che nắng, đội xong, còn mặt dày lại gần, hung hăng hôn một cái trên môi Snow, lỗ tai Snow lập tức đỏ lên, ngẩng đầu chạm phải tầm mắt của Kyle, mặt lại càng đỏ tợn, cúi đầu tựa hồ thực ngượng ngùng.

Kyle mỉm cười, xoay người rời đi cùng vợ mình, đáy lòng lại nhin không được nghĩ: Snow và bạn trai cậu ấy đi du lịch, thoát nhìn còn ngọt ngào hơn cả du lịch tân hôn.... Hai người này có lẽ cũng sắp có chuyện vui rồi đi?

Chạng vạng, Brian lại mang theo Snow đến trước một nhà kính khác.

Căn nhà kính rộng lớn này là nơi chuyên nuôi trồng dâu tây của tỉnh cầu Bonn, vừa vào nhà kính liền nhìn thấy một loạt dâu tây ngay ngắn chỉnh tề trồng dưới ruộng, diện tích căn nhà phải đến mấy km vuông, liếc mắt nhìn qua hoàn toàn không nhìn được tới cuối, lúc này chính là mùa dâu chín, trái cây màu đỏ tươi mới ướat át lặng lẽ lộ ra giữa lớp lá xanh, ngon lành phủ kín mặt đất, nhìn qua vô cùng đồ sộ.

Brian cầm lấy một cái rổ ở bên cạnh, cười nói. “Vừa hái vừa ăn đi, không cần rửa. Dâu ở đây đều là thuần thiên nhiên, cực kỳ sạch sẽ, không hề phun loại thuốc hữu cơ nào đâu.”

Snow không có nhiều hứng thú đối với mấy loại hoa quả này, bất quá, nhìn trái cây tươi ngon như vậy, Snow cũng nhin không được cảm thấy thèm ăn, hái một quả bỏ vào miệng nhắm nháp.

Dây tây rất lớn, trái cây tươi vừa hái xuống còn đọng nước, cắn một ngụm, miệng lưỡi đều tràn ngập vị chua chua ngọt ngào, Snow ăn vài quả, không cẩn thận để nước dâu tây lưu lại bên môi....

Brian nhìn đôi môi hồng nhuận của cậu, yết hầu từng đợt khô khốc.

Snow lại cố tình không hề tự giác, vừa ăn vừa nói. “Ừm, dâu tây ở đây thật ngọt, Tiểu Viễn nhất định sẽ rất thích, không bằng chúng ta hái nhiều một chút, chuyển phát nhanh qua cho nó cùng ăn....”

Còn chưa kịp nói xong, cổ tay đột nhiên lại bị Brian bắt lấy, dùng sức trực tiếp kéo Snow đứng lên.

Trước mắt Snow nhoáng lên một cái, còn chưa kịp phản ứng lại, môi đã bị Brian nhiệt tình mà vội vàng ngăn chặn.

“Ừm.... Ừm ư....”

Brian không chút khách khí luồn đầu lưỡi vào, hôn đến Snow gần như không thở nổi, nước dâu tây lưu lại trên môi bị Brian liếm sạch, loại cảm giác bị liếm hôn giống như trở thành thức ăn này, khiến mặt Snow nhin không được đỏ lên....

Mùi chất dẫn dụ Alpha ầm ập truyền đến qua nụ hôn của Brian, khiến thân thể Snow nhin không được nhẹ nhàng phát run, cái rổ dùng để hái dâu tây phịch một tiếng rơi xuống đất, hai tay vốn phản kháng dần dần rũ xuống, nhẹ nhàng bắt lấy góc áo Brian.

“Ừm.... a....”

Giữa cơn hoảng hốt bị Brian áp ngã vào ruộng dâu tây rậm rạp, Brian hôn xong còn ngại chưa đủ, thuận tay hái một quả dâu tây ngậm trong miệng, nhắm ngay miệng Snow đút qua.

Snow. “..... Dừng.... Dừng như vậy.... Sẽ.... Sẽ có người đến.... Ừm a....”

Nụ hôn nhiệt tình và phản kháng mong manh kéo dài thật lâu, Brian đút từng trái từng trái dâu tây vào miệng Snow, nước dâu tây chua ngọt chảy xuống bên môi hai người, trên cổ Snow cũng dính một tầng nước dâu màu đỏ, xương quai xanh cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Brian lại ác liệt một đường hôn đến xương quai xanh, vùi đầu liếm sạch hết tất cả những dấu vết kia.

Đại não Snow choáng váng, bị đặt trên đất hôn đến đủ, chỉ cảm thấy thân thể nóng lên từng đợt....

Chờ đến khi Brian cuối cùng cũng dừng lại, mặt Snow đã sẫm đỏ đến sắp nhỏ máu, màu sắc quả thực rất hợp với ruộng dâu tây xung quanh, thoát nhìn thật sự là cực quyến rũ.

Brian mỉm cười, dán lên môi cậu nói. “Rất thích cậu, Snow....”

Trái tim Snow nảy lên cực nhanh, há miệng kịch liệt thở dốc, đến cả Brian đang nói cái gì cậu cũng không nghe rõ.

Brian nhẹ nhàng cọ cọ vào cổ cậu. “Snow, chúng ta kết hôn có được không?”

Snow. “.....”

Brian mặt dày lấy ra một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh từ trong túi áo, nhẹ nhàng đeo vào ngón áp út tay phải của Snow. “Cậu không nói gì thì tôi coi như cậu đồng ý rồi a?”

Snow. “.....”

Vì thế, Snow tâm hoảng ý loạn còn chưa kịp hiểu ra tình hình, chẳng hiểu sao đã bị Brian đeo vào một chiếc nhẫn.

Đợi đến khi phản ứng lại được.... đã không kịp đổi ý nữa rồi.

Áp người ta lên trên mặt đất hôn đến choáng váng, đút vô số dâu tây chua chua ngọt ngào, sau đó thừa dịp người ta thất thần lên lút đeo cho người ta một chiếc nhẫn.... Nói đến, cầu hôn cầu đến mức như Brian, coi như là một loại cảnh giới....

Nhẫn đã bị đeo, Snow cũng không thể tháo xuống làm bề mặt y.

Lại nói, đối diện với đôi mắt trong suốt sáng ngời đang nhìn mình của Brian, Snow cũng không nỡ khiến y buồn bã....

Snow phục hồi tinh thần đành phải xấu hổ quay đầu đi, thấp giọng nói. “Cậu đứng lên trước đi.... Ngộ nhỡ có người đi ngang qua....”

Brian cười tủm tỉm nói. “Yên tâm, không có ai đi qua đây đâu!”

Thời điểm quan trọng như vậy, Brian đương nhiên sẽ không thể bắt cấn được. Căn nhà kính này căn bản không có ai đến, bởi vì trước khi Brian đi vào đã sớm chuẩn bị xong hết thủy, nhét một hồng bao thật lớn cho ông chủ nông trường.

Snow đỏ mặt đẩy y. “Đứng lên trước....”

Brian vui vẻ ôm lấy Snow. “Cậu đáp ứng rồi? Là đáp ứng rồi đi? Tôi không hiểu sai chứ?”

Snow. “..... Ừ.”

Brian tâm tình vui vẻ nhắm ngay môi cậu hôn một cái, lúc này mới kéo Snow lên khỏi mặt đất.

Áo hai người bị nước dâu tây nhiễm vào đến lộn xộn, quần áo hỗn độn thoát nhìn vô cùng chật vật, nhưng trong khoảnh khắc tầm mắt chạm phải nhau, lại nhìn không được đồng thời nở nụ cười.

..... Thật điên cuồng a, Snow nghĩ. Mình cứ nhiên cứ như vậy mà đeo nhẫn y đưa, gấn chặt nửa đời sau.

Brian nhẹ nhàng ôm lấy cậu, thấp giọng nói. “Về sau tôi sẽ đối xử thật tốt với cậu, Snow.”

Snow gật gật đầu, khẽ cười cười, ôm lấy cái tên mặt dày không có tiết tháo này, nhẹ giọng nói. “..... Tôi cũng vậy.”

Hai người cứ như thế đính ước với nhau trong vườn dâu tây, hẹn ước bên nhau trọn đời.

Snow vĩnh viễn vẫn nhớ rõ ngày hôm đó, cũng vĩnh viễn nhớ rõ loại hương vị này – tình yêu của bọn họ, tựa như nước dâu tây tươi ngon nhất, chua chua ngọt ngào, gấn bó không rời, trọn đời khó quên.

Hết phần 3.

131. Quyển 5 - Chương 131: Ngoại Truyện Chi Snow Thiên (4)

Thật lâu về sau, chuyện Brian vừa ấn Snow ra đút dâu tây vừa đeo nhẫn trong nhà kính không hiểu vì sao lại bị tướng quân Udyr biết được, con trai bị người ta đeo nhẫn dưới tình huống không đầu vào đầu, tướng quân Udyr tỏ vẻ vô cùng khó chịu.

Không nỡ nói nặng một câu nào với con trai nhà mình, vì thế, lửa giận của tướng quân Udyr – tất cả đều đổ vào Brian.

Chuyến du lịch tốt nghiệp hai tháng rất nhanh liền kết thúc, khi trở lại thủ đô cùng Snow vào ngày 31 tháng 8, Brian còn cảm thấy chưa thỏa mãn, hận không thể lại đưa Snow đi chơi cùng mình mười năm tám năm, thế giới hai người không ai quấy rầy quả thật là quá thoải mái, Brian có chút luyến tiếc, đứng ở cửa khách sạn ôm Snow không chịu buông tay, cảm giác lên vai Snow cọt cọt, thấp giọng nói. “Ngày mai cậu phải đến bệnh viện đi làm rồi.... Lần sau gặp mặt cũng không biết phải chờ tới lúc nào....”

Snow cũng vô cùng bất đắc dĩ với miếng kẹo da trâu này, an ủi sờ sờ tóc của y. “Được rồi, cậu về trước đi. Nếu cuối tuần không phải trực ban, tôi sẽ đến tìm cậu.”

Hai mắt Brian sáng lên. “Đừng quên đó, cuối tuần ra ngoài ăn cơm!”

Snow gật đầu. “Ừ.”

Hai người còn đang tình nồng ý mật, quyến luyến khó rời, Udyr đột nhiên đi ra từ cửa khách sạn đón Snow, thấy một màn ôm ấp này, không khỏi hơi nheo mắt lại.

Brian lập tức buông Snow ra như điện giật, ngượng ngùng cười nói với tướng quân Udyr. “Bác à, chào bác....”

Udyr không nhìn y, đi đến bên cạnh con trai, vươn tay ôm chặt bả vai Snow, ôn nhu nói. “Baba con đã chuẩn bị đồ ăn tẩy trần cho con rồi, nhanh về ăn cơm đi....” Dứt lời lại nhìn về phía Brian, nheo mắt lại. “Brian có muốn đi cùng không?”

Brian lập tức lắc đầu. “Không không không cần! Cả nhà đã lâu không gặp, cháu không quấy rầy nữa.”

Udyr ném cho y một ánh mắt “coi như cậu thức thời”, ôm con trai xoay người đi.

Brian xám xịt gọi tiểu Lam ra đi về nhà, ở trong nhà y, Berg cũng đã chuẩn bị một bàn tiệc tẩy trần, tiểu Bled ba tuổi thanh âm non nớt kéo tay áo Brian. “Ca ca về rồi, có quà gì không a....”

Brian ném một hộp dâu tây chân không đến trước mặt em trai. “Cầm ăn đi!”

Bled vui vẻ cầm một trái dâu tây thơm ngon lên ăn.

Drew biểu tình nghiêm túc dặn dò Brian những chuyện cần chú ý khi đến cơ quan nhậm chức vào ngày mai, Berg ôm con trai nhỏ ôn nhu dỗ dành, người một nhà không khí hài hòa, nhưng chẳng hiểu sao, Brian luôn cảm thấy sau lưng dường như nổi lên một tia ý lạnh kỳ quái....

Ý lạnh sau lưng Brian tất nhiên là đến từ lửa giận của Udyr.

Udyr mang Snow về nhà, vừa liếc mắt liền nhìn thấy trên ngón áp út của con trai có đeo một chiếc nhẫn kim cương, Udyr luôn luôn cưng chiều đứa con bảo bối này tự nhiên sầm mặt xuống, nheo mắt lại kéo tay Snow nhìn thật kỹ, thản nhiên hỏi. “Brian cầu hôn con sao?”

Lăng Phong nghe vậy cũng nhìn lại đây, trong mắt mang theo ý cười. “Snow, con đáp ứng sao?”

Bị cha và baba nhìn đến ngượng ngùng, Snow hơi hơi đỏ mặt cúi đầu nói. “Vâng.”

Udyr nhíu mi một chút. “Trước lấy xuống đã, ngày mai con đến bệnh viện báo danh, làm bác sĩ mang thứ này không tiện.... Lại nói, con còn nhỏ tuổi, hiện giờ kết hôn thì quá sớm.”

Snow nói. “Vâng, con không vội kết hôn, Brian đến hiệp hội cơ giáp cũng muốn đi lên từ đầu, con tính đợi công việc cả hai đều ổn định, qua hai ba năm lại cân nhắc đến chuyện này.”

Lúc này Udyr mới vừa lòng gật gật đầu – Con trai mình thông minh lại độc lập, rất có chủ kiến, mới không bị tình yêu làm choáng váng đầu óc, cho nên Brian, cậu cho rằng một chiếc nhẫn là có thể vây được con ta? Cậu quá ngây thơ rồi.

Udyr nhận lấy nhẫn từ trong tay Snow, liếc mắt nhìn kỹ, phát hiện mặt trong của nhẫn cư nhiên dùng công nghệ cực kỳ tinh xảo khắc tên “Brian Birch” lên, ý tứ tuyên bố quyền sở hữu vô cùng rõ ràng.

Udyr hừ lạnh một tiếng. “Lại còn khắc tên lên nhẫn nữa, thật là ngây thơ!”

Bên này ghét bỏ Brian ngây thơ, cũng không biết là ai đã khắc tên Lăng Phong vào trong vòng cổ đeo suốt mười năm.

Lăng Phong nén cười không nói gì, Snow đương nhiên cũng không tranh cãi cùng cha, yên lặng thu hồi chiếc nhẫn từ trong tay Udyr, thật cẩn thận cất giữ.

Tám giờ sáng hôm sau, các cơ quan lớn ở thủ đô đồng thời nghênh đón ngày nhậm chức mỗi năm một lần của nhân viên mới, bệnh viện trung ương đế quốc năm nay đã tuyển chọn rất nhiều nhân tài ưu tú từ các viện y học nổi danh trên những thiên hà lớn, Snow được phân đến khoa giải phẫu thần kinh, vừa vặn cùng một phòng với chồng của học tỷ Cheryl, sau khi báo danh thay áo trắng đi vào trong văn phòng bác sĩ, chạm phải ánh mắt Kyle, Snow liền có chút ngưng ngừng.

Dù sao hôm đó bị hấn nhìn thấy Brian hôn trộm mình, Snow nghĩ đến cũng cảm thấy thật xấu hổ.

Kyle ngược lại mang bộ dáng không quan tâm, tận chức tận trách làm một tiền bối gương mẫu, mỉm cười vỗ vỗ vai Snow nói. “Anh cũng coi như là học trưởng của cậu, về sau có chỗ nào cần giúp, đừng nên khách khí.”

Snow gật gật đầu. “Cảm ơn học trưởng.”

Kyle nói. “Trước để anh mang cậu đi xung quanh đây, làm quen một chút đi.”

Snow cầu còn không được, cùng học trưởng Kyle đi tham quan một chút phòng giải phẫu, phòng khám bệnh, lúc này mới trở lại văn phòng bắt đầu ngày làm việc chính thức đầu tiên.

Khác với Snow còn xa lạ với bệnh viện trung ương, Brian cực kỳ quen thuộc đối với hiệp hội cơ giáp. Ông nội Aston là chuyên gia chế tạo cơ giáp nổi danh nhất đế quốc, từ nhỏ Brian đã cùng ông nội ra ra vào vào hiệp hội cơ giáp, quen thuộc với nơi này chẳng khác nào vườn hoa nhà mình.

Từ sau khi cơ giáp song cấp S Cửu Vĩ Thiên Hồ được hoàn thành, hiệp hội cơ giáp bắt đầu chi rất nhiều kinh phí để nghiên cứu cách chế tạo cơ giáp song cấp S. Brian hiện giờ đã lấy được giấy chứng nhận chuyên gia chế tạo cơ giáp cấp cao nhất, tuy rằng kinh nghiệm còn chưa bằng các tiền bối, nhưng ý tưởng và thiên phú về phương diện cơ giáp của y lại được rất nhiều chuyên gia trong hiệp hội tán thành, Brian vừa vào hiệp hội liền thành người đầu tiên phụ trách hạng mục này, bắt đầu khẩn trương thiết kế bản vẽ và sửa chữa.

Lúc này, Caesar đã trở lại vương cung đế quốc, lấy thân phận người thừa kế vương thất hỗ trợ bề hạ bắt đầu cuộc tuyển cử quốc hội mới, mà Lâm Viễn vẫn theo ước hẹn năm đó, đi theo cha Rawson tới đội cận vệ của quân đoàn Vinh Quang.

Rời khỏi cuộc sống đơn thuần nơi sân trường, cuộc sống của bọn họ cũng dần dần trở nên bận rộn và phong phú.

Brian bận rộn cả một tuần, nhớ Snow muốn chết, thật vất vả mới đợi được đến cuối tuần, gọi tới máy truyền tin của Snow muốn hẹn cậu ra ngoài ăn cơm, nhà hàng cũng đã đặt xong, đáng tiếc Snow lại trả lời là. “Xin lỗi, cuối tuần này tôi phải trực ban.”

Brian. “.....”

Vì thế, Brian cực kỳ buồn bực quay sang hẹn Caesar.

Mấy ngày nay Caesar cũng rất bận rộn, cùng bệ hạ Trand bôn ba khắp nơi, chân gần như không chạm đất, nhận được lời mời của Brian, Caesar thật bình tĩnh nói. “Xin lỗi, tôi đang ở Diêu Quang tinh, không có cách nào đến thiên hà Cepheus ăn cơm với cậu.”

Brian. “.....”

Lâm Viễn cũng dừng nghĩ đến, muốn hẹn được người dưới sự quản lý biến thái nghiêm khắc của nguyên soái, quả thực khó như lên trời.

Hơn nữa, Lâm Viễn nhìn Brian không vừa mắt, coi Brian là đồ con lợn; Brian nhìn Lâm Viễn cũng không vừa mắt, coi Lâm Viễn là đồ con khỉ, hai người này mà cùng nhau ăn cơm.... đừng nên nghĩ vãn hơn, thật sự rất ngược tâm.

Đặt vị trí tốt nhất ở nhà hàng nổi tiếng giá cả đắt đỏ, cuối cùng Brian chỉ có thể bắt đắc dĩ ôm em trai Bled đi ăn cơm.

Tiểu Bled ba tuổi trái lại rất vui vì có thể đi ăn cơm với ca ca, lòng tràn ngập hiếu kỳ đối với các loại đồ ăn và điểm tâm mới mẻ, bữu môi nếm thử hết cái này đến cái kia, rất nhanh liền nhét no căng cả dạ dày.

Brian nhất thời có chút cảm khái: Mình thật sự là một người anh tốt tiêu chuẩn a!

Không ngờ sau khi về nhà, Bled bắt đầu điên cuồng tiêu chảy, thượng thổ hạ tả kéo dài cả một đêm, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thịt nhẵn thành một cái bánh bao. Berg cau mày kéo Brian qua mảng một trận. “Không biết em con mới có ba tuổi sao? Con đã cho nó ăn những gì rồi?”

Brian. “.....”

Lúc xui xẻo đến uống nước cũng mắc răng, Brian cảm thấy bản thân thật sự là bi kịch đến cực điểm.

Đáng tiếc loại bi kịch này vẫn còn tiếp tục.

Sau hai tháng du lịch tốt nghiệp cùng Snow sớm chiều ở chung, trở lại thủ đô hai người khó có thể gặp mặt được nữa. Bình thường Snow bận rộn làm việc, Brian nhìn sao nhìn trăng thật vất vả chờ đến cuối tuần, Snow lại phải trực ban..... Tiếp tục nhìn a nhìn a, thật vất vả Snow không trực ban, Udyr đại nhân lại muốn mời con trai ăn cơm! Những người không liên quan biến hết qua một bên!

— Một ngày này thật sự là không thể qua nổi a!

Brian oán niệm ùn ùn dồn lên đỉnh đầu, cả mặt cả người đều đen, bắt đầu điên cuồng dồn sức ở hiệp hội cơ giáp, trong một tháng ngắn ngủi đã hoàn thành bản vẽ thiết kế cơ giáp song cấp S.

Cho nên nói, người ta một khi buồn bực đến cực điểm, trở thành cuồng công tác, sức bật sẽ vô cùng khủng bố.

Gặp lại được Snow đã là hơn một tháng sau.

Cuối tuần, Snow không phải trực ban, cũng không phải cùng hai vị phụ thân liên hoan gia đình, rốt cuộc chủ động gửi tin nhắn cho Brian, hẹn cùng ăn cơm với Brian, khoảnh khắc Brian nhận được tin liền cảm động đến gần như phát khóc – Trời cao a, gặp mặt vợ tương lai đúng là không dễ dàng!

Nhà hàng là do Brian đặt, một nơi tương đối yên lặng ở trung tâm thành phố, đồ ăn rất ngon, là chỗ y thường đến.

Brian đến đó từ rất sớm, chọn xong đồ ăn đợi Snow tới, đợi một tiếng Snow mới khoan thai đến trễ. Brian ân cần kéo ghế giúp Snow, gọi phục vụ sinh bắt đầu dọn đồ lên.

Đã đến cuối tháng mười, mùa thu ở thủ đô vẫn ấm áp dễ chịu như trước, Snow ăn mặc rất đơn bạc, quần tây và áo sơ mi đơn giản, thắt một chiếc caravat màu lam – đây là lần đầu tiên Brian thấy cậu ăn mặc trang trọng như vậy, không còn là thiếu niên đơn thuần thời học sinh, Snow đã đi làm quần áo càng lộ rõ vẻ thành thực, lại thêm thân sắc cậu vốn lãnh đạm, một bộ dáng tinh anh cấm dục càng khiến Brian thêm ngứa ngáy khó chịu.

Snow bởi vì đến muộn nên có chút áy náy, nhin không được giải thích. “Xin lỗi, vừa rồi đột nhiên bệnh viện có việc gấp, gọi tôi quay về một chuyến, cho nên....”

Brian mỉm cười khoát tay. “Không sao, tôi không ngại.”

Lúc này Snow mới yên lòng, cười cười nói. “Đã lâu không gặp cậu rồi.... Vừa bắt đầu đi làm, gần đây thật sự rất bận.”

Brian cười tủm tỉm nói. “Nhớ tôi không?”

Snow ngưng một chút, gật gật đầu, lỗ tai lại hơi hơi đỏ lên.

Brian tâm động cực kỳ, dứt khoát cách bàn ăn sắp lại hôn Snow, Snow vốn vẫn cảm thấy áy náy vì đến muộn, Brian muộn hôn, cậu tất nhiên sẽ không kháng cự, nhắm mắt lại mở miệng ra, để mặc Brian luồn đầu lưỡi vào.

Hai người đang hôn đến không dứt ra được, lại nghe cách đó không xa đột nhiên vang lên một thanh âm quen thuộc. “A? Kia không phải Brian và Snow sao?”

— Là Lâm Viễn tiểu quái thú.

Trán Brian nháy mắt rớt xuống một giọt mồ hôi, trong lòng lại hận đến nghiến răng.... Trời cao a, thật vất vả có thể hẹn hò một mình với Snow, cái bóng đèn lớn siêu cấp này chạy đến từ nơi nào vậy?

Brian thối mặt quay đầu nhìn lại, liền thấy Lâm Viễn đứng bên cạnh tiểu vương tử Caesar cũng đang thối mặt nhìn về phía bọn họ.

Hai Alpha liếc nhau, ánh mắt cơ hồ muốn bốc hỏa.

Hai Omega ngược lại rất vui khi nhìn thấy anh em của mình, đến gần vui vẻ hàn huyên với nhau.

Vì thế, hẹn hò tình nhân biến thành liên hoan bạn cũ, hai bàn hợp lại thành một, vốn là một cuộc hẹn hò lãng mạn, cuối cùng lại thành bốn người cùng ly thảo luận về thời đại học và công việc tâm đắc.

Trên bàn cơm bởi vì Omega nhà mình tâm tình rất tốt, hai vị Alpha một câu oán hận cũng không có, cố gắng giả một bộ “nhìn thấy bạn cũ thật vui vẻ”.

Đáy lòng lại yên lặng nghĩ.... Thằng bạn hở mông cùng nhau lớn lên, có gì cần phải liên hoan sao? Bốn người ngồi cùng nhau thật sự rất phá hư không khí, một ngày tốt cảnh đẹp như vậy, người yêu một mình ở chung không phải tốt hơn sao?

Sau bữa cơm, hai người rất có ăn ý lập tức phát tay tạm biệt cái bóng đèn lớn ngoại hạng kia, lôi kéo Omega nhà mình đi dạo phố.

Bắt đầu từ ngày đó, Brian và Caesar đều đồng thời cho nhà hàng kia vào sổ đen.

Ngày tháng cứ như vậy phong phú mà bận rộn qua đi.

Rất nhanh đã qua hai năm, Brian trở thành người đứng đầu phòng thiết kế trong hiệp hội cơ giáp, Snow cũng dần dần đứng vững trong bệnh viện trung ương đế quốc, Brian dự tính thời cơ đã đến, liền chọn ngày quốc khánh toàn quốc [ngày mọi người đều được nghỉ] – buổi lễ kỷ niệm 605 năm đế quốc, đặt một vị trí xa hoa trong khách sạn lớn nhất thủ đô, mời cha mẹ hai nhà đến gặp mặt.

Nội dung gặp mặt chủ yếu đương nhiên là về hôn sự của Brian và Snow.

Lần đầu tiên chính thức gặp gia trưởng, trong lòng Brian khó tránh khỏi có chút khẩn trương, cố ý mặc một thân tây trang vô cùng đẹp trai, đeo caravat rất quý cũ, tóc cũng được sửa sang ngay ngắn chỉnh tề, cố gắng đạt tới hoàn mỹ — ít nhất về phần lễ nghi cũng không thể bị nhạc phụ đại nhân bắt bẻ.

Kỳ thật Drew cũng không quá nguyện ý đến loại liên hoan thân cận này, hắn và Udyr ở trong Quân bộ trước nay không hợp nhau lắm, không có đề tài chung, bây giờ lại phải cùng cái tên quái vật Udyr kia kết thông gia? Sao lại thấy có chút là lạ?

Tính tình Berg luôn rất bình tĩnh, vừa nghe Brian nói, liền khẽ cười cười, ôm Bled chuẩn bị quà gấp mắt.

Khi một nhà bốn người ngồi xe huyền phù đi đến khách sạn, vừa vặn đựng phải một nhà ba người Udyr cũng đi đến, ngày hôm qua Drew và Udyr ở trên hội nghị Quân bộ còn vì một quyết sách hạng nhất mà suýt nữa cãi nhau, hôm nay lại vì hôn sự của bọn nhỏ mà biến thành thông gia....

Udyr nhìn Brian không vừa mắt, liên lụy đến nhìn vị thông gia này cũng không vừa mắt..... chậm hiểu, vừa nhìn là biết chỉ số thông minh cũng rất thấp!

Drew tất nhiên cũng không có thiện cảm với Udyr.... Thân là tướng quân lại cả ngày trồng hoa trồng cỏ, phẩm vị cũng quá quái dị!

Hai người liếc nhau, do dự một giây giữa “bắt tay chào hỏi” và “hành quân lễ”, sau đó không hẹn mà cùng dời tầm mắt, dứt khoát làm bộ không biết đối phương lược bỏ lễ tiết.

Ngược lại Berg và Lăng Phong lại chủ động tiến lên chào hỏi.

“Đã lâu không gặp, Lăng Phong.”

“Ừ, gần đây vẫn khỏe chứ?”

“Rất tốt. Đây chính là con trai nhỏ nhà cậu Bled sao? Thật đáng yêu.”

Berg kêu con trai. “Ngoan, tới chào chú đi.”

Tiểu Bled ngoan ngoãn đứng ở trước mặt Lăng Phong. “Con chào chú!”

Lăng Phong mỉm cười xoa nắn mặt đứa nhỏ, hai người sóng vai đi vào khách sạn, Udyr và Drew đồng thời đi theo – về chuyện theo sát bà xã nhà mình, nhịp độ của hai vị Alpha nhìn nhau không vừa mắt này cư nhiên đạt tới sự thống nhất trước nay chưa từng có.

Một đám người cùng đi thang máy lên phòng đã đặt trước, Brian bắt đầu ân cần gọi món.

Lăng Phong và Berg là bạn đã quen biết nhiều năm, hai người ngồi cùng nhau, ở giữa đặt tiểu Bled, không khí bên kia trái lại tương đối hòa hợp, hai baba vừa gấp đồ ăn cho đứa nhỏ vừa tùy ý trò chuyện.

Bên này, Drew và Udyr thản nhiên ăn đồ ăn của mình, thỉnh thoảng săn sóc gấp một ít đồ ăn cho bà xã ngồi bên cạnh, giữa hai người không có tiếng nói chung, tựa hồ cũng lười nói chuyện phiếm, không khí có chút cứng ngắc.

Brian và Snow ngồi ở giữa các trưởng bối, sắc mặt rất xấu hổ.

Cơm ăn được một nửa, Brian rốt cuộc cũng lấy được dũng khí, kiên trì nói với Udyr. “Khụ, bác à, hôm nay mời mọi người đến đây, kỳ thật là muốn mọi người thương lượng một chút về hôn sự giữa con và Snow...”

Udyr ngẩng đầu lạnh lùng nhìn y, Brian lập tức chột dạ nhéo nhéo lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh. “Cái kia.... Con và Snow hiện giờ cũng đã đến tuổi kết hôn, công tác cũng ổn định, có phải có thể suy xét đến chuyện kết hôn rồi không? Con, con muốn nhanh chóng chọn ngày cưới, ngài thấy sao?”

Udyr nhướn lông mi một chút. “Cậu muốn chọn lúc nào?”

Brian nghĩ đương nhiên là càng nhanh càng tốt....

Ngoài miệng lại rất thành thật nói. “Con muốn chọn vào mùa thu năm nay, tháng 10 chúng con đều được nghỉ ngơi.”

Udyr nói. “Tháng 10? Quá gấp.”

Brian. “.....”

Vậy mà còn gấp? Hiện giờ mới tháng 3, cách tháng 10 còn đến nửa năm nữa đó! Thời gian nửa năm để chuẩn bị hôn lễ còn chưa đủ sao? Nhạc phụ đại nhân rốt cuộc ngài còn muốn thế nào nữa....

Udyr nhíu mày nói. “Nửa năm, sinh lễ khăng định không chuẩn bị kịp.”

Brian nhỏ giọng nói. “Khụ, về chuyện sinh lễ con sẽ nhanh chóng chuẩn bị....”

Udyr nheo mắt cười. “Cơ giáp song cấp S, nửa năm, cậu có thể làm xong không?”

Brian. “..... Cơ giáp song, song cấp S.....”

Cả đế quốc hiện giờ chỉ có một đài Cửu Vĩ Thiên Hồ, sinh lễ Udyr muốn cư nhiên lại là cấp bậc này, thật sự là khiến Brian xấu hổ.

Tuy nói gia tộc Birch không thiếu thiên tài chế tạo cơ giáp, nhưng quyền hạn chế tạo cơ giáp song cấp S hiện giờ hoàn toàn nằm trong tay hiệp hội cơ giáp, người điều khiển cũng phải thông qua xét duyệt nghiêm khắc, cũng không phải tùy tiện lấy ra vui đùa được –

Cha vợ lại muốn sinh lễ là vũ khí bí mật cơ giáp song cấp S quý giá nhất đế quốc? Người muốn cho Snow điều khiển cơ giáp bắn tung cả thủ đô hay sao? Đây tuyệt đối là cố ý làm người ta khó xử đi?

Brian xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán. “Chuyện này.... có chút khó khăn, con không có quyền lên chế tạo cơ giáp song cấp S....”

Udyr mỉm cười. “Vậy thì chờ cậu có quyền rồi nói sau, dù sao Snow vẫn còn ít tuổi.”

Brian. “.....”

Brian thật muốn bật khóc!

Đa phần Omega trong đế quốc đều kết hôn năm 18 tuổi, Snow nhà ngài đã 23 tuổi rồi, vậy mà còn ít tuổi nữa? Ngài muốn nuôi Snow đến bao nhiêu tuổi a?

Udyr thần nhiên nói. “Không phải cậu được xưng là thiên tài chế tạo cơ giáp sao? Trong nhà ta cái gì cũng không thiếu, các sinh lễ khác cũng không cần. Nghe nói cậu ở hiệp hội cơ giáp phụ trách hạng mục nghiên cứu chế tạo cơ giáp song cấp S, ta cảm thấy rất hứng thú với loại cơ giáp này, đưa một con cho Snow đi.”

Brian kiên trì nói. “Con, con sẽ nghĩ cách.....”

Udyr vừa lòng gật đầu. “Ừ. Còn có, Snow là con trai duy nhất của ta, ta không nỡ để nó rời đi, nếu cậu thật lòng muốn cùng một chỗ với nó, không bằng cậu đến ở rể ở gia tộc Sarman chúng ta đi, làm con rể nhập môn của nhà chúng ta.... Cậu thấy sao a?”

Brian. “.....”

Drew. “.....”

Cha con hai người nhất thời đều mang vẻ mặt như bị sét đánh.

Hết phần 4.

132. Quyển 5 - Chương 132: Ngoại Truyện Chi Snow Thiên (5)

Ở rể? Udyr vừa nói ra lời này, Brian liền trực tiếp sợ ngây người. Drew cũng mang biểu tình như ăn phải mướp đắng, không thể nhìn được nữa liếc mắt nhìn Udyr, hạ giọng nói. “Udyr, yêu cầu này của anh có phải quá đáng quá rồi không?”

Udyr mỉm cười. “Quá đáng sao?”

“.....” Drew gần như muốn học máu. “Alpha lại đến ở rể trong gia tộc của Omega, chuyện này chưa từng xảy ra trong lịch sử đế quốc! Anh đang đùa gì đó? Khinh gia tộc Birch chúng tôi không có ai sao?”

Udyr uống một ngụm cà phê, thần nhiên nói. “Không muốn thì thôi, Snow nhà tôi cũng đâu vội kết hôn.”

Drew. “.....”

Brian thấy cha và cha vợ giương cung bạt kiếm cơ hồ sắp đánh nhau, vội vàng mở miệng nói. “Khụ, cha đến ăn cơm, ăn cơm trước!”

Drew nghĩ thầm cha mày tức đến no rồi còn ăn cơm cái gì nữa? Udyr này quả nhiên không phải người lương thiện, nhìn y cười thôi đã thấy đáng giận rồi, vừa nghĩ đến sau này phải trở thành thông gia với y, Drew liền cảm thấy toàn thân đều không thoải mái.

Drew liếc mắt nhìn con trai, lạnh lùng nói. “Ta no rồi.”

Snow có chút xấu hổ liếc mắt nhìn baba Lăng Phong. Kỳ thật cậu hiểu rất rõ cha không nỡ để cậu kết hôn sớm như thế, hôm nay nhất định sẽ cố ý làm khó Brian. Nhưng yêu cầu cha đưa ra cũng thật sự rất quá đáng, ở rể cũng không phải chuyện của một mình Brian, mà còn liên quan đến mặt mũi của cả gia tộc Birch, các danh môn thế gia trong đế quốc truyền thừa qua mấy trăm năm, gia quy nghiêm ngặt, loại chuyện Alpha ở rể này, như tướng quân Drew vừa nói, mấy trăm năm chưa từng xảy ra.

Snow không muốn khiến Brian quá mất mặt, vội vàng bắn ánh mắt cầu cứu về phía baba.

Lăng Phong nhận được tín hiệu xin giúp đỡ của con trai, khẽ cười cười, quay đầu nhìn Berg.

Berg hiểu ý, cúi đầu uống ngụm trà, thản nhiên mở miệng nói. “Không bằng để bọn nhỏ đi đăng ký, coi như đính ước trước đi, những cái khác sau này có thể chậm rãi bàn lại.” Nói xong lại mỉm cười nhìn về phía Lăng Phong. “Lăng Phong, cậu thấy thế nào?”

Lăng Phong phối hợp gật đầu. “Ừ, đi đăng ký trước, mang giấy chứng nhận kết hôn về. Ngày cưới cứ chọn vào tháng mười như Brian nói là được, nửa năm hẳn là đủ để chuẩn bị xong.”

Hai baba Omega nhìn nhau cười, quay đầu ngó Alpha nhà mình. “Anh thấy sao?”

Udyr. “.....”

Drew. “.....”

Hai Alpha vừa rồi suýt nữa thì đánh nhau lúc này lại cực kỳ an phận, rất ăn ý trầm mặc không nói.

Quả nhiên là baba Berg ra tay, Brian sâu sắc cảm nhận được so với việc để cha trộn mắt đi cãi nhau với cha vợ, còn không bằng để baba Berg và chú Lăng Phong trò chuyện thân mật.

Nhìn một cái, một câu đơn giản liền quyết định tất cả mọi chuyện – đăng ký quan trọng lắm à? Chỉ cần lấy giấy kết hôn, Snow còn chạy được sao? Sính lễ gì đó đều rất dễ làm, giấy chứng nhận kia mới là mấu chốt.

Brian lập tức nghĩ thông suốt sau lời của baba, lễ phép cười nói với Udyr. “Bác à, sính lễ con sẽ chuẩn bị xong đúng hạn, về chuyện ở rể, hiện giờ cũng không thể đưa ra quyết định ngay được, dù sao còn có liên quan đến hai gia tộc lớn, con còn phải trở về xin chỉ thị của các trưởng bối gia tộc Birch..... Người xem thế nào? Con và Snow yêu nhau, cùng một chỗ cũng lâu như vậy..... Có thể đi đăng ký xác định quan hệ trước hay không?”

Mấy lời này của Brian rất có tình có lý, lại thêm thái độ cung kính, nếu Udyr còn tiếp tục làm khó y trái lại sẽ mất phong độ.

Udyr đành phải gật đầu nói. “Được rồi.”

Brian vui vẻ nói. “Cảm ơn bác!”

Udyr cười tủm tỉm nhìn y. “Còn gọi là bác?”

Brian lập tức sửa miệng. “Dạ! Cha!”

Drew. “.....”

Nghe con trai nhà mình gọi Udyr là cha, sắc mặt Drew nhịn không được run rẩy một chút – cảm giác này thật khó chịu quá đi!

Udyr trái lại rất vừa lòng, mỉm cười đáp. “Ừ.”

Berg cau mày liếc mắt nhìn Drew, mở miệng nói. “Xưng hô của Snow với chúng ta có phải cũng nên sửa lại hay không?”

Snow hơi hơi đỏ mặt, ngoan ngoãn gọi Berg. “Baba.”

Drew mặt dày ho khan một tiếng.

Snow lại đỏ mặt nhìn ông. “.... Cha.”

Lúc này Drew mới vừa lòng, cảm giác nghe Snow gọi là cha vẫn rất tốt, con trai nhà mình có thể lấy được Omega ngoan ngoãn như vậy hình như cũng khá rồi?

Lúc này cảm giác của Udyr lại hoàn toàn y hệt Drew vừa rồi, nghe con trai ngoan nhà mình gọi Drew là cha – thật sự quá khó chịu!

Hai nhà biến thành một nhà, hôn sự cứ như vậy được xác định.

Sau khi cơm nước xong, trưởng bối hai bên về nhà của mình, Brian trực tiếp mang theo Snow đến chỗ đăng ký kết hôn ở thủ đô đăng ký.

Trên xe, Lăng Phong khẽ thở dài, cầm tay Udyr nói. “Em biết anh luyến tiếc Snow..... Bất quá, hai đứa nhỏ này đã trải qua nhiều gian khổ như vậy, bây giờ thật vất vả mới có thể cùng một chỗ, coi như nể mặt Snow, anh cũng đừng làm khó Brian nữa được không?” Lăng Phong dừng một chút, nghiêm túc nói. “Chuyện ở rể, em thấy sau này không nên nhắc lại nữa, liên lụy đến cả gia tộc sau lưng, Snow cũng sẽ không vui vẻ.”

Udyr khẽ cười cười, nhẹ nhàng ôm Lăng Phong vào trong lòng. “Em thật sự nghĩ anh muốn để tên nhóc thôi Brian kia đến ở rể sao?” Udyr nhún lông mi. “Để nó đến nhà chúng ta, cả ngày nhìn nó lúc ẩn lúc hiện trước mắt, em không ngại thì anh cũng thấy phiền.”

Lăng Phong giật mình, nghi hoặc hỏi. “Vậy anh đây là?”

Udyr nhún nhún vai. “Chỉ đùa nó chút thôi. Brian thuận lợi như vậy đã có thể cưới được con trai bảo bối của anh, không làm khó nó một chút anh thấy khó chịu trong lòng.”

Udyr khó chịu thực sự là đáng sợ, hôm nay Brian quả thật đã bị y làm cho phát hoảng.

Lăng Phong nén cười ôm chặt y, nhẹ nhàng vuốt vuốt lông an ủi Alpha nhà mình. “Được rồi, đừng buồn, con trai lớn cuối cùng cũng sẽ rời khỏi chúng ta, có được gia đình của riêng mình.... Em biết anh nhìn Brian không vừa mắt, bất quá, nó lại rất thật lòng với Snow, chỉ cần con cảm thấy hạnh phúc là đủ rồi, không phải sao?”

Udyr trầm mặc một lát, rút cuộc khẽ thở dài, gất gao ôm Lăng Phong vào lòng.

Khi Brian và Snow cùng đi đến nơi đăng ký kết hôn, nhân viên công tác ở chỗ đó vừa ăn xong cơm trưa. Mùa xuân sau giờ Ngọ, ánh mặt trời ấm áp dễ chịu, là thời gian rất thích hợp để ngủ, nhân viên công tác đang ngồi ở trên ghế ngủ gật, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa.

Có người mới đến đăng ký?

Nhân viên công tác lập tức vực tinh thần dậy mở cửa ra, liền thấy một thanh niên dung mạo anh tuấn vẻ mặt tươi cười nắm tay một thanh niên khác chậm chậm đi về phía bên này, vị bị y nắm tay kia lỡ tai có chút đỏ lên, biểu tình trên mặt lại mang theo một tia hạnh phúc.

Một đôi thật xứng...

Nhân viên công tác nhin không được liếc mắt nhìn hai người nhiều hơn một chút.

Brian vẻ mặt kiêu ngạo ôm bả vai Snow, nói với nhân viên công tác đang ngẩn người. “Xin chào, chúng tôi đến đăng ký kết hôn, phiền anh xử lý một ít thủ tục!” Nói xong liền nhanh chóng đặt thẻ thân phận của hai người lên trên bàn.

“..... Được, chờ một lát, mời hai vị đi bên này!”

Nhân viên công tác cầm lấy thẻ thân phận nhập vào máy tính, tên đầy đủ và tư liệu chi tiết của hai người xuất hiện trong màn hình, có người phụ trách xét duyệt tư liệu, một nhân viên khác dẫn bọn họ đi kiểm tra sức khỏe, sau khi kiểm tra sức khỏe xong, còn có bác sĩ tâm lý chuyên môn tiến hành đánh giá tâm lý cho từng người, loại trừ một số bệnh tâm lý như tâm thần phân liệt, chứng nóng nảy, chứng u uất.

Cả quá trình rất cuộc cũng kết thúc, hai người lại trở lại bàn đăng ký, nhân viên công tác vẻ mặt mỉm cười nói. “Chúc mừng hai vị đã đăng ký thành công, đây là hôn thú, xin hãy giữ cẩn thận.”

Brian nhận lấy hôn thú từ trong tay đối phương.

Bên trong giấy chứng nhận được đóng dấu khảm trong khung thủy tinh tinh xảo dùng huỳnh quang xa hoa nhất, từng hàng chữ tựa hồ nổi lên một tầng quang mang nhu hòa dưới ánh sáng –

Công dân đế quốc Lacey, Brian Birch, Snow Sarman, ngày 10 tháng 3 năm 783 lịch vũ trụ tự nguyện đăng ký kết hôn, đã qua kiểm tra, hai người đều phù hợp với các quy định kết hôn trong luật hôn nhân của đế quốc, đặc biệt trao tặng giấy chứng nhận này, kể từ hôm nay hai người chính thức xác định quan hệ hôn nhân.

Mấy hàng chữ đơn giản, lại thêm một con dấu của cục dân chính thủ đô, giấy hôn thú hai người mỗi bên cầm một phần, bắt đầu từ bây giờ liền trở thành vợ chồng chân chính hợp pháp.

Hai người sống vai đi trên đường, Brian yêu thích không buông tay cầm hôn thủ tử mỉa nhìn vài lần, lúc này mới gắt gao ôm lấy Snow, thấp giọng nói. “Snow, tôi, tôi rất vui, cũng không biết nói gì....”

Snow khẽ cười cười, nhẹ nhàng ôm lại y.

Cái loại cảm giác hạnh phúc tràn đầy lồng ngực này, truyền qua giữa hai người, ánh mặt trời nhẹ nhàng sau giờ ngọ chiếu vào trên người đôi vợ chồng tân hôn, phẳng phất như đến cả không khí xung quanh cũng bắt đầu trở nên ấm áp.

Thật lâu sau, Snow mới đẩy Brian ra, nhẹ giọng nói. “Đúng rồi, hôm nay cha cố ý làm khó cậu, cậu không cần để ý quá đâu... Ông ấy không có ác ý, chỉ là tâm tình không tốt, không muốn cho cậu thuận lợi quá.”

Brian mỉm cười cầm tay cậu. “Tôi biết.”

Snow nói. “Bắt cậu đi ở rể nhà cậu chắc chắn sẽ không đồng ý, tôi đã nghĩ ra một cách, không biết có được không....” Snow dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Brian, nghiêm túc nói. “Sau khi chúng ta kết hôn, sinh nhiều thêm mấy đứa nhỏ, đứa thứ nhất cùng họ với cậu, đứa thứ hai theo họ tôi, làm như vậy sẽ khiến trong lòng cha và baba tôi được an ủi một chút, dù sao bọn họ không dự định sinh thêm con, tôi là con trai duy nhất của họ.”

Brian giật mình, không ngờ Snow sẽ chu đáo như vậy, chủ động suy nghĩ cho y....

Đề nghị này của Snow rõ ràng đáng tin hơn so với ở rể gì đó, để con theo họ của Omega, tuy rằng không thấy nhiều trong đế quốc, nhưng Brian cũng không phải loại người theo chủ nghĩa Chauvin, đương nhiên không có ý kiến với đề nghị này. Lại nói phía trên còn có nguyên soái Rawson làm gương, tên của Lâm Viễn tiểu quái thú đã đổi thành Lăng Viễn Bessemer, kết hợp họ của hai người cha.

Hơn nữa, Snow còn chủ động nói sinh nhiều thêm mấy đứa....

Vừa nghĩ đến có rất nhiều tiểu bảo bảo lớn lên giống Snow vây quanh người gọi baba, tâm tình Brian quả thực đã bay đến thiên đường.

Brian kích động ôm lấy Snow. “Không thành vấn đề! Ý tưởng này của cậu thật quá tuyệt vời! Tôi trở về sẽ nói với cha tôi, sau này chúng ta sẽ đẻ nhiều một chút, người thừa kế gia tộc gì đó hoàn toàn không cần lo lắng!”

Snow mỉm cười một chút, cậu muốn sinh nhiều con, là vì trước đây đã trải qua quá nhiều cực khổ, giờ nuôi thêm nhiều trẻ con, cho con mình điều kiện trưởng thành tốt nhất, coi như bù lại một chút khiếm khuyết trong lòng.

Cậu tin, lấy năng lực của cậu và Brian, hoàn toàn đủ để có thể cho con của bọn họ một gia đình hạnh phúc ấm áp.

Brian đã bắt đầu bỏ não hình ảnh tiểu bảo bảo, Snow bình tĩnh lên tiếng nhắc nhở y. “Còn có..... chuyện sinh lễ cha đưa ra..... Cơ giáp song cấp S, cậu dự tính làm thế nào?”

Brian phục hồi tinh thần. “Chuyện này có chút khó khăn, dù sao cơ giáp song cấp S là tài nguyên quý giá của quốc gia, là để dùng cho chiến sự khẩn cấp. Quyền hạn chế tạo cơ giáp ngoài cấp B đã phải qua phê duyệt của Quân bộ, lên chế tạo cơ giáp tặng người khác là không được phép....”

Snow gật gật đầu. “Tôi biết, không bằng chờ sau khi tôi về khuyên nhủ cha một chút, bảo ông ấy không nên làm khó cậu....”

Quả nhiên là đã đăng ký kết hôn, khuỷu tay Snow không chút do dự hướng ra bên ngoài. Phụ thân đại nhân đang giận dữ, nhưng cảm xúc của Alpha nhà mình đương nhiên cũng cần để ý, bằng không hai người xuất hiện mâu thuẫn, không dễ chịu nhất chắc chắn là Snow.

— Snow cứ nhiên hướng về y!

Brian cao hứng đến sắp bay lên luôn, buồn bực vì bị cha vợ khó dễ nháy mắt trở thành hư không, nhịn không được ôm chặt Snow nói. “Không sao đâu, thân ái, cậu không cần đi khuyên cha cậu, tôi không muốn để cậu bị kẹt trong thế khó xử. Cơ giáp song cấp S tôi có biện pháp xử lý, cậu cứ yên tâm đi.”

Snow nghi hoặc hỏi. “Cậu định làm thế nào?”

Brian mỉm cười, vỗ ngực bình tĩnh nói. “Chỉ tiêu đánh giá của hiệp hội cơ giáp đã được sửa lại, ngoại trừ thiết bị bên ngoài ra, đánh giá cấp độ trí năng cũng là một chỉ tiêu rất quan trọng. Tôi làm cho cậu một đài cơ giáp có cấp độ trí năng là song cấp S, thiết bị bên ngoài chỉ là cơ giáp cấp C, như vậy không trái với quy định của hiệp hội.”

Giống như Chu Tước bị giáng cấp trước đây, loại cơ giáp có trí năng cực cao nhưng không mang tính uy hiếp này, Quân bộ đương nhiên sẽ không quản.

Dù sao, tiêu chuẩn trí năng có cao hơn nữa, nhưng không có pháo quang năng, đạn ion với hệ thống công kích mạnh mẽ, một đài cơ giáp chỉ có thiết bị cấp C sẽ không tạo ra bất cứ uy hiếp nào đối với sự an toàn của đế quốc.

Nghe Brian nói như vậy, Snow cuối cùng mới yên lòng, trên mặt cũng nhịn không được lộ ra một tia mỉm cười.

Alpha mình yêu nhất và phụ thân đại nhân mình tôn kính nhất không quá hợp nhau, Snow kẹt ở giữa cũng rất buồn bực, may mà Brian thông minh, dùng biện pháp thuyết phục xử lý chuyện sinh lễ mà Udyr cố ý làm khó, xem như an toàn qua được một cửa này.

Kế tiếp chính là chờ đợi hôn lễ chính thức....

Đáy lòng Snow nhịn không được có chút chờ mong.

Brian tự mình nghiên cứu chế tạo cơ giáp “ngụy song cấp S” mới tinh, đúng hạn ngày 1 tháng 10 đưa đến chỗ ở của Udyr, còn có một bộ hệ thống, nghe nói là hệ thống quản lý biệt thự tự động hóa và ba người máy gia dụng có công năng khác nhau do Brian dựa theo nguyên lý nghiên cứu chế tạo cơ giáp trí năng tự mình thiết kế.

Bộ hệ thống này sử dụng mệnh lệnh bằng âm thanh, nửa đêm rời giường muốn đi vệ sinh biệt thự sẽ tự động mở đèn, đói bụng muốn ăn gì đó chỉ cần nói với lò vi sóng một tiếng là lò vi sóng sẽ tự động đun nóng thức ăn, nhiệt độ trong phòng tự động điều chỉnh, muốn tắm rửa nói một tiếng về phía phòng vệ sinh là bồn tắm bên trong sẽ tự động xả nước....

Lăng Phong cảm thấy vô cùng hứng thú với bộ hệ thống này, rất vui vẻ ở nhà tiến hành đủ loại thí nghiệm.

“Ta mệt, có thể đắp lưng không?”

Người máy số 1 thực ngoan đi đến phía sau Lăng Phong bắt đầu đắp lưng cho hắn.

Lăng Phong nói. “Đi rót chén nước cho Udyr.”

Người máy số 2 ngoan ngoãn rót đến một chén nước đầy.

Lăng Phong cười nói. “Thật thú vị, thằng nhỏ Brian này đúng là kế thừa được thiên phú của Berg, nghĩ ra không ít ý tưởng mới lạ, em đoán bộ hệ thống này sẽ nhanh chóng được đưa vào sử dụng trong toàn đế quốc thôi.”

Lăng Phong đoán quả không sai, bộ hệ thống trí năng quản lý biệt thự do Brian nghiên cứu chế tạo đã có công ty ra giá trên trời tìm y mua bản quyền, khi Brian ký kết hợp đồng có đưa ra một yêu cầu đặc biệt – trước khi hệ thống chính thức đưa ra thị trường y muốn đưa hai bộ cho cha và cha vợ thử nghiệm trước.

Udyr và Lăng Phong xem như là những người đầu tiên trong đế quốc có thể hưởng thụ loại hệ thống tiên tiến này.

Nhìn bộ dáng vui vẻ của Lăng Phong, tâm tình Udyr lúc này mới tốt lên một chút, không tiếp tục làm khó Brian, dứt khoát nhận sinh lễ.

Brian vì lấy lòng nhạc phụ đại nhân, còn vợ vét hơn mười giống hoa trân quý từ các thiên hà lớn đưa cho Udyr, trên mặt Udyr lúc này mới hiện lên vẻ tươi cười.

Hôn lễ của hai người được tổ chức vào mùa thu tháng mười năm ấy, đó là ngày thiên tài chế tạo cơ giáp Brian kết hôn, Drew có thể nói là dốc hết vốn gốc vào hôn lễ của con trai bảo bối, điều một đồng cơ giáp từ cửa hàng chế tạo cơ giáp của gia tộc đến ra oai, cơ giáp phi hành xếp thành hàng dài, dọc theo đường đi thả vô số hoa lễ, khiến bầu trời thủ đô sắc sỡ muôn màu.

Lúc đó, Snow đang ở trong phòng mặc lễ phục.

Cô dâu chú rể trong hôn lễ đế quốc đều phải mặc lễ phục để biểu lộ sự tôn trọng đối với quan hệ hôn nhân thiêng liêng, Snow mặc lễ phục màu trắng của gia tộc Sarman, cổ tay áo dùng những sợi tơ tinh xảo thêu hoa sắc vi, phía sau áo làm thành hình dạng đuôi tôm, khi bước đi lộ ra vẻ nhẹ nhàng.

Dáng người Snow vốn rất tốt, mặc vào lễ phục chính thức như vậy quả thực xinh đẹp đến mức không rời mắt nổi....

Hai vị phụ thân đến phòng nhìn con trai, Udyr vừa thấy con mình liền luyến tiếc không thôi, con trai tốt như vậy lại sắp phải kết hôn, về sau muốn gặp mặt sẽ rất khó khăn.... Luyến tiếc, thật quá luyến tiếc!

Lăng Phong đi tới mỉm cười ôm Snow, giọng nói mang theo ghen ngào. “Snow, sau này sống cùng Brian, nhất định phải hạnh phúc...”

Snow gật gật đầu. “Vâng.”

Udyr cũng đi đến, thấp giọng nói. “Snow, cho dù con có kết hôn, thì đây vẫn mãi mãi là nơi tránh gió an toàn nhất của con, cho dù là lúc nào, mỗi khi con muốn về nhà, gian phòng này sẽ vĩnh viễn được lưu lại cho con.”

Udyr nhẹ nhàng ôm cả Lăng Phong và Snow vào lòng. “Nhớ rõ, cha và baba vĩnh viễn yêu con.”

Hốc mắt Snow nhịn không được nóng lên, dùng lực gật gật đầu.

Thời gian trôi qua thật mau, đứa nhóc nhỏ xíu giọng nói non nớt đi theo phía sau gọi cha kia, trong nháy mắt đã trưởng thành, sắp rời khỏi người cha, xây dựng gia đình của riêng mình, từ nay về sau không còn cần cha che chở nữa.

Về sau sẽ có một người khác ở bên cạnh cậu, chăm sóc cậu, bảo vệ cậu, cùng cậu vượt qua sinh tử.

Thế nhưng Snow, con phải nhớ kỹ, cha và baba vĩnh viễn yêu con.

Nơi này, vĩnh viễn là nhà của con.

Em trai Brian – Bled hôm nay cũng trang điểm thành hình tượng một tiểu thần sĩ đáng yêu, mặc bộ tây trang nhỏ nhắn đáng yêu, đi theo phía sau anh trai như vật biểu tượng, rất thu hút ánh mắt mọi người.

Đây là lần đầu tiên hậu duệ của gia tộc Birch và gia tộc Sarman kết hôn, tiệc cưới được tổ chức vô cùng náo nhiệt, thân thích gia trưởng hai bên cũng rất tự giác buông bỏ những thành kiến ngày thường, vui vẻ ẩm áp tụ cùng một chỗ, hòa thuận ăn một bữa cơm đoàn viên.

Drew quả thật không muốn sống cùng với con trai đã kết hôn, trong nhà có Bled đã đủ náo nhiệt, lại thêm hai người Brian, y và Berg còn có nỗi không gian riêng tư nữa không đây? Cho nên, con trai trưởng thành, dứt khoát để nó đi chế tạo oa nhi cho mình thôi.

Vì thế, Drew giúp con trai mua một căn nhà, trang trí xây dựng thành một biệt thự phù hợp với đôi tân hôn. Biệt thự nằm ở khu vực trung tâm thủ đô, cách hiệp hội cơ giáp và bệnh viện trung ương đế quốc rất gần, tiện cho hai người sau này đi làm, về sau hai người có thể trực tiếp tay trong tay đi đến cơ quan, hơn nữa còn rất thuận đường tới nhà Drew và nhà Udyr, lựa chọn có thể nói là cực kỳ chu đáo.

Brian biết suy nghĩ của cha, vốn đã muốn sống một mình với Snow, lập tức không chút khách khí nhận lấy phần lễ vật này từ trong tay cha.

Đêm đó, khi tiệc cưới kết thúc đã là đêm khuya, Brian mang theo Snow đi đến nhà mới, xả một bồn nước ấm cho cậu để cậu đi tắm rửa trước, Snow cởi áo khoác lễ phục cầm khăn tắm đi vào phòng, đóng cửa lại nằm trong bồn tắm..... Bồn tắm rất lớn, nhiệt độ nước cũng phù hợp, Snow mệt mỏi một ngày nằm bên trong thoải mái mà nhắm hai mắt lại.

Đúng lúc này, cái tên mặt dày nào đó đột nhiên đi vào, hai ba cái cởi quần áo nhảy vào bồn tắm lớn, từ sau lưng ôm lấy Snow nói. “Cùng nhau tắm đi...”

Vừa nói vừa giúp Snow xát xát.

Mặt Snow đột nhiên đỏ lên, bắt lấy tay Brian. “Đừng, đừng như vậy....”

Trên người chưa mặc cái gì, cứ như vậy cùng y ngâm mình trong bồn tắm, thân thể chặt chẽ áp sát, Snow nhất thời cảm thấy hô hấp cũng có chút khó khăn.

Brian lại rất vô tội nói. “Đã kết hôn rồi mà em còn thẹn thùng a?”

Một đôi tay ôn nhu giúp Snow lau rửa thân thể, toàn thân Snow rất nhanh liền nổi lên màu hồng – từ khi lớn lên đến giờ đây là lần đầu tiên thân mật như thế với một người, cả thân thể đều hiện ra trước mắt y, thể nhưng, biết người phía sau là y, tim lại đập như trống, Snow đành phải đỏ mặt nắm chặt cạnh bồn, để Brian giúp cậu tắm rửa mát xa.

Động tác của Brian thực ôn nhu, giúp Snow rửa thân thể, ngón tay cũng không biết cố ý hay vô tình, nhẹ nhàng lướt qua bộ vị phía sau, ở nơi đó dừng lại một lát.

Thân thể Snow lập tức siết chặt, xấu hổ nói. “..... Em, ngày mai em mới...”

Brian mỉm cười hôn hôn lỗ tai cậu, thấp giọng nói. “Anh biết, kỳ phát tình của em hẳn là vào ngày 19.”

Snow gật gật đầu.

Brian thực nghiêm túc nói. “Hiện giờ đã qua 12 giờ, đã đến ngày mai rồi.” Nói xong còn rất ngạc nhiên lấy tay sờ sờ bộ vị ngậy ngô phía trước của Snow. “Em xem... Nơi này đã có phản ứng, em không cảm thấy sao? Kỳ phát tình chắc sắp đến rồi đi?”

Snow xấu hổ đỏ mặt.

Giống như muốn chứng minh những lời Brian nói, trong thân thể Snow đột nhiên bốc lên một cảm giác trống rỗng kỳ quái.

“Ừm.....”

Nhận thấy bản thân cứ nhiên kêu ra tiếng, Snow lập tức dùng răng nanh cắn chặt môi dưới, muốn chặn thanh âm khiến người ta xấu hổ này ở bên môi.

Không ngờ lại bị Brian xoay cầm qua, ôn nhu hôn lên.

“Ừ.....”

Nụ hôn ngọt ngào khiến nhiệt độ trong phòng tắm không ngừng tăng cao, sau khi kết thúc nụ hôn sâu, hô hấp của hai người đều có chút bất ổn, Brian dứt khoát ôm Snow lên, dùng khăn tắm lớn bao lấy, trực tiếp ôm về phòng ngủ đặt lên giường, lại hôn xuống tiếp.

“Snow..... Có thể không?”

Brian thấp giọng hỏi bên tai. “Cảm thấy không ổn lập tức nói cho anh biết, anh không muốn làm em bị thương.”

Thanh niên ở phía trên ánh mắt tràn đầy ôn nhu và yêu thương.....

Snow rút cuộc gật gật đầu, nhắm mắt lại nhẹ nhàng ôm lấy y.

....

Snow bởi vì ngừng dùng thuốc ức chế mà tiến vào kỳ phát tình, ở trong mắt Brian có vẻ đặc biệt mê người, toàn thân cậu đều phỉm một màu hồng nhàn nhạt, lông mi cong dày nhẹ nhàng run rẩy, gắt gao ôm Brian, khóe môi không không chế được tràn ra tiếng rên trầm thấp.

Phòng tân hôn bày trí rất đẹp, chiếc giường trong phòng sạch sẽ mềm mại, đèn động phòng hoa chúc thuộc về hai người, Brian sau khi nhẫn nại thật lâu, rốt cuộc cũng có thể ăn no.

Snow cũng vĩnh viễn không thể quên buổi tối hôm đó, cậu hoàn toàn giao bản thân mình cho Brian, hàm chứa kết Alpha trong cơ thể, mười ngón tay gắt gao đan cùng một chỗ, vào khoảnh khắc đó, bọn họ rốt cuộc hoàn toàn thuộc về nhau, biến thành duy nhất của nhau kiếp này.

Đứa nhỏ đầu tiên của Brian và Snow được sinh ra vào mùa thu năm thứ hai, là một bảo bảo Omega khỏe mạnh, có được mái tóc màu bạch kim mềm mại và đôi mắt màu lam nhạt như bầu trời giông Snow.

Udyr thích đứa nhỏ này vô cùng, Brian dứt khoát bán cho nhạc phụ đại nhân một cái nhân tình, trực tiếp để bảo bảo Omega này cùng họ với gia tộc Sarman, tên đương nhiên là Snow đặt [Brian đề nghị gọi là Tiểu Tuyết, bị Snow nghiêm khắc phủ quyết.....], Snow đặt cho con trai lớn tên gọi Angel (tiếng Trung là An Cách), Angel trong tiếng Anh ở địa cầu có ý nghĩa thiên sứ, có thể thấy được Snow thích bảo bảo này biết bao nhiêu.

Sau khi có con, Snow nghỉ ngơi một thời gian rồi lại tiếp tục đến bệnh viện đi làm, kế hoạch tương lai của hai người là qua hai năm sẽ sinh con tiếp, bằng không hai người đều bận rộn không thể chăm sóc được, hơn nữa thân thể của Snow cũng sẽ không chịu đựng nổi.

Ngoại hình của tiểu An lớn lên rất giống Snow, đáng tiếc.... tính cách lại y hệt Brian.

Snow cực kỳ buồn bực vì chuyện này, một Omega giống Brian, như vậy thật sự tốt sao? Cả ngày mặt dày hi hi ha ha đi theo phía sau baba như cái đuôi nhỏ, tuổi còn nhỏ mà tính tình cổ quái, nghịch ngợm gây sự, đem tất cả những tai họa mà trước đây Brian từng gây ra đều thử qua một lần....

Snow muốn dạy dỗ con trai, nhưng Brian quả thực sủng con lên tận trời, lại thêm cha cũng hiếm khi thống nhất ý kiến với Brian về chuyện này, vì thế, tiểu Angel sống giữa sự sủng ái của một đám người không kiêng nể gì lớn lên, trở thành người kế tục cho đại vương tử Cevi, một tiểu ma vương Omega khiến nhóm Alpha vừa nghe tên đã sợ mất mật....

So ra mà nói, đứa nhỏ thứ hai của hai người vào ba năm sau có vẻ nhu thuận hơn.

Bảo bảo thứ hai là Alpha, vẻ ngoài hoàn toàn kế thừa đặc trưng của gia tộc Birch, mái tóc màu vàng đôi mắt sáng ngời, mũi cao môi mỏng, từ nhỏ đã là tiểu soái ca, mà khiến Brian cực kỳ buồn bực là, tính cách của đứa nhỏ này lại giống hệt Snow, cả ngày trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, một bộ ngạo kiều người chết chớ đến gần....

Thân là một Alpha mà mi lại cao lãnh như thế thật sự tốt sao? Về sau lớn lên sẽ có Omega nguyện ý muốn mi được sao?

Snow trái lại cảm thấy đứa nhỏ này rất tốt, so với con lớn nghịch ngợm gây sự, đứa nhỏ thứ hai từ bé đã thông minh hiểu chuyện, rất có trách nhiệm, vừa nhìn đã biết tương lai sẽ rất có năng lực.

Ngày ngày cứ như vậy an ổn trôi qua, Brian và Snow sau khi có con xong tình cảm chẳng những không nhạt đi, trái lại càng ngày càng sâu sắc ổn định, tựa như rượu ngon chôn ở dưới đất, qua thời gian, ngược lại càng phát ra hương thơm nồng nàn quý giá.

Brian thường xuyên kể cho bọn nhỏ một ít chuyện cũ, từ nhỏ đã giáo dục con trai: Về sau lớn lên nếu gặp được người mình thích, nhất định phải cố gắng quý trọng hẳn, bảo vệ hẳn.... Quan trọng nhất là không được buông tay, sống chết quẩn lấy cũng phải đuổi tới tay! Năm đó ta chính là như vậy mới bắt được baba con. Các con xem đây? Baba con lúc trước lãnh đạm như thế, còn không phải cũng bị chân tâm của ta làm rung động rồi khăng khăng một mực với ta đây sao?

Mỗi khi Snow nghe được những lời này của Brian, nhớ tới năm đó Brian mặt dày mày dạn quẩn lấy mình, nhớ tới những ký ức vụn vặt thời thanh xuân ở trường, cuối cùng sẽ nhận không được ấm áp trong lòng, bên môi không tự chủ giương lên một nụ cười.

— Chân thành, kiên định, ai lại có thể thờ ơ với một mảnh tình thâm như thế của anh chứ?

— Brian, không bỏ qua anh, là niềm hạnh phúc lớn nhất của em trong cuộc đời này.

133. Quyển 5 - Chương 133: Ngoại Truyện Chi Lăng Vũ Thiên (1)

Lần đầu tiên Lăng Vũ gặp Rawson là ở ký túc xá trường quân sự St. Romia vào năm 18 tuổi, Lăng Vũ xách vali hành lý đang đẩy cửa ra thì chạm phải ánh mắt của nam sinh thân hình cao lớn kia, hai người đơn giản chào hỏi lẫn nhau, sau đó lại giống như người xa lạ lướt qua người nhau.

Cảnh gặp mặt lần đó thật sự quá mức bình thường, điểm đặc biệt duy nhất là – đối với Lăng Vũ, Rawson là Alpha đầu tiên cậu gặp được từ nhỏ đến lớn.

Có lẽ do ảnh hưởng từ mùi chất dẫn dụ Alpha mãnh liệt trên người đối phương, vào khoảnh khắc gặp thoáng qua kia, phản ứng kỳ lạ sâu trong thân thể khiến Lăng Vũ không khỏi nhũn mỳ.

Người nọ là Alpha, về sau vẫn nên cách hẳn xa một chút....

Lăng Vũ nhận không được nghĩ.

Cha mẹ Rawson đã qua đời từ khi hắn còn rất nhỏ, là bác một tay nuôi hắn khôn lớn thành người, ăn nhờ ở đậu thời gian dài, dần dần tạo cho hắn tính cách bình tĩnh ổn trọng.

Rawson thời niên thiếu không thích nói chuyện, trong đôi mắt nâu thâm thúy luôn luôn nhìn không ra vui buồn.

Lăng Vũ chẳng hiểu sao lại cảm thấy người này rất nguy hiểm.

Đó là sự cảnh giác trời sinh của Omega đối với Alpha, loại cảnh giác mãnh liệt này luôn khiến Lăng Vũ không tự chủ được muốn tránh xa Rawson – đáng tiếc bọn họ ở cùng ký túc xá, cho dù mỗi ngày quay lại ký túc xá liền lập tức vào phòng ngủ của mình đóng cửa lại, thì thỉnh thoảng vẫn có lúc chạm mặt. Hướng chỉ bọn họ còn học cùng một ban, số thứ tự liền nhau, chỗ ngồi cũng xếp cùng nhau, Lăng Vũ căn bản không thể nào tránh được Rawson.

Khi đó trong ký túc xá kỳ thật có ba Alpha, tất cả đều là học viên ban một hệ chỉ huy.

Ngoại trừ Rawson, còn có nam sinh tên Drew, một bộ dáng cứng đầu bướng bỉnh thoát nhìn rất trung hậu thành thật, một Alpha khác tên Burney Ya lại là đại trạch nam siêu cấp, cả ngày một bộ chưa tỉnh ngủ, vừa trở lại ký túc xá liền nằm ỏ trong phòng ngủ chơi đối chiến trên Internet.

Thân là Omega duy nhất, Lăng Vũ vẫn ôm tâm lý cảnh giác đối với ba vị xá hữu Alpha này, nhất là Rawson.

Mỗi ngày sau khi tan học trở lại ký túc xá, Lăng Vũ liền vào phòng ngủ của mình đóng cửa lại thản nhiên học tập, quả thực là không để ý đến chuyện bên ngoài, toàn tâm toàn ý đọc sách thánh hiền.

Một tháng sau khai giảng, số câu cậu nói với ba vị bạn học kia tổng cộng không quá mười câu.

Lần đó vào lúc cơm chiều, Drew và Rawson đang ngồi trong phòng ăn ăn cơm, Lăng Vũ trở lại ký túc xá liếc mắt nhìn hai người, gật gật đầu coi như chào hỏi, sau đó liền xoay người về phòng ngủ đóng cửa lại...

Drew hồi còn trẻ tính tình thẳng thắn, nhanh mồm nhanh miệng, sau khi ăn xong hoa quả trong tay, rồi cuộc nhện không được hỏi Rawson. “Rawson, cậu có cảm thấy không, Lăng Vũ kia hình như đang cố ý trốn tránh chúng ta a?”

Rawson nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt của Lăng Vũ, hơi hơi nhú mày.

Là người thì đều nhìn ra được Lăng Vũ đang cố ý trốn tránh bọn họ. Cái loại cảm xúc bài xích rõ rệt và ánh mắt lạnh lùng thản nhiên này, cơ hồ muốn nói toẹt ra “Cách tôi xa một chút”.

— Loại cảm giác bị bài xích này khiến trong lòng Rawson rất là khó chịu.

Theo lý thuyết mọi người đều là thanh niên mười tám tuổi, phân vào cùng một ký túc xá cũng coi như có duyên, đều là học viên ban một hệ chỉ huy, mỗi ngày được học chương trình học giống nhau, chỗ ngồi cũng xếp cùng nhau, cho dù không thể trở thành anh em tốt thân thiết, cũng không nên đối xử lãnh đạm như thế đi?

Gặp mặt bạn cùng ký túc xá cũng không thêm lên tiếng chào hỏi, bày ra một bộ tư thái cao ngạo làm theo ý mình....

— Beta tên Lăng Vũ này rốt cuộc có biết lễ phép hay không?

Rawson không vui cau mày, đúng lúc này, Lăng Vũ đột nhiên ra khỏi phòng ngủ, cầm trong tay một quyển bút ký điện tử và một tấm thẻ mượn sách ở thư viện, sau đó mặt không chút thay đổi đi qua bên cạnh Rawson và Drew.

Ánh mắt Rawson vẫn đuổi theo bóng dáng cậu, cho đến khi thân ảnh Lăng Vũ biến mất ở cửa ký túc xá.

Lúc ấy đang trong quân huấn, mỗi ngày huấn luyện ra một thân mồ hôi, hiển nhiên cậu vừa về phòng tắm qua nước lạnh, nhanh như chớp tắm xong chỉ trong ba phút. Thiếu niên vừa tắm rửa xong trên người còn mang theo hương sữa tắm nhàn nhạt, thay một thân áo sơ mi trắng tinh và quần bò màu xanh khiến đáng người cậu có vẻ rất gầy.

Cậu cứ như vậy mặt không chút thay đổi đi ngang qua bên người Rawson, kéo theo một dòng khí lạnh lẽo, phảng phất như đối với cậu Rawson chỉ là một pho tượng.

Sự khó chịu dưới đáy lòng Rawson trong nháy mắt vọt lên đến cực điểm.

— Chán ghét tôi như vậy sao? Không muốn nhìn tôi đến mức đó?

Rawson vô cùng buồn bực, bị xá hữu quang mình chính đại chán ghét như vậy, Rawson cảm thấy bản thân thật vô tội.

Hắn và Drew đều đến từ thủ đô, được phân vào một ký túc xá tự nhiên quan hệ rất tốt, hai vị xá hữu khác một cố ý tránh né một trầm mê trong trò chơi đối chiến, bên trong gian ký túc xá bốn người thường xuyên chỉ còn hai người Rawson và Drew mắt to trừng mắt nhỏ....

Nhất là Lăng Vũ kia, nhìn thấy bọn họ thì chẳng khác nào nhìn thấy người xa lạ, sau này còn phải ở cùng nhau ba năm đó, không khí trong ký túc xá cứng ngắc như vậy thật sự tốt sao?

Hôm sau, thầy giáo dạy vật lý thiên thể đúng lúc giao cho một ít bài tập, đề bài rất khó, yêu cầu các học viên hoàn thành trong vòng ba ngày.

Rawson cuối cùng cũng lấy được cố, vào ban đêm liền chủ động gõ cửa phòng Lăng Vũ.

Qua thật lâu Lăng Vũ mới đến mở cửa, tóc ướt sũng, hiển nhiên vừa mới tắm rửa, thiếu niên bị quấy rầy không vui nhú nhú mày, mở một nửa cửa, dựa vào cửa thản nhiên hỏi. “Có chuyện gì?”

Rawson lễ phép cười nói. “Lăng Vũ, bài tập thầy Anthony giao, cậu làm xong chưa?”

Lăng Vũ gật gật đầu.

Rawson nói. “Cách giải của cậu là thế nào? Có thể nói với tôi được không?”

Mày Lăng Vũ nhăn càng chặt, rõ ràng không quá nguyên ý dây dưa với Rawson.

Rawson lại rất thông minh lấy ra bài tập mình đã làm xong, đưa bút ký điện tử đến trước mặt Lăng Vũ. “Cậu xem xem, tôi dùng cách này thế nào?”

Lăng Vũ nhận lấy nhìn, biểu tình trên mặt dần dần thay đổi, nhẹ giọng nói. “Cách giải quả thực rất mới mẻ độc đáo....”

Rawson nhin không được nở nụ cười –

Đối phó với loại học bá(*) lạnh lùng như Lăng Vũ, biên pháp tốt nhất chính là “trao đổi học thuật”.

(*)Học bá: Học – học tập, Bá – trùm, bá chủ => trùm học tập, nôm na là chỉ mấy bạn một sách, học giỏi giỏi á.

Đưa ra cách giải tốt hơn so với cậu, cho dù tính cách của cậu có lạnh lùng, cũng sẽ nhin không được liếc nhìn người nhiều hơn một chút.

Quả nhiên, Lăng Vũ nhin không được liếc mắt nhìn Rawson nhiều hơn, sau đó một phát nói trúng tim đen. “Tuy rằng mới mẻ độc đáo, thế nhưng trình tự quá phức tạp, ở đây có nhiều chỗ có thể đơn giản hóa đi.”

Rawson. “....”

Ngón tay Lăng Vũ chỉ vào một chỗ trong đó, nhanh nhẹn gọn gàng dùng gạch đỏ đánh dấu vào. “Mấy trình tự này có thể trực tiếp bỏ đi, dùng lý luận của Bohr(*) tính lại áp lực lũy thừa....”

(*)Niels Bohr là một trong những nhà khoa học lỗi lạc nhất của vật lí hiện đại, ông nổi tiếng với những đóng góp quan trọng của ông cho thuyết lượng tử và nghiên cứu giành giải thưởng Nobel của ông về cấu trúc của các nguyên tử.

Lăng Vũ cúi đầu nghiêm túc viết vài nét bên trên, sau đó đưa trả cuốn tập cho Rawson.

Rawson nhìn vào mấy chỗ cậu đánh dấu, đáy lòng không khỏi sợ hãi cảm thán – vốn đang muốn dùng cách giải đề cao mình hơn đến hấp dẫn lực chú ý của Lăng Vũ, hoàn toàn không ngờ, Lăng Vũ cư nhiên vừa liếc mắt đã nhìn ra lỗ hổng trong bài giải của Rawson....

Thật đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Rawson có chút xấu hổ sờ sờ mũi, cười cười nói. “Khụ khụ.... Tôi quay về sửa lại, cảm ơn.”

Nhưng vào lúc này, Lăng Vũ vừa vận ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người gần sát với nhau, trái tim Rawson tựa hồ đột nhiên ngừng đập nửa nhịp.

— Một khắc kia, Rawson đột nhiên phát hiện, thiếu niên Beta này có một đôi mắt rất đen, rất sáng, đôi mắt kia trong suốt mà sáng ngời, tựa như tinh thạch màu đen thuần túy chói mắt được gột rửa sau cơn mưa. Lại thêm thiếu niên vừa tắm rửa xong, mái tóc ướt sũng dán trên làn da trắng nõn, ngọn tóc còn vương giọt nước trong suốt, cả người sạch sẽ khiến người ta không thể dời mắt.

Lăng Vũ biểu tình bình tĩnh nhìn Rawson, gật gật đầu nói. “Không có gì. Nếu không có chuyện gì thì tôi đi nghỉ ngơi trước.”

Rawson. “.... Được, ngủ ngon.”

Cho đến khi cửa phòng trước mặt lại một lần nữa đóng lại, Rawson vẫn còn đứng tại chỗ chưa kịp hoàn hồn.

Trên thực tế, hắn lấy bài tập lần này đến tìm Lăng Vũ, quả thật cũng có chút ý tứ khiêu khích.

Chỉ số thông minh của Alpha thường cao hơn Beta, Rawson từ nhỏ đã là học bá số một trong ban, thành tích dự thi nhập học cũng là điểm tối đa khiến người ta kiêu ngạo, hẳn tự thấy cách giải bản thân nghĩ ra này rất mới mẻ độc đáo, nhất định sẽ khiến bạn học Lăng Vũ khở tâm nghiên cứu thật lâu hai mắt sáng rỡ, tâm sinh sùng bái....

Hoàn toàn không ngờ, cách giải tự nhận là thật hoàn mỹ, lại bị Lăng Vũ bắt được lỗ hổng ngay tại chỗ.

Đáy lòng Rawson xấu hổ, lại cũng nhịn không được dâng lên một tia bội phục.

— Cậu ấy thật thông minh.

Rawson quay lại phòng ngủ bắt đầu sửa chữa bài tập, nhưng kỳ quái là, trước mặt hắn vẫn liên tục xuất hiện cặp mắt trong veo sáng ngời kia của Lăng Vũ, thiếu niên thông minh, kiêu ngạo lại lãnh đạm như vậy, nơi nơi đều rất cuốn hút, khiến người ta nhịn không được muốn tới gần....

Không bằng về sau tìm nhiều cơ hội cùng cậu trao đổi học tập hơn đi?

Một mình tự học, nhất định không tiến bộ nhanh bằng hai người cùng nhau thảo luận?

Rawson tìm lý do cho bản thân, sau khi hoàn thành bài tập, vào ban đêm liền mơ một giấc mơ rất đẹp.

Hắn mơ thấy mình và Lăng Vũ sánh vai ngồi trong thư viện thảo luận một bài tập rất khó, hắn còn mơ Lăng Vũ nở nụ cười với hắn, cặp mắt đen láy xinh đẹp kia mỉm cười theo dõi hắn, nhìn đến mức hắn ở trong mộng mà tim cũng đập loạn nhịp từng đợt....

Thật lâu sau, khi bảo bảo thứ hai của bọn họ được sinh ra, có lần ngẫu nhiên hỏi lại chi tiết lần đầu rung động năm đó, Lăng Vũ rốt cuộc mới biết, lần đầu tiên Rawson động tâm với cậu, cư nhiên chính là vì cậu đã sắc bén chỉ ra lỗ hổng trong cách giải đề mà Rawson tự thấy rất hoàn mỹ.

Lúc ấy Lăng Vũ không khách khí chỉ ra, thuần túy là vì muốn dả kích tự tin của Rawson một chút. Hoàn toàn không ngờ, Rawson sau khi bị dả kích chỉ số thông minh xong, cư nhiên lại càng kiên định cho rằng – Lăng Vũ cậu thật thông minh a, không bằng chúng ta làm bạn đi.

Vì thế, bắt đầu từ ngày đó, Rawson mỗi ngày đều sẽ tìm cơ hội thảo luận một số bài tập khó với Lăng Vũ – cái này ít nhiều cũng là nhờ thầy Anthony, vật lý học thiên thể là môn học khó nhất trong chương trình học năm nhất, mà vị giáo viên tính cách quái dị này mỗi lần lên lớp đều sẽ để lại một bài tập khó đến mức khiến người ta học máu bắt mọi người hoàn thành đúng hạn, lại vừa vắn cho Rawson cái cơ để cùng Lăng Vũ thảo luận cách giải.

Lăng Vũ mới đầu cũng cực kỳ phản cảm đối với việc này.

Cậu đã quen đọc lai đọc vãng, bài tập thầy giao tuy không dễ nhưng cũng không làm khó được cậu, mặc dù có một số đề cần phải tìm đọc rất nhiều tài liệu, nhưng lấy năng lực của cậu thì hoàn thành một mình cũng không có vấn đề gì, cậu hoàn toàn không cần thương lượng cách giải đề với bạn học khác....

Nhưng Rawson biểu tình đứng đắn cầm vở lại nói muốn cùng nhau thảo luận, dù sao hai người cũng là bạn học, Lăng Vũ không thể cự tuyệt làm mất mặt hắn.

Tuy rằng mùi chất dẫn dụ trên người Rawson vẫn khiến Lăng Vũ có chút không thoải mái, may mà Rawson rất lễ phép, khi thảo luận bài tập hai người sẽ ngồi đối mặt trong thư viện, cách một cái bàn cũng không quá gần gũi, Lăng Vũ liền miễn cưỡng nhẫn nại một chút.

Dần dà, Lăng Vũ bắt đầu phát hiện, ý tưởng của Rawson nhiều lúc cực kỳ hợp với cậu, hai người đồng thời đưa ra cùng một quan điểm, sẽ cho người ta một loại cảm giác gặp được “tri kỷ”.

Người thông minh trao đổi suy nghĩ với nhau, loại cảm giác ăn ý này kỳ thật cũng không tệ.

Hơn nữa, ngẫu nhiên cũng có lúc, quan điểm của hai người sinh ra mâu thuẫn, trong quá trình thảo luận, Lăng Vũ có thể sẽ có được linh cảm mới, đối với bản thân mà nói cũng là một loại tiến bộ.

Con người dù sao cũng là động vật sống bầy đàn, ngoại trừ một số thiên tài sẽ một mình đưa ra các lý luận cách tân, rất nhiều lý luận tiên tiến đều là do mọi người phát hiện ra trong quá trình va chạm trao đổi tư

duy lẫn nhau, trí tuệ của những người thông minh chạm nhau thường thường sẽ đạt được hiệu quả ngoài ý muốn, cũng giống như Trung Quốc có một câu ngạn ngữ là ba người thợ giày tạo nên một Gia Cát Lượng.

Lăng Vũ và Rawson cũng không phải thợ giày, cả hai đều là Gia Cát Lượng, suy nghĩ khác nhau tính cách khác nhau, nhưng lại cùng có được chỉ số thông minh cực cao.

Hai Gia Cát Lượng có chỉ số thông minh cao mỗi ngày đều ngồi cùng một chỗ trao đổi học tập, không cần phải nói, chỉ trong thời gian ngắn, sự tiến bộ có thể dùng từ thần tốc để hình dung.

Lại sau này, Lăng Vũ liền không bài xích Rawson tiếp cận nữa, hai người cùng nhau thảo luận bài tập sau khi tan học, mỗi lần thảo luận đều có thể lấy được rất nhiều ích lợi, Lăng Vũ thậm chí còn thật vui vẻ nghĩ, mình ở đại học cứ nhiên có thể gặp được một Alpha thông minh lại không làm cao như vậy, hai người trở thành bạn bè, cùng nhau học tập, cùng nhau trao đổi quan điểm, loại cảm giác này thật không tệ.

Thái độ của Lăng Vũ đối với Rawson rõ ràng tốt hơn một chút, trên gương mặt lạnh như băng thỉnh thoảng cũng sẽ lộ ra chút mỉm cười.

Mỗi lần như thế, tim Rawson liền không khỏi đập nhanh hơn.

Rawson phát hiện hình như mình càng ngày càng để ý đến thiếu niên Beta này, một ngày không nhìn thấy cậu trong lòng liền thấy thiếu gì đó, là do đã quen cùng nhau làm bài đi? Những lúc cậu không ở bên cạnh trong đầu luôn nghĩ tới cậu, đến cả bài tập đơn giản cũng không làm được?

Hai người lúc ấy còn niên thiếu không hề ý thức được –

Học bá và học bá nói chuyện yêu đương, chính là bắt đầu từ việc cùng nhau học tập.

Hết phần 1.

134. Quyển 5 - Chương 134: Ngoại Truyện Chi Lăng Thiên Vũ (2)

Quan hệ của Rawson và Lăng Vũ càng ngày càng tốt, hai người cả ngày kết bạn đến thư viện cùng nhau tự học cơ hồ như hình với bóng.

Thầy vật lý học thiên thể Anthony rất thích hai học sinh thông minh này, mỗi lần hai người nộp lại bài tập được giao đều sẽ khiến hai mắt ông sáng lên, thầy giáo tính tình cổ quái còn không ít lần khen ngợi hai người ở trên lớp, hơn nữa lần nào cũng đặt tên hai người cùng nhau mà khen ngợi, cảm giác giống như hai người này đã được buộc định với nhau vậy.

Các học viên trong ban cũng dần dần phát hiện, hình thức ở chung giữa Rawson và Lăng Vũ có chút đặc biệt –

Theo lý thuyết, trường học tốt nhất để quốc là nơi tập hợp vô số học viên ưu tú, số người có chỉ số thông minh cao trong ban một hệ chỉ huy cũng không hiếm thấy, nhưng kỳ quái là, giữa Rawson và Lăng Vũ lại có loại không khí khiến người khác hoàn toàn không thể chen chân vào được.

Đây tuyệt đối không phải vấn đề liên quan đến chỉ số thông minh, mà là không khí giữa hai người thật sự rất vi diệu, mỗi lần thảo luận vấn đề riêng, cái loại ăn ý giống như sóng điện não đồng bộ với nhau này, những người khác căn bản không chen miệng vào được.

Dần dà, trường quân đội St. Romia bắt đầu xuất hiện một lời đồn –

Năm nhất ban một hệ chỉ huy có hai học bá hàng ngày cùng nhau đến thư viện, chưa từng thấy bất cứ người thứ ba nào xuất hiện bên cạnh bọn họ, hai học bá này một là Alpha một là Beta, Alpha luôn luôn yên lặng che chở cho Beta kia, mà Beta kia ngày thường cá tính kiêu ngạo, không thích giao tiếp với bạn học trong lớp, lại cố tình chỉ nói chuyện cùng Alpha bên cạnh, thỉnh thoảng còn có thể lộ ra tươi cười...

Mọi người hiểu không?

Tất cả mọi người đã hiểu.

Hai vị nhân vật chính lại cố tình làm như không có việc gì, coi loại hình thức ở chung này trở thành hữu nghị đơn thuần.

Ngày đó vừa đúng vào thứ sáu, thầy Anthony lại giao một đồng lớn bài tập, hơn nữa còn muốn các học viên tận dụng hai ngày cuối tuần hoàn thành toàn bộ, buổi sáng thứ hai nộp lên đúng hạn.

Rawson và Lăng Vũ ăn xong cơm chiều liền đến thư viện làm bài như bình thường, bởi vì đề bài tương đối khó, hai người thảo luận thật lâu mới nghĩ ra cách giải đề thứ nhất. Vốn là có đến thời gian hai ngày, nhưng tính cách Lăng Vũ chính là một khi bắt đầu làm thì luôn muốn nhanh chóng hoàn thành, làm một nửa bỏ đến hôm sau làm tiếp, đây không phải là phong cách của cậu.

Vì thế, Lăng Vũ vội đầu khổ chiến, chuyên tâm tập trung vào giải đề.

Thời gian càng ngày càng muộn, các bạn học xung quanh đã lục tục rời đi, bên trong thư viện dần dần trở nên trống trải, góc hẻo lánh hai người ngồi lại càng im lặng như tờ.

Lăng Vũ vẫn cúi đầu làm bài, biểu tình đặc biệt chuyên chú, thỉnh thoảng Rawson quay đầu nhìn cậu, đều có thể nhìn thấy sự mệt mỏi của cậu, trên gương mặt lạnh băng kia không có biểu tình gì, nhưng xem trong mắt Rawson.... lại đặc biệt khiến người ta động tâm....

Xung quanh im ắng, cũng không biết trải qua bao lâu, Lăng Vũ rốt cuộc làm xong bài tập, nhẹ nhàng thở ra một hơi, xoa xoa huyệt thái dương có chút đau nhức, quay đầu nhìn về phía Rawson. “Bài tập thầy giao lần này đúng là khó quá, cậu làm xong chưa?”

Rawson gật đầu nói. “Vừa làm xong.”

Lăng Vũ hỏi. “Đề cuối cậu dùng cách nào?”

Rawson đưa cuốn tập qua cho cậu xem, Lăng Vũ nhìn thoáng qua, hơi hơi giương khóe môi. “Giống y hết tôi.”

Rawson cũng mỉm cười nhìn về phía cậu. “Quả nhiên, đến trình tự cũng giống nhau.”

Dưới ngọn đèn vàng ấm áp trong thư viện, hai người nhìn nhau cười, đồng thời nhìn thấy hình ảnh của mình trong mắt đối phương.

Trong nháy mắt đó, dưới đáy lòng tựa hồ có thứ gì đó lặng yên không tiếng động phá đất mà ra, cảm giác tê dại kỳ quái dọc theo dây thần kinh nhanh chóng chạy đến khắp cơ thể, nhịp tim nhất thời mất đi không chế....

Rạng sáng 3h, thư viện to như vậy chỉ còn lại có hai người bọn họ, trong bầu không khí im lặng, tiếng tim đập càng trở nên rõ ràng hơn bên tai.

Đối diện nhau như vậy trong ba giây, hai người đều không hẹn mà cùng dời tầm mắt. Lăng Vũ nhanh chóng thu dọn cặp sách của mình, nhìn nhìn thời gian mới ngạc nhiên nói. “Đã ba giờ rồi, chúng ta nhanh trở về thôi.”

Rawson gật đầu nói. “Được.”

Hai người ở trên phòng tự học tầng ba, lười đi đường vòng ra thang máy, liền từ cửa sau phòng tự học đi thang bộ xuống dưới.

Trong thư viện được mở suốt đêm, lúc này đã sớm phòng không nhà trống, hành lang trống trơn vang vọng tiếng bước chân một trước một sau của hai người, dọc theo đường đi một bóng người cũng không thấy, ngoại trừ tầng của bọn họ ra, những tầng khác bởi vì không có ai, hệ thống trí năng đã tự động tắt đèn đi, nhìn qua một mảnh tối đen.

Lăng Vũ cũng không ngờ đến chuyện này, không hiểu vì sao, mỗi lần ở cùng với Rawson cậu luôn cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác đã quên luôn là mấy giờ. Bài tập lần này tương đối nhiều, hai người vội đầu làm bài cứ nhiên lại làm đến tận 3h sáng, thật sự là đủ khoa trương.

Cho dù ở trong trường học tốt nhất để quốc như St. Romia, rất nhiều học bá mỗi ngày đều sẽ đứng hạn đến thư viện, nhưng ngày nghỉ cuối tuần lại còn ngồi thư viện đến tận ba giờ, bị những bạn học khác biết được đều sẽ cho rằng cậu là người điên.

Lăng Vũ nhin không được nghĩ: May mà có Rawson điên cùng cậu.

Đổi lại là trước đây, cậu cũng thường xuyên làm bài đến rất muộn, khi trở lại ký túc xá đều một mình yên lặng đi trong sân trường, xung quanh không có một người đi đường, mỗi lần như thế đều cảm thấy bản thân dường như đã tách rời khỏi thế giới....

Hôm nay có Rawson ở đây, tuy rằng khoa trương ngồi đến tận ba giờ, nhưng hai người cùng nhau trở về ký túc xá, cảm giác có người làm bạn hoàn toàn không giống với trước đây.

Có lẽ là vì lúc bước xuống cầu thang lại nghĩ ngợi lung tung, Lăng Vũ đột ngột hụt chân ở một bậc thang, nghiêng người ngã xuống.

Rawson đi ở trước cậu, vừa phát hiện động tĩnh phía sau, lập tức xoay người lại nhanh nhẹn vươn tay ra – ngay tại khoảnh khắc đó, thân thể Lăng Vũ theo ảnh hưởng từ trọng lực nặng nề lao tới, vừa vịn bị Rawson ôm vào lòng....

Cái ôm này, khiến đầu óc Rawson đột nhiên nóng lên, dây thần kinh dường như đứt đoạn, tư duy loạn thành một đống.....

Tuổi mười tám ngây ngô, Rawson chưa từng tiếp xúc thân mật như thế với ai, mà lúc này, thân thể mềm dẻo của thiếu niên trong lòng dán vào mình không một khe hở, gương mặt trắng nõn chôn ở trước ngực mình, Rawson vừa vịn có thể ngửi được mùi dầu gội nhàn nhạt trên tóc cậu....

Thân mật đến..... giống như người yêu đang ôm nhau....

Cả thân thể đối phương hoàn toàn lọt vào ôm ấp của mình....

Rawson ngừng thở, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của người trong lòng, cứng ngắc tại chỗ, đến tay cũng không biết nên thả đi chỗ nào.

Lăng Vũ tựa hồ cũng sửng sốt một chút, lại rất nhanh đã phản ứng lại, giống như điện giật lập tức rời khỏi ôm ấp của Rawson, đứng vững thân thể, dường như không có việc gì giải thích với Rawson. “Ánh sáng tối quá, hụt chân.”

Biểu tình của cậu khi nói những lời này, bình tĩnh giống như đang nói “Cách giải đề của cậu quá phức tạp” vậy.

“....” Rawson nhìn lướt quá ánh đèn huỳnh quang sáng trưng trên đỉnh đầu, không đưa ra bất cứ lời phản bác nào đối với chuyện Lăng Vũ mở mắt nói dối.

Lăng Vũ tiếp tục đi về phía trước, Rawson đành phải giả bộ không có chuyện gì đuổi theo, thấp giọng nói. “Dưới chân.... Cẩn thận một chút.”

Lăng Vũ gật đầu, thản nhiên nói. “Ừ, cậu cũng thế.”

Không có ai phát hiện, lỗi tai Lăng Vũ hơi hơi đỏ lên, ngay cả chính Lăng Vũ cũng không biết, khoảnh khắc khi bị hấn ôm vào lòng, cái loại cảm giác tim đập thành thịch kỳ quái này là làm sao nữa?

Vì thế hai người cả đường đều không nói chuyện, một trước một sau yên lặng đi xuống dọc theo cầu thang.

Kỳ thật lúc ấy khi ôm nhau trong hành lang, nhịp tim hai người đều có chút loạn, chẳng qua, Lăng Vũ trì độn và Rawson không am hiểu biểu đạt, đối với khoảnh khắc tâm động kia, không hẹn mà cùng duy trì trầm mặc.

Lăng Vũ trì độn vẫn cho rằng Rawson chỉ là bạn tốt, tim đập nhanh là do thuốc ức chế sắp đến hạn.

Mà Rawson lại bởi vì lần đầu tiên thích một người mà không biết biểu đạt như thế nào, hơn nữa đối phương là Beta kiều ngạo, người kiều ngạo như vậy vừa nhìn đã thấy không giống kẻ có thể đồng ý bị Alpha ôm và chiếm giữ, mạo muội tỏ tình nói không chừng sẽ phá hỏng quan hệ....

Hai người cứ như vậy bản khoăn nỗi lòng của mình, cúi đầu đi đến cửa thư viện.

Lúc này mới phát hiện, bên ngoài không biết từ khi nào đã đổ mưa to.

Khí hậu ở Phá Quân tinh vô cùng nóng bức, trời mưa ở đây cũng không hay gặp, rất nhiều người đều không có thói quen mang theo ô. Cho đến lúc này Lăng Vũ mới hiểu được tại sao trong thư viện hôm nay lại ít người như vậy, có lẽ là rất nhiều người phát hiện trời mưa nên trở về trước, cậu và Rawson bởi vì chuyên chú vào giải đề nên không biết tình hình ngoài cửa sổ, cho nên mưa càng rơi càng lớn, ô ở lầu một cũng bị lấy hết.

Mưa rơi tầm tã, bọt nước trên mặt đất văng khắp nơi, hai người đứng ở dưới mái hiên, đều bị gió thổi mưa tạt lạnh thấu tim gan.

Hai người yên lặng đưa mắt nhìn nhau, trầm mặc một lát, Rawson mới nói. “Hay là, chúng ta.... chạy về đi?”

Lăng Vũ tỏ vẻ đồng ý. “Được.”

Vì thế, rạng sáng 3h, hai học bá một trước một sau chạy như điên về phía ký túc xá dưới cơn mưa to....

Thật lâu về sau, Udyr không biết nghe được chuyện này từ chỗ nào, nhin không được cười nhạo chỉ số EQ thấp thảm thương của Rawson. “Nguyên soái thật quá ngu ngốc a, cơ hội tốt như vậy, đổi lại là tôi, không có ô che thì cứ đứng tránh mưa cùng hần a, hai người cùng nhau tránh mưa là dễ bồi đắp tình cảm nhất, còn có thể thuận tiện cởi áo khoác phủ thêm cho hần, lại thuận tiện cầm tay gì đó. Ngài lại còn nghiêm túc như thế, trực tiếp đề nghị với hần chạy về ký túc xá a?”

Rawson. “.....”

Rawson mặt không chút thay đổi, không thèm đáp lại sự cười nhạo của Udyr.

Rawson trực tiếp đề nghị Lăng Vũ đội mưa chạy, kỳ thật là vì, hần thật sự không có nhiều thủ đoạn theo đuổi lãng mạn như Udyr.

Udyr nói không sai, năm đó Rawson và Lăng Vũ không hề thiếu điều kiện và cơ hội để bồi dưỡng tình cảm, nhưng cố tình trong hai người một thì trì hoãn đến cực điểm, căn bản không biết bản thân thích đối phương, một thì ngại ngùng không dám thổ lộ, thật cẩn thận duy trì tình bạn.

Thật vất vả ông trời mới nể tình, cho một cơn mưa to giữa đêm khuya làm chất xúc tác, hai người này cư nhiên lại không biết tận dụng cơ hội, mà là lấy tốc độ thi chạy trăm mét nhanh chóng chạy về ký túc xá....

Nếu không sau khi mắc mưa một người bị cảm mạo đau đầu còn người kia lại đau lòng chăm sóc cũng coi như tiến triển không tệ đi? Nhưng cố tình tổ chất thân thể hai người lại cực kỳ tốt, mắc phải mưa to, trở về tắm rửa đi ngủ, ngày hôm sau lại khỏe mạnh như không có chuyện gì....

Vì thế, học bá Lăng Vũ rời giường đúng giờ tiếp tục cầm cặp đến thư viện đọc sách, Rawson cũng đi cùng cậu, hai người đồng thời bỏ qua một hồi tâm động tối hôm qua, đề tài thảo luận lại trở về vật lý thiên thể.

Cứ như vậy qua một thời gian, giữa hai vị học bá như hình với bóng rốt cuộc cũng xuất hiện người thứ ba – Trand.

Năm đó Trand còn chưa chính thức đăng cơ, chỉ là vương tử, sắp tốt nghiệp rồi kế vị, hần đã sớm nghe nói đến hai vị học đệ này, có ý muốn kết giao với hai người, bản thân Trand vốn ôn hòa hiểu biết phong độ đầy mình, lại thêm thủ đoạn lung lạc nhân tâm của người này khác với Rawson – phương pháp đối phó với học bá Lăng Vũ của Rawson là cùng cậu thảo luận bài tập, còn phương pháp đối phó học bá của Trand là, cho cậu mượn ghi chép của mình.

Dù sao Trand cũng là học trưởng, lúc ấy sắp đến kỳ thi, chương trình học năm nhất nặng nề khiến đám tân sinh vô cùng áp lực. Người từng học đại học đều biết, ghi chép của các học trưởng học tỷ quan trọng biết bao nhiêu đối với việc ôn tập dự thi, huống chi Trand còn là người đứng đầu khóa trên, ghi chép hần tự viết, quả thực chính là tinh hoa bảo điển mỗi lần dự thi.

Lăng Vũ và Trand rất nhanh liền trở nên quen thuộc.

Vì thế, giữa Rawson và Lăng Vũ như hình với bóng, đột nhiên thêm vào một người là Trand, từ hai người kết bạn cùng tự học biến thành hai người thêm một bóng đèn lớn cùng tự học, vị bóng đèn lớn này lại cố tình không có tự giác của một bóng đèn, coi Lăng Vũ như em trai nhà mình mà chăm sóc đủ thứ....

Lăng Vũ bề ngoài lạnh lùng, kỳ thật rất mềm lòng, học trưởng Trand đối tốt với cậu như vậy, cậu cũng cực kỳ tôn kính học trưởng, hai người rất nhanh liền trở thành bạn thân.

Rawson thậm chí còn cảm thấy địa vị của mình trong lòng Lăng Vũ đang phải chịu uy hiếp nghiêm trọng.

Rawson lén lút ăn không ít dấm chua, luôn tìm cơ hội tiếp cận Lăng Vũ.

Tỷ như khi ba người cùng thảo luận đề tài nào đó, Rawson luôn thích đưa ra ý kiến trái ngược với Lăng Vũ, cứ như vậy Lăng Vũ sẽ không tự chủ được chuyển mắt lên trên người hắn, biểu tình bình tĩnh giải thích với hắn....

Chỉ có như thế Rawson mới cảm thấy tâm tình thoải mái.

Mà một khi Lăng Vũ chuyển mắt lên người Trand, vui vẻ thảo luận vấn đề gì đó với Trand, Rawson cũng rất buồn bực, tựa như bị bỏ rơi yên lặng ngồi bên cạnh nghiêng rằng.

May mà Trand rất nhanh đã tốt nghiệp, rồi còn kết hôn. Rawson cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, lại càng nhận thức được rõ hơn.... dự vọng độc chiếm của mình với Lăng Vũ quá mạnh liệt, chỉ hận không thể cột Lăng Vũ vào bên người cả ngày, khiến trong mắt trong lòng cậu chỉ có một mình mình....

Thế nhưng Lăng Vũ cá tính kiêu ngạo như thế, trong lòng Rawson hoàn toàn không nắm chắc.

Đêm trước ngày tốt nghiệp, các học viên cùng ăn bữa cơm chia tay, hôm đó tâm tình Lăng Vũ rất tốt, người trong phòng quá nhiều, Rawson liền mang theo cậu đi lên sân thượng, hai người vừa nói chuyện vừa uống rượu, nói về dự định sau khi tốt nghiệp, về giấc mộng tương lai.

Rawson nhìn cậu, thấp giọng hỏi. “Bị phân đến quân đoàn Âm Dạ.... Về sau cậu có dự định gì không?”

Lăng Vũ nghiêm túc nói. “Là quân nhân tôi đương nhiên sẽ phục tùng sự sắp xếp của Quân bộ, sau khi tốt nghiệp đến quân đoàn Âm Dạ báo danh, về sau tiếp tục cố gắng ở quân đoàn Âm Dạ, tranh thủ lấy được cơ giáp cho mình sớm chút.”

Rawson dừng một chút, nhịn không được nói. “Quân đoàn Âm Dạ đóng ở tiền tuyến, sẽ rất nguy hiểm....”

Lăng Vũ nói. “Không sao, đến tiền tuyến có thể chính thức khai chiến với quân đoàn liên bang, đánh cho bọn họ chạy về nhà vẫn là giấc mộng lớn nhất từ nhỏ đến lớn của tôi, nếu không tôi cũng sẽ không thi vào trường quân sự.”

Rawson trầm mặc một lát. “..... Cậu..... không dự định lập gia đình sao?”

Lăng Vũ ngừng một chút. “Kết hôn? Hiện giờ suy xét đến chuyện này vẫn còn quá sớm đi....” Lăng Vũ uống một hớp rượu, mơ mơ màng màng nói. “Nếu thật sự phải kết hôn..... Có lẽ trong số các bộ đội.... Có thể gặp được một Beta nữ thuận mắt, đến lúc đó sẽ cưới về....”

Nghe cậu trả lời như không có chuyện gì, trái tim Rawson đột nhiên đau đớn, quả nhiên Lăng Vũ vẫn chỉ coi hắn như bạn bè, chưa từng suy xét đến chuyện vượt qua tình bạn đối với Alpha như hắn....

Rawson gắt gao siết chặt nắm tay, thở sâu, thấp giọng nói. “Lăng Vũ, nếu tôi đối với cậu....”

Đúng lúc này, trên vai đột nhiên trầm xuống, Rawson quay đầu, lại phát hiện Lăng Vũ cư nhiên đã dựa vào hắn mà ngủ.

Thiếu niên uống quá nhiều rượu, hai má phấm một màu hồng hồng, nhắm mắt lại ngủ thật ngon lành, Rawson mạnh mẽ nén những lời suýt nữa nói ra khỏi miệng trở về, sửa sang lại mái tóc đen nhánh của Lăng Vũ, cởi áo khoác của mình phủ thêm cho cậu, nhẹ nhàng công cậu lên.

Rawson một đường công Lăng Vũ về ký túc xá, ngồi ở bên giường, nhìn cậu không hề phòng bị nằm trên giường ngủ, trái tim Rawson bang bang nhảy loạn, rốt cuộc không nhịn được, cúi người lén lút hôn cậu.

Tiếp xúc với đôi môi cực kỳ mềm mại, cảm xúc còn tốt hơn so với tưởng tượng, giữa môi cậu còn mang theo mùi rượu nồng, Rawson đưa đầu lưỡi vào trong, làm càn hôn môi cậu, thật giống như một loại đoạn tuyệt.....

Khoảnh khắc đó, Rawson thậm chí đã nghĩ, có lẽ, đời này chúng ta chỉ có thể làm bạn.

Tôi thích cậu, Lăng Vũ....

Nếu cậu chỉ có thể coi tôi là bạn, như vậy, về sau, tôi sẽ lấy thân phận bạn bè tiếp tục ở bên cạnh cậu.....

Có lẽ, đây là lần duy nhất tôi lén lút hôn cậu.

Lăng Vũ trong lúc ngủ mơ cũng không biết đêm trước tốt nghiệp đó Rawson đã hôn trộm cậu, cũng không biết bản thân đã sớm vượt qua phạm trù “tình bạn” trong lòng Rawson.

Khi kéo vali hành lý rời khỏi ký túc xá, Lăng Vũ vừa đi tới cửa thì đột nhiên nghe thấy phía sau có người gọi mình, bồng nhiên quay đầu, chạm phải ánh mắt sâu sắc mà ôn nhu của người kia, người nọ nhìn cậu, từng câu từng chữ nghiêm túc nói. “Lăng Vũ.... Bảo trọng.”

Lăng Vũ ngẩn người, kỳ thật có rất nhiều lời muốn nói với hắn, tỷ như cảm ơn cậu đã chiếu cố tôi trong ba năm nay, thật vui vì quen được một người bạn tốt như cậu, sau này tuy rằng phải đến những quân đoàn khác nhau, nhưng chúng ta hãy luôn giữ liên lạc với nhau. Cậu là người bạn tốt nhất của tôi, tôi sẽ luôn nhớ đến cậu....

Trong lòng Lăng Vũ loạn thành một đoàn, thế nhưng cuối cùng, cậu lại chỉ bình tĩnh gật gật đầu, nói. “..... Cậu cũng thế.”

Khi kéo hành lý ra khỏi ký túc xá, trong lòng Lăng Vũ cư nhiên lại có chút khó chịu.

Chia tay với hắn, cũng không biết đến bao giờ mới gặp lại được....?

Hai người trì độ, cứ như vậy mà lướt qua nhau trong những năm tháng đại học.

Sau này, mỗi khi nhớ tới thời đại học ngây ngô, Rawson đều sẽ nhận không được nghĩ, năm đó nếu mình tổ tình không biết kết cục sẽ thế nào?

Thế nhưng, cho dù quay lại lần nữa, hắn vẫn sẽ lựa chọn như vậy.

Bởi vì khi người cực kỳ cực kỳ coi trọng một người, người sẽ không nỡ khiến hắn khổ sở, sẽ không nỡ khiến quan hệ hai bên xuất hiện một chút rạn nứt, người sợ hãi mất đi hắn, cho nên mới không dám tùy tiện ném thử kết cục thất bại khi tổ tình.

Tính cách Lăng Vũ cao ngạo như thế, nếu cậu đã không có suy nghĩ này đối với hắn, tổ tình chỉ khiến cho quan hệ hai người trở nên căng thẳng, lấy tính tình của Lăng Vũ, nhất định sẽ giống như lúc trước, tránh né Rawson như người xa lạ.

Rawson không dám đánh cược.

Trong mắt hắn thì, cho dù làm bạn bè, cũng tốt hơn trở thành người xa lạ.

Dù sao bọn họ cũng là quân nhân, trong thời kỳ chiến hỏa liên miên kia, có rất nhiều chuyện còn quan trọng hơn so với tình yêu. Chiến sự hàng năm giữa đế quốc và liên bang vô cùng căng thẳng, bọn họ có thể mất mạng bất cứ lúc nào, dưới tình hình đó, phá hủy tình bạn không dễ có được này, còn không bằng thuận theo tự nhiên, dùng cách của bạn bè..... thủ hộ phía sau cậu.

Thật lâu về sau, Lăng Vũ liên tục lập chiến công trở thành thiếu tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử Quân bộ, mà Rawson cũng trở thành quân đoàn trưởng quân đoàn Vinh Quang, hai người có được cơ giáp cấp S Chu Tước và Hắc Long thuộc về mình, hai màu sắc một đỏ một đen xen lẫn với nhau khiến quân liên bang vừa nghe tin đã sợ mất mật!

Giữa hai vị sĩ quan chỉ huy trẻ tuổi này tựa hồ có một sự ăn ý mà người thường không thể vượt qua được.

Cũng giống như trong những năm tháng ngây ngô nhiều năm về trước, hai học bá cùng nhau tự học bên trong thư viện.

Rawson lấy thân phận bạn bè, luôn canh giữ bên người Lăng Vũ.

Nếu không phải Lăng Vũ lần đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có lẽ bọn họ sẽ vẫn tiếp tục như vậy.

Hai người yên lặng sóng vai chiến đấu, ngoài miệng không hề nói bất cứ lời yêu thương nào, nhưng dưới đáy lòng, bọn họ luôn là người quan trọng nhất đối với nhau.

Hết phần 2.

135. Quyển 5 - Chương 135: Ngoại Truyện Chi Lăng Thiên Vũ (3)

Năm 799 không thể nghi ngờ là một bước ngoặt mang tính lịch sử đối với đế quốc Lacey, cuộc nội chiến có quy mô lớn nhất trong lịch sử đế quốc bùng nổ, nguyên soái Rawson dẫn dắt quân đồng minh bình định phản loạn, sau đó lại tiến hành tuyển cử thành viên quốc hội mới trong phạm vi toàn quốc, cho dù là đối với quân nhân, vương thất hay dân chúng bình thường, đây đều là một năm bận rộn, cũng là một năm vô cùng đáng nhớ.

Vào năm đó, nhóm Omega rốt cuộc cũng đạt được tự do họ ước mong đã lâu, nhóm Beta có thể có được quyền bình đẳng với Alpha, cả đế quốc đều bừng bừng phấn chấn, nét vui sướng trên mặt mọi người, phẳng phất như đang nghênh đón cơn mưa đầu tiên sau hạn hán.

Mà đối với Lăng Vũ và Rawson, một năm này, cũng là một năm có ý nghĩa nhất trong cuộc đời bọn họ.

Bởi vì, hai người trải qua bao khó khăn rồi cuộc cũng đoàn tụ với nhau, bày tỏ tâm ý, cũng đưa ra quyết định nắm tay cả một đời.

Đó là một ngày cuối tuần rất bình thường, 7 giờ sáng, rất nhiều người còn đang ngủ nướng trong ổ chăn hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi hiếm có, mà Rawson thân là nguyên soái đế quốc lại rời giường xuống bếp từ sáng sớm, tự mình làm bữa sáng cho bà xã và con trai.

Lâm Viễn trong mơ màng ngủ được một trận hương thơm, nhin không được dụi dụi mắt ngồi dậy khỏi giường, theo mùi tìm qua – liền thấy phụ thân đại nhân đã sớm chuẩn bị xong bữa sáng trong phòng ăn, trứng rán màu vàng óng ánh, bánh mì nướng thơm phức hấp dẫn, sữa có lẽ vừa được hâm lại, trên mặt ly còn bốc lên hơi nóng hổi hổi.

Lâm Viễn nuốt nuốt nước miếng, nghi hoặc hỏi. “Hôm nay sao cha dậy sớm vậy a? Còn tự mình xuống bếp nấu cơm?”

Rawson khẽ cười cười. “Hiếm khi Quân bộ được nghỉ, cũng lâu rồi ta không xuống bếp, tùy tiện làm chút đồ ăn cho hai người. Con đi rửa mặt trước đi, ta lên gọi baba của con dậy.”

“Vâng....” Lâm Viễn ngoan ngoãn đi toilet rửa mặt.

Rawson xoay người đi lên phòng ngủ trên tầng, khi đẩy cửa phòng ra Lăng Vũ vẫn còn đang ngủ. Nam nhân nghiêng người ngủ biểu tình trên mặt nhìn qua cực kỳ thoải mái, chân đắp đến ngực, cổ áo ngủ rộng rãi lộ ra một khúc xương quai xanh tinh xảo.

Rawson đi đến bên giường, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ mái tóc đen của hắn, ánh mắt không khỏi trở nên ôn nhu.

Gần đây Quân bộ quá nhiều việc, tuy rằng hắn và Lăng Vũ đều là tướng lĩnh Quân bộ, nhưng lại bận rộn các loại, mấy ngày cũng không gặp được mặt nhau, lại thêm Lăng Vũ cũng không phải loại Omega sẽ ỷ lại vào người khác, Lăng Vũ đã quen độc lập từ nhỏ mỗi lần gọi cho Rawson đều mang một bộ thái độ giải quyết việc công, nói xong vài câu đơn giản liền dứt khoát cúp máy.

Trong mắt những người ở bên ngoài, giữa hai vị này hoàn toàn không có một chút dấu vết ám muội nào....

Mấy phó quan cấp dưới của Rawson biết nội tình, mỗi lần thấy nguyên soái nhà mình và tướng quân Lăng Vũ gọi video, biểu tình lạnh lùng thản nhiên kia của tướng quân Lăng Vũ, khiến tất cả mọi người đều nhin không được rơi lệ đồng tình với nguyên soái nhà mình một phen.

Yêu phải tướng quân Omega duy nhất trong lịch sử đế quốc, nguyên soái ngài thật sự là..... nhớ tự mình bảo trọng.

Tuy rằng hai người ở chung hơn một tháng, lại vẫn thuần khiết giống như khi ở cùng ký túc xá thời đại học, ngay cả lúc ngủ cũng..... mỗi người một bên, mỗi người một cái chăn, không can thiệp vào chuyện của nhau.

Giường quá lớn cũng khiến người ta buồn bực a....

Bởi vì sự vụ Quân bộ phức tạp, quân đoàn Âm Dạ lại phải chỉnh đốn một lần nữa, Lăng Vũ mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, lại thêm người mang thai rất dễ mệt mỏi, đầu của cậu vừa khẽ xuống gối là sẽ nhanh chóng ngủ say..... Rawson chỉ có thể không chế bản thân, mạnh mẽ kìm nén dục vọng.

May mà ngày hôm qua đã kết thúc tất cả công việc, hôm nay lại được một ngày nghỉ hiếm hoi, tối qua sau khi Lăng Vũ tắm rửa xong, Rawson rốt cuộc không nhin được, một tay kéo cậu vào trong lòng hôn xuống.

“Ừm..... ừm.....”

Đột nhiên bị hôn trở tay không kịp, lại thêm Rawson nghiêng người đặt cậu ở trên giường, trước mắt Lăng Vũ nhoáng lên một cái, bảo bảo trong bụng cũng thực bất mãn bắt đầu làm ầm ỉ.....

Hôn trong chốc lát, thấy Lăng Vũ sắc mặt tái nhợt, Rawson vội vàng buông cậu ra, khẩn trương hỏi. “Làm sao vậy?”

Lăng Vũ thở sâu, đặt tay trên bụng khó chịu nhíu mày, Rawson lập tức sợ hãi, còn tưởng rằng nhóc con trong bụng xảy ra chuyện gì, vội vàng đặt tay lên vùng bụng hơi nhô lên của cậu. “Không sao chứ? Có cần gọi bác sĩ không?”

Lăng Vũ. “.....”

Trầm mặc một lát, Lăng Vũ mới xấu hổ nói. “Không sao.... Nó vừa mới đạp em một cái.”

Tựa hồ muốn chứng minh lời baba nói không phải giả, nhóc con kia lại đá thêm một cước, đá đến cực kỳ dùng sức. Rawson nhận thấy được phản ứng của đứa nhỏ, vội vàng đặt tay trên bụng Lăng Vũ nhẹ nhàng trấn an, bảo bảo được cha an ủi rồi cuộc cũng im lặng, lúc này sắc mặt Lăng Vũ mới dịu đi rất nhiều.

Ít nhất, dục vọng mãnh liệt muốn ôm cậu vừa rồi của Rawson, đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Nhìn người mình yêu nhất nằm bên cạnh, đương nhiên không thể nào thuần khiết sóng vai ngủ là đã thấy đủ, kỳ thật Rawson rất muốn ôm cậu, muốn giữ lấy cậu, muốn nghe tiếng rên rỉ của cậu, muốn nhìn sắc mặt ửng hồng biểu tình rung động của cậu....

Trong quá khứ đã trải qua ba ngày kỳ phát tình, nay lại nhớ đến, càng khiến người ta ngứa ngáy khó nhin.

Thế nhưng hiện giờ Lăng Vũ đang mang thai, cho dù Rawson rất muốn ôm cậu, nhưng cũng phải để ý đến đứa nhóc kia....

Bất đắc dĩ thở dài dưới đáy lòng, Rawson nhẹ nhàng hôn hôn trán cậu. “Ngủ đi.”

Bản thân thì chặt vật xoay người đến phòng tắm lấy tay giải quyết.

Lăng Vũ như có chút đắm chiêu nhìn bóng dáng Rawson, sau một lát mới nhắm hai mắt lại.

Cho dù mang thai, thói quen nghỉ ngơi của Lăng Vũ vẫn giống như trước kia, buổi sáng mỗi ngày sẽ tỉnh trước 8 giờ. Rawson ngồi ở bên giường không bao lâu, Lăng Vũ quả nhiên mở mắt, Rawson cúi người hôn hôn môi cậu, thấp giọng nói. “Hôm nay nghỉ, em có thể ngủ thêm một chút nữa.”

Lăng Vũ lắc đầu. “Không cần.”

Rawson. “VẬY ĐI RỬA MẶT ĐI, ANH ĐÃ LÀM XONG ĐIỂM TÂM RỒI.”

Lăng Vũ gật gật đầu, đứng dậy đến toilet nhanh chóng rửa mặt chải đầu, cùng Rawson đi xuống lầu.

Khi đi đến phòng ăn, Lâm Viễn đã ngoan ngoãn ngồi ở đó, bởi vì cha và baba còn chưa xuống dưới, cậu ngại ngần không dám ăn trước, chỉ có thể yên lặng ngồi chây nước miếng với bữa sáng trước mặt.

Rawson đỡ Lăng Vũ đến ngồi bên cạnh bàn, mỉm cười chia thức ăn cho hai người. “Đến, ăn đi.”

Vì thế, cha con hai người bắt đầu vui đầu ăn cơm, sắc mặt Lăng Vũ lãnh đạm, trên mặt Tiểu Viễn lại treo thêm nụ cười, một lớn một nhỏ mặt đối mặt ăn điểm tâm, hai người đều có một đôi mắt đen láy trong veo.... hình ảnh này lọt vào mắt Rawson có vẻ càng thêm ấm áp.

Tự mình xuống bếp làm bữa sáng cho hai người quan trọng nhất trong cuộc đời, kỳ thật là một chuyện vô cùng hạnh phúc đối với Rawson. Nguyên soái đế quốc ngày thường cao cao tại thượng, ở trước mặt hai người này, bất quá cũng chỉ là một người chồng và một người cha.... bình thường mà thôi.

Lăng Vũ sau khi mang thai lượng ăn trở nên rất lớn, Lâm Viễn trước nay vẫn luôn là dạ dày đại vương, trứng ốp và bánh mì chỉ đủ cho cha con hai người nhét kê răng, may mà Rawson đã sớm có chuẩn bị, ngoại trừ cái đó ra còn làm thêm hai đĩa bánh ngọt và một nồi cháo ngô, ăn sạch toàn bộ mấy thứ đó, lúc này Lâm Viễn mới cảm thấy mỹ mãn nắc một cái, Lăng Vũ cũng mang vẻ mặt bình tĩnh bụng đã xuống.

Rawson nhìn về phía con trai. “Hôm nay hiếm khi được nghỉ, có chỗ nào muốn đi không, ta mang con đi dạo?”

Lâm Viễn cười nói. “Không cần, con đã hẹn ăn cơm với Snow!”

Rawson gật đầu. “Được rồi, vậy con tự mình ra ngoài đi, có chuyện gì thì liên lạc với ta.”

Lâm Viễn vui vẻ phần chần thay quần áo đi ra ngoài.

Tiểu quái thú thực cơ trí suy đoán rằng cha hỏi như vậy là có ý muốn ở một mình với baba, vì thế liền biết thời biết thế nói mình muốn đi ăn cơm với Snow – đương nhiên, tên của Snow đổi thành Caesar mới là chân tướng.

Thay quần áo chuồn ra khỏi cửa, gặp mặt ở chỗ đã hẹn, tiểu quái thú đi đến trước mặt tiểu vương tử đang mỉm cười với mình, gãi gãi đầu nói. “Tôi nói với cha tôi đi ăn cơm với Snow, cậu cũng đừng để lộ ra a!”

Caesar mỉm cười nói. “Tôi biết rồi.”

Chờ sau khi con trai đi ra ngoài, Rawson liền đi qua nhẹ nhàng ôm chặt bả vai Lăng Vũ, thấp giọng nói. “Em đi thay quần áo đi, đợi lát nữa chúng ta ra ngoài.”

Lăng Vũ nghi hoặc. “Đi đâu?”

Rawson nói. “Nơi đăng ký kết hôn.”

Lăng Vũ. “.....”

Rawson nói. “Trước đây em đã đáp ứng anh rồi, đừng nói là không nhớ rõ chứ?”

Lăng Vũ. “.....”

Rawson mỉm cười nói. “Gần đây quá bận nên không thể rút được thời gian, hôm nay đúng lúc chúng ta đều nghỉ, không bằng đi đăng ký luôn đi?”

Lăng Vũ trầm mặc một lát, bất đắc dĩ gật gật đầu. “Được.”

Nhóm nhân viên công tác ở nơi đăng ký kết hôn, sáng sớm vừa mở cửa đã nghênh đón một đôi tân nhân không thể tưởng tượng được.

Để tránh cho người khác chú ý, lần này Rawson đi ra ngoài là dùng xe huyền phù gia dụng, hai người mặc cũng đều là quần áo hàng ngày....

Nhưng Rawson là người thế nào? Thần tượng đế quốc cả ngày lộ diện trên TV, là chiến thần bất bại trong cảm nhận của vô số dân chúng đế quốc!

Lần bình định chiến loạn này, cũng là hấn ra mặt thành lập quân đồng minh đảm nhiệm tổng chỉ huy, người thủ đô đã sớm vô cùng quen thuộc với dung mạo của nguyên soái, cho dù Rawson mặc thường phục, cũng bị nhóm nhân viên công tác vừa liếc mắt đã nhận ra.

Bất quá, người bên cạnh nguyên soái..... nhìn lại rất lạ mặt?

Đó là một nam nhân dung mạo vô cùng tuấn mỹ, một đôi mắt sáng như sao, biểu tình trên mặt lạnh lùng như băng, im lặng đứng bên cạnh nguyên soái không nói một lời, trên người nam nhân tựa hồ có một loại khí chất độc đáo, đứng bên cạnh Rawson khí tràng cường đại cư nhiên không hề kém cỏi chút nào.

Hình ảnh hai người đứng chung một chỗ thoát nhìn vô cùng phù hợp, giống như chỉ có bọn họ mới xứng đôi với nhau.

Lăng Vũ rất ít khi lộ mặt trước công chúng, cũng chán ghét sự khoa trương của truyền thông, tuy rằng lần này đã lập được công lớn, nhưng đa phần dân chúng lại không biết vị thiếu tướng Omega truyền kỳ này có bộ dáng như thế nào.....

Quân đoàn trưởng Lăng Vũ của quân đoàn Âm Dạ, đối với nhóm dân chúng chính là một đoạn truyền kỳ thần bí.

Lúc này, thấy Rawson mang theo một nam tử xa lạ xuất hiện ở cửa phòng đăng ký, nhóm nhân viên công tác nhất thời đều sợ ngây người, nguyên soái độc thân nhiều năm như vậy sao lại đột nhiên xuất hiện ở sở đăng ký kết hôn? Chỉ là đi ngang qua thôi đi? Đi ngang qua thôi đi?

Thế nhưng, vẻ mặt Rawson lại như không có chuyện gì nắm tay nam tử bên cạnh, mỉm cười đi đến.

..... Không phải đi ngang qua a!

Rawson lễ phép nói với nữ Beta ở chỗ đăng ký. “Xin chào, chúng tôi đến đăng ký kết hôn, phiền cô tiến hành một chút thủ tục.”

Mọi người. “.....”

Nữ Beta ở chỗ đăng ký sửng sốt thật lâu, mới đột nhiên phục hồi tinh thần, lắp bắp nói. “Được, được, nguyên soái, xin hai vị đưa thẻ thân phận cho tôi...”

Rawson quay đầu, vươn tay về phía Lăng Vũ, Lăng Vũ nhìn hấn một cái, yên lặng lấy thẻ ra đưa vào tay hấn.

Rawson mỉm cười, cầm hai tấm thẻ, đặt lên khu cảm ứng trước mặt.

Thẻ thân phận của mỗi người dân đế quốc kể từ khi sinh ra đã bị buộc định với vân tay, đồng thời cũng được sử dụng như thẻ ngân hàng, chế độ hợp nhất nhiều loại thẻ vô cùng tiện lợi, thẻ vừa được đặt vào khu cảm ứng, trong màn hình máy tính trước mặt nhân viên đăng ký liền xuất hiện tư liệu chi tiết của hai người, bao gồm ngày sinh, nơi sinh, thành viên gia đình, nhóm máu vân vân.....

Việc nhân viên đăng ký phải làm là đối chiếu với tư liệu ở trung tâm thống kê nhân khẩu của đế quốc, kiểm tra tính chân thật của tư liệu.

Quá trình này vốn rất đơn giản, thường là có thể hoàn thành trong thời gian một phút, mà lúc này..... nhân viên đăng ký lại sợ ngây người.

Lăng, Lăng Vũ....

Người này chính là Lăng Vũ!

Người muốn kết hôn với nguyên soái, cư nhiên là.... tướng quân Lăng Vũ?!

Quân đoàn Âm Dạ đã sớm được Quân bộ sửa lại án oan, Lăng Vũ năm đó bị khai trừ quân tịch tất nhiên cũng được khôi phục quân hàm thiếu tướng, tiếp tục đảm nhiệm quân đoàn trưởng quân đoàn Âm Dạ. Vị tướng quân Omega truyền kỳ này đã trở thành đề tài nghị luận nóng hổi của nhóm dân chúng, đáng tiếc

năm đó có rất nhiều chuyện là cơ mật Quân bộ nên hoàn toàn không được công khai, hơi thở thần bí nửa che nửa lộ lại thêm thân phận Omega độc đáo và nhiều năm trải qua khó khăn khiến tiếng tăm của Lăng Vũ nhanh chóng tăng vọt trong thời gian ngắn, thậm chí còn mấy lần nhảy lên đứng đầu bảng tìm kiếm trên Internet của đế quốc....

Không ai ngờ được, vị thiếu tướng Omega truyền kỳ này, cư nhiên lại là một đôi người yêu với nguyên soái Rawson?!

Mọi người trong phòng đăng ký kiểm chế cảm xúc khiếp sợ, dưới cái nhìn chăm chú của Rawson, vội vàng bắt đầu tiến hành thủ tục đăng ký.

Thanh âm của cô gái cũng bắt đầu run rẩy. “Nguyên, nguyên soái, tướng quân, mời đi bên này.... sẽ có bác sĩ tiến hành kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân cho hai người....”

Rawson gật gật đầu, mang theo Lăng Vũ xoay người đi đến phòng kiểm tra sức khỏe.

Bác sĩ ở đó đã sớm nhận được tin tức, một đám hiệu kỳ lại hưng phấn, Rawson và Lăng Vũ đi tới cửa, vừa muốn vào trong, lại bị bác sĩ ngăn cản. “Nguyên soái, mời ngài đi bên này....”

Rawson nhíu nhíu mày. “Tôi không thể đi vào cùng em ấy sao?”

Bác sĩ có chút khó xử nói. “Dựa theo quy định kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân, hai người phải tách ra làm....”

Lăng Vũ quay đầu nhìn về phía Rawson, thản nhiên nói. “Không sao đâu. Kiểm tra sức khỏe thôi mà, em có thể tự ứng phó.”

Rawson chống lại ánh mắt kiên định của Lăng Vũ, lúc này mới yên lòng, cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán cậu một chút, thấp giọng nói. “Được rồi. Anh ở bên cạnh, có chuyện gì nhớ gọi anh.”

Lăng Vũ gật gật đầu, cùng bác sĩ đi vào phòng.

Bày trí trong căn phòng dùng cho kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân thật sự rất ảm áp thoải mái, có một bác sĩ phụ trách kiểm tra và một người máy trợ lý. Các khoản mục kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân cũng không phức tạp, ngoại trừ kiểm tra tổng quát thông thường và xét nghiệm huyết thanh ra, còn phải loại trừ một ít gen gây bệnh di truyền.

Lăng Vũ vươn tay để bác sĩ rút một ống máu, sau đó cởi áo khoác rộng rãi ra, nằm xuống chờ bác sĩ kiểm tra thân thể.

Sau khi cởi áo khoác, vùng bụng nhô lên nhìn qua vô cùng rõ ràng. Bác sĩ kinh ngạc hỏi. “Ngài mang thai?”

Lăng Vũ biểu tình bình tĩnh nói. “Ừ, năm tháng.”

Bác sĩ. “.....”

Tướng quân Omega quả nhiên thật trâu bò, thái độ bình tĩnh này thực khiến người ta sùng bái....

May mà bác sĩ đã gặp qua rất nhiều Beta mang thai đến đăng ký, kinh nghiệm phong phú, rất nhanh liền tỉnh táo lại, ngữ khí ôn hòa hỏi. “Có muốn thuận tiện kiểm tra tình trạng của bảo bối một chút không?”

Lăng Vũ nghĩ nghĩ, gật đầu nói. “Được.”

Bác sĩ tay chân lạnh lẽo lấy máy siêu âm làm kiểm tra chi tiết cho Lăng Vũ, trong màn hình bên cạnh liền xuất hiện tình trạng trong cơ thể, Lăng Vũ nghiêng đầu nhìn qua, liền thấy một đứa bé rất nhỏ ngoan ngoan nằm ở chỗ đó, theo góc độ thăm dò biến hóa, có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng thân thể nó.

Cho dù bình thường đã quen lạnh lùng, nhưng thời khắc này khi nhìn thấy đứa nhỏ của mình, vẫn sẽ nhìn không được mềm lòng.

Lăng Vũ khẽ cười cười, nghiêm túc nhìn đứa trẻ bên trong màn hình kia.

Bác sĩ rất nhanh liền làm xong kiểm tra, cười tủm tỉm nói. “Đứa nhỏ phát triển rất tốt, ngày sinh dự tính là vào tháng 3 sang năm đi? Nó nhất định sẽ là một bảo bối thật khỏe mạnh.”

Lăng Vũ mỉm cười nói. “Hi vọng như thế.”

Chờ bác sĩ lấy máy siêu âm ra, Lăng Vũ liền ngồi dậy khỏi giường, mặc áo khoác, hỏi. “Còn hạng mục nào cần kiểm tra không?”

Bác sĩ nói. “Không có, tướng quân chờ một lát, trước cứ nghỉ ngơi ở bên cạnh đi, rất nhanh sẽ có kết quả.”

Lăng Vũ gật gật đầu, đi đến ngồi xuống sofa ở bên cạnh, bác sĩ và người máy trợ lý bắt đầu phân tích các số liệu kiểm tra, Lăng Vũ trầm mặc một lát, đột nhiên thấp giọng hỏi. “Đúng rồi, bác sĩ, tôi muốn hỏi một chuyện....”

Bác sĩ mỉm cười nói. “Tướng quân mời nói.”

Lăng Vũ dừng một chút, sắc mặt bình tĩnh hỏi. “Nếu như làm tình trong thời gian mang thai, có thể ảnh hưởng đến đứa nhỏ không?”

Bác sĩ. “.....”

Tướng quân Omega quả thật là rất trâu a, thân là Omega cư nhiên lại chủ động hỏi loại vấn đề này....

Bác sĩ khụ một tiếng, cười tủm tỉm nói. “Sẽ không, nếu hai người có nhu cầu thì hoàn toàn không thành vấn đề, bất quá phải chú ý dừng dè đến đứa nhỏ, bình thường sau bốn tháng mang bầu đứa nhỏ đã ổn định, vợ chồng có thể sinh hoạt tình dục bình thường....”

Lăng Vũ như có chút đăm chiêu nghĩ nghĩ, gật đầu nói. “Cảm ơn.”

Báo cáo kiểm tra sức khỏe rất nhanh đã hoàn thành, tiếp theo lại là đánh giá tâm lý, chờ khi Rawson trở lại đại sảnh đã là nửa giờ sau.

Thấy Lăng Vũ sắc mặt bình tĩnh ngồi đó, Rawson vội vàng khấn trương đi qua, ôm vai cậu thấp giọng hỏi. “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Lăng Vũ lắc đầu. “Không cần lo lắng, thân thể em vẫn rất tốt.”

Lúc này Rawson mới nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng biết Omega nhà mình là tướng quân không cần người khác chiếu cố, nhưng Rawson vẫn nhịn không được lo lắng, sợ cậu sút mẻ gì, cho dù Lăng Vũ chỉ bị thương một đầu ngón tay thôi thì Rawson cũng đã đau lòng muốn chết.

Đây có lẽ là thiên tính của Alpha đi? Trần ngập ý muốn bảo hộ mãnh liệt đối với Omega của mình, cho dù Omega kia hoàn toàn không cần bảo vệ, cũng nhịn không được muốn thời thời khắc khắc đi theo bên người hắn.

Thủ tục kết hôn rất cuộc cũng làm xong, cô bé ở nơi tiếp đãi khách cười tủm tỉm đưa giấy chứng nhận kết hôn ra. “Nguyên soái, tướng quân, đây là giấy kết hôn của hai người, xin hãy giữ cẩn thận! Chúc mừng hai người a!”

Rawson mỉm cười, nhận lấy chứng nhận kết hôn trong tay cô. “Cảm ơn.”

Hai người sống vai xoay người rời đi, nơi đăng ký kết hôn nhất thời nổ tung.

“Trời ơi! Người yêu của nguyên soái cư nhiên là vị tướng quân Omega kia!”

“Nói như vậy, mấy năm nay nguyên soái vẫn không kết hôn, là đang chờ tướng quân Lăng Vũ trở về sao?”

“Hai người thoát nhìn cảm tình thật tốt a....”

“Hơn nữa tướng quân Lăng Vũ cư nhiên còn mang thai...”

Đáng tiếc tin tức oanh động như thế, bọn họ căn bản không thể chia sẻ cùng người thân bạn bè. Nơi này có chế độ bảo mật nghiêm khắc, mặc kệ người đến đăng ký là ai, bọn họ cũng không thể tiết lộ ra ngoài một câu..... Mọi người ở phòng đăng ký sau khi biết chân tướng này, thật sự là vừa đau thương vừa hạnh phúc!

Sau khi thuận lợi đăng ký xong, Rawson lại cùng Lăng Vũ đến một nơi phong cảnh rất tốt ở thủ đô tản bộ, tâm tình thả lỏng, hai người ăn cơm ở nhà hàng bên ngoài, giống như những đôi tình nhân hẹn hò bình thường, trải qua một ngày thoải mái.

Buổi tối về đến nhà, Rawson lập tức cẩn thận đặt giấy chứng nhận kết hôn của hai người lên trên bàn trong phòng ngủ, nam nhân luôn luôn trầm ổn bình tĩnh nhẹ nhàng ôm Lăng Vũ vào trong lòng, trên mặt đều là ý cười, tâm tình vui sướng không cần nói cũng có thể hiểu.

Lăng Vũ chống lại ánh mắt hắn, nghĩ đến lời bác sĩ nói, đáy lòng hơi hơi rung động, chủ động lại gần hôn lên môi Rawson.

Rawson tất nhiên cũng không chút khách khí hôn lại.

Hai người ôm nhau cùng thân mật hôn môi, đều là nam nhân huyết khí phương cương, rất nhanh thân thể liền có phản ứng. Rawson ôm Lăng Vũ đến trên giường, muốn cởi quần áo của cậu, cởi đến một nửa, ngón tay đụng tới vùng bụng nhô lên, đột nhiên chần chờ một chút, sau đó kìm nén buông Lăng Vũ ra.

Không ngờ Lăng Vũ lại chủ động ôm chặt cổ Rawson, đưa môi đến gần, nhẹ giọng nói. “Ôm em.”

Rawson. “....”

Lăng Vũ chôn mặt ở trước ngực hắn, ngữ khí vẫn bình tĩnh như trước. “Bác sĩ nói có thể.... Hay là anh muốn tiếp tục nhẫn nại?”

Hết phần 3.

136. Quyển 5 - Chương 136: Ngoại Truyện Chi Lăng Thiên Vũ (4)

Mùa xuân một năm sau đó, bảo bảo sắp ra đời, Lăng Vũ liền xin phép Quân bộ về nhà tĩnh dưỡng dưới yêu cầu mãnh liệt của Rawson. Các thuộc hạ trong quân đoàn Âm Dạ và quân đoàn Vinh Quang vô cùng chờ mong đối với đứa nhỏ thứ hai mà tướng quân và nguyên soái nhà mình sắp sinh ra, có người thậm chí còn lén lút cá cược, cược đứa nhỏ lần này tướng quân Lăng Vũ sinh sẽ là Alpha hay Omega, trong nhất thời hai đại quân đoàn đều trở nên náo nhiệt vô cùng.

Lăng Vũ ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng, mãi cho đến đầu tháng 3, mắt thấy ngày dự sinh sắp đến, Rawson không yên lòng về cậu, liền đưa cậu đến bệnh viện trung ương, nằm trong phòng bệnh VIP ở tầng cao nhất.

Đúng lúc Snow và Lăng Phong cũng làm việc trong bệnh viện trung ương, Lăng Vũ đến nằm viện, Lăng Phong thân là anh trai liền thường xuyên đến thăm, Rawson cũng cả ngày mang theo mỹ thực tự tay làm đến bệnh viện cho Lăng Vũ, canh cá, canh gà, canh xương, trong thời gian ngắn trù nghệ của Rawson đã tiến bộ thần tốc, từng chén từng chén dứt cho Lăng Vũ đủ loại canh đa dạng bổ dưỡng, Lăng Vũ cảm thấy bản thân cũng sắp bị hắn dứt đến phát phì ra rồi.

Bất quá, mỗi lần chạm phải ánh mắt ôn nhu của Rawson, nhìn hắn tự tay làm canh bưng đến trước mặt, Lăng Vũ cũng không nhẫn tâm cự tuyệt ý tốt của nam nhân này, chỉ có thể ngoan ngoãn ăn hết tất cả những thứ hắn mang đến.

Lăng Viễn cũng thường xuyên chạy tới xem hắn, vẻ mặt kính sợ nhìn vùng bụng nhô lên rõ rệt của baba, hiếu kì hỏi. “Baba, lần này là em trai hay em gái vậy?”

Lăng Vũ nói. “Là em trai.”

Từ khi đứa nhỏ còn chưa sinh ra dùng máy siêu âm kiểm tra bên ngoài cơ thể là có thể phân biệt được nam nữ, Lăng Phong làm bác sĩ ở trong này, đã sớm kiểm tra cho Lăng Vũ, lần này là một bé trai, bất quá cụ thể là Alpha hay Omega thì vẫn phải đợi sau khi đứa nhỏ sinh ra làm xét nghiệm gen mới có thể xác định được.

Lăng Viễn nghe thấy vậy thì rất hưng phấn. “Em trai cũng tốt a! Chờ nó lớn lên con có thể dẫn nó cùng đi chơi!” Dứt lời về mặt lại đây chờ mong hỏi. “Ngày mấy thì sinh a? Đến lúc đó con xin phép đến nhìn nó, còn có còn có, con muốn chuẩn bị quà cho em....”

Đối diện với ánh mắt hưng phấn của con trai, Lăng Vũ nhin không được mỉm cười nói. “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ sinh vào ngày 15 tháng 3.”

Lăng Viễn gật gật đầu, yên lặng nhớ kỹ con số này.

Ngày 15 tháng 3 hôm đó, hai cha con Tiểu Viễn và Rawson về mặt khẩn trương chạy đến bệnh viện chờ tiểu bảo bảo sinh ra, kết quả.... đợi cả ngày, bụng Lăng Vũ vẫn không có chút phản ứng nào. Rawson nghi hoặc hỏi Lăng Phong. “Ngày sinh dự tính không phải hôm nay sao?”

Lăng Phong mỉm cười nói. “Ngày sinh dự tính chỉ là dựa theo quy luật thông thường để đoán ra thời gian tương đối, sớm vài ngày hay muộn vài ngày đều rất bình thường.”

Rawson nhớ tới nhóc Omega nhà Drew sinh non hơn một tháng, nhà mình chỉ muộn hai ngày chắc là không có vấn đề gì lớn đi?

Tuy rằng Lăng Phong đã giải thích, nhưng Rawson vẫn không yên tâm, diện tích phòng bệnh VIP cũng lớn, vào ban đêm Rawson dứt khoát ngủ trên giường bên cạnh giường Lăng Vũ, Lăng Vũ khuyên thế nào hắn cũng không chịu trở về, bất đắc dĩ cũng đành phải để vị phụ thân tiêu chuẩn đang tâm tình khẩn trương này ở lại trong bệnh viện.

Ngày hôm sau, đứa nhỏ vẫn không có động tĩnh....

Kể cả lúc hành quân tác chiến Rawson cũng chưa từng khẩn trương như vậy, mắt thấy thời gian trôi qua từng ngày từng ngày, Rawson bất an trong lòng, thằng nhóc này bị làm sao vậy, cứ ở trong bụng baba nó không chịu đi ra là thế nào?

Cho đến một tuần sau ngày dự sinh, ngày 22 tháng 3 hôm đó, dưới sự đốc thúc và hy vọng mãnh liệt của Rawson, đứa nhỏ nằm trong bụng Lăng Vũ rốt cuộc cũng phát ra động tĩnh. Vào rạng sáng, Lăng Vũ đột nhiên cảm thấy bụng đau quặn, Rawson ở bên cạnh cậu ngủ rất nông, nên nhanh chóng phát hiện ra phản ứng của Lăng Vũ, lập tức rung chuông gọi bác sĩ.

Bác sĩ chạy qua kiểm tra..... Rốt cuộc cũng sinh!

Bác sĩ điều trị tay chân lạnh lẽo đẩy Lăng Vũ đến phòng giải phẫu, Rawson vẫn theo sát phía sau, thẳng cho đến khi tới trước cửa phòng giải phẫu, bác sĩ mới bất đắc dĩ ngăn cản hắn. “Nguyên soái, xin ngài đợi ở bên ngoài đi.”

Rawson nắm chặt tay Lăng Vũ, đến gần bên tai cậu thấp giọng nói. “Vậy.... Anh ở đây chờ em.”

Lăng Vũ đã đau đến sắc mặt trắng bệch, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, những lời này của Rawson cậu không nghe được rõ ràng, cho đến khi trên trán đột nhiên ấm áp, nam nhân ấn xuống một nụ hôn nhẹ như lông vũ ở chỗ đó, bên tai vang lên thanh âm quen thuộc của hắn. “.... Anh yêu em.”

Lần này Lăng Vũ nghe rõ, đáy lòng hơi hơi rung động, mở to mắt đón lấy ánh mắt lo lắng của hắn, nhin không được nhẹ nhàng cầm tay hắn như an ủi, nói. “..... Yên tâm đi, không sao đâu.”

Lăng Vũ bị đẩy vào phòng phẫu thuật, Rawson vẫn không rời mắt nhìn theo cậu, sau khi cửa phòng đóng lại, mới xoay người ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu nôn nóng chờ đợi.

Kỳ thật lo lắng của Rawson là không cần thiết, hiện giờ kỹ thuật y học phát triển, xác suất chết vì khó sinh đã sớm hạ xuống không tới 0,01%, lại thêm trước đó Lăng Vũ đã có Tiểu Viễn, thai nhi thứ hai thường sẽ không xảy ra vấn đề quá lớn.

Năm đó Tiểu Viễn được Lăng Vũ sinh ra trên đường chạy trốn, lúc ấy bên cạnh cậu cũng chỉ có anh trai Lăng Phong. Lần này nằm trong bệnh viện suốt nửa tháng, được Rawson phục vụ ăn ngon uống đủ hàng ngày, Tiểu Viễn cũng thường đến thăm cậu, có ái nhân làm bạn, hoàn cảnh và tâm tình đều không giống nhau.

Bản thân Lăng Vũ thì chẳng khẩn trương chút nào, trái lại là Rawson gấp gáp muốn chết, hận không thể đặt Lăng Vũ trong lòng bàn tay mà chăm sóc....

Dù sao cũng là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến con mình ra đời, Rawson khẩn trương cũng là chuyện có thể hiểu được, Lăng Vũ cảm thấy hẳn chuyện bé xé ra to, nhưng đáy lòng lại nhin không được nổi lên một tia ấm áp.

Hai người cùng nhau chờ mong đứa nhỏ ra đời, loại cảm giác này thật tuyệt.

Thời điểm Lăng Vũ sinh con là rạng sáng 3h, Tiểu Viễn và Lăng Phong vẫn chưa nhận được tin báo, bên trong hành lang ngoài phòng giải phẫu của bệnh viện, chỉ có một mình Rawson lẻ loi đứng chờ ở đó, nôn nóng nhìn lên ánh đèn ngoài cửa phòng.

Quả thực là..... Mỗi giây chẳng khác nào một năm.

Thời gian trôi qua từng giây từng giây, cửa phòng giải phẫu vẫn không có động tĩnh gì, Rawson đứng lên khỏi chỗ ngồi, biểu tình kia, quả thực như gặp phải đại địch.

— Nguyên soái Rawson, chiến thần bất bại vĩnh viễn lãnh tỉnh như vậy, trầm ổn như vậy trong cảm nhận của dân chúng để quốc, hôm nay có thể coi là đã thua trong tay thằng nhóc còn chưa sinh ra kia.

Cũng không biết đợi bao lâu, đèn phòng giải phẫu rốt cuộc cũng tắt ngúm, theo cánh cửa mở ra, bên tai truyền đến một tiếng khóc vang dội đình tai nhức óc, bác sĩ mỉm cười nói. “Nguyên soái, chúc mừng a, cha con bình an! Kết quả kiểm tra gen là Alpha.”

Hộ sĩ bên cạnh ôm tiểu anh nhi mới ra đời trong lòng.... Không, phải nói là đại anh nhi.

Đứa nhỏ này thật quá béo!

Cánh tay mập đô đô, bắp chân tròn vo, thêm một cái đầu thật to.... cả một viên cầu thịt!

Rawson vẻ mặt phức tạp đi lên, nhận lấy tiểu mập mập tròn vo vào lòng, tiếng khóc của đứa nhỏ vô cùng vang dội, Rawson hoàn toàn không có kinh nghiệm dỗ trẻ con, nhất thời chân tay luống cuống.

Tiểu tử mập tự nhiên không nghe, tiếp tục khàn giọng khóc không ngừng.

May mà hộ sĩ chu đáo mỉm cười nói. “Nguyên soái, ngài phải ôm bé như vậy....” Tiểu hộ sĩ tự mình làm mẫu cách ôm trẻ con một chút, Rawson sắc mặt cứng ngắc điều chỉnh tư thế, ôm con trai vào trong ngực, thấp giọng nói. “Đừng khóc, ta mang con đi gặp baba.”

Rawson nói một tiếng cảm ơn với bác sĩ và hộ sĩ, rồi xoay người đi về phía phòng bệnh.

Lăng Vũ sau khi phẫu thuật được đẩy về phòng bệnh VIP lúc trước, hiện giờ đang tựa vào đó nghỉ ngơi, sắc mặt cậu thoát nhìn có chút suy yếu và tái nhợt vì mất sức, may mà biểu tình vẫn rất bình thản, chắc hẳn không phải bị thương nghiêm trọng.

Rawson hơi hơi yên tâm một chút, ôm tiểu mập mập đến bên giường Lăng Vũ, mỉm cười cúi người hôn cậu một chút, lúc này mới đưa con trai vào trong lòng cậu, ôn nhu nói. “Đến xem con trai chúng ta này, là Alpha.”

Lăng Vũ nhận lấy đứa nhỏ ôm vào ngực, đứa nhỏ được baba ôm, rốt cuộc dừng khóc, mở to một đôi mắt đen láy trong veo hiếu kỳ nhìn cậu, Lăng Vũ đối diện với đôi mắt đen giống mình như đúc kia, trong lòng liền không nhin được mềm nhũn.... Đưa tay sờ sờ mặt bảo bảo, tựa như có cảm ứng, nhóc con cũng vươn bàn tay mập mập ra bắt lấy ngón tay baba.

Lăng Vũ mỉm cười xoa xoa khuôn mặt đầy thịt của đứa nhỏ. “Ngoan.”

Tiểu mập mập vui vẻ nở nụ cười.

Rawson nhìn hình ảnh này tâm tình cũng không khỏi tốt lên, ngồi xuống bên giường nhẹ nhàng kéo Lăng Vũ vào trong lòng, thấp giọng nói. “Vất vả rồi, em hãy nghỉ ngơi đi, con để anh chăm sóc.”

Lăng Vũ cũng không muốn nghỉ ngơi, so với đó, cậu càng muốn chơi đùa với con trai hơn.

Nhóc con mập đô đô kia cơ thể mềm mềm, xúc cảm đặc biệt tốt, Lăng Vũ nhìn không được nói. “Sao nó lại béo như vậy....”

Rawson sờ sờ mũi, nhẹ nhàng khụ một tiếng.

Đây.... đây tất nhiên là công lao của cha nó!

Trong lúc Lăng Vũ mang thai, mỗi ngày Rawson đều nấu cho cậu đủ loại mỹ thực, còn nhiều lần tự mình xuống bếp hầm canh cho cậu, không ngờ tới... cư nhiên lại nấu cho đứa nhóc này thành một tiểu mập mập!

Nhìn đứa con nhỏ mập mập trong lòng Lăng Vũ, Rawson cảm thấy rất là thỏa mãn.

Con trai nha, béo một chút cũng không sao, hơn nữa đứa nhỏ này bây giờ vẫn còn bé, sau này lớn lên.... Khụ, sau này lớn lên đáng người nhất định sẽ tốt hơn, có hai người cha đáng người cực kỳ tốt, chắc không thể nào lớn lên rồi mà nó vẫn là một đại mập mập đi?

Khi còn bé béo một chút rất đáng yêu nha.

Rawson an ủi bản thân như vậy, nhìn tiểu mập mập này cũng càng ngày càng thuận mắt.

Tiểu mập mập nhìn rất đáng yêu, nhưng ôm vào ngực lại.... rất hành người.

Lăng Vũ vừa sinh xong vốn đã tiêu hao rất nhiều thể lực, ôm một lát tay liền mỏi, Rawson vội vàng nhận lấy con trai từ tay cậu, ôn nhu nói. “Em ngủ một lát đi, yên tâm, anh ở đây với em.”

Lăng Vũ gật gù đầu, an tâm để Rawson đỡ nằm xuống.

Vừa đắp chăn chuẩn bị ngủ, Lăng Vũ đột nhiên nói. “Đúng rồi, tên của con....”

Hai người quá vui mừng vì con trai ra đời, nhất thời cư nhiên quên đặt tên cho con.

Đứa nhỏ này, Rawson hoàn toàn giao quyền đặt tên cho Lăng Vũ. Lúc trước khi biết được lần này là con trai, Lăng Vũ cũng âm thầm cân nhắc vài cái tên, chỉ là vẫn chưa xác định, lúc này nhìn tiểu mập mập trong lòng, Lăng Vũ nghĩ nghĩ, nói. “Gọi là Lăng An thế nào? Mang ý nghĩa bình an, yên ổn.” Lăng Vũ mỉm cười cầm bàn tay nho nhỏ mềm mềm của con trai. “Hi vọng sau này nó có thể.... bình an lớn lên.”

Rawson giật mình, chữ An này, chính là những thứ mà Lăng Vũ thiếu hụt.

Lăng Vũ mất đi cha mẹ từ khi còn nhỏ, thời thơ ấu và niên thiếu lại trưởng thành trong thành ngậm hoang vắng, sau này đến học ở trường quân đội, trải qua những gian nan của kiếp sống quân nhân, sau đó lại vì người khác động tay động chân vào thuốc ức chế mà bị Quân bộ mượn cơ hội khai trừ, cử tử nhất sinh, chạy trốn nhiều năm....

Từ nhỏ đến lớn có thể nói cậu vẫn không có chỗ ở ổn định, không có quá nhiều ngày an ổn.

Lúc này đặt cho đứa nhỏ thứ hai cái tên Lăng An, coi như ký thác một phần khát khao của cậu, hi vọng đứa nhỏ này có thể an an ổn ổn lớn lên.

Rawson một tay ôm con trai, một tay lại nắm chặt tay Lăng Vũ, thấp giọng nói. “Được, vậy gọi là Lăng An đi. Em yên tâm, có chúng ta ở bên cạnh nó, nó nhất định sẽ bình an trưởng thành.” Rawson cúi người hôn hôn trán cậu. “Ngủ đi, con đã có anh chăm sóc.”

Lăng Vũ gật gù đầu, nhắm hai mắt lại dưới ánh nhìn chăm chú ôn nhu của nam nhân.

Lăng Vũ nhanh chóng ngủ say, Rawson cũng ru ngủ tiểu Lăng An, đặt xuống cái nôi ở bên cạnh.

Nhìn bộ dáng ngủ say của hai cha con, Rawson nhìn không được nở nụ cười.

Tảng đá dưới đáy lòng rốt cuộc cũng rơi xuống đất, con trai nhỏ bình an ra đời, về sau, hẳn sẽ cùng với Lăng Vũ, từng chút từng chút nuôi lớn tiểu mập mập này thành người.... Bất quá, sau này tiểu mập mập lớn lên sẽ giống ai hơn đây?

Thân là một Alpha, hẳn là sẽ giống cha hơn đúng không?

OvO

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu mập mập nhà Lăng Vũ ra đời! 23333 Tiểu Viễn có thêm một em trai Alpha a ~

Sau khi lớn lên Lăng An sẽ giống ai đây?

Giống anh trai – tiểu công lạc quan...

Giống baba – tiểu công lãnh ngạo...

Giống cha – tiểu công trầm ổn...

Dù sao thì cũng không thể nào là.... Tiểu, công, mập, mập!

Hết phần 4.

137. Quyển 5 - Chương 137: Ngoại Truyện Chi Lăng Thiên Vũ (5)

Có lẽ là vì có Rawson ở bên cạnh, Lăng Vũ ngủ một giấc vô cùng an ổn, sáng sớm hôm sau khi tỉnh lại đã gần chín giờ, còn là bị tiếng đứa nhỏ đang khóc nháo đánh thức.

Tiểu Lăng An mới sáng sớm đã khóc không ngừng, Rawson ôm bé dỗ nửa ngày cũng không có hiệu quả, Lăng Vũ nhận lấy con trai, dùng tấm thảm mềm mại bọc đứa nhỏ lại ôm vào ngực, nhẹ giọng hỏi. “Lăng An, có phải đói bụng rồi không?”

Tiểu Lăng An tiếp tục khóc, khóc đến cả mặt đều đỏ lên.

Lăng Vũ ngẩng đầu nói với Rawson. “Anh đi tìm hộ sĩ pha chút sữa bột dứt cho nó.”

“..... Được.” Rawson vội vàng xoay người đến phòng hộ sĩ, hộ sĩ chu đáo đã sớm pha sẵn một lọ sữa theo tỷ lệ dinh dưỡng cho trẻ em, nhìn thấy Rawson liền mỉm cười đưa tới, Rawson nói tiếng cảm ơn cầm bình sữa trở về, Lăng Vũ nhận lấy bình sữa từ trong tay hắn, dùng mu bàn tay thử độ ấm, lúc này mới nhét núm vú cao su vào miệng tiểu Lăng An, vừa dứt cho bé ăn, vừa nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bé, nhẹ giọng dỗ. “Ngoan, đừng khóc....”

Rawson. “.....”

Chưa từng nhìn thấy biểu tình như vậy của Lăng Vũ, Rawson đứng ở đó ngẩn đến ngây dại.

Lúc cậu dỗ con trai, thật sự.... rất dịu dàng....

Ngày thường Lăng Vũ luôn lạnh lùng, rất ít khi cười, nhưng từ tối qua sau khi Lăng An sinh ra, Lăng Vũ ôm tiểu mập mập vào trong ngực, trên mặt rốt cuộc đã nhìn không được lộ ra mỉm cười. Nhất là lúc này, biểu tình khi cậu dỗ đứa nhỏ lại càng ôn nhu đến cực hạn.

Rawson lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn khung cảnh này, hai cha con máu mủ tình thâm, ánh mắt Lăng Vũ dịu dàng dỗ đứa nhỏ trong lòng, một hình ảnh đơn giản, lọt vào mắt Rawson lại đặc biệt đẹp đẽ.....

Một nhà ba người nhiều thêm một thành viên mới, lúc trước không có cơ hội chăm sóc Lăng Viễn khi còn nhỏ, vẫn luôn là tiếc nuối lớn nhất trong lòng Rawson, lần này tận mắt thấy Lăng An sinh ra, hắn sẽ làm một người cha tốt, một tay nuôi con lớn thành người.

Tiểu Lăng An vừa rồi còn khóc lớn, quả nhiên là vì quá đói, vươn hai bàn tay thịt thịt ra ôm lấy bình sữa, không đến một lát đã uống cạn cả lọ sữa, Lăng An ăn uống no đủ thỏa mãn chép miệng, ánh mắt cong lên nở nụ cười với baba.

Lăng Vũ thấy đứa nhỏ vươn tay muốn ôm một cái, liền phối hợp bắt lấy tay bé, ôm bé lên, tâm tình vui vẻ dỗ con trai.

Rawson mỉm cười, đi đến bên giường, thấp giọng nói. “Có đói bụng không? Anh đi mua bữa sáng cho em.”

Lăng Vũ gật gật đầu. “Ừ, mua chút cháo thanh đạm là được rồi, mua thêm chút điểm tâm ngọt nữa.”

Rawson hôn hôn trán cậu. “Yên tâm, anh biết khẩu vị của em mà.”

Hai người đang nói, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Lăng Viễn vẻ mặt hưng phấn xông vào, trực tiếp bỏ nhào đến bên giường bệnh. “Baba, con nghe nói em sinh ra rồi....” Nói tới đây, vừa vịn chạm phải ánh mắt hiểu kỳ của tiểu tử siêu mập trong lòng baba, Lăng Viễn nhịn không được vươn tay muốn chạm vào bé, thò đến một nửa lại rút về, gãi gãi đầu, cười nói. “Đây chính là em con a.... Nó tên là gì vậy?”

“Nó tên Lăng An.” Lăng Vũ đưa đứa nhỏ đến trước mặt Lăng Viễn. “Không sao đâu, con có thể ôm em một cái.”

“A!” Lăng Viễn thực hưng phấn ôm tiểu mập mập lên, đứa nhỏ mới sinh mặc dù có chút béo, nhưng thể trọng vẫn nhỏ đến đáng thương so với người trưởng thành, Lăng Viễn lo lắng mình không cẩn thận sẽ làm rơi em, thật cẩn thận ôm ôm bé, sau đó đặt em về trong lòng baba, nhìn thật kỹ, thẳng thắn bình luận. “Em của con thật béo a!”

Lăng Vũ. “.....”

Đúng vậy, hai đứa con khi còn bé đều béo như vậy, nhất định có liên quan đến gen di truyền.

Hồi Lăng Viễn ba tuổi cũng béo như một viên cầu nhỏ, xoay người trên giường là có thể lăn qua lăn lại. Lần này trong lúc mang thai Lăng Vũ lại ăn quá nhiều canh bổ dưỡng Rawson nấu, kết quả là lại nuôi Lăng An đến độ béo hơn cả anh trai nó....

Lăng Vũ bất đắc dĩ nói. “Hi vọng sau này nó lớn lên có thể gầy đi giống con, béo như vậy.... đi đường cũng không tiện.”

Lăng Viễn khoát tay nói. “Yên tâm đi! Sau này lớn lên em con nhất định sẽ là một đại soái ca siêu cấp, gen di truyền còn đó mà!” Lăng Viễn quay đầu nhìn về phía cha đằng sau, đối mặt với một gương mặt anh tuấn.

Rawson mỉm cười một chút, nói. “Tiểu Viễn, con ở đây với baba, ta đi mua chút đồ ăn cho hai người?”

Lăng Viễn gật gật đầu, chờ sau khi cha đi khỏi, lại quay đầu xoa bóp cánh tay thịt thịt của em trai, nói. “Ba, không cần lo lắng, ngộ nhờ nó lớn lên thành đại mập mập, con sẽ có cách bắt nó giảm béo..... Ách, mỗi ngày hai giờ huấn luyện cơ giáp thế nào?”

Lăng Vũ nghĩ nghĩ nói. “Hai giờ quá ngắn!”

Lăng Viễn nói. “Vậy thì ba giờ đi!”

Tiểu mập mập Lăng An vì ăn uống no đủ mà thỏa mãn bĩu môi, lim dim trong lòng baba, bé hoàn toàn không biết, baba Omega tính tình nghiêm cẩn và anh trai Omega được xưng là tiểu quái thú.... đã bắt đầu lên kế hoạch giảm béo cho bé....

Khi Rawson mua bữa sáng trở về, trong phòng lại nhiều thêm vài người – ba người nhà Lăng Phong.

Lăng Phong mặc áo khoác trắng, hiển nhiên là đang làm việc thiện đường ghé qua thăm, Udyr còn mặc quân trang, rõ ràng là đến đây với Lăng Phong, chỉ có Snow rất hiểu chuyện xách theo quà, đưa cho Lăng Vũ một hộp thuốc bổ, còn tặng cho em họ một hộp đồ chơi.

Mọi người trong phòng vây quanh tiểu mập mập ở giữa, náo nhiệt như sao quanh trăng sáng.

Sau khi ba người nhà Lăng Phong rời khỏi, bệ hạ Trand và vương tử Caesar cũng đến đây, Trand vẫn luôn đối xử với Lăng Vũ như em ruột, lại thêm Lăng Vũ vào sinh ra tử vì kế hoạch của ông nhiều năm như vậy, thân là bệ hạ, lúc này lại tự mình chạy đến bệnh viện thăm Lăng Vũ, cũng coi như là rất nể mặt.

Về phần Caesar nha, tất nhiên là vì nhân cơ hội gặp Tiểu Viễn.

Các trưởng bối hàn huyền ở bên cạnh, Lăng Viễn kéo Caesar ra ngoài cửa, nhỏ giọng hỏi. “Em trai tôi rất đáng yêu đúng không?”

Caesar. “.... Ừ.”

Lăng Viễn hưng phấn nói. “Nó tên là Lăng An, mang ý nghĩa bình an.”

Lăng Viễn, Lăng An.... Caesar nghĩ tên này nhất định là do tướng quân Lăng Vũ đặt, nhin không được nghi hoặc hỏi. “Vậy tên cậu có ý nghĩa gì?”

Lăng Viễn nói. “Có ý là chí hướng cao xa a!” (Viễn = Xa)

Caesar. “.....”

Tướng quân Lăng Vũ quả nhiên là một Omega đặc biệt, đặt tên cho con cũng phải mang hàm nghĩa sâu xa như vậy – Chí hướng cao xa, Tiểu Viễn quả thật cũng không khiến hắn thất vọng, vì tự do bình đẳng của Omega mà cố gắng, thậm chí chỉ bằng ý chí của một người mà khổng chế thành công cơ giáp song cấp S Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Caesar cũng không khỏi kiêu ngạo vì vị Omega tiểu quái thú nhà mình.

Về phần em trai của tiểu quái thú, dưới sự giáo dục của nguyên soái và tướng quân, không biết sẽ biến thành cái dạng gì đây....

Mấy ngày sau đó, khách khứa đến phòng bệnh VIP trên đỉnh bệnh viện quả thực nối liền không dứt.

Quân đoàn Vinh Quang và quân Âm Dạ cùng phái đại diện đến bệnh viện thăm, biết được tướng quân Lăng Vũ sinh ra một tiểu tử Alpha đại béo, sau khi trở về liền bắt đầu thực hiện đánh cuộc, người đoán thua phải mời cơm, trong nhất thời hai đại quân đoàn cũng vô cùng náo nhiệt, chẳng khác nào đang ăn tết.

Các trưởng bối trong gia tộc Bessemer của Rawson cũng đến bệnh viện thăm hỏi, cha con Lăng Vũ và Lăng An nhận lễ vật đến mỗi nhừ cả tay.

Hai ngày sau, Lăng Vũ mang theo đứa nhỏ xuất viện, ở nhà tĩnh dưỡng một thời gian, liền bắt đầu dự tính quay về Quân bộ phục chức.

Rawson vốn không muốn đồng ý, nhưng cá tính Lăng Vũ mạnh mẽ, bắt cậu cả ngày ở nhà chăm con căn bản là không thể, hơn nữa để một tướng quân xuất sắc ở nhà chăm con quả thật cũng quá lãng phí, cuối cùng, Rawson đành phải mời một bảo mẫu về nhà chăm Lăng An, hắn và Lăng Vũ lại bắt đầu bận rộn với công tác ở Quân bộ.

Các thủ hạ ở quân đoàn Âm Dạ tất nhiên rất vui vì tướng quân nhà mình có thể trở về, rất nhiều người không thể đến bệnh viện nhìn tiểu Lăng An, vô cùng hiếu kỳ với con trai của tướng quân, Lăng Vũ cũng thoải mái đưa ảnh chụp của con trai cho mọi người xem....

Vì thế, mọi người mang vẻ mặt nhìn thấy một tiểu mập mạp.

Mọi người âm thầm nghị luận: Tướng quân nhà ta đáng người tốt như thế, sao lại sinh ra một đứa con béo vậy a!

— Đây tuyệt đối là lỗi của nguyên soái.

Bởi vì Lăng Vũ xin phép nghỉ dài hạn, lại thêm chuyện sinh hạ Lăng An ở bệnh viện trung ương, chuyện này rất cuộc không thể che giấu được ánh mắt sắc bén của truyền thông.

Dần dần, bắt đầu có tin tức lan truyền trên mạng, nghe nói thần tượng của nhóm dân chúng Omega đế quốc – tướng quân Lăng Vũ đã sinh ra một tiểu tử béo trong bệnh viện trung ương, mà một người cha khác của đứa nhỏ này rất cuộc là ai, nhất thời trở thành trọng điểm suy đoán bất quái trên mạng Internet.

Nhóm dân chúng đế quốc bắt đầu động não, suy đoán đủ các loại, mọi người nhàn rỗi nhàm chán, té bào bất quái hoàn toàn bị khơi lên, còn có mấy người thích náo nhiệt đưa ra các loại suy đoán rồi bỏ phiếu, số

phiếu cao nhất là phó tướng mà tướng quân Lăng Vũ tín nhiệm nhất, xếp phía sau là đội trưởng đội cận vệ, tổ trưởng tổ quân y, phú thương thần bí vân vân....

Rawson rốt cuộc không thể nhịn được nữa, tại một buổi họp báo công khai, làm bộ lơ đãng nhắc tới tin tức mình đã sớm cùng người khác đăng kí kết hôn, hơn nữa sau đó còn truyền ra một tấm ảnh chụp –

Trong ảnh chụp, nguyên soái Rawson và tướng quân Lăng Vũ ngồi sòng vai trên sofa, hai người đều mặc quân trang, thực nghiêm túc đặt tay trên đầu gối, tư thế đoan chính mà thẳng tắp – nghe nói đây là ảnh cưới của nguyên soái và tướng quân, mặt hai người đều mang biểu tình nghiêm túc, đặc biệt giống như đang làm việc ở Quân bộ.

Nhóm dân chúng đế quốc đều sợ ngây người.

Vị lâu chủ khởi xướng việc bỏ phiếu “Alpha của tướng quân Lăng Vũ rốt cuộc là thần thánh phương nào” trên Internet kia, bị ánh mắt lạnh lùng của nguyên soái dọa đến suốt đêm phải gỡ bỏ bài post đó đi....

Trong thời gian ngắn, tấm ảnh cưới đoan chính nghiêm túc giống như ảnh tốt nghiệp trường quân đội này đã trở thành đề tài thảo luận nóng hổi của nhóm dân chúng, tên của Lăng Vũ và Rawson cũng nhanh chóng được đưa lên đầu bảng tìm kiếm hôm đó.

Vào ban đêm, các kênh tin tức trung ương có tầm bao phủ rộng nhất của đế quốc đồng thời truyền ra tin tức nóng hổi này – nguyên soái Rawson của quân đoàn Vinh Quang và thiếu tướng Lăng Vũ của quân đoàn Âm Dạ đã sớm bí mật đăng kí kết hôn, hai người vô cùng ân ái, tướng quân Lăng Vũ một tuần trước đã sinh ra một Alpha nam trong bệnh viện trung ương, cha con bình an.

Trong TV cũng phát lên ảnh cưới mà Rawson chủ động lan truyền, hai người đều căng mặt, biểu tình vô cùng nghiêm túc. Còn nhớ cách đây không lâu các kênh tin tức trung ương đế quốc còn chiếu lên di ảnh của nguyên soái Rawson, đau xót đưa tin nguyên soái gặp nạn.... Từ đó đến nay còn chưa qua một năm, vẫn là những kênh đó, lại chiếu lên ảnh cưới của nguyên soái, nhiệt liệt chúc mừng nguyên soái và tướng quân vĩnh kết đồng tâm....

Đài trưởng đài truyền hình xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán: Nguyên soái, ngài đúng là truyền kỳ đế quốc!

Lúc này, Lăng Vũ còn đang cho con trai ăn, nhìn thấy tin tức chiếu ở trên màn hình..... nhịn không được hỏi. “Rawson, anh truyền tin tức chúng ta kết hôn lên trên mạng làm gì?”

Rawson nhú nhú mày. “..... Chuyện chúng ta kết hôn cũng nên công khai, miễn cho bọn họ lại suy đoán lung tung.”

Lăng Vũ trầm mặc một lát, nhẹ nhàng mỉm cười cúi đầu dỗ con trai trong lòng.

Nam nhân ghen tuông.... có đôi khi sẽ thật sự đánh mất lý trí.

Treo ảnh cưới lên trên mạng để chứng minh mình là Alpha của Lăng Vũ, đường đường nguyên soái đế quốc cư nhiên lại làm ra hành động ngây thơ như thế.

Bất quá, Rawson vì chuyện này mà ghen, tâm tình Lăng Vũ lại đột nhiên trở nên rất tốt.

Lại sau này, nguyên soái Rawson và tướng quân Lăng Vũ trở thành một đôi phu phu quốc dân mà mọi người đều biết, mà quân đoàn Vinh Quang và quân đoàn Âm Dạ cũng trở thành.... quân đoàn quan phối(*) mà mọi người đều biết.

(*)Quan phối: Quan – cơ quan; Phối – xứng đôi, kết đôi => nói chung đại ý là nói 2 quân đoàn rất hợp nhau, rất gian tình, kiểu như bình thường vẫn hay kêu “tuyệt phối” ý ~ :3

Hai đại quân đoàn đều không thuộc về thế lực của bất cứ gia tộc nào, cho nên số lượng Beta trong quân đoàn rất nhiều, Beta và Beta kết đôi vốn là quy luật tự nhiên, hai đại quân đoàn hợp tác với nhau nhiều năm, binh lính quen biết nhau rất nhiều, lại thêm Beta nhiều năm ở trong quân đội bình thường đều chỉ tiếp xúc với chiến hữu bên người, không có cơ hội ra ngoài nói chuyện yêu đương, vì thế.... từ tình bạn phát triển thành tình yêu cũng là chuyện quá bình thường.

Trong vài năm gần gũi, quân đoàn Âm Dạ và quân đoàn Vinh Quang có rất nhiều đôi đi đăng ký kết hôn, hai đại quân đoàn ở chung càng thêm hài hòa.

Thân thể trẻ con dường như phát triển rất nhanh, chẳng mấy chốc Lăng An đã năm tuổi, từ một tiểu mập mập mới ra đời dần dần sẽ mở miệng nói chuyện, sẽ bò, sẽ đi, sẽ nhảy, cho đến bây giờ, nhóc con năm tuổi đã hiểu được rất nhiều, chẳng qua là vẫn không sửa được tật xấu bám dính baba, mỗi ngày khi Lăng Vũ về nhà, nó sẽ đi theo sau hông baba như một người hầu nhỏ.

Tuy rằng mới năm tuổi, tính tình đứa nhỏ vẫn chưa hoàn toàn thành hình, nhưng Lăng Vũ lại có cảm giác, tính cách đứa nhỏ này có chút giống Rawson – không nói quá nhiều, lại có thể nói đúng trọng điểm, hơn nữa từ nhỏ đã đặc biệt hiểu chuyện.

Có một lần Lăng Vũ làm việc quá mệt mỏi, ngồi trên sofa ở thư phòng xem tài liệu, xem đến một nửa liền thiếp đi mất, nhóc con cứ nhiên yên lặng lấy đến một tấm chăn, cẩn thận đắp lên cho baba, còn lót xuống dưới đầu baba một cái gối mềm.

Lăng Vũ ngủ đến thoải mái, khi tỉnh lại, phát hiện trên người đắp chăn lông, đứa con nhỏ ngồi trên ghế xoay ở bên cạnh đọc sách.

Vóc dáng nó còn nhỏ, ngồi trên ghế xoay cao cao, hai bắp đùi ngắn cùn vốn không chạm được mặt đất, ở trên không trung đưa đưa đưa, nhưng biểu tình trên mặt thẳng nhóc lại vô cùng nghiêm túc, vừa đọc còn vừa viết chữ vẽ tranh, ngồi ở trước bàn máy tính nghiêm nhiên một bộ khí phái gia trưởng.

Trong nháy mắt kia, Lăng Vũ thiếu chút nữa cho rằng mình thấy được một Rawson bản thu nhỏ.

Nghĩ đến năm đó suýt nữa thì bỏ đứa nhỏ này, Lăng Vũ liền đau lòng không chịu được....

Cậu nên cảm thấy may mắn vì đã lưu lại đứa nhỏ này giữa cuộc chiến gian nan dưới sự kiên trì của Rawson. Lăng An, đứa nhỏ đáng yêu lại hiểu biết này, đứa nhỏ khiến người ta cảm thấy ấm áp như thế, sinh ra trên đời, đã mang đến cho hai vị phụ thân biết bao nhiêu hạnh phúc không thể đánh giá nổi?

Lăng Vũ lấy chiếc chăn đắp trên người xuống, ngồi dậy khỏi sofa.

Lăng An ngẩng đầu nói. “Baba tỉnh?” Sau đó liền nhảy xuống khỏi ghế, đi đến trước mặt Lăng Vũ nói. “Con đã dọn phòng bếp chuẩn bị thức ăn khuya, hiện giờ chắc sắp xong rồi, đợi baba tỉnh lại là có thể ăn.”

Lăng Vũ. “.....”

Quả nhiên cẩn thận săn sóc giống hệt cha Rawson, mới năm tuổi đã hiểu chuyện như vậy.

Lăng Vũ nhin không được sờ sờ tóc con trai, nhẹ giọng nói. “Con cũng cùng đi ăn đi.”

Lăng An yên lặng cúi thấp đầu xuống.

Lăng Vũ xoay người đi ra cửa, đi hai bước phát hiện người hầu nhỏ còn chưa chạy theo, nhin không được quay đầu nghi hoặc hỏi. “Sao vậy Lăng An?”

Lăng An ngẩng đầu, nghiêm túc nói. “Baba đi ăn đi, con không đói bụng, không muốn ăn khuya.”

Lăng An đứng bất động tại chỗ.

Lăng Vũ bất đắc dĩ sờ sờ đầu con trai. “Rốt cuộc con sao vậy? Nói thật với baba.”

Lăng An trầm mặc trong chốc lát, mới gục đầu xuống thấp giọng nói. “Ca ca nói con rất béo, đến trường sẽ bị bạn học chê cười, sẽ bị người ta đặt biệt danh là tiểu mập mập.... Ca ca còn nói, nhóm Omega sẽ không thích một mập mập....”

Lăng Vũ. “....”

Hóa ra, Lăng Tiểu Viễn đã dạy hư em trai như thế.

Hết phần 5.

138. Quyển 5 - Chương 138: Ngoại Truyện Chi Lăng Thiên Vũ (6)

Bình thường Rawson và Lăng Vũ công tác bận rộn, không có quá nhiều thời gian ở cạnh đứa nhỏ, Lăng Viễn là anh trai, đương nhiên rất vui vẻ chơi đùa cùng nhóc em mập mạp này. Mỗi lần chơi với tiểu mập mạp sẽ không nhin được nhớ lại mình thời thơ ấu, năm đó cậu cũng béo như vậy, tỷ tỷ Lâm Diêu cũng từng uy hiếp cậu. “Em không được ăn nữa, ăn nữa sẽ biến thành đại mập mạp, sau này lớn lên sẽ không có ai thích em đâu!”

Lâm Viễn bị tỷ tỷ hung dữ, vội vàng ngoan ngoãn rút bàn tay đang vươn ra lấy bánh ngọt lại, chờ khi tỷ tỷ không có nhà, cậu lại chạy vào phòng bếp ăn vụng bánh ngọt, còn rất thông minh dọn dẹp sạch sẽ chứng có gây án.

Lâm Diêu luôn cảm thấy hình như nhà mình có nuôi sóc, bởi vì trong phòng bếp thường xuyên truyền đến âm thanh giống như tiểu động vật đang ăn....

Hiện giờ Lâm Viễn đã trưởng thành, thấy em trai mập mạp giống mình trước đây, vì thế cũng học theo bộ dáng năm đó tỷ tỷ giáo dục cậu đi giáo dục em trai. “Tiểu An, em quá béo, không thể ăn nhiều. Em béo như vậy, lúc đến trường sẽ bị các học sinh chê cười.”

Lăng An nghi hoặc hỏi. “Sẽ sao?”

Lâm Viễn sờ sờ đầu em trai, thành khẩn nói. “Đương nhiên, nhóm Omega sẽ không thích một mập mạp, nghe lời anh không sai đâu.”

Lăng An nghiêm túc gật gật đầu. “Vâng.”

Ca ca là Omega, cho nên, mấy tri thức ca ca nói về Omega nhất định đều chính xác.

Lăng An ngây thơ nghĩ như vậy.

Bé hoàn toàn không biết, ca ca Omega này của bé, lại là Omega quái thú độc nhất vô nhị trong toàn đế quốc.

Lăng Vũ thấy bộ dáng đứa nhỏ cúi đầu, nhin không được mỉm cười, nắm lấy tay nhóc con năm tuổi kéo bé đến phòng ăn, đặt bé ngồi trên ghế, bưng đến cho bé một chén cháo thanh đạm.

Lăng An nuốt nuốt nước miếng, không chịu động đậy.

Lăng Vũ mỉm cười sờ sờ đầu bé, nhét thìa vào trong tay bé. “Ăn đi. Hiện giờ cơ thể con đang trong giai đoạn phát triển, không cần phải nhin đói để giảm béo, chỉ cần có chế độ dinh dưỡng hợp lý, đừng ăn quá nhiều thức ăn có hàm lượng đường cao, bình thường ăn khuya một chút cũng không sao. Con đói bụng như thế ngược lại sẽ không tốt, nào, ăn bát cháo này đi.”

Lăng Vũ quả nhiên giáo dục rất chuyên nghiệp, đưa ra cả luận chứng, nghe vào tai rất dễ khiến người ta tin phục.

Vì thế Lăng An nghe lời gật gật đầu, bắt đầu cùng baba ăn khuya.

Quân đoàn Vinh Quang gần đây có nhiệm vụ, mấy ngày nay Rawson và Lâm Viễn đều không ở thủ đô, buổi tối hôm đó, Lăng Vũ liền mang cậu con nhỏ đến phòng ngủ của mình, tắm rửa cho bé, ôm bé lên giường ngủ.

Lúc còn nhỏ Lăng Vũ vẫn ôm tiểu Viễn ngủ như vậy, tâm tình tốt còn có thể kể chuyện xưa cho tiểu Viễn.

Lăng An thì ngược lại, bởi vì có sự tồn tại của Rawson, Lăng Vũ không thể dỗ đứa nhỏ này ngủ được, dù sao Rawson thường thường có nhu cầu sinh lý, sẽ nhin không được ôm cậu lên trên giường, con trai năm tuổi đã hiểu chuyện, hai người cha cũng không thể để thẳng nhóc nhin thấy mấy hình ảnh không hài hòa kia.

Vào thời điểm đứa con nhỏ ba tuổi, Rawson liền khẩn cấp mang bé đến phòng bên cạnh, cho bé ngủ một mình một giường nhỏ, hai bên đều có vòng bảo vệ mềm mại, vô cùng an toàn, muốn lăn cũng không lăn được xuống dưới.

Lăng An cũng không biết nguyên nhân, chỉ biết là cha không thích bé vào phòng bọn họ cho lắm.

Hơn nữa mỗi khi cha ở nhà, phòng ngủ sẽ bị khóa trái, bé đã rất lâu không thân cận với baba như vậy.

Lăng An cảm thấy mỹ mãn ngoan ngoãn nằm trong lòng Lăng Vũ, Lăng Vũ ôm đứa nhỏ mập mạp, đầy lòng cũng là một mảnh mềm mại.

Sau một lúc lâu, Lăng An mới nhẹ giọng hỏi. “Baba, mọi người có phải muốn đưa con đi học đúng không?”

Lăng Vũ giật mình. “Làm sao con biết?”

Lăng An nói. “Là ca ca nói cho con biết. Ca ca nói trẻ con đến 5 tuổi thì phải đến trường học chính quy đọc sách, lúc đi học phải ở ký túc trong trường, chỉ có cuối tuần mới được về nhà, không thể giống như bây giờ chơi ở trong nhà hàng ngày.”

Lăng Vũ hỏi. “Sao vậy? Con không muốn đến trường sao?”

Lăng An lắc đầu. “Không có, ca ca nói nam tử hán phải học cách độc lập, hơn nữa con là Alpha, phải dũng cảm hơn so với nhóm Omega, con muốn đến trường, muốn học thêm nhiều thứ, như vậy mới có thể nhanh lớn lên hỗ trợ cho baba.”

Lăng Vũ. “.....”

Cũng không biết hàng ngày Tiểu Viễn đã truyền thụ những tư tưởng gì cho em trai, mới năm tuổi đã một bộ khẩu khí tiểu đại nhân.

Bất quá, hai đứa con tình cảm tốt như vậy, Tiểu Viễn thường xuyên bày ra tư thế anh trai giáo dục em trai, Tiểu An cũng rất nghe lời nó, thân là baba, Lăng Vũ cảm thấy vô cùng vui mừng.

Lăng Vũ nhẹ nhàng sờ sờ đầu con trai, thấp giọng nói. “Anh con nói không sai, qua mấy ngày nữa baba sẽ đưa con đến trường học báo danh, con ở trong trường phải cố gắng học tập, sau này lớn lên làm một Alpha giống như cha con vậy, biết không?”

Lăng An nghiêm túc gật đầu. “Con biết.”

Rawson gần đây không có ở nhà, Lăng Vũ một mình ngủ trên giường lớn như vậy luôn cảm thấy không quen, mấy buổi tối hôm nay, ngày nào Lăng Vũ cũng đưa con trai đến phòng ngủ, dặn dò bé chút việc cần chú ý sau khi đến trường, thỉnh thoảng cũng sẽ kể một ít chuyện xưa trong quá khứ.

Lăng An cực vui vẻ, cảm giác nằm ngủ trong lòng baba thật sự rất hạnh phúc.

Buổi tối hôm đó, khi Rawson trở về liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy –

Lăng Vũ nghiêng người ngủ ở trên giường, cậu con trai năm tuổi được cậu nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, tiểu Lăng An ngủ thật ngọt ngào, biểu tình của Lăng Vũ cũng rất thả lỏng, hai cha con ôm nhau mà ngủ, thoạt nhìn đặc biệt ấm áp.

Bình thường Lăng Vũ ở Quân bộ luôn bày ra một gương mặt lãnh đạm, chỉ đến khi ngủ mới có thể dịu dàng như vậy, nhất là khi ôm con trai, cái loại ôn nhu nhàn nhạt này đúng là cào cào tìm người ta đến ngứa ngáy khó nhịn.

Rawson nhìn thẳng nhóc nằm trong lòng cậu vẻ mặt đầy thỏa mãn, nhịn không được nhú nhú mày, ôm lấy cái bóng đèn lớn mập mạp chướng mắt ném sang phòng bên cạnh, một bên thấp giọng nói. “Làm một Alpha không thể yếu ớt như vậy, con cũng năm tuổi rồi, tự mà ngủ!”

Lăng An ngủ thật say, không có nghe được cha đang nói gì.

Lăng Vũ cũng ngủ rất sâu, không hề nhận ra cậu con nhỏ trong lòng đã bị cha ôm đi mất.

Rawson ném con trai sang phòng bên cạnh, sau khi quay về phòng ngủ liền xốc chăn leo lên giường, ôm Lăng Vũ vào trong lòng,

— Lăng Vũ ngủ ở trong lòng mình, đây mới là sinh hoạt đúng đắn.

— Nhóc con không nên chiếm dụng quá nhiều thời gian của cậu.

Rawson mỉm cười, nhìn gương mặt quen thuộc của nam nhân trong lòng, tâm tình thoáng thư thái một chút, siết chặt hai tay, nhắm ngay môi cậu hôn lên.

“Ừm....”

Lăng Vũ trong lúc ngủ mơ cảm thấy có cái gì đó lung tung lật quấy trong miệng, đầu lưỡi bị mút đến run lên, hô hấp cũng hoàn toàn bị đoạt lấy, gần như không thở nổi. Lăng Vũ mơ hồ mở to mắt, đột ngột chạm phải một đôi mắt thâm thúy.

“.....” Qua thật lâu Lăng Vũ mới kịp phản ứng lại, vội vàng vươn tay dùng sức đẩy hẳn. “Ừm.... Buông ra.....”

Rawson thừa dịp cậu tỉnh táo, nhiệt tình tăng thêm nụ hôn, hôn đến mức lỗ tai Lăng Vũ cũng đỏ lên, lúc này mới lưu luyến không rời lui ra, dùng ngón cái ái muội chà chà đôi môi bị hôn đến ướt sũng.

“Nhớ anh không?” Rawson hỏi.

Lăng Vũ không để ý đến hắn, cau mày quay đầu nhìn giường, hỏi. “Tiểu An đâu?”

Rawson thản nhiên nói. “Anh ném nó sang phòng bên cạnh rồi.”

Lăng Vũ. “.....”

Rawson khẽ cười cười, sáp lại gần, dán vào môi Lăng Vũ thấp giọng nói. “Mặc kệ nó, nó ngủ rồi....”

Tay người nào đó hạnh kiểm xấu với vào phía dưới áo ngủ của Lăng Vũ, đụng đến mép quần lót của Lăng Vũ, còn muốn tiếp tục sờ vào bên trong, khỏe môi Lăng Vũ đột nhiên nhếch lên, một phát lưu loát nắm lấy cổ tay Rawson, chân phải trực tiếp đá về phía bụng hắn, vừa nhanh vừa chuẩn!

“.....” Rawson không hề phòng bị bị một cước đạp xuống giường, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía bà xã nhà mình.

Lăng Vũ nhú mày nói. “Đêm hôm khuya khoắt, có phải kỳ phát tình của anh đến rồi đúng không?”

Rawson. “.....”

Lăng Vũ hỏi. “Ai cho anh ôm tiểu An đi? Ngày mai em còn phải đưa nó đến trường.”

Rawson buồn bực nói. “Nó cũng đã năm tuổi rồi.... Em còn muốn ôm nó ngủ?”

Lăng Vũ nghĩ thầm: Thân thể tiểu mập mạp mềm mại, ôm vào ngực ấm áp, còn tốt hơn nhiều so với cái tên đàn ông cứng rắn như anh.

Lăng Vũ nhìn hắn một cái, thản nhiên nói. “Đã mười hai giờ rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Dứt lời liền xoay người quay lưng lại với Rawson, nhanh chóng kéo chăn định ngủ.

Rawson đứng lên khỏi mặt đất, đột nhiên lao đến trực tiếp ấn ngã Lăng Vũ xuống giường, Lăng Vũ còn chưa kịp phản ứng, Rawson đã lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hai ba cái lột bỏ áo ngủ của cậu, đến cả quần lót cũng không khách khí lột xuống ném qua một bên.

Da đầu Lăng Vũ run lên từng đợt, nhắc chân muốn đá hắn, lại bị nam nhân chuẩn xác nắm lấy mắt cá chân, nhân cơ hội tách hai chân cậu ra.

Rawson chen đầu gối vào giữa hai chân cậu, cúi đầu nhìn về phía thân thể thon dài xinh đẹp của Lăng Vũ.

“.....” Đối diện với ánh mắt nóng rực của nam nhân, lỗ tai Lăng Vũ hơi hơi đỏ lên, trầm mặt nói. “Rawson, buông em ra.”

Một nguyên soái, một tướng quân, nếu thật sự động thủ thì không ai có được phần thắng hoàn toàn. Chẳng qua, vừa rồi Rawson không hề phòng bị bị Lăng Vũ đá xuống giường, lúc lao trở về tất nhiên đã làm tốt công tác chuẩn bị — chiếm trước tiên cơ, hành động bất ngờ, lại thêm Alpha trời sinh đã có thể năng tốt hơn Omega, cho nên mới khiến Lăng Vũ trở tay không kịp.

Lăng Vũ da mặt mỏng, bị nam nhân hai ba cái lột sạch, cũng không thể xích lõa đánh lộn với hắn.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Lăng Vũ lạnh mặt quay đầu đi.

Rawson mỉm cười một chút, xoay mặt cậu lại, dán lên môi cậu thấp giọng nói. “Nhớ anh không.....”

Lăng Vũ. “.....”

Lăng Vũ không nói lời nào, Rawson liền nhẹ nhàng lưu lại một nụ hôn trên chóp mũi cậu, vừa hôn vừa nói. “Anh rất nhớ em....”

Lăng Vũ. “.....”

Rawson nhìn vào mắt cậu, tiếp tục nói. “Đã quen có em bên cạnh, một mình ở bên ngoài không ngủ được.... Vốn theo kế hoạch là ngày mai mới về, nhưng anh không thể chờ thêm nữa, anh muốn nhìn thấy em sớm một chút, Lăng Vũ.”

Lăng Vũ. “.....”

Rawson nhẹ nhàng hôn hôn môi cậu. “Rất nhớ em, cho nên.... có chút không nhịn được...”

Không lâu trước đây, Rawson lấy thân phận nguyên soái đến thị sát quân khu mới, hai người coi như là tiểu biệt thắng tân hôn. Một đoạn bày tỏ này của Rawson, dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn nói ra, Lăng Vũ liền lập tức.... mềm lòng.

Thật không có cách nào với nam nhân này.

Rawson quả nhiên nhịn không được, địa phương đã cứng rắn chọc vào bụng Lăng Vũ, khi hắn nhiệt tình đưa tay sờ đến bộ vị khiến người ta xấu hổ ở phía sau kia, Lăng Vũ rốt cuộc không chống cự nữa, đưa tay ôm lấy cả vai hắn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

— Không có biện pháp, ai bảo cậu cũng rất nhớ Alpha của mình cơ chứ?

Ngày hôm sau, Lăng An xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ ngồi dậy khỏi giường, nhìn trái nhìn phải, lại phát hiện mình không phải đang ngủ trên giường lớn của baba, mà đã về tới phòng mình.

Lăng An có chút nghi hoặc rửa mặt, thay quần áo đi xuống dưới lầu.

Ca ca đang uống sữa, thấy bé xuống dưới, vội vàng hô. “Lăng An, lại đây ăn điểm tâm!”

Lăng An đi xuống phòng ăn dưới lầu, kiễng chân ngồi lên trên ghế, hỏi. “Anh, anh về lúc nào vậy?”

Lâm Viễn nói. “Anh vừa mới về.” Dừng một chút, còn nói. “Nhưng mà, cha chắc đã về từ tối hôm qua, ông ấy mang theo Hắc Long trở về thủ đô trước.”

Lăng An nghi hoặc hỏi. “Cha về rồi sao? Em còn chưa gặp.”

Lăng Viễn cúi đầu cắn một miếng bánh mì. “Có thể là thấy em ngủ, nên không đánh thức em.”

Lăng An dừng một chút, nghi hoặc hỏi. “Đúng rồi anh, có chuyện này rất kỳ quái, tối hôm qua rõ ràng em còn ngủ trong phòng baba, sáng nay tỉnh dậy chẳng hiểu sao lại quay về phòng của mình rồi?”

Lúc ấy Lăng Viễn đang uống sữa, nghe nói như thế, phụt một tiếng phun hết sữa lên mặt tiểu mập mạp.

Lăng An. “.....”

Lăng An mặt không chút thay đổi nhìn anh mình.

Lăng Viễn ho khan vài tiếng, túm lấy khăn tay giúp em trai lau mặt, nhìn lướt qua phòng ngủ trên tầng, ra vẻ nghiêm túc nói. “Khụ, nhất định là em.... mộng du!”

Lăng An nghĩ nghĩ, như có chút đăm chiêu gật gật đầu. “À!”

Lăng Viễn lại chột dạ xoa xoa bàn, xem ra tối hôm qua baba vốn đang ngủ cùng Lăng An, sau khi cha trở về, liền ném em qua phòng ngủ bên cạnh, về phần lý do ném đứa nhỏ này ra ngoài.... dùng đầu ngón chân cũng biết là vì sao.

Bên trong phòng ngủ trên tầng.

Ánh sáng buổi sớm xuyên qua rèm cửa trắng nõn ôn nhu chiếu vào phòng, chiếu lên rõ ràng chiếc giường hỗn độn trong phòng, khăn trải giường bị vò thành một đoàn, mặt trên còn dính rất nhiều dấu vết ái muội, trên đất còn ném đầy áo, quần, còn có quần lót....

Tối hôm qua Rawson ôm Lăng Vũ làm cả một đêm, Lăng Vũ mệt đến không còn sức lực, ngay cả ngón tay cũng lười động, cậu muốn lập tức ngủ luôn, nhưng vẫn miễn cưỡng chống đỡ một chút lý trí, nhẹ giọng nói. “Rawson, hôm nay em đã nói muốn đưa tiểu An đến trường học....”

Tướng quân Lăng Vũ bị Alpha nhà mình đối xử thế muốn cả một đêm, thanh âm khàn khàn nghe vào tai đặc biệt gợi cảm.

Rawson cười ôm ngang lấy cậu, ôn nhu hôn hôn trán cậu, thấp giọng nói. “Em đừng lo, con để anh đưa đi, em an tâm ở nhà nghỉ ngơi, anh ôm em đi tắm rửa trước.”

Lăng Vũ. “....”

Trầm mặc một lát, có chút bất đắc dĩ thả lỏng tựa đầu vào trước ngực Rawson, Lăng Vũ mơ mơ màng màng thâm oán hận. “Rawson.... Anh thật sự.... rất không biết tiết chế....”

Rawson giật mình, cúi đầu nhìn cậu, lại phát hiện cậu đã mệt mỏi ngủ mất.

Khóe môi Rawson hơi hơi cong lên.

Anh không biết tiết chế, không phải cũng do em nuông chiều thành quen sao? Tối hôm qua nếu em không cho phép, anh cũng không thể cưỡng ép....

Nhớ tới mấy hình ảnh khiến người ta đỏ mặt tối hôm qua, trong lòng Rawson tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Lăng Vũ có thể thuận theo hẳn như vậy, điều này khiến Rawson cảm nhận được rất rõ ràng – Omega này cũng thương hắn. Tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng lại nuông chiều Alpha nhà mình đến tận trời.

Tướng quân Lăng Vũ trời sinh cá tính mạnh mẽ, nhưng khi yêu phải một người, thì sẽ khăng khăng một mực như vậy.

Nhìn người trong lòng toàn thân trải rộng dấu hôn xanh tím, tối hôm qua cảm xúc kích động dữ dội thăng tâm hôn, Rawson cũng biết bản thân có hơi cầm thú....

Bởi vì lo lắng cậu sẽ bị thương, lúc Rawson ôm cậu đi tắm động tác liền đặc biệt ôn nhu.

Cẩn thận tẩy rửa sạch sẽ mấy thứ lưu lại trong thân thể Lăng Vũ, bôi thuốc vào mặt sau cho cậu, Rawson dùng một chiếc khăn tắm lớn ôm cậu ra ngoài, đổi khăn trải giường và đệm chăn sạch sẽ, lúc này mới cẩn thận đặt cậu về trên giường đắp chăn lại.

Rawson rất biết cách chăm sóc người khác, nhất là chăm sóc Lăng Vũ nhà mình.

Tối hôm qua mang theo Hắc Long gấp gáp trở về suốt đêm, kỳ thật Rawson cũng mệt chết đi được, sau khi sắp xếp xong cho Lăng Vũ, một trận mệt mỏi ập tới, Rawson liền xoay người leo lên giường muốn ngủ. Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Rawson đứng dậy mở cửa, liền thấy cậu con nhỏ mặc một thân quần áo sạch sẽ đứng trước cửa, nghiêm túc hỏi. “Cha về rồi sao? Baba con đâu?”

Rawson nhú mày. “Sáng sớm tìm baba con làm gì?”

Rawson mặt không đổi sắc đi lên trước một bước, ngăn trở toàn bộ tầm mắt của con trai, Lăng An thò đầu dò xét bên trong, phát hiện hoàn toàn không nhìn thấy baba, đành phải bất đắc dĩ nói. “Baba nói, hôm nay muốn đưa con đến trường.”

Rawson. “....”

Tối hôm qua Lăng Vũ quả thật đã đề cập đến....

Rawson sờ sờ mũi. “Ta đưa con đi.”

Còn chưa kịp quay đầu đi thay quần áo, kết quả Lăng Viễn thực cơ trí đi lên kéo tay em trai, cười cười nói. “Cha, cha vừa mới trở về nên nghỉ ngơi cho tốt đi, con đưa tiểu An đến trường là được rồi.”

Lăng An ngoan ngoãn gật đầu. “Vâng, để ca ca đưa con đi đi, baba đang ngủ không nên đánh thức.”

Vì thế, con trai lớn cơ trí đưa con trai nhỏ hiểu biết đi.

Rawson đứng trước cửa nhìn bóng dáng hai đứa con, nhin không được hơi hơi cong khóe môi.

— Lăng Vũ em xem, con trai chúng ta hiểu chuyện như thế, một lớn một nhỏ, đã học được cách chăm sóc cho nhau, học được cách quan tâm hai người cha, cho dù tương lai chúng ta không ở bên cạnh, anh em chúng nó cũng sẽ trở thành chỗ dựa tốt nhất cho nhau.

Tiểu Viễn và tiểu An, là con trai bảo bối của Rawson và Lăng Vũ.

Mà Rawson và Lăng Vũ, lại là ái nhân trân quý nhất thuộc về nhau.

Một nhà bốn người bọn họ, cho dù về sau có đi đến nơi nào, sợi dây ràng buộc dưới đáy lòng đó, sẽ vĩnh viễn gắn kết bọn họ vào với nhau.

Nhìn theo bóng dáng hai đứa nhỏ rời khỏi cửa nhà, Rawson gọi vào máy truyền tin của quản gia bảo ông phái người đi theo bảo vệ tiểu Viễn và tiểu An, lại gửi một tin nhắn cho phía trường học.

Chờ sau khi dàn xếp xong tất cả, lúc này Rawson mới xoay người trở lại phòng ngủ, nghiêng người nằm xuống giường, nhẹ nhàng ôm Lăng Vũ đã ngủ say vào trong ngực.

Lăng Vũ dường như nhận ra mùi hương quen thuộc, chủ động dán mặt vào trước ngực Rawson.

Cái loại động tác ỷ lại và tín nhiệm từ trong tiềm thức này, khiến Rawson cảm thấy vô cùng an tâm.

Hắn biết, Lăng Vũ sẽ không rời khỏi hắn nữa, Lăng Vũ cũng yêu hắn.

Hai người bọn họ sẽ giống như bây giờ, ôm lấy nhau, dặt tay nhau, cùng đi đến suốt đời.

139. Quyển 5 - Chương 139: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huynh Đệ Thiên (1)

Hôm nay vừa đúng vào ngày các trường đại học ở thủ đô khai giảng, Lăng Vũ đã sớm liên hệ với một trường học nổi tiếng – học viện Sao Paulo, đây là một trường học tư nhân ở thủ đô, điều kiện rất tốt, quản lý cũng vô cùng nghiêm khắc.

Rất nhiều năm về trước, trẻ con từ 5 đến 14 tuổi ở Quân bộ đế quốc và vương thất gần như đều đến học ở trường này, sau 14 tuổi, bởi vì nguyên nhân mà mọi người đều biết, nhóm Omega sẽ bị đưa đến các trường học chuyên biệt tiến hành học tập tri thức sinh lý trong 4 năm, sau đó sẽ kết hôn vào năm 18 tuổi, mà các Alpha và Beta lại được phép tự do thi vào trung học và đại học.

Đây là hệ thống giáo dục đã truyền thừa từ mấy trăm năm nay của đế quốc, thế nhưng, từ vài năm trước sau khi cuộc nội chiến quy mô lớn bùng nổ, quốc hội đế quốc do dân chúng tự tuyển cử đã hoàn toàn hủy bỏ chế độ truyền thống này, hiện giờ nhóm Omega đến năm 14 tuổi sẽ không bị cưỡng ép đưa đến các trường Omega để học những tri thức sinh lý vô vị, vào năm 18 tuổi cũng sẽ không bị cưỡng chế kết hôn, có được quyền lợi tự do đến trường giống như Alpha và Beta.

Cùng với cải cách thể chế giáo dục quy mô lớn, học viện Sao Paulo ở thủ đô tất nhiên không cam chịu lạc hậu, mở rộng diện tích trường học lên gấp đôi, ngoại trừ năm nhất đến năm chín ban đầu ra, còn thiết lập hệ thống trung học, hơn nữa còn thu nhận các học sinh ưu tú từ bên ngoài. Học sinh tham gia tuyển sinh

công khai không cần phải có gia thế hiển hách, chỉ cần thành tích đạt tiêu chuẩn, trường học còn có thể cấp các loại học bổng đa dạng cho những học sinh đến từ gia đình bình dân.

Học viện Sao Paulo vốn dĩ là loại trường học quý tộc tư nhân mà Lăng Vũ chán ghét nhất, chỉ nhận con cháu của Quân bộ và vương thất, may mà hiệu trưởng thực thông minh thay đổi nội quy trường học từ vài năm trước, mời một đám giáo sư nổi tiếng, hơn nữa còn công khai tuyển chọn những học sinh có thành tích ưu tú....

Hiệu trưởng đã sớm nghe nói trong nhà nguyên soái và tướng quân có một tiểu mập mạp sắp đến năm tuổi, nguyên soái và tướng quân là loại gen gì chứ? Sinh ra đời sau chắc chắn sẽ là thiên tài! Mầm non ưu tú như vậy tuyệt đối không thể bỏ qua....

Vì thế, hiệu trưởng cơ trí trước tiên gửi đến một bức thư giới thiệu về cuộc tuyển chọn của trường cho tướng quân Lăng Vũ, ngôn từ thành khẩn mong tướng quân có thể đưa con trai đến trường học tập, phân tích liệt kê ra các loại ưu điểm về điều kiện thiết bị và giáo viên của trường....

Lăng Vũ suy xét một hồi liền đáp ứng, cũng trả lời lại: Không cần đối xử khác biệt với Lăng An, cũng không được nói cho giáo viên và các học sinh thân phận thật của Lăng An, để nó yên ổn học xong trung học, nếu nó ở trong trường phạm phải sai lầm gì cũng không cần khách khí, nên đánh thì đánh, nên mắng thì mắng.

— Quả nhiên là tướng quân, đủ sảng khoái!

Hiệu trưởng một hơi đáp ứng, lập tức hẹn ngày mang đứa nhỏ đến trình diện với Lăng Vũ.

Kết quả, bởi vì nguyên nhân nào đó không thể dự tính được, ngày đầu tiên tiểu mập mạp đến trường, baba cư nhiên không chịu rời giường đưa bé đi.

Mà là ca ca nắm tay tiểu mập mạp đưa bé đến trường học.

Sau khi học viện Sao Paulo được xây dựng thêm, số lượng học sinh gần như tăng gấp đôi, để tránh tắc đường vào giờ cao điểm, chỉ riêng làn đường trên không để vào cổng trường cũng đã dựng đến năm tầng. Ngày tân sinh báo danh, cửa trường học khắp nơi đều là các vị phụ huynh đưa con đến trường, các loại xe riêng cao cấp, xe huyền phù có khắc huy hiệu quân đoàn trong Quân bộ, xe chuyên dụng khảm nạm đồ án màu bạch kim của vương thất đế quốc....

Các loại xe nối liền không dứt, cửa trường học nhất thời trở nên vô cùng náo nhiệt.

Lăng Viễn nhìn cảnh tượng này, lại nhìn thoáng qua tiểu hồ ly đang biến thành xe huyền phù của mình — hồ ly cả ngày lười biếng, nằm trong công tắc không gian không muốn đi ra, hôm nay Lâm Viễn đưa em trai đến trường, bảo nó tạm thời biến thành một chiếc xe chở hai người đi, hồ ly ngáp một cái, rất không tình nguyện biến thành một chiếc xe nhỏ màu cam — chỉ có hai chỗ ngồi, cũng chỉ chứa được có hai người.

Lăng Viễn. “....”

Nhìn bộ dáng sau khi biến xong của nó, Lăng Viễn trực tiếp cảm nín.

Đối với đài cơ giáp bất cứ lúc nào cũng có thể chết máy này, chủ nhân như Lăng Viễn thật sự rất bất đắc dĩ. Biến hình rất tiêu hao năng lượng, nó lười biến phức tạp, vì thế liền đổi thành xe huyền phù mini đơn giản nhất, thể tích nhỏ nhất....

Giống như đồ chơi của trẻ con vậy.

Chiếc xe nhỏ như vậy đi trên đường nhìn đúng là keo kiệt.

Đặc biệt là đứng giữa một đồng xe cỡ lớn xa hoa, xe nhỏ màu cam đáng thương giống như một chú kiến nhỏ chen giữa đàn voi.

Không ai ngờ được, chiếc xe nhỏ màu cam rất không nổi bật này cư nhiên lại có hệ thống trí năng cao cấp nhất đế quốc — cơ giáp song cấp S Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Lăng Viễn yên lặng mở tiểu hồ ly ra, băng băng xuyên qua dòng xe huyền phù siêu cấp xa hoa như một chú cá nhỏ, tiểu hồ ly nhà mình lười đến sắp rỉ sét, trong lòng Lăng Viễn không nhận được hoài niệm về đài cơ giáp hoạt bát Bạch Vũ của Caesar.

Lăng An trái lại rất vui vẻ vì có thể cùng ngồi cơ giáp với ca ca, bé biết đây là cơ giáp chuyên biệt của ca ca, Cửu Vĩ Thiên Hồ siêu cấp lợi hại, trước kia mới chỉ thỉnh thoảng gặp qua nó mấy lần, hơn nữa đều là hình thái trí năng, hôm nay là lần đầu được cưỡi nó.... Cho dù đối với tiểu mập mập không gian bên trong xe thật sự là.... có chút chật hẹp, nhưng Lăng An vẫn rất vui vẻ thỏa mãn.

Anh em hai người lái xe phía trước, dựa theo hướng dẫn đi đến bãi đỗ xe, Lâm Viễn thu hồi tiểu hồ ly, mang theo em trai đi đến nơi báo danh cho tân sinh.

Nơi báo danh cho tân sinh xếp hàng dài dằng dặc, danh tiếng của ngôi trường này càng ngày càng cao, trẻ em đến nhập học hôm nay hiển nhiên rất nhiều, Lâm Viễn kéo tay em trai đứng trong đội ngũ chờ đợi.

Thời tiết mùa hè rất nóng, tiểu mập mập nhanh chóng bị nắng chiếu ra một thân mồ hôi, may mà chế độ thẻ thân phận buộc định khiến quá trình báo danh được đơn giản hóa hơn rất nhiều, đội ngũ di chuyển vô cùng nhanh, không đến mười phút đã tới lượt bọn họ.

Giáo viên nữ ở nơi tiếp đãi cười đến thật ôn nhu. “Xin chào anh bạn nhỏ, xin hãy lấy thẻ thân phận ra đăng ký tin tức.”

Lăng An ngoan ngoãn đưa thẻ thân phận ra, nữ giáo viên quét thẻ một cái liền thấy được tư liệu chi tiết của bé —

Họ tên: Lăng An Bessemer.

Giới tính: Alpha nam.

Ngày sinh: Ngày 22 tháng 3 năm 780.

Thành viên gia đình:

Cha Alpha: Rawson Bessemer.

Cha Omega: Lăng Vũ.

Anh trai Omega: Lăng Viễn Bessemer.

....

Nữ giáo viên trực tiếp sợ ngây người!

Tiểu mập mập trước mặt này, cư nhiên là con trai của nguyên soái Rawson và tướng quân Lăng Vũ.

Còn có, anh trai Omega là sao thế này? Sao bé còn có anh trai Omega nữa?!

Ngay khoảnh khắc sắc mặt nữ giáo viên bắt đầu cứng ngắc, Lăng Viễn nhin không được hỏi. “Cô à, có vấn đề gì sao?”

Nữ giáo viên vội vàng điều chỉnh lại biểu tình, cười nói. “Không, không thành vấn đề, xin chờ một lát, hệ thống đang nhập tư liệu...”

Lâm Viễn gật gật đầu, sờ đầu em trai. “Có phải rất nóng không? Chờ một lát nữa, sẽ xong nhanh thôi.”

Lăng An ngoan ngoãn gật đầu. “Vâng.”

Thừa dịp hệ thống đang nhập tư liệu, nữ giáo viên lén lút đánh giá thanh niên trước mặt một chút, tuổi tác khoảng đầu hai mươi, dáng người gầy, một đôi mắt to mà sáng ngời, trên mặt tựa như trải đầy ánh mặt trời, lúc cười lộ lên cho người ta cảm giác đặc biệt ấm áp.

Người này liệu có phải chính là anh trai của Lăng An? Là Omega?!

Nguyên soái và tướng quân cư nhiên còn có con trai Omega....

Nữ giáo viên tâm tình phức tạp nhìn hai anh em tay nắm tay cảm tình rất tốt trước mặt, biết được tin tức kinh thiên động địa như thế, vậy mà hiệp nghị bảo mật của trường học khiến cô không thể nói ra miệng, chỉ có thể yên lặng tự mình khiếp sợ ở trong lòng, loại cảm giác này thật sự nghẹn muốn chết.

Tư liệu nhanh được đăng ký xong, nữ giáo sư lấy ra một chiếc thẻ mới đưa cho Lăng An. “Đây là thẻ con có thể sử dụng trong thời gian ở trường học, được lưu hành nội bộ trong trường, con được phân đến ban ba năm nhất, ký túc xá số 701 khu 7 phía Đông, được viết hết trên thẻ. phải bảo quản thật tốt nha!”

Lăng An nhận lấy chiếc thẻ, liền thấy trên thẻ có viết mấy hàng chữ nhỏ, bao gồm tên, lớp, số ký túc xá linh tinh, cho dù làm mất thì người nhặt được cũng rất dễ trả về.

Lăng Viễn thoải mái nói. “Nhận lấy thẻ rồi, đến cảm ơn cô giáo đi.”

Lăng An ngẩng đầu lên nghiêm túc nói. “Cảm ơn cô ạ.”

Nữ giáo viên bị đôi mắt trong veo của đứa nhỏ nhìn vào, lập tức mềm lòng, cười sờ sờ đầu bé. “Ngoan, không cần khách khí. Để anh con mang con đến ký túc xá đi, thời khóa biểu gì đó buổi tối sẽ có người đến phát cho con.”

Lăng An gật gật. “Hẹn gặp lại cô ạ.”

Dứt lời liền xoay người đi cùng ca ca.

Nữ giáo viên nhìn hình ảnh hai anh em sóng vai đi xa, nhất thời cảm thấy rất hâm mộ tướng quân Lăng Vũ.... Hai con trai đều ngoan như vậy, vị Alpha trong nhà kia lại là thần tượng của dân chúng đế quốc, hiện giờ tướng quân chắc đang hạnh phúc lắm đi?

Trên thực tế, lúc này Lăng Vũ chẳng hề hạnh phúc một chút nào, tối hôm qua bị người nào đó nhiệt tình ép buộc một đêm, thắt lưng cậu đau đến muốn rời ra, hai chân cũng sắp mất đi tri giác, cả thân thể bủn rủn vô lực như bị xe tải nghiền qua, trong lúc ngủ mơ còn không ngừng mắng Rawson là cầm thú.

Trái lại là Rawson, ôm Omega nhà mình trong lòng, ngủ đến là thỏa mãn hạnh phúc.

Lúc Lâm Viễn mang theo tiểu mập mập đi đến ký túc xá, tiểu mập mập nhất thời đau khổ cúi đầu xuống.

Ký túc xá 701, quả nhiên là ở tầng 7....

Mà khiến cho người ta đau khổ hơn là, vì để bọn trẻ có thể nuôi dưỡng thói quen rèn luyện thân thể từ nhỏ mà không ỷ lại vào công nghệ hiện đại, khu ký túc xá này cư nhiên – không có thang máy!

Nhìn tiểu mập mập thở hồng hộc lết lên trên, lết đến đầu đầy mồ hôi, Lâm Viễn nhin không được đau lòng. “Tiểu An em có leo được không? Có muốn anh nói với giáo viên, sắp xếp cho em ở tầng một hay không?”

Lăng An thở hổn hển, tạm dừng một chút ở góc rẽ, ngẩng đầu nhìn ca ca, nghiêm túc nói. “Không cần. Baba bảo em sau khi đến trường không được dùng bất cứ đặc quyền nào, giáo viên nói gì thì chính là như thế.... Tầng bảy cũng không sao, em leo được.”

Vì thế, tiểu mập mập học học học học lết lên trên, Lâm Viễn đi theo phía sau bé, rất lo lắng bé không leo nổi sẽ rớt xuống.

Kết quả tiểu mập mập cư nhiên thực kiên cường một hơi trèo lên bảy tầng!

Lâm Viễn hồi nhỏ cũng rất mập, vì vậy hiểu cực rõ nỗi khổ của mập mập, đối với tiểu mập mập mà nói, leo cầu thang là chuyện rất khổ sở, hơn nữa mỗi ngày đều phải leo lên bảy tầng.... Bảy tầng a, đúng là một loại tra tấn!

Nhìn tiểu mập mập mệt bỏ hơi tai, cũng sắp mất nửa cái mạng rồi....

Lâm Viễn có chút đau lòng sờ sờ đầu em trai. “Về sau mỗi ngày đều phải trèo lên trèo xuống như vậy, đến bảy tầng.... Trường này có còn nhân tính hay không a? Giày vò trẻ con như vậy?”

Lăng An dùng mu bàn tay lau mồ hôi, ngẩng đầu nói. “Không sao, lúc ca ca học ở trường quân đội nhất định còn vất vả hơn...”

Lâm Viễn sững sốt một chút, cười cười nói. “Không tệ nha, biết so với anh của em nữa! Hồi anh đây ở trường quân đội rất lợi hại đó, đi bộ phụ trọng chạy mấy km cũng không thở gấp chút nào....”

Lâm Viễn còn đang ba hoa, phía sau đột nhiên vang lên một thanh âm quen thuộc.

“Yêu, tôi còn tưởng là ai chứ, nháo ầm ỹ ngoài cửa, hóa ra là Lâm Viễn tiểu quái thú a.....”

Âm cuối kéo dài kia, nghe vào tai khiến người ta đặc biệt muốn đánh, Lâm Viễn quay đầu, liền thấy một thanh niên đẹp trai tóc vàng cười tủm tỉm tựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Lâm Viễn giống như xem kịch vui.

Lâm Viễn tròn trĩnh mắt. “Brian? Cậu ở đây làm gì?”

Brian nhún nhún vai. “Đưa em tôi đến trường a, còn cậu, chạy đến trường học làm gì?”

Lâm Viễn. “.....”

Lâm Viễn đột nhiên nghĩ đến, Brian cũng có em trai, hơn nữa năm đó vương thúc Berg và baba là mang thai cùng năm, hai đứa nhỏ hẳn cũng cùng tuổi. Năm nay tiểu An năm tuổi, đến tuổi tới trường, nói cách khác, em trai Brian cũng năm tuổi?

Brian hình như cũng phát hiện điểm này, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Lâm Viễn. “Không thể nào? Cậu cũng đưa em cậu đến trường?”

Lâm Viễn nghiêm túc gật gù đầu, ngẩng lên nhìn về phía phòng ngủ phía sau Brian, Brian thân hình cao lớn, cái đầu màu vàng vừa vặn che khuất số phòng.

Trong lòng Lâm Viễn đột nhiên có loại dự cảm không tốt. “VẬY.... Em cậu được phân đến ban mấy? Phòng ký túc xá nào a?”

Brian sờ sờ mũi nói. “Ban ba, ký túc xá 701 a, sao vậy?”

Lâm Viễn. “.....”

Thấy vẻ mặt tiểu quái thú như nuốt phải ruồi bọ, da đầu Brian run lên một trận, vội vàng đứng xích sang bên cạnh, chỉ chỉ dãy số trên ký túc xá phía sau. “Không, không thể nào?! Em cậu cũng ở 701?!”

Lâm Viễn biểu tình trầm trọng gật đầu. “Ban ba, 701.”

Brian. “.....”

Trầm mặc thật lâu sau, Brian nhe răng ra hai chữ. “Tôi dựa vào.”

Lâm Viễn nhện không được dùng mắt to trừng y. “Cái biểu tình đó của cậu là thế nào hả? Em của tôi cực kỳ hiểu chuyện đó! Tôi còn chưa ghét bỏ em trai cậu thì thôi, nếu em cậu mà giống cậu, vậy thì đúng là bị kịch a! Năm đó ở trường sống cùng ký túc xá với cậu đã đủ xui xẻo rồi, sao em trai tôi với em trai cậu lại bị phân đến cùng ký túc xá nữa chứ.... Tiểu An nhà tôi không thể bị em cậu dạy hư được.”

Brian nhướn mày nói. “Nói cái gì vậy? Em tôi từ nhỏ đã cực kỳ ngoan ngoãn rồi nha! Coi lại em trai cậu đi, nghe nói nguyên soái và tướng quân bình thường rất bận nên ít khi quan tâm đến con trai, em cậu là do cậu dạy dỗ ra đúng không? Xem cái tên đầu gối như cậu, cũng không biết em trai bị cậu giáo dục thành cái dạng gì!”

Hai xá hữu cũ từ khi còn đi học đã không hợp nhau, suýt chút nữa đã đánh nhau vì vấn đề em trai cậu ngoan hơn hay em trai tôi ngoan hơn.

Lăng An. “.....”

Ca ca vừa thấy mặt người này đã cãi nhau, Lăng An không rõ tình hình, chỉ có thể cúi đầu yên lặng đi theo phía sau ca ca.

Đúng lúc này, một đứa nhỏ đột nhiên đi ra từ phía sau Brian, đứa nhỏ kia có mái tóc màu vàng mềm mại, một đôi mắt lam xinh đẹp hiếu kỳ nhìn ra ngoài cửa, sau đó nhẹ nhàng đưa tay kéo kéo tay áo Brian, nhỏ giọng nói. “Ca ca, đừng ồn....”

Brian. “.....”

Thanh âm mềm mềm của đứa nhỏ nháy mắt khiến lửa giận của Brian tắt ngúm, ngừng cãi nhau, cúi đầu ôn nhu xoa xoa đầu em trai nhà mình, hỏi. “Tắm xong rồi sao?”

Bled ngoan ngoãn gật đầu. “Vâng.”

Ánh mắt Lâm Viễn rơi xuống người đứa nhỏ bên cạnh Brian, ngưng một chút, nhin không được nói. “Em cậu.... thật đáng yêu a....”

Brian đắc ý nói. “Đây không phải nói thừa rồi sao!”

Lúc này Lâm Viễn mới yên tâm một chút, cậu vẫn sợ tính cách em trai Brian sẽ khiến người ta ghét giống Brian, giờ nhìn thấy như vậy, đứa nhỏ này thật nhu thuận, hẳn là sẽ không làm hư em trai nhà mình.

Vì thế Lâm Viễn mỉm cười kéo tiểu mập mạp từ phía sau ra. “Đến đây, tiểu An, làm quen một chút với bạn mới của em đi, bạn ấy tên là....” Lâm Viễn nghiêng mắt nhìn Brian. “Em cậu tên là gì?”

Brian còn chưa kịp nói, đứa nhỏ đã mỉm cười vươn tay về phía Lăng An. “Chào cậu, tớ tên là Bled, còn cậu?”

Làn da đứa nhỏ trắng đến gần như trong suốt, gầy teo, lúc cười rộ lên trên mặt có lúm đồng tiền đáng yêu, mái tóc màu vàng dưới ánh mặt trời sáng bừng rực rỡ, ngọn tóc vừa tắm rửa xong còn đang không ngừng nhỏ nước, giống như là..... giống như là tiểu thiên sứ.

Lăng An nhìn bé một cái, không được tự nhiên vươn tay nói. “Chào cậu, tớ tên là Lăng An.”

Hai vị ca ca bên cạnh đồng thời sững sốt một chút.

Hai đứa nhỏ nhìn qua hình như rất hợp duyên nha? Sao một chút cũng không kể thừa cái gen vừa gặp mặt đã muốn đánh nhau của hai ca ca vậy....

Hai ca ca liếc nhau, Lâm Viễn gãi gãi đầu, Brian sờ sờ mũi, chờ hai người phục hồi tinh thần, liền phát hiện bạn nhỏ Bled đã kéo tay bạn nhỏ Lăng An đi vào ký túc xá, đứng trước một cái giường thân thiện giới thiệu giống như chủ nhân. “Lăng An, đây là giường của cậu, tớ ngủ ở giường bên cạnh.”

Brian kinh hãi. “Chờ, chờ một chút, em không thể tùy tiện nắm tay người ta như vậy được, Lăng An người ta là Alpha đó....”

Lâm Viễn dùng ánh mắt xem một tên bệnh thần kinh nhìn y, đen mặt lên tiếng nhắc nhở. “Em tôi mới có năm tuổi!”

Brian nhú mày. “Vậy cũng không được! Bled, em mau buông nó ra đi, tay cầm tay như vậy thật sự không tốt a!”

Bled đành phải buông Lăng An ra, quay đầu vô tội nhìn về phía anh trai, cười cười nói. “Anh, tay cậu ấy thực mềm a.”

Brian. “.....”

Lâm Viễn. “.....”

Trên tay mập mạp toàn là thịt, nắm vào đương nhiên rất mềm rồi.

Đây chính là nguyên nhân bạn nhỏ Bled rất vui vẻ kéo tay Lăng An a.

Lăng An nghe nói như thế, rõ ràng sững sốt một chút, sau đó yên lặng gục đầu xuống, nhìn bàn tay thịt thịt của mình....

Bled thật đáng ghét.... Nói chuyện trực tiếp như vậy thật sự là rất đáng ghét....

Tiểu mập mạp cảm thấy tim mình cũng vỡ mất rồi.

Hết phần 1.

140. Quyển 5 - Chương 140: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huynh Đệ Thiên (2)

Lần đầu tiên Lăng An gặp Bled đã bị bé đả kích đến tan nát cõi lòng, lời ca ca nói quả nhiên không sai, nhóm Omega sẽ không thích một mập mạp, vì thế, Lăng An nhìn Bled xinh đẹp gầy hơn mình cả một vòng trước mắt, quyết tâm muốn giảm béo lại càng thêm kiên định.

Lăng Viễn và Brian làm hết trách nhiệm của một người anh, giúp em trai nhà mình sửa sang lại giường, thu thập hành lý, tiến hành các loại thủ tục, bận rộn đến tận 4 giờ chiều mới sắp xếp xong ký túc xá.

Brian nhìn nhìn thời gian, nghĩ nghĩ nói. “Lăng Viễn, hay là tối nay cùng nhau đi ăn đi? Tôi mời khách. Snow chắc sắp tan tâm rồi, tôi tiện đường đến đón cậu ấy, cậu mang hai đứa nhỏ đi đặt chỗ trước đi.”

Lăng Viễn vừa nghe Snow cũng tới, lập tức gật đầu nói. “Được a, quanh đây có nhà hàng nào tốt không?”

Brian lấy quang điện não tìm hướng dẫn xung quanh một chút, đưa địa chỉ cho Lăng Viễn xem. “Nhà hàng đồ nướng này mới khai trương, được đánh giá không tồi, hay là chúng ta đến thử xem?”

Hai mắt Lăng Viễn sáng lên. “Được!” Vội vàng ghi nhớ địa chỉ.

Brian bắt đầu nhìn cậu, người này vẫn chẳng khác gì hồi đi học, nhắc đến ăn là mắt sáng liền.

Vì thế, hai người chia nhau hành động, Lăng Viễn mang theo hai đứa nhỏ đến nhà hàng gần trường học đặt chỗ trước, Brian lái xe đến bệnh viện trung ương đón Snow tan tầm.

Học viện Sao Paulo nằm ở thành phố trung tâm của thủ đô, cách bệnh viện cũng không xa. Trên đường lái xe đến bệnh viện Brian lại thuận tay gửi tin nhắn cho Caesar, đơn giản nói. “Caesar, qua đây cùng ăn cơm chiều đi, tôi đặt chỗ ở một nhà hàng đồ nướng mới khai trương rồi.”

Caesar trả lời. “Tôi bề bộn nhiều việc.”

Brian bổ sung. “Tiểu quái thú nhà cậu cũng ở đây.”

Caesar trả lời. “Tôi bận xong rồi.”

Brian. “.....”

Quả nhiên, tình nghĩa anh em hơn mười năm hoàn toàn không là cái đình gì khi đứng trước tiểu quái thú nhà hắn!

Lúc Brian đến được bệnh viện trung ương, vừa đứng vào giờ tan tầm cao điểm, các đồng sự trong bệnh viện đều biết vị tiểu soái ca tóc vàng hàng ngày chạy tới cửa bệnh viện đón người này là Alpha nhà bác sĩ Snow, tất cả mọi người đều bắn một ánh mắt ý vị thâm trường về phía y.

Brian đã quen bị đám bác sĩ này vây xem, thực bình tĩnh tựa vào cạnh xe chờ bà xã tan tầm.

Lại có mấy bác sĩ nữa đi ra, Brian vừa liếc mắt đã nhìn thấy một thanh niên cao gầy dung mạo nhả nhặn trong đó, hai mắt sáng lên, lập tức mỉm cười chậm chậm nghênh đón, mọi người cơ hồ còn thấy được cái đuôi to xù đằng sau y liềm mạng lay động.

Snow nhin không được cười một chút, đi đến trước mặt y nói. “Sao lại đến đây đón em? Không phải đã nói em tự về được rồi sao?”

Brian đưa tay ôm bả vai Snow, vừa đi về phía xe vừa nói. “Hôm nay anh đưa em trai đến trường, tình cờ đụng phải tiểu Viễn, hẹn cậu ấy cùng đi ăn cơm chiều, đúng rồi, đợi lát nữa Caesar cũng đến đây, mấy người chúng ta đã lâu không tụ tập rồi.”

Snow nghĩ nghĩ nói. “Thời gian còn sớm, tiện đường về nhà một chuyến đi, để con ở nhà em không yên tâm...”

Brian lập tức gật đầu. “Không thành vấn đề.”

Brian và Snow đã kết hôn hơn hai năm, đứa nhỏ đầu tiên của hai người Angel hiện tại mới một tuổi rưỡi, vừa biết nói chuyện. Angel là Omega, ngoại hình rất giống Snow, da trắng mắt xanh tựa như búp bê, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp.

Chỗ ở của hai người cách bệnh viện rất gần, chỉ cần năm phút đã về đến nhà, tiểu Angel đang được bảo mẫu ôm, nhìn thấy Snow liền lập tức nhào vào lòng baba. Snow ôm bé lên dỗ dành một chút, ngẩng đầu nói với Brian. “Mang con cùng đi đi, tiểu Viễn cũng lâu rồi chưa gặp bé.”

Brian chỉ hận không thể mang theo con trai bảo bối của mình đi khoe khắp nơi, tất nhiên không hề dị nghị gì với ý kiến này.

Khi hai người lái xe đi đến nhà hàng, Lăng Viễn đã mang theo hai tiểu bằng hữu năm tuổi đặt phòng xong, đang cầm menu gọi món ăn. Snow thấy cậu ở chung vô cùng hòa hợp với hai đứa nhỏ, vẻ mặt tươi cười giống như một đứa trẻ to xác không chịu lớn.

Snow khẽ cười cười, đi qua nói. “Tiểu Viễn, đã lâu không gặp cậu.”

Lăng Viễn thật vui vẻ đứng lên. “Snow, a? Cậu còn đem cả tiểu Angel nhà cậu đến nữa sao?”

Lăng Viễn hưng phấn vươn tay ôm con trai của anh mình qua, sờ sờ bàn tay nhỏ mềm mại. “Lần trước gặp còn nhỏ như vậy, trẻ con trưởng thành thật là nhanh a! Mới hơn một tuổi đúng không? Có thể nói được chưa?”

Brian đắc ý vênh đuôi lên. “Đương nhiên là nói được rồi, con tôi từ nhỏ đã rất thông minh. Con trai, ngoan, chào chú đi.”

Đứa nhỏ hiếu kỳ nhìn Lăng Viễn, Snow sờ sờ đầu con trai, ôn nhu nói. “Gọi chú đi.”

Đứa nhỏ rất phối hợp nói. “Chú.”

Lăng Viễn vui vẻ vô cùng, ôm đứa nhỏ đến đùa giỡn một chốc, xoa bóp mặt bé, lại ôm bé đến trước mặt em trai Lăng An nói. “Đây là con trai của anh Snow đó, tên là Angel, là Omega, em còn chưa gặp bé bao giờ phải không? Lại đây, chào hỏi tiểu Angel đi!”

Lăng An đưa tay muốn sờ sờ mặt đứa nhỏ, bàn tay vừa thò đến trước mặt bé mới phát hiện, tay mình cứ nhiên có thể che khuất cả nửa khuôn mặt đứa nhỏ..... Thật sự là rất béo.....

Lăng An yên lặng thu móng thịt trở về.

Các anh trai không hề chú ý đến vẻ mắt mát của tiểu mập mạp, nhanh chóng ngồi vào chỗ gọi món ăn cho mình, Brian chủ động ôm lấy con trai, để Snow và Lăng Viễn có thể tiện nói chuyện.

Lăng Viễn cười nói. “Con trai cậu thật đáng yêu a, lớn lên giống cậu.”

Snow mỉm cười. “Nhưng lại rất nghịch ngợm, mới một tuổi đã quấy rối cả ngày, không để tôi bớt lo chút nào.”

Lăng Viễn liếc mắt nhìn Brian. “Đây nhất định là di truyền từ Brian.”

Brian. “....”

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc. “Xin lỗi mọi người, tôi tới chậm.”

Lăng Viễn kinh ngạc quay đầu lại, đúng lúc chạm phải đôi mắt mỉm cười của Caesar, có lẽ hắn vừa ra khỏi yến hội, ăn mặc rất trang trọng, tiểu vương tử tốt nghiệp nhiều năm đã sớm mất đi vẻ trẻ con thời học sinh, mặc vào chính trang có vẻ càng thêm anh tuấn phi phàm.

Lăng Viễn ngẩn người, nhịn không được hỏi. “Caesar, sao cậu lại tới đây?”

Caesar thực tự nhiên đi đến ngồi xuống bên cạnh cậu, mỉm cười nói. “Tụ tập nhiều người như vậy, sao lại thiếu tôi được?” Ánh mắt quét đến đứa nhỏ trong lòng Brian. “Sao cậu lại mang cả con đến nữa?”

Brian cười nói. “Mang đến đây cho các cậu nhìn một cái, xem con trai tui thiệt ngoan, cậu có ghen tị hay không?”

Caesar liếc mắt nhìn Lăng Viễn, mỉm cười nói. “Có gì mà phải ghen tị, tôi cũng sẽ có.”

“.....” Lăng Viễn đỏ mặt làm bộ không nghe thấy.

May mà đúng lúc này nhân viên phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên, Lăng Viễn vội vàng tập trung sự chú ý vào mỹ thực, nướng cho em trai nhà mình mấy quả trứng và đùi gà. Nhà hàng đồ nướng này sử dụng loại lò cảm ứng mới nhất, thức ăn đặt lên rất nhanh đã chín, thấm đẫm mùi tinh dầu hấp dẫn.

Tiểu mập mạp Lăng An vốn đã hạ quyết tâm giảm béo, kết quả ca ca không biết bị làm sao, nướng xong thịt cá liền dùng sức gấp vào bát bé, chỉ là đùi gà mà đã gấp đến hai cái.

Lăng An kéo kéo tay áo anh trai, nhỏ giọng nói. “Anh, em ăn không hết được nhiều như vậy.”

Lăng Viễn không nghe thấy, tiếp tục nướng cho em mình ăn.

Kỳ thật cậu là bị Caesar nhìn nên có chút khấn trương mà thôi, chỉ tại tên Brian khốn kiếp này hôm nay mang con trai đến đây kích thích Caesar, lúc trước bốn người cùng tốt nghiệp, hiện giờ Brian và Snow đã kết hôn hơn nữa còn có con, Lăng Viễn và Caesar lại vẫn đang trong giai đoạn yêu đương bí mật.

Cha Rawson thì đã biết hết rồi, nhưng baba Lăng Vũ cho đến giờ vẫn không biết Lăng Viễn và Caesar là quan hệ yêu đương.

Tuy rằng Caesar đã nói “Tôi sẽ chờ cậu”, nhưng cũng không thể để hán chờ mãi đi?

Thế nhưng, vừa nghĩ đến chuyện sau khi kết hôn phải chuyển đến ở trong vương cung, còn phải sinh bảo bảo cho Caesar.... Lăng Viễn liền cảm thấy trong lòng rất không được tự nhiên.

Lăng An cảm nhận được ca ca có chút kỳ quái, ca ca bình thường luôn tươi cười tùy tiện, từ sau khi cái người tên Caesar kia đến xong, liền trở nên rất không thích hợp, giống như.... có chút khấn trương?

Lăng An nhìn cái đĩa trước mặt đã đầy ứ thức ăn, lại giật giật áo của ca ca. “Anh, đừng nướng nữa, em ăn không nổi.”

Lúc này Lăng Viễn mới kịp phản ứng, dưới ánh mắt chăm chú ý vị thâm trường của Brian, xấu hổ thu dũa lại, sờ sờ đầu em trai nói. “Không sao, em ăn không được thì gấp sang cho anh, không được lãng phí thức ăn.”

Lăng An gật gật đầu, yên lặng cúi xuống ăn.

Caesar chủ động lột một con tôm đã nướng chín cho vào bát Lăng Viễn, một tay ở dưới bàn nhẹ nhàng cầm tay Lăng Viễn.

Tay phải Lăng Viễn đột nhiên run lên, một chuỗi cá viên vừa gấp lên đột nhiên rớt xuống bàn.

Lăng An nghi hoặc nhìn qua. “Anh????”

Lăng Viễn vội vàng nói. “Không sao, ăn phần của em đi.”

Caesar ở dưới bàn nhẹ nhàng vôn về ngón tay tiểu quái thú, gắt gao nắm lấy tay cậu, bề ngoài lại vô cùng trấn định, thấp giọng hỏi. “Đây là em trai cậu Lăng An? Năm nay đã năm tuổi rồi phải không?”

Lăng Viễn khấn trương gật đầu nói. “Ừ, hôm nay tôi đưa nó đến trường.”

Brian xen mồm nói. “Caesar cậu không biết đâu, em trai tôi Bled và em trai Lăng Viễn Lăng An được phân đến cùng ban cùng ký túc xá, hôm nay tôi gặp được Lăng Viễn cũng là ở ký túc xá đó.”

Caesar mỉm cười nói. “Thật đúng là trùng hợp, hai em trai cũng thành xá hữu.”

Nói tới đây, bàn tay bên dưới thân mật đan vào mười ngón tay Lăng Viễn.

Lăng Viễn vô cùng khấn trương, em trai nhà mình đã hiểu chuyện, Caesar làm vậy ngộ nhờ bị em trai nhìn thấy, bị baba biết được thì hỏng mất....

Brian cảm thán nói. “Đúng vậy, không ngờ bọn chúng lại cũng thành xá hữu.” Nói xong nhìn về phía em trai nhà mình. “Bled, em và Lăng An về sau phải chăm sóc cho nhau, không được cãi nhau biết chưa?”

Bled ngoan ngoãn gật đầu, mỉm cười nói. “Em biết, anh cứ yên tâm, em sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy.”

“.....” Miếng tôm Brian đang nuốt xuống suýt chút nữa bị kẹt trong cổ họng.

Khụ khụ, hình như có chỗ nào không đúng thì phải? Cái gì gọi là em sẽ chăm sóc tốt cậu ấy? Là một Omega, em lại nói bản thân sẽ chăm sóc tốt Alpha, như vậy được sao?

Thế nhưng Bled cũng rất bình tĩnh, bỏ qua biểu tình phức tạp của ca ca, quay đầu nhìn Lăng An hỏi. “Cậu sinh vào tháng mấy?”

Lăng An thành thật trả lời. “Tháng ba.”

Bled nghiêm túc nói. “À, nói vậy tớ hơn tháng cậu, về sau có gì có khó khăn có thể tìm tớ giúp đỡ.”

..... Đây là có ý “Tớ lớn hơn cậu, tớ sẽ che chở cho cậu” sao?

Lăng An nhìn không được ngẩng đầu nhìn Bled, cặp mắt màu lam mang ý cười kia tựa như lưu ly thượng hạng, trong veo sáng ngời, lại thêm lúc Bled cười rộ lên có lúm đồng tiền nhỏ trên mặt, thoát nhìn đặc biệt xinh đẹp.... Quả thực chính là tiểu thiên sứ.

Tiểu mập mập Lăng An cúi đầu xuống, nắm bàn tay đầy thịt, đáy lòng nhìn không được nói. “Mình là Alpha, đáng lẽ phải để mình đến bảo vệ Omega mới đúng.... Bled cậu nói muốn chăm sóc tớ? Đây là đang xem thường tớ sao?”

Bled hoàn toàn không ngờ được, một câu vô tâm của mình, lại vô tình đẩy lên một ngọn lửa nho nhỏ dưới đáy lòng tiểu Alpha đơn thuần này.

Mấy người bạn cũ đã lâu không tụ tập, mang theo mấy người hầu nhỏ, ăn bữa cơm này cũng coi như ấm áp.

Sau bữa cơm, Brian lái xe đưa hai đứa nhỏ về trường học, khi đến dưới chân ký túc xá, Bled chủ động nói. “Anh à, mọi người quay về đi, em và Lăng An cùng đi lên là được rồi, các anh không có thể phòng không thể vào được.”

Brian cười tủm tỉm xoa xoa đầu đứa em hiểu chuyện. “Vậy anh đi trước a, em ở trường học phải ngoan ngoãn nghe lời giáo viên, trọ ở trường có gì không quen nhớ nói với mọi người trong nhà, cũng phải ở chung thật tốt với Lăng An.”

Bled gật đầu. “Em biết rồi.”

Lăng Viễn cũng dặn dò em trai nhà mình vài câu, cả đám lúc này mới xoay người rời đi.

Đợi sau khi các ca ca đều đi khỏi, Bled liền mỉm cười chủ động đi lên trước giữ chặt tay Lăng An. “Đi thôi, tiểu An, trở về ký túc xá.”

Lăng An. “....”

Mỗi khi bị Bled kéo tay, Lăng An đều nhìn không được nhớ tới câu nói kia: Tay cậu ấy thật mềm.

Hơn nữa Bled cứ nhiên còn gọi bé là tiểu An....

Tuy rằng bản thân nhỏ hơn đối phương vài tháng, nhưng bị đối phương gọi “tiểu An” vẫn khiến đáy lòng Lăng An rất không tự nhiên.

Lăng An muốn rút tay lại, nhưng hết lần này đến lần khác Bled lại rất vui vẻ nắm lấy móng thịt của bé, giống hệt như nắm tay em nhỏ, một đường kéo tiểu mập mập bò lên ba tầng, cảm giác được bước chân của bạn học phía sau hình như càng ngày càng chậm. Bled nghi hoặc quay đầu, nhìn thấy tiểu mập mập đầu đầy mồ hôi, nhìn không được sắc sảo hỏi. “Có phải cậu leo rất vất vả đứng không a? Thật xin lỗi, tớ sẽ đi chậm lại một chút.”

Lăng An. “....”

Bản lĩnh cắm dao vào tim người khác của Bled thật sự khiến Lăng An trở tay không kịp.

Tiểu mập mập cảm thấy trái tim vốn đã vỡ nát của mình, nhất thời lại bị một đao của Bled chọt thành bột phấn.

Vào ban đêm, ngủ trên chiếc giường xa lạ trong ký túc xá, lần đầu tiên tiểu mập mập lăn qua lộn lại mất ngủ trong trường. Bé mở to hai mắt nhìn trần nhà, bên tai lên tục vang lên mấy câu Bled đã mỉm cười nói ra –

Tay thật mềm, tay thật mềm....

Leo vát vát, leo vát vát.....

Hết phần 2.

141. Quyển 5 - Chương 141: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huynh Đệ Thiên (3)

Sau khi đưa hai đứa nhỏ trở về trường, bốn người tán gẫu vài câu ở trước cửa trường học rồi mỗi người đi một ngã, Brian chở Snow và con trai về nhà, Lăng Viễn vốn cũng định về nhà, lại đột nhiên bị Caesar kéo tay lại.

Lăng Viễn quay đầu hỏi. “Sao vậy?”

Caesar mỉm cười nói. “Vội vàng về nhà làm gì? Cùng đi dạo đi.”

Dứt lời, cũng không quan tâm đến tiểu quái thú liều mạng giãy dụa, trực tiếp nắm chặt tay cậu nửa ôm nửa kéo lên xe.

Chiếc xe màu trắng xa hoa là do cơ giáp Bạch Vũ của Caesar tạm thời biến thành, so với Cửu Vĩ Thiên Hồ cả ngày lười biếng tắt máy, Bạch Vũ vẫn làm lười như trước, từng giây từng phút phiên chết chủ nhân nhà mình.

Lăng Viễn thì ngược lại, nghe thấy thanh âm tung tăng đã lâu không gặp kia, còn cảm thấy rất thân thiết.

Thể trí năng của Bạch Vũ biến thành hình dạng một chiếc lông vũ màu trắng, bay qua bay lại trước mặt Lăng Viễn. “Tiểu Viễn Tiểu Viễn, đã lâu không gặp người a! Ta và chủ nhân đều rất nhớ người! Nghe nói người đến đội cận vệ của quân đoàn Vinh Quang phải không? Hiện giờ chắc đã lên trung tá rồi đi, ai nha chết thật, Tiểu Viễn đã là sĩ quan rồi, xin chào trung tá Lăng Viễn.....”

Caesar bắt đắc dĩ bóp trán. “Người câm miệng.”

Bạch Vũ lấy lòng bay đến trước mặt Lăng Viễn, Lăng Viễn cười xòe tay ra để tiểu vũ mao rơi vào lòng bàn tay mình, tay còn lại chọc chọc thân thể nó. “Tiểu Bạch Vũ, người vẫn nói nhiều như thế a.”

Bạch Vũ cười nói. “Hắc hắc hắc, đã lâu không gặp người, không nhịn được muốn nói nhiều thêm mấy câu! Đúng rồi, chừng nào thì người kết hôn với chủ nhân của ta a? Đến cả tân phòng chủ nhân nhà ta cũng đã trang trí cho người rồi đó.”

Caesar quay đầu nhìn về phía Lăng Viễn, mặt Lăng Viễn đột nhiên đỏ lên, nói sang chuyện khác. “Bạch Vũ, người đi nói chuyện với tiểu hồ ly đi.”

Bạch Vũ lập tức hưng phấn ồn ào. “Tiểu hồ ly tiểu hồ ly tiểu hồ ly.....”

Hồ ly ngáp một cái, lười biếng nói. “Nói.”

Bạch Vũ vui vẻ nói. “Chúng ta đã không gặp nhau suốt mười ngày lễ ba giờ mười lăm phút, người có nhớ ta hay không a?”

Hồ ly. “....”

Tiểu hồ ly tắt máy.

Bạch Vũ. “.....”

Caesar bắt đầu dễ nói. “Được rồi, người cũng về công tác không gian ngủ đi.”

Caesar nắm tay Lăng Viễn cùng xuống xe, thuận tiện thiết lập Bạch Vũ đang lảo nhảm thành trạng thái ngủ đông, thu vào trong nhẫn không gian.

Tốc độ vận hành của cơ giáp cấp S cực nhanh, mới chỉ tán gẫu có vài câu, Bạch Vũ đã dựa theo lộ tuyến Caesar thiết lập sẵn trước đó, đưa hai người đến bờ biển của thủ đô.

Lăng Viễn xuống xe mới phát hiện, hóa ra Caesar đưa cậu đến bờ biển. Thủ đô của thiên hà Cepheus có một mảnh đại dương diện tích rộng lớn, bởi vì cách thành phố trung ương quá xa, rất ít người sống ở nơi này, được khai phá thành thắng cảnh du lịch.

Hoàng hôn mùa hạ, đại dương mênh mông vô bờ bị ánh tịch dương nhuộm đắm một tầng quang mang vàng óng đẹp mắt, trên bờ cát trắng non trải đầy vỏ sò màu sắc sặc sỡ, gió biển nhẹ nhàng thổi tới phe phất trên mặt, bầu không khí ẩm ướt mang theo hương hoa tươi mát.

Caesar dừng bước, lấy tay nhẹ nhàng nâng cằm Lăng Viễn lên, nghiêm túc nhìn cậu. “Tiểu Viễn, hiếm khi được ra ngoài một mình, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Lăng Viễn khẩn trương nuốt nuốt nước miếng. “Cậu, cậu muốn nói chuyện gì?”

Caesar mỉm cười. “Năm ấy khi tốt nghiệp, tôi đã từng nói qua, cho dù là bao lâu tôi vẫn sẽ chờ cậu..... Cậu nên biết rằng, tôi vẫn yêu cậu giống như trước kia, hiện giờ, cậu có thể cho tôi đáp án không?”

Lăng Viễn. “.....”

Caesar nghiêm túc hỏi. “Còn phải chờ bao lâu, tôi mới có thể chính thức, trở thành Alpha của cậu?”

Lăng Viễn. “.....”

Thanh âm trầm thấp dễ nghe của Caesar, giống như búa tạ gõ vào trong lòng cậu, từng câu từng chữ, leng keng hữu lực.

Lăng Viễn chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong, nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào.

— Còn phải đợi bao lâu, tôi mới có thể chính thức, trở thành Alpha của cậu?

Tuy rằng dưới tình huống ngoài ý muốn bọn họ đã sớm đánh dấu nhau, cũng nhận định đối phương là người duy nhất của mình kiếp này, thế nhưng, bởi vì chưa đăng ký kết hôn và cử hành hôn lễ, hơn nữa ngày thường còn phải cố kỵ ánh mắt người ngoài và truyền thông, mỗi lần bọn họ hẹn hò đều phải tiến hành rất bí mật, người biết quan hệ của hai người cực ít, trong mắt của người ngoài, bọn họ vẫn chỉ đơn thuần là bạn bè thời đại học mà thôi.

Năm ấy khi tốt nghiệp lấy lý do tuổi mình còn nhỏ mà tạm thời trì hoãn hôn lễ, nháy mắt đã năm năm trôi qua, Lăng Viễn ở quân đoàn Vinh Quang như cá gặp nước, học được rất nhiều thứ từ chỗ của cha, cuối năm trước còn vừa thăng quân hàm, thành một sĩ quan trẻ tuổi ưu tú, hiện giờ là trung tá Lăng Viễn được rất nhiều tân binh trong quân đoàn Vinh Quang kính nể và ngưỡng mộ, tiền đồ vô cùng rộng mở.

Thế nhưng, cho dù ở Quân bộ có thuận lợi đến thế nào, cậu cũng biết, cậu trước sau vẫn thiếu nợ một người.

— Cậu còn nợ Caesar một hôn lễ chính thức.

Caesar thân là vương tử đế quốc, mấy năm nay vẫn một mực yên lặng chờ cậu, chưa bao giờ ép buộc cậu, cũng chưa bao giờ khiến cậu thấy áp lực – Caesar thực hiện được hứa hẹn ban đầu, vẫn luôn im lặng chờ đợi bên cạnh tiểu quái thú, cho tiểu quái thú của hắn tự do.

Đối diện với ánh mắt ôn nhu của Caesar, mũi Lăng Viễn nhẹn không được có chút chua xót. “Caesar, thật xin lỗi, tôi.....”

Caesar vươn hai tay ra, nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, ôn nhu nói. “Đừng nói xin lỗi, tôi cũng không trách cậu. Tôi hiểu rất rõ tình hình trong nhà cậu, nguyên soái và tướng quân vất vả mới có thể gần nhau, thời gian đoàn tụ của mọi người quá ngắn, có phải cậu không nỡ rời khỏi bọn họ hay không?”

Lăng Viễn dùng sức gật gật đầu trong lòng hân.

Caesar cười xoa xoa đầu hân. “Vậy cậu còn muốn tôi đợi đến lúc nào đây?”

Lăng Viễn. “.....”

Caesar thấp giọng nói. “Nói thật, Tiểu Viễn, cha và baba cậu không thể giữ cậu ở bên cạnh cả đời, hơn nữa hiện giờ bọn họ có tiểu An, tiểu An sẽ nhanh chóng lớn lên, cũng đã đến lúc cậu tự đưa ra quyết định cho mình.”

Lăng Viễn. “..... Tôi biết.”

Caesar khẽ thở dài. “Kỳ thật hôm nay thấy Brian ôm con trai, trong lòng tôi cũng có chút hâm mộ.... Cậu ấy và Snow đã kết hôn hai năm, nhìn qua thật hạnh phúc, tôi với cậu bình thường gặp mặt còn phải lén lút.... Nếu tiếp tục như vậy, tôi sợ bản thân sẽ không nhận được.”

Nghe Caesar nói như vậy, đáy lòng Lăng Viễn nhất thời vô cùng áy náy, vươn tay gắt gao ôm ôm Alpha của mình, chôn mặt ở trong lòng hân, nghiêm túc nói. “Tôi biết, Caesar, tôi sẽ suy xét kỹ chuyện này, nhanh chóng cho cậu câu trả lời thuyết phục....”

Caesar vừa lòng cong khóe môi, nâng cằm Lâm Viễn, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi của cậu.

“Tiểu Viễn, tôi yêu cậu.”

Lỗ tai Lăng Viễn đỏ lên, gục đầu xuống nói. “.... Ừm.”

Caesar thấy bộ dáng tiểu quái thú đỏ hồng hai tai, trong lòng ngứa ngáy, nhận không được lại nâng mặt cậu lên, ôn nhu hôn xuống.

“Ừm.... ừm....”

Gió biển ướm át thổi qua hai má, tiếng sóng biển ào ạt vỗ vào bờ cát vàng lên rõ ràng bên tai, Lăng Viễn chỉ cảm thấy tim đập như trống, đầu lưỡi linh hoạt của Caesar chui vào khuấy đảo bên trong khoang miệng cậu, mùi chất dẫn dụ nồng đậm khiến tư duy của cậu hỗn loạn thành một đống.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên, nhưng mỗi lần bị hân ôn nhu hôn môi, trong lòng vẫn không nhận được khẩn trương.

Lăng Viễn nhắm hai mắt, trức trặc đáp lại nụ hôn của Caesar.

Caesar lập tức nhiệt tình quấn lấy đầu lưỡi cậu, nụ hôn nồng nhiệt dần dần tăng lên, nước miếng không kịp nuốt theo bên môi nhỏ giọt xuống dưới, thấm ướt áo sơ mi trắng tinh.

Sắc đỏ trên mặt tiểu quái thú càng đậm, đầu lưỡi lại thuận theo phối hợp với Caesar, mặc kệ Caesar xâm nhập trong khoang miệng.

Hai người đứng trên bờ biển ngọt ngào hôn nhau, tưởng chừng như quên đi hết thủy trong nháy mắt.

Lăng Viễn bị Caesar hôn suốt nửa tiếng, tóc cũng bị gió biển thổi rối tung, trên mặt lại đỏ ửng một mảng, khi về đến cửa nhà, nhận không được chợt dạ xoa xoa đôi môi ướm át, sờ sờ khuôn mặt nóng bỏng, thở sâu, lúc này mới làm bộ không có việc gì đi vào.

Rawson lại xuống bếp tự mình làm cơm chiều, Lăng Vũ đang tựa trên sofa xem tin tức, mặc áo ngủ rộng rãi thoải mái, trên người có loại khí tức bình nhấc nhấc nhậm.

Thấy con trai đi vào, Lăng Vũ mỉm cười một chút, chỉ chỉ bên cạnh. “Lại đây ngồi.”

Lăng Viễn cởi áo khoác treo trên giá áo, đổi dép lê đi đến ngồi xuống cạnh baba. “Baba.”

Lăng Vũ gật gật đầu. “Nghe cha con nói, sáng hôm nay con đưa tiểu An đến trường phải không?”

Lăng Viễn nói. “Vâng, con dẫn em đi báo danh, lớp và ký túc xá của tiểu An đã sắp xếp ổn thỏa rồi, ngày mai bắt đầu chính thức lên lớp.... Đúng rồi, thật là trùng hợp, nó và con trai thứ Bled của tướng quân Drew được phân đến cùng một ký túc xá, hai đứa nhỏ nhìn qua còn rất hợp nhau.”

Lăng Vũ hơi cười cười. “Không phải trùng hợp, đây là do Berg sắp xếp.”

Lăng Viễn. “..... A?”

Lăng Vũ thật bình tĩnh nói. “Berg nghe nói ta cũng muốn đưa con trai đến học viện Sao Paulo, nên tìm chủ nhiệm lớp bọn nhỏ, bảo giáo viên sắp xếp cho hai đứa nhỏ cùng một chỗ, tiện chiếu cố lẫn nhau.”

Quan hệ giữa hai bên phụ huynh rất tốt, phân hai đứa nhỏ đến cùng một ban là chuyện thực bình thường. Bất quá, hai người có phải đã xem nhẹ chuyện hai đứa nhỏ kia một là Omega một là Alpha hay không? Sắp xếp đến chiếu cố lẫn nhau, thanh mai trúc mã bồi dưỡng ra tình cảm thì làm sao bây giờ?

Hiển nhiên, hội trưởng Berg cả ngày bề bộn nhiều việc, và tướng quân Lăng Vũ vẫn luôn trì độn, hoàn toàn đã quên mất điểm quan trọng này, chỉ cảm thấy nếu như hai nhà đã quen biết nhau, để hai đứa trẻ kia vào cùng một ban cũng tốt.

Lăng Viễn cũng không nghĩ nhiều, tiểu mập mạp nhà cậu hiện giờ mới năm tuổi, trẻ con trước khi phát dục vào năm 14 tuổi hoàn toàn không phân ra Alpha và Omega, hơn nữa, di truyền tính trì độn từ baba, Lăng Viễn cũng không cảm thấy chuyện này có vấn đề gì, trái lại còn tán thưởng chú Berg thật cơ trí. “Hóa ra là vương thúc Berg sắp xếp, chẳng trách, con còn nói sao lại trùng hợp như vậy chứ.”

Lăng Vũ có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn con trai.....

Vương thúc Berg?

Tại sao Tiểu Viễn lại gọi Berg là “vương thúc”? Cũng không phải người trong vương thất, đáng lẽ nên gọi là chú mới đúng chứ?

Baba trì độn và con trai trì độn không hề phát hiện xưng hô này đã tiết lộ quá nhiều bí mật. Đúng lúc này, Rawson làm xong cơm chiều bưng ra ngoài, một nhà ba người bắt đầu cùng ăn bữa tối vui vẻ ấm áp.

Về chuyện sắp xếp cho hai đứa nhỏ cùng một chỗ, người phản ứng mạnh nhất là Brian, vừa nghe nói là do baba an bài, Brian lập tức kinh ngạc nhảy dựng. “Ba! Có phải ba đã quên tiểu mập mạp nhà Lăng Viễn là Alpha rồi hay không a? Để em con ở cùng một Alpha khi đang đi học như vậy có được không vậy? Ngộ nhờ hai đứa trẻ chơi với nhau lâu ngày rồi sinh tình thì làm sao?”

Berg bình tĩnh uống cà phê, mở miệng nói. “Con suy nghĩ nhiều rồi, hai đứa nó mới năm tuổi, phân biệt Alpha với Omega gì chứ.”

Snow cũng phụ họa. “Tuy rằng Lăng An có hơi béo một chút, thể nhưng lại rất hiểu biết, có người quen học cùng, đối với trẻ con cũng không có gì không tốt.”

Brian. “.....”

Drew nhú nhú mày, không phát biểu ý kiến, chỉ là trong lòng đột nhiên có loại dự cảm không tốt lắm.

Con lớn của ông và Snow cùng một chỗ, vì thế, ông và tướng quân Udyr trở thành thông gia. Ngộ nhờ con trai thứ của ông thật sự cùng một chỗ với Lăng An, vậy chẳng phải ông cũng sẽ cùng nguyên soái Rawson, tướng quân Lăng Vũ trở thành thông gia sao.....?!

Ở nhà Lăng Viễn bên này, hai cha con trì độn hoàn toàn không nghĩ chuyện sắp xếp Omega và Alpha thành xá hữu có chỗ nào không ổn, trong mắt của bọn họ, Lăng An nhà mình chỉ là một đứa nhỏ mập mạp, mấy thứ như chất dẫn dụ linh tinh hoàn toàn không dính dáng nửa chữ.

Rawson rất nhanh đã bưng lên một bàn đồ ăn phong phú, tuy rằng Lăng Viễn đã ăn tối, nhưng may mà dạ dày tiêu hóa cũng nhanh, hơn nữa hôm nay Rawson tự mình xuống bếp, Lăng Viễn thật nể tình mà giải quyết sạch sẽ toàn bộ đồ ăn cha nấu.

Sau bữa cơm, Rawson trở lại thư phòng xử lý công vụ, Lăng Vũ bởi vì thân thể mệt mỏi mà tựa vào sofa nghỉ ngơi.

Lăng Viễn chạy tới phòng bếp cắt một đĩa dưa hấu, vẻ mặt lấy lòng bưng đến trước mặt baba, cười nói. “Ba, lại ăn dưa hấu đi, con vừa mua lúc về, rất tươi ngon!”

Lăng Vũ cầm lấy một miếng dưa hấu cắn hai ngụm, nói. “Không tệ, rất ngọt.... Mang một ít đến thư phòng cho cha con.”

Lăng Viễn vâng một tiếng, chia mấy miếng dưa hấu vào một đĩa khác, tung tăng chạy đến thư phòng, cười nói. “Hi hi, cha.... Đang bận sao? Ăn dưa hấu đi a, baba bảo con mang tới đó!”

Rawson ngẩng đầu liếc mắt nhìn con trai, nói. “Có chuyện gì muốn ta giúp sao?”

Lăng Viễn. “....”

Nguyên soái quả nhiên là hỏa nhãn kim tinh, con trai hôm nay khác thường cũng nhìn ra được hết.

Lăng Viễn ngượng ngừng gãi gãi tóc, cúi đầu xuống nói. “Cha, có chuyện muốn hỏi người, con.... con có thể đưa Caesar về nhà được không?”

Rawson kinh ngạc nhìn con trai, một lát sau, mới thấp giọng hỏi. “Con suy nghĩ kỹ rồi chứ? Quyết định muốn cùng một chỗ với nó?”

Lăng Viễn dùng sức gật gật đầu, nghiêm túc nói. “Cha, người cũng biết, năm đó khi còn học đại học con và Caesar đã cùng một chỗ rồi, tốt nghiệp lâu như vậy, con cảm thấy.... Cũng đã đến lúc.... Nếu hai người không phản đối, con muốn, con muốn cùng cậu ấy....”

Con muốn kết hôn cùng cậu ấy....

Những lời này vẫn ngượng ngừng không dám nói tiếp trước mặt cha, Lăng Viễn có chút xấu hổ gãi gãi đầu, ngẩng lên nhìn cha nói. “Caesar cậu ấy.... đã đợi rất lâu, con không thể để cậu ấy chờ đợi thêm nữa.”

Rawson đối diện với ánh mắt chờ mong của con trai, trong lòng lập tức mềm nhũn, nhịn không được nói. “Được rồi, nể tình nó đã chờ con nhiều năm như vậy.... Mấy ngày nữa dẫn nó về nhà ăn cơm, những chuyện sau đó, đến lúc đấy rồi tính tiếp.”

Lăng Viễn hưng phấn nói. “Tốt quá, cảm ơn cha! Ách..... Chọn ngày nào đây? Cuối tuần có được không?”

Rawson mỉm cười gật đầu. “Được.”

Thu phục xong phụ thân đại nhân, Lăng Viễn lại trở về phòng khách, cạo đến bên cạnh baba, nhẹ giọng hỏi. “Baba, cuối tuần ba có rảnh không? Thứ bảy hoặc chủ nhật, rút ra một ngày là được....”

Lăng Vũ thật nghiêm cẩn lấy quang điện não mini mang theo bên người ra, cẩn thận kiểm tra lịch trình cuối tuần, một lát sau mở miệng nói. “Thứ bảy và chủ nhật, ta đều không có việc gì, sao vậy?”

Lăng Viễn cúi đầu nói. “Con muốn mang bạn trai về nhà, ăn bữa cơm cùng mọi người.”

Lăng Vũ. “....”

— Bạn trai?

Lăng Vũ ngưng một hồi lâu, mới phản ứng được con trai đang nói cái gì.

Có lẽ vì nhìn con trai dưới góc độ tương đối đặc biệt, trong lòng Lăng Vũ, Tiểu Viễn dường như vẫn chưa lớn, đứa nhóc mới trước đây còn tròn vo đi theo phía sau muốn bánh ngọt, cùng với thiếu niên thích cười có lực tinh thần mạnh mẽ năng lực cường hãn lại rất đơn thuần....

Rõ ràng còn chưa có lớn lên nha? Từ bao giờ đã có bạn trai?

Tâm tình Lăng Vũ có chút phức tạp, cảm giác này chẳng khác nào con trai bảo bố mình thật vất vả che chở lớn lên đột nhiên bị người ta đoạt đi.

Trầm mặc một lát sau, Lăng Vũ mới làm bộ bình tĩnh hỏi. “Bạn trai con là người thế nào?”

Cho rằng baba đã đồng ý, Lăng Viễn lập tức vui vẻ nói. “Baba có quen cậu ấy đó!”

Lăng Vũ không vui nhếch mi. “Ta có quen?”

Lăng Viễn gật gật đầu, rất thành thật nói. “Chính là Caesar a!”

Lăng Vũ. “.....”

Trong vương cung, vương tử Caesar vừa mới chuẩn bị ngủ, sống lưng đột nhiên lạnh toát.

Hết phần 3.

142. Quyển 5 - Chương 142: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huynh Đệ Thiên (4)

Buổi tối hôm đó, trước khi đi ngủ, Caesar đột nhiên nhận được tin nhắn tiểu Viễn gửi đến, chỉ có một câu đơn giản. “Buổi tối thứ bảy đến nhà tôi ăn cơm đi, cha và baba đồng ý gặp cậu.” Phía sau còn có thêm một khuôn mặt tươi cười vui vẻ.

Caesar nháy mắt liền hết buồn ngủ, vội vàng kích động gọi lại, máy truyền tin nhanh chóng được kết nối, trong màn hình trước mặt xuất hiện gương mặt tiểu Viễn, thiếu niên vừa tắm rửa xong mái tóc còn đang nhỏ nước, trong mắt tràn đầy ý cười, thực vui vẻ nói. “Caesar, hôm nay tôi đã nói với cha và baba rồi, bọn họ đồng ý để tôi mang cậu về nhà ăn cơm, chuyện kết hôn để đến lúc đó rồi thương lượng!”

Caesar mỉm cười nói. “Được, tối thứ bảy tôi trực tiếp đến đó sao?”

Lăng Viễn nghĩ nghĩ nói. “Năm giờ chiều tôi chờ cậu ở trước cửa học viện Sao Paulo, cuối tuần em tôi được nghỉ, chúng ta cùng về.”

Hai người thỏa thuận xong thời gian địa điểm, lúc này mới chúc nhau ngủ ngon.

Tâm tình Lăng Viễn rất tốt, lúc ngủ còn gặp mộng đẹp – cậu mơ cậu và Caesar còn có hai vị phụ thân cùng ngồi bên bàn ăn cơm, người một nhà gấp đồ ăn cho nhau, vui vẻ ấm áp, hình ảnh tốt đẹp khiến người ta nhìn không được muốn cười.

Caesar lại mất ngủ.

Tuy rằng hiện giờ hắn đã không còn là thiếu niên dễ xúc động như năm đó, nhưng cảnh tượng tự tiện xông vào biệt thự bị nguyên soái hung hăng mắng một trận lại vẫn rõ ràng trước mắt, nghĩ đến phải đối mặt với nguyên soái một lần nữa, Caesar liền cảm thấy vô cùng chột dạ.

Hiện giờ lại còn có thêm Lăng Vũ....

Thái độ của tướng quân Lăng Vũ đối với hắn coi như thân thiện, đây hoàn toàn là nể mặt mũi phụ vương, hơn nữa điều kiện tiên quyết là đối xử với hắn như bạn bè của tiểu Viễn, nếu biết được hắn đã sớm đánh dấu tiểu Viễn, tướng quân Lăng Vũ nóng nảy yêu con, nói không chừng còn khó đối phó hơn cả nguyên soái a....

Caesar khẽ thở dài trên giường, bắt đầu lo lắng tối chuyện thứ bảy đến nhà tiểu Viễn phải mang theo lễ vật gì.

Ngoài dự đoán của Caesar là, vào thứ sáu tuần đó, một tin tức tốt truyền ra từ Quân bộ — quân đoàn trưởng Lăng Vũ của quân đoàn Âm Dạ được thăng lên thành thượng tướng cấp bốn sao, ngang hàng với thượng tướng Udyr quân đoàn trưởng quân đoàn Sắc Vi, thượng tướng Drew quân đoàn trưởng quân đoàn Trường Xà và thượng tướng Byron quân đoàn trưởng quân đoàn Tinh Thần, trở thành một trong bốn thượng tướng cấp bốn sao của đế quốc, quân đoàn Âm Dạ cũng chính thức được xếp vào năm đại quân đoàn, quy mô được điều chỉnh gấp ba lần so với trước kia.

Tin tức này vừa được công bố trên truyền hình liền gây oanh động toàn đế quốc, trong mấy trăm năm lịch sử từ khi khai quốc đến nay, Lăng Vũ là Omega duy nhất nhậm chức ở Quân bộ, cũng là thượng tướng Omega duy nhất được thăng lên quân hàm bốn sao.

Đối với các Omega mà nói, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng hạnh diện.

Buổi tối thứ sáu, Quân bộ tổ chức một yến hội quy mô nhỏ trong nội bộ, làm tiệc rượu chúc mừng tướng quân Lăng Vũ thăng chức, mấy vị tướng quân đều rất nể tình mang gia quyến đến tham dự, Lăng Vũ là nhân vật chính của bữa tiệc đương nhiên là bị vây ở bên trong, bị người ta thay nhau kính rượu chúc mừng,

nhất là Udyr, cười tủm tỉm giơ chén rượu uống một ngụm lại kêu một tiếng thượng tướng, rõ ràng là muốn chuốc say Lăng Vũ.

Đáng tiếc tử lượng của Lăng Vũ vượt quá tưởng tượng của mọi người, một ly tiếp một ly rượu đổ vào bụng, vậy mà mặt vẫn không đổi sắc.

Udyr muốn chuốc say người ta ngược lại chính mình không chống đỡ nổi, kéo Lăng Phong đến một bên, thấp giọng oán giận nói. “Tử lượng của em trai em đáng sợ quá đi! Uống nhiều như vậy còn không say, anh cũng có chút choáng đầu rồi....”

Lăng Phong bắt đắc dĩ đỡ y, nhẹ giọng nói. “Anh đừng chuốc rượu nó làm gì, trước đây nó uống rượu lớn lên đó.”

Udyr kinh ngạc quay đầu lại. “Cái gì? Hắn uống rượu lớn lên?!”

Lăng Phong mỉm cười. “Anh quên rồi sao? Hồi nhỏ bọn em sinh sống trong thành ngầm, ở đó có rất nhiều thức ăn bị ô nhiễm không ăn được, cho dù là thực phẩm để trong túi chân không thì hạn sử dụng cũng lắm cũng chỉ vài năm. Chỉ có mỗi rượu, là có thể bảo quản được lâu. Từ nhỏ Lăng Vũ đã rất thích uống rượu, rượu đỏ còn là nguồn dinh dưỡng quan trọng nhất của bọn em đó.”

Udyr. “.....”

Cái gì mà rượu ngon lâu năm, rượu ngon thời gian cất giữ càng lâu thì hương rượu lại càng thuần hậu. Hai anh em Lăng Vũ và Lăng Phong từ nhỏ đã làm bạn với các loại rượu ngon, uống rượu chẳng khác nào uống nước. Một đám Alpha trong Quân bộ thay nhau đi lên kính rượu, tướng quân Lăng Vũ đều không từ chối, một đám Alpha thay nhau bại trận, đành từ bỏ ý đồ chuốc rượu, quyết định giao vị Omega trâu bò này cho nguyên soái nhà hắn tự mình xử trí.

Bữa tiệc nhỏ lần này là Rawson lấy danh nghĩa nguyên soái Quân bộ chủ trì, người được mời đến đều là các sĩ quan cấp cao trên thiếu tướng và thủ hạ tâm phúc của các quân đoàn trưởng trong Quân bộ, bởi vì là tiệc nội bộ, tuy rằng mọi người đều mặc quân trang phẳng phiu, nhưng không khí vẫn rất hài hòa và thoải mái, hôm nay tâm tình của Lăng Vũ rõ ràng rất tốt, phối hợp hàn huyên kính rượu, trên gương mặt lạnh lùng thì thoáng còn lộ ra mỉm cười.

Bữa tiệc như vậy, tất nhiên cũng có không ít khách quý một phương – thành viên vương thất đế quốc.

Bệ hạ Trand và vương hậu Anna mang theo tiểu vương tử Caesar cùng tham dự.

Mang theo Caesar đi tham dự hoạt động đã trở thành thói quen của bệ hạ Trand, dù sao Caesar cũng là người thừa kế vương vị, tiệc rượu như vậy tất nhiên phải mang theo tiểu vương tử đến làm quen nhiều một chút với các cán bộ cao cấp của Quân bộ.

Hôm nay đúng lúc Lăng Viễn cũng ở đó, thực vui vẻ đi theo phía sau baba như một người hầu nhỏ, bất thành hình, cậu đột nhiên nhìn thấy một nhà ba người bệ hạ Trand cùng nhau đi về phía baba, Lăng Viễn cơ trí vội vàng trốn ra phía sau baba.

Lăng Vũ hiển nhiên cũng thấy được đối phương, hơi hơi nheo mắt lại, quăng một ánh mắt về phía Caesar.

Mồ hôi lạnh trên trán Caesar nháy mắt liền rút xuống.

Trên thực tế, hắn nhìn thấy tướng quân Lăng Vũ tiếp từng ly từng ly rượu mà mặt vẫn không đổi sắc, cũng đã cực kỳ bội phục. Hóa ra tử lượng của tiểu quái thú là di truyền được từ đại quái thú này, cha con hai người uống rượu như uống nước, một Omega quật ngã một đám Alpha Quân bộ quả thực khiến người ta không thể không ca ngợi.

Bệ hạ Trand thần nhiên đi lên trước, mỉm cười nói. “Lăng Vũ, chúc mừng cậu đã thực hiện được giấc mộng.”

Lăng Vũ biểu tình bình tĩnh, giơ chén rượu lên lễ phép cụng ly với bệ hạ Trand. “Đa tạ bệ hạ, nếu không phải có bệ hạ chăm sóc, Lăng Vũ tôi cũng không thể có được ngày hôm nay.... Tôi kính ngài một ly.”

Năm đó lúc còn trong trường, Trand thân là học trưởng đã giúp đỡ Lăng Vũ không ít, sau này Lăng Vũ gia nhập quân đoàn Âm Dạ cũng được bệ hạ Trand âm thầm dìu dắt, tuy rằng Trand có tư tâm rõ rệt vì nuôi

đường thể lực của mình, nhưng việc hấn trực tiếp thúc đẩy vị Omega Lăng Vũ này một đường thẳng lên thượng tướng cũng là sự thật không thể bàn cãi.

Lăng Vũ rất thản nhiên tỏ lòng biết ơn kính rượu bệ hạ Trand.

Thế nhưng, trong lòng hấn biết ơn sự giúp đỡ nhiều năm của Trand, không có nghĩa hấn sẽ đem thiện cảm chuyển dời lên người con trai của Trand.

Cha là cha, con là con, đây là hai chuyện khác nhau.

Lăng Vũ thản nhiên liếc tiểu vương tử đứng bên cạnh bệ hạ một cái.

Tiểu vương tử Caesar lập tức bước lên phía trước, lễ phép giơ chén rượu lên, cung kính nói. “Tướng quân, cháu kính ngài một ly, chúc mừng ngài được thăng lên quân hàm thượng tướng.”

Lăng Vũ gật gật đầu, sáng khoái uống rượu, trước mặt công chúng hấn không thể không cho tiểu vương tử mặt mũi.

Hôm nay Caesar rõ ràng đã cố ý trưng diện một phen, vương tử Caesar mặc lễ phục chính trang vương thất, dáng người cao ngất, dung mạo anh tuấn, tác phong nhanh nhẹn vừa đến tiệc rượu đã hấp dẫn vô số ánh mắt, về mặt ngoại hình có thể chấm 90 điểm.

Lăng Vũ liếc mắt nhìn Caesar, bình tĩnh nói. “Lại nói, Caesar, lúc trước khi còn ở trường học, cậu được phân đến cùng ký túc xá với tiểu Viễn nhà ta, quả là rất trùng hợp a. Cảm ơn cậu lúc còn ở trường đã chiếu cố tiểu Viễn nhà ta.”

Caesar. “.....”

Trand. “.....”

Lời này của Lăng Vũ quả thật ý vị thâm trường, hai cha con đồng thời chột dạ dời tầm mắt, lòng bàn tay Caesar cũng toát một tầng mồ hôi lạnh.

Không nói đến chuyện Caesar chủ động đổi ký túc xá, chiếu cố một hồi liền nuốt luôn tiểu quái thú vào bụng đánh dấu hoàn toàn.....

Bệ hạ Trand thân là cha, về chuyện này cũng hỗ trợ rất nhiều cho con trai.

Lúc trước khi tiểu Viễn thi đậu vào trường quân đội, Trand đã sớm nhận ra đứa trẻ kia là con ruột của Lăng Vũ và Rawson – thể thân phận quyền hạ tối cao ông tự mình đưa cho tiểu Viễn quả thật rất dễ nhận biết.

Chủ động dẫn dò Caesar phải cố gắng ở chung với Lăng Viễn, kỳ thật Trand cũng có tư tâm. Tiểu Viễn là con trai bảo bối của Rawson và Lăng Vũ, gen mạnh cỡ nào còn cần phải nói sao? Nếu con trai mình có thể lấy được Omega này về nhà, vậy mới thật sự là viên mãn a!

Ở trong lòng Trand, Caesar không thể nghi ngờ là một Alpha vô cùng ưu tú, là niềm kiêu hãnh của người cha như ông, cũng chỉ một Omega ưu tú như tiểu Viễn mới xứng đáng làm vương tử phi của Caesar.

Vốn định âm thầm tác hợp hai thiếu niên, chẳng ngờ con trai nhà mình lại thật sự thích tiểu Viễn. Cái đêm Caesar mang tiểu Viễn về vương cung trước trận thi đấu cơ giáp, khỏi nói cũng biết Trand vui vẻ biết bao nhiêu – con trai nhà mình nhất được một bà xã siêu cấp lợi hại như thế, ông có thể không vui vẻ được sao?

Đương nhiên, những lời này Trand hoàn toàn không dám nói với Lăng Vũ.

Đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Lăng Vũ, bệ hạ Trand nhẹ nhàng ho khan một tiếng, ra vẻ bình tĩnh mỉm cười nói. “Khụ, lúc đến trường ở cùng ký túc xá, chuyện này cho thấy Caesar và tiểu Viễn nhà cậu có duyên nha.”

Lăng Vũ thản nhiên nói. “Phải không? Sao tôi lại nghe nói lúc trước tiểu Viễn vốn được phân đến ký túc xá số 12, say này không biết vì nguyên nhân gì lại đột nhiên chuyển đến ký túc xá số 13?” Lăng Vũ dừng một chút, mỉm cười nhìn về phía Trand. “Bệ hạ không biết chuyện này?”

Trand. “.....”

Lăng Vũ hiển nhiên đã điều tra qua, thân là tướng quân Quân bộ, hẳn muốn tra chuyện trong trường quân đội St. Romia năm đó quả thật dễ như trở bàn tay.

Caesar mắt thấy không thể lừa gạt được, dứt khoát thành thật thú nhận. “Khụ khụ, kỳ thật là cháu đã năn nỉ hiệu trưởng tạm thời đổi ký túc xá, bởi vì cháu nghe nói tiểu Viễn nhập học với thành tích tối đa, cho nên rất hiếu kỳ với cậu ấy, muốn ở cùng ký túc xá với cậu ấy, làm quen một chút xem rốt cuộc cậu ấy là người thế nào.”

Caesar chuyển mắt về phía Tiểu Viễn đang đứng phía sau baba, mỉm cười nói. “Vốn dĩ cháu còn có chút không phục, cảm thấy một Beta có thể đạt điểm tối đa là rất khó tin, sau khi làm quen mới phát hiện, Tiểu Viễn là người rất nghiêm túc, rất cố gắng, nhiều phương diện có khi còn ưu tú hơn cả cháu.... Kỳ thật cháu rất bội phục tiểu Viễn, có thể có nghị lực lớn như vậy, thành tích trong trường còn tốt hơn rất nhiều Alpha của lớp.”

Lăng Vũ quay đầu liếc mắt nhìn con trai, phát hiện con trai đã được khen đến cực vui vẻ, một đôi mắt trong suốt sáng ngời.

Lăng Vũ không khỏi cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ.

Con trai nhà mình từ nhỏ đã lớn lên ở tỉnh cầu Ryan hoang vắng, dưới sự giáo dục của Lâm phu nhân và Lâm Diêu, tính cách tiểu Viễn vừa đơn thuần lại thẳng thắn, sao có thể so được với vương tử Caesar mà bệ hạ Trand bồi dưỡng nên? Hai ba câu hoa ngôn xảo ngữ của Caesar đã dễ được cậu đến choáng váng hồ đồ, về sau nếu thật sự cùng một chỗ với Caesar, còn không bị Caesar ăn đến gấu luôn sao?

Con trai do Trand dạy dỗ, cả bụng đầy ý nghĩ xấu y hệt cha mình, tiểu Viễn nhất định sẽ chịu thiệt.

Lăng Vũ càng nghĩ càng mất hứng.

Tướng quân Lăng Vũ mắt hững hờ, xung quanh đột nhiên hình thành một dòng khí lạnh lẽo, người đến kính rượu lập tức lẫn mất. Rawson nhận ra điều này, liền tuyên bố kết thúc tiệc rượu, mang theo Lăng Vũ và con trai về nhà.

Sau khi trở lại phòng ngủ, Lăng Vũ xoay người ngồi lên giường, sắc mặt khó coi, mày cũng nhíu lại.

Rawson đi đến ngồi xuống cạnh hắn, ôn nhu hỏi. “Hôm nay em uống nhiều quá, có phải không thoải mái không?”

Lăng Vũ lắc đầu. “Em không say. Chỉ là thấy bệ hạ và Caesar, trong lòng không thoải mái lắm.”

Rawson hiểu rõ ôm vai hắn, thấp giọng nói. “Anh hiểu mà, anh cũng không vui vẻ gì. Lão hồ ly bệ hạ kia nhất định đã nhìn trúng gen của tiểu Viễn nhà ta, muốn cho Caesar cưới tiểu Viễn về làm con dâu.”

Hai người liếc nhau, đồng thời mắng bệ hạ Trand một trận trong lòng.

Một lát sau, Lăng Vũ mới nói. “Anh thấy thế nào? Nếu tiểu Viễn thật sự cùng một chỗ với Caesar, em sợ nó sẽ chịu thiệt.”

Rawson nói. “Anh cũng biết chuyện này rất khó khăn, tiểu Viễn đã quen tự do, chưa chắc có thể thích ứng được sinh hoạt trong cung. Nếu Caesar không phải vương tử, mà là con trai một tướng quân nào đó, có lẽ anh sẽ không phản đối.”

Rawson dừng một chút, thấp giọng nói. “Dù sao Caesar cũng là người thừa kế vương vị, nếu tiểu Viễn thành Omega của nó, tương lai sẽ trở thành vương hậu đế quốc. Con trai chúng ta bản tính đơn thuần, tính tình ngay thẳng, chỉ có mấy quy củ trong vương cung đã khiến nó không chịu nổi rồi, huống chi là trở thành vương hậu đế quốc, về sau phải thận trọng từ lời nói đến hành động khắp nơi, đối với tiểu Viễn chưa chắc đã là chuyện tốt.”

Lăng Vũ gật gật đầu tán đồng.

Con trai từ nhỏ đã sống tự do tự tại, vương cung đế quốc lại không phải nơi nó có thể tùy hứng làm bậy, đặc biệt Caesar còn là người thừa kế vương vị, vương tử phi của hắn tuyệt đối phải tuân thủ nghiêm ngặt các lễ nghi, không thể có chút sơ sót nào trước mặt công chúng.

Nếu tiểu Viễn gả vào vương cung đế quốc trở thành vương tử phi của Caesar, nhất định nó sẽ phải học cách thay đổi chính mình.

Lăng Vũ không muốn khiến con trai phải chịu những áp lực đó, hắn muốn con mình có thể vui vui vẻ vẻ mà sống qua ngày.

Tuy rằng vương hậu đế quốc là một loại tượng trưng cho thân phận vinh quang, nhưng cũng là một trách nhiệm nặng nề. Nếu thật sự trở thành vương hậu, cậu sẽ không thể giống như bây giờ sống cuộc sống vui vẻ, vô tâm vô phế.

Giống như lời Rawson nói, nếu Caesar là con trai của vị tướng quân nào đó, Lăng Vũ trái lại sẽ dễ tiếp nhận hơn một chút. Cho dù là dung mạo hay nhân phẩm của Caesar, ở trong mắt Lăng Vũ đều rất ưu tú, cũng coi như xứng đôi với con trai nhà mình.

Nhưng Caesar lại là vương tử đế quốc, là người thừa kế vương vị của đế quốc, kết hôn với người như vậy không phải là chuyện đơn giản.

Trầm mặc thật lâu sau, Rawson mới nhẹ nhàng ôm Lăng Vũ, thấp giọng nói. “Đừng lo lắng, em đi tắm rửa trước đi, đợi lát nữa anh gọi tiểu Viễn vào thư phòng, chúng ta sẽ nói chuyện cẩn thận.”

Lăng Vũ gật gật đầu, xoay người đi vào phòng tắm.

Sau khi tắm rửa xong đi ra, Lăng Vũ đi xuống thư phòng dưới tầng, tiểu Viễn đã được Rawson gọi tới nói chuyện, hai cha con ngồi trên sofa ăn trái cây, cũng không biết đang nói chuyện gì, tiểu Viễn cười đến vô cùng vui vẻ.

Thấy Lăng Vũ đi vào, Lăng Viễn vội vàng đứng dậy. “Ba, lại đây ngồi!”

Lăng Vũ ngồi xuống sofa, trực tiếp vào chủ đề chính. “Tiểu Viễn, chuyện của con và Caesar không thể quyết định qua loa được. Con nên hiểu rõ, bề hạ chỉ có một vương tử Alpha là Caesar, tương lai nó chắc chắn sẽ tiếp nhận vương vị, nếu con cùng một chỗ với nó, con sẽ trở thành vương tử phi, thậm chí tương lai còn là vương hậu đế quốc, áp lực con phải đối mặt sẽ rất lớn, con hiểu không?”

Lăng Viễn giật mình, gục đầu xuống nói. “..... Con, con hiểu.”

Thấy con trai gục đầu, Rawson nhìn không được có chút mềm lòng, vỗ nhẹ lên bả vai con trai, ôn nhu nói. “Tiểu Viễn, xung quanh có nhiều Alpha ưu tú như thế, không phải Caesar thì không được sao?”

Lăng Viễn gật gật đầu, nhỏ giọng nói. “Vâng.”

Rawson bắt đầu nói. “Các con có mấy năm tình cảm trong trường học không sai, thế nhưng, muốn cùng nó qua một đời, không phải chuyện đơn giản như vậy.... Chúng ta hi vọng con có thể sống cuộc sống bình thường vui vẻ, Caesar nó không thích hợp với con.”

Lăng Viễn ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói. “Nhưng con chỉ thích Caesar.”

Rawson. “.....”

Lăng Vũ quay đầu nhìn con trai. “Thích bao nhiêu? Thích đến mức tình nguyện thay đổi vì nó sao?”

Lăng Viễn. “.....”

Lăng Vũ nghiêm túc nói. “Tiểu Viễn, hoàn cảnh sinh hoạt từ nhỏ của con hoàn toàn khác với vương cung. Con còn trẻ, kết hôn là chuyện cả đời, không thể dễ dàng quyết định trong cơn xúc động được.”

Lăng Viễn. “.....”

Tiểu quái thú gục đầu xuống, biểu tình có chút mất mát không thể che giấu.

Nếu Caesar không phải vương tử thì tốt rồi, kết hôn gì đó cũng không cần phiền toái như vậy, giống như Snow và Brian, sau khi kết hôn muốn về nhà thì về, vẫn rất tự do tự tại, thời gian đoàn tụ với người nhà cũng sẽ rất nhiều....

Nhưng vương cung thì không giống vậy, vương cung không phải là nơi có thể tự do qua lại.

Lăng Viễn hiểu rất rõ điều này, cho nên cậu mới lấy lý do tuổi đời còn nhỏ để kéo dài hôn sự lâu như vậy.

Thế nhưng, cậu không thể tiếp tục trì hoãn nữa, cậu còn nợ Caesar một lời hứa, Caesar yên lặng đợi cậu mấy năm nay, thủy chung không đổi với cậu, trái tim Lăng Viễn cũng không phải tảng đá, sao có thể nhẫn tâm khiến người mình thích chờ đợi lâu?

— Đã đến lúc đứng ra đối mặt với tất cả.

Cho dù cuộc sống về sau không phải là điều bản thân mong đợi, nhưng chỉ cần có Caesar bên cạnh, Lăng Viễn liền cảm thấy cả người tràn ngập dũng khí.

Lăng Viễn thở sâu, rút cuộc ngẩng đầu lên, thản nhiên nhìn Lăng Vũ, nghiêm túc nói. “Baba, con biết hai người bắn khoăn, nhưng con đã chuẩn bị sẵn sàng. Con thật lòng thích Caesar, con muốn cùng một chỗ với cậu ấy, cho dù có bao nhiêu khó khăn, con tin con có thể ứng phó.”

Lăng Vũ và Rawson đưa mắt nhìn nhau, nhất thời có chút bất đắc dĩ.

Trầm mặc một lát sau, Rawson mới hỏi. “Tiểu Viễn, con nói thật với cha, con và Caesar đã tiến triển đến bước nào rồi?”

Lăng Viễn sửng sốt một chút, tiến triển đến bước nào rồi? Cậu và Caesar....

Nhớ tới ba ngày ba đêm trên phi thuyền vũ trụ lúc trước, mặt Lăng Viễn đột nhiên đỏ bừng.

Rawson nghi hoặc nói. “Ta nhớ năm đó lúc nó đến nơi này tìm con, các con vẫn chỉ là quan hệ bạn bè, con cũng không có suy nghĩ vượt quá tính bạn với nó. Nó tỏ tình với con từ lúc nào? Hiện giờ con khẳng khái một mực với nó như thế, có phải sau này đã xảy ra chuyện gì không?”

Lăng Viễn cúi đầu, ấp úng nửa ngày không chịu nói.

Lăng Vũ nhìn con trai. “Rốt cuộc là làm sao? Chúng ta phải thảo luận chuyện này cẩn thận, con không nói thật thì thảo luận sao được?”

Lăng Viễn trầm mặc trong chốc lát, gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói. “Trước mắt.... Tiến triển chính là.... Caesar cậu ấy đã đánh dấu con.”

Rawson. “....”

Lăng Vũ. “....”

Độ ẩm trong phòng đột ngột tụt xuống, tiểu quái thú nhin không được rứt cổ, cảm thấy bản thân sắp bị ánh mắt của hai vị phụ thân giết chết.

Hết phần 4.

143. Quyển 5 - Chương 143: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huynh Đệ Thiên (5)

Vốn dĩ đã lên kế hoạch thứ bảy tới nhà tiểu Viễn chào hỏi hai vị phụ thân, đến cả lời thoại cũng đã nghĩ hết, không ngờ Quân bộ lại đột nhiên thăng quân hàm cho tướng quân Lăng Vũ, bởi vậy trước đó Caesar đã gặp được hân trong bữa tiệc. Vị tướng quân Omega này uống rượu vào mà mặt không đổi sắc, thái độ với hân cũng bí hiểm, Caesar không yên tâm, sau khi trở lại vương cung liền mật dày đến xin phụ hoàng trợ giúp.

Caesar. “Phụ vương, ngày mai con muốn đến nhà nguyên soái và tướng quân, người cảm thấy con nên mang lễ vật gì bây giờ?”

Bệ hạ Trand nghiêm túc nói. “Nguyên soái và tướng quân cũng không thiếu thứ gì, quan trọng không phải là quà gặp mặt của con, mà là thái độ và biểu hiện của con. Chỉ cần bọn họ nhìn con thuận mắt, dù con có tay không đến đó cũng không sao.”

Caesar trầm mặc một lát, thấp giọng hỏi. “Nếu.... bọn họ nhìn con không vừa mắt thì sao?”

Trand. “Vậy cho dù con có vắc cả vương cung đến đưa cho bọn họ, cũng không có tác dụng gì.”

Caesar. “.....”

Trand mỉm cười. “Cố gắng lên, phụ vương làm chỗ dựa cho con.”

Caesar. “.....”

Lý thuyết thì phụ vương nói thật uyên thâm rõ ràng, nhưng lại chẳng đưa ra được hành động thực tế nào hết.

Trand lại đề nghị. “Kỳ thật chỉ cần tiểu Viễn thích con là được rồi, nghe phụ vương đi, thu phục tiểu Viễn vẫn là quan trọng nhất.”

Caesar. “.....”

Đã sớm thu phục, tiểu quái thú đã là của hắn, nhưng vấn đề là trong nhà tiểu quái thú còn có hai đại quái thú, hai vị kia không phải một mình Caesar là có thể đối phó.

Cảm giác chẳng khác nào sắp vào hang hổ, cướp bé hổ con mọi người vất vả nuôi lớn từ tay lão hổ.

Caesar xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, quay về kiểm tra lại quà gặp mặt đã chuẩn bị.

Buổi chiều hôm sau, Caesar đến cửa học viện Sao Paulo theo thời gian đã hẹn, vừa liếc mắt liền nhìn thấy chiếc xe nhỏ màu cam đỏ trên đường quốc lộ cạnh trường, Caesar mở cửa xe Bạch Vũ, mỉm cười nói. “Tiểu Viễn, sao cậu đến sớm vậy?”

Lăng Viễn đi xuống xe, gãi gãi đầu nói. “Buổi chiều không có việc gì làm, nên tới chờ cậu sớm một chút, em tôi còn chưa tan học!”

Đúng lúc này, trong trường vang lên tiếng chuông tan học, bọn nhỏ được nghỉ cuối tuần tốp năm tốp ba đi ra khỏi cổng trường.

Bạn nhỏ Bled nắm tay bạn nhỏ Lăng An cùng nhau đi ra ngoài, hai đứa mặc đồng phục trường giống nhau như đúc, một gầy gò một mập mạp, đi cùng nhau cảm giác rất kỳ quái. Về mặt của tiểu mập mạp Lăng An có chút không tự nhiên, bạn nhỏ Bled trái lại rất bình tĩnh, nhìn thấy hai người liền chủ động chào hỏi. “Anh Lăng Viễn, hai người tới đón tiểu An sao?”

Lăng Viễn gật đầu. “Ừ, đón nó về nhà đến cuối tuần. Anh em đâu? Không tới đón em sao?”

Đang nói, phía sau lại vang lên tiếng phanh xe, Brian đầu đầy mồ hôi đi xuống xe, bước nhanh đến trước mặt mọi người nói. “Bled, ngại quá, anh vừa có chút việc nên đến muộn.” Quay đầu nhìn Caesar, “Sao cậu cũng ở đây?”

Caesar. “..... Đến nhà tiểu Viễn ăn cơm.”

Brian ngẩn người, sau khi phản ứng lại liền đi lên vỗ vỗ bả vai hắn, vẻ mặt đồng tình. “Cậu nhớ bảo trọng, Bạch Vũ sẽ nhật xác cho cậu.”

Caesar. “.....”

Brian quay đầu, phát hiện em trai nhà mình còn đang nắm tay tiểu mập mạp, Brian vội vàng bước lên phía trước tách hai đứa nhóc ra, nghiêm túc dẫn dò em mình. “Nói với em bao nhiêu lần rồi, không được nắm tay tiểu mập mạp nhà họ Lăng như thế, nó là Alpha, em là Omega, sau này lớn lên chất dẫn dụ sẽ ảnh hưởng đến nhau, rốt cuộc em có hiểu hay không?”

Bled vô tội ngẩng đầu nhìn ca ca. “Anh, chất dẫn dụ là cái gì? Em và tiểu mập mạp đều là nam sinh, tay cầm tay cũng có sao đâu, đêm qua bọn em còn ngủ cùng nhau đó, điều hòa ở ký túc xá bị hỏng, tiểu mập mạp mềm mềm ôm ấm lắm.”

Brian. “.....”

Lăng An. “.....”

Brian phát điên tha em trai nhà mình đi.

Lăng An đứng tại chỗ buồn bực cúi đầu, Bled gọi bé là “tiểu mập mập”, bé rất ghét xưng hô này. Tối hôm qua điều hòa trong ký túc xá bị hỏng, Bled bò lên trên giường bé sưởi ấm, dùng cả tay cả chân ôm lấy bé, cả đêm coi bé như gối ôm.

— Bởi vì bé rất mềm.

Trong lòng Lăng An có chút khổ sở, lớn lên nhiều thịt như vậy cũng không phải do bé muốn, lúc trước cha đút cho baba ăn quá nhiều thứ tốt, bé vừa sinh ra đã béo như vậy rồi a!

Lăng Viễn hoàn toàn không phát hiện em mình khác thường, đi tới sờ sờ đầu tiểu mập mập. “Phát ngốc cái gì vậy? Lên xe về nhà thôi.”

Lăng An yên lặng cúi đầu lên xe cùng ca ca.

Trên đường về nhà, Lăng Viễn lái xe, Caesar mỉm cười hỏi Lăng An về sinh hoạt trong một tuần ở trường, Lăng An ngoan ngoãn trả lời, Caesar cảm thấy nhóc em này của Lăng Viễn dễ dỗ hơn hai vị phụ thân của cậu nhiều, vì thế càng tỏ ra gần gũi với tiểu mập mập hơn.

Khi ba người về đến biệt thự đã là sáu giờ chiều, Caesar và Lăng Viễn sóng vai đi vào phòng khách, Lăng Vũ đang ngồi trên sofa xem TV, tiểu mập mập nhìn thấy baba, tâm tình rất cuộc tốt lên một chút, đi qua ngoan ngoãn gọi. “Baba.”

Lăng Vũ mỉm cười sờ sờ đầu con trai, nắm tay kéo bé ngồi xuống sofa bên cạnh, thấp giọng hỏi. “Sao rồi? Một tuần nay đã quen với trường học chưa?”

Lăng An nói. “Vâng, rất tốt ạ.”

Caesar sờ sờ mũi, bước lên trước, do dự một chút, mở miệng nói. “Cháu chào chú, cháu có mang theo chút quà cho mọi người....”

Đặt lên trên bàn một hộp giấy nhìn qua cực kỳ tinh xảo, bên trong là bộ sách thiên văn học được lưu truyền từ mấy trăm năm trước, một bộ mười cuốn, chất giấy dày được bảo tồn nguyên vẹn, trong thời đại thịnh hành sách điện tử như hiện nay, loại sách giấy cổ xưa này chỉ còn được lưu trữ một phần trong thư viện đế quốc, muốn sưu tập một bộ hoàn chỉnh cũng không dễ dàng.

Tuy rằng sách điện tử có thể dùng máy tính tải xuống bất cứ lúc nào, nhưng cảm giác cầm sách giấy trong tay vẫn hoàn toàn khác so với màn hình quang não, chắc chắn sẽ thích thú hơn rất nhiều. Nghe nói năm đó lúc Lăng Vũ còn đi học cũng rất thích nghiên cứu các tri thức về thiên văn vũ trụ, Caesar mới tặng bộ sách này cho hắn, một bộ mười quyển hoàn chỉnh, bảo tồn vô cùng hoàn hảo, món quà thoát nhìn đơn giản nhưng nếu mang bán trên thị trường thì tuyệt đối vô giá.

Lăng Vũ lấy tay nhẹ nhàng sờ sờ gáy sách, ngửi mùi mực trên giấy, khẽ cười một chút, thần nhiên nói. “Cảm ơn.”

Caesar. “..... Không, không cần khách khí ạ.”

Rất cuộc là thích hay không thích đây? Nhìn thần sắc hắn hoàn toàn không đoán được a?

Đúng lúc Rawson đi ra từ thư phòng, lòng bàn tay Caesar đỏ mềnh, lại kiên trì lấy ra một bình rượu ngon trân quý đưa cho nguyên soái, Rawson biểu tình bình tĩnh gật gật đầu, bảo quản gia nhận lấy để vào tủ lạnh.

Caesar lại lấy ra một công tắc không gian loại nhỏ, đưa đến trước mặt tiểu mập mập, mỉm cười nói. “Đây là quà cho Lăng An, có thể mang đến trường chơi. Cơ giáp mini thể tích nhỏ nhất, công năng không thua kém cơ giáp cấp C, có thể dùng để tập luyện thao tác trước.”

Hai mắt Lăng An sáng lên, cầm lấy công tắc không gian khởi động cơ giáp, chỉ thấy một tiểu cơ giáp thân cao một mét xuất hiện trước mặt, chiều cao không chênh lệch mấy với bạn nhỏ Lăng An, vỏ ngoài làm bằng kim loại màu trắng, tạo hình giống cơ thể con người như đúc, tựa như một tiểu đồng bọn đi theo bên cạnh.

Lăng An thực thích nó, mang theo cơ giáp đi chơi, Lăng Vũ ngẩng đầu nhìn Caesar nói. “Cậu quả là rất có tâm, mỗi người đều chuẩn bị lễ vật.... Còn tiểu Viễn nhà ta thì sao?”

Caesar ngưng một chút, mồ hôi lạnh diên cuồng đổ xuống trán.

Tối cửa chào hỏi cha vợ đều là chuẩn bị lễ vật cho cha vợ, đâu có ai chuẩn bị lễ vật cho vợ mình bao giờ? Lễ vật cho tiểu Viễn mấy năm nay hắn đã tặng không ít, các loại ăn uống vui chơi..... Ngay cả bản thân mình cũng giao cho tiểu Viễn rồi, lần này đến chào hỏi hai vị phụ thân, Caesar quả thật không nghĩ đến chuyện chuẩn bị lễ vật cho cả tiểu quái thú.

Caesar đang xấu hổ không biết trả lời thế nào, tiểu Viễn thật sắc sảo đứng ra, cười nói. “Baba, không sao đâu, con cũng không cần. Bình thường Caesar đã tặng con rất nhiều đồ rồi.”

Thái độ bảo vệ Caesar của Lăng Viễn cực kỳ rõ ràng, ánh mắt Lăng Vũ và Rawson đồng thời lia lại đây, Lăng Viễn bị hai vị phụ thân nhìn đến rụt rụt cổ, vội vàng làm bộ không có việc gì chạy đến dạy em trai chơi cơ giáp.

Sau khi tiểu quái thú đi, ánh mắt của hai người lại lia lên trên người Caesar.

Caesar hoảng hồn đứng trong phòng khách, kiên trì để ánh mắt sắc bén của nguyên soái và tướng quân nhìn qua nhìn lại, quét từ đầu xuống chân, lại từ chân quét lên đầu, ánh mắt hai vị phụ thân đại nhân tựa như tia hồng ngoại, chuẩn xác quét qua mỗi một lỗ chân lông trên người Caesar, Caesar đứng cứng đờ như một pho tượng đồng, cảm thấy bản thân sắp bị ánh mắt hai người cắt thành từng mảnh.....

Thật lâu sau, nguyên soái Rawson mới thu hồi tầm mắt, thản nhiên nói. “Ăn cơm trước đi.”

Nói xong liền đi đến bên cạnh Lăng Vũ, ôm chặt bả vai hắn đưa hắn đến phòng ăn, ngồi xuống, quay đầu nhìn Caesar. “Caesar, gọi tiểu Viễn đến ăn cơm.”

Caesar nhẹ nhàng thở ra, đi ra cửa gọi anh em hai người về.

Phòng bếp đã sớm chuẩn bị xong đồ ăn phong phú, nhanh chóng bưng lên bàn, sơn hào hải vị đều đủ cả.

Cho dù trong lòng Rawson và Lăng Vũ không thích Caesar, nhưng lễ nghi bên ngoài vẫn làm rất chu đáo, hai người cũng không keo kiệt đến mức không cho Caesar ăn cơm – tuy rằng bọn họ muốn để Caesar ăn một chén canh lạnh vậy đây ột hơn.

Mọi người ngồi xuống quanh bàn ăn bữa tối, Rawson không coi ai ra gì gấp đồ ăn cho Lăng Vũ, không hề đề cập gì đến chuyện Caesar tới chơi nhà.

Tiểu Viễn cũng rất đói, tiểu quái thú thần kinh thô chỉ để ý vùi đầu vào ăn cơm của mình, hoàn toàn không nhận ra không khí bất ổn, Caesar cúi đầu yên lặng ăn, bởi vì tâm tình khẩn trương nên chẳng cảm nhận được vị gì.

Sau bữa cơm, mọi người ngồi trong phòng khách ăn trái cây, tiểu Viễn và em trai nghiên cứu cơ giáp, Rawson và Lăng Vũ xem TV, người một nhà vui vẻ ấm áp, Caesar cảm thấy bản thân giống như “người ngoài” ngồi một chỗ rất khó chịu, muốn tìm đề tài lại không biết nên nói từ chỗ nào.

Nguyên soái và tướng quân đang nói một ít chuyện thường ngày, Caesar căn bản không chen miệng được.

Một lát sau, Lăng Viễn đột cuộc phát hiện tiểu vương tử bị quăng sang một bên, vội vàng đưa cho hắn một miếng dưa hấu, mỉm cười nói. “Ăn trái cây a, Caesar sao cậu không ăn vậy?”

Caesar. “.....”

Caesar quả thật khóc không ra nước mắt, dưới ánh mắt ngẫu nhiên đảo qua của nguyên soái và tướng quân, hắn ăn hoa quả hoàn toàn không ra khẩu vị gì.

Đúng lúc này, Lăng Vũ đột nhiên nói. “Em mệt rồi, đi tắm rửa trước.”

Rawson nói. “Anh đi lên với em.”

Sau đó quay đầu nói. “Caesar, trong vương cung chắc vẫn còn rất nhiều nhiều việc đi?”

Caesar vội vàng giải thích. “Không sao.....”

Lăng Vũ quay đầu, thản nhiên nói. “Nếu Caesar bận việc thì cứ về trước đi, cảm ơn lễ vật của cậu.”

“.....” Caesar đành phải đứng lên nói. “VẬY.... Cháu đi về trước, hai người nghỉ sớm một chút.”

Lăng Vũ gật gật đầu. “Ngủ ngon.”

Bị uyển chuyển hạ lệnh đuổi khách, Caesar cúi đầu xoay người đi ra ngoài, Lăng Viễn đưa hắn đến cửa biệt thự, thấy biểu tình trên mặt Caesar rõ ràng có chút buồn bực, Lăng Viễn nhin không được quan tâm hỏi. “Sao vậy? Tâm tình cậu không tốt sao?”

Caesar xoay người lại, nhẹ nhàng ôm Lăng Viễn vào lòng, đặt cằm lên đầu vai cậu, thấp giọng hỏi. “Tiểu Viễn, có phải cha và baba cậu không thích tôi đúng không?”

Lăng Viễn an ủi sờ sờ tóc hắn. “Sẽ không, nếu bọn họ không thích cậu, căn bản sẽ không đồng ý để tôi mang cậu về nhà ăn cơm. Cậu đừng nghĩ nhiều nữa, tính tình baba tôi là như thế, không thích nói chuyện với người khác, lễ vật cậu tặng ông ấy nhất định sẽ thích.”

Caesar. “.....”

Caesar trầm mặc một lát, khẽ thở dài. “Thế nhưng, dường như bọn họ hoàn toàn không muốn để chúng ta kết hôn?”

Bình thường, khi đã tới giai đoạn đến nhà gặp cha mẹ, cơ bản đã coi như cam chịu quan hệ hai người, cha mẹ hai bên đều sẽ chủ động hỏi hai người về chuyện tình cảm trước kia hoặc là kế hoạch sau này, tỷ như hai đứa yêu nhau từ lúc nào, bao giờ thì kết hôn vân vân.

Thế nhưng Rawson và Lăng Vũ lại không hề hỏi một câu, giống như bọn họ hoàn toàn không có hứng thú với việc này.

Bọn họ giống như đang chiêu đãi một người bạn Lăng Viễn đưa về làm khách, thái độ hữu hảo, lại rất xa cách.

Đây là một cách xử lý lạnh khá cao minh. Không nói toạc ra cái gì, làm bộ không biết, cố ý đánh vào tâm lý người ta,, khiến tâm tình người đó bất ổn, hoàn toàn không nhìn ra đầu mối, cảm thấy bản thân giống như đang đi cạnh vách núi, một bên hi vọng, một bên lại là vực sâu vạn trượng.

Khi Quân bộ thẩm vấn phạm nhân đều sẽ áp dụng loại tra tấn tâm lý này, trước tiên nhốt người đó vài ngày không quan tâm, đánh tan phòng tuyến tâm lý của đối phương rồi mới quyết định.

Caesar muốn phát khóc lên được.

Nguyên soái và tướng quân rõ ràng không thèm quan co với hắn, muốn đối đầu với hai vị này, hắn thật sự còn quá non.

Cho nên sau này, nhất định phải khiến tiểu quái thú kiên định lập trường mới được.

Caesar thở sâu, nâng cằm tiểu Viễn lên, ngữ khí ôn nhu nói. “Tiểu Viễn, tôi thích cậu, cho dù có bao nhiêu khó khăn, đôi đều muốn cùng một chỗ với cậu..... Còn cậu thì sao?”

Lăng Viễn chống lại ánh mắt ôn nhu của hắn, trong lòng cực kỳ cảm động, vội vàng nói. “Tôi cũng thế.” Tiểu quái thú chôn đầu trước ngực Caesar, mỉm cười nói. “Tôi cũng..... thích cậu”

Caesar thỏa mãn ôm chặt cậu. “VẬY là tốt rồi, chỉ cần cậu kiên định lập trường, tôi sẽ an tâm.”

Lăng Viễn nghiêm túc gật gật đầu. “Ừ. Kỳ thật cậu không cần lo lắng, tôi đã nói với cha và baba rồi, chúng ta đã sớm đánh dấu lẫn nhau, đã sớm nhận định nhau, bọn họ sẽ không cố ý chia rẽ chúng ta.”

Caesar. “.....”

Chẳng trách ánh mắt nguyên soái và tướng quân nhìn hắn hôm nay lại sắc bén như vậy, quả thực như muốn lột da rút gân hắn, hóa ra là Lăng Viễn thần kinh thô đã thành thật thú nhận chuyện đánh dấu.....

Caesar chợt lạnh sống lưng, cứng ngắc hỏi. “Cậu, cậu còn nói với họ những gì nữa?”

Lăng Viễn nói. “Baba bảo tôi thành thật thừa nhận, tôi liền nói ra tất cả mọi chuyện. Lần ngoài ý muốn trên phi thuyền vũ trụ đó là cậu giúp tôi, chúng ta đã đánh dấu lẫn nhau, cứ như vậy, dựa theo quy củ cũng nên kết hôn không phải sao?”

Caesar. “.....”

Trán Caesar chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Lăng Viễn trái lại rất lạc quan. “Có muốn tôi trở về nói lại với ba tôi không? Thương lượng một chút về ngày kết hôn gì đó.”

“..... Cậu không nên nói lung tung nữa thì hơn.” Caesar bắt đầu xoa xoa tóc Lăng Viễn nói. “An tâm chờ tin tức của tôi đi.”

Lăng Viễn gật đầu. “Ừ.”

Hai người đứng ở cửa ôm nhau một lát, Caesar lại gần hôn lên trán Lăng Viễn, lúc này mới xoay người rời đi.

Bạch Vũ ở bên cạnh sung sướng khi người gặp họa. “Chủ nhân chủ nhân, ta cảm thấy người chết chắc rồi! Ta nghe Chu Tước tiên bối nói, trước kia tướng quân Lăng Vũ ghét nhất là chuyện hai người kết hôn chỉ dựa vào đánh dấu! Hắn cảm thấy đó là một loại cưỡng ép không đạo đức!..... Làm sao đây? Có muốn ta đi cướp tiểu Viễn về không? Người mang tiểu Viễn bỏ trốn là được rồi, ta sẽ bảo vệ các người!”

Caesar mặt không chút thay đổi nói. “..... Người đánh thắng được Hắc Long và Chu Tước sao?”

Bạch Vũ lặng thinh.

Tiểu vương tử yên lặng kết nối đến máy truyền tin trong vương cung, nghiêm túc nói. “Phụ vương, con nhớ người đã nói, người tình nguyện làm chỗ dựa cho con đúng không?”

Bệ hạ Trand. “.....”

Hết phần 5.

144. Quyển 5 - Chương 144: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huynh Đệ Thiên (6)

Trong biệt thự của nguyên soái, Rawson và Lăng Vũ sống vai đứng trước cửa sổ, nhìn hai người đang ôm nhau ngoài cửa biệt thự.

Thật lâu sau, Rawson không nhịn được nói. “Hai đứa nó hình như.... tình cảm rất tốt?”

Lăng Vũ lạnh lùng nói. “Đổi lại là bất cứ Omega nào, bởi vì ảnh hưởng từ chất dẫn dụ, đều sẽ sinh ra cảm giác ỷ lại đối với Alpha đã đánh dấu mình, cái này không liên quan gì đến tình cảm hết. Nếu không phải chuyện xảy ra lần đó, tiểu Viễn sẽ không cùng một chỗ với Caesar.”

Rawson nghĩ nghĩ, nghiêm túc gật gật đầu. “Em nói rất có lý.”

Ngoài cửa biệt thự, Caesar chuẩn bị rời đi, cúi người hôn một cái lên trán tiểu Viễn, trên mặt tiểu Viễn mang theo nụ cười, bộ dáng thoạt nhìn thật vui vẻ, vẫy tay chào tạm biệt Caesar, thậm chí còn đứng tại chỗ nhìn Caesar đi xa.

Lăng Vũ nhìn một màn này, tâm tình có chút phức tạp.

Bây giờ tiểu Viễn đã khẳng định một mực với Caesar, cho dù Lăng Vũ có không thích Caesar, cũng không thể trực tiếp chia rẽ bọn họ, hắn còn phải để ý đến tâm tình của tiểu Viễn nữa. Là baba, chỉ có thể tận lực giúp tiểu Viễn một tay, để sau này cậu không đến mức phải chịu thiệt.

Lăng Vũ nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Rawson. “Chuyện của tiểu Viễn, anh tính thế nào?”

Rawson. “Em thì sao?”

Lăng Vũ. “Em đang hỏi anh.”

Rawson mỉm cười ôm bả vai Lăng Vũ. “Anh nghe lời em. Chuyện trong nhà em cứ làm chủ đi.”

“.....” Lăng Vũ trầm mặc một lát, thản nhiên nói. “Vây, để xem biểu hiện của Caesar ra sao đã.”

Bệ hạ Trand cảm thấy đầu mình thật đau.

Lúc trước mặc kệ Caesar bắt tiểu Viễn đi, muốn cho Caesar cưới con trai bảo bối của nguyên soái về làm con dâu, ông vẫn luôn yên lặng đứng phía sau đổ thêm dầu vào lửa – tỷ như ám chỉ con trai phải đối xử thật tốt với tiểu Viễn, cổ vũ tiểu Viễn trở thành một quân nhân vĩ đại như tướng quân Lăng Vũ, đề nghị hai thiếu niên cùng điều khiển Cửu Vĩ Thiên Hồ vân vân.....

Hiện giờ con trai không chống đỡ nổi nữa, gọi cho phụ vương xin giúp đỡ, là chủ mưu sau màn, bản thân cũng không thể không đếm xỉa đến đi? Huống chi, lựa chọn vương tử phi thích hợp cho đế quốc, vốn là trách nhiệm của một quốc vương như ông.

Đúng lúc này, cửa vương cung đột nhiên bị đẩy ra, Caesar hấp tấp xông vào, trên mặt mang vẻ nôn nóng. “Phụ vương, có chuyện muốn thương lượng với người, quan hệ của con và tiểu Viễn nguyên soái bọn họ đều biết rồi, con muốn ngày mai trực tiếp đi cầu hôn.”

Trand xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, thấp giọng hỏi. “Trực tiếp cầu hôn, con cảm thấy nguyên soái sẽ đồng ý sao?”

Caesar có chút buồn bực gục đầu xuống. “Nhưng con vẫn muốn thử xem, cũng không thể tiếp tục kéo dài nữa.”

Trand. “.....”

Chế độ hôn nhân kéo dài mấy trăm năm trong vương thất đế quốc, tất cả vương tử khi thành hôn đều cần bệ hạ ra mặt, đại diện vương thất chính thức cầu hôn.

Trand khẽ thở dài. “Được rồi, dành một tháng để chuẩn bị sẵn sàng trước đi, đến lúc đó hai cha con chúng ta lại tự mình đến nhà nguyên soái cầu hôn.”

Tâm tình Caesar lúc này mới tốt lên một chút, gật gật đầu. “Cảm ơn phụ vương, con lập tức đi chuẩn bị.”

Nguyên soái và tướng quân không có ai là dễ chọc, Caesar một thân một mình thế đơn lực bạc hoàn toàn không làm gì được, bệ hạ Trand là cha cũng nên ra mặt..... Cha con liên thủ, dù sao cũng đáng tin hơn một chút so với một mình đơn thương độc mã.

Caesar nắm chặt tay, sau khi trở lại cung điện liền bắt đầu chuẩn bị chi tiết kế hoạch cầu hôn.

Một tuần sau, tại tinh cầu Ryan.

Sáng sớm, Lâm Diêu vừa muốn đi đến tiệm bánh ngọt, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, mở cửa nhìn ra, nhất thời bị người đứng trước mắt làm cho giật mình – thanh niên trước mặt có dáng người cao ngất, trên gương mặt đẹp trai mang theo nụ cười nho nhã lễ độ, tuy rằng mặc một thân thường phục đơn giản, lại vẫn không thể che dấu khí chất xuất chúng trên người hắn.

Là vương tử Caesar.

Lần cuối Lâm Diêu thấy hắn đã là mấy năm về trước, năm đó khi tiểu Viễn mang theo hắn về nhà, hai người đều là học sinh, thiếu niên mười tám tuổi vẫn còn vẻ ngây ngô và non nớt. Hiện giờ, vẻ trẻ con trên người hắn đã mất đi toàn bộ, thành thực ổn trọng, tác phong nhanh nhẹn, bộ dáng mỉm cười cho người ta một cảm giác an toàn thật đáng tin.

Lâm Diêu ngăn người, kinh ngạc nói. “Caesar? Sao cậu lại ở đây?”

Nghi hoặc thăm dò nhìn ra ngoài, lại phát hiện tiểu Viễn không đi cùng hẳn, trong trời tuyết mờ mịt chỉ có một mình Caesar.

Lâm Diêu vội vàng nói. “Mau, mau vào đi.”

Bên ngoài tuyết rơi rất lớn, trên người Caesar mang theo hơi lạnh của băng tuyết, nụ cười trên mặt lại vô cùng ấm áp, lễ phép chào hỏi. “Em chào chị, đã lâu không gặp.”

Lâm Diêu cười nói. “Ừ. Sao cậu lại đột nhiên đến chỗ này?”

Lâm phu nhân nghe thấy tiếng cũng đi ra phòng khách, thấy Caesar, kinh ngạc mở to hai mắt. “Caesar? Sao cháu lại đến đây? Tiểu Viễn cũng đến đây sao?”

Caesar mỉm cười nói. “Tiểu Viễn còn ở thủ đô, lần này là một mình cháu đến.”

“À..... Mau lại đây ngồi.” Lâm phu nhân kéo Caesar đến ngồi xuống sofa, Caesar lại không ngồi, giao lễ vật mang đến cho Lâm Diêu, sau đó xoay người cúi đầu thật sâu về phía Lâm phu nhân. “Dì à, lần này cháu đến, là có chuyện muốn khẩn cầu dì.”

Lâm phu nhân quả thực thụ sủng nhược kinh.

Tuy rằng ở trên tinh cầu Ryan hoang vắng, không quá quan tâm đến chuyện bên ngoài, nhưng bà cũng biết người trước mặt là vương tử Alpha duy nhất của đế quốc, là người thừa kế vương vị mà tất cả dân chúng đế quốc đều biết.

Vương tử thường xuyên xuất hiện trên tin tức cùng bề hạ hiện giờ lại đứng cúi đầu trước mặt mình, Lâm phu nhân cảm thấy đầu mình cũng có chút choáng váng.

Lâm phu nhân run giọng nói. “Không, không cần khách khí như vậy, cháu có chuyện gì cần dì giúp vậy?”

Caesar ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói. “Cháu muốn chính thức kết hôn với tiểu Viễn, có ý đến đây để xin dì đồng ý.”

Lâm phu nhân. “.....”

Caesar nói. “Dì cũng nhìn ra được phải không? Năm đó khi tiểu Viễn mang cháu về tinh cầu Ryan, cháu và cậu ấy đã cùng một chỗ. Chúng cháu đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng đến lúc công khai quan hệ, chính thức kết hôn rồi.”

Lâm phu nhân và Lâm Diêu liếc nhau.

Hai người đương nhiên nhìn ra tiểu Viễn và Alpha cậu mang về có quan hệ không đơn giản, chỉ là không ngờ tới, tiểu Viễn và Caesar có thể đi tới hôn nhân chính thức như thế này.

Lâm phu nhân thần sắc phức tạp nhìn thanh niên anh tuấn trước mặt, thật lâu sau, mới nhẹ giọng nói. “Chuyện này cháu thuyết phục nguyên soái bọn họ đồng ý là được rồi, ý kiến của dì..... chắc cũng không quan trọng đâu?”

“Không, rất quan trọng.” Ánh mắt Caesar cực kỳ kiên định. “Dì là mẹ nuôi của tiểu Viễn, ở trong lòng tiểu Viễn không khác gì mẹ ruột cả, trong những năm nguyên soái không ở đây, là dì một tay nuôi lớn tiểu Viễn, dì đã cho tiểu Viễn một cuộc sống yên bình ấm áp, dì đã dạy dỗ cậu ấy tốt như vậy, ở trong lòng cháu, sự tôn kính với dì và đối với nguyên soái bọn họ không có gì khác nhau hết.....” Caesar dừng một chút, nghiêm túc nói. “Cho nên, chuyện này, cháu muốn tự mình lấy được đồng ý của dì.”

Mũi Lâm phu nhân đột nhiên hơi chua xót.

Trong đầu không khỏi nhớ tới tiểu Viễn mập mạp đáng yêu không ngừng lăn đên lăn đi trên giường, nhớ tới những ngày tháng gian nan vất vả nuôi lớn hai đứa trẻ.....

Thời gian trôi qua mau, trong nháy mắt hai đứa trẻ đó đã trưởng thành, cũng đến tuổi bàn chuyện hôn nhân. Hiện giờ, nhìn thanh niên anh tuấn tự mình tới cửa cầu thân, Lâm phu nhân vô cùng xúc động, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Caesar thấp giọng nói. “Xin dì hãy đồng ý giao tiểu Viễn cho cháu đi, cháu rất yêu cậu ấy, cam đoan sẽ không phụ lòng cậu ấy.”

Mắt Lâm phu nhân đỏ bừng, nhẹ nhàng gật gật đầu. “..... Được.”

Caesar kích động ngẩng đầu lên. “Tốt quá! Cháu muốn mời dì đến thủ đô, tham gia hôn lễ của cháu và tiểu Viễn.”

Lâm phu nhân xoa xoa nước mắt, cười nói. “Được..... Hôn lễ của hai đứa đã định thời gian rồi sao?”

Caesar. “.....”

Trầm mặc một chút, Caesar làm bộ thật thản nhiên nói. “Còn chưa xác định chính thức, chờ sau khi chọn ngày rồi, sẽ nói với dì trước tiên.”

Lâm phu nhân không nhận ra điều khác thường, cho rằng hôn sự của Caesar và Lâm Viễn đã định, còn đang vui vẻ thay con trai đây.

Caesar nghiêm mặt nói. “Đúng rồi, còn có chuyện này cháu muốn thương lượng với dì.....”

Lâm phu nhân cười hỏi. “Còn có chuyện gì?”

Caesar nói. “Cháu muốn đón hai người đến thủ đô sống, phòng ở đã mua xong rồi, chỉ chờ hai người đến đó thôi.”

Lâm phu nhân vội vàng lắc đầu nói. “Không cần phiền toái như vậy, dì và A Diêu ở đây rất tốt, tiểu Viễn cũng thường xuyên gửi đồ đến đây.”

Caesar nghiêm túc nói. “Hai chuyện này không giống nhau. Tiểu Viễn rất nhớ hai người, nhưng lại bận không có thời gian về thăm dì, hai người vẫn nên chuyển đến thủ đô đi, như vậy thời gian đoàn tụ cũng sẽ nhiều hơn một ít. Hơn nữa, không phải chị rất thích làm điểm tâm sao?” Caesar quay đầu nhìn về phía Lâm Diêu, mỉm cười nói. “Ồ thủ đô có rất nhiều nhà hàng thực phẩm thủ công kinh doanh thành công, chị có thể đến đó quan sát, sau đó chọn địa điểm mở một xưởng bánh ngọt.....”

Lâm Diêu có chút động tâm, trông mong nhìn về phía Lâm phu nhân.

Caesar cũng thành khẩn nhìn Lâm phu nhân. “Dì à, dì không phải sợ phiền toái, cháu sẽ xử lý tốt tất cả. Đối với tiểu Viễn, hai người cũng là người thân gần gũi nhất của cậu ấy, cậu ấy rất nhớ hai người, nếu hai người chuyển đến thủ đô, cậu ấy nhất định sẽ rất vui.”

Lâm phu nhân trầm mặc một lát, khẽ thở dài nói. “Để dì suy nghĩ một chút, rồi sẽ cho cháu câu trả lời thuyết phục.”

Trên thực tế, Lăng Viễn đã sớm đề nghị đưa mẹ và chị cùng đến thủ đô, nguyên soái cũng đã sắp xếp xong chỗ ở cho mẹ con hai người, nhưng lại bị Lâm phu nhân cự tuyệt.

Bà ở đây hơn hai mươi năm đã sớm thành thói quen, không muốn chuyển nhà đến một nơi xa lạ rồi phải thích ứng lại từ đầu, cũng sợ sau khi đến đó sẽ khiến nguyên soái chịu thêm phiền phức. Nhìn một nhà ba người tướng quân và nguyên soái đoàn tụ, trong lòng bà kỳ thật cũng có chút buồn bã, đứa trẻ nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, chung quy vẫn là con trai người khác, bọn họ mới là người một nhà, bà chỉ là người ngoài. Tiểu Viễn trưởng thành, nhiệm vụ của bà cũng đã hoàn thành, là mẹ nuôi, tự mình rút lui là kết quả tốt nhất.

Lâm phu nhân vẫn mang theo Lâm Diêu ở lại tinh cầu Ryan, tiểu Viễn cũng là một đứa trẻ hiếu thuận, luôn gửi mấy đồ này nọ về đây, còn thường xuyên duy trì liên lạc với mẹ và chị mình, Lâm phu nhân đã thật thỏa mãn.

Nhưng hôm nay nghe Caesar thuyết phục một phen, lại khiến Lâm phu nhân có chút động tâm.....

Nhất là về xưởng bánh ngọt, Lâm Diêu rõ ràng rất để tâm tới chuyện này.

Bà không hề nghi ngờ Caesar có thể xử lý tốt tất cả, hơn nữa bây giờ Lâm Diêu còn trẻ như vậy, cũng không thể ở tinh cầu Ryan cả đời được.....

Lâm phu nhân khẽ thở dài, cầm lấy ảnh chụp trong phòng ngủ nhẹ nhàng sờ sờ — đó là ảnh chụp chung của ba người trong sinh nhật sáu tuổi của tiểu Viễn vào nhiều năm về trước, Lâm Viễn mập mạp và Lâm Diêu buộc tóc đuôi ngựa, bà nắm tay hai đứa trẻ, đứng trước cửa ngôi nhà ở cũ nát này, phía sau là bầu trời băng tuyết trắng xóa của tỉnh cầu Ryan.

Lâm phu nhân nhìn đứa trẻ đáng yêu trong ảnh chụp, hốc mắt ảm ứ, khóe miệng lại không nhịn được nở nụ cười.

Vào ban đêm, Lâm phu nhân rốt cuộc đưa ra quyết định, cùng Caesar đến thủ đô, Lâm Diêu lập tức hưng phấn bắt đầu thu dọn hành lý.

Caesar phân phó Bạch Vũ ra hỗ trợ, Bạch Vũ không phục hét lên. “Chủ nhân chủ nhân! Tốt xấu gì ta cũng là cơ giáp cấp S số một số hai trong đế quốc! Sao ngươi lại có thể bắt ta đi khuôn vác được chứ? Bọn họ mà biết nhất định sẽ chê cười ta.....”

Caesar thản nhiên nói. “Nhưng ngươi lại không đánh lại Hắc Long và Chu Tước, không thể giúp chủ của người đi cướp cô dâu.”

Bạch Vũ. “.....”

Caesar. “Nhanh đi giúp chị Lâm Diêu chuyển nhà đi, ngoan.”

Bạch Vũ. “.....”

Cơ giáp cấp S của đế quốc Bạch Vũ, tâm tình khổ sở biến thành một người máy dọn nhà cấp thấp nhất, yên lặng giúp Lâm Diêu tỷ tỷ nhắc hành lý lên.

Hết phần 6.

145. Quyển 5 - Chương 145: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huynh Đệ Thiên (7)

Cuối tuần đó, Lăng Viễn theo thường lệ chạy đến trường đón em trai tan học, lúc đi đến cổng trường đột nhiên phát hiện một bóng dáng quen thuộc đang đứng ở đó nói chuyện với tiểu mập mạp, trên mặt mang ý cười ôn hòa. Lăng An nhìn thấy ca ca lập tức chạy tới. “Anh!”

Lăng Viễn sờ sờ đầu bé, ngẩng lên nhìn về phía Caesar, nghi hoặc hỏi. “Sao cậu lại tới đây?”

Caesar mỉm cười nói. “Đoán là cậu sẽ tới đón tiểu An, cho nên tôi đến cổng trường chờ cậu trước.”

Nói xong liền tiến lên một bước, nhẹ nhàng cầm lấy tay Lăng Viễn, mười ngón giao nhau.

Lăng An hiếu kỳ nhìn bàn tay hai người nắm cùng một chỗ, Lăng Viễn vội vàng xấu hổ bỏ tay Caesar ra, bước lên dắt tay em trai.

Lăng An rút bàn tay mập mạp về, rất hiểu chuyện nói. “Không sao đâu, ca ca cứ dắt tay anh ấy đi.”

Lăng Viễn. “.....”

Caesar quăng một ánh mắt tán thưởng qua cho tiểu mập mạp, mỉm cười nắm lại tay Lăng Viễn, kéo cậu cùng lên xe.

Bạch Vũ đã bị chủ nhân tra tấn đến hết dăm cự nự, biến thành xe huyền phù đậu ở đó chờ bọn họ, để tiểu Viễn và tiểu An cùng nhau đi vào khoang điều khiển của mình, không nói một lời đi về phía trước theo chỉ dẫn.

Lăng Viễn có chút nghi hoặc. “Sao hôm nay tiểu Bạch Vũ lại im lặng vậy a?”

Caesar nói. “Bị tôi bắt làm ô tô cả ngày, thương tâm.”

Bạch Vũ nhin không được kháng nghị. “Chủ nhân không chỉ bắt ta làm ô tô, còn bắt ta làm công nhân chuyển nhà, còn bắt ta hỗ trợ quét rác, lau nhà, bưng trà rót nước! Ta là cơ giáp cao cấp của đế quốc, ta không phải người máy bảo mẫu.....”

Caesar thấp giọng an ủi nó. “Đừng nóng giận, người xem nguyên soái và tướng quân không phải xuất chinh, Chu Tước Hắc Long chúng nó phải nằm ngủ trong công tắc không gian cả ngày, rất nhàm chán. Người là cơ giáp vạn năng của ta, mỗi ngày ta đều gọi người đi ra ngoài hoạt động, không phải rất tốt sao?”

Bạch Vũ hoài nghi hỏi. “..... Thiệt không?”

Caesar mỉm cười nói. “Thật.”

“Được rồi!” Bạch Vũ bắt đầu vui vẻ, sru một tiếng bay lên quốc lộ trên không.

Lăng Viễn. “.....”

Lăng Viễn liếc mắt nhìn Caesar, nén cười đến gần bên tai Caesar nhẹ giọng nói. “Cậu lại đi lừa nó, Chu Tước và Hắc Long đâu có ngủ say? Mỗi ngày đều có nhiệm vụ, Chu Tước cùng baba tuần tra quân đoàn Âm Dạ cả ngày, rất uy phong.....”

Lăng Viễn đến gần bên tai Caesar nói chuyện, Caesar vừa quay đầu, liền chuẩn xác hôn lên môi tiểu Viễn.

Lăng Viễn. “.....”

Đối diện với ánh mắt hiếu kỳ của em trai ngồi bên cạnh, Lăng Viễn lập tức rút cổ về, xấu hổ sờ sờ mũi.

Caesar mỉm cười nói. “Bạch Vũ tình tình hoạt bát, cả ngày không chịu ngồi yên, tôi mới tìm chút chuyện cho nó làm. Chờ sau khi chúng ta kết hôn, có hồ ly chơi với nó, nó sẽ không nhàm chán như vậy nữa, cả ngày lảm nhảm làm phiền tôi.”

Hồ ly. “.....”

Hồ ly khó chịu ngáp một cái.

Lăng An cũng không nhìn bọn họ nữa, ghé vào cạnh giường, yên lặng quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Khi đi ngang qua một khu vui chơi, hai mắt Lăng An sáng lên nhìn chằm chằm các loại tàu bay trong đó, Caesar mỉm cười sờ sờ đầu bé. “Tiểu An, em có muốn đến khu vui chơi không?”

Lăng An gật đầu. “Muốn.”

Caesar nói. “Ngày mai anh qua đón em đi có được không?”

Lăng An chờ mong quay đầu nhìn ca ca, Caesar cũng quay đầu nhìn Lăng Viễn, Lăng Viễn đành phải bắt đắc dĩ nói. “Tôi không thể đáp ứng cậu ngay được, lúc về hỏi baba một chút rồi nói sau.”

Caesar cười mà không nói.

Nguyên soái và tướng quân là đại boss cuối cùng. Bây giờ Caesar còn chưa có tự tin đến khiêu chiến bọn họ. Lâm phu nhân, Lâm Diêu, Lăng An tương đối dễ nói chuyện hơn, đi đường vòng cũng là một biện pháp tốt, Caesar chuẩn bị bắt đầu lấy lòng từ Lâm phu nhân, từng bước từng bước mượn sức tất cả những người bên cạnh Lăng Viễn.

Sau khi về nhà, Lăng Viễn chạy đến thư phòng, Lăng Vũ đang ngồi trên ghế, cầm sách Caesar tặng tùy ý lật xem, Lăng Viễn mang theo em trai cộ tới bên người hần, cười nói. “Baba, ngày mai cuối tuần được nghỉ, con mang tiểu An đến khu vui chơi chơi một ngày được không?”

Lăng Vũ thần nhiên liếc mắt nhìn con trai. “Đi cùng Caesar sao?”

Lăng Viễn khiếp sợ hỏi. “Ba, sao ba biết?”

Lăng Vũ đặt sách trong tay xuống, ngồi dậy nói. “Mang em trai đi chơi mà có thể vui vẻ đến như vậy sao? Là vì có Caesar chứ gì?”

Lăng Viễn gục đầu xuống gãi gãi tóc, có chút ngượng ngùng. “Khụ, quả thật là Caesar đề nghị, nhưng mà tiểu An cũng rất muốn đi, nó chưa bao giờ được đến khu vui chơi, cho nên con muốn dẫn nó đi thử xem.....Đúng không tiểu An?”

Lăng An dùng sức gật đầu. “Baba, con muốn đi.”

Đối diện với ánh mắt chờ mong của hai đứa con một lớn một nhỏ, Lăng Vũ cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ. “Được rồi, chú ý an toàn.”

Lăng Viễn lập tức hưng phấn đứng lên, kéo em trai xoay người đi ra ngoài. “Tốt quá, bọn con đi chuẩn bị một chút!”

Nhìn bóng dáng vội vã của con trai, Lăng Vũ không khỏi đau đầu xoa xoa thái dương – tâm của tiểu quái thú ở trên người Caesar, người baba như hẳn thật sự muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

Buổi sáng hôm sau, Caesar lái xe đến biệt thự của nguyên soái đón anh em hai người, còn mang theo một đồng hoa quả quý hiếm và một quyển sách được thiết kế tinh xảo.

Hoàn toàn khác với tư thái cao quý khi mặc chính trang vương thất tham dự yến hội, Caesar mặc một thân quần áo thường ngày, cho người ta cảm giác vô cùng ôn hòa thân thiết, khi mỉm cười lên rất giống một thân sĩ.

Caesar đi vào bên trong phòng khách, lễ phép nói. “Chào chú, cháu tới đón tiểu Viễn, cậu ấy đã dậy chưa ạ?”

Lăng Vũ thản nhiên nói. “Ở trên tầng thay quần áo.”

Caesar gật gật đầu, lấy bộ sách cổ bìa cứng màu sắc rực rỡ ra đưa tới trước mặt Lăng Vũ. “Đây là sách mấy hôm trước cháu đến chòm sao Thiên Cầm tìm được, sách dạy đánh cờ được xuất bản số lượng có hạn vào 700 năm trước, cháu xem không hiểu lắm, nghe nói tướng quân rất có hứng thú với lĩnh vực này, cho nên lấy đến đây cho ngài xem thử.”

Lăng Vũ nhìn qua lạnh lùng trong nhà lại không thiếu thứ gì, Caesar muốn tặng quà lấy lòng hẳn nhưng lại hoàn toàn không biết tặng cái gì.

May mà có thần trợ công đặc biệt là bộ hạ Trand đã tiết lộ rất nhiều bí mật cho con trai, nghe nói năm đó khi Lăng Vũ còn ở trường là học bá, hàng ngày đều ngâm mình trong thư viện, thích nghiên cứu các chòm sao trong vũ trụ và các loại sách dạy đánh cờ, trình độ cờ vây rất cao, không ai địch nổi.

Lần này Caesar đến chòm sao Thiên Cầm lấy quyển sách này, là muốn mang về tặng cho Lăng Vũ.

Trên mặt Lăng Vũ vẫn là biểu tình bình tĩnh thản nhiên, nhận lấy sách nói. “Tôi chơi cờ vây, là phụ vương cậu nói cho cậu sao?”

Caesar thẳng thắn nói. “Đúng vậy. Cháu muốn tặng quà cho ngài, nhưng không biết phải tặng cái gì, nên đến hỏi phụ vương..... Dù sao 2 người cũng từng là bạn học.”

Tiểu vương tử không dám tự cao tự đại chút nào trước mặt tướng quân Lăng Vũ, lại càng không dám nói dối, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt mang theo ba phần thấp thỏm và bảy phần kính trọng, biểu tình nghiêm túc lấy lòng như vậy, giống như một loài động vật cỡ bự đang đứng vẫy đuôi trước mặt.

Lăng Vũ nhin không được cười một chút.

Nếu không đồng ý để hẳn và tiểu Viễn cùng một chỗ, có phải hẳn vẫn định mang đồ tới lấy lòng không? Tiểu vương tử luôn luôn ổn trọng mỗi lần chọn quà nhất định rất rối rắm đi? Bộ đáng thấp thỏm bất an mỗi lần tặng quà nhìn còn thật thú vị.

Lăng Vũ đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt lên một chút.

Đưa tay cầm lấy sách dạy đánh cờ, Lăng Vũ nhìn Caesar nói. “Sách dạy đánh cờ tôi nhận, đáng tiếc không có cờ vây.....”

Caesar vội vàng nói. “Lần sau cháu sẽ mang một bộ cho ngài!”

Lăng Vũ cong khóe môi. “Vậy thì cảm ơn cậu, Caesar.”

“.....” Caesar nhéo nhéo lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, mỉm cười nói. “Chú không cần khách khí đâu, chú thích là tốt rồi.”

Lăng Vũ gật gật đầu, tâm tình rất tốt trở về thư phòng nghiên cứu cờ vây.

Caesar nhìn bóng dáng tướng quân Lăng Vũ rời đi, quả thực là khóc không ra nước mắt.

Bộ sách này hẳn phải dùng rất nhiều biện pháp mới mua được, giờ muốn tặng cờ vây, mấy loại bán trong cửa hàng bình thường sao có thể đưa đến tặng được? Muốn tặng một bản kỷ niệm, một bản trân quý gì đó, nhất định lại phải tốn một phen tâm tư.

Mỗi lần tặng quà cho tướng quân Lăng Vũ, Caesar đều cảm thấy tế bào não của mình lại chết một mảng lớn.

Cũng không có cách nào, nếu đại quái thú này không gật đầu, làm sao hẳn có thể rước được tiểu quái thú kia ra khỏi đầm rồng hang hổ được đây?

Lăng Viễn và Lăng An mặc thường phục màu trắng giống nhau như đúc đi xuống lầu, một lớn một nhỏ, một béo một gầy, hai anh em đi bên cạnh nhau hiệu quả thị giác quả thật rất buồn cười. Thấy Lăng Viễn đi đến trước mặt mình, Caesar nhin không được đưa tay sờ sờ mái tóc mềm mại của cậu, mỉm cười hỏi. “Sao cậu lại mặc quần áo giống hệt em trai vậy?”

Lăng Viễn đáp. “Baba tôi mua đó!”

Có lẽ là hứng thú tà ác của tướng quân Lăng Vũ, mua quần áo cho con trai còn mua cùng một loại cùng một kiểu dáng.

Khi ba người cùng nhau đi đến cửa khu vui chơi, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Brian cũng mang em trai tới đó chơi, Lăng Viễn tiến lên chào hỏi. “Brian, thật khéo a! Sao Snow không tới?”

Brian đáp. “Không khéo, Caesar bảo tôi tới, là cậu ấy mua vé. Hôm nay Snow còn trực ban.”

Lăng Viễn quay đầu nhìn Caesar, Caesar nói. “Tiểu An chơi một mình không thú vị, tìm bạn đến cho nó.”

Bled được tìm đến làm bạn chơi thật tự giác chạy đến dắt tay Lăng An, mỉm cười nói. “Tiểu An, chúng ta cùng đi chơi đi.”

Lăng An không được tự nhiên bị bé kéo đến ngồi xe vượt núi. Ba người Lăng Viễn cũng cùng chơi.

Xe vượt núi siêu cấp đã được cải tạo liên tục xoay ba trăm sáu mươi độ vài lần, Lăng An lần đầu tiên ngồi cái này bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, Bled lại rất bình tĩnh, nắm tay Lăng An nói. “Đừng sợ đừng sợ, không có việc gì, xoay thêm vài lần là quen thôi.”

Lăng An. “.....”

Lăng Viễn cũng là lần đầu tiên đến khu vui chơi, một đám người chơi cả ngày, cực kỳ tận hứng.

Trên đường trở về, thừa dịp Caesar mang hai đứa nhỏ đi mua kem, Brian đột nhiên sáp lại hỏi. “Tình hình hai người thế nào rồi? Bao giờ thì kết hôn?”

Lăng Viễn nói. “Không biết..... Caesar đã gặp mặt cha và baba tôi rồi, ba tôi vẫn chưa nói gì cả, tôi cũng không rõ thái độ của ông ấy.”

Brian cười cười. “Kỳ thật hôm nay Snow không phải trực ban mà đang ở nhà nghỉ ngơi, cậu ấy mang thai, không thích hợp đến mấy nơi như khu vui chơi kiểu này.”

Lăng Viễn kinh ngạc nhìn Brian.

Brian đắc ý nói. “Sang năm chúng tôi sẽ có bảo bảo thứ hai, cậu không thấy hâm mộ sao?”

Lăng Viễn. “.....”

Brian khẽ thở dài. “Kỳ thật Caesar rất vất vả, cậu biết rõ sức ảnh hưởng của tướng quân và nguyên soái trong đế quốc lớn thế nào rồi đó, cậu ấy muốn kết hôn với cậu, chỉ có thể hạ thấp mình cầu xin baba cậu đáp ứng, ba cậu lại không nỡ để cậu kết hôn sớm như vậy, nhất định sẽ làm khó Caesar..... Cứ như vậy, tất cả áp lực đều dồn hết lên người Caesar.” Brian quay đầu nhìn Lăng Viễn, nghiêm túc nói. “Kết hôn là chuyện hai người, cậu không thể giao hết tất cả cho một mình Caesar xử lý được. Cậu ấy đợi cậu nhiều năm như vậy, nếu cậu cứ bị động như thế, áp lực của Caesar sẽ rất lớn.”

Lăng Viễn gục đầu xuống không nói.

Brian mỉm cười nói. “Trước đây tôi bị tướng quân Udyr gây áp lực hơn nửa năm, cuối cùng vẫn là Snow xuất mã thu phục cha mình..... Nói như thế nào đây, tình yêu của hai người, cần hai người cùng bảo vệ. Các trưởng bối cuối cùng cũng sẽ lấy ý nguyện của cậu làm tiêu chuẩn, suy nghĩ của cậu mới là quan trọng nhất, cậu hiểu chứ?”

Lăng Viễn nghiêm túc gật đầu. “..... Tôi hiểu.”

Kỳ thật trong khoảng thời gian này Caesar sút đầu mẽ trán Lăng Viễn đều nhìn thấy hết, cậu cũng đau lòng Caesar vất vả như vậy, thế nhưng cậu không biết nên giúp hắn như thế nào, bây giờ được Brian khai sáng, tầm mắt Lăng Viễn bắt đầu mở rộng. Dù sao Brian cũng là “Người từng trải”, so với bản thân thì có kinh nghiệm hơn, hơn nữa ý nói cũng rất có lý, hôn nhân là chuyện hai người, bản thân không thể cứ chờ ở phía sau baba làm một người được bảo vệ mãi.

Lăng Viễn nhẹ nhàng siết chặt nắm tay, trong lòng âm thầm ra quyết định.

Sau khi đưa anh em Lăng Viễn về nhà, Caesar gọi đến máy truyền tin của Brian, hỏi. “Thế nào rồi?”

Brian cười tủm tỉm nói. “Để tôi làm thuyết khách nhất định không thành vấn đề, đáy lòng tiểu quái thú nhà cậu đã lơ lửng rồi, chỉ chờ một kích trí mệnh của cậu thôi.”

Caesar mỉm cười nói. “Cảm ơn.”

Brian gật đầu. “Không cần khách khí, nhớ là cậu nợ tôi một phần nhân tình đó.”

Caesar bóp trán. “Anh em với nhau còn phải tính rõ thế sao?”

Brian mỉm cười nói. “Anh em ruột còn phải ghi sổ rõ ràng, huống chi tôi với cậu còn không phải anh em ruột.”

Caesar bắt đắc dĩ. “..... Được rồi.”

Brian giăng giải một phen khiến Lăng Viễn hiểu ra, buổi tối nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được.

Không sai, tình yêu là chuyện hai người, cần hai người cùng nhau bảo vệ. Từ khi bắt đầu đã là Caesar yêu cậu trước, sau này cũng vẫn là Caesar hi sinh, mấy năm gần đây cậu chỉ biết bị động nhận lấy sự quan tâm và trân trọng của Caesar, cho dù đi đến bước kết hôn này, cũng vẫn là Caesar bận trong bận ngoài.

So với Caesar, bản thân hình như chưa làm được gì hết.....

Nên làm cái gì mới được đây? Lăng Viễn phát sầu với cái trần nhà.

Buổi sáng hôm sau, Lăng Viễn lại nhận được tin nhắn của Caesar, hẹn cậu đến một chỗ, nói muốn cho cậu bất ngờ.

Lăng Viễn vô cùng tò mò, nhưng Caesar lại không chịu nói, chỉ dẫn cậu đi đến phố thực phẩm ở quảng trường trung tâm thủ đô, dừng lại ở một ngã tư đường vị trí vô cùng tốt.

Lăng Viễn ngẩng đầu, thấy một tiệm bánh ngọt diện tích rất lớn..... Hoặc nên hình dung là một xưởng bánh ngọt thì đúng hơn.

Tòa kiến trúc cao ba tầng, trang trí tinh xảo, bên trong tủ thủy tinh cỡ lớn đặt đủ loại điểm tâm, chocolate, dâu tây, matcha, dứa..... Đủ loại màu sắc khiến người ta nhìn không được nuốt nước miếng, trong đó còn có một ít bánh ngọt phồng theo tạo hình của động vật nhỏ, thoát nhìn đáng yêu vô cùng.

Hôm nay vừa vặn là ngày khai trương tiệm bánh ngọt, ngoài cửa treo đầy các dải băng đủ màu sắc, một cô gái quen thuộc mang vẻ mặt tươi cười đứng ở đó, bên cạnh là một loạt người máy màu trắng mới tinh.

Hốc mắt Lăng Viễn nóng lên, bước nhanh về phía cô. “..... Chị?”

Lâm Diêu nhìn thấy em trai, tâm tình rõ ràng rất tốt, cười sang sảng nói. “Đã lâu không gặp a tiểu Viễn! Không đúng, hiện tại phải là trung tá Lăng Viễn mới đúng chứ?”

Lăng Viễn ngạc nhiên đi đến trước mặt cô. “Sao chị lại ở đây? Mẹ đâu rồi?”

Lâm Diêu chỉ chỉ phòng trong.

Lâm phu nhân đang ngồi nghỉ ngơi nhấm nháp bánh ngọt trên sofa trong đại sảnh tầng một, Lăng Viễn xoay người xông về phía bà. “Mẹ!”

Lâm phu nhân vội vàng đứng lên ôm lấy con trai.

Lăng Viễn kích động đến hốc mắt đều đỏ, ôm mẹ mình không thốt nên lời.

Caesar cùng Lâm Diêu đi vào xem xét xung quanh, mỉm cười nói. “Chị à, chỗ này bố trí không tệ.”

Lâm Diêu mỉm cười nói. “Mấy hôm nay cũng nhờ tiểu Bạch Vũ hỗ trợ, tốc độ quét rác lau bàn rất nhanh.”

Bạch Vũ hưng phấn nói. “Đúng vậy! Ta chính là cơ giáp cấp S đó!”

Caesar. “.....”

Lăng Viễn nghe được hai người nói chuyện, mắt đỏ hồng quay đầu nhìn Caesar. “Caesar, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Lâm Diêu giải thích. “Mấy hôm trước Caesar đến tỉnh cầu Ryan, đưa chị và mẹ đến đây, cửa hàng bánh ngọt này cũng là cậu ấy mua cho, chị và mẹ định sau này sẽ sống luôn ở thủ đô, như vậy cũng có thể thường xuyên gặp em..... Đúng rồi, cửa hàng này chị cho em và Caesar một nửa cổ phần được chứ? Cũng không thể khiến Caesar bỏ tiền không a!”

Caesar mỉm cười nói. “Chị làm chủ là được rồi.”

Lâm Diêu sáng khoái nói. “Vậy cứ quyết định thế đi!”

Lăng Viễn. “.....”

Đối diện với ánh mắt mỉm cười của Caesar, Lăng Viễn cảm động đến không nói nên lời, yết hầu một trận nghẹn ngào.

Tất cả những chi tiết này, không một cái nào không chứng minh Caesar thương cậu biết bao nhiêu. Không biết Caesar làm thế nào để thuyết phục được Lâm phu nhân, tóm lại, có thể đưa mẹ qua đây sống những ngày tốt đẹp, vẫn là nguyện vọng lớn nhất của Lăng Viễn.

Ba người trải qua một ngày ấm áp ở tiệm bánh ngọt, mấy loại bánh Lâm Diêu mới nghiên cứu chế tạo mùi vị rất ngon, Lăng Viễn tham ăn ăn thật nhiều, rất tự tin tỏ vẻ tiệm bánh ngọt của chị nhất định sẽ chật ních khách đến tiền vào cuồn cuộn!

Buổi tối khi trở về, hai người tay trong tay đi trên con đường vắng lặng, Lăng Viễn đột nhiên dừng chân lại, nhẹ giọng nói. “Caesar, cảm ơn cậu.....”

Caesar quay đầu nhìn cậu, ý cười ôn nhu. “Giữa hai người chúng ta, còn cần cảm ơn sao?”

Lăng Viễn bỏ nhào vào lòng hắn, gắt gao ôm lấy hắn. “..... Kỳ thật tôi cũng muốn kết hôn với cậu trong năm nay, tôi biết cậu gần đây vì việc này mà bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, về phía baba cần tôi làm gì, cậu cứ trực tiếp nói với tôi là được.”

Caesar nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của người trong lòng, ôn nhu nói. “Cậu chỉ cần làm một chuyện là đủ rồi.”

Lăng Viễn lập tức ngẩng đầu lên. “Chuyện gì?”

Caesar mỉm cười hân hoan lên trán tiểu Viễn. “Nói cho baba cậu, cậu thật lòng yêu tôi, không liên quan đến chuyện đánh dấu.”

Lăng Viễn. “.....”

Caesar thấp giọng hỏi. “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Lỗi tai Lăng Viễn hơi hơi đỏ lên, kiễng mũi chân hôn một cái lên môi Caesar. “Phải phải phải! Tôi yêu cậu! Cậu vừa lòng chưa?”

Caesar cười ôm cậu vào trong ngực. “Rất vừa lòng..... Hôn thêm một chút đi?”

Lăng Viễn ngượng ngùng nói. “Cậu đừng được một tác lại muốn tiến một thước..... Ừm..... Ừm.....”

Tất cả những lời muốn nói bị chặn lại bên môi, Lăng Viễn dần dần ngừng giây giụa, trúc trắc đáp lại, hai tay chủ động ôm lấy bả vai Caesar.

Ánh đèn nơi đầu đường chiếu rọi lên hai người, như nhuộm lên xung quanh một vầng sáng nhu hòa màu vàng rực.

Khoảnh khắc đó, Lăng Viễn mới đột nhiên cảm thấy, lưỡng tình tương duyệt, cùng nhau cố gắng vì hạnh phúc..... hóa ra là một điều tốt đẹp như thế.

Hết phần 7.

146. Quyển 5 - Chương 146: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huynh Đệ Thiên (8)

Khi Lăng Viễn về nhà, Lăng Vũ đang ở trong thư phòng nghiên cứu sách dạy đánh cờ Caesar đưa, hẳn đặc biệt cảm thấy hứng thú đối với cờ vây, biểu tình khi đọc sách cũng vô cùng nghiêm túc, Lăng Viễn ngại quấy rầy hắn, đứng ở cửa thò đầu vào lén lút nhìn bên trong.

Lăng Vũ ngẩng đầu lên. “Chuyện gì?”

Lăng Viễn bị phát hiện, đành phải kiên trì vào phòng, đi đến phía sau baba lấy lòng bóp bóp vai cho hắn. “Baba, Caesar đến tỉnh cầu Ryan đưa mẹ và chị đến đây, hôm nay con đến gặp bọn họ, chị còn mở một cửa hàng bánh ngọt ở quảng trường trung tâm thủ đô.....”

Lăng Vũ bình tĩnh nói. “Caesar quả thật giỏi thuyết phục, vậy mà có thể khiến Lâm phu nhân dao động. Còn có con, nhất định đã bị nó làm cảm động muốn chết rồi chứ gì?”

Lăng Viễn. “.....”

Lăng Vũ quay đầu nhìn con trai. “Tìm ta để nói chuyện này sao?”

Lăng Viễn xấu hổ sờ sờ mũi. “Baba, có phải ba và cha rất ghét Caesar không?”

Lăng Vũ nói. “Nếu phải thì sao? Con sẽ tách nó ra chứ?”

Lăng Viễn siết chặt nắm tay. “Sẽ không.....”

Lăng Vũ cười cười, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Lăng Viễn đỏ mặt nói. “Baba, con rất thích cậu ấy, ngoại trừ cậu ấy, con không muốn cùng một chỗ với ai khác cả.” Biểu tình của Lăng Viễn rất nghiêm túc. “Kỳ thật Caesar là người rất tốt, đối với con cũng cực kỳ chu đáo, con hi vọng baba có thể tiếp nhận cậu ấy..... Những điều hai người nói con đều biết, cậu ấy là

vương tử, về sau có thể trở thành bệ hạ, con tình nguyện đứng ở bên cạnh cậu ấy, cùng cậu ấy đối mặt với tất cả.....”

Rawson vừa vặn đi ngang qua thư phòng, nghe được những lời tiểu Viễn nói, không khỏi dừng chân lại.

Lăng Viễn tiếp tục nói. “Baba, con muốn cùng một chỗ với Caesar, con rất nghiêm túc. Trước khi cậu ấy đánh dấu con, con đã thích cậu ấy, khi con ở trường học cậu ấy đã sớm bày tỏ với con, lần đánh dấu đó cũng là ngoài ý muốn do thuốc ức chế, cậu ấy không hề bắt buộc con làm bất cứ chuyện gì.”

Lăng Vũ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Rawson, đối diện với ánh mắt thâm thúy của Rawson.

Có lẽ là hần nghĩ sai rồi? Nếu Caesar thật sự đã bày tỏ với Tiểu Viễn, Tiểu Viễn cũng rất có thiện cảm với Caesar, như vậy, giữa bọn họ không phải là vì ảnh hưởng từ chất dẫn dụ mới nhất định muốn cùng một chỗ, mà là bởi vì..... yêu thương nhau sao?

Như vậy, dường như dễ chấp nhận hơn.

Lăng Vũ trầm mặc một lát, gật gật đầu. “Tự con suy xét rõ ràng mới là quan trọng nhất, baba sẽ không phản đối quyết định của con.”

Lăng Viễn lập tức vui vẻ nói. “Baba không phản đối là tốt rồi!”

Rawson mỉm cười đi đến, ôm chặt bả vai Lăng Vũ, ôn nhu nói. “Đi ăn chút bữa khuya đi, anh đã bảo phòng bếp làm điểm tâm em thích ăn nhất.”

Lăng Vũ đứng lên, Lăng Viễn lập tức đi theo phía sau baba, chờ mong hỏi. “Baba, lúc nào con và Caesar có thể kết hôn.....”

Lăng Viễn bất đắc dĩ nói. “Khẩn cấp như vậy? Một chút cũng không giống Omega.”

Lăng Viễn gãi gãi đầu nở nụ cười, Rawson cũng nhin không được cười nói. “Cũng chẳng có cách nào, Tiểu Viễn nhà chúng ta giống baba nó mà.”

Lăng Vũ giận tái mặt. “Ý của anh là, hồi đó em cũng khẩn cấp muốn kết hôn với anh?”

Rawson tự nhắc đá đập lên chân mình, vội vàng nói. “Không không, anh không có ý này.....”

Lăng Vũ quay đầu nhìn hần. “Vậy ý anh là gì?”

Rawson giải thích. “Anh muốn nói, về chuyện “không giống Omega” này, Tiểu Viễn di truyền từ baba nó.”

Lăng Vũ nhú mày. “Anh muốn nói em không giống Omega?”

Rawson. “.....”

Nguyên soái càng bôi càng đen, tướng quân tức giận đi ăn khuya, nguyên soái bất đắc dĩ buông tay. “Con trai, con hiểu ý của cha chứ?”

Lăng Viễn vui vẻ nói. “Con hiểu.”

Hai vị tướng lĩnh ưu tú nhất của Quân bộ đế quốc, khi cưỡi quân trang phẳng phiu, tháo xuống mặt nạ quân nhân nghiêm túc, mặc áo ngủ hưu nhàn rộng rãi ở nhà, vì một chuyện nhỏ nhặt mà cãi nhau, cảm giác này mới giống như người một nhà.

Có lẽ là Lăng Viễn thắng thắn có hiệu quả, thái độ của Lăng Vũ đối với Caesar rõ ràng tốt lên một chút, khi Caesar lại đến nhà thăm hỏi, vậy mà hiếm có lộ ra mỉm cười. “Caesar, nghe nói cậu đón Lâm phu nhân đến đây? Chuyện này làm không tồi, ta và Rawson không thuyết phục được bà ấy, không ngờ bà ấy lại nghe lời khuyên của cậu.”

Lâm phu nhân nhìn qua nhu nhược, nhưng bên trong rất kiên cường. Bà không muốn nhận ân huệ của nguyên soái, con trai là bà cam tâm tình nguyện nuôi lớn, nguyên soái bồi thường sẽ khiến trong lòng bà cảm thấy không thoải mái. Nhưng Caesar lại không làm như vậy, thân là hậu bối, Caesar và Lăng Viễn cùng nhau báo hiếu cho mẹ nuôi là chuyện thường tình nên làm, hơn nữa Caesar giúp Lâm Diêu mua một

tiệm bánh ngọt, lấy thân phận nhà đầu tư cùng tiểu Viễn chia nhau nắm giữ 25% cổ phần, cách xử lý này dễ làm mọi người chấp nhận hơn.

Trên phương diện đối nhân xử thế, Caesar rõ ràng là chịu ảnh hưởng từ bộ hạ Trand, suy xét mọi chuyện vô cùng chu đáo.

Đây là lần đầu tiên Lăng Vũ khen hấn, Caesar kích động phát điên, trên mặt lại cố gắng trấn định, khiêm tốn nói. “Chú à, đây là chuyện cháu phải làm.....”

Lăng Vũ mỉm cười, cảm giác cái đuôi xù phía sau Caesar lại bắt đầu lắc lắc.

Tiểu vương tử thường ngày ở trước mặt người ngoài bình tĩnh thông dong, đã rất có phong phạm của người thừa kế, nhưng mỗi lần đến biệt thự của nguyên soái, hấn sẽ biến thành bộ dáng thấp thỏm bất an nghiêm túc lấy lòng cha vợ này, nhìn xem, hôm nay lại mang quà đến đây, hai tay đưa tới trước mặt Lăng Vũ. “Bộ cờ vậy này, hi vọng chú sẽ thích.”

Loại cờ vây cổ xưa này hiện giờ đã có rất ít người đụng đến, xưởng sản xuất cờ vây lại thiếu càng thêm thiếu, Caesar tìm đọc không ít tư liệu, đặc biệt mua đến một đồng ngọc thạch trân quý, đặt làm riêng cho tướng quân Lăng Vũ một bộ bàn cờ và quân cờ.

Từng viên cờ ôn nhuận bóng loáng, ngọc thạch thiên nhiên làm thành quân cờ không hề có tí vết. Bộ cờ vây nhìn như bình thường, chỉ có người trong nghề mới hiểu được giá trị của nó, mỗi quân cờ bên trong đều là vô giá, bàn cờ lại dùng bạch ngọc thượng hạng tạc thành, đường nét rõ ràng, khiến người ta vừa thấy liền yêu thích không buông tay.

Lăng Vũ khen. “Không tồi, tốn không ít công phu đi?”

Caesar mỉm cười nói. “Cũng không có gì ạ.”

Lăng Vũ cầm lấy quân cờ màu trắng, đưa màu đen cho Caesar. “Đến đây, tiếp ta một ván.”

Caesar. “.....”

Lăng Vũ ngẩng đầu nhìn hấn. “Không biết sao?”

“..... Dạ không.” Caesar xoa xoa lòng bàn tay đầy mồ hôi, vội vàng sửa lời nói. “Cháu trở về học, lần sau sẽ chơi cùng ngài?”

Lăng Vũ vừa lòng gật đầu. “Ừ, cuối tuần đến nhà ta ăn cơm đi.”

Caesar. “.....”

Tiểu vương tử vội vội vàng vàng chạy về vương cung, lấy cuốn “Giáo trình nhập môn sơ cấp cờ vây” từ trong cơ sở dữ liệu của Bạch Vũ ra, bắt đầu nghiêm túc học tập.

Một tuần sau, Caesar tới nhà nguyên soái ăn cơm, sau bữa cơm Lăng Vũ gọi Caesar vào thư phòng chơi cờ vây, Rawson và Tiểu Viễn ngồi bên cạnh xem. Ván thứ nhất, Lăng Vũ dùng thời gian ba phút ăn sạch quân đen của Caesar. Ván thứ hai dùng bốn phút đẩy Caesar vào tử lộ. Ván thứ ba dùng năm phút giết Caesar đến không còn manh giáp.....

Lăng Vũ nắm cờ trắng trong tay, biểu tình bình tĩnh, bày mưu tính kế. Trán Caesar lại ứa ra mồ hôi lạnh, hấn khổ học cả một tuần, ở trước mặt tướng quân Lăng Vũ lại không chiếm được chút tiện nghi nào, bị đánh cho tơi bời hoa lá, khóc không ra nước mắt.

Sau khi thắng liên tục năm trận, Lăng Vũ mỉm cười thu cờ lại, nói. “Thôi đi.”

Caesar vội vàng đứng lên. “Ngài quá lợi hại, cháu hoàn toàn không phải đối thủ.”

Lăng Vũ thản nhiên nói. “Chơi cờ không đơn giản như cậu tưởng đâu, trở về nghiên cứu tiếp đi. Tâm không tĩnh lại được, làm sao có thể thắng?”

Lăng Vũ thu dọn bàn cờ xong xoay người lên tầng, Caesar ngăn người, cầm quân cờ trong tay như có chút dăm chiêu.

Bắt đầu từ ngày đó, Caesar mỗi ngày đều dành thời gian để nghiên cứu kỹ thuật chơi cờ, hẳn đột nhiên phát hiện, cờ vây không phải là một trò chơi giải trí đơn giản, không chỉ thử thách khả năng điều khiển quân cờ và kỹ thuật bài binh bố trận, còn có thể tôi luyện sự kiên nhẫn và nghị lực.

Giống như lời tướng quân Lăng Vũ nói, tâm không tĩnh lại được, làm sao có thể thắng? Tự loạn trận tuyến sẽ chỉ cho người khác cơ hội.

Thấy con trai cả ngày ngồi nghiên cứu cờ vây, vương hậu Anna rất là buồn bực. “Cuối tuần nào Caesar cũng đến chơi cờ với tướng quân Lăng Vũ, hôn sự với Tiểu Viễn lại vẫn chẳng ra sao, chúng ta có cần ra mặt chính thức cầu hôn không?”

Trand ý vị thâm trường mỉm cười nói. “Lăng Vũ làm như vậy, kỳ thật là đang muốn dạy cho Caesar.”

Anna nghi hoặc hỏi. “Hắn đang dạy Caesar?”

Trand gật gật đầu. “Caesar cũng cảm nhận được. Có thể là đồ đệ truyền của Lăng Vũ, nó nên cảm thấy vinh hạnh.”

Ngày hôm sau, bệ hạ Trand gửi lời mời tới Rawson và Lăng Vũ, mời cả nhà nguyên soái đến vương cung để quốc ăn cơm, cũng ở trên bàn ăn chính thức đề cập đến hôn sự của vương tử Caesar với Rawson, hi vọng có thể nhanh chóng định ngày.

Lăng Vũ cười cười nói. “Bệ hạ, ngài đã sớm nhìn trúng gen của Tiểu Viễn nhà tôi đúng không?”

Trand làm bộ vô tội nói. “Cho dù là về phương diện nào, Tiểu Viễn cũng là người thích hợp nhất với vị trí vương tử phi. Quan trọng hơn là, nó và Caesar lưỡng tình tương duyệt, cũng đã đến tuổi kết hôn, là trưởng bối, thành toàn cho hai đứa trẻ không phải rất tốt sao?”

Lăng Vũ bình tĩnh nói. “Tôi mặc kệ thân phận địa vị gì đó, tôi chỉ hi vọng con tôi có thể hạnh phúc.”

Trand mỉm cười gật đầu. “Không sai, ta biết thân phận vương tử phi này không có chút lực hấp dẫn gì với hai người, bất quá, Tiểu Viễn thích Caesar không liên quan gì đến bối cảnh của Caesar, lúc Caesar thích Tiểu Viễn nhà cậu, cũng không biết nó là con trai nguyên soái và tướng quân.....”

Lăng Vũ ý vị thâm trường nói. “Không phải hôn nhân chính trị là được rồi.”

Trand. “.....”

Bởi vì có tiền lệ từng bắt em họ Berg làm hôn nhân chính trị, Trand cũng á khẩu không trả lời được vấn đề này, ho khan một tiếng, mới mỉm cười nói. “Lần này tuyệt đối không phải hôn nhân chính trị, Tiểu Viễn và Caesar yêu nhau, chúng ta chỉ là làm trưởng bối thành toàn cho hai đứa nó. Nhân phẩm Caesar như thế nào, cậu quan sát nó lâu như vậy, còn chưa đủ yên tâm sao?”

Lăng Vũ nhìn hai người đang nắm tay dạo vương cung phía xa xa, trầm mặc thật lâu, mới nói. “Tôi có điều kiện.”

Trand hào sảng nói. “Nói đi, không cần khách khí.”

Lăng Vũ nói. “Caesar chơi cờ thắng tôi là được.”

Trand. “.....”

Rawson. “.....”

Lăng Vũ mỉm cười nói. “Lúc nào nó có thể thắng tôi, tôi sẽ đồng ý giao con trai cho nó.”

Lòng bàn tay Trand nhất thời ứa ra một tầng mồ hôi lạnh.

Nếu để quốc có cuộc thi đấu cờ vây, Lăng Vũ tuyệt đối hoàn toàn xứng đáng làm quán quân, từ nhỏ hắn đã thích nghiên cứu mấy thứ kỳ lạ cổ quái gì đó, trình độ cờ vây không ai trong đế quốc có thể theo kịp. Caesar mới học mấy ngày, sao có thể thắng hắn?

Đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Lăng Vũ, Trand đành phải đáp ứng. “Được rồi..... Ngoài ra, chuyện sinh lễ thì sao? Có yêu cầu gì không?”

Lăng Vũ nói. “Không quan trọng, Tiểu Viễn nhà tôi không thiếu cái gì hết.”

Trand. “.....”

Đây tuyệt đối là điều kiện kết hôn kỳ quái nhất trong lịch sử đế quốc.

Sính lễ chẳng muốn cái gì, chỉ cần chơi cờ thắng ba vợ là được..... Nhưng cố tình đây lại là điều kiện khó nhất!

Caesar nghe được tin này, suýt chút nữa rơi nước mắt tại chỗ.

Bắt đầu từ ngày đó, mỗi cuối tuần Caesar đều sẽ chạy tới nhà nguyên soái tìm tướng quân Lăng Vũ chơi cờ.

Mới bắt đầu chơi cờ với Lăng Vũ là ôm tâm tình lấy lòng nhạc phụ đại nhân, sau này, Caesar dần dần phát hiện lúc chơi cờ với Lăng Vũ quả thực có thể tiêu luyện ý chí con người, vì thế liền chuyên tâm học tập, nghiêm túc nghiên cứu sách dạy đánh cờ, cẩn thận suy xét mỗi một bước đi nên ứng phó thế nào.

Lăng Viễn không có hứng thú với chơi cờ, chỉ biết là lần nào quân đen của Caesar cũng bị quân trắng của baba bức đến góc chết, quân đen trên bàn cờ loe hoe ít ỏi, nhìn qua rất đáng thương. Rawson thì mang tâm tình khoái trá đứng bên cạnh xem kịch vui, nhìn Caesar bị Lăng Vũ ngược đến khóc cũng không khóc nổi, nguyên soái Rawson cảm thấy vô cùng thích chí.

Caesar liên tục bại trận, bị tướng quân Lăng Vũ chém giết đến ủ rũ, trở về lại nhồi nhét thêm một đồng tri thức, sau đó lại tươi cười chạy đến tiếp tục để Lăng Vũ ngược.

Liên tục một tháng đều là như thế.

Ngay cả tiểu Bạch Vũ cũng bị chủ nhân ép buộc học cờ vậy.

Mỗi lần Lăng Vũ thấy Caesar chủ động chạy tới chơi cờ, đều cảm thấy người này giống như đang vẫy đuôi đến tìm hân muốn ăn kẹo.

Đáng tiếc Lăng Vũ không cho hân kẹo, chụp lại một cái tát, Caesar vẻ mặt đau khổ rời đi, ngày hôm sau lại chạy tới.

— Thật sự là tiểu vương tử chết trăm lần cũng không chịu bỏ cuộc.

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt đã tới mùa đông, thời tiết ở thủ đô chuyển lạnh, mọi người khi ra ngoài cũng bắt đầu mặc áo khoác thật dày.

Caesar vẫn bắt chập mưa gió mỗi tuần đều đến chơi cờ cùng Lăng Vũ, kì nghệ của hân dưới sự điều giáo của Lăng Vũ đột nhiên tăng mạnh, kiên nhẫn và nghị lực đều bay vọt lên tầm cao mới, dưới sự sát phạt quyết đoán của tướng quân Lăng Vũ cũng có thể lù lù bất động, bình tĩnh ứng phó từng bước biến hóa.

Thời gian hai người chơi cờ càng ngày càng dài, thường thường chơi xong một ván là giống như đánh một trận ác liệt, tế bào não rụng một mảng lớn.

Một ngày cuối tuần nào đó của tháng mười hai, trời mưa. Bên trong thư phòng vô cùng im lặng, có thể nghe được cả tiếng mưa rơi tí ta tí tách ngoài cửa sổ, hai người đang chơi cờ không ai mở miệng, tiếng quân cờ chạm vào bàn cờ thanh thúy dễ nghe. Trong phòng hương trà lượn lờ, cũng không biết trải qua bao lâu, Caesar rốt cuộc lấy ưu thế cực nhỏ miễn cưỡng thắng Lăng Vũ một bàn.

Lăng Vũ tán thưởng nói. “Không tồi, cậu tiến bộ rất nhanh.”

Caesar vội vàng nói. “Cháu cũng là học từ ngài.”

Lăng Vũ khẽ cười cười. “Không cần khiêm tốn, năng lực học tập của cậu rất mạnh.”

Caesar được khen đến ngượng ngùng.

Lăng Vũ thu hồi bàn cờ, đứng dậy nói. “Đã cuối năm, trở về chuẩn bị một chút, chờ qua sinh nhật năm nay của Tiểu Viễn, hai đứa hãy kết hôn đi.”

“..... Tốt quá! Cảm ơn chú!” Caesar mừng đến phát điên, giống như trúng giải thưởng lớn trăm vạn, hưng phấn mà chạy về vương cung báo cáo tin tốt này cho phụ vương.

Trand cười mà không nói.

Bên trong phòng ngủ, Lăng Vũ vừa tắm rửa xong đi ra, đang ngồi ở cạnh giường lau tóc, Rawson đột nhiên nhẹ nhàng ôm lấy hắn từ phía sau, thấp giọng nói bên tai. “Tại sao lại cố ý nhường Caesar?”

Lăng Vũ kinh ngạc nói. “Anh nhìn ra sao?”

Rawson sáp lại hôn hôn lỗ tai hắn. “Lúc trước vì muốn có nhiều tiếng nói chung với em hơn, anh cũng đã nghiên cứu không ít cớ vậy.”

Lăng Vũ nghiêng đầu tránh đi nụ hôn của hắn, thản nhiên nói. “Caesar rất có nghị lực, đầu óc cũng thông minh, tiến bộ rất nhanh. Trải qua thời gian dài như vậy, nó cũng đã luyện được không ít kiên nhẫn, cũng đến lúc cho nó chút ngon ngọt..... Lại nói, chúng ta không vội, nhưng con cũng đã sốt ruột rồi.”

Rawson bất đắc dĩ nói. “Tiểu Viễn quả thật đã bị Caesar ăn đến gắt gao. Mỗi lần nhìn em ngược Caesar, nó đều lén lút đau lòng đó.”

Lăng Vũ cũng bất đắc dĩ nói. “Cho nên, chúng ta cũng nên buông tay.”

Rawson nhẹ nhàng siết chặt hai tay, gắt gao ôm Lăng Vũ vào lòng, thấp giọng nói. “Con thấy hạnh phúc là được rồi.”

Lăng Vũ giật mình, một lát sau, hơi hơi cong lên khóe môi. “Không sai..... Con hạnh phúc là được rồi.”

Ngày 24 tháng 12 năm đó, Christmas Eve, cũng là sinh nhật của Lăng Viễn.

Rawson mời cả Lâm phu nhân và Lâm Diêu đến nhà, mọi người vây quanh bánh sinh nhật Lâm Diêu tự làm hát một khúc mừng sinh nhật, Lăng Viễn một hơi thổi tắt hai mươi sáu ngọn nến, nhắm mắt thì thầm một nguyện vọng.

— Hi vọng tất cả mọi người tôi yêu, đều bình an, khỏe mạnh, hạnh phúc.

Buổi tối, Lăng Vũ gọi con trai vào phòng, kêu cậu ngồi xuống bên cạnh mình, cẩn thận nhìn cậu.

Giáng sinh rất nhiều năm về trước, Lăng Vũ trong quá trình chạy trốn sinh hạ đứa nhỏ này, sau đó lại không thể không đưa hài đồng nhỏ tuổi đến tỉnh cầu Ryan hoang vắng căn cõi..... Lăng Vũ và con trai cốt nhục chia lìa, Rawson thân là cha thậm chí còn không biết sự tồn tại của con trai.

Trong suốt quãng thời gian hơn mười năm, bọn họ không ở cạnh con trai, hôm nay, có lẽ là sinh nhật cuối cùng bọn họ cùng trải qua với cậu.

Về sau, người bên cạnh Tiểu Viễn sẽ đổi thành Caesar.

Lăng Vũ vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ mái tóc đen mềm mại của con trai, ánh mắt hiếm khi trở nên ôn nhu. “Hôm nay bệ hạ có gửi tin, hôn lễ của con và Caesar đã định vào ngày 1 tháng 1, còn thời gian một tuần nữa, quy trình hôn lễ của vương thất rất phức tạp, con hãy chuẩn bị sẵn sàng trước, đến lúc đó đừng để xảy ra sai lầm.”

Lăng Viễn ngoan ngoãn gật đầu. “Vâng, con biết.”

Rawson hỏi. “Tiểu Viễn chờ ngày này thật lâu rồi đi?”

Lăng Viễn ngượng ngùng vò đầu, mặt lại hơi hơi đỏ. “Không có!”

Lăng Vũ mỉm cười nói. “Về sau nếu Caesar bắt nạt con, con có thể trở về nhà. Có baba ở đây, không cần sợ gì hết.”

Lăng Viễn cười nói. “Con biết! Baba lợi hại như vậy, Caesar nhất định không dám bắt nạt con.”

— Chỉ sợ con bị bắt nạt cũng không biết, bị bán đi còn thật vui vẻ giúp Caesar đếm tiền.

Lăng Vũ có chút bất đắc dĩ xoa xoa đầu con trai. “Được rồi, đi ngủ đi.”

Lăng Viễn vui vẻ xoa người đi ngủ.

Chờ sau khi con trai đi rồi, Lăng Vũ ngồi bên giường, như có chút đăm chiêu cúi đầu, biểu tình trên mặt dường như có chút mất mát.

Rawson ngồi vào bên cạnh, nhẹ nhàng ôm chặt bả vai hắn. “Luyện tiếc, có phải hay không?”

Lăng Vũ nghĩ nghĩ nói. “Hình như có một chút.”

Rawson thấp giọng an ủi. “Anh cũng luyện tiếc. Bất quá, con trai trưởng thành, ngày này sớm muộn gì cũng đến. Con người Caesar cũng không tệ lắm, đã trải qua nhiều thử thách của em như vậy, chúng ta hẳn nên tin tưởng ánh mắt của con trai, em nghĩ sao?”

Lăng Vũ gật gật đầu. “Ừ.”

Rawson đột nhiên nâng cằm Lăng Vũ lên, nhìn vào mắt hắn, nghiêm túc nói. “Lăng Vũ, em còn có anh.”

Lăng Vũ. “.....”

Ánh mắt Rawson thâm tình mà ôn nhu. “Anh vĩnh viễn sẽ không rời khỏi em, anh sẽ sống cùng em cho đến già.”

Nói mấy lời này, hắn cũng không ngại buồn nôn sao?

Lăng Vũ nhin không được cười một chút, thả lỏng thân thể, an tâm dựa vào lồng ngực ấm áp của nam nhân.

— Không sai, em còn có anh. Anh vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi em, cho đến khi chúng ta cùng già đi.

Hết phần 8.

147. Quyển 5 - Chương 147: Ngoại Truyện Chi Lăng Gia Huynh Đệ Thiên (9)

Gần đến hôn lễ, mấy ngày nay Lăng Viễn và Caesar cùng đi thử lễ phục, chụp ảnh cưới, bận đến tui bụi, ngay cả thời gian đến trường đón em trai cũng không có. Lăng An đứng ở cổng trường, ngẩng đầu lên nhìn thấy quần gia, có chút buồn bực hỏi. “Ca ca không đến đón cháu sao?”

Quần gia cười tủm tỉm nói. “Đúng vậy, tiểu thiếu gia, anh cháu sắp kết hôn rồi, sau này bác sẽ đến đón cháu.”

Lăng An yên lặng cúi đầu lên xe, biểu tình trên mặt có chút mất mát.

Buổi tối khi Lăng Viễn về nhà, lại phát hiện em trai mập nhà mình đang ở trong sân một mình chờ cậu, Lăng Viễn đi qua sờ sờ đầu tiểu mập mập. “Sao em lại ngồi ở đây?”

Lăng An ngó lơ trông nhìn cậu hỏi. “Anh, anh muốn kết hôn sao?”

Lăng Viễn cười nói. “Ừ, ba ngày nữa sẽ kết hôn.”

Lăng An. “Anh kết hôn xong thì không thể tiếp tục đón em tan học sao?”

Lăng Viễn. “Quần gia sẽ đến đón em.....”

Lăng An. “Cũng không thể chơi với em nữa sao?”

Lăng Viễn. “.....”

Lăng An. “Không thể về nhà cùng ăn cơm nữa sao?”

Lăng Viễn. “.....”

Lăng An hít hít mũi, bỏ nhào vào lòng Lăng Viễn gắt gao ôm đùi cậu, nghện ngào nói. “Ca ca đừng kết hôn, ở nhà không tốt sao? Có em, còn có baba..... Sao anh lại muốn đi theo cái anh Caesar kia chứ?”

Lăng Viễn. “.....”

Từ khi Lăng An sinh ra, hầu hết thời gian đều đi theo bên cạnh Lăng Viễn, cha và baba rất bận, cậu em trai này gần như là do Lăng Viễn nuôi lớn, tình cảm của hai anh em đặc biệt tốt, Lăng An cũng cực kỳ dính cậu, cả ngày đi theo sau mông anh trai, gọi ca ca không ngừng.

Bây giờ Lăng Viễn muốn kết hôn, rời khỏi gia đình này, Lăng An tất nhiên rất luyến tiếc cậu.

Lăng Viễn không biết nên giải thích chuyện tình yêu này như thế nào với em trai, nhìn tiểu mập mạp nhào vào lòng lưu luyến không rời, đầu quả thực đau muốn nứt ra.

Buổi tối, Lăng An vẫn kề cận Lăng Viễn không chịu đi, nhất định muốn ngủ cùng với anh trai. Lăng Viễn bất đắc dĩ, đành phải đưa tiểu mập mạp đến phòng ngủ của mình, ôm bé thấp giọng an ủi. “Đừng lo lắng, sau khi anh kết hôn vẫn có thể về nhà thăm em mà.”

Tiểu mập mạp ngẩng đầu lên ngóng trông hỏi. “Cuối tuần nào cũng có thể về sao?”

Lăng Viễn. “..... Anh..... Anh sẽ cố.....”

Lúc này Lăng An mới vừa lòng, chui trong lòng anh trai an tâm ngủ.

Ngày 1 tháng 1 năm đó, đại hôn của vương tử Caesar rốt cuộc cũng tới.

Trong nhà nguyên soái giăng đèn kết hoa, không khí tưng bừng, Lăng Viễn mặc một thân lễ phục màu trắng, dáng người thon dài, mái tóc đen óng được chải ngay ngắn chỉnh tề, trong mắt mang theo ý cười, nét mặt tiểu quái thú tỏa sáng thoát nhìn đặc biệt khiến người ta động tâm, ngay cả Rawson cũng nói, con trai nhà ta thật đẹp mắt, lần này Caesar nhất định được tiện nghi lớn rồi.

Bạn nhỏ Lăng An cũng mặc vào một bộ tây trang nho nhỏ màu trắng, trên cổ còn thắt nơ chững chạc, nhìn cực kỳ đáng yêu, chỉ là biểu tình trên mặt tiểu mập mạp thật mất hứng, bữu môi kéo tay Lăng Viễn không chịu buông.

Đội ngũ đón dâu rất nhanh đã đến, hôn lễ của vương thất đế quốc vô cùng nghiêm túc, chiến hạm loại nhỏ của đội hộ vệ hoàng gia chỉnh tề xếp thành hai hàng đứng trước cửa nhà nguyên soái, hôm nay Bạch Vũ rốt cuộc cũng có thể nổi bật một phen, cơ giáp thuần sắc trắng biến thành một chiếc xe huyền phù hoa lệ dài đến mười mét, chở chủ nhân đi cưới bà xã, tâm tình vô cùng sung sướng.

Bạch Vũ hưng phấn nói. “Đến rồi đến rồi! Chủ nhân người nhanh đi đón Lăng Tiểu Viễn đi, ta đã dò vị trí của cậu ấy rồi, cậu ấy đang ở trong phòng khách!”

Caesar ho nhẹ một tiếng. “Người bình tĩnh chút đi, lát nữa đừng có làm mất mặt ta!”

Bạch Vũ lập tức thề thốt nói. “Sẽ không! Tuyệt đối sẽ không! Có một cơ giáp dũng mãnh phi thường như ta, chủ nhân người không cảm thấy tự hào sao?”

Caesar nghĩ nghĩ. “Ta vẫn nên đóng hệ thống âm thanh của người lại thì tốt hơn!”

Bạch Vũ. “.....”

Caesar xuống khỏi xe, sửa sang lại quần áo, đứng bên ngoài gõ cửa, cao giọng nói về phía chuông cửa. “Tiểu Viễn, anh tới đón em đây!”

Thanh âm kích động đến phát run khiến người trong đội hộ vệ hoàng gia cùng tập thể cười trộm.

Rất nhanh, Lăng Viễn liền được mọi người vây quanh đi ra, tiểu Viễn mặc lễ phục màu trắng nhìn qua thật đẹp, hai mắt Caesar sáng lên, hai ba bước đi lên trước, mỉm cười cúi đầu hành lễ với nguyên soái và tướng quân. “Cha, baba, xin hãy giao tiểu Viễn cho con, con sẽ luôn yêu thương em ấy, bảo vệ em ấy.....”

Rawson gật gật đầu. “Nhớ kỹ những lời cậu nói ngày hôm nay, hi vọng hai đứa sau khi kết hôn có thể sống chung thật tốt, hạnh phúc mỹ mãn.”

Lăng Vũ liếc mắt nhìn Caesar, thản nhiên nói. “Caesar, nếu con tôi phải chịu ủy khuất, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Caesar vội vàng cam đoan. “Yên tâm, con sẽ không để tiểu Viễn chịu ủy khuất.”

Lúc này Lăng Vũ mới mang theo con trai tiến lên một bước, đặt tay con trai vào tay Caesar.

Tâm tình Caesar kích động vô cùng, trên mặt lại mang theo nụ cười sung sướng, dắt tay tiểu Viễn, vừa muốn xoay người rời đi, lại bị một lực cản rất nhẹ ngăn lại.

Hai người quay đầu, liền thấy tiểu mập mập đang kéo quần áo anh trai, đôi mắt đen láy có chút ướt át. “Anh, anh muốn đi sao.....”

Lăng Viễn nhẹ nhàng cầm bàn tay mập mập của em trai, cười nói. “Ngoan, anh sẽ quay về.”

Lăng An ngẩng đầu trừng Caesar. “..... Không cho bắt nạt anh tôi.”

Sau lưng Caesar ứa ra mồ hôi lạnh. Hậu thuẫn của nhà Lăng Viễn cũng thật lớn, nguyên soái và tướng quân đã không dễ đối phó rồi, tiểu mập mập này, tuổi còn nhỏ vậy mà cũng bắt đầu bảo vệ anh trai..... Lớn lên rồi còn thế nào nữa?

Caesar vội vàng cúi người sờ sờ đầu tiểu mập mập, mỉm cười nói. “Sẽ không, anh cam đoan sẽ không bắt nạt anh trai em, về sau bọn anh sẽ thường xuyên trở về thăm em.”

Lăng An ngẩng đầu nhìn Lăng Viễn, nghiêm túc nói. “Anh nhớ phải trở về thăm em đó.”

Lăng Viễn cười nói. “Anh biết rồi, ngoan..... Mau buông tay ra, hôn lễ không thể đến muộn.”

Lăng An lưu luyến không rời buông lỏng tay ra, nước mắt quanh trong hốc mắt.

Caesar nắm tay Lăng Viễn cùng bước lên xe, nguyên soái và tướng quân trực tiếp điều khiển Hắc Long và Chu Tước đi phía sau, áp lực của Caesar quả thật quá lớn.

Hỉ nhạc tấu vang, hai hàng chiến hạm của đội hộ vệ hoàng gia rải lên không trung một thảm đỏ thật lớn, thảm đỏ được tạo thành từ kỹ thuật ánh sáng kéo dài từ biệt thự của nguyên soái đến tận cổng vào vương cung đế quốc, xung quanh thảm đỏ chiếu ra vô số hoa tươi màu sắc rực rỡ, nhìn từ xa xa, liền giống như một cây cầu mỹ lệ được xây trên bầu trời, liếc mắt nhìn không tới cuối.

Rất nhiều người dân hiếu kỳ nhịn không được kéo đến vây xem ở dưới, mà đài truyền hình trung ương đế quốc cũng bắt đầu truyền hình trực tiếp toàn bộ quá trình hôn lễ của vương tử Caesar.

Caesar ngồi trong xe huyền phù màu trắng đi trên cầu đỏ, hai bên là tàu chiến màu bạch kim của đội hộ vệ hoàng gia, từng quả pháo mừng không ngừng được bắn lên không trung theo đường đi của đội ngũ, ở trên bầu trời tỏa ra tia sáng rực rỡ, hỉ nhạc tiết tấu nhẹ nhàng vang tận mây xanh.....

Lăng Viễn xuyên qua cửa kính xe nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, nhịn không được nói. “Khoa trương quá rồi đi? Dựng một cái cầu dài như vậy trên không trung, để người ta vây xem sao?”

Caesar mỉm cười ôm bả vai tiểu quái thú. “Nhịn một chút đi, đây là quy củ truyền thống của vương thất.”

Lăng Viễn kỳ thật không thích phong cách xa hoa như vậy, bất quá cũng không có cách nào khác, ai bảo đối tượng kết hôn của cậu là người thừa kế vương vị chứ?

Còn truyền hình trực tiếp toàn bộ hành trình trên kênh trung ương, ngấm lại vẫn cảm thấy không tự nhiên.

Đoàn xe đồ sộ thông thả bay qua cây cầu dựng trên bầu trời, vào mười hai giờ trưa rồi cuộc cũng tới được vương cung đế quốc.

Ngoài cửa vương cung trải thảm đỏ thật dày và mềm mại, hai chân Lăng Viễn vừa chạm đất, Caesar đột nhiên vươn hai tay ra, ôm cả người cậu lên.

Lăng Viễn kinh hãi. “..... Cậu làm gì?”

Caesar thấp giọng nói. “Đây cũng là quy củ của vương thất.”

Lăng Viễn. “.....”

Caesar mỉm cười nói. “Ngày tân hôn phải ôm vương tử phi ở trước mặt mọi người đi qua thăm đồ, tượng trưng cho thiên trường địa cửu.”

Lăng Viễn đành phải bất động, buồn bực vòng tay trên cổ Caesar.

Bởi vì toàn bộ hành trình đều được truyền hình trực tiếp, xung quanh có không ít phóng viên truyền thông đang đi theo đội ngũ quay chụp, tuy rằng các phòng viên không dám tiến lên phỏng vấn quấy rầy cô dâu chú rể, nhưng đối diện với nhiều máy quay như vậy, vẫn khiến Lăng Viễn cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Cả hành trình được truyền hình trực tiếp, dân chúng toàn quốc đều có thể nhìn thấy cảnh tượng Caesar ôm mình đi qua thăm đồ này sao? Nếu như bị các anh em trong quân đoàn Vinh Quang, hoặc bị các thầy cô bạn học trước kia nhìn thấy..... cũng quá dọa người đi?

Mặt Lăng Viễn đỏ như quả táo, hận không thể tìm một lỗ mà chui xuống.

Caesar ngược lại mặt mày hớn hở, tâm tình rất tốt ôm tiểu quái thú, dần từng bước lên thăm đi về phía hoàng cung.

Dọc theo đường đi lại tiếp tục bắn pháo rắc hoa tươi, Lăng Viễn bị Caesar ôm đi mấy trăm mét, bị mọi người vây xem đến hai má nóng bừng, gần như muốn bốc cháy.

Lăng Viễn không biết rằng, ngồi xem trực tiếp trước TV, có rất nhiều người đang kinh hãi đến rớt cằm –

“Bà xã mau đến xem! Đây không phải là đội trưởng Lâm Viễn của chúng ta sao? Sao cậu ấy lại kết hôn với Caesar? Mà khoan, không phải cậu ấy là Beta sao?” Becker khiếp sợ nhìn màn hình TV, mái tóc màu đỏ cũng sắp dựng cả lên. “Cậu ấy cậu ấy cậu ấy, cậu ấy là Omega?”

Bosa đang nấu cơm mỉm cười nói. “Cậu ấy thật sự là Omega a, cha nói cậu ấy là con của tướng quân Lăng Vũ.”

Becker. “.....”

Lúc trước hắn sùng bái đội trưởng như vậy, coi đội trưởng như lão đại, cho rằng đội trưởng là máy bay chiến đấu của Beta, là niềm kiêu hãnh của tất cả Beta.....

Vậy mà không ngờ đội trưởng lại là Omega? Còn bị Caesar khiến người ta chán ghét cười về làm vương tử phi?

Becker cảm thấy cõi lòng tan nát.

Carl thật bình tĩnh nhìn màn hình TV, như có chút đắm chiêu nheo mắt lại. “..... Trực giác của mình quả nhiên không sai, mình đã nói rồi mà, sao cậu lại dẫn mình kêu tiểu Viễn đừng quên uống thuốc chứ, hóa ra là uống thuốc ức chế a.....”

Bên cạnh có một cậu nhóc nghi hoặc hỏi. “Cha, thuốc ức chế là cái gì?”

Carl trả lời. “Một loại kẹo ăn rất ngon.”

Mỗ Alpha nhìn TV trợn mắt há hốc mồm. “Tôi dựa vào! Vương tử phi này không phải Beta tiểu quái thú khóa 598 ở trường chúng ta đó sao?”

Omega bên cạnh nghi hoặc hỏi. “Anh quen hắn sao?”

Alpha nổi giận đùng đùng. “Đương nhiên có quen! Năm đó khi đấu cơ giáp toàn trường, anh chính là thua trong tay hắn mà! Hồi đó hắn quét sạch toàn trường, thắng liên tục hơn mười trận, biệt danh tiểu quái thú cũng bắt đầu từ lúc ấy!”

Omega mỉm cười. “Một đám Alpha các anh lại bại bởi một Omega sao?”

Alpha. “.....”

Dưới vô số ánh mắt kinh hãi vây xem, Lăng Viễn bị Caesar ôm qua thăm đồ, đi đến chính điện của vương cung, Caesar rốt cuộc thả cậu xuống dưới.

Bệ hạ Trand ngồi trên vương tọa, vương hậu Anna ở bên cạnh ông, Caesar nắm tay Lăng Viễn cùng bước lên phía trước.

“Phụ vương, mẫu hậu.” Caesar khom mình hành lễ, tay còn lại nhẹ nhàng nhéo nhéo lòng bàn tay tiểu quái thú. “Cùng gọi đi.....”

Lăng Viễn vội vàng hành lễ theo, ngoan ngoãn kêu lên. “Phụ vương, mẫu hậu.....”

Bệ hạ Trand vui đến không khép được miệng, mỉm cười gật đầu. “Được, tốt lắm.”

Người chủ trì cao giọng tuyên bố. “Mời hai vị tân nhân tuyên thệ!”

Có người cầm lời tuyên thệ đã chuẩn bị sẵn đưa đến tay hai người.

Lăng Viễn nhận lấy, cùng Caesar đọc lời tuyên thệ —

“Tôi Lăng Viễn, tình nguyện cùng Caesar kết làm vợ chồng, trân trọng lẫn nhau, bảo vệ lẫn nhau, Dù nghèo khó hay giàu sang, dù khỏe mạnh hay bệnh tật, tôi cũng sẽ ở bên cạnh hẫn, vĩnh viễn không rời, làm bạn đến già.....”

Lời thề thiêng liêng vang vọng trong cung điện, khoảnh khắc cùng đọc lời tuyên thệ với Caesar, lòng bàn tay Lăng Viễn thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, trái tim cũng run lên nhè nhẹ. Cậu biết, từ lúc này, hơn trăm năm sinh mệnh còn lại của cậu sẽ có một người luôn bên cạnh làm bạn, cậu sẽ nắm tay Caesar, cùng nhau trải qua một đời.

Lăng Viễn nhẹ nhàng siết chặt nắm tay, quay đầu, vừa vặn chạm phải ánh mắt đầy ý cười của Caesar.

Tiếng pháo hoa đình tai nhức óc bên ngoài, trái tim Lăng Viễn lại đột nhiên tĩnh lặng, tất cả khẩn trương và bất an, dưới ánh mắt ôn nhu của Caesar, dần dần tan thành mây khói.

— Em tự tin tiếp tục đi tới, bởi vì người bên cạnh em là anh.

Lăng Viễn rút cuộc khẽ cười cười, giơ bàn tay lên, nhẹ nhàng đặt trong lòng bàn tay Caesar.

— Ngày 1 tháng 1 năm 785 lịch vũ trụ, vương tử thứ 11 của đế quốc Lacey Caesar Watson, cùng con trai của nguyên soái Rawson và thượng tướng Lăng Vũ Lăng Viễn Bessemer, chính thức kết làm vợ chồng. Bắt đầu từ hôm đó, Lăng Viễn Bessemer trở thành vương tử phi thứ 11 của đế quốc, chính thức gia nhập vương thất đế quốc, ghi danh vào sử sách.

Cung điện của Caesar được bố trí vừa đơn giản lại ấm áp, trên đất trải một chiếc thảm màu trắng mềm mại, sô pha rèm cửa đều là màu sắc Lăng Viễn thích.

Lăng Viễn vừa vào phòng liền không khách khí ngồi xuống sô pha, tháo caravat, cởi bỏ áo lễ phục nặng nề, nhin không được nói. “Mệt chết đi được, kết hôn đúng là phiền toái, còn có, quần áo này nặng quá, may mà chỉ cần mặc một lần.....”

Caesar mỉm cười đi đến trước mặt cậu, cởi bỏ áo khoác lễ phục, thuận tay treo lên giá áo bên cạnh, cúi người hôn lên trán cậu. “Nếu mệt thì đi tắm nhé?”

Lăng Viễn hoàn toàn không nhận ra thâm ý trong ánh mắt của Caesar, đứng một ngày thật sự quá mệt mỏi, đề nghị này của Caesar quả thật giải đúng chỗ ngứa, vì thế đứng lên hỏi. “Được a, em cũng đang muốn tắm rửa, phòng tắm ở chỗ nào?”

Caesar dắt tay Lăng Viễn. “Ở bên cạnh, anh mang em đi.”

Diện tích phòng tắm vô cùng lớn, bồn tắm rộng gần hai mét, chứa hai nam nhân cũng dư dả.

Hệ thống nóng lạnh điện tử rất nhanh liền xả đầy nước ấm vào bồn tắm, Caesar thử nhiệt độ nước, đi đến trước mặt Lăng Viễn nói. “Em tắm trước đi.”

Lăng Viễn gật gù đầu, nhanh chóng cởi quần áo nhảy vào trong bồn tắm, thư thư phục phục tắm nước ấm.

Sau khi thay áo ngủ đi ra, Lăng Viễn cười nói với Caesar. “Em tắm xong rồi, anh vào đi!”

“Ừ, chờ anh.” Caesar sờ sờ tóc cậu, xoay người vào phòng tắm.

Lăng Viễn một mình nhàn rỗi nhàm chán, đi lòng vòng trong phòng, trong lúc vô ý phát hiện một tấm ảnh chụp Caesar hồi nhỏ, cầm trong tay hiệu kỳ ngắm nghía.

Caesar nhanh chóng tắm xong, từ phía sau ôm lấy Lăng Viễn, thấp giọng hỏi. “Xem cái gì vậy?”

Vừa tắm rửa xong trên người còn mang theo hơi nóng, khi nói chuyện hơi thở ấm áp lướt qua bên má, môi ái muội kề sát vành tai, thân thể Lăng Viễn khẽ run lên, rụt rụt cổ, cười nói. “Đang xem ảnh chụp hồi nhỏ của anh.....”

Caesar mỉm cười ôm lấy eo Lăng Viễn, thấp giọng nói. “Ảnh chụp sau này xem tiếp, chúng ta làm chuyện khác trước đi.”

Lăng Viễn nghi hoặc hỏi. “Làm cái gì?”

Còn chưa kịp phản ứng, thân thể lại đột nhiên bay lên trời, cánh tay hữu lực của Caesar trực tiếp ôm ngang cậu lên, đặt lên giường lớn mềm mại trong phòng ngủ.

Lăng Viễn bối rối muốn đứng dậy, Caesar lại cúi người ngăn chặn cậu, mỉm cười nói. “Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc, em thật sự không biết anh muốn làm gì sao?”

“.....” Chống lại dự vọng nóng rực trong mắt hắn, lỗ tai tiểu quái thú đột nhiên đỏ lên, lắp bắp nói. “Em, em vừa mới tiêm thuốc ức chế một tháng trước, hiệu quả của thuốc ức chế có thể duy trì ba tháng, ít nhất cũng phải hai tháng nữa mới.....”

“Không sao.” Caesar thấp giọng cắt lời cậu. “Cho dù không phải trong kỳ phát tình, cũng vẫn có thể.”

Lăng Viễn xấu hổ nhìn Caesar.

Caesar cười nhẹ. “Kỳ phát tình của Omega mỗi năm chỉ có một lần, chắc em không cho rằng, sau khi kết hôn một năm chỉ cần làm một lần thôi chứ?”

Lăng Viễn. “.....”

Caesar ôn nhu nói. “Buổi tối hôm nay, anh muốn em..... Có thể chứ?”

Lăng Viễn. “.....”

Lăng Viễn quay đầu đi chỗ khác né tránh tầm mắt Caesar, lại bị Caesar nâng cằm xoay lại. Bộ vị tiếp xúc giữa hai người bắt đầu nổi lên biến hóa, nhất là Caesar, phía dưới cứng rắn đã chọc đến bụng Lăng Viễn.

Lăng Viễn nhận ra điều này, cả thân thể đều đỏ lên, xấu hổ không biết làm thế nào.

Cậu hoàn toàn không biết, bộ dáng then thùng toàn thân phiếm hồng như vậy, lọt vào trong mắt Caesar có bao nhiêu mê người.

Hô hấp của Caesar dần dần trở nên nặng nhọc, đưa tay cởi bỏ áo ngủ của Lăng Viễn, thấp giọng nói. “Anh yêu em, tiểu Viễn..... Thử tiếp nhận anh được không?”

Lăng Viễn đỏ mặt lên. “..... Được, được rồi..... Nhưng mà..... Anh phải nhẹ một chút.....”

Caesar kích động ôm chặt cậu, nghiêm túc mà ôn nhu nói. “Anh biết, anh sẽ không làm em bị thương.”

Động tác của Caesar quả nhiên cực kỳ ôn nhu, kiên nhẫn dùng đầu bôi trơn khuếch trương hậu huyết của Lăng Viễn, Lăng Viễn có thể cảm nhận được ngón tay hắn thông thả kéo căng tràng bích, cái loại cảm giác xấu hổ khi cơ thể bị thăm dò này khiến mặt Lăng Viễn đỏ đến sắp nhỏ máu.

Thật lâu sau, Caesar rốt cuộc làm xong chuẩn bị, xoay người nằm ở trên giường, ôm tiểu quái thú cười lên người mình, dùng sức đâm vào từ dưới lên trên.

“A —” Lăng Viễn kinh hãi lên tiếng. “Anh, anh làm gì vậy!”

Caesar mỉm cười. “Anh nhớ rõ em thích tư thế này, không phải sao?”

Lăng Viễn. “.....”

Buổi tối hôm đó, Caesar dùng hành động thực tế khiến Lăng Viễn hiểu thế nào là hai chữ “cầm thú”.

Caesar nhần nại nhiều năm, khát vọng không phải một lần là có thể thỏa mãn, Lăng Viễn bị hấn đối tư thế muốn không biết bao nhiêu lần, về sau đến khí lực động ngón tay cũng không có, cảm thấy xương cốt toàn thân mình đều bị hấn tháo hết ra.

Càng về sau, thậm chí mệt đến thiếp đi.

Lăng Viễn đang ngủ còn không quên thấp giọng mắng hấn. “Khốn kiếp.....”

Caesar thỏa mãn cười cười, gắt gao ôm tiểu quái thú toàn thân xanh tím vào lòng, cúi người hôn lên môi cậu, ngữ khí ôn nhu nói. “Anh có khốn khiếp thì cũng không còn cách nào, em đã trốn không thoát rồi, tiểu Viễn.....”

Đúng vậy, trốn không thoát.

Thâm tình của Caesar, đã sớm ăn sâu vào đáy lòng Lăng Viễn, biến thành lồng giam ôn nhu nhất trên thế giới này.

Hoàn phiên ngoại anh em Lăng Viễn.

Vĩ thanh

Mùa xuân năm thứ năm, Lăng Viễn có bầu, Caesar sung sướng lôi Bạch Vũ ra chạy một vòng lớn quanh thủ đô, mấy cơ giáp Chu Tước Hắc Long có thể định vị được tọa độ Bạch Vũ tập thể tỏ vẻ: Caesar ở lâu với Bạch Vũ, chẳng những không thể khiến Bạch Vũ đi vào chính đạo, ngược lại còn bị cơ giáp ngu xuẩn kéo tụt chỉ số thông minh.

Bạch Vũ thật vui vẻ vì chủ nhân sẽ có tiểu bảo bảo, hơn nữa còn rất tự tin tỏ vẻ, bản thân nhất định phải làm một quần gia tốt, nhìn bảo bảo trưởng thành, Bạch Vũ ân cần giúp chủ nhân làm phòng trẻ con cho bảo bảo, còn tự mình biến thành người máy quét rác giúp bảo bảo quét phòng.

Hồ ly lại không có hứng thú với việc chăm sóc bảo bảo, vẫn như trước nằm trong công tắc không gian thoải mái ngáp dài, tự động loại bỏ mấy lời lải nhải bên tai của Bạch Vũ như rác rưởi vứt ra bãi.

Ngày ngày cứ như vậy bình thản trôi qua, cho đến mấy tháng sau, Caesar đột nhiên cảm thấy thể trọng tiểu Viễn dường như hơi quá khoa trương, bụng càng ngày càng lớn đến kinh hồn, khẩu vị cũng trở nên rất dọa người, nhiều đồ ăn như vậy nhét vào dạ dày lại giống như biến vào hư không, một miếng bánh ngọt lớn cũng không đủ nhét kẽ răng cậu.

Khẩu vị của bảo bảo trong bụng lớn đến vậy sao?

Caesar lo lắng dứt khoát kéo Lăng Viễn đến bệnh viện cẩn thận kiểm tra.

Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ ra khỏi phòng, mỉm cười nói với Caesar về mặt nôn nóng. “Chúc mừng chúc mừng, cậu ấy mang thai một đôi song sinh.”

Caesar. “.....”

Kinh hỉ cực lớn khiến Caesar hơn nửa ngày cũng không nói nên lời, sau khi phản ứng lại, Caesar lập tức kích động vọt vào trong phòng, gắt gao ôm lấy Lăng Viễn. “Tiểu Viễn, em nghe thấy không? Tốt quá! Là song bào thai..... Tốt quá!”

Lăng Viễn bình tĩnh sờ sờ tóc Caesar, mỉm cười nói. “Ừ, quả thật rất tốt, một lần sinh hai đứa, bớt việc.”

Caesar. “.....”

Lăng Viễn vào cuối năm sinh ra hai đứa nhỏ, hơn nữa còn là song sinh dị trứng khó gặp, một Alpha, một Omega, thật sự là..... rất bớt việc.

Caesar đắc ý khoe khoang với Brian. “Cậu và Snow bốn năm mới có hai đứa, tiểu Viễn nhà tôi chỉ một lần đã sinh hai.”

Brian. “.....” Có kiểu so như vậy sao?

Sau khi trở về, Brian ủy khuất ôm Snow làm nũng. “Bà xã, nghe nói gen song bào thai có thể di truyền, baba em và baba tiểu Viễn không phải là sinh đôi sao? Anh cũng muốn một đôi song bào thai, không bằng chúng ta.....”

Snow bị áp đảo trên giường, đỏ mặt giãy giụa. “Brian anh buông em ra đã.....”

Brian mặt dày mày dạn. “Song bào thai tốt biết bao nhiêu a, chúng ta cũng thử xem.....”

Vì thế, Brian lấy lý do “Lại muốn một đôi song bào thai”, dè Snow ra như vậy như vậy chiếm đủ tiện nghi.

Tiểu Viễn sinh ra một đôi song bào thai, hơn nữa còn là một đôi song sinh dị trứng một A một O, bệ hạ Trand sung sướng vô cùng, tự mình đặt tên cho hai cháu nội, mua quần áo và đồ chơi giống nhau như đúc, Caesar đã sớm kêu Bạch Vũ hỗ trợ cải tạo lại căn phòng cho trẻ em ở nhà, giường cũng là cùng kiểu dáng cùng màu sắc.

Vì thế, ngày đó khi đón hai đứa nhỏ trở về vương cung, bên trong cung điện của vương tử đột nhiên truyền đến một đoạn đối thoại như vậy.

“Đâu là anh đâu là em vậy? Bác sĩ nói thế nào?”

“Mặt sau tai trái của nhóc anh có một nốt ruồi son, em lật lỗ tai qua xem là biết.....”

“Thật phiền toái! Bộ dạng quá giống nhau chẳng phân biệt được gì hết, Caesar anh đừng mua cùng loại quần áo cho chúng nó nữa được không?”

“Được rồi..... Song sinh dị trứng sẽ không quá giống nhau, hơn nữa anh trai là Alpha em trai là Omega, lớn lên sẽ dễ phân biệt hơn.....”

“Ừ, hi vọng bộ dáng đừng giống nhau thì tốt hơn.”

Lăng Viễn nhin không được cầu nguyện dưới đáy lòng, hai bảo bảo nhà mình trăm ngàn lần đừng diên đảo giống như nhà Snow. Con trai lớn của Snow là Omega, tính cách lại giống Brian, con trai thứ là Alpha, tính cách lại giống Snow, khiến Brian sâu muốn chết rồi. Nếu hai bảo bảo song sinh nhà mình cũng lộn xộn như nhà Snow, Alpha lớn lên giống mình, Omega lớn lên giống Caesar..... thì thật là bi kịch a.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đôi song sinh cũng đã trưởng thành, hiếm thấy là hai đứa vậy mà đều không béo một chút nào, Lăng Viễn nhìn hai thằng nhóc ngoan ngoãn đi theo sau móng gọi baba, luôn nhin không được nhớ tới tiểu mập mập năm đó cũng kéo góc áo cậu gọi ca ca như vậy.

— Đúng rồi, tiểu mập mập sau khi lớn lên thật sự gầy xuống một cách thần kỳ, Lăng An di truyền dung mạo của Rawson, đã là tiểu soái ca được hoan nghênh trong trường học.

Chẳng qua, tiểu mập mập và thanh mai trúc mã Bled lại không thể tiếp tục cùng lên lớp.

Bled thi vào một trường quản lý ở chòm sao Thiên Cầm, cậu chẳng những không hề hứng thú với chế tạo cơ giáp truyền thừa của gia tộc Birch, mà cũng không muốn tiếp nhận quân đoàn Trường Xà của cha, từ nhỏ đã là một Omega rất có chủ kiến, lựa chọn học viện thương mại mà mình thích, dự định tương lai mở một công ty kiếm thật nhiều tiền, làm một gian thương thành công.

Brian luôn cảm thấy em trai nhà mình lớn lên có chút cong vẹo, nhưng Berg lại mặc kệ con trai lựa chọn con đường mình thích, Brian là anh trai cũng không quản được nhiều như vậy.

Lăng An đạt được mục tiêu thi vào trường quân đội tốt nhất đế quốc St. Romia.

Có một lần cuối tuần, khi Lăng Viễn về nhà vừa vận dụng phải em trai được nghỉ trở về, Lăng An mặc một thân quân trang, dáng người cao ngất thon dài, dung mạo anh tuấn cương nghị, Lăng Viễn nhìn thiếu niên trước mặt đã cao hơn mình cả một cái đầu, thiếu chút nữa không nhận ra được.

Cho đến khi Lăng An mỉm cười gọi cậu. “Anh.”

Lúc này Lăng Viễn mới hồi phục tinh thần, khiếp sợ vỗ vỗ bả vai em trai, câu đầu tiên thốt ra chính là. “Tiểu An? Sao em gầy đi nhiều vậy?”

“.....” Lăng An có chút ngượng ngùng, gục đầu xuống nói. “Ở trường ngày nào cũng phải huấn luyện, cho nên gầy xuống rất nhanh.”

Lăng Viễn nở nụ cười. “Không tồi không tồi, một năm không gặp, trở nên đẹp trai như vậy rồi!”

Lăng An bị khen đến mặt đỏ hồng.

Thấy Lăng An hình như muốn đi ra ngoài, Lăng Viễn nghi hoặc nói. “Em muốn đi ra ngoài sao?”

Lăng An gật đầu. “Vâng, đến trạm không gian đón một người bạn.”

Lăng Viễn nói. “À, em đi đi, anh vào xem baba đang làm gì.”

“Đang chơi cờ với Caesar.”

“Ai thắng?”

“Baba thắng liên tục năm ván.”

“.....”

Xem ra hôm nay tâm tình baba không tệ, bắt Caesar chơi cờ, đáng thương Caesar lại một lần nữa bị nhạo phụ đại nhân ngược đến nghẹn cả họng.

Tại trạm không gian của thủ đô, phi thuyền đón khách xuất phát từ chòm sao Thiên Cầm rốt cuộc cũng hạ cánh đúng giờ.

Lăng An đứng ở cửa đại sảnh, vừa liếc mắt liền nhận ra Bled đang đi ra từ trạm không gian, thiếu niên mặc một chiếc áo trắng và quần bò đơn giản, trong tay xách một túi du lịch loại nhỏ, trên mặt đeo kính đen thật lớn, chậm chậm đi tới, tiêu sái vô cùng.

Khóe môi Lăng An cong lên tươi cười, bước đến che trước mặt đối phương. “Bled, đã lâu không gặp.”

Bled tháo kính đen xuống, đôi mắt màu lam trong veo kinh ngạc nhìn nam sinh trước mặt, thật lâu sau, mới phụt một tiếng bật cười. “Cậu là tiểu An sao?” Bled liếc mắt đánh giá hắn. “Gầy đi thật nhiều nha, suýt nữa thì tôi không nhận ra.”

Lăng An. “.....”

Công lực đả kích mười phần của Bled, lại một lần nữa khiến Lăng An tan nát cõi lòng.

Lăng An nhăn mặt nói. “Tôi gầy cậu không vui sao?”

Bled cười nói. “Cậu gầy hay không gầy có liên quan gì đến tôi đâu? Tôi lại cảm thấy trước đây cậu mập mập đáng yêu hơn một chút.....”

Lăng An đột nhiên lôi kéo tay Bled, tay còn lại nhận lấy hành lý của cậu, mạnh mẽ kéo cậu xoay người đi về phía trước, Bled lắc vài cái giấy không ra, nhin không được nói. “Cậu làm gì vậy?”

Lăng An khẽ cười cười. “Trước đây lần nào cũng là cậu chủ động kéo tôi, lớn lên rồi đổi lại là tôi chủ động dắt cậu, hai ta huề nhau.”

Bled tiếp tục giãy giụa. “Này, tốt xấu gì tôi cũng là Omega, cậu như vậy có phải không thích hợp lắm hay không?”

Lăng An làm bộ không nghe thấy.

“..... Còn không buông tay tôi sẽ đánh cậu đó a?”

Lăng An vẫn không chịu buông tay, ngược lại mười ngón gắt gao đan chặt, quay đầu nhìn cậu, nghiêm túc nói. “Bled, tôi thích cậu.”

Bỗng nhiên đối diện với ánh mắt thẳng thắn nghiêm túc của hắn, Bled hiềm khi bối rối rời tầm mắt, tim đập loạn lên, nhin không được ảo não nghĩ: Trước đây không chịu nghe lời ca ca nói, cả ngày kéo tay bạn

nhỏ Lăng An, còn bò lên giường hắn coi hắn là gối ôm..... Bây giờ thì tốt rồi, Lăng An thổ lộ với mình, đây là cái kết cục gì chứ?

Quả nhiên là tự làm bậy, không thể sống!

Lăng An thật nghiêm túc nói. “Trước đây rất chán ghét cậu, bởi vì cậu luôn gọi tôi là mập mập, còn cả ngày nói tôi không lết được cầu thang..... Sau này cậu thi đến trường khác, sau khi tách ra tôi mới phát hiện, đã quen cùng một chỗ với cậu..... Có chút chút nhớ cậu.”

Bled. “.....”

Lăng An khẽ cười cười. “Một năm nay rất nhớ cậu, không có cậu ở bên cạnh nói chuyện, luôn cảm thấy như thiếu cái gì đó.”

Bled bị hắn nắm tay thổ lộ, sắc mặt có chút xấu hổ, nhưng kỳ quái là, đáy lòng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

— Mập mập ngốc, kỳ thật tôi cũng rất nhớ cậu.

— Chẳng qua, hiện giờ cậu không có đáng yêu giống như trước đây, vừa cao lớn vừa đẹp trai, đi cùng nhau thật sự có chút không quen.

Snow cuối cùng cũng không sinh song bào thai, mà sinh ra một Omega nữ, môi hồng răng trắng rất đẹp, làm Brian sung sướng phát điên, vì thế Caesar lại lấy lý do “anh cũng muốn con gái”, mỗi ngày đều dè Lăng Viễn ra làm vận động.

Lăng Viễn và Snow cùng mừng to Alpha nhà mình là cầm thú, lúc trước ôn nhu sẵn sốc như vậy, sau khi kết hôn sao lại thành không biết xấu hổ thế chứ?

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi ý chí của Caesar, Lăng Viễn vào ba năm sau quả nhiên sinh được một tiểu công chúa khả ái, Caesar vui vẻ vô cùng, mỗi ngày đều mua cho con gái các loại quần áo và đồ chơi xinh đẹp, tiểu công chúa từ nhỏ đã hiếu động, ở trên giường bò tới bò lui một khắc cũng không chịu nghỉ, sau khi cô bé học nói xong, Caesar và Lăng Viễn rốt cuộc đầu đầu phát hiện – đây là ảnh hưởng từ Bạch Vũ đi?!

Lại qua vài năm, Caesar chính thức tiếp nhận vương vị đế quốc, Lăng Viễn trở thành vương hậu thứ 11 trong lịch sử đế quốc, cặp song sinh và con gái nhỏ của hai người đều trưởng thành, không còn khó phân biệt như trước đây, gương mặt của đôi song sinh đã có sự khác biệt rất lớn, anh trai Alpha giống Caesar, em trai Omega giống Lăng Viễn, đây là kết quả tốt nhất. Đương nhiên, con gái nhỏ vẫn lắm nhảm như vậy, Caesar bị mười vạn câu hỏi vì sao của bé hỏi đến muốn phát khóc.

Lại sau này, sau khi Aston lão tiên sinh đức cao vọng trọng bị bệnh qua đời không lâu, giao lại chức vị hội trưởng hiệp hội cơ giáp cho Brian, Snow trở thành chủ nhiệm khoa giải phẫu thần kinh của bệnh viện trung ương đế quốc, dẫn dắt các đồng sự cùng nghiên cứu các loại giải phẫu mới.

Lăng An tốt nghiệp từ trường quân đội, gia nhập quân đoàn Âm Dạ, trở thành phụ tá đặc lực của thượng tướng Lăng Vũ. Bled sau khi tốt nghiệp cầm một số tiền bắt đầu gây dựng sự nghiệp, dự định sáng tạo một vương quốc thương mại thuộc về chính mình.

Dòng lịch sử vẫn cuộn cuộn chảy về phía trước, cuộc sống của bọn họ cuối cùng cũng trôi về yên bình.

Thế nhưng, dọc theo đường đi có người trong lòng làm bạn, cho dù là những hình ảnh bình thường, cũng sẽ trở thành hồi ức quý giá nhất trong trái tim bọn họ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-giao-sinh>